Dünya Edebiyatı / Roman

1Q84

HARUKİ MURAKAMİ

DK

1Q84

Yazan: Haruki Murakami

Japonca aslından çeviren: Hüseyin Can Erkin

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Dijital yayın yarihi: Ocak 2013/ 978-605-09-1212-8

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / **Faks** (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

1Q84

Haruki Murakami

KİTAP

1

Nisan-Haziran

Görünüş sizi aldatmasın

Taksinin radyosunda FM'den klasik müzik programı yayınlanıyordu. Çalan parça, Janáček'in "Sinfonietta" adlı eseriydi. Tıkanmış trafiğin ortasında kalakalmış bir takside dinlemek için uygun bir müzik olduğu söylenemezdi. Orta yaşlı şoför, sanki pruvada durmuş, kaygı verici dalgaları okumaya çalışan usta bir balıkçı gibi, ön tarafta kesintisiz uzayan araba kuyruğunu sessizce izliyordu sadece. Arka koltuğa iyice gömülen Aomame gözlerini hafifçe kapatmış, müziği dinliyordu.

Janáček'in "Sinfonietta"sının başlangıcını duyar duymaz, o müziğin Janáček'in "Sinfonietta"sı olduğunu hemen bilecek kaç kişi çıkar acaba? Muhtemelen "çok az" ile "neredeyse hiç" arasında bir yerlere denk düşen bir sayı. Fakat nedense, Aomame biliyordu.

Janáček 1926 yılında bu küçük senfoniyi bestelemişti. Başlangıç kısmı aslında bir spor şöleninin bando müziği gibiydi. Aomame 1926 yılının Çekoslovakya'sını hayalinde canlandırmaya çalıştı. Birinci Dünya Savaşı bitmiş, uzun süren Habsburg egemenliği sona ermiştir; insanlar kafelerde Pilsener bira içip, gerçek ve tahrip gücü yüksek makineli tüfekler üretirken Orta Avrupa'yı kısa bir süreliğine ziyaret eden barış günlerinin tadını çıkarmaktadırlar. Franz Kafka iki yıl önce talihsiz bir şekilde dünyadan ayrılmıştır. Hemen sonrasında aniden Hitler ortaya çıkacak ve bu küçük, şirin ülkeyi göz açıp kapayana dek yutuverecektir, ama böylesi feci şeylerin olacağını henüz hiç kimse bilmemektedir. Aomame bir yandan müzik dinlerken, bir yandan da Bohemya düzlüklerinde ılgıt ılgıt esen rüzgârı hayalinde canlandırarak, tarihin akışını düşünmeye başladı.

1926 yılında Taişo dönemi imparatoru Yoşihito'nun ölümü üzerine, dönemin adı Şova olarak yenilenmiş, İmparator Hirohito tahta geçmişti. Japonya'da da karanlık, nefret dolu yıllar başlamak üzereydi. Modernite ve demokrasinin kısa peşrevi sona ermiş, faşizm palazlanmaya başlamıştı.

Tarih, spor ile birlikte Aomame'nin en sevdiği konulardan biriydi. Pek fazla roman okumazdı, ama tarihle ilgili pek çok kitap okumuştu. Tarihin en hoşuna giden tarafı, tüm gerçeklerin belirli bir dönem ve yerle bağlantılı olmasıydı. Tarihteki dönem adlarını belleğine yerleştirmek onun için çok da zor değildi. Rakamları ezberlemese bile, farklı olayları nedensellik ilişkisi çerçevesinde kavradıktan sonra, dönem adları kendiliğinden aklında kalıyordu. Ortaokul ve lisede, tarih dersinde sınıfın en yüksek notlarını Aomame alırdı. Tarihi dönem adlarını anımsayamadığını söyleyen birileriyle her karşılaştığında, bu Aomame'ye çok garip gelirdi. Acaba neden bu kadar basit bir şeyi beceremezler, diye kendi kendine sormadan edemezdi.

Bezelye anlamına gelen Aomame onun gerçek soy ismiydi. Büyükbabası, Fukuşima ili kökenliydi ve onun doğduğu köyde Aomame soyadlı birkaç aile vardı. Fakat kendisi henüz o köye hiç gitmemişti. Babası, Aomame doğmadan önce ailesiyle olan tüm bağlarını koparmıştı. Anne tarafında da durum aynıydı. O yüzden, Aomame büyükbabası ve babaannesiyle hiç karşılaşmamıştı. Aomame pek seyahate çıkmazdı, ama nadiren çıktığında otelde bulunan telefon rehberinde Aomame soyadını aramayı alışkanlık edinmişti. Fakat gittiği hiçbir şehirde ya da kasabada Aomame soyadlı tek bir kişiyle bile karşılaşmamıştı. Her seferinde, Aomame kendini engin bir denizin ortasında kalakalmış kazazedeler gibi hissederdi.

Adını söylemekten her zaman çekinirdi. Kendini her tanıtışında karşısındaki, garipseyen, bazen de nasıl tepki vermesi gerektiğini bilmeyen gözlerle yüzüne bakardı. *Aomame Hanım? Evet, öyle. Be-zel-ye, yazılışı o sebzeyle aynı*. Şirkette çalışırken kartvizit taşıması gerekmiş, bu nedenle de sıkıntılı durumlarla karşılaşmıştı. Kartvizitini verdiğinde karşısındakiler kuşkulu gözlerle bakardı. Sanki

felaket haberi yazılı bir mektup uluorta ellerine tutuşturuluvermiş gibi. Telefonda adını söylediğinde, diğer taraftan kıs kıs gülme sesi duyduğu da olmuştu. Resmi dairelerde ya da hastanelerde beklerken adı anons edildiğinde, insanlar başlarını kaldırıp ona bakardı. Adı "Bezelye" olan kişinin yüzünü görmek için.

Arada sırada aklında yanlış tutup da, "Fasulye Hanım" diyenler de olmuştu. Hatta "Bakla Hanım" diyen de çıkmıştı. Her seferinde, "Hayır, fasulye (bakla) değil, bezelye. Eh, yakın gerçi" derdi. 30 yıllık ömründe kim bilir kaç kez aynı sözleri tekrarlamış, kim bilir kaç kez adıyla dalga geçilmişti. Böyle bir soyadıyla doğmamış olsa, yaşamı çok daha farklı olabilirdi belki de. Sözgelimi Sato, Tanaka, Suzuki gibi her yerde rastlanan türden bir adı olsa, gerginlikten biraz daha uzak bir yaşamı olabilir, insanlara daha hoşgörülü yaklaşabilirdi belki de.

Aomame gözlerini kapatıp kulağını müziğe verdi. Kafasının içini aynı perdeden çalan nefesli çalgıların güzel melodisiyle doldurmaya çalıştı. Sonra aniden bir şeyin farkına vardı. Ses kalitesi bir taksi için fazlasıyla iyiydi. Ses nispeten kısık olduğu halde, derinden gelen güçlü bir tınısı vardı. Gözlerini açıp doğrularak ön konsola gömülü araba teybine baktı. Simsiyah cihaz, mağrur ışıltılar saçıyordu. Markasını seçememişti, ama görünüş itibariyle pahalı bir şey olduğu anlaşılıyordu. Birçok tuşu vardı, üzeri yeşil rakamlarla dolu gösterge paneli de çok şık duruyordu. Belli ki sınırlı sayıda üretilen son modellerden biriydi. Normal bir ticari takside böylesi bir müzik cihazının bulunmasına imkân yoktu.

Aomame yeniden aracın içinde göz gezdirdi. Taksiye bindiği andan beri düşüncelere dalıp gittiğinden farkına varmamıştı, ama sıradan taksiler gibi değildi bu. İç dekorasyon ince bir zevkin ürünüydü ve koltuklar da çok rahattı. Üstelik aracın içi son derece sessizdi. Ses yalıtımı muazzam olmalıydı ki, dışarıdaki gürültüden eser yoktu. Sanki ses geçirmez duvarlarla kaplı bir stüdyo gibiydi. Herhalde bağımsız çalışan taksilerden biriydi. Bağımsız çalışan taksiciler arasında arabası için masraf yapmaktan çekinmeyenler de vardı. Aomame taksinin kayıt numarasını arandıysa da, bulamadı. Fakat yasadışı çalışan taksilerden biriymiş gibi de durmuyordu. Resmi taksimetresi vardı ve düzenli aralıklarla ücreti hesaplamaya devam ediyordu. Rakamlar 2.150 yeni gösteriyordu. Fakat taksicinin adının da yazılı olduğu kayıt belgesi görünür bir yerde değildi.

"Güzel araba. Hem de çok sessiz" dedi Aomame, taksi şoförüne. "Markası ne?"

"Toyota Crown-Royal Saloon" diye yanıtladı şoför, kısaca.

"Müzik çok iyi duyuluyor."

"Sessiz bir arabadır. Bu arabayı seçme nedenlerimden biri de o. Ses yalıtımı konusunda, Toyota teknolojisi dünyaca ünlüdür zaten."

Aomame başını yukarıdan aşağı sallayarak, yeniden koltuğa gömülüverdi. Taksicinin konuşma tarzında kafasını kurcalayan bir şeyler vardı. Sürekli çok önemli bir şeyi mahsus atlamış gibi konuşuyordu. Sözgelimi (tamamen sözgelimi ama) ses yalıtımı konusunda Toyota'ya laf edemeyeceğini, ama başka bir konuda şikâyeti olduğunu ima edermiş gibi. Konuşma sona erince arabanın içi yeniden sessizliğe gömülüverdi. Arabanın içindeki dar mekânda, minyatür bir ütopya bulutu oluşuvermiş gibiydi. O yüzden, Aomame'nin içine nedenini anlayamadığı bir huzursuzluk çöktü.

"Gerçekten de çok sessiz" dedi, o küçük bulutu kovalamak istermiş gibi. "Üstelik araba teybi de çok kaliteli bir şey galiba."

“Satın alırken karar vermem zaman aldı” dedi şoför, eski zamanlardaki savaş anılarını anlatan bir emekli komutan edasıyla. “Fakat uzunca bir zamanı arabanın içerisinde geçirdiğimden, kaliteli bir ses olsun istedim. Zaten...”

Aomame konuşmanın devamının gelmesini bekledi. Fakat gelmedi. Bir kez daha gözlerini kapatarak kulağını müziğe verdi. Janáček’in nasıl bir kişiliği olduğunu Aomame bilmiyordu. Zaten Janáček de bestelediği parçayı, 1984 Tokyo’sunda, feci şekilde tıkanmış Başkent Otobanı trafiğinin ortasında, ölüm sessizliği taşıyan Toyota Crown-Royal Saloon içerisinde birilerinin dinleyebileceğini hayal etmiş olamazdı.

Fakat bu müziğin Janáček’in “Sinfonietta”sı olduğunu hemen anlamış olması, Aomame’nin garibine gitmişti. Klasik müzik hayranı değildi. Janáček’le ilgili özel bir anısı da yoktu. Buna rağmen müziğin başlangıcını dinlediği anda kafasının içi sanki bir tepkimeye uğramış gibi çok çeşitli bilgilerle doluvermişti. Açık pencereden odanın içerisine kuş sürüsü dalıvermiş gibi. Üstelik müzik kendisini bir cendere içerisindeymiş gibi hissetmesine yol açmıştı. Acı ve rahatsızlık vermiyordu. Yalnızca vücudunun tamamı fiziksel olarak sıkıştırılıyormuş gibiydi. Aomame bir anlam veremedi. “Sinfonietta” neden bu anlaşılmaz hisse kapılmasına yol açmıştı acaba?

“Janáček” dedi Aomame, yarı yarıya bilinçsiz bir şekilde. Söyledikten hemen sonra da, keşke söylemeseydim, dedi içinden.

“Efendim?”

“Janáček. Bu müziği besteleyen kişi.”

“Bilmiyordum.”

“Çek besteci” dedi, Aomame.

“Oo” dedi şoför, hayranlıkla.

“Bağımsız mı çalışıyorsunuz?” diye sordu Aomame, konuyu değiştirmek için.

“Evet” dedi, şoför. Sonra bir an suskun kaldı. “Yalnız çalışıyorum. Bu ikinci arabam.”

“Koltuklar çok rahat.”

“Teşekkür ederim. Hanımefendi, bu arada” dedi şoför, başını hafifçe Aomame’den tarafa çevirerek, “aceleniz mi vardı yoksa?”

“Şibuya’da randevum var. O yüzden Başkent Otobanı’ndan gitmenizi istedim.”

“Randevunuz saat kaçta?”

“4.30’da” dedi Aomame.

“Şu an 3.45. Bu gidişle yetişemezsiniz.”

“Tıkanıklık o kadar feci mi?”

“İleride kaza var herhalde. Normal bir tıkanıklık değil. Neredeyse hiç ilerlemedik.”

Şoförün radyodan trafik bilgilerini öğrenmeye çalışmaması Aomame’nin tuhafına gitmişti. Otoban tıkanıklık yüzünden neredeyse mahşer yerine dönmüştü. Taksi şoförleri normalde, özel kanaldan trafik durumuyla ilgili anonsları dinlerdi.

“Trafik haberlerini dinlemediğiniz halde nasıl anladınız?” diye sordu Aomame.

“O haberler çoğu zaman pek bir işe yaramıyor” dedi şoför, biraz bıkkın bir ses tonuyla. “Yol işletmecileri kendi işlerine geldiği şekilde yönlendiriyor o haberleri. Şu an burada gerçekte neler olduğunu kendi gözlerinizle görüp, kendi kafanızda yorumlamadıktan sonra hiçbir şey anlamazsınız.”

“O halde, sizin yorumunuza göre, bu tıkanıklık kolay kolay açılmaz. Öyle mi?”

“Bir süre daha imkânı yok açılmaz” dedi şoför, başını hafifçe sallayarak. “Garanti ederim. Böyle tıkandığında Başkent Otobanı cehennemden farksız olur. Randevunuz önemli miydi?”

Aomame bir an düşündü. “Evet, hem de çok. Müşterimle buluşacağım çünkü.”

“Sıkıntılı bir durum. Sizin için üzgünüm, ama sanırım zamanında yetişemeyiz.”

Şoför bu sözlerinden sonra boynundaki tutulmayı gevşetmeye çalışırmış gibi, başını birkaç kez iki yana salladı. Ensesindeki kıvrımların hareketi kadim zamanlardaki hayvanların kıvranışını çağrıştırıyordu. O hareketlere baktıkça, Aomame’nin aklına omuz çantasının dibinde yatan sivri cisim geliverdi. Avuç içleri hafiften terlemişti.

“Ne yapabiliriz peki?”

“Yapacak bir şey yok. Burası otoban olduğundan, bir sonraki çıkışa ulaşana kadar devam etmekten başka yolu yok. Normal yollardaki gibi, taksiden inip metroyla gitmeniz de mümkün olmaz.”

“Bir sonraki çıkış neresi?”

“İkeciri, ama oraya varana kadar gün batmış olur belki de.”

Günbatımı? Aomame günbatımına kadar o taksinin içerisinde kapalı kaldığını hayal etti. Janáček hâlâ devam ediyor; nefesli çalgılar, içindeki kabarmayı yatıştırmak istercesine ön plana çıkıyordu. Az önceki cendereye girmişlik hissi bir hayli hafiflemişti. Kendini neden öyle hissetmişti acaba?

Aomame Kinuta yakınlarında taksiyi çevirmiş, Yoga’dan 3. Başkent Otoban Hattı’na girmişlerdi. Başlangıçta trafiğin akışı normaldi. Fakat Sangencaya’nın az öncesinden itibaren sıkışıklık başlamış, sonra da trafik tamamen durmuştu. Karşı şeritte trafik normal akışına devam ediyordu. Yalnızca onların bulunduğu merkez istikametinde feci bir sıkışıklık vardı. Öğlen 3’ten sonra merkez istikameti pek tıkanmazdı. O yüzden şoföre otobana girmesini söylemişti.

“Otobanda geçen zaman, ücreti etkilemiyor” dedi şoför, dikiz aynasından bakarak. “Yani ücret konusunda endişeniz olmasın. Fakat randevunuza geç kalmanız sorun olur, değil mi hanımefendi?”

“Elbette sorun olur, ama yapacak bir şey de yok, değil mi?”

Şoför dikiz aynasından Aomame’nin yüzüne kısa bir bakış fırlattı. Açık renkli bir güneş gözlüğü takmıştı. Işığın açısı Aomame’nin bulunduğu yerden adamın gözlerindeki ifadeyi görmesine engel oluyordu.

“Eh, tamamen çaresiz durumda da değiliz. Çok sıra dışı bir yöntem olur, ama buradan Şibuya’ya trenle de gidebilirsiniz.”

“Sıra dışı yöntem derken?”

“Söylememem gerekir aslında.”

Aomame tek bir kelime etmeksizin, gözlerini hafifçe kısarak adamın sözlerinin devamını bekledi.

“Şu ileride acil durumlarda park etmek için cep var ya” dedi şoför, parmağıyla ileriyi işaret ederek. “Şu büyük Esso tabelasının olduğu yer.”

Aomame dikkatlice baktığında iki şeritli yolun sol tarafında acil durumlarda kullanılmak için açılan cebi gördü. Başkent Otoban Hattı’nda banket boşluğu yoktur, ama bazı yerlerde böyle acil durum cepleri açılmıştır. Oralara yerleştirilen sarı renkli kutulardaki acil durum telefonlarıyla otobanın işletme ofisine doğrudan ulaşılabilir. Oradaki cepte henüz tek bir araç bile yoktu. Karşı yönden gelen hattın ilerisinde ise, bir binanın çatısına yerleştirilmiş devasa bir “Esso” reklam tabelası vardı. Neşeyle gülümseyen bir kaplan elinde benzin pompası tutuyordu.

“Aslında orada aşağıya inilebilecek bir merdiven var. Yangın ya da deprem gibi durumlarda sürücülerin arabalarını terk edip aşağıya inebilmeleri için düşünülmüş. Normalde yol bakımı yapan işçiler falan kullanıyor. O merdivenden inecek olursanız, Tokyu Hattı’nın istasyonu çok yakın. Oradan trene binerseniz göz açıp kapayıncaya kadar Şibuya’da olursunuz.”

“Başkent Otoban Hattı’nda acil durum merdiveni olduğunu bilmiyordum.”

“Pek bilinen bir şey değildir zaten.”

“Fakat ortada acil bir durum olmadığı halde, o merdivenleri izin almadan kullanacak olursam sorun çıkmaz mı?”

Şoför bir süre bekledi. “Çıkar mı acaba? Yol İşletmeleri Fede-rasyonu’nun yönetmeliklerindeki ayrıntıları pek bilemiyorum. Ancak, birilerini rahatsız edecek de değilsiniz. Hoş görürler herhalde. Gerçi, öyle bir yerin başına bekçi de dikmezler. Yol İşletmeleri genelde çok insan çalıştırdığı halde, gerçekten iş yapanların az olmasıyla ünlüdür zaten.”

“Nasıl bir merdiven peki?”

“Bildiğimiz acil durum merdivenleri gibi bir şey. Hani şu eski binaların arka taraflarında olur ya, işte öyle bir şey. Pek bir tehlikesi yok. Yüksekliği üç katlı bir bina kadar, kolayca inebilirsiniz. Önlem olsun diye giriş kısmı kilitlidir, ama siz istedikten sonra üzerinden atlayabilirsiniz.”

“Şoför bey, siz hiç kullandınız mı o merdivenleri?”

Yanıt gelmedi. Şoför yalnızca dikiz aynasına bakarak gülümsemekle yetinmişti. Çok farklı anlamlara gelebilecek bir gülümsemeydi.

“Bu tamamen size bağlı” dedi şoför, parmaklarını direksiyona vurarak müziğe eşlik ediyordu. “Burada oturup kaliteli bir ses düzeninden müzik dinleyerek keyfinize bakmayı tercih etseniz de benim için fark etmez. Neticede elimizden bir şey gelmeyeceğine göre, trafiğin açılmasını beklemekten başka çaremiz yok. Ancak, eğer acil bir işiniz varsa, böyle bir acil durum yolunun da olduğunu söylemek istedim yalnızca.”

Aomame yüzünü hafifçe buruşturarak önce kol saatine, sonra başını kaldırıp çevredeki araçlara baktı. Sağ tarafta ince bir toz tabakası altında kalmış siyah bir Mitsubishi Pajero vardı. Muavin koltuğunda oturan genç adam, pencereyi açmış sıkıntılı bir yüz ifadesiyle sigara içiyordu. Uzun saçlı, yanık tenli adamın üzerinde koyu kırmızı, rüzgârlık tipi bir mont vardı. Arabanın arka kısmına kullanıla kullanıla kir içerisinde kalmış sörf tahtaları yüklemişlerdi. Önlerinde ise, gri bir Saab 900 duruyordu. Koyu renk camları sımsıkı kapatılmıştı, içeride nasıl birinin oturduğu dışarıdan görünmüyordu. Arabanın cilası da özenle yapılmıştı. Biraz yaklaşsa insanın kendi yüzünü aynaya bakar gibi görebilmesi mümkündü.

Aomame'nin bindiği taksinin önünde arka tamponunda göçükler bulunan kırmızı bir Suzuki Alto vardı. Genç bir anne direksiyondaydı. Küçük çocuğu ise can sıkıntısından arka koltuğun üzerine çıkmış bir sağa bir sola gidip geliyordu. Kadın dönüp yüzünde bıkkın bir ifadeyle çocuğu uyardı. Camın ardından bile kadının dudaklarını okumak mümkün olmuştu. Her şey on dakika öncesiyle aynıydı. O on dakika boyunca, araba on metre bile ilerlememişti.

Aomame bir süre düşündü. Birçok unsuru aklından geçirerek, öncelik sırasına göre dizdi. Bir sonuca ulaşması fazla zaman almadı. Janáček müziği de, sanki o ana uyum sağlamışçasına son bölümüne girmişti.

Aomame çantasından Ray-Ban gözlüğünü alıp taktı. Sonra da cüzdanından 1.000'er yenlik üç adet banknot çıkartarak şoföre uzattı.

"Burada iniyorum. Gecikmem hiç hoş olmaz çünkü" dedi.

Şoför başını sallayarak onaylayıp, parayı aldı. "Fiş?"

"İstemez. Üstü de kalsın."

"Teşekkürler" dedi şoför. "Rüzgâr güçlü esiyor, dikkatli olun. Ayaklarınız kayabilir."

"Dikkatli olurum" dedi Aomame.

"Bir de" dedi şoför, dikiz aynasından bakarak. "Aklınızda tutmanızı istediğim bir şey var. Her şey göründüğü gibi değildir."

Her şey göründüğü gibi değildir, diye içinden tekrar etti Aomame. Sonra gözlerini hafifçe kıstı.

"Bunu ne için söylüyorsunuz?"

Şoför, sözcükleri özenle seçtiğini hissettirir şekilde yanıtladı. "Şöyle ki, birazdan hiç de sıradan olmayan bir şey yapacaksınız. Değil mi? Normal bir insan gün ortasında Başkent Otobanı'nın acil durum merdivenlerinden inmez. Özellikle bir kadın bunu asla yapmaz."

"Eh, orası öyle" dedi Aomame.

"İşte öyle bir şey yapınca da, gündelik yaşam manzaraları daha farklı görünmeye başlayabilir. Benim de öyle bir deneyimim oldu. Fakat görünüş sizi aldatmasın. Gerçek daima tektir."

Aomame şoförün sözlerini düşünmeye başladı. Düşünürken Janáček müziği bitmiş, dinleyiciler kesintisiz bir şekilde alkışlamaya başlamışlardı. Bir yerlerdeki konser kaydını yayınlamış olmalıydılar. Uzun, coşkulu bir alkıştı. Arada sırada alkışlara, "Bravo!" sesleri de karışıyordu. Aomame, şefin, yüzünde gülümsemeyle ayakta alkışlayan dinleyicilere selam verme sahnesini gözlerinin önüne getirebiliyordu. Şef yüzünü yukarı, ellerini havaya kaldırıyor, solistle tokalaşıyor, iki elini iyice yanlara açarak orkestrayı kutluyor, sonra seyircilere doğru bir kez daha başını eğiyordu. Kaydedilmiş alkışlar, uzunca bir süre dinlenince, alkış sesi olarak algılanamaz hale gelir. İnsan kendini Mars'ın ardı arkası kesilmeyen kum fırtınalarını dinliyormuş gibi hissetmeye başlar.

"Gerçek daima tektir" diye tekrarladı şoför, bir kitabın önemli bir satırının altını çiziyormuş gibi.

"Elbette" dedi Aomame. Adam haklıydı. Tek bir kütle, tek bir zamanda, ancak tek bir yerde olabilirdi. Einstein ispatlamıştı. Gerçek daima soğuk ve ebediyen yalnız başınadır.

Aomame parmağıyla araba teybini işaret etti. "Sesi çok güzel."

Şoför başını yukarıdan aşağıya salladı. “Bestecinin adı ne demiştiniz?”

“Janáček.”

“Janáček” diye tekrarladı şoför, önemli bir parolayı ezberlermiş gibi. Sonra manivelayı çekerek arka kapıyı açtı. “Dikkatli olun. Umarım randevunuza zamanında yetişirsiniz.”

Aomame askısı uzun, büyük deri çantasını eline alıp arabadan indi. Arabadan inerken bile, teypten gelen alkış sesi kesintisiz devam ediyordu. On metre kadar ilerideki acil durum cebine doğru, otobanın kıyısında dikkatli adımlarla ilerledi. Karşı yönden gelen kamyonlar geçtikçe, yüksek topuklarının altındaki zemin sarsılıyordu. Sarsılmadan ziyade homurtuyu andırıyordu. Hırçın dalgaların üzerindeki bir uçak gemisinin güvertesinde yürüyordu sanki.

Kırmızı Suzuki Alto’daki küçük kız, arabanın penceresinden yüzünü çıkartmış, ağzı açık halde Aomame’ye bakıyordu. Sonra arkasına dönerek annesine, “Bu kadın ne yapıyor? Nereye gidiyor?” diye sordu, yüksek sesiyle. “Ben de dışarı çıkıp yürümek istiyorum. Olmaz mı anne? Ben de çıkmak istiyorum. Ne olur anne!” diyordu inatla. Annesi tek kelime etmeksizin başını iki yana salladı. Sonra da suçlayıcı bakışlarını Aomame’ye yöneltti. Fakat bu, çevreden gelen tek ses, tek tepkiydi. Diğer sürücüler yalnızca sigaralarını tüttürerek, bariyer ile yol arasında kendinden emin adımlarla yürüyen Aomame’yi, kamaşıyormuş gibi kıstıkları gözleriyle izliyorlardı. Sanki hüküm vermeden önce bir süre beklemeyi tercih etmiş gibi bir halleri vardı. Arabalar ilerlemese bile, otoban üzerinde bir insanın yürümesi sıradan bir durum değildir. Bunun gerçek bir manzara olarak algılanması zaman alır. Yürüyen, mini etekli, yüksek topuklu ayakkabı giymiş genç bir kadınsa, bu daha da güçleşir.

Aomame çenesini içeri çekerek bakışlarını ileriye sabitlemiş, sırtını dikleştirmiş halde, insanların bakışlarını üzerinde hissederek kararlı adımlarla yürümeyi sürdürdü. Charles Jourdan marka kahverengi topuklar yolda tok sesler çıkartıyor, rüzgâr mantosunun eteklerini uçuşturuyordu. Nisan ayına girilmişti, ama rüzgâr henüz soğuk ve hırçındı. Aomame yeşil ince pamuklu Junko Şimada döpiyesinin üzerine bej ilkbahar mantosunu giymiş, omzuna da siyah deriden çantasını asmıştı. Omzuna kadar inen, özenle kesilmiş saçlarına güzelce şekil vermişti. Tek bir aksesuvar bile takmamıştı. Boyu 1.68’di ve vücudunda bir gram bile fazla yağ yoktu; kaslıydı ama bu mantonun üzerinden anlaşılmıyordu.

Yüzü tam karşıdan incelenecek olsa, iki kulağının birbirinden epey farklı olduğu kolaylıkla anlaşılırdı. Sol kulağı sağ kulağından bir hayli büyüktü ve şekli de biçimsizdi. Fakat hiç kimse bunun farkına varmazdı. Çünkü kulaklarını daima saçlarının altına gizlerdi. Her zaman düz bir çizgi gibi kapalı dudakları, her ne olursa olsun, bir şeylere kolayca yakınlık duyamadığının göstergesiydi. İnce ve küçük burnu, hafif çıkık elmacıkkemikleri, geniş alnı ve uzun, düz kaşları da bu karakterini yansıtırdı. Bakan kişinin tarzına göre değişebilir, ama güzel bir kadın olduğu söylenebilirdi. Sorun, yüzünün ifade açısından son derece yoksul oluşuydu. Sımsıkı kapalı dudaklarından çok sıra dışı bir şey olmadığı sürece, asla gülümseme belirmezdi. Gözleri, usta güverte kaptanlarınınki gibi hep soğuk bakardı. O yüzden de, insanlarda canlı bir izlenim bırakmazdı. Çoğu durumda insanların dikkatini çeken, durgun yüz hatlarının güzelliği ya da çirkinliğinden ziyade, ifadelerin değişimindeki doğallık ve nezih haldi.

Çoğu insan Aomame’nin yüz hatlarını tam olarak kavrayamazdı. Bakışlarını ayırır ayırmaz nasıl bir yüzü olduğunu tasvir edemezlerdi. Kendine özgü bir yüzdü, ama ayrıntıları bir türlü akıllarda yer etmezdi. Bu anlamda, Aomame ustalıkla renk ve şekil değiştirebilen böceklere benziyordu. Renk ve şekil değiştirerek arka planla bütünleşebilmek, olabildiğince dikkat çekmemek ve akıllarda yer

etmemek, zaten Aomame'nin de istediği şeylerdi. Çocukluk yıllarından itibaren, Aomame böyle yaparak kendini korumayı başarmıştı.

Ancak, bir şey olup da yüzünü buruşturduğunda, Aomame'nin o serinkanlı yüz ifadesi sanki bir oyun sergiliyormuş gibi farklılaşırdı. Yüzündeki kaslar dört bir yana doğru gerginleşir, doğuştan gelen düzensizlikler belirginleşir, yüzünün her bir yanını kırışıklar kaplar, gözleri küçülür, burnu ve ağzı doğal şeklini yitirir, çenesi ekseninden ayrılır, dudakları dışarı doğru kıvrılır ve büyük beyaz dişleri ortaya çıkardı. Sanki maskesini tutan ipler kopup düşüvermiş gibi, bambaşka bir insan haline gelirdi. Bu ürkünç değişimi gören insanların kanı donardı. Tanımsız bir ifadeden nefes alan derin bir uçurumu andıran bir ifadeye doğru, şaşırtıcı bir değişim olurdu. O yüzden de, tanımadığı insanların karşısında yüzünü buruşturmamaya özen gösterirdi. Yüz ifadesini serbest bıraktığı zamanlar, tek başına olduğu ya da hoşuna gitmeyen bir erkeği korkutmak istediği anlarla sınırlıydı.

Acil durum cebine vardığında, Aomame orada durarak çevresine bakındı, merdiveni aradı. Hemen de buluverdi. Şoförün söylediği gibi, merdivenlerin girişinde belinin biraz yukarısına gelen demir parmaklık vardı ve kapı kısmı kilitliydi. Dar mini etekle bu parmaklığın üzerinden aşmak bir hayli can sıkıcı bir durumdu, ama insanların bakışlarına aldırış etmediği müddetçe, üzerinden aşılması o kadar da zor olmayacak gibiydi. Tereddüt etmeden yüksek topuklu ayakkabılarını çıkartarak omuz çantasının içine tıkıştırdı. Ayakkabısız yürüyecek olursa çoraplarının işe yaramaz hale geleceğini biliyordu. Fakat yol üzerinde bir yerden yenisini alabilirdi.

İnsanlar yüksek topuklu ayakkabılarını, sonra da mantosunu çıkartmasını sessizce izliyorlardı. Hemen önünde duran Toyota Celica'nın açık penceresinden Michael Jackson'ın tiz sesi yükseliyordu. "Billie Jean." *Striptiz sahnesinde şov yapıyorum sanki*, dedi Aomame içinden. *Olur. Dilediğiniz kadar izleyebilirsiniz. Trafik tıkanınca canınız sıkılmıştır mutlaka. Fakat bilin ki, daha fazla soyunmayacağım. Bugünlük yalnızca topuklu ayakkabılarım ve mantomu çıkartıyorum. Şansınıza küsün.*

Aomame omuz çantası düşmesin diye çaprazlama astı. Biraz öncesine kadar içinde olduğu Toyota Crown-Royal Saloon iyice uzaklarda kalmıştı. İkindi güneşi altında, ön camı aynalı camlar gibi ışıltılar saçıyordu. Şoförün yüzü görünmüyordu. Fakat o da izliyor olmalıydı.

Görünüş sizi aldatmasın. Gerçek daima tektir.

Aomame derin bir nefes alıp, yavaşça bıraktı. Sonra "Billie Jean" melodisine eşlik edermiş gibi hareketlerle parmaklığın üzerinden aştı. Mini eteği beline kadar sıyrılmıştı. *Aldırış eden kim,* dedi içinden. *Bakmak istiyorsanız, bakın. Eteğin altında neyi görürseniz görün, benim her şeyimi görmüş değilsiniz.* Üstelik ince güzel bacakları, Aomame'nin vücudunun en fazla övündüğü kısmıydı.

Parmaklığın öte yanına geçince, Aomame eteğini düzeltip eline yapışan tozları silkeledi, mantosunu tekrar giyip, çantasını omzuna astı. Güneş gözlüğünü, kaşlarının arasına iyice yerleşene kadar ittirdi. Acil durum merdivenleri tam önündeydi. Basit, yalnızca işlevi düşünülerek yapılmış merdivenlerdi. Ayağında yalnızca tül çorapları olan dar mini etekli bir kadının inip çıkabileceği şekilde yapılmamıştı. Junko Şimada da 3. Başkent Otoban Hattı'nın acil durum merdivenlerinden inilip çıkılabileceğini hesap ederek hazırlamıyordu tasarımlarını. Karşı yönden gelen büyük yük kamyonlarından biri geçince merdivenler zangır zangır titredi. Rüzgâr demir iskeletin aralıklarından ıslık çalarak esiyordu. Yine de merdiven oradaydı. Geriye aşağı inmek kalıyordu.

Aomame son bir kez arkasına dönüp bakarak, konuşmasını bitirmiş de kürsüde dinleyicilerin

sorularını bekleyen biri edasıyla, yol üzerinde neredeyse aralarında hiç boşluk kalmayacak şekilde sıralanmış otomobillere bir soldan sağa, bir de sağdan sola göz gezdirdi. Kuyruk hiç ilerlememişti. Orada hapis kalmış insanlar, yapacak başka işleri de olmadığından, Aomame'nin her hareketini izliyorlardı. Kendi kendilerine bu kadının ne yapmaya çalıştığını soruyor olmalıydılar. İlgi ve ilgisizlik, hayranlık ve ayıplamanın birbirine karıştığı bakışlarını parmaklığın öte yanına geçen Aomame'nin üzerine çivilemişlerdi. O an taşıdıkları hisler sabitlenmemiş dubalar gibi salınıyordu. Etrafı ağır bir sessizlik kaplamıştı. Elini kaldırıp soru sormaya kalkan da olmadı (gerçi soru soran olsa bile, Aomame'nin yanıtlamaya niyeti yoktu). İnsanlar asla önlerine çıkmayacak bir fırsatı bekliyor gibiydiler. Aomame çenesini hafifçe indirip, dudaklarını dişlerinin arasına kıstırarak koyu yeşil güneş gözlüğünün ardından onları bir kez daha süzdü.

Benim kim olduğumu, şimdi nereye gidip ne yapacağımı tahmin bile edemezler. Aomame aklından bu düşünceyi geçirirken dudaklarının şeklini bozmamıştı. *Buraya bağlanmış kalmışsınız, hiçbir yere gidemezsiniz. Ne ilerleyebilir, ne geri gidebilirsiniz. Ancak, ben öyle değilim. Yapmam gereken bir iş var. Yerine getirmem gereken bir görev. O yüzden, izninizle ben ilerleyeceğim.*

Aomame oradaki insanlara son bir kez dönüp, yüzünü buruşturarak bakmak istiyordu. Fakat, bir şekilde içindeki bu isteği bastırmayı başarabildi. Böyle gereksiz bir şeyi yapmaya zamanı yoktu. Yüzünü bir kez buruşturunca, tekrar eski haline gelmesi zaman alıyordu.

Aomame sessiz bakışlara sırtını çevirip, tabanlarında eski demirin soğukluğunu hissederek dikkatli adımlarla acil durum merdiveninden inmeye başladı. Nisan ayının ilk günlerindeki serin rüzgâr saçlarını havalandırıyor, arada sırada şekilsiz sol kulağını açığa çıkarıyordu.

Yalnızca başka bir fikir

Tengo'nun belleğindeki en eski anısı bir buçuk yaşına aitti. Annesi gömleğini çıkartmış, beyaz fanilasının omuz askısını sıyırmış, babası olmayan bir adama memesinin ucunu emdiriyordu. Beşikte bir bebek vardı ve muhtemelen Tengo idi. Kendisini üçüncü kişi gözüyle izliyordu. Yoksa yataktaki Tengo'nun ikiz kardeşi miydi? Hayır, değildi. Oradaki herhalde bir buçuk yaşındaki Tengo'nun kendisiydi. Bunu sezgileriyle anlayabiliyordu. Bebek gözlerini kapatmış, minik soluklarla uyuyordu. Bu sahne Tengo'nun ömründeki en eski anısıydı. Bu anı tek başına, sel basmış bir kasabanın kulesi gibi, bulanık su yüzeyinin üzerinde ucunu çıkartıvermişti.

Her fırsat bulduğunda Tengo çevresindeki insanlara sorardı. Anımsadığınız en eski anınız ne? diye. Çoğu insan dört beş yaşlarına ait olduğunu söylerdi. En erkeni üç yaşa aitti. Bundan daha erken tek bir örnek bile yoktu. Bir çocuğun kendi çevresindeki olaylara bir ölçüde mantık çerçevesinde tanık olup, algılayabilecek hale gelmesi için en az üç yaşında olması gerektiği söylenir. Daha erken aşamalarda, her şey anlaşılması imkânsız bir kaos olarak gözüne yansır. Dünyanın, sanki kemiksiz bir lapa gibi, tutulacak yeri yoktur. Yaşananlar beynin içerisinde anı haline gelmeksizin pencerenin dışından geçip gidiverir.

Babası olmayan bir adamın annesinin meme ucunu emmesi gibi bir durumun anlamı, elbette bir buçuk yaşındaki bir çocuğun yargılama gücünü aşar. Bu çok açıktır. O yüzden, eğer Tengo'nun bu anısı gerçekse, büyük olasılıkla hiçbir yargıya varamamış, gördüklerini yalnızca retinasına tabetmiş olmalıydı. Tıpkı fotoğraf makinesinin nesneleri yalnızca ışık ve gölgelerden oluşan karışımlardan film haline getirmesi gibi. Sonra herhalde bilincinin gelişmesiyle o korunan, sabit görüntü yavaş yavaş çözülmüş, bir anlam taşımaya başlamıştı. İyi de, böyle bir şey gerçekte mümkün olabilir mi acaba? Bir bebeğin beyninin böyle bir görüntüyü saklaması mümkün müdür?

Yoksa bu yalnızca bellek yanılsaması mıydı? Hepsi bilincinin sonradan bir amaç ya da plan dahilinde, kendi başına kurgulamasından mı ibaretti? Bellek hilesi. Tengo bu olasılığı da fazlasıyla düşünmüştü. Sonra da, öyle olamayacağı hükmüne varmıştı. Hatırası, asılsız bir olaya ait olmayacak ölçüde netti ve yeterince ikna ediciydi. Bu hatıra kırıntısı içerisindeki ışıklar, koku ve kalp atışlarının verdiği gerçeklik hissinin ağırlığı, bir kuruntu olamayacak düzeydeydi. Üstelik bu sahnenin gerçek olduğunu varsaymak birçok şeyi açıklamayı da sağlıyordu. Hem mantık hem de duygular açısından.

Süre itibariyle on saniyelik bu görüntü, önceden hiçbir işaret vermeksizin gözlerinin önüne geliveriyordu. Apansız ve amansız. Kapıyı vurma sesi olmadan. Trendeyken, tahtaya formülleri yazarken, yemek yerken, birisiyle karşı karşıya oturmuş konuşurken (sözgelimi bu sefer olduğu gibi) aniden Tengo'nun üzerine çullanıveriyordu. Sessiz bir tsunami gibi tüm ağırlığıyla üzerine abanıveriyordu. Farkına vardığında, bu sahne gözlerinin önünde canlanarak diğer her şeyi görmesini engellemiş, elleri ve ayakları karıncalanmaya başlamış oluyordu. Zamanın akışı bir anlığına duruveriyordu. Çevresindeki hava seyreliyor, düzgün nefes alamaz hale geliyordu. Yakınındaki insanlar ve nesneler, her şey ama her şey, kendisiyle ilgisiz şeylere dönüşüveriyordu. Sıvı bir duvar tüm vücudunu yutuveriyordu. Dünyanın kararmakta olduğunu, ışıkların söndüğünü hissediyordu, ama bilinci bulanıklaşmıyordu. Yalnızca raylar makas değiştiriyordu. Hatta bilinci kısmen de olsa daha da keskinleşiyordu. Korku yoktu. Fakat gözlerini açık tutamıyordu. Gözkapakları sımsıkı kapanıyordu. Çevresindeki sesler uzaklaşıveriyordu. Sonra o kendinden bir parça haline gelen görüntüler, birbiri ardına sahneye yansımaya başlıyordu. Vücudunun her yanından ter fışkırıyor, gömleğinin koltukaltlarının ıslandığını hissedebiliyordu. Tüm vücudu hafif hafif titremeye başlıyordu. Kalp

atışları hızlanıyor, şiddetleniyordu.

Yanında kim olursa olsun Tengo bir an gözleri kararıvermiş gibi yapardı. Gerçekte de bu durum insanın gözlerinin kararmasına benziyordu. Zamanın ilerlemesi, her şeyin normale dönmesi için yeterliydi. Cebinden mendilini çıkartıp ağzına bastırarak öylece hareketsizce bekliyordu. Elini kaldırıp karşısındakine bir şeyim yok anlamında işaret ediyordu. Otuz saniyede geçtiği de oluyordu, bir dakikadan uzun sürdüğü de. Bu süre boyunca aynı görüntüler, videokasetin başa sarılıp tekrar oynatılması gibi devam ediyordu. Annesi fanilasının omuz askısını sıyırıyor, tanımadığı bir adam meme ucunu emiyordu. Kadın gözlerini kapatıyor, kuvvetli bir sesle inliyordu. Hafiften o özlediği anne sütü kokusu geliyordu. Bir bebek için koku alma duyusu en gelişmiş duyudur. Bu duyu birçok şeyi öğretir. Bazen her şeyi. Ses duymuyordu. Hava yapışkan bir sıvıya dönüşüyordu sanki. Kendi cılız kalp atışları, duyabildiği tek ses oluyordu.

Buna bak, diyorlardı. *Yalnızca buna bak. Sen buradasın ve buradan başka bir yere gidemezsin*. Bu mesaj birçok kez tekrarlanıyordu.

Bu seferki "kriz" uzun sürmüştü. Tengo gözlerini kapatıp, her zamanki gibi mendilini ağzına tutarak dişlerini sıkmıştı. Bunun ne kadar sürdüğünü bilemiyordu. Her şey sona erdikten sonra vücudunun bitkinlik durumuna bakarak tahmin yürütmekten başka çaresi yoktu. Vücudu tükenmiş gibiydi. İlk kez kendini bu kadar yorgun hissediyordu. Gözkapaklarını açabilir hale gelmesi epeyce bir süre aldı. Bilinci bir an önce kendine gelmeyi istiyordu, ama kasları ve iç organları buna direniyordu. Mevsimi şaşırarak kış uykusundan olması gerekenden erken uyanmış bir hayvan gibiydi.

"Oo Tengo" diye seslendi birisi. Ses sanki bir oyuğun derinliklerinden geliyormuş gibiydi. Sesin kendi adını söylediğinin farkına vardı. "Ne o? Yine şu her zamanki mesele mi? İyi misin?" dedi o ses. Bu kez biraz daha yakından gelmişti.

Tengo nihayet gözlerini açıp, odaklamayı başararak masanın kenarını sımsıkı kavrayan sağ eline baktı. Dünyanın parçalara ayrılmadığından, var olmaya devam ettiğinden, kendisinin yine aynı kendisi olarak orada olduğundan emin oldu. Hafif bir karıncalanma kalmıştı, ama oradaki kendi sağ eliydi. Ter kokusu da geliyordu. Hayvanat bahçesinde bir hayvan kafesinin önündeyken hissedilen türden kesif bir kokuydu. Fakat hiç kuşkusuz, koku kendisinden geliyordu.

Boğazı kurumuştu. Tengo elini uzatarak masanın üzerindeki bardağı alıp, dökmemeye özen göstererek suyun yarısını içti. Bir süre hareketsiz kalarak soluk alıp verişlerini düzene koyduktan sonra kalan yarısını da içti. Bilincini yeniden kazanıyor, vücuduna ait hisler normal halini alıyordu. Boşalan bardağı masaya bırakarak, mendiliyle ağız kenarlarını sildi.

"Kusura bakmayın. Artık iyiyim" dedi. Sonra da karşısında oturan kişinin Komatsu olduğunu algıladı. İkisi Şincuku İstasyonu yakınlarındaki bir kafede buluşmak üzere sözleşmişlerdi. Çevredeki sesler de, sıradan konuşma seslerine dönüşmüştü. Yan masada oturan ikili ne olduğunu sorgulayan meraklı gözlerle ona bakıyordu. Garson kadın, yüzünde endişeli bir ifadeyle yakında bir yerde dikiliyordu. Belki de oracıkta kusuvermesinden korkuyordu. Tengo yüzünü kaldırıp kadına dönerek başını yukarıdan aşağıya salladı. Sorun yok, ben iyiyim, demek istermiş gibi.

"Bu bir kriz falan değildir umarım" dedi Komatsu.

"Önemli bir şey değil. İnsanın bir anlığına gözlerinin kararması gibi bir şey" dedi Tengo. Sesi hâlâ kendi sesi değilmiş gibiydi. Yine de kendi sesine yakın bir hale gelmişti.

“Direksiyon başında yakalanacak olursan başına iş alırsın” dedi Komatsu, Tengo’nun dosdoğru gözlerine bakarak.

“Araba kullanmam.”

“İşte bu iyi haber. Bir tanıdığımın polen alerjisi vardı. Direksiyon başında hapşırık krizine yakalanınca, gidip elektrik direğine toslamıştı. Fakat seninki hapşırıktan daha ağır galiba. İlk denk geldiğimde çok şaşırmıştım. İkinci seferden sonra biraz alıştım gerçi.”

“Özür dilerim.”

Tengo kahve fincanını eline alıp bir yudum içti. Hiçbir tadı yoktu. Yalnızca ılık bir sıvı boğazından aşağıya akıvermişti.

“Suları tazelesinler mi?” diye sordu Komatsu.

Tengo başını iki yana salladı. “İstemez. İyiyim ben. Artık rahatladım.”

Komatsu ceketinin cebinden Marlboro kutusunu çıkartarak, dudaklarının arasına kıstırdığı sigarayı kafenin kibritiyle yaktı. Sonra da kol saatine şöyle bir göz attı.

“Ne konuşuyorduk?” diye sordu Tengo. Bir an önce normale dönmesi gerekiyordu.

“Doğru. Ne konuşuyorduk biz?” diyen Komatsu, bakışlarını havada gezdirerek bir süre düşündü. Belki de düşünüyormuş gibi yapmıştı. Komatsu’nun hareketleri ve konuşma tarzında hep rol yapıyormuş gibi bir hava olurdu. “Haa, tamam. Fukaeri adlı kızdan konuşuyorduk. Bir de şu *Pupa Hava* meselesini.”

Tengo başını sallayarak onayladı. Fukaeri ve *Pupa Hava*’yı konuşuyorlardı. Tam o konu hakkında Komatsu’ya açıklama yaparken “kriz” başlamış ve konuşması yarım kalmıştı. Tengo çantasından fotokopi destesini çıkartarak masanın üzerine koydu. Kâğıtların üzerine elini koyup dokunuşu tam olarak hissetmeye çalıştı.

“Telefonda özetle söylediğim gibi bu *Pupa Hava*’nın en güzel tarafı, birilerini taklit etmiyor oluşu. Yeni yazarların eserlerinde pek rastlanmaz. Birilerine öykünen bir tarafı yok” dedi Tengo, sözcükleri özenle seçerek. “Evet, metinde savruk bir hava var ve sözcük seçimleri de tutarsız. Daha başlığında *pupa* ile *koza*’yı karıştırmış. Ararsak daha bir dolu hata buluruz. Fakat öyküde okuyanı içine çeken bir yan var. Bütününde hayal ürünü olsa bile, ayrıntılar son derece gerçekçi tasvir edilmiş. Kurduğu bu denge çok iyi. Orijinallik ya da kaçınılmazlık gibi sözcükler uygun düşer mi bilmiyorum. Henüz o düzeyde olmadığı söylenecek olursa, evet, doğru olabilir. Sık sık tutukluk yaparak da olsa, okuyup bitirdiğinde insanda farklı bir haz bırakıyor. Rahatsız edici, acayip bir dokunuşu anımsatan bir yanı olsa bile.”

Komatsu hiçbir şey söylemeden Tengo’nun yüzüne bakıyordu. Daha fazla bir şeyler beklediği belli oluyordu.

Tengo sürdürdü. “Yalnızca metin biraz savruk diye bu eserin kolayca reddedilmesini istemedim. Şunca yıldır, iş icabı yığınla, dağlar kadar yazı okudum. Okudum dediysem de, birçoğuna hızlıca göz attım demem daha doğru olur. Nispeten güzel yazılmış eserler olduğu gibi beş para etmez olanları da vardı. Hatta süprüntü denebilecekler çoğunluktaydı. Fakat elimden geçen onca yazının arasında, bu *Pupa Hava*’da ilk kez böyle bir haz duydum. Okuyup bitirdikten sonra, bir kez daha en baştan okuma isteğine kapıldığım ilk eser de bu.”

“Bak sen” dedi Komatsu. Sonra da anlatılanlar hiç ilgisini çekmemiş gibi sigarasının dumanını üfleyip, dudaklarını büzdü. Fakat Tengo, Komatsu ile tanışıklığı hiç de yeni olmadığından, bu göstermelik ifadeye aldanmamayı öğrenmişti. Bu adam her zaman içinden geçenlerle ilgisiz, hatta tam tersi ifadeler takınmayı çok iyi beceririrdi. Bu yüzden Tengo, karşısındakinin söze girmesini sabırla bekledi.

“Ben de okudum” dedi Komatsu, kısa bir süre geçtikten sonra. “Sen telefon ettikten hemen sonra okudum. Çok beceriksizce yazılmış. Edat kullanımları hatalı olduğu gibi, ne söylemeye çalıştığı asla anlaşılmayan cümleler bile var. Roman yazmaya kalkmadan önce, oturup temel cümle yazımı eğitimi alsa çok daha iyi olur.”

“Fakat sonuna kadar okudunuz, değil mi?”

Komatsu gülümsedi. Normalde pek açılmayan bir çekmecenin derinliklerinden özel olarak çıkartıldığı izlenimi veren bir gülümsemeydi bu. “Öyle. Haklısın. Sonuna kadar okudum. Kendim bile şaşırdım. Yeni yazarlar ödülüne aday bir metni asla sonuna kadar okumazdım. Üstüne üstlük, bazı kısımlarını yeniden okudum. Dünya tersine dönmüş gibi. Kabul ediyorum.”

“Bu, metinde bir şeyler olduğuna işaret. Yanlış mı?”

Komatsu sigarasını kül tablasına bırakıp, sağ elinin ortaparmağıyla burnunun yan tarafını ovaladı. Fakat Tengo’nun sorusunu yanıtlamadı.

Bunun üzerine Tengo konuşmaya başladı. “Bu kız daha on yedi yaşında, lise öğrencisi. Roman okuma, yazma pratiği yetersiz yalnızca. Bu eseriyle yeni yazarlar ödülünü alması, evet, zor olabilir. Fakat son elemeye bırakmaya değer. Tek bir sözünüzle, bunu kolayca halledebilirsiniz. Bunu yaparsanız, yazmaya devam etmesini ümit edebiliriz.”

Komatsu homurtuyu andıran bir ses çıkarttıktan sonra, canı sıkılmış gibi esnedi. Sonra bardağındaki sudan bir yudum aldı. “Bak Tengo, iyi düşün. Böylesine çalakalem yazılmış bir şeyi son elemeye bırak bakalım. Seçici kuruldakilerin feleği şaşar. Hatta kızabilirler. Her şeyden öte, sonuna kadar okumazlar bile. Seçici kuruldakilerin dördü de kalemi güçlü yazarlar. Meşgul insanlar. İlk iki sayfasına göz attıktan sonra fırlatıp atıverirler. İlkokul öğrencilerinin kompozisyonlarından beter, diyeceklerdir. Önümüzde parlatırsak ışıyacak bir eser var diyerek, el ovuşturup savunmama kimse kulak vermez. Evet, bir sözüm yeterli olabilir, ama daha elle tutulur bir şey için kullanmak isterim.”

“Öyleyse kolayca eleyivereceksiniz. Doğru mu?”

“Öyle demedim” dedi Komatsu, burnunun yan tarafını ovalayarak. “Benim bu eserle ilgili olarak başka bir fikrim var.”

“Başka bir fikir” dedi Tengo. Nedense uğursuz bir tınısı var gibiydi.

“Sen, yazmaya devam etmesini ümit edebiliriz diyorsun” dedi Komatsu. “Evet, bunu elbette ben de isterim. Zaman harcayarak yeni bir yazarı yetiştirmek, bir editör için büyük bir sevinçtir. Gecenin karanlığında gökyüzüne bakıp, herkesten önce yeni bir yıldız bulduğunda insanın içi kıpır kıpır olur. Fakat dürüst olmak gerekirse, bu kızın yeni eserler yazacağını sanmıyorum. Ben de bu piyasada yirmi yıldır uğraşa didine ekmeğimi kazanıyorum. Bu süre boyunca birçok yazarın çıkışını, batışını gördüm. Gerisini getirebilecek insanla getiremeyecek olanı ayırt edebiliyorum artık. O yüzden, bence bu kız gerisini getiremez. Yazık, ama asla mümkün değil. Daha baştan bu şekilde metin yazan biri, ne kadar uğraşırsa uğraşsın fayda etmez. Boşuna beklemiş oluruz. Neden dersen, kendisinde daha iyi

yazabilecek hale gelme isteği olduğunu sanmıyorum da ondan. Düzgün metin, ya doğuştan yetenek ya da ölesiye çaba gerektirir. Başka yolu yoktur. Bu Fukaeri adlı kızda bunların ikisi de yok. Senin de gördüğün gibi doğuştan gelen bir yeteneği olmadığı gibi, çaba harcamaya da pek niyeti yok sanki. Neden öyle olduğunu bilemiyorum. Ancak, yazıya karşı güçlü bir ilgisinin olmadığı açık. Evet, öykü anlatma isteği var. Hem de güçlü bir istek. Bunu kabul ediyorum. Bu ham haliyle seni içine çekecek, bana sonuna kadar okutturacak ölçüde güçlü bir istek. Bakış açısına göre müthiş gelebilir. Buna rağmen, roman yazarı olarak geleceği yok. Hem de zerre kadar bile. Seni hayal kırıklığına uğratmış olabilirim, ama düşündüklerimi eğmeden bükmeden aktarmaya çalıştım."

Tengo bir an düşündü. Komatsu'nun sözlerinde haklılık payı yok değildi. Her şeyden öte, Komatsu sezgileri güçlü bir editördü.

"İyi de bir şans vermek kötü mü olur?" dedi Tengo.

"Suya at, batacak mı çıkacak mı izle. Söylemek istediğin bu mu?"

"Basite indirgersek, evet."

"Ben bugüne kadar birçok kişiyi gereksiz yere harcadım. Birilerinin daha boğulduğunu görmek istemiyorum."

"Peki, ben nasılım sizce?"

"Sen en azından çaba harcıyorsun" dedi Komatsu, sözcükleri seçerken özen göstererek. "Benim gördüğüm kadarıyla açık vermiyorsun. Metin yazma işini aşırı ciddiye de alıyorsun. Neden? Yazmayı seviyorsun da ondan. Bu yanını da tutuyorum senin. Yazmayı sevmek, yazar olmayı hedefleyen biri için çok önemli bir meziyettir."

"Fakat bu tek başına yeterli değil."

"Elbette. Tek başına yeterli değil. 'Özel bir şeyler' olması gerekir. En azından benim okumayı başaramayacağım bir şeyler içermesi gerekir. Ben şahsen, özellikle roman konusunda, okumayı tam olarak başaramadıklarımı daha fazla tercih ederim. Okuyabildiklerim pek fazla ilgimi çekmez. Bu da çok doğal. Son derece basit."

Tengo bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Fukaeri'nin yazdıklarında okumayı başaramadığınız şeyler var mıydı?" diye sordu.

"Evet. Elbette vardı. Bu kız çok önemli bir şeye sahip. Ne olduğunu tam olarak bilemiyorum, ama var işte. Bunu net olarak anlayabiliyorum. Sen de, ben de anlayabiliyoruz. Rüzgârsız bir günde yükselen duman gibi herkesin rahatlıkla görebileceği bir şeyler. Fakat bu kızın elindeki, taşıyamayacağı kadar ağır."

"Yani suya attığımızda çıkma olasılığı yok."

"Aynen öyle" dedi Komatsu.

"Onun için de son elemeye bırakmayacaksınız."

"İşte o konuda" dedi Komatsu, dudağını büzerek, ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "İşin orasında sözcükleri seçerken çok dikkatli olmalıyım."

Tengo kahve fincanını eline alarak içindeki sıvıya baktı. Sonra tekrar yerine koydu. Komatsu henüz hiçbir şey söylememişti. Söze giren Tengo oldu. "İşin burasında, o söylediğiniz başka bir fikir mi

ortaya çıkıyor?”

Komatsu iyi yetiştirdiği öğrencisine bakan bir öğretmen gibi gözlerini kıstı. Sonra başını yavaşça sallayarak onayladı. “Evet, öyle.”

Komatsu’nun, başkalarının hesap etmeyi başaramadıkları bir yanı vardı. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini yüz ifadesinden ve sesinden tahmin etmek kolay değildi. Üstelik kendisi de, karşısındakileri o bulanıklığın içine hapsetmekten bir hayli keyif alıyor gibiydi. Hızlı düşünebilen bir adamdı. Başkalarının düşüncelerine aldırmadan, kendi mantığına uygun olacak şekilde düşünür, ona göre karar verirdi. Gerekmedikçe söylemezdi, ama muazzam sayıda kitap okumuş, o ölçüde de bilgi depolamış bir adamdı. Bu bilginin üstüne, önsezisiyle insanları bulup çıkartma, eser yakalama yeteneğine de sahipti. Bu bir parça önyargılarına da bağlıydı, ama onun için önyargı, gerçeğin önemli bir unsuruydu.

Pek konuşkan bir adam değildi ve bir şeyler hakkında açıklama yapmayı da sevmezdi, ama gerektiğinde kendi mantığına dayanarak açıklamayı da iyi bilirdi. İçinden öyle gelirse gaddarlaştığı da olurdu. Karşısındakinin en zayıf noktasını anında bulur, bir çırpıda kısa cümlelerle insanı delip geçerdi. İnsanlar konusunda olsun, eserler konusunda olsun beğenileri keskindi ve yanına yaklaşamayanlar yaklaşabilenlerden kat kat fazlaydı. Doğal olarak ona sempati duymayanlar da duyanlardan çoktu. Fakat bu, aslında onun tercihiydi. Tengo’nun bildiği kadarıyla yalnızlığı seven bir adamdı. Başkalarının ondan çekinmesinden, hatta korkmasından müthiş keyif alırdı. Ruhsal bir keskinliğin rahat ortamlarda doğmasının mümkün olmadığına inanırdı.

Kırk beş yaşındaki Komatsu, Tengo’dan on altı yaş büyüktü. Uzun yıllardır edebiyat dergilerinde editörlük yapıyordu ve piyasada işinin ehli olarak biliniyordu. Özel yaşantısını hiç kimse bilmezdi. Çünkü iş gereği insanlarla görüşse bile, kimseyle kişisel konuları konuşmazdı. Onun nerede doğup büyüdüğünü, şimdi nerede yaşadığını Tengo hiç bilmiyordu. Uzun uzun konuştuklarında bile bu konular hiç açılmazdı. Huyları değişikti, edebiyat camiasını da aşağılardı. İnsanlar onun bu haliyle nasıl olup da yazı bulabildiğine şaşarlardı, ama kendisi hiç sıkıntı yaşamadan, gerekli olduğunda ünlü yazarlardan bile rahatça yazı alırdı. Birçok kez, derginin onun şahsi gayretleri sayesinde zar zor çıktığı da olmuştu. Bu yüzden insanlar onu pek sevmeseler bile ondan vazgeçemezlerdi.

Söylentilere bakılırsa, Komatsu Tokyo Üniversitesi Edebiyat Fakültesi’nde öğrenciyken, 1960 Japon-Amerikan Güvenlik Antlaşması’na karşı hareketler patlak verdiğinde, örgütlü öğrenci hareketinin kurmayları arasında yer almıştı. Miçiko Kanda gösterilere katılıp da, polisin şiddetine maruz kalarak öldüğünde hemen yakınındaymış ve kendisi de feci şekilde yaralanmış. Gerçek olup olmadığı bilinmiyordu. Fakat anlatılanların ikna edici bir yanı olduğu da doğruydu. Komatsu uzun boylu ve zayıftı; ağzı fazlasıyla büyük, burnu da tersine küçüktü. Kolları ve ayakları uzundu, parmak uçları nikotinden sararmıştı. 19. yüzyıl Rus edebiyatında karşılaşılan, devrimciden bozma entelektüelleri andıran bir yanı da vardı. Pek fazla gülmezdi, ama güldüğünde gülümsemesi tüm yüzüne yayılırdı. Fakat o anlarda bile, hiç de keyif alıyormuş gibi durmazdı. İnsanın aklına yalnızca, uğursuz bir kehaneti ortaya atmaya hazırlanan, yılların tecrübelisi bir büyücüyü getirirdi. Titizdi ve özenli giyinirdi, ama giyim kuşama önem vermediğini anlatmak istermiş gibi, sürekli benzer kıyafetlerle dolaşırdı. Tüvit ceketinin altına beyaz Oxford gömleğini ya da soluk gri polo tişörtünü, gri pantolon ve altına da süet ayakkabı giyerdi; kravat takmazdı. Bunlar onun üniforması gibiydi. Rengi, kumaşı ve deseni birbirinden çok az farklı, yarım düzine kadar üç düğmeli tüvit ceketin, güzelce temizlenmiş halde, evindeki dolabında dizili durduğunu hayal etmek hiç de güç değildi. Hatta birbirinden ayırabilmek için numaralandırılmış bile olabilirlerdi.

Diken gibi sert saçlarının perçem kısmı hafiften ağarmaya başlamıştı. Saçları, kulaklarını örtecek şekilde dağınık olurdu. Tuhaftır, saçları hep berbere gitme vaktini bir hafta geciktirmiş dedirtecek uzunluğunu korurdu. Bunun nasıl mümkün olabildiğini Tengo bilmiyordu. Gözlerindeki ışık, arada sırada kış gecelerinde gökte parıldayan yıldızlar gibi keskindi. Bir şey olup da sustuğunda, ayın arka yüzündeki kayalar gibi donup kalırdı. Yüzünden tüm ifadeler çekilir, sanki vücut ısısını yitirmiş gibi bir hali olurdu.

Tengo, Komatsu ile beş yıl önce tanışmıştı. Komatsu'nun editörlüğünü yaptığı derginin yeni yazarlar ödülüne başvurmuş, son elemeye kadar da kalmıştı. Komatsu telefon etmiş, buluşup konuşmak istediğini söylemişti. İkisi Şincuku'da bir kafede (şu an birlikte oldukları aynı yerde) buluşmuşlardı. Komatsu ona yarışmaya başvurduğu yazıyla ödül alamayacağını söylemişti (gerçekten de alamamıştı). Fakat şahsen yazıyı beğenmişti. "Seni borçlu bırakmaya çalışıyor değilim, ama böyle şeyleri nadiren söylerim" demişti (Tengo o sırada henüz bilmiyordu, ama kesinlikle öyleydi). "O yüzden bir sonraki yazını mutlaka okumak isterim. Herkesten önce." Tengo da onun dediği gibi yapacağı yanıtını vermişti.

Komatsu ayrıca Tengo'nun nasıl bir insan olduğunu da öğrenmek istiyordu. Nerede doğup büyüdüğünü ve o an neler yaptığını. Tengo açıklayabildiği kadarını, dürüstçe anlatmıştı. Çiba ili İçikava şehrinde doğmuş ve büyümüştü. Annesi Tengo doğduktan hemen sonra enfeksiyon kaparak ölmüştü. En azından babası öyle söylüyordu. Kardeşi yoktu. Babası bir daha evlenmemiş, erkek başına Tengo'yu büyütmüştü. Babası NHK Televizyonu'nun ev ev dolaşıp tahsilat yapan sözleşmeli elemanlarından biriydi, ama Alzheimer'a yakalanmış, ömrünün kalan günlerini Çiba ilinin güney kıyısındaki bir tedavi merkezinde geçiriyordu. Tengo, Tsukuba Üniversitesi'nin "Birinci Bölümler Doğa Bilimleri Türleri Matematik Anabilim Dalı" gibi adı tuhaf bir lisans programından mezun olmuş, Yoyogi'deki bir dershanede matematik öğretmenliği yapıyor, bir yandan da roman yazıyordu. Mezun olduğunda memleketindeki bir liseye öğretmen olması da mümkündü, ama çalışma saatleri açısından daha rahat olan dershane öğretmenliğini seçmişti. Koenci semtinde küçük bir apartman dairesinde tek başına yaşıyordu.

Profesyonel roman yazarı olmayı gerçekten isteyip istemediğini kendisi de bilmiyordu. Kendisinde yazma yeteneği olup olmadığını da. Bildiği tek şey, bir şeyler yazmadan rahat edemediğiydi. Yazmak onun için nefes almak gibiydi. Komatsu izlenimlerine dair tek laf etmeden, Tengo'nun anlattıklarını dinlemişti.

Nedenini bilemiyordu ama Komatsu şahsen Tengo'dan hoşlanmış gibiydi. Tengo iriyarıydı (ortaokuldan üniversiteye kadar sürekli judo takımının belkemiği olmuştu) ve gözleri erken uyanmış bir çiftçiyi andırıyordu. Kısa kesim saçları, sürekli yanık teni ve karnabahar gibi büzülmüş kulaklarıyla ne genç bir edebiyatçı ne de matematik öğretmeni gibi duruyordu. Komatsu onun bu özelliklerinden de hoşlanmışa benziyordu. Tengo her yazısını tamamlar tamamlamaz Komatsu'ya götürüyor, Komatsu da değerlendirmesini yapıyordu. Metni düzeltip, yeniden götürdüğünde Komatsu yeni direktifler veriyordu. Bir antrenörün çıtayı yavaş yavaş yükseltmesi gibi. "Senin durumunda biraz zaman alabilir" demişti Komatsu. "Fakat acelemiz yok. Dizini kırıp her gün yazmaya devam et. Yazdıklarını mümkün olduğunca atma, bir kenara koy. Sonradan işe yarayabilir çünkü." Tengo da öyle yapacağı yanıtını vermişti.

Komatsu ayrıca, Tengo'ya ufak işler de veriyordu. Tengo Komatsu'nun çalıştığı yayınevinin çıkarttığı kadın dergisine imzasız yazılar yazıyordu. Dergiye gönderilen yazıların düzeltisinden yeni gösterime giren filmlerin ve yeni çıkan kitapların tanıtımına, hatta yıldız falına varana kadar,

kendinden istenen işleri başarıyla yerine getiriyordu. Tengo'nun içinden geldiği gibi yazdığı yıldız falları, sık sık çıkıyor diye ün bile kazanmıştı. Bir seferinde, "Erken saatlerdeki depreme dikkat edin" diye yazdığında, gerçekten de sabahın erken saatlerinde deprem olmuştu. Bu ufak tefek işler ek gelir kaynağı olduğu gibi, yazma pratiği yapmasını da sağlıyordu. Yazdığı her ne olursa olsun, basılıp da kitabevlerinin raflarına çıktığında büyük sevinç yaşıyordu.

Tengo zamanla, derginin yeni yazarlar ödülü için gönderilen eserlerin ön okuma işlerini de almaya başlamıştı. Kendisi de aynı ödüle başvurabilecek konumdayken, gönderilen diğer yazıların ön okumasını yapması garip bir durumdu gerçi ama Tengo kendi konumunun hassaslığına aldırmaksızın, o eserleri adil bir gözle okuyordu. Böylece, kötü yazılmış sıkıcı yazının ne olduğunu, yığınla, dağ gibi kötü yazılmış sıkıcı yazı okumak yoluyla iyice öğrenmişti. Tengo her seferinde yüze yakın aday eseri okuyor, bir şekilde anlam çıkartılabilecek olanlarından on kadarını Komatsu'ya götürüyordu. Her bir eser için kendi izlenimlerini de yazılı olarak ekliyordu. Son elemeye beş eser kalıyor, dört kişiden oluşan seçici kurul da onların arasından yeni yazarlar ödülüne layık bulduğunu seçiyordu.

Tengo'nun dışında başka yarı zamanlı ön okumacılar olduğu gibi, Komatsu dışında da seçici editörler vardı. Adil olmak gerekiyordu, ama pek fazla ince eleyip sık dokumaya da gerek yoktu. Zaten elle tutulur denebilecek eser sayısı, bütün aday eserler arasında ikiyi, üçü geçmiyordu ve kim okursa okusun gözünden kaçırması da mümkün değildi. Tengo'nun kendi eserleri de üç kez son elemeye kalmıştı. Tutup da kendi eserini seçmemişti elbette. Diğer iki ön okumacı ve editör Komatsu son elemeye bırakmışlardı. O eserleri yeni yazarlar ödülünü alamamıştı, ama bu Tengo'da hayal kırıklığı yaratmamıştı. Çünkü hem Komatsu'nun, "Zamana bırakalım" sözü aklından hiç çıkmıyordu, hem kendisinin de hemen yazar olmak gibi bir niyeti yoktu.

Ders programını istediği gibi ayarlayabildiğinden, haftada dört gün evde kalıp, zamanını dilediğince geçirebiliyordu. Yedi yıldır aynı dershanede çalışıyordu ve öğrenciler arasında bir hayli tutuluyordu. Çünkü öğretim tarzı başarılıydı ve dolambaçlı ifadelere kaçmaksızın doğrudan yanıtlar verebiliyordu. Tengo'nun kendisini de şaşırtıyordu bu ama konuşma yeteneği bir hayli iyiydi. Açıklamaları ustacaydı, sesi gürdü ve arada sırada yaptığı şakalarla sınıfı kaynaştırabiliyordu. Öğretmenliğe başlayana kadar, konuşmakta pek becerikli olmadığını düşünürdü. Şimdi bile birileriyle karşılıklı oturup konuşurken, heyecanlanıp doğru sözcükleri bulamadığı olurdu. Kişi sayısı az gruplarda ise, hep dinleyici konumunda kalırdı. Fakat kürsüye çıkıp da, belli bir sayının üzerindeki öğrencinin karşısına geçince bilinci bir anda berraklaşıvermiş gibi olur, gayet rahatça konuşabilirdi. İnsanoğlunu anlamak ne kadar da güç diye düşünürdü.

Maaşıyla ilgili bir hoşnutsuzluğu yoktu. Muazzam bir rakam olmasa bile, dershane yeteneklerine uygun bir ücret ödüyordu. Düzenli olarak öğrencilere anket uygulanıyor, çıkan değerlendirme ne kadar olumlu olursa o ölçüde ücret de artıyordu. Çünkü başarılı bir öğretmeni başka dershanelere kaptırmak istemezlerdi (gerçekte, birkaç kez transfer teklifi de almıştı). Normal okullarda ise durum farklıydı. Maaş kıdeme göre belirlendiği gibi, insanın özel hayatı yöneticiler tarafından kısıtlanır, yetenekler ve popülaritenin hiçbir önemi olmazdı. Tengo ayrıca, dershanede çalışmaktan keyif de alıyordu. Öğrencilerin çoğu üniversiteye girmek gibi net bir amaç uğruna sınıfına geliyorlar ve dersi can kulağıyla dinliyorlardı. Öğretmenlerin sınıfta ders vermek dışında bir şey yapması gerekmiyordu. Bu da Tengo'nun işine geliyordu. Öğrencilerin disiplinsiz davranışları ve okul kurallarını ihlal etmeleri gibi sorunlarla uğraşmak zorunda değildi. Yalnızca kürsüye çıkıp, matematik problemlerinin ne şekilde çözüleceğini öğretmesi yeterliydi. Üstelik rakamlar gibi bir aracı kullanarak duru kavramları somutlaştırmak, Tengo'nun ömrü boyunca ustalıkla becerdiği bir işti.

Evde olduğu zamanlarda sabah erken kalkar, akşama kadar yazı yazardı. Mont Blanc dolmakalemi, mavi mürekkep ve 400 harf alan müsvedde kâğıtları. Bunların elinin altında olması, Tengo için yeter de artardı bile. Haftada bir, evli kadın arkadaşı onun evine gelir ve öğleden sonralarını birlikte geçirirlerdi. Kendinden on yaş büyük, evli bir kadınla aralarındaki seksin onları bir yere götüreceği yoktu, ama yine de birlikte yaşadıkları cinsellik rahat ve dolu doluydu. Akşamüzerleri uzun yürüyüşlere çıkar, güneş battığında müzik dinleyerek kitap okurdu. Televizyon izlemezdi. NHK Televizyonu'nun tahsildarı geldiğinde, nazikçe evinde televizyon olmadığını, kusura bakmamasını, isterse içeri girip bakabileceğini söylerdi. Fakat adamlar bir kere bile içeri girmemişlerdi. Zaten NHK tahsildarlarının evlerin içine girmesi de yasaktı.

"Benim aklımdaki biraz daha büyük bir iş" dedi Komatsu.

"Büyük iş mi?"

"Öyle. Yeni yazarlar ödülü gibi küçük işlere takılıp kalmayalım. Eğer yapacaksak büyük işler peşinde koşalım."

Tengo suskun kaldı. Komatsu'nun niyeti belirsizdi, ama huzur kaçırıcı bir şeyler çıkacağını hissedebiliyordu.

"Akutagava Ödülü" dedi Komatsu, bir süre bekledikten sonra.

"Akutagava Ödülü" diye tekrarladı Tengo, Komatsu'nun sözlerini elinde bir sopayla kumların üzerine kocaman harflerle yazarmış gibi.

"Akutagava Ödülü. O kadarını bu asosyal haline rağmen sen de biliyorsundur. Gazetelere büyük puntolarla çıkar, televizyonlarda haber de olur."

"Baksanıza Komatsu Bey. Tam olarak anlayamadım, ama şu an Fukaeri'den mi bahsediyoruz?"

"Evet, öyle. İkimiz Fukaeri ve *Pupa Hava*'dan söz ediyoruz. Zaten başka bir konu da konuşmadık."

Tengo dudağını dişlerinin arasına kıstırarak, bu sözlerin arkasındaki mantığı yakalamaya çalıştı. "İyi de, bu eserin yeni yazarlar ödülünü bile alamayacağını, bu haliyle beş para etmeyeceğini söylemediniz mi?"

"Doğru, bu haliyle hiçbir işe yaramaz. Orası net bir gerçek."

Tengo'nun düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. "Öyleyse, bize gönderilen eseri düzeltecek miyiz?"

"Başka yolu yok. Parlak yazıları editörün önerilerde bulunarak yeniden yazdırması sık rastlanan bir durum. Bilinmedik bir yol değil. Fakat bu kez yazarın kendisi değil, başka biri düzeltecek."

"Başka biri?" Tengo bu soruyu sormuş olsa da, yanıtını daha sözcükler ağzından dökülmeden biliyordu. Yalnızca emin olmak istemişti.

"Sen düzeltirsin işte" dedi Komatsu.

Tengo bir an uygun sözcükleri bulmaya çalıştı. Fakat aklına tek bir sözcük bile gelmiyordu. Derince iç geçirerek, "İyi de Komatsu Bey, bu eserin üzerinde ufak tefek değişiklikler yapmak yetmez. Yeni baştan yazılmadığı sürece toparlanamaz" dedi.

“Elbette yeni baştan yazacağız. Öykünün iskeletine hiç dokunmayız. Yazım tarzını da, mümkün olduğunca bırakırız. Fakat metni tamamen değiştiririz. Yani etini kemiğinden sıyırıp alırız. Yeniden yazma işini sen yaparsın Tengo. Ben de genel işleyişe bakarım.”

“İşe yarar mı ki?” dedi Tengo, kendi kendine konuşur gibi.

“Bak şimdi” dedi Komatsu, kahve kaşığını eline alıp, orkestra yöneten smokin giymiş şef edasıyla Tengo’ya doğrultarak. “Bu Fukaeri denen kızda özel bir şeyler var. Bunu *Pupa Hava*’yı okuyunca anlayabiliyorum. Bu hayal gücü sıradan bir şey değil. Fakat metnin elle tutulur yanı yok. Süprüntü desen yeridir. Öte yandan sen, metin yazabiliyorsun. Mantığın, beğenin yeterince güçlü. İriyarısın, ama hassas ve incelikli bir yazım tarzın var. Fazlasıyla da etkileyici. Fakat Fukaeri’nin tersine, ne yazacağını tam olarak yakalayamıyorsun. O yüzden sürekli öykünün iskeleti konusunda bocalıyorsun. Aslında yazman gereken, içinde saklı olsa gerek. Ancak bu, derin bir çukurda saklanan ürkek hayvanlar gibi bir türlü dışarı çıkmıyor. O deliğin içinde saklandığını biliyoruz. Fakat dışarı çıktığında yakalamak mümkün olmuyor. Zamana bırakalım derken bunu kastediyorum.”

Tengo plastik sandalyenin üzerinde, oturuşunu beceriksizce değiştirdi. Tek kelime de etmedi.

“Konu basit” dedi Komatsu, kahve kaşığını hafif hafif sallayarak. “Bu ikisini birleştirerek yeni bir yazar yaratmak yeterli. Fukaeri’nin sahip olduğu hırçın öyküye, senin metnini vereceğiz. İdeal bir birleşim. Buna senin gücün yeter. Zaten bu yüzden, bugüne kadar sana özel olarak destek oldum. Yanlış mı? Gerisini sen bana bırak. Güçlerimizi birleştirirsek, yeni yazarlar ödülü çok hafif kalır. Akutagava Ödülü’nün peşine rahatlıkla düşebiliriz. Ben de bu piyasada bugüne kadar boşuna ekmeğimi kazanıyor değilim. Bu işleri en ince noktasına kadar bilirim.”

Tengo ağzını hafifçe açmış halde, bir süre Komatsu’nun yüzüne baktı. Komatsu kaşığı fincan tabağına bıraktı. Doğal olmayan sert bir ses çıktı.

“Diyelim Akutagava Ödülü’nü aldık. Sonra ne olacak?” diye sordu Tengo, kendini toparlayarak.

“Akutagava Ödülü’nü almak itibar kazandırır. Bu dünyadaki insanların çoğu romanın gerçek değerini anlamaz. Fakat dünyanın akışının dışında kalmak da istemezler. O yüzden de, ödül alıp gündeme gelen kitaplar olduğunda satın alıp okurlar. Gençler, hele de liseli kızlar. Kitap satılırsa bir hayli para gelir. Kazancı aramızda bölüşürüz. İşin o kısmını ben ayarlarım.”

“Şu an için, paranın nasıl bölüşüleceğinin bir önemi yok” dedi Tengo, donuk bir ses tonuyla. “Fakat böyle bir şey yaparsanız editörlük ahlakına aykırı olmaz mı? Eğer böyle bir tezgâh kurduğunuz anlaşılacak olursa, ciddi bir sorun haline gelir. Yayınevinde de barınamazsınız artık.”

“O kadar kolay değil. Eğer kafama takarsam, meseleleri çok dikkatli hallederim. Üstelik foyam ortaya çıkarsa da, burayı seve seve bırakırım. Ne de olsa yukarıdakilerin tavrı hep soğuktu, itip kaktılar beni. Başka bir işi anında bulurum. Ben bu işi para için yapmıyorum. İstediğim, edebiyat camiasını komik duruma düşürmek. Loş deliklere yumak yumak üşüşüp, bir taraftan karşılıklı iltifatlar yağdırıp birbirlerinin yarasını yalarken diğer taraftan birbirlerinin paçasından çekip indirmeye çalışan, sonra da kalkıp edebiyatın misyonundan söz eden tiplere hadlerini bildirmek istiyorum. Sistemin boşluklarından yararlanıp, dalga geçeceğim işte. Sence de keyifli değil mi?”

Tengo durumun keyifli bir yanı olduğunu sanmıyordu. Bir kere henüz edebiyat camiasının ne olduğunu tam olarak idrak edebilmiş de değildi. Dahası, Komatsu gibi yetkin bir adamın, böylesi çocuksu bir dürtüyle tehlikeli sularda yüzmeye kalktığını öğrendiğinde, bir an diyecek söz bulamamıştı.

“Komatsu Bey. Söylediklerinizbana biraz dolandırıcılıkmış gibi geliyor.”

“Ortak yapım nadir rastlanan bir durum değil” dedi Komatsu, yüzünü buruşturarak. “Dergilerdeki manga dizilerinin neredeyse yarısı öyledir. Ekip, fikirlerini ortaklaşa ortaya koyarak öyküyü oluşturur, o öyküye göre ana hatlarıyla çizer ve ayrıntılarını da asistanlar tamamlayarak, renklendirmesini yapar. Bir fabrikada çalar saat üretmekten farksızdır. Roman dünyasında da benzer örnekler vardır. Örneğin romantik öyküler öyledir. O kitapların çoğu, yayınevi tarafından kurgulanan öykünün, ücretli yazarlar tarafından kaleme alınmasıyla çıkar ortaya. Kısacası bir işbölümü sistemidir. Bu yapılmadığı sürece, seri üretim söz konusu olamaz çünkü. Ancak, daha ciddi saf edebiyat alanında böylesi bir yöntem söz konusu olamayacağından, gerçekçi bir taktik olarak bu Fukaeri denen kız çocuğunu öne çıkaracağız. Foyamız meydana çıkarsa ufak çaplı bir skandal olabilir elbette. Fakat yasalara karşı geliyor değiliz. Bu artık çağımızın gerekleri arasında sayılır. Üstelik söz konusu Balzac ya da Şikibu Murasaki değil. Ortalıkta gezinen liseli bir kız öğrencinin yazdığı bölük pörçük bir eseri elden geçirerek, daha elle tutulur bir eser haline getirmeye çalışıyoruz yalnızca. Bunun neresi yanlış? Ortaya yüksek kaliteli bir eser çıkıyor ve çok sayıda okurun keyif almasını sağlıyorsa, sorun bunun neresinde?”

Tengo, Komatsu’nun söylediklerini düşündü. Sonra da sözcüklerini özenle seçti. “İki sorun var. Aslında çok fazla sorun var, ama şimdilik ikisini dile getirmek isterim. Birincisi yazar olan Fukaeri adlı kız çocuğunun, metninin başka biri tarafından düzeltilmesini kabul edip etmeyeceği. Eğer hayır diyecek olursa, bir adım bile ilerleyemeyiz. İkincisi, kız kabul etse bile, benim gerçekten elle tutulur bir hale getirip getiremeyeceğim. Ortak ürün hassas bir konudur ve sizin söylediğiniz gibi kolay ilerlemeyebilir. Yanlış mı?”

“Bunu başarabilirsin Tengo” dedi Komatsu, yanıtını önceden hazırlamış gibi, hiç beklemeden. “Kesinlikle başarırsın. *Pupa Hava*’yı daha ilk okuduğumda bu düşünce aklımdan geçivermişti. Bunu Tengo’nun en başından elden geçirmesi gerek, demiştim. Dahası, bu senin elden geçirmene uygun bir konu. Sence de öyle değil mi?”

Tengo başını iki yana salladı. Uygun sözcüğü bulamamıştı.

“Acelemiz yok” dedi Komatsu, sakin bir ses tonuyla. “Önemli bir konu. İki üç gün düşün istersen. *Pupa Hava*’yı da bir kez daha oku. Sonra benim önerimi de iyice düşün. Öyle ya, şunu da sana vereyim.”

Komatsu ceketinin cebinden kahverengi bir zarf çıkartıp Tengo’ya uzattı. Zarfın içerisinde normal boyutlarda iki renkli fotoğraf vardı. Fotoğraflardaki bir kız çocuğuydu. Biri göğüsten yukarısının portre hali, diğeri ise vücudun tamamını gösteren bir fotoğraftı. Aynı anda çekilmişe benziyorlardı. Kız bir merdivenin önünde duruyordu. Geniş taş merdivenlerdi. Klasik güzellikteki yüz hatları ve dümdüz uzun saçlar. Beyaz bir bluz. Ufak tefek ve zayıftı. Dudaklarına bir gülümseme kondurmaya çabaladığı belliydi, ama gözleri buna direniyordu. Bakışlarında ciddiyet hâkimdi. Gözleri bir şeyleri istiyor gibiydi. Tengo bir süre, fotoğrafların önce birine, sonra ötekine tekrar tekrar baktı. Neden bilmiyordu, ama o fotoğraflara bakarken, kendisinin aynı yaşlardaki halini anımsadı. Sonra göğsüne hafif bir sızı saplandı. Uzun süredir hiç yaşamadığı özel bir sızıydı. Kızın halinde bu sızıyı çağıran bir şeyler vardı.

“Fukaeri bu işte” dedi Komatsu. “Güzel kız değil mi? Hem de bakımlı. On yedi yaşında. Diyecek laf yok. Gerçek adı Eriko Fukada. Fakat gerçek adını kullanmayacağız. Her yerde ‘Fukaeri’ kullanılacak. Akutagava Ödülü’nü alacak olursa, biraz gündem konusu olur değil mi? Medyadaki

tipler akbabalar gibi başının üzerinde uçuşmaya başlarlar. Kitabı piyasaya çıkar çıkmaz kapışılır.”

Komatsu’nun bu fotoğrafları elde etmesi, Tengo’nun tuhafına gitmişti. Aday eserle birlikte gönderilmiş olmasına imkân yoktu. Fakat Tengo, bununla ilgili soru sormamayı tercih etti. Yanıtını, nasıl bir yanıt geleceğini tahmin edememekle birlikte, öğrenmek istemiyordu.

“Alabilirsin. Belki bir işe yarar” dedi Komatsu. Tengo fotoğrafları tekrar zarfa koyup, *Pupa Hava* müsveddesinin üzerine bıraktı.

“Komatsu Bey, ben bu piyasanın gerçekte nasıl işlediğini hiç bilmem. Fakat genel kanılar ışığında baktığımda, bu son derece tehlikeli bir plan. İnsanlara bir kez yalan söyleyecek olursak, sonsuza kadar yalanları sürdürmek zorunda kalabiliriz. Her şeyimizi de bu yalanlara uydurmamız gerekir. Psikolojik açıdan da, teknik açıdan da bu hiç kolay olmaz. Birileri bir tarafını kurcalayacak olursa hepimizin başı belaya girer. Sizce de öyle değil mi?”

Komatsu bir sigara daha çıkartarak yaktı. “Haklısın. Söylediklerin mantıklı ve doğru. Gerçekten riskli bir plan. Şu an için, kesin olmayan unsurlarla dolu. Neler olacağını tahmin bile edemeyiz. Başarısız olursak, her birimiz keyifsiz anlar yaşayabiliriz. Bunun farkındayım. Fakat Tengo, her şeyi hesap ettikten sonra, içgüdülerim bana, ‘İlerle!’ diyor. Çünkü böyle bir fırsat bir daha asla ele geçmez. Şimdiye kadar da hiç olmadı. Sanırım gelecekte de olmayacak. Kumardan örnek vermek uygun olmayabilir, ama gerekli tüm kozlar elimizde. Yeteri kadar fişimiz de var. Şartlar her şeyiyle uygun. Bu fırsatı kaçırırsak, sonra çok pişman oluruz.”

Tengo suskun kalıp, karşısındaki adamın yüzünde beliren her haliyle uğursuz gülümsemeyi izledi.

“Her şeyden önemlisi, biz *Pupa Hava*’yı daha mükemmel bir eser haline getirmeye çalışıyoruz. Aslında çok daha iyi yazılması gereken bir öykü. İşin can alıcı noktası bu. Birilerinin çekip çıkartması gereken bir şeyler var. Sen de içten içe aynı şeyleri düşünüyorsundur. Yanlış mı? Onun için biz, güçlerimizi birleştireceğiz. Proje haline getirip, her birimiz yeteneğimizi ortaya koyacağız. Dürtüsü ne olursa olsun, utanacak bir şey yok.”

“Fakat Komatsu Bey, ne sebeple, hangi amaçla olursa olsun bu dolandırıcılığa girer. Dürtüsü ne olursa olsun utanacak bir şey olmayabilir, ama aslında bir dürtüye gerek de yok. Gizli saklı iş görmek zorunda kalırız. Dolandırıcılık sözcüğünü uygun bulmuyorsanız, sırtından vurma diyelim. Kanunlara karşı olmasa bile, burada bir ahlak sorunu var. Bir editörün kendi yayınevinin yeni yazarlar ödülüne adaylık için gönderilen bir eser üzerinde bu şekilde oynaması, borsadaki köstebeklik gibi bir şey olmaz mı?”

“Edebiyat ve borsa karşılaştırılamaz. İkisi çok farklı şeylerdir.”

“Hangi açılardan?”

“Örneğin, şöyle bir düşüneyim... Sen önemli bir gerçeği gözden kaçırıyorsun” dedi Komatsu. Ağzı Tengo’nun o ana kadar hiç görmediği bir şekilde, neşeyle açılmıştı. “Daha ziyade, o gerçeğe bilinçli olarak sırt çeviriyorsun. Bu gerçek, senin bu işi yapmak istiyor oluşun. İçindeki duygular *Pupa Hava*’yı elden geçirmeye yönelmiş halde. Bunu çok rahat anlayabiliyorum. Ne riski, ne ahlakı? Tengo, şu an *Pupa Hava*’yı düzeltme isteğiyle yanıp tutuşuyor olmalısın. Fukaeri’nin yerine kendi ellerinle orada yatan bir şeyleri çekip çıkartmak için sabırsızlanıyorsundur. İşte bu da, tam edebiyatla borsa arasındaki fark. İyi ya da kötü, burada paranın kat kat üzerinde dürtüler devreye girer. Evine dön, içindeki sese kulak ver. Aynanın karşısına geçip yüzüne iyice bak. Yüzünden rahatlıkla okunabiliyor çünkü.”

Çevredeki hava aniden seyrelmiş gibi oldu. Tengo etrafına şöyle bir göz attı. Yine aynı görüntüler mi üzerine çullanıyordu acaba? Fakat buna dair bir işaret yoktu. Havadaki bu seyrelme bu kez başka bir nedenden kaynaklanıyor gibiydi. Cebinden mendilini çıkartıp yüzünün terini sildi. Komatsu söylediklerinde her zaman haklı çıkardı nedense.

Değiştirilen bazı gerçekler

Aomame ayakkabısız halde dar acil durum merdivenlerinden inmeyi sürdürüyordu. Etrafı açık merdivenlerin aralıklarından rüzgâr uğultular çıkararak esiyordu. Mini eteği dardı, ama yine de, arada sırada aşağıdan gelen rüzgâr eteğini yat yelkeni gibi şişirip de, vücudunu yukarı kaldıracak gibi olunca tedirgin oluyordu. Korkuluk niyetine konmuş boruyu çıplak eliyle sıkıca kavramış, basamak basamak aşağıya doğru ilerledi. Arada sırada yüzünü kapatan saçlarını düzeltip, omzuna çaprazlama astığı çantasının yerini ayarlıyordu.

Aşağıdan 246. Devlet Karayolu geçiyordu. Motor gürültüsü ve korna sesleri, arabaların güvenlik alarmlarının çınlamaları, sağcı propaganda arabasından yükselen eski marşlar, bir yerlerde duvar yıkan vinç çekici... Şehrin olabilecek her türlü gürültüsü etrafını kaplamıştı. Gürültü her yönden, çevresindeki 360 derecelik alandan üzerine yükleniyor, sonra rüzgâra kapılıp gidiyordu. Bu gürültüleri dinledikçe (pek de dinlemek istemiyordu gerçi ama kulaklarını kapatabilecek durumda da değildi) gitgide deniz tutması gibi bir hisse kapıldı.

Merdivenlerden bir süre daha inince, otobana doğru yükselen düz koridoru fark etti. Aksi yönde de koridor aşağı doğru iniyordu.

Etrafı açık merdivenlerin altındaki yolun karşı tarafında beş katlı bir apartman vardı. Kahverengi fayans tuğlalarla kaplı, oldukça yeni bir binaydı. Binanın ön cephesi ondan tarafa bakıyordu, ama pencereleri ya perde ya da güneşliklerle kapatılmıştı. Acaba ne tür bir mimar, Başkent Otobanı ile burun buruna bir yere balkon eklemişti? Böyle bir yere çamaşır asan olmayacağı gibi, akşamüzerleri trafik sıkışıklığını izleyerek cin toniğini yudumlamak isteyen de çıkmazdı. Yine de bazı balkonlarda, sanki bir kuralmış gibi naylon çamaşır ipleri gerilmişti. Birine bahçe koltuğu ile saksıda kauçuk ağacı bile konulmuştu. Kauçuğun yaprakları kıvrılmış, rengi solmuştu. Uçları yırtık pırtık görünen yaprakların birçok yeri kahverengileşmiş, kurumaya yüz tutmuştu. Aomame'nin o kauçuk ağacına acımamasına imkân yoktu. Eğer yeniden doğacak olsa, öyle bir şey olarak doğmayı asla istemezdi.

Acil durum merdivenleri pek kullanılmıyor olacak, yer yer örümcek ağlarıyla kaplanmıştı. Ağlarda küçük, siyah örümcekler asılı halde küçük avlarının gelmesini sabırla bekliyorlardı. Fakat bir örümceğin özel bir sabır algılaması olmasa gerek. Örümceğin ağ kurmaktan başka yeteneği ve o ağın üzerinde kıpırtısızca beklemekten başka bir yaşam tarzı seçeneği de yoktur. Bir noktada avını bekler durur, zamanla ömrü tükenir ve ölüp gider. Doğmadan çok önce gen haritasına bu şekilde yazılmıştır. Ne hayal kırıklıkları, ne de pişmanlıkları olur. Metafiziğe dair soruları, ahlak çatışmaları da olmaz. Herhalde. *Fakat ben öyle değilim. Amacıma doğru ilerlemeliyim. O yüzden, böyle çoraplarımı mahvetmek pahasına da olsa, hiçbir albenisi olmayan Sangencaya'da, 3. Başkent Otoban Hattı'nda bu abuk sabuk merdivenleri tek başıma iniyorum. Etraftaki örümcek ağlarını boza boza, saçma sapan bir balkondaki kauçuk ağacına baka baka.*

Ben hareket ediyorum. O sayede varım.

Aomame merdivenlerden inerken Tamaki Otsuka'yı düşünüyordu. Düşünmek istemiyordu, ama bir kez aklına geliverince kendini düşünmekten alıkoyamamıştı. Tamaki onun lise çağlarında en samimi arkadaşıydı ve birlikte *softball* takımındaydılar. Takım arkadaşı olarak birçok yere birlikte gitmişler, birlikte birçok şey yapmışlardı. Bir seferinde lezbiyenlik deneyimleri bile olmuştu. Yaz tatilinde birlikte seyahat ederlerken, aynı yatakta yatmaları gerekmişti. Ancak dar çift kişilik yataklı bir oda tutabilmişlerdi. O yatakta birbirlerinin vücutlarının birçok yerine dokunmuşlardı. Elbette lezbiyen

değillerdi. Fakat genç kızlara özgü merakla, ona yakın bir şeyi cesurca tecrübe etmişlerdi. O sırada, ikisinin de erkek arkadaşı yoktu ve henüz cinsel deneyimleri de olmamıştı. Şimdi artık, o gece olanlar yaşamındaki "istisna, ama keyifli" bir anı olarak belleğinde varlığını sürdürüyordu. Fakat etrafı açık demir merdivenlerden inerken, Tamaki ile birbirlerinin vücutlarına dokunuşlarını anımsayınca, Aomame'nin vücudunun derinlikleri hafiften ateşlenir gibi olmuştu. Tamaki'nin oval meme uçlarını, apış arasının seyrek tüylerini, kalçalarının muntazam dolgunluğunu, klitorisinin şeklini, Aomame tuhaf bir şekilde şu an bile tüm canlılığıyla anımsıyordu.

Belleğinin o canlı kısımlarındaki yolculuğu sürerken, Aomame'nin kafasında sanki fon müziğiymiş gibi Janáček'in "Sinfonietta"sının nefesli çalgılarının şölensel ahengi yankılanıyordu. Avuç içleri Tamaki Otsuka'nın vücudunun hassas kısımlarını okşuyordu. Tamaki önce gıdıklanmıştı, ama bir süre sonra gülmesi durmuş, soluk alıp veriş ritmi değişmişti. O müzik aslında spor şölenlerinde taraftar marşı olsun diye bestelenmişti. O müziğe eşlik eden rüzgâr Bohemya ovalarını usulca okşuyordu. Tamaki'nin meme uçlarının aniden sertleşiverdiğini hissetmişti. Kendi meme uçları da aynı ölçüde sertleşmişti. Timballerin ritmi de karmaşık bir hal almıştı.

Aomame birkaç kez durup başını iki yana salladı. Böyle bir yerde, böylesi şeyler düşünmemeli, bilincini merdivenleri inmeye yoğunlaştırmalıydı. Fakat bu düşünceleri aklından atamıyordu. O anki sahneler aklından bir bir geçiyordu. Hem de tüm berraklığıyla. Yaz gecesi, dar yatak, hafif bir ter kokusu. Dile getirilen sözcükler. Sözcüklere dökülemeyen hisler. Unutulmuş sözler. Gerçekleşmeyen arzular. Yolunu kaybeden hayranlıklar. Rüzgâr birden saçlarını havalandırıp, sonra yeniden alnına yapıştırıverdi. Hissettiği acıyla gözleri buğulandı. Hemen ardından gelen rüzgâr ise, buğulanan gözlerini kuruttu.

Ne zamandı acaba? diye geçirdi aklından Aomame. Fakat zaman belleğinde dolaşık, çözülmesi imkânsız bir yumak haline gelmişti. Düz bir hat üzerinde değildi, öncesi sonrası, sağı solu birbirine karışmıştı. Çekmecelerin konumu yer değiştirmişti. Anımsamaması olanaksız bir şeyi anımsayamıyordu. *Bugünün tarihi Nisan 1984. Bense, evet, 1954 yılında doğdum.* Bu kadarını anımsayabiliyordu. Fakat böylesine mühürlü bir zaman onun bilincinde hızla gerçekliğini yitirip gidiyordu. Üzerine yılların yazıldığı beyaz kartların, güçlü bir rüzgârla dört bir yana dağılıverme sahnesi gözlerinin önünde canlanıyordu. Koşuyor, bir tane daha olsun yakalamaya çalışıyordu. Fakat rüzgâr aşırı güçlüydü. Yitirdiği kartların sayısı da çok fazlaydı. 1954, 1984, 1645, 1881, 2006, 771, 2041... Yıllar birbiri ardına uçup gidiveriyordu. Sistem kayboluyor, bilinci siliniyor, düşünce basamakları ayaklarının dibine çöküveriyordu.

Aomame ve Tamaki aynı yataktaydılar. İkisi de on yedi yaşındaydılar ve kendilerine bahşedilen özgürlüğün tadını doyasıya çıkarıyorlardı. Bu ikisi için de, bir arkadaşla yalnız başlarına çıkacakları ilk seyahatti ve her ikisini de fazlasıyla heyecanlandırmıştı. Kaplıcaya girmiş, buzdolabındaki teneke kutu birayı paylaşarak içmiş, sonra da ışığı söndürüp yatağa girmişlerdi. Başlangıçta şakalaşmaktan başka bir niyetleri yoktu. Eğlence olsun diye birbirlerini dürtüp duruyorlardı. Fakat bir an, Tamaki elini usulca uzatıp, gecelik niyetine giydiği tişörtün üzerinden Aomame'nin meme ucunu yakalayıvermişti. Sanki bir elektrik dalgası Aomame'nin vücudunu boydan boya kat etmişti. İkisi sonunda tişörtlerini çıkartmış, iç çamaşırlarını sıyırarak çıplak kalmışlardı. *Nereye gitmiştik acaba?* Anımsayamıyordu. Neresi olduğunun bir önemi de yoktu. İçlerinden biri yapalım demiş değildi, ama birbirlerinin vücutlarının ayrıntılarını yoklamaya başlamışlardı. Bakmış, dokunmuş, öpmüş, dillerini sürtmüşlerdi. Yarı şaka, yarı ciddi. Tamaki ufak tefek, hafiften tombulcaydı. Memeleri de iriydi. Aomame ise, uzun boylucaydı ve zayıftı. Vücudu kaslıydı ve memeleri de ufaktı. Tamaki her zaman

diyet yapması gerektiğini söylerdi. Fakat Aomame, onun bu haliyle de gayet güzel olduğu kanısındaydı.

Tamaki'nin teni yumuşak, ince dokuluydu. Güzel, oval meme uçları şişkindi. İnsanın aklına zeytini getiriyordu. Apış arasındaki tüyler seyrek ve ince, lifler gibiydi. Aomame'ninkiler ise karman çorman ve sertti. İkisi bu farka bakıp gülüşmüşlerdi. Sonra birbirlerinin vücutlarının kuytu kısımlarına dokunarak nerede daha fazla hislendiklerini tartmışlardı. Örtüşen yerler olduğu gibi, farklı yerler de vardı. Nihayet parmaklarını uzatıp birbirlerinin klitorisine dokunmuşlardı. İkisinin de mastürbasyon deneyimleri vardı. Hem de birçok kez. İkisi de, kendininkinden farklı bir dokunuş hissi bıraktığını akıllarından geçirmişlerdi. Rüzgâr Bohemya'nın yeşil ovalarında esmeye devam ediyordu.

Aomame tekrar durup, yine başını iki yana salladı. Derince iç geçirip, parmaklarının arasındaki merdiven korkuluğunu iyice sıktı. Bu düşünceleri zihninden silip atmalıydı. Aklını merdivenleri inmeye vermeliydi. Aomame yarıdan fazlasını indiğini sanıyordu. *Fakat gürültü neden bu kadar şiddetli acaba? Rüzgâr neden bu kadar sert esiyor? Beni cezalandırmaya çalıştıklarını hissedebiliyorum.*

O bir yana, bu merdivenleri aşağıya kadar indiğimde, eğer orada biri olursa ve bana kim olduğumu sorarsa ne yanıt veririm acaba? "Otobanda trafik sıkışınca, acil durum merdivenlerinden indim. Acele bir işim var da" diyerek geçiştirebilir miyim? Belki de sorun çıkar. Aomame asla sorunların bir parçası olmayı istemezdi. En azından o gün.

Şansına, aşağıda onun inişini sorgulayan birileri yoktu. Aşağıya ulaşır ulaşmaz, Aomame önce çantasından ayakkabılarını çıkartıp yere indi. Merdivenlerin aşağısı, Tokyo merkeze ve ters istikamete giden 246. Devlet Karayolu'nun iki hattının arasında, otobanın viyadük sütunlarının altında ardiye haline getirilmiş bir yerdi. Çevresi metal plakalarla çevrilmiş, üstü açık zemine demir çubuklar gelişigüzel bırakılmıştı. Bir inşaattan artmış olacaklar, paslanmaya terk edilmişlerdi. Bir köşede üstü plastik çatıyla kaplı bir kısım vardı ve çatının altında üç kat halinde çuvallar yığılmıştı. İçinde ne olduğu belli değildi, ama yağmurdan ıslanmasın diye üzerlerine naylon örtü serilmişti. Herhalde çuvallar da bir inşaattan kalmıştı. Taşıması zahmetli olur diye, oracığa bırakılmış olmalıydılar. Çatının altına şeklini yitirmiş mukavva kutular da bırakılmıştı. Yere pet şişeler ve manga dergileri saçılmıştı. Başka da bir şey yoktu. Naylon bir alışveriş poşeti rüzgârda uçuşup duruyordu yalnızca.

Ardiyeyi çevreleyen metal plakaların kapısı vardı, ama kapıya kat kat zincir dolanmış, bir de kocaman asma kilit vurulmuştu. Yüksekçe bir kapıydı ve üst kısmına dikenli tel çekilmişti. Üstünden aşmak mümkün gözükmüyordu. Aşmaya kalkışırsa, üstü başı kesin delik deşik olurdu. Kapıyı şöyle bir sarsmayı denedi, ama yerinden milim kımıldamadı. Bir kedinin geçebileceği kadar bile boşluk yoktu. Kapıyı o kadar sağlam yapmalarına ne gerek vardı acaba? Çalınacak hiçbir şey yoktu ki orada. Aomame, yüzünü buruşturup yere tükürdü. Oysa bin bir eziyetle otobandan oraya inmeyi başarmıştı. Sonra da malzeme deposunda sıkışıp kalmıştı. Kol saatine baktı. Hâlâ zamanı vardı. Fakat orada uzun süre oyalanması da mümkün değildi. Elbette, artık otobana dönmesinin de bir anlamı yoktu.

Külotlu çoraplarının ikisinin de tabanları yırtılmıştı. Birilerinin onu görmediğinden emin olmak ister gibi etrafına bakıp topuklu ayakkabılarını çıkarttı, eteğini yukarı kaldırarak külotlu çorabını indirdi, bacaklarından sıyırıp çıkardıktan sonra ayakkabılarını tekrar giydi. Tabanları delinen çorapları çantasına koydu. Böylece biraz rahatlamıştı. Aomame dikkatle bakarak ardiyede dolaştı. İlkokul dersliği kadar bir alandı. Hemencecik bir tur atıvermişti. Evet, giriş tekti. O asma kilit takılı

kapı. Ardiyeyi çevreleyen metal plakalar inceydi, ama hepsi somunlarla sıkıca tutturulmuştu. Alet olmadan o somunları gevşetmek bile mümkün değildi. Her şey bitmişti.

Aomame plastik çatının altında kalan mukavva kutulara göz atınca, yatak şeklinde konulduklarını anladı. Birkaç yırtık pırtık battaniye de vardı. Pek eski değillerdi. Herhalde bir evsiz orada kalıyordu. Onun için, yerde pet şişeler ve manga dergileri vardı. Kesinlikle öyleydi. Orada kalan birileri olduğuna göre, içeriye girip çıkılacak bir boşluk da olmalıydı. Evsizler insanların bakışlarından uzak, yağmurdan korunacak bir yer bulmakta ustaydılar. Üstelik sadece kendilerine ait o gizli yolu, hayvanların kovuğu gibi sahiplenirlerdi.

Aomame çevre duvarını oluşturan metal plakaları tek tek yoklamaya başladı. Tahmin ettiği gibi bir noktada somunu çıkmış olacak, metal plakanın oynadığı bir yer buldu. Plakayı farklı yönlere oynatmayı denedi. Açısını biraz değiştirip içeri doğru çekince, bir insanın çömelerek altından geçebileceği bir açıklık oluştu. O evsiz muhtemelen karanlık bastırdığında oradan içeri girip, çatının altında rahatça uyuyor olmalıydı. İçeride olduğu fark edilirse başına iş alacağından, aydınlık bastırdığında dışarıda yemek buluyor, boş şişe toplayarak üç beş kuruş kazanıyordu herhalde. Aomame içinden, o adını bilmediği gece sakinine teşekkür etti. Büyük şehrin arka taraflarında, isimsizce hareket etmek zorunda olması bakımından, Aomame de onlardan biriydi.

Aomame çömelerek o dar aralıktan dışarı çıktı. Pahalı döpiyesi sivri bir yere takılıp da yırtılmasın diye aşırı dikkatli davranmıştı. Üzerindeki yalnızca hoşuna giden bir kıyafet değil, aynı zamanda sahip olduğu tek döpiyesti. Normalde döpiyes gibi şeyler giymezdi. Yüksek topuklu ayakkabılar da. Fakat işi için, arada sırada ciddi görünmek zorundaydı. Değerli döpiyesinin zarar görmesini istemezdi.

Şansına, duvarın arka tarafında da kimsecikler yoktu. Aomame üstünü başını bir kez daha kontrol edip, yüzüne sıradan bir ifade yerleştirerek trafik ışıklarının bulunduğu yere kadar yürüdü, 246. Devlet Karayolu'ndan karşıya geçti. Gözüne ilişen ilk tuhafiyecide yeni bir külotlu çorap satın alıp, kadın tezgâhtardan rica ederek iç taraftaki kapalı kısımda giydi. Böylece kendini bir hayli iyi hissetmeye başlamıştı. Midesinde oluşan, deniz tutmasını andıran rahatsızlık da artık iyice geçmişti. Tezgâhtara teşekkür ederek dükkândan çıktı.

Herhalde Başkent Otobanı'nda kaza dolayısıyla tıkanıklık yaşandığı haberi yayılmış olacak, 246. Devlet Karayolu'ndaki trafik her zamankinden daha yoğundu. Bu yüzden Aomame taksiye binmekten vazgeçerek, yakınlardaki istasyondan Tokyu Şin-Tamagava Hattı trenine binmeyi seçti. En kestirme yol buydu. Artık, taksi içerisinde trafik sıkışıklığına yakalanmayı istemiyordu.

Sangencaya İstasyonu'na doğru ilerlerken yolda bir polisle karşılaştı. Genç, uzun boyluca bir polisti ve hızlı adımlarla bir yere doğru yürüyordu. Bir an gerildi ama polis acele ediyor olacak, yanından dümdüz geçti, dönüp Aomame'ye bakmadı. Tam yan yana gelmek üzerelerken, Aomame polisin üzerindeki kıyafetin her zamankinden değişik olduğunu fark etmişti. Görmeye alıştığı polis giysilerinden değildi. Aynı lacivert ceketti, ama şekli az çok farklıydı. Daha spor bir dikimi vardı. Öncekiler gibi vücuda tam oturacak şekilde dikilmemişti. Kumaşı da sanki daha yumuşak bir şeydi. Yakası dardı, lacivert rengi de soluklaşmıştı. Tabanca da farklıydı. Adamın belinde büyük tip bir tabanca vardı. Japon polisine dağıtılanlar toplu tabancalardı. Silahlı suçların son derece az olduğu Japonya'da, polislerin silahlı çatışmaya girme ihtimali zayıf olduğundan, eski tip altıpatlar revolver yeterliydi. Revolverin mekanizması daha basit, ucuz olur, az arıza yapardı ve bakımı kolaydı. Fakat bu polis nedense yarı otomatik atış yapabilen son model bir tabanca taşıyordu. Dokuz milimetrelik on

altı kurşun alabilen türlerdendi. Muhtemelen ya Glock ya da Baretta olmalıydı. Ne olmuştu acaba? Üniforma ve tabancalar o farkında olmadan değişmiş miydi? Hayır, bu mümkün değildi. Aomame gazete haberlerini en ince ayrıntısına kadar takip ederdi. Böyle bir değişim olsa basında geniş yer bulurdu. Üstelik Aomame, polislere sürekli dikkat ederdi. O sabaha kadar, polisler her zamanki kasıntı üniformalarını giyiyor, her zamanki cılız toplu tabancalarını taşıyorlardı. Aomame bunu çok net anımsıyordu. Tuhaftı.

Fakat Aomame'nin bunu derinlemesine düşünecek hali yoktu. Görmesi gereken bir iş vardı.

Aomame Şibuya İstasyonu'nda mantosunu emanet dolabına bırakarak yalnızca döpiyesiyle, o otele doğru hızlı adımlarla yokuş yukarı tırmanmaya başladı. Orta sınıf şehir otellerinden biriydi. Öyle lüks bir otel değildi, ama temel tesislere sahipti, temiz bir yerdi ve abuk sabuk insanlar da kalmazdı. Giriş katında lokanta ve küçük de bir market vardı. İstasyona yakın, iyi bir yerdeydi.

Otele girince dosdoğru tuvalete gitti. Şansına içeride kimse yoktu. Önce klozete oturup çişini yaptı. Oldukça uzun sürmüştü. Aomame gözlerini kapatmış, aklına hiçbir şey getirmeden, sanki dalgaların uzaklardan gelen sesini dinliyormuş gibi çişinin sesini dinlemişti. Sonra lavaboda ellerini sabunla güzelce yıkayarak, saçlarını fırçayla düzeltip, burnunu temizledi. Diş fırçasını çıkartıp hızlıca dişlerini de fırçaladı. Pek zamanı kalmadığından diş ipliği kullanma faslını atladı. O kadarına gerek de yoktu. Biriyle çıkacak değildi. Aynaya bakarak hafifçe ruj sürdü, kaşlarını düzeltti. Ceketini çıkartarak sutyeninin lastiğini, beyaz bluzunun kırışıklarını düzeltti, koltukaltını kokladı. Koku yoktu. Sonra gözlerini kapatıp, her zaman ettiği duanın sözlerini mırıldanmaya başladı. Duanın sözlerinin hiçbir anlamı yoktu. Anlamsız olması da önemsizdi. Önemli olan dua etmekti.

Duası bitince, gözlerini açıp aynadaki haline baktı. Her şey tamamdı. Hiçbir eksik nokta yoktu. Her haliyle tam bir işkadınıydı. Sırtı dimdik, dudakları kapalıydı. Yalnızca çuval gibi duran omuz çantası, o görüntüye ait değil gibiydi. Herhalde daha küçük bir el çantası taşıması daha doğru olurdu. Fakat öyle yapsaydı sanki işyerindeymiş gibi dururdu. Temkini elden bırakmayarak çantanın içindekileri bir kez daha kontrol etti. Sorun yoktu. Her şey olması gereken yerde, el yordamıyla çıkartabileceği şekilde duruyordu.

Geriye kararlaştırılan işi gerçekleştirmek kalmıştı. Sarsılmaz bir inanç ve merhametsizlikle işini halletmek zorundaydı. Aomame sonra, bluzunun en üst düğmesini açıp, göğüs arasının daha rahat görünür hale gelmesini sağladı. *Biraz daha büyük olsalardı daha etkili olurdu*, diye geçirdi aklından.

Hiç kimsenin sorgulayan bakışlarıyla karşılaşmadan asansörle dördüncü kata çıkarak, koridorda ilerleyip 426 numaralı odanın kapısını buldu. Çantasından önceden hazırladığı kıskaçlı yaka kartını çıkartıp göğsüne takarak kapıyı vurdu. Hafifçe, ama duyulacak şekilde vurmuştu. Bir süre bekledikten sonra tekrar vurdu. Yalnızca biraz daha güçlü ve tok bir ses çıkartarak. İçeriden gelen homurdanma sesleri ile birlikte kapı hafifçe aralandı, bir adamın yüzü göründü. Kırk yaşlarında bir adamdı. Denizci mavisi gömleğinin altına gri spor pantolon giymişti. Ceketini ve kravatını çıkartmış bir işadamı gibi görünüyordu tam da. Her haliyle sıkıntılı olduğu belli olan gözleri kızarmıştı. Muhtemelen uykusuzdu. Döpiyesi içerisindeki Aomame'ye baktığında, yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Herhalde odanın buzdolabındaki eksikleri tamamlamaya gelen oda hizmetçisi ile karşılaşmayı umuyordu.

“Dinlenirken sizi rahatsız ediyorum, kusura bakmayın. Ben otel müdüriyetinden İto. Klima sistemimizde meydana gelen bir arıza dolayısıyla kontrole geldim. Beş dakika kadar rahatsız edebilir miyim?” dedi Aomame, neşeyle gülümseyerek, pürüzsüz bir ses tonuyla.

Adam rahatsızlığını belli edecek şekilde gözlerini kıstı. “Önemli ve acil bir işimi halletmeye çalışıyorum. Bir saat içerisinde odadan çıkacağım. O zaman gelseniz? Şu an odanın klimasında bir sorun da yok.”

“Özür dilerim, ama elektrik kaçağı dolayısıyla güvenlik kontrolü yapmam gerekiyor. Mümkün olduğunca çabuk halletmek istiyorum. Gördüğünüz üzere odaları tek tek dolaşıyorum. İzin verirseniz, beş dakika bile sürmez.”

“Eh, ne yapalım!” dedi adam, dilini şaklatarak. “Rahatsız edilmeden çalışabilmek için oda tutmuştum oysa.”

Adam parmağıyla masanın üzerindeki dokümanları işaret ediyordu. Bilgisayardan çıktı alınmış, detaylı şemalar üst üste yığılmıştı. Akşamki toplantısı için gerekli dokümanları hazırlıyor olmalıydı. Hesap makinesi koymuş, not kâğıdının üzerini de rakamlarla doldurmuştu.

Adamın petrol işi yapan bir şirkette çalıştığını Aomame biliyordu. Ortadoğu ülkelerine sermaye yatırımı konusunda uzmandı. Verilen bilgilere göre o alanda yetkin bir adamdı. Duruşundan da belli oluyordu. İyi eğitim almıştı, yüksek maaşla çalışıyordu ve Jaguar arabası vardı. Çocukluk ve gençliğinde şımartılarak büyütülmüş, yurtdışında öğrenim görmüştü. İngilizce ve Fransızca konuşabiliyordu. Her konuda kendine güveni tamdı. Üstelik hangi konuda olursa olsun, başkalarının kendine iş buyurmasına katlanamayan bir adamdı. Fakat aksine, kendisinin başkalarına iş buyurması son derece sıradan bir durumdu. Karısını golf kulübünde dövüp, birkaç kemiğini kırdığı zaman bile hiç pişmanlık hissetmemişti. Dünyanın kendi etrafında döndüğüne, kendisi olmasa dünyanın duracağına inanan bir adamdı. Birilerinin çıkıp da onu rahatsız etmesine, hareketlerine engel olmasına hemen öfkelenivériyordu. Sigortaları anında atıyormuş gibi.

“Rahatsız ediyorum” dedi Aomame, profesyonel neşeli gülümsemesini takınarak. Sonra durumun gerçekliğine uygun bir şekilde vücudunu yarı yarıya odaya daldırarak, kapanmaması için sırtını kapıya dayadı. Kıskaçlı yaka kartını önünde tutarak tükenmezkalemle bir şeyler yazdı. “Şey, adınız Fukayama idi değil mi?” diye sordu Aomame. Fotoğrafına defalarca bakmıştı ve adam oydu, ama başka biri olmadığından emin olmanın zararı da olmazdı.

“Evet öyle. Fukayama” dedi adam, kaba bir ses tonuyla. Sonra da yüzünde bıkkın bir ifadeyle iç geçirdi. *Anlaşıldı, kafana göre takıl*, demek ister gibi bir hali vardı. Sonra elinde tükenmezkalemi, masasına dönerek, az önce okumakta olduğu dokümanı yeniden eline aldı. Hiç bozulmamış halde duran yatağın üzerinde ceketi ve çizgili kravatı gelişigüzel atılmış halde duruyordu. İkisinin de çok pahalı şeyler olduğu belliydi. Aomame omzunda çantası, doğruca dolaba yöneldi. Klima kontrol panelinin orada olduğunu önceden öğrenmişti. Dolapta hafif malzemeden yapılmış bir yağmurluk ve koyu gri bir kaşmir kaşkol asılıydı. Tek eşya deriden yapılma evrak çantasıydı. Yedek giysi ya da temizlik malzemeleri çantası yoktu. Herhalde fazla kalmayı aklından geçirmiyordu. Masanın üzerinde oda servisinden aldığı kahve potu duruyordu. 30 saniye kadar kontrol paneline göz atıyormuş gibi yapan Aomame Fukayama’ya seslendi.

“Fukayama Bey, çok teşekkür ederim. Bu odanın tesisatında sorun yok.”

“Tamam işte, bu odanın klimasında bir sorun yok diye en baştan söyledim ya” dedi Fukayama,

başını Aomame'ye çevirmeksizin.

"Şey, Fukayama Bey" dedi Aomame, çekingen bir ses tonuyla. "Kusura bakmayın ama boynunuza bir şey yapışmış galiba."

"Boynum mu?" diyen Fukayama, elini ensesinde gezdirdi. Bir süre ovaladıktan sonra sorgulayıcı bakışlarla avuç içine baktı. "Hiçbir şey yok gibi."

"Bir saniye, izninizle" diyen Aomame masaya yaklaştı. "Yakından bakabilir miyim?"

"Olur, tamam" diyen Fukayama'nın yüzünde hiç anlam veremediğini yansıtan bir ifade oluşmuştu. "Bir şey derken, nasıl bir şey?"

"Boya sanırım. Açık yeşil renkte."

"Boya?"

"Tam anlaşılmıyor. Rengine bakılırsa boya olsa gerek. Dokunmamın sakıncası var mı? Belki çıkartabilirim."

"Olur" dedi Fukayama, öne doğru kaykılıp, sırtını Aomame'ye dönerek. Saçlarını yeni kestirmiş olacak, ensesi temizdi. Aomame aldığı nefesi tutarak konsantre olup *o noktayı* hızlıca yokladı. Sonra sanki işaret koyuyormuş gibi parmağını hafifçe bastırdı. Gözlerini kapatarak, dokunuşuyla noktanın doğru olup olmadığını hissetmeye çalıştı. Doğruydu, yer orasıydı. Aslında zamana yayarak emin olmayı isterdi, ama buna vakit yoktu. İçinde bulunduğu şartlarda elinden gelenin en iyisini yapması gerekiyordu.

"Kusura bakmayın, ama bir süre öylece kalır mısınız? Çantamdan el fenerini çıkartayım. Bu odanın ışıklandırmasında tam olarak görülmüyor."

"Öyle bir yerde boya ne arar ki?" dedi Fukayama.

"Bilemiyorum. Hemen bakıyorum."

Aomame, parmağını adamın boynundaki o noktada tutarak, diğer eliyle omuz çantasındaki plastik kutuyu bulup, kapağını açtı ve ince kumaşa sarılı şeyi çıkarttı. Tek eliyle kumaşı ustalıkla sıyırdığında, arasından çıkan, ufak, buz kıracağı benzeri bir şeydi. Toplam uzunluğu on santimetre kadardı. Sapı kısa, tombulca ve ahşaptı. Fakat bu bir buz kıracağı değildi. Yalnızca benziyordu, o kadar. Buz kırmak için yapılmış bir alet değildi. Aomame kendisi tasarlamış, kendisi yapmıştı. Ucu dikiş iğnesi gibi ince ve sivriydi. Keskin ucunun kırılmaması için, ucuna küçük bir mantar iliştirmişti. Özel olarak işlenmiş, pamuk gibi yumuşatılmış bir tıpa. Aomame mantarı parmak uçlarıyla tutarak çıkartıp cebine koydu, aletin çıplak kalan ucunu da Fukayama'nın ensesindeki *o noktaya* denk getirdi. *Şimdi sakin ol işte. İşin bu kısmı önemli,* dedi Aomame içinden. Milimetrenin onda biri kadar hata payı bile söz konusu olamazdı. Azıcık bile ıskalarsa tüm çabalar boşa giderdi. Konsantrasyon en gerekli şeydi.

"Daha ne kadar sürecek? Daha ne kadar böyle bekleyeceğim?" dedi adam, mızmızlanırmış gibi.

"Kusura bakmayın, hemen bitiyor" dedi Aomame.

Endişelenme, bir çırpıda biter, dedi Aomame içinden. *Kısa bir süre daha bekle. Sonra hiçbir şeyden endişelenmene gerek kalmayacak. Petrol rafineri sistemlerini, petrol piyasasının gidişatını, yatırımcılar için hazırlayacağın çeyrek yıllık raporu, Bahreyn'e uçak rezervasyonunu,*

memurlara rüşveti ya da metresine alacağın hediyeyi dert etmene gerek yok artık. Şimdiye kadar tüm bunları dert ederek sıkıntılı bir yaşam sürmüşsündür. Onun için, kusura bakma, ama kısa bir süre daha bekle. Bak, bilincimi iyice yoğunlaştırarak işimi ciddiyetle yapmaya çalışıyorum, rahatsız etme. Lütfen.

Yeri belirleyip kendinden emin olunca, sağ elini avuç içi aşağı gelecek şekilde kaldırarak nefesini tutup, bir an öylece kaldıktan sonra doğal bir hareketle elini aşağı indirdi. Aletin ahşap sap kısmına doğru. Pek fazla güç vermemişti. Hafifçe, okşar gibi, uygun bir açıyla, kararında bir güç vererek, avuç içini aşağı indirdi. Yerçekimine karşı gelmeksizin, uygun bir hızla. İnce iğne ucunun *o noktaya* olabilecek en doğal haliyle girmesi gerekiyordu. Derine, kayar gibi ve en ölümcül şekilde. Önemli olan açı ve verilen güçtü. Gerçi dışarı çekmek de işin can alıcı noktasıydı. Bunlara dikkat edildiği sürece, peynire iğne batırmaktan basit bir işti. İğnenin ucu eti delip, beynin alt kısmındaki o hassas noktaya saplanacak, bir mumu üfleyerek söndürürmüş gibi kalp hareketlerini durduracaktı. Her şey bir an içerisinde olup bitiveriyordu. *O kadar kolay mı*, dedirtecek ölçüde. Üstelik bu Aomame'den başkasının yapamayacağı bir işti. O kadar hassas bir noktayı el yordamıyla bulmayı, başka hiç kimse başaramazdı. Fakat Aomame yapabiliyordu. Parmak uçları bunun için özel bir yeteneğe sahipti.

Adamın bir kez güçlüce nefes alışını duydu. Vücudundaki tüm kaslar bir an gerginleşiverdi. Bu hareketi algıladıktan sonra, Aomame iğneyi hızla geri çekti. Sonra hiç boşluk bırakmadan cebinde hazırda tuttuğu gazlı bezi çıkartıp yara yerine bastırdı. Kan gelmesini önlemesi gerekiyordu. İğne ucu çok inceydi ve saplı kaldığı süre yalnızca birkaç saniyeydi. Kanama olsa bile çok az kan gelirdi. Yine de her şeyi hesaba katmak gerekiyordu. Kan izi kalmamalıydı. Bir tek kan damlası bile işini bitirebilirdi. Temkinli olmak, Aomame'nin en temel huyuydu.

Fukayama'nın bir anlığına kasılan vücudundan güç yavaş yavaş çekildi. Hava kaçıran basketbol topunun sönmesi gibi. Aomame, parmak ucunu ensesindeki noktaya bastırmış halde adamı yüzükoyun masaya yasladı. Gözleri şaşkınlığını anlatacak şekilde açık kalmıştı. Sanki son anında bu dünyaya ait olmayan bir şey görmüş gibi. Korku yoktu. Acı da yoktu. Yalnızca katıksız bir şaşkınlık. Başına normal olmayan bir şey gelmişti. Fakat ne olduğunu anlayamamıştı. Bu acı mıydı, kaşıntı mıydı, zevk miydi, yoksa bir ilham mıydı, onu bile anlayamamıştı. Dünyada çok farklı ölüm yolları vardır, ama herhalde bu kadar rahat olanı yoktur.

Senin için fazla rahat bir ölüm olmuştur, diye geçirdi içinden Aomame, yüzünü buruşturarak. *Fazlasıyla basit. Aslında beş numara metal golf sopasıyla iki üç kaburganı kırmalı, yeterince acı çektirdikten sonra merhamet edip ölmeni sağlamalıydım. Çünkü öyle zavallıca bir ölümü hak eden, farenin tekisin. Ne de olsa aynı şeyi kendi karına yapmıştın. Fakat maalesef, tercih hakkım yoktu. Görevim seni kimseler fark etmeden, çarçabuk ama kesin olarak öbür dünyaya postalamaktı. Ben de o görevi yerine getirdim. Bu adam az öncesine kadar sapasağlam hayattaydı. Şimdiyse ölü. Kendisi bile farkına varmadan, yaşamla ölüm arasındaki çizgiyi geçiverdi işte.*

Aomame tam olarak beş dakika boyunca gazlı bezi yara yerine bastırmayı sürdürdü. Parmak izi bırakmayacak ölçüde bir güçle ve sabırla. O süre boyunca gözünü saatinden ayırmadı. Uzun bir beş dakika. Ebediyete kadar sürmüş gibi gelen bir beş dakika. O an birileri kapıyı açarak içeri girecek, bir elindeki ince cinayet aletini ve adamın ensesine diğer elinin parmağını bastırdığını görecek olsa her şey biterdi. Kurtulmasını sağlayacak hiçbir açıklama olamazdı. Bir garson kahve potunu almaya gelebilirdi. Her an kapı çalınabilirdi. Fakat bu asla es geçemeyeceği bir beş dakikaydı. Sinirlerini gevşetebilmek için derince nefes aldı. Telaşa kapılmamalı, serinkanlılığını korumalıydı. Her zamanki soğukkanlı Aomame olmalıydı.

Kalp atışlarını duyuyordu. O atışlarla birlikte Janáček'in "Sinfonietta"sının giriş temposu kafasının içinde yankılanıyordu. Yumuşak bir rüzgâr Bohemya ovalarında sessizce esiyordu. İki parçaya ayrıldığını biliyordu. Bir yarısı serinkanlılıkla ölünün ensesine parmağını bastırmayı sürdürüyordu. Diğer yarısı ise feci halde korkmuştu. Her şeyi fırlatıp atarak, bir an önce o odadan kaçıp gitmeyi istiyordu. *Evet, buradayım, ama aynı zamanda değilim de. Aynı anda iki ayrı yerdeyim. Einstein'ın teorisine karşı, ama yapacak bir şey yok. Bir katilin çıplak hali budur işte.*

Beş dakika nihayet sona erdi. Fakat Aomame, tedbir olsun diye bir dakika daha ekledi. *Bir dakika daha bekleyeyim. Bir işin ne kadar çabuk halledilmesi gerekiyorsa, o ölçüde temkinli olmak gerek.* Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen son bir dakikanın geçmesini bekledi. Sonra parmağını o noktadan çekip, el fenerini yara ağzına tuttu. Sivrisinek ısırığı kadar bile iz kalmamıştı.

Beynin o hassas kısmının delinmesiyle gelen ölüm, ölümün doğal haline benzeyen bir ölümdü. Sıradan bir doktor, ne kadar incelerse incelesin kalp krizinden başka bir şeyi aklına getirmezdi. Masasının başında işini yaparken, aniden kalp krizi geçirmiş ve öylece son nefesini vermişti. Aşırı çalışma ve stres. Doğal olmayan hiçbir şey yoktu. Otopsi yapmaya gerek de yoktu.

Yetenekli bir adamdı, fakat aşırı çalışmıştı. Yüksek bir geliri vardı, ama öldüğüne göre, artık o parayı harcayamayacaktı. Armani takım elbiseyle Jaguar arabaya binse bile bir karıncadan farksızdı. Çalış, çalış, sonra anlamsızca öl. Bu dünyada olduğu bile zamanla unutulup gidecekti. Genç yaşta ölüp gitmesine acıyanlar olabilirdi. Olmayabilirdi de.

Aomame mantarı cebinden çıkartıp aletin iğne ucuna taktı. Hassas aleti bir kez daha ince kumaşına sarıp kutusuna yerleştirerek omuz çantasının dibine tıkıştırdı. Banyodaki el havlusunu alarak odada bıraktığı parmak izlerini güzelce temizledi. Zaten parmak izi bıraktığı yerler kapı kolu ve klimanın kontrol panelinden ibaretti. Başka bir yere dokunmamıştı. Sonra havluyu yerine bıraktı. Kahve potu ve fincanını tepsiye yerleştirip koridora çıkarttı. Böylelikle kahve potunu almaya gelen garson kapıyı çalmazdı ve cesedin bulunması da o ölçüde gecikirdi. Oda temizlikçisinin cesedi bulması, işler yolunda giderse ertesi günün çıkış yapma saatine kadar sarkabilirdi.

Adam toplantısına gitmeyince, birileri oteli telefonla arayabilirdi. Fakat ahizeyi kaldıramayacaktı elbette. Yine aynı insanlar, durumu tuhaf bulup otel müdüriyetini arayıp kapıyı açtırabilirdi. Belki de umursamayıp öyle bir şeye girişmezlerdi. Her şey zamana kalmıştı artık.

Aomame aynanın karşısına geçip üstünün başının dağılıp dağılmadığını kontrol etti. Bluzunun en üst düğmesini iliklediği. Göğüs arasını şöyle bir göstermesi bile gerekmemişti. *O sefil, fare kılıklı herif, bana dönüp bakmadı bile. İnsanları ne sanıyorsun sen?* Yüzündeki ifadeyi uygun ölçüde ciddileştirdi. Sonra saçlarını düzeltip, parmaklarıyla hafifçe masaj yaparak yüz kaslarını gevşetti, aynaya doğru en şirin halini takınıp gülümsedi. Diş hekimine yeni diş taşı temizliği yaptırdığı dişlerini ortaya çıkartıp baktı. *Haydi bakalım, şimdi bu ölüyü burada bırakıp odadan çıkacak ve her zamanki dünyama döneceğim. Havamı değiştireyim. Artık serinkanlı bir katil değilim. Ciddi bir döpiyes içerisinde, şirin, bir o kadar da becerikli bir işkadınıyım.*

Aomame kapıyı hafifçe aralayıp çevreyi kolaçan ederek, koridorun boş olduğundan emin olunca odadan çıktı. Asansörü kullanmayıp merdivenlerden indi. Lobiden geçerken de kimse ona dikkat etmedi. Sırtını dikleştirip, bakışlarını ileriye yönelterek hızlı adımlarla yürüyordu. Fakat insanların dikkatini çekecek ölçüde hızlı da değildi. O bir profesyoneldi. Hem de neredeyse mükemmel bir

profesyonel. Aomame göğüsleri biraz daha büyük olsa tam anlamıyla mükemmel bir profesyonel olacağını düşünürdü. Yüzünü bir kez daha hafifçe buruşturdu. Fakat yapabileceği bir şey yoktu. Kendisine verilenlerle yetinmeliydi.

Tengo

Sen böyle istiyorsan

Tengo, çalan telefonun sesiyle uyandı. Saatinin fosforlu ibresi 1'i gösteriyordu. Elbette, etraf zifiri karanlıktı. Telefonun Komatsu'dan geldiğini Tengo baştan beri biliyordu. Komatsu'dan başka geceyarısı 1'de telefon edecek tanıdığı yoktu. Dahası böylesine inatla, karşısındaki ahizeyi kaldırana kadar telefonu çaldıran bir insan da, ondan başkası olamazdı. Komatsu'nun zaman kavramı yoktu. Aklına bir şey geldiği anda hemen telefon ederdi. Saatin kaç olduğunun bir önemi yoktu. İster geceyarısı olsun, ister sabahın erken saatleri; ister balayında, isterse ölüm döşeğinde olsun, karşısındakinin o telefonla rahatsız olabileceği gibi sıradan bir düşünce Komatsu'nun yumurta şekilli kafasında asla oluşmuyor gibiydi.

Hayır, herhalde herkese böyle davranmıyordu. Komatsu da sistemin içerisinde çalışıp maaş alan bir adamdı. Karşısındakinin kim olduğuna bakmaksızın, böyle pervasızca hareket edebilecek durumda değildi. Karşısındaki Tengo olduğu için bunu yapabiliyordu. Tengo, Komatsu için az çok kendi çizgisinin uzantısında duran bir varlıktı. İnsanın el ve ayaklarıyla aynı şekilde. O yüzden, kendisi uyanıksa, karşısındaki de uyanıktır sanıyordu. Tengo olağanüstü bir durum olmadıkça geceleri 10'da yatar, sabahları da 6'da kalkardı. Ana hatlarıyla düzenli bir yaşantısı vardı. Uykusu derindi. Fakat bir şekilde uyandıktan sonra, asla doğru düzgün uyuyamazdı. Bu açıdan biraz hassastı. Aslında Komatsu'yu birçok kez uyarmış ve fazlasıyla rahatsız olduğunu, gece yarısı telefon etmemesini açıkça söylemişti. Hasat öncesinde tarlasına çekirgeleri göndermesin diye Tanrı'ya yakaran bir çiftçi gibi. "Tamam. Bundan sonra gece yarısı telefon etmem" demişti Komatsu. Fakat bu sözü onun aklında kök salmadığı için, ilk yağmurda kolayca bir yerlere sürüklenmişti demek.

Tengo yataktan kalkıp bir şeylere çarpa çarpa mutfaktaki telefona ulaşmayı başardı. Telefon o arada da amansızca çalmaya devam etmişti.

"Fukaeri'yle konuştum" dedi Komatsu, her zamanki gibi selamsız sabahsız ve yine damdan düşer gibi. "Uyuyor muydun?" diye sormadığı gibi, "Gece yarısı, kusura bakma" da dememişti. Müthiş bir adamdı. Tengo her seferinde hayranlık duymadan edemiyordu.

Tengo yüzünü buruşturmuş halde suskun kalmıştı. Gece yarısı zorla uyandırılınca kafası bir süre düzgün çalışmazdı.

"Hey, duyuyor musun?"

"Evet, duyuyorum."

"Telefonla, ama konuştum işte. Eh, çoğu kısmında ben tek taraflı olarak konuştum, o da dinledi aslında. Genel kanı açısından bakarsak aramızda bir diyalog geçti denemez. Zaten konuşkan bir kız değil. Konuşma tarzı da tuhaftı biraz. Kendin doğrudan konuştuğun zaman anlarsın. Neyse. Aklımdaki planı şöyle bir anlattım. Üçüncü bir kişinin yardımını alarak *Pupa Hava*'yı daha bütün bir hale getirip, yeni yazarlar ödülünü hedeflemeye ne diyeceğini sordum işte. Yani, telefonda ben de ancak ana hatlarıyla söyleyebildim. Somut olarak bir araya geldiğimizde konuşmak istediğimi, sıcak bakıp bakmadığını sordum. Bir parça dolambaçlı olarak elbette. Öyle doğrudan söyleyecek olursam, konunun içeriğini biliyorsun, benim açımdan da sorun çıkabilir, o yüzden."

"Ee?"

"Yanıt yok."

"Yanıt yok mu?"

Komatsu tam burada, kasıtlı olarak duraksadı. Sigarasını dudaklarının arasına yerleştirip, kibritiyle yaktı. Telefonda o sesi duymakla bile, Tengo bu sahneyi tüm canlılığıyla gözlerinin önüne getirebiliyordu. O, çakmak kullanmazdı.

"Fukaeri önce, seninle bir görüşmek istiyor" dedi Komatsu, ağzından sigara dumanını üfleyerek. "Söylediklerimle ilgilenip ilgilenmediğine dair bir şey söylemedi. Yapalım da demedi, yapmayalım da. Önce bir seninle yüz yüze görüşmek, onun için önemli sanırım. Görüştükten sonra ne yapacağını söyleyecekmiş. Ağır bir sorumluluk değil mi?"

"Sonra?"

"Yarın akşam boş musun?"

Dershanedeki dersleri sabah başlayıp öğleden sonra 4'te bitiyordu. İyi mi olmuştu, kötü mü olmuştu bilinmez, sonrası için bir planı yoktu. "Boşum" dedi Tengo.

"Akşam 6'da, Şincuku'daki Nakamura-ya'ya git. Kendi adımla dip tarafta, nispeten sakin bir masa ayırtırım. Bizim şirketin hesabına yazdırabilirsin. İstediğinizi yiyip, istediğinizi içebilirsiniz. Oturun, uzun uzun konuşun."

"Öyleyse siz gelmiyorsunuz?"

"Tengo. Baş başa konuşmak, Fukaeri'nin öne sürdüğü koşul. Şu an için benimle görüşmesine gerek yok galiba."

Tengo suskun kaldı.

"Konunun özü bu işte" dedi Komatsu, neşeli bir sesle. "Becer şu işi Tengo. İriyarısın, ama insanlar sana hemen sempati duyuyor. Ne de olsa dershanede öğretmenlik yaptığına göre, çabuk heyecanlanan liseli kızlarla konuşmaya da alışıksındır. Bu iş için benden daha uygunsun. Gülümseyerek açıkla, güvenini kazan. İyi haberlerini bekliyorum."

"Bir saniye lütfen. İyi de bu sizin planınız değil mi? Ben henüz yanıt vermedim. Geçen gün söylediğim gibi, fazlasıyla tehlikeli bir plan ve her şeyin o kadar kolay ilerleyeceğini de sanmıyorum. Kamuoyuna yansıyan bir sorun haline bile gelebilir. Kabul edip etmeyeceğimi kendim bile bilmezken, tanımadığım, bilmediğim bir kız çocuğunu nasıl ikna ederim?"

Komatsu, bir süre telefonun öteki ucunda suskun kaldı. "Bak Tengo. Bu konu artık hayata geçti. Artık treni durdurup inemezsin. Senin de yapma isteğin yüzde elliden çok olsa gerek. Seninle ben kader ortağıyız."

Tengo başını iki yana salladı. Kader ortağı? Aralarındaki ilişki ne zaman bu kadar hayati bir hal almıştı acaba?

"İyi de geçen gün, iyice bir düşünmemi söylemediniz mi?"

"Üzerinden beş gün geçti. Düşünmüş olmalısın?"

Tengo söyleyecek söz bulamadı. "Henüz bir sonuca varmadım" dedi dürüstçe.

"Öyleyse şu Fukaeri denen kızla bir görüş. Sonra karar versen de olur."

Tengo parmak uçlarını şakaklarına kuvvetle bastırdı. Kafası henüz tam olarak çalışmıyordu. "Tamam, bu Fukaeri ile bir görüşeyim. Yarın akşam 6'da, Şincuku Nakamura-ya'da. Durumu bir de ben anlatayım. Fakat daha fazlası için söz veremem. Anlatırım, ama ikna edebilir miyim

bilemiyorum.”

“Bu yeterli elbette.”

“Peki, kız benimle ilgili ne biliyor?”

“Kabaca anlattım. 29-30 yaşlarında ve bekâr. Yoyogi’de bir dershanede matematik öğretmenliği yapıyor. İriyarıdır, ama kötü bir insan değildir. Genç kızları yakalayıp yemeye kalkmaz. Ciddi bir yaşantı sürer, yumuşak bakışları vardır. Üstelik senin eserini de çok beğenmiş. Aşağı yukarı bunları söyledim işte.”

Tengo derince iç geçirdi. Bir şeyler düşünmeye çalıştığında, gerçeklik bir yakınlaşıp, bir uzaklaşıyordu.

“Komatsu Bey, bakar mısınız? Artık yatağıma dönebilir miyim? Saat gecenin 1’i zaten. Ben de gün ağarmadan önce biraz daha uyumak istiyorum. Yarın sabahtan itibaren üst üste üç dersim var.”

“Tamam. İyi geceler” dedi Komatsu. “İyi rüyalar.” Sonra telefonu öylece kapatıverdi.

Tengo elindeki ahizeye bir süre bakakaldıktan sonra yerine bıraktı. Uyuyabilse, hemen uyumak istiyordu; iyi rüya görebilecekse, görmek. Fakat o saatte zorla uyandırılıp, çetrefilli bir konuya dahil ediliverince o kadar kolay uyuyamayacağını kendisi de biliyordu. Biraz içki içip uyuyabilirdi elbette. Fakat içinden içki içmek de gelmiyordu. Sonuçta bir bardak su içip, yatağına dönerek ışığı açtı ve kitap okumaya başladı. Uykuya dalana kadar kitap okumak niyetindeydi, ama ancak gün ağarmadan az önce uykuya dalabildi.

Dershanede üç dersini de bitirdikten sonra, trenle Şibuya’ya gitmek için yola koyuldu. Kinokuniya Kitabevi’nden birkaç kitap satın aldıktan sonra Nakamura-ya’ya gitti. Girişte Komatsu’nun adını söyleyince, onu dip taraftaki sakin bir masaya aldılar. Fukaeri henüz gelmemişti. Tengo, garsona arkadaşı gelene kadar bekleyeceğini söyledi; garson beklerken bir şeyler içmek isteyip istemediğini sorunca, hiçbir şey istemediğini ekledi. Garson su ve mönü bırakıp uzaklaştı. Tengo yeni aldığı kitaplardan birini açıp okumaya başladı. Büyü üzerine bir kitaptı. Japon toplumunda lanetin nasıl bir işlev gördüğünü irdeliyordu. Lanet eskiçağ toplumlarında önemli bir rol oynamıştı. Toplumsal sistemin yetersizliklerini ve zıtlıklarını örterek, tamamlayıcı olmak lanetin rolüydü. Oldukça keyifli bir çağdı.

Saat 6.05’ti ve Fukaeri hâlâ ortalarda görünmemişti. Tengo aldırış etmeksizin kitabını okumaya devam etti. Kızın gecikmesi onu hiç de şaşırtmamıştı. Zaten uçuk bir durumdu. Sıra dışı gelişmeler olması durumunda şikâyet edebileceği kimse de yoktu. Kız niyetini değiştirip gelmese, hiç de tuhaf olmazdı. Hatta böylesi Tengo için çok daha iyi olurdu. Konu kolayca kapanırdı. Komatsu’ya bir saat kadar bekledim ama Fukaeri adlı kız gelmedi, diye rapor etmesi yeterli olurdu. Sonrası Tengo’yu ilgilendiren bir mesele değildi. Tek başına yemek yer, evine dönerdi. Böylelikle Komatsu’ya karşı sorumluluğunu yeterince yerine getirmiş olurdu.

Fukaeri 6.22’de göründü. Garsonun rehberliğinde masaya kadar gelip, karşısındaki koltuğa oturdu. Ufak ellerini masanın üzerine koyup, mantosunu çıkartmadan sabit bakışlarını Tengo’ya yöneltti. “Geciktim, özür dilerim” demediği gibi, “Çok mu beklediniz?” de demedi. “Memnun oldum”, “Merhaba” bile çıkmadı ağzından. Dudaklarını düz bir çizgi gibi kapatmış, tam karşıdan Tengo’ya bakıyordu yalnızca. Hiç görmediği bir manzarayı izlermiş gibi. İlginç bir tip, dedi Tengo içinden.

Fukaeri ufak tefekti; vücut hatları genel olarak narindi. Yüz hatları ise, fotoğraftakinden çok daha

güzeldi. Yüzünde ilk bakışta insanın dikkatini çeken kısım gözleriydi. İnsanın aklında kalan, derinliği olan gözlerdi. O parlak, lake karası gözler üzerine çevrilince Tengo kendini rahatsız hissetmeye başlamıştı. Kız gözlerini neredeyse hiç kırpmıyordu. Sanki nefes bile almıyormuş gibi duruyordu. Saçları, birileri tarafından cetvelle çizilmiş gibi tek tek çizgiler halinde dümdüzdü ve kaşları saçlarının şekliyle uyumluydu. Bir de, onlu yaşlardaki kızların çoğu gibi, yüz ifadesinde yaşam kokusu eksikti. Ayrıca, bu ifadede bir denge sorunu da hissediliyordu. Aklından neler geçirdiğini tahmin etmek mümkün değildi. Bu anlamda Fukaeri, dergi modeli, idol şarkıcı olabilen türden güzel genç kızlardan değildi. Fakat aynı ölçüde insanı tahrik eden, davetkâr bir yanı da vardı.

Tengo kitabı kapatıp masanın kenarına koydu, sırtını dikleştirip oturuşunu düzelterek suyundan içti. Komatsu haklıydı. Bu kız edebiyat ödülü alacak olursa, medya rahat bırakmazdı. Ufak çaplı da olsa tantana çıkartacakları kesindi. Buna neden olmak cezasız kalır mıydı acaba?

Garson gelerek kızın önüne su dolu bardak ve mönü bıraktı. Fakat Fukaeri, henüz hiç kımıldamamıştı. Mönüye elini bile sürmeden, yalnızca Tengo'nun yüzüne bakıyordu. Tengo çaresiz, "Merhaba" dedi. O karşısında oturdukça, vücudunu iyice devleşmiş gibi hissediyordu. Fukaeri Tengo'nun selamını yanıtlamadığı gibi, öylece Tengo'nun yüzüne bakmaya devam ediyordu. Nihayet, "Seni biliyorum" dedi Fukaeri, alçak bir sesle.

"Beni biliyorsun?" dedi Tengo.

"Matematik öğretiyorsun."

Tengo başını sallayarak onayladı. "Doğru."

"İki kez dinledim."

"Benim dersimi mi?"

"Öyle."

Konuşma tarzında kendine özgü birkaç nokta vardı. Süslemelerden arındırılmış cümleler, tonlamalardaki dikkat çekici yetersizlik, sınırlı (en azından karşısındaki insana sınırlı olduğu izlenimi veren) söz dağarcığı. Komatsu'nun söylediği gibi, konuşma tarzı biraz farklıydı.

"Yani, bizim dershanenin öğrencisi olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Fukaeri başını iki yana salladı. "Dinlemeye geldim yalnızca."

"Kimlik kartı olmadan derse giremezsin ama."

Fukaeri omuzlarını hafifçe kısmakla yetindi. Şu yaşında amma da safça konuşuyorsun, demek istermiş gibi.

"Ders nasıldı?" diye sordu Tengo. İkinci kez anlamsız bir soruydu.

Fukaeri bakışlarını Tengo'dan ayırmaksızın suyundan bir yudum aldı. İki kez geldiğine göre ilk seferki izlenimi fena değildi herhalde, diye geçirdi aklından Tengo. İlgi duymamış olsa, bir daha asla gelmezdi.

"Lise üçüncü sınıf öğrencisisin değil mi?" diye sordu Tengo.

"Şimdilik."

"Üniversite sınavı?"

Fukaeri başını iki yana salladı.

Bu hareketin, "Üniversite sınavından konuşmak istemiyorum" anlamında mı, yoksa "Sınava girmek istemiyorum" anlamında mı olduğunu Tengo kavrayamadı. Komatsu'nun, pek konuşkan bir kız olmadığını söylediği aklına geldi.

Garson gelip siparişlerini aldı. Fukaeri'nin mantosu hâlâ üzerindeydi. Salata ve ekmek istedi. Yeterli olduğunu söyleyerek mönüyü garsona verdi. Sonra da, birden aklına gelmiş gibi beyaz şarap ekledi.

Genç garson kızın yaşını soracak gibi olduysa da, Fukaeri'nin dik bakışlarıyla karşılaşınca yüzü kızararak, söyleyeceğini yutuverdi. Tengo ise deniz ürünlü *linguini* makarna sipariş etti. Sonra da Fukaeri'ye ayak uydurmak için bir kadeh beyaz şarap söyledi.

"Öğretmensin ve roman yazarısın" dedi Fukaeri. Galiba Tengo'ya soru soruyordu. Soru eklerini kullanmadan soru sormak da onun konuşma tarzının özgün noktalarından biri gibiydi.

"Şu an için öyle" dedi Tengo.

"İkisi de değil gibisin."

"Belki de" dedi Tengo. Gülümsemeyi aklından geçirdiyse de beceremedi. "Öğretmenlik sertifikam var ve dershane öğretmenliği yapıyorum, ama resmi anlamda öğretmenim diyemem. Roman yazıyorum, ama henüz hiç kitabım basılmadığı için roman yazarı olduğumu da söyleyemem."

"Hiçbir şey değilsin."

Tengo başını salladı. "Haklısın. Şu an için ben, hiçbir şey değilim."

"Matematiği seviyorsun."

Tengo kızın cümlesini aklında soru haline getirdikten sonra yanıtladı. "Seviyorum. Eskiden beri severdim, şimdi de seviyorum."

"Nesini."

"Matematiğin nesini mi?" diye, cümleyi tamamladı Tengo. "Şöyle bir düşüneyim. Matematik karşısında kendimi çok sakin hissediyorum. Her şey yerli yerine oturuyormuş gibi."

"İntegral eğlenceliydi."

"Benim dersimde mi?"

Fukaeri başını salladı.

"Peki ya sen? Matematiği seviyor musun?"

Fukaeri başını hafifçe iki yana salladı. Matematiği sevmiyordu.

"Fakat integral konusu eğlenceliydi ha?" diye sordu Tengo.

Fukaeri yine omuzlarını kıstı. "Çok önemli bir şeymiş gibi anlatıyordun."

"Öyle mi dersin?" dedi Tengo. Bunu bir başkasından ilk kez duyuyordu.

"Çok önemli birinden söz ediyor gibiydin" dedi kız.

"Sayı dizilerini anlatırken, kendimi daha fazla veriyorumdur belki" dedi Tengo. "Lise matematiği

içerisinde sayı dizileri konusuna özel bir sevgim vardır."

"Sayı dizilerini seviyorsun" dedi Fukaeri, yine soru kalıbı kullanmadan.

"Benim için Bach'ın *Eşit Düzenlenmiş Klavye*'si gibidir. Asla bıkılmaz. Her seferinde yeni bir şey keşfedilir."

"*Eşit Düzenlenmiş Klavye*'yi biliyorum."

"Bach'ı sever misin?"

Fukaeri başını sallayarak onayladı. "Öğretmen hep dinliyor."

"Öğretmen?" dedi Tengo. "Okuldaki öğretmenin mi?"

Fukaeri yanıtlamadı. Yüzünde, "Bu konuyu konuşmak için henüz erken" dercesine bir ifade oluşmuştu.

Sonra o an aklına gelivermiş gibi, mantosunu çıkardı. Tırtılın kozasından çıkmasını andırır hareketlerle çıkartıp, katlamaksızın yan sandalyeye koydu. Mantosunun altına uçuk yeşil, ince bir yuvarlak yaka süveter ile beyaz kot pantolon giymişti. Takısı yoktu. Makyaj da yapmamıştı. Yine de dikkat çekiyordu. Narin bir vücut yapısı vardı, ama o denge içerisinde fazlasıyla iri göğüsleri dikkat çekiyordu. Göğüslerinin şekli de oldukça güzeldi. Tengo bakışlarının takılıp kalmaması için çaba harcamak zorundaydı. Bakışları takılıp kalıveriyordu. Gözleri devasa bir girdabın içerisine çekiliyormuş gibi.

Kadehte beyaz şarapları geldi. Fukaeri şaraptan bir yudum aldı. Sonra kadehe, bir düşünceye takılıp kalmış gibi bir süre bakarak masaya bıraktı. Tengo neredeyse dudaklarını dokundurup geri koydu. Esas önemli konuya daha girilmemişti.

Fukaeri elini düz siyah saçlarına atıp bir süre parmaklarıyla taradı. Çok hoş bir hareketti. Parmaklarının her biri ayrı ayrı irade ve tarz sahibiymiş gibi görünüyordu. Sanki büyü yapıyormuş hissi de veriyordu.

"Matematiğin nesini seviyorum?" diye, Tengo dikkatini kızın parmaklarından ve göğsünden başka bir yere çekebilmek için kendi kendine sordu.

"Matematik suyun akışı gibidir" dedi Tengo. "Bir sürü sıkıntı veren teorisi vardır elbette, ama temel mantığı çok basittir. Suyun yüksek yerden alçak yere doğru en kısa mesafeden akışıyla aynıdır ve sayıların da yalnızca tek akışı vardır. Dikkatlice bakınca, o rota kendiliğinden belirginleşiverir. Yalnızca dikkatlice bakman yeter. Hiçbir şey yapmana gerek yoktur. Bilincini yoğunlaştırarak bakabilirsen, her şeyi o açıklar sana. Bu dünyada matematik kadar bana iyi gelen başka bir şey yok."

Fukaeri bir süre Tengo'nun söylediklerini düşündü.

"Roman neden?" diye sordu, soru tonlaması zayıf bir sesle.

Tengo kızın sorusundan ziyade, sorunun kastettiği şeye takılmıştı. "Matematik o kadar eğlenceliyse, kendimi sıkıntıya sokarak roman yazmamın ne gereği var? Yalnızca matematikle uğraşsam olmaz mı? Söylemek istediğin bu mu?"

Fukaeri başını sallayarak onayladı.

"Hımm. Gerçek yaşam matematikten farklıdır. Orada bir şeyler, her zaman en kısa mesafeden akmazlar. Matematik benim için, nasıl söylesem, doğanın aşkın halidir. Bana göre güzel bir manzara

gibidir. Yalnızca oradadır işte. Yerine bir şey koymanın hiç gereği yoktur. O yüzden matematiğin içine daldıkça, kendimi her geçen an biraz daha saydamlaşıyormuşum gibi hissederim. Arada sırada bundan korktuğum da olur."

Fukaeri gözlerini ayırmadan, doğruca Tengo'nun gözlerine bakıyordu. Pencere camına yüzünü yapıştırıp boş bir evin içine bakar gibi.

Tengo konuşmasını sürdürdü. "Roman yazarken ben, çevremdeki manzarayı sözcükleri kullanarak kendi aklımdaki doğaya daha yakın hale getiririm. Yani yeniden kurgularım. Böylelikle, bir insan olarak bu dünyada var olduğumdan da emin olurum. Bu, matematik dünyasında olandan çok daha farklı bir uğraş."

"Var olduğundan emin olursun" dedi Fukaeri.

"Henüz bunu tam olarak beceremiyorum gerçi" dedi Tengo.

Fukaeri, Tengo'nun sözlerinden ikna olmuş gibi durmuyordu, ama başka bir şey söylemedi. Yalnızca şarap kadehini dudaklarına götürdü. Sonra sanki kamışla emiyormuş gibi, ses çıkartmadan içti.

"Bunu söylememe izin verirsen, nihayetinde sen de aynı şeyi yaptın. Gördüğün manzarayı, kendi sözcüklerinle yeniden kurguladın. Böylelikle var olduğun konumu tespit ettin."

Fukaeri şarap kadehini tutan eli havada kalmış halde, bir süre düşündü. Fakat yine ne düşündüğünü söylemedi.

"Sonra da bu süreci şekillendirdin. Bir eser olarak" dedi Tengo. "Bu eseri çok sayıda insan onaylar ve ilgi gösterirse, nesnel değeri olan bir edebiyat eseri haline gelir."

Fukaeri keskin bir hareketle başını iki yana salladı. "Şekil ilgilendirmiyor."

"Şekil seni ilgilendirmiyor" diye yineledi Tengo.

"Şeklin bir anlamı yok."

"Peki, o öyküyü neden yazdın da yeni yazarlar yarışmasına gönderdin?"

Fukaeri şarap kadehini masaya bıraktı. "Ben yapmadım."

Tengo sakin olabilmek için bardağı eline alıp bir yudum içti. "Yani, yeni yazarlar yarışmasına kendin başvurmadığını mı söylüyorsun?"

Fukaeri başını sallayarak onayladı. "Ben yapmadım."

"Peki ya kim senin yazdığın bir eseri, yeni yazarlar yarışmasına katılmak üzere yayınevine gönderdi?"

Fukaeri omuzlarını hafifçe kıstı. Sonra on beş saniye kadar sessiz kalıp, "Hiç kimse" dedi.

"Hiç kimse" diye yineledi Tengo. Sonra nefesini, büzdüğü dudaklarından usulca dışarı bıraktı. *Şu işe bak. Hiç de kolay olmayacak. Tam da düşündüğüm gibi.*

Tengo'nun o güne kadar çalıştığı dershanede ders verdiği kız öğrencilerle birçok kez özel olarak görüştüğü olmuştu. Yine de bu hep, o kızlar dershaneden çıkıp üniversiteye girdikten sonra

yaşanmıştı. Onlardan telefon gelmiş, buluşmak istemişler, o da buluşmuş, bir yerlere gezmeye çıkmışlardı. Tengo o kızların, kendisinde neyi beğendiklerini anlayamamıştı. Fakat nihayetinde bekâr bir adamdı ve kızlar da artık öğrencisi değillerdi. Çıkma daveti alıp da reddetmek için bir neden yoktu.

O randevuların sonrasında iki kez de cinsel ilişkiye girmişti. Fakat o kızlarla ilişkisi pek uzun sürmemiş, hiç anlayamadan öylesine sona ermişti. Üniversiteye yeni girmiş enerji dolu kızlarla birlikte olduğunda, Tengo nedense sakinliğini koruyamıyordu. Kendini rahatsız hissediyordu. Oyun çağının zirvesinde olan bir yavru kediye oyununda eşlik edermiş gibi başlangıçta heyecanlı ve keyifli oluyor, ama zamanla hevesini kaybediyordu. Birlikte olduğu kızlar da bu matematik öğretmeninin kürsüye çıkıp matematiği coşkuyla anlatırkenki haliyle oradan indikten sonraki halinin farklı olduğunu anlayınca hayal kırıklığına uğruyorlardı. Onların bu ruh halini Tengo elbette anlayabiliyordu.

En sakin olabildiği anlar, kendinden yaşça büyük kadınlarla birlikte olduğu anlardı. Konu her ne olursa olsun karar verme sorumluluğunun olmadığı anlarda omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Dahası, ondan yaşça büyük kadınların çoğu ona büyük bir yakınlık gösteriyordu. Bu yüzden bir yıl kadar önce kendisinden on yaş büyük o evli kadınla ilişkisi başladıktan sonra genç kızlarla çıkmayı defterden tamamen silmişti. Haftada bir gün apartman dairesine gelen, kendinden büyük kadın arkadaşıyla bir arada olmak, Tengo'nun kadınlara karşı arzusunu (belki de gereksinimini) gidermeye yeterli oluyordu. Bunun dışında tek başına odasına kapanıp roman yazıyor, kitap okuyor, müzik dinliyor, arada sırada da yakınlardaki kapalı havuza yüzmeye gidiyordu. Dershanedeki iş arkadaşlarıyla aralarında geçen zayıf diyaloglar dışında neredeyse kimseyle oturup konuşmuyordu. Yine de böyle bir yaşamdan hoşnutsuzluk hissetmiyordu. Hayır, aksine bu onun için ideal yaşama yakındı.

Fakat bu Fukaeri adlı on yedi yaşındaki kızı karşısında gördükçe, Tengo yüreğinde hatırı sayılır bir sarsıntı hissetmeye başlamıştı. Onu ilk kez fotoğrafta gördüğünde de aynı şey olmuştu, ama gerçek halini karşısında görünce sarsıntı bir kat daha şiddetlenmişti. Aşk, cinsel arzu ya da ona benzer bir şey değildi bu. Muhtemelen *bir şey,* çatlaklardan içeri süzülerek onun içindeki bir boşluğu doldurmaya çalışıyordu. Hissettiği buydu. Bu, Fukaeri'nin ortaya çıkarttığı bir boşluk değildi. Tengo'nun içinde zaten var olan bir boşluktu. Kız, oraya özel bir ışık tutmuş, yeniden aydınlanmasını sağlamıştı.

"Senin roman yazmaya merakın yok ve eserini yeni yazarlar yarışmasına katılmak için de göndermedin" dedi Tengo, emin olmak istermiş gibi.

Fukaeri, bakışlarını Tengo'nun yüzünden ayırmadan başını sallayarak onayladı. Sonra fırtınadan korunmaya çalışırmış gibi omuzlarını hafifçe kıstı.

"Roman yazarı olmak istemiyorsun." Tengo, kendisinin de soru kalıbı kullanmadan soru sorduğunu fark edince hayrete düştü. Mutlaka bu tarz dil kullanımının bulaşıcı bir yanı vardı.

"Düşünmüyorum" dedi Fukaeri.

O anda yemekleri geldi. Fukaeri'ye büyük bir kâse içerisindeki salata ile ekmek, Tengo'ya ise, deniz ürünlü *linguini* makarna. Fukaeri, gazete manşetlerini gözden geçiriyormuş gibi bakarak marulu çatalıyla birkaç kez tersyüz etti.

"Fakat neticede, birileri senin yazdığın *Pupa Hava*'yı yeni yazarlar yarışması için aday eser olarak

yayınevine gönderdi. Ben de o müsveddenin ön okumasını yaptım ve dikkatimi çekti."

"*Pupa Hava*" dedi Fukaeri. Sonra gözlerini kıstı.

"*Pupa Hava*, senin yazdığın romanın başlığı" dedi Tengo.

Fukaeri, hiçbir şey söylemeksizin gözlerini kısmış halde duruyordu.

"Bu başlığı sen koymadın mı?" diye sordu Tengo, endişeyle.

Fukaeri, başını hafifçe iki yana salladı.

Tengo'nun aklı yine biraz karışmıştı, ama başlık sorununu o an için daha fazla kurcalamamayı tercih etti. Konuyu ilerletmek en iyisi olacaktı.

"Bunun bir önemi yok. Nihayetinde o başlık da pek fena değil. Bir havası var ve insanları çekiyor. *Bu da ne,* dedirtiyor insana. Kim koymuş olursa olsun başlıkla ilgili bir hoşnutsuzluğum yok. *Pupa* ile *koza* arasındaki farkın ne olduğunu ben pek bilemiyorum, ama o kadar önemli bir sorun da değil. Söylemek istediğim, o eseri okuduğumda beni içine çektiğini hissettim. Sonra da Komatsu Bey'e götürdüm. *Pupa Hava* onun da hoşuna gitti. Yalnız, hedefimiz yeni yazarlar ödülü ise metni yeniden düzenlemek gerektiği fikrindeydi. Öykünün gücüyle karşılaştırıldığında metin çok zayıf kalıyordu ne de olsa. Dahası o, metnin düzeltme işini sana değil bana yaptırmak niyetinde. Ben bu konuda henüz bir karara ulaşamadım. Yapıp yapmayacağıma dair bir yanıt da vermedim. Çünkü bunun doğru olup olmayacağını bilemiyorum."

Tengo, burada sözlerine ara vererek Fukaeri'nin tepkisine baktı. Tepki vermemişti.

"Benim burada öğrenmek istediğim, benim senin yerine *Pupa Hava*'yı düzeltmem hakkında senin ne düşündüğün. Ben yapmaya karar versem bile, senin onayın ve yardımın olmadan böyle bir şeyi asla başaramam."

Fukaeri, çeri domateslerden birini parmaklarıyla tutup ağzına attı. Tengo ise, çatalıyla bir midye aldı.

"Olur, yap" dedi Fukaeri, kısaca. Sonra ağzına bir domates daha attı. "İstediğin gibi düzelt."

"Biraz daha zamana yayarak güzelce bir düşünsen daha iyi olmaz mı? Bu, önemli bir iş ne de olsa" dedi Tengo.

Fukaeri başını iki yana salladı. Buna gerek yok, diyordu.

"Ben, senin eserini sil baştan yazacağım" dedi Tengo, açıklayıcı bir ses tonuyla. "Öyküyü bozmamaya dikkat ederek metni besleyeceğim. Sanırım büyük ölçüde değişecektir. Fakat yazar, sensin. Sonuna kadar, bu eser Fukaeri adlı on yedi yaşındaki kızın yazdığı bir roman. Bu hep böyle kalacak. Eğer, eser yeni yazarlar ödülüne layık görülürse ödülü sen alacaksın. Sen, tek başına. Kitaplaşırsa, yine tek yazar olacaksın. Bizim yaptığımız iş, ekip çalışması. Ben, sen ve Komatsu adındaki editör olmak üzere üçümüz. Fakat görünürde adı geçecek tek kişi, sensin. Diğer ikimiz, geri çekilecek, sessiz kalacağız. Sahnenin dekor görevlisi gibi. Dediklerimi anlayabiliyor musun?"

Fukaeri, çatalıyla kereviz parçasını ağzına götürdü. Başını hafifçe salladı. "Anlıyorum."

"*Pupa Hava*, sonuna kadar sana ait. Senden çıkmış bir şey. Bunu alıp da kendiminmiş gibi yapamam. Ben nihayetinde teknik açıdan sana yardım edeceğim. Bir de sen benim sana yardım ettiğim gerçeğini ne olursa olsun sır olarak saklayacaksın. Yani, biz suç ortaklığı yapıp dünya âleme yalan

söylemiş olacağız. Neresinden bakarsan bak, bu basit bir olay değil. İnsanın bir sırrı sürekli yüreğinde taşıması.”

“Sen böyle istiyorsan” dedi Fukaeri.

Tengo midye kabuğunu tabağının kenarına koyarak, tam *linguini* makarnasını çatalına dolamak üzereyken vazgeçti. Fukaeri ise bir salatalık dilimini alıp, daha önce hiç görmemiş gibi dikkatle ısırdı.

Tengo elindeki çatalı bırakmadan, “Bir kez daha soruyorum, senin yazdığın öykünün metnini benim düzeltmeme hiç itirazın yok mu?” diye sordu.

“İstediğini yap” dedi Fukaeri, salatalık dilimini yemeyi bitirince.

“Nasıl düzeltirsem düzelteyim, senin için fark etmeyecek mi?”

“Fark etmeyecek.”

“Neden bu kadar rahatsın? Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun oysa.”

Fukaeri tek kelime etmeksizin, omuzlarını hafifçe kısmakla yetindi.

İkisi bundan sonra bir süre hiç konuşmadan yemeklerini yediler. Fukaeri tamamen salatasını yemeye yoğunlaşmıştı. Arada sırada ekmeğine tereyağı sürüyor, şarap kadehini de ihmal etmiyordu. Tengo ise mekanik hareketlerle *linguini* makarnayı ağzına taşıyor, farklı olasılıkları düşünmeye çalışıyordu.

Sonra çatalını masaya bıraktı. “Komatsu Bey konuyu ilk açtığında, şakası bile olamaz diye düşünmüştüm. Asla mümkün değil, demiştim. Bir şekilde reddetmek niyetindeydim. Fakat eve dönüp de, bu öneriyi düşündükçe, yapma hevesim her an biraz daha güçlendi. Bunun etik olup olmayacağı bir yana, senin ortaya çıkarttığın *Pupa Hava* öyküsüne yeni bir şekil vermeyi aklımdan geçirmeye başladım. Nasıl söylesem, bu son derece doğal, kendiliğinden ortaya çıkan bir istek gibiydi.”

Hayır, istekten ziyade açlık, diye ekledi Tengo, içinden. Komatsu’nun kehaneti tutmuştu. Bu açlığı bastırmak her an biraz daha güçleşiyordu.

Fukaeri hiçbir şey söylemeksizin, sanki konu kendisiyle ilgili değilmiş gibi, derin gözleriyle Tengo’ya bakıyordu. Kız, Tengo’nun dile getirdiği sözleri bir şekilde anlamaya çalışıyor gibiydi.

“Sen yeniden yazmak istiyorsun” diye sordu Fukaeri.

Tengo kızın gözlerine baktı. “Niyetim bu.”

Fukaeri’nin kara gözbebekleri sanki bir şeyi yansıtıyormuş gibi bir an parlayıverdi. En azından Tengo’ya öyle görünmüştü.

Tengo iki eliyle havadaki hayali bir kutuyu kaldırıyormuş gibi yaptı. Özel bir anlamı olmayan bir hareketti, ama böylesi hayali bir şey, duygularını iletebilmesi için gerekliydi.

“Tam olarak ifade edemeyebilirim, ama *Pupa Hava*’yı tekrar tekrar okudukça, senin gördüklerini kendim de görüyormuşum gibi bir hisse kapıldım. Özellikle şu *Little People*’ın[*] çıktığı yerde. Hayal gücünde çok özel bir şeyler var. Nasıl desem, çok özgün ve bulaşıcı etkisi olan bir şeyler.”

Fukaeri sakin bir hareketle çatalını tabağın içine bırakıp, ağzını peçeteyle sildi.

“*Little People* gerçekten var” dedi, yine sakin bir ses tonuyla.

“Gerçekten var?”

Fukaeri bir an duraksadı. Sonra, “Senin ve benim gibi” dedi.

“Benim ve senin gibi” diye tekrarladı Tengo.

“Görmek istersen sen de görebilirsin.”

Fukaeri’nin bu sade dil kullanımının, tuhaf bir ikna ediciliği vardı. Söylediği her sözcük, uygun bir çiviyi yuvasına yerleştiriyormuş hissini veriyordu. Fakat bu Fukaeri adlı kızın, nereye kadar *normal* olduğunu Tengo kestiremiyordu. Bu kızda, yerine oturmayan, normal olmayan bir şeyler vardı. Belki de doğası öyleydi. Tengo saf haliyle gerçek bir dehayla karşı karşıya da olabilirdi, kız yalnızca kendini öyle göstermeye çalışıyor da olabilirdi. Bu yaşlardaki kızlar arada sırada bilinçli olarak rol yaparlar. Dışarıya karşı kendilerine eksantrik bir hava vermeye çalışabilirler. Sürekli imalı sözler kullanarak karşılarındakini açmaza sokabilirler. Böylesi örneklerle, Tengo birçok kez karşılaşmıştı. Gerçek ve rol arasında ayrım yapmak bazen güç olabilir. Tengo konuşmayı gerçekliğe çekmeyi tercih etti. Ya da gerçekliğe daha yakın bir noktaya.

“Sence bir sakıncası yoksa, hemen yarın *Pupa Hava*’yı düzeltmeye başlamak istiyorum.”

“Sen böyle istiyorsan.”

“İstiyorum” diye Tengo yalın bir yanıt verdi.

“Görmeni istediğim biri var” dedi Fukaeri.

“Ben mi görüşeceğim?” dedi Tengo.

Fukaeri başını salladı.

“Nasıl biri?” diye sordu Tengo.

Sorusu havada kaldı. “Onunla konuşacaksın” dedi kız.

“Bunu yapmam gerekiyorsa, görüşmemde bir sakınca yok” dedi Tengo.

“Pazar sabahı boşsun” dedi kız, yine soru kalıbı kullanmadan.

“Boşum” diye yanıtladı Tengo. İçinden de, *sanki işaret bayraklarıyla haberleşiyoruz*, diye geçirdi.

Yemek bitince, Tengo ve Fukaeri ayrıldılar. Tengo restorandaki pembe umumi telefona on yenlik birkaç bozukluk atıp, Komatsu’nun işyerine telefon açtı. Komatsu hâlâ işyerindeydi, ama telefona çıkması biraz zaman aldı. Tengo o süre boyunca ahizeyi kulağına yapıştırmış halde bekledi.

“Nasıldı? Her şey yolunda gitti mi?” diye sordu Komatsu, telefona çıkar çıkmaz.

“Benim *Pupa Hava*’yı düzeltmemi Fukaeri prensipte kabul etti. Sanırım öyle oldu.”

“Müthişsin” dedi Komatsu, keyifli bir ses tonuyla. “Mükemmel. Aslında biraz endişeliydim. Nasıl söylesem, bu tür pazarlıklara karakter olarak uygun olmadığını düşünmüştüm.”

“Pazarlık etmiş değiliz” dedi Tengo. “İkna etmem de gerekmedi. Kaba hatlarıyla açıkladım, gerisine kız kendiliğinden karar vermiş gibi oldu.”

“Nasıl olduğu önemli değil. Sonuç alındığı müddetçe mesele yok. Böylece planı ilerletebiliriz artık.”

“Fakat ondan önce biriyle görüşmem gerekiyor.”

“Biri?”

“Kim olduğunu bilmiyorum. Önce o kişiyle görüşüp konuşmamı istiyor.”

Komatsu birkaç saniye suskun kaldı. “Peki, onunla ne zaman görüşeceksin?”

“Bu pazar. Kız beni onun yanına götürecek.”

“Sırlarla ilgili olarak çok önemli bir kural vardır” dedi Komatsu, ciddi bir ses tonuyla. “Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyidir. Şu an bu sırrı, dünyada üç kişiden başka bilen yok. Sen, ben ve Fukaeri. Mümkünse bu sayının artmasını istemem. Anlıyor musun?”

“Teorik olarak evet” dedi Tengo.

Ondan sonra Komatsu’nun sesi yumuşadı. “Her neyse. Nihayetinde Fukaeri senin metni düzeltmeni kabul etti. Bu her şeyden çok daha önemli. Gerisi bir şekilde hallolur.”

Tengo ahizeyi sol eline geçirdi. Sonra sağ elinin işaretparmağını şakağına bastırdı.

“Baksanıza Komatsu Bey, ben içimdeki endişeyi bir türlü atamıyorum. Net bir dayanağım olduğu için söylüyor değilim, ama şu an kendimi hiç de normal olmayan bir şeyin içine çekiliyormuş gibi hissediyorum. Bu Fukaeri adlı kızla görüştüğüm süre boyunca pek hissetmiyordum, ama ayrılıp da tek başıma kalınca bu his iyice güçlendi. Önsezi mi desem, burada tuhaf bir şeyler var. Normal olmayan bir şeyler. Aklımla değil, vücudumla hissediyorum bunu.”

“Fukaeri’yle görüşünce mi bu hisse kapıldın?”

“Belki de. Sanırım Fukaeri gerçek. Benim tahminimden öte bir şey değil gerçi.”

“Gerçek derken dâhi mi demek istiyorsun?”

“Dehasına varana kadar bilemiyorum. Daha yeni tanıştık ne de olsa” dedi Tengo. “Fakat o bizim göremediğimiz bir şeyleri, gerçekten görüyor olabilir. Herhangi bir özel yeteneği de olabilir. Bu nokta kafama takılıp duruyor.”

“Kafayı mı yemiş?”

“Eksantrik bir yanı var, ama aklının normal olduğunu sanıyorum. Konuşmamızın seyri normaldi” dedi Tengo. Sonra kısa bir boşluk bıraktı. “Fakat bir şeyler içimi kemiriyor işte.”

“Ne şekilde olursa olsun, bu kız sana ilgi duyuyor” dedi Komatsu.

Tengo bir süre doğru sözcüğü bulmaya çalıştıysa da, başaramadı. “Bunu bilemem” diye yanıtladı.

“Bu kız seninle görüştü ve en azından *Pupa Hava*’yı düzeltme konusunda yeterli olduğunu düşündü. Bu da seni beğendiğini gösterir. Gerçekten çok iyi iş çıkarttın Tengo. İleride ne olacağını ben de bilemiyorum. Elbette riskli bir iş. Fakat risk, insan yaşamının baharatıdır. Bir an önce *Pupa Hava*’yı düzeltmeye başla. Zamanımız yok. Düzeltilmiş metni bir an önce dağ gibi yığılan aday metinlerin arasına geri koymamız gerek. Orijinali ile değiştireceğiz. On gün yeterli olur mu?”

Tengo seslice iç geçirdi. “Biraz zor.”

“Nihai metin olmasa da olur. Sonraki aşamada biraz daha kurcalayabilirsin. Şimdilik eline yüzüne bakılır bir hale gelsin yeter.”

Tengo yapacağı işin planını ana hatlarıyla aklından geçirdi. “Bu durumda, on gün yeterli olabilir. Zor olacağı kesin gerçi.”

“Yap şu işi” dedi Komatsu, neşeli bir ses tonuyla. “Dünyaya o kızın gözleriyle bak. Sen aracı ol, Fukaeri’nin dünyası ile bu gerçek dünyayı birbirine bağla. Bunu sen yapabilirsin Tengo. Benim...”

Konuşmanın tam burasında Tengo’nun on yenlik bozuklukları bitti.

Uzmanlık tekniği ve tecrübe
gerektiren meslek

İşini hallettikten sonra, Aomame bir süre yürüdü, ardından taksi çevirip Akasaka'daki otele gitti. Eve dönüp uykuya dalmadan önce, gerilen sinirlerini alkolle gevşetmesi gerekiyordu. Ne de olsa, bir adamı az önce *öteki tarafa* yollamıştı. Öldürdüğü, tek kelime şikâyet etmeye fırsatı olmayan sefil farenin teki olsa bile, insan insandı. Ellerinde bir yaşamın sönerkenki son dokunuşu hâlâ duruyordu. Son nefes verilir, ruh bedenden ayrılıp gider. Aomame birçok kez o otelin barına gelmişti. Gökdelenin en üst katındaydı, manzara güzeldi ve insanı rahatlatan bir bar tezgâhı vardı.

Bara girdiğinde saat 7'yi biraz geçiyordu. Genç piyanist ve gitaristten oluşan ikili "Sweet Lorraine"i çalıyordu. Nat King Cole'un eski plaklarındakine öykünen bir çalış şekliydi ama fena değildi. Aomame her zamanki gibi bara oturup cin tonik ve bir tabak fıstık sipariş etti. Bar henüz kalabalıklaşmamıştı. Akşam manzarasını seyrederek kokteyllerini yudumlayan bir çift, iş konuştukları belli olan takım elbiseli bir dörtlü, ellerinde martini kadehleriyle yabancı bir karıkoca. Aomame, cin toniğini zamana yayarak içti. Erkenden sarhoş olmak istemiyordu. Gece uzundu.

Omuz çantasından kitap çıkartıp okumaya başladı. 1930'lu yılların Mançurya Demiryolu üzerine yazılmış bir kitaptı. Mançurya Demiryolu (Güney Mançurya Demiryolu Anonim Şirketi) 1905 yılında Rus-Japon Savaşı'nın bitmesinden sonraki yıl, Rusya'nın demiryolu ve imtiyazını devretmesiyle doğmuş, ani bir hızla ölçeğini büyütmüştü. Büyük Japonya İmparatorluğu'nun Çin istilasının dinamosu olmuş, 1945 yılında ise Sovyet ordusu tarafından dağıtılmıştı. 1941 yılında Almanya-SSCB Savaşı başlayana kadar, bu demiryolu ve Sibirya Demiryolu hattında aktarma yaparak Japonya'nın Şimonoseki kentinden Paris'e on üç günde gitmek mümkün oluyordu. Üzerindeki ciddi giysisiyle, yanına büyükçe bir omuz çantası koymuş, Mançurya Demiryolu hakkında yazılmış (sert kapaklı) bir kitabı okuyan genç bir kadının otelin barında içki içse bile, pahalı hayat kadınlarıyla karıştırılmayacağı düşüncesindeydi Aomame. Fakat gerçekte, pahalı hayat kadınlarının ne tür giysilerle dolaştıklarını, Aomame bilmiyordu. Eğer o, kendine zengin bir işadamı bulmak isteyen bir hayat kadını olsaydı da, hem karşısındakini fazla heyecanlandırmamak, hem de bardan kovulmamak için, herhalde hayat kadını gibi görünmemeye çaba harcardı. Sözgelimi Junko Şimada kreasyonundan döpiyes, beyaz bluz giyer; az makyaj yapar ve kullanımı rahat büyükçe bir omuz çantası ile Mançurya Demiryolu'yla ilgili bir kitabı önüne açmış olurdu. O şekilde düşününce, şu an kendisinin de müşterisini bekleyen bir hayat kadınından farkı yoktu.

Zaman geçtikçe bar müşterileri çoğalmaya başladı. Aomame bunun farkına vardığında çevresini insanların konuşma gürültüsü kaplamıştı. Fakat onun isteyebileceği türden bir müşteri henüz gelmemişti. Aomame cin toniğini tazelettirip, parmak sebze kokteyli sipariş ederek (henüz akşam yemeği yememişti) kitabını okumayı sürdürdü. Nihayet bir adam gelip bar taburelerinden birine oturdu. Yanında kimse yoktu. Teni hafif güneş yanığıydı ve şık dikilmiş kül grisi takım elbise giymişti. Kravat seçimi de fena değildi. Ne aşırı şık, ne de aşırı ciddiydi. Elli yaşlarında olmalıydı. Saçları epeyce seyrelmişti. Gözlük takmıyordu. İş dolayısıyla Tokyo'ya gelmiş, işlerini hallederek, yatağa girmeden önce bir tek atmak istemiş olmalıydı. Aomame gibi. Uygun miktarda alkol alarak, gerilen sinirlerini gevşetmek için.

İş için Tokyo'ya gelen şirket çalışanlarının çoğu böyle lüks otellerde kalmazlar. Konaklama ücreti çok daha ucuz otellerde kalırlar. İstasyona yakın, oda alanının büyük kısmını yatakların kapladığı, penceresinden yan binadan başka bir şeyin görünmediği, duvara yirmi kez dirsek atmazsan duşu akmayan türden otellerde. Her katın koridorlarında içecek ve diş macunu, diş fırçası, sabun gibi

malzemeler satılan otomatik satış makineleri bulunur. Aslında ancak bu kadarına yetecek yolluk alabilmişlerdir ya da artan parayı ceplerine atmak için ucuz otellerde kalıyorlardır. Yakınlardaki küçük meyhanelerde içtikten sonra yatarlar. Kahvaltılarını da yine yakınlardaki pilav üstü et lokantalarında yaparlar.

Fakat bu otelde kalan insanlar onlardan farklı türden insanlardır. İş için Tokyo'ya gelirken hızlı trenin özel koltuklarından başkasını kullanmaz, işleri bitince de yorgunluk atmak için otelin barında pahalı içkiler içerler. Çoğunluğu birinci sınıf şirketlerde, yönetici pozisyonunda çalışan insanlardır. Bazıları ise serbest meslek sahibi, belki doktorluk ya da avukatlık gibi mesleklerden. Orta yaşlarına gelmiş, para sıkıntısını çoktan arkalarında bırakmışlardır. Ayrıca, az çok eğlenmeyi de bilirler. Aomame'nin aklındaki de öyle biriydi.

Aomame yirmili yaşlarının başlarından beri, neden olduğunu kendisi de anlamamakla birlikte, saçları seyrelmeye yüz tutmuş orta yaşlı erkekleri çekici bulurdu. İyice kelleşmiş birinden ziyade, saçları hâlâ bir nebze yerinde duranlardan hoşlanırdı. Fakat saçlarının seyrek olması yeterli değildi. Kafasının şekli de düzgün olmalıydı. Onun ideal kafa şekli Sean Connery'nin kafasının kelleşmiş haliydi. Connery'nin kafa şekli oldukça güzel ve seksiydi. Yalnızca bakmakla bile yüreği kıpır kıpır ederdi. Bar tezgâhında, onunla arasında iki tabure boşluk bırakarak oturan adamın kafasının şekli de bir hayli güzeldi. Elbette Sean Connery ölçüsünde düzgün değildi, ama kendine özgü bir havası vardı. Saçlarının başlama çizgisi alnının iyice gerisine düşmüş, kalan seyrek saçları çiyle kaplı sonbahar çayırlarını andırıyordu. Aomame başını kaldırarak adamın kafa şekline baktı. Yüzü öyle hemen akılda kalacak türden değildi. Şişman değildi, ama çene derisi hafiften sarkmaya başlamıştı. Gözünün hemen altında ben gibi bir iz vardı. Her yerde rastlanacak türden orta yaşlı bir adamdı. Fakat ne olursa olsun, kafasının şekli Aomame'nin hoşuna gitmişti.

Barmen ıslak elbezi ve mönü getirdiğinde, adam mönüye hiç bakmaksızın *scotch* viski-soda sipariş etti. "Tercih ettiğiniz bir marka var mı?" diye sordu barmen. "Özel bir marka yok. Hangisi olursa olsun fark etmez" dedi adam. Sakin, rahat bir sesi vardı. Konuşmasında Osaka çevresinin şivesi seziliyordu. Sonra adam aniden aklına gelivermiş gibi, "Cutty Sark var mı?" diye sordu. Barmen de, "Var" diye yanıtladı. *Fena değil*, diye geçirdi içinden Aomame. Tercihinin Chivas Regal ya da bulanık *single malt* olmamasını beğenmişti. Bir barda, içkiye gereğinden fazla takılan insanların çoğunluğunun cinsel açıdan yavan olduğu, Aomame'nin kişisel görüşüydü. Nedenini kendisi de bilmiyordu.

Aomame Osaka çevresi şivesini severdi. Özellikle de o yörede doğup büyümüş bir insanın Tokyo'ya gelip de kendini zorlayarak Tokyo ağzını kullanmaya çalışırkenki hallerinden hoşlanırdı. Söz dağarcığı ve tonlamalarının örtüşmemesi her şeyden çok daha fazla keyif verirdi ona. O kendine özgü tınlama Aomame'nin sakinleşmesini sağlıyordu. *Bu adama oynayayım*, diye geçirdi içinden. *O seyrelmiş saçlarda, parmaklarımı dilediğimce gezdireyim.* Barmen adamın Cutty Sark viski-sodasını getirdiğinde, Aomame barmeni yakalayarak adamın duyacağı şekilde, "Cutty Sark. Buzlu sek" dedi. "Derhal" diye yanıtladı barmen, ifadesiz yüzüyle.

Adam gömleğinin en üst düğmesini açarak lacivert kravatını gevşetti. Gömleği uçuk maviydi. Aomame kitabını okumaya devam ederek Cutty Sark'ının getirilmesini bekledi. O arada çaktırmadan bluzunun en üst düğmesini açtı. İkili "It's Only a Paper-moon"u çalıyordu. Piyanist tek kişilik orkestra gibi söylüyordu. Buzlu sek viskisi getirilince, Aomame dudaklarına götürerek bir yudum aldı. Adamın kendinden tarafa kaçamak bakışlar fırlattığını anlayabiliyordu. Aomame başını kitaptan kaldırarak adamdan yana baktı. Öylesine ve tesadüfen yapmış gibi. Adamla bakışları karşılaşınca,

dudaklarının şeklinden anlaşılmayacak ölçüde belirsizce gülümsedi. Sonra hemen bakışlarını tam karşıya çevirip pencerenin dışındaki gece manzarasını izliyormuş gibi yapmaya başladı.

Bir adamın, bir kadınla sohbet başlatması için mükemmel bir fırsattı. Hem de bu fırsatı yaratan kadındı. Fakat adam öyle bir girişimde bulunmadı. *Şu hale bak, ne yaptığını sanıyorsun sen*, diye içinden söylendi Aomame. *Bıyıkları yeni terlemiş bir acemi değilsin, bu hassas durumları anlayabilecek yaştasın.* Aomame adamın cesaret bulması için, bu kadarının yeterli olmayacağı sonucuna vardı. *Kendisi ellili, bense yirmili yaşlardayım. Konuşmaya kalkıp da yüz bulamamaktan endişe ediyor olmalı; ihtiyar kel, şapşalın teki diye düşünmemden. Şansa bak. Çıka çıka böyle biri çıktı.*

Kitabı kapatıp çantasına yerleştirerek, kendisi adama seslendi.

"Cutty Sark'ı sever misiniz?" diye sordu Aomame.

Adam şaşırarak ona baktı. Yüzünde ne sorulduğunu anlamamış gibi bir ifade oluşmuştu. Sonra yüzündeki o ifade dağılıverdi. "Haa, evet, Cutty Sark" dedi adam, bir şeyi yeni anımsamış gibi. "Eskiden beri etiketi hoşuma gider, sık sık içerim. Yelkenli resmi var ya."

"Yelkenlileri seviyorsunuz o zaman."

"Evet. Yelkenlileri severim."

Aomame bardağını kaldırdı. Adam da viski-soda bardağını kaldırdı. Birbirlerinin şerefine içiyormuş gibi.

Sonra Aomame yanına koyduğu çantasını omzuna asıp, elinde buzlu sek viski bardağıyla iki tabure kayarak adamın yanına oturdu. Adam şaşırmış gibiydi, ama şaşkınlığının yüzüne yansımaması için çabaladığı da belliydi.

"Lise döneminden bir kız arkadaşımla burada buluşmak için sözleşmiştik, ama galiba ekti beni" dedi Aomame, kol saatine bakarak. "Ortalarda yok. Hiçbir haber de çıkmadı."

"Arkadaşın tarihi şaşırmış olabilir mi?"

"Belki de öyle olmuştur. Eskiden beri öyle huyları olan biridir" dedi Aomame. "Biraz daha beklemek niyetindeyim. O süre boyunca sohbet etmemizin bir sakıncası var mı? Yoksa tek başına mı kalmak istersin?"

"Hayır, hiç de tek başıma kalmak istemem" dedi adam, bir nebze kararsızlık tonu yüklü bir sesle. Kaşlarını birbirine yaklaştırarak, ipotek değeri belirlermiş gibi bir yüz ifadesiyle Aomame'ye baktı. Müşteri arayan bir hayat kadını olmasından endişelendiği belliydi. Fakat Aomame'nin öyle bir havası yoktu. Bunun üzerine adamın gerginliği biraz hafifledi.

"Bu otelde mi kalıyorsun?" diye sordu adam.

Aomame başını iki yana salladı. "Hayır. Tokyo'da yaşıyorum. Yalnızca arkadaşımla burada buluşmak istemiştik. Ya sen?"

"İş gezisi" dedi adam. "Osaka'dan geldim. Bir toplantıya katılmak için. Sıkıcı bir toplantıydı, şirket merkezi Osaka'da birisinin gelip katılması gerekti."

Aomame yüzüne resmi bir gülümseme yerleştirdi. *Bana bak. Senin işinin nasıl gittiği, benim güvercin pisliği kadar bile umurumda değil*, diye geçirdi aklından Aomame. *Yalnızca kafanın şekli*

hoşuma gitti, o kadar. Elbette aklından geçenleri sözcüklere dökmedi.

"Eh, iş bitiminde bir tek atayım dedim. Yarın öğlenden önce bir işi daha halledip Osaka'ya döneceğim."

"Ben de az önce büyük bir işi bitirdim" dedi Aomame.

"Oo. Ne iş yapıyorsun?"

"Pek fazla iş konuşmak istemem, ama uzmanlık gerektiren bir iş."

"Uzmanlık gerektiren bir iş" diye tekrarladı adam. "Sıradan insanların beceremeyeceği, uzmanlık tekniği ve tecrübe gerektiren bir iş."

Yürüyen büyük sözlük müsün be adam!? Aomame'nin aklından bu düşünce geçse de, elbette yine sözcüklere dökmedi. Yalnızca gülümsemekle yetindi. "Eh, öyle bir şey işte."

Adam viski-sodasından bir yudum daha alıp kâsedeki çerezden bir tutam ağzına attı. "Nasıl bir iş olduğunu merak ettim, ama sen pek fazla konuşmak istemiyormuşsun."

Aomame başını sallayarak onayladı. "Şu an için öyle."

"Sakın dil kullanımı gerektiren bir iş olmasın? Editör ya da üniversite hocası gibi."

"Neden böyle düşündün?"

Adam elini tekrar kravatına götürerek güzelce sıktı. Gömleğinin düğmesini de ilikledi. "Öylesine işte. Kendini kaptırmış halde o kalın kitabı okuyordun ya."

Aomame bardağının ağzına parmağıyla hafif bir fiske attı. "Kitap okumayı sevdiğim için okuyordum yalnızca. İşimle alakası yok."

"Öyleyse buraya kadar. Başka bir tahmin yürütebileceğimi sanmıyorum."

"Ben de tahmin edebileceğini" dedi Aomame. *Herhalde sonsuza kadar düşünsen bile*, diye ekledi içinden.

Adam çaktırmadan Aomame'nin vücudunu incelemeye çalışıyordu. Aomame bir şey düşürmüş gibi yaparak eğilip, göğüslerinin arasındaki boşluğu adamın rahatlıkla görebileceği şekilde sergiledi. Memeleri bir parça görünmüş olmalıydı. Dantelli beyaz sutyeni de. Sonra doğrulup buzlu sek Cutty Sark'ını içti. Bardağın içinde yuvarlanan buzun cama çarpma sesi rahatlıkla duyulmuştu.

"Tazelesinler mi? Ben bir tane daha ısmarlayacağım."

"Evet, lütfen" dedi Aomame.

"İyi içiyorsun."

Aomame anlamı belirsiz biçimde gülümsedi. Sonra hemen ciddi bir ifade takındı. "Öyle ya, şimdi anımsadım. Bir şey sormak istiyorum."

"Ne gibi?"

"Yakın zamanda polislerin üniforması değişti mi? Bir de şu taşıdıkları tabancaların türü?"

"Yakın zamanda derken, ne kadar yakın?"

"Şu son bir haftada."

Adamın yüzünde ciddi bir ifade oluştu. "Polislerin üniformaları ve tabancaları değişti, ama birkaç yıl öncesiydi. Vücuda tam oturan üniformanın yerini mont benzeri rahat giysiler aldı, tabancalar da otomatik yeni modellerle değiştirildi. Sonrasında gözle görülür bir değişim olmadı."

"Japon polisinin tamamı eski tip toplu tabanca taşımıyor muydu? Geçen haftaya kadar?"

Adam başını iki yana salladı. "Hayır, değil. Çok eskiden beri polisler otomatik tabanca taşıyorlar."

"Emin misin?"

Aomame'nin ses tonu adamın kendine güvenini biraz sarsmıştı. Kaşlarının arasındaki kırışıklar belirginleşti, ciddiyetle belleğini yoklamaya çalıştı. "Yok, bu şekilde sorulunca kafam karıştı birden. Fakat gazetelerde polis tabancalarının yeni modellerle değiştirileceğinin yazdığını çok net anımsıyorum. O zaman biraz sorun da yaratmıştı. O tabancaların gereğinden fazla gelişmiş olduğunu söyleyen sivil toplum kuruluşları hükümeti protesto etmişti."

"Yıllarca önce mi?" diye sordu Aomame.

Adam daha yaşlıca duran barmeni çağırıp, polislerin üniformaları ile tabancalarının ne zaman değiştiğini sordu.

"İki yıl önce baharda" diye yanıtladı barmen, hiç tereddüt etmeden.

"Bak işte, birinci sınıf otel barmeni olunca her şeyi biliyorlar" dedi adam, gülerek.

Barmen de güldü. "Hayır, öyle bir şey yok. Yalnızca tesadüf, kardeşim polis, oradan anımsıyorum. Kardeşim yeni üniformanın şekline bir türlü alışamamış, durmadan üzerine bir şeyler dökmüştü. Silahın da ağırlığından şikâyetçiydi. Şimdi bile üzerine bir şeyler döker durur. Yeni tabancalar dokuz milimetrelik otomatik Baretta. Tek bir dili çekilince yarı otomatik haline geliyor. Yanılmıyorsam, şimdi lisansını Mitsubishi almış, yerli üretimini yapıyor. Japonya'da silahlı çatışma hiç olmaz. O kadar gelişmiş bir silaha da hiç gerek yok. Aksine, çalınmasından korkar insan. Fakat hükümetin polisin işlevselliğini artırmak gibi bir politikası vardı."

"Peki ya eski toplu tabancalara ne oldu?" diye sordu Aomame, ses tonunu mümkün olduğunca ayarlamaya çalışarak.

"Hepsi toplandı. Parçalara ayrıldı" dedi barmen. "Parçalama sahnesini televizyon haberlerinde gördüm. O kadar çok sayıda tabancayı parçalarına ayırıp, onca mermiyi ortadan kaldırmak epeyce külfetli bir iş."

"Yabancı ülkelerden birine satsaydılar ya" dedi seyrek saçlı adam.

"Anayasaya göre silah ihraç etmek yasak" dedi barmen, bilgisinden övündüğü belli olacak şekilde.

"İşte bak, birinci sınıf otel barmeni..."

"Kısacası iki yıl öncesinden beri toplu tabancalar Japon polisi tarafından hiç kullanılmıyor. Durum bu mu?" diye sordu Aomame, seyrek saçlı adamın lafını ağzına tıkayarak.

"Bildiğim kadarıyla."

Aomame yüzünü hafifçe buruşturdu. *Aklımı mı yitiriyorum acaba? Daha bu sabah eski üniformalı, eski tip toplu tabanca taşıyan bir polis gördüm. Eski tabancaları, geriye bir tane bırakmayacak şekilde ortadan kaldırdıklarını da hiç duymadım. Bu orta yaşlı adamla barmenin,*

ikisinin birden yanlış anımsaması, yalan söylemesi mümkün değil. Öyleyse hata bende.

"Teşekkürler. Artık bu konuyu kapatalım" dedi Aomame barmene. Barmen profesyonel gülümsemesini duruma uygun bir imla işaretiymiş gibi yüzüne yerleştirdikten sonra, işinin başına döndü.

"Polislere merakın mı var?" diye sordu orta yaşlı adam.

"O anlamda değildi" dedi Aomame. Sonra yüzüne muğlak bir ifade yerleştirdi. "Yalnızca kafam biraz karıştı."

Yeni getirilen Cutty Sark viski-soda ve buzlu sek viskilerini içmeye başladılar. Adam yatlardan söz ediyordu. Adamın Batı Sarayı'nın limanında küçük bir yatı vardı. Tatil günlerinde yatıyla denize açılıyordu. Denizin üzerinde tek başınayken, bedenini rüzgâra bırakmanın ne kadar hoş bir şey olduğunu, adam coşkuyla anlatıyordu. Rulmanın tarihçesini, Ukrayna'daki maden yataklarının dağılımını anlatsa daha iyi olurdu. Aomame kol saatine göz attı.

"Artık geç olmuş. Doğrudan bir soru sorabilir miyim?

"Olur."

"Nasıl desem, biraz kişisel bir soru."

"Yanıtlayabilirim belki."

"Çükün büyük mü?"

Adam ağzı yarı açık halde, gözlerini kısarak bir süre Aomame'nin yüzüne bakakaldı. Duyduğu soruya bir türlü inanmak istemezmiş gibi bir hali vardı. Fakat Aomame'nin yüzündeki ciddi ifade bozulacak gibi değildi. Şaka yapmıyordu. Gözlerine bakınca bu rahatlıkla anlaşılıyordu.

"Şöyle bir düşüneyim" dedi adam, ciddiyetle. "Bilemiyorum, ama normaldir herhalde. Birden böyle bir soru sorulunca, insan ne diyeceğini şaşırıyor..."

"Yaşın kaç?"

"Geçen ay 51 yaşıma girdim" dedi adam, tedirgin bir sesle.

"Normal bir beyin sahibisin, 51 yaşındasın, diğer insanlar gibi bir işin var, yatın bile var, ama kendi çükünün ortalamadan büyük mü, yoksa küçük mü olduğunu bilmiyor musun?"

"Ehh, normalden biraz büyük olabilir" dedi adam, bir süre düşündükten sonra, utana sıkıla.

"Doğru mu söylüyorsun?"

"Neden bu kadar takılıyorsun?"

"Takılmak mı? Takıldığımı kim söyledi?"

"Kimse söylemedi, ama..." dedi adam, taburenin üzerine yığılıp kalacakmış gibi bir hareket yaparak. "Fakat şu an sorunumuz o galiba."

"Sorun falan değil. Hem de hiç" diye kestirip attı Aomame. "Ben yalnızca, kişisel olarak büyük çüklerden hoşlanırım. Görsel açıdan. Büyük olmazsa hissetmem falan gibi bir mesele değil. Zaten büyük olması tek başına yeterli de değil. Verdiği his açısından da büyükçe olanlardan hoşlanırım. Yasak mı? Herkesin kendine göre bir beğenisi olur, değil mi? Fakat aşırı büyük olanını da istemem.

Acıtır çünkü. Anladın mı?"

"Öyleyse, benimki seni hoşnut eder belki. Sanırım normalden biraz büyük, ama öyle aşırı büyük değil. Yani, uygun ölçülerde..."

"Yalan söylemiyorsun değil mi?"

"Böyle bir konuda yalan söylemenin faydası olmaz."

"Bak sen. Göstersene o zaman."

"Burada mı?"

Aomame kendine engel olmaya çalışsa da yüzünü buruşturdu. "Burada mı? Anormal misin sen? Şu yaşında kafanı kullanamıyor musun? Boynunda kravat, üstünde kaliteli elbiseler olduğu halde toplumsal yaşamdan haberin yok ha? Böyle bir yerde çükünü çıkartmak da ne demek? Çevremizdeki insanların ne diyeceklerini bir düşünsene. Şimdi kalkıp senin odana gideceğiz, orada donunu çıkartıp göstereceksin. İkimiz yalnızken. Daha doğal ne olabilir?"

"Görüp de ne yapacaksın?" diye sordu adam, endişeli bir ses tonuyla.

"Görüp de ne yapacaksın?" Aomame nefesini tutarak, yüzünü iyice buruşturdu. "Seks elbette. Başka ne olabilir? Senin odana kadar geleceğim, yalnızca çüküne bakacağım, sonra da, 'Teşekkür ederim. Zahmet oldu. Güzel bir şey gördüm. Haydi, iyi geceler' deyip de evime mi döneceğim yani? Senin kafandaki devrelerin bir kısmı yanmış olmasın sakın?"

Adam Aomame'nin yüzündeki trajik değişimi görünce bir an nefessiz kaldı. O yüzünü buruşturunca, çoğu erkek kuyruğunu kıstırıverirdi. Küçük çocuklar görse belki de altlarına kaçırırlardı. Onun buruşmuş suratının öylesine şok edici bir yanı vardı. *Biraz ileri mi gittim acaba? Adamı bu kadar korkutmamalıyım. Önce bir işimizi görelim de.* Aomame ifadesini aceleyle normal haline getirip, yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. Sonra yeniden vaaz verir gibi konuşmaya başladı.

"Kısacası senin odana gidip, yatağa girerek seks yapacağız. *Gay*, iktidarsız ya da öyle bir şey değilsindir umarım."

"Hayır, sanırım değilim. İki çocuğum bile var..."

"Baksana, sana kaç çocuğun olduğunu soran oldu mu? Nüfus sayımı yapmadığımıza göre, gereksiz laflar da etme. Benim sormak istediğim, bir kadınla yatağa girdiğinde çükünün kalkıp kalkmayacağı. Soru bundan ibaret."

"Şimdiye kadar önemli anlarda işe yaramadığı hiç olmadı sanırım" dedi adam. "Fakat sen profesyonel mi desem... Bu işi meslek olarak mı yapıyorsun?"

"Hayır. At bu düşünceyi kafandan. Profesyonel falan değilim. Sapık da değilim ayrıca. Sıradan bir vatandaşım. Sıradan bir vatandaş, en yalın ve dürüst haliyle karşı cinsle ilişkiye girmeyi arzulayan bir vatandaş yalnızca. Özel olmayan, yalnızca sıradan bir ilişki. Bunun neresi yanlış? Zor bir işi bitirmişim, gün batmış, hafiften içkimi içmişim. Tanımadığım biriyle seks yaparak stres atmak, sinirlerimi dinlendirmek. Buna ihtiyacım var. Sen de erkek olduğuna göre, bunun nasıl bir şey olduğunu bilirsin."

"Elbette biliyorum, ama..."

“Senin paranın tek kuruşuna ihtiyacım yok. Beni tam olarak tatmin edebilirsen, ben çıkartıp vereyim hatta. Mesele prezervatifse, yanımda var, hastalıktan endişen olmasın. Tamam mı?”

“Tamam olmasına tamam da...”

“Pek hevesli değil gibisin. Sana yetersiz mi geldim?”

“Hayır, mesele o değil. Yalnızca, anlamakta güçlük çekiyorum. Sen genç ve güzelsin, bense herhalde senin baban yaşındayım...”

“Saçmalamayı kes artık. Lütfen. Aramızda yaş farkı olsa bile, ben senin işe yaramaz kızın değilim, sen de benim işe yaramaz babam değilsin. Bunun anlaşılmayacak bir yanı yok. Bu şekilde anlamsızca genelleştirilince sinirlerim bozuluyor. Ben yalnızca senin kel kafandan hoşlandım. Özellikle şeklinden. Tamam mı?”

“Tamam da, henüz tamamen kel değilim. Eh, alnım açıldı biraz...”

“Kes artık ya!” dedi Aomame, olanca gücüyle suratını buruşturma isteğini bastırarak. Sonra sesini biraz yumuşattı. Karşısındakini gereğinden fazla korkutmaması gerekiyordu. “Bunun ne önemi var? Lütfen, saçma sapan konuşma artık.”

Kendisi ne düşünürse düşünsün, kesinlikle kel, dedi Aomame, içinden. *Nüfus sayımında kel sınıflaması olsa, sen mutlaka o gruba girerdin. Cennete gidecek olsan, keller cennetine gidersin. Cehenneme gidecek olsan keller cehennemine. Tamam mı? Tamamsa gerçekleri görmezden gelmeyi bırak. Haydi gidelim artık. Senin şu keller cennetine!*

Adam bar hesabını ödedikten sonra, birlikte odasına gittiler.

Adamın penisi gerçekten de normalin üstü büyüklükteydi, ama aşırı büyük de değildi. Beyanında yanlışlık yoktu. Aomame usulca oynayarak, büyütüp, sertleştirdi. Sonra bluzunu ve eteğini çıkarttı.

“Memelerimi küçük bulmuş olmalısın” dedi Aomame, adamı baştan aşağı gözleriyle tarayarak, soğuk bir ses tonuyla. “Kendi çükün oldukça büyük olduğu halde, benim memelerim küçük diye, aptal yerine konduğunu, zararda olduğunu düşünüyorsundur.”

“Hayır, öyle düşünmüyorum. Göğüslerin o kadar da küçük değil. Şekli de oldukça güzel.”

“Acaba?” dedi Aomame. “Bak, söylemiş olayım. Normalde bu tür dantelli sutyen falan giymem. İş gereği giymek zorunda kaldım. Göğsümü şöyle bir gösterebilmek için.”

“Şu iş, ne türden bir iş acaba?”

“Bak az önce net olarak söyledim. Böyle bir yerde iş konuşmak niyetinde değilim. Fakat ne tür bir iş yapıyor olursa olsun, kadın olmak kolay değil.”

“Erkekler de, yaşamak için türlü sıkıntılara katlanır.”

“Fakat takmak istemediğiniz halde, dantelli sutyen takmak zorunda kalmazsınız.”

“Orası öyle gerçi...”

“Öyleyse biliyormuş gibi konuşma. Kadınların erkeklerden çok daha fazla sıkıntıları olur. Sen hiç ayağında yüksek topuklu ayakkabılarla dik merdivenlerden inmek zorunda kaldın mı? Dar mini etekle parmaklık üzerinden atladın mı?”

“Hata bende” diye, adam dürüstçe özür diledi.

Aomame elini sırtına uzatıp sutyenini çözdükten sonra, çıkartıp yere attı. Külotlu çorabını kıvırarak sıyırdıktan sonra onu da yere attı. Sonra yatağa uzanıp adamın penisiyle bir kez daha oynamaya başladı. “Baksana. Oldukça iyi durumdasın. Hoşuma gitti. Şekli güzel, büyüklüğü de ideal ölçülerde. Ağaç kökü gibi de sertleşti.”

“Bunları duymak memnun edici” dedi adam, rahatlamış bir ses tonuyla.

“Haydi bakalım. Şimdi ablacığın seni zevkten dört köşe edecek.”

“Önce bir duş alsak? Biraz terledik zira.”

“Kapa çeneni” dedi Aomame. Sonra ikaz edermiş gibi, adamın sağ hayasına hafifçe fiske attı. “Ben buraya seks yapmaya geldim, duş almaya değil. Tamam mı? Önce yapalım. Deli gibi yapalım. Terli olmuşuz olmamışız ne fark eder. Utangaç bir liseli kız da değilim.”

“Tamam” dedi adam.

Seks sonrasında, yorgunluktan bitkin düşmüş gibi yanına yüzükoyun uzanan adamın çıplak ensesini parmaklarıyla okşarken, o özel noktaya sivri bir iğne ucu batırma arzusunu, Aomame güçlü bir şekilde hissediyordu. Gerçekten kalkıp yapmayı bile aklından geçirdi. Çantasının içinde kumaşa sarılı buz kıracağı duruyordu. Zaman harcayarak sivrilttiği ucunda özel imalat yumuşak mantar saplıydı. İstese kolayca yapabilirdi. Sağ elinin ayasını ahşap sapa doğal bir hareketle indirmesi yeterliydi. Adam daha neye uğradığını anlayamadan ölmüş olurdu. Hiç acı çekmeden. Doğal yollardan ölüm teşhisi koyarlardı kesin. Fakat elbette, bu arzusunu düşüncelerinde bıraktı. Bu adamı toplumdan temizlemesi için hiçbir neden yoktu. Aomame’nin artık onun varlığına hiçbir şekilde ihtiyaç duymaması dışında. Aomame başını sallayarak bu tehlikeli düşünceleri aklından silip attı.

Adam aslında kötü bir insan değil, dedi Aomame içinden. *Sekste oldukça başarılıydı. Kadını orgazm olana kadar patlamamak için elinden geleni yaptı. Kafasının şekli de, kellik ölçüsü de kıvamında. Penisinin büyüklüğü de tam kararında. Görgülü, giyim beğenisi yüksek, insanlara bir şeyler dayatmaya da kalkmıyor. Herhalde iyi bir eğitim de görmüş olmalı. Evet, konuşmaları korkunç can sıkıcı, sinir bozucuydu. Fakat bu ölmesini gerektirecek bir suç değil. Galiba.*

“Televizyonu açabilir miyim?” diye sordu Aomame.

“Olur” dedi adam, yüzükoyun yattığı yerden.

Yatağın içinde çıplak halde, 23.00 haberlerini sonuna kadar izledi. Ortadoğu’da İran ve Irak kanlı savaşlarını sürdürüyorlardı. Savaş bataklığının içine düşmüşlerdi, çözüm için hiçbir çare kalmamıştı. Irak’ta zorunlu askerliğe karşı çıkan gençler ibretiâlem için elektrik direklerine asılmıştı. İran hükümeti, Saddam Hüse-yin’in sinir gazı ve biyolojik silah kullandığından şikâyet ediyordu. Amerika’da Walter Mondale ve Gary Hart devlet başkanlığı seçiminde Demokrat Parti adaylığı için çekişiyorlardı. İkisi de dünyanın en bilge insanları gibi durmuyorlardı. Bilge devlet başkanları çoğunlukla suikastların hedefi haline gelir ve sıradan insanlardan daha zeki insanlar da ellerinden geldiğince devlet başkanlığından uzak duruyor olabilirdi.

Ayda kalıcı gözlem istasyonu inşası devam ediyordu. Şaşırtıcı bir şekilde Amerika ve Sovyetler işbirliği yapıyorlardı. Güney Kutbu’ndaki gözlem istasyonu konusunda da öyle olmuştu. *Ay üssü?*

dedi Aomame, başını hafifçe yana eğerek. Hiç böyle bir şey duymamıştı. Nasıl bir şeydi acaba? Fakat bu konuyu pek fazla derinlemesine düşünmemeyi yeğledi. Çok daha önemli, güncel sorunlar da vardı ne de olsa. Kyuşu'daki madende çıkan yangında çok sayıda ölen olmuştu, hükümet kazanın nedenlerini araştırıyordu. Ayda üs kurulan bir çağda, insanların hâlâ kömür çıkartmaya devam etmesi, Aomame için çok daha şaşırtıcıydı. Amerika finans piyasasını serbest bırakması için Japonya'ya baskı uyguluyordu. Morgan Stanley ve Merrill Lynch hükümeti kışkırtarak, para kazanmanın yeni yollarını arıyordu. Şimane ilinden bir akıllı kedi haberi geçildi. Kedi pencereyi kendi başına açarak dışarı çıkıyor, çıktıktan sonra da yine kendi başına kapatıyordu. Bunu yapmayı sahibi öğretmişti. Aomame zayıf kara kedinin arkasına dönerek, tek patisini uzatıp anlamlı gözlerle pencereyi kapatma sahnesini hayranlıkla izledi.

Her türlü haber vardı. Fakat Şibuya'daki otelde bir ceset bulunduğuna dair bir haber yoktu. Haberler bitince uzaktan kumandanın tuşuna basarak televizyonu kapattı. Artık yalnızca, yanında uyuyan orta yaşlı adamın soluk alıp verişi duyuluyordu.

O adam hâlâ aynı pozisyonda, masaya kapaklanmış haldedir. Derin bir uykudaymış gibi görünüyordur. Yanımdaki bu adam gibi. Fakat soluk alıp verişi duyulamaz. O sefil farenin saat alarmıyla uyanma olasılığı yok. Aomame yüzünü tavana çevirmiş halde, cesedin duruşunu zihninde canlandırmaya çalıştı. Başını hafifçe sallayıp, yüzünü buruşturdu. Sonra yataktan kalkıp, etrafa saçtığı giysilerini tek tek toplamaya başladı.

6
Tengo

Gideceğimiz yer uzak mı?

Cuma sabahı Komatsu'dan telefon geldiğinde, saat 5'i biraz geçiyordu. Tengo o sırada rüyasında uzun bir taş köprüden yürüyerek geçtiğini görüyordu. Karşı kıyıda unuttuğu çok önemli bir belgeyi almaya gidiyordu. Köprüde yürüyen tek kişi Tengo idi. Üzerinde yer yer kum adacıkları oluşmuş, büyük ve güzel bir ırmak vardı. Su usulca akıyordu, kum adacıklarında salkımsöğütler yeşermişti. Sazan balıklarının zarif halleri de görülebiliyordu. Canlı yeşil yapraklar en kırılgan halleriyle suyun yüzeyine eğilmişlerdi. Çin porselenlerindeki resimlere benzeyen bir manzaraydı. Tengo rüyanın tam burasında uyanınca başucundaki saate baktı. O saatte kimin telefon edebileceğini anlamak için, elbette ahizeyi kaldırmasına gerek yoktu.

"Tengo. Elektronik daktilon var mı?" diye sordu Komatsu. "Günaydın" demediği gibi, "Uyanık mıydın?" diye de sormamıştı. Bu saatte uyanık olduğuna göre sabaha kadar çalışmış olmalıydı. Güneşin doğuşunu izlemek için erkenden kalkmadığı kesindi. Gidip uykuya dalmadan önce, bir noktada, Tengo'ya sorması gereken bir soru aklına gelmişti herhalde.

"Elbette yok" dedi Tengo. Etraf henüz karanlıktı. Dahası o hâlâ uzun köprünün ortalarındaydı. Tengo nadiren bu kadar net rüya görürdü. "Övünülecek bir durum değil, ama öyle bir şeyi satın alabilecek kadar zengin sayılmam."

"Kullanabilir misin?"

"Evet. Bilgisayar olsun, elektronik daktilo olsun, eğer varsa kullanabilirim. Dershanede var. İş için sık sık kullanıyorum."

"Öyleyse gidip bir yerlerden elektronik daktilo bulup satın al. Ben makinelerden hiç anlamam. Markasını, modelini sana bırakıyorum. Ücretini daha sonra alırsın. O aleti kullanarak, bir an önce *Pupa Hava*'yı yeniden yazmaya başlamanı istiyorum."

"Tamam da, en ucuzu bile 250.000 yen kadar tutar."

"Fark etmez. O kadar bir paranın önemi yok."

Tengo telefonun başında, kafasını hafifçe yana eğdi. "Yani, bana elektronik daktilo mu alıyorsunuz?"

"Evet. Aslında hiç de fazla olmayan kendi paramı harcayarak. Bu iş için o kadar yatırım kaçınılmaz. Cimrilikle bir yere varamayız. Senin de bildiğin gibi *Pupa Hava* elektronik daktilo çıktısı olarak gönderilmiş. Hal böyle olunca, yeniden yazarken de elektronik daktilo kullanılmazsa olmaz. Olabildiğince esas müsveddenin formatına benzer bir format kullan. Bugün başlayabilir misin?"

Tengo kısa bir süre düşündü. "Olur. İstediğim an başlayabilirim. Fakat Fukaeri, benim pazar günü onun söyleyeceği biriyle görüşmemi, yeniden yazılmasına izin vermek için şart koştu. O kişiyle henüz görüşmedim. Görüştüğümde konu çıkmaza girerse o güne kadar harcadığım emeğin de, bu paranın da boşa gitmesi olası görünüyor."

"Fark etmez. Bir şekilde hallederiz. Ayrıntıları kafana takma. Hemen başla. Artık zamana karşı yarışıyoruz."

"Görüşmenin yolunda gideceğinden emin misiniz?"

“Önsezi” dedi Komatsu. “Bu tür önsezilerim güçlüdür. Hiçbir konuda deha sahibi değilim, ama önsezilerim fazlasıyla güçlü. Bu önsezilerime dayanarak, güçbela bugüne kadar hayatta kalmayı başardım. Baksana Tengo. Deha ile önsezi arasındaki en büyük farkın ne olduğunu biliyor musun?”

“Bilmiyorum.”

“Nasıl bir deha sahibi olursan ol, bir kap aşa muhtaç kalabilirsin, ama önsezilerin güçlüyse aş derdin olmaz.”

“Aklımda tutarım” dedi Tengo.

“O yüzden endişelenme. Bugün hemen çalışmaya başlamanda sakınca yok.”

“Siz öyle söylüyorsanız benim için fark etmez. Beklentilerle yola çıkıp da, her şeyin havaya uçması gibi bir durumla karşılaşmak istememiştim yalnızca.”

“O konuda tüm sorumluluk bana ait.”

“Tamam. Öğleden sonra biriyle buluşacaktım, ama sonrasında boşum. Sabah çarşıya çıkar, bir elektronik daktilo alırım.”

“Öyle yap Tengo. Sana güveniyorum. İkimiz güçlerimizi birleştirerek şu camiayı altüst edelim.”

Saat 9’u biraz geçerken evli kadın arkadaşından telefon geldi. Kocasıyla çocuklarını istasyona bıraktıktan hemen sonraki saatlerdi. O gün öğleden sonra Tengo’nun apartman dairesine gelecekti. Cumaları ikisinin buluşma günüydü.

“Durumum müsait değil” dedi kadın. “Maalesef bugün gelebilecek durumda değilim. Haftaya görüşürüz.”

Durumum müsait değil, âdet dönemine girdiğini ima eden bir ifadeydi. Kadın, kendini nezih bir tarzda ifade edecek şekilde yetiştirilmişti. Onunla seks yapmak keyifli oluyordu, ama Tengo’nun aklında *Pupa Hava*’dan başka bir şey yoktu. Metni yeni baştan yazmak için farklı fikirler, kadim denizlerde yaşamın başlaması gibi, onun aklında bir görünüp bir kayboluyordu. Bu haliyle Komatsu’dan farkının kalmadığını aklından geçirdi Tengo. Daha her şey netleşmeden önce, düşünceleri tamamıyla raydan çıkmış, kendi başına o yöne doğru ilerlemeye başlamıştı.

Saat 10’da Şincuku’ya ulaşıp kredi kartıyla Fujitsu marka elektronik daktilo satın aldı. Son modellerdendi ve daha önceki benzer ürünlere oranla bir hayli hafifletilmişti. Yedek mürekkep kartuşu ve kâğıt da satın aldı. Doğruca apartman dairesine dönerek, cihazı masanın üzerine yerleştirip fişini prize taktı. İşyerinde de Fujitsu’nun daha iri bir elektronik daktilosunu kullanıyordu ve bunun boyutu küçük de olsa, temel işlevleri açısından aralarında fazla bir fark yoktu. Cihazın nasıl çalıştığını denemek için *Pupa Hava*’yı yeniden yazmaya koyuldu.

Bu romanı nasıl yeniden yazacağına dair net bir planı yoktu. Yalnızca bazı ayrıntılarla ilgili fikirleri vardı. Henüz yeniden yazmak için bütünsel bir yöntem ya da prensip düşünmemişti. Zaten *Pupa Hava* gibi hayali ve hislere dayanan bir romanı yeniden yazmanın teorik olarak mümkün olup olmayacağını da bilemiyordu. Komatsu’nun söylediği gibi metni büyük ölçüde elden geçirmek gerektiği ortadaydı, ama bunu yaptıktan sonra, eser özündeki hava ve niteliği korumaya devam edebilecek miydi acaba? Bu bir sineğe iskelet takmaktan farksızdı. Bunları düşünmeye başlayınca tereddüde kapılıp, huzursuz oldu. Fakat plan ilerlemeye başlamıştı artık. Zaman da sınırlıydı.

Kollarını kavuşturup düşünmeye zamanı yoktu. Önce ayrıntıları tek tek somut olarak düzelterek işe başlamak en doğrusuydu. El yordamıyla ayrıntıları düzeltirken, belki de bütünün görüntüsü kendiliğinden ortaya çıkıverecekti.

Tengo, sen başarabilirsin. Bunu hissedebiliyorum, demişti Komatsu, kendinden emin bir ifadeyle. Dahası, neden olduğunu anlayamıyordu ama Tengo, Komatsu'nun o sözlerini olduğu gibi kabullenmişti. Komatsu hal ve tavırları açısından oldukça sorunlu bir insandı ve kendinden başkasını düşünmezdi. Eğer öyle bir gereklilik doğacak olursa, Tengo'yu gönül rahatlığıyla bir kenara fırlatıp atacağı kesindi. Herhalde dönüp arkasına da bakmazdı. Fakat kendisinin de söylediği gibi, bir editör olarak önsezileri çok güçlüydü. Komatsu'nun sözlüğünde tereddüt sözcüğü yer almıyordu. Her ne konuda olursa olsun anında karar veriyor, sonra da eyleme geçiyordu. Çevresindeki insanların ne dediğine hiç aldırış etmezdi. Üstün yetenekli cephe komutanlarında aranan bir nitelikti bu. Üstelik de Tengo'nun asla sahip olamayacağı bir nitelik.

Tengo tam anlamıyla yeniden yazma işine giriştiğinde saat öğlen 12.30'u gösteriyordu. *Pupa Hava* müsveddesinin başlangıcından itibaren, kesilmesi mümkün olan ilk yere kadarki birkaç sayfayı, orijinalinde olduğu şekliyle elektronik ortama aktardı. Öncelikle bu bölümü elden geçirmek niyetindeydi. İçeriğine dokunmaksızın, yalnızca metni düzenleyecekti. Apartman dairesinin iç dekorasyonunu değiştirmekten farksız bir uğraştı. Temel yapıyı olduğu gibi bırakacaktı. Yapının kendisinde sorun yoktu ne de olsa. Su tesisatının yerini değiştirmeye de gerek yoktu. Bunun dışında değiştirilmesi mümkün olan zemin döşemesini, tavan kaplamasını ve bölmelerini tamamen kaldıracak, yerine yenilerini koyacaktı. *Tüm sorumluluğun bırakıldığı marangozum ben*, dedi Tengo kendi kendine. *Belirli bir tasarım haritası yok. Her bir ayrı kısımda önsezilerimi ve birikimimi devreye sokarak halletmem gerek.*

Önce bir okuyup anlaşılması güç kısımlara açıklamalar ekleyerek, metnin akışını rahat kavranabilir hale getirdi. Gereksiz kısımları ve tekrarları silip, yetersiz kalan kısımları besledi. Yer yer cümle ve paragrafların sıralamasını da değiştirdi. Sıfatlar ve zarflar metnin aslında da az olduğundan, metnin bu özelliğine saygılı kalmak istese de, bir şekilde betimleyici ifadelerin gerekli olduğu yerlerde, uygun sözcükleri seçerek eklemeler yaptı. Fukaeri'nin metni, genelde çocuksu olduğundan, iyi kısımları ve kötü kısımları net olarak anlaşılıyordu ve bırakmak ya da atmak konusunda önceden düşündüğü ölçüde sıkıntı çekmedi. Çocuksuluğundan dolayı okunması, kavranması güç kısımlar olduğu gibi, yine aynı çocuksuluğu nedeniyle insanın içini rahatlatan canlı ifadeler de vardı. Okunması ve kavranması güç kısımları acımadan kesip atarak yeni ifadelerle değiştirip, diğer kısımları olduğu gibi bırakması yeterli olacaktı.

Yeniden yazmaya başladığında, Tengo bir kez daha, Fuka-eri'nin bu öyküyü yazarken bir edebiyat eseri bırakmak amacında olmadığının farkına vardı. Kız kendi içindeki öyküyü, kızın sözlerine başvurulacak olursa, *gerçekten gördüğü şeyleri* aklının yettiği kadarıyla kaydetmişti yalnızca. Sözcüklerden başka, bunu ifade etmenin yolunu bulamamış olmalıydı. Durum bundan ibaretti. O yüzden edebi ihtiras gibi bir özelliğe, en baştan itibaren sahip değildi. Ortaya çıkarttığı eseri ticari mal haline getirmek gibi bir düşüncesi olmadığından, metindeki ifadeler için titizlenmesine gerek de yoktu. Bir ev örneği vermek gerekirse; duvarları ve çatısı olsun, yalnızca yağmurdan ve rüzgârdan korusun yeter demek gibi bir şey. Bu yüzden Tengo metne ne kadar müdahale ederse etsin, Fukaeri'nin umurunda bile değildi. Çünkü hedefine çoktan ulaşmıştı. Muhtemelen, "İstediğini yap" derken, tamamen içinden gelerek söylemişti.

Buna rağmen *Pupa Hava*'yı oluşturan metin, asla yalnızca yazarın anlamasını yeterli bulacak

türden bir metin değildi. Eğer Fukaeri'nin amacı, gördüğü şeyleri, aklına gelenleri yalnızca kayıt altına almak olsaydı, maddeler halinde yazılan notlar yeterli olurdu. Zahmete girerek okunabilir bir metin ortaya çıkartmasına hiç gerek yoktu. Tengo'nun elindeki, her haliyle *başka birilerinin* eline alıp okuması önkoşuluyla yazılmış bir metindi. İşte bu yüzden *Pupa Hava,* edebiyat eseri ortaya çıkartmak amacı taşımamasına, metnin çocuksuluğuna rağmen, insanların içine işleyen bir güce sahip olabilmişti. Fakat o *başka birileri* her nasılsa, modern edebiyatta prensip olarak akılda tutulan *sınırlanmamış, çok sayıda okur*dan farklıydı galiba. Tengo metni okurken, eserin bu özelliğini düşünmeden edemedi.

Öyleyse ne tür bir okur tasarlanmıştı acaba?

Tengo'nun bunu bilmesine elbette imkân yoktu.

Tengo'nun bildiği *Pupa Hava'*nın büyük bir güzellik ile büyük bir eksikliği aynı anda sırtlanmış bir kurmaca olduğu, yine aynı metinde özel bir amaç güdüldüğüydü.

Yeniden yazmayı bitirdiğinde metnin hacmi iki katına çıktı. Aşırıya kaçılmış kısımlardan ziyade, eksik kalan kısımlar çok daha fazla olduğundan, belli bir sistematik içinde yeniden yazıldığında metnin bütün hacminin büyümesi kaçınılmazdı. Hele bir de boşluklarla dolu bir metin olunca. Metin belirli bir mantık dizgesine oturmuş, olgulara bakış dengeye girmiş, o ölçüde de okunması kolay hale gelmişti. Fakat akışın geneli bir nebze hantallaşmış, mantık ön plana aşırı çıkmış, asıl metindeki keskin tat zayıflamıştı.

Yapılması gereken sonraki iş, şişkinleşen metinden "olmasa da olur" kısımların çıkartılması idi. Fazla yağları yeniden eritmek gibi bir işlemdi. Tıraşlamak, eklemekten çok daha kolaydı. Bu işlem sonucunda, ilk başta ortaya çıkan şişkinleşmiş metinden geriye yalnızca yüzde 70'i kaldı. Bir tür zekâ oyunu gibiydi. Önce çoğaltılabileceği kadar çoğaltılacak, sonra silinebileceği kadar silinecek sınır belirleniyordu. Bu işlem devam ettiği sürece hareket açısı daralıyor, metin de denge noktasını buluyordu. Artık daha fazla artırılamayacağı ya da daha fazla azaltılamayacağı noktaya ulaşıyordu. Ego silikleşip, fazlalık süslemeler atılıyor, o belirgin mantık arka odaya çekiliyordu. Tengo bunları yapmakta doğuştan ustaydı. Av peşinde havada süzülen alıcı kuşlarınkinden farksız hedefe kilitlenme yeteneği, su taşıyan eşeği aratmayan sabrıyla oyunu kurallarına göre oynardı.

Soluk alıp verdiğini bile unutacak kadar metne dalmışken, başını kaldırıp baktığında saat 3 olmuştu bile. Henüz öğle yemeği yemediğini anımsadı. Mutfağa giderek ocağa demlikle su koydu. Su kaynarken, kahve öğüttü. Ağzına birkaç bisküvi attı, elma yedi, su kaynayınca kahve yaptı. Kocaman bir kupaya koyduğu kahvesini içerken, zihnindeki yoğunluktan kurtulabilmek için, bir süre kendinden yaşça büyük kadın arkadaşı ile seks yaptığı anları düşündü. Aslında bu saatlerde kadınla *iş üstünde* olacaktı. Gelmiş olsaydı kendisi ne yapar, kadın ne yapardı acaba? Gözlerini kapatıp, yüzünü tavana çevirerek anlam ve olasılıklarla dolu iç geçirmesini salıverdi.

Sonra, Tengo masanın başına dönerek, aklındaki rotayı bir kez daha değiştirerek, elektronik daktilonun ekranında, *Pupa Hava*'nın yeniden yazdığı başlangıç bölümünü tekrar okudu. Stanley Kubrick'in filmi *Zafer Yolları*'nın başlangıç sahnesindeki generalin siperleri teftiş etmesi gibi bir edayla. Okudukça kendi kendine başını sallayarak onaylıyordu. Fena değildi. Cümleler düzelmişti. Olgular bir adım ileriye gitmişti. Yine de yeterli olduğu söylenemezdi. Hâlâ yapılması gereken çok

şey vardı. Siper bazı yerlerde yıkılmıştı. Makineli tüfeğin mermisi yetersizdi. Dikenli tellerin zayıf kaldığı yerler göze çarpıyordu.

Tengo önce yazdığı kısmın çıktısını aldı. Sonra yazdıklarını kaydedip, elektronik daktiloyu kapatarak masanın kenarına itti. Sonra çıktıyı önüne koyup, elinde kurşunkalemle bir kez daha kendini vererek okudu. Fazlalık gibi gelen yerleri çizip, yetersiz kaldığını düşündüğü yerlere eklemeler yaparak, önü ve arkasıyla uyuşmayan kısımları içine sinene kadar düzeltti. Banyoda boş kalmış küçük aralığa fayans seçer gibi, o kısımlara uygun sözcükleri titizlikle seçerek, farklı açılardan yerine oturup oturmadığına baktı. Yerine oturmadığında yeniden ayarlaması gerekti. Küçük nüanslar bile, bir cümleyi yaşattığı gibi, öldürebilir de.

Elektronik daktilo ekranı ile çıktısını aldığı metin tamamen aynı olsa bile, gözle görülen şeyin bıraktığı izlenim farklıdır. Kurşunkalemle yazmakla, elektronik daktilonun klavyesini kullanarak yazmak arasında, kullanılan sözcüklerin dokunuşuyla ilgili farklılıklar vardır. İki açıdan da kontrol etmek gerekir. Tengo cihazı açarak, çıktı üzerinde yaptığı düzeltmeleri tek tek ekrana aktardı. Sonra yeni metni ekranda kontrol etti. Tengo fena olmadığı kanısındaydı. Her bir cümle olması gereken ağırlığına kavuşmuş, doğal bir ritim yakalamıştı.

Tengo oturduğu yerde gerinip, yüzünü tavana çevirerek nefesini kuvvetlice saldı. Elbette henüz tamam değildi. Birkaç gün aradan sonra tekrar okuduğunda el atması gereken yerlerin çıkacağı kesindi. Fakat bugün için, artık sınıra ulaşmıştı. Motoru soğutmak için dinlendirmek gerekir. Saatin ibresi 5'i gösteriyordu, etraf loş bir hal almıştı. *Ertesi gün sonraki bölümü halledeyim. Başlangıçtaki birkaç sayfayı halletmek bile bir günümü aldı. Düşündüğümden daha fazla uğraşmak gerekti. Üstelik her işte başlangıç kısmı zordur. Bu kısmı aştıktan sonra gerisi...*

Sonra Tengo Fukaeri'nin yüzünü hayalinde canlandırarak, düzelttiği metni gördüğünde neler hissedeceğini düşündü. Fakat kızın hangi konuda, neler hissedeceği hakkında Tengo'nun hiçbir fikri yoktu. Fukaeri adlı kızla ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. On yedi yaşındaydı, lise üçüncü sınıf öğrencisiydi, üniversite sınavına girmekle ilgili bir derdi yoktu, farklı bir tarzda konuşuyordu, beyaz şarap seviyordu ve insanın aklını karıştıracak ölçüde güzel bir yüzü vardı. Bildikleri bu kadardı.

Fakat Fukaeri'nin bu *Pupa Hava* içerisinde tasvir (belki de kayıt) etmeye çalıştığı dünyanın ne menem bir şey olduğunu ana hatlarıyla kavramaya başladığına dair bir his ya da ona yakın bir şey, Tengo'nun içinde doğmuştu artık. Fukaeri'nin kendine özgü sınırlı sözcüklerle çizmeye çalıştığı manzara, Tengo'nun titizlikle yaptığı düzeltme neticesinde, öncesinden çok daha berrak ve anlaşılır bir şekle gelmişti. Artık bir akışa kavuşmuştu. Tengo bunu anlayabiliyordu. Nihayetinde teknik açıdan müdahale etmişti, ama ortaya çıkan sonuç, sanki en baştan kendisi yazmış gibi doğaldı ve içine sinmişti. Artık *Pupa Hava* öyküsü güçlü bir şekilde yola çıkmaya hazırdı.

Bu, Tengo'yu en fazla sevindiren şeydi. Zihnini uzunca bir süre yeniden yazmaya yoğunlaştırınca beden olarak oldukça yorulmuştu, ama öte yandan, içi kaynamaya başlamıştı. Elektronik daktiloyu kapatıp masanın başından ayrılırken bile, sonraki kısma devam etme isteği bir müddet sürdü. Bu yeniden yazma işinin verdiği keyfi yüreğinin derinliklerinde hissediyordu. Bu gidişle Fukaeri'yi hayal kırıklığına uğratmadan başarabilecekti belki de. Yine de, Fukaeri'nin sevinirken ya da hayal kırıklığına uğramışkenki halini, Tengo gözünde canlandıramıyordu. Bu şöyle dursun, dudaklarını hafifçe büzmesini, yüzünün belli belirsiz hüzünlü bir hal almasını bile gözünün önüne getiremiyordu. Kızın yüzünde tanımlanabilecek bir ifade yoktu. Özünde duygusuz bir insan olduğu için mi yüzünde ifade oluşmuyordu, yoksa duyguları vardı da yüzünde ifadesini mi bulmuyordu, Tengo'nun anlaması

mümkün değildi. *Garip bir kız işte*, diye içinden geçirdi Tengo, bir kez daha.

Pupa Hava'nın kahramanı muhtemelen geçmişteki Fuka-eri'ydi.

Kahraman on yaşında bir kızdı ve dağların ardında yaşayan bir komünde (ya da komüne ait bir yerde) kör bir keçiye bakıyordu. Bu o kıza verilen işti. Tüm çocuklara ayrı ayrı bir iş verilmişti. O keçi ihtiyarlamıştı, ama komün açısından özel bir anlama sahipti ve başına bir iş gelmemesi için gözetilmesi, bir an bile gözden uzak tutulmaması gerekiyordu. Kıza böyle söylenmişti. Fakat dalgınlıkla gözünü ayırdığı bir an, keçi ölüveriyordu. Kız bu yüzden cezalandırılıyor, eski kerpiç ambara ölü keçi ile birlikte kapatılıyordu. On gün boyunca, kız dünyadan soyutlanıyor, dışarı çıkmasına izin verilmiyordu. Başkalarıyla konuşması da yasaktı.

Keçi, *Little People* ile bu dünya arasında köprü vazifesi görüyordu. *Little People*'ın iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu kız (ve elbette Tengo da) bilemiyordu. Gece olduğunda *Little People* o keçinin vücudu vasıtasıyla kızın bulunduğu dünyaya geçiyor, gün doğunca kendi dünyalarına dönüyordu. Kız *Little People*'la konuşabiliyordu. Onlar da kıza havadan pupa yapmayı öğretiyorlardı.

Tengo'yu hayran bırakan, gözleri görmeyen keçinin alışkanlıklarının ve hareketlerinin ince ayrıntılarına varana kadar somut olarak betimlenmesiydi. Böylesi detaylar, esere bir hayli canlılık kazandırıyordu. Fukaeri gerçekten gözleri görmeyen bir keçi beslemiş miydi acaba? Dahası eserde anlattığı gibi dağlar arasındaki bir komünde yaşamışlığı var mıydı? Tengo'nun tahmini, böyle olduğu yönündeydi. Olmasaydı, işte o zaman, öykünün anlatıcısı Fukaeri'yi eşi benzeri olmayan bir dâhi olarak kabul etmek gerekirdi.

Bir kez daha Fukaeri ile görüştüğünde (herhalde pazar günü), Tengo keçi ve komün konusunu açmak niyetindeydi. Elbette, Fukaeri'nin böyle bir soruyu yanıtlayacağından emin değildi. Önceki diyaloglarına bakılırsa, Tengo'nun sorularını canının istediği şekilde yanıtlamıştı. Yanıtlamak istemediği ya da yanıtlamaya niyetinin olmadığı soruları duymazdan gelmişti. Sanki hiç duymamış gibi. Komatsu ile aynıydı. O açıdan birbirlerine benziyorlardı. Fakat Tengo öyle değildi. Bir şey sorulduğunda, ne tür bir soru olursa olsun, görgü kurallarına uyarak yanıt verirdi. Herhalde bu doğuştan gelen bir özellikti.

5.30'da kendinden yaşça büyük kadın arkadaşından telefon geldi.

"Bugün neler yaptın?" diye sordu kadın.

"Gün boyunca roman yazdım" dedi Tengo. Yarı yarıya doğru, yarı yarıya yalandı. Kendi romanını yazıyor değildi ne de olsa. Fakat o kadar da ayrıntıya girmesine imkân yoktu.

"Bir şeyler çıkartabildin mi bari?"

"Şimdilik."

"Son anda gelemedim. Kusura bakma bugün için. Fakat haftaya görüşürüz."

"İple çekeceğim" dedi Tengo.

"Ben de" dedi kadın.

Kadın sonra çocuklarından söz açtı. Tengo'yla birlikteyken sık sık çocuklarını anlatırdı. İki küçük kız. Tengo'nun kardeşi olmadığı gibi, elbette çocuğu da yoktu. Bu yüzden küçük bir çocuğun nasıl olduğunu bilemiyordu. Fakat kadın, buna aldırış etmeden, kendi çocuklarını anlatırdı. Tengo kendiliğinden konu açmazdı. Her ne konuda olursa olsun, birlikte olduğu insanı dinlemeyi severdi. Bu yüzden kadının anlattıklarına da merakla kulak veriyordu. İlkokul ikinci sınıfta okuyan büyük kızının okuldaki arkadaşları tarafından rahatsız edildiğini söyledi kadın. Kızın kendisi bir şey söylememişti, ama sınıf arkadaşlarının anneleri kadına söylemişlerdi. Tengo elbette o çocukla hiç karşılaşmamıştı. Yalnızca bir kez fotoğrafını görmüştü. Annesine pek benzemiyordu.

"Rahatsız etmelerinin nedeni neymiş?" diye sordu Tengo.

"Arada sırada astım krizine giriyor, o yüzden sürekli diğerleriyle birlikte hareket edemiyor. Belki de o yüzdendir. Uslu bir çocuktur, derslerdeki başarısı da fena değildir oysa."

"Anlayamıyorum" dedi Tengo. "Astımlı bir çocuğu korumak gerekir, rahatsız etmek değil."

"Çocukların dünyasında, meseleler o kadar basit gelişmiyor" dedi kadın iç geçirerek. "Diğerlerinden biraz farklı olunca, hemen dışlayıveriyorlar. Yetişkinlerin dünyasında da benzer şeyler olur, ama çocukların dünyasında bunu çok daha doğrudan yapıyorlar."

"Somut olarak ne şekilde?"

Kadın somut örnekleri sıraladı. Tek tek bakınca pek önemli olaylar değildi, ama süreklilik kazanması durumunda bir çocuğu derinden etkileyebilecek şeylerdi. Eşyalarını bulamayacağı yerlere koymak, konuşmamak, aşağılayıcı taklitler yapmak gibi.

"Sen çocukluğunda böyle bir şeyle karşılaştın mı?"

Tengo çocukluğuna ait belleğini yokladı. "Sanırım olmadı. Belki olmuştur, ama ben farkına varmamışımdır."

"Farkına varmadıysan, bir kez bile olmamış demektir. Çünkü bu tür eylemler, karşıdakinin kasten rahatsız edildiğinin farkına varması için yapılır. Tacize uğrayan kişinin kendisinin farkına varmayacağı bir taciz söz konusu olamaz."

Tengo çocukluğunda iriyarı ve güçlüydü. Herkes ona karşı ölçülü davranırdı. Herhalde onun için tacize de uğramamıştı. Fakat o sıralarda Tengo, bu tür şeylerden çok daha ciddi bir sorunla karşı karşıyaydı.

"Peki, sen bu türden bir tacize uğradın mı?" diye sordu Tengo.

"Hayır" dedi kadın, net olarak. Sonra bir an tereddüt etti. "Fakat taciz ettiğim oldu."

"Herkesle birlikte mi?"

"Evet. İlkokul beşinci sınıftaydık. Erkek çocuklardan biriyle hiç kimse konuşmuyordu. Niye böyle bir şey yapmıştık, bir türlü anımsayamıyorum. Bir sebebi vardı muhakkak, ama anımsayamadığıma göre pek önemsenecek bir şey değildi herhalde. Fakat şimdi, öyle bir şey yaptığım için pişmanım. Utanç duyuyorum. Neden öyle bir şey yaptım acaba? Kendim bile anlayamıyorum."

Tengo bununla ilgili olarak bir olayı anımsadı. Çok eskiden olmuş bir olaydı, ama şimdi bile arada sırada o olay belleğinde canlanıveriyordu. Unutamıyordu. Fakat konuyu açmadı. Konuşmaya başlarsa uzun sürerdi. Ayrıca bu olay, bir kez sözcüklerle ifade edilecek olursa, en önemli yanını yitirecek

türden bir olaydı. Şimdiye kadar kimseyle konuşmamıştı ve bundan sonra konuşacağını da sanmıyordu.

"Sonuçta" dedi yaşça büyük kadın arkadaşı, "herkes dışlanan azınlık tarafında olmaktansa, dışlayan çoğunluk tarafında olunca rahat ediyor. Karşı tarafta olmadığı için seviniyor. Hangi çağda, hangi toplumda olursa olsun temelde aynı. Çoğunluğun içinde olunca, eziyet haline gelen şeyleri düşünmeye gerek de kalmıyor."

"Azınlık tarafta olunca, sürekli eziyetli konuları düşünmek gerekir."

"O anlama da gelir" dedi kadın, hüzünlü bir ses tonuyla. Sonra bir süre kendi kendine bir şeyler düşündü. Tengo, ahize kulağında, kadının düşüncelerini toparlamasını sabırla bekledi.

"Teşekkür ederim. Seninle konuşmak beni rahatlattı" dedi kadın, bir süre sonra. Aklına bir şeyler gelmiş gibiydi.

"Benim için de keyifliydi" dedi Tengo.

"Neden?"

"Seninle konuşmak bana iyi geldi."

"Haftaya cuma" dedi kadın.

Telefonu kapattıktan sonra, Tengo dışarı çıkıp yakınlardaki markete giderek yemek malzemeleri aldı. Alışveriş torbasıyla dairesine dönünce, sebzeleri tek tek sarıp dolaba koydu. Sonra FM yayınında müzik dinleyerek akşam yemeğini hazırlarken telefon çaldı. Bir gün içerisinde dört kez telefon gelmesi Tengo için nadir bir durumdu. Bir yıl boyunca sayısını bilecek kadar az olurdu bu. Telefon eden, bu kez Fukaeri idi.

"Bu pazar günü konusu" dedi kız, doğrudan.

Telefonun öteki ucundan aralıksız korna sesleri geliyordu. Sürücü bir şeye oldukça öfkelenmiş olmalıydı. Belli ki büyük caddelerden birindeki umumi bir telefondan arıyordu.

"Bu pazar, yani sonraki gün seninle buluşup, sonra başka biriyle görüşmeye gitmeyi planladık" dedi Tengo, kızın sözlerindeki boşlukları doldurarak.

"Sabah 9, Şincuku İstasyonu, Taçikava treni, en ön vagon" dedi kız. Cümlesinde dört gerçek art arda sıralanmıştı.

"Yani Çuo Hattı peronunda, en ön vagonda buluşuyoruz. Öyle mi?"

"Evet."

"Bileti neresi için alayım?"

"Nereyi istersen."

"Herhangi bir yere alayım, eksik çıkarsa gittiğimiz yerde üstünü öderiz" dedi Tengo, konuşmayı beslemek için. *Pupa Hava*'yı yeniden yazmaya benziyordu. "Peki, gideceğimiz yer uzak mı?"

"Şimdi ne yapıyordun?" diye sordu Fukaeri, Tengo'nun sorusunu duymazdan gelerek.

"Akşam yemeği hazırlıyordum."

"Ne yemeği?"

“Tek başımayım ya, pek teferruatlı bir şey değil. Kurutulmuş turnabalığı kızartıp, turp rendeleyeceğim. Yeşil soğan ve midyeli *miso* çorbası hazırlayıp, fasulye ezmesi ile birlikte yiyeceğim. Sirkeye yatırılmış yosun ve salatalık da ekleyeceğim. Bir de sebze turşusu işte.”

“Lezzetli gibi.”

“Öyle mi dersin? O kadar lezzetli denebilecek bir mönü değil. Gerçi her zaman benzer şeyler yiyorum” dedi Tengo.

Fukaeri sessiz kaldı. Uzun süre sessiz kalmak, ona göre önemli bir sorun değildi herhalde. Fakat Tengo için durum farklıydı.

“Ben de bugün *Pupa Hava*’yı yeniden yazmaya başladım” dedi Tengo. “Sen henüz kesin izin vermedin, ama pek fazla zamanımız yok ya, hemen başlamazsam yetişmeyebilir diye.”

“Komatsu Bey öyle yapmanı söyledi.”

“Aynen öyle. Komatsu Bey yeniden yazma işine başlamamı söyledi.”

“Komatsu Bey’le aranız iyi mi?”

“Hımm. Aramız iyi olabilir.” Bu dünyada herhalde Komatsu’yla arası iyi olan tek bir kişi bile yoktur. Fakat bunu söyleyecek olursa konuşmanın uzayacağı kesindi.

“Yeniden yazma işi ilerledi.”

“Şimdilik, biraz.”

“İyi olmuş” dedi Fukaeri. Nedense, öylesine söylenmiş bir ifade değil gibiydi. Yeniden yazma işinin ilerliyor olmasına sevinmiş gibi geldi Tengo’ya. Fakat sınırlı duygu ifadeleri, bunu anlatmaya yeterli değildi.

“Umarım hoşuna gider” dedi Tengo.

“Endişe yok” dedi Fukaeri, hiç boşluk bırakmadan.

“Neden öyle düşünüyorsun?” diye sordu Tengo.

Fukaeri bu soruyu yanıtlamadı. Yalnızca ahizenin öteki yanında suskunca bekliyordu. Kasıtlı bir sessizlikti. Muhtemelen Tengo’nun bir şeyi düşünmesi için yaratılmış bir sessizlik. Fakat Tengo aklını ne kadar zorladıysa da, kızın neden o kadar emin konuştuğuna bir anlam veremedi.

Tengo sessizliği bozmak istedi. “Baksana, bir şey sormak istiyorum. Senin gerçekten komün gibi bir yerde yaşamışlığın, keçi beslemişliğin var mı? O kısımlardaki anlatıların çok gerçekçiydi. O yüzden, gerçekte öyle bir şey olup olmadığını öğrenmek istedim.”

Fukaeri hafifçe öksürdü. “Keçi konusunu konuşma.”

“Olur” dedi Tengo. “Konuşmak istemiyorsan, konuşmayız. Yalnızca sordum işte. Kafana takma sen. Bir yazar için eseri her şeydir. Faydasız açıklamalar yapmasının gereği yoktur. Pazar günü görüşelim. Peki, o söylediğin kişiyle görüşürken dikkat etmem gereken bir şey var mı?”

“Pek anlayamadım.”

“Yani... Nispeten ciddi mi giyineyim, hediye götürmem gerekir mi? Kiminle görüşeceğimize dair hiçbir ipucu yok zira.”

Fukaeri tekrar sustu. Fakat bu seferki kasıtlı bir sessizlik değildi. Tengo'nun sorusunun amacını, niye öyle düşündüğünü tam olarak anlayamamıştı. Bu soru kızın bilincinin hiçbir noktasına oturmamıştı. Soru anlamlılık çerçevesini aşıp, ebediyen hiçliğe kapılıp gitmişti. Uranüs'ün yanından bir başına geçip giden gezegen araştırma uydusu gibi.

"Dert etme. Önemli bir şey değil zaten" dedi Tengo, yanıt almaktan umudunu keserek. Fukaeri'ye böyle bir soru sorması, başlı başına yanlıştı zaten. Bir yerlerden meyve türü bir şeyler alıp götürebilirdi.

"Öyleyse, pazar günü, saat 9'da" dedi Tengo.

Fukaeri birkaç saniye bekledikten sonra telefonu kapattı. "Hoşça kal" demediği gibi, "Görüşürüz" de dememişti. Yalnızca telefonu öylece kapatıvermişti.

Belki de başını olur anlamında salladıktan sonra ahizeyi yerine bırakmış da olabilirdi. Fakat maalesef, çoğu durumda telefonda beden dilinin bir yararı olmaz. Tengo ahizeyi yerine bırakıp, iki kez derin nefes aldıktan sonra aklından geçenleri daha gerçekçi şeylerle değiştirip, akşam yemeği hazırlığına devam etti.

Sessiz ol, kelebeği uyandırma

Cumartesi günü öğleden sonra saat 1'i geçerken, Aomame "Söğüt Konağı"nı ziyaret etti. Burada onlarca yaşlı ve devasa söğüt ağacı, bahçenin taş duvarlarının üzerinden tepelerini gösterir ve rüzgâr estiğinde gideceği yönü bulamayan ruhlar gibi salınırdı. O yüzden çevredeki insanlar doğal olarak, bu eski Batı tarzı konağı "Söğüt Konağı" diye adlandırırlardı. Azabu semtindeki dik yokuşun başındaydı. Söğüt dallarının tepesine, minicik kuşların tünediği görülebiliyordu. Çatının saçağında kocaman bir kedi, gözlerini kısmış, güneşleniyordu. Çevredeki yollar dar ve dolambaçlıydı, neredeyse hiç araba geçmiyordu. Yüksek ağaçlar çoktu, gündüz vakti bile loş bir izlenim bırakıyordu. İnsan şehrin o kısmına adımını attığında, zamanın ilerlemesi yavaşlamış gibi bir hisse kapılıyordu. Yakınlarda bazı büyükelçilikler vardı, ama pek fazla girip çıkan olmuyordu. Normalde ortalığa ölüm sessizliği hâkim olurdu, ama yaz gelince durum değişir, ağustosböceklerinin sesleri insanın kulaklarını tırmalardı.

Aomame kapının zilini çaldıktan sonra, diyafona adını söyledi. Sonra yalnızca kısa bir süre gülümseyerek yukarıdaki kameraya yüzünü gösterdi. Demir kapı mekanik komut ile yavaşça açıldı; Aomame içeri girince de, arkasından kapanıverdi. Aomame her zaman bu şekilde bahçeyi yürüyerek geçer, konağın ana kapısına ulaşırdı. Gözetleme kameralarının onu çekmekte olduğunu bildiğinden, Aomame moda defilelerindeki gibi dik durarak ve çenesini kaldırarak taş döşeme yaya yolunda ilerlerdi. Bugün Aomame'nin üzerinde koyu lacivert rüzgârlık, onun altında kapüşonlu mont ile kot pantolon gibi spor kıyafetler vardı. Beyaz basketbol ayakkabıları giymiş, omzuna da çantasını asmıştı. Bugün çantada buz kıracağı yoktu. Gereksinimi olmadığı zamanlarda, elbise dolabının çekmecesinde sakince dinlenirdi.

Ana kapının önüne Hint meşesinden yapılma bahçe sandalyeleri konmuştu ve birinde iriyarı bir adam canı sıkılıyormuş gibi bir ifadeyle oturmaktaydı. Boyu fazla uzun değildi, ama belinden yukarısının şaşırtıcı ölçüde gelişmiş olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu. Kırk yaşlarındaydı, kafasını kazıtmıştı, burnunun altında ise bakımlı bıyıkları vardı. Omzu geniş gri takım elbisesinin altına bembeyaz bir gömlek giymiş, koyu gri kravat takmıştı. Ayaklarında üzerinde tek bir leke bile bulunmayan siyah ince deriden yapılma ayakkabılar vardı. İki kulağına ise gümüş küpeler takmıştı. Ne vilayetin tahsilat memuru, ne de otomobil sigortası pazarlamacısı gibi duruyordu. İlk bakışta profesyonel koruma olduğu belliydi ve gerçekte de onun uzman olduğu meslek buydu. Yeri geldiğinde şoförlük yaptığı da oluyordu. Karatede üst kuşaklardan birine sahipti ve gerektiğinde silah da kullanabiliyordu. Dişlerini gösterdiğinde herkesten çok daha vahşileşebiliyordu. Fakat normalde uysal, sakin ve entelektüel bir adamdı. Dikkatlice gözlerine bakıldığında, elbette o izin verdiği ölçüde, oradaki sıcak ışıltıların farkına varmak mümkündü.

Özel hayatında farklı aletleri kurcalamak, 60'lı ve 70'li yılların progresif *rock* müziği plak koleksiyonu yapmak hobisiydi ve kuaförlük yapan yakışıklı erkek arkadaşı ile birlikte, Azabu semtinde bir yerlerde yaşıyordu. Adı Tamaru'ydu. Bunun, adı mı, yoksa soyadı mı olduğu bilinmiyordu. Hangi Japonca karakterlerle yazıldığı da. Fakat insanlar ona seslenirken "Tamaru" diyordu.

Tamaru sandalyesine oturmuş halde Aomame'ye bakıp başını salladı.

"Merhaba" dedi Aomame. Sonra geçip adamın karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Şibuya'daki bir otelde adamın biri ölmüş" dedi adam, ince deri ayakkabısının parlaklığını kontrol ederek.

“Haberim olmadı” dedi Aomame.

“Gazetelere çıkacak ölçüde bir olay değil ne de olsa. Galiba kalp kriziymiş. Kırk yaşını henüz geçmiş bir adammış, yazık olmuş.”

“Kalp sağlığına dikkat etmek gerek.”

Tamaru başını sallayarak onayladı. “Alışkanlıklar önemlidir. Düzensiz yaşam, stres, uykusuzluk. Böyle şeyler insanı öldürür.”

“Er ya da geç, bir şeyler insanı öldürür zaten.”

“Mantık açısından bakarsak öyle.”

“Savcılık otopsi yaptıracak mı acaba?”

Tamaru yere eğilerek, gözle zar zor görülen bir toz parçasını ayakkabısının üst kısmından silkeledi. “Polis de çok meşgul. Bütçesi sınırlı. Hiçbir yarası olmayan bir cesedi otopsiye gönderecek halleri yok. Yakınları da huzur içerisinde ölmüş bir insanı, anlamsız yere kesip doğratmak istemezler.”

“Özellikle de ardında bıraktığı karısı açısından bakılırsa öyle.”

Tamaru bir süre sessiz kaldıktan sonra, deri eldiven giymiş gibi kalınca duran elini Aomame’ye uzattı. Aomame de o eli sıktı. Güçlü bir el sıkışmaydı.

“Yorulmuşsundur. Biraz dinlen istersen” dedi Tamaru.

Aomame insanların normalde gülerken yaptıkları gibi ağzını iki yana doğru genişlettiyse de, gerçekte yüzünde gülümseme oluşmadı. Yalnızca gülümsemeyi andıran bir görüntü oluştu.

“Bun iyi mi?” diye sordu Aomame.

“Evet. Keyfi yerinde” diye yanıtladı Tamaru. Bun o konakta besledikleri erkek Alman kurt köpeğiydi. İyi huylu ve akıllıydı. Fakat bir sürü farklı huyları vardı.

“O köpek hâlâ ıspanak yiyor mu?” diye sordu Aomame.

“Bol bol. Şu sıralar ıspanak pahalı ya, biraz endişeliyiz. Çünkü çok fazla yiyor.”

“Ispanak yiyen bir Alman kurt köpeği hiç görmedim.”

“Bizimki köpek olmadığını sanıyor.”

“Ne sanıyor peki?”

“Kendini sınıflandırmaların ötesine geçmiş bir varlık olarak görüyor.”

“Süper köpek?”

“Belki de.”

“O yüzden mi ıspanak seviyor?”

“Bununla alakası olmaksızın ıspanak seviyor. Küçüklüğünden beri öyleydi.”

“Belki de o yüzden, tehlikeli düşüncelere sahip olmuştur.”

“Olabilir” dedi Tamaru. Sonra kol saatine göz attı. “Bu arada, bugünkü randevu 1.30’daydı değil mi?”

Aomame başını sallayarak onayladı. “Öyle. Daha zaman var.”

Tamaru ağır hareketlerle yerinden kalktı. “Biraz burada bekle. Belki biraz erkene alabiliriz.” Sonra ana kapının ardında gözden kayboldu.

Aomame söğütlerin hoş görüntüsünü seyrederek bekledi. Rüzgâr yoktu, ağaçların dalları sessizce yere doğru sarkmıştı. Sonu gelmez düşüncelere dalmış insanlar gibi.

Biraz sonra Tamaru geri döndü. “Arka tarafa geçeceğiz. Bugün serada görüşecekmiş.”

İkisi bahçeyi dolaşıp, söğüt ağaçlarının yanından geçerek seraya yöneldiler. Sera, konağın ana binasının arka tarafındaydı. Çevresinde ağaç yoktu, olabildiğince güneş alacak şekilde yapılmıştı. Tamaru içerideki kelebekler kaçmasın diye kapıyı dikkatlice aralayıp, Aomame’ye yol gösterdi. Sonra kendisi de seri bir hareketle içeri kayıp, kapıyı hemen kapattı. İriyarı insanların kolayca yapabileceği bir hareket değildi. Fakat onun hareketi nazik ve yalın bir hareketti. Yalnızca kalıbına uygun değildi, o kadar.

Çevresi camlarla kaplı seranın içini bahar havası doldurmuştu. Farklı türden çiçekler katmer katmer açmıştı. Çiçeklerin konulduğu saksıların çoğu sıradan saksılardı. Glayöller, anemonlar, papatyalar gibi her yerde görülen türden çiçeklerin saksıları raflara dizilmişti. Aomame’nin ottan başka bir şey olarak göremediği bitkiler de aralara serpiştirilmişti. Pahalı orkideler, nadir bulunur güller, Polinezya gardenyası gibi, bir serada olması gereken türden çiçekler yoktu. Aomame bitkilere pek meraklı değildi, ama bu seranın yapmacıksız görüntüsü hoşuna gidiyordu.

Öte yandan, serada çok sayıda kelebek yaşıyordu. Konağın sahibesi Madam, bu geniş camlarla kaplı oda içerisinde nadir bulunur çiçekler yetiştirmektense, nadir bulunur kelebekler yetiştirmeye daha meraklı gibiydi. Buradaki çiçekler de, kelebeklerin hoşuna giden türden, poleni bol çiçeklerdi. Serada kelebek yetiştirmek için sıra dışı bir özen, bilgi ve emek gerekiyordu, ama Aomame’nin bu konuda pek bir bilgisi yoktu.

Yaz günleri dışında, Madam Aomame’yi arada sırada seraya davet eder, orada yalnız başlarına konuşurlardı. Camlarla kaplı oda içerisinde konuştuklarını birilerinin duyma tehlikesi yoktu. İki kadının arasında geçen diyaloglar, yüksek sesle konuşulabilecek türden şeyler değildi. Ayrıca, çiçekler ve kelebekler arasında olmak sinirlerini yatıştırıyordu. Kadının yüzündeki ifadeden bu rahatlıkla anlaşılıyordu. Seranın içi Aomame’ye biraz sıcak geliyordu, ama dayanamayacağı ölçüde değildi.

Madam yetmişli yaşlarının ortasında, ufak tefek bir kadındı. Ağarmış güzel saçlarını kısa kestirmişti. Beyaz Hint pamuklusundan gömlek, krem rengi kot pantolon ve kirli tenis ayakkabıları giymişti. Ellerinde beyaz eldivenler, irice bir sulama ibriği ile saksıları tek tek suluyordu. Kadının üzerindeki giysiler ona biraz büyükmüş gibi dursa da yine de güzel görünüyorlardı. Onu her gördüğünde, yalın ve doğal havası Aomame’de saygı uyandırırdı.

Savaş öncesinde soylu bir aileye gelin giden sermaye sahibi bir ailenin kızıydı, ama halinde ne gösterişten ne de eziklikten eser vardı. Savaştan hemen sonra kocası ölünce, ailesinin sahip olduğu küçük bir yatırım şirketinin yönetimine el atmış, hisse oyunlarında sıra dışı bir deha sergilemişti. Bu herkesin kabul ettiği gibi, Tanrı vergisi bir dehaydı. Yatırım şirketi onun sayesinde ani bir yükseliş göstermiş, kişisel serveti de iyice büyümüştü. Kadın elindeki bu servetle, diğer eski soylular ve imparatorluk ailesi mensuplarının Tokyo merkezinde sahip olduğu çok sayıdaki birinci sınıf araziyi satın almıştı. On yıl kadar önce kendini emekli etmiş, doğru zamanı kollayarak sahip olduğu hisseleri

satmış, servetini daha da artırmıştı. İnsan önüne çıkmayı hiç sevmezdi ve adı neredeyse hiç duyulmazdı, ama finans dünyasında onu bilmeyen yoktu. Politika dünyasında da güçlü ilişkileri olduğu söyleniyordu. Fakat kişisel açıdan bakıldığında, sağlam duruşlu, erdemli bir kadındı. Bir de, korku nedir bilmezdi. Sezgilerine güvenir, bir şeye karar verince mutlaka gerçekleştirirdi.

Madam Aomame'yi görünce ibriği yere bırakıp, girişin yakınında duran metal bahçe koltuğunu göstererek oturması için işaret etti. Aomame gösterilen yere oturunca, kadın da geçip karşısına oturdu. Kadın ne yaparsa yapsın, hareketlerinden neredeyse hiç ses çıkmazdı. Ormandan geçen akıllı bir erkek tilki gibi.

"İçecek bir şeyler getireyim mi?" diye sordu Tamaru.

"Sıcak bitki çayı lütfen" dedi kadın. Sonra Aomame'ye döndü. "Ya sen?"

"Aynısından" dedi Aomame.

Tamaru başını hafifçe sallayarak, hızlı hareketlerle dışarı çıkıp gitti. Çevresine bakınıp, kelebek olup olmadığını kontrol ettikten sonra kapıyı hafifçe aralayarak, seri bir hareketle dışarı çıkmış, kapıyı da hemen kapatmıştı. Kibar dans adımlarını taklit edermiş gibi bir hali vardı.

Madam pamuklu kumaştan eldivenlerini çıkartıp, sanki gece toplantılarında giyilen türden ipek eldivenlermiş gibi üst üste getirerek nazik bir hareketle masaya bıraktı. Sonra berrak ışıltılar saçan kara gözleriyle Aomame'ye baktı. Şimdiye kadar çok şey görmüş geçirmiş gözlerdi bunlar. Aomame de görgü kurallarını çiğnemeyecek bir süre boyunca, bakışlarını o gözlerle buluşturdu.

"Önemli bir insanı yitirdik" dedi kadın. "Petrol sektöründe adı bilinen bir adammış. Gençmiş, ama oldukça başarılıymış."

Yaşlı kadın hep alçak sesle konuşurdu. Hafif bir rüzgârın alıp götüreceği kadar alçak bir sesle. O yüzden, karşısındakinin sürekli kulak kabartması gerekirdi. Arada sırada, Aomame'nin içinden elini uzatıp ses düğmesini çevirmek gelirdi. Elbette hiçbir yerde ses düğmesi yoktu. O yüzden kulak kabartıp tüm dikkatiyle dinlemesi gerekiyordu.

Aomame, "Fakat o adam aniden ölse bile, gördüğüm kadarıyla pek etkisi olmamış. Dünya dönmeye devam ediyor" dedi.

Madam gülümsedi. "Bu dünyada boşluğu doldurulamayacak tek bir kişi bile yoktur. Ne kadar bilgili, ne kadar yetenekli olursa olsun, mutlaka bir yerlerde yerine geçecek bir kişi vardır. Dünya boşluğu doldurulamayacak insanlarla dolu olsaydı, bu bize büyük sıkıntı yaratırdı. Elbette..." diye ekledi kadın. Sonra vurgulamak istermiş gibi sağ elinin işaretparmağını yukarı doğrulttu. "Senin gibi birinin yerine geçecek kimse yok."

"Benim yerime geçecek biri bulunmasa bile, yaptığım işi yapmak için bir yol bulmak o kadar zor olmasa gerek" dedi Aomame.

Madam sükûnet içerisinde Aomame'ye bakıyordu. Dudaklarında hoşnutluk belirtisi bir gülümseme oluştu. "Belki de" dedi kadın. "Fakat bu mümkün olsa bile, ikimizin burada paylaştıklarımızın yerine konacak bir şey bulunmaz. Sen sensin ve senden başka sen yok. Minnettarım. Sözcüklerle ifade edebilmek mümkün değil gerçi."

Yaşlı kadın öne doğru kaykılarak elini uzatıp Aomame'nin elinin üzerine koydu. Sonra elini çekerek, yüzünde hoşnut bir ifadeyle, arkasına yaslandı. Bir kelebek havada salınarak gelip, kadının

omzuna kondu. Küçük, beyaz bir kelebekti. Beyazın üzerinde ince, kızıl desenler vardı. Kelebek korkunun ne olduğundan habersizmiş gibi, oracıkta uyuklamaya başladı.

"Sen muhtemelen şimdiye kadar bu kelebeği hiç görmemişsindir" dedi Madam, omzuna kısa bir bakış fırlatarak. Sesinde koruma içgüdüsü tonu vardı. "Okinava'da bile kolayca bulunmuyor. Bu kelebek yalnızca belirli bir tür bitkiyle besleniyor. Okinava'da dağlık kesimlerden başka yerde açmayan bir çiçek. Bu kelebeği besleyebilmek için, önce o çiçeği buraya getirip yetiştirmek gerekiyor. Bir hayli zahmetli oluyor. Elbette masraf da gerektiriyor."

"Bu kelebek sana çok alışmış gibi."

Kadın gülümsedi. "Bu *adam* beni arkadaşı olarak görüyor."

"Kelebeklerle arkadaş olunabilir mi?"

"Kelebeklerle arkadaş olabilmen için, önce doğanın bir parçası olman gerek. İnsan kokunu silip, sabırla bekleyerek, ağaç, ot ya da çiçek olduğuna inanacaksın. Zaman alır, ama karşı taraf bir kez razı olursa, sonrasında doğal olarak arkadaş olursun."

"Kelebeklere ad koyuyor musun?" diye sordu Aomame, merak ederek. "Yani, kedi veya köpek gibi tek tek."

Madam başını hafifçe iki yana salladı. "Kelebeklere ad koymam. Desen ve şeklini gördüğümde tek tek ayırabilirim. Üstelik kelebeklere isim koysan bile, nasıl olsa kısa sürede ölürler. Bunlar adı olmayan, kısa süreli arkadaşlarımdır. Her gün buraya gelir, onları selamlar, çok farklı şeyler konuşurum. Fakat kelebekler, zamanı gelince buradan ayrılıp giderler. Öldüklerini bilirim, ama ne kadar ararsam arayayım ölülerini bulamam. Sanki havaya karışmış gibi, hiçbir iz bırakmadan kaybolup giderler. Kelebekler her şeyden daha kırılgan, nahif canlılardır. Bir anda doğar, sınırlı ve çok az şey ister, sonra da sessizce kaybolup giderler. Muhtemelen buradan başka bir dünyaya."

Seranın içerisindeki hava ılık, hafif nemli ve bitki kokusuyla yüklüydü. Birçok kelebek ise, başlangıcı veya sonu olmayan bir bilinç akışını dilimlere bölen noktalar gibi, bir görünüp bir kayboluyorlardı. Aomame o seraya her gelişinde, zaman algılamasını yitirmiş gibi oluyordu.

Tamaru, mavi porselen demlikle takım olan iki fincan koyduğu metal tepsiyle geldi. Kumaş peçete ve kurabiye dolu bir tabak da getirmişti. Bitki çayının kokusu, etraftaki çiçeklerin kokusuna karışıverdi.

"Teşekkürler Tamaru. Gerisini ben hallederim."

Tamaru tepsiyi bahçe masasının üzerine bırakıp kısa bir selam verdikten sonra, hiç ses çıkarmayan adımlarla yürüyerek uzaklaştı. Önceki seferlerde olduğu gibi, bir dizi seri hareketle kapıyı açtı, kapattı ve seradan ayrıldı. Kadın demliğin kapağını açıp koklayarak, yaprakların demlenme durumunu kontrol ettikten sonra iki fincana çay doldurdu. İkisinin koyuluk derecesinin eşit olmasına özen gösterdi.

"Üstüme vazife değil, ama neden girişe sineklik takmıyorsunuz?" diye sordu Aomame.

Kadın yüzünü kaldırıp Aomame'ye baktı. "Sineklik?"

Kadının sol elinde fincan tabağı, sağ elinde çay fincanı vardı. Fincanı dudaklarına götürüp bir yudum içti. Kokuyu hissederek, hafifçe başını salladı. Sonra tabağı tepsiye bıraktı. Peçeteyi ağız kenarlarına hafifçe bastırdıktan sonra dizlerinin üstüne koydu. *Ormanın derinliklerinde yolu koruyan*

merhametli bir peri gibi, diye aklından geçirdi Aomame.

Sonra kadın hafifçe genzini temizledi. "Sineklik denen şeyden hoşlanmıyorum" dedi.

Aomame sessiz kalarak konuşmanın gerisinin gelmesini beklediyse de, gelmedi. Tel ağı sevmemesi özgürlüğü sınırlayan şeylere karşı genel bir tavır mıydı, estetik kaygılardan mı kaynaklanıyordu yoksa zevk meselesi miydi, anlayamadan konuşma sona ermişti. Fakat o an için, bu o kadar önemli bir sorun da değildi. Yalnızca, öylesine aklına geliveren bir soruydu.

Aomame de Madam gibi bir eline fincanı, diğer eline tabağını alıp, sessizce bir yudum içti. Aomame bitki çaylarını pek sevmezdi. Zift gibi koyu kahve severdi. Fakat bu, olasılıkla, gündüz gözüyle gelinen bir seraya uygun düşmeyecek bir içecekti. O yüzden seraya geldiğinde yaşlı kadın ne içerse, aynısını isterdi. Kadın kurabiye tabağını uzatınca Aomame bir tane alıp yedi. Kurabiye zencefilliydi. Fırından yeni çıkmıştı, taze zencefil tadı vardı. Kadının savaştan önce bir dönem İngiltere'de yaşadığını anımsadı Aomame. Kadın da bir kurabiye alarak küçük parçalar halinde ısırdı. Omzunda uyuyan kelebeği uyandırmamak için sessizce.

"Ayrılırken, Tamaru her zamanki gibi anahtar verecek" dedi kadın. "İşin bitince postayla gönder. Her zamanki gibi."

"Tamam."

Bir süre huzur veren bir sessizlik hâkim oldu. Tamamen kapalı seraya, dışarıdaki dünyanın hiçbir sesi ulaşmıyordu. Kelebek huzur dolu uykusuna devam ediyordu.

"Biz yanlış olan hiçbir şey yapmıyoruz" dedi kadın, doğrudan Aomame'nin yüzüne bakarak.

Aomame dudaklarını ısırdı, sonra da başını salladı. "Biliyorum."

"O zarfın içine bak" dedi Madam.

Aomame masanın üzerindeki zarfı eline alıp, içindeki yedi polaroid fotoğrafı zarif kahve demliğinin yanına dizdi. Tarot falındaki uğursuz kartları dizermiş gibi. Genç bir kadının çıplak vücudu kesitler halinde yakından çekilmişti. Sırtı, göğsü, karnı, baldırları. Ayak tabanı da vardı. Yalnızca yüz fotoğrafi yoktu. Şiddete uğradığına dair izler, hemen her tarafında morluklar ve şişlikler görülüyordu. Galiba kemer kullanılmıştı. Apış arası tüyleri tıraş edilmiş, o bölgeye yakın bir yerde sigara basıldığını belli eden bir iz oluşmuştu. Aomame elinde olmadan yüzünü buruşturuverdi. Benzer fotoğrafları daha önce de görmüştü, ama hiçbiri bu kadar feci değildi.

"Bunu ilk kez görüyor olmalısın" dedi kadın.

Aomame tek kelime etmeksizin başını sallayarak onayladı. "Ana hatlarıyla dinlemiştim, ama fotoğraflarını ilk kez görüyorum."

"O adam yapmış" dedi yaşlı kadın. "Üç yerindeki kaburga kırığı tedavi edilmiş, ama duymakta güçlük çekiyormuş. Asla eski haline de dönemeyecekmiş" dedi kadın. Sesi yükselmemişti, ama öncesine oranla daha soğuk ve tok bir sesle konuşuyordu. Sesindeki bu değişime şaşırmış gibi, omzundaki kelebek uyanıp, kanatlarına açarak uçuverdi.

Kadın devam etti. "Böyle bir şeyi yapanın, elini kolunu sallayarak dolaşmasına izin veremeyiz. Ne şekilde olursa olsun."

Aomame fotoğrafları zarfa geri koydu.

“Sence de öyle değil mi?”

“Evet, öyle” dedi Aomame.

“Biz doğru olanı yaptık” dedi kadın.

Madam koltuktan kalkıp, muhtemelen duygularını dengelemek için olacak, yerdeki sulama ibriğini aldı. Sanki çok hassas bir silahı tutuyor gibiydi. Benzi biraz solmuştu. Bakışları seranın bir noktasına takılıp kalmıştı. Aomame o bakışların yöneldiği tarafa göz attıysa da, farklı hiçbir şey göremedi. Yalnızca bir devedikeni saksısı vardı.

“Buraya kadar zahmet ettin, teşekkür ederim. Geçmiş olsun” dedi kadın elinde boş ibrikle. Görüşme sona ermişti.

Aomame ayağa kalkarak, çantasını eline aldı. “Çay için teşekkürler.”

“Bir kez daha teşekkür ederim” dedi Madam.

Aomame hafifçe gülümsedi.

“Hiçbir şeyi kafana takma” dedi kadın. Ses tonu her zamanki uysal haline dönmüştü. Gözleri sıcak ışıltılar saçıyordu. Elini Aomame’nin koluna hafifçe koydu. “Biz doğru olanı yaptık.”

Aomame başını sallayarak onayladı. Konuşma her zamanki sözlerle sona ermişti. *Herhalde bu kadın, kendi kendine de aynı sözleri tekrar edip duruyordur*, dedi Aomame, içinden. *Budist mantraları ya da dua gibi*. *“Dert edecek hiçbir şey yok. Biz doğru olanı yaptık” diye*.

Aomame etrafında kelebek olmadığından emin olduktan sonra seranın kapısını hafifçe aralayıp dışarı çıkarak kapıyı kapattı. Kadın elinde ibrikle arkasında kalmıştı. Seradan çıktığında, dışarının havası serin ve ferahlatıcı gelmişti. Ağaç ve çimen kokusu geliyordu. Burası artık gerçeklik dünyasıydı. Zaman aynı şekilde akıyordu. Aomame gerçek havayı ciğerlerine doldurdu.

Ana kapıda, Tamaru her zamanki Hint meşesinden yapılma sandalyesine oturmuş bekliyordu. Aomame’ye özel posta kutusunun anahtarını vermek için.

“İşiniz bitti mi?” diye sordu Tamaru.

“Sanırım bitti” dedi Aomame. Sonra adamın yanına oturup, anahtarı alarak omuz çantasının gözüne koydu.

İkisi bir süre konuşmadan, bahçeye gelen kuşları izlediler. Rüzgâr hâlâ esmiyordu, söğütlerin dalları sessizce yere sarkmıştı. Bazı dalların uçları neredeyse yere değmek üzereydi.

“O kadının sağlığı nasıl?” diye sordu Aomame.

“Hangi kadın?”

“Şibuya’daki otelde kalp krizinden ölen adamın karısı.”

“Şu an için o kadar iyi olduğu söylenemez” dedi Tamaru, yüzünü buruşturarak. “Uğradığı şokun etkisi hâlâ devam ediyor. Pek konuşamıyor. Zamana ihtiyacı var.”

“Nasıl biri?”

“Otuz yaşlarında. Çocuğu yok. Güzel ve cana yakın. Vücudu da oldukça güzel. Fakat maalesef bu

yaz denize giremeyecek. Muhtemelen önümüzdeki sene de. Polaroidleri gördün mü?"

"Az önce gördüm."

"Feci bir şeydi değil mi?"

"Bir hayli" dedi Aomame.

"Sık rastlanan bir durum. Adam toplumsal açıdan bakıldığında başarılı bir insan. Çevresindekilerin takdirini kazanmış, iyi yetiştirilmiş, yüksek eğitim almış. Toplumsal olarak da iyi bir konumda" dedi Tamaru.

"Ancak eve dönünce kişiliği yüz seksen derece değişiyor" diyerek devamını getirdi Aomame. "Özellikle içki içince zorbalaşıyor. Yine de, gücü kadından başkasına yetmeyen tiplerden. Karısından başkasına el kaldıramıyor. Dışarıya karşı şirin mi şirin. Çevresindekiler onu uysal, iyi bir koca olarak görüyor. Neler gördüğünü, başına neler geldiğini söyleyip şikâyet etse bile, kadına hiç kimse inanmıyor. Adam da bunu bildiği için, şiddete başvurduğunda dışarıdan görülmeyecek yerleri seçiyor ya da bu işi iz bırakmayacak şekilde yapıyor. Olay bu değil mi?"

Tamaru başını sallayarak onayladı. "Aşağı yukarı öyle. Yalnız, adam tek damla bile içki içmiyor. Bu herif ne yapıyorsa ayık kafayla, gündüz gözüyle yapıyormuş. Beterin de beteri. Kadın boşanmak istemiş. Fakat adam şiddetle reddetmiş. Belki kadını seviyordu, belki de elinin altındaki kurbanını kaçırmak istemedi. Hatta karısına zorla tecavüz etmekten hoşlanıyordu belki de."

Tamaru ayakkabısını hafifçe kaldırarak, tekrar parlaklığını kontrol etti. Sonra konuşmasını sürdürdü.

"Aile içi şiddetin kanıtlarını gösterirse, elbette boşanabilir, ama bu hem zaman hem de paraya mal olur. Karşı taraf becerikli bir avukat tutarsa, hoş olmayan durumlarla da karşılaşılabilir. Hem Aile Mahkemesi'nin işi başından aşkın, hem de hâkim sayısı yetersiz. Üstelik boşanma gerçekleşse, tazminat ve nafaka kararı verilse bile, o parayı doğru dürüst ödeyen çok az adam çıkar. Bahane uydurmak kolay nasıl olsa. Japonya'da nafaka ödemedi diye hapse giren eski koca neredeyse hiç yoktur. Ödemeye niyeti varmış gibi davranıp, göstermelik olarak biraz ödeme yapınca, mahkemeler hoşgörülü davranır. Japon toplumu hâlâ erkeklere karşı yumuşak davranıyor."

Aomame araya girdi. "Ancak birkaç gün önce o zorba koca Şibuya'daki bir otelde *sorunu ortadan kaldıracak* şekilde kalp krizinden öldü."

"*Sorunu ortadan kaldırmak* ifadesi fazla net" dedi Tamaru, dilini hafifçe şaklatarak. "*İlahi adalet* demeyi tercih ederim ben. Neticede ölümünde kuşkulu bir taraf yok. İnsanların dikkatini çekecek ölçüde yüksek miktarlarda sigorta da yaptırmadığına göre, sigorta şirketi durumu sorgulamaz. Hemencecik ödeyiverirler. Orası öyle, ama yine de hatırı sayılır bir rakam. O sigorta parasıyla kadın kendisine yeni bir yaşam kurabilir. Üstelik boşanma davası için harcayacağı para ve zamandan da tasarruf etmiş oldu. Gereksiz yere karmaşık ve anlamsız yasal prosedürlerden, daha sonraki sıkıntıların yaratacağı ruhsal eziyetten de kurtulmuş oldu."

"Üstelik o sefil ama tehlikeli herif de ortalıkta serbestçe dolaşıp, bir yerlerde kendine yeni bir kurban da bulamayacak."

"İlahi adalet" dedi Tamaru. "Kalp krizi sayesinde her şey kolayca halloldu işte. Sonu iyi bittiğine göre mesele yok."

“Eğer herhangi bir yerde son diye bir şey varsa” dedi Aomame.

Tamaru’nun dudak kenarlarında gülümsemeyi andıran kırışıklıklar oluştu. “Bir yerlerde mutlaka son vardır. Yalnızca, ‘Burası son’ diye yazılı değildir. Merdivenin en üst basamağında, ‘Burası son basamak. Ayağınızı daha fazla kaldırmayın’ diye yazar mı?”

Aomame başını iki yana salladı.

“Onunla aynı işte” dedi Tamaru.

“Deneyimleri devreye sokarak, gözlerini iyice açarsan, bir yerlerde o son kendiliğinden belirginleşiverir” dedi Aomame.

Tamaru başını sallayarak onayladı. “Anlayamasan bile...” derken, parmağıyla yere düşmeyi anlatan bir işaret yaptı. “Her halükârda orası sondur.”

İkisi bir süre suskunca kuşların sesini dinlediler. Huzur dolu bir nisan günü öğleden sonrasıydı. Hiçbir yerde kötülükten ve şiddetten eser yoktu.

“Şu an burada kaç kadın *kalıyor*?” diye sordu Aomame.

“Dört” diye yanıtladı Tamaru, anında.

“Aynı durumda insanlar mı?”

“Aşağı yukarı benzer durumdalar” dedi Tamaru. Sonra dudaklarını büzdü. “Fakat diğer üçünün olayı o kadar ciddi değil. Karşılarındaki erkekler her zamanki gibi beş para etmeyecek tipler, ama az önce konuştuğumuz adam kadar kötü değiller. Kendi kendine havaya girmiş tipler. Senin zahmete girmeni gerektirecek bir durum yok. Biz halledebiliriz sanırım.”

“Yasal olarak mı?”

“*Sayılır*. Biraz gözdağı vermek de gerekebilir belki. Elbette kalp krizi de yasal bir ölüm türü.”

“Elbette” dedi Aomame.

Tamaru bir süre konuşmadı, ellerini dizlerine koyarak, sessizce dallarını sarkıtmış söğüt ağaçlarına baktı.

Aomame bir an tereddüt ettikten sonra sordu. “Baksana Tamaru. Bir şey sormak istiyorum.”

“Nedir?”

“Polislerin üniformalarıyla tabancaları kaç yıl önce yenilendi?”

Tamaru gözlerini hafifçe kıstı. Aomame’nin ses tonunda adamın tehdit algılamasını harekete geçirecek bir şeyler vardı herhalde. “Nereden çıktı şimdi bu? Durup dururken.”

“Özel bir nedeni yok. Az önce aklıma geliverdi birden.”

Tamaru Aomame’nin gözlerine baktı. Gözlerinde her zaman olduğu gibi belirli bir ifade yoktu. Her anlama gelebilecek boş bir ifade vardı sadece.

“Motosu Gölü yakınlarında Yamanaşi ili polisleri ile radikaller arasında 1981 Ekim ayı ortalarında silahlı çatışma meydana geldi. Ertesi sene poliste geniş ölçekli bir reform yapıldı. İki yıl önce.”

Aomame yüzündeki ifadeyi değiştirmeksizin başını sallayarak onayladı. Bu olay hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyordu, ama bir şeyler hatırlıyor gibi yapmak zorundaydı.

"Ortalık kana bulandı. Beş kalaşnikof AK-47 karşısında eski model altıpatlar revolver. Bunun adına çatışma bile denemez. Üç zavallı polis dikiş makinesinden geçirilmiş gibi delik deşik oldu. Özel Savunma Kuvvetleri'nin Hava Harekât Birimi hemen helikopterlerle müdahale etti. Polisin itibarı kalmadı. Hemen sonrasında, Başbakan Nakasone canla başla polisin güçlendirilmesine girişti. Yapısal değişikliklere gidilerek, özel silahlı birlikler oluşturuldu. Sıradan polislere de otomatik tabancalar dağıtıldı. Baretta'nın 92 modeli. Hiç kullandın mı?"

Aomame başını iki yana salladı. Nasıl kullansın? Havalı tabancayla bile ateş etmişliği yoktu.

"Ben kullandım" dedi Tamaru. "On beş atışlık otomatik. Parabellum denilen dokuz milimetrelik mermiler kullanılır. Tutulan bir silahtır. Amerikan Kara Kuvvetleri de kullanıyor. Ucuz değildir, ama Sig ve Glock ölçüsünde pahalı olmadığı için çok satılır. Fakat bir amatörün kolayca kullanabileceği bir silah değil. Önceki revolverin ağırlığı ancak 490 gramdı, ama bu 850 gram ağırlığında. Öyle bir şeyi talimsiz Japon polisine versen bile hiçbir işe yaramaz. Bu kadar kalabalık bir ülkede yüksek kapasiteli bir silahı kullanacak olursan sıradan halk da etkilenebilir."

"Sen nerede ateş ettin? Böyle bir şeyle."

"Sık rastlanır bir öykü. Pınar başında harp çalarken, bir anda ortaya bir peri çıkıverdi. Bana Baretta 92 verip, denemek için ilerideki beyaz tavşanı vurmamı söyledi."

"Ciddi konuşsana."

Tamaru'nun dudak kenarlarındaki kırışıklar derinleşti. "Ben hep ciddi konuşurum" dedi. "Neyse. Resmi tabanca ve üniforma iki yıl önce baharda değişti. Sorunu yanıtlayabildim mi?"

"İki yıl önce" dedi Aomame.

Tamaru bir kez daha keskin bakışlarını Aomame'ye yöneltti. "Baksana. Aklına takılan bir şey varsa, bana söylesen iyi olur. Polislik bir durum mu var?"

"Konu o değil" dedi Aomame. Sonra parmaklarını havada hafifçe oynattı. "Yalnızca üniformaları aklıma takılmıştı. Ne zaman değiştiğini merak etmiştim."

Bir sürelik sessizlikten sonra, sohbetleri de sona ermiş oldu. Tamaru yeniden sağ elini uzattı. "Sorunsuz bitmesi iyi oldu." Aomame de adamın elini sıktı. *Bu adam farkında. İnsan hayatıyla ilgili çetin işler sonrasında bedensel temasla gelen sıcak ve sakin bir avutmanın gerektiğinin farkında.*

"Tatil yap" dedi Tamaru. "Dik durup derin nefes alarak, bazen kafayı boşaltmak gerekir. Erkek arkadaşınla Guam'a git istersen."

Aomame ayağa kalkıp, çantasını omzuna asarak, montunun kapüşonunu düzeltti. Tamaru da ayağa kalktı. Boyu hiç de uzun değildi, ama nedense, o ayağa kalkınca karşısında sanki bir duvar yükselivermiş gibi hissediyordu Aomame. Her zaman aynı şekilde irkildiğine şaşıyordu.

Aomame'nin yürüyerek uzaklaşmasını Tamaru yerinden kımıldamadan izledi. Aomame her adım atışında, adamın bakışlarını sırtında hissediyordu. O yüzden çenesini içeri çekip, duruşunu dikleştirerek, düz bir hat üzerinde güçlü adımlarla ilerledi. Fakat içinde bir yerlerde karmaşa yaşıyordu. Onun bilmediği bir yerlerde, onun hiç öğrenmediği şeyler birbiri ardına meydana geliyordu. Az öncesine kadar dünya avuçlarının arasındaydı. Hiçbir engel ya da çelişki olmaksızın.

Fakat bu durum çözülmeye başlamıştı.

Motosu Gölü'nde silahlı çatışma? Baretta 92?

Neler oluyordu böyle? Bu kadar önemli bir haberi Aomame'nin gözden kaçırmasına imkân yoktu. Bu dünyanın sistemi bir yerlerde rayından çıkmıştı. Yürürken kafasının içindeki düşünceler hızla dönmeye başlamıştı. Ne olursa olsun, bir şekilde bu dünyayı yeniden tek bir noktada toplamalı, her şeyi mantıklı hale getirmeliydi. Hem de bir an önce. Bunu yapmazsa feci şeyler olabilirdi.

Aomame'nin iç dünyasında karmaşa yaşamaya başladığını Tamaru da sezmiş olmalıydı. Temkinli, önsezileri güçlü bir adamdı. Aynı zamanda da tehlikeli. Tamaru Madam'a derin bir saygı besliyor, sadakatinden ödün vermiyordu. Onu korumak için, gerekirse hemen her şeyi yapabilirdi. Aomame ve Tamaru karşılıklı olarak birbirlerini kabullendikleri gibi, birbirlerine sempati de duyuyorlardı. En azından sempatiye yakın şeyler hissediyorlardı. Ancak, Aomame'nin varlığı Madam için tehdit haline gelirse, Tamaru gözünü kırpmadan işini bitiriverirdi. Hem de kılı kıpırdamadan, soğukkanlılıkla. Fakat Aomame bu konuda Tamaru'yu eleştiremezdi. Nihayetinde bu onun işiydi.

Aomame bahçeyi geçtiğinde kapı otomatik olarak açıldı. Güvenlik kamerasına döndü, becerebildiği kadarıyla sevimliliğini takınarak gülümseyip el salladı. Hiçbir şey olmamış gibi. Duvarların dışına çıkınca, arkasında kalan kapı yavaşça kapandı. Azabu'nun dik yokuşundan inerken, Aomame o andan sonra yapması gerekenleri kafasının içinde düzenleyip bir liste çıkarttı. Ayrıntıları atlamadan, özenle.

8
Tengo

Bilinmeyen bir yerde yeni biriyle karşılaşma

Çoğu insan pazar sabahını tatil sembolü olarak görür. Fakat Tengo, çocukluk yıllarında pazar sabahlarını bir kez bile sevindirici bir şey olarak görmemişti. Pazar günleri hep duygusal açıdan çökmesine neden olurdu. Hafta sonu geldiğinde halsizleşir, iştahını yitirir, bedeninin farklı yerlerinde ağrılar peydahlanırdı. Tengo için pazar günleri, karanlık arka yüzünden başka bir kısmını göstermeyen, şeklini yitirmiş ay gibiydi. *Pazar günleri hiç gelmese keşke*, derdi çocukluğunda Tengo. *Her gün okul olsa, hiç tatil olmasa ne kadar keyifli olurdu.* Pazar günü gelmesin diye dua ettiği bile olmuştu. Elbette bu duanın gerçekleşmesine imkân da yoktu. Yetişkin olup da, pazar günlerinin bir tehdit olmaktan çıktığı şimdilerde bile, pazar sabahları uyandığında içinin nedensizce karardığı oluyordu. Vücudundaki eklemlerin gıcırdadığı sanrısına kapılıyor, kusma hissi baş gösteriyordu. Bu tepki artık yüreğine iyice işlemişti. Muhtemelen bilinçaltının derinliklerine kadar.

NHK Televizyonu'nun tahsildarlığını yapan babası, pazar günü gelince, küçük Tengo'yu da yanına alarak tahsilata çıkardı. Bu, Tengo ana sınıfına gitmeden önce başlamış, ilkokul beşinci sınıfa kadar, pazarları özel bir okul etkinliği olmadığı müddetçe istisnasız devam etmişti. Sabah 7'de kalkınca, babası Tengo'ya yüzünü sabunla güzelce yıkatır, kulaklarını ve tırnaklarını dikkatle kontrol eder, olabildiğince temiz (fakat gösterişli olmayan) giysiler giydirir, sonrasında güzel şeyler yedireceğine dair söz verirdi.

Diğer NHK tahsildarlarının tatil günlerinde çalışıp çalışmadıklarını Tengo bilmiyordu. Fakat belleğinde kaldığı kadarıyla, babası pazar günleri mutlaka çalışırdı. Hatta normalden daha canla başla. Çünkü hafta içi evde olmayanları pazar günleri evde yakalamak mümkün oluyordu.

Babasının küçük Tengo'yu da yanına alarak tahsilata çıkmasının bazı nedenleri vardı. O kadar küçük bir çocuğu evde yalnız bırakamayacak olması, nedenlerden biriydi. Hafta içi günlerde yuvaya ya da kreşe emanet edebilirdi, ama pazar günleri o tür yerler kapalıydı. Babasının nasıl bir iş yaptığını oğluna göstermesi gerektiğine inanması da nedenlerden biriydi. Yaşamlarının nasıl bir işe bağlı olarak sürdüğünü, çalışmanın ne demek olduğunu, küçük yaşta öğretmek gerekliydi. Babası da kendini bildi bileli pazar günleri dahil tarlaya çalışmaya götürülmüştü. Böyle bir yaşam onun için çok doğal bir şeydi.

Üçüncü neden oldukça yıkıcıydı ve işte onun için Tengo'nun yüreğini çok derinden yaralamıştı. Yanında bir çocukla dolaştığında ücret tahsil etmenin kolaylaştığını babası çok iyi biliyordu. Yanında küçük bir çocukla dolaşan bir tahsildara, "Böyle bir ücreti ödemek istemiyorum. Gidin buradan" demek kolay değildi. Çocuk gözlerini dikip bakınca, çoğu insan ödemek istemese bile çıkartıp ödüyordu. O yüzden babası, pazar günleri özellikle para toplamanın zor olduğu evlere göre bir rota çiziyordu. Tengo kendisinden böyle bir rol beklendiğini baştan beri biliyordu ve bu hiç de hoşuna gitmiyordu. Fakat öte yandan kendince akıl yürüterek, babası sevinsin diye ondan beklenen rolü oynuyordu. Tamı tamına bir sirk maymunu gibi. Babasını sevindirdiğinde, o da günün kalan kısmında Tengo'ya çok nazik davranıyordu.

Tengo için tek rahatlatıcı nokta, babasının üstlendiği bölgenin yaşadıkları evden biraz uzakta oluşuydu. Tengo'ların oturduğu ev İçikava şehrinin banliyö semtindeydi, ama babasının tahsilat yaptığı bölge şehrin merkez kısımlarındaydı. Okul bölgesi de farklıydı. O yüzden anaokulu ya da ilkokuldan sınıf arkadaşlarının evlerine tahsilata gitmekten kurtuluyordu. Yine de, şehrin işlek caddelerinde dolaşırken, tesadüfen sınıf arkadaşlarıyla karşılaştığı da oluyordu. Böyle anlarda hızla babasının arkasına gizleniyor, arkadaşının onu fark etmemesi için çaba harcıyordu.

Tengo'nun sınıf arkadaşlarının babalarının çoğu Tokyo merkezinde çalışan şirket elemanlarıydı. Onlar İçikava şehrinin aslında Tokyo'nun bir parçası olduğu, bilinmeyen bir durum yüzünden Çiba iline dahil edildiği kanısındaydılar. Pazartesi sabahları sınıf arkadaşları pazar günü nereye gittiklerini, ne yaptıklarını anlatırlardı. Lunaparka, hayvanat bahçesine ve beysbol maçına giderlerdi. Yazları denizde yüzmeye, kışları kayağa giderlerdi. Babaları direksiyona geçerek onları arabalarıyla gezmeye götürür, bazen de dağ yürüyüşü yaparlardı. Sınıf arkadaşları bu deneyimlerini coşkuyla anlatır, farklı yerlere dair bilgilerini paylaşırlardı. Fakat Tengo'nun anlatabileceği hiçbir şey yoktu. Ne bir gezi yerine, ne de lunaparka gitmişliği vardı. Pazar günleri sabahtan akşama kadar tanımadıkları insanların ev zillerini çalar, baş eğerek para toplarlardı. Ödemek istemeyen çıktığında, korkutur, hatta tehdit ederlerdi. Mantık yürütmeye kalkan olduğunda, tartışmaya girerlerdi. Sokak köpeği gibi kovalandıkları da olurdu. İlkokul üçüncü sınıftayken, babasının NHK tahsildarlığı yaptığı, sınıfta da bilinen bir gerçek haline gelmişti. Herhalde babasıyla tahsilat yapmak için dolaşırken birileri görmüş olmalıydı. Ne de olsa bütün pazar günlerinde babasının peşi sıra şehir merkezini arşınlayıp duruyordu. Birilerinin onu görmüş olması çok doğaldı (zaten, artık babasının arkasına gizlenemeyecek kadar da irileşmişti). Bu durumun o zamana kadar ortaya çıkmamış olması daha garipti.

Sonrasında Tengo "NHK" lakabıyla çağırılır oldu. Beyaz ırka mensup orta sınıf çocuklarından oluşan bir toplulukta, Tengo bir tür "farklı ırk" gibiydi. Diğer çocuklar için sıradan olan şeylerin çoğu, Tengo için sıradan değildi. Onlardan farklı bir dünyada, farklı bir yaşam sürüyordu. Tengo okulda üstün başarıları olan bir öğrenciydi ve spor dallarında da yetenekliydi. İriyarı ve güçlüydü. Öğretmenlerin gözdesiydi. O yüzden "farklı ırk"tan olsa bile, sınıfta dışlanmıyordu. Aksine, her konuda ona karşı ölçülü davranılıyordu. Fakat pazar günü bir yere gitme, evlerde buluşma davetleri aldığında bu davetleri kabul etmiyordu. Babasına, "Bu pazar günü bir arkadaşın evinde toplanıyoruz" diyecek olsa, onun yanıt bile vermeyeceğini en baştan biliyordu. "Kusura bakma. Bu pazar başka işim var" diye reddetmekten başka çaresi yoktu. Birçok kez reddedince, doğal olarak kimse onu çağırmaz olmuştu. Farkına vardığında, artık hiçbir gruba dahil değildi ve sürekli tek başınaydı.

Pazar günleri ne olursa olsun, Tengo babasıyla birlikte tahsilat rotasını izlemek zorundaydı. Bu mutlak kuraldı, ne istisnası vardı ne de değiştirilebilirdi. Soğuk alıp da sürekli öksürse de, karnı ağrısa da babası asla bırakmazdı. Böyle zamanlarda, ayakta duramayacak halde babasının arkasından yürürken, öylece yere yığılarak ölüp gitmeyi istediği bile olmuştu. O zaman, babası belki de yaptıklarına biraz olsun pişman olurdu. *Çocuğa aşırı sert davrandım herhalde*, diye. Fakat Tengo, bu iyi miydi kötü mü bilinmez, sağlıklı bir bünyeye sahipti. Ateşi çıksa, karnı ağrısa, midesi bulansa bile, asla yığılıp kalmadan, bilincini yitirmeden babasıyla birlikte uzun tahsilat rotasını tamamlardı. Tek bir damla bile gözyaşı dökmeden.

Tengo'nun babası İkinci Dünya Savaşı sonrasında Mançurya'dan meteliksiz dönmüştü. Japonya'nın kuzeyindeki Tohoku bölgesinde bir çiftçi ailesinin üçüncü erkek çocuğu olarak dünyaya gelmiş, aynı memleketten arkadaşlarıyla gönüllü göçmen grubuna dahil olarak Mançurya'ya gitmişti. Mançurya arazilerinin geniş ve verimli cennet topraklar olduğuna, orada rahat bir yaşamın onları beklediğine dair hükümet propagandasına körü körüne inanarak gitmiş değildi. Cennet topraklarla alakası olmadığını en baştan itibaren biliyordu. Yalnız, çok yoksul ve açtılar. Taşrada kalacak olsalar açlıktan ölme sınırında bir yaşamdan başkası söz konusu değildi, şehirler ise ekonomik kriz yüzünden işsizlerden geçilmiyordu. Büyük şehre göç etse bile iş bulması neredeyse imkânsızdı. Hal böyle

olunca Mançurya'ya gitmekten başka hayatta kalma yolu bulamamıştı. Gerektiğinde silah kullanabilecek göçmen çiftçiler adı altında temel eğitim alarak, Mançurya'da nasıl tarım yapılacağına dair bilgilendirildikten sonra, "Yaşasın Japon İmparatorluğu!" nidaları arasında memleketlerinden yolcu edilmiş, Dairen (Port Arthur) Limanı'nda buharlı trene aktarma yaparak Mançurya'nın ülke sınırı yakınlarına kadar götürülmüşlerdi. Orada onlara tarla, tarım aletleri ve küçük tüfekler verilmiş, arkadaşlarıyla birlikte tarım yapmaya başlamışlardı. Taşlı, çorak bir tarlaydı ve kış geldiğinde her şey donuyordu. Yiyecek bir şey bulamayınca sokak köpeklerini yemek zorunda kalmışlardı. Yine de başlangıçtaki birkaç sene hükümetin de yardımıyla, bir şekilde hayatta kalmayı başarmışlardı.

Ağustos 1945'te, nihayet yaşam sıkıntıları hafiflemeye başlamışken, Sovyetler tarafsızlık anlaşmasını bozarak tüm Mançurya'yı işgal etmişti. Avrupa cephesindeki savaşı sona erdiren Sovyet ordusu, muazzam rakamlara ulaşan bir askeri gücü Sibirya Demiryolu ile Uzakdoğu'ya sevk etmiş, Mançurya sınırını geçmek için hazırlıklarını günden güne ilerletiyordu. Tengo'nun babası bir vesileyle samimi olduğu bir memurdan bu gergin durumu öğrenmişti ve Sovyet ordusunun saldırısını bekliyordu. Zayıflayan Japon Kuantung ordusunun karşı durmasının neredeyse imkânsız olduğunu söyleyip, işgal başlarsa canını kurtarabilmesi için kaçmaya hazırlanmasını öğütlemişti o memur, Tengo'nun babasına. Hem de ne kadar hızlı kaçarsa, o kadar iyi olacağını ekleyerek. O yüzden Sovyet ordusunun sınırı geçtiği haberini alır almaz, hazırda tuttuğu at ile istasyona yetişmiş, Dairen'e kalkan sondan ikinci trene kapağı atmayı başarmıştı. Arkadaşları arasında o yıl Japonya'ya sağlam dönebilen tek kişi oydu.

Savaş bittikten sonra, Tengo'nun babası Tokyo'ya gelerek karaborsa işine girmiş, bir marangozun yanında çıraklık yapmış, ama hiçbir işte başarılı olamamıştı. Yaptığı işlerden eline geçen para ancak kendi boğazına yetiyordu. 1947 sonbaharında Asakusa'daki bir sake imalatçısının dağıtımcılığını yaparken Mançurya'dan tanıdığı bir adamla yolda tesadüfen karşılaşmıştı. Japon-Sovyet Savaşı'nın yaklaşmakta olduğunu kendisine haber veren o memurdu. Mançurya'da posta idaresinde çalışıyordu, ama artık Japonya'ya dönmüş, Ulaştırma ve İletişim Bakanlığı'nda görevliydi. Hem aynı memleketten oldukları, hem de çalışkan bir adam olduğunu bildiği içindir belki, adam Tengo'nun babasına samimiyet göstererek yemeğe davet etmişti.

Tengo'nun babasının doğru düzgün bir iş bulamadığı için sıkıntıda olduğunu öğrenen adam, NHK tahsildarlığı yapmak isteyip istemeyeceğini sormuştu. O bölümde samimi arkadaşları vardı ve sözünü dinlerlerdi. Tengo'nun babası da minnettar kalacağı yanıtını vermişti. NHK'nın nasıl bir yer olduğunu bilmiyordu, ama sabit ücretli bir iş olduktan sonra hiç fark etmezdi. O memur referans mektubu yazmış, hatta kefil bile olmuştu. O sayede Tengo'nun babası NHK tahsildarı olabilmişti. Şirket içi eğitim aldıktan sonra ona üniforma verilmiş, görevi anlatılmıştı. İnsanlar nihayet savaş yenilgisinin şokundan kurtulmuş, sıkıntılı yaşamları içerisinde biraz olsun eğlence aramaya başlamışlardı. Radyodan yayınlanan müzik, komedi ve spor programları rahat ulaşılan ucuz eğlenceler haline gelmiş, radyo savaş öncesiyle karşılaştırılamayacak ölçüde yaygınlaşmıştı. NHK ise, dinleme ücretini tahsil etmek için çok sayıda insanı işe almıştı.

Tengo'nun babası işini kendini vererek yapıyordu. Güçlü yanı, sağlam bünyeli ve sabırlı bir insan olmasıydı. Ne de olsa, doğduğundan beri bir kez bile karnını tıka basa doldurmuşluğu olmamıştı. Böyle bir insan için NHK tahsildarlığı işi o kadar da sıkıntılı bir iş değildi. Ne kadar şiddetle azarlansa bile, katlanması mümkündü. Dahası, en alt kademede bile olsa, devasa bir örgütlenmeye ait olmaktan fazlasıyla hoşnuttu. Taşeron tahsildar olarak, iş güvencesi olmadan, yaptığı işe göre ücret alarak bir yıl çalıştıktan sonra, performansı ve çalışma disiplini mükemmel diye NHK'nın kadrolu

tahsildarı olarak işe alındı. Bu NHK'nın işleyişi açısından sıra dışı bir seçimdi. Evet, para toplamanın zor olduğu bir bölgede mükemmel iş çıkartmıştı, ama kadroya geçmesinde kefil olan Ulaştırma ve İletişim Bakanlığı memurunun etkisi de vardı. Sabit maaşı belirlenmiş, üzerine farklı yardım payları eklenmiş, lojman verilmiş, sağlık sigortası yaptırılmıştı. Kullanıp yol verilen taşeron tahsildarlar ile arasında yerle gök kadar fark olmuştu neredeyse. Bu onun yaşamında başına gelen en talihli olaydı. Nihayetinde, göğe uzanan totemin en alt tabakasına girmeyi başarmıştı.

Tengo bunları babasından, istemediği kadar çok dinlemişti. Babası ninni söylemediği gibi, başucuna gelip masal da okumazdı. Onun yerine kendisinin tecrübe ettiği gerçek olayları tekrar tekrar anlatırdı. Tohoku'da yoksul bir çiftçi ailesinde doğmuş, köle gibi çalıştırılarak ve dayak kötek yetiştirilmiş, göçmen olarak Mançurya'ya gitmiş, insanın çişinin donduğu topraklarda elinde silahla eşkıyaya ve kurt sürülerine karşı mücadele ederek çorak toprağını sürmüş, Sovyet ordusundan canını zor kurtarmış, Sibirya'daki toplama kamplarına gönderilmemeyi başararak ülkesine dönmüş, aç karnına savaş sonrası hengâmesinde hayatta kalmış, tesadüf eseri talih yüzüne gülmüş ve NHK tahsildarı olmuştu. NHK tahsildarı olmak, onun öyküsünde zirveyi oluşturan mutlu sondu. Konuşması orada sona ererdi.

Babası bunları anlatmakta ustaydı. Nereye kadar gerçek olduğunu öğrenmek mümkün değildi, ama öyküde mantıksız bir yan yoktu. Dolu dolu bir yaşam öyküsü olduğu söylenemezdi, ama ayrıntıları canlı, anlatımı renkliydi. Keyifli, insanın içine işleyen, ama bir o kadar da yabani bir öyküydü. Tengo'nun ne tepki vermesi gerektiğini bilemediği kısımların yanı sıra, birçok kez dinlediği halde bir türlü kavrayamadığı kısımlar da vardı. Eğer yaşam, epizotlarının renkliliğine göre değerlendirilecek olursa, Tengo'nun babası değerli bir yaşam sürmüştü.

Ancak, NHK'da kadroya geçmesiyle birlikte babasının anlattıkları renkliliğini kaybediyor, gerçekliği silikleşiyordu. Anlattıklarında ayrıntılar ve bütünlük kalmıyordu. Ona göre anlatmaya değmeyecek konulardı herhalde. Bir kadınla tanışarak evlenmiş, bir çocuğu olmuştu; o çocuk Tengo'ydu işte. Annesi Tengo'yu doğurduktan birkaç ay sonra hastalıktan ölmüştü. Sonrasında babası tekrar evlenmemiş, NHK tahsildarı olarak ciddiyetle çalışmaya devam edip, Tengo'yu erkek başına büyütmüştü. Sonra da bugüne gelinmişti. Son.

Tengo'nun annesi ile ne vesileyle tanıştığı, evlendiği, onun nasıl bir kadın olduğu, ölüm nedeni (ölümü Tengo'nun doğumuyla alakalı mıydı acaba?), rahat mı yoksa sıkıntılı bir ölüm mü olduğu gibi konulara gelindiğinde babası neredeyse hiçbir şey anlatmazdı. Tengo sorsa bile gelişigüzel yanıtlar verirdi. Çoğu sefer de siniri bozulur, susup kalırdı. Annesinin tek bir fotoğrafı bile yoktu. Babası nikâh töreni yapacak durumlarının ve fotoğraf makinelerinin olmadığını söylerdi.

Fakat Tengo, temelde babasının anlattıklarına inanmıyordu. Babası gerçekleri saklıyor, öyküyü kendisine göre uyduruyordu. Annesi Tengo'yu doğurduktan birkaç ay sonra ölmüş değildi. Belleğinde kalan, annesinin bir buçuk yaşına kadar hayatta olduğuydu. Dahası, uyuyan Tengo'nun yanında babası olmayan bir adamla sarılmış sevişiyorlardı.

Annesi gömleğini çıkartmış, beyaz fanilasının omuz askısını sıyırmış, babası olmayan bir adama meme ucunu emdiriyordu. Tengo yanı başlarında mışıl mışıl uyuyordu. Aynı zamanda Tengo uyanıktı. Annesinin o halini görüyordu.

Bu Tengo için, annesinin hatıra fotoğrafıydı. Bu on saniyelik görüntü, beyninin derinliklerine iyice kazınmıştı. Elindeki, annesine ait tek bilgiydi. Tengo'nun bilinci bu görüntü yoluyla annesine zar zor ulaşıyordu. Farazi bir göbek bağıyla bağlanmış gibi. Bilinci belleğinin amniyon sıvısında, geçmişten

gelen yankıları duyuyordu. Fakat babası, o görüntünün Tengo'nun beynine kazınmış olduğunu, onun o görüntü parçasından, geviş getirir gibi sonsuza kadar besin aldığını bilmiyordu. Baba-oğul birbirlerine söylemedikleri sırlarla yüklüydüler.

İnsana kendini iyi hissettiren, havanın açık olduğu bir pazar sabahıydı. Fakat esen rüzgâr serindi; nisan ortası olsa bile, mevsimin kolayca tersine dönebileceğini hissettiriyordu. Tengo, siyah, ince, sıfır yaka bir süveter üzerine öğrencilik yıllarından beri giydiği balıksırtı desenli ceketini geçirdi; bej kot pantolon ve kahverengi Hush Puppies ayakkabılarını giydi. Ayakkabıları nispeten yeniydi. Bu onun giyebileceği en sıradan kılıktı.

Tengo Çuo Hattı, Şincuku İstasyonu Taçikava yönü peronunun en ön kısmına ulaştığında, Fukaeri oradaydı. Kız tek başına banka oturmuş, hareketsizce duruyor; gözlerini kısmış, bakışlarını havaya dikmişti. Her haliyle yazlık olduğu belli olan keten tek parça elbisesinin üzerine kalınca, kışlık, koyu yeşil bir hırka; çorapsız ayaklarına da rengi solmuş, gri bez spor ayakkabı giymişti. Mevsim açısından tuhaf bir tarzdı. Tek parça elbisesi aşırı inceydi, hırkası ise aşırı kalın. Fakat onun üzerinde bu kıyafetleri görmek, Tengo'yu hiç de şaşırtmamıştı. Bulunduğu yere ait değilmiş gibi giyinerek, belki de kendi çapında dünyaya bakışını ifade etmeye çalışıyordu. Öyle de bakılabilirdi. Fakat herhalde hiçbir şey düşünmeden, giysilerini gelişigüzel seçmiş olmalıydı.

Kitap okumuyordu, gazete okumuyordu, *walkman* dinlemiyordu; yalnızca sessizce oturmuş, iri kara gözleriyle karşısına bakıyordu. Hem bir şeye bakıyormuş gibi, hem de hiçbir şeye bakmıyormuş gibiydi. Hem bir şeyler düşünüyormuş gibi, hem de hiçbir şey düşünmüyormuş gibiydi. Uzaktan bakıldığında, özel bir malzemeden yapılmış, realist ellerden çıkmış bir heykel gibiydi.

"Çok bekledin mi?" diye sordu Tengo.

Fukaeri Tengo'nun yüzüne bakıp, sonra başını bir iki santim yana doğru salladı. Kara gözlerinde ipeğimsi bir berraklık vardı, ama tıpkı önceki seferde olduğu gibi herhangi bir ifade yakalamak mümkün değildi. O an için, henüz kimseyle konuşmak istemezmiş gibi bir hali vardı. Bu yüzden Tengo da konuşmayı sürdürme çabasını bir kenara bırakıp, bir şey söylemeden kızın yanına oturdu.

Tren gelince, Fukaeri sessizce ayağa kalktı. Sonra birlikte o trene bindiler. Tatil günü Takao yönüne giden yarı ekspres trende fazla yolcu yoktu. Tengo ve Fukaeri bir koltuğa yan yana oturup, karşı pencereden akıp giden büyük şehir manzarasını sessizce izlemeye koyuldular. Fukaeri en başta olduğu gibi, ağzını hiç açmayınca Tengo da sessizliğini korudu. Fukaeri sanki bastırmak üzere olan bir soğuğa hazırlanırmış gibi hırkasının yakalarını sımsıkı kapatmış, yüzünü tam karşıya çevirmiş, dudaklarını bir çizgi gibi birleştirmişti.

Tengo yanında getirdiği cep kitabını çıkartarak okumaya başladıysa da, biraz düşünüp vazgeçti. Kitabı tekrar cebine yerleştirip, Fukaeri'ye ayak uyduracak şekilde ellerini dizlerinin üzerine koyup, dalgın dalgın karşıya bakmaya başladı. Bir şeyler düşünmeyi aklından geçirse de, düşünebileceği bir şey bulamadı. Zihnini bir süredir *Pupa Hava* üzerinde yoğunlaştırdığından, zihni bütünlüğü olan bir şeyler düşünmeyi reddediyor gibiydi. Kafasının içini, dolaşmış bir ip yumağı kaplamış gibiydi.

Tengo manzaranın pencerenin ardında akıp gidişini izleyip, raylardan gelen monoton sese kulak verdi. Çuo Hattı, sanki harita üzerine cetvelle çizilmiş gibi dümdüz ilerleyen bir hattı. Hayır, *sanki* ya da *gibi* sözcüklerini kullanmaya gerek yoktu; yapıldığı dönemde insanlar bu hattı gerçekten o şekilde tasarlamış olmalıydılar. Kanto Ovası'nın bu kısmında sözü edilecek ölçüde engel oluşturan

bir coğrafi unsur yoktu. O yüzden insanların hissedecekleri virajlar, yükseltiler, köprüler ve tüneller olmaksızın hat açılabilmişti. Bir cetvel tek başına yeterliydi. Tren, hedefine doğru düz bir çizgi üzerinde ilerliyordu yalnızca.

Nereden itibaren olduğunu fark edemeden, Tengo uyumaya başlamıştı. Titreşimi hissederek gözlerini açtığında, hızını yavaş yavaş düşüren tren Ogikubo İstasyonu'nda durmak üzereydi. Kısa bir uykuydu. Fukaeri duruşunu hiç bozmaksızın karşıya bakıyordu. Fakat gerçekte gözlerinde ne gibi görüntülerin oluştuğunu Tengo bilemiyordu. Yalnız, zihnini bir şeylere yoğunlaştırmış gibi duruşuna bakılırsa, bir süre daha trenden inmeye niyeti yok gibiydi.

"Normalde ne tür kitaplar okursun?" diye sordu Tengo, can sıkıntısına dayanamayarak, trenin Mitaka'yı geçtiği bir noktada. Zaten Fukaeri'ye yeri geldiğinde sormak istediği bir soruydu.

Fukaeri, Tengo'ya kısa bir bakış fırlattıktan sonra yüzünü yine tam karşıya çevirdi. "Kitap okumam" dedi, yalın bir ifadeyle.

"Hiç mi?"

Fukaeri başını hafifçe iki yana salladı.

"Kitap okumaya merakın yok mu?" diye sordu Tengo.

"Okumak zaman alıyor" dedi Fukaeri.

"Okuması zaman alan kitapları okumuyorsun?" diye soru tonlamasıyla tekrarladı Tengo, kızın ne demek istediğini çıkartamadığı için.

Fukaeri yüzünü karşıya çevirmiş halde, yanıt vermedi. Galiba Tengo'nun söylediklerini onaylıyordu.

Elbette, genel olarak bir kitabı okumak, kitabına göre zaman alır. Televizyon izlemekten, manga okumaktan farklıdır. Okumak nispeten uzun zamansallık içerisinde gerçekleştirilen bir eylemdir. Fakat Fukaeri'nin, "Zaman alıyor" ifadesinde, böylesi bir genellemenin yanı sıra farklı bir nüans da var gibiydi.

"Zaman alıyor derken, yani... Çok mu zaman alıyor?" diye sordu Tengo.

"Çok" diye kestirip attı Fukaeri.

"Diğer insanlardan çok çok daha fazla mı?"

Fukaeri başını keskin bir hareketle sallayarak onayladı.

"Öyleyse, okulda sıkıntı yaratmıyor mu? Dersler için çok farklı kitaplar okuman gerekir ne de olsa. Eğer o kadar zaman alıyorsa."

"Okuyormuş gibi yapıyorum" dedi kız, çok sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi.

Tengo'nun kafasının bir yerlerinde, uğursuz bir kapı vurma sesi yankılanıverdi. Elinden gelse o sesi duymamış olmak isterdi, ama mümkün değildi. Gerçeği öğrenmek zorundaydı.

Yine sordu. "Söylemek istediğin, yani disleksi gibi bir şey mi?"

"Disleksi" diye tekrarladı Fukaeri.

"Okuma bozukluğu."

“Öyle dedikleri de oldu. Dis...”

“Kim söyledi?”

Kız omuzlarını hafifçe kıstı.

“Yani...” dedi Tengo, el yordamıyla sözcükleri bulmaya çalışıyor gibiydi. “Küçüklüğünden beri hep öyle miydi?”

Fukaeri başını sallayarak onayladı.

“Öyleyse şimdiye kadar roman gibi bir şeyi hiç okumamışsın demektir.”

“Kendim” dedi Fukaeri.

Böylelikle kızın yazdığı romanda hiçbir yazarın etkisinde kalmayışına bir açıklama gelmiş oluyordu. Mantıklı, yerine tam oturan bir açıklama.

“Kendin okumadın” dedi Tengo.

“Birileri benim için okudu” dedi Fukaeri.

“Annen, baban sesli sesli mi okudular?”

Fukaeri bu soruyu yanıtlamadı.

“Fakat okuyamasan bile yazabiliyorsun” dedi Tengo, çekine çekine.

Fukaeri başını iki yana salladı. “Yazmak da zaman alıyor.”

“Çok mu zaman alıyor?”

Fukaeri yine omuzlarını kıstı. Evet, diyordu.

Tengo koltuğun üzerinde oturuşunu düzelterek, vücudunun konumunu değiştirdi. “Bu şu anlama mı geliyor? *Pupa Hava*’nın metnini sen yazmadın.”

“Ben yazmadım.”

Tengo birkaç saniye bekledi. Külçe gibi ağır saniyelerdi. “Peki, kim yazdı?”

“Azami” dedi Fukaeri.

“Azami kim?”

“Benden iki yaş küçük.”

Yine çok kısa bir sessizlik oldu. “O kız *Pupa Hava*’yı senin yerine mi yazdı?”

Fukaeri çok doğal bir hareketle başını evet anlamında salladı.

Tengo düşüncelerinin sınırlarını zorluyordu. “Yani sen öyküyü anlattın, Azami de o öyküyü metin haline getirdi. Öyle mi?”

“Daktilo etti, çıktısını aldı” dedi Fukaeri.

Tengo dişlerinin arasına aldığı dudaklarını ısırıp, önüne serilen gerçekleri kafasının içinde sıralayarak, doğru yerlere koymaya çalıştı. Sonra, “Yani Azami o çıktıyı yayınevine yeni yazarlar yarışması adayı olarak gönderdi. Herhalde sana haber vermeden *Pupa Hava* başlığını da ekleyerek.”

Fukaeri evet anlamına da, hayır anlamına da gelmeyecek şekilde, başını yana eğdi. Fakat karşı da çıkmadı. Herhalde ana hatlarıyla doğruydu.

"Azami senin arkadaşın mı?"

"Birlikte yaşıyoruz."

"Kız kardeşin mi?"

Fukaeri başını iki yana salladı. "Öğretmenin çocuğu."

"Öğretmen" dedi Tengo. "O öğretmen de seninle birlikte mi yaşıyor?"

Fukaeri başını sallayarak onayladı. *Şimdi bu soruyu sormanın ne anlamı var*, demek istermiş gibiydi.

"Şu an görüşmeye gittiğim kişi, kesin o öğretmendir herhalde."

Fukaeri Tengo'ya dönerek, uzaklarda süzülen bir buluta bakıyormuş gibi bir süre yüzüne baktı. Sanki o zor öğrenen bir köpekti ve Fukaeri de onunla ne yapacağını düşünüyormuş gibi. Sonra başını sallayarak onayladı.

"Öğretmenle görüşmeye gidiyoruz" dedi, ifadeden yoksun ses tonuyla.

Konuşma o an için sona ermişti. Tengo ve Fukaeri yine bir süre susup, yan yana trenden dışarıyı izlediler. Düz arazi üzerinde, hiçbir özelliği olmayan binalar sonsuza kadar sıralanmış gibiydi. Sayısız televizyon antenleri, böceklerin duyargaları gibi göğe uzanıyordu. Oralarda yaşayan insanlar NHK kullanım ücretini düzgün olarak ödüyorlar mıydı acaba? Pazar günleri, her şey Tengo'nun aklına kullanım ücretini getirirdi. Böyle bir şeyi düşünmek istemiyordu, ama elinde değildi.

O gün, bu olabildiğince açık nisan ortası pazar günü sabahı, bazı hoş olduğu söylenemeyecek gerçekler ortaya çıkmıştı. Evvela, Fukaeri *Pupa Hava*'yı kendisi yazmamıştı. Dediklerine inanılacak olursa (inanmamak için hiçbir neden yoktu), Fukaeri yalnızca öyküyü anlatmış, başka bir kız çocuğu metin haline getirmişti. Oluşum süreci açısından "Kociki" ya da "Heike Öyküsü" gibi sözlü edebiyatın yazıya geçirilmesi ile aynıydı. Bu gerçek Tengo'nun *Pupa Hava*'ya müdahale etmesinden kaynaklanan suçluluk duygusunu bir ölçü hafifletse bile, bütününe bakıldığında, durum net olarak söylemek gerekirse içinden çıkılamayacak ölçüde karmaşıklaşmıştı.

Üstelik kız disleksi hastasıydı ve doğru düzgün kitap bile okuyamıyordu. Tengo disleksi hastalığıyla ilgili bilgilerini aklından geçirdi. Üniversitede pedagojik formasyon aldığında, bu rahatsızlıkla ilgili ders görmüştü. Disleksi hastaları prensipte okuyup yazabilirlerdi. Zihinlerinde sorun olmadığı kabul ediliyordu. Fakat okumaları zaman alıyordu. Kısa cümleleri okumakta zorlanmıyorlardı, ama bu tür cümleler bile üst üste gelip metin uzayınca bilgi değerlendirme yetenekleri başa çıkamaz hale geliyordu. Harfleri ve anlamları kafalarının içerisinde düzgün bir şekilde birleştiremiyorlardı. Bu, disleksi hastalığının genel özellikleriydi. Hastalığın nedeni henüz bulunamamıştı. Fakat okuldaki sınıf içerisinde bir iki disleksi hastası çocuğun bulunması hiç de şaşırtıcı bir durum değildi. Einstein da öyleydi, Edison ve Charlie Mingus da öyleydi.

Disleksi hastalarının metin yazma konusunda da, okurken olduğu gibi sıkıntı çekip çekmediklerini Tengo bilmiyordu. Fakat Fukaeri'nin durumunda galiba öyleydi. Kız yazarken de aynı ölçüde sıkıntı çekiyordu.

Bu durumu öğrendiğinde Komatsu ne diyecekti acaba? Tengo elinde olmadan iç geçirdi. Bu on yedi yaşındaki kız doğuştan disleksi hastasıydı ve ne kitap okuyabilecek, ne de uzun metinler yazabilecek durumdaydı. Konuşurken bile (kasıtlı olarak öyle yapmıyorsa) her seferinde yalnızca tek cümle söylüyordu. Şekil açısından bile olsa, ondan profesyonel bir yazar çıkartmaya çalışmak son derece tutarsız bir girişim olurdu. Tengo *Pupa Hava*'yı güzelce yeniden yazsa, eser yeni yazarlar ödülünü alarak basılsa ve popüler olsa bile insanları kandırmayı sürdürmek mümkün değildi. Başlangıçta her şey yolunda gitse dahi, insanların, "Bunda bir gariplik var" diye düşünmeye başlayacakları kesindi. Eğer o noktada gerçek açığa çıkacak olursa, işe karışan herkesin sonu gelirdi. Tengo'nun roman yazarlığı kariyerinin de, henüz tam olarak başlamamış bile olsa, can damarı kopuverirdi.

Zaten böyle açıklarla dolu bir plan yolunda gitmezdi. En başta ince buz tabakası üzerinde yürümek gibi diye düşünmüştü Tengo, ama şimdi düşününce bu ifade durumu anlatmakta yetersiz kalıyordu. Daha basmadan önce bile buz tabakasından tiz çıtırtılar geliyordu. Eve dönünce Komatsu'ya telefon edip, "Özür dilerim Komatsu Bey, ben bu işten çekiliyorum. Çok tehlikeli" demekten başka yolu yoktu. Bu, aklı başında bir insanın yapması gereken şeydi.

Fakat *Pupa Hava* adlı eseri düşündükçe, Tengo feci şekilde karmaşaya düşüyor, yüreği parçalara ayrılıyordu sanki. Komatsu'nun yaptığı plan ne kadar tehlikeli olursa olsun, *Pupa Hava*'yı yeniden yazmayı bu noktada bırakmak Tengo'nun yapabileceği bir şey değildi. Baştan yazmaya girişmeden önce olsaydı, belki de yapabilirdi. Fakat artık imkânsızdı. Tengo, artık o esere boğazına kadar gömülmüştü. O dünyanın havasını soluyordu, o dünyanın yerçekimine uyum sağlamıştı. Öykünün özsuyu artık Tengo'nun kalp duvarına kadar işlemişti. Öykü Tengo'nun ellerinde yeniden yazılmayı istiyordu ve Tengo bu isteği hissedebiliyordu. Bu, Tengo'dan başkasının yapamayacağı; onun için yapmaya değer, hatta yapmak zorunda olduğu bir işti.

Tengo oturduğu yerde gözlerini kapatıp içine düştüğü durumda ne yapması gerektiğini düşündü. Fakat bir sonuç çıkmadı. Karmaşaya düşen, düşünceleri dağılan bir insanın mantıklı bir sonuca ulaşması mümkün değildi.

"Azami senin söylediklerini metne aynen mi aktarıyor?" diye sordu Tengo.

"Konuştuğum gibi" diye yanıtladı Fukaeri.

"Sen konuşuyorsun, o da yazıyor" dedi Tengo.

"Fakat alçak sesle konuşmam gerekiyor."

"Neden alçak sesle konuşman gerekiyor?"

Fukaeri vagonun içerisine göz attı. Neredeyse hiç yolcu yoktu. Yalnızca, anneleri ile birlikte iki çocuk, karşı koltuğun biraz uzak tarafında oturuyorlardı. Üçü keyifli bir geziye çıkmış gibiydiler. Dünyada böyle mutlu insanlar da vardı işte.

"O insanların duymaması için" dedi Fukaeri, kısık bir sesle.

"O insanlar?" dedi Tengo. Kızın nereye odaklandığı belli olmayan gözlerine bakılırsa, o üç kişilik aile olmadığı belliydi. Orada olmayan, kızın çok iyi bildiği ve Tengo'nun bilmediği, somut birilerini kastediyordu Fukaeri.

"O insanlar kim?" diye sordu Tengo. O da sesini bir ölçü alçaltmıştı.

Fukaeri hiçbir şey söylemedi; yalnızca, kaşlarının arasında küçük bir kırışık oluşuverdi. Dudakları

sımsıkı kapalıydı.

"*Little People* mı?" diye sordu Tengo.

Evet, yine yanıt yoktu.

"Sözünü ettiğin *o insanlar*, eğer öykü basılır ve herkes haberdar olursa kızarlar mı?"

Fukaeri bu soruyu da yanıtlamadı. Gözleri hâlâ bir noktaya odaklanmıyor gibiydi. Bir süre bekleyip yanıt gelmeyeceğinden emin olunca, Tengo başka bir soru sordu.

"Sözünü ettiğin öğretmeni anlatsana bana. Nasıl biri?"

Fukaeri Tengo'ya garipseyerek baktı. *Ne diyor bu adam*, demek istermiş gibi. Sonra, "Birazdan öğretmenle görüşeceğiz" dedi.

"Doğru" dedi Tengo. "Gerçekten haklısın. Nasıl olsa görüşeceğiz. Görüştüğümüzde doğrudan kendim değerlendiririm."

Kokubunci İstasyonu'nda dağ yürüyüşü kıyafetleri içerisinde bir yaşlı grubu vagona doluştu. Toplamda on kişi kadarlardı, yarısı erkek yarısı kadındı, altmışlı yaşların sonunda, yetmişlerinin başında gibiydiler. Her biri sırt çantası yüklenmiş, şapka takmıştı, okul gezisine giden ilkokul öğrencileri gibi neşeliydiler. Kimisi matarasını beline takmış, kimisi sırt çantasının gözüne yerleştirmişti. Tengo, yaşlandığında kendisinin de böyle keyifli olup olamayacağını geçirdi aklından. Sonra başını hafifçe iki yana salladı. Herhalde mümkün olmayacaktı. Tengo o yaşlıların bir dağın zirvesinde mataralarındaki suyu keyifle içerkenki hallerini gözlerinin önüne getirdi.

Little People vücutları küçük olduğu halde çok su içiyorlardı. Musluk suyunu değil yağmur suyunu, yakınlarda akan derenin suyunu seviyorlardı. O yüzden küçük kız gündüzleri dereden kovayla su taşıyor, *Little People*'a içiriyordu. Yağmur yağdığında oluğun altına kova koyarak suyu biriktiriyordu. Çünkü *Little People* aynı doğal su olduğu halde, derenin suyundan ziyade yağmur suyunu seviyordu. Onlar, küçük kızın bu yaptıkları karşısında minnettardı.

Tengo bilincini bir noktaya odaklamakta zorlandığının farkına vardı. Bu iyiye işaret değildi. Herhalde bugünün pazar olmasından kaynaklanıyordu. İçinde bir tür karmaşa başlamıştı. Duygularının düzlüklerinde uğursuz bir kum fırtınası başlamak üzereydi sanki. Pazar günleri arada sırada böyle olurdu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Fukaeri, soru tonlamasıyla. Kız Tengo'nun yaşadığı gerilimi hissetmiş gibiydi.

"Başarabilecek miyim acaba?"

"Neyi?"

"Düzgün konuşmayı başarabilecek miyim acaba?"

"Düzgün konuşmayı başarabileceksin" diye sordu Fukaeri. Tengo'nun ne söylemeye çalıştığını pek anlayamamış gibiydi.

"Öğretmenle" dedi Tengo.

“Öğretmenle düzgün konuşabilecek misin?” diye pekiştirdi Fukaeri.

Tengo bir an tereddüt ettikten sonra, içini döktü. “Hiçbir şey birbirini doğru dürüst tutmuyor. Her şey berbat olacak gibi geliyor bana.”

Fukaeri vücudunu çevirerek, doğrudan Tengo’nun yüzüne baktı. “Korku neden?” diye sordu.

“Ben neden mi korkuyorum?” diye, Tengo kızın sorusunu değiştirdi.

Fukaeri sessizce başını evet anlamında salladı.

“Tanımadığım biriyle karşılaşacak olmaktan korkuyorumdur belki. Özellikle pazar sabahı olunca” dedi Tengo.

“Neden pazar?” diye sordu Fukaeri.

Tengo’nun koltukaltları terlemeye başlamıştı. Göğsüne güçlüce bastırılıyormuş gibi bir hisse kapılmıştı. Yeni biriyle karşılaşmak ve önüne yeni bir şeylerin konması. Bu yolla şu anki varlığının tehdit altına girmesi.

“Neden pazar?” diye Fukaeri bir kez daha sordu.

Tengo çocukluk yıllarındaki pazar günlerini anımsadı. Planlanan tahsilat rotası üzerinde tüm günü harcadıktan sonra babası onu istasyonun önündeki restorana götürür, dilediğini sipariş edebileceğini söylerdi. Bu bir ödül gibiydi. Tutumlu bir yaşam süren ikisi için dışarıda yemek için yegâne fırsat. Babası orada nadiren bira isterdi (normalde neredeyse hiç içki içmezdi). Fakat babası dilediğini sipariş et dese bile, Tengo’nun canı hiçbir şey istemezdi. Normalde karnı hep aç olurdu, ama pazar günleri ne yerse yesin lezzetli gelmezdi. Sipariş ettiği yemeği hiç bırakmadan bitirmesi gerekirdi; babası yemek bırakmasına asla izin vermediğinden, bu eziyetten başka bir şey değildi. Birden kusma hissine kapıldığı da olurdu. İşte çocukluk yıllarında Tengo’nun pazar günleri böyle geçerdi.

Fukaeri Tengo’nun yüzüne baktı. Gözlerinde bir şeyler arıyordu. Sonra elini uzatıp, Tengo’nun elini tuttu. Tengo şaşırdıysa da, şaşkınlığının yüzüne yansımasına engel oldu.

Tren Kunitaçi İstasyonu’na varana kadar, Fukaeri onun elini gevşekçe tutmaya devam etti. Kızın eli düşündüğünden daha sert ve teni pütürlüydü. Sıcak da değildi, soğuk da. Bu el, Tengo’nun elinin neredeyse yarısı kadardı.

“Korkacak bir şey yok. Her zamanki pazar günlerinden değil” dedi Fukaeri, herkesin bildiği bir gerçeği açıklıyormuş gibi.

Bu kız belki de ilk kez iki cümleyi art arda sıralıyor, diye geçirdi aklından Tengo.

Manzara değişti, kurallar değişti

Aomame evine en yakın yerdeki semt kütüphanesine gitti. Sonra danışma masasından küçültülmüş kopya gazete arşivini istedi. 1981'in Eylül-Kasım arası üç aylık kısmını. *Asahi*, *Yomiuri*, *Mainiçi* ve *Nikkei* gazetelerinin bulunduğunu söyleyen kütüphane memuresi hangisini istediğini sordu. Gözlüklü, orta yaşlı bir kadındı ve kadrolu kütüphane memurundan ziyade, yarı zamanlı çalışan bir ev kadını gibi duruyordu. O kadar şişman olmadığı halde, bilekleri salam gibi tombuldu.

Aomame fark etmeyeceğini söyledi. Nasıl olsa hepsi aynıydı.

"Orası öyle olabilir, ama birini tercih edin lütfen" dedi kütüphane memuresi, daha fazla tartışmak istemediğini belli eden bir tavırla. Aomame'nin de tartışmak gibi bir niyeti olmadığından, özel bir nedeni olmaksızın *Mainiçi* gazetesini istedi. Sonra üzerinde hiçbir şey bulunmayan bir masaya oturup defterini açarak, bir elinde tükenmezkalemi, gazete makalelerini incelemeye başladı.

1981 sonbaharının başında çok fazla önemli olay olmamıştı. O senenin temmuzunda Prens Charles ile Prenses Diana'nın düğünü yapılmıştı ve konuyla ilgili artçı haberler devam ediyordu. Çiftin nereye gidip ne yaptığı, Diana'nın neler giydiği, ne tür takılar taktığı gibi. Charles ile Diana'nın düğünlerini Aomame elbette biliyordu. Fakat bu konuya özel bir merakı yoktu. İnsanların İngiltere veliaht prensi ve prensesinin kaderlerine karşı neden bu kadar meraklı olduklarını Aomame anlayamıyordu. Charles dış görünümü açısından veliaht prensten ziyade, mide ve bağırsaklarından rahatsız bir fizik öğretmenini andırıyordu.

Polonya'da Komite Başkanı Walesa'nın önderliğindeki "dayanışma" hareketinin hükümet karşıtlığı derinleşmiş, Sovyet hükümeti konuyla ilgili "üzüntü"sünü dile getirmişti. Daha açık bir ifadeyle, Polonya hükümeti durumu kontrol altına alamayacak olursa, 1968 yılındaki "Prag Baharı"nda olduğu gibi, tank taburlarını yollayacakları anlamına geliyordu. Aomame o olayı da çok iyi anımsıyordu. Sonuçta, yaşanan gelişmeler sonrasında Sovyet hükümetinin müdahale etmekten vazgeçtiğini de biliyordu. O yüzden makaleyi uzun uzadıya okumasına gerek yoktu. Yalnız, ABD Başkanı Reagan, herhalde Sovyetler'in Polonya'nın iç işlerine karışmasını engellemek amacıyla, "Polonya'daki gerilimin, ABD-SSCB ortak Ay üssü planına zarar vermemesini temenni ettiği"ni açıklamıştı. *Ay üssü planı*? Aomame bunu hiç duymamıştı. Şöyle bir düşününce, geçen gün televizyonda ona dair bir şeylerin konuşulduğunu anımsıyor gibiydi. Osaka tarafından gelen seyrek saçlı adamla Akasaka'daki otelde seks yaptıktan sonra.

20 Eylül'de Jakarta'da dünyanın en büyük uçurtma şenliği yapılmış, on binden fazla insan bir araya gelerek uçurtmalarını havalandırmıştı. Aomame'nin bundan haberi olmamıştı, ama haberinin olmamasında tuhaf bir yan yoktu. Üç yıl önce Jakarta'da yapılan bir uçurtma şenliği haberini kim anımsardı ki?

6 Ekim'de Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat Müslüman köktendinci teröristlerin suikastına kurban gitmişti. Aomame o olayı biliyordu ve bir kez daha Başkan Sedat için üzüldü. Başkan Sedat'ın kelliği çok hoşuna giderdi ve radikal dincilere karşı ayırım yapmaksızın tiksinti duyardı. O tiplerin dogmatik dünya görüşünü, üstünlük komplekslerini ve başkalarına karşı empatiden yoksun dayatmalarını düşündükçe, içindeki öfke kabarırdı. Bu öfkesini tam olarak kontrol edemedi. Fakat bunun, şu an yüz yüze olduğu sorunla ilgisi yoktu. Birkaç kez derin nefes alarak sinirlerini yatıştırıp, sonraki sayfaya geçti.

12 Ekim'de Tokyo İtabaşi semtinin konut bölgesinde, bir NHK tahsildarı (yaşı 56) yayından

yararlanma ücretini ödemeyi reddeden bir üniversite öğrencisi ile ağız dalaşına girmiş, çantasında taşıdığı ekmek bıçağını oğlanın karnına saplayarak ağır yaralanmasına neden olmuştu. Tahsildar hemen harekete geçen polisler tarafından olay yerinde tutuklanmıştı. Tahsildar elinde kana bulanmış bıçak, yüzünde kendinden geçmiş bir ifadeyle öylece dikilmiş, tutuklama anında hiç direnmemişti. NHK tahsildarı altı yıl öncesinden beri kadrolu eleman olarak çalışıyordu ve mesai arkadaşları başarılı bir adam olduğunu ifade etmişlerdi.

Aomame'nin böyle bir olaydan haberi yoktu. Aomame, *Yomiuri* gazetesine aboneydi ve her gün baştan sona satır satır okurdu. Toplum haberlerini, özellikle işlenen suçlarla ilgili haberleri, titizlenerek okumaya çalışırdı. Fakat bu haber akşam baskısının toplum sayfasının neredeyse yarısını kaplayacak şekilde yayımlanmıştı. Bu kadar büyük bir haberi gözden kaçırmış olmasına imkân yoktu. Fakat elbette, herhangi bir nedenle okuyamamış da olabilirdi. Son derece düşük bir olasılıktı, ama asla mümkün olamayacağını da söyleyemezdi.

Aomame, alnında kırışıklar oluşmuş halde, bir süre bu olasılığı düşündü. Sonra defterine tarihi ve olayın özetini not düştü.

Tahsildarın adı Şinnosuke Akutagava idi. Hoş bir addı. Yazar adı gibiydi. Fotoğrafı yoktu. Bıçaklanan Akira Tagava'nın (21 yaşında) fotoğrafı vardı yalnızca. Tagava, Nihon Üniversitesi Hukuk Fakültesi üçüncü sınıf öğrencisiydi ve kendoda ikinci dan sahibiydi. Elinde kendo kılıcı olsa, öyle kolay kolay bıçaklanmazdı, ama insanlar normalde NHK tahsildarının karşısına ellerinde kendo kılıcıyla çıkmazlar. Yine normalde, NHK tahsildarları çantalarında ekmek bıçağıyla dolaşmazlar. Aomame, olay sonrasındaki günlere ait birkaç gazeteyi dikkatle incelediyse de, bıçaklanan öğrencinin öldüğüne dair bir habere rastlamadı. Herhalde hayatta kalmış olmalıydı.

16 Ekim'de Hokkaido Yubari'deki kömür madeninde büyük bir kaza meydana gelmişti. Yeraltında, 1.000 metre derinlikteki kömür çıkartma yerinde yangın çıkmış, olay yerinde çalışan elliden fazla işçi boğularak ölmüştü. Yangın yukarı katlara da sıçramış, o bölümlerde on kişi daha ölmüştü. Şirket yangının yayılmasını önlemek için, geri kalan çalışanların hayatta olup olmadıklarını kontrol etmeksizin, pompalarla su basarak, damarı suyla doldurmuştu. Ölü sayısı doksan üçe ulaşmıştı. İnsanın içini sızlatan bir olaydı. Kömür "kirli" bir enerji kaynağıydı ve çıkartılması da tehlikeli bir çabayı gerektiriyordu. Maden şirketi, ekipman yatırımını kısmıştı ve çalışma koşulları feciydi. Sıklıkla kaza oluyordu, işçilerin çoğunluğu akciğerlerinden rahatsızdı. Fakat ucuz olduğundan dolayı, kömür isteyen insanlar ve şirketler de vardı. Aomame o kazayı çok iyi anımsıyordu.

Aomame'nin aradığı olay, Yubari maden kazasının artçı haberlerinin devam ettiği 19 Ekim tarihinde meydana gelmişti. Öyle bir olayın olduğunu, birkaç saat önce Tamaru'dan öğrenene kadar, Aomame hiç bilmiyordu. Böyle bir şeyin olmasına imkân yoktu. Olay sabah baskısının baş sayfasına, gözden kaçırılması imkânsız bir şekilde, kocaman harflerle manşet olmuştu.

Yamanaşi Dağlık Bölgesinde Radikallerle

Silahlı Çatışma: Üç Polis Öldü

Büyük fotoğraflar da konulmuştu. Olay yerinin havadan çekilmiş fotoğrafı. Motosu Gölü yakınları. Basit bir harita da yerleştirilmişti. Yazlık bölgesi olarak kullanıma açılan alandan daha içerlerdeki dağlık alandı. Yamanaşi ili Emniyet Müdürlüğü'ne mensup, ölen üç polisin vesikalık fotoğrafları da vardı. Helikopterle olay yerine sevk edilen Özel Savunma Kuvvetleri Hava İndirme Bölüğü. Kamuflajlı operasyon giysileri. Dürbünlü, kısa namlulu tüfekler.

Bir süre, Aomame'nin yüzü tamamen yamulmuş halde kaldı. Hislerini tam olarak ifade edebilmek için yüzündeki kasları gerginleştirebildiği kadar gerginleştirmişti. Masanın iki yanında bölmeler olduğundan, hiç kimse Aomame'nin yüzündeki o müthiş değişimi görmedi. Sonra Aomame derin derin nefes aldı. Çevresindeki havayı olabildiğince içine çekip, sonra kuvvetlice bıraktı. Balinaların su yüzüne çıkıp da, devasa akciğerlerindeki havayı dışarı vermeleri gibi. Arkasındaki masada oturmuş ders çalışan, sırt sırta verdiği lise öğrencisi o sesle şaşırarak dönüp Aomame'ye baktıysa da, elbette bir şey söylemedi. Yalnızca korkmuştu.

Aomame yüzü bir süre yamulmuş halde kaldıktan sonra, kısım kısım kaslarını gevşeterek, yüzünü eski haline getirdi. Tükenmezkaleminin ucuyla bir süre boyunca dişlerine vurdu. Sonra düşüncelerini toparlamayı denedi. Bunun bir nedeni olmalıydı. Daha ziyade, bir nedeni olmak zorundaydı. *Böylesine büyük, Japonya'nın tamamını sarsan bir olaydan, benim niye haberim olmadı?*

Hayır, yalnızca o olay değil. NHK tahsildarının üniversite öğrencisini bıçaklama olayından da haberim olmamış. Çok tuhaf. Üst üste gelen bu iki büyük olayı gözden kaçırmama imkân yok. Ne de olsa, titiz ve dikkatli bir insanım. Bir milimlik farkı bile anlarım. Belleğime güvenim tam. İşte o yüzden, o kadar insanı öbür tarafa yollarken, bir kez bile hata yapmadım ve yaşantıma olduğu gibi devam ediyorum. Her gün titizlenerek gazete okurum ve "titizlenerek gazete okurum" diyorsam, bu küçük de olsa bir önemi olan bir haberi gözden kaçırmayacağım anlamına gelir.

Elbette o Motosu Gölü olayı gazetelerde günlerce manşetlere taşınmıştı. Özel Savunma Kuvvetleri ve polis, kaçan on kişilik radikal grubun peşine düşerek, büyük çaplı bir sürek avı başlatmıştı. Üçü vurularak öldürülmüş, ikisi ağır yaralanmış, dördü (biri kadındı) tutuklanmıştı. Birinin izi kaybedilmişti. Gazetenin neredeyse tamamı bu olayla ilgili haberlere ayrılmıştı. O yüzden, NHK tahsildarının İtabaşi semtinde üniversite öğrencisini bıçaklama olayı gölgede kalmıştı.

NHK, elbette kamuoyuna belli etmese de, derin bir oh çekmiş olmalıydı. Eğer böylesine büyük bir olay olmasaydı, medya NHK'nın tahsilat sistemini eleştirmekle kalmaz, o olaydan yola çıkarak NHK gibi devasa bir örgütlenmenin kendisi hakkında da şiddetli eleştiriler getirirdi. O yılın başında Lockheed yolsuzluk olayı hakkında özel program yapan NHK, Liberal Parti üyelerinin eleştirilerine ve program içeriğinin değiştirilmesi taleplerine maruz kalmıştı. NHK yayın öncesinde bazı iktidar partisi siyasetçilerine program içeriğini ayrıntılarıyla anlatmış, öyle bir programı yayınlamalarının doğru olup olmayacağı konusunda fikir almıştı. Şaşırtıcıydı, ama bu rutin olarak uygulanan bir prosedürdü. NHK bütçesinin meclisten onay alması gerekiyordu ve NHK kurmayları bu durum karşısında iktidar partisi ve hükümetin nasıl bir misillemede bulunacağını düşündükçe korkuya kapılıyordu. İktidar partisinde ise, NHK'nın kendi partilerinin yayın organından öte bir şey olmadığı görüşü hâkimdi. Bu iç işleyişin açığa çıkmasıyla, halkın büyük çoğunluğu doğal olarak NHK

programlarının tarafsızlığıyla ve siyaseten adil olup olmadığıyla ilgili güvensizlik hissetmeye başlamıştı. Öte yandan, yayın kullanım ücretini ödememeye yönelik eylemler de sürüyordu.

O Motosu Gölü çatışması ve NHK tahsildarının olayı hariç tutulursa, Aomame o dönemde meydana gelen diğer olayları ve kazaları net olarak anımsıyordu. Bu iki olay dışındaki haberlerle ilgili olarak belleğinde bir boşluk yoktu. Diğer tüm haberlerle ilgili hafızasında bir sorun yoktu. Buna rağmen, Motosu Gölü silahlı çatışması ve NHK tahsildarı olayı, belleğinden tamamen silinivermiş gibiydi. *Neden acaba? Eğer beynimde bir gariplik meydana geldiyse bile, yalnızca bu iki olayı atlamış, hatta bu iki olaya ait belleğimi tamamen silmiş olabilir miyim?*

Aomame gözlerini kapatarak, parmağını şakağına güçlüce bastırdı. *Hayır, belki de bu mümkün olabilir. Beynimde gerçekleri değiştirmeye yarayan bir işlev ortaya çıkmıştır ve bu da, yalnızca belirli haberleri seçerek, kara bir örtünün altına gizleyerek gözümden kaçmasını, belleğimde kalmamasını sağlıyor olabilir. Polislerin üniforma ve tabancalarının yenilenmesi, Amerikan-Sovyet Ay üssü ortak projesi, NHK tahsildarının ekmek bıçağıyla üniversite öğrencisini yaralaması, Motosu Gölü'nde radikal bir grupla Özel Savunma Kuvvetleri'nin özel birliği arasında şiddetli bir çatışma yaşanması gibi olayları.*

Fakat tüm bunlar arasında nasıl bir bağ var ki?

Neresinden bakılırsa bakılsın yok.

Aomame tükenmezkaleminin ucunu ön dişlerine vurmaya devam ediyordu. Bir yandan da akıl yürütmeye çalışıyordu.

Uzun bir süre geçtikten sonra Aomame düşüncelerini toparlamayı başardı.

Şöyle düşünülemez mi acaba? Sorun bende değil, beni çevreleyen dünyada olabilir mi? Bilincim ve belleğimde bir anormallik yoktur; ne olduğu belirsiz bir güç devreye girmiştir ve çevremdeki dünya bu gücün etkisiyle değişim geçirmiştir.

Düşündükçe bu savı Aomame'ye doğal gelmeye başlamıştı. Çünkü kendi bilincinde bir eksiklik ya da çarpıklık olduğunu bir türlü kabullenemiyordu.

O yüzden, savını biraz daha ileriye taşıdı.

Çivisi çıkan ben değilim, dünya.

Öyle. Doğrusu bu.

Zamanın bir noktasında benim bildiğim dünya yok olmuş ya da başka bir yere taşınmış, yerini de başka bir dünya almış olmalı. Rayların makas değiştirmesi gibi. Yani, şu an burada bulunan benim bilincim aslında burada bulunan dünyaya ait, ama dünyanın kendisi farklı bir dünya haline gelmiş. Burada gerçeklerde meydana gelen değişim, henüz sınırlı ölçüde. Yeni dünyanın büyük kısmı, benim bildiğim esas dünyadan olduğu gibi geçiş yapmış. O yüzden yaşamımı sürdürmemde gerçek anlamda bir engel (en azından şimdilik) yok. Fakat bu "değiştirilen kısımlar" daha ileride çevremde büyük değişiklikler meydana getirecek. Farklılık gitgide büyüyecek. Dahası, duruma göre bu farklılıklar, hareketlerimdeki mantığın kaybolmasına, hayati hatalar yapmama neden olabilir. Eğer böyle bir şey olursa, evet, hayatıma mal olabilir.

Paralel dünya?

Sanki ağzına çok ekşi bir şey atmış gibi Aomame suratını buruşturdu. Fakat az önceki kadar feci

değildi ifadesi. Sonra tükenmezkalemin ucunu biraz daha sertçe ön dişlerine vurdu, boğazının derinliklerinden inlemeyi andırır bir ses geldi. Arkasındaki liseli, bu sesi elbette duymuştu, ama bu kez duymazdan geldi.

Bu ancak bilimkurgularda olur, dedi Aomame içinden.

Sakın savunma mekanizmamı devreye sokarak, işime geldiği şekilde bir sav kurguluyor olmayayım? Gerçekte, belki de en basit haliyle kafamda bir anormallik ortaya çıkmıştır yalnızca. Ruh halimin tamamen normal olduğunu düşünüyorum. Bilincimde bir çarpıklık olmadığına inanıyorum. Fakat kendisinin normal, çevresindeki dünyanınsa anormal olduğunu, ruh hastaları da çoğunlukla söyler. Paralel dünya diye bir laf ortaya atıp, deliliğimi zorla haklı çıkartmaya çalışıyor olamaz mıyım?

Soğukkanlı olabilecek bir üçüncü göze ihtiyacım var.

Fakat bir psikiyatra gidip muayene de olamam. Her şey birbirine karışmış durumda ve konuşamayacağım şeyler de var. Sözgelimi son zamanlarda yaptığım "iş" kuşkusuz yasalara aykırı. Ne de olsa el yapımı buz kıracağı kullanarak, birtakım adamları öldürdüm durdum. Böyle bir şeyi bir doktora açıklayamam. Öldürdüğüm adamlar ölmeyi yerden göğe kadar hak eden sefil tipler olsa bile.

Bu yasadışı kısmı gizleyebilsem bile, doğumumdan bugüne yaşadığım hayatın yasal kısmı için bile normal demek iltifatı aşar. Tıka basa kirli çamaşır doldurulmuş bir bavul gibiyim. İçinde belki de iki üç kişilik eşya dolu bir bavul. Seks hayatım bile tek başına yeterli olur. İnsanların önünde dile getirilecek bir şey değil.

Doktora gidemem, diye geçirdi aklından Aomame. *Kendi başıma çözmek zorundayım.*

Kafamda oluşturduğum savı biraz daha geliştireyim.

Eğer gerçekten böyle bir şey meydana gelmişse, yani, benim şu an bulunduğum dünya gerçekten değiştirilmişse, somut noktaların değişimi ne zaman, nerede, ne şekilde gerçekleşmiş olabilir acaba?

Zihnini yoğunlaştırmaya çalışan Aomame, hafızasını yokladı.

Dünyanın değiştirilen kısmıyla ilk karşılaşmam, birkaç gün önce Şibuya'daki otelde şu petrolcüyü hallettiğim gün. 3. Başkent Otobanı Hattı'nda taksiden indim, acil durum merdivenlerini kullanarak 246. Devlet Karayolu'na indim. Külotlu çorabımı değiştirdim, Tokyo Hattı'nın Sangencaya İstasyonu'na yöneldim. İşte o sırada, Aomame genç polisle karşılaşmış, dış görünümünün her zamanki polis görüntüsünden değişik olduğunu fark etmişti. Her şey böyle başlamıştı. Öyleyse, o anın biraz öncesinde dünya kısmen değiştirilmiş olmalıydı. O günün sabahı oturduğu evin yakınlarında gördüğü polisin üzerinde, her zamanki eski üniforma ve belinde de eski tip revolver vardı zira.

Aomame trafik tıkanıklığında taksinin içerisinde Janáček'in "Sinfonietta"sının giriş kısmını duyduğunda yaşadığı o tuhaf hisleri anımsadı. Sanki vücudu buruluyormuş gibi bir histi. Vücuduna ait dokuların, bez gibi burularak sıkıldığını hissetmişti. *Sonra o şoför bana otobanın acil durum merdivenlerini söyledi, ben de yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkartıp, o tehlikeli merdivenlerden aşağıya indim. O merdivenleri çıplak ayakla, şiddetli rüzgâra direnerek inerken "Sinfonietta"nın başlangıcı kulaklarımda yankılanmaya devam ediyordu. Belki de o an başlamış olabilir.*

Taksi şoföründe de tuhaf bir şeyler vardı. Adamın tam ayrılmak üzereyken söylediği sözleri çok iyi anımsıyordu. Aomame o sözleri mümkün olduğunca aslına uygun bir şekilde hatırlamaya çalıştı.

İşte öyle bir şey yapınca da, gündelik yaşam manzaraları daha farklı görünmeye başlayabilir. Fakat görünüş sizi aldatmasın. Gerçek daima tektir.

Alışık olmadığı şekilde konuşan bir şoför olduğunu düşünmüştü Aomame. Fakat adamın ne demek istediğini tam olarak anlayamamış, pek de oralı olmamıştı. Acelesi vardı ve çetrefilli meseleler düşünebilecek halde de değildi. Fakat yeniden düşününce, o ifade fazlasıyla sıra dışı ve tuhaftı. Hem bir uyarı, hem de üstü kapalı bir mesaj olarak da görülebilirdi. *O şoför bana ne söylemeye çalışıyordu acaba?*

Bir de, Janáček müziği.

Neden o müziğin Janáček bestesi olduğunu anında anlayabildim acaba? 1926 yılında bestelendiğini nereden biliyorum ben? Janáček'in "Sinfonietta"sı baş kısmını dinleyen herkesin hemen anlayabileceği ölçüde popüler bir parça değil. Üstelik şimdiye kadar, tutkuyla klasik müzik dinleyen biri de değildim. Haydn ile Beethoven arasındaki farkı bile tam olarak bilmem. Buna rağmen, neden taksinin radyosundan gelen müziği duyduğum anda Janáček'in "Sinfonietta"sı olduğunu anlayabildim acaba? Bir de, o müzik neden bedenimde sarsıntıyı andırır bir his yarattı?

Evet, o sarsıntı çok kişiseldi. Sanki uzun süre uyuyakalan alt belleğim bir vesileyle apansızın uyanıvermiş gibi bir histi. Omuzlarımdan yakalamış, sarsıyorlarmış gibi olmuştum. Öyleyse, şimdiye kadarki yaşamımın bir yerinde, o müzikle derinden ilgilenmiş olabilirim. O müzik çalmaya başlayınca, bir tuş otomatik olarak devreye girmiş, içimdeki bir şeylere ait bellek yavaş yavaş uyanmış da olabilir. Janáček'in "Sinfonietta"sı. Fakat belleğinin derinliklerini ne kadar yoklarsa yoklasın, Aomame'ye bir şey ifade etmiyordu.

Aomame çevresine bakındı, avuç içlerinde göz gezdirerek tırnaklarını kontrol edip, gömleğinin üzerinden göğüslerinin şekline baktı. Değişiklik yoktu. *Aynı büyüklük ve aynı şekil. Ben her zamanki benim, dünyaysa her zamanki dünya. Fakat bir şeyler farklılaşmaya başladı.* Aomame bunu hissedebiliyordu. İki resim arasındaki farkları bulmak gibiydi. İki resim vardı. Duvara yan yana asılarak karşılaştırılsa tamamen aynıymış gibi duran iki resim. Fakat ayrıntılarını dikkatle inceleyince, bazı çok küçük farkları yakalamak mümkündü.

Aomame aklındakileri bir kenara iterek kendini toparlayıp, gazete sayfalarını çevirdi, Motosu Gölü'ndeki silahlı çatışmayla ilgili not aldı. Beş Çin malı kalaşnikof AK-47 otomatik tüfeğin Kore Yarımadası üzerinden getirilmiş olabileceği söyleniyordu. Muhtemelen ordunun elden çıkarttığı ikinci el silahlardı ve iyi durumdaydılar. Bol bol cephaneleri de vardı. Japon Denizi sahil şeridi uzundur. Balıkçı teknesi süsü verilmiş teknelerle, gecenin karanlığında silahları Japonya'ya getirip, karşılığında bolca Japon yeni alarak geri dönmüş olmalıydılar.

Yamanaşi ili Emniyet Müdürlüğü polisleri, radikal grupların o ölçüde silahlanmış olduğunu bilmiyordu. Yaralama suçu dolayısıyla, elbette göstermelik olarak, arama emri çıkarttırmış, iki devriye arabası, bir minibüs ve günlük teçhizatlarıyla o *Şafakçılar* diye adlandırılan grubun ana merkezi durumunda olan "çiftlik"e gitmişlerdi. Grup üyeleri görünüşte organik tarımla uğraşıyordu. Polisin çiftlik içerisinde arama yapmasını reddetmişlerdi. Doğal olarak sürtüşme başlamış ve bir nedenle silahlı çatışma patlak vermişti.

Gerçekte kullanılmamış bile olsa, adamların elinde tahrip gücü yüksek Çin yapımı el bombası bile

vardı. El bombasını çatışmada kullanamamışlar, çünkü yeni ele geçirmişler ve kullanmayı henüz tam olarak bilmiyorlarmış. Bu gerçekten polisler için bir şans olmuştu. Çünkü el bombası kullanılacak olsa polis ve Özel Savunma Kuvvetleri'nin çok daha fazla kayıp vereceği kesindi. Polisler başlangıçta kurşun geçirmez yelek bile giymemişti. Polis yetkililerinin istihbarat konusundaki gevşekliği ve ellerindeki teçhizatın yetersizliği eleştirilerin hedefi olmuştu. Fakat insanları en çok hayrete düşüren, radikal grupların halen silahlı çatışmaya girebilecek örgütler olarak varlığını sürdürmekte olduğu gerçeğiydi. 1960'ların ikinci yarısındaki o gösterişli "devrim" şamatasının artık geçmişte kaldığı, radikal grupların kalıntılarının ise Asama Dağı olayında kökünün kazındığı düşünülüyordu oysa.

Aomame notlarını tamamladıktan sonra gazetenin küçültülmüş kopyasını memureye geri verip, müzikle ilgili kitapların bulunduğu raftan *Dünya Bestecileri* adlı kalın kitabı çekerek masasına döndü. Sonra da Janáček sayfasını açtı.

Leoš Janáček 1854 yılında Moravya'nın bir köyünde doğmuş, 1928 yılında ölmüştü. Kitapta son yıllarından kalma bir fotoğrafı vardı. Kel değildi; başı karışık otları andıran gür ak saçlarla kaplıydı. Kafasının şeklini tam olarak anlamak mümkün değildi. "Sinfonietta"yı 1926 yılında bestelemişti. Janáček sevgisiz, bedbaht bir evlilik yaşarken, 1917 yılında 63 yaşındayken, kendisi gibi evli olan Kamila ile karşılaşır ve âşık olur. Evli iki insanın olgunluk çağlarında yaşadıkları bir aşktır bu. Bir dönem kendini çökkün hisseden Janáček, Kamila ile karşılaşması sonrasında, muazzam bir beste yapma hevesine kapılır. Son yıllarında birbiri ardına muhteşem eserler besteler.

Bir gün Kamila ile parkta gezerken açık hava müzikholünde müzik icra edildiğini görür ve orada durarak bir süre kulak verir. İşte o an, aniden Janáček'in vücuduna bir mutluluk dalgası yayılır ve "Sinfonietta"nın ilhamını o şekilde alır. O an kafasının içerisinde bir şeyler çözülmüş gibi bir hisse kapıldığını, inanılmaz bir coşku yaşadığını anılarında da yazmaktadır. Janáček o sırada tesadüfen büyük bir spor şöleni için açılış marşı bestelemek üzere teklif almıştır ve o marş motifleri ile parkta aldığı "ilham" birleşince ortaya "Sinfonietta" çıkar. Eser başlığı küçük senfoni anlamındadır, ama geleneksel çizgilerin dışında bir kurguyla, nefesli çalgıların şölensel havası ile Orta Avrupa'ya özgü durağan telli çalgı performansı ustaca birleştirilerek özgün bir eser ortaya çıkartılmıştır. "Sinfonietta" hakkındaki bilgi bu kadardı.

Aomame belki lazım olur diye, bu biyografik gerçekleri ve beste hakkındaki açıklamaları defterine not etti. Fakat "Sinfonietta" ile kendisi arasında nasıl bir bağ bulunduğuna ya da nasıl bir bağ bulunabileceğine dair bir ipucu, kitapta anlatılanlar arasında yoktu. Kütüphaneden çıktıktan sonra, akşam saatleri yaklaşırken şehrin sokaklarında amaçsızca dolaştı. Arada sırada kendi kendine söyleniyor, arada sırada başını iki yana sallıyordu.

Elbette, tamamıyla bir savdan öte geçmiyor, diye geçirdi aklından Aomame, yürümeye devam ederek. *Fakat şu an için, bu bana göre ikna gücü en yüksek sav. En azından, ikna gücü daha yüksek bir sav ortaya çıkana kadar, bu sava uygun hareket etmem gerek. Aksi takdirde bir yerlere savrulup gidebilirim. Bunun için, içine düştüğüm bu yeni koşullara, öylesine bir ad vermem daha iyi olacak. Polislerin eski tip revolverlerle dolaştığı* bir zamanki dünya *ile bir ayrım yapabilmek için de, kendine özgü bir ad gerekiyor. Kedi ve köpeğin bile adı olur. Değişime uğramış bu dünyaya bir ad gerekmesi de gayet normal.*

1Q84... Bu yeni dünyaya bu adı vereyim. Aomame kararını vermişti.

Q, *question mark*'ın[*] Q'su idi. Dünyanın soru işaretleriyle dolu olduğu anlamındaydı.

Aomame yürürken kendi kendine başını salladı.

İstesem de istemesem de, ben bu "1Q84"teyim. Benim bildiğim 1984 artık yok. Şimdi 1Q84 yılındayız. Hava değişti, manzara değişti. Ben bu soru işareti ekli dünyanın haline, olabildiğince çabuk ayak uydurmak zorundayım. Yeni bir ormana bırakılmış bir hayvanla aynı durumdayım. Kendimi koruyup, hayatta kalabilmek için o yerin kurallarını bir an önce özümsemeli, uyum sağlamalıyım.

Aomame, Ciyugaoka İstasyonu yakınlarındaki bir plak dükkânına girerek, Janáček'in "Sinfonietta"sını aradı. Janáček o kadar popüler bir besteci değildi. Janáček'in plaklarının bulunduğu kısım oldukça dardı ve içinde "Sinfonietta" olan yalnızca bir plak vardı. George Szell yönetimindeki nefesli ve telli çalgılardan oluşan Cleveland Orkestrası tarafından çalınmıştı. A yüzünde Bartok'un "Orkestra için Konçertolar"ı yer alıyordu. Ne tür parçalar olduğunu bilmiyordu, ama başka seçenek olmadığından Aomame bu uzunçaları satın aldı. Eve dönünce buzdolabından Fransız şarabı beyaz Chablis şişesini çıkartarak tıpasını açtı, plağı tablaya koyarak iğneyi plağın üzerine yerleştirdi. Sonra tam kıvamında soğumuş şarabını yudumlayarak, müziğe kulak verdi. O başlangıçtaki marş kısmı ihtişamla yankılanıyordu. Takside dinlediğiyle aynı müzikti. Orası kesindi. Gözlerini kapatıp, zihnini müziğe yoğunlaştırdı. Vücudu buruluyormuş gibi olmamıştı. Algılamalarında bir değişim de söz konusu değildi.

Müziği sonuna kadar dinledikten sonra, plağı kabına yerleştirdi, yere oturarak sırtını duvara dayadı ve şarabını içmeye devam etti. Tek başına düşüncelere dalarak içilen bir şarabın, neredeyse hiç tadı yoktu. Lavaboya giderek yüzünü sabunla yıkayıp, küçük bir makasla saçlarının ön kısmını düzeltti, pamuklu çubukla kulaklarını temizledi.

Ya bende tuhaf bir şeyler var ya da dünya tuhaflaştı. İkisinden biri. Fakat hangisi doğru bilemiyorum. Şişenin ağzı ile kapağın büyüklüğü birbirine uymuyor. Sorun belki şişede, belki de kapakta. Hangisi olursa olsun, büyüklüğün birbirini tutmadığı gerçek.

Aomame buzdolabını açıp içindekilere şöyle bir göz attı. Son birkaç gündür alışveriş yapmadığından, fazla bir şey yoktu. Papaya çıkartıp bıçakla ikiye bölerek, kaşıkla kazıya kazıya yedi. Sonra üç salatalık çıkartarak, mayoneze batırıp mideye indirdi. Lokmalarını zamana yayarak iyice çiğniyordu. Bir bardak soya sütü doldurarak içti. Akşam yemeğinin tamamı bundan ibaretti. Basitti, ama kabızlığı önlemek için ideal bir yemekti. Kabızlık Aomame'nin dünyada en nefret ettiği şeylerden biriydi. Aile içi şiddete başvuran sefil adamlardan, dogmatik köktendincilerden nasıl nefret ediyorsa kabızlıktan da öyle nefret ederdi.

Yemeğini bitirince, Aomame soyunup sıcak bir duş aldı. Duştan çıkıp, havluyla vücudunu kurularken, kapıya monte edilmiş boy aynasında kendine baktı. Dümdüz bir karın, sıkı kaslar. Hafifçe asimetrik sağ ve sol memeler ile bakımsız futbol sahalarını andıran apış arası tüyleri. Çıplaklığını izlerken, bir hafta sonra otuz yaşına gireceğini anımsadı. O anlamsız doğum günü yine geliyordu. *Şu işe bak. Otuzuncu doğum günümü, bu bir türlü anlam veremediğim dünyada karşılamak zorundayım*, dedi Aomame. Sonra kaşlarını çattı.

1Q84 yılı.

Aomame'nin bulunduğu nokta orasıydı.

10
Tengo

Gerçek kanın aktığı gerçek devrim

“Aktarma” dedi Fukaeri. Sonra bir kez daha Tengo’nun elini tuttu. Tren Taçikava İstasyonu’na varmak üzereydi.

Trenden indiklerinde, merdiven çıkıp başka merdivenlerden inerek diğer perona geçtikleri süre boyunca da, Fukaeri Tengo’nun elini bir an bile bırakmadı. Çevredeki insanların gözüne, birbirine âşık iki sevgili gibi göründükleri kesindi. Aralarındaki yaş farkı büyüktü, ama Tengo gerçek yaşından genç gösterirdi. Cüsselerindeki farkı da çevredeki gözler gülümseyerek izlemiş olmalıydılar. Baharda bir pazar sabahı, gezmeye çıkmış iki mutlu sevgili.

Fakat Tengo’nun elini tutan Fukaeri’nin elinde, farklı cinse yönelik bir sevgiyi hissetmek mümkün değildi. Kız sabit bir kuvvetle Tengo’nun elini tutmayı sürdürüyordu. Parmakları hastasının nabzına bakan bir doktorun titiz profesyonelliğini taşıyor gibiydi. *Bu kız parmakları ve avuç içinin teması yoluyla, sözcüklerle başaramadığı bilgi alışverişini sağlamaya çalışıyor herhalde*. Bir an Tengo’nun aklından bu düşünce geçiverdi. Fakat böyle bir şey gerçekten mümkün olsa bile, alışverişten ziyade tekyönlü bir trafik olurdu yalnızca. Tengo’nun yüreğindeki bir şeyleri, Fukaeri avuç içi yoluyla özümsüyor, hissediyor olabilirdi, ama Tengo’nun Fukaeri’nin yüreğinden geçenleri anlamasına imkân yoktu. Fakat Tengo pek de umursamıyordu. Ne hissederse hissetsin, içinde Fukaeri’nin bilmesi durumunda sıkıntı yaşayacağı bilgi ya da duygu yoktu ne de olsa.

Bu bir yana, kızda karşı cins algılaması olmasa bile, Tengo’ya bir ölçüde sempati duyuyormuş gibiydi. Tengo bunu tahmin edebiliyordu. En azından kötü bir izlenim bırakmamış olmalıydı. Öyle olmasaydı, ne niyetle olursa olsun, o kadar uzun süre elini tutmazdı.

İkisi Aome Hattı’nın peronuna inip, orada bekleyen günün ilk trenine bindiler. Pazar günü olduğundan, dağ yürüyüşü giysileri içerisindeki yaşlılar ve ailecek gezmeye çıkanların doluştuğu vagon, tahmin ettiklerinden daha kalabalıktı. İkili bir koltuğa oturmak yerine kapıya yakın bir yerde yan yana ayakta durdular.

“Sanki okul gezisi gibi” dedi Tengo, vagonun içinde göz gezdirerek.

“Elini tutabilir miyim?” diye sordu Fukaeri, Tengo’ya. Trene bindikten sonra bile, Fukaeri Tengo’nun elini bırakmamıştı.

“Olur. Elbette” dedi Tengo.

Fukaeri rahatlamış bir yüz ifadesiyle Tengo’nun elini tutmaya devam etti. Kızın parmakları her zamanki gibi kuruydu, azıcık bile terlememişti. O el yoluyla Tengo’nun içindeki bir şeyleri aramayı, emin olmaya çalışmayı sürdürüyor gibiydi.

“Artık korkmuyorsun” diye sordu Fukaeri, soru tonlaması kullanmadan.

“Sanırım artık korkmuyorum” diye yanıtladı Tengo. Yalan değildi. Üzerine çullanan pazar sabahı paniği, muhtemelen Fukaeri’nin elini tutması sayesinde, kesin bir şekilde zayıflamıştı. Artık terlemiyordu, yüreği de gümbür gümbür atmıyordu. Halüsinasyon da baş göstermemişti. Soluk alıp verişleri de her zamanki normal haline kavuşmuştu.

“İyi öyleyse” dedi Fukaeri, yapmacıklıktan uzak bir ses tonuyla.

Evet, iyi, diye geçirdi içinden Tengo.

Trenin az sonra kalkacağı hızlıca konuşan bir ses tarafından bildirildi; sonra, kadim, kocaman bir hayvan uyanıp da silkiniyormuş gibi abartılı sesler çıkartan kapı kapandı. Tren nihayet son kararını vermiş gibi, perondan ağır ağır ayrıldı.

Tengo, Fukaeri'nin elini tutarak pencerenin dışındaki manzarayı izlemeye koyuldu. Başlangıçta her yerde görülebilecek türden bir konut alanı manzarasıydı. Fakat tren ilerledikçe Musaşino'nun durağan manzarası, insanın dikkatini çeken bir dağ manzarası haline geliverdi. Doğu Aome İstasyonu'ndan sonra hat teke düştü. Orada dört vagonluk bağlantı trenine aktarma yaptıktan sonra, çevredeki dağlar yavaş yavaş heybetini artırmaya başladı. Artık buralardan itibaren, Tokyo merkezine günlük olarak gidilip gelinebilecek alandan çıkmışlardı. Dağlar kışın soluk renklerine bürünmüş haldeydi, ama yaprak dökmeyen ağaçların yeşili de daha göz alıcı bir hale gelmişti. Durdukları istasyonlarda trenin kapısı açılınca, havadaki kokunun farklılaştığı hissedilebiliyordu. Seslerin yankısı da çok uzaklardan geliyormuş gibiydi. Hattın iki yanında tarlalar çoğaldı, çiftlik evi tarzı binalar artmaya başladı. Yollarda binek arabalarından ziyade kamyonetler daha fazla görülür olmuştu. *Çok uzaklara geldim*, dedi Tengo içinden. *Acaba daha ne kadar gideceğiz?*

"Endişelenmene gerek yok" dedi Fukaeri, Tengo'nun içinden geçenleri okumuş gibi.

Tengo bir şey söylemeden, başını sallamakla yetindi. Sanki kızı istemeye gidiyormuş gibi hissediyordu kendini.

İndikleri yer "Futamatao" adlı bir istasyondu. Tengo daha önce bu istasyonun adını hiç duymamıştı. "Çatalkuyruk" anlamına gelen ad, alışılmadık bir yer adıydı. Küçük, eski, ahşap bir binası olan istasyonda, ikisi dışında beş kişi daha indi. Trene binen olmamıştı. İnsanlar havası temiz dağ yollarında gezintiye çıkmak için Futamatao'ya kadar geliyor olmalıydılar. "La Mancha'dan Gelen Adam" gösterisini, çılgınlığıyla ünlü bir diskoteği, Aston Martin'in sergi salonunu, karides grateniyle ünlü restoranı görmeye gelen olmazdı kuşkusuz. İnen insanların kıyafetlerinden de bunu anlamak mümkündü.

İstasyonun önünde dükkân denilebilecek hiçbir yer ve kimsecikler yoktu, yalnızca bir taksi park etmiş, bekliyordu. Herhalde taksi de trenin varış saatine göre geliyordu. Fukaeri usulca penceresine vurdu. Kapı açılınca önce Fukaeri bindi. Sonra, Tengo'ya da binmesi için eliyle işaret etti. Kapı kapanınca, Fukaeri şoföre gidecekleri yeri basitçe tarif etti, şoför de tamam anlamında başını salladı.

Takside oldukları süre o kadar uzun değildi, ama izledikleri güzergâh bir hayli karışıktı. Dik bir yokuşu tırmanıp, yine dik bir yokuştan indiler. Karşıdan bir araba gelecek olsa sorun yaşanması muhtemel tarla yollarından geçtiler. Virajlar ve dönemeçler de sayılamayacak kadar çoktu. Fakat öyle yerlerde bile, şoför pek hız kesmediğinden, Tengo siniri bozulmuş halde, tavandaki tutamağı bir an bile bırakmadı. Sonra taksi nihayet, kayak pisti gibi şaşırtıcı ölçüde dik bir yamacı tırmanıp, ufakça bir dağın zirvesinde durdu. Taksiden ziyade, lunaparklarda binilen oyuncaklardan inmiş gibiydiler. Tengo 1.000 yenlik iki banknot uzatıp, paranın üzeriyle birlikte fiş aldı.

Japon tarzı eski evin önünde kısa tip siyah bir Mitsubishi Pajero ile irice bir yeşil Jaguar duruyordu. Pajero pırıl pırıldı, ama Jaguar eski tiplerdendi ve orijinal rengi anlaşılamayacak kadar tozla kaplanmıştı. Ön camı da tozdan bembeyaz olmuştu, uzunca bir süredir hiç kullanılmamış gibi duruyordu. Hava insanı hayrete düşürecek ölçüde temizdi ve etraf sessizliğe bürünmüştü. İnsanın duyma yetisini yeniden düzenlemesini gerektirecek kadar derin bir sessizlikti bu. Gökyüzü şehirde

olduğundan çok daha yüksekteydi, güneş ışınlarının sıcaklığı insanın teninde tatlı dokunuşlar bırakıyordu. Arada sırada pek duyulmadık türde tiz kuş sesleri geliyordu kulağa. Fakat kuşların nerede olduğunu görmek mümkün değildi.

Kendine özgü bir havası olan, büyük bir konaktı. Çok eski zamanlarda yapıldığı belliydi, ama bakımlıydı. Bahçesindeki ağaçlar da güzelce budanmıştı. Fazlaca titizlikle budandığından olsa gerek, bazı ağaçlar plastikten yapılmış gibi duruyordu. Koca bir çam ağacı zeminde geniş bir gölge oluşturmuştu. Manzarayı kapatan bir şey yoktu ve ortalıkta kimseler görünmüyordu. Böylesine ücra bir yerde yaşayan birinin, başkalarıyla temas etmekten pek hoşlanmadığını Tengo'nun tahmin etmesi zor değildi.

Fukaeri kilitlenmemiş kapıyı gıcırtıyla açarak içeri girip, Tengo'ya da girmesi için işaret etti. Onları karşılayan olmamıştı. Aşırı geniş antrede ayakkabılarını çıkartıp, güzelce parlatılmış koridorda ilerleyerek misafir odasına girdiler. Misafir odasından dağ silsilesi panorama halinde görülebiliyordu. Güneş ışınlarını yansıtarak kıvrıla kıvrıla akan bir ırmak da görülüyordu. Muhteşem bir manzaraydı, ama Tengo bu manzaranın keyfine varacak kadar rahat değildi. Fukaeri Tengo'yu büyükçe bir koltuğa oturttuktan sonra, hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Koltuğa eski zamanların kokusu sinmişti. Ne kadar eski olduğu hakkında, Tengo'nun hiçbir fikri yoktu.

İnsanı ürkütecek derecede süssüz bir misafir odasıydı. Kalınca tek parça ahşaptan yapılmış geniş sehpanın üzerinde hiçbir şey yoktu. Ne bir kül tablası, ne de bir sehpa örtüsü. Duvarlarda resim de yoktu. Saat ya da takvim de. Tek bir vazo bile yoktu. Dergi ve kitap da konulmamıştı. Yere, rengi atmış, desenleri ayırt edilemeyecek hale gelmiş eski bir halı serilmiş, üzerine de aynı ölçüde eski bir koltuk takımı konmuştu yalnızca. Tengo'nun oturduğu sal büyüklüğündeki koltukla, tek kişilik üç berjer vardı. Önü açık büyük bir şömine vardı, ama son zamanlarda ateş yakıldığına dair iz yoktu. Nisan ortaları olmasına rağmen, oda fazlasıyla serindi. Kış boyunca odaya sinen soğukluk hâlâ varlığını koruyor gibiydi. Odanın, misafir odası olmasına karar verildiğinden bu yana oldukça uzun bir süre geçtiği belliydi. Fukaeri geri dönerek, yine tek kelime etmeden Tengo'nun yanına oturdu.

Uzun bir süre suskunca oturdular. Fukaeri kendi sırlarla dolu dünyasına dalmıştı, Tengo ise sessizce derin nefesler alarak sakinleşmeye çalışıyordu. Arada sırada uzaklardan gelen kuş sesleri hariç tutulursa, odaya ölüm sessizliği hâkimdi. Kulak verdiğinde, o sessizliğin bazı anlamlarla yüklü olduğunu Tengo hissedebiliyordu. Mesele tek bir sesin bile duyulmaması değildi sadece. Sessizliğin kendisi bir şeyler anlatmaya çalışıyormuş gibiydi. Tengo hiçbir anlamı olmadığı halde kol saatine baktı. Yüzünü kaldırıp pencerenin dışındaki manzaraya göz attıktan sonra, yine kol saatine baktı. Zaman neredeyse hiç ilerlememişti. Pazar günü sabahları zamanın ilerleyişi yavaşlıyordu.

On dakika kadar sonra, kapı ansızın açılıp zayıf bir adam pervasız adımlarla misafir odasına girdi. Altmışlı yaşların ortalarında olmalıydı. Boyu 1.60 civarındaydı, ama dik duruşu sayesinde, kuvvetsiz biri izlenimi vermiyordu. Sırtı demir çubuklarla desteklenmiş gibi düzdü, çenesi belirgin biçimde içeri çekikti. Kaşları gürdü, insanı korkutmak için özel olarak yapılmışçasına kalın, siyah çerçeveli bir gözlük takmıştı. Adamın hareketlerinde sağlam ve hassas makineleri andıran bir yan vardı. Tek bir fazlalığı olmayan, tüm kısımları en etkin haline getirilmiş bir makine. Tengo kalkıp selam vermek istediyse de, adam hızlı bir hareketle kalkmaması için işaret etti. Tengo o işaret üzerine tekrar koltuğa yerleşince, adam da Tengo'yla yarışır gibi hışırtılar çıkartarak karşısındaki berjere oturdu. Sonra bir süre, tek kelime etmeden Tengo'yu süzdü. Bakışları keskin değildi, ama tembelliğe kaçmadan, en ince

ayrıntısına kadar inceliyor gibiydi. Gözlerini arada sırada kısıyor, sonra tekrar açıyordu. Mercek ayarı yapan bir fotoğrafçı gibi.

Adam beyaz gömlek üzerine koyu yeşil süveter, koyu gri pamuklu kumaştan pantolon giymişti. Tüm giysileri en az on yıl boyunca her gün giyilmiş gibi görünüyordu. Vücudunda iğreti durmuyordu, ama iyice eskimişlerdi. Herhalde giyim konusunda takıntıları olmayan bir adamdı. Saçları seyrelmiş, o yüzden önden arkaya doğru geniş kafa şekli iyice belirginleşmişti. Güzelce tıraş edilmiş çenesi köşeliydi. Yer yer kesilmeden kalan kıllar göze çarpıyordu. Fakat belki de, ışığın açısıyla öyle görünüyor da olabilirdi. Dağlık alanda pencereden gelen güneş ışıkları, Tengo'nun normalde alışkın olduğu güneş ışıklarından bir parça farklıydı herhalde.

"Bu kadar uzaklara gelip yoruldun. Kusura bakma." Adamın konuşma tarzında özgüven yüklü bir hava vardı. Uzun yıllar kalabalık önünde konuşmaya alışkın olduğu belliydi. Hem de teorik konuşmalar yapmaya. "Özel bir durum dolayısıyla buradan ayrılamıyorum, o yüzden senin gelmenden başka çare yoktu."

Tengo aklından, *bunun hiç önemi yok*, diye geçirdi. Sonra adını söyleyerek, kartvizit kullanmadığı için özür diledi adam.

"Adım Ebisuno" dedi. "Kartvizitim yok."

"Ebisuno Bey" diye tekrarladı Tengo.

"Herkes bana 'Öğretmen' der. Kendi öz kızım bile nedense bana Öğretmen diyor."

"Adınız hangi karakterlerle yazılıyor?"

"Nadir karşılaşılan bir addır. Binde bir görülür. Eri, nasıl yazıldığını göster."

Fukaeri başını tamam anlamında sallayarak, ajanda benzeri bir defter çıkartıp, tükenmezkalemle beyaz bir sayfaya ağır ağır karakterleri yazdı. Yazısı çivi kullanarak tuğla üzerine kazınmış gibiydi. Elbette kendine özgü bir havası olduğu da söylenebilirdi.

"İngilizce söylersek *field of savages*, yani yaban alanı. Eskiden kültürel antropoloji ile uğraşırdım. Bu araştırma alanına çok uygun bir ad" dedi Öğretmen. Sonra dudaklarında az çok gülümsemeyi andıran kıvrımlar oluştu. Yine de dikkatli bakışları hiç değişmemişti. "Fakat uzun zaman önce araştırma dünyasından elimi eteğimi çektim. Şimdi tamamen ilgisiz şeylerle uğraşıyorum. Farklı bir tür yaban alanındayım şimdi."

Gerçekten nadir karşılaşılan bir addı, ama Tengo bu ismi duymuştu. 1960'ların ikinci yarısında, Ebisuno adlı bir araştırmacı gerçekten vardı. Onlarca kitap yazmış, o dönemde adı sıkça anılır olmuştu. Kitapların içeriğinin ne olduğunu bilmiyordu, ama bu ad belleğinin bir yerinde varlığını koruyordu. Fakat bir an gelmiş, adı artık anılmaz olmuştu.

"Sanırım adınızı duymuşluğum var" dedi Tengo, adamın açıklamasını ümit ederek.

"Olabilir" dedi Öğretmen, sanki orada olmayan biriyle konuşuyormuş gibi uzaklara bakarak. "Her neyse. Çok eski mesele."

Tengo, yanında sessizce oturan Fukaeri'nin soluklarını hissedebiliyordu. Ağır, ama derin soluklar.

"Tengo Kavana" dedi Öğretmen, sanki bir kartvizitten okuyormuş gibi.

"Evet" dedi Tengo.

“Üniversitede matematik öğrenimi gördün, şimdi Yoyogi’de bir dershanede öğretmenlik yapıyorsun” dedi Öğretmen. “Fakat öte yandan roman da yazıyorsun. Bu kadarını Eri’den öğrendim. Doğru mudur?”

“Doğru” dedi Tengo.

“Ne matematik öğretmeni ne de roman yazarı gibi duruyorsun.”

Tengo’nun yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. “Çok yakın bir zamanda aynı şeyi bir başkası daha söyledi. Sanırım vücudumun yapılı olmasından dolayıdır.”

“Kötü anlamda söylemedim” dedi Öğretmen. Sonra parmağını siyah gözlüğünün köprüsüne bastırdı. “Bir şey gibi olmamak, asla kötü değildir. Henüz bir çerçeveye sıkıştırılmadığın anlamına gelir ne de olsa.”

“Böyle söylemeniz gurur verici, ama henüz bir yazar olabilmiş değilim. Roman yazmayı deniyorum yalnızca.”

“Deniyorsun.”

“Yani farklı deneme yanılma yöntemleri uyguluyorum.”

“Demek öyle” dedi Öğretmen. Sonra odanın serinliğinin farkına yeni varmış gibi hafifçe ellerini ovuşturdu. “Duyduğum kadarıyla Eri’nin yazdığı romana el atacak, daha olgun bir eser haline getirecek ve edebiyat dergisinin yeni yazarlar ödülünü kazanmasını sağlayacakmışsın. Bu şekilde yorumlayabilir miyiz?”

Tengo sözcüklerini özenle seçti. “Esas olarak öyle. Komatsu adlı bir editörün planı bu. Planın yürüyüp yürümeyeceğini henüz ben de bilemiyorum. Bunun etik olarak doğru olup olmadığını da. Bu konunun içerisinde benim rolüm, yalnızca *Pupa Hava*’nın metnini yeniden kaleme almak. Deyim yerindeyse yalnızca teknisyenim. Geri kalan kısmın sorumluluğu şu Komatsu dediğim editöre ait.”

Öğretmen bir süre zihnini yoğunlaştırarak düşündü. Sessizliğe gömülen odanın içerisinde, düşüncelerin adamın kafasının içinde dolaşırken çıkarttığı ses duyuluverecek gibiydi. Sonra, Öğretmen sessizliği bozdu. “Şu Komatsu dediğin editör bu planı tasarladı, sen de teknik açıdan katkıda bulunacaksın.”

“Aynen söylediğiniz gibi.”

“Ben aslında bilim adamıyım ve dürüst olmak gerekirse roman türünden şeyleri pek hevesle okumam. O yüzden roman dünyasında işlerin nasıl yürüdüğünü de bilmem, ama sizin yapmaya kalktığınız iş, bana bir tür dolandırıcılıkmış gibi geliyor. Yanlış mı düşünüyorum?”

“Hayır, yanlış değil. Bana da öyle geliyor” dedi Tengo.

Öğretmen hafifçe yüzünü buruşturdu. “Fakat sen bu planı ahlaki açıdan sorunlu bulduğun halde, kendi isteğinle bu plana dahil olmak üzeresin.”

“Pek kendi isteğimle denemez, ama dahil olmak üzere olduğum doğru.”

“Neden peki?”

“Bu soruyu, şu son bir haftadır ben de kendime sorup duruyorum” dedi Tengo dürüstçe.

Öğretmen ve Fukaeri sessizce Tengo’nun sözlerinin devamını bekliyorlardı.

Tengo konuşmasını sürdürdü. "Sahip olduğum mantık, akıl ve içgüdülerim bana bu işten bir an önce vazgeçmemi söylüyor. Aslında özenli, aklı başında bir insanımdır. Kumardan ve maceradan hoşlanmam. Bir tanım getirmek gerekirse o konularda korkağımdır. Fakat bu konu özelinde, Komatsu'nun ortaya attığı bu tehlikeli plana, bir türlü hayır diyemiyorum. Bunun tek bir nedeni var. *Pupa Hava* beni tüm yüreğimle içine çekiyor. Başka bir eser olsaydı yüz kere reddederdim."

Öğretmen bir süre Tengo'nun yüzüne, nadir bulunur bir şeyi izliyormuş gibi baktı. "Yani sen bu planın dolandırıcılık tarafına meraklı değilsin, ama eser metnini yeniden kaleme almak için güçlü bir istek duyuyorsun. Özetle, böyle mi?"

"Evet, öyle. *Güçlü istek* ifadesinin ötesinde bir şey. Eğer *Pupa Hava*'nın yeniden yazılması mutlaka gerekiyorsa, bunu başka birine bırakmayı asla istemem."

"Demek öyle" dedi Öğretmen. Sonra yüzü, ağzına yanlışlıkla ekşi bir şey atıvermiş gibi buruştu. "Demek öyle. Sanırım hissettiklerini anlayabiliyorum. Peki, bu Komatsu adlı adamın amacı ne? Para mı? Şöhret mi?"

"Komatsu'nun niyetinin ne olduğunu, dürüst olmak gerekirse ben de bilemiyorum" dedi Tengo. "Fakat onu paradan, şöhretten daha güçlü bir şeyin motive ettiği kanısındayım."

"Ne gibi?"

"Kendisi büyük olasılıkla kabul etmeyecektir, ama Komatsu da edebiyata bağlı bir insan. Böyle insanların arzuladıkları yalnızca bir şey vardır. Bütün ömürleri boyunca bir kez bile olsa, gerçek anlamda bir edebiyat eseri yakalayabilmek. Sonra da o bulduğu eseri tepsiye koyup cümle âleme sunabilmek."

Öğretmen, yine bir süre Tengo'yu süzdü. Sonra sessizliğini bozdu. "Yani sizin farklı dürtüleriniz var. Para, şöhret dışında."

"Sanırım öyle denebilir."

"Fakat bu dürtülerin niteliği ne olursa olsun, senin de söylediğin gibi oldukça tehlikeli bir plan. Eğer herhangi bir aşamada gerçek ortaya çıkacak olursa, kesinlikle skandal patlak verir ve topun ağzındakiler yalnızca ikiniz olmazsınız. Eri'nin yaşamı on yedi gibi çok erken bir yaşta hayati bir yara alabilir. Bu, benim konuyla ilgili en derin endişem."

"Endişelenmeniz çok doğal" dedi Tengo, başını sallayarak. "Haklısınız."

O gür, bir çift siyah kaş arasındaki mesafe neredeyse bir santimetre daralıverdi. "Buna rağmen, sonuçta Eri'nin başına bir tehlike gelmesi söz konusu olduğu halde, sen *Pupa Hava*'yı kendi ellerinle düzeltmeyi istiyorsun."

"Az önce söylediğim gibi, bu istek artık mantıkla, akılla açıklanamayacak bir noktaya ulaştı. Elbette, Eri'yi mümkün olduğunca korumak niyetindeyim. Fakat onun asla zarar görmeyeceği sözünü veremem. Yalan söylemiş olurum."

"Hımm" dedi Öğretmen. Sonra konuyu kapatırmış gibi hafifçe genzini temizledi. "Her neyse. Dürüst bir adama benziyorsun."

"En azından, elimden geldiğince dürüst olmaya çalışıyorum."

Öğretmen bir süre, dizlerinin üzerindeki ellerine, görmeye alışkın olmadığı bir şeye bakıyormuş

gibi baktı. Önce elinin sırtına, sonra ters çevirip avuç içine baktı. Derken, başını kaldırdı. "Peki, şu Komatsu denen editör, bu planın başarılı olacağına gerçekten inanıyor mu?"

"Onun düşüncesi, 'Şeylerin mutlaka iki yüzü vardır' şeklinde" dedi Tengo. "İyi yüzü ve pek fena olmayan diğer yüzü."

Öğretmen güldü. "Epeyce sıra dışı bir görüş. Bu Komatsu, iyimser mi, yoksa kendine aşırı güvenen biri mi? Hangisi?"

"İkisi de değil. Genel kanıları küçümseyen bir adamdır."

Öğretmen başını hafifçe iki yana salladı. "Eğer öyleyse, iyimser demektir. Değilse bile kendine aşırı güveniyordur. Yanlış mı?"

"O tür eğilimleri olduğu söylenebilir."

"Geçinmesi güç bir tip öyleyse."

"Bir hayli" dedi Tengo. "Fakat aptal değildir."

Öğretmen nefesini usulca salıverdi. Sonra Fukaeri'ye döndü. "Eri, sen ne diyorsun? Bu plan hakkında düşüncen ne?"

Fukaeri havadaki bir noktayı kısa bir süre süzdü. Sonra, "Öyle olsun" dedi.

Öğretmen Fukaeri'nin yalın ifadesine gerekli sözcükleri ekledi. "Yani, bu adamın *Pupa Hava*'yı yeniden yazmasında sorun yok mu?"

"Sorun yok" dedi Fukaeri.

"Fakat bu yüzden sıkıntılı durumlarla karşılaşabilirsin."

Fukaeri bunu yanıtlamadı. Hırkasının yakasını boynu hizasında iyice kapatmakla yetindi. Fakat bu hareket, kızın kararının sarsılmaz olduğunu gösteriyordu.

"Herhalde doğru olan, bu kızın yaptığı" dedi Öğretmen, vazgeçirmeye çalışmayı bırakarak.

Tengo, Fukaeri'nin yumruk yaptığı küçük ellerine bakıyordu.

"Fakat bir sorun daha var" dedi Öğretmen, Tengo'ya. "Sen ve şu Komatsu adlı kişi *Pupa Hava*'yı piyasaya çıkartıp, Eri'den bir yazar yaratmaya çalışıyorsunuz. Fakat bu kızın okuma bozukluğu var. Disleksi yani. Bunu biliyor muydun?"

"Az önce trende, durumu aşağı yukarı anladığımı sanıyorum."

"Galiba doğuştan. O yüzden, okulda hep bir tür zihinsel özürlü gibi davrandılar, ama gerçekte akıllı bir kızdır. Güçlü meziyetleri vardır. Fakat yine de, onun disleksi olması, sizin planınız açısından son derece hafif bir ifadeyle pek hoş bir etki yaratmaz."

"Bu gerçeği bilen toplam kaç kişi var?"

"Kendisi dışında üç kişi" dedi öğretmen. "Ben, kızım Azami ve sen. Başka kimse bilmiyor."

"Eri'nin gittiği okuldaki öğretmenleri bunu bilmiyor mu?"

"Bilmiyorlar. Küçük bir taşra okulu. Disleksi diye bir sözcüğü bile duymamışlardır. Üstelik okula gittiği süre çok kısa bir dönem."

“Öyleyse, bir şekilde gizleyebiliriz.”

Öğretmen bir süre, Tengo’nun yüzüne fiyat biçiyormuş gibi baktı.

“Nedense Eri sana güveniyor gibi” dedi bir süre sonra Tengo’ya. “Neden bilemiyorum. Fakat...”

Tengo sessizce sonrasında gelecek sözcükleri bekledi.

“Fakat ben Eri’ye güvenirim. Eğer o eserini senin ellerine bırakmak istiyorsa, kabul etmekten başka çarem yok. Yalnız, bu planı devam ettirmek istiyorsan, onunla ilgili bilmen gereken bazı gerçekler var.” Öğretmen sanki ince bir iplik parçası görmüş gibi, pantolonunun sağ dizini birkaç kez eliyle hafifçe silkeledi. “Bu kızın nerede, nasıl bir çocukluk geçirdiğini, benim nasıl bir mazi sonrasında Eri’yi alıp yetiştirdiğimi bilmen gerek. Konuşmaya başlarsak uzun sürer gerçi.”

“Dinlerim” dedi Tengo.

Tengo’nun yanındaki Fukaeri oturuşunu düzeltti. Kız yine hırkasının yakasını elleriyle tutarak boynunda birleştirmişti.

“Tamam öyleyse” dedi Öğretmen. “1960’lara gidelim. Eri’nin babasıyla benim, uzun süren samimi bir dostluğumuz oldu. Ben on yaş kadar büyüğüm, ama aynı üniversitede, aynı fakültede ders veriyorduk. Karakterlerimiz ve dünya görüşümüz oldukça farklıydı, ama nedense huylarımız uyuşurdu. İkimiz de geç evlendik ve aynı sıralarda ikimizin de kız çocuğu oldu. Aynı lojmanda oturduğumuzdan, ailecek de görüşüyorduk. İşimizde de başarılıydık. İkimiz o dönemde ‘baş döndürücü bilim adamları’ olarak revaçtaydık. Sık sık medyada da boy gösteriyorduk. Her şeyden keyif aldığımız bir dönemdi.

Fakat 1960’ların sonuna yaklaştıkça, toplum gitgide kokuşmaya başladı. 1970’teki Japon-Amerikan Güvenlik Antlaşması öncesinde öğrenci olayları şiddetlendi, üniversiteler işgal edildi, özel polis birlikleriyle çatışmalar oldu, iç çatışmalar da çıktı, kan döküldü, insanlar öldü. Bütün bunlar beni öylesine yıprattı ki, üniversiteyi bıraktım. Zaten akademiye uygun olmadığımı hissediyordum, ama o sıralarda iyice nefret ettim. Yok sistemmiş, yok sistem karşıtıymış, bunların benim için hiçbir önemi yoktu. Nihayetinde iki farklı örgütlenmenin kapışmasından başka bir şey değildi. İşte o yüzden, ister büyük olsun isterse küçük, örgüt denen şeye asla inanmam. Görünüşüne bakılırsa, sen o sıralarda üniversite öğrencisiydin herhalde.”

“Ben üniversiteye girdiğimde, o patırtılar tamamen sona ermişti.”

“Şenliği kaçırdın yani.”

“Eh, öyle.”

Öğretmen ellerini bir anlığına havaya kaldırıp, sonra tekrar dizlerinin üstüne koydu. “Üniversiteyi bıraktım, Eri’nin babası da iki yıl sonra üniversiteden ayrıldı. O, dönemin, Mao Zedong’un devrim ideolojisine körü körüne inanıyordu ve Çin’in kültür devriminin destekçilerindendi. Kültür devriminin ne kadar çirkin, nasıl insanlık karşıtı yanları olduğuna dair bilgilere ne yazık ki kulak asmıyorduk. Mao’nun özdeyişlerinden örnekler vererek konuşmak, bir grup entelektüel arasında moda bile olmuştu. Eri’nin babası bir grup öğrenciyi örgütleyip Kızıl Tugaylar benzeri bir bölüğü okul içerisinde oluşturarak, üniversite işgaline de katıldı. Ona inanarak başka üniversitelerden gelip, örgütüne katılanlar bile olmuştu. Onun önderlik ettiği fraksiyon bir dönem oldukça büyümüştü. Üniversitenin talebi üzerine özel polis birlikleri üniversiteyi bastı. Eri’nin babası binaları işgal eden öğrencilerle birlikte tutuklanarak, hâkim karşısına çıkartıldı. Dahası, üniversitedeki işinden tamamen

atıldı. Eri çok küçüktü, herhalde hiçbir şey anımsamıyordur.”

Fukaeri suskundu.

“Babasının adı Tamotsu Fukada idi. Üniversiteden atıldıktan sonra, Kızıl Tugayların çekirdeğini oluşturan on kadar öğrencisini de yanına alarak ‘Takaşima Okulu’na katıldı. Öğrencilerin çoğu da üniversiteden atılmıştı. Gidecekleri bir yer yoktu. Takaşima onlar için biçilmiş kaftandı. O dönem medyadaki gündem maddelerinden biriydi. Bilmiyor musun?”

Tengo başını iki yana salladı. “Bu konuyu bilmiyorum.”

“Fukada ailesiyle birlikte hareket ediyordu. Yani karısı ve Eri’yle birlikte. Ailecek Takaşima’ya katıldılar. Takaşima Okulu’nun ne olduğunu biliyor musun?”

“Ana hatlarıyla” dedi Tengo. “Komün benzeri bir örgütlenme. Tamamen ortak, tarıma dayanan bir yaşam sürüyorlardı. Mandıra işine de el atmışlardı ve ülke geneline yayılan bir örgüttü. Özel mülkiyet asla kabul edilmiyordu. Her şey ortaktı.”

“Aynen öyle. Fukada işte o Takaşima Sistemi içerisinde ütopyasını bulmaya çalıştı diye bilinir.” Öğretmen’in yüzünde düşünceli bir ifade oluşmuştu. “Açıklamaya gerek yok, ama hiçbir dünyada ütopya diye bir şey var olamaz. Simya ve sonsuz hareketin asla var olamaması gibi. Takaşima’nın yapmaya çalıştığı, bence hiçbir şey düşünmeyen robotlar üretmek gibi bir şeydi. İnsanların kafalarından kendi başına düşünmesine yarayan devreleri söküp alıyordu. George Orwell’ın romanında yazdığı gibi bir dünya. Fakat muhtemelen senin de bildiğin gibi, böyle beyin ölümü gerçekleşmiş gibi bir duruma gelmeyi arzulayan tipler şu âlemde hiç de az değil. Öylesi çok daha rahat ne de olsa. Sıkıntılı meselelere kafa yormaya gerek yok. Sesini kesip, yukarıdan söylenenleri yapmak yeterli. Aç kalma tasası yok. O türden bir çevre arzulayanlar için Takaşima Okulu ütopya olabilir.

Fakat Fukada öyle biri değildi. Konu ne olursa olsun, kendi kafasının içinde çözümlemeye çalışan bir insandı. Bunu mesleğinin temeline oturtarak ekmeğini kazanmış bir insandı. O yüzden Takaşima gibi bir yerde hoşnut olmasına imkân yoktu. Elbette Fukada’nın kendisi de bunu en baştan itibaren biliyordu. Üniversiteden kovulmuş, kalın kafalı öğrencileri peşine takmış, başka gidecek yer bulamayınca, geçici bir sığınma yeri olarak orayı seçmişti. Dahası, onun aradığı, Takaşima gibi bir sistemin nasıl işlediğini öğrenmekti. Her şeyden önce tarım tekniklerini öğrenmeleri gerekiyordu. Fukada da, öğrencileri de büyük şehirde doğup büyümüş insanlardı ve tarım hakkında en ufak bilgileri yoktu. Benim roket mühendisliği hakkında hiçbir şey bilmemem gibi. O yüzden en baştan itibaren, bilgi ve teknikleri uygulamalı olarak özümsemeleri gerekiyordu. Ürünlerin dağıtım sistemi, kendi kendine yeterliliğin sınırları, ortak yaşamın somut kuralları gibi, öğrenmeleri gereken çok şey vardı. İki sene boyunca Takaşima Sistemi içerisinde yaşam sürüp, öğrenebilecekleri her şeyi öğrendiler. İstedikten sonra çabuk öğrenen tiplerdi. Takaşima Sistemi’nin üstün ve zayıf yanlarını net olarak analiz edebilmişlerdi. Sonra Fukada, kendi grubuyla birlikte Takaşima’dan ayrılıp, bağımsız kaldı.”

“Takaşima eğlenceliydi” dedi Fukaeri.

Öğretmen gülümsedi. “Küçük bir çocuk için eğlencelidir mutlaka. Fakat büyüyüp, belirli bir yaşa gelip de benlik oluşunca, çoğu çocuk için Takaşima’da olmak canlı canlı cehennemi tecrübe etmekten farksızdı. Kendi kafalarının içinde olguları tartmak gibi çok doğal bir istek, tepeden inme bir güçle bastırılıyordu ne de olsa. Örneklemek gerekirse, beyni tahta çarığa sokmak gibi bir şey.”

“Çarığa sokmak” diye sordu Fukaeri.

“Eskiden Çin’de küçük kız çocuklarının ayakları zorla tahta çarıklara sokulur, büyümesi engellenirmiş” diye açıkladı Tengo.

Fukaeri sessizce o manzarayı hayal etmeye çalıştı.

Öğretmen sözlerini sürdürdü. “Fukada’nın önderlik ettiği ayrılıkçı grubun çekirdeği, elbette onunla birlikte hareket eden, şu Kızıl Tugaylar benzeri örgütlenmeyi oluşturan eski öğrencileriydi, ama onların dışında da gruba katılmak isteyenler çıktı ve o ayrılıkçı grup kartopu gibi gittikçe büyüyerek, başlangıçta düşündüklerinden çok daha fazla bir sayıya ulaştı. İdealler uğruna Takaşima’ya girmişlerdi, ama oradaki tarzdan bıkan, hayal kırıklığına uğrayan tiplerin sayısı da bir hayli fazlaydı. Aralarında hippi tarzı bir komün hayatı düşleyenler olduğu gibi, üniversite olaylarında çöküntüye uğrayan sol görüşlü insanlar da, monotonlaşan gerçek yaşamdan bıkarak yeni bir ruhani dünya arayışıyla Takaşima’ya girenler de vardı. Bekârlar da, Fukada gibi aile sahibi insanlar da vardı. Işığı gören gelmişti mi desem, karmaşık bir topluluktu. Fukada onların liderliğini üstlendi. Doğuştan liderdi. İsrailoğullarına önderlik eden Musa gibi. Akıllıydı, konuşmayı bilirdi, muhakeme yeteneği gelişmişti. Çok karizmatikti. İriyarıydı. Öyle ya, tam senin boylardaydı. İnsanlar doğal olarak onu grubun merkezine yerleştirerek, verdiği kararlara uydular.”

Öğretmen ellerini açarak Fukada’nın cüssesinin iriliğini göstermeye çalıştı. Fukaeri o ellerin arasında kalan açıklığa baktıktan sonra dönüp Tengo’nun cüssesine baktı. Fakat bir şey söylemedi.

“Fukada ile ben karakter açısından da, dış görünüm açısından da çok farklıydık. O doğuştan liderdi, bense doğuştan yalnız kurt. O siyasi bir insandı, bense siyasete karşıydım. O iriyarıydı, bense bücürüm. O yakışıklı ve alımlıydı, bense kafası şekilsiz bir bilim adamı. Fakat tüm bunlara rağmen, biz iki iyi dosttuk. Birbirimizi kabul eder, güvenirdik. Abartmıyorum, ömrümdeki tek dostumdu.”

Tamotsu Fukada’nın önderlik ettiği grup Yamanaşi ilinin dağlık kesiminde metruk bir köy bulur. Tarımı devam ettirecek kimse kalmamış, geriye kalan yaşlılar tarla işi yapamayacak duruma gelmiştir ve köy neredeyse terk edilmiş gibidir. Oradaki tarım alanlarını ve boş evleri hemen hemen bedavaya satın alırlar. Köyde sera da vardır. Devlet de zaten var olan tarım alanını devralıp tarım yapmaya devam etmeleri koşuluyla para yardımında bulunur. En azından ilk birkaç sene vergi indiriminden de yararlanırlar. Buna ek olarak Fukada’nın kişisel para kaynakları da vardır. Fakat bu paranın nereden, nasıl geldiğini Öğretmen Ebisuno da bilmiyordu.

“Fukada’nın ağzı sıkıydı, o paranın nereden geldiği konusunu hiç açmadı. Fakat Fukada komünü kurmak için gerekli olan hatırı sayılır parayı *bir yerlerden* bulmuştu. Topluluk o parayı tarım gereçleri, inşaat malzemeleri satın almak için kullandı, bir kısmını da tedbir olarak ayırdı. Mevcut binaları onararak otuz kişilik bir topluluk halinde yaşayabilecekleri bir mekân yarattılar. 1974 yılıydı. Yeni komün *Öncüler* diye adlandırıldı.”

Öncüler? Tengo bu adı duymuştu. Fakat nerede duyduğunu anımsamıyordu. Belleğini zorlamak da istemiyordu. Bu sinirlerinin yıpranmasına neden oluyordu. Öğretmen konuşmasını sürdürdü.

“Fukada, yeni toprağa alışana kadar geçecek birkaç yıl boyunca komün idaresinde zorluklarla karşılaşmayı göze almıştı. Fakat işler umduğundan çok daha iyi gitti. İklim koşulları açısından şanslı oldukları gibi, çevre sakinlerinden de yardım gördüler. İnsanlar lider Fukada’nın kişiliğine sempati duyuyorlar ve Öncüler grubu gençlerinin kan ter içerisinde coşkuyla çalıştığını gördükçe hayran

kalıyorlardı. Oralılar sık sık yanlarına geliyor, hemen her konuda faydalı bilgiler veriyorlardı. Böylelikle orada nasıl tarım yapılacağını özümsediler, toprakla birlikte nasıl yaşayacaklarını öğrendiler.

Temelde, Takaşima'da öğrendikleri bilgileri Öncüler grubu aynen kullanmıştı, ama bazı noktalarda kendilerine özgü yenilikler yaptılar. Örneğin tamamen organik tarıma geçtiler. Tarım zararlılarına karşı kimyevi ilaçlar kullanmıyor, yalnızca organik gübreyle sebze yetiştiriyorlardı. Sonra büyük şehirlerdeki varlıklı kitleye yönelik olarak gıda maddelerinin siparişle uzaktan satışına başladılar. Çünkü bu daha fazla para kazandırıyordu. Deyim yerindeyse ekolojik tarımın başlangıcıydı diyebiliriz. İyi bir nokta yakalamışlardı. Üyelerin çoğu büyük şehir kökenli olduğundan, büyük şehirlerde yaşayan insanların ne istediğini çok iyi biliyorlardı. Taze ve lezzetli sebze olduktan sonra, büyük şehirli insanlar seve seve yüksek miktarlar öderler. Taşımacı şirketle sözleşme yaparak, ürün dağıtımını basite indirip ürünlerini büyük şehirlere en hızlı yoldan göndermelerini sağlayan, kendilerine özgü bir sistem geliştirdiler. 'Üzerinde hâlâ toprak kokusu olan, doğal ortamda yetişmiş' sebzeleri de ilk kez onlar ticari ürün haline getirdiler."

"Birçok kez Fukada'nın tarım arazisine gidip, onunla sohbet ettim" dedi Öğretmen. "Yeni bir çevre kazanmıştı, yeni olasılıkları deniyordu ve keyfi de yerindeydi. O sıralar Fukada için en huzurlu, en umut dolu yıllardı belki de. Ailesi de yeni yaşamlarına alışmış gibiydi.

Öncüler tarım alanı hakkında övgüler alan bir gruptu. Gazetelerdeki satış ilanları sayesinde adları duyulmuştu artık ve medya da onları başarılı komün örneği olarak gösteriyordu. Para ve bilgiye boğulmuş gerçek dünyadan kaçıp, doğa içerisinde ter akıtarak çalışmak isteyen insan sayısı hiç de az değildi ve Öncüler de o insanları kendine bağlamayı başarıyordu. Katılmak isteyenler mülakat yoluyla inceleniyor, işe yarayacak gibiyse topluluğa dahil ediliyordu. Öyle her geleni almıyorlardı. Üyelerin nitelik ve ahlak düzeyini yüksek tutmak gerekiyordu. Tarımdan anlayan insanları, kas gücü gerektiren işlerde çalışabilecek insanları seçiyorlardı. Kadın-erkek oranını yarı yarıya tutmak istediklerinden kadınları da kabul ediyorlardı. İnsan sayısı artınca tarım arazisinin de genişlemesi gerekir. Çevrede kullanılmayan tarla ve konut hâlâ fazlasıyla vardı ve o sayede, yaşadıkları mekânı genişletmeleri zor olmuyordu. Başlangıçta üyelerin çoğunluğu genç ve bekâr insanlardı, ama günden güne ailecek katılanların sayısı da arttı. Yeni katılanlar arasında yükseköğrenim görmüş, uzmanlık gerektiren mesleklerde çalışmış insanlar da vardı. Sözgelimi doktor, mühendis, muhasebeci gibi. Komün o tür insanları seve seve kabul ediyordu. Uzmanlık gerektiren konulardan anlayanlar işlerine yarıyordu ne de olsa."

"O komünde ilkel komün tarzı bir sistem mi vardı?" diye sordu Tengo.

Öğretmen başını iki yana salladı. "Hayır. Fukada ortak mülkiyetten uzak durdu. O siyasi açıdan radikal bir insandı, ama aynı zamanda serinkanlı bir realistti. Onun hedeflediği daha yumuşak bir komündü. Karınca yuvası gibi bir toplum, onun hedefi değildi. Bütünü birkaç birime bölerek, o birimler içerisinde yumuşak bir ortak yaşam sürme yolunu seçti. Özel mülkiyeti kabul ederek, bir parça maaş da dağıtıyordu. İnsanların kendi birimlerinde hoşnut olmamaları durumunda başka bir birime geçmeleri mümkün olduğu gibi, Öncüler topluluğundan ayrılmak isterlerse bu konuda da serbesttiler. Dışarı ile iletişim de mümkündü ve ideolojik eğitim ya da beyin yıkama gibi bir duruma neredeyse hiç rastlanmıyordu. Fukada böyle özgür ve doğal bir sistemin, iş verimini artıracağını Takaşima'da bulunduğu dönemde edindiği deneyim sayesinde öğrenmişti."

Fukada'nın önderliğindeki Öncüler komününde işler iyice rayına oturur. Fakat sonunda komün kesin olarak ikiye bölünür. Böyle bir bölünme, Fukada'nın oluşturduğu birim sistemi devam ettiği sürece kaçınılmaz sonuçtur. Gruplardan biri silahlı mücadeleyi esas alan ve bir zamanlar Fukada'nın örgütlediği, Kızıl Tugaylar benzeri birim çevresinde bir araya gelip devrimi amaçlayan ekiptir. Onlar tarımsal komün yaşamını, yalnızca devrimin hazırlık aşaması olarak görürler. Tarım yaparak kendilerini gizleyecek, zamanı geldiğinde silahlarına sarılarak ayaklanacaklardır. Bu onların sarsılmaz inancıdır.

Diğer grup ise ılımlı gruptur. Antikapitalist bir sistem amaçlamaları silahlı grupla ortak noktadır, ama siyasetle aralarına mesafe koyarak, doğal ortam içerisinde kendi kendilerine yetecek bir komün yaşamı sürme ideali taşımaktadırlar. Komünde ılımlılar sayıca üstündür. İki grup su ve yağ gibidir. Normalde tarım işleriyle uğraşırken, hedef tek olduğundan sorun çıkmaz, ama komünün tamamının işleyişini ilgilendiren kararlar alınacağı zamanlarda sürekli iki karşıt fikir çıkar. Geri adım atmaya imkân olmayan konularla da sık sık karşı karşıya gelinir. O durumlarda sert tartışmalar yaşanır. Hal böyle olunca komünün bölünmesi an meselesi haline gelir.

Zaman geçtikçe uzlaşma alanı iyice daralır. Sonunda Fukada da, ikisinden birini tercih etmek zorunda bırakılır. Üstelik Fukada, 1970'ler Japonya'sında devrim yapmaya uygun bir ortam olmadığının bilincindedir. Onun kafasındaki, aslında olasılık olarak devrimdir, bir metafor, bir savlama olarak devrimdir. Böylesi sistem karşıtı, yıkıcı bir düşüncenin, düşünce olarak ortaya konulmasının sağlıklı bir toplum için mutlaka gerektiğine inanmaktadır. Ama nihayetinde yemeğe katılan bir baharat olarak kalmalıdır. Ancak, bir zamanlar önderlik ettiği öğrencilerinin arzuladığı, gerçek kanın aktığı gerçek bir devrimdir. Elbette bunda Fukada'nın da sorumluluğu vardır. Çağının akışına kapılarak, insanın kanını kaynatan, içinin içine sığmamasına neden olan bir mitosun öğrencilerinin kafasında kök salmasına neden olan kendisidir ne de olsa. *Benim kastettiğim farazi anlamdaki devrimdi*, diyebilecek durumda değildir artık. Sözüne sadık ve zeki bir adamdır. Aynı zamanda bilim adamı olarak da üstün meziyetlere sahiptir. Fakat maalesef, söylediklerine sonradan körü körüne inanma huyu vardır ve meseleleri içinde özümseme, uygulamadan önce ölçüp biçme alışkanlığı yoktur.

Böylelikle Öncüler komünü kesin olarak ikiye ayrılır. Ilımlılar, Öncüler olarak ilk baştaki köyde kalır; silahlı mücadeleyi hedefleyen grup ise 5 kilometre uzaklıktaki başka bir terk edilmiş köye yerleşerek o köyü devrim hareketlerinin üssü haline getirir. Fukada ailesi, diğer tüm aileler gibi Öncüler'le birlikte kalır. Ana hatlarıyla dostane bir ayrılmadır. Ayrılan komünün inşası için gerekli sermayeyi de, yine Fukada bir yerlerden bulur. Ayrılma sonrasında da, iki komün işbirliğine devam eder. Gerekli malzemelerin değiş tokuşu sürdüğü gibi, ekonomik nedenlerden dolayı ürünlerin satışında da aynı rota kullanılır. İki küçük komünün ayakta durabilmesi için yardımlaşmaları gereklidir.

Fakat Öncüler ile yeni komün arasındaki insan trafiği çok geçmeden kesiliverir. Çünkü hedefleri tamamen farklıdır. Yalnızca Fukada ile, onun bir zamanlar önderlik ettiği coşkulu öğrencileri arasındaki iletişim ayrılma sonrasında da devam eder. Fukada onlara karşı güçlü bir sorumluluk hissetmektedir. Hepsi aslında onun örgütlediği, Yamanaşi'de dağ başına kadar sürüklediği insanlardır ne de olsa. Kendi tercihi dolayısıyla kestirip atabilecek durumda değildir. Ayrıca yeni komün de Fukada'nın sahip olduğu gizli para kaynağına gereksinim duymaktadır.

“Fukada’nın kendi içinde de bir parçalanma yaşadığı söylenebilir” dedi öğretmen. “O artık devrim olasılığına inancını ve bu konudaki heyecanını yitirmişti. Fakat yine de, tamamen reddetmeyi de başaramıyordu. Devrim olasılığını reddedecek olursa, o ana kadar sürdüğü yaşamı da reddetmiş, herkesin önünde hatasını kabul etmiş olacaktı. Bu onun yapabileceği bir şey değildi. Bunun için fazla gururluydu ve kendini geri çekmesi durumunda öğrencileri arasında kargaşa yaşanmasından endişeliydi. O aşamada, Fukada’nın öğrencileri üzerindeki gücü, hâlâ etkiliydi.

Böylece Fukada Öncüler ile yeni komün arasında gidip gelerek yaşamaya başladı. Öncüler’in liderliğini yaparken, öte yandan da silahlı mücadele amaçlı komünün danışmanlığını yapıyordu. Artık devrime inancı kalmamış bir insan, başkalarına devrim teorileri açıklamaya devam ediyordu işte. Ayrılan komünün üyeleri tarımla birlikte, silahlı talimler de yapıyor, katı bir ideolojik eğitim uyguluyordu. Dahası, siyasi açıdan Fukada’nın niyetinin aksine, günden güne daha da radikalleştiler. Bu komün tamamen içine kapanıktı ve aralarından olmayanı asla içeri almıyorlardı. Asayiş polisi, silahlı devrimden söz ediyorlar diye, onları dikkat edilmesi gereken gruplar arasına alarak, gizlice izlemeye başladı.”

Öğretmen bir kez daha pantolonunun dizine baktı. Sonra başını kaldırdı.

“Öncüler’in parçalanması 1976 yılında oldu. Eri’nin Öncüler’den kaçarak yanıma gelmesi ise ertesi yıla rastlar. O sıralardan itibaren yeni komün Şafakçılar diye, yeni bir isim almıştı.”

Tengo başını kaldırarak, gözlerini kıstı. “Biraz durun lütfen” dedi. “Şafakçılar.” Bu adı bir yerlerde duymuştu. Fakat belleği nedense o bilgiyi vermeyi reddediyor gibiydi. Elde edebildiği yalnızca, gerçek olduğunu sandığı kırıntılardan ibaretti. “Bu Şafakçılar dediğiniz, yakın zamanlarda büyük bir olay çıkartmış olabilir mi?”

“Aynen öyle” dedi Öğretmen Ebisuno. Sonra o ana kadar hiç takınmadığı kadar ciddi bir yüz ifadesiyle Tengo’ya baktı. “Motosu Gölü yakınlarında polisle silahlı çatışmaya giren o ünlü Şafakçılar elbette.”

Silahlı çatışma, dedi Tengo içinden. Olayı duymuştu. Büyük bir olaydı. Fakat nedense ayrıntılarını bir türlü anımsayamıyordu. Meseleler birbirine karışmıştı. Anımsamak için kendini zorladığında, vücudunun tamamı buruluyormuş gibi oluyordu. Sanki belinden yukarısı ile aşağısı ters yönlere çevriliyordu. Başının içini duman kaplamış, çevresindeki hava yoğunluğunu kaybetmiş gibiydi. Tüm vücudu suya gömülmüşçesine, sesler boğuklaşmaya başladı. O “kriz” her an yeniden gelebilirdi.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Öğretmen, endişeli bakışlarla. Sesi çok uzaklardan geliyormuş gibiydi.

Tengo başını iki yana salladı. Sonra son bir çabayla, “İyiyim. Hemen geçer” dedi.

Bedeni insanın kutsal tapınağıdır

Testislere tekme atma konusunda Aomame kadar usta olanların sayısı büyük ihtimalle azdır. Tekme atma tarzı üzerine her gün yeni fikirler dener, antrenman yapmayı da eksik etmezdi. Testislere tekme atarken en önemli şey tereddüt etmemekti. Hitler'in Hollanda ve Belçika'nın tarafsızlık ilanlarına kulak asmayıp, iki ülkeyi işgal etmek yoluyla Majino Hattı'nı zayıf noktasından delerek Fransa'yı kolayca ele geçirmesi gibi. Tereddüde yer yoktu. Bir anlık tereddüt, yaşamına mal olabilirdi.

Genel olarak bakıldığında, bu yol dışında, kadınların, kendilerinden cüsseli erkekleri teke tek mücadelede alt etmesinin başka yönteminin neredeyse olmadığı söylenebilir. Bu, Aomame'nin sarsılmaz inancıydı. Bedenin o kısmı, erkek denilen yaratığın taşıdığı, belki de sallayıp durduğu, en can alıcı zayıf noktaydı. Çoğu durumda da savunulması kolay değildi.

Testisleri var gücünle tekme atmanın nasıl bir acıya yol açtığını, bir kadın olan Aomame somut olarak anlayamıyordu. Fikir de yürütemiyordu. Fakat bunun müthiş bir acıya neden olduğunu karşısındakinin tepkisinden, yüzünün aldığı ifadeden tahmin edebiliyordu. Çok güçlü ve sağlam erkekler bile bu acıya dayanamıyor gibiydiler. Dahası bu anlarda, kendilerine olan saygıları da büyük ölçüde zedeleniyordu sanki.

"İnsana dünyanın sonunun geldiğini düşündüren bir acı. Daha uygun bir ifade de olamaz. Sıradan acılardan farklıdır" demişti adamın biri iyice tartarak, Aomame açıklamasını istediğinde.

Aomame bu benzetmeyi bir süre düşünmüştü. *Dünyanın sonu?*

"Peki, tersinden söyleyecek olursak, dünyanın sonu testislere var güçle atılan bir tekme gibi midir acaba?" demişti Aomame.

"Dünyanın sonunu tecrübe etmediğim için bilemem, ama haklı olabilirsin" demişti konuştuğu adam, boş gözlerle havaya bakarak. "O anda derin bir güçsüzlük duygusu hissedersin yalnızca. Karanlıkta, çaresiz ve kimsesizsindir."

Aomame o konuşmadan sonra televizyonun gece yarısı yayınında *Sahilde* filmini izlemişti. 1960'larda çekilmiş bir Amerikan filmiydi. Amerika ve Sovyetler arasında topyekûn bir savaş patlak veriyor, yüzlerce nükleer füze uçan balıklar gibi gökyüzünü kaplıyor, yeryüzü mahvoluyor, dünyanın büyük kısmında insanlık yok oluyordu. Fakat rüzgârın yönü nedeniyle, yalnızca Güney Yarımküre'deki Avustralya'ya ölüm bulutları ulaşmıyordu. Yine de, nükleer etkinin oraya ulaşması da an meselesiydi. İnsanoğlunun yok oluştan kaçma şansı yoktu. Hayatta kalan insanlar, o topraklarda kaçınılmaz sonu ellerinden hiçbir şey gelmeden bekliyorlardı. Herkes kendi bildiği şekilde, son günlerini yaşıyordu. Öykü böyleydi. İç karartıcı bir filmdi (fakat buna rağmen, Aomame herkesin yüreğinin derinliklerinde bir yerde, dünyanın sonunun gelmesini beklediğinden emin olmuştu).

Nihayetinde, Aomame gece yarısı tek başına o filmi izlerken, "Şimdi anlaşıldı. Demek testislere atılan sert bir tekme erkeklere kendini böyle hissettiriyor" tahminine ulaşmış, kendince ikna olmuştu.

Aomame spor akademisinden mezun olduktan sonra dört yıl boyunca enerji içecekleri ve sağlık ürünleri imal eden bir şirkette çalışmış, o şirketin *softball* takımının çekirdek oyuncusu (aslardan biri, dördüncü atıcı) olarak başarılara imza atmıştı. Takım hatırı sayılır bir başarı kazanmış, ülke çapındaki turnuvada ilk sekize girmeyi birçok kez başarmıştı. Fakat Tamaki Otsuka'nın ölümünün ertesi ayı, Aomame şirkete istifa dilekçesi vererek, *softball* oyunculuğu kariyerine son noktayı

koymuştu. Çünkü *softball* mücadelesini daha fazla sürdürmek içinden gelmemişti. Yaşamını da baştan sona yeniden düzenlemişti. Sonra üniversite yıllarından kalma bir tanıdığının aracılığı sayesinde Hiroo'daki bir spor kulübünde eğitmen olarak çalışmaya başlamıştı. Spor kulübünde ağırlıklı olarak kas geliştirme ve dövüş sanatları dersleri veriyordu. Üye aidatları yüksek, ünlü bir spor kulübüydü ve devam edenler arasında meşhurların sayısı da çoktu. Aomame kadınlar için kendini koruma teknikleri öğrettiği sınıflar da açmıştı. Bu Aomame'nin en usta olduğu alandı. Bezden, iriyarı bir adam yaparak, apış arasına da testisler yerine siyah kar eldiveni dikerek, kadın üyelere var güçleriyle tekme atma antrenmanı yaptırıyordu. Gerçekliği artırmak için eldivenin içerisine iki tenis topu tıkıştırdığı da olmuştu. Tam o noktaya hızla, merhametsizce tekrar tekrar tekme attırıyordu. Kadın üyelerin çoğu bu antrenmandan keyif alıyorlardı ve teknikleri de gözle görülür ölçüde gelişmişti, ama kulüpte bu manzarayı gözlerini kısarak izleyenler de (çoğu elbette kulübün erkek üyeleriydi) vardı. Gidip kulübün yöneticilerine, "Bu işi biraz abartmıyor mu?" diye şikâyet etmişlerdi. Sonuçta, müdür Aomame'yi çağırmış, testislere tekme antrenmanını programdan kaldırmasını söylemişti.

"Fakat testislere tekme atmadığı müddetçe, bir kadının erkeklerin saldırısı karşısında kendini koruması neredeyse imkânsızdır" diye müdüre açıklamaya çalışmıştı Aomame. "Çoğu erkek iri cüsseli ve daha güçlüdür. Testislere atılacak güçlü bir tekme, kadınların kazanmasının tek yoludur. Mao Zedong da aynı şeyi söylüyor. Karşındakinin zayıf noktasını bulacaksın, erken davranarak o noktaya yoğun taarruzda bulunacaksın. Bunun dışında gerillanın düzenli ordu karşısında kazanma şansı yoktur."

"Senin de bildiğin gibi, burası Tokyo merkezindeki sayılı spor kulüplerinden biri" demişti müdür, sıkıntılı bir yüz ifadesiyle. "Üyelerimizin çoğu kalburüstü insanlardır. Her ne konuda olursa olsun düzeyimizi korumamız gerek. İnsanlarda bırakacağımız izlenim önemlidir. Yaşını başını almış kadınların bir araya toplanıp çığlıklar atarak bez mankenin apış arasına tekme atma antrenmanı yapması, nedeni ne olursa olsun, hedeflediğimiz düzeyi düşüren bir durum. Kulübe üye olmak isteyenlerden, gezmeye gelip de tesadüfen senin sınıfının o halini görerek vazgeçenler de oldu. İster Mao Zedong olsun, isterse Cengiz Han, ne dedikleri beni ilgilendirmez. Bu manzara çoğu erkekte endişe, öfke ve huzursuzluktan başka bir şey yaratmaz."

Erkek kulüp üyelerinin endişe, öfke ve huzursuzluk hissetmeleri, Aomame'nin zerre kadar umurunda değildi. Kaba güç kullanılarak tecavüze uğramanın acısıyla karşılaştırıldığında, o huzursuzluk çok basit kalırdı. Fakat müdürün direktiflerine de karşı gelemezdi. Aomame'nin girdiği, kendini koruma teknikleri sınıfındaki antrenmanların dozajı oldukça düşük bir düzeye çekildi. Bez manken kullanması da yasaklandı. O yüzden, antrenmanların içeriği iyice kof, görüntüden ibaret bir hal almıştı. Aomame için bu elbette keyifli bir durum değildi ve sınıfa katılanlar da memnun olmamışlardı ama Aomame yalnızca ücretli bir çalışan olduğundan yapabileceği bir şey yoktu.

Aomame'ye göre, bir erkeğin saldırısı karşısında, testislerini kuvvetli bir şekilde tekmelemek dışında yapılabilecek bir şey yoktu. Saldıran adamın kolunu yakalayıp sırtından aşırmak gibi yüksek bir teknik, uygulamada kolay kolay başarılı olamazdı. Gerçeklik ve filmler birbirinden farklıydı. Öyle bir şeyi denemektense, hiçbir şey yapmaksızın dönüp tabana kuvvet kaçmanın daha doğru olacağına inanırdı.

Her şey bir yana, Aomame en az on çeşit testis tekmeleme tekniği geliştirmişti. Kendinden yaşça küçük çömezlere koruyucu kalkan taktırıp uygulama yaptığı da olurdu. "Aomame, senin o tekmelerin koruyucu takınca bile acıtıyor. Artık devam etmesek?" diye sızlanırlardı hep. Eğer gerekirse, o üstün tekniklerini gerçekten kullanmakta asla tereddüt etmezdi. *Üzerime gelen olursa, dünyanın sonunu*

görür. Aomame'nin kararı kesindi. *Krallık'ın gelişini kendi gözleriyle izler. Doğruca Güney Yarımküre'yi boylar, kangurularla birlikte ölüm küllerinde boğulur.*

Krallık'ın gelişini düşünürken, Aomame bar tezgâhında Tom Collins'ini yudumladı. Birini bekliyormuş gibi, arada sırada kol saatine göz atıyordu, ama birileriyle sözleşmiş değildi. Niyeti yalnızca, gelen müşteriler arasından uygun bir adam seçmekti. Üzerine kestane rengi Calvin Klein ceketini geçirmiş, altına da uçuk mavi bluzla lacivert mini etek giymişti. O gün de özel imalat buz kıracağı yanında değildi. Elbise dolabının çekmecesinde, havluya sarılmış halde huzurlu uykusundaydı.

Bar, Roppongi'deydi ve bekârlar barı olarak bilinirdi. Yalnız erkeklerin yalnız kadın bulmak için (bazı durumlarda tam tersi) geldiği bir yer olarak ünlüydü. Çok sayıda yabancı da vardı. İç dekorasyonu Hemingway'in müdavimi olduğu Bahamalar'daki bar model alınarak yapılmıştı. Duvarda doldurulmuş bir kılıçbalığı asılıydı, tavana boydan boya balıkçı ağı gerilmişti. Duvarlarda bazı insanların avladıkları devasa balıklarla çekilmiş fotoğrafları da asılıydı. Hemingway portresi de vardı. Babacan Hemingway. Yazarın alkol alışkanlığının pençesinde, kafasına kurşun sıkarak intihar etmiş olması, oraya gelenlerin pek umurunda değildi herhalde.

Bu akşam da birkaç erkek Aomame'ye yanaşmış ama hiçbiri onun hoşuna gitmemişti. Gece eğlencelerinde ustalaştıkları her hallerinden belli olan, üniversite öğrencisi kılıklı iki oğlan yanına geldiğinde, durduk yere başını ağrıtmak istemediğinden cevap bile vermedi. Bakışları meymenetsiz, memur kılıklı bir adamı ise, "Bir arkadaşımı bekliyorum" diyerek hemen reddetti. Çoğu durumda genç erkekler Aomame'nin hoşuna gitmezdi. Atak davranırlar ve kendine güven konusunda yanlarına yaklaşılmazdı ama konuşma konuları kısır ve sıkıcı olurdu. Yatağa girdiklerinde de kendilerini kasar, seksin gerçek keyfine varamazlardı. Tercihi, az çok yaşlılığa merdiven dayamış, mümkünse saçları seyrelmiş orta yaşlı adamlardı. Ayrıca karşısındaki bayağılaşmamalı, özenli olmalıydı. Elbette başının şekli de önemliydi. Fakat bu tanımlamaya uyan bir adam bulmak pek kolay değildi. O yüzden bazı koşullarından ödün vermesi gerektiği de olurdu.

Aomame barda göz gezdirerek sessizce iç geçirdi. *Neden şu âlemde "uygun erkek" bu kadar zor bulunuyor acaba?* Sean Connery'yi aklından geçirdi. Onun başının şeklini gözlerinde canlandırmakla bile içi bir hoş oluyordu. *Şimdi çıkıp gelse, ne yapar ne eder baştan çıkarırdım oysa.* Fakat söylemeye bile gerek yok ki, Sean Connery Roppongi'deki Bahama özentisi bekârlar barı gibi bir yere gelmez.

Barın duvarına yerleştirilen büyük ekran televizyonda Queen klibi gösteriliyordu. Aomame Queen'in müziğini sevmezdi. O yüzden elinden geldiğince o tarafa bakmamaya çalışıyordu. Hoparlörlerden gelen müziği de olabildiğince duymamaya çabalıyordu. Nihayet Queen bittiğinde, bu kez de Abba başladı. *Şu işe bak,* dedi Aomame içinden. Kötü bir akşam olacağa benziyordu.

Aomame "Söğüt Konağı"nın yaşlı sahibesi Madam'la çalıştığı spor kulübünde tanışmıştı. Kadın Aomame'nin ders verdiği, kendini koruma teknikleri sınıfına katılmıştı. Şu kısa ömürlü, bez mankene saldırı üzerine kurulu radikal sınıfa. Ufak tefekti ve sınıfın en yaşlısıydı, ama vücut hareketleri esnek, attığı tekmeler ise isabetliydi. Aomame, kadının gerekli olduğu anda gözünü bile kırpmadan tekmesini testislere yapıştırıvereceğini rahatlıkla anlayabiliyordu. Gereksiz yere konuşmuyor, konuştuğu zaman

da dolaylı ifadelere sapmıyordu. Kadının bu özelliği Aomame'nin hoşuna gitmişti.

"Benim yaşıma gelen bir insanın kendini korumasını gerektiren bir durum pek olmuyor aslında" demişti kadın bir gün ders bitiminde Aomame'ye, zarafet dolu bir gülümsemeyle.

"Mesele yaşla ilgili değil" demişti Aomame de, kararlı bir ses tonuyla. "Bu, yaşam tarzıyla ilgili. Sürekli kendini koruma kararlılığı sergilemek gerek. Saldırıya maruz kaldığında, karşındakinin merhametine sığınmayı kabul etmek, insanı bir yere götürmez. Güçsüzlük duygusunu gerektiğinden çok kabullenmek insanı bitirir."

Yaşlı kadın bir süre tek kelime etmeksizin Aomame'nin gözlerine bakmıştı. Aomame'nin söylediği bir şeyler, belki de tavrı kadında güçlü bir izlenim bırakmış gibiydi. Sonra sakince başını evet anlamında sallamıştı. "Söylediklerinde haklısın. Gerçekten aynen öyle. Çok tutarlı bir düşünce tarzın var."

Birkaç gün sonra Aomame'ye bir zarf gelmişti. Zarf, kulübün danışmasına emanet edilmişti. İçinde kısa bir mektup vardı ve zarif bir el yazısıyla yaşlı kadının adı ve telefon numarası yazılıydı. Meşgul olduğunu bildiğini, boş vakit bulduğunda ararsa memnun olacağını yazıyordu.

Telefona, sekreteri olacak, bir adam çıkmıştı. Aomame adını söyleyince, yanıt vermeksizin iç hattan diğer telefona yönlendirmişti. Yaşlı kadın telefona çıkarak, arama zahmetine girdiği için müteşekkir olduğunu söylemişti. Bir sakıncası yoksa birlikte yemeğe çıkmak ve kişisel bir konu görüşmek istediğini söylüyordu. Aomame memnuniyet duyacağını söyleyince, yaşlı kadın ertesi akşamın uygun olup olmadığını sormuştu. Aomame için bir sorun yoktu. Yalnızca, kadının kendisiyle ne konuşabileceğini düşünmüş, biraz tuhafına gitmişti.

Azabu'nun kasvetli bir kısmındaki Fransız restoranında buluşmuşlardı. Kadın eskiden beri oranın müdavimi olsa gerek, onları iç taraftaki bir masaya almışlar, kadını tanıdığı belli olan, orta yaşlarının sonundaki garson tüm nezaketiyle servis yapmıştı. Yaşlı kadının üzerinde kesimi hoş, uçuk yeşil (muhtemelen 1960'ların Givenchy tasarımı), tek parça bir elbise vardı, yeşim taşından kolye takmıştı. Yemek esnasında restoranın işletmecisi gelerek hal hatır sormuştu. Mönüde sebze yemekleri çoğunluktaydı, lezzetli ve hafif yemeklerdi. O günün özel çorbası da tesadüf eseri bezelye çorbasıydı. Yaşlı kadın yalnızca bir kadeh Fransız şarabı beyaz Chablis söylemiş, Aomame de ona eşlik etmişti. Tıpkı yemekler gibi, insanın ağzında hoş tatlar bırakan bir şaraptı. Aomame ana yemek olarak beyaz etli balık ızgara istemiş, yaşlı kadınsa yalnızca sebzelerden oluşan bir yemek söylemişti. Kadının yemek yeme tarzında bir sanat eserinin güzelliği vardı. "Benim yaşıma gelince çok az bir yemekle yaşamına devam edebiliyor insan" demişti. Sonra da şaka yollu, "Mümkün olursa kaliteli şeyler elbette" diye eklemişti.

Yaşlı kadın Aomame'den kendisine özel ders vermesini istiyordu.

"Elbette mümkün" demişti Aomame. "Evde özel ders şeklinde olabilir, ama kulüp idaresine de bildirmek gerekiyor dersleri..."

"Tamam" demişti, yaşlı kadın. "Yalnız programı aramızda halledelim. Araya başkaları girince sorun çıkabiliyor. O şekilde olabilir mi?"

"Olur."

"Öyleyse önümüzdeki hafta başlayalım" demişti yaşlı kadın.

Konuşmak istediği konu bundan ibaretti.

Sonra yaşlı kadın konuyu değiştirmişti. "Geçen gün kulüpte konuştuğumuzda söylediklerin beni çok etkiledi. Şu güçsüzlük duygusu hakkında söylediklerin. Güçsüzlük duygusunun insana neler kaybettirebileceğini söylemiştin. Anımsıyor musun?"

Aomame başını sallayarak onaylamıştı. "Evet, anımsıyorum."

"Bir soru sorabilir miyim acaba?" diye sormuştu yaşlı kadın. "Zaman kazanmak için doğrudan soracağım."

"Ne isterseniz sorabilirsiniz" demişti Aomame.

"Feminist ya da lezbiyen misin?"

Aomame yüzü hafifçe kızardıktan sonra, başını iki yana sallamıştı. "Sanırım değilim. Düşüncelerim tamamen kişisel. Ne feministim ne de lezbiyen."

"Benim için bu yanıt yeterli" demişti kadın. Sonra rahatlamış gibi bir yüz ifadesi ve nezih hareketlerle brüksellahanası parçasını ağzına götürmüş, yine nezih hareketlerle çiğnedikten sonra şarabından bir yudum almıştı. "Sen feminist ya da lezbiyen olsan bile benim için hiç sorun değil. Beni hiç etkilemez. Fakat yine de, nasıl desem, öyle olmaman daha rahat anlaşmamızı sağlar. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım" demişti Aomame.

Haftada iki kez, Aomame yaşlı kadının konağına giderek dövüş sanatları dersi vermeye başlamıştı. Madam'ın kızı küçükken bale çalışsın diye hazırlanan, aynalarla kaplı genişçe bir antrenman odası vardı ve ikisi orada vücutlarını olması gerektiği şekilde hareket ettirebiliyorlardı. Madam'ın vücudu yaşına göre çok esnekti ve çabuk da öğreniyordu. Ufak tefekti, ama uzun yıllar özenle bakıldığı belli olan bir vücudu vardı. Dersler dışında Aomame ona vücudu esnetme egzersizleri yaptırıyor, sonra da kaslarını gevşetmek için masaj yapıyordu.

Aomame masaj konusunda ustaydı. Spor akademisindeyken bu alanda herkesten daha başarılıydı. İnsanoğlunun vücudundaki tüm kasların adını kafasına kazımıştı. Her bir kasın işlevini ve karakterini, nasıl geliştirileceğini ve gücünü sürekli kılmanın yollarını öğrenmişti. Bedeni insanın kutsal tapınağıydı ve Aomame'nin, bu kutsamanın azimle, güzellikle ve arı bir halde yapılması gerektiğine sarsılmaz bir inancı vardı.

Normal spor tıbbı ona yeterli gelmemiş, kişisel merakı dolayısıyla akupunktur tekniklerini de öğrenmişti. Birkaç yıl boyunca Çinli bir ustanın yanında kendini vererek çalışmıştı. Ustasına, sen artık profesyonel olarak bu işi yaparak hayatını kazanabilirsin dedirtecek düzeye gelmişti. Aomame kolay öğreniyordu ve insanoğlunun vücudunun işlevlerinin ayrıntılarını öğrenmeye güçlü bir merakı vardı. Her şeyden öte, insanı korkuya düşürecek derecede hassas parmak uçları vardı. Kimi insanların deha ölçüsünde müzik kulağına, kimilerinin yeraltındaki su damarlarını bulma yetisine sahip olmaları gibi, Aomame'nin parmak uçları da vücut işlevlerini etkileyen hassas noktaları anında bulabiliyordu. Bunu birilerinden öğrenmiş değildi. Yalnızca doğuştan gelen bir yetenekti.

Aomame ve Madam antrenman ve masaj bittikten sonra oturup çay içerek zaman geçirmeye, farklı konularda sohbet etmeye başlamışlardı. Her seferinde Tamaru gümüş tepsiye yerleştirdiği takımla çaylarını getiriyordu. Tamaru ilk ay boyunca Aomame'nin önünde hiç konuşmayınca, Aomame yaşlı kadına Tamaru'nun dilsiz olup olmadığını sormak zorunda kalmıştı.

Bir seferinde de Madam Aomame'ye o güne kadar kendini korumak için testis tekmeleme tekniğini hiç gerçekten uygulayıp uygulamadığını sormuştu.

Bir kez yaptığını söylemişti Aomame.

"Başarılı oldu mu?" diye sormuştu yaşlı kadın.

"İşe yaradı" demişti Aomame, temkini elden bırakmayarak ve olabildiğince az sözcük kullanarak.

"Bizim Tamaru'da şu testis tekmeleme tekniğin işe yarar mı sence?"

Aomame başını iki yana sallamıştı. "Sanırım bir faydası olmaz. Tamaru Bey o konuları galiba çok iyi biliyor. İşini bilen birisi, hareketlerinizi önceden okuyacak olursa elinizden hiçbir şey gelmez. Testis tekmelemenin işe yarayacağı insanlar, gerçek mücadeleye alışkın olmayan amatörlerdir."

"Öyleyse Tamaru'nun 'amatör' olmadığını anlayabiliyorsun."

Aomame sözcükleri özenle seçerek yanıtladı. "Evet. Havası sıradan insanlardan farklı."

Yaşlı kadın çayına krema ekleyerek, kaşığıyla yavaşça karıştırmıştı.

"Demek oluyor ki, o sefer karşındaki amatördü. İri cüsseli bir adam mıydı?"

Aomame başını evet anlamında salladıysa da bir şey söylememişti. Kalıplı ve güçlü bir adamdı. Fakat kibirli bir adamdı ve karşısındaki kadın diye boş bulunmuştu. Bir kadının testislerini tekmelemesi gibi bir deneyimi hiç olmamıştı ve böyle bir şeyin kendi başına gelebileceğini aklının ucundan bile geçirmemişti.

"Sakatlandı mı peki?" diye sormuştu Madam.

"Hayır, sakatlanmadı. Bir süre şiddetli bir acı içerisinde kıvrandı durdu yalnızca."

Madam bir süre sessiz kalmış, sonra da, "Şimdiye kadar hiç bir erkeğe saldırdığın oldu mu? Yani yalnızca canını acıtmak için değil, kasıtlı olarak yaralamak amacıyla."

"Oldu" diye yanıtlamıştı Aomame. Yalan söylemek onun becerebileceği bir şey değildi.

"Anlatabilir misin?"

Aomame başını hafifçe iki yana sallamıştı. "Kusura bakmayın, ama kolayca anlatabileceğim bir şey değil."

"Öyle olsun. Elbette kolayca anlatılabilecek bir şey değil. Kendini zorlayarak anlatmana gerek de yok" demişti yaşlı kadın.

Suskunca çaylarını içmişlerdi. İkisi de farklı şeyler düşünerek.

Nihayet sessizliği Madam bozmuştu. "Peki, anlatabileceğini hissettiğin bir zaman, o olayı bana anlatmak ister misin?"

"Bir gün anlatabilirim belki. Belki de hiç anlatamam. Dürüst olmak gerekirse bunu kendim de bilemiyorum."

Yaşlı kadın bir süre Aomame'nin yüzüne bakmıştı. Sonra da, "Yalnızca merak yüzünden soruyor değilim" demişti.

Aomame suskun kalmayı tercih etmişti.

“Sen içinde bir şeyler taşıyarak yaşıyorsun gibi geliyor bana. Çok ağır şeyler. İlk karşılaştığımız andan itibaren bunu hissedebiliyorum. Senin kararlı ve güçlü gözlerin var. Gerçeği söylemek gerekirse, aynı türden şeyler bende de var. İçimde taşıdığım ağır şeyler. O yüzden anlayabiliyorum. Aceleye gerek yok. Fakat bir gün, o şeyleri dışarıya vurman iyi olur. Ağzım sıkıdır ve bazı gerçekçi çareler de biliyorum. İşler yolunda giderse sana yardımcı olabilirim.”

Aomame sonrasında, o ağır konuyu Madam’a anlattığında, yaşamında yeni bir kapı açılmıştı.

“Baksana, ne içiyorsun?” dedi biri, Aomame’nin kulağının dibinde. Kadın sesiydi.

Aomame gerçekliğe dönerek, başını kaldırıp sesin sahibine baktı. Saçlarını 1950’lerin modası gibi atkuyruğu yapmış genç bir kadın, yanındaki yüksek tabureye yerleşmişti. İnce çiçek desenli tek parça bir elbise giymişti, omzunda da küçük tip bir Gucci çanta asılıydı. Tırnakları uçuk pembe ojeyle güzelce boyanmıştı. Şişman denilemezdi, ama yuvarlak yüzlü tombulca bir hatundu. Çok sempatik bir yüzü vardı. Göğüsleri iriydi.

Aomame bir an ne diyeceğini şaşırdı. Bir kadının gelip de kendisiyle konuşmaya kalkacağını aklından geçirmemişti ne de olsa. Burası erkeklerin kadınlarla konuşmaya geldiği bir yerdi.

“Tom Collins” dedi Aomame.

“Güzel mi?”

“Özel bir şey değil. Fakat pek sert sayılmaz, ağır ağır içilebiliyor.”

“Niye Tom Collins diyorlar acaba?”

“Bilmem” dedi Aomame. “İlk yapan adamın adıdır belki de. O kadar müthiş bir buluş olduğunu sanmıyorum gerçi.”

Kadın elini sallayarak barmeni çağırıp, kendisine de Tom Collins getirmesini söyledi. Az sonra içkisi gelmişti.

“Yanına oturabilir miyim?” diye sordu kadın.

“Olur. Boş nasıl olsa.” *Çoktan oturdun zaten,* dedi Aomame içinden, ama sözcüklere dökmedi.

“Birileriyle burada buluşmak için sözleşmedin değil mi?” diye sordu kadın.

Aomame yanıt vermeksizin, suskunca kadının yüzüne baktı. herhalde, Aomame’den üç dört yaş küçük olmalıydı.

“Bak. Ben o tiplerden değilim, endişelenme” dedi kadın alçak sesle, bir sırrı açıklıyormuş gibi. “Elbette öyle bir endişen varsa. Erkekleri tercih ederim. Tıpkı senin gibi.”

“Tıpkı senin gibi derken?”

“İşte, tek başına gelmiş olman, düzgün bir erkek bulmak için değil mi?”

“Öyle mi görünüyorum?”

Kadın gözlerini hafifçe kıstı. “O kadarı anlaşılabiliyor. Burası öyle bir yer zaten. Üstelik ikimiz de profesyonel değiliz sanırım.”

“Elbette değilim” dedi Aomame.

“Baksana, sen de istersen ekip olalım mı? Erkekler tek başına kadınlardan ziyade, iki kadın yan yanayken daha rahat yanaşabiliyorlarmış. İki kişi oturmak bizim için de iyi olur, bir şekilde içimiz de rahat eder. Ben biraz daha kadınsı duruyorum, sense atletik yapılısın. İyi bir ikili olacağımızı sanıyorum.”

Atletik, dedi Aomame içinden. Birileri onun için ilk kez bu tanımı kullanıyordu.

“Ekip olmasına olalım da, erkek tercihlerimiz tamamen farklı olabilir. Sorun olmaz mı acaba?”

Kadın dudaklarını hafifçe büktü. “Haklı olabilirsin. Tercihler... Peki, sen nasıl erkekleri tercih ediyorsun?”

“Mümkünse orta yaşlı” dedi Aomame. “Genç oğlanları pek sevmiyorum. Saçları hafiften seyrelmiş olursa daha iyi olur.”

“Hımm” dedi kadın, Aomame’nin sözleri hoşuna gitmiş gibiydi. “Demek orta yaşlılar. Bense genç, gücü yerinde yakışıklı erkekleri severim. Orta yaşlı erkeklere pek merakım yok, ama sen öyle diyorsan, beraber hareket etmek adına deneyebilirim. Her şey deneyimle gelişir derler ya. Orta yaşlılar iyi oluyorlar mı bari? Yani seks konusunda demek istiyorum.”

“Kişisine göre değişir” dedi Aomame.

“Haklısın” dedi kadın. Sonra sanki bilimsel bir teori hakkında düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. “Seks hakkında bir genelleme yapmak elbette mümkün değil. Yine de, genel olarak nasıllar?”

“Fena değiller. Tur sayıları fazla değildir, ama zamana yayarlar. Acele etmezler. İşler yolunda giderse, senin birkaç kez orgazm olmanı sağlarlar.”

Kadın bir süre Aomame’nin söylediklerini düşündü. “Sen böyle söyleyince, sanırım merakım bir nebze arttı. Bir kez denesem mi acaba?”

“Nasıl istersen” dedi Aomame.

“Baksana. Hiç dört kişiyle seks denedin mi? Arada partnerini değiştirerek.”

“Hayır.”

“Ben de yapmadım, ama ilgilenir misin?”

“Sanırım, hayır” dedi Aomame. “Tamam, ekip olmamızın bir sakıncası yok. Kısa bir süreliğine de olsa birlikte hareket edeceğimize göre, seni biraz tanımak isterim. Aksi takdirde, birlikte yola çıktıktan sonra aramızda anlaşmazlık doğabilir.”

“Neden olmasın? Bu düşüncende çok haklısın. Pekâlâ, benimle ilgili ne öğrenmek istiyorsun?”

“Hımm... Mesela ne tür bir iş yapıyorsun?”

Kadın Tom Collins’ten bir yudum alarak, bardağı altlığın üzerine yerleştirdi. Sonra kâğıt peçeteyle hafifçe dokundurur gibi bir hareketle dudaklarını sildi. Sonra kâğıt peçetede kalan ruj izine baktı.

“Çok güzelmiş bu içki” dedi kadın. “Cin bazlı değil mi?”

“Cin, limon suyu ve soda.”

“Evet, pek büyük bir buluş sayılmaz, ama tadı fena değil.”

“Sevindim.”

“Benim ne tür bir iş yaptığımı sormuştun. Bu biraz zor bir soru. Dürüstçe söylesem bile inanmayabilirsin.”

“Öyleyse önce ben söyleyeyim” dedi Aomame. “Bir spor kulübünde hocalık yapıyorum. Çoğunlukla dövüş sanatları öğretiyorum. Bir de vücudu esnetme antrenmanları yaptırıyorum.”

“Dövüş sanatları” dedi kadın, hayranlık yüklü bir ses tonuyla. “Bruce Lee gibi mi yani?”

“Gibi bir şey.”

“İyi misindir?”

“Bir hayli.”

Kadın neşeyle şerefe içiyormuş gibi bardağını kaldırdı. “Öyleyse, bir durum olduğunda, yenilmez bir ikili oluruz. Bu halime bakma sen. Ben de çok uzun zamandan beri aikido yapıyorum. Gerçeği söylemek gerekirse, ben polisim.”

“Polis” dedi Aomame. Ağzı açık kalmış, başkaca bir sözcük çıkmamıştı.

“Emniyet Müdürlüğü’nde çalışıyorum. Hiç de öyle durmuyorum değil mi?” dedi kadın.

“Gerçekten de” dedi Aomame.

“Fakat işin aslı bu. Ciddiyim. Adım Ayumi.”

“Ben de Aomame.”

“Aomame? Gerçek adın mı?”

Aomame bunalmış bir yüz ifadesiyle başını evet anlamında salladı. “Polis deyince, beline tabanca takıp, devriye arabasına binerek caddelerde mi dolaşıyorsun?”

“Ben de o dediklerini yapabilmek için teşkilata girdim, ama bir türlü izin vermiyorlar” dedi Ayumi. Sonra kâse içerisinde getirilen çubuk krakerlerden alarak kıtır kıtır yedi. “Gülünç giysiler içerisinde, mini devriye arabasına binerek park ihlali gibi şeylerle uğraşmak, benim şu andaki başlıca işim. Elbette tabanca falan taşımıyorum. Toyota Corolla’sını itfaiye musluğunun önüne park eden bir vatandaş için ikaz ateşi açman gerekmez ne de olsa. Atış talimlerinde oldukça başarılıydım, ama kimse dönüp bakmadı bile. Sırf kadınım diye, sopanın ucuna takılmış tebeşirle, asfalt üzerine saat ve plaka numarası yazarak dolaşıp duruyorum işte.”

“Tabanca derken, yarı otomatik Baretta mı kullanıyorsun?”

“Evet. Şimdiki tabanca modeli bu. Baretta benim için çok ağır. Yanlış anımsamıyorsam, tam doluyken bir kilograma yakın ağırlığı var.”

“Boşken 850 gram” dedi Aomame.

Ayumi, eline verilen bir kol saatine değer biçmeye çalışan bir rehincinin gözleriyle Aomame’yi süzdü. “Baksana Aomame. Bu ayrıntıyı nereden biliyorsun?”

“Eskiden beri ateşli silahlara merakım vardır” dedi Aomame. “Fakat öyle bir şeyle gerçekten ateş etmişliğim yok.”

“Demek öyle” dedi Ayumi, ikna olmuş bir ses tonuyla. “Bense aslında tabanca ile ateş etmeyi severim. Baretta’nın ağırlığı var, ama geri tepişi eski modellerden daha hafif olduğu için, yeterince

talim yaparsan bir kadın için bile zor değil. Fakat yukarıdakiler öyle düşünmüyor. Kadınların tabanca kullanamayacağını sanıyorlar. Emniyet'in üst kadrolarının tümü maçodur. Ben cop kullanma talimlerinde de başarılıydım. Çoğu erkekten de daha iyi notlar aldım. Fakat kimseye kabul ettiremedim. Sırnaşık, bel altı laflar etmekten başka bir şey yapmadılar. *Copu ne güzel sallıyorsun öyle, uygulamalı talim yapmak istersen çekinmeden bana söyle,* falan gibi laflar işte. Bu tiplerin düşünce tarzı, yarım asır geride kalmış."

Ayumi bu sözlerinden sonra çantasından Virginia Slim paketini çıkartarak, alışkın hareketlerle dudaklarının arasına yerleştirip, ince bir altın çakmakla yaktı. Sonra dumanını tavana doğru usulca üfledi.

"İyi de, sen ne diye polis olmak istedin ki?" diye sordu Aomame.

"Aslında polis olmak gibi bir niyetim yoktu. Sıradan ofis işleri de yapmak istemiyordum. Fakat bir becerim de yoktu. Hal böyle olunca tercih edebileceğin meslekler de sınırlanmış oluyor. Böylece üniversite dördüncü sınıftayken teşkilatın işe alma sınavına girdim. Üstelik nedendir bilmem, akrabalarımın arasında çok polis var. Doğrusunu söylemek gerekirse babam da, ağabeyim de polis. Amcalarımdan biri de polis. Neticede polis dediğin, kendi içinde kapalı bir topluluktur. Akrabalarının arasında polis olunca, öncelikli olarak işe alınıyorsun."

"Polis aile."

"Aynen öyle. Fakat girip de kendi gözlerimle görene kadar, polisliğin bu ölçüde kadın-erkek ayrımı yapılan bir meslek olduğunu hiç bilmiyordum. Kadın polisler, polis dünyasında ikinci sınıf vatandaş gibidir. Trafik ihlallerine bakarsın, masa başında dokümanlarla uğraşır, ilkokulları dolaşıp çocuklara güvenlik dersi verirsin, kadın şüphelilerin üzerini ararsın. İşte böyle, eğlenceli hiçbir tarafı olmayan işlerle hep kadın polisler uğraşır. Yetenekleri benden çok daha az olan erkekler, birbiri ardına keyifli görevlere atanırlar. Yukarıdakiler kadın-erkek fırsat eşitliği gibi laflar ederler, ama gerçek tamamen farklıdır. İçindeki çalışma isteği bile sönüverir. Anlarsın işte."

Aomame başını hemfikir olduğu anlamında salladı.

"İstemesen de, böyle şeyler sinirini bozuyor insanın."

"Erkek arkadaşın falan yok mu?"

Ayumi yüzünü buruşturdu. Sonra parmaklarının arasına kıstırdığı ince sigarayı bir süre süzdü. "Kadın ve polissen eğer, bir sevgili bulmak imkânsıza yakındır. Çalışma saatleri düzensiz olduğundan, normal işlerde çalışanlarla saatlerin uyuşmaz; üstüne üstlük başta her şey yolunda gidecekmiş gibi görünse bile, benim polis olduğumu öğrenince erkeklerin çoğu hemen sıvışıveriyor. Yengeçlerin kıyıya vuran dalgalardan kaçması gibi. Kötü bir hikâye değil mi?"

Aomame yine hemfikirdi.

"İşte böylece, tek yol kalıyor, işyerinden birini ayarlamak, ama orada da doğru dürüst adam bulmak mümkün değil. Bel altı şakalar yapan tiplerden başka adam yok ki. Ya doğuştan kalın kafalıdırlar ya da akıllarında yükselmekten başka bir şey yoktur. Toplumun güvenliğini sağlayanlar işte böyle tipler. Japonya'nın geleceği hiç de parlak değil."

"Sen çok hoş bir kadınsın. Erkeklerin hoşuna gideceğini sanıyorum" dedi Aomame.

"Eh, yüzüme bakmadıklarını söyleyemem. Mesleğimi söylemediğim müddetçe sorun yok. O yüzden

böyle yerlerde sigorta şirketinde çalıştığımı söylüyorum."

"Buraya sık gelir misin?"

"Sık denilecek ölçüde değil. Arada sırada" dedi Ayumi. Bir an düşündükten sonra, içini döküyormuş gibi devam etti. "Arada sırada canım seks yapmak istiyor işte. Daha doğrusu, canım erkek çekiyor. Uygun birini bulunca da gece boyunca yapıyorum. Ancak böyle yaparak bir süre sakin kalabiliyorum. Cinsel isteğim sağlıklı ölçülerdedir ve cinsi sapık ya da seks manyağı olmadığımdan, birkaç kere boşalmak benim için yeterli oluyor. Sonrasında sülük gibi yapışan da olmuyor. Ertesi gün yine kendimi trafik ihlalleri peşinde koşmaya veriyorum. Ya sen?"

Aomame Tom Collins bardağını alıp, sessizce yudumladı. "Eh, aşağı yukarı aynı işte."

"Sevgilin yok mu?"

"O dediğin bana göre değil. Başıma dert almak istemem."

"Belirli bir erkek, başına dert olur insanın."

"Eh, işte."

"Fakat arada sırada dayanamaz hale gelince yapmak istiyor insan" dedi Ayumi.

"Boşalmak istiyor ifadesini tercih ederim."

"Verimli bir gece geçirmek desek?"

"O da olur."

"Her neyse. Bir gecelik, sülük gibi yapışmayacak birileri işte."

Aomame başını evet anlamında salladı.

Ayumi dirseğini tezgâha yerleştirdi, başını eline dayayarak bir süre düşüncelere dalıp gitti. "Belki düşündüğümüzden fazla ortak noktamız olabilir."

"Belki de" dedi Aomame. *Yalnız, sen polissin, bense insan öldürüyorum. Birimiz yasaları koruyor diğerimiz yasadışı şeyler yapıyor. Aramızdaki en büyük fark bu olsa gerek.*

"Şöyle diyelim" dedi Ayumi. "İkimiz aynı sigorta şirketinde çalışıyoruz. Şirketin adı sır. Sen kıdemlisin, ben de çömez. Bugün işyerinde can sıkıcı şeyler olduğu için birlikte içmeye geldik. Sonra biraz keyfimiz yerine geldi. Sence nasıl olur?"

"Olur da, ben sigortacılık işinden hiç anlamam."

"Sen işin o kısmını bana bırak. Kafa yormadan senaryo üretmekte ustayımdır."

"Tamam öyleyse" dedi Aomame.

"Bu arada, tam arkamızdaki masada orta yaşlı gibi duran iki adam oturuyor, deminden beri de aç gözlerle bize bakıyorlar" dedi Ayumi. "Şöyle bir çaktırmadan dönüp baksana."

Aomame onun dediği gibi öylesine dönüp baktı. Arada boş bir masa vardı, onun ötesindekinde ise iki orta yaşlı adam oturuyordu. İşlerini bitirmiş, şöyle bir tek atmak için gelmiş şirket çalışanları oldukları her hallerinden belliydi. İkisi de takım elbiseli ve kravatlıydı. Takım elbiseleri düzgün, kravat seçimleri de fena değildi. En azından insanda kötü bir izlenim bırakmıyorlardı. Muhtemelen biri kırklı yaşların sonunda, diğeri ise başındaydı. Daha yaşlıca olanı zayıf, ince uzun yüzlüydü ve

alnı açılmıştı. Genç olanınsa, eskiden üniversitenin ragbi takımında oynamış da, son zamanlarda hareketsizlikten kilo almaya başlamış gibi bir havası vardı. Yüzü genç gösterse bile, çenesinin altı torbalanmaya başlamıştı. İki adam su katılmış viskilerini içerek sohbet ediyorlar, ama bir yandan da barın içerisinde göz gezdirip duruyorlardı.

Ayumi iki adamın tahliline girişti. "Gördüğüm kadarıyla böyle yerlere pek alışkın değil gibiler. Eğlenmeye gelmişler, ama gidip de bir kadınla konuşmayı beceremiyorlar. Üstelik büyük ihtimalle ikisi de evli. O yüzden bir şeylerden çekinirmiş gibi bir halleri de var."

Aomame, arkadaşının tutarlı gözlem yeteneğine hayran olmuştu. Bir yandan sohbet ederken, hangi arada bu kadar şeyi yakalamayı başarmıştı acaba? Belki de polis aileden gelmesinden kaynaklanan bir özellikti.

"Aomame. Sen saçları seyrek olanlardan hoşlanıyordun değil mi? Öyleyse ben şu kalıplı olanını alayım. Uygun mu?"

Aomame bir kez daha arkasına döndü. Saçları seyrek olanın başının şekli vasatın üzerindeydi. Sean Connery'den milyonlarca ışık yılı uzakta, ama geçer not alabilecek durumdaydı. Öte yandan, midesi bulanacak kadar Queen ve Abba dinlemişti. Daha fazlasını çekecek hali yoktu.

"Tamam, öyle olsun. Fakat bizi davet etmelerini nasıl sağlayacağız?"

"Oturup sabaha kadar bekleyecek değiliz. Biz gidelim üstlerine. Sevimli, sempatik bir gülümseme ve atak bir tavırla" dedi Ayumi.

"Ciddi misin?"

"Elbette. Ben gidip bir konuşayım. Sen bana bırak. Burada beklemen yeter" dedi Ayumi. Tom Collins'ten büyük bir yudum aldı, avuçlarını birleştirerek ovuşturdu. Sonra Gucci çantasını seri bir hareketle omzuna asarak neşeyle gülümsedi. "Haydi bakalım, cop sallama saati geldi."

12
Tengo

Krallığın bize gelsin

Öğretmen Fukaeri'ye dönerek, "Eri, sana zahmet olacak ama bize çay yapar mısın?" dedi.

Kız hemen ayağa kalkıp misafir odasından ayrıldı. Kapıyı çok sessizce kapatmıştı. Öğretmen, Tengo'nun koltukta soluklarını düzenleyerek bilincine yeniden kavuşmasını sessizce bekliyordu. Siyah çerçeveli gözlüklerini çıkartıp, camlarını pek temiz değilmiş gibi duran mendiliyle silerek tekrar taktı. Pencerenin dışında siyah, küçük bir şey havayı hızla yararak geçip gitti. Belki bir kuştu. Belki de dünyanın sonuna fırlatılıvermiş bir ruhtu.

"Özür dilerim" dedi Tengo. "Artık iyiyim. Bir şeyim yok. Konuşmanıza devam edin lütfen."

Öğretmen başını tamam anlamında sallayarak konuşmaya başladı. "Kanlı çatışmanın ardından, Şafakçılar komünü darmadağın olduğunda sene 1981'di. Üç yıl önce. Eri yanımıza geldikten dört yıl sonra o olay patlak vermişti. Fakat Şafakçılar meselesinin şu anki konumuzla ilgisi yok.

Eri bizimle birlikte yaşamaya başladığında on yaşındaydı. Kapımızın önünde apansız beliren Eri, benim o güne kadar bildiğim Eri'den çok farklıydı. Zaten az konuşan, tanımadığı insanlardan uzak duran bir kızdı. Yine de, küçüklüğünden beri bana sokulur, bir sürü şey anlatırdı. Fakat bize geldiği o gün hiç kimseyle konuşamayacak haldeydi. Sanki konuşma yetisini tamamen kaybetmişti. Konuşmaya çalıştığımızda, söylediklerimizi ancak başını yukarıdan aşağı ya da sağa sola sallayarak yanıtlayabiliyordu."

Öğretmen'in konuşması hız kazanmış, sesinin tonu da daha net bir hal almıştı. Fukaeri odada yokken, olabildiğince çok şey söylemek istermiş gibi bir hali vardı.

"Bu dağ başına ulaşana kadar bir hayli sıkıntı çekmiş olmalıydı. Üzerinde biraz nakit para, bizim adresimizin yazılı olduğu bir kâğıt vardı, ama ne de olsa dış dünyadan soyutlanmış bir çevrede büyümüştü ve doğru dürüst konuşmayı bile beceremiyordu. Yine de o kâğıt parçasını elinde sımsıkı tutup, ulaşım araçlarının birinden ötekine aktarma üzerine aktarma yaparak kapımıza ulaşabilmişti.

Başına kötü bir şey geldiğini ilk görüşte anlamıştım. Ev işlerine yardıma gelen kadın ve Azami, Eri ile ilgilendiler. Birkaç gün sonra, Eri biraz sakinleşince Öncüler'e telefon edip Fukada ile görüşmek istediğimi söyledim. Fakat Fukada'nın o an telefona çıkamayacak durumda olduğunu söylediler. Durumunun ne olduğunu sorduğumda yanıtlamadılar. Öyleyse karısıyla görüşeyim, dedim. Karısının da telefona çıkamayacağını söylediler. Sonuçta ikisiyle de görüşemedim."

"Eri'nin yanınızda olduğunu telefona çıkanlara söylediniz mi?"

Öğretmen başını iki yana salladı. "Hayır, doğrudan Fukada'ya olmadığı müddetçe, Eri'nin yanımda olduğunu söylemememin daha doğru olacağını düşündüm. Elbette ondan sonra da, Fukada'yla irtibat kurmayı birçok kez denedim. Olabilecek her yola başvurdum. Fakat ne yaptıysam işe yaramadı."

Tengo gözlerini kıstı. "Yani bu yedi yıl boyunca, onun ailesiyle bir kez bile irtibat kuramadınız mı?"

Öğretmen başını iki yana salladı. "Yedi yıldır iletişimimiz tamamen kopuk."

"Peki, Eri'nin ailesi de yedi yıl boyunca kızlarına ne olduğunu öğrenmek istemediler mi?"

"İşte işin o kısmı bana çok anlaşılmaz geliyor. Çünkü Fukada çifti Eri'nin üzerine titrer, ona gözleri gibi bakarlardı. Üstelik Eri'nin güvenip sığınabileceği benden başka kimsesi yoktu. Fukada

çifti kendi aileleriyle ilişkilerini kopartmışlardı, Eri onların yüzünü bile göremeden büyümüştü. Eri'nin bizim buradan başka gelebileceği tek bir yer bile yoktu. Üstelik Eri, bir şey olduğunda buraya gelmesi tembihlenerek büyütülmüştü. Öyle olduğu halde, ikisinden de hiçbir haber çıkmadı. Anlaşılmaz bir durum."

Tengo sorma gereği hissetti. "Az önce Öncüler'in açık bir komün olduğunu söylemiştiniz?"

"Aynen öyleydi. Öncüler kuruluşundan itibaren açık bir komün gibi hareket ediyordu. Fakat Eri'nin kaçıp buraya gelmesinden bir süre önce, Öncüler kendilerini dış dünyaya kapatma eğilimi göstermeye başlamıştı. Bunun ilk işareti, Fukada ile iletişimimizde kopukluklar olmasıydı. Fukada eskiden beri mektup yazmayı seven bir adamdı. Bana uzun mektuplar gönderir, komündeki gelişmeleri, kendi ruh halini uzun uzun yazardı. Bir gün geldi bu mektuplar kesiliverdi. Ben mektup gönderdiğimde yanıt alamıyordum. Telefon ettiğimde ulaşamıyordum. Ulaştığımda da, konuşmalarımız kısa ve sınırlı oluyordu. Üstelik Fukada da, sanki başında birileri bekliyormuş gibi isteksizce konuşuyordu."

Öğretmen ellerini dizlerinin üstünde birleştirdi.

"Birçok kez Öncüler'e gittim. Eri meselesini konuşmamız gerekiyordu; mektup ve telefon yoluyla hiçbir sonuç alamayınca, gidip yüz yüze görüşmekten başka yol kalmamıştı. Fakat komün arazisine sokmadılar. Girişte sinek kovalar gibi kovdular beni. Ne kadar uğraştıysam da, muhatap almadılar. Hangi arada yaptılarsa, Öncüler'in arazisinin çevresi yüksek çitlerle çevrilmişti. Gelenleri de kapıdan geri çeviriyorlardı.

Komün içerisinde neler olduğunu dışarıdan kestirmek mümkün değildi. Silahlı mücadeleyi amaçlayan Şafakçılar'ın içlerine kapanmış olmasını anlarım. Silahlı güçle devrim yapmayı hedefliyorlardı ve gizlemek zorunda oldukları şeyler vardı. Fakat Öncüler barış içerisinde organik tarımla uğraşıyorlar ve başlangıçtan itibaren dış dünyaya karşı sıcak bir tutum sergiliyorlardı. O yüzden oralılar da onlara yakınlık gösteriyordu. Ancak, komün artık neredeyse bir kale haline gelmişti. İçeridekilerin tavırları ve yüzlerindeki ifadeler de tamamen farklılaşmıştı. Tıpkı benim gibi, o civarda yaşayan insanların da Öncüler'deki değişim yüzünden kafaları karışmıştı. Öyle bir ortam içerisinde, Fukada çiftinin başına kötü bir şeyler gelmiş olabileceğini düşündükçe içim içimi yiyordu. Fakat bu noktada, artık benim Eri'yi alıp üzerine titreyerek büyütmekten başka yapabileceğim bir şey kalmamıştı. İşte böylece, yedi yıl geçti. Hiçbir şey açıklığa kavuşmadan."

"Fukada Bey'in yaşayıp yaşamadığını da bilmiyor musunuz?" diye sordu Tengo.

Öğretmen başını iki yana salladı. "Maalesef. Hiçbir ipucu yok. Mümkün olduğunca kötü şeyler düşünmemeye çalışıyorum. Fakat Fukada'dan yedi yıl boyunca tek bir haber bile çıkmamış olması, normalde anlaşılamayacak bir durum. Başına bir iş geldiğinden başka bir şey düşünemiyorum." Öğretmen bu noktada sesini biraz alçalttı. "İçeridekiler tarafından zorla alıkonuluyor olabilir. Belki çok daha kötü şeyler de olmuştur."

"Daha kötü şeyler derken?"

"En kötü ihtimali de göz önünde bulundurmak gerek, demek istedim. Öncüler artık eskiden olduğu gibi barışçıl bir tarım komünü değil."

"Öncüler topluluğunun tehlikeli bir yola girdiğini mi söylemek istiyorsunuz?"

"Bana öyle geliyor. Oralıların söylediklerine göre, Öncüler komününe girip çıkanların sayısı eskiye nazaran oldukça artmış. Sık sık arabalar girip çıkıyormuş. Tokyo plakalı araçlar

çoğunluktaymış. Taşrada pek rastlanmayan lüks arabalar da sık sık görülüyormuş. Komünde yaşayanların sayısı da aniden çoğalmış. Bina ve tesis sayısı da artmış. Üstelik hepsi de son derece donanımlıymış. Çevredeki arazileri ucuz fiyata kapatmışlar, traktörleri, buldozerleri ve beton mikserleri bile varmış. Tarıma eskisi gibi devam ediyorlar ve onlar için önemli bir gelir kaynağı olduğu kesin. Öncüler markası artık bilinen bir marka ve doğal ürün kullanan restoranlara doğrudan satış yapar hale geldiler. Lüks süpermarketlerle anlaşmalar yapmışlar. Kazançları da artmıştır. Fakat buna paralel olarak, orada başka *bir şeyler* de dönüyor olmalı mutlaka. Nasıl olursa olsun, yalnızca tarım ürünleri satışıyla, bu ölçekteki bir büyüme için sermaye sağlanamaz. Ayrıca çevrelerinde yaşayan komşuları, kendilerini dışarıya kapatma şekillerine bakılırsa, Öncüler içinde olup biten neyse bunun dış dünyaya açıklamakta güçlük çekecekleri bir şey olabileceğini düşünüyorlar."

"Yeniden siyasi eylemlere mi girişiyorlar yoksa?" diye sordu Tengo.

"Siyasi bir eylem olamaz" dedi öğretmen, hiç duraksamadan. "Öncüler siyasi eksenler dışında hareket ediyordu. İşte o yüzden de, bir noktada Şafakçılar'la yollarını ayırmaları gerekti."

"Fakat sonrasında Öncüler içerisinde bir şeyler oldu ki, Eri oradan kaçmak zorunda kaldı."

"Bir şeyler oldu" dedi Öğretmen. "Önemli bir olay. Ailesini terk edip, üzerine hiçbir şey almadan kaçmasına neden olacak bir olay. Fakat Eri bununla ilgili konuşmaya asla yanaşmıyor."

"Şoka maruz kalmış, bir travma geçirmiş olamaz mı?"

"Hayır, şoka maruz kalmış, bir şeylerden korkuyormuş ya da ailesinden ayrılınca huzursuz olmuş gibi bir havası yoktu. Yalnızca hissizleşmişti. Yine de, Eri buradaki yaşantıya sorunsuzca alıştı. Hem de insanın ağzını açık bırakacak kadar kolayca."

Öğretmen misafir odasının kapısına göz attı. Sonra bakışlarını Tengo'nun yüzüne yöneltti.

"Eri'nin başına ne gelmiş olursa olsun, yüreğini açmaya zorlamak istemedim onu. Bu kız için gerekli olan şeyin zaman olduğunu düşünmüştüm. Bunun için soru sormaktan mahsus kaçındım, hiçbir şey olmamış gibi davrandım. Eri hep Azami'yle birlikteydi. Yemeklerini alelacele yiyip birlikte odalarına kapanıyorlardı. Orada ne yaptıklarını bilmiyorum. Belki de ikisinin arasında farklı bir iletişim biçimi oluşmuş da olabilir. Fakat kurcalamaya kalkmadım, istediklerini yapmalarına izin verdim. Üstelik konuşmaması haricinde, birlikte yaşama noktasında hiçbir sorun yoktu. Akıllı bir kızdı, söz dinliyordu. Azami ile çok iyi arkadaş oldular. Fakat o dönemde Eri okula gitmedi. Tek kelime konuşamayan bir çocuğu okula gönderemezdim ne de olsa."

"O güne kadar bu evde yalnızca Azami'yle siz mi yaşıyordunuz?"

"Karım on yıl önce öldü" dedi Öğretmen. Sonra bir an duraksadı. "Araba kazasıydı, olay yerinde can verdi. Geride ikimiz kaldık. Uzaktan akrabamız olan bir kadın bu yakınlarda yaşıyordu, şimdi ev işlerinin tamamını o kadın yapıyor. Kızlarla da o ilgileniyor. Karımı kaybetmek benim için de, Azami için de çok acı verici bir olaydı. Öylesine ani bir ölümdü ki, kendimizi hazırlamaya fırsat bulamamıştık. O yüzden Eri'nin yanımıza gelip bizimle birlikte yaşamaya başlaması, öncesinde her ne olmuşsa olsun, bizi çok mutlu etmişti. Onunla konuşamasak bile, onun yanımızda olması bize tuhaf bir şekilde huzur vermişti. Dahası bu yedi yıl boyunca, Eri yavaş da olsa, konuşma yetisini biraz biraz geri kazandı. Bize geldiği günle karşılaştırılacak olursa diyalog becerisi gözle görülür ölçüde arttı. Başkalarına anormal, tuhaf bir konuşma şekli gibi gelebilir. Fakat bizim açımızdan çok büyük bir gelişme."

“Eri şimdi okula gidiyor mu?”

“Hayır gitmiyor. Yalnızca formalite olarak kayıt ettirdik. Okul yaşantısını sürdürebileceğini düşünmek gerçeğe aykırı. O yüzden ben ve bize gelen öğrenciler, boş vakit buldukça bireysel olarak ona ders çalıştırdık. Yine de kopuk kopuk olduğundan, sistematik bir eğitim aldığını söyleyemem. Kendi başına kitap okumakta güçlük çektiğinden, fırsat buldukça ben yüksek sesle okudum. Piyasada satılan kitap kasetlerinden de verdim. Ona verebildiğim eğitimin hepsi bu kadar. Fakat şaşırtıcı ölçüde zeki bir kızdır. Özümsemek istediği şeyi çok hızlı ve derinlemesine kavrar. Bu açıdan mükemmel bir yetisi olduğunu söyleyebilirim. Fakat merak duymadığı şeylere asla dönüp bakmaz. Bu fark çok belirgindir.”

Misafir odasının kapısı henüz açılmamıştı. Su kaynatıp çayın demlenmesini beklemek zaman alıyordu anlaşılan.

“Bu arada, Eri *Pupa Hava*’yı Azami’ye mi anlattı?” diye sordu Tengo.

“Az önce söylediğim gibi, Eri ve Azami akşam olunca odalarına kapanıyorlardı. Ne yaptıklarını bilmiyorum. Bu, ikisinin sırrı. Fakat her nasılsa, bir noktadan itibaren Eri’nin anlattıkları ikisinin arasındaki iletişimin ana konusu haline gelmiş. Eri’nin anlattıklarını Azami not almış ya da kasete kaydetmiş, sonra da benim çalışma odamdaki elektronik daktiloda metin haline getirmiş olsa gerek. O sıralardan itibaren Eri duygusal dünyasını da yeniden kazanmaya başladı sanırım. Eri’yi zar gibi kaplayan ilgisizlik yok oldu, yüzünde yeniden farklı ifadeler belirmeye başladı, önceki haline biraz daha yaklaştı.”

“Kendini yeniden bulması bu şekilde mi başladı?”

“Tamamen değil, ancak kısmen. Fakat haklısın. Muhtemelen Eri öykü anlatma yoluyla kendini bulmaya başladı.”

Tengo bir an düşündü. Sonra konuyu değiştirdi.

“Fukada çiftinden haber alamadığınız konusunu polise açtınız mı?”

“Evet. Oradaki polise gittim. Eri’den söz etmeden, içerideki bir arkadaşımla uzun süredir haberleşemediğimi, bir ihtimal hapis tutuluyor olabileceğini söyledim. Fakat artık onların yapabileceği bir şey de yoktu. Öncüler komünü özel mülktü ve içeride suç işlendiğine dair kesin kanıtlar olmadığı sürece, polisin oraya girmesi mümkün değildi. Ne kadar uğraştıysam da, ilgilenmediler. Sonra, 1979’dan başlayarak, içeriye yönelik operasyon yapmak resmi anlamda imkânsız hale geldi.”

Öğretmen o sıralarda olanları anımsar gibi başını birkaç kez iki yana salladı.

“1979 yılında ne oldu?” diye sordu Tengo.

“O yıl Öncüler dini tüzel kişilik onayı aldı.”

Tengo bir süre söyleyecek söz bulamadı. “Dini tüzel kişilik?”

“Gerçekten çok şaşırtıcıydı” dedi öğretmen. “Öncüler kimse fark edemeden dini tüzel kişilik haline gelivermişti. Yamanaşi valisi resmi onay vermişti. Bir kez dini tüzel kişilik haline gelince, arazi içerisinde polisin inceleme yapması bir hayli zorlaşır. Çünkü anayasa ile güvence altına alınan inanç özgürlüğü engellenmiş olur. Üstelik her nasılsa, Öncüler bir hukuk danışmanı bulmuş ve sağlam bir savunma sistemi oluşturmuş gibiler. Yerel polisi fazlasıyla aşan bir durum.

Ben de, poliste dini tüzel kişilik meselesini duyduğumda çok şaşırdım. Uyurken yüzüme su atılmış gibi oldum mu desem, başlangıçta bir türlü inanamadım, ilgili belgelere bakıp da gerçekleri kendi gözümle gördükten sonra bile kolayca kabullenemedim. Fukada ile dostluğumuz çok eskilere gider. Nasıl bir insan olduğunu ve kişiliğini çok iyi bilirim. Antropolojiyle uğraşmış olmam dolayısıyla dinle pek alakam yoktur. Fakat o benden farklı olarak, doğuştan siyaset adamıydı ve meselelerin üzerine mantık yoluyla giderdi. İşin doğrusu, din kavramından nefret ederdi. Taktiksel nedenlerle bile dini tüzel kişilik onayı alması gibi bir durum söz konusu olamaz."

"Üstelik dini tüzel kişilik onayı almak o kadar kolay olmasa gerek."

"Her zaman öyle değil" dedi Öğretmen. "Uygun olup olmadığı hakkında çok farklı incelemeler gerektiği, resmi dairelerin formalite eziyetine katlanmak gerektiği doğru, ama perde arkasından siyasi baskı uygulanacak olursa bu kapılardan geçmek bir nebze kolaylaşır. Neyin din, neyin okült olduğu ayrımı çok hassas bir konudur. Kesin bir tanım yoktur, ama tek bir yorum vardır. O yorumdaki boşluklarda, siyasi güç ve otoritenin işe karışma olasılığı doğar. Bir kez dini tüzel kişilik onayı alındığında, vergi kolaylığı sağlandığı gibi, yasal koruma altına da girilir."

"Öyle olsa bile Öncüler yalnızca bir tarım komünü olmaktan vazgeçip, dini cemaat haline geldi. Üstelik korkutucu ölçüde içine kapanmış bir dini cemaat."

"Yeni din. Daha net söylemek gerekirse bir okült cemaati."

"Tam olarak anlayamıyorum. Bu dönüşüme yol açan bir etken olmalı."

Öğretmen bir süre ellerinin sırtına baktı. Ellerinin üstü kıvır kıvır kurşuni renkte kıllarla kaplıydı. "Haklısın. Bu dönüşümün gerçekleşmesinde büyük bir etken rol oynamış olmalı. Ben de uzun bir zaman o konuyu düşündüm. Birçok olasılığı aklımdan geçirdim. Fakat hiçbir sonuca ulaşamadım. Bu etken neydi acaba? Mutlak bir gizlilik içinde yaşıyorlar ve içeriyle ilgili herhangi bir bilgiye ulaşmak da mümkün değil. Üstelik, Öncüler'in kurucusu Fukada'nın adı da o günden beri hiç anılmıyor."

"Sonra, üç yıl önce silahlı çatışma çıktı ve Şafakçılar yok oldu" dedi Tengo.

Öğretmen başını sallayarak onayladı. "Şafakçılar'dan kurtulunca Öncüler ayakta kaldı ve dini cemaat olarak gelişmeye devam ediyorlar."

"Yani o silahlı çatışmanın Öncüler üzerinde pek etkisi olmamış demektir."

"Evet, öyle" dedi Öğretmen. "Etki şöyle dursun, neredeyse reklamları yapılmış oldu. Bu tiplerin kafası iyi çalışıyor. Her şeyi kendilerine yontmayı çok iyi biliyorlar. Fakat neticede, Eri Öncüler'den kaçtıktan sonra olan olaylar bunlar. Az önce de söylediğim gibi Eri ile doğrudan ilgisi olmayan gelişmeler."

Tengo'nun konuyu değiştirmesini bekler gibiydi.

"Siz *Pupa Hava*'yı okudunuz mu?" diye sordu Tengo.

"Elbette."

"Ne düşünüyorsunuz?"

"İlginç bir öykü" dedi Öğretmen. "Müthiş imalar var. Fakat bunların neyi ima ettiğini, dürüst olmak gerekirse, ben bilmiyorum. Kör keçi aslında ne, *Little People* veya *Pupa Hava* ne anlama geliyor, bilemiyorum."

"Sizce bu öykü, Eri'nin Öncüler'de tecrübe ettiği ya da şahit olduğu bir şeylere işaret ediyor olabilir mi?"

"Belki de öyledir. Fakat nereye kadar gerçek, nereden sonrası hayal, tespit etmek zor. Bir tür mitoloji gibi bir havası da var. Okuma şekline göre ustaca yazılmış bir alegori olarak da algılanabilir."

"*Little People'*ın gerçek olduğunu söyledi Eri."

Öğretmen bu sözleri duyunca, yüz ifadesi sıkıntılı bir hal aldı. Sonra, "Yani sen *Pupa Hava*'daki öykünün gerçekten yaşandığını mı düşünüyorsun?" dedi.

Tengo başını iki yana salladı. "Söylemek istediğim, bu öykünün ince ayrıntıları son derece gerçekçi bir şekilde tasvir edilmiş ve bir roman için en can alıcı noktalardan biri de budur."

"Şimdi de sen o cümleleri, metni kullanarak, öyküyü yeniden yazmak yoluyla öyküde işaret edilen *şeyleri* daha anlaşılır hale getirmek niyetindesin. Doğru mu?"

"Evet. Elbette işler yolunda giderse."

"Benim uzmanlık alanım kültürel antropoloji" dedi Öğretmen. "Bilim adamlığını bırakalı çok oldu, ama çalıştığım bilim dalının içime nüfuz etmiş bir yanı da var. Bu bilim alanının amaçlarından biri, insanların sahip oldukları imgeleri göreli hale getirerek, burada insanoğlu için evrensel olan unsurları bulup çıkartarak, bireyin gelişimi için kullanıma sunmaktır. Bu sayede, insan bir yandan bağımsızlaşıp, diğer yandan da bir şeylere aidiyet duygusu geliştirebilir. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım, evet."

"Belli ki senden beklenen böyle bir iş."

Tengo avuçlarını yukarı çevirip, ellerini dizlerinin üzerinde yukarı kaldırdı. "Zor olacak gibi."

"Fakat denemeye değer."

"Bunun için yeterli kapasiteye sahip olup olmadığımı bilemiyorum."

Öğretmen Tengo'nun yüzüne baktı. Gözlerinde o ana kadar hiç görülmeyen ışıltılar vardı.

"Benim öğrenmek istediğim, Öncüler içerisinde Eri'nin başına ne geldiği. Bir de, Fukada çiftinin daha sonra nasıl bir kaderle karşılaştığı. Bu yedi yıl boyunca, ben hep bunu açığa çıkartmak için uğraştım, ama tek bir ipucu bile bulamadım. Karşıma çıkan, benim asla yıkamayacağım kadar sağlam bir duvar. Belki de *Pupa Hava* içerisinde bu sırrı çözebilecek anahtarlar gizlenmiş olabilir. Çok ufak bile olsa, bir olasılık varsa şansımı denemek isterim. Senin yeterli kapasiten var mı yok mu, bilemem. Fakat *Pupa Hava*'ya çok değer veriyorsun ve öyküyü iyi özümsemişsin. Buradan bir hak doğuyor olabilir."

"Evet ya da hayır şeklinde bir yanıta, emin olmaya ihtiyacım var" dedi Tengo. "Bugün buraya da o yüzden geldim. *Pupa Hava*'yı yeniden yazmama siz izin veriyor musunuz?"

Öğretmen başını salladı. "Senin yeniden yazacağın *Pupa Hava*'yı okumak istiyorum. Eri de sana çok güveniyor gibi. Bu kadar güvendiği başka kimse yok. Elbette ben ve Azami dışında. O yüzden, yap bakalım. Eseri sana emanet ediyorum. Yani, yanıtım evet."

Konuşma kesilince, sessizlik önceden belirlenmiş bir kader gibi, odaya tüm ağırlığıyla

çöküvermişti. Tam o anda Fukaeri çayları getirdi. Sanki ikisinin konuşmasının bitmesini beklemişti.

Tengo dönüş yolculuğunda tek başınaydı. Fukaeri köpeği dolaştırmak için dışarı çıkmıştı. Tengo tren saatine denk gelecek şekilde taksi çağırtıp, Futamatao İstasyonu'na kadar gitti. Sonra Taçikava İstasyonu'nda Çuo Hattı'na aktarma yaptı.

Mitaka İstasyonu'nda Tengo'nun karşısına çocuklu bir kadın oturmuştu. Narin vücutlu annesi ile bir kız çocuğu. Üzerlerindeki giysiler ne pahalı ne de yeniydi. Fakat temiz ve özenliydi. Beyaz kısımlar bembeyazdı, güzelce ütülenmişti. Kız ilkokul ikinci ya da üçüncü sınıfta olmalıydı. Gözleri kocaman, güzel yüzlü bir kız çocuğuydu. Annesi zayıftı, siyah çerçeveli gözlük takmış, kolunun altına rengi solmuş bir bez çanta almıştı. Bez çanta tıka basa doldurulmuş gibiydi. Kadının yüz hatları da güzeldi, ama göz kenarlarında belirgin yorgunluk izleri vardı. Bu da belli ki kadını olduğundan daha yaşlı gösteriyordu. Henüz nisan ortası olmasına rağmen, elinde güneş şemsiyesi vardı. Şemsiye sopa gibi sımsıkı sarılmıştı.

Ana kız koltuğa oturduklarından beri sessizdiler. Anne aklından bir şeylerin planını yapıyor gibiydi. Yanındaki kızı ise yapacak iş bulamamış olacak, ayakkabısına, yere, tavandaki reklamlara bakıyor, arada sırada da karşılarında oturan Tengo'ya kaçamak bakışlar atıyordu. Galiba Tengo'nun iri cüssesi ve şekilsiz kulakları kızın ilgisini çekmişti. Küçük çocuklar sık sık aynı şekilde Tengo'ya bakarlardı. Zararsız, sık rastlanmayan bir hayvanmış gibi. Kız, vücudunu ve başını neredeyse hiç oynatmadan, yalnızca gözlerini çevirerek çevresindeki farklı şeyleri gözlemliyordu.

Ana kız Ogikubo İstasyonu'nda trenden indiler. Tren yavaşlamaya başlayınca, anne şemsiyesi elinde, hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı. Sol elinde güneş şemsiyesi, sağ elinde bez çanta. Kızı da hemen peşine takıldı. Çevik bir hareketle koltuktan kalkıp, annesinin arkasından trenden indi. Ayağa kalkarken bir kez daha Tengo'ya kısa bir bakış fırlatmıştı. O bakışta, bir şeyler istiyor, bir şeylerden şikâyet ediyormuş gibi, tuhaf bir ışıltı vardı. Cılız bir pırıltı şeklindeydi, ama Tengo yakalamayı başarmıştı. Kızın bir işaret gönderdiği hissine kapıldı. Fakat her ne amaçla işaret göndermiş olursa olsun, Tengo'nun elinden bir şey gelmezdi. Durumun ne olduğunu bilmediği gibi, karışmaya hakkı da yoktu. Kız Ogikubo İstasyonu'nda annesiyle birlikte trenden indi, kapı kapandı ve Tengo da oturmaya devam ederek sonraki istasyona doğru yola koyuldu. Ana kızdan boşalan yere, deneme sınavına girdikten sonra evlerine döndükleri anlaşılan üç ortaokul öğrencisi oturdu. Sonra da gürültüyle konuşmaya başladılar. Fakat yine de, kızın o sakin silueti bir süre daha orada kaldı.

O kızın gözleri Tengo'ya başka bir kız çocuğunu anımsatmıştı. İlkokul üçüncü ve dördüncü sınıfları birlikte okuduğu bir kızı. O kızın gözleri de, az önce trenden inen kızınkiler gibiydi. Gözlerini hiç ayırmadan Tengo'ya bakardı. Sonra...

O kızın ailesi "Şahitler" denilen bir dini cemaatin müritleriydi. Bir Hıristiyan mezhebiydi; mahşer düşüncesini anlatmaya, var güçleriyle inançlarını yaymaya çalışırlar, İncil'de yazılanları harfi harfine uygularlardı. Örneğin kan almayı asla kabul etmezlerdi. Bu yüzden trafik kazası geçirip de yaralanmaları durumunda, hayatta kalma şansları çok az olurdu. Büyük bir ameliyat olmaları da imkânsızdı. Buna karşın, bu dünyanın son günü geldiğinde, Tanrı'nın seçilmiş halkı olarak hayatta kalacaklar, sonra da bin yıl boyunca refah dünyasında yaşayacaklardı.

O kızın da, az önceki kız gibi kocaman, güzel gözleri vardı. İnsanın aklında kalan gözlerdi. Yüz

hatları da güzeldi. Fakat yüzü sanki opak, ince bir deri tabakasıyla kaplıymış gibiydi. Varlığını çevresindekilere unutturabilmek için sanki. Gerekli olmadığı sürece insanların önünde hiç konuşmazdı. Duyguları yüzüne yansımazdı. İnce dudakları hep düz bir çizgi halinde sımsıkı kapalı olurdu.

Tengo'nun bu kıza ilgi duymasının ilk nedeni, kızın hafta sonları annesiyle birlikte misyonerlik faaliyetlerine katılmasıydı. Şahitler müridi ailelerde, çocuklar yürümeye başladıkları andan itibaren ana babalarıyla birlikte misyonerlik faaliyetlerine dahil edilir. Üç yaşından itibaren çoğunlukla, evleri kapı kapı dolaşan ve "Tufandan Önce" adlı kitapçığı dağıtarak Şahitler öğretisini anlatmaya çalışan annelerine eşlik ederler. Müritler, günümüz dünyasında mahşerin yaklaştığına dair ne kadar çok işaret olduğunu gerçek örnekler vererek anlatırlar. Tanrı'ya "Yüce Efendimiz" derler. Elbette çoğu evde kapıdan kovulurlar. Kapılar yüzlerine kapanıverir. İnandıkları öğreti fazlasıyla dar görüşlü, tek taraflı ve gerçeklerden uzaktır çünkü. En azından çoğu insanın kabullendiği gerçeklikten uzaktır. Fakat çok nadir de olsa, anlattıklarını can kulağıyla dinleyenler de çıkar. Konunun içeriği ne olursa olsun, birilerinin çıkıp da kendisiyle konuşmasından mutlu olan insanların sayısı hiç de az değildir. Bu tür insanların da yalnızca küçük bir kısmının dini toplantılara katıldığı olur. İşte böylesi binde bir olasılığın peşinde, ev ev zilleri çalarak dolaşırlar. O çabalarını sürdürerek, dünyayı bir parça olsun uyanışa sevk edebilmek, onlara verilen en kutsal görevdir. Dahası, bu görev ne kadar zor, engeller ne kadar büyük olursa onlara bahşedilecek refah da o ölçüde artacaktır.

Bu kız da annesiyle birlikte misyonerlik faaliyetleri çerçevesinde dolaşır dururdu. Annesi "Tufandan Önce" kitapçıklarını doldurduğu bez çantasını tek eline alır, diğer elinde de çoğunlukla güneş şemsiyesi olurdu. Birkaç adım arkasından da kızı yürürdü. Kız her zamanki gibi dudaklarını düz bir çizgi gibi sımsıkı kapatır, yüzü ifadeden yoksun olurdu. Tengo babasıyla birlikte NHK ücret tahsilatı rotasında ilerlerken birçok kez o kızla yolda karşılaşmıştı. Tengo kızı, kız da Tengo'yu tanırdı. Her seferinde kızın gözleri parlar gibi olurdu. Fakat elbette, durup konuşmazlardı. Birbirlerine selam bile vermezlerdi. Tengo'nun babası tahsilat performansını artırmakla meşguldü, kızın annesi ise dünyanın yaklaşan sonunu daha çok insana anlatmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Oğlanla kız, okul dışında, yalnızca pazar günü yolda anne ve babaları tarafından çekiştirilirken karşılaşıyor, kısa bir anlığına gözleri buluşuyordu. Hepsi bundan ibaretti.

Kızın Şahitler müridi olduğunu tüm sınıf biliyordu. Kız "inanç kaynaklı nedenler"den ötürü Noel kutlamalarına gelmez, Budist ya da Şinto tapınaklarına ziyaret içeren okul gezilerine de katılmazdı. Spor şölenlerinde bulunmaz, ne okul marşını ne de milli marşı söylerdi. Bu aykırı duruşu, sınıf içerisinde günden güne yalnız kalmasına neden olmuştu. Ayrıca, okuldaki öğle yemekleri öncesinde kızın mutlaka özel bir dua etmesi gerekiyordu. Hem de bunu yüksek sesle, herkesin duyabileceği şekilde yapması gerekiyordu. Doğal olarak çevresindeki çocuklar o duadan rahatsız oluyorlardı. Kız da insanların önünde dua etmek istemiyordu mutlaka. Fakat yemek öncesinde dua etmesi gerektiği kafasına kazınmıştı ve bunu ihmal etmesi de mümkün değildi. Çünkü "Yüce Efendi" yükseklerde bir yerden her şeyi ayrıntılarıyla görüyordu.

Semalardaki Yüce Efendimiz. Saf adın hak ettiği saygıyı görsün, Krallığın bize gelsin. Günahlarımızı bağışla. Ufacık adımlarımızı kutsa. Amin.

Bellek tuhaf bir şeydi. Yirmi yıl öncesine ait olduğu halde, duayı sözcüğü sözcüğüne anımsıyordu. ***Krallığın bize gelsin***. O duayı her duyduğunda, ilkokul öğrencisi Tengo, "O Krallık nasıl bir şey acaba?" diye düşünürdü. Orada NHK de var mıydı acaba? Mutlaka yoktu. NHK olmadığına göre

tahsilat işi de yoktu. Öyleyse, o Krallığın bir an önce gelmesi iyi olurdu herhalde.

Tengo o kızla bir kez bile konuşmamıştı. Çünkü aynı sınıfta olsalar da, onunla konuşma şansı hiç olmamıştı. Kız hep diğer çocuklardan uzakta tek başına durur, gerekmediği sürece kimseyle konuşmazdı. Sınıf ortamında da özel olarak kızın yanına kadar gidip konuşabileceği bir hava yoktu. Fakat Tengo, yüreğinin derinliklerinde kıza acıyordu. Tatil günlerinde ebeveynleri ile birlikte kapı kapı dolaşıp zilleri çalma mecburiyetinde olmak gibi bir ortak noktaları da vardı. Misyonerlik ile tahsilat işi arasında fark olsa bile, bunu yapmak zorunda kalmanın küçük bir çocuğun yüreğini ne ölçüde yaraladığını Tengo çok iyi biliyordu. *Pazar günleri çocuklar, diğer çocuklarla birlikte diledikleri gibi eğlenebilmelidir. İnsanları tehdit ederek tahsilat yapmamalı, dünyanın korkunç sonunu anlatarak dolaşmamalıdır. O işleri, elbette bunu yapmanın gereği varsa, yetişkinler yapsınlar.*

Tengo, yalnızca bir kez, olaylar öyle geliştiği için, kıza destek olmuştu. Dördüncü sınıfta, sonbahar mevsimiydi. Fen bilgisi dersi deneyinde, kızla aynı deney masasındaki arkadaşları feci sözler etmişlerdi. Çünkü deneyin aşamalarının sıralamasını yanlış yapmıştı. Nasıl bir hata yapığını Tengo pek anımsamıyordu. O gün erkek çocuklardan biri Şahitler misyonerliği yaptığı için kızla dalga geçmişti. Ev ev dolaşıp, o saçma kitapçığı dağıtıyor diye. Sonra kıza, "Yüce Efendimiz" demişti. Bu aslında sık karşılaşılan bir durum değildi. Çünkü diğer öğrenciler kızı taciz etmek, dalga geçmek yerine, orada yokmuş gibi davranıp görmezden gelmeyi tercih ediyorlardı. Fakat fen bilgisinde deney saati gibi ortak bir çalışma olunca, kızı dışlamak mümkün olmamıştı. Kıza sataşan çocuk haddini fazlasıyla aşmıştı. Tengo hemen yan masadaki grupta olduğundan duymazdan gelememişti. Neden olduğunu bilmiyordu. Bana ne, ne olursa olsun diyememişti işte.

Tengo o masaya giderek kıza kendisinin bulunduğu gruba katılmasını söylemişti. Fazla düşünmeden, tamamen tepkisel davranmıştı. Sonra kıza deneyin nasıl yapılacağını nazikçe anlatmıştı. Kız Tengo'nun söylediklerini can kulağıyla dinlemiş, anlamış ve aynı hatayı bir daha yapmamıştı. İki yıl boyunca aynı sınıfta okumuşlar, kızla arasındaki ilk (ve son) iletişim de bu olmuştu. Tengo başarılı bir öğrenci olduğu gibi, iri cüsseli ve güçlüydü. Diğer çocuklar onunla aralarına mesafe koymaya çalışırlardı. O yüzden, kızı korudu diye, en azından olay yerinde, Tengo'yla dalga geçmeye kalkan tek bir kişi bile çıkmamıştı. Fakat "Yüce Efendimiz"e arka çıktı diye, sınıftaki popülaritesini biraz yitirmişti. O kızla temas ettiği için, üzerine kir bulaştığını düşünmüşlerdi herhalde.

Fakat Tengo bunu hiç umursamamıştı. Eğer ailesi Şahitler müridi olmasaydı, kız son derece sıradan bir kız çocuğu olarak büyütülerek herkes tarafından kabul görecekti. Mutlaka samimi arkadaşlar da edinirdi. Fakat sırf ailesinin Şahitler müritliği yüzünden, kız okulda sanki görünmez oluyordu. Hiç kimse kızla konuşmaya yeltenmiyordu. Dönüp bakmıyorlardı bile. Tengo bunu çok adaletsiz buluyordu.

Tengo ve kız arasında, daha sonra hiçbir diyalog yaşanmamıştı. Konuşmalarını gerektiren bir durum çıkmadığı gibi, buna fırsatları da olmamıştı. Fakat bir şekilde bakışları karşılaştığında, kızın yüzüne hafif bir heyecan dalgası yayıldığı belli oluyordu. Tengo bunu anlayabiliyordu. Belki de kız, Tengo'nun fen bilgisi deneyi sırasında yaptığını, rahatsız etme şeklinde algılamış olabilirdi. Neden karıştı ki, diye öfkelenmişti belki de. Tengo'nun bir hükme varması mümkün değildi. Henüz çocuktu ve kızın yüzündeki ifadeden yüreğinin derinliklerindeki duygularını okuyabilmek de mümkün değildi.

Sonra bir seferinde, kız Tengo'nun elini tutmuştu. Hava oldukça açıktı, aralık ayı başında bir

gündü. Pencereden bakınca, yükseklerde ince uzun bir bulut vardı. Dersler bitince yapılan temizlik sonrasında, Tengo ve kız tesadüfen baş başa kalmışlardı. Başka kimse yoktu. Kız bir şeye kesin karar vermişçesine seri adımlarla sınıfı boydan boya geçmiş, Tengo'nun yanına gelince durmuştu. Sonra tereddütsüz bir hareketle Tengo'nun elini tutmuştu. Derken yüzünü yukarı kaldırıp gözlerini ayırmadan Tengo'nun yüzüne bakmıştı (Tengo'nun boyu kızdan on santimetre kadar uzundu). Tengo da şaşırarak kızın yüzüne bakmış, ikisinin bakışları buluşmuştu. Tengo kızın gözbebeklerinde o ana kadar hiç görmediği, şeffaf bir derinlikle karşılaşmıştı. Kız uzunca bir süre tek kelime etmeden onun elini tutmuştu. Sımsıkı ve bir an bile elini gevşetmeden. Sonra ani bir hareketle Tengo'nun elini bırakmış, havalanmasın diye eteğinin kenarlarını tutarak koşar adımlarla sınıftan çıkmıştı.

Tengo afallamış, ne diyeceğini bilemez halde bir süre öylece kalakalmıştı. İlk aklına gelen, bu sahneyi hiç kimsenin görmemesinin iyi olduğuydu. Eğer birileri görecek olsa, okulda çıkacak şamatayı hayal etmek bile istemiyordu. Çevresine bakınarak kimse olmadığını görünce derin bir nefes almıştı. Öte yandan kafasının içi karman çorman olmuştu sanki.

Mitaka-Ogikubo istasyonları arasında karşısındaki koltukta oturan ana kız da belki Şahitler müridi olabilirdi. Her Pazar olduğu gibi misyonerliğine çıkmışlardı belki de. Sanki şişkin bez çantanın içi tıka basa "Tufandan Önce" kitapçıklarıyla dolu gibiydi. Annenin elindeki güneş şemsiyesi ve kızın gözlerinde beliren ışıltı, Tengo'ya sınıf arkadaşı olan o kızı anımsatmıştı.

Hayır, o trendeki ana kız Şahitler müridi falan değil, alakası yok, kurs falan gibi bir yere gidiyorlar belki de. Bez çantanın içi ise piyano nota defteri ya da yazı malzemesi gibi şeylerle doluydu herhalde. Ben yalnızca fazla hassaslaştım galiba. Bir an, Tengo'nun aklından bu düşünceler geçiverdi. Sonra gözlerini kapatıp, ciğerlerinde sıkışıp kalan havayı usulca dışarı saldı. Pazar günleri zamanın akışı tuhaflaşıyor, görüntüler esas hallerinden uzaklaşıyordu.

Evine dönünce basit bir akşam yemeği hazırlayarak karnını doyurdu. Şöyle bir düşününce, öğlen yemeği de yemediğini hatırladı. Akşam yemeği sonrasında, aklından Komatsu ile konuşmayı geçirdi. Mutlaka görüşmenin sonucunu merak ediyor olmalıydı. Fakat günlerden pazardı ve Komatsu yayınevine gitmezdi. Dahası, Tengo Komatsu'nun ev telefonunu da bilmiyordu. *Boş ver, nasıl olsa sonucu merak ediyorsa kendisi arar.*

Saat 10'u geçip de yatmak için hazırlanırken telefon çaldı. Komatsu'nun aradığını sandıysa da, ahizeyi kaldırdığında kendinden yaşça büyük evli kadın arkadaşının sesi duyuldu.

"Baksana, fazla zamanını almam, öbür gün öğleden sonra sana uğrayabilir miyim?" dedi kadın.

Arka taraftan hafif bir piyano sesi geliyordu. Herhalde kocası henüz eve dönmemişti. *Olur*, dedi Tengo. Kadın geldiğinde *Pupa Hava*'yı yeniden yazma işine ara vermesi gerekecekti. Fakat onunla konuştukça, Tengo kendisinin de kadının bedenini iştahla arzuladığını fark etti. Telefonu kapatıp mutfağa geçti, Wild Turkey viskisini bardağa boca ederek, eviyenin önünde dikilip sek olarak içti. Ardından yatağa girip birkaç sayfa kitap okuduktan sonra uykuya daldı.

Tengo'nun uzun, garip pazar günü sona ermişti.

Doğuştan mağdur

Aomame uyandığında, oldukça ciddi bir akşamdan kalmışlık durumuyla karşı karşıya olduğunu hemen anladı. Oysa hiç akşamdan kalmışlık yaşamazdı. Ne kadar içse bile ertesi gün kendini gayet iyi hisseder, hemen günlük yaşamına başlayabilirdi. Bununla da övünürdü. Fakat nedense o gün, şakaklarına keskin bir ağrı saplanmış, bilinci adeta sis perdesiyle kaplanmıştı. Başı demir mengene ile sıkıştırılıyormuş gibi hissediyordu. Saat 10'u geçmişti. Sabah güneşinin ışıkları, gözlerini iğne batırılıyormuş gibi acıtıyordu. Evinin önündeki caddeden geçen motosikletin gürültüsü, evin içerisinde bir işkence aletinden gelen ses gibi yankılandı.

Kendi yatağında çırılçıplaktı, ama oraya kadar nasıl geldiğini hiç anımsamıyordu. Önceki gece giydiği giysiler yere saçılmıştı. Galiba kendisi güç bela çıkartmıştı. Omuz çantası masanın üzerindeydi. Aomame yerdeki giysilerin üzerinden atlayarak mutfağa gidip, musluğu açarak bardak bardak su içti. Sonra banyoya girerek yüzünü soğuk suyla yıkayıp, boy aynasında vücuduna baktı. İnceden inceye kontrol ettiyse de, herhangi bir iz yoktu. Rahatlayarak iç geçirdi. *İyi bari*. Yine de, her şiddetli seks sonrasında, sabah vücudunda hissettiği şeyler belinden aşağı kısmında hafif de olsa varlığını sürdürüyordu. Vücudunun en uç noktalarına kadar tırmalanmış gibi bir his veren o tatlı halsizlik. Sonra anüsünde de hafif de olsa bir şeyler hissediyordu. *Lanet olsun*, diye geçirdi Aomame. Parmağının ucunu şakağına bastırdı. O adamlar*, işi oraya kadar vardırdılar demek. Ne yazık ki hiç anımsamıyorum.*

Bilinci hâlâ beyaz sis perdesiyle kaplıyken, ellerini duvara yapıştırarak sıcak bir duş aldı. Tüm vücudunu sabunla ovalayarak yıkadı, bir gece öncesinin hatırasını ya da ondan kalan ne varsa, adını koyamadığı şeyleri vücudundan sildi. Cinsel organını ve anüsünü daha bir özenli yıkadı. Saçlarını da yıkadı. Diş macununun nane kokusundan içi kalksa da, dişlerini fırçalayarak, ağzının içindeki ağır kokuyu giderdi. Sonra yatak odasının zeminindeki iç çamaşırlarını tortop edip, bakmamaya özen göstererek kirli sepetine attı.

Masanın üzerindeki omuz çantasının içini kontrol etti. Cüzdanı duruyordu. Kredi ve banka kartları da tamamdı. Cüzdanındaki nakit para hiç azalmamıştı. Önceki gece harcadığı para yalnızca eve dönerken bindiği taksi parasıydı herhalde. Çantadan eksilen tek şey hazırda tuttuğu prezervatiflerdi. Saydığında dört tanesinin eksik olduğunu gördü. *Dört?* Cüzdanının içerisindeki katlanmış not kâğıdı üzerinde Tokyo merkezinde bir telefon numarası yazılıydı. Fakat kimin telefon numarası olduğunu hiç bilemiyordu.

Bir kez daha yatağına uzanıp, önceki gece olanları anımsayabildiği kadarıyla aklından geçirdi. Ayumi adamların masasına giderek, o şirin haliyle konuyu bağlamış, dördü birlikte içki içmişler, herkes çakırkeyif olmuştu. Sonrası bilindik hikâye. Yakınlardaki bir otelde iki oda tutmuşlardı. Aomame önceden kararlaştırdıkları gibi saçı seyrek olanla seks yapmıştı. Ayumi ise genç, iri cüsseli olanı almıştı. Seks hiç fena değildi. İkisi birlikte banyoya girmişler, sonra uzunca bir oral seks yapmışlardı. Son hamle öncesinde ihmal etmeksizin prezervatif taktırmıştı.

Bir saat kadar sonra odaya telefon gelmiş, Ayumi, "Oraya gelebilir miyiz? Biraz daha hep birlikte içelim" demişti. Aomame de olur deyince, biraz sonra Ayumi ile onun partneri olan adam odaya gelmişlerdi. Sonra oda servisinden bir şişe viski ve buz istemişler, dördü birlikte içmişlerdi.

Sonrasını tam olarak anımsamıyordu. Dördü bir araya geldikten sonra aniden sarhoş olmuş gibiydi. Viski yüzündendi herhalde (Aomame normalde pek viski içmezdi). Belki de kontrolü elden

bırakmasının sebebi, her zamankinden farklı olarak, bir erkekle yalnız başına değil de, yanında arkadaşı olduğu içindi. Sonra eş değiştirerek bir kez daha seks yaptıklarını hayal meyal anımsıyordu. *Ben genç olanıyla yataktaydım, Ayumi saçı seyrek olanla koltukta iş tutuyordu. Evet, öyleydi. Sonra... Sonrası yoğun bir sis tabakası içerisinde kalmış. Hiçbir şey anımsamıyorum. Aman, olsun. Böylece unuturum gider. Kendimi salıverdim, doyasıya seks yaptım. Olay bundan ibaret. Bundan sonra karşılaşmayız zaten.*

Fakat ikinci seferde prezervatif taktırdım mı acaba? Aoma-me'nin aklına takılan esas mesele buydu. Öylesine yaşanmış bir gece yüzünden hamile kalması, cinsel hastalık kapması hoş olmazdı. *Fakat herhalde taktırmışımdır. Ne kadar sarhoş olsam, bilincim bulanıklaşsa bile asla ihmal etmem.*

Bugün bir işim var mıydı? İş günüm değil. Bugün cumartesi ve özel dersim de yok. Hayır, yanlış. Öyle değil. Öğleden sonra saat 3'te Azabu'daki "Söğüt Konağı"na gidip, Madam'la esneme antrenmanı yapmak üzere randevulaştık. Hastane ya da öyle bir yere gideceği için cuma programını cumartesiye alabilir miyiz, diye Tamaru'dan telefon gelmişti. Aklımdan tamamen çıkıp gitmiş. Olsun. Öğleden sonra 3'e kadar dört saatten fazla var. O saate kadar başımın ağrısı geçer, kendimi de toparlarım.

Sıcak kahve yapıp, kendini zorlayarak da olsa, birkaç fincan içmeyi başardı. Sonra üzerinde yalnızca sabahlıkla yatağa sırtüstü uzanıp, boş boş tavana bakarak öylece yattı. İçinden hiçbir şey yapmak gelmiyordu. Tavana bakıp durmaktan başka bir şey de gelmiyordu aklına. Tavanda ilginç olabilecek tek bir şey bile yoktu, ama şikâyet edecek durumda da değildi. Tavanlar insanları keyiflendirmek için yapılmazdı. Saat tam öğle vaktini gösteriyordu, ama hiç iştahı yoktu. Motosiklet ve arabaların motor gürültüleri başının içerisinde yankılanıyordu. İlk kez böylesine ağır bir akşamdan kalmalık hali yaşıyordu.

Fakat yine de, seks Aomame'nin vücudunu iyi yönde etkilemiş gibiydi. Bir erkeğin ona sarılması, çıplaklığını izlemesi, okşamaları, öpüşleri ve ısırıkları, penisini içinde hissetmek, üst üste orgazm yaşamak, vücudunun içinde çöreklenen bir yumağı güzelce çözmüşe benziyordu. Akşamdan kalmalık hali hoş değildi, ama bunu telafi edecek ölçüde de bir rahatlamışlık duygusu yaşıyordu.

Bir an, Aomame bu yaşantıyı daha ne kadar sürdürebileceğini düşündü. *Daha ne kadar devam edebilirim? Bir süre sonra otuz yaşında olacağım. Çok geçmeden ufukta kırk da görünür.*

Fakat bu sorunu düşünmekten vazgeçti. *Başka bir zaman, daha sakin kafayla düşünürüm. Şu an burnumun dibine kadar gelmiş bir sınır yok ne de olsa. Böyle şeyleri ciddi ciddi düşünmek için ben...*

Tam o anda telefonun zili çaldı. Ses Aomame'ye gök gürlemesi gibi geldi. Bir an kendini tünele giren ekspres trenin içindeymiş gibi hissetti. Yalpalaya yalpalaya yataktan çıkıp ahizeyi kaldırdı. Duvardaki büyük saat 12.30'u gösteriyordu.

"Aomame?" dedi karşı taraftaki. O buğulu sesin sahibi Ayumi'ydi.

"Benim" dedi Aomame.

"İyi misin? Sesin sanki az önce otobüsün altında kalmışsın gibi."

"Ona yakın bir haldeyim."

"Akşamdan kalmalık hali mi?

“Evet, hem de feci halde” dedi Aomame. “Telefon numaramı nereden öğrendin?”

“Anımsamıyor musun? Telefon numaranı yazıp verdin ya. Yakın zamanda yine görüşelim diye. Benim telefon numaramı da kendi cüzdanına koymuştun.”

“Öyle mi yaptım? Hiçbir şey anımsamıyorum.”

“Evet. Ben de biraz öyle olduğunu hissetmiştim. O yüzden endişelenip telefon ettim” dedi Ayumi. “Evine sağ salim varabildi mi acaba, dedim. En son Roppongi kavşağında taksiye bindirip, gideceğin yeri söylemiştim gerçi.”

Aomame iç geçirdi. “Aklımdan tamamen silinmiş gibi, ama eve ulaşmayı başarmışım. Uyandığımda yatağımdaydım.”

“İyi öyleyse.”

“Sen ne yapıyorsun şimdi?”

“İşteyim elbette” dedi Ayumi. “Saat 10’dan beri mini devriye arabasıyla park ihlali peşindeyim. Şimdi biraz mola vermiştim.”

“Müthişsin” dedi Aomame, hayranlıkla.

“Biraz uykusuzum, ama olsun. Dün gece muhteşemdi. O kadar coşacağımı tahmin bile edemezdim. Senin sayende harika bir geceydi.”

Aomame parmağını şakağına bastırdı. “Doğru söylemek gerekirse, sonraki kısımları pek anımsamıyorum. Yani, siz bizim odaya geldikten sonrasını.”

“Hımm. Çok yazık” dedi Ayumi, ciddi bir ses tonuyla. “Esas ondan sonrası müthişti. Dördümüz birlikte bir sürü şey yaptık. Söylesem kimse inanmaz. Porno filmi gibiydi. İkimiz çırılçıplak lezbiyen taklidi bile yaptık. Dahası...”

Aomame telaşla Ayumi’nin konuşmasını böldü. “Orası tamam da, prezervatif taktırdık mı? Tam olarak anımsamıyorum ya, biraz endişeliyim.”

“Elbette. Ben tek tek kontrol ettim, merak etme. Ne de olsa, trafik ihlalleri peşine düşmenin yanı sıra, görev bölgem içerisindeki liseleri dolaşıp, kız öğrencileri salonlara toplayarak doğru prezervatif takma usulünü, ince ayrıntılarına girerek anlattığım da oluyor.”

“Prezervatif takma usulü mü?” dedi Aomame, şaşkınlıkla. “Ne diye polis gidip de lise öğrencilerine öyle şeyler öğretiyor ki?”

“Aslında çıktıkları arkadaşlarının tecavüzüne uğrama tehlikesini, tacizcilere karşı nasıl davranmaları gerektiğini, cinsel suçların nasıl engelleneceğini okulları dolaşarak kızlara anlatmak amaçlanıyor, ama ben kendi kişisel mesajım olarak ekleyiveriyorum işte. Seks yapmalarına engel olunamayacağına göre, hamile kalmasınlar, cinsel hastalık kapmasınlar diye. Eh, öğretmenlerin önünde konunun o kadar derinine inemiyorum gerçi. Neyse. Benim için meslekten kaynaklanan, içgüdü gibi bir şey. Ne kadar içmiş olursam olayım, asla ihmal etmem. Hiç endişelenme. Tertemizsin. Prezervatif yoksa, girmek yasak. Temel kuralım böyle.”

“Sağ ol. Bunları duymak beni rahatlattı.”

“Baksana dün neler yaptığımızı ayrıntılarıyla konuşmak istemez misin?”

“Bir dahaki sefere” dedi Aomame. Sonra ciğerlerinde biriken ağır havayı dışarı bıraktı. “Bir gün detaylarını konuşuruz. Fakat şimdi zamanı değil. Konuşurken bile başım ortadan çatlayacakmış gibi oluyor.”

“Peki. Bir dahaki sefere o zaman” dedi Ayumi, neşeli bir sesle. “Bu arada, sabahtan beri düşünüyordum da, iyi bir ikili olacak gibiyiz. Seni yine arayabilir miyim? Yani, yine dünkü gibi bir şeyler yapmak istediğimde.”

“Olur” dedi Aomame.

“Harika.”

“Telefonun için teşekkürler.”

“Geçmiş olsun” dedikten sonra Ayumi telefonu kapattı.

Öğleden sonra saat 2’de sade kahve ve hiçbir şey yapmadan öylece yatarak geçirdiği saatlerin sayesinde bilincinin üzerindeki sis perdesi kalkmıştı. Şansına başının ağrısı da dinmişti. Yalnızca hafif bir halsizlik kalmıştı vücudunda. Aomame spor çantasını alıp evden çıktı. Elbette özel buz kıracağı içinde değildi. Yalnızca temiz giysi ve havlu vardı. Tamaru her zamanki gibi onu kapıda karşıladı.

Aomame ince, uzun güneşli odaya alındı. Kocaman penceresi bahçeye bakıyordu, ama pencereye içerisi dışarıdan görülmeyecek şekilde dantelli bir perde gerilmişti. Pencerenin önüne süs bitkileri sıralanmıştı. Tavandaki hoparlörden dingin bir barok müzik yayılıyordu. Harpsikord piyano eşliğinde flüt sonatıydı. Odanın ortasındaki masaj masasında Madam yüzükoyun yatıyordu. Üzerinde beyaz bir sabahlık vardı.

Tamaru odadan çıkınca Aomame üstünü değiştirerek antrenman giysilerini giydi. Madam masaj masasının üzerinde başını Aomame’den yana çevirerek onun giysilerini çıkartışını izledi. Aomame vücudunun çıplak halini bir hemcinsinin görmesini umursamazdı. Sporculuk yaşantısında her gün karşılaştığı bir durumdu. Zaten Madam da masaj yaptırırken neredeyse tamamen çıplak kalıyordu. Çünkü böylece Aomame kasların durumunu daha rahat görebiliyordu. Aomame pamuklu kumaş pantolonunu ve bluzunu çıkartıp, eşofmanını üzerine geçirdi. Sonra çıkarttığı giysilerini katlayarak, odanın bir köşesine bıraktı.

“Çok diri bir vücudun var” dedi Madam. Sonra doğrularak sabahlığını çıkartıp, ince ipekten alt üst giysisiyle kaldı.

“Teşekkür ederim” dedi Aomame.

“Eskiden benim vücudum da öyleydi.”

“Tahmin edebiliyorum” dedi Aomame. Gerçekten de öyle düşünüyordu. Yaşı yetmişi geçmesine rağmen kadının vücudu gençlik zamanlarını anımsatacak haldeydi. Vücudu kendini salmamıştı, göğüsleri bile dolgunluğunu koruyordu. Kontrollü yemek düzeni ve her gün devam ettiği antrenmanlar kadının doğal güzelliğini korumasını sağlamıştı. Aomame, bir parça estetik cerrahi katkısı olduğunu da tahmin edebiliyordu. Belirli aralıklarla kırışıklara yapılan müdahaleler ve dudak çevresinde germe operasyonları.

“Şimdi bile güzel bir vücudunuz var” dedi Aomame.

Madam dudaklarını hafifçe büktü. “Teşekkür ederim. Fakat eskisiyle karşılaştırılamaz.”

Aomame bu sözlerin üzerine bir şey söylemedi.

“Bu vücudun keyfini doyasıya çıkarttım, birlikte olduğum insanların keyif almasını da sağladım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Evet.”

“Sen de keyfini çıkartıyor musun?”

“Arada sırada” dedi Aomame.

“Arada sırada, yeterli olmayabilir” dedi Madam, yüzükoyun yatma pozisyonunu değiştirmeden. “O işlerden gençliğinde alabileceğin kadar keyif al. Yaşlanıp da o işleri yapamaz hale gelince, eskiye ait hatıralarını düşünmek iyi gelir.”

Aomame önceki akşamı düşündü. Anüsündeki hafif zorlanmışlık hissi varlığını koruyordu. Bunu da eskiye ait bir hatıra olarak saklayacak mıydı acaba?

Aomame elini yaşlı kadının vücuduna koyarak, özenle kasları esnetme hareketlerine başladı. Az öncesine kadar yaşadığı hafif halsizlik, artık tamamen yok olmuştu. Eşofmanını giyip de, parmaklarını yaşlı kadının vücudunda gezdirmeye başladığı andan itibaren algısı her zamanki keskinliğini kazanmıştı.

Aomame harita üzerindeki bir rotayı izler gibi, yaşlı kadının kaslarını parmak uçlarıyla buluveriyordu. Her bir kasın gerginlik durumunu, sertliğini, tepki düzeyini belleğine yerleştirmişti. Piyanistlerin uzun bir melodinin notalarını ezberlemesi gibi. Özellikle vücut söz konusu olduğunda, Aomame’nin hafızası mükemmellik noktasına ulaşıyordu. O unutsa bile parmak uçlarının unutmasına imkân yoktu. Kasların herhangi birinde ufak bir değişiklik hissettiği anda, farklı açılardan, farklı ölçülerde basınç uyguluyordu. Sonra gelen tepkiyi belleğine yerleştiriyordu. O noktada acı mı, zevk mi, yoksa hissizlik mi oluştuğuna göre sınıflandırarak. Kilitlenmiş kısımları zorlayarak çözmek yerine, yaşlı kadının kendisinin güç vererek açması için yüreklendiriyordu. Elbette kadının kendi başına üstesinden gelemediği kilitlenmeler de oluyordu. O kısımları, Aomame özenle açıyordu. Fakat kaslar için en kolay ve rahat hareketler, gündelik yaşamın doğallığı içerisinde yapılanlardı.

“Burası acıyor mu?” diye sordu Aomame. Kalçanın eklem yerine yakın kas, her zaman olduğundan daha fazla kilitlenmiş haldeydi. İnatla sertleşmiş gibi. Aomame elini kalça kemiğinin üstüne yerleştirerek yaşlı kadının baldırını hafifçe farklı bir yöne doğru oynattı.

“Hem de çok” dedi Madam, yüzünü buruşturarak.

“Endişelenmeyin. Acı hissediyor olmanız iyiye işaret. Esas acı hissetmediğinizde sorunumuz var demektir. Biraz daha acıyacak, dayanabilir misiniz?”

“Elbette” dedi yaşlı kadın. Aslında her seferinde sormasına gerek de yoktu. Madam dayanıklı bir kadındı. Çoğu şeye sesini çıkartmadan katlanabilirdi. Yüzünü buruşturur, ama bağırıp çağırmazdı. Aomame masaj yaptığı koskoca adamların inlemelerine birçok kez şahit olmuştu. O yüzden yaşlı kadının dayanıklılığına hep hayranlık duyardı.

Aomame sağ dirseğini kalça kemiğine kiriş gibi dayayarak, yaşlı kadının baldırını biraz daha büktü. Tok bir kıtırtıyla birlikte eklem yeri hareket etti. Yaşlı kadın nefesini tutmuş, fakat sesi çıkmamıştı.

“Artık sorun kalmadı” dedi Aomame. “Rahatlarsınız.”

Madam rahatlıkla duyulacak şekilde nefesini bıraktı. Alnında ter damlacıkları birikmişti. “Teşekkür ederim” dedi, güçlükle duyulabilen bir sesle.

Bir saate yakın bir süre harcayarak, Aomame kadının kaslarını gerektiğinde esneterek, gerektiğinde gererek ve eklemleri yumuşatarak masaj yapmayı sürdürdü. Her bir hareketi acıyı da beraberinde getiriyordu. Fakat acı olmadığı zaman, çözüm de olmuyordu. Aomame de, Madam da bunu çok iyi biliyordu. O yüzden, neredeyse hiç konuşmadan, o bir saati geçirdiler. Flüt sonatı bitmiş, CD çalardan gelen ses kesilmişti. Bahçedeki kuşların cıvıltısından başka ses duyulmuyordu.

“Vücudum tüy gibi hafifledi sanki” dedi Madam, bir süre geçtikten sonra. Kendini bırakmış, yüzükoyun yatmayı sürdürüyordu. Masaj masasının üzerine serilen havlu terden ıslanınca, rengi koyulaşmıştı.

“Sevindim” dedi Aomame.

“Sen yanımdayken, çok rahatlıyorum. Sen olmazsan ne yapardım bilmiyorum.”

“Endişelenmeyin. Şu an bir yerlere kaybolmak gibi bir niyetim yok.”

Yaşlı kadın kararsız kalmış gibi bir an bekledikten sonra sordu. “Özel bir soru olacak, ama hoşlandığın biri var mı?”

“Hoşlandığım biri var” dedi Aomame.

“Senin adına sevindim.”

“Fakat ne yazık ki, o benden hoşlanmıyor.”

“Hassas bir soru olacak, ama” dedi yaşlı kadın. “Senden nasıl hoşlanmaz? Tarafsız bir gözle bakınca, sen çok hoş, alımlı bir genç kadınsın halbuki.”

“Çünkü onun benim varlığımdan bile haberi yok.”

Yaşlı kadın bir süre Aomame’nin söylediklerini düşündü.

“Peki, karşı tarafın senin varlığını öğrenmesi için bir şeyler yapmayı istemiyor musun?”

“Şu an için hayır” dedi Aomame.

“Bir neden mi var? Senin ona yaklaşmaman için?”

“Evet, bazı nedenler var. Ancak, mesele benim ruh halimle ilgili.”

Yaşlı kadın hayranlık dolu gözlerle Aomame’ye baktı. “Şimdiye kadar birçok farklı insanla karşılaştım. Belki sen de onlardan birisin.”

Aomame dudaklarını hafifçe gevşetti. “Farklı bir yanım yok. Kendime karşı dürüst olmaya çalışıyorum yalnızca.”

“Bir kez kural koyarsan sonuna kadar uyarsın.”

“Evet.”

“Üstelik biraz inatçısın ve çabuk sinirlenirsin.”

“Belki öyle bir yanım da vardır.”

“Fakat dün gece biraz dağıttın. Yanlış mı?”

Aomame’nin yüzü hafifçe kızardı. “Anlaşılıyor mu?”

“Tenine, kokuna bakınca anlayabiliyorum. Hâlâ vücudunda izleri var. İnsan yaşlanınca, birçok şeyi daha rahat anlıyor.”

Aomame yüzünü hafifçe buruşturdu.

“Buna da ihtiyacım var. Arada sırada. Böbürlenecek bir durum olmadığını biliyorum gerçi.”

Madam elini uzatıp, usulca Aomame’nin elinin üstüne koydu. “Elbette arada sırada öyle şeyler de gerekir. Kafana takma sakın. Seni suçluyor değilim. Fakat senin normal yollardan mutlu olmanı istiyorum yalnızca. Sevdiğin insanla bir araya gelmeni, mutlu sona ulaşmanı.”

“Ben de öyle olmasını istiyorum. Fakat bu biraz zor.”

“Neden?”

Aomame yanıtlamadı. Açıklaması kolay bir konu değildi.

“Eğer özel konularda birilerine danışmak istersen, bana gel” diyen Madam elini Aomame’nin elinin üzerinden çekip yüz havlusuyla yüzünde biriken teri sildi. “Hangi konuda olursa olsun. Senin için yapabileceğim bir şeyler olabilir.”

“Teşekkür ederim” dedi Aomame.

“Arada sırada dağıtmak rahatlamanı sağlamayabilir.”

“Haklısınız.”

“Sen kendini değersizleştirecek bir şey yapmış değilsin” dedi Madam. “En ufak bir şey bile. Bunu biliyorsun.”

“Evet, biliyorum” dedi Aomame. Aynı fikirdeydi. Kendini değersizleştirecek tek bir şey bile yapmamıştı. Yine de, bir şeyler sessizce de olsa, geride kalıyordu. Şarap şişesinin dibinde kalan tortu gibi.

Aomame, Tamaki Otsuka’nın öldüğü zamanları, şimdi bile tüm netliğiyle anımsıyordu. Onunla bir daha görüşemeyeceğini düşündükçe de, içi parçalanıyormuş gibi hissediyordu kendini. Tamaki, Aomame’nin yaşamındaki ilk arkadaşıydı. Hiçbir şeyi gizlemeden, olduğu gibi konuşabiliyordu onunla. Tamaki’den önce öyle bir dostu olmamış, ondan sonra da karşısına öyle biri çıkmamıştı. Onun yerine koyabileceği biri de yoktu. Onunla karşılaşmamış olsaydı, Aomame’nin yaşantısının daha biçare, daha karanlık olacağı kesindi.

Aynı yaştaydılar, Tokyo’da bir vilayet lisesinin *softball* takımında birlikte oynuyorlardı. Aomame ortaokul yıllarında kendini bu spora iyice kaptırmış, lisede de devam etmişti. Başlangıçta pek içinden gelmeyerek, kişi sayısı eksik diye davet alınca öylesine oynamaya başlamıştı, ama sonrasında yaşam amaçlarından biri olmuştu. Fırtınaya kapılmamak için bir direğe yapışan insanlar gibi, Aomame bu spora yapışarak yaşamıştı. Ona öyle bir şeyler gerekiyordu. Dahası kendisi de farkına varmamıştı, ama spora yatkın bir bünyesi vardı. Hem ortaokulda, hem de lisede takımın ağırlığını taşıyan oyuncu olmuş, takım onun sayesinde turnuvalarda güle oynaya üst basamaklara tırmanmıştı. Bu Aomame’nin içinde özgüven duygusuna (tam olarak özgüven denilemez, ama) benzer bir duygu gelişmesini sağlamıştı. Takım içerisinde kendisinin asla küçük bir unsur olmadığını düşünmeye başlamış, dar bir

dünya içerisinde bile olsa, belli bir konum kazanmış olmaktan büyük sevinç duymuştu. *İnsanlar benden bir şeyler bekliyor*, diyebilmişti.

Aomame takımın atıcısıydı ve dördüncü vurucu olarak, her iki görevi de başarıyla yerine getiriyordu. Tamaki Otsuka ise, takımın belkemiği, ikinci kale savunucusuydu ve takım kaptanlığı da yapıyordu. Tamaki ufak tefekti, ama refleksleri mükemmel, beynini kullanmayı bilen bir kızdı. Durumu çabucak ve çok yönlü okumayı başarırdı. Topa her vurulduğunda vücudunun ağırlığını hangi yöne vermesi gerektiğini çok iyi bilir, vurucu topa vurduğu anda topun gideceği yönü anında kestirerek doğru noktada savunma pozisyonu alırdı. Bunu yapabilecek savunma oyuncusuna pek rastlanmazdı. Karar verme yetisi sayesinde, takımı birçok kez hezimetten kurtarmıştı. Aomame gibi uzun mesafeli vuruşlar yapamazdı, ama yine de sağlam vuruşlar yapar, hızlı koşardı. Aynı zamanda mükemmel bir liderdi. Takımı toparlar, taktik belirler, avantaj sağlayacak önerilerde bulunur, gerektiğinde yüreklendirmeyi bilirdi. Sert bir liderdi, ama diğer oyuncuların güvenini kazanmıştı. Onun sayesinde takım günden güne güçlenmiş, Tokyo Şehir Turnuvası'nda finale kalmayı başarmışlardı. Aomame ve Tamaki, Kanto Bölgesi Karma Takımı'na da seçilmişlerdi.

Aomame ve Tamaki, birbirlerinin üstün özelliklerini kabullenmişler, birbirleriyle doğallıkla yakınlaşmışlar, sonra da eşsiz iki dost olmuşlardı. Takım uzak deplasmanlara gittiğinde uzunca süreler birlikte olurlardı. Nasıl büyüdüklerini, hiçbir şeyi gizlemeden birbirlerine anlatmışlardı. Aomame ilkokul beşinci sınıfta son kararını vermiş ve dayısının evine sığınmıştı. Dayısının ailesi durumu anlayışla karşılayarak, ona aileden biri gibi davranmışlardı, ama nihayetinde yabancı bir evde, yalnız ve sevgiye aç bir haldeydi. Yaşama amacını ve anlamını nerede araması gerektiğini bilemeden, sarılacak bir dal bulamadan günler geçip gidiyordu. Tamaki'nin ailesi ise varsıldı ve toplumsal konum itibariyle de iyi durumdaydılar, ama anne ve babasının aralarının çok kötü olması yüzünden, aile düzenleri bozuktu. Babası eve neredeyse hiç gelmiyor, annesi ise sık sık sinir krizi geçiriyordu. Feci baş ağrıları yüzünden günlerce yataktan çıkmadığı oluyordu. Tamaki ve erkek kardeşi terk edilmiş gibiydiler. İki çocuk, yemeklerini yakınlardaki kafelerde, *fast-food* restoranlarında yiyor ya da paket servisle idare ediyorlardı. Tamaki ve Aomame'nin kendilerini *softball*'a bu kadar kaptırmalarında geçerli nedenleri vardı.

Sorunlarla boğuşan ve yalnız iki genç kızın konuşabileceği bir sürü konu vardı. Yaz tatilinde yalnız başlarına yolculuğa çıkmışlar, konuşabilecekleri konular kısa bir süreliğine bittiğinde, otel odasının yatağında birbirlerinin çıplaklığına dokunmuşlardı. Nihayetinde yalnızca bir kez olan bir şeydi, asla ikinci kez tekrarlanmamıştı ve sonrasında hiç bu konuyu açmamışlardı. Fakat o gece sonrasında ikisinin arasındaki ilişki iyice derinleşmiş, iki sırdaş haline gelmişlerdi.

Liseyi bitirip de spor akademisine devam ederken de, Aomame *softball*'u bırakmamıştı. Kızlar *softball* alanında Japonya genelinde tanındığı için, özel bir spor akademisinden davet almış, özel burslu olarak okuyabilmişti. Üniversite takımının da as oyuncusu olmuştu. *Softball*'un yanı sıra, spor tıbbıyla da ilgilenmiş, ciddiyetle çalışmaya başlamıştı. Dövüş sporlarına da ilgi duyuyordu. Akademide bulunduğu süre boyunca elinden geldiği kadar, bilgi ve uzmanlık gerektiren tekniği öğrenmek istiyordu. Gününü gün edecek durumda değildi.

Tamaki ise, birinci sınıf üniversitelerden birinin hukuk fakültesine girmişti. Liseyi bitirince *softball*'u bırakmıştı. Derslerdeki başarısı çok yüksek olan Tamaki için *softball*, geçici hevesten başka bir şey değildi. Yargı sınavına girerek hukukçu olmak niyetindeydi. Yolları ayrılmış olsa bile, dostluklarını sürdürüyorlardı. Aomame ücretten muaf tutulduğu üniversite yurdunda kalıyor, Tamaki ise eskiden olduğu gibi düzeni bozuk, fakat ekonomik açıdan rahat evlerinde yaşıyordu. İkisi haftada

bir kez birlikte yemek yiyor, biriken konuları uzun uzun konuşuyorlardı. Ne kadar konuşsalar bile konuşacak konuların ardı arkası kesilmiyordu.

Tamaki üniversite birinci sınıfta, sonbaharda bekâretini kaybetmişti. Üniversitenin tenis kulübünden, üst sınıflardan bir oğlandı. Bir toplantı sonrasında oğlan onu kaldığı apartman dairesine davet etmiş, sonra da orada tecavüz etmişti. Tamaki oğlandan hoşlanmıyor değildi. O yüzden oğlan davet edince dairesine gitmişti, ama şiddete varan cinsel zorlama ve oğlanın o sıradaki zorbaca tavrı yüzünden ağır bir şok geçirmişti. Bu olay üzerine tenis kulübünü bırakmış, bir süre melankolik halinden kurtulamamıştı. Yaşadıkları Tamaki'nin yüreğinde derin bir çaresizlik duygusu bırakmış gibiydi. İştahı kesilmiş, bir ay içerisinde altı kilo birden vermişti. Tamaki'nin oğlandan istediği yalnızca biraz anlayış ve duygudaşlıktı. Oğlan bunu yapabilse ve hazırlık aşamalarından düzgün bir şekilde geçebilse, Tamaki için bedenini oğlana vermekten kolay bir şey olmayacaktı. Tamaki bir türlü anlayamıyordu. Oğlan neden bir anda değişivermiş ve bir zorba haline gelivermişti ki? Oysa bunu yapmasına hiç gerek yoktu.

Aomame, Tamaki'yi teselli ederek oğlandan bir şekilde hesap sorması gerektiğini söylemişti. Fakat Tamaki kabul etmemişti. Kendisinin de temkinsiz davrandığını, iş işten geçtikten sonra gidip şikâyet etmekle eline bir şey geçmeyeceğini söylemişti. Oğlanın davetini kabul edip dairesine gitti diye, kendisini de sorumlu tutuyordu. Zamanla unutacağını sanıyordu. Fakat o olay yüzünden dostunun yüreğinde ne kadar derin bir yara açıldığını Aomame çok iyi anlıyordu. Bu, bekâretin kaybedilmesi gibi yüzeysel bir şey değildi. Sorun insanın ruhunun kutsallığıydı. Oraya çamurlu ayaklarla girmeye hiç kimsenin hakkı yoktu. Üstelik çaresizlik insanın içini yiyip bitirebilirdi.

Bu yüzden Aomame, kişisel olarak hesap sormaya karar vermişti. Oğlanın oturduğu adresi Tamaki'den öğrenmiş, rulo şeklindeki harita kutusunun içerisine beysbol sopası yerleştirerek o adrese gitmişti. Tamaki o gün ailesinin bir yıldönümü dolayısıyla, memleketleri olan Kanazava'daydı. Hiç kimse ondan kuşkulanamazdı. Aomamae oğlanın apartman dairesinde olmadığını önceden tespit etmişti. Tornavida ve çekiçle kapının kilidini kırarak içeri girmişti. Sonra mümkün olduğunca az ses çıksın diye, beysbol sopasına havlu sararak, dairedeki her şeyi tuzla buz etmişti. Televizyonu, masa lambasını, saati, pikabı, plakları, tost makinesini, vazoları, kırılabilecek her şeyi paramparça etmişti. Telefonun kablosunu makasla doğramış, kitapları ciltlerinden ayırarak yırtmış, diş macunu ve tıraş kremini olduğu gibi halının üzerine boca etmişti. Sos türünden ne varsa yatak için ayırmış, çekmecelerdeki defterleri güzelce yırtmış, kalemleri ise un ufak etmişti. Perde ve minderleri ekmek bıçağıyla lime lime doğramıştı. Elbise dolabındaki giysiler de makastan paylarını almıştı. Çorap ve iç çamaşırı çekmecesini ketçapla doldurmuştu. Buzdolabının sigortasını sökerek camdan dışarı fırlatmıştı. Lavaboyu ve duş teknesini kırmayı da ihmal etmemişti. Yıkım kökten ve özenle gerçekleştirilmişti. Dairenin hali, bir süre önce gazetede gördüğü, bombardıman sonrası Beyrut sokaklarının manzarasına yaklaşmıştı.

Tamaki akıllı bir kızdı (derslerdeki başarı açısından Aomame onun yanına bile yaklaşamazdı) ve *softball* maçlarında asla açık vermeyen dikkatli bir oyuncuydu. Aomame zor bir durumla karşılaştığında, hemen kaleye koşar, işine yarayacak önerilerde bulunur ve neşeyle gülümseyerek elindeki koca eldivenle Aomame'nin kalçasına şaplak atıp savunma hattına geri dönerdi. Geniş görüşlü, sıcak kalpliydi, esprili bir mizacı vardı. Okul işlerinde de girişkendi ve konuşmayı bilirdi. Bu haliyle üniversitedeki eğitimine devam etmiş olsa, başarılı bir hukukçu olacağı kesindi.

Fakat erkeklerin karşısına çıktığında bu sağduyusu sonbahar yaprakları gibi dağılıverirdi. Tamaki yakışıklı erkeklerden hoşlanır, öncelikle yüz hatlarının düzgün olmasını isterdi. Bu eğilimi Aomame'ye göre hastalık ölçüsündeydi. Düzgün karakterli, mükemmel yeteneklere sahip biri ona yanaşmaya kalktığında, dış görünümü beğenisine uymuyorsa Tamaki dönüp yüzüne bile bakmazdı. Tamaki'nin ilgisini çekenler, nedense hep alımlı, içi boş erkekler olurdu. Erkekler söz konusu olduğunda başına buyruk bir hale geliverir, Aomame'nin söylediği tek bir söze bile kulak asmazdı. Normalde Aomame'nin fikirlerini dinler, saygı gösterirdi, ama erkek arkadaşlarıyla ilgili eleştirileri asla kabul etmezdi. Zamanla Aomame uğraşmaktan bıkmış, uyarmaktan vazgeçmişti. Öyle bir mesele yüzünden tartışıp da, Tamaki ile aralarındaki dostluğun yara almasına neden olmak istemiyordu. Nihayetinde Tamaki'nin kendi yaşamıydı. Dilediği gibi yaşayabilirdi. Zaten üniversite yılları boyunca, Tamaki birçok erkekle çıkmış, her seferinde sorunlar yaşamış, ihanetlere uğramış, yaralanmış ve sonunda da hep terk edilmişti. Her seferinde çıldırmış gibi olurdu. İki kez kürtaj olmuştu. Kadın-erkek ilişkisi açısından bakıldığında, Tamaki doğuştan mağdurdu.

Aomame'nin belli bir erkek arkadaşı olmamıştı. Ona yakınlık gösteren bazı erkeklerle çıktığı olmuştu ve aralarında pek fena olmayanlar da vardı, ama derin ilişkilere girmemişti.

"Bir sevgili bulsana. Ömür boyu bakire mi kalacaksın?" demişti Tamaki, Aomame'ye.

"Meşgulüm" demişti Aomame. "Günlük işlerime ucu ucuna yetişebiliyorum. Erkek arkadaşla gönül eğleyecek halde değilim."

Tamaki lisans sonrasında yüksek lisansa devam ederek yargı sınavına hazırlanmaya başlamıştı. Aomame ise spor içecekleri ve sağlık ürünleri üreten bir şirkete girerek, orada da *softball*'a devam etmişti. Tamaki evlerindeki yaşamını sürdürmüş, Aomame ise şirketin Yoyogi Haçiman'daki yatakhanesinde yaşamaya başlamıştı. Öğrencilik yıllarında olduğu gibi, hafta sonlarında buluşuyor, uzun uzun sohbet etmekten geri kalmıyorlardı.

Tamaki yirmi dört yaşındayken kendinden iki yaş büyük bir adamla evlenmişti. Nişanlanınca yüksek lisansı bırakmış, eğitime devam etmekten vazgeçmişti. Çünkü kocası izin vermemişti. Aomame adamla yalnızca bir kez karşılaşmıştı. Zengin bir ailenin çocuğuydu. Aomame'nin önceden tahmin ettiği gibi yakışıklı, ama derinliği olmayan bir adamdı. En büyük hobisi yatçılıktı. Ağzı laf yapıyordu ve oldukça bilgili gibiydi, ama karakter açısından zayıftı ve sözleri havada kalıyordu. Tamaki'nin hoşuna giden tiplerdendi. Bir de, adamın, insanın uğursuz diyebileceği bir havası vardı. Adam ilk baştan itibaren Aomame'nin hoşuna gitmemişti. Belki o da Aomame'den hoşlanmamıştı.

"Bu evlilik yürümez" demişti Aomame, Tamaki'ye. Üzerine vazife olmayan bir işe karışmak istememişti, ama nihayetinde evlilik önemli bir konuydu. Evcilik oyunundan farklıydı. Eskiden yaptığı gibi, tek dostunu gücendirmemek için sessiz kalamazdı. İki dost, ilk kez o an sert bir kavga yaşamışlardı. Tamaki evliliğine karşı çıkıldı diye histeriye kapılmış, Aomame'ye ağır sözler etmişti. O sözler arasında Aomame'nin asla duymak istemeyeceği türden şeyler de vardı. Aomame nikâh törenine bile gitmemişti.

Fakat pek geçmeden Aomame ile Tamaki'nin arası düzelmişti. Balayı seyahatinden döner dönmez, Tamaki önceden haber vermeden Aomame'nin yanına gelmiş ve yaptığı terbiyesizlik için özür dilemiş, kavga sırasında söylediklerini unutmasını istemişti. *O an bana ne oldu bilmiyorum. Balayı seyahati boyunca hep seni düşündüm.* Aomame ise kafasına takmadığını, hiçbir şey anımsamadığını söylemişti. Sonra birbirlerine sımsıkı sarılmış, şakalaşarak gülüşmüşlerdi.

Yine de, evlilik sonrasında iki dostun bir araya gelme fırsatları aniden azalıvermişti. Sık sık mektuplaşıyor, telefonda konuşuyorlardı. Fakat Tamaki, bir araya gelebilmeleri için zaman yaratamıyor gibiydi. Ev işlerinden başını kaldıramadığını, ev kadınlığının aslında ağır bir iş olduğunu söylüyordu. Fakat konuşma tarzından, kocasının onun birileriyle dışarıda görüşmesini istemediği anlaşılabiliyordu. Ayrıca, kocasının ailesiyle aynı arazi içerisinde oturduklarından, Tamaki'nin serbestçe dışarı çıkabilmesi de pek mümkün değildi. Aomame, Tamaki'nin yeni evine davet de edilmemişti.

Her lafın başında, Tamaki evlilik hayatının yolunda gittiğini söylüyordu. Kocasının nazik, kocasının ailesinin ise çok kibar olduğunu ekliyordu. *Yaşamımda hiçbir sıkıntı yok. Arada sırada yatla geziye çıkmak için Enoşima'ya gidiyoruz. Hukuk eğitimini bıraktığıma hiç pişman değilim. Yargı sınavının stresi çok ağırdı ne de olsa. Belki de böylesine durağan bir yaşam benim için en iyisi. Zamanla çocuk da yaparız, ben de her yerde gördüğün türden, can sıkıntısından patlayan teyzelerden biri oluveririm. Artık benimle görüşmek istemezsin o zaman.* Tamaki'nin sesi hep neşeli geliyordu ve söylediklerinden kuşkulanmak için bir neden de yoktu. *Sevindim*, diyordu Aomame de. Gerçekten seviniyordu. Adamın kendisinde yarattığı uğursuzluk hissinin yersiz olmasına sevinmişti elbette. Tamaki'nin de artık sakin yaşamaya alıştığını sanıyordu. En azından o şekilde düşünmeye çalışıyordu.

Dostum diyebileceği başka tek bir kişi bile olmadığından, Tamaki ile temasları seyrelince, Aomame derin bir boşluğa düşüvermiş gibi olmuştu. *Softball* oynarken de eskisi gibi kendini veremiyordu. Tamaki'nin yaşamından çıkmasıyla, bu spora olan ilgisi de zayıflamıştı. Aomame yirmi beş yaşına girmişti, ama hâlâ bakireydi. Arada bir kendini tatmin etmeye çalıştığı oluyordu. Aslında yalnız olduğunu da düşünmüyordu pek. Birileriyle özel ilişki yaşamak Aomame'ye sıkıntı veriyordu. Bu sıkıntıyı yaşamaktansa, ömür boyu yalnız kalmayı tercih edeceğini çok iyi biliyordu.

Tamaki intihar ettiğinde, sonbahar başlarında bir gündü; yirmi altıncı doğum gününden üç gün önceydi. Evlerinde kendini asarak ölmüştü. Ertesi gün iş gezisinden dönen kocası Tamaki'yi o halde bulmuştu.

"Ev içerisinde bir sorunumuz yoktu. Herhangi bir hoşnutsuzluğu olduğunu da duymadım. Aklıma intihar etmesine neden olacak hiçbir şey gelmiyor" demişti kocası, polise verdiği ifadede. Kocasının ailesi de benzer şekilde ifadeler vermişlerdi.

Fakat yalan söylüyorlardı. Kocasının ardı arkası kesilmeyen sadist şiddeti neticesinde, Tamaki ruhen ve bedenen yaralıydı. Kocasının hareketleri sapıklığa kadar varmış durumdaydı. Kocasının ailesi de durumu ana hatlarıyla biliyordu. Polis de otopsi sırasında Tamaki'nin bedenini gördüğünde durumu az çok anlamıştı, ama tahkikata gerek görmemişti. Kocası çağırılarak ifadesine başvurulmuştu, ama Tamaki'nin ölüm nedeninin intihar olduğu açıktı ve o öldüğünde kocası iş gezisi için Hokkaido'daydı. Sonuçta cezai işleme de gerek görülmemişti. Tamaki'nin erkek kardeşi, bu durumu Aomame'ye sonraki günlerde anlatmıştı.

Şiddet en başından beri vardı ve gün geçtikçe daha sert, acımasız bir hal almıştı. Fakat Tamaki bu kâbustan kaçmayı başaramamıştı. Aomame'ye bu konuya dair tek bir söz bile etmemişti. Çünkü söyleyecek olsa ne şekilde karşılık geleceğini biliyordu. Aomame'nin hemen o evi terk et diyeceği kesindi. Fakat bunu yapamazdı.

İntihar etmeden kısa süre önce, son günlerinde, Tamaki Aomame'ye uzun bir mektup yazıp göndermişti. Mektuba kendisinin en baştan beri hatalı, Aomame'ninse en baştan beri haklı olduğunu yazarak başlamıştı. Mektup şöyle bitiyordu.

> Her günüm cehennemden farksız. Fakat bu cehennemden kurtulmama imkân yok. Çünkü buradan kaçtıktan sonra nereye gidebilirim, bilemiyorum. Çaresizlik zindanındayım. Kendi arzumla girdim, kapısını kilitledim, anahtarını da fırlatıp attım. Bu evlilik, elbette yanlıştı. Haklısın. Fakat esas mesele kocam ya da evlilik yaşantımdan değil, benden kaynaklanıyor. Sen benim tek dostumsun, bu dünyada güvenebileceğim tek insansın. Fakat benim için artık kurtuluş yok. Mümkün olursa beni unutma. Keşke birlikte *softball* oynamayı hiç bırakmasaydım.

Aomame mektubu okurken çok kötü hislere kapılmış, vücudunun her yerinde baş gösteren titreme bir türlü dinmemişti. Tamaki'nin evine sürekli telefon ettiği halde ahizeyi kaldıran olmamıştı. Yalnızca telesekreter çıkıyordu. Trene atlayıp, Setagaya'nın semti Okusava'daki evlerine kadar gitmişti. Yüksek duvarlarla çevrili devasa bir konaktı. Bahçe kapısındaki zile basmış, ama yine yanıt alamamıştı. Bahçedeki köpek havlayıp duruyordu yalnızca. Şansına küsüp dönmekten başka bir şey gelmemişti elinden. Elbette Aomame'nin bilmesine imkân yoktu, ama Tamaki o sırada çoktan son nefesini vermişti. İç merdivenlerin korkuluğuna halat bağlamış, kendini aşağı sallandırmıştı. Sessizliğe gömülen evde telefon ve kapı zilinin sesi yankılanıp duruyordu yalnızca.

Tamaki'nin ölüm haberini aldığında, Aomame hiç şaşırmamıştı. Herhalde bilinçaltında bir şekilde kendini hazırlamıştı. Üzüntü bile hissedememişti. Resmi bir havayla yanıtladıktan sonra telefonu kapatmış, sandalyesine oturarak uzunca bir süre öylece kalmıştı. Geçen sürenin sonunda vücudundaki tüm sıvılar dışarı fışkırıverecekmiş gibi bir hisse kapılmış, bir türlü sandalyeden kalkamamıştı. Şirkete telefon ederek hasta olduğunu söyleyip birkaç gün izin almış, evine kapanmıştı. Yememiş, uyumamış, neredeyse su bile içmemişti. Cenazeye de gitmemişti. İçinde bir şeyler tok sesler çıkartarak değişim geçiriyor gibiydi. O an itibariyle, Aomame artık eski kendisi olamayacağını güçlü bir şekilde hissetmişti.

O herif mutlaka hesap verecek, demişti Aomame, içinden. *Ne olursa olsun, dünyanın sonunu görecek. Eğer bunu yapmazsam, o adam kesin başka birini bulup aynı şeyleri yapar.*

Aomame zamana yayarak güzelce plan yapmıştı. Ensede, doğru noktaya, doğru açıyla sivri bir iğne batırıldığında ani bir ölümün kaçınılmaz olduğunu Aomame biliyordu. Elbette bu herkesin yapabileceği bir şey değildi. Fakat o yapabilirdi. Gerekli olan, o hassas noktayı çabucak bulma yetisini geliştirmek ve bu iş için uygun aleti hazırlamaktı. Gerekli malzemeleri bir araya getirerek, ilk bakışta ince bir buz kıracağı gibi duran özel aleti yapmıştı. İğne ucu amansız, soğuk ve sivriydi. Sonra farklı yollar deneyerek uygulama üzerinde çalışmıştı. Daha sonra kendini hazır hissettiği anda eyleme geçmişti. Tereddüt etmeden, soğukkanlılıkla ve hedefi tam tutturarak Krallığın o adamın başına çökmesini sağlamıştı. Sonrasında dua bile etmişti. Duanın sözleri dudaklarından tamamen gayri ihtiyari dökülüvermişti.

Semalardaki Yüce Efendimiz. Saf adın hak ettiği saygıyı görsün, Krallığın bize gelsin.

Günahlarımızı bağışla. Ufacık adımlarımızı kutsa. Amin.

Aomame'nin belli dönemlerde, erkek vücudunu şiddetle arzular hale gelmesi de ondan sonra başlamıştı.

Okurların hiç görmediği şeyler

Tengo ve Komatsu her zamanki yerde buluşmak üzere sözleştiler. Şincuku İstasyonu yakınlarındaki kafede. Kahvenin fiyatı pek ucuz değildi, ama masalar arasındaki mesafe açık olduğundan başkalarının duymasından endişe etmeden konuşabilme rahatlığı vardı. Havası nispeten temizdi ve zararsız bir müzik kısık sesle yayınlanırdı. Her zamanki gibi, Komatsu yirmi dakika geç geldi. Komatsu'nun tam zamanında gelmesi söz konusu olmayacağı gibi, Tengo da asla geç kalmazdı. Bu, aralarında değişmez kural haline gelmişti. Komatsu eline, dokümanlarını yerleştirdiği deri çantasını almış, üzerine artık Tengo'nun görmeye alıştığı tüvit ceketini, onun altına da lacivert polo tişörtünü giymişti.

"Beklettim, kusura bakma" dedi Komatsu, ama pek üzgünmüş gibi bir hali de yoktu. Her zamankinden daha keyifli gibiydi ve dudaklarında şafak vaktindeki hilal gibi bir gülümseme vardı.

Tengo başını sallamakla yetinip, bir şey söylemedi.

"Acele ettirdim, kusura bakma. Çok uğraşmış olmalısın" dedi Komatsu, onun karşısındaki koltuğa oturarak.

"Abartmak istemem, ama yaşıyor muyum, ölü müyüm anlayamadığım bir on gün geçirdim" dedi Tengo.

"Fakat çok iyi başardın. Fukaeri'nin hamisinden de onayı sorunsuzca aldık. Roman da yeniden yazıldı. Müthişsin. Senin dünyadan habersiz olduğunu düşünürdüm, ama iyice gözüme girdin."

Tengo bu övgüyü duymazdan geldi. "Fukaeri'nin geçmişi hakkında yazdığım raporu okudunuz mu? Şu uzun olanı?"

"Evet, okudum. Elbette. Dikkatle okudum. Karmaşık bir öyküsü var. Sanki dizi senaryosu gibi. Fakat her şey bir yana şu Öğretmen Ebisuno'nun Fukaeri'nin hamisi çıkacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Dünya ne kadar küçük. Bir şey dedi mi peki?"

"Sizin hakkınızda mı?"

"Evet, benimle ilgili."

"Herhangi özel bir şey söylemedi."

"Bu tuhaf işte" dedi Komatsu, yüzünde şaşırmış bir ifadeyle. "Eskiden birlikte iş yapmışlığımız vardır. Üniversitedeki odasına müsvedde almaya gitmiştim. Çok eskiden, henüz genç bir editörken."

"O kadar eskiyi unutmuştur herhalde. Bana sizin nasıl bir adam olduğunuzu sorduğuna göre."

"Hayır" dedi Komatsu ve ciddi bir yüz ifadesiyle başını iki yana salladı. "Buna imkân yok. Asla mümkün değil. O hiçbir şeyi unutmayan bir adamdır. Hafızası korkutucu ölçüde mükemmeldir ve o sıralar uzun uzun sohbet etmişliğimiz de var... Neyse. Yabana atılacak bir adam değildir. Yazdıklarına bakılırsa Fukaeri'yi çevreleyen koşullar bir hayli karışık anlaşılan."

"Karışık sözcüğü yeterli değil. Şu an yaptığımız, kucağımızda pimi çekilmiş bir bomba taşımaktan farksız. Fukaeri birçok anlamda normal değil. On yedi yaşında, güzelce bir kız yalnızca, diyemeyiz. Disleksi rahatsızlığı var, doğru dürüst kitap bile okuyamıyor. Aynı şekilde, yazamıyor. Bir travması var ve o yüzden belleğinin bir kısmını da yitirmişe benziyor. Komün benzeri bir ortamda yetişmiş, okula neredeyse hiç gitmemiş. Babası sol görüşlü bir devrimci örgüt lideri ve şu Şafakçılar'ın neden

olduğu silahlı çatışmayla dolaylı da olsa bağlantılı. Hamiliğini yapansa bir zamanların ünlü antropologlarından. Eğer kitap gündeme oturacak olursa, medya başımıza üşüşür ve bir sürü *hoş* gerçeği haber yapıverirler. Başımıza iş alırız."

"Evet. Gerçekten de cehennem kazanının kapağını açmışız gibi bir patırtı çıkabilir" dedi Komatsu. Yine de, dudaklarındaki gülümseme varlığını koruyordu.

"Peki, planı iptal ediyor muyuz?"

"Planı iptal etmek mi?"

"Çok büyük mesele çıkabilir. Aşırı tehlikeli. Esas müsveddeyi yerine koyalım."

"Fakat bu o kadar kolay değil. Senin yeniden yazdığın *Pupa Hava* matbaaya gönderildi, mizanpajını yapıyorlar. Tamamlanır tamamlanmaz baş editöre, yayın yönetmenine ve seçici kurulun dört üyesine göndereceğim. Artık, 'Kusura bakmayın. O bir hataydı. Görmemiş olun' diyemeyiz."

Tengo derince iç geçirdi.

"Yapacak bir şey yok. Zamanı geri çeviremeyiz" dedi Komatsu. Sonra Marlboro'sunu dudaklarına yerleştirip, gözlerini kısarak kafenin kibritiyle yaktı. "Bırak da geri kalanını ben düşüneyim. Senin kafanı yormana gerek yok. *Pupa Hava* ödül alsa bile, Fukaeri'yi ortalıkta dolaştırmayız. İnsan önüne çıkmayı pek sevmeyen, gizemli bir yazar deriz. Ben de editörü olarak sözcülüğünü yapıyorum, derim. O işleri bilirim, sen endişelenme."

"Sizin yeteneklerinizden kuşkum yok, ama Fukaeri sıradan kızlardan farklı. Başkalarının söylediklerini dinleyip sessiz kalacak tiplerden değil. Bir şey yapmaya karar verdiğinde, kim ne derse desin eyleme geçiveriyor. Hoşuna gitmeyen şeyleriyse asla dinlemiyor. Kolay olacağını sanmam."

Komatsu bir şey söylemeksizin, kibrit kutusunu parmaklarının arasında birkaç kez çevirdi.

"İyi de, Tengo, iş buraya kadar geldiğine göre ikimiz de bazı şeyleri göze almışız demektir. Senin yeniden yazdığın *Pupa Hava* mükemmele yakın olmuş. Tahminlerimi kat kat aşacak ölçüde muhteşem. Hiçbir eksiği yok neredeyse. Kesinlikle ödülü alır, gündeme de oturur. Artık, böyle bir şeyi gömemeyiz. Bence esas bu bir tür suç olur. Dahası, az önce de söylediğim gibi ok yaydan çıktı artık."

"Bir tür suç mu olur?" dedi Tengo, Komatsu'nun yüzüne bakarak.

"Şöyle bir söz var" dedi Komatsu. "Her sanat, her arzu, dahası her eylem ve arayışın iyiye doğru bir yöneliş olduğu düşünülür. O yüzden de, olguların yöneldiği hedefe bakarak iyi olanı doğru şekilde belirlemek mümkündür."

"Bu ne şimdi?"

"Aristoteles. *Nikomakhos'a Etik*'ten. Hiç Aristoteles okudun mu?"

"Okudum diyemem."

"Okumalısın. Seveceğine eminim. Ben okuyacak kitap kalmadığında antik Yunan felsefesi okurum. Hiç bıkmam. Her seferinde bir şeyler öğrenirim."

"Peki, az önceki alıntı ne içindi?"

"Olguların neticesi iyidir. İyi her türlü neticedir. Kuşkuyu yarına bırakalım" dedi Komatsu. "Alıntı

bunun içindi."

"Aristoteles soykırım hakkında ne diyor peki?"

Komatsu'nun dudaklarındaki gülümseme iyice genişledi. "Aristoteles'in burada sözünü ettiği sanat, ilim ve zanaat."

Komatsu ile uzun bir süredir tanışıyordu. Bu süre boyunca, Tengo bu adamın hem dışarıya karşı takındığı yüzünü, hem de içyüzünü görebilmişti. Komatsu sektördeki yalnız kurtlardandı ve kafasına estiği şekilde yaşıyormuş gibi görünürdü. Bu görüntüsü çoğu insanı yanıltırdı. Fakat meselenin öncesi ve sonrasını düşünerek dikkatli bir gözlem yapıldığında, hareketlerinin titizlikle planlandığı anlaşılabilirdi. Satrançtan örnek vermek gerekirse birkaç hamle sonrasını okurdu. Cüretkâr planları severdi, ama olması gereken yerde çizgiyi çeker, bir adım ileri atmazdı. Bir tanımlama yapmak gerekirse, titiz bir adamdı. Güven telkin etmeyen söz ve davranışlarının çoğu ise duruma göre yaptığı rollerden ibaretti.

Komatsu temkini elden bırakmayarak kendini bazı yollarla güvence altına da almıştı. Sözgelimi, bir gazetenin akşam baskısında haftada bir edebiyat köşesi yazarlığı yapıyordu. Orada birçok yazarı övdüğü de, eleştirdiği de olmuştu. Eleştirilerini çok sert bir şekilde kaleme alırdı. Bu tür metinleri yazmakta ustaydı. Köşe yazılarını takma isimle kaleme alıyordu, ama camiadaki herkes aslında yazanın kim olduğunu biliyordu. Doğal olarak, hiç kimse bir gazetede kendi hakkında kötü şeyler yazılmasını istemezdi. Bu yüzden yazarlar Komatsu ile ilişkilerinde özen gösterirlerdi. Komatsu'nun dergisine yazı göndermeleri istendiğinde, mümkün olduğunca reddetmemeye çalışırlardı. En azından birkaç sefer istenmişse, bir kez olsun mutlaka yazarlardı. Bunu yapmazlarsa, gazetedeki köşede kendi haklarında neler yazılacağı tahmin bile edilemezdi ne de olsa.

Tengo, Komatsu'nun bu hesapçılığını bir türlü sevememişti. Bir yandan edebiyat camiasının aptallığından dem vururken, öte yandan işine geldiği şekilde, ustalıkla sistemden faydalanıyordu. Komatsu'nun editörlük sezgileri son derece güçlüydü ve Tengo'ya da iyi davranıyordu. Roman yazmak konusunda yaptığı uyarılar çok değerliydi. Fakat Tengo, Komatsu ile ilişkilerinde aralarına belirli bir mesafe koyma konusunda özen gösteriyordu. Aşırı yakınlaştığı, fazla samimileşerek bel bağladığı bir anda ayağının altındaki merdiven çekiliverecek olursa tüm çabaları boşa gidebilirdi. Bu anlamda, Tengo da temkinli bir insandı.

"Az önce söylediğim gibi, senin yeniden yazdığın *Pupa Hava* mükemmele yakın. Çok başarılı" diye konuşmasını sürdürdü Komatsu. "Fakat bir yerde, yalnızca bir yerde mümkünse düzeltme yapmanı istiyorum. Şimdi olmasa da olur. Ödül için bu haliyle yeterli. Ödülü alıp da, dergide yayımlamaya başladığımızda yapabilirsin."

"Neresi?"

"*Little People* havayı pupa haline getirdiğinde, iki ay ortaya çıkıyor. Kız başını kaldırıp gökyüzüne baktığında iki ay birden görüyor. O kısmı anımsıyor musun?"

"Elbette anımsıyorum."

"Fikrimi söylememe izin verirsen, o iki ayla ilgili betimleme yetersiz. Yazdıkların yetersiz kalmış. Daha ayrıntılı ve somutlaştırarak yazmanı istiyorum. Tek isteğim bu."

"Betimlemenin biraz sıradan olduğu konusunda haklısınız. Ben yalnızca, çok fazla betimleme yapıp da Fukaeri'nin anlatısının akışını bozmak istememiştim."

Komatsu, parmaklarının arasına bir sigara kıstırdığı elini havaya kaldırdı. "Tengo, şöyle düşün. Okurlar yalnızca bir ayın olduğu gökyüzünü defalarca görmüşlerdir. Doğru mu? Fakat gökyüzünde iki ay görmemişlerdir. Çoğu okurun hiç görmediği şeyleri romana dahil ederken mümkün olduğunca ayrıntılı ve somut betimlemeler gerekir. Atlanabilecek ya da çıkartılması gereken betimlemeler, çoğu okurun zaten gördüğü şeylerle ilgili betimlemelerdir."

"Tamam" dedi Tengo. Komatsu'nun söyledikleri mantıklıydı. "O iki ay kısmını daha ayrıntılı bir şekilde betimlerim."

"Oldu. İşte o zaman mükemmel olur" dedi Komatsu. Sonra sigarasını söndürdü. "Diyeceğim başka bir şey yok."

"Yazdığım bir metni övmeniz sevindirici, ama bu sefer gönül rahatlığıyla sevinemiyorum" dedi Tengo.

"Kendini çok hızlı geliştiriyorsun" dedi Komatsu, sözcükleri tane tane telaffuz ederek. "Yazarlığın gelişiyor. Buna rahatlıkla sevinebilirsin. *Pupa Hava*'yı düzeltmen sayesinde, roman hakkında birçok şey öğrenmişsindir. Bundan sonra kendi eserlerini yazarken mutlaka işe yarayacaktır."

"Sonrası olursa elbette."

Komatsu kocaman sırıttı. "Endişelenme. Sen yapman gerekeni yaptın. Şimdi sıra bende. Yedek kulübesine geç, oyunun devamını rahatça izle."

O sırada kadın garson masalarına gelerek, soğuk sularını tazeledi. Tengo suyun yarısını içti. İçtikten sonra da, aslında su içmek istemediğini fark etti.

"'İnsanın ruhu mantık, azim ve şehvetten oluşur' diyen de Aristoteles miydi?" diye sordu Tengo.

"O Platon. Aristoteles ve Platon, Mel Tormé ve Bing Crosby kadar farklıdır. Her neyse. Eskiden meseleler daha basitmiş" dedi Komatsu. "Mantık, azim ve şehvetin bir araya gelip, masa başında hararetli tartışmalara girdikleri bir anı hayal etmek keyifli değil mi?"

"Hangisinin yenemeyeceğini az çok tahmin edebiliyorum."

"Senin hoşuma giden yanın" dedi Komatsu, işaretparmağını havaya kaldırarak, "bu mizah anlayışın."

Bu mizah falan değil, diye geçirdi aklından Tengo. Fakat sözcüklere dökmedi.

Tengo Komatsu'dan ayrıldıktan sonra Kinokuniya Kitabevi'ne giderek birkaç kitap satın aldı, yakınlardaki bir barda bira içerek aldığı kitapları karıştırdı. En çok rahatladığı anlar bunlardı işte. Kitabevinden yeni çıkan kitaplar alıp, yakınlarda bir yerde içkisini yudumlarken kitap okuduğu anlar.

Fakat o akşam kendini kitaplara veremiyordu. Annesinin apansız zihninde canlanan o görüntüsü sürekli aklına geliyor, bir türlü silinip gitmek bilmiyordu. Annesi beyaz fanilasının omuz askısını sıyırmış, güzel göğüslerini açığa çıkarmış, bir adama meme ucunu emdiriyordu. Adam babası değildi. Daha iri cüsseli ve genç, yüz hatları düzgün bir adamdı. Bebek yatağında gözleri kapalı küçük Tengo derin soluklarla uyuyordu. Annesinin meme ucu adamın ağzındaydı ve adamın yüzünde kendinden

geçmiş bir ifade vardı. Bu ifade, Tengo'nun kendinden yaşça büyük kadın arkadaşının orgazma ulaştığı andaki yüz ifadesiyle tıpatıp aynıydı.

Tengo bir gün sırf meraktan kadın arkadaşından rica etmişti. "Bir sefer de, askılı beyaz fanila giyip de gelir misin?" diye. "Olur" demişti kadın, gülerek. "Bu sefer giyer de gelirim. Eğer öylesi hoşuna gidiyorsa elbette. Başka istediğin bir şey var mı? Yaparım. Çekinmeden söyle yeter ki."

"Mümkünse beyaz bluz da giy. Olabildiğince sade olsun."

Kadın bir sonraki hafta beyaz bluzun altında beyaz askılı fanila ile gelmişti. Tengo bluzu çıkartıp fanilanın askısını aşağı kaydırarak ortaya çıkan meme ucunu ağzına almıştı. Halüsinasyonlarda ortaya çıkan adamla aynı duruş ve aynı açıyla. O sırada bir an gözleri kararır gibi olmuştu. Kafasının içi ince bir sis tabakasıyla kaplanmış gibi, olayların sıralaması birbirine karışıvermişti. Belinin aşağı kısmında kaya bağlanmış gibi bir ağırlık oluşmuş, erkekliği aniden dikleşmişti. Kendini toparladığında titreyerek boşalıvermişti.

"Ne o? Boşaldın mı yoksa?" diye sormuştu kadın, şaşırarak.

Tengo neler olduğunu anlayamamıştı. Fakat kadının fanilasının beline yakın kısmı menisiyle ıslanmıştı.

"Kusura bakma" dedi Tengo. "Böyle olsun istememiştim."

"Özür dileyecek bir şey yok" demişti kadın arkadaşı, Tengo'yu avutmak ister gibi bir sesle. "Hemen muslukta yıkarım, geçer. Bilmediğimiz bir şey değil nasıl olsa. Soya sosu ya da kırmızı şarap olsaydı zor temizlenirdi."

Kadın fanilasını çıkartıp lavaboya gitmiş, meni bulaşan kısmı çitileyerek yıkamış, sonra da duş perdesinin borusuna asmıştı.

"Fazla tahrik oldun belki de" diyerek nazikçe gülümsemiş, sonra Tengo'nun karnını eliyle usulca okşamıştı. "Beyaz fanila hoşuna gidiyor demek."

"Mesele o değil" demişti Tengo. Fakat aslında neden öyle bir istekte bulunduğunu açıklayamamıştı.

"Bu tür fantezilerin varsa, çekinme ablana söyle. Elimden geleni yaparım. Fanteziler benim de hoşuma gider. Az çok fantezi yapmadan ömür geçmez. Sence de öyle değil mi? Peki bir dahaki sefere de bu beyaz fanilayı mı giyeyim?"

Tengo başını iki yana sallayarak, "Bir sefer yeterli oldu. Sağ ol" demişti.

Tengo hep, annesinin meme ucunu emen adamın biyolojik babası olup olmadığını düşünmüştü. Çünkü babası olan adam, yani üstün başarılı NHK tahsildarı, hiçbir açıdan Tengo'ya benzemiyordu. Tengo uzun boylu, yapılıydı. Alnı geniş, burnu ince, kulakları yuvarlaktı. Babası ise bücür denecek ölçüde kısa boylu, çelimsiz bir adamdı. Alnı dar, burnu yassı, kulakları at kulağı gibi sivriydi. Yüz yapısı da Tengo'nunkiyle taban tabana zıttı neredeyse. Tengo'nun yumuşak hatlı uysal bir yüzü vardı, oysa babasının yüzünde sinirli, pinti bir hava vardı. Birçok kez insanlar ikisini karşılaştırarak, baba oğul gibi durmadıklarını söylemişlerdi.

Fakat Tengo'yu babasından uzaklaştıran bu fiziksel özelliklerden ziyade ruhsal nitelikleri ve eğilimleriydi. Babasının asla bilgi açlığını doyurma gibi bir tasası olmamıştı. Evet, babasının düzgün

bir eğitim almadığı doğruydu. Yoksul bir ailede doğmuş, bilgiyi sistematik olarak özümsemesi mümkün olmamıştı. O koşulları düşününce Tengo da acımadan edemiyordu. Fakat evrensel düzeyde bilgi edinme isteği gibi, Tengo'nun her insanın doğal talebi olmalı diye gördüğü şey bu adamda fazlasıyla silikti. Yaşamla ilgili pratik bilgileri kullanmayı biliyordu, ama çabalayıp kendini geliştirmek, derinleştirmek, daha engin ve büyük bir dünyaya bakmayı istemek gibi bir ihtiyacı asla yoktu.

Kısıtlı dünyası içerisinde, sınırlı sayıdaki kurallarına uyarak yaşarken, bu darlığa ve boğucu havaya hiç aldırış etmiyormuş gibi bir hali vardı. Evin içerisinde eline kitap aldığını Tengo bir kez bile görmemişti. Gazete bile okumazdı (NHK'nın rutin haberlerini izlemenin yeterli olduğunu söylerdi). Ne müzik, ne de sinema merakı vardı. Hiç seyahate de çıkmamıştı. Tek merakı, sorumlu olduğu tahsilat rotasını tamamlamak gibiydi. O bölgenin haritasını yapmış, farklı renklerdeki tükenmezkalemlerle işaretler koymuştu. Vakit bulduğunda sık sık bu haritayı kontrol ederdi. Böyle anlarda sanki bir doğa bilimciymiş ve kromozomları ayrıştırıyormuş gibi bir havası olurdu.

Buna karşın, Tengo küçüklüğünden itibaren matematik dehası olarak biliniyordu. Toplama işlemlerinde sınıf arkadaşlarından kat kat öndeydi. İlkokul üçüncü sınıftayken lise matematik sorularını çözebiliyordu. Diğer derslerde de özel bir çaba göstermediği halde çok başarılı sonuçlar alıyordu. Boş vakitlerinde kendinden geçerek kitap okurdu. Güçlü bir merakı vardı, iğneyle kuyu kazar gibi, çok farklı alanlara ait bilgileri çıkarır, özümserdi. O yüzden babasını gördükçe, kendi genlerinin en azından yarısının bu sığ ve eğitimsiz adamdan geldiği gerçeğini bir türlü kabullenemiyordu.

Kendi gerçek babasının başka bir yerlerde olması gerektiği, Tengo'nun çocukluk zamanlarında ulaştığı sonuçtu. Tengo bir şekilde, babası olduğunu söyleyen, ama gerçekte babasıyla hiç alakası olmayan bu adamın elinde büyümek zorunda kalmıştı. Dickens romanlarındaki bahtsız çocuklar gibi.

Bu olasılık Tengo için çocukluk yıllarından itibaren bir kâbus olduğu gibi, aynı zamanda büyük bir umuttu. Kendini kaptırarak Dickens okurdu. İlk okuduğu kitabı *Oliver Twist*'ti ve sonrasında Dickens tutkunu haline gelmişti. Kütüphanede bulunan tüm eserlerini neredeyse ezberlemişti. O öykülerin dünyalarında dolaşırken, kendisiyle ilgili hayaller de kurardı. O hayaller (belki de fanteziler) kafasının içerisinde geliştikçe gelişir, gitgide karmaşıklaşırdı. Tek bir kalıptan inanılmaz bir çeşitlilik doğardı. Sürekli kendi kendine aslında ait olduğu yerin orası olmadığını söyleyip dururdu. Yanlış bir kafesin içerisine, yanlışlıkla kapatıldığını düşünürdü. Gerçek ana babasının bir tesadüf eseri ona ulaşacaklarına, onu bulacaklarına, içine kapatıldığı dar ve çirkin kafesten kurtulup, aslında olması gereken yere döneceğine inanırdı. Böylece güzel ve huzurlu pazar günlerine de kavuşmuş olacaktı.

Tengo'nun okuldaki üstün başarısı babasını sevindiriyordu. Hatta çevresindeki insanlara gururla anlattığı da oluyordu. Fakat aynı zamanda, yüreğinin bir köşesinde, oğlunun zeki ve yetenekli olmasından hoşnutsuzluk duyuyormuş gibi bir hali de vardı. Tengo masanın başına geçip ders çalışırken, muhtemelen kasıtlı olarak, sık sık onu rahatsız ederdi. Ev işi yapmasını söyler, önemsiz şeyler için durup dururken söylenirdi. Söylenmelerinin içeriği değişmezdi. Kendisinin tahsildar olarak, bazen aşağılamalara maruz kaldığını, her gün ne uzun mesafeler kat ettiğini, kendini paralayarak çalıştığını anlatır dururdu. Onunla karşılaştırıldığında Tengo'nun çok rahat bir yaşam sürdüğünden dem vurur, kendisi Tengo'nun yaşındayken evde ona ne kadar sert davranıldığından, en ufak şeyde babası ve ağabeylerinin tekme tokat giriştiklerinden yakınırdı. Kendisine doğru dürüst yemek bile verilmediğini, evin hayvanı gibi davranıldığını söyleyip sızlanırdı. Okulda başarılı diye

Tengo'nun havaya girmemesi gerektiğini eklemeyi de ihmal etmezdi. Bu konuşma bir başlayınca, asla bitmek bilmezdi.

Tengo bir noktadan itibaren, bu adamın kendine karşı kıskançlık beslediğine inanmaya başlamıştı. Kendisinin kişiliğinin, sürdürdüğü yaşamın adamda bir tür kıskançlığa yol açtığına inanıyordu. Fakat bir babanın gerçek oğlunu kıskanması söz konusu olabilir miydi acaba? Henüz bir çocuk olan Tengo'nun böyle bir soruyu yanıtlaması mümkün değildi elbette. Fakat babasının hal ve tavırlarındaki zavallılığı hissetmemesine imkân yoktu ve buna katlanmakta güçlük çekiyordu. Öyleyse söz konusu olan kıskançlık değildi. Adam oğlunun içinde var olan bir şeylerden nefret ediyor olmalıydı. Tengo sık sık bu hisse kapılıyordu. Tengo'nun kendisinden nefret ediyor değildi. Onun içinde var olan bir şeyler babasının nefretini çekiyor, bir türlü affedemiyor olmalıydı.

Matematik, Tengo'ya etkili bir kaçış yolu açmıştı. Formüller dünyasına kaçarak, gerçekliğin boğucu kafesinden kurtulmayı başarıyordu. Kafasındaki düğmeyi çevirdiğinde hiç sıkıntı çekmeden diğer dünyasına geçebildiği gerçeğini çok küçükken fark etmişti. O güvenli bölgeyi araştırarak dolaşmaya devam ettiği sürece tamamen özgür kalıyordu. Devasa bir binanın dolambaçlı koridorlarından geçiyor, odaların numaralandırılmış kapılarını tek tek açıyordu. Karşısına çıkan her yeni manzarayla birlikte, gerçekliğin dünyasında bıraktığı çirkin izler silikleşiyor, sonra da kaybolup gidiyordu. Formüllerin hükmettiği dünya onun için yasal ve sonuna kadar güvenli bir gizlenme yeriydi. Tengo yeni dünyasının coğrafyasını herkesten iyi kavradığı gibi, doğru rotaları seçmeyi de başarıyordu. Kimse peşinden gelemiyordu. Bu dünyada bulunduğu anlarda, gerçeklik dünyasının dayattığı kurallar ve ağır yükü unutup yok sayabiliyordu.

Matematik muhteşem bir bina duygusu yaratırken, Dickens'la özdeşleşen öyküler dünyası Tengo için derin, büyülü bir orman gibiydi. Matematik göz alabildiğine gökyüzüne yükselirken, orman gözlerinin önündeki düzlükte enginlere uzanıyordu. Ağaçların karanlık, sağlam kökleri yerin derinliklerine iniyordu. Orada bir harita olmadığı gibi, numaralandırılmış kapılar da yoktu.

İlkokul ve ortaokul yılları boyunca, kendini tamamen matematiğe vermişti. Çünkü oradaki berraklık ve mutlak özgürlük her şeyden çok daha çekiciydi ve yaşamını sürdürmesi için de gerekliydi. Fakat ergenlik çağına girdiği sıralardan itibaren, bunun tek başına yetersiz olduğu düşüncesi, içinde güçlenmeye başladı. Matematik dünyasına girdiğinde hiçbir sorun yoktu. Her şey istediği gibi yürüyor, önüne hiçbir engel çıkmıyordu. Fakat oradan ayrılıp da gerçeklik dünyasına döndüğünde (zaten dönmek zorundaydı), kendini tamamen aynı eski çaresizlik kafesinde buluyordu. Hiçbir şey düzelmemiş oluyordu. Aksine prangalarını daha ağırlaşmış hissediyordu. Öyleyse, matematik ne işe yarardı ki? Yalnızca anlık kaçışlar sağlayan bir araçtan öteye geçmiyordu. Hatta gerçekliği daha da çekilmez bir hale getiriyordu.

Bu sorular içinde büyüdükçe, Tengo kendisi ile matematik dünyası arasına bilinçli bir mesafe koyar hale geldi. Bununla birlikte, öyküler ormanı onu daha güçlü çekmeye başlamıştı. Elbette roman okumak da bir kaçıştan ibaretti. Kitabı kapattığı anda yine gerçekliğe dönmek zorundaydı. Fakat bir an gelmiş, Tengo romanlar dünyasından gerçekliğe döndüğünde, matematik dünyasından gerçekliğe döndüğü anlardaki ölçüde hayal kırıklığı yaşamadığını fark etmişti. Neden? Bu sorunun yanıtını uzun uzadıya düşünerek, nihayet bir sonuca ulaştı. Öyküler ormanında olgular arasındaki ilişki ne kadar açık seçik olursa olsun, net yanıtlar bulmak mümkün değildi. Öykünün rolü, kabaca söylenecek olursa, bir sorunu başka bir şekle dönüştürmekti. Bu hareketin niteliği ve yönü sayesinde, yanıt öyküde ortaya çıkıyordu. Tengo gerçeklik dünyasına, elinde bu yanıtla dönüyordu. Anlaşılmaz bir büyünün yazıldığı bir kâğıt parçası tutarmış gibi. Kimi zaman bu büyü yetersiz kalıyor, gerçeklikte

hemen işe yaramıyordu. Fakat içinde olasılıklar barındırıyordu. Bir gün o büyüyü çözebilirdi. Bu olasılık, Tengo'nun yüreğinin derinliklerine işleyen bir sıcaklık haline geliyordu.

Yaşı ilerledikçe öykülerde bulduğu yanıtlar Tengo'nun ilgisini daha çok çekmeye başlamıştı. Matematik, artık bir yetişkin olduğu şu günlerde bile onun için bir sevinç kaynağıydı. Dershanede öğrencilere matematik öğretirken, çocukluğunda hissettiği aynı tutku kolayca içinde canlanıveriyordu. O dünyanın hissettirdiği özgürlüğü birileriyle paylaşmaya can atıyordu. Muhteşem bir şeydi. Fakat Tengo artık, formüllerin yönettiği dünyaya çekincesiz bir şekilde giremez hale gelmişti. Çünkü o dünyada ne kadar enginlere giderse gitsin, aradığı yanıtı bulamayacağını anlamıştı.

Tengo ilkokul beşinci sınıftayken, uzunca bir süre düşündükten sonra babasına kararını söylemişti.

Pazar günleri, şimdiye kadar hep yaptığımız gibi seninle birlikte NHK tahsilatı için dolaşmayı bırakmak istiyorum. Onun yerine pazar günleri hem ders çalışmak, hem kitap okumak, hem de oynamak istiyorum. Senin yapman gereken bir iş olduğu gibi, benim de yapmam gereken bir işim var. Diğer çocuklar gibi sıradan bir yaşamım olsun istiyorum.

Tengo'nun söyledikleri bundan ibaretti. Kısa, ama mantıklı bir şekilde.

Babası elbette feci öfkelenmişti. *Başka ailelerin ne yaptığı bizi ilgilendirmez. Bizim kendimize göre bir tarzımız var*, demişti babası. *Bilmiş bilmiş konuşma. Sıradan bir yaşam hakkında ne biliyorsun ki sen?* Tengo yanıt vermemişti. Sessizce durmuştu yalnızca. Ne söylerse söylesin, babasının dinlemeyeceğini biliyordu. *Madem öyle istiyorsun, öyle olsun*, diye devam etmişti babası. *Baba sözü dinlemeyene verecek aşım yok benim. Çık git bu evden.*

Tengo babasının dediğini yapmış, eşyalarını toplayıp evden ayrılmıştı. Zaten kararı kesindi; babası ne kadar kızacak, bağırıp çağıracak, dövmeye (gerçekte öyle bir şey yapmamıştı) kalkacak bile olsa korkmuyordu. Aksine, o kafesten çıkmasına izin verilmesine sevinmişti.

Fakat on yaşında bir çocuğun yalnız başına yaşaması da mümkün değildi. Çaresiz, dersler bittikten sonra sınıf öğretmenine hangi koşullar altında olduğunu dürüstçe anlatıp, akşam kalacak yeri bile olmadığını söylemiş, sonra, pazar günleri babasıyla birlikte NHK tahsilat rotası üzerinde dolaşmanın üzerinde nasıl ruhsal yük haline geldiğini anlatmaya çalışmıştı. Sınıf öğretmeni otuzlu yaşlarının ortalarında bekâr bir kadındı. Pek güzel olduğu söylenemezdi, camları kalınca bir gözlük takardı, ama adalet duygusu gelişmiş, sıcakkanlı bir insandı. Ufak tefek, normalde uysal bir insandı, ama bu halinden beklenmeyecek şekilde, kızdığı zaman adeta başka biri haline geliverir, kimse onu durduramazdı. İnsanlar bu keskin değişim karşısında ne yapacaklarını bilemezlerdi. Fakat Tengo, o öğretmeni çok severdi. Kadının kızmasından da korkmuyordu.

Kadın Tengo'nun anlattıklarını dinleyip, anlayış göstermiş, o akşam Tengo'yu evinde misafir etmişti. Oturma odasındaki koltuğa battaniye sererek orada yatırmış, sabah olunca da kahvaltı bile hazırlamıştı. Sonra ertesi gün akşamüzeri, Tengo'yu yanına alıp babasıyla görüşmeye gitmiş, uzun uzun konuşmuştu.

Tengo, kendisini uzaklaştırdıklarından, aralarında ne gibi konuşmalar geçtiğini bilmiyordu. Fakat neticede, babası yumuşamak zorunda kalmıştı. Ne kadar kızarsa kızsın, on yaşındaki bir çocuğu sokağa atamazdı. Ebeveynlerin çocuğa bakma yükümlülükleri olduğu yasalarla da belirlenmişti.

Bu görüşme sonucunda, Tengo pazar günlerini dilediği gibi geçirme hakkına kavuşmuştu. Öğleden

önce ev işlerini yapması gerekiyordu, ama sonrasını dilediği gibi geçirebilirdi. Tengo'nun, doğumundan itibaren ilk kez babasından sökerek aldığı, değerli bir haktı bu. Babası o kızgınlıkla, bir süre onunla hiç konuşmamıştı, ama Tengo'nun umurunda değildi. Hayalini kurup durduğu bir şeyi elde etmişti. Bu onun özgürlüğe ve kendi ayakları üzerinde durmaya doğru attığı ilk adımdı.

İlkokuldan mezun olduktan sonra, o sınıf öğretmeniyle uzunca bir süre görüşmedi. Arada sırada yapılan mezunlar toplantılarına katılacak olsa görüşebilirlerdi, ama Tengo'nun o toplantılara katılmaya niyeti yoktu. O okulla ilgili olarak, anımsamaktan keyif duyduğu tek anı bile hatırlamıyordu. Yine de, o kadın öğretmen arada sırada aklına gelirdi. Ne de olsa, o akşam kendisini evinde misafir etmiş, keçiden beter inatçı babasını ikna etmeyi başarmıştı. Unutmasına imkân yoktu.

Onunla tekrar karşılaştığında lise ikinci sınıftaydı. Tengo o sıralarda judo takımındaydı ve baldırından sakatlanınca iki ay süreyle judo maçlarına çıkamamıştı. Onun yerine geçici olarak, vurmalı çalgılardan sorumlu tutularak okul bandosuna dahil edilmişti. Yarışma zamanına çok az bir zaman kaldığı halde, zaten iki kişi olan vurmalı çalgıcılardan biri okul değiştirmiş, diğeri de fena halde grip olmuştu. Bando, elinde iki sopa tutabilen herkesi kabul edebilecek duruma düşmüştü. Tesadüfen sakatlığından dolayı boş boş dolaşan Tengo, müzik öğretmenine yakalanmıştı. Öğretmeni güzel bir ziyafet ve hafta sonu ödevlerini hafifletme sözü vererek onu bando çalışmalarına katılmaya ikna etmişti.

Tengo'nun o zamana kadar bir kez bile vurmalı çalgı çalmışlığı olmadığı gibi, böyle şeylere merakı da yoktu, ama başına geçip de yapmaya başlayınca, vurmalı çalgıların kendi düşünce yapısına çok uygun olduğunu fark etmişti. Zamanı önce parçalara ayırarak yeniden yapılandırıp, etkili notalar haline dönüştürmek onda doğal bir sevinç uyandırmıştı. Tüm sesler sembollere dönüşerek kafasının içinde görüntüler haline geliyordu. Derken yosunların deniz suyunu emmesi gibi, Tengo vurmalı çalgılara özgü sistemleri özümsemişti. Müzik öğretmeni aracı olmuş, orkestrada çalan birinden timbal çalmak için temel bilgileri öğrenmişti. Birkaç saatlik ders sonrasında, Tengo o müzik aletinin yapısını ve nasıl çalınacağını öğrenmişti. Notalar formüllere benzediği için, okuyabilir hale gelmesi fazla zamanını almamıştı.

Müzik öğretmeni Tengo'nun müzik yeteneğini keşfedince sevinçten deliye dönmüştü. *Senin karma ritimleri algılama yeteneğin doğuştan geliyor herhalde. Müzik kulağın da müthiş. Çalışmaya devam edersen, ileride bu işi profesyonel olarak yapabilirsin.*

Timbal zor bir müzik aletiydi, ama kendine özgü bir derinliği ve tokluğu vardı, ayrıca ses bileşimleri açısından sonsuz olasılıklar sunuyordu. Tengo ve arkadaşları Janáček'in "Sinfonietta"sından seçilen bölümlerin bando için uyarlanmış hali üzerinde çalışıyorlardı. O parçayı liseler arası bando yarışmasında "serbest seçim" kategorisinde çalacaklardı. Janáček'in "Sinfonietta"sı lise öğrencileri için çalması zor bir parçaydı. Üstelik parçanın girişinde en ağır iş timbale düşüyordu. Bando şefliğini yapan müzik öğretmeni, vurmalı çalgılarda ustalaşmış öğrencileri hesaba katarak bu parçayı seçmişti. Ancak o öğrenciler devreden çıkınca kara kara düşünmeye başlamıştı. Doğal olarak, onların yerini alan Tengo'nun sergileyeceği performans önem kazanmıştı. Fakat Tengo hiçbir şekilde strese kapılmaksızın, bu müziğin tadını çıkartıyordu.

Yarışma sona erdiğinde (birinci olamamışlardı, ama yarışmayı iyi dereceyle bitirmişlerdi), onu evinde misafir eden sınıf öğretmeni kadın Tengo'nun yanına gelmişti. Mükemmel bir performans sergilediğini söyleyerek onu övmüştü.

“İlk görüşte sen olduğunu anlamıştım” demişti ufak tefek kadın öğretmen (Tengo kadının adını anımsayamamıştı). “Timbali çalışındaki ustalığı duyunca yüzüne iyice baktım. Bir de ne göreyim? Bizim Tengo. Çok büyümüşsün, ama yüzünü görünce hemen tanıdım seni. Ne zaman başladın müziğe?”

Tengo nasıl başladığını kısaca anlatmıştı. Kadın olanları duyunca, hayranlığı artmıştı. “Çok farklı yeteneklerin var.”

“Judo daha rahat gerçi” demişti Tengo, gülerek.

“Bu arada, baban iyi mi?” diye sormuştu kadın.

“İyi” demişti Tengo. Fakat tamamen lafın gelişiydi. Babasının iyi olup olmadığını umursamadığı gibi, Tengo zaten evden ayrılıp yatakhanede kalmaya başlamıştı ve babasıyla uzun süredir bir çift laf bile etmemişlerdi.

“Siz neden buraya gelmiştiniz?”diye sormuştu Tengo.

“Yeğenim başka bir lisenin bandosunda klarnet çalıyor. Solo çalacağı için gelmemi istedi” demişti kadın. “Müziğe devam edecek misin?”

“Bacağım düzelince judoya döneceğim. Ne de olsa, judoya devam edersem, aç kalma endişem olmaz. Yatakhanede kalabiliyorum, günde üç öğün yemek kuponu da veriyorlar. Bandoda öyle bir imkân yok.”

“Mümkün olduğunca babana bağımlı olmamak istiyorsun, öyle değil mi?”

“Sizin de bildiğiniz gibi bir adam işte.”

Kadın öğretmen gülümsemişti. “Fakat çok yazık. Bu kadar yeteneklisin oysa.”

Tengo o ufak tefek kadını bir kez daha baştan aşağı süzmüş; kadının dairesinde, çalışan birine ait olduğu hemen anlaşılan o düzenli evde kalışını anımsamıştı. Dantelli perdeler ve saksılar. Ütü masası ve yarıda kalmış kitap. Duvarda asılı duran küçük, pembe kadın elbisesi. Yattığı koltuğun kokusu. Dahası, Tengo kadının o an karşısında genç bir kız gibi ürkekçe hareket ettiğini de fark etmişti. Tengo artık on yaşındaki güçsüz bir çocuk değil, on yedi yaşında iri cüsseli bir genç olduğunu tekrar anımsamıştı. Göğüsleri gelişmiş, sakalları çıkmış, cinsel iştahın doruğunda bir genç. Üstelik Tengo, kendinden yaşça büyük kadınlarla bir aradayken, nedense tuhaf bir şekilde huzur buluyordu.

“Seni gördüğüme sevindim” demişti öğretmen.

“Ben de sizi gördüğüme çok sevindim” demişti Tengo. Gerçekten de öyle hissediyordu. Fakat kadının adını bir türlü anımsayamamıştı.

Balona çıpa takar gibi

Aomame günlük yemek düzenine özen gösterirdi. Ağırlıklı olarak sebze yemekleri hazırlar, yanına deniz kabukluları ve beyaz etli balıklar eklerdi. Et olarak, nadiren tavuk eti yediği de olurdu. Mutlaka taze sebzeler seçer, çeşni türlerini minimum düzeyde tutardı. Yağ içeren gıda maddelerini listesinden çıkartmış, karbonhidratı olabilecek en alt düzeye indirmişti. Salataya sirke katmaz, zeytinyağı, tuz ve limon suyu ilave ederdi. Çoğunlukla klasik sebze yemekleri gibi basit bir tercihle sınırlı kalmayıp, besin değerlerini ayrıntılarıyla araştırarak, dengeli ve çok çeşitli sebzeleri eşleştirerek yemeye çalışıyordu. Kendine özgü bir yemek mönüsü oluşturmuştu ve gerektiğinde spor kulübündeki müşterileri beslenme konusunda yönlendirdiği de oluyordu. *Kalori hesaplamayı unutun*. Bu sözü ağız alışkanlığı haline getirmişti. *Doğru şeyleri seçerek, uygun miktarda yeme yetisi kazanırsanız, rakamlara ihtiyacınız kalmaz.*

Fakat bu perhiz tipi mönüye körü körüne bağlı kalarak yaşıyor da değildi. Canı çok çektiğinde, bir restorana girip kalınca biftekler, pirzolalar sipariş ettiği de oluyordu. Arada sırada canı bir şeyi dayanılmaz biçimde çekerse, vücudun bir nedenle o yemeği istediğine inanır ve sinyal göndermeye başladığını düşünürdü. Sonra da bu doğal çağrıya uyardı.

Şarap ve sake içmeyi severdi, ama karaciğerini korumak ve şeker oranını kontrol altında tutmak için aşırı içkiden kaçınır, haftada üç gün ağzına içki koymazdı. Aomame'ye göre bedeni insanın kutsal tapınağıydı ve daima temiz tutulmalıydı. Tek bir toz zerresi, ufacık bir leke bile olmamalıydı. O tapınakta nasıl ibadet edileceği başka bir sorundu. Bu sorunu düşünmeyi sonraya bırakmıştı.

Vücudunda yağdan eser yoktu. Sadece kas vardı. Her gün çırılçıplak soyunup aynanın karşısına geçerek bu gerçeği teyit ederdi. Vücuduna hayranlık besleme gibi bir huyu yoktu. Aslında tam tersiydi. Ona kalırsa memeleri yeterince büyük değildi ve üstüne üstlük iki memesi arasında da farklılık vardı. Apış arası tüyleri piyade birliğinin postalları altında ezilmiş bir çayırı andırıyordu. Vücuduna her bakışında, yüzünü buruşturmadan edemezdi. Fakat yine de bu vücutta yağdan eser yoktu. Parmakları arasında tutabileceği kadar bile fazlalık yoktu.

Aomame'nin sade bir yaşantısı vardı. Bilinçli olarak en fazla para harcadığı şey yemekti. Yiyecekler için harcadığı paraya acımaz, şarabın da yalnızca en kaliteli olanlarını içerdi. Arada sırada dışarıda yemek yiyeceği zaman yemekleri özenle hazırlayan restoranları seçerdi. Fakat bunun dışında hiçbir merakı yoktu.

Giyim, makyaj, takı gibi şeyler pek ilgisini çekmezdi. Spor kulübündeki işine giderken kot pantolon ve süveter giymesi yeterliydi. Kulübe girince de, nasıl olsa eşofmanlarını giyiyordu. Elbette takı da takmıyordu. Güzelce süslenip gezmeye hiç fırsatı olmazdı. Sevgilisi yoktu, flört etme şansı da olmuyordu. Tamaki Otsuka evlendikten sonra, birlikte yemeğe çıkabileceği kadın arkadaşı da kalmamıştı. Rastgele seks yapmak için birilerini ararken makyaj yapar, düzgün giyinirdi, ama bu da ayda yalnızca bir kez olurdu. Çok fazla giysiye ihtiyacı yoktu.

Gerektiğinde Aoyama'daki butikleri dolaşarak yeni bir "canları yakacak elbise", ona uygun bir iki takı ve bir çift yüksek topuklu ayakkabı alması yeterliydi. Normalde düz tabanlı ayakkabı giyer, saçlarını toplardı. Yüzünü sabunla özenerek yıkar, hafifçe krem sürmesi yüzüne canlılık vermek için yeterli olurdu. Temiz ve sağlıklı bir vücuda sahip olduktan sonra, başka şeye ihtiyacı yoktu.

Çocukluğundan beri gösterişsiz, sade bir yaşama alışmıştı. Nefsini kontrol etme ve irade, kendini

bildiği andan itibaren kafasına iyice kazınmıştı. Evlerinde fazlalık denebilecek tek bir şey bile yoktu. "İsraf" sözcüğü ailesinde en sık kullanılan sözcüktü. Televizyon yoktu, gazete almazlardı. Onun ailesinde bilgi bile gereksiz bir şeydi. Sofraya et ve balık gelmezdi, Aomame büyümesi için gerekli gıdaları okul yemeklerinden almak zorundaydı. Herkes "berbat" diyerek yemekleri bırakır, ama Aomame'nin başkalarının yemeğini de yemeyi düşündüğü olurdu.

Üzerindeki giysiler, hep başkalarından kalma eski giysilerdi. Müritler, cemaat içerisinde artık kullanılmayan giysileri değiş tokuş ederlerdi. Bu yüzden okulda gerekli olan spor kıyafetleri dışında, ona bir kez bile yeni kıyafet alınmamış, hiç üzerine tam oturan giysisi ya da ayakkabısı da olmamıştı. Renk ve desenlerin uyumu da tam bir felaketti. Ailesi yoksulluktan dolayı öyle yapıyor olsa mesele yoktu. Fakat Aomame'nin ailesi hiç de yoksul değildi. Babası mühendisti ve ortalama bir geliri, hatırı sayılır bir birikimi vardı. Onlar tamamen prensipleri gereği, böyle basit bir yaşamı seçmişlerdi.

Nedeni ne olursa olsun, sürdürdüğü yaşantı normal çocuklardan öylesine farklıydı ki, uzun yıllar boyunca tek arkadaşı bile olmamıştı. Arkadaşlarıyla bir yerlere eğlenmeye giderken giyebileceği giysileri olmadığı gibi, zaten gidecek durumu da yoktu. Hiç harçlık almıyordu. Birilerinin doğum günü partisine davet edilecek olsa (şans mıdır şanssızlık mı bilinmez, bir kere bile davet edilmemişti), küçük bir hediye alması bile imkânsızdı.

O yüzden içi anne babasına karşı öfkeyle dolmuş, onların bağlı oldukları dünya ve ideolojiden nefret etmişti. Tek istediği herkes gibi, sıradan bir yaşamdı. Fazla bir şey istediği yoktu. Son derece sıradan, kendi halinde bir yaşam yeterliydi. Bir an önce yetişkin olup, ailesinden ayrılarak tek başına, kendi istediği şekilde yaşamak istiyordu. Yemek istediği her şeyi yemek, cüzdanındaki parayı gönlünce kullanmaktı dileği. Beğendiği yeni giysiler, numarası uygun ayakkabılar giymek, dilediği yere gitmek istiyordu. Bolca arkadaş edinmeyi, güzelce paket yapılmış hediyeler alıp vermeyi düşlüyordu.

Fakat Aomame'nin bir yetişkin olduğunda farkına vardığı gerçek, kendisini en çok, kontrollü bir yaşamda huzurlu hissettiği olmuştu. Her şeyden çok istediği, birilerine takılıp şık giysilerle gezmeye gitmek değil, üzerine eşofmanlarını giyerek kendi evinde tek başına zaman geçirmekti.

Tamaki ölünce, Aomame spor içecekleri üreten şirketten ve o güne kadar kaldığı yatakhaneden ayrılmış, Ciyugaoka'daki, bir oda bir salondan oluşan daireyi kiralamıştı. Geniş denemeyecek bir evdi, ama yine de bomboş gibi dururdu. Mutfak gereçleri tamdı, ama mobilya denebilecek çok az şey vardı. Fazla eşyası da yoktu. Kitap okumayı severdi, ama okuduktan sonra sahafa gider satardı. Müzik dinlemeyi severdi, ama plak koleksiyonu yoktu. Her ne olursa olsun, sahip olduğu şeylerin gözünün önünde yığılmış halde durması Aomame'ye sıkıntı veriyordu. Bir yerlere gidip de, bir şeyler satın aldığında hep suçluluk duygusuna kapılıyordu. *Aslında böyle bir şeye ihtiyacım yok*, derdi içinden. Dolaptaki güzel elbiselerini ve ayakkabılarını gördüğünde içini sıkıntı basar, nefesi daralırdı. Bu özgür ve rahat ortam, nedense Aomame'ye hiçbir şeye sahip olmadığı çocukluk yıllarını anımsatırdı.

Aomame sık sık, kendi kendine bir insanın özgürlüğünün nasıl bir şey olduğunu sorardı. İnsan bir kafesten kurtulsa bile, çıktığında kendini bulduğu yeni yerin aslında daha büyük bir kafes olması olası mıydı acaba?

Aomame belirlenen adamları başka dünyalara yollayınca, Azabu'daki Madam onu ödüllendirirdi. Üzerinde adres ya da alıcı ismi bulunmayan bir kâğıda güzelce sarılmış para destesi, özel posta kutusuna bırakılırdı. Aomame posta kutusunun anahtarını Tamaru'dan alırdı. İçindekini aldıktan sonra da anahtarı geri verirdi. Paketi hiç açmadan götürür, bankadaki şahsi kasasına bırakırdı. Paralar

kasanın içinde, iki sıra tuğla gibi duruyordu.

Aomame aylık maaşını bile tam anlamıyla bitiremezdi. Bankada belli bir miktar birikimi de vardı. Bu yüzden başka paraya ihtiyacı da yoktu. İlk kez ödüllendirildiğinde yaşlı kadına da öyle söylemişti.

"Bu yalnızca şeklen gerekli" demişti Madam dingin sesiyle, bir sav ortaya atarmış gibi. "Kural olduğunu varsay. Bu yüzden, alman gerekli. Gerekmiyorsa, kullanmazsın. Çok sinirini bozan bir şeyse, götürüp bir cemiyete takma isimle bağışlarsın. Bu sana kalmış. Fakat benim fikrimi soracak olursan, o paraya hiç dokunmadan, bir süreliğine bir yerlerde sakla."

"Fakat ben böyle bir şey için para almak istemiyorum" demişti Aomame.

"Seni anlıyorum. Fakat o beş para etmez adamlar ortalıktan kalkınca, eziyetli boşanma davalarına, velayet hakkı kavgalarına da gerek kalmıyor. Kadınlar, kocalarının aniden ortaya çıkıp yüzlerini tanınmaz hale getirmesinden endişe etmiyorlar artık. Yaşam sigortası parasını ve miras da alıyorlar. Sana verdiğim bu para, o insanların minnettarlığının bir göstergesi. Sen kesinlikle doğru olanı yapıyorsun. Fakat karşılıksız kalmamalı. Neden biliyor musun?"

"Bilmiyorum" demişti Aomame, dürüstçe.

"Çünkü sen ne meleksin, ne de Tanrı. Yaptığın işi saf duygularla yaptığını biliyorum. Bu yüzden para istememeni de anlayabiliyorum. Fakat katıksız, saf duygular o halleriyle tehlikelidir. Etten kemikten bir insanın o duyguları taşıyarak yaşaması pek kolay değildir. Bu yüzden senin bu duyguları, bir balona çıpa takar gibi sağlamca yere sabitlemen gerek. Bu onun için gerekli işte. Doğru diye, saf duygularla hareket ediyorsun diye, bu her şeyi yapabileceğin anlamına gelmez. Anlıyor musun?"

Bir süre düşündükten sonra Aomame başını sallayarak onaylamıştı. "Tam olarak anlayamıyorum. Fakat dediğinizi yapacağım."

Madam gülümsemiş, sonra da bitki çayından bir yudum almıştı. "Banka hesabına yatırma. Eğer vergi dairesi fark ederse, kurcalarlar. Nakit halde, kiralık kasaya koy. Bir gün gelir işine yarar."

Aomame öyle yapacağını söylemişti.

Kulüpten dönüp de, yemek hazırlıklarına başladığında telefon çaldı.

"Aomame" dedi bir kadın sesi. Hafif çatallı bir sesti. Ayumi'ydi.

Aomame ahizeyi kulağına tutup, elini uzatarak ateşi kıstı. "Nasılsın? Polislik iyi gidiyor mu?"

"Dört bir tarafı park cezası makbuzuyla donattım. Milletin tepkisini çektim. Aklıma erkekleri getirmeden, canla başla çalışıyorum."

"Sevindim."

"Aomame, şu an ne yapıyorsun?"

"Akşam yemeğimi hazırlıyorum."

"Öbür gün uygun musun? Yani akşamüstünden sonra?"

"Boşum, ama geçen seferki gibi şeyler yapmaya niyetim yok. O tarafı bir süre dinlendirmek niyetindeyim."

“Haklısın. Bir süre ben de uzak dururum o işlerden. Ama görüşemedik. Buluşup konuşmak istedim.”

Aomame bir an düşündü. Fakat hemen karar veremedi. “Şimdi kızartma yapıyordum” dedi Aomame. “Başında beklemem lazım. Yarım saat kadar sonra tekrar telefon edebilir misin?”

“Olur. Otuz dakika sonra ararım.”

Aomame telefonu kapatıp kızartmayı bitirdi. Sonra soya filizli *miso* çorbası hazırlayıp, pilavla birlikte yedi. Teneke biranın yarısını içip, kalanını eviyeye boca etti. Bulaşıkları yıkayıp, koltuğa oturduğu anda Ayumi’den tekrar telefon geldi.

“Mümkünse birlikte yemeğe çıkalım diyecektim” dedi Ayumi. “Hep tek başına yemek can sıkıcı oluyor ne de olsa.”

“Hep tek başına mı yiyorsun?”

“Yok. Kaldığım yatakhanede yemekhane de var, o yüzden kalabalık içindeyim aslında. Fakat ben, sakin ve rahat bir yerde güzel bir yemek yemek istiyorum. Mümkünse biraz şık bir yerde. Ne demek istediğimi anlıyorsundur.”

“Elbette.”

“Fakat böyle bir şey yapmak için birlikte yemeğe gidebileceğim biri yok çevremde. Ne kadın, ne de erkek. Bizimkiler meyhane tarzı yerleri severler. Seninle olursa gidebilirim demiştim. Rahatsız mı ettim yoksa?”

“Rahatsız olmadım” dedi Aomame. “Olur. Biraz şık bir yere yemeğe gidelim. Ben de bir süredir öyle bir yerde yememiştim.”

“Gerçekten mi?” dedi Ayumi. “Çok sevindim.”

“Öbür gün demiştin değil mi?”

“Evet. Ondan sonraki gün nöbetim yok. İyi bir yer biliyor musun?”

Aomame Nogizaka’daki bir Fransız restoranının adını söyledi.

Ayumi bu adı duyunca, bir an nefesini tuttu. “Aomame, orası çok ünlü bir yer değil mi? Hem çok pahalıymış, hem de iki ay öncesinden rezervasyon yaptırmak gerekirmiş. Dergide okumuştum. Benim maaşımla gidebilmem çok zor.”

“Endişelenme. Oranın hem patronu hem de şefi olan adam bizim kulübün üyesi. Özel antrenman koçluğunu yapıyorum, arada sırada mönülerdeki besin değerleri konusunda tavsiyelerde bulunuyorum. Bu yüzden, ben söylersem masa ayarlar. İndirim de yapar. Yalnız, iyi bir masa olmayabilir.”

“Ben gerekirse dolapta da yerim.”

“Gelirken güzel giyin” dedi Aomame.

Telefonu kapattıktan sonra, Aomame içinde bu genç kadın polise karşı sempati uyanmaya başladığını hissedince, biraz şaşırdı. Birilerine karşı böylesi duygular hissetmesi, Tamaki Otsuka’nın ölümünden sonra ilk kez oluyordu. Elbette içindeki hisler, bir zamanlar Tamaki’ye karşı hissettiklerinden çok farklıydı. Fakat yine de, birisiyle baş başa yemeğe gidecek olması, hatta yemeğe gitmeyi düşünmesi bile uzun zamandır ilk kez gerçekleşiyordu. Üstelik birlikte yemeğe gideceği kişi

bir kadın polisti. Aomame iç geçirdi. Dünya tuhaf bir yerdi.

Aomame mavimsi gri yarım kollu elbisesinin üzerine beyaz yelek giyip, ayaklarına da topuklu Ferragamo ayakkabılarını geçirdi. Küpe ve ince altın kolye de taktı. Her zamanki omuz çantasını (elbette buz kıracağını da) evde bırakıp, küçük Bagagerie çantasını aldı. Ayumi ise sade Comme des Garçons siyah ceketinin altına geniş yakalı kahverengi tişört, çiçek desenli pilili bir etek giymiş, yanına yine Gucci çantasını almış, inci küpe takmış, ayaklarına da kısa topuklu ayakkabı geçirmişti. Önceki karşılaşmalarına oranla, çok daha şirin ve nezih bir hali vardı. Her şeyden öte, yine hiç polise benzemiyordu.

İki kadın barda buluşup hafif Mimoza kokteyllerini içtikten sonra, gösterilen masaya geçtiler. Masa fena değildi. Şef yanlarına gelerek, Aomame ile sohbet etmeye başladı. Sonra da şarabın restoranın ikramı olduğunu söyledi.

"Kusura bakmayın ama şişe açık. Tadına bakılsın diye verdiğimiz kısım kadar da eksik. Dün tadını beğenmeyen bir müşteri olunca ona yenisini verdim, ama tadında hiçbir şey yok aslında. O müşteri ünlü bir siyasetçi ve çevresinde şarap eksperi olarak biliniyor. Fakat aslında şaraptan zerre kadar anlamaz. Yalnızca, başkalarına hava atmak için şikâyet eder işte. Bu Bourgogne'un tadında biraz burukluk varmış. Eh, adamın konumu belli. 'Haklısınız. Biraz buruk galiba. İthalatçı şirketin deposunda özen göstermemişler anlaşılan. Hemen yenisini getirelim. Fakat her zamanki gibi harikasınız. Şaraptan çok iyi anlıyorsunuz' diye geçiştirip, yeni şişeyi getirdik. Öyle yapınca daha fazla söylenmez. Aramızda kalsın ama hesabı şişirerek tazmin ederiz biz de. Adam nasıl olsa örtülü ödenekten karşılıyor. Fakat ne olursa olsun, müşteriden şikâyet alarak iade edilmiş bir ürünü müessesemizde asla tekrar çıkartmayız. Doğal olanı da bu."

"Fakat bize vermekte sakınca görmüyorsun."

Şef tek gözünü kapattı. "Sakınca yoktur umarım."

"Elbette yok" dedi Aomame.

"Hem de hiç" diye ekledi Ayumi.

"Bu güzel hanım kız kardeşiniz mi yoksa?" diye sordu şef, Aomame'ye.

"Öyle mi duruyor?" diye sordu Aomame.

"Yüzleriniz benzemiyor pek, ama sizi andırıyor sanki" dedi şef.

"Arkadaşım" dedi Aomame. "Polistir kendisi."

"Ciddi olamazsınız." Şef inanmakta güçlük çekiyormuş gibi bir yüz ifadesiyle Ayumi'ye bir kez daha baktı. "Belinizde tabancayla devriyeye mi çıkıyorsunuz?"

"Şimdiye kadar kimseyi vurmadım gerçi" dedi Ayumi.

"Kötü bir şey söylemedim umarım" dedi şef.

Ayumi başını iki yana salladı. "Söylemediniz. Hem de hiç."

Şef gülümseyerek ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Her kime olursa olsun, gururla sunabileceğimiz, kendini ispat etmiş bir Bourgogne. Köklü bir şaraphaneden. Yıllanmışlık durumu da iyi. Normalde içmeye kalksanız, şişesi 10.000 yeni rahatlıkla aşar."

Garson yanlarına gelerek şarabı iki kadının kadehlerine servis etti. Aomame ve Ayumi şarap kadehlerini şerefe kaldırdılar. Bardaklar birbirine hafifçe temas edince, cennetin çanları çalmış gibi bir ses çıktı.

"Of. Bu kadar güzel bir şarabı doğduğumdan beri ilk kez içiyorum" dedi Ayumi bir yudum aldıktan sonra, gözlerini kısarak. "Acaba kim böyle bir şaheserden şikâyet edebilir ki?"

Sonra dikkatle mönüyü incelediler. Ayumi, önemli bir sözleşmeyi dikkatle okuyan usta avukatlara özgü bir yüz ifadesiyle mönünün içeriğini iki kez baştan sona satır satır okudu. Önemli bir noktayı gözden kaçırmadığından, bir yerlerde gizli özel bir anlam olup olmadığından emin olmak istermiş gibiydi. Sanki mönüde yazılı farklı madde ve koşulları aklında tartıp, sonuçlarını irdeliyor; kâr-zarar ilişkisini hassas teraziye koyuyordu. Aomame onun bu halini karşıdan ilgiyle izliyordu.

"Karar verdin mi?" diye sordu Aomame.

"Aşağı yukarı" dedi Ayumi.

"Ne söyleyeceksin?"

"Midye çorbası, üç farklı soğanlı salata, Bordeaux şarabıyla pişirilmiş dana beyni. Ya sen?"

"Mercimek çorbası, karışık mevsim sebzeleri haşlaması, kâğıtta fırınlanmış kurbağa bacağı ve mısır ekmeği. Kırmızı şarapla pek uygun değil, ama ikram olduğuna göre şikâyet edecek de değilim."

"Birbirimizinkinin tadına bakarız değil mi?"

"Bir de, istersen aperatif olarak karides kızartması alıp, paylaşalım."

"Harika olur" dedi Ayumi.

"Ne söyleyeceğine karar verdiğinde mönüyü kapat" dedi Aomame. "Yoksa garsonlar yanımıza ilelebet uğramaz."

"Haklısın" dedi Ayumi ve elinden oyuncağı alınmış bir çocuk gibi, mönüyü kapatıp masaya bıraktı. Garson hemen gelerek iki kadının siparişini aldı.

"Restoranlarda sipariş verdikten sonra, hep yanlış sipariş verdiğim hissine kapılırım" dedi Ayumi, garson yanlarından uzaklaştıktan sonra. "Ya sen?"

"Yanlış olsa ne olacak, neticede yalnızca yemek. İnsan yaşamındaki yanlışlarla karşılaştırıldığında çok küçük kalır."

"Elbette orası öyle" dedi Ayumi. "Fakat benim için önemli bir mesele. Çocukluğumda da hep öyleydi. Her sipariş sonrasında, 'Of. Keşke hamburger yerine karides kroket isteseydim' diye pişman olurdum. Sen eskiden beri böyle soğukkanlı mıydın?"

"Benim yetiştiğim evde, bazı özel durumlardan dolayı, dışarıda yemek yeme âdeti yoktu. Hem de hiç. Hayatımda hiç bir restorana adım atmamıştım ve mönüye bakıp da, listeden tercih yapmayı da ancak ileriki yaşlarda tecrübe edebildim. Her gün önüme konanları sesimi çıkartmadan yerdim. İster tadı kötü olsun, ister miktarı az, hiç sevmediğim şeyleri yerken bile şikâyet etmeye hakkım yoktu. Doğrusunu söylemek gerekirse, şimdi bile pek aldırış etmiyorum."

"Hımm. Demek öyle. Senin özel durumun nedir bilemem, ama hiç de öyle görünmüyorsun. Sanki çocukluğundan beri bu tür yerlere alışkın gibisin."

Bütün bunları Tamaki Otsuka'dan öğrenmişti. Lüks restoranlarda nasıl davranılacağını, yemek seçimini ne şekilde yapmak gerektiğini, şarabın nasıl sipariş edileceğini, tatlının nasıl isteneceğini, garsona nasıl davranılacağını, çatal bıçak takımının nasıl kullanılacağını... Tamaki bunların hepsini biliyordu ve Aomame'ye de sabırla öğretmişti. Giysi seçmeyi, takı kullanımını ve makyaj yapmayı da, Aomame Tamaki'den öğrenmişti. Aomame için bir zamanlar bunların her biri başlı başına birer keşifti. Tamaki Tokyo'nun, Yama-no-te tren hattı çemberi içerisinde kalan, merkez kısmındaki varsıl bir ailede büyümüştü, annesi görgü kuralları ve giyim kuşam konusunda titiz, sosyal bir kadındı. Bu yüzden, Tamaki o konulardaki bilgileri daha lise yıllarındayken özümsemiş durumdaydı. Yetişkinlerin girip çıktıkları yerlere bile, hiç çekinmeden girebiliyordu. Aomame de bu konuları hevesle öğrenmişti. Eğer Tamaki gibi bir yol göstericisi olmasa, Aomame kesin farklı bir insan olurdu. Arada sırada Tamaki'nin hâlâ yaşadığı, içinde bir yerlerde saklandığı hissine kapıldığı bile oluyordu.

Ayumi başlangıçta biraz gergindi, ama şarap içtikçe biraz rahatlamış gibiydi.

"Baksana Aomame. Bir soru sormak istiyorum" dedi Ayumi. "Yanıtlamak istemezsen yanıtlama. Ama ben sormak istedim. Kızmazsın değil mi?"

"Kızmam."

"Tuhaf şeyler sorsam bile, kötü bir niyetim yok. Bunu bil lütfen. Yalnızca meraklı bir insanımdır. Bazıları çok sinirlenir böyle şeylere."

"Endişelenme. Ben sinirlenmem."

"Gerçekten mi? Herkes öyle der, sonra da sinirlenir oysa."

"Ben özelim. O yüzden, endişelenme."

"Şey, küçük bir çocukken, erkeklerin sana kötü şeyler yaptığı oldu mu?"

Aomame başını iki yana salladı. "Sanırım olmadı. Niye sordun?"

"Öylesine sordum işte. Olmadıysa mesele yok" dedi Ayumi. Sonra konuyu değiştirdi. "Peki, hiç sevgilin oldu mu? Yani ciddi olduğun birisi?"

"Olmadı."

"Bir kişi bile olmadı mı?"

"Bir kişi bile olmadı" dedi Aomame. Sonra bir an tereddüt ederek ekledi. "İşin gerçeği, ben yirmi altı yaşıma kadar bakireydim."

Ayumi bir süre ne diyeceğini bilemedi. Bıçak ve çatalı masaya bıraktı, peçeteyle ağzını silip, gözlerini kısarak Aomame'ye baktı.

"Senin gibi hoş bir kadın. Nasıl olur? İnanamıyorum."

"Öyle şeylere hiç merakım olmamıştı çünkü."

"Yani erkeklere ilgi duymuyor muydun?"

"Hoşlandığım biri olmuştu" dedi Aomame. "On yaşındayken hoşlanmış, elini tutmuştum."

"On yaşındayken bir oğlandan hoşlandın. Bu kadar mı?"

“Evet, o kadar.”

Ayumi bıçak ve çatalını yeniden eline alarak, düşünceli bir yüz ifadesiyle karidesten küçük bir parça kesti. “Peki, o oğlan şimdi nerede, ne yapıyor?”

Aomame başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Çiba İçikava’da ilkokul üç ve dörtte aynı sınıftaydık, ama beşinci sınıfta Tokyo merkezindeki bir okula nakil oldum, sonra hiç görüşmedik. Onun hakkında bir şey de duymadım. Onunla ilgili bildiğim tek şey, eğer hayattaysa şimdi yirmi dokuz yaşında olduğu. Sanırım sonbaharda da otuzuna girer.”

“Yani, şimdi sen, o oğlanın şu an nerede olduğunu, ne yaptığını öğrenmeyi hiç düşünmedin mi? Bulmak o kadar zor olmazdı.”

Aomame yine kesin bir hareketle başını iki yana salladı. “Arayıp bulmak içimden gelmedi.”

“Acayipsin. Ben olsaydım her yolu dener, mutlaka bulurdum. Böyle durumlarda, en iyisi arayıp bulmak ve gidip yüzüne karşı ondan hoşlandığını söylemek.”

“Bunu yapmak istemiyorum” dedi Aomame. “İstediğim, bir gün bir yerde tesadüfen karşılaşmak. Sözgelimi yolda birden karşıma çıkması ya da aynı otobüse binmek falan işte.”

“Kader buluşması.”

“Eh, öyle bir şey işte” diyen Aomame, şarabından bir yudum aldı. “İşte o zaman ona açıkça söylerim. Şu ömrümde bir tek ona âşık olduğumu.”

“Bu çok romantik olurdu” dedi Ayumi, yüzünde bıkkın bir ifadeyle. “Gerçekten karşılaşma olasılığınızın çok düşük olduğu kanısındayım. Üstelik yirmi yıldır görüşmediğinize göre, oğlanın yüzü de çok değişmiştir. Yolda görsen tanıyabilecek misin?”

Aomame başını salladı. “Yüzü ne kadar değişmiş olursa olsun, bir bakışta anlarım. Hata yapmama imkân yok.”

“Demek durum bundan ibaret.”

“Evet, durum bundan ibaret.”

“Yani sen, o rastlantısal buluşmaya inanarak, sadece bekliyorsun.”

“Bu yüzden, sokakta yürürken asla dikkati elden bırakmam.”

“Hımm” dedi Ayumi. “Peki, o oğlanı bu kadar sevdiğin halde, başka erkeklerle seks yapmaya itirazın olmadı mı? Yani yirmi altı yaşından sonra anlamında söylüyorum.”

Aomame bir an düşündü. Sonra yanıtladı. “O dediğin gelip geçici şeyler ne de olsa. Geriye hiçbir iz kalmaz.”

Bir süre sessizlik içerisinde, yemeklerine yoğunlaştılar. Sonra, sessizliği Ayumi bozdu. “Biraz özel bir soru olacak, ama yirmi altı yaşında ne oldu?”

Aomame başını salladı. “O zaman başıma bir olay geldi ve ben tamamen değiştim. Fakat şu an burada anlatamam. Kusura bakma.”

“Anlatmasan da olur” dedi Ayumi. “Ben de fazla kurcaladım herhalde. Kafana takmadın umarım.”

“Hiç önemli değil” dedi Aomame.

Çorbaları gelince, yine sessizce içtiler. Konuşmaları bu süre boyunca kesildi. İkisi de kaşıklarını bırakıp, garson kâselerini kaldırınca yeniden konuşmaya başladılar.

“İyi de Aomame, hiç korkmuyor musun?”

“Mesela neden?”

“Yani, o adamla belki hiç karşılaşamayacaksın. Belki tesadüfen karşılaşırsınız. Ben de öyle olmasını çok isterim. Gerçekten. Fakat aslında, ömrünün sonuna kadar hiç karşılaşmamanız olasılığı da bayağı yüksek. Üstelik yeniden karşılaşsanız bile, adam evli olabilir. Belki iki de çocuk yapmıştır. Olamaz mı? O durumda sen, kalan ömrünü yalnız başına geçireceksin. Hem de şu dünyada sevdiğin bir insanla bağ kuramadan. Böyle düşününce korkmuyor musun?”

Aomame kadehin içindeki kırmızı şaraba baktı. “Belki de korkuyorumdur. Fakat en azından sevdiğim biri var.”

“O seni hiç sevmemiş olsa bile mi?”

“Yürekten sevdiğin bir insan varsa, bir kişi olsun yeter, hayatın kurtulmuş demektir. O seni sevmese bile.”

Ayumi bir süre Aomame’nin sözlerini düşündü.

Bu arada garson gelerek ikisinin kadehlerine şarap ilave etti. Şaraptan bir yudum alan Aomame, içinden Ayumi’nin haklı olduğunu geçirdi. Kim böyle muhteşem bir şaraptan şikâyet edebilirdi acaba?

“Aomame, müthişsin. Felsefik bir bakış açın var.”

“Felfesik bir bakış açım olduğundan değil. Yalnızca, kendime karşı dürüst olmaya çalışıyorum.”

“Benim de âşık olduğum biri vardı” dedi Ayumi, günah çıkarır gibi bir ses tonuyla. “Liseyi bitirdikten hemen sonra, ilk kez seks yaptığım kişi. Benden üç yaş büyüktü. Fakat hemen sonra başka biriyle birlikte olmaya başladı. Ondan sonra biraz dağıttım kendimi. Çok ağırıma gitmişti. Ondan çoktan vazgeçtim, ama içime çöken acının bir parçası hâlâ duruyor. İki kadınla aynı anda çıkıyordu. Kendini bir şey sanıyordu. Fakat bile bile ondan hoşlanmıştım.”

Aomame başını salladı. Ayumi de kadehini alıp şarabını yudumladı.

“Şimdi bile arada sırada telefon ediyor, beni görmek istediğini söylüyor. Elbette aklındaki tek şey bedenim. Çok iyi biliyorum. Bu yüzden, buluşmuyorum. Buluşacak olursam yine aynı acıyı yaşarım. Fakat zihnim bunu bilse bile, bedenim o çağrıya tepki veriyor. Onunla yatmayı müthiş arzuluyorum. Öyle anlar üst üste gelince, arada sırada dağıtıveriyorum işte. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Anlıyorum” dedi Aomame.

“Gerçekten beş para etmez bir herif. İradesiz, seks konusunda da pek becerikli değil. Fakat en azından benden korkmuyor ve birlikte olduğumuzda çok iyi davranıyordu.”

“Bu tür duygular söz konusu olunca seçme şansın olmaz” dedi Aomame. “Böyle duyguların geleceği varsa gelir. Mönüden yemek seçmekten farklı bir durum.”

“Hata yaptıktan sonra pişman olmak noktasında aynı.”

İkisi aynı anda güldüler.

Aomame konuşmayı sürdürdü. “Fakat konu ister mönü olsun, isterse erkekler ya da başka bir şey, kendi tercihimizi yaptığımızı sanıyoruz, ama aslında hiçbir şeyi tercih ediyor değiliz. En baştan belli olan bir şeyi tercih ettiğimi sanıyoruz belki de. Özgür iradenin var olduğunu düşünmek istiyoruz yalnızca. Arada sırada bu düşünceler geçiyor aklımdan.”

“Eğer haklıysan, yaşam aslında karanlık bir yer demektir.”

“Belki de.”

“Fakat birini yürekten seversen, o ne kadar rezil bir tip olsa da, seni sevmeyen biri olsa da, en azından yaşam cehennem olmaktan çıkar. Biraz karanlık olsa bile.”

“Aynen öyle.”

“Fakat Aomame” dedi Ayumi, “düşünüyorum da, bu dünyada mantığa yer yok, empati de yetersiz.”

“Olabilir” dedi Aomame. “Fakat artık değiştiremeyiz.”

“Ürünü geri verme süresi çoktan geçmiş.”

“Fişini de atmışız.”

“Çok doğru.”

“Fakat ne fark eder ki? Göz açıp kapayıncaya kadar bu dünya sona erecek” dedi Aomame.

“Çok keyifli olur.”

“Sonra Krallık gelecek.”

“Sabırsızlanıyorum” dedi Ayumi.

İki kadın tatlılarını yedikten sonra espressolarını içip, hesabı ikiye bölerek ödediler (hesap şaşırtıcı ölçüde düşüktü). Sonra yakınlardaki bir bara girerek birer kokteyl söylediler.

“Baksana, şuradaki adam senin tipin olabilir.”

Aomame o tarafa göz attı. Uzun boylu bir adam, bar tezgâhının ucunda, tek başına martini içiyordu. Sporla uğraşmış bir liselinin hiç değişmeden orta yaşlarına gelmiş hali gibiydi. Saçları seyrelmeye başlamıştı, ama yüz hatları gençliğini koruyordu.

“Olabilir, ama bugün erkek yok” dedi Aomame, kesin bir ses tonuyla. “Üstelik burası nezih bir bar.”

“Biliyorum. Öylesine söylemiştim yalnızca.”

“Bir dahaki sefere.”

Ayumi, Aomame’nin yüzüne baktı. “Bu, bir dahaki sefere bana eşlik edeceğin anlamına mı geliyor? Yani, erkek bulmaya giderken?”

“Olur” dedi Aomame. “Birlikte gidelim.”

“Çok hoş. Seninle birlikte her şeyi yapabilirim.”

“Bu arada, geçen gün telefonda, ikimizin lezbiyenlik tarzı şeyler yaptığımızı söylemiştin” dedi Aomame. “Neler yaptık mesela?”

“Ha, şu mesele” dedi Ayumi. “Önemli bir şey değil. Yalnızca, havaya girelim diye lezbiyen taklidi yaptık işte. Yoksa hiçbir şey anımsamıyor musun? Halbuki o gün sen de iyice havaya girmiştin.”

“Hiçbir şey anımsamıyorum. Hafızam tamamen silinmiş gibi.”

“Ya, işte, ikimiz de soyunduk, birbirimizin memelerini elledik, oralarımızı öptük...”

“Oralarımızı mı öptük?” Aomame sözcükler ağzından döküldükten sonra çevresine bakındı. Bu sakin barda, sesi aşırı yüksek çıkmıştı. Şansına söylediklerini diğer insanlar duymamış gibiydi.

“Dedim ya, mış gibi yaptık işte. Dilimizi kullanmadık.”

“Of of” dedi Aomame, parmağını şakağına bastırıp, derince iç geçirerek. “Neler yapmışız öyle...”

“Kusura bakma” dedi Ayumi.

“Sorun değil. Takma kafana. O denli sarhoş olan bendim ne de olsa.”

“O bir tarafa da, senin oran çok güzelmiş, fabrikadan yeni çıkmış gibi.”

“Sağ ol da, öyle zaten” dedi Aomame.

“Nadiren mi kullanıyorsun?”

Aomame başını evet anlamında salladı. “Aynen öyle. Baksana, yoksa lezbiyenliğe meyilli misin?”

Ayumi başını iki yana salladı. “Doğduğumdan bu yana ilk kez öyle bir şey yapıyorum. Zaten ben de sarhoştum. Bir de karşımdaki sen olunca, eğlence niyetine salıverdim kendimi. Oyun olsun diye, öyleymiş gibi yaptım. Peki ya sen?”

“Benim de o tarz bir eğilimim yok. Fakat yalnızca bir kez, lisedeyken samimi bir kız arkadaşımla öyle şeyler yapmıştık. Niyetimiz o değildi aslında. Her şey doğallıkla gelişmişti.”

“Olabilir öyle şeyler. Peki, o gün bir şeyler hissettin mi?

“Evet, sanırım” dedi Aomame. “Fakat orada kaldı. Hoş olmadığını düşünerek, bir daha yapmadım.”

“Lezbiyenlik mi hoş değil?”

“Hayır. Lezbiyenliği kötülüyor, pis bir şey gibi görüyor değilim. Yalnızca, o kızla öyle bir ilişki içerisine girmek istemedim. O önemli dostluğu fiziksel bir şeyle sınırlamak istemedim.”

“Seni anlayabiliyorum” dedi Ayumi. “Aomame. Senin için sorun olmayacaksa, bu gece sende kalabilir miyim? Yatakhaneye dönmek istemiyorum. Dönecek olursam, bu nezih ortama tam alışmışken, bütün havam kaçacak.”

Aomame Daiquiri’sinin son yudumunu içerek, bardağı bar tezgâhına bıraktı. “Kalabilirsin, ama garip şeyler yapmamak kaydıyla.”

“Tamam, olur. Öyle bir amacım da yok zaten. Yalnızca biraz daha seninle birlikte kalmak istiyorum. Her yerde yatabilirim. Yerde bile olur. Zaten yarın nöbetim de yok, sabahın köründe kaldırmam seni.”

Metroda aktarma yaparak Ciyugaoka’daki apartman dairesine ulaştılar. Saat 11’e gelmek üzereydi.

İkisi de çakırkeyif olmuşlardı, gözlerinden uyku akıyordu. Aomame koltukta yer hazırlayıp, Ayumi'ye pijama verdi.

"Azıcık yatağa yanına gelebilir miyim? Bir süre sana sarılmak istiyorum. Bir şey yapmam, söz" dedi Ayumi.

"Olur" dedi Aomame. Şimdiye kadar üç adamı öldürmüş bir kadınla, aktif görevdeki bir kadın polisin aynı yatakta yatacağı daha önce aklının ucundan bile geçmemişti. Dünya garip bir yerdi.

Ayumi yatağa sığışıp, kollarıyla Aomame'ye sarıldı. Kadının dolgun göğüsleri Aomame'nin koluna iyice yapışmıştı. Nefesi alkolle karışık diş macunu kokuyordu.

"Aomame, memelerim fazla büyük, değil mi?"

"Hiç de değil. Şekilleri harika."

"Fakat büyük meme insanı aptalmış gibi gösteriyor. Hele bir de koşunca, kopacak gibi sallanırlar. Yan yana iki salata kâsesini andıran sutyenini çamaşırlığa asmaya utanırsın."

"İyi de erkekler öylesinden hoşlanıyor galiba."

"Üstelik meme uçlarım da kocaman."

Ayumi pijamasının düğmesini açıp tek memesini çıkartarak ucunu Aomame'ye gösterdi. "Bak, işte. Bu kadar büyük. Acayip değil mi?"

Aomame o meme ucuna baktı. "Gayet hoş. Kim söyledi kocaman olduğunu?"

"Adamın biri. Bu kadar büyük meme ucu ilk kez görüyormuş."

"O adam pek fazla meme görmemiş olsa gerek. Seninki gayet normal. Benimkiler küçük ama."

"Fakat senin memelerin benim hoşuma gidiyor. Nezih ve entelektüel bir hava katıyor sana."

"Sana göre öyledir belki. Hem çok küçük, hem de sağ memem ile sol mememin şekil ve büyüklükleri farklı. Sutyen seçerken çektiğim sıkıntı da işin bir başka yönü."

"Herkes bir şeyleri kendine dert ederek yaşıyor işte."

"Aynen öyle" dedi Aomame. "Uyu artık haydi."

Ayumi elini aşağıya uzatarak parmağını Aomame'nin pijamasının içine sokmaya çalıştı. Aomame hemen o eli yakalayıp sıkıca tuttu.

"Olmaz. Söz vermemiş miydin? Acayip şeyler yapmayacaktın."

"Kusura bakma" dedi Ayumi ve elini çekti. "Haklısın, az önce söz vermiştim. İyice sarhoş oldum herhalde. Fakat Aomame, sana hayranım. Tıpkı liseli çömez kızlar gibiyim."

Aomame sessiz kaldı.

"Baksana, Aomame. Sen mutlaka kendince en önemli şeyi o erkek için saklarsın, değil mi?" dedi Ayumi, alçak bir sesle, mırıldanırmış gibi. "İşte bu beni çok imrendiriyor. Özel bir şeyi, özel olarak saklayacağın birinin olması."

Belki de öyledir, dedi Aomame içinden. *Fakat benim için en önemli şey ne acaba?*

"Artık uyu" dedi Aomame. "Uyuyana kadar sarılırım sana."

“Sağ ol” dedi Ayumi. “Kusura bakma, başına bela oldum.”

“Özür dileyecek bir şey yok” dedi Aomame. “Başıma bela falan olmadın.”

Aomame, Ayumi’nin ılık nefesini kolunun hemen altında hissediyordu. Uzaklarda bir köpek havladı, birileri penceresini gürültüyle kapattı. O sırada Aomame Ayumi’nin saçlarını okşamaya devam etti.

Aomame uykuya dalan Ayumi’yi bırakarak yataktan kalktı. Galiba o gece koltukta uyuması gerekecekti. Buzdolabından su çıkartarak iki bardak içti. Sonra dar balkonuna çıkarak, alüminyum sandalyesine oturup şehri izlemeye daldı. Sakin bir ilkbahar gecesiydi. Uzaklardaki caddelerden gelen deniz sesini andıran uğultu, hafif rüzgâra yüklenerek kulaklarına ulaşıyordu. Gece yarısını geçtiğinden, neon ışıkları da azalmıştı.

Ben Ayumi adlı kıza karşı sempatiye yakın bir şeyler beslemeye başladım. Onunla ilişkimi elimden geldiğince sağlam tutmak istiyorum. Sen öldükten sonra, uzunca bir süre, kendime asla samimi ilişkilere girmeme sözü vererek yaşadım. Yeni bir arkadaş edinmeyi hiç aklımdan geçirmedim. Fakat nedense, Ayumi’ye kendimi doğallıkla açabiliyorum. Bir noktaya kadar, hissettiklerimi ona dürüstçe söyleyebiliyorum. Fakat sen ondan tamamen farklısın. Aomame içinde hissettiklerini Tamaki’ye anlatıyordu. *Ben seninle büyüdüm, geliştim. Seni kimseyle karşılaştıramam.*

Aomame başını arkaya yatırarak gökyüzüne baktı. Gökyüzüne bakıyordu ama, bilinci uzak hatıraların arasında sürüklenip duruyordu. Tamaki’yle birlikte geçirdikleri zamanı, konuşmalarını anımsıyordu. Elbette birbirlerinin vücuduna dokunuşlarını da... Fakat birden, gökyüzündeki gece manzarasında normalde karşılaşmadığı bir şeyler olduğunu fark etti. Bir şeyler normalde olduğundan farklıydı. Küçük ama kesinlikle es geçemeyeceği bir tuhaflık vardı.

Neyin farklı olduğunu keşfetmesi zaman aldı. Sonra keşfettiğinde, bu gerçeği kabullenmekte güçlük çekti. Görüş alanına giren şeyi bilinci kabullenmek istemiyordu.

Gökyüzünde iki ay birden vardı. Biri küçük, biri büyük. Yan yana duruyorlardı. Büyük olanı görmeye alışık olduğu aydı. Dolunaya yakın, sarımtıraktı. Fakat hemen yanında, başka bir ay daha vardı. Tuhaf bir şekli vardı; biraz itici, rengi üzerinde yosun bitmiş gibi uçuk yeşildi. İşte, Aomame’nin görüş alanına giren manzara buydu.

Aomame gözlerini kısarak, o iki ayı bakışlarını ayırmadan izledi. Sonra gözlerini kapatıp, bir süre öylece bekleyerek derince nefes aldıktan sonra yeniden açtı. Her şeyin normale dönmesini, yine tek ay olmasını ümit etmişti. Fakat durum tamamen aynıydı. Işıktan kaynaklanan bir yanılsama olmadığı gibi, görme yetisi de zayıflamış değildi. Gökyüzünde kesinlikle, yanılgıya yer bırakmayacak kadar belirgin bir biçimde iki ay vardı. Sarı ve yeşil.

Aomame’nin aklından Ayumi’yi kaldırmak geçti. Gerçekten iki ay olup olmadığını sormak için. Sonra bir kez daha düşünüp vazgeçti. “Bundan daha doğal ne olabilir! Ayların sayısı ikiye çıktı” diyebilirdi Ayumi. Belki de, “Ne saçmalıyorsun Aomame? Yalnızca bir ay var. Gözüne bir şey oldu herhalde” derdi. Her iki olasılıkta da Aomame’nin yaşadığı sorun çözümsüz kalır, olsa olsa daha da derinleşirdi.

Aomame elleriyle ağzını kapattı. Sonra bakışlarını gökteki iki aya çivileyerek izlemeyi sürdürdü.

Kesinlikle bir şeyler olmaya başladı, dedi içinden. Kalp atışları hızlanmıştı. *Ya dünyaya bir şeyler oluyor ya da bana. İkisinden biri. Şişeyle tıpa birbirine uymuyor. Sorun ya şişede ya da tıpada.*

Tekrar içeriye girerek, balkon kapısını kilitleyip perdeyi çekti. Raftan konyak şişesini alıp bardağa içki boca etti. Ayumi yatakta huzurla uyuyordu. Aomame onun o halini izleyerek usulca konyağını içti. Mutfak masasına dirseklerini dayayıp perdenin gerisindeki şeyi aklından silmeye çalıştı.

Belki de, dedi içinden, *dünyanın sonu gerçekten yaklaşmıştır.*

"Sonra Krallık gelecek" dedi Aomame, alçak bir sesle.

"Sabırsızlanıyorum" dedi birisi, bir yerlerde.

16
Tengo

Hoşuna gitmesine çok sevindim

On gün boyunca *Pupa Hava* üzerinde çalışıp, metni yeni bir eser haline getirerek Komatsu'ya teslim ettikten sonra, Tengo fırtına sonrasındaki dinginliği akla getiren günler geçirmeye başladı. Haftada üç gün dershaneye giderek ders veriyor, evli kadın arkadaşıyla buluşuyordu. Bunların dışında kalan zamanlarını ev işlerine, yürüyüşlere ve kendi romanını yazmaya ayırıyordu. Böylece nisan ayı bitiverdi. Kiraz çiçekleri döküldü, yeni sürgünler belirdi, manolyalar açtı, mevsim yavaş yavaş değişti. Günler düzenli, pürüzsüzce ve hiçbir şey olmadan akıp gidiyordu. Zaten bu da, Tengo'nun istediği yaşam tarzıydı. Bir haftanın kesintiye uğramadan, doğallığı içerisinde sonraki haftaya bağlandığı bir yaşam.

Fakat bir değişim vardı. İyi bir değişimdi. Kendi romanını yazarken, Tengo içinde yeni bir kaynağın doğduğunu hissetmeye başlamıştı. Bu kaynaktan oluk oluk su fışkırıyor değildi. Tanımlamak gerekirse, kayaların arasından süzülüveren, cılız bir pınar gibiydi. Miktarı az da olsa, su kesintisiz geliyor gibiydi. Acelesi yoktu. Telaş da gereksizdi. Suyun kayaların girintilerinde birikmesini beklemesi yeterli oluyordu. Su biriktiğinde avuçlarına doldurabiliyordu. Geriye masasının başına geçip avuçlarına doldurduğu suyu, cümleler haline getirmek kalıyordu yalnızca. Böylelikle, öyküsü doğal bir akış içerisinde ilerliyordu.

Başka hiçbir şey düşünmeden, iyice yoğunlaşarak *Pupa Hava'*yı baştan yazması sayesinde, o kaynağın önünü tıkayan kaya yerinden oynamıştı belki de. Neden böyle olduğunu Tengo tam olarak bilemiyordu, ama "ağır bir tıpanın yerinden çıktığı"nı rahatlıkla anlayabiliyordu. Hafiflediği, dar bir yerden rahatça gerinebileceği bir yere çıktığı hissine kapılıyordu. Muhtemelen *Pupa Hava*, onun içinde zaten var olan bir şeyi güçlü bir şekilde uyarmıştı.

Tengo bir de, içinde ihtirasa yakın bir duygunun oluştuğunu fark etmişti. Bu Tengo'nun doğduğundan beri hiç yaşamadığı bir şeydi. Lisede ve üniversitede, judo antrenörleri ve kıdemli takım arkadaşları onu hep eleştirirler, "Senin hamurunda bu spora yatkınlık var, gücün yerinde, antrenmanları da aksatmıyorsun. Fakat hırs yok" derlerdi. Belki de haklıydılar. Tengo'nun "ne pahasına olursa olsun yenme" isteği nedense zayıftı. O yüzden yarı finale, hatta finale kadar yükselir, en önemli mücadele anı geldiğinde ise kolayca yeniliverirdi. Yalnızca judoyla sınırlı kalmaksızın, hemen her şeyde Tengo'nun bu eğilimi güçlüydü. Yumuşak huyluydu, dişiyle tırnağıyla kazımak gibi bir derdi olmazdı. Roman konusunda da durum aynıydı. Yazdığı metinler fena değildi, kurguladığı öyküler de kendi çapında keyifliydi. Fakat okurları içine çekecek güçten yoksundular. Okumayı tamamlayan kişide "bir şeyler eksik" duygusunu bırakıyorlardı. Bu yüzden, her seferinde son elemelere kaldığı halde, yeni yazarlar ödülünü alamıyordu. Komatsu haklıydı.

Tengo, *Pupa Hava*'yı yeniden yazmayı tamamlandığında, ömründe ilk kez kendini oyuncağı elinden alınmış çocuk gibi hissetmişti. Yeniden yazma işine kendini tamamen kaptırmıştı. Başka hiçbir şey düşünmeden yazıp durmuştu. Fakat işi tamamlayıp Komatsu'ya teslim ettiğinde, derin bir çaresizlik hissine kapılmıştı. Bu çaresizlik hissi yok olduğunda, bu kez kızgınlığa yakın bir duygu içini kemirmeye başlamıştı. Bu, kendine karşı duyduğu öfkeydi. *Bir başkasının eserini aldım, dolandırıcı gibi baştan yazdım. Hem de kendi eserlerimi yazarken hissettiğimden daha güçlü bir tutkuyla.* Böyle düşündükçe, Tengo'nun içini bir utanç dalgası kaplıyordu. Kendi içinde gizlenen bir öyküyü bulup çıkartarak, doğru sözcüklerle ifade etmek değil miydi yazarlık? Kendini kötü hissetmesi gerekmez miydi? Böylesi bir eseri daha önce kendisinin yazabilmiş olması gerekirdi. Doğrusu da bu değil miydi?

Fakat Tengo'nun bunu kendine kanıtlaması gerekiyordu.

Tengo o güne kadar yarım bıraktığı yazılarının tümünü topladı, hepsini çöpe attı. Tamamen yeni bir öyküyü, en başından yazmaya başladı. Gözlerini kapatıyor, uzunca süre içindeki kaynağın şırıltısına kulak veriyordu. Sonra sözcükler doğallıkla beliriveriyordu. Tengo da bunları yavaş yavaş, zamana yayarak metin haline getiriyordu.

Mayısa girildiğinde, uzun bir aradan sonra Komatsu'dan telefon geldi. Saat akşam 9'du.

"Oldu" dedi Komatsu. Sesi hafif bir heyecan yüklüydü. Söz konusu Komatsu olunca nadir görülen bir durumdu bu.

İlk başta Tengo Komatsu'nun neden söz ettiğini tam olarak kavrayamadı. "Ne oldu?"

"Ne olacaktı ki? Az önce yeni yazarlar ödülünün *Pupa Hava'*ya verilmesi kesinleşti. Seçici kurul oybirliğiyle karar verdi. Fikir ayrılığı bile çıkmadı. Eh, normal sonuç. Çok güçlü bir eser ne de olsa. Artık tekerlekler dönmeye başladı. Bundan sonra aynı teknedeyiz. Batmamak için elimizden geleni yapalım."

Tengo duvardaki takvime göz attı. Seçici kurulun toplanacağı gündü. Tengo romanını yazmaya kendini öyle kaptırmıştı ki, zaman algılamasını neredeyse yitirmiş durumdaydı.

"Peki, şimdi ne olacak? Yani, program nedir?" dedi Tengo.

"Yarın gazetelerde duyurusu yayınlanacak. Ulusal gazetelerin tümünde haberler çıkacak. Bakarsın kızın fotoğrafını da koyarlar. On yedi yaşında güzel bir kız. Başlı başına bu bile gündeme oturur. Örneğimi mazur gör, ama kış uykusundan uyanmış ayı gibi duran otuz yaşındaki bir dershane öğretmeninin ödül almasıyla karşılaştırıldığında, haber değeri çok daha yüksek."

"Yer ve gök kadar farklı" dedi Tengo.

"16 Mayıs'ta Şimbaşi'deki bir otelde ödül töreni var. Aynı yerde basın toplantısı da yapılacak."

"Fukaeri de gelecek mi?"

"Herhalde. O günle sınırlı olmak üzere, bir kez. Yeni yazarlar ödülünü alan kişinin orada bulunmaması söz konusu olamaz. O günü sorunsuz bir şekilde atlatabilirse, sonrasını gizemli yazar diye geçiştiririz. *Kusura bakmayın, ama yazarımız kalabalık önüne çıkmayı pek sevmiyor.* Sonuna kadar bu çizgiyi koruruz. Böylece açık da vermeyiz."

Tengo, Fukaeri'nin otel salonunda yapılacak basın toplantısındaki halini gözünün önüne getirmeye çalıştı. Yan yana sıralanmış mikrofonlar, üst üste patlayan flaşlar. O manzarayı bir türlü hayalinde canlandıramıyordu.

"Komatsu Bey, basın toplantısı konusunda gerçekten ciddi misiniz?"

"Mutlaka bir kez yapmak lazım."

"Başımıza iş alırız, orası kesin."

"İşte, başımıza iş almayacak şekilde halletmek senin görevin Tengo."

Tengo bir an, elinde ahize öylece kalakaldı. İçinde, ufuk çizgisinde beliriveren karanlık bir bulutu andıran bir uğursuzluk hissi oluşuvermişti.

“Hey, orada mısın?” dedi Komatsu.

“Buradayım” dedi Tengo. “Bunu ne anlamda söylediniz? Benim görevim, ne demek?”

“Yani, işte, basın toplantısında neler yapması, ne şekilde davranması gerektiğini kıza öğretmek. O tür yerlerde, genelde benzer sorular gelir. Onun için, olası sorulara önceden yanıtlar hazırlayıp, ezberletmen yeter. Dershanede öğretmenlik yapıyorsun. Bu işlerden anlarsın.”

“Bunu ben mi yapacağım?”

“Evet, öyle. Nedendir bilmem, Fukaeri sana güveniyor. Senin sözünü dinler. Benim yapmam mümkün değil. Henüz yüz yüze görüşmedik bile.”

Tengo derince iç geçirdi. Elinden gelse, *Pupa Hava* ile ilişkisini bıçakla kesip atar gibi sonlandırırdı. Kendine söyleneni yapmıştı ve artık, kendi işi üzerinde yoğunlaşmak istiyordu. Fakat bunun kolay olmayacağını da biliyordu. Bir de, içinde oluşan kötü bir his, iyi hislere oranla çok daha kesin bir biçimde gerçeğe dönüşüyordu.

“Öbür gün akşam, zamanın var mı?” diye sordu Komatsu.

“Boşum.”

“Saat 6’da, her zamanki kafede, Fukaeri orada olacak.”

“Bakın Komatsu Bey. Bu isteğinizi yerine getiremem. Basın toplantısı nasıl bir şeydir tam olarak bilmiyorum. Şimdiye kadar bir kez bile görmedim.”

“Roman yazarı olmak istemiyor musun? Öyleyse hayalinde canlandır. Yazarın işi hiç görmediği şeyleri hayalinde canlandırabilmektir.”

“İyi de, *Pupa Hava’*yı yeniden yazmaktan başka bir şey yapmam gerekmeyeceğini, oyunun gerisini koltuğuma oturup izleyebileceğimi söyleyen siz değil misiniz?”

“Bak Tengo. Yapabileceğim bir şey olsa, memnuniyetle kendim yaparım. Ben de, başkalarından bir şey istemeyi seven bir adam değilim. Fakat benim elimden gelmiyorsa, yalvar yakar da olsa isterim. Hızlı bir akıntıya kapılmış bir kanoyu örnek verecek olursak, şu an dönemeçlerle dolu yerlerden geçiyorum ve iki elimi de kullanmak zorundayım. O yüzden sana da bir kürek veriyorum. Eğer sen yapamayacağını söylersen, kano tepetaklak olur ve hepimiz mahvolabiliriz. Fukaeri de dahil. Böyle bir şey olmasını istemezsin değil mi?

Tengo bir kez daha iç geçirdi. Neden hep böyle, hayır diyemeyeceği durumlara düşüyordu acaba? “Tamam. Elimden geldiğince yapmaya çalışırım. Başarılı olacağımı garanti edemem.”

“Yap öyleyse. Bunu unutmam. Zaten Fukaeri de senden başkasıyla görüşmeyeceğini söylüyor” dedi Komatsu. “Bir de, yeni bir şirket kuruyoruz.”

“Şirket mi?”

“Büro, ofis, prodüksiyon şirketi... Adına ne dersen de. Nihayetinde Fukaeri’nin yazarlık faaliyetleriyle ilgilenecek bir şirket. Elbette kâğıt üzerinde kalacak. Görünüşte Fukaeri’ye ödemeler şirket üzerinden yapılacak. Şirket yöneticisi Öğretmen Ebisuno olacak. Sen de o şirketin elemanı olacaksın. Unvanının ne olduğu önemli olmasa gerek. Ben de ismim gözükmeyecek şekilde şirkete dahil olacağım. Benim de işin bir parçası olduğum bilinirse sorun çıkar çünkü. İşte bu şekilde, kârı bölüşeceğiz. Senin birkaç kâğıda imza atman yeterli olur. Gerisini ben hallederim. Becerikli bir

avukat tanıdığım var ne de olsa.”

Tengo kısa bir süre Komatsu’nun söylediklerini düşündü. “Komatsu Bey. Beni bu meselenin dışında tutabilir misiniz lütfen? Para falan istemiyorum. *Pupa Hava*’yı yeniden yazmak keyifliydi. O sayede birçok şey öğrendim. Fukaeri’nin ödül alması da başka bir keyif. Onun basın toplantısını sıkıntısız geçirmesi için elimden geleni yaparım. Bu kadarına gücüm yeter sanıyorum. Fakat böyle, insanın başına bela olabilecek bir şirkette yer almak istemiyorum. Bu her şeyiyle, tam bir örgütlü dolandırıcılık olur çünkü.”

“Tengo artık geri dönemeyiz” dedi Komatsu. “Örgütlü dolandırıcılık? Öyle de denebilir belki. Haklı olabilirsin. Fakat bunu baştan beri biliyordun. Yanlış mı? Fukaeri gibi yarı hayali bir yazar yaratmak bile, başlı başına bir dolap değil mi? Bu durumda doğal olarak para işin içine girer ve elbette bu parayla ilgili işlerin bir şekilde halledilebileceği bir sistem gerekir. Çocuk oyunu değil bu. Şimdi tutup da, ‘Ben korktum. Böyle bir şeye bulaşmak istemiyorum. Para da istemez’ demenin yeri yok. Madem kanodan inecektin, çok daha önce, akıntının daha durgun olduğu bir yerde inseydin. Artık çok geç. Senin bu şirket işinde mutlaka yer alman gerek. Sen olmazsan olmaz.”

Bir an, Tengo’nun aklı iyice karıştı. Ama içini rahatlatacak bir şeyler bulamadı.

“Bir sorum var” dedi Tengo. “Söylediklerinize bakılırsa, Öğretmen Ebisuno bu plana doğrudan dahil olacak, hatta kâğıt üzerinde kalacak şirketin yöneticiliğini üstlenecek. Doğru mu?”

“Öğretmen, Fukaeri’nin hamisi olarak her şeyi kabul ediyor ve izin veriyor. Geçen gün senin anlattıklarını duyunca, hemen ona telefon ettim. Beni elbette anımsıyordu. Yalnızca benim hakkımda neler düşündüğünü öğrenmek istemiş. Senin insanları gözlemleme konusundaki yeteneğine hayran kalmış. Benim hakkımda ne söyledin sen?”

“Öğretmen Ebisuno bu plana katıldı diyelim. Eline ne geçecek? Para için yapacağını sanmam.”

“Haklısın. Bu kadarcık bir paradan etkilenecek insan değildir.”

“Öyleyse, neden böylesine tehlikeli bir plana katılıyor? Eline hiçbir şey geçmez. Yanlış mı düşünüyorum?”

“İşin o kısmını ben de bilmiyorum. Aklından neler geçirdiğini belli etmeyen bir insandır.”

“Bunu siz bile anlayamadıysanız, tam bir tilki demektir.”

“Eh” dedi Komatsu. “Dış görünüş itibariyle her yerde karşılaşılabilecek sevimli bir ihtiyardır, ama aslında çözmesi imkânsız biridir.”

“Fukaeri bunların ne kadarını biliyor?”

“Perde arkası hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bilmesi de gerekmez. Fukaeri Öğretmen Ebisuno’ya güveniyor, sana da sempati duyuyor. Zaten o yüzden, senin bir kez daha onu ikna etmek için kolları sıvaman gerekiyor.”

Tengo ahizeyi tuttuğu elini değiştirdi. Olayların gidişatına bir şekilde ayak uydurması gerekiyordu. “Bu arada, Öğretmen Ebisuno artık bilim adamı değil. Üniversiteyi bıraktı, kitap da yazmıyor. Doğru değil mi?”

“Evet. Bilimsel çalışmalardan tamamen el çekmiş durumda. Üstün yetenekli bir bilim adamıydı, ama akademik camiadan bezmiş durumda. Zaten otorite ve örgüt onun karşı olduğu kavramlardır.

Biraz aykırı bir insandır.”

“Şu an ne işle uğraşıyor?”

“Borsa simsarlığı galiba” dedi Komatsu. “Simsar sözcüğü kulağını tırmalıyorsa yatırım danışmanlığı da diyebilirsin. İnsanlardan para toplayıp, o parayla borsa oynayarak kâr elde ediyor. O dağ başından alım satım direktifleri verip duruyor. Önsezileri müthiş güçlüdür. Veri analizi konusunda da oldukça iyidir. Kendine özgü bir sistem geliştirmiş. Başlangıçta hobi olarak girmiş, ama şimdi esas mesleği bu. Öyküsü böyle. O camiada çok ünlüymüş. Kısacası, para sıkıntısı olmayan bir adam.”

“Antropoloji ve borsa arasında nasıl bir ilgi olduğunu çözemiyorum.”

“Normalde ilgi yok. Fakat ona göre var.”

“Dahası aklından ne geçirdiğini anlamak zor.”

“Aynen öyledir.”

Tengo bir süre parmağını şakağına bastırdı. “Öbür gün akşam saat 6’da, Şincuku’da her zamanki kafede Fukaeri’yle buluşup, önümüzdeki basın toplantısını görüşeceğim. Şimdilik yapmam gereken bu mu?”

“Bir aksilik olmazsa, evet” dedi Komatsu. “Bak Tengo. Aklımıza kötü şeyler getirmeyelim. Kendimizi akıntıya bırakmamız yeter. Hayatta böyle şeylerle sık sık karşılaşılmaz. Suç romanlarının dünyasındayız artık. Önyargılardan kurtulup kötülük kokusunun keyfine varalım. Akıntıyla sürüklenmenin keyfini çıkaralım. Sonra şelaleden düşeceksek bile, şık bir düşüş olsun.”

Tengo ertesi gün akşamüzeri Şincuku’daki kafede Fukaeri’yle buluştu. Kız göğüslerinin şeklini belli eden bir yazlık süveter ile dar kesim kot pantolon giymişti. Uzun saçları dümdüz, teni pürüzsüzdü. Etraftaki erkekler ona arada sırada kaçamak bakışlar fırlatıyordu. Tengo o bakışları hissediyordu. Fakat Fukaeri farkına bile varmıyor gibiydi. Evet, böyle bir kızın yeni yazarlar ödülünü almasının biraz patırtı çıkartacağı kesindi.

Fukaeri *Pupa Hava*’yla yeni yazarlar ödülü aldığını öğrenmişti. Fakat bu habere ne sevinmiş ne de heyecanlanmış gibi bir hali vardı. Onun için ödülü almanın ya da almamanın bir önemi yok gibiydi. Yaz günlerini andıran bir gündü, ama Fukaeri sıcak kakao sipariş etti. Sonra fincanı iki eliyle tutarak, elinden düşüp kırılmasından korkuyormuş gibi hareketlerle içti. Basın toplantısı yapılacağını da duymuştu, ama bu sözcüğü yeniden duyduğunda hiç tepki vermedi.

“Basın toplantısının nasıl bir şey olduğunu biliyorsun değil mi?”

“Basın toplantısı” dedi Fukaeri, anlamadığı belliydi.

“Gazete ve dergi muhabirleri toplanır, sen de kürsüye çıkarak farklı sorulara yanıt verirsin. Fotoğraflarını da çekerler. Bakarsın televizyona da çıkarsın. Sorulara verdiğin yanıtlar ulusal ölçekte yayınlanır. On yedi yaşında bir kızın yeni yazarlar ödülü alması pek sık karşılaşılan bir durum değildir ve haber değeri yüksektir. Seçici kurulun oybirliğiyle karar vermiş olması da dikkat çeker. Ne de olsa, nadiren oybirliğiyle karara varılır.”

“Soru sorarlar” diye sordu Fukaeri.

“Onlar sorar, sen de yanıtlarsın.”

“Nasıl sorular?”

“Her şeyi sorarlar. Eser hakkında, senin hakkında, özel hayatın, merakların, bundan sonra ne yapacağın. Bu tür sorulara şimdiden hazırlanman iyi olur.”

“Neden?”

“Böylesi daha güvenli olur. Sorular karşısında şaşırıp kalmazsın. Bir parça hazırlık yapmanın zararı olmaz. Deneme sınavı gibi.”

Fukaeri hiçbir şey söylemeden kakaosunu içti. Sonra, “Bu tür şeylere hiç merakım yok, ama sen gerekli olduğunu düşünüyorsan” der gibi Tengo’ya baktı. Bazen kızın sözlerinden ziyade bakışları çok daha açıklayıcı olabiliyordu. En azından daha çok tam cümleler kuruyor gibiydi. Fakat ne olursa olsun sadece bakışlarıyla basın toplantısı yapması mümkün değildi.

Tengo çantasından kâğıtları çıkartıp önüne açtı. Kâğıtlarda basın toplantısında gelmesi muhtemel sorular yazılıydı. Tengo önceki akşam, epeyce bir zaman harcayarak aklına gelen soruları kâğıda dökmüştü.

“Şimdi ben soruları sorayım. Benim gazeteci olduğumu varsay, ona göre yanıtla.”

Fukaeri başını sallayarak onayladı.

“Bugüne kadar başka roman çalışmanız oldu mu?”

“Çok” diye yanıtladı Fukaeri.

“Ne zamandan beri yazıyorsunuz?”

“Eskiden beri.”

“İşte böyle” dedi Tengo. “Kısa yanıtlar vermen yeterli. Fazla şey söylemene gerek yok. Böyle devam et. Yani, Azami’nin senin yerine yazdığını ekleme.”

Fukaeri yine başını tamam anlamında salladı.

“İşin o kısmını söylemesen de olur. Bu ikimizin arasındaki bir sır.”

“O kısmını söylemem” dedi Fukaeri.

“Ödül için başvuruda bulunduğunuzda, kazanacağınız aklınızdan geçiyor muydu?”

Fukaeri gülümsediyse de ağzını açmadı, suskun kaldı.

“Yanıtlamak istemiyorsun yani” dedi Tengo.

“Öyle.”

“Tamam. Yanıtlamak istemediğin sorular olduğunda, bir şey söylemeden gülümsemen yeterli. Nasıl olsa saçma sorular.”

Fukaeri yine başını salladı.

“*Pupa Hava*’nın öyküsü nereden çıktı?”

“Kör keçiden çıktı.”

“Kör olmaz” dedi Tengo. “Gözleri görmeyen keçi demen daha doğru.”

“Neden?”

“Kör aşağılayıcı sözcüklerden. Bunu duyan gazeteciler arasında sinir krizi geçirenler olabilir.”

“Aşağılayıcı sözcük.”

“Açıklaması uzun sürer. Sen kör keçi yerine gözleri görmeyen keçi de. Olur mu?”

Fukaeri bir an duraksadı. Sonra, “Gözleri görmeyen keçiden çıktı” dedi.

“İşte böyle” dedi Tengo.

“Kör olmaz” dedi Fukaeri, emin olmak ister gibi.

“Aynen öyle. Fakat bu soruya o yanıtı vermen gayet iyi.”

Tengo sorularını sürdürdü. “Okuldaki arkadaşlarınız ödül almanıza ne diyor?”

“Okula gitmiyorum.”

“Neden okula gitmiyorsunuz?”

Yanıt yoktu.

“Bundan sonra da roman yazacak mısınız?”

Fukaeri yine suskun kalmıştı.

Tengo kahvesini bitirip, fincanı tepsiye bıraktı. Kafenin tavanına gömülü hoparlörlerden alçak sesle telli çalgılar eşliğinde *Neşeli Günler* filminin müziği çalıyordu. *Yağmur damlaları, güller, yavru kedinin bıyıkları...*

“Yanıtlarım kötü mü?” diye sordu Fukaeri.

“Hayır” dedi Tengo. “Kesinlikle hayır. Böyle iyisin.”

Tengo söylediklerinde samimiydi. Her söz alışında tam bir cümle kurmasa da, vurgulamaları yetersiz de olsa, Fukaeri’nin yanıtları bir anlamda mükemmeldi. Her şeyden önce hiç boşluk bırakmadan yanıtlıyordu. Üstelik karşısındakinin gözlerine doğrudan bakarak, gözlerini kırpmadan veriyordu yanıtlarını. Bu dürüstçe yanıtladığının göstergesiydi. Konuştuğu insanı hafife aldığı için kısa yanıtlar veriyor değildi. Dahası, onun tam olarak ne demek istediğini anlamak da mümkün değildi. İşte bu da Tengo’nun olmasını ümit ettiği şeydi. Net bir izlenim bırakmakla birlikte, karşısındakilerin aklını karıştırmak.

“En sevdiğiniz roman hangisi?”

“*Heike Öyküsü*.”

Tengo’nun aklından bunun muhteşem bir yanıt olduğu düşüncesi geçti. “*Heike Öyküsü*’nün hangi kısmını seviyorsunuz?”

“Tamamını.”

“Başka?”

“*Geçmiş Zaman Masalları.*”

“Çağdaş edebiyatı okumuyor musunuz?”

Fukaeri bir an düşündü. “*Sanşo Dayu*.”

Muhteşem bir yanıttı. Ogai Mori *Sanşo Dayu*’yu 1910’larda yazmıştı. Bu Fukaeri için çağdaş edebiyattı.

“Hobileriniz neler?”

“Müzik dinlemek.”

“Ne tür müzikler?”

“Bach.”

“Özellikle sevdiğiniz bir bestesi var mı?”

“BWV 846 ile BWV 893 arası.”

Tengo bir an düşündükten sonra sözlerini sürdürdü. “*Eşit Düzenlenmiş Klavye*’deki besteleri. Birinci ve ikinci kitapçıklar.”

“Öyle.”

“Niye numaralarıyla yanıtladın?”

“Öylesi daha kolay akılda kalıyor.”

Eşit Düzenlenmiş Klavye’deki besteler, matematikçiler açısından ilahi bir müziktir. 12 ses tonunun tamamı eşit olarak kullanılarak, uzun ve kısa tonlamaların dahil edildiği prelüd ve füg ler söz konusudur. Toplamda 24 beste vardır. Birinci ve ikinci kitapçık birlikte düşünüldüğünde 48. Muhteşem bir besteleme tekniği sergilenmektedir.

“Başka?”

“BWV 244.”

BWV 244’ün ne olduğunu, Tengo hemen anımsayamadı. Numarayı anımsıyordu, ama bestenin adını çıkaramadı.

Fukaeri söylemeye başladı.

Buß’ und Reu’
Buß’ und Reu’
Knirscht das Sündenherz entzwei
Buß’ und Reu’
Buß’ und Reu’
Knirscht das Sündenherz entzwei
Knirscht das Sündenherz entzwei
Buß’ und Reu’
Buß’ und Reu’
Knirscht das Sündenherz entzwei

Buß’ und Reu’
Knirscht das Sündenherz entzwei
Daß die Tropfen meiner Zähren
Angenehme Spezerei
Treuer Jesu, dir gebären.

Tengo bir an ne diyeceğini şaşırdı. Ritim düzgün değildi, ama Fukaeri’nin Almanca telaffuzu anlaşılır ve şaşırtıcı ölçüde düzgündü.

“*Matthäus Passion*” dedi Tengo. “Sözlerini ezberlemişsin.”

“Ezberlemedim” dedi Fukaeri.

Tengo bir şeyler söylemek istediyse de, aradığı sözcüğü bulamadı. Çaresiz elindeki notlara göz atarak sonraki soruya geçti.

“Erkek arkadaşınız var mı?”

Fukaeri başını iki yana salladı.

“Neden yok?”

“Hamile kalmak istemiyorum.”

“Erkek arkadaşının olması, hamile kalmanı gerektirmez.”

Fukaeri bir şey söylemedi. Yalnızca birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

“Neden hamile kalmak istemiyorsunuz?”

Fukaeri ağzını sımsıkı kapatmıştı. Tengo çok saçma bir soru sorduğu hissine kapıldı.

“Artık bırakalım” dedi Tengo, notlarını çantasına koyarak. “Gerçekte ne tür sorular çıkacağını bilmiyoruz. Gelecek soruları da istediğin gibi yanıtlarsın. Bunu başarabilirsin.”

“İyi oldu” dedi Fukaeri, rahatlamış gibi.

“Röportaj için hazırlık yapmanın anlamsız olduğunu düşünüyorsun.”

Fukaeri omuzlarını hafifçe kıstı.

“Yalnız” dedi Tengo. “Benim *Pupa Hava*’yı düzelttiğimi kimseye söylememeni istiyorum. Anlaştık mı?”

Fukaeri başını iki kez salladı. “Ben tek başıma yazdım.”

“Neticede *Pupa Hava* yalnızca senin eserin, başka kimsenin bu eser üzerinde hakkı yok. Bu en baştan beri kabul ettiğimiz bir şey.”

“Ben tek başına yazdım” diye tekrarladı Fukaeri.

“Benim düzelttiğim halini okudun mu?”

“Azami okudu.”

“Nasıl buldun?”

“Sen çok ustaca yazıyorsun.”

“Yani, bu hoşuna gittiği anlamına mı geliyor?”

“Sanki ben yazmışım gibi” dedi Fukaeri.

Tengo Fukaeri’nin yüzüne baktı. Kız kakao kupasını kaldırıp içti. Tengo’nun, güzel göğüs kıvrımlarına bakmamak için çaba harcaması gerekti.

“Hoşuna gitmesine çok sevindim” dedi Tengo. “*Pupa Hava*’yı yeniden yazmak çok keyifliydi. Elbette sıkıntılı yanları da vardı. *Pupa Hava*’nın senin yazdırdığın haliyle özgünlüğünü yitirmemesi için uğraşmak gerekti. Bu yüzden, ortaya çıkan sonucun senin hoşuna gitmesi benim için çok önemli.”

Fukaeri sessizce başını salladı. Sonra, sanki yerinde olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi elini kulak memesine götürdü.

Garson kadın masalarına gelerek, bardaklarındaki suyu tazeledi. Tengo sudan bir yudum alarak boğazını ıslattı. Sonra cesaretini toplayarak, az öncesinden beri aklına takılan düşüncesini söyledi.

“Özel bir ricam var. Elbette senin için de uygunsa.”

“Nedir?”

“Mümkünse basın toplantısına da bu kıyafetle çıkar mısın?”

Fukaeri yüzünde ne demek istendiğini anlamamış gibi bir ifadeyle Tengo’ya baktı. Sonra üzerindekileri tek tek kontrol etti. Sanki o ana kadar ne giydiğinin farkında değilmiş gibi bir hali vardı.

“Bu giysilerle oraya gideceğim” dedi Fukaeri, soru kalıbı kullanmadan.

“Öyle. Şu an üzerinde bulunan giysilerle basın toplantısına çık.”

“Neden?”

“Çok yakışıyor da ondan. Yani, göğsünün şeklini çok iyi ortaya çıkartmış, muhabirlerin gözü hemen oraya gider, böylece zor soru sormazlar herhalde. İstemezsen kendin bilirsin. Öyle yapmak zorunda değilsin.”

Fukaeri, “Giysileri hep Azami seçer” dedi.

“Sen seçmiyor musun?”

“Benim için fark etmez.”

“Bugün üzerindekileri de Azami mi seçti?”

“Azami seçti.”

“Fakat çok yakışmış.”

“Bu giysiler göğüs şeklimi iyi gösteriyor” dedi Fukaeri, yine soru kalıbı kullanmadan.

“Evet, öyle. Nasıl desem, dikkat çekiyor.”

“Bu süveterle sutyen birbirine uyuyor.”

Fukaeri bakışlarını ayırmadan yüzüne bakınca, Tengo’nun yanakları kızarıverdi.

“İçine ne giydiğini bilemem, ama ortaya iyi bir sonuç çıkmış.”

Fukaeri gözünü ayırmadan Tengo’nun yüzüne bakmaya devam ediyordu. Sonra ciddi bir yüz ifadesiyle sordu: “Gözün hemen oraya gidiyor.”

“Kabul etmem gerekir” dedi Tengo, sözcükleri özenle seçmeye çalışarak.

Fukaeri süveterinin yaka kısmını yukarı çekerek, burnunu sokmaya çalışırmış gibi bir hareketle içine baktı. Herhalde o gün giydiği sutyenini kontrol ediyordu. Sonra bir süre Tengo’nun hafifçe kızarmış yüzüne, sanki böyle bir şeyi ilk kez görüyormuş gibi baktı. “Söylediğin gibi yaparım” dedi.

“Teşekkür ederim” dedi Tengo, başını hafifçe öne eğerek. Böylece görüşmeleri sona ermişti.

Tengo Fukaeri’yi Şincuku İstasyonu’na kadar götürdü. İnsanların çoğu ceketlerini çıkartmış halde yürüyorlardı. Askılı tişörtlerle dolaşan kızlar bile vardı. İnsan sesleri arabaların gürültüsüne karışarak büyük şehre özgü ses cümbüşünü oluşturuyordu. Yazın ilk günlerinin rüzgârı tatlı dokunuşlar bırakarak esiyordu. Bu güzel kokulu rüzgâr Şincuku’ya nereden geliyordu acaba? Tengo’nun tuhafına gitmişti.

“Şimdi eve mi döneceksin?” diye sordu Tengo. Trenlerin kalabalık olduğu saatlerdi ve Fukaeri’nin eve varmasının uzun süreceği kesindi.

Fukaeri başını iki yana salladı. “Şinanomaçi’de ev var.”

“Vakit geç olduğunda orada mı kalıyorsun?”

“Futamatao uzak çünkü.”

İstasyona kadar yürüdükleri süre boyunca, Fukaeri önceki sefer olduğu gibi Tengo’nun elini tutmuştu. Sanki küçük bir kız çocuğu bir yetişkinin elini tutar gibiydi. Fakat yine de, onun gibi güzel bir kızın elini tutması Tengo’nun kalp atışlarını hızlandırmıştı.

İstasyona vardıklarında Fukaeri Tengo’nun elini bıraktı. Sonra otomatik bilet makinesinden Şinanomaçi’ye bilet aldı.

“Basın toplantısından endişelenme” dedi Fukaeri.

“Endişelenmiyorum.”

“Yolunda gidecek.”

“Biliyorum” dedi Tengo. “Endişe etmiyorum. Yolunda gider mutlaka.”

Fukaeri bir şey söylemeksizin, turnikeden geçen insan kalabalığı arasında kayboldu.

Fukaeri’den ayrıldıktan sonra, Tengo Kinokuniya Kitabevi’nin yakınlarındaki küçük bir bara girerek cin tonik sipariş etti. Arada sırada gittiği bir yerdi burası. Eski tarz dekoru ve müzik yayınının olmaması hoşuna gidiyordu. Bar tezgâhına tek başına oturup, hiçbir şey düşünmeden sol eline baktı. Fukaeri’nin tuttuğu eliydi. Kızın dokunuşunun sıcaklığı hâlâ duruyordu. Sonra kızın göğüs şeklini hayalinde canlandırdı. Şekli öylesine güzeldi ki, sanki cinsellikle ilgili bir anlam taşımıyordu.

Aklından bunlar geçerken, Tengo kendinden yaşça büyük kadın arkadaşıyla telefonda konuşmak

istedi. Konunun bir önemi yoktu. Kadın çocuk yetiştirmenin zorluklarından dert yanabilir, Nakasone hükümetinin aldığı destek oranından söz edebilirdi. Hiç fark etmezdi. Yalnızca kadının sesini duymak, hatta mümkün olsa, bir yerlerde buluşup seks yapmak istiyordu. Fakat kadına telefon edemezdi. Telefona kocası ya da çocukları çıkabilirdi. Tengo telefon açmayacaktı. İkisinin arasındaki kural böyleydi.

Tengo bir cin tonik daha sipariş ederek, içkisinin gelmesini beklerken kendisini küçük bir kanoda hızlı bir akıntıyla ilerlerken hayal etti. "Şelaleden düşeceksek bile, şık bir düşüş olsun" demişti Komatsu, telefonda. Onun söylediklerine tamamen güvenebilir miydi acaba? Tam şelaleye gelmek üzereyken, Komatsu bir kayanın üzerine atlayıverir miydi acaba? Hem de, "Tengo, kusura bakma. Yapmam gereken bir iş geldi aklıma. Gerisini sen hallet" gibi bir laf ederek. Sonra kaçmayı başaramayarak, şelaleden şık bir şekilde düşen yalnızca kendisi mi olurdu acaba? Asla böyle olmaz diyemezdi. Hatta bu olasılık bayağı güçlüydü.

Eve dönüp uyuduğunda bir rüya gördü. Uzun zamandan beri ilk kez rüya görüyordu. Rüyasında devasa bir yapbozun küçük bir parçasıydı. Fakat o sabit parçalardan değildi, sürekli şekil değiştiriyordu. O yüzden hiçbir yere tam oturmuyordu. Bu da çok doğaldı. Üstüne üstlük, kendi yerini ararken, belli bir süre içerisinde de timbal için yazılan notaları da toplamak zorundaydı. Notaların yazılı olduğu kâğıtlar güçlü bir rüzgârla dört bir yana savruluyordu. Tengo hepsini tek tek topladı. Bir de, sayfa numaralarını kontrol ederek sıraya koyması gerekiyordu. O arada da, şekli amip gibi değişip duruyordu. Durumu kontrol altına almayı başaramıyordu. Nihayet nereden çıkıp geldiyse, Fukaeri Tengo'nun sol elini tuttu. Bunun üzerine Tengo'nun şekil değiştirmesi sona erdi. Rüzgâr da aniden kesilmiş, nota kâğıtlarının uçması durmuştu. Tengo rahatlamıştı. Fakat aynı zamanda, kendisine verilen sürenin sonu da yaklaşmıştı. "Artık bitti" dedi Fukaeri, alçak sesle. Yine yalnızca tek cümle kurmuştu. Zaman aniden durdu, dünya sona erdi. Dünyanın dönüşü durdu, yerküredeki tüm sesler ve ışıklar silinip yok oldu.

Ertesi gün uyandığında, dünya her zamanki halindeydi. Her şey kendi yolunda ilerliyordu. Önüne çıkan her canlıyı ezip geçen, Hint mitolojisindeki devasa araba gibi.

Mutlu da olsak, mutsuz da

Ertesi gün akşam, gökyüzünde hâlâ iki ay vardı. Büyük olanı her zamanki aydı. Sanki az önce kül yığınının içine dalmış gibi tuhaf bir beyazlığı vardı, ama bu önemsenmeyecek olursa insanların eskiden beri görmeye alıştıkları aydı. 1969'un o sıcak yaz günü Neil Armstrong'un insanoğlu için büyük adımı attığı ay. Yanında ise o yamuk şekilli, yeşilimtırak küçük ay duruyordu. O küçük ay, sanki kötü yetiştirilmiş bir çocuk gibi, biraz da çekingen bir tavırla büyük ayın yanına sokulmuştu.

Kesin bana bir şeyler oluyor, dedi Aomame içinden. *Eskiden beri ay bir taneydi ve şimdi de öyle olması gerekir. Eğer birdenbire ikinci bir ay ortaya çıksaydı, yerküredeki yaşamda da gözle görülür değişiklikler olurdu. Sözgelimi gelgit hareketleri tamamen değişir, herkes de bu olayı konuşurdu. Ben bile farkına varırdım herhalde. Gazetedeki haberini dikkatsizlikle gözden kaçırabileceğim bir durum değil bu.*

Fakat gerçekten öyle mi? Bunu kendimden yüzde yüz emin olarak söyleyebilir miyim?

Aomame bir süre yüzünü buruşturmuş halde kaldı. *Son günlerde başıma tuhaf işler geliyor. Ben farkına varamadığım halde, dünyada değişiklikler oluyor. Sanki gözlerimi kapattığım anda bir şeyler değişim geçirerek benimle oyun oynuyorlar. Öyleyse, gökyüzünde iki ay birden olması hiç tuhaf değil. İkincisi, bilincimin uykuya yattığı bir ara, uzayın bir yerlerinden gelmiş, ayın uzaktan akrabası gibi, yerkürenin çekim alanı içerisinde kalmıştır.*

Polislerin üniformaları ve taşıdıkları tabancalar değiştirilmişti. Güvenlik güçleriyle radikal gruplar arasında dağlık bölgede silahlı çatışma çıkmıştı. Amerika ile Sovyetler'in ayda ortak üs kurdukları haberi de vardı. O haberle ikinci bir ayın ortaya çıkması arasında bir bağlantı mı var acaba? Aomame kütüphanede okuduğu gazetelerden, yeni bir ayın çıktığına dair bir haberin hafızasında yer edip etmediğini şöyle bir yokladıysa da, bir şey bulamadı.

Kime soracağını, nasıl soracağını bilemiyordu. "Baksana. Sanırım gökte iki ay var, ama bir de sen bakar mısın?" Bu şekilde sorabilir miydi acaba? Nedeni ne olursa olsun, saçma bir soru olurdu. Eğer ay sayısı gerçekten ikiye çıktıysa, böyle büyük bir olayı bilmemesi tuhaf olurdu. Öte yandan, ay hâlâ tekse, bu aklından zoru olduğu anlamına gelirdi.

Aomame sandalyeye iyice yaslanarak ayaklarını balkon parmaklıklarına dayayıp, aklından on farklı soru biçimi geçirdi. Bu soruları kendi kendine sesli şekilde de söyledi. Fakat hepsi aynı biçimde saçma geliyordu kulağa. Bu doğaldı tabii. Zaten karşı karşıya olduğu durumun kendisi saçmaydı. Bununla ilgili mantıklı bir soru sorulması imkânsızdı. Bunu çok iyi biliyordu.

İki ay sorununu bir süreliğine rafa kaldırmaya karar verdi. Durumu bir süre daha izlemesi yerinde olacaktı. Henüz doğrudan rahatsız edici bir durum yoktu nasıl olsa. Üstelik belki bir de bakacaktı ki, ikincisi kaybolmuş ortadan.

Ertesi gün Hiroo'daki spor kulübüne giderek, iki ayrı sınıfta dövüş sporları dersi, bir de özel ders verdi. Kulübün danışma masasına uğradığında, pek alışık olmadığı şekilde, Azabu'daki yaşlı kadından mesaj olduğunu gördü. Boş kaldığında aramasını istiyordu.

Her zamanki gibi, telefona Tamaru çıktı.

"Hanımefendi, eğer mümkünse yarın gelip gelemeyeceğini soruyor. Her zamanki programı

uygulamak istiyor. Sonrasında birlikte hafif bir akşam yemeğine ne diyeceğini öğrenmek istiyor" dedi Tamaru.

"Saat 4'ten sonra gelirim. Birlikte akşam yemeği yemekten de memnuniyet duyarım" dedi Aomame.

"Tamam öyleyse" dedi Tamaru. "Yarın saat 4'ten sonra."

"Baksana Tamaru. Hiç son zamanlarda aya baktın mı?" diye sordu Aomame.

"Ay?" dedi Tamaru. "Gökteki aydan mı söz ediyorsun?"

"Evet."

"Özel olarak baktığımı anımsamıyorum. Ne olmuş aya?"

"Bir şey olduğu yok" dedi Aomame. "Yarın saat 4'ten sonra görüşürüz."

Tamaru bir süre bekledikten sonra telefonu kapattı.

O akşam da, gökyüzünde iki ay vardı. İkisi de dolunaydan iki gün sonrası gibiydi. Aomame elinde konyak kadehiyle, bir türlü çözemediği bir bulmacaya bakar gibi, o büyük ve küçük ayı uzunca bir süre izledi. Baktıkça iş daha da gizemli bir hal alıyor gibiydi. Elinden gelse doğrudan aya soracaktı. *Neler oldu da, aniden şu yeşil renkli küçük arkadaşın ortaya çıktı? Fakat elbette, ay konuşmaz. Soğuk, mesafeli ve ağır, geçmişini içinde saklı tutar. Orada ne hava var ne de rüzgâr. Havasız ortam belleğin hasar görmeden korunması için en uygun yer. Hiç kimse ayın yüreğini ısıtamaz.* Aomame kadehini aya doğru kaldırdı.

"Son zamanlarda birine sarılıp yattın mı hiç?" diye sordu Aomame, aya.

Ay yanıtlamadı.

"Arkadaşın var mı?" diye sordu Aomame.

Ay yanıtlamadı.

"O soğuk halini koruyarak yaşamaktan yorulmuyor musun?"

Ay yanıtlamadı.

Her zamanki gibi, Tamaru Aomame'yi ana kapıda karşıladı.

"Aya baktım dün akşam" dedi Tamaru, ilk söz olarak.

"Öyle mi?" dedi Aomame.

"Sen söyleyince aklıma takıldı. Fakat uzun bir aradan sonra ayı izlemek iyi geldi. Huzur buluyor insan."

"Sevgilinle birlikte miydin?"

"Aynen öyle" dedi Tamaru. Sonra parmak ucuyla burnunun kenarına vurdu. "Peki, ne olmuş aya?"

"Bir şey olduğu yok" dedi Aomame. Sonra doğru sözcükleri seçmeye çalıştı. "Yalnızca, son zamanlarda kafama takılıveriyor işte."

“Nedensizce mi?”

“Nedensizce” diye yanıtladı Aomame.

Tamaru sessizce başını salladı. Bir şeyleri kendi kendine kavrıyor gibiydi. Bu adam nedeni eksik kalan işlere güvenmezdi. Fakat daha fazla sorgulamaksızın, öne düşerek Aomame’yi güneşli odaya götürdü. Madam antrenmanda kullandığı alt üst eşofmanı giyinmiş, okuma koltuğunda Jon Dowland’ın “Lachrymae” enstrümantal müziğini dinleyerek kitap okuyordu. Kadının sevdiği parçalardan biriydi bu. Aomame de birçok kez dinlediğinden, melodiyi anımsıyordu.

“Bir gün öncesinden haber verdim, kusura bakma” dedi Madam. “Daha öncesinden randevulaşmak gerekirdi, ama aniden bugünüm boşalıverdi.”

“Benim için sorun değil” dedi Aomame.

Tamaru bitki çayı koyduğu demliği yine tepsiye yerleştirerek getirdi. Sonra aynı şık fincanlara çay koydu. Tamaru odadan çıkıp kapıyı kapattıktan sonra, yaşlı kadınla Aomame Dowland’ın müziği eşliğinde bahçeyi yangın yeri gibi saran açelya çiçeklerini izleyerek, sessizlik içerisinde çaylarını içtiler. Aomame oraya her gidişinde başka bir dünyaya geçtiği hissine kapılırdı. Havanın ağırlığı farklıydı. Üstelik zaman da farklı akıyordu.

“Bu müziği dinlerken, arada sırada zamanı aklıma getirince garip duygulara kapılıyorum” dedi Madam, sanki Aomame’nin içini okumuş gibi. “400 yıl önce de, insanlar bizim şu an dinlediğimiz müziği dinlemişler zira. Böyle düşününce sana da tuhaf gelmiyor mu?”

“Haklısınız” dedi Aomame. “Fakat örneği değiştirecek olursak, 400 yıl önceki insanlar da bizim gibi aynı ayı izliyorlardı.”

Madam biraz şaşırmış gibi Aomame’ye baktı. Sonra başını salladı. “Gerçekten de öyle. Haklısın. Öyle düşününce, 400 yıl geçtikten sonra aynı müziği dinlemenin tuhaf bir yanı yok.”

“*Hemen hemen* aynı ay demek daha doğru olur belki.”

Aomame sözünü tamamlayınca Madam’ın yüzüne baktı. Fakat söyledikleri yaşlı kadında herhangi bir tepkiye yol açmamıştı.

“Bu CD’deki performans da, eski müzik aletleriyle gerçekleştirilmiş” dedi yaşlı kadın. “O döneme ait müzik aletleri kullanılarak, o dönemdeki nota düzenine sadık kalınmış. Yani müziğin tınısı o dönemdekiyle aşağı yukarı aynı. Ay için de öyle.”

Aomame araya girdi. “Yalnız, şeyler aynı olsa bile, insanların algılama şekli bugün olduğundan çok farklıydı belki. O dönemde gece daha koyu karanlıktı ve ay da o ölçüde daha büyük, daha parlak görünüyordu mutlaka. Bir de, insanların elinde plaklar, kasetler, CD’ler yoktu. Günlük yaşamlarında, istedikleri zaman böyle sükûnet içerisinde müzik dinleyebilecek durumda değillerdi. Nihayetinde, farklılık olacağı kesin.”

“Aynen öyle” diye Aomame’nin sözlerini onayladı yaşlı kadın. “Biz böylesine rahat koşullarda yaşadığımız için algılama yetimiz de o ölçüde körelmiş olsa gerek. Gökteki ay aynı olsa bile, biz bir anlamda başka bir şey görüyor olabiliriz. Dört asır önce yaşasaydık, belki de ruhlarımız doğal haline çok daha yakın olurdu.”

“Fakat o zamanki zalim bir dünyaydı. Çocukların yarıdan fazlası bulaşıcı hastalıklar ve gıda yetersizliğinden daha yetişkinliğe adım atamadan ölüyordu. Çiçek, verem, veba ve kızamık insanları

kolayca telef ediyordu. Sıradan halkın arasında kırk yaşını geçebilen kişi sayısı fazla değildi. Kadınlar bir sürü çocuk yapıyor, otuzlu yaşlarında dişleri dökülüyor, ihtiyar ninelerden farksız hale geliyorlardı. İnsanlar hayatta kalabilmek için sık sık şiddete başvurmak zorunda kalıyordu. Çocuklar küçük yaşlarından itibaren, kemik yapıları deforme olacak ölçüde ağır işlere koşturuluyordu, kadın ticareti günlük hayatın bir parçasıydı. Hatta erkek çocukları bile alınıp satılıyordu. Çoğu insan algılama yetisi ve ruhsal zenginlikle alakası olmayan bir yaşam sürüyordu. Şehirlerin sokakları özürlü insanlarla, dilencilerle, suçlularla dolup taşıyordu. Kendilerini duygularının akışına bırakarak ayı izleyebilen, Shakespeare oyunlarını alkışlayan, Dowland'ın güzel müziğiyle kulağının pasını silebilen insanların sayısı muhtemelen fazla değildi."

Madam gülümsedi. "Sen ilginç bir insansın."

"Ben son derece sıradan bir insanım" dedi Aomame. "Yalnızca okumayı seviyorum. Çoğunlukla tarih kitapları gerçi."

"Tarih kitaplarını okumayı ben de severim. Tarih kitapları, bizim eskiden de şimdi de aynı olduğumuzu öğretir. Giyim kuşamımızda ve yaşam tarzımızda bazı farklılıklar olsa bile düşüncelerimiz ve yaptıklarımız pek değişmez. İnsan nihayetinde, genler açısından yalnızca taşıyıcıdır ve gelip geçicidir. Onlar bizi yarış atı gibi dörtnala sürerek üstümüzden geçer, kuşaktan kuşağa yollarına devam ederler. Üstelik genler, neyin iyi neyin kötü olduğunu düşünmezler. Biz mutlu da olsak, mutsuz da, onların umurunda değildir. Araç olmaktan öteye geçmeyiz ne de olsa. Onların tek derdi, neyin işlerine daha fazla yarayacağıdır."

"Buna rağmen, biz neyin iyi neyin kötü olduğunu düşünmek zorundayız. Yanlış mı?"

Madam başını sallayarak onayladı. "Aynen öyle. İnsanlar bunu düşünmek zorundadır. Fakat yaşantılarımızın temelinde genler egemendir. Doğal olarak, bu noktada tezat ortaya çıkar" dedikten sonra, yaşlı kadın gülümsedi.

Tarihle ilgili sohbetleri bu noktada sona erdi. İki kadın bitki çaylarının kalanını içip dövüş sporları antrenmanına geçtiler.

O gün konakta basit bir yemek yediler.

"Bildik şeyler var yalnızca. Uygun olur mu?" dedi Madam.

"Elbette olur" dedi Aomame.

Tamaru yemeklerini tekerlekli masada getirdi. Yemekleri herhalde usta bir aşçı yapıyordu, ama getirip servis etmek Tamaru'nun göreviydi. Buz kovasına koyduğu beyaz şarabı açıp, alışık el hareketleriyle kadehleri doldurdu. Yaşlı kadın ve Aomame şaraplarını yudumladılar. Şarabın kokusu hoştu ve tam kararında soğutulmuştu. Mönü haşlanmış kuşkonmaz, Nice usulü salata ve yengeç eti karıştırılmış omletten oluşuyordu. Yanına da ekmek ve tereyağı konmuştu. Bütün malzemeler taze ve lezzetli, miktarlar da yeterliydi. Yine de, Madam daima çok az yemek yiyordu. Çatal ve bıçağını zarif bir şekilde kullanarak, küçük bir kuş gibi yemeğinden aldığı ufacık parçaları ağzına götürüyordu. Bu süre boyunca, Tamaru odanın en uzak köşesinde bekledi. Onun gibi yapılı bir adamın, uzunca bir süre varlığını unutturabilmesi şaşırtıcıydı ve Aomame onun bu özelliğine hayrandı.

Yemek süresince, iki kadın tek tük laf ettiler. İkisi de yemeğe odaklanmıştı. Alçak sesle müzik duyuluyordu. Haydn'ın çello konçertosuydu. Bu parça da yaşlı kadının sevdiği müzikler arasındaydı.

Yemek servisi kalktı, kahve potu geldi. Tamaru kahveleri koyduktan sonra çekilirken, Madam parmağını ona doğru kaldırdı.

"Başka bir şeye gerek yok. Teşekkürler" dedi.

Tamaru başını hafifçe eğerek selam verdi. Sonra her zamanki gibi sessiz adımlarla odadan çıktı. Kapı da usulca kapandı. İki kadın kahvelerini içtikleri sırada disk bitti, odaya yeni bir sessizlik hâkim oldu.

"İkimizin arasında tam bir güven ilişkisi var, öyle değil mi?" dedi yaşlı kadın, dosdoğru Aomame'nin yüzüne bakarak.

Aomame sade bir hareketle, aynı fikirde olduğunu belirtti.

"Biz önemli bir sırrı paylaşıyoruz" dedi yaşlı kadın. "Hatta birbirimize emanet olduğumuzu söyleyebiliriz."

Aomame sessizce başını evet anlamında salladı.

Aomame yaşlı kadına ilk sırrını açtığında yine o odadaydılar. Aomame o günü çok iyi anımsıyordu. Yüreğine ağırlık yapan o meseleyi birilerine anlatması gerekiyordu. Artık yüreğinde tek başına saklayarak yaşamını sürdüremiyordu. O yüzden, Madam uygun havayı yaratınca, Aomame uzun süredir yüreğinde kapalı tuttuğu sırlar kapısını ardına kadar açmıştı.

Tek dostunun uzun yıllar boyunca kocasının şiddetine maruz kalışını, ruhsal dengesini yitirerek kendini bir türlü o durumdan kurtaramayışını ve uzun süren bunalımlar neticesinde intihar ederek yaşamına son verişini anlatmıştı. Aomame olayın üzerinden bir yıl geçtikten sonra, bir bahane yaratarak adamın evine gitmişti. Sonra ustalıkla ortam hazırlayarak, sivri bir iğneyi adamın ensesine saplamıştı. Yalnızca bir kez. Yara izi kalmamış, kan bile akmamıştı. Olay, basitçe bir hastalıktan ölüm vakası olarak değerlendirilmiş ve kapatılmıştı. Kimse şüphelenmemişti. Aomame yanlış bir şey yaptığını düşünmemişti ve hâlâ aynı fikirdeydi. İçinde acıma hissinden de eser yoktu. Fakat yine de, bir insanın canını bile isteye almanın ağırlığını elbette hissetmişti.

Madam Aomame'nin uzun itirafını dikkatle dinlemişti. Aomame sürekli boğazı düğümlenerek anlatmayı bitirene kadar sessizce beklemişti. Sonra elini uzatıp, Aomame'nin elini uzunca bir süre sımsıkı tutmuştu.

"Sen doğru olanı yaptın" demişti yaşlı kadın, sözcükleri tane tane telaffuz ederek. "O adam hayatta kalsaydı, büyük olasılıkla başka bir kadın daha aynı şeyleri yaşayacaktı. Bu adamlar bir şekilde kurbanlarını bulur. Aynı şeyi tekrarlamaya meyilli olurlar. Sen o damarı kesmiş oldun. Yalnızca bireysel bir intikam denilemez. İçin rahat olsun."

Aomame yüzünü elleriyle kapatarak bir süre ağlamıştı. Tamaki için ağlıyordu. Yaşlı kadın mendilini çıkartarak onun gözyaşlarını silmişti.

"Garip bir rastlantı ama" demişti Madam, gizemli bir ses tonuyla. "Ben de tamamen aynı nedenle birinin *silinmesini* sağladım."

Aomame başını kaldırıp Madam'a bakmıştı. Söyleyecek söz bulamamıştı. Kadın neden söz ediyordu acaba?

Madam konuşmasını sürdürmüştü. "Elbette kendi ellerimle doğrudan yapmadım. O kadar güçlü değilim ve senin gibi özel bir teknikte usta da değilim. Kendi yöntemimle *sildim*. Fakat ortada hiçbir somut kanıt kalmadı. Şimdi kalkıp da kendim itiraf etsem bile, ispatlanması mümkün değil. Eğer ölümden sonra hesap verme diye bir şey varsa, yalnızca Tanrı cezalandırabilir. Fakat bundan hiç korkmuyorum. Yanlış bir şey yapmadım. Herkesin önünde açık açık söyleyebilirim bunu."

Yaşlı kadın, içinin rahat olduğunu ifade edecek şekilde iç geçirmiş, sonra devam etmişti.

"Evet, şimdi karşılıklı olarak birbirimizin önemli sırlarını öğrenmiş olduk. Değil mi?"

Aomame yine de, yaşlı kadının neden söz ettiğini tam olarak kavrayamamıştı. Silmek? Derin sorular ve yoğun bir şok duygusu yüzünden Aomame'nin yüzündeki ifade değişmişti. Yaşlı kadın Aomame'yi rahatlatmak için, daha sakin bir sesle olayın ayrıntılarını anlatmıştı.

Kadının öz kızı da, Tamaki Otsuka ile benzer şekilde yaşamına son vermişti. Kızı yanlış insanla evlenmişti. Bu evliliğin yolunda gitmeyeceğini, yaşlı kadın başından beri biliyordu. Yaşlı kadın açısından bakıldığında kızının evlendiği adamın çarpık bir ruhu vardı. Adam daha önce de olay çıkartmıştı ve muhtemelen bunların da derinde yatan bir nedeni vardı. Fakat hiç kimse bu evliliğe engel olamamıştı. Madam kaygılarında haklı çıkmış, ardı arkası kesilmeyen aile içi şiddet baş göstermişti. Yaşlı kadının kızı günden güne kendine olan saygısını yitirmiş, köşeye sıkıştıkça melankolinin pençesine düşmüştü. Kendi ayakları üzerinde durma gücünü kaybetmiş, yuvasının girişi tıkanan karıncalar gibi, o ortamdan kurtulamamıştı. Sonra bir an gelmiş, bir kutu uyku ilacını viskiyle birlikte midesine indirmişti.

Otopside kızın vücudunda şiddete maruz kaldığını gösteren izler bulunmuştu. Ezikler, darbe ve kemiklerde kırılma izleri, sigara söndürülme sonrasında oluşan yanık izleri. Bileklerinde de bağlandığını gösteren izler bulunmuştu. Herhalde adam bağlamaktan hoşlanıyordu. Kızın meme uçları doğal şeklini tamamen yitirmişti. Kocası Emniyet'e çağrılarak sorgulanmıştı. Adam şiddet uyguladığını bir noktaya kadar kabul etmişti, ama bunun tamamen cinsel ilişkinin bir parçası olduğunu, kızın rızasıyla yaptığını, hatta kızın o şekilde sevişmekten hoşlandığını söylemişti.

Sonuçta Tamaki'de olduğu gibi, polis adama karşı yasal açıdan hiçbir şey yapamamıştı. Karısının polise şikâyeti olmamıştı ve artık ölmüştü. Adamın toplumsal statüsü yüksekti ve kendine kurt avukatlardan birini tutmuştu. Üstelik ölüm nedeninin intihar olduğu da kesindi.

"Siz o adamı öldürdünüz mü?" diye sormuştu Aomame, cesaretini toplayarak.

"Hayır, *o adamı* öldürmüş değilim" demişti Madam.

Aomame bu sözlerdeki mantık çizgisini yakalayamamış, yaşlı kadının yüzüne bakakalmıştı.

"Kızımın eski kocası, o sefil herif, hâlâ bu dünyada yaşıyor. Her sabah yatağında uyanıyor, ayaklarının üzerinde sokaklarda dolaşıyor. O adamı öldürmeye hiç niyetim yok."

Madam kısa bir an durmuş, Aomame'nin söylediklerini kavramasını beklemişti.

"Benim sabık damadıma karşı yaptığım, onu toplum içinde mahvetmek oldu. Hem de asla kendini toparlayamayacak şekilde mahvetmek. Şansıma buna yetecek gücüm var. O çok zayıf bir adamdı. Kafası bir nebze çalışıyor, ağzı laf yapıyor, toplum içerisinde de bir derece kabul görüyordu, ama özünde zayıf, sefil bir adamdı. Aile içinde karılarına ya da çocuklarına şiddet uygulayanlar, hep zayıf

karakterli adamlardır. Zaten zayıf oldukları için, kendilerinden daha güçsüz insanları kurban seçerler. Öylelerini mahvetmek kolaydır. Bir kez yıkılınca, asla bellerini doğrultamazlar. Kızım öleli çok oluyor, ama şimdiye kadar, gözümü bir an bile o adamdan ayırmadım. Belini doğrultmaya kalksa bile, *ben* asla izin vermem. Hâlâ yaşıyor, ama cesetten farkı yok. İntihar da edemez. İntihar edecek kadar bile gücü yok çünkü. Benim yöntemim de bu. Öyle kolayca öldürmem. Ölse daha iyi ama ölmesine asla izin vermeden, asla merhamet etmeden canını acıtmayı sürdürüyorum. Canlı canlı derisini yüzer gibi. Benim *sildiğim* başka bir insandı. Öteki tarafa yollamamı gerektiren haklı bir neden vardı."

Madam, anlatmaya devam etmişti. Kızının intiharının ertesi senesi, yaşlı kadın aynı şekilde aile içi şiddete maruz kalan kadınlar için özel bir sığınma evi kurmuştu. Azabu'daki konağa komşu arazi üzerinde küçük, iki katlı bir apartmanı vardı ve yakın bir zamanda yıktırmak niyetinde olduğundan, boş duruyordu. O binayı basit bir onarımdan geçirerek, gidecek yeri kalmayan kadınlar için sığınma evi olarak kullandırtmaya başlamıştı. Tokyo merkezinde çalışan avukatlar başı çekerek "Şiddete Maruz Kalan Kadınlar Danışma Bürosu" kurmuşlar, gönüllü olarak nöbetleşe yüz yüze ya da telefonla danışmanlık yapıyorlardı. Bu kanalla Madam'la irtibata geçiyorlardı. Acilen sığınacak bir yer arayan kadınlar, sığınma evine gönderiliyordu. Yanlarında küçük çocukları olanların sayısı da az değildi. Aralarında babalarının cinsel istismarına maruz kalmış onlu yaşlarda kızlar bile vardı. Eve sığınanlar, rahat edebilecekleri bir yer bulunana kadar, orada kalıyorlardı. Günlük yaşam için gerekli şeyler hazırda tutuluyordu. Gıda maddeleri ve giysi veriliyor, evdekiler birbirlerine yardım ederek, bir tür ortak yaşam sürüyorlardı. Masrafları Madam üstlenmişti.

Avukatlar ve psikolojik danışmanlar düzenli olarak sığınma evini ziyaret ederek kadınlarla ilgileniyor, ileride neler yapılabileceğini görüşüyorlardı. Yaşlı kadın da vakit buldukça uğruyor, orada kalan kadınlarla tek tek görüşüyor, onlara uygun önerilerde bulunmaya çalışıyordu. Onlar için çalışabilecekleri bir iş, rahat edebilecekleri bir yer bulduğu da oluyordu. Fiziksel müdahale gerektiren bir durum olduğunda ise, Tamaru devreye girerek hallediyordu. Sözgelimi, kocası kadının gittiği yeri öğrenip, zorla geri götürmeye kalkabiliyordu. Bu tür durumlarda sorunu etkin ve hızlı bir şekilde çözmek için, Tamaru'dan daha uygun biri olmazdı.

"Fakat yalnızca Tamaru'yla benim üstesinden gelemediğimiz, her türlü yasal yola başvurulduğu halde kurbanı kurtarma çaresini bulamadığımız durumlar da oluyor" demişti Madam.

Aomame, konuşma ilerledikçe yaşlı kadının yüzünde kendine özgü, kızıla çalan renklerin bir görünüp bir kaybolduğunu fark etmişti. Yaşlı kadının yüzündeki ılımlı, zarif hava silikleşmişti. Bu yüzde sıradan öfke ve nefreti aşan *bir şeyler* vardı. Bu, muhtemelen ruhunun en derininde saklı, sert ve küçük, adsız bir çekirdekti. Fakat sesindeki serinkanlı tonda hiçbir değişiklik yoktu.

"Elbette ortadan kalkacak olursa boşanma davası zahmetine gerek kalmaz, sigorta parası da hemencecik ödeniverir gibi bir nedenle, insan hayatıyla oynanmamalı. Bütün unsurları bir araya getirerek adil bir gözle ve titizce inceleyip, adamın merhamet edilebilecek hiçbir yanı olmadığına karar verince, çaresiz eyleme geçmek gerek. Güçsüzlerin kanını emmekten başka yaşam yolu bulamayan parazitlerden farksız bu erkekler. Ruhları çarpık, tedavi edilmesi imkânsız, iradeden yoksun, bu dünyada daha fazla yaşamaya hakları olmayan kişiler."

Madam dudaklarını sımsıkı kapatmış, delici bakışlarını Aoma-me'ye yöneltmişti. Sonra yine ses tonunu değiştirmeden, konuşmasını sürdürmüştü.

“Bu tür insanların, *bir şekilde* silinmesi gerek. Başka insanların dikkatini asla çekmeyecek bir yolla.”

“Böyle bir şey mümkün mü?”

“İnsanların silinmesi için farklı yollar söz konusu olabilir” demişti yaşlı kadın, sözcüklerini özenle seçerek. Sonra kısa bir boşluk bırakmıştı. “Ben *bazı* silme yolları bulabiliyorum. Buna yetecek gücüm var.”

Aomame Madam’ın sözlerini düşünmüş, ama tam olarak anlayamamıştı.

Yaşlı kadın konuşmaya devam etmişti. “İkimiz de aynı şeyleri yaşamışız. Bizim için çok değerli insanları elimizden insafsızca aldılar. Kapanması güç yaralarla yaşıyoruz. İnsanların yüreğinde açılan yaraların kapanması mümkün olmuyor. Fakat oturup öylece yaraları seyredecek değiliz. Kalkmamız, eyleme geçmemiz gerek. Elbette kişisel intikamlar için değil, adaletin daha geniş çaplı gerçekleşmesi için. Ne dersin? Bana bu konuda yardım etmek ister misin? Güvenebileceğim, yetenekli bir ortağa ihtiyacım var. Sırları, aynı kaderi paylaşabileceğim birine.”

Aomame’nin konuşulanları aklında düzene sokup, yaşlı kadının söylediklerini tam olarak kavraması zaman almıştı. İnanılması güç bir itiraf ve öneriydi. Üstelik bu öneriyle ilgili olarak hislerini kontrol altına alması daha da uzun sürmüştü. Bu süre boyunca, Madam oturuşunu bozmamış, Aomame’ye bakarak sessizce beklemişti. Acelesi yok gibiydi. Sonuna kadar beklemeye kararlı gözüküyordu.

Bu kadın mutlaka bir tür çılgınlık geçiriyor olmalı, demişti Aomame içinden. *Fakat aklını yitirmiş değil. Ruhsal bir travması da yok. Aksine, ruhen hem serinkanlı, hem de sarsılmaz bir şekilde dengeli. Kanıtlanması kolay. İçinde taşıdığı, çılgınlığa benzeyen, ama başka bir şey. Haklı saplantı demek, belki daha doğru olur. Şu an benden istediği, benim o çılgınlığı, o saplantıyı ya da her neyse o şeyi paylaşmam. Hem de aynı serinkanlılıkla. Bunu yapabilecek yeterlilikte olduğumu düşünüyor.*

Ne kadar uzun süre düşündüğünü hesaplayamamıştı. Öylesine derin düşünmüştü ki, zaman algılaması tamamen kaybolmuştu. Yalnızca kalbi, belirli ritmini sürdürüyordu. Aomame kendi içindeki küçük odaları dolaşarak, balıkların akıntıya karşı yüzmesi gibi, zaman içerisinde geriye gitmişti. Orada alıştığı bir manzara, uzun zamandır unuttuğu bir koku, tatlı bir özlem, sert bir acı vardı. Nereden geldiğini anlayamadığı bir ışık aniden Aomame’nin bedenini delip geçmişti. Kendini sanki saydam bir insan haline gelmiş gibi hissetmişti. Elini ışığa tuttuğunda arka tarafını olduğu gibi görebiliyordu. Vücudu bir anda hafifleyivermişti sanki. O an Aomame’nin aklından bir düşünce geçmişti. *Şu an kendimi bu çılgınlığın ya da saplantının kucağına bıraksam, bunu yaparak hayatımı mahvetsem, bu dünya yok olup gitse bile, kaybedecek neyim var benim?*

“Tamam” demişti Aomame. Kapalı tuttuğu dudaklarını bir süre ısırarak bekledikten sonra “Yapabileceğim bir şey olursa, elimden geleni yaparım.”

Madam ellerini uzatmış, Aomame’nin ellerini sımsıkı tutmuştu. O andan itibaren, Aomame yaşlı kadınla sırdaş olmuş, aynı kadere, o çılgınlığa benzeyen *şeye* ortak olmuştu. Bu şey belki de çılgınlığın ta kendisiydi. Fakat bunun sınırının nerede olduğunu, Aomame bilemiyordu. Zaten Aomame’nin yaşlı kadınla birlikte öte dünyalara gönderdikleri, nereden bakılırsa bakılsın, merhameti zerre kadar hak etmeyen adamlardı.

“Senin geçenlerde Şibuya’daki otelde şu adamı başka dünyaya yollamanın üzerinden fazla zaman geçmedi” dedi Madam, sakin ses tonuyla. “Başka dünyaya yollamak” deyince, sanki bir mobilyanın yerini değiştirmek gibi geliyordu kulağa.

“Dört gün sonra iki ay olacak” dedi Aomame.

“Henüz iki ay olmadı” dedi Madam. “O yüzden, senden sonraki işi rica etmek hoş olmaz şimdi. En azından altı ay kadar boşluk bırakmak istiyorum. Aralıklar sıklaşırsa, senin ruhsal açıdan yükün de artar. Nasıl desem... Sıradan bir şey değil ne de olsa. Üstelik benim işlettiğim sığınma evinde kalanların kocalarının kalp krizinden ölme oranları yükselirse, kuşkulananlar çıkabilir.”

Aomame hafifçe gülümsedi. Sonra, “Bu dünyada çok fazla kuşkucu insan var çünkü” dedi.

Madam da gülümsedi. “Bildiğin gibi, ben çok titiz bir insanım. Rastlantı, beklenti ya da şans gibi şeyleri dikkate almam. Olasılıkları sonuna kadar inceler, başka hiçbir yol kalmadığına hükmettiğimde o yolu seçerim. Sonra çaresiz *o işi* yaparken de, yolumun üzerindeki tüm olası riskleri temizlemiş olurum. Tüm unsurları dikkatle ve özenle inceler, eksiksiz hazırlık yapar, her şeyin tam olduğuna inandığım anda sana söylerim. Bu yüzden de, şimdiye kadar sorun diyebileceğimiz bir şeyle karşılaşmadık. Yanlış mı?”

“Haklısınız” diye onayladı Aomame. Gerçekten de öyleydi. Aleti hazırlayıp belirlenen yere gidiyordu. Koşullar önceden özenle hazırlanmış oluyordu. Hedefin ensesindeki belli noktaya sivri iğneyi yalnızca bir kez saplıyordu. Sonra hedefin “başka dünyaya yollandığından” emin olunca, oradan ayrılıyordu. Her şey pürüzsüz ve sistematik bir şekilde olup bitiyordu.

“Fakat bu seferki hedef konusunda, bunu hiç istemem, ama kendini biraz zorlaman gerekecek. Hem program tam olarak olgunlaşmadı, hem de belirsiz unsurların fazla oluşu yüzünden, şimdiye kadarki gibi tüm koşulları hazırlayamamam da olası. Her zamankinden biraz farklı bir durum var.”

“Ne şekilde farklı?”

“Karşımızdaki sıradan bir adam değil” dedi Madam, sözcükleri özenle telaffuz ederek. “Somut olarak söylemek gerekirse, çok sıkı korunuyor.”

“Siyasetçi falan mı?”

Yaşlı kadın başını iki yana salladı. “Hayır, siyasetçi değil. Onun hakkında daha sonra konuşuruz. Seni işin içine sokmadan halletmenin yollarını da uzun uzun düşündüm. Fakat sonuç almak imkânsız. Sıradan yollarla baş etmek mümkün değil. Kusura bakma, ama senden rica etmekten başka bir yol gelmiyor aklıma.”

“Aciliyeti olan bir iş mi?” diye sordu Aomame.

“Hayır, acelemiz yok. Zaman sınırı da söz konusu değil. Fakat mağdur sayısı gecikmemiz ölçüsünde artar. Dahası, elimize sınırlı bir fırsat geçecek. Bir fırsat daha yakalayamama olasılığı da yüksek.”

Pencerenin ardında gökyüzü iyice kararmış, odaya sessizlik hâkim olmuştu. Aomame aklından, *Ay çıkmış mıdır acaba?* diye geçirdi. Fakat onun oturduğu yerden dışarısı görünmüyordu.

Madam sessizliği bozdu. “Durumu mümkün olduğunca ayrıntılarıyla anlatayım. Fakat ondan önce görmeni istediğim biri var. Şimdi gidip onu görelim.”

“O kişi buradaki sığınma evinde mi kalıyor?” diye sordu Aomame.

Madam usulca nefes alırken, boğazından hafif bir ses yükseldi. Gözlerinde normalde görülmeyen bir pırıltı oluşmuştu.

“Altı hafta önce danışma merkezinden gönderdiler. Dört hafta boyunca, şuuru neredeyse kapalıydı, konuşma yetisini yitirmiş bir haldeydi. Bildiğimiz yalnızca adı ve yaşı. Perişan bir halde istasyonda yatarken koruma altına alınmış, bir sürü yer dolaştıktan sonra bize gönderilmiş. Ben zamana yayarak yavaş yavaş konuşmaya çalıştım. Buranın güvenli bir yer olduğunu, korkacak bir şey olmadığını anlamasını sağlamak zaman aldı. Şimdi biraz konuşabiliyor. Karmaşık ve bölük pörçük şeyler söylüyor, ama parçaları birleştirince başına ne geldiğini aşağı yukarı anlamış oldum. Sözcüklere dökemeyeceğim kadar korkunç. İnsanın içini acıtıyor.”

“Yine bir kocanın marifeti mi?”

“Hayır” dedi yaşlı kadın, tok bir ses tonuyla. “Kız daha on yaşında.”

Yaşlı kadınla birlikte bahçeden geçip, kilidi açarak küçük ahşap kapıdan çıkıp yandaki sığınma evine gittiler. Kendi halinde, ahşap bir binaydı. Eskiden konakta daha çok çalışan varken, onların kalacağı bir yer olarak yapılmıştı. İki katlı bina özgün bir zevkle yapılmıştı, ama birilerine kiraya verilemeyecek kadar harap durumdaydı. Fakat gidecek yeri olmayan kadınların kalması açısından yeterliydi. Yaşlanmış meşe ağaçlarının dalları binayı korur gibi uzamış, giriş kapısına üzerinde hoş desenlerin olduğu bir buzlu cam yerleştirilmişti. Toplam on oda vardı. Kalabalık olduğu zamanlar da, tenha olduğu zamanlar da oluyordu, ama çoğunlukla beş altı kadın burada sakince yaşıyordu. Oraya vardıklarında odaların yaklaşık yarısının ışığı açıktı. Arada sırada duyulan küçük çocuk sesleri dışında, insana tuhaf gelecek ölçüde sessiz bir yerdi. Sanki bina nefesini tutarak bekliyormuş gibiydi. Yaşamla birlikte ortaya çıkan karmaşık gürültülerden eser yoktu. Giriş kapısının yakınında bir yerde bağlı duran Alman kurt köpeği, birilerinin yaklaştığını anlayınca, önce vücudunu yere yapıştırdı, sonra birkaç kez havladı. Kimin, nasıl bir yöntemle eğittiği bilinmez, köpek erkekler yaklaşınca daha şiddetli havlıyordu. Yine de köpeğin en alışık olduğu kişi Tamaru’ydu.

Madam yaklaşınca, köpek havlamayı hemen kesip, kuyruğunu sallayarak, burnundan sevinçli olduğunu gösteren sesler çıkarmaya başladı. Madam hafifçe çömelerek, köpeğin başına birkaç kez usulca vurdu. Aomame de kulaklarının arkasını okşadı. Köpek Aomame’yi hatırlamıştı. Akıllı bir köpekti. Fakat nedense, çiğ ıspanağı büyük bir iştahla yiyordu. Sonra yaşlı kadın elindeki anahtarla giriş kapısını açtı.

“Buradaki kadınlardan biri o kıza bakıyor” dedi Madam, Aomame’ye. “Aynı odada kalsınlar, gözünün önünden ayırmasın istedim. Henüz o kızcağızı yalnız başına bırakmamak gerek.”

Sığınma evinde kalan kadınlar günlük yaşamlarını yardımlaşarak sürdürüyor, yaşadıkları deneyimleri birbirlerine anlatıyor, geçirdikleri travmaları karşılıklı olarak anlamaya çalışıyor, yaşamın doğal akışı içerisinde kendilerini tedavi etmeye çalışıyorlardı. Daha önceden yerleşenler, sonradan gelenlere oradaki yaşamı öğretiyor, gerekli malzemeleri veriyorlardı. Temizlik ve yemek nöbetleşe yapılıyordu. Elbette aralarında tek başına kalmak isteyenler, yaşadığı deneyim hakkında konuşmaya yanaşmayanlar da oluyordu. O tür kadınların yalnızlığına ve suskunluğuna saygı gösteriliyordu. Fakat kadınların çoğunluğu aynı şiddete maruz kalan başka kadınlarla doğrudan konuşmayı, iletişim kurmayı tercih ediyordu. Evde sigara ve içki, izinsiz giriş yasaktı, ama başka bir

sınırlama da yoktu.

Evde bir telefon, bir de televizyon vardı. Televizyon girişin yanındaki ortaklaşa kullanılan salona konulmuştu. Salonda eski bir koltuk takımı ile yemek masası da vardı. Kadınların çoğu, günlerinin büyük kısmını burada geçiriyordu. Fakat televizyon neredeyse hiç açık olmuyordu. Açık olduğu zamanlarda ise, sesi güçlükle duyulacak şekilde kısılıyordu. Kadınların çoğu kitap okuyor, önlerine gazete açıyor, örgü örüyor, baş başa verip sohbet ediyorlardı. Aralarında gün boyunca resim yapan da vardı. Garip bir mekândı. Gerçeklik dünyası ile ölüler diyarı arasındaki geçici bir yer gibi, pusluydu. Havanın açık ya da kapalı olduğu günlerde, gündüz ya da gece, aynı puslu hava varlığını koruyordu. Aomame oraya her gidişinde, kendisinin yolunu şaşırmış bir varlık, düşüncesiz bir misafir olduğu hissine kapılıyordu. Burası özel izin gerektiren bir kulüp gibiydi. Burada yaşayan kadınların yalnızlığıyla, Aomame'nin yalnızlığı tür açısından farklıydı.

Madam içeri girince oradaki üç kadın hemen ayağa kalktılar. Kadınların yaşlı kadına derin bir saygı beslediklerini rahatlıkla anlaşılıyordu. Madam onları yerlerine oturttu.

"Rahatınıza bakın. Tsubasa ile konuşmak istiyorum yalnızca."

"Tsubasa odasında" dedi, Aomame ile aynı yaşlarda görünen bir kadın. Saçları düz ve uzundu.

"Saeko Hanım'la birlikteler. Hâlâ aşağıya inemiyor galiba" dedi, biraz daha yaşlıca duran diğer kadınlardan biri.

"Biraz daha zaman alır" dedi yaşlı kadın.

Üç kadın, bir şey söylemeden, yüzlerindeki ifadeyle onayladıklarını belirttiler. Zamanın ne menem bir şey olduğunu çok iyi biliyorlardı.

İkinci kata çıkıp da odaya girince, Madam oradaki varlığıyla yokluğu belirsiz, ufak tefek kadına kendilerini yalnız bırakmasını söyledi. Saeko dedikleri kadın dudaklarında buruk bir gülümsemeyle odadan çıkıp, kapıyı kapatarak merdivenlerden indi. Geride Tsubasa adlı on yaşındaki kız kalmıştı. Odaya yemek yerken kullanılması için küçük bir masa konulmuştu. Kız, Madam ve Aomame masaya oturdular. Pencere kalınca bir perdeyle kapatılmıştı.

"Bu ablanın adı Aomame" dedi Madam, kıza. "Benimle birlikte çalışıyor. O yüzden, endişelenme."

Kız, Aomame'nin yüzüne kaçamak bir bakış fırlattıktan sonra, başını hafifçe salladı. Kolayca gözden kaçırılacak kadar belli belirsiz bir hareketti.

"Bu kızımız da Tsubasa" diye tanıttı Madam. Sonra kıza sordu. "Tsubasacığım, buraya geleli ne kadar oldu?"

Kız başını *bilmiyorum* anlamında, hafifçe iki yana salladı. Başı belki ancak bir santim oynamıştı.

"Altı hafta üç gün" dedi yaşlı kadın. "Sen saymıyor olabilirsin, ama ben sayıyorum. Neden, biliyor musun?"

Kız yine başını hafifçe yana salladı.

"Bazı durumlarda zaman çok önemli olur çünkü" dedi yaşlı kadın. "Yalnızca saymak bile önem kazanır."

Aomame'nin gözüne, Tsubasa adlı kız her yerde karşılaşılabilecek on yaşında kızlardan biri gibi

görünüyordu. Yaşına göre, boyu biraz uzuncaydı, ama zayıftı ve henüz göğüsleri belirmeye başlamamıştı. Yetersiz beslenmiş gibiydi. Yüz hatları idare ederdi, ama pek akılda kalacak türden değildi. Gözbebekleri buğulanmış camı andırıyordu. Bakmaya çalışılsa bile ardındakini göstermez gibiydi. Kuru, ince dudakları arada sırada huzursuzca hareketleniyor, bir sözcüğü çıkartmak için kıpırdamaya yeltenir gibi oluyor, ama gerçekte ses çıkmıyordu.

Madam yanında getirdiği kâğıt poşetin içerisinden çikolata kutusunu çıkarttı. Kutunun üzerinde İsviçre'nin dağ manzarası resmi vardı. İçine her biri farklı, hoş şekillerde bir düzine çikolata konulmuştu. Madam çikolatalardan birini Tsubasa'ya, birini Aomame'ye verip, birini de kendi ağzına attı. Aomame de çikolatasını ağzına götürdü. İki kadının hareketlerini izledikten sonra, Tsubasa da kendi çikolatasını yedi. Üçü bir süre sessizce çikolatalarını çiğnediler.

"Kendinin on yaşında olduğun zamanları anımsıyor musun?" diye sordu yaşlı kadın, Aomame'ye.

"Çok iyi anımsıyorum" dedi Aomame. O yaştayken bir erkek çocuğun elini tutmuş, onu ömrü boyunca seveceğine yemin etmişti. Bundan birkaç ay sonra da ilk kez âdet görmüştü. O sıralarda içinde birçok şey değişmeye başlamıştı. Öğretiden uzaklaşmış, anne babasıyla bağlarını kopartmaya karar vermişti.

"Ben de çok iyi anımsıyorum" dedi Madam. "On yaşındayken babamla birlikte Paris'e gitmiş, orada bir yıl kalmıştık. Babam o sıralarda diplomattı. Luxembourg Parkı yakınlarında eski bir apartmanda kalmıştık. Birinci Dünya Savaşı'nın sonlarıydı ve istasyonlar yaralı askerlerle dolup taşıyordu. Henüz çocuk denilecek yaşta askerler de, yaşlı askerler de vardı. Paris her mevsim insanın nefesini kesecek ölçüde güzeldir, ama benim aklımda yalnızca o kana bulanmış hali kalmış. Cephede çetin siper savaşları devam ediyordu. Kolunu, bacağını, gözünü yitirmiş askerler, bir kenara atılmış hayaletler gibi sokaklarda dolaşıyordu. Her yerde onların sargılarının beyazlığı ve kadınların kollarına taktığı yas bantlarının siyahlığı gözüme ilişiyordu. Yüzlerce yeni tabut, at arabalarıyla mezarlığa taşınıyordu. Tabutlar geçerken, insanlar bakışlarını kaçırıyor, dudaklarını sımsıkı kapatıyordu."

Madam masanın üzerinden ellerini uzattı. Küçük kız da bir an düşündükten sonra, dizlerinin üzerine koyduğu ellerini kaldırıp yaşlı kadının ellerinin üzerine götürdü. Yaşlı kadın kızın ellerini sıkıca kavradı. Herhalde küçük bir kız çocuğu olduğu sıralarda, Paris caddelerinde üst üste yığılmış tabutlar taşınırken, babası ya da annesi de onun elini de böyle sımsıkı tutuyordu. Sonra korkacak bir şey yok diye avutmaya çalışıyorlardı belki de. *Sen güvenli bir yerdesin, sakın korkma*, diye.

"Erkekler her gün milyonlarca sperm üretirler" dedi Madam, Aomame'ye. "Biliyor muydun?"

"Tam olarak sayısını bilmiyorum" dedi Aomame.

"Net rakamı elbette ben de bilmiyorum. Sayılamayacak kadar çok neticede. Sonra, tek bir seferde dışarı gönderiverirler. Fakat kadınların üretebildiği yumurta sayısı sınırlıdır. Kaç tane olduğunu biliyor musun?"

"Net olarak bilmiyorum."

"Bütün ömür boyunca 400'ü geçmez" dedi Madam. "Yumurtalar her ay yeniden üretilmez. Doğduğu andan itibaren kadınların vücudunda saklı durur. Kadınlar ilk kez âdet gördükten sonra, her ay bir tanesini olgunlaştırarak salarlar. Bu kız için de durum aynı. Henüz âdet görmeye başlamadığı için, dokunulmamış halde yumurtalarını taşıyor. Bir çekmecenin içerisine sağlam bir şekilde yerleştirilmiş gibi. O yumurtaların görevi, şüphesiz spermleri karşılayıp döllenmektir."

Aomame başını sallayarak onayladı.

"Kadın ve erkekler arasındaki anlayış farkı, çoğunlukla işte bu üreme sistemlerindeki farklılıktan kaynaklanır. Biz kadınlar, basitçe, fizyolojik açıdan söyleyecek olursak, sınırlı sayıdaki yumurtaları korumaya çalışarak yaşarız. Sen de, ben de, bu kız da." Sonra Madam'ın yüzünde buruk bir gülümseme oluştu. "Gerçi benim durumumda, *yaşıyordum* demem daha doğru olur.

Ben şimdiye kadar 200 kadarını salmışım demektir, dedi Aomame içinden, hızlıca bir hesap yaparak. *Yarısına yakını hâlâ içimde duruyor. Muhtemelen üzerlerinde "rezerve" etiketleriyle.*

"Fakat bu kızın yumurtaları döllenmeyecek" dedi yaşlı kadın. "Geçen hafta, tanıdık bir doktora muayene ettirdik. Rahmi mahvolmuş."

Aomame yüzünü buruşturarak Madam'a baktı. Sonra başını hafifçe çevirerek kıza döndü. Söyleyecek bir şey bulamıyordu bir türlü. "Mahvolmuş?"

"Evet öyle. Mahvedilmiş" dedi Madam. "Ameliyat olsa bile asıl haline dönemeyecek durumda."

"Kim yapmış böyle bir şeyi?" diye sordu Aomame.

"Kesin olarak bilemiyoruz" dedi Madam.

"*Little People*" dedi kız da.

18
Tengo

Artık Big Brother’a yer yok

Basın toplantısı sonrasında Komatsu telefon ederek her şeyin yolunda gittiğini, sorun çıkmadığını bildirdi.

"Mükemmel oldu" dedi Komatsu, ondan hiç beklenmeyen, heyecanlı ses tonuyla. "Hiç sorun çıkmadan üstesinden gelebileceğini sanmıyordum. Yanıtları çok zekiceydi ve gelenlerde çok iyi bir izlenim bıraktı."

Komatsu'nun söyledikleri Tengo'yu hiç şaşırtmamıştı. Böyle düşünmek için hiçbir dayanağı yoktu, ama basın toplantısı konusunda pek endişeli değildi. Fukaeri'nin kendi başına üstesinden gelebileceğini tahmin ediyordu. Fakat "*iyi izlenim*" tanımının Fukaeri'yle uyuşmayan bir tınısı vardı.

"Açık vermedi mi yani?" diye sordu Tengo, tedbiri elden bırakmayarak.

"Vermedi. Süreyi olabildiğince kısa tuttu, işine gelmeyen soruları atlatırken de becerikliydi. Üstelik işin doğrusu, neredeyse hiç *zor* soru da çıkmadı. Ne de olsa karşılarındaki on yedi yaşında güzelce bir kızdı ve muhabirler de kötü adam rolüne soyunmaktan çekindiler. Elbette, 'en azından şimdilik' dipnotunu eklemek gerek. İleride ne olacağı bilinmez. Bu camiada rüzgârın yönü göz açıp kapayıncaya kadar değişiverir."

Tengo, Komatsu'yu yüksek bir uçurumun kıyısında parmağını tükürükleyerek rüzgârın yönünü anlamaya çalışırken hayal etmeye çalıştı.

"Nihayetinde, böyle sonuçlanması, kızı senin önceden hazırlaman sayesinde oldu. Müteşekkirim. Ödülle ilgili haberler ve basın toplantısından görüntüler yarınki akşam baskılarında çıkar."

"Fukaeri nasıl giyinmişti?"

"Nasıl mı giyinmişti? Normaldi işte. İnce bir süveter, altına kot pantolon."

"Göğüsleri dikkat çekiyor muydu?"

"Evet, öyleydi. Göğüslerinin şekli belirgindi. Sanki *fırından yeni çıkmış* sıcacık poğaça gibiydiler" dedi Komatsu. "Bak, Tengo. Göreceksin, bu kız, dâhi kadın yazar diye popüler olacak. Çekici, konuşma tarzı tuhaf, ama zeki. Her şeyden öte, sıradan olmadığını gösteren bir havası var. Şimdiye kadar birçok kez yazarların tanıtım toplantılarına katıldım. Bu kız çok özel. Ben özel diyorsam, gerçekten özel demektir. Bir hafta sonra *Pupa Hava*'nın ilk bölümü dergide yayımlanacak, her şeyine iddiaya girerim, hatta kolumu bacağımı ortaya koyarım ki dergi üç güne kalmaz tükenir."

Tengo haber verme zahmetine girdiği için ona teşekkür ettikten sonra telefonu kapattı. İçi biraz rahatlamıştı. Ne olursa olsun, böylelikle birinci engel aşılmıştı. Daha ne kadar engel aşmak gerekeceğine dair bir fikri yoktu.

Basın toplantısına ilişkin haberler, ertesi günkü akşam baskılarında çıktı. Tengo dershaneden dönerken, istasyondaki büfeden dört gazetenin akşam baskılarını alıp, evinde haberleri karşılaştırarak okudu. Gazetelerin hepsinde benzer şeyler yazıyordu. O denli uzun yazılar değildi, ama bir edebiyat dergisinin yeni yazarlar ödülü haberine bu kadar yer verildiği de şimdiye kadar görülmemişti (çoğu zaman, bu tür haberler beş satırda biterdi). Komatsu'nun tahmin ettiği gibi, ödülü kazanan on yedi yaşında bir kız olunca medya haberin üzerine atlamıştı. Haberlerde, dört seçici üyenin oybirliğiyle

Pupa Hava'yı seçtiği belirtiliyordu. Hiçbir fikir ayrılığına düşülmeksizin, karar toplantısı 15 dakikada sona ermişti. Bu çok nadir görülen bir olaydı. Egosu güçlü, dört profesyonel yazarın bir araya gelip de kesin bir fikir birliğine varması, olacak iş değildi. Eser çoktan camiada gündeme oturmuştu. Ödül töreninin yapıldığı otelin küçük bir salonunda basın toplantısı düzenlenmiş, kız muhabirlerin sorularını "en sevimli ve samimi" haliyle yanıtlamıştı.

"Bundan sonra da roman yazmaya devam edecek misiniz?" sorusuna karşılık, "Roman, düşünceleri ifade etme biçimlerinden biridir sadece. Bu sefer tesadüfen roman şeklinde ifade ettim, ama bir sonraki sefer ne şekilde ifade edeceğimi şu an bilemiyorum" yanıtını vermişti. Fukaeri'nin bu uzun cümleyi tek seferde kurduğunu düşünmek bile zordu. Belli ki muhabir, Fukaeri'nin kopuk cümlelerini ustaca birleştirmiş, boşlukları doldurarak o hale getirmişti. Fakat gerçekten de böyle uzun bir cümle kurmuş da olabilirdi. Söz konusu Fukaeri olunca "kesin" sözcüğünü kullanmak mümkün değildi.

"En sevdiğiniz eser hangisidir?" sorusunu, Fukaeri elbette, "*Heike Öyküsü*" diye yanıtlamıştı. *Heike Öyküsü*'nde en sevdiği kısmın neresi olduğunu soran muhabir de çıkmıştı. Fukaeri sevdiği bölümü ezberden okumuştu. O uzun okumanın bitmesi beş dakika almıştı. Orada bulunanlar hayran kalmış, okuması bittikten sonra bir süre salona sessizlik çökmüştü. Şans eseri (demek gerekir), sevdiği müzikler hakkında soru soran olmamıştı.

"Yeni yazarlar ödülünü almanıza en çok kim sevindi?" sorusunu, uzunca bir ara bıraktıktan sonra (Tengo o manzarayı gözünde canlandırabiliyordu), "O bir sır" diye yanıtlamıştı.

Gazetedeki yazılara bakılırsa, Fukaeri'nin yanıtlarında asılsız tek bir şey bile yoktu. Dile getirdiği her şey gerçekti. Gazetede bir de fotoğrafı vardı. Fotoğraftaki Fukaeri, Tengo'nun belleğindeki halinden çok daha güzeldi. Yüz yüze konuşurken, insanın dikkati vücudun yüz dışındaki kısımlarının hareketlerine, yüz ifadesindeki değişimlere, dile getirdiği sözcüklere odaklandığından, fotoğrafta görünce bir kez daha yüz hatlarının düzgünlüğüne hayran kalmadan edemedi. Basın toplantısı esnasında çekilen, küçük bir fotoğraftı (evet, geçen günkü yazlık süveter vardı üzerinde), ama kız ışık saçıyor gibiydi. Herhalde Komatsu'nun "sıradan olmadığını gösteren hava" dediği buydu.

Tengo akşam baskılarını katlayarak kaldırdı, mutfağa geçerek elinde birasıyla basit bir akşam yemeği hazırladı. Yeniden yazdığı eser derginin yeni yazarlar ödülünü oybirliğiyle almış, camiada olay olmuştu ve muhtemelen en çok satan eser olmak üzereydi. Böyle düşününce tuhaf bir hisse kapıldı. Aslında doyasıya bir sevinç yaşaması gerekirdi, fakat aynı zamanda da huzursuz olmuştu. Her şey beklendiği gibi gerçekleşmişti, ama işlerin bu kadar kolay ilerlemesi iyi bir şey miydi acaba?

Yemeği hazırlarken, iştahının tamamen kaçtığını fark etti. Az önce midesi kazınıyordu ama artık hiçbir şey yemek istemiyordu. Hazırladığı yemeği naylon poşete koyup buzdolabına yerleştirdikten sonra mutfaktaki iskemleye oturup, duvardaki takvime bakarak birasının kalanını içti. Takvimi bir banka vermişti ve üzerinde Fuci Dağı'nın dört mevsim manzaraları vardı. Tengo henüz Fuci Dağı'na çıkmamıştı. Tokyo Kulesi'ne bile çıkmamıştı. Bir gökdelenin terasına çıkmışlığı dahi yoktu. Eskiden beri yüksek yerler ilgisini çekmezdi. Tengo neden böyle olduğunu düşündü. Belki de hep adım attığı yere bakarak bir yaşam sürdürdüğü içindi.

Komatsu'nun kehaneti tuttu. Fukaeri'nin *Pupa Hava* eserinin ilk kısmının yer aldığı edebiyat dergisi daha çıktığı gün tükenmiş, kitabevlerinde de kalmamıştı. Bir edebiyat dergisinin tükenmesi söz konusu olamazdı. Yayınevleri zarar ettikleri halde, her ay edebiyat dergisi çıkartmaya devam ederlerdi. Dergilerde tefrika olarak çıkan eserleri toparlayarak kitap yayımlamak, yeni yazarlar ödülleriyle genç ve yeni yazarları keşfetmek, bu tür dergilerin başlıca amacıydı. Derginin satışından

kazanç elde edilmesi beklenmezdi. O yüzden, bir edebiyat dergisinin piyasaya çıktığı gün tükenmesi, tropik Okinava Adası'na kar yağması kadar dikkat çekecek bir haberdi. Dergi piyasada tükense bile zararını tamamen karşılamış olmazdı.

Komatsu telefon ederek durumu bildirdi.

"Bu çok iyi oldu" dedi. "Dergi tükenince, insanların daha fazla dikkatini çeker, nasıl bir şey olduğunu kendileri de okuyarak görmek isterler. Şu an matbaada *Pupa Hava*'yı kitap olarak basmak için canla başla çalışıyorlar. Öncelikli ve en acil işimiz bu. Artık, Akutagava Ödülü'nü alıp almaması hiç önemli değil. Mesele daha çok, sıcağı sıcağına çok sayıda kitap satmak. Bu kitap kesinlikle çok satanlar listesinin zirvesine oturur. Garanti ediyorum. O yüzden, Tengo sen de paranı nereye harcayacağını düşünmeye başlasan iyi edersin."

Bir gazetenin cumartesi akşam baskısındaki edebiyat köşesi *Pupa Hava*'ya ayrılmıştı. Tefrika olarak yayımlandığı derginin göz açıp kapayıncaya kadar tükendiği manşete taşınmıştı. Çok sayıda edebiyat eleştirmeni eser hakkında görüş bildirmişti. Görüşlerin hemen hepsi de beğendiklerini ifade ediyordu. On yedi yaşında bir kızdan beklenmeyecek ölçüde güçlü bir kalem, ince bir duygusallık, zengin bir hayal gücü diyorlardı. Belki de eser edebiyatta yeni olasılıklara işaret ediyor olabilirdi. Eleştirmenlerden biri, "Hayal gücü öylesine uçuk ki, gerçeklikle temasının olmaması itici gelebilir" demişti. Tengo'nun gözüne çarpan tek olumsuz görüş buydu. Fakat o eleştirmen de, sözlerini, "Bu kızın ileride neler yazacağını merakla bekliyorum" diye bitirmişti. Hayır, rüzgârın yönü henüz fena değildi.

Fukaeri telefon ettiğinde, *Pupa Hava*'nın kitap olarak çıkmasına dört gün kalmıştı. Sabah saat 9'du.

"Uyanıktın" diye sordu. Her zamanki gibi hiçbir tonlama olmaksızın söylemişti. Yine soru kalıbı kullanmadan.

"Elbette uyanıktım" dedi Tengo.

"Bugün öğleden sonra boşsun."

"Saat 4'ten sonra uygunum."

"Görüşebiliriz."

"Evet, görüşebiliriz" dedi Tengo.

"Önceki yer olur" diye sordu Fukaeri.

"Olur" dedi Tengo. "Saat 4'te önceki gibi, Şincuku'da görüştüğümüz kafeye gelirim. Bir de, gazetedeki fotoğrafın çok güzel çıkmıştı. Şu basın toplantısındaki."

"Aynı süveteri giydim" dedi kız.

"Çok yakışmıştı" dedi Tengo.

"Göğüslerimin biçimini seviyorsun. Ondan."

"Belki de öyledir. Fakat şu an için önemli olan, insanlarda iyi bir izlenim bırakmanı sağlamış olması."

Fukaeri bir süre suskun kaldı. Sanki az önce yanındaki bir rafa bir şey yerleştirmiş, kıpırdamadan onu izliyormuş gibi. İyi izlenim ve göğüs arasındaki ilişkiyi kurmaya çalışıyordu belki de. Böyle

düşününce, iyi izlenim ile göğüsler arasında ilişki kurmak, Tengo için de anlamsızlaşmaya başladı.

"Saat 4'te" dedi Fukaeri. Sonra da telefonu kapattı.

Tengo saat 4'ten biraz önce kafeye gittiğinde, Fukaeri oradaydı. Fukaeri'nin yanında Öğretmen Ebisuno oturuyordu. Uçuk gri, uzun kollu gömleğin altına, koyu gri pantolon giymişti. Yine heykel gibi dimdik oturuyordu. Tengo adamı görünce şaşırdı. Komatsu'ya bakılırsa "dağdan inmesi" çok nadir bir olaydı.

Tengo ikisinin karşısına oturarak kahve sipariş etti. Yağmur mevsimi yaklaşmış olmasına rağmen, yazı andıran sıcak bir hava vardı. Yine de, Fukaeri önceki gibi, küçük yudumlarla sıcak kakaosunu içiyordu. Öğretmen Ebisuno buzlu kahve almış, ama kahvesine hiç dokunmamıştı. Buzu erimiş, kahvenin yüzeyinde saydam bir su tabakası oluşmuştu.

"Geldiğin için sağ ol" dedi Ebisuno.

O sırada kahvesi getirilince, Tengo bir yudum aldı.

"İşler şu an için yolunda gidiyor galiba" dedi Ebisuno, sesinin durumunu kontrol ediyormuş gibi, sözcükleri tane tane telaffuz ederek. "Büyük iş başardın. Gerçekten çok büyük. Öncelikle, bunun için teşekkür etmeliyim."

"Sözleriniz beni mutlu etti, ama bu konuyla ilgili olarak, sizin de bildiğiniz üzere ben resmi olarak bu işin içinde görünmüyorum" dedi Tengo. "Resmi olarak görünmeyen bir insanın, başarısı da söz konusu olamaz."

Ebisuno ısıtmak istermiş gibi, masanın üzerindeki ellerini ovuşturdu.

"Hayır, bu kadar alçakgönüllü olmana gerek yok. Laf olsun diye söylemiyorum. Senin bu işteki varlığın çok önemli. Sen olmasaydın, işleri buraya kadar getirmek mümkün olmazdı. Senin sayende *Pupa Hava* çok daha mükemmel bir eser haline geldi. Tahminlerimi kat kat aşan, içeriği derin ve zengin bir eser çıktı ortaya. Evet, Komatsu adam seçmekte çok usta."

Fukaeri ise, Öğretmen'in yanında süt yalayan bir kedi yavrusu gibi, kakaosunu içmeye devam ediyordu. Sade, beyaz bir yarım kollu bluz ve kısa, lacivert etek giymişti. Her zamanki gibi, üzerinde tek bir aksesuvar bile yoktu. Öne eğildiğinde yüzü, düz uzun saçlarının arasında kayboluyordu.

"Bunları mutlaka yüz yüze görüşerek söylemek istedim. O yüzden buraya kadar gelmeni rica ettim" dedi Ebisuno.

"Dert etmeyin lütfen. *Pupa Hava*'yı yeniden yazmak benim için de keyifliydi."

"Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Teşekküre hiç gerek yok" dedi Tengo. "Yalnız, Eri hakkında kişisel bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette. Yanıtlayabileceğim bir şeyse neden olmasın."

"Siz, Eri'nin resmi hamisi misiniz?"

Ebisuno başını iki yana salladı. "Hayır, resmi olarak hamisi değilim. Mümkün olsa isterim. Fakat daha önce söylediğim gibi, onun anne babasıyla irtibatım tamamen koptu. Yasal olarak, benim onun üzerinde hiçbir hakkım yok. Yedi yıl önce yanıma gelen Eri'yi alıp, bugüne kadar baktım yalnızca."

“Öyleyse, sizin açınızdan Eri’nin varlığını gizli tutmak daha iyi olmaz mıydı? Şu andaki gibi, spotlar altında olması sorun çıkarmaz mı? Üstelik henüz reşit bile değil.”

“Yani, kızın anne babası şikâyette bulunarak, Eri’yi geri almak isterlerse sorun çıkabilir. Tam da kaçmayı başarmışken, zorla geri götürebilirler. Söylemek istediğin bu mu?”

“Evet, öyle. Bu nokta aklıma takılıyor hep.”

“Yerinde bir soru. Fakat onların da uluorta hareket etmelerini engelleyecek bir durum bu. Eri’nin üzerindeki spotlar ne kadar artarsa, Eri’yle ilgili bir şey yaptıklarında o ölçüde herkesin dikkatini çeker. Bu onların isteyebilecekleri en son şey.”

“*Onlar*” dedi Tengo. “Onlar derken Öncüler’i mi kastediyorsunuz?”

“Aynen öyle” dedi Ebisuno. “Dini tüzel kişilik Öncüler. Benim Eri’ye yedi yıl bakmışlığım var. Eri’nin kendisi de, kesin olarak benimle kalmak istiyor. Dahası, Eri’nin anne babası ne durumda olurlarsa olsunlar, yedi yıl boyunca kızlarıyla hiç ilgilenmemiş sayılırlar. Geri almaları o kadar kolay değil.”

Tengo aklındaki düşünceleri düzene koydu. Sonra konuşmaya başladı.

“*Pupa Hava* tahmin ettiğimiz gibi, çok satanlar listesinin zirvesine oturacak. Eri herkesin dikkatini çekecektir. O durumda Öncüler kolayca hareket edemez hale gelecektir. Buraya kadarını anlıyorum. Peki, bundan sonrası için *niyetiniz* nedir?”

“Bilmiyorum” dedi Ebisuno, sakinliğini koruyarak. “Bundan sonrası hepimiz için bilinmezlik ülkesi. Haritası yok. İlk köşeyi döndüğümüzde karşımıza ne çıkacağını, o köşeyi dönmeden kestiremeyiz. Hiçbir fikrim yok.”

“Hiçbir fikriniz yok mu?” dedi Tengo.

“Öyle. Sorumsuzca gelebilir, ama *hiçbir fikrin olmaması* bu meselenin özü zaten. Derin bir göle taş attık. Şlap. Bu ses etrafta yankılandı. Şimdi gölün içinden ne çıkacak diye, nefesimizi tutmuş bekliyoruz.”

Bir süre masa sessizleşti. Üçü de, su yüzeyine yayılan halkaları hayallerinde canlandırıyordu. Tengo o hayali halkaların dağılıp kaybolmalarını bekledikten sonra yine lafa girdi.

“En başta da söylemiştim, ama bizim şu an yaptığımız bir tür dolandırıcılık. Topluma karşı bir eylem olduğunu söylemek de mümkün. İleride, muhtemelen işin içine hatırı sayılır bir para da karışacak ve yalanlar da çığ gibi büyüyecektir. Yalan yalanı doğuracak, yalanlar arasındaki bağlar karmaşıklaşacak ve sonunda durum hiçbirimizin baş edemeyeceği bir hal alacaktır. Dahası, sırrımız açığa çıktığında, bu işe karışan herkes, Eri de dahil olmak üzere az çok zarar görecektir. Rezil oluruz, en azından toplumun gözünde. Sanırım aynı fikirdesiniz.”

Ebisuno gözlük çerçevesinin kenarına dokundu. “Aynı fikirde olmak zorundayım herhalde.”

“Buna rağmen siz, Komatsu Bey’in söylediklerine bakılırsa, onun *Pupa Hava* için kuracağı paravan şirketin yöneticisi olmaya kalkıyorsunuz. Yani, Komatsu’nun planına her şeyinizle dahil oluyorsunuz. Başka bir deyişle, kendi isteğinizle çamura batmak üzeresiniz.”

“O kapıya çıkar elbette.”

“Benim anladığım kadarıyla, üstün bir bilgi donanımınız, derin bir entelektüel yönünüz, özgün bir

dünya görüşünüz var. Buna karşın, bu planın nereye varacağını anlamıyorsunuz. Sonraki köşeyi döndüğünüzde karşınıza ne çıkacağını bilmediğinizi söylüyorsunuz. Sizin gibi bir insan, nasıl oluyor da böylesine temelleri zayıf, riskli bir planda yer alıyor, anlam veremiyorum."

"Beni gözünde büyüttüğün için teşekkür ederim, ama işin burasında..." Ebisuno böyle söyledikten sonra bir ara bıraktı. "Seni anlıyorum."

Sonra bir an sessizlik oldu.

"Neler olacağını kimse bilemez" diye, Fukaeri aniden söze giriverdi. Sonra yine o suskun haline döndü. Kakao fincanı boşalmıştı.

"Çok doğru" dedi Ebisuno. "Neler olacağını kimse bilemez. Eri haklı."

"Fakat bir parça, öngörü niteliğinde bir şeyler olmalı en azından" dedi Tengo.

"Bir parça öngörüm var" dedi Ebisuno.

"Bu öngörünüzün ne olduğu hakkında tahminde bulunabilir miyim?"

"Elbette."

"*Pupa Hava* adlı eseri gündeme taşımak yoluyla, Eri'nin anne babasına ne olduğunu, tüm gerçekleriyle ortaya çıkartabileceksiniz. Göle taş atmak derken bunu mu kastediyordunuz?"

"Tahminin aşağı yukarı doğru" dedi Ebisuno. "*Pupa Hava* çok satanlar listesinin zirvesinde yer alırsa, medyadaki tipler sazan gibi başımıza üşüşüverir. İşin doğrusu, şamata başladı bile. Basın toplantısından sonra dergi ve televizyonların görüşme taleplerinden kurtulamıyorum. Elbette tümünü reddediyorum, ama kitap çıkınca ortalık iyice kızışır. Eğer görüşme taleplerini reddetmeye devam edersem, her yolu deneyerek Eri'nin geçmişini didik didik ederler. Eri'yle ilgili tüm gerçekler ortaya çıkar. Nerede nasıl yetiştiği, şu an kimin ona baktığı gibi konuların haber değeri var ne de olsa.

Ben de severek, isteyerek girişmiyorum bu işe. Şu an dağ başında huzurlu bir yaşam sürüyorum. Bu yaştan sonra insanların dikkatinin üzerimde toplanmasını istemem. Bunun bana hiçbir faydası olmaz. Fakat ben, kendimce ortaya bir yem atarak medyanın ilgisini Eri'nin anne ve babasına, *onların nerede olduklarına, ne yaptıklarına* yöneltmek istiyorum. Yani polisin yapamayacağı ya da yapmak istemeyeceği bir şeyi, medyaya yaptırmış olacağım. İşler yolunda giderse, bakarsın o ikisini kurtarabilirim. Nihayetinde Fukada çifti hem benim için, hem de Eri için çok önemli insanlar. Ne olduğunu öğrenmeden işin peşini bırakamam."

"Fakat Fukada çifti oradaysa bile, acaba ne sebeple yedi yıldır özgürlükleri ellerinden alınmış olabilir? Bu fazlasıyla uzun bir süre."

"Bunu ben de bilemiyorum. Yalnızca tahmin yürütebilirim" dedi Ebisuno. "Geçen sefer de söylediğim gibi tarım komünü olarak başlayan Öncüler bir noktada silahlı mücadele yanlısı Şafakçılar'dan ayrıldı; komün, çizgisini büyük ölçüde değiştirerek dini cemaat haline geldi. Şafakçılar olayı sonrasında polis cemaatin içyüzünü araştırdı, ama Öncüler'in olayla hiçbir bağlarının olmadığı sonucuna varmaktan öteye geçemediler. Sonrasında, cemaat günden güne yapısını sağlamlaştırdı. Hayır, günden güne yerine, birdenbire demek daha doğru olur. Buna rağmen, içeride neler döndüğünü hiç kimse bilmiyor. Sen de bilmiyorsundur."

"Hiçbir bilgim yok" dedi Tengo. "Ama ben televizyon izlemem, doğru dürüst gazete de okumam. Benim bilmemem genel kanı hakkında bir şey söylemez."

“Hayır, hiçbir şey bilmeyen yalnızca sen değilsin. Onlar ellerinden geldiğince dış dünyaya kapalı, gizli hareket ediyorlar. Diğer cemaatler göz önünde kalarak, müritlerini artırmaya çalışır, ama Öncüler bu yola başvurmuyor. Amaçları müritlerini artırmak değil çünkü. Sıradan cemaatlerin mürit sayısını artırmaya çalışması, gelirlerini dengede tutmak içindir. Fakat Öncüler galiba buna gerek duymuyor. Onların aradığı paradan ziyade insan. Yüksek değerlere inanan, farklı alanlarda uzman, yetenekli, sağlıklı ve genç insanlar. O yüzden kendilerini zorlayarak insanları çekmeye çalışmıyorlar. Herkesi de almıyorlar. Onlara katılmak isteyen insanların arasından, yüz yüze görüşme yoluyla seçim yapıyorlar ya da kendileri gidip yetenekli gençlerin yakasına yapışıyorlar. Bunun sonucunda, azimli, üstün nitelikli ve mücadeleci bir cemaat çıktı ortaya. Dışarıya karşı, tarımla uğraşan, dini uygulamaların dışına çıkmayan bir cemaat izlenimi veriyorlar.”

“Peki, bu cemaatin temel aldığı öğreti ne?”

“Muhtemelen belirli bir metinleri yok. Varsa bile, göstermelik bir şeydir. Kabaca söyleyecek olursak mistik bir cemaat. Ayrıntılı bir öğretiden ziyade, emek ve öğrenme yaşamlarının odağını oluşturuyor. Hem de bunu çok sıkı tutuyorlar. Herkesin dayanabileceği bir şey değil. Böylesi bir manevi yaşamı arzulayan gençler, onların bu yönünü duydukça, ülkenin her yerinden akın akın geliyorlar. Cemaattekilerin bağları çok sıkı ve sırlarını dışarıya karşı sonuna dek koruyorlar.”

“Bir cemaat liderleri var mı?”

“Görünüşte bir liderleri yok. Bireyi merkeze alan bir tapınma yerine, ortak yönetimle cemaat işlerini idare ediyormuş gibi görünüyorlar. Fakat içyüzünde ne olduğu bilinmiyor. Ben de elimden geldiği kadar bilgi toplamaya çalışıyorum, ama o parmaklıkların dışına pek bilgi sızmıyor. Yalnız, cemaat kararlı adımlarla gelişiyor ve parası da bol diyebilirim. Öncüler’in arazisi daha da genişliyor, binaların sayısı artıyor. Etrafını çevreleyen parmaklıklar da iyice sağlamlaştırılmış.”

“Bir de, Öncüler’in asıl lideri olan Fukada Bey’in adı, bir anda gündemden silindi.”

“Aynen öyle. Her açıdan doğal olmayan bir şeyler var. Duyduklarım beni ikna etmiyor” dedi Ebisuno. Fukaeri’ye şöyle bir göz atıp, sonra Tengo’ya baktı. “Mutlaka büyük bir sırrı saklamaya çalışıyorlar. Bir noktada, Öncüler içerisinde bir tür kabuk değiştirme yaşandığı kesin. Ne olduğunu bilmiyorum. Fakat bu değişimin neticesinde, Öncüler bir tarım komününden dini cemaate doğru büyük bir dönüşüm geçirdi. Bir noktadan itibaren de, dış dünyaya açık o ılımlı topluluk, oldukça gizemli, kuralları sıkı bir cemaate dönüştü.

Bir noktada Öncüler içerisinde bir ihtilal gerçekleştiğini tahmin ediyorum. Sanırım Fukada da o patırtının ortasında kaldı. Daha önce de söylediğim gibi, Fukada asla dini eğilimleri olmayan bir adamdır. Tam bir materyalisttir. Bin bir zahmetle kurduğu komünün çizgisinden sapmasını öylece izleyecek bir adam da değildir. Muhtemelen bu dönüşüm esnasında Öncüler içerisinde meydana gelen erk mücadelesini kaybetmiştir.”

Tengo bir süre Ebisuno’nun söylediklerini tarttı. “Söylediklerinizi anlayabiliyorum, ama gerçekten öyle olsa bile, Fukada Bey’i Öncüler’den ihraç etmek yeterli olmaz mıydı? Şafakçılar’la ayrılığı barışçıl yollardan hallettikleri gibi. Tutup da hapsetmelerine hiç gerek yok.”

“Haklısın. Normal bir durumda, hapsetmek gibi sıkıntılı bir işe kalkışmaya gerek olmaz. Fakat Fukada Öncüler’in önemli bir sırrını biliyordu belki de. Dış dünyanın haberdar olması durumunda sıkıntı yaratacak bir şeyi. İşte o yüzden, Fukada’yı kovmak yeterli olmamıştır.

Fukada aslında komünün kurucusu sıfatıyla, uzunca bir süre gerçek anlamda liderlik etmişti. O süre

zarfında neler döndüğünü çok iyi görmüştür. Hatta çok fazla şey bilen biri haline gelmiş de olabilir. Dahası, Fukada'nın adı dış dünyada da çok iyi biliniyordu. Tamotsu Fukada, kendi döneminin önemli bir ismiydi ve şimdi bile bazı kesimlerde karizmatik bir kişilik olarak hatırlanır. Fukada'nın Öncüler'den ayrılacak olursa, söyleyecekleri ve hareketleri, muhakkak yankı uyandıracaktı. Bu durumda, Fukada çifti ayrılmak istemiş olsalar bile Öncüler ikisini bırakamazlardı."

"O yüzden, siz Tamotsu Fukada'nın kızı Eri'yi yazar olarak sansasyonel bir şekilde sahneye çıkartıp, *Pupa Hava*'yı en çok satan kitap haline getirerek insanların dikkatini çekip, bu gizeme bir açıklama bulmak niyetindesiniz."

"Yedi yıl çok uzun bir süre. Bu süre boyunca her yolu denedim, ama hiçbir işe yaramadı. Şimdi burada cesur adımlar atmazsam, işin sırrını çözemeden her şey bitebilir."

"Eri'yi yem olarak kullanıp, kocaman bir kaplanı kafesinden çıkartmaya çalışıyorsunuz."

"İçeriden neyin çıkacağını kimse bilemez. Kaplan olduğu kesin değil."

"Fakat anlattıklarınıza bakılırsa, sizin tahmininize göre saldırgan bir şeyler çıkacak."

"Bu olası" dedi Ebisuno, düşünceli bir ifadeyle. "Sanırım sen de biliyorsundur. Kapalı homojen topluluklardan her şey çıkabilir."

Bir süre ağır bir sessizlik çöktü. O sessizliği Fukaeri bozdu.

"*Little People* geldi çünkü."

Tengo, Ebisuno'nun yanında oturan Fukaeri'nin yüzüne baktı. Her zamanki gibi, yüzü ifadeden yoksundu.

"*Little People* geldi ve Öncüler içerisinde bir şeyler değişti. Öyle mi?" diye sordu Tengo, Fukaeri'ye.

Fukaeri bu soruyu yanıtlamadı. Eliyle bluzunun boğaz kısmındaki düğmeyi kurcalıyordu.

Ebisuno kızın sessizliğini fırsat bilmiş gibi söze girdi. "Eri'nin anlattığı *Little People*'ın nasıl bir anlam taşıdığını bilmiyorum. Eri de sözcüklere dökerek açıklayamıyor. Belki de şu an için açıklamaya niyeti yok. Fakat her halükârda, tarım komünü Öncüler'in ani bir değişimle dinsel cemaat haline gelmesinde bu *Little People*'ın rol oynadığı kesin gibi."

"Ya da *Little People* ile kastedilen neyse o türden bir şeylerin" dedi Tengo.

"Aynen öyle" dedi Ebisuno. "Bu *Little People*'ın kendisi mi, yoksa *Little People* bir şeyi mi ifade ediyor bilemiyorum. Fakat en azından Eri, romanı *Pupa Hava*'da *Little People*'ı öyküye katmak yoluyla çok önemli bir gerçeği anlatmaya çalışıyor gibi geliyor bana."

Ebisuno bir süre bakışlarını kendi ellerinden ayırmadı. Sonra başını kaldırdı.

"George Orwell *1984* adlı eserinde, senin de bildiğin gibi öyküyü *Big Brother* adını verdiği diktatörlük sistemi odağında kurmuştu. Aslında Stalinizmi alegorik bir şekilde anlatıyordu. Sonrasında, *Big Brother* toplumsal bir simge haline geldi. Bu Orwell'ın başarısıydı. Fakat şu an gerçekten yaşamakta olduğumuz 1984 yılında *Big Brother* artık çok ünlü ve görüldüğü anda tanınacak bir mevhum haline geldi. Şu an burada *Big Brother* denen şey ortaya çıkacak olsa, biz parmaklarımızla onu işaret ederek, 'Dikkat! Bu *Big Brother*!' deriz. Başka bir deyişle, bu gerçeklik dünyasında artık *Big Brother*'a yer yok. Onun yerine bu *Little People* ortaya çıktı. Sence de hoş ve

ilginç bir tezat değil mi?"

Ebisuno gözünü ayırmadan Tengo'yu süzerek, gülümsemeye yakın bir ifade takındı.

"*Little People* göze görünmüyor. Köklerinde iyilik mi var, yoksa kötülük mü, onu bile anlayamıyoruz. Fakat her ne ise, kendinden emin biçimde ayağımızın altını oymayı sürdürüyor." Ebisuno sözlerinin burasında kısa bir ara verdi. "Fukada çiftinin, hatta Eri'nin başına ne geldiğini anlayabilmek için, sanırım bu *Little People*'ın ne olduğunu öğrenmemiz gerek."

"Siz bu *Little People*'ı ortaya çıkartmak için mi Eri'yi yem olarak kullanıyorsunuz?" diye sordu Tengo.

"Gerçekten var olup olmadığını bilmediğimiz bir şeyi ortaya çıkartabilir miyiz acaba?" dedi Ebisuno. Yüzündeki gülümseme hâlâ varlığını koruyordu. "Senin söylediğin 'kocaman kaplan' tanımlaması daha gerçekçi olur belki."

"Ne şekilde olursa olsun, Eri'nin yem olarak kullanıldığı gerçeğini değiştirmez."

"Hayır. Yem sözcüğünün uygun olmadığı kanısındayım. Bir hortum oluşturduğunu söylemek daha doğru olur. Nihayetinde çevresindeki şeyler de hortumun yarattığı girdaba uyarak dönmeye başlayacak. Benim beklentim bu."

Ebisuno parmağıyla havada halkalar çizdi. Sonra sözlerine devam etti.

"Eri o hortumun merkezinde. Hortumun merkezinde duran birinin hareket etmesine gerek yok. Hareket edecek olanlar çevresindekiler."

Tengo sesini çıkartmadan Ebisuno'yu dinliyordu.

"Eğer senin abartılı benzetmeni aynen kullanırsak, yalnızca Eri değil, hepimiz yem oluyoruz demektir." Ebisuno gözlerini kısarak Tengo'ya baktı. "Sen de dahil olmak üzere."

"Ben yalnızca *Pupa Hava*'yı yeniden yazdım. Deyim yerindeyse, emir eri bir teknisyenim. Komatsu Bey'in en başta söylediği buydu."

"Demek öyle."

"Fakat plan biraz rotasından çıktı galiba" dedi Tengo. "Şimdi siz, Komatsu'nun tasarladığı plan üzerinde değişiklikler yaptığınızı mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Hayır, hiçbir şeyde değişiklik yapmadım. Komatsu'nun niyeti ayrı, benimki ayrı. Şu an için bu iki *niyet* yön açısından örtüşüyor."

"Yani işler iki *niyet* üst üste gelmiş halde ilerliyor."

"Öyle de denebilir."

"Ulaşmak istedikleri hedefler farklı olan iki kişi aynı at üzerinde. Bir noktaya kadar yol tek, ama sonrası bilinmiyor."

"Yazar nitelemesini hak ediyorsun. Çok güzel bir ifade."

Tengo iç geçirdi. "Bana önümüz aydınlıkmış gibi gelmiyor. Fakat her ne olursa olsun, artık geri de dönemeyiz."

"Geriye dönmek mümkün olsa bile, en başa dönmek pek kolay değil" dedi Ebisuno.

Konuşma burada sona erdi. Tengo'nun aklına söylenecek başka bir şey gelmemişti.

Ebisuno onlardan daha erken ayrıldı. Yakınlarda bir yerde, biriyle görüşmesi olduğunu söyledi. Fukaeri kalmıştı. Tengo ve Fukaeri karşılıklı sessizce oturuyorlardı.

"Karnın acıktı mı?" diye sordu Tengo.

"Pek değil" dedi Fukaeri.

Kafe kalabalıklaşmaya başlayınca, ikisi de kalkalım teklifinde bulunmadığı halde, sessizce kalkıp kafeden çıktılar. Sonra bir süre Şincuku sokaklarında yürüdüler. Saat 6'ya yaklaşmıştı ve birçok insan telaşlı adımlarla istasyona doğru yürüyordu, ama hava henüz aydınlıktı. İlk yaz güneşi şehri sarıp sarmalamıştı. Yeraltındaki kafeden çıkınca, o aydınlık suni olarak yaratılmış hissi veriyordu.

"Şimdi nereye gideceksin?"

"Özel bir yer yok."

"Eve kadar bırakayım mı?" dedi Tengo. "Yani Şinanomaçi'deki apartman dairesine kadar. Bugün orada kalacaksın değil mi?"

"Oraya gitmiyorum" dedi Fukaeri.

"Neden?"

Kız bu soruyu yanıtlamadı.

"Oraya gitmemenin daha iyi olacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Tengo.

Fukaeri sessizce başını evet anlamında salladı.

"Peki, Öğretmen'in evine mi gideceksin?"

"Futamatao çok uzak."

"Başka gidecek yerin var mı?"

"Senin evinde kalırım" dedi Fukaeri.

"Bu pek hoş olmaz" diye yanıtladı Tengo, sözcükleri özenle seçerek. "Küçük bir daire, hem de ben tek başıma yaşıyorum. Öğretmen Ebisuno da buna izin vermez herhalde."

"Öğretmen umursamaz" dedi Fukaeri. Sonra omuzlarını kısar gibi bir hareket yaptı. "Ben de umursamam."

"Ben umursarım belki" dedi Tengo.

"Neden?"

"Yani..." diye söze başlayarak bir şeyler söylemek istediyse de, gerisi gelmedi. Ne söylemek üzere olduğunu, Tengo anımsayamadı. Fukaeri'yle konuşurken arada sırada böyle oluyordu. Bir an geliyor, ne söylemek üzere olduğunu unutuveriyordu. Güçlü bir rüzgâr esip de, konserin ortasında önündeki nota kâğıtlarını uçuruvermiş gibi.

Fukaeri sağ elini uzatıp, avutmaya çalışırmış gibi Tengo'nun elini tuttu.

"Sen anlamıyorsun" dedi kız.

"Mesela neyi?"

“Biz tekiz.”

“Tek miyiz?” dedi Tengo, şaşırarak.

“Kitabı birlikte yazdık.”

Tengo avucunda Fukaeri’nin parmaklarının gücünü hissetti. Sıkarak tutmuyordu, ama sabit, kararlı bir tutuştu.

“Haklısın. Biz birlikte *Pupa Hava*’yı yazdık. Kaplan bizi yerken de beraberiz.”

“Kaplan çıkmaz” dedi Fukaeri, ondan beklenmeyecek ölçüde ciddi bir ses tonuyla.

“Buna sevindim” dedi Tengo. Fakat bu, ona özel bir mutluluk hissi de vermiyordu. Kaplan çıkmayacaktı belki, ama onun yerine neyin çıkacağı hiç belli değildi.

Şincuku İstasyonu’nun bilet satış yerinde durdular. Fukaeri, Tengo’nun elini tutmuş, onun yüzüne bakıyordu. İnsanlar ikisinin etrafından taşkın bir ırmak gibi akıp gidiyordu.

“Tamam. Bende kalmak istiyorsan kalabilirsin” dedi Tengo, direnmekten vazgeçerek. “Ben koltukta yatabilirim.”

“Sağ ol” dedi Fukaeri.

Bu kızın ağzından ilk kez teşekkür sözcüğü duyuyorum, dedi Tengo içinden. *Hayır, belki de ilk değildir*. Fakat daha önce duyup duymadığını bir türlü anımsayamadı.

Sır paylaşan kadınlar

"*Little People*?" dedi Aomame nazik bir ses tonuyla, kızın yüzüne kısa bir bakış fırlatarak. "Söylesene, kim bu *Little People?*"

Fakat yalnızca bu iki sözcüğü söyledikten sonra, Tsubasa'nın dudakları tekrar mühürlenmiş, gözbebekleri derinliğini yeniden yitirmişti. Sanki bu iki sözcüğü söylemekle enerjisinin büyük kısmını harcamış gibiydi.

"Bildiğin birileri mi?"

Tahmin ettiği gibi, yanıt gelmemişti.

"Bu kız, şimdiye kadar birçok kez söyledi bunu" dedi Madam. "*Little People*. Ne anlama geldiğini bilemiyoruz."

Little People. Uğursuz bir tınısı var gibiydi. Aomame'nin kulakları bu hafif tınıyı, uzaklardan gelen bir gök gürlemesi gibi yakalayabilmişti.

Aomame yaşlı kadına sordu: "*Little People* mı kızın vücuduna zarar vermiş?"

Madam başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Fakat her neyse, bu *Little People*'ın bu kız için büyük anlam taşıdığı kesin."

Kız küçük ellerini masanın üzerinde birleştirmiş halde, oturuşunu hiç bozmaksızın, ifadesiz gözlerle havadaki sabit bir noktaya bakıyordu.

Aomame, Madam'a tekrar sordu: "Peki, ne olmuş?"

Madam, sesinde öfkesini ele veren bir tonla yanıtladı. "Tecavüze uğradığına dair izler var. Hem de birçok kez. Vajina ağzı ve iç kısmında, hatta rahim duvarlarında yırtılmalar var. Henüz tam olgunlaşmamış rahmine, yetişkin bir erkeğin sertleşmiş organı sokulmuş çünkü. O yüzden, dölyatağı büyük ölçüde tahrip olmuş. Doktor, büyüdüğünde bile hamile kalmasının mümkün olmadığını söyledi."

Yaşlı kadın, bilinçli olarak kızın yanında konuşuyor gibiydi. Tsubasa ise, tek kelime etmeden, konuşulanları dinliyordu. Yüzündeki ifadede bir değişim yakalamak mümkün değildi. Dudakları arada sırada hafifçe oynuyor, ama sesi çıkmıyordu. Kız sanki uzaklardaki, tanımadığı biri hakkında yapılan konuşmayı âdet yerini bulsun diye dinliyor gibiydi.

"Hepsi bu kadar da değil" dedi Madam, sakin bir sesle. "Milyonda bir olasılık, bir müdahaleyle rahim tekrar işlevine kavuşsa bile, bu kız bundan sonra, büyük ihtimalle birileriyle cinsel ilişkiye girmeyi arzulamayacaktır. Böylesine zarar gördüğüne göre, organın girdiği sırada canı çok acımış olmalı ve üstelik bu birçok kez tekrarlanmış. O acı belleğinden kolayca silinmeyecektir. Ne demek istediğimi anlıyorsundur umarım."

Aomame, başını evet anlamında salladı. Kenetlenmiş parmakları dizlerinin üzerinde duruyordu.

"Yani bu kızın içindeki yumurtaların artık gidecekleri bir yer yok. Bu..." Madam Tsubasa'dan yana bir bakış fırlattıktan sonra sözlerini tamamladı. "Bu durumda, artık şimdiden döllenemez hale geldiler demektir."

Tsubasa'nın konuşulanların ne kadarını anladığını Aomame kestiremiyordu. Fakat ne anlıyor olursa olsun, kızın hisleri alınmış gibiydi. En azından hisleri orada değildi. Yüreği başka *bir yerde*, kilitli

bir küçük odaya hapsedilmiş gibiydi.

Madam konuşmasını sürdürdü. "Hamile kalıp çocuk yapmanın kadınlar için tek yaşama amacı olduğunu söylüyor değilim. Nasıl bir yaşam seçeceği, herkesin kendine kalmış bir şeydir. Fakat bir kadının, kadın olarak doğal hakkının, birileri tarafından daha kadın bile olmazdan önce zorla elinden alınmasının affedilmez bir şey olduğunu söylemeye çalışıyorum."

Aomame sessizce başını sallayarak onayladı.

"Elbette affedilmez bir şey" diye sürdürdü Madam. Kadının sesinin hafifçe titrediğini fark etmişti Aomame. Duygularını bastıramaz hale gelmiş gibiydi. "Bu kız, bir yerden tek başına kaçmış. Nasıl kaçtığını bilemiyoruz. Fakat buradan başka gidebileceği bir yer yok. Buradan başka hiçbir yer onun için güvenli olmayacaktır çünkü."

"Bu kızın anne babası nerede?"

Madam'ın yüzünde ciddi bir ifade oluştu ve masanın üstünü tırnaklarıyla tıkırdattı. "Anne babasının nerede olduğunu biliyoruz. Fakat böylesi feci bir şeyi kabullenen de onun anne ve babası. Yani bu kız, anne babasının yanından kaçmış."

"Yani kendi kızlarına tecavüz edilmesine anne babası seyirci kaldı. Söylemek istediğiniz bu mu?"

"Yalnızca seyirci kalsalar iyi. Desteklemişler."

"Böyle bir şeyi nasıl..." dedi Aomame. Devam etmek için uygun sözcükleri bulamadı.

Madam başını iki yana salladı. "Feci bir öykü. Ne şekilde olursa olsun affedilemez. Fakat burada açıklayamayacağımız bir durum var. Basit bir aile içi şiddet durumundan çok farklı. Doktor polise bildirmek gerektiğini söyledi. Fakat biz, bildirmemesi için rica ettik. Samimiyetimiz olduğundan, bir şekilde ikna etmeyi başardık."

"Neden?" dedi Aomame. "Neden polise bildirmediniz?"

"Bu kıza yapılanlar açıkça bir vahşet, insanlığa aykırı. Ağır bir ceza verilmesi gereken, sefil bir suç" dedi yaşlı kadın, sözcükleri özenle seçerek. "Orası öyle, ama şimdi tutup da polise bildirsek bile, ellerinden ne gelir? Gördüğün gibi bu kız neredeyse hiç konuşmuyor. Açıklasa bile, anlattıklarının gerçek olduğunu gösteren bir ipucu da yok. Polise teslim edecek olursak, kızı anne babasının yanına gönderebilirler. Gidecek başka bir yeri olmadığı gibi, her şeyden önce anne babasının velayet hakkı var. Dahası, onların yanına gönderilecek olursa aynı şeyler tekrarlanacaktır. Buna izin veremeyiz."

Aomame başını sallayarak onayladı.

"Bu kızı ben kendim büyüteceğim" dedi Madam, kendinden emin bir ses tonuyla. "Hiçbir yere bırakmam. İster ailesi, ister kim gelirse gelsin, vermeye niyetim yok. Başka bir yere saklar, kendim büyütürüm."

Aomame bir süre, bir kadına bir kıza baktı durdu.

"Peki, bu kıza cinsel şiddet uygulayan adam belli mi? Tek bir kişi mi?" diye sordu Aomame.

"Belli. Bir kişi."

"Fakat o adamı şikâyet edemiyoruz."

"Adamın muazzam bir gücü var" dedi Madam. "Karşı konulmaz bir güç. Bu kızın ailesi de o adamın etkisi altındaydılar. Şimdi de öyleler. O adamın emirlerine harfiyen uyuyorlar. Kişiliksiz, karar verme yetisinden yoksun insanlar. Onlar için, o adamın söyledikleri mutlak gerçek. O yüzden, kızlarını vermeleri istendiğinde, karşı çıkmamışlar. Adamın söylediklerini kabul edip, kızlarını seve seve vermişler. Başına neler geleceğini bildikleri halde."

Madam'ın söylediklerini tam olarak anlaması zaman aldı. Aomame kendini zorlayarak, durumu kafasında netleştirmeye çalıştı.

"Özel bir topluluk mu söz konusu?"

"Evet, öyle. Sığ, hastalıklı bir maneviyatı paylaşan insanlardan oluşan özel bir topluluk."

"Gizemli cemaat gibi bir şey mi?" diye sordu Aomame.

Yaşlı kadın başını evet anlamında salladı. "Evet. Hem de son derece kötücül, tehlikeli bir cemaat."

Öyle olduğu kesindi. Başka bir şey olamazdı. Kendilerine emredildiği şekilde hareket eden insanlar topluluğu. Kişilikten, karar verme yetisinden yoksun insanlar. *Aynı şeyler benim başıma da gelebilirdi*, dedi Aomame içinden, dudaklarını ısırarak.

Elbette Şahitler içerisinde tecavüz olayıyla karşılaşmak gibi bir durum söz konusu değildi. En azından kendisi, cinsel türden bir tehditle karşılaşmamıştı. Çevresindeki tüm "kız ve erkek kardeşler" uysal, dürüst insanlardı. İnanç konusunu ciddiye alan, bazı durumlarda canlarını ortaya koymak pahasına, öğretiye saygı göstererek yaşayan insanlardı. Fakat doğru dürtüler, ortaya her zaman doğru sonuçlar çıkartmaz. Dahası, tecavüzde hedef yalnızca bedenle sınırlı da değildir. Şiddet her zaman gözle görülecek şekilde ortaya çıkmadığı gibi, her yara da kanamaz.

Tsubasa, Aomame'ye, kendisinin aynı yaşlarda olduğu sıralardaki halini anımsatıyordu. *Ben kendi irademle, oradan bir şekilde kaçmayı başardım. Fakat bu kız, canı böylesine feci bir şekilde acıtıldıktan sonra asla eski haline dönemez. Yüreği bir daha asla eski haline dönemeyebilir.* Aomame bunları düşündükçe, göğsüne müthiş bir sancı saplandı. Kendisi de bu hale düşmüş olabilirdi; Tsubasa'da bunu görüyordu.

"Aomame" dedi Madam, bir şeyi itiraf edermiş gibi. "Şimdi artık söyleyebilirim. Ayıp olacağını bilmekle birlikte, senin hakkında araştırma yaptırmıştım."

Aomame bu sözler üzerine kendini toparlayıp, kadının yüzüne baktı.

Madam sözlerini sürdürdü. "Seninle burada ilk kez konuştuktan hemen sonra. Umarım seni incitmedim."

"Hayır, incinmem" dedi Aomame. "Benimle ilgili araştırma yaptırmanız, konumunuz gereği çok doğal. Benim yaptığım iş, sıradan bir iş değil ne de olsa."

"Haklısın. Biz çok hassas, ince bir çizgi üzerinde yürüyoruz. İşte o yüzden, birbirimize güvenmek zorundayız. Fakat karşımızdaki kim olursa olsun, nasıl bir insan olduğunu öğrenmeden güvenmek de mümkün değil. Onun için, seninle ilgili her şeyi araştırttım. Bugünden uzak geçmişine kadar. Elbette, *hemen hemen her şeyi*. Hiç kimse, başka bir insanın her şeyini tam anlamıyla öğrenemez. Muhtemelen Tanrı bile."

"Şeytan bile" dedi Aomame.

“Şeytan bile” diye tekrarladı Madam. Sonra yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Senin de çocukluk yıllarında, bir cemaat meselesi yüzünden yüreğinin yaralandığını biliyorum. Ailen tutkulu birer Şahitler müridiydi ve halen de öyleler. Dahası, itikadını kaybettiğin için seni affetmeyi asla düşünmüyorlar. Bu şimdi bile üzüyordur seni.”

Aomame sessizce başını sallayarak onayladı.

Madam devam etti: “Dürüstçe fikrimi söyleyecek olursam, ben Şahitler’in düzgün bir mezhep olmadığını düşünüyorum. Eğer sen çocukluğunda büyük bir yara almış olsaydın ya da ameliyat gerektiren bir rahatsızlığın olsaydı, ölüp gidebilirdin. İncil’e kelimesi kelimesine uyacağız diye, insanın hayatta kalması için gerekli ameliyatları bile reddeden bir öğreti, ancak çarpık cemaatlerde söz konusu olabilir. Bu insan mantığını aşan, çarpık bir dogma.”

Aomame başını evet anlamında salladı. Kan naklini reddetme prensibi, Şahitler müritlerinin çocuklarının kafasına kazınan ilk şeylerden biriydi. Saf bir beden ve ruh ile ölerek cennete gitmenin, Tanrı’nın öğretisine karşı gelip, başkasından kan alarak cehenneme düşmekten daha büyük bir mutluluk olduğu öğretilirdi. Bunun istisnası asla söz konusu değildi. Cehenneme düşmek ya da cennete gitmek. Ya biri ya diğeri, başka bir yol yoktu. Bir çocuğun böyle bir mantığın, ortak toplumsal değerler, hatta bilim açısından doğru olup olmadığını tartması mümkün değildi. Çocukların anne babalarının öğrettiklerine inanmaktan başka seçenekleri de yoktu zaten. *Eğer küçük bir çocukken bana kan verilmesini gerektiren bir durumla karşılaşmış olsaydım, anne babamın emrettiğini yaparak kan almayı reddeder, öylece ölüp giderdim. Sonra cennet mi olurdu, yoksa başka bir yer mi bilinmez, oraya yollarlardı beni de.*

“Bu gizemli cemaat ünlü bir şey mi?” diye sordu Aomame.

“Öncüler adıyla biliniyorlar. Elbette sen de duymuşsundur. Bir dönem neredeyse her gün gazetelere çıkarlardı ne de olsa.”

Aomame bu adı hiç duymamıştı. Fakat hiçbir şey söylemeksizin, başını ne anlama geldiği belirsiz biçimde salladı. Böyle yapmasının daha iyi olacağını düşünmüştü. Aomame kendisinin, aslında olması gereken 1984 yılında değil, değişikliklere uğramış 1Q84 yılındaki dünyada yaşadığının bilincindeydi. Bu henüz bir varsayımdan ibaretti ama günden güne gerçekliği perçinleniyordu sanki. Dahası, bu yeni dünya henüz kendisinin bilmediği tonlarca bilgi barındırıyor gibiydi. Sürekli temkinli davranmak zorundaydı.

Madam konuşmaya devam ediyordu: “Öncüler esasen küçük bir tarım komünü olarak yola koyulmuştu. Şehirlerden kaçan yeni-sol grubu etrafında toplanmışlardı, ama bir noktadan itibaren yön değiştirerek dini cemaate dönüştüler. Bu dönüşümün nedeni ve ne şekilde geliştiği bilinmiyor. Garip olmasına garip bir durum. Fakat neticede, üyelerin büyük çoğunluğu bu dönüşümden sonra da orada kalmaya devam ettiler. Şimdi dini tüzel kişilik onayı almış durumdalar, ama cemaatin iç yapısı hakkında neredeyse hiçbir şey bilinmiyor. Temelde Budizmin gizemli mezheplerinden biri olduğu söyleniyor, ama öğretilerinin içeriği uyduruktur herhalde. Fakat bu cemaat hızla mürit sayısını artırarak, devasa bir oluşum haline gelme yolunda ilerliyor. *O büyük olayla* bir şekilde ilgileri olduğu halde, cemaatin imajı hiç zedelenmedi. Adamlar son derece bilinçli hareket ettiler çünkü. Aksine, reklamları yapılmış oldu.”

Madam kısaca soluklandıktan sonra sözlerine devam etti:

“Dış dünyadaki insanların neredeyse hiç bilmedikleri bir şey, ama bu cemaatin ‘Lider’ diye

adlandırılan bir başları var. Adamın özel yeteneklere sahip olduğu sanılıyor. O yeteneklerini kullanarak, bazen zor hastalıkları iyileştirdiği oluyormuş, kehanetlerde bulunuyor, doğaüstü şeyler yapıyormuş. Elbette düzenbazlıktan başka bir şey değildir, ama bunun da etkisiyle, çok sayıda insan cemaatin cazibesine kapılıyor."

"Doğaüstü şeyler?"

Madam güzel kaşlarını hafifçe çattı. "Bunların ne anlama geldiğini somut olarak bilemiyoruz. Dürüst olmak gerekirse, benim bu türden gizemli cemaatlere hiç merakım yoktur. Çok eski zamanlardan beri, bu tür düzenbazlıklar dünyanın her yerinde zaman zaman ortaya çıkmıştır. Başvurulan yöntem hep aynıdır. Yine de, her zaman insanları etkilemeyi başarırlar. İnsanların büyük çoğunluğu gerçeklere inanmak yerine, gerçek olmasını arzuladıkları şeylere inanırlar. Bu insanlar gözlerini ne kadar açarlarsa açsınlar, aslında hiçbir şey görmezler. Böyle insanları düzenbazlıkla kandırmak da bebek avutmaktan farksızdır."

"Öncüler" dedi Aomame, yüksek sesle. *Hızlı tren adı gibi,* dedi içinden. Hiç de bir dini cemaat adı gibi değildi.

"Öncüler" sözcüğünü duyunca, orada gizli özel bir tınıyı yakalamış gibi, Tsubasa bir an gözlerini indiriverdi. Fakat hemen sonra başını tekrar kaldırarak, en baştaki duruşuna döndü. Kızın içinde bir anlığına küçük bir girdap oluşmuş, sonra yok olup gitmiş gibiydi.

"Bu Öncüler cemaatinin başı Tsubasa'ya tecavüz eden adam" dedi Madam. "Ruhsal aydınlanma için kıza yol gösterme bahanesiyle, zorla yapmış. İlk âdetini görmeden önce ayinin yapılması gerektiğini söylemiş anne babasına. Böylesi lekelenmemiş bir kız çocuğu olmazsa ruhsal aydınlanmasını sağlayamazmış. O esnada ortaya çıkan şiddetli acı, bir üst aşamaya geçebilmek için, kaçınılmaz bir kapıymış. Anne babası bu laflara gözü kapalı inanmışlar. İnsanın aptallığının nerelere varabileceğini görmek, gerçekten şaşırtıcı. Durum yalnızca Tsubasa olayıyla sınırlı değil. Elde ettiğimiz bilgilere göre cemaat içerisindeki diğer kızlara da aynı şey yapılmış. Cemaatin başı, çarpık cinsel eğilimleri olan bir sapık. Şüpheye hiç yer yok. Cemaat ve öğretisi, onun bu özel arzularını gizlemeye elverişli bir kılıf yalnızca."

"Bu cemaat liderinin bir adı var mı?"

"Maalesef, henüz adını bilmiyoruz. Yalnızca 'Lider' denildiğini biliyoruz, o kadar. Nasıl bir adamdır, nasıl bir geçmişten geliyor, nasıl bir görüntüye sahiptir, bilinmiyor. Ne kadar araştırırsak araştıralım, hiçbir bilgiye ulaşamadık. Yamanaşi ilindeki dağlık bölgede bulunan cemaat merkezine kapanmış, neredeyse hiç dışarı çıkmıyor. Cemaat içerisinde de onunla görüşebilen insan sayısı sınırlı. Sürekli karanlık bir yerde, meditasyon yapıyormuş."

"Ama onun aynı şeyleri yapmaya devam etmesine daha fazla izin veremeyiz."

Madam Tsubasa'ya bir göz atıp, başını evet anlamında salladı. "Başka kurbanların olmasına göz yumamayız. Senin de görüşün bu değil mi?"

"Yani, bir şekilde bizim müdahale etmemiz gerekiyor."

Madam elini uzatıp, Tsubasa'nın elinin üzerine koydu. Bir süre sessiz kaldı. Sonra dudaklarını araladı. "Aynen öyle."

"Adamın bu sapık eylemlerini tekrarladığı kesin, değil mi?" diye sordu Aomame, yaşlı kadına.

Yaşlı kadın başını sallayarak onayladı. "Bu kızların maruz kaldığı tecavüzün örgütlü olduğuna dair kanıtlarımız var."

"Eğer doğruysa, affedilemez bir durum" dedi Aomame, sakin bir ses tonuyla. "Söylediğiniz gibi, başka kurbanların olmasına izin veremeyiz."

Yaşlı kadının zihninde düşünceler birbirine dolanmış, birbirleriyle yarışmaya başlamış gibiydi. Sonra konuştu.

"Bu Lider denilen adam hakkında daha ayrıntılı, daha derinlemesine bilgi edinmeliyiz. Muğlak tek nokta bile kalmamalı. Ne de olsa, insan hayatı söz konusu."

"O adam hiç dışarıya çıkmıyor, değil mi?"

"Evet, öyle. Büyük olasılıkla çok da sıkı korunuyordur."

Aomame gözlerini kısıp, elbise dolabının çekmecesinde duran, özel yapım buz kıracağını gözünün önüne getirdi. O ince ve sivri ucunu. "Galiba zor bir iş olacak" dedi Aomame.

"*Son derece* zor bir iş" dedi Madam. Elini Tsubasa'nın elinin üzerinden çekerek, ortaparmağını usulca kaşına değdirdi. Sık karşılaşılan bir hareket değildi, ama bir şeyleri derinlemesine düşündüğüne işaretti.

"Benim Yamanaşi ilinin dağlık kesimine kadar gidip, sıkı korunan cemaat arazisine gizlice girmem, o Lider'in hakkından gelerek, sonra da elimi kolumu sallayarak oradan ayrılmam, gerçekten çok zor. Ninja filmi olsa neyse de..."

"Sana o kadarını yaptırmaya niyetim yok elbette" dedi Madam, ciddi bir ses tonuyla. Sonra Aomame'nin sözlerinin şaka olduğunu yeni fark etmiş gibi, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriverdi. "Bu söz konusu değil."

"Aklıma takılan bir şey daha var" dedi Aomame, yaşlı kadının gözlerine bakarak. "Şu *Little People* meselesi. Kimdir bu *Little People*? Tsubasa'ya ne yapmışlar? Bu *Little People* hakkında da bilgiye ihtiyacımız olabilir."

Madam kaşının üzerinde duran parmağını çekmeden yanıtladı: "Bu benim de aklıma takıldı. Bu kız neredeyse hiç konuşmuyor, ama az önce söylediği gibi, *Little People* lafını birçok kez etti. Büyük olasılıkla büyük bir anlamı var. Fakat *Little People*'ın neyin nesi olduğunu söylemiyor. Konu oraya gelince dudakları mühürleniyor. Biraz daha zaman ver lütfen. O konuyu da araştırırız."

"Öncüler hakkında daha ayrıntılı bilgi edinebilmek için aklınıza bir yol geliyor mu?"

Yaşlı kadının yüzünde dingin bir gülümseme belirdi. "Bir şekli olup da, parayla satın alınamayacak hiçbir şey yoktur. Dahası, bende o para var. Özellikle bu seferki meselede, biraz zaman harcamak gerekebilir, ama gerekli bilgiyi mutlaka elde ederim."

Ne kadar para olursa olsun, satın alınamayacak şeyler elbette var, dedi Aomame içinden. *Mesela ay.*

Aomame konuyu değiştirdi. "Gerçekten Tsubasa'yı alıp yetiştirmek niyetinde misiniz?"

"Evet, ciddiyim. Resmen evlat edineceğim."

"Bildiğinizi sanıyorum, ama yasal prosedürler o kadar basit olmasa gerek. Ne de olsa, durum ortada."

“Bunu elbette biliyorum” dedi Madam. “Her yolu denerim. Elimden gelen her şeyi yapmak niyetindeyim. Bu kızı hiç kimseye vermem.”

Yaşlı kadının sesine acılı bir ton karışıyordu. Kadın Aomame’nin karşısında, o ana kadar duygularını hiç bu ölçüde açığa vurmamıştı. Bu, Aomame’nin dikkatini çekmişti. Yaşlı kadın da Aomame’deki tedirginliği hissetmiş gibiydi.

Madam bir şeyi itiraf edermiş gibi konuşmaya başladı: “Bu hiç kimseye anlatmadığım bir şey. Şimdiye kadar hep yüreğimde saklı tuttum. Sözcüklere dökmek acı veriyor çünkü. Gerçeği söylemek gerekirse, kızım intihar ettiğinde hamileydi. Hamileliğinin altıncı ayındaydı. Kızım herhalde, o adamın çocuğunu doğurmak istemedi. O yüzden canına kıyarak karnındaki bebeği de yanında götürdü. Eğer doğurabilmiş olsaydı, şimdi bu kızla aynı yaşta olacaktı. O gün ben, benim için çok değerli iki canı aynı anda yitirdim.”

“Üzüldüm” dedi Aomame.

“Fakat için rahat olsun. Bu özel durum, kararlarımı etkiliyor değil. Seni gereksiz yere tehlikeye atmam. Sen de benim her şeyden çok önem verdiğim kızımsın. Biz artık, bir aileyiz.”

Aomame sessizce başını evet anlamında salladı.

“Aramızda kan bağından daha önemli bir bağ var” dedi Madam, sakin bir ses tonuyla.

Aomame başını bir kez daha salladı.

“O adam, ne pahasına olursa olsun temizlenmeli” dedi Madam, kendi kendine konuşur gibi. Sonra Aomame’nin yüzüne baktı. “İlk fırsatta, başka dünyaya göndermek gerek. Başka birilerinin daha canını yakmadan önce.”

Aomame masanın karşısında oturan Tsubasa’nın yüzüne baktı. Gözleri hiçbir yere odaklanmıyor gibiydi. Onun baktığı şey, hayali bir noktaydı yalnızca. Aomame’nin gözüne, kız boş bir kabukmuş gibi görünüyordu.

“Fakat aynı zamanda, aceleye getirmemeliyiz” dedi yaşlı kadın. “Son derece dikkatli, sabırlı olmamız gerek.”

Aomame, Madam ve Tsubasa adlı kızı bırakıp tek başına odadan ayrıldı. Tsubasa uyuyana kadar yanında kalmak istediğini söylemişti Madam. Birinci kattaki salonda dört kadın yuvarlak masanın etrafına dizilmiş, yüzlerini birbirine yaklaştırarak alçak sesle konuşuyorlardı. Bu, Aomame’ye gerçek bir manzara gibi görünmemişti. Kadınların hali, hayali bir resmin eskizi gibiydi. Eksizin ismi ise *Sır Paylaşan Kadınlar* olabilirdi belki de. Aomame önlerinden geçip gitse bile kadınların oluşturduğu o eskizde bir değişim olmamıştı.

Aomame giriş kapısının dışında çömelerek Alman kurt köpeğini bir süre okşadı. Köpek neşeyle kuyruk sallıyordu. Aomame, köpekle her karşılaştığında köpeklerin nasıl bu kadar koşulsuzca mutlu olabildiklerini düşünüyor ve bu durum garibine gidiyordu. Aomame doğduğundan beri köpek, kedi, kuş dahil hiç hayvan beslememişti. Kendine saksıda çiçek almışlığı bile yoktu. Sonra Aomame bir an gökyüzüne bakmayı hatırladı. Fakat gökyüzü yağmur mevsiminin gelişini hissettiren tombul kurşuni bulutlarla kaplanmıştı. Ayı görmek mümkün değildi. Rüzgârsız sakin bir geceydi. Bulutların ardında ay ışığı hafifçe kendini hissettirse de kaç tane ay olduğu belli olmuyordu.

Metro istasyonuna kadar yürürken Aomame dünyanın tuhaflığını düşündü. Madam'ın söylediği gibi eğer biz gen taşıyıcısı olmaktan ibaretsek, nasıl oluyordu da hatırı sayılır bir kısmımız tuhaf ömürler sürmek zorunda kalıyordu peki? Bizler sade bir hayatı basitçe sürdürüp, zamanımızı gereksiz şeyler düşünmeden sadece var olmak ve üremek için harcarsak, genetik hedefimiz, DNA iletmekten ibaret amacımız gerçekleşmiş olmayacak mıydı? Yolundan sapmış, bazen anormal denebilecek türden bir ömür sürmek genler için bir fayda sağlıyor muydu acaba?

İlk âdetini görmemiş bir kız çocuğuna tecavüz etmekten keyif alan erkekler. Sağlam yapılı, gay *korumalar. Kan naklini reddederek kendi isteğiyle ölüme giden inanmış insanlar. Hamileliğinin altıncı ayında uyku ilacı içerek intihar eden kadınlar. Sorun çıkaran erkekleri, boyunlarına sivri iğne saplayarak öldüren kadınlar. Kadınlardan nefret eden erkekler. Erkeklerden nefret eden kadınlar. Böyle insanların dünyada var olması genlere ne gibi bir fayda sağlıyor acaba? Genler, böylesi dolambaçlı öyküleri, çok renkli eğlenceler gibi mi görüyor, yoksa herhangi bir amaç doğrultusunda mı kullanıyor?*

Aomame bilmiyordu. Onun bildiği, artık kendisi için başka bir yaşam biçimi seçemeyeceğiydi. *Her ne olursa olsun ben bu ömrü sürmek durumundayım. Ürünü iade edip yenisiyle değiştirmem mümkün değil. Ne kadar tuhaf bir şey olsa bile, bu benim, yani bu taşıyıcının varoluş şekli.* Aomame yürürken, *Madam ve Tsubasa keşke mutlu olabilseler* diye düşündü. Eğer ikisi gerçekten mutlu olabileceklerse kendisini bunun için feda etmeyi bile düşünürdü. *Benim söz konusu edilebilecek bir geleceğim yok ne de olsa.* Fakat dürüst olmak gerekirse onların ileride huzurlu ve dolu dolu bir ömür, belki de en azından normal bir ömür yaşayabileceklerini düşünmüyordu Aomame. *Biz az çok aynı türdeniz,* dedi Aomame içinden. *Yaşam sürecinde her birimiz fazlasıyla ağır bir yükü omuzlamak zorunda kalmışız. Madam'ın söylediği gibi biz tek bir aile gibiyiz. Derin yürek yaraları şeklinde ortak noktalarımız var, eksikliklerimiz var. Sonu gelmeyen bir savaşı sürdüren büyük bir aileyiz.*

Bunları düşünürken erkek bedenini arzuladığını fark etti Aomame. *Neden tutup da böyle bir anda erkek istiyorum acaba*, diye içinden geçirerek başını iki yana salladı. Bu cinsel istek ruhsal gerilimden mi kaynaklanıyordu, içindeki yumurtalardan gelen doğal bir çağrı mıydı, yoksa genlerin sinsi bir planı mıydı bilemiyordu. Fakat bu istek, kökleri oldukça derine inen bir şeydi. Ayumi olsa mutlaka, "Kendimizi salıverip gönlümüzce yapalım şu işi" derdi herhalde. Aomame, *ne yapsam acaba* diye düşündü. Her zamanki bara gidip uygun bir erkek bulabilirdi. Roppongi metroyla bir istasyon uzaktaydı. Fakat Aomame aşırı yorgundu. Üstelik bir erkeği kendine çekebilecek kılıkta da değildi. Makyaj yapmamış, bez ayakkabılarını giymiş, elinde de naylon spor çantası vardı. *Eve dönüp bir kırmızı şarap açayım, mastürbasyon yaptıktan sonra yatıp uyuyayım*, dedi. *En iyisi bu olur. Bir de ay hakkında düşünmeyi artık bırakayım.*

Hiroo'dan Ciyugaoka'ya giderken trende karşı koltukta oturan adam, görünüm itibariyle Aomame'nin hoşlandığı türdendi. Muhtemelen kırklı yaşlarının ortasındaydı, yüzünün şekli yumurtayı andırıyordu, alnı bir parça açılmıştı, kafasının şekli de fena değildi. Yanakları pembeydi ve şık, siyah çerçeveli ince bir gözlük takmıştı. Giysi seçimi de ince bir zevki yansıtıyordu. Yazlık ince pamuklu ceket altına beyaz polo tişört giymiş, deri evrak çantasını dizlerinin üzerine koymuştu. Ayakkabıları kahverengi mokasendi. Çalışan biri gibi görünüyordu, ama çalıştığı yer resmi kıyafetler giyilen bir

şirket değildi galiba. Bir yayınevi editörü, küçük bir inşaat bürosunda çalışan bir mühendis ya da tuhafiyeci gibi bir şey olmalıydı. Adam, kapağı kâğıtla kaplanmış cep kitabını kendini kaptırmış bir şekilde okuyordu.

Eğer mümkün olsa, Aomame o adamla bir yere gidip doyasıya seks yapmak isterdi. Adamın sertleşmiş penisini sımsıkı tuttuğunu hayal etti. Kan dolaşımı durana kadar sıkıca elinde tutmak isterdi. Sonra diğer eliyle hayalarını nazikçe okşardı. Aomame'nin dizlerinin üzerindeki elleri sabırsızlanmaya başladı. Farkına varmadan parmakları kapanıp açılmaya koyulmuştu. Her nefes alışında omuzları yükselip alçalıyordu. Dilinin ucuyla dudaklarını usulca yaladı.

Fakat Aomame Ciyugaoka'da inmek zorundaydı. Karşısındaki adam, onun erotik hayallerinin nesnesi haline geldiğini öğrenemeden nereye gidecekti, bilmiyordu, ama öylece koltuğunda oturmuş cep kitabını okumaya devam ediyordu. Karşısındaki koltukta nasıl bir kadının oturduğunu hiç fark etmemiş gibiydi. Trenden inerken Aomame, adamın elinden o beş para etmez cep kitabını alıp firlatmak isteğine kapıldı, ama elbette böyle bir şey yapmadı.

Geceyarısı saat 1'de Aomame yatağında derin bir uykuya daldı. Erotik bir rüya gördü. Rüyasında greyfurt büyüklüğünde, güzel bir çift memesi vardı. Meme uçları sertleşmişti ve büyüktü. Aomame, o memeleri bir adamın belinin altına yapıştırmıştı. Giysilerini çıkarıp ayakucuna asmış, çıplak halde bacaklarını açmış uyuyordu. Uyuyan Aomame'nin bilmesine imkân yoktu, ama gökyüzünde o sırada iki ay yan yanaydı. Biri eskiden beri bildiği büyük aydı, diğeri ise yeni küçük ay.

Tsubasa ile yaşlı kadın aynı odada uykuya dalmışlardı. Tsubasa, kareli yeni pijamasını giymiş, yatağında iyice büzülmüş, uyuyordu. Yaşlı kadın ise üzerinde giysileriyle okuma koltuğunda uykuya dalmıştı. Dizlerinde battaniye vardı. Tsubasa uyuduktan sonra çıkmak niyetindeydi, ama öylece uyuyakalmıştı. Bir tepenin üstünde yer alan binanın çevresi sessizliğe gömülmüştü. Arada sırada uzaklardaki caddelerden hızını artırarak geçen motosikletlerin gürültüsü, ambulansların sirenleri duyuluyordu yalnızca. Alman kurt köpeği de ana kapının önünde kıvrılmış uyuyordu. Pencerenin perdesi çekiliydi, dışarıdaki cıva lambasının ışığı perdeyi beyaza boyamıştı. Bulutlar dağılmaya başlamıştı, yan yana iki ay arada sırada bulutların arasından yüzlerini gösteriyordu. Dünyadaki bütün denizler akıntılarına yön veriyorlardı.

Tsubasa, yanağını yastığa iyice yapıştırmış, dudakları hafif aralık, uyuyordu. Solukları son derece sessizdi. Vücudu ise neredeyse hiç hareket etmiyordu. Arada sırada omuz başı hafifçe seğirirmiş gibi titriyordu yalnızca. Kâkülleri gözlerinin üzerine dökülmüştü.

Neden sonra kızın ağzı yavaşça açıldı; *Little People* çıkmaya başladı. Çevrenin durumunu kolaçan ederek dikkatle birer birer kendilerini göstermeye başladılar. Yaşlı kadın uyanacak olsa onları görebilirdi, ama derin bir uykudaydı. Uzunca bir süre uyanacak gibi de durmuyordu. *Little People* bunu biliyordu. *Little People* toplam beş kişiydi. Tsubasa'nın ağzından çıkıp geldiklerinde, Tsubasa'nın serçeparmağı büyüklüğündeydiler, ama dışarı çıkınca katlanmış bir şeyin açılması gibi, vücutlarını kıvıra kıvıra 30 santim uzunluğa ulaştılar. Hepsinin üzerinde de özelliği olmayan giysiler vardı. Yüz hatlarında da belirgin bir özellik yoktu. Onları birbirinden ayırabilmek mümkün değildi. Yataktan usulca inip yatağın altından elma büyüklüğünde bir nesneyi çekip çıkardılar. Sonra onun çevresinde halka oluşturarak kendilerini kaptırmış halde o şeyi kurcalamaya başladılar. Beyaz, gergin bir şey. Ellerini havaya uzatıp, havadan çıkarttıkları beyaz, yarı şeffaf ipliği kullanarak, o nesneyi yavaş yavaş büyüttüler. İplik yapışkanlı gibiydi. Hangi arada olduysa boyları artık neredeyse 60

santime yaklaşmıştı. Boylarını istedikleri gibi değiştirebiliyorlardı sanki.

Yaptıkları iş saatlerce sürdü. Beşi de hiç ses çıkarmadan işlerine yoğunlaşmışlardı. Disiplinli bir ekip gibi çalışmaktaydılar. Hiç ara vermiyorlardı. Tsubasa ve yaşlı kadın o süre boyunca hiç kımıldamadan uyumaya devam ettiler. Sığınma evindeki diğer kadınlar da, her biri kendi yatağında derin uykularındaydı. Alman kurt köpeği rüya görüyor olsa gerek, çimenlerin üzerine yatmış, bilincinin derinliklerinden gelen hafif hırıltılar çıkarıyordu. Yukarıda iki ay, sözleşmiş gibi dünyayı garip ışıklarıyla aydınlatıyorlardı.

Zavallı Gilyaklar

Tengo uyuyamadı. Fukaeri, üzerinde onun pijamasıyla onun yatağına girip derin bir uykuya dalmıştı. Tengo, küçük koltuğun üzerinde uyumak için basit bir hazırlık yapmıştı (o koltukta sık sık öğlen uykusuna yattığından pek rahatsız hissetmemişti kendini), ama uzandığı halde hiç uykusu gelmeyince mutfak masasının başına geçerek uzun romanını yazmaya devam etti. Elektronik daktilo yatak odasında olduğundan, teksir kâğıdı üzerine tükenmezkalemle yazıyordu. Bu konuda da bir rahatsızlık hissetmiyordu. Yazma hızı ve kayıtların saklanması açısından elektronik daktilo kullanışlı bir aletti, ama Tengo klasik yöntemi, kâğıt üzerine harfleri yazmayı daha çok seviyordu.

Geceleyin yazmak Tengo'nun pek sık yaptığı bir şey değildi. Dışarısı aydınlıkken ve insanların normalde gezip dolaştıkları saatlerde işini yapmak hoşuna giderdi. Etraf karanlığa gömülüp de derin bir sessizliğin hâkim olduğu saatlerde yazdığında, metin bazen fazlasıyla ağır bir hal alabiliyordu. Geceleyin yazdığı kısımları sık sık gün ışığında yeniden yazması gerektiği de oluyordu. Bu zahmete girmektense en baştan aydınlık saatlerde yazmak çok daha iyiydi.

Fakat uzun bir süreden sonra ilk kez gece vakti eline tükenmezkalemi alıp yazmaya başlayınca kafasının gayet iyi çalıştığını fark etti. Hayal gücü canlanmış, öykü özgürce akmaya başlamıştı. Bir fikir, bir başka fikre kolayca bağlanıyordu. Bu akışın kesildiği anlar, neredeyse yok gibiydi. Tükenmezkalemin ucu durup dinlenmeden beyaz kâğıdın üzerinde sesler çıkartmayı sürdürüyordu. Eli yorulunca tükenmezkalemi bırakıp, piyanistlerin parmak açma çalışması yapmaları gibi sağ elinin parmaklarını açıp kapatıyordu. Saat 01.30'a yaklaşmıştı. Tuhaf biçimde dışarıdan hiç ses duyulmuyordu. Şehrin göğünü kaplayan kalın, pamuk gibi bulutlar gereksiz sesleri emiyordu sanki.

Sonra tekrar tükenmezkalemi eline alıp kâğıdın üzerine sözcükleri sıralamayı sürdürdü. Metni yazarken bir an aklına geliverdi. Ertesi gün kendisinden büyük kadın arkadaşının, evine geleceği gündü. Kadın hep cuma günleri, öğleden önce 11 sıralarında geliyordu. O gelmeden Fukaeri'yi bir yerlere göndermek zorundaydı. Fukaeri'nin parfüm ya da kolonya kullanmıyor olması büyük şanstı. Eğer birilerinin kokusu yatakta kalacak olursa, kadın hemen farkına varırdı herhalde. Tengo, kadının dikkatli ve fazla kıskanç biri olduğunu çok iyi biliyordu. Tengo için ise, kadının kocası ile arada sırada seks yapması önemli değildi. Fakat Tengo başka bir kadınla çıkacak olduğunda kadın arkadaşı ciddi ciddi öfkeleniyordu.

"Karıkoca arasındaki seks biraz farklıdır" diye açıklamıştı kadın. "Farklı bir hesap gerektirir."

"Farklı hesap?"

"Türü farklı yani."

"Duyguların farklı bir biçimde kullanıldığı anlamında mı söylüyorsun?"

"Aynen öyle. Kullanılan beden kısımları aynı olsa bile duyguları kullanırken bir ayrım yapmak gerekir. Zaten öylesi de daha iyi olur. Yetişkin bir kadın olarak ben bunu başarabilirim. Fakat sen başka bir kadınla yatacak olursan asla affetmem."

"Öyle bir şey yapmıyorum" dedi Tengo.

"Sen başka bir kadınla seks yapmıyor olsan da" dedi kadın arkadaşı, "böyle bir olasılığı düşününce bile hakarete uğramış gibi hissediyorum kendimi."

"Yalnızca olasılık söz konusu diye mi?" demişti Tengo şaşırarak.

“Sen kadınların duygularını pek anlamıyorsun galiba. Bir de tutmuş roman yazıyorsun.”

“Bu söylediklerinin çok adaletsiz olduğunu düşünüyorum ama.”

“Öyle olabilir. Fakat telafi ederim bunu, merak etme” demişti kadın ve bu da yalan değildi.

Kendinden yaşça büyük o kadın arkadaşıyla ilişkisi Tengo’yu tatmin ediyordu. Kadının genel anlamda güzel olduğu söylenemezdi. Hatta pek fazla rastlanmayan türden bir yüzü vardı. O yüzü görüp de çirkin olduğunu düşünenler de olabilirdi. Fakat kadının yüzü nedense en baştan beri Tengo’nun hoşuna gitmişti. Kadının cinsel partner olarak da şikâyet edilecek bir yanı yoktu. Dahası Tengo’dan çok fazla şey de talep etmiyordu. Haftada bir kez üç dört saati birlikte geçiriyorlar, tadı damakta kalacak şekilde seks yapıyorlardı. Kadın, mümkünse iki kez seks yapmak istiyordu. Tengo başka kadınlara yaklaşmasın diye herhalde. Kadının Tengo’dan istedikleri temelde bunlardı. Ailesini önemsiyordu ve Tengo için bu aileyi dağıtmak gibi bir niyeti de yoktu. Yalnızca kocasıyla yaptığı seksten yeterince tatmin olamıyordu ve bu yüzden Tengo’yla ikisi arasındaki çıkar ilişkisi aşağı yukarı örtüşüyordu.

Tengo, başka kadınlara karşı pek arzu hissetmiyordu. Onun en çok istediği şey, özgür ve dingin zamanlardı. Düzenli olarak seks yapma şansı olduğunda, kadınlardan isteyebileceği başka bir şey yoktu. Kendisiyle aynı yaştaki kadınlarla tanışıp, aşka düşüp cinsel ilişki kurmak ve bunun doğal sonucu olan sorumluluğu taşımak onun pek memnuniyetle kabul edebileceği bir şey değildi. Geçilmesi gereken bir dolu psikolojik aşama, olasılıklar hakkında imalar, yanlış anlamaların kaçınılmaz şaşkınlığı... Mümkünse bu zahmetlere girmekten kurtulmak istiyordu.

Sorumluluk kavramı, Tengo’yu sürekli korkutan, kuyruğunu kıstırmasına neden olan bir şeydi. Sorumluluğun beraberinde getirdiği durumlarda kalmaktan ustaca kaçınarak bugüne kadarki yaşamını sürdürmüştü. İnsan ilişkilerinin karmaşıklığına bulaşmaktan, kuralların cenderesine girmekten elinden geldiğince uzak durmuş, alacak-verecek ilişkilerine girmemiş, tek başına özgür ve sakince yaşamıştı. Bu, Tengo’nun hep istediği şeydi. Böyle yaşamayı sürdürmek için başka kısıtlamalar olacaksa bunlara katlanmaya da hazırdı.

Sorumluluklardan kaçabilmek için yaşamının ilk aşamalarından itibaren Tengo, göze batmamasını sağlayacak bir yöntem geliştirmişti. İnsanların önünde yeteneklerinin ancak bir kısmını sergiler, kişisel fikirlerini dile getirmez, öne çıkmaktan kaçınır, kendisinin varlığını hissettirecek şeyleri olabildiğince silikleştirmeye çalışırdı. Çocukluğundan itibaren kimseye bel bağlamadan yalnızca kendi gücüyle yaşamını sürdürmek durumunda kalmıştı. Fakat çocuklar gerçekte güç sahibi değildir. O yüzden bir kez güçlü bir rüzgâr esmeye başlayınca bir şeylerin gölgesine gizlenmek ya da bir şeylere tutunmak ve böylelikle de savrulup gitmekten kurtulmak zorundadırlar. Bu hesabı her zaman akıllarında tutmaları gerekir. Tıpkı Dickens’ın romanlarında karşılaşılan yetimler gibi.

Bu yaşına kadar Tengo için işler yolunda gitmiş; tüm sorumluluklardan sıyrılmayı başarmıştı. Üniversitede kalmamış, daimi bir işe girmemiş, evlenmemişti; nispeten özgürlüğü tadabileceği bir işte çalışıyordu ve onu tatmin eden (ve talepleri az) cinsel bir partner bulmuştu, kalan boş zamanlarını kullanarak romanlarını da yazıyordu. Komatsu adlı edebiyat kurduyla şans eseri karşılaşmış, onun sayesinde düzenli olarak yazı işleri almaya başlamıştı. Yazdığı romanlar henüz gün ışığına çıkmamıştı gerçi, ama yaşamında herhangi bir sıkıntı da yoktu. Samimi arkadaşı, söz verdiği bir sevgilisi de. On kadar kadınla çıkmış, cinsel ilişkiye girmişti, ama hiçbiriyle uzun süreli ilişkisi

olmamıştı. Öte yandan en azından özgürdü Tengo.

Fakat Fukaeri'nin *Pupa Hava* müsveddesini eline aldığı andan itibaren Tengo'nun o durgun yaşantısında bazı tümsekler belirivermişti. Bir kere Komatsu'nun tasarladığı tehlikeli plana neredeyse zorla dahil edilmişti. Sonra o güzel kız, kişisel olarak Tengo'nun yüreğini tuhaf bir açıdan sarsıyordu. Üstelik *Pupa Hava*'yı yeniden yazmak yoluyla Tengo'nun içinde bir şeyler içten içe değişmeye başlamıştı. Bu sayede Tengo *kendi romanı*nı yazma konusunda güçlü bir hevese kapılmıştı. Bu, elbette iyi bir değişimdi, fakat aynı zamanda Tengo'nun o güne kadar sürdürmeyi başardığı, neredeyse mükemmele yakın, kendi kendine yeten yaşam tarzında bazı değişikliklerin meydana geleceği de kaçınılmaz bir gerçekti. Her halükârda ertesi gün, cuma idi. Kadın arkadaşı gelecekti. O vakte kadar da Fukaeri'yi bir yerlere postalaması gerekiyordu.

Fukaeri uyandığında gecenin 2'sini biraz geçiyordu. Kız, üzerinde pijamalarla kapıyı açıp mutfağa geldi. Sonra büyük bardaklardan birine musluktan su doldurup içti. Ardından gözlerini ovuşturarak masaya, Tengo'nun karşısına oturdu.

"Ben rahatsız ediyorum" diye sordu Fukaeri, her zamanki gibi soru kalıbı kullanmadan.

"Önemli değil. Rahatsız değilim."

"Ne yazıyorsun?"

Tengo, önündeki kâğıtları ters çevirip tükenmezkalemi masaya bıraktı.

"Pek önemli bir şey değil" dedi Tengo. "Zaten artık ben de bırakmak niyetindeydim."

"Bir süre yanında kalabilir miyim?" diye sordu kız.

"Sorun değil. Ben biraz şarap içeceğim. Sen de bir şey ister misin?"

Kız başını iki yana salladı. *Hiçbir şey istemiyorum*, diyordu.

"Burada bir süre kalmak istiyorum."

"Olur, benim de henüz uykum gelmedi."

Tengo'nun pijaması Fukaeri'ye büyük geldiğinden kız, kollarını ve paçalarını katlayarak giymişti. Eğilince yakasından göğüslerinin dolgunluğu kısmen görünüyordu. Fukaeri'yi kendi pijamasıyla görünce, Tengo'nun içi bir tuhaf oldu. Buzdolabını açıp şişenin dibinde kalan şarabı bardağa boşalttı.

"Karnın acıktı mı?" diye sordu Tengo. Apartman dairesine gelirken Koenci İstasyonu yakınlarında küçük bir restorana girip spagetti yemişlerdi. Ama porsiyonlar pek büyük değildi. Üstelik üzerinden çok da zaman geçmişti.

"Sandviç ya da o türden basit bir şeyler hazırlayabilirim."

"Karnım aç değil. Onun yerine yazdıklarını bana okumanı istiyorum."

"Şimdi yazdıklarımı mı?"

"Öyle."

Tengo tükenmezkalemi eline alarak, parmaklarının arasına kıstırıp çevirmeye başladı. Kalem, Tengo'nun iri elinin içinde acayip bir şekilde küçük duruyordu.

“Sonuna kadar yazıp tamamlamadan, iyice düzeltiden geçirmeden önce müsveddemi kimseye göstermemek gibi bir prensibim vardır. Bu benim uğurumdur.”

“Uğur.”

“Kişisel kural işte.”

Fukaeri, bir süre Tengo’nun yüzüne bakakaldı. Sonra pijamasının yakalarını birbirine bitiştirdi. “Öyleyse herhangi bir kitap oku.”

“Birileri senin için kitap okuyunca uyuyabiliyor musun?”

“Öyle.”

“Bu yüzden Öğretmen Ebisuno sık sık senin için kitap okudu, değil mi?”

“Öğretmen her zaman gün ağarıncaya kadar uyanıktır.”

“*Heike Öyküsü*’nü de öğretmen mi okudu sana?”

Fukaeri başını iki yana salladı. “Onu kasetten dinledim. Sonra da ezberledim.”

“Fakat bir hayli çok kaset olsa gerek.”

Fukaeri iki elini açarak kasetlerin yan yana geldiğinde oluşturduğu kalınlığı gösterdi. “Çok uzun.”

“Basın toplantısında hangi kısmı ezberden okudun?”

“Başkentten Kaçış.”

“Taira ailesini çökerttikten sonra Minamoto Yoşitsune’nin Kyoto’dan ayrıldığı kısım. Kardeşi Yoritomo peşine düşmüştür ve zafer kazanan sülale içerisinde liderlik savaşı başlamıştır.”

“Öyle.”

“Başka hangi kısımlarını ezberden okuyabiliyorsun?”

“Dinlemek istediğin kısmını söyle.”

Tengo, *Heike Öyküsü*’nde ne gibi enstantaneler olduğunu aklından geçirdi. Ne de olsa uzun bir öyküydü ve sayısız enstantane vardı. “Tannoura Meydan Savaşı” dedi Tengo öylesine. Fukaeri 20 saniye kadar sessizce yoğunlaşmaya çalıştı. Sonra ezberden okumaya başladı.

Minamoto askerleri Heike ailesinin sandallarına atlamış,
Kayıkçıları, kürekçileri oklarla vurmuş, kılıçlarla kesmişlerdi.
Sandalı hareket ettirmeleri mümkün olmadığından,
Güvertesine sinip, saklanmışlardı.
Yeni Yaveri Tomomori kayığına atlayıp,
İmparatorun sandalına geldi.
“Dünyanın hali böyle işte. Atın şu pislikleri denize” diye
Oradan oraya koşturup, çöpleri temizledi, yerleri sildi.
Kadınlar, “Yaver hazretleri, savaş nasıl gidiyor?” diye
Bir ağızdan sorunca,

“Hiç görmediğiniz doğulu askerlerin karşısına çıkacaksınız”
Deyince,
O kahkahalarla güldü. “Dalga geçilecek zaman mı?” diye,
Bağrışıverdi kadınlar.

Tokiko hazretleri, bu hali görünce,
Başlarına ne geleceğini anlamıştı.
Kızıl, çift katlı kimonosunun paçalarını ve kol ağızlarını kıvırdı,
Yeleğinin eteklerini beline kıstırdı.
Kutsal emanetleri kolunun altına alıp,
İmparatorluk kılıcını beline taktı, küçük imparatora sarıldı.
“Kadın olsam bile, düşman eline düşmem.
Sana eşlik edeyim. Kadın gibi davranmak istemeyen,
Hemen peşimden gelsin” diye sandalın arka tarafına yürüdü.

Küçük imparator henüz sekiz yaşındaydı, ama
Yaşından çok büyükmüş gibi dururdu,
Yakışıklıydı, çevresine ışıklar saçardı.
Siyah, dalgalı saçları beline kadar uzundu.
Neler olduğunu anlamamıştı.
“Dadı, beni nereye götürüyorsun?” diye sorunca,
Hüzünle imparatora dönüp, gözyaşlarını bastırarak
“Hâlâ anlayamadın mı?
Önceki yaşantında on günahı işlemeyince,
Bu dünyaya tüm servetlerin efendisi olarak
Yeniden doğmuştun, ama
Kötülük yakanı bırakmadı, kaderinin sonuna geldin.
Önce doğuya dön,
İse Tapınağı’nda yatanlardan izin iste.
Sonra batıdaki arık topraklara dön,
Budist duaları oku.
Burası küçük bir ülke, burayla bağımız kalmadı.
Cennetin arık topraklarına gidelim birlikte” dedi,
Hıçkırıklara boğularak.
Yaban güvercini mavisi kimonosunu bağladı,
Gözyaşları içerisinde minik avuçlarını birleştirdi.
Önce doğuya dönerek dua etti,

İse Tapınağı'ndan izin istedi,
Sonra batıya dönüp, Budist duaları okudu.
Dadısı Toşiko, onu kucakladı,
"Dalgaların dibinde de başkent var" diye,
Avutmaya çalışarak, denize atlayıverdi.

Tengo gözlerini kapatıp kızın anlattığı öyküyü dinleyince, tam anlamıyla Kör Biva Çalgıcıları'nın anlatısına kulak vermiş gibi hissetti kendini. *Heike Öyküsü*'nün aslında sözlü bir destan olduğunu yeniden anımsadı. Fukaeri'nin normaldeki konuşma tarzı, aynıydı. Aksanı ya da tonlaması neredeyse hiç yoktu. Ama öyküyü anlatmaya başlayınca sesi şaşırtıcı ölçüde güçlenmiş, zengin, renkli bir tını kazanmıştı. Tengo sanki bir şeyler kızın içine girmiş gibi bir hisse bile kapılıvermişti. 1185 yılında Kanmon Boğazı'nda meydana gelen muhteşem deniz savaşı tüm haşmetiyle insanın gözünde canlanıveriyordu. Taira ailesinin hezimeti artık kesinleşir, Kiyomori'nin karısı henüz küçük yaştaki İmparator Antoku'yu kucaklayarak suya atlar. Nedimeler de Doğu Japonyalı savaşçıların eline düşmektense onu izler. Yaver Tomomori acılı duygularını bastırmaya çalışarak şaka yollu nedimelere intihar etmelerini tavsiye etmektedir. *Böyle gidecek olursa canlı canlı cehennemi yaşarsınız. Burada yaşamınıza kendi ellerinizle son vermeniz en iyisi*.

"Daha devam edeyim" diye sordu Fukaeri.

"Hayır, burada bırak. Teşekkür ederim" dedi Tengo, henüz tam olarak kendine gelememişti.

Muhabirlerin diyecek söz bulamamalarını şimdi Tengo çok daha iyi anlıyordu. "Fakat nasıl oluyor da bu kadar uzun bir metni ezberleyebiliyorsun?"

"Kaseti defalarca dinledim."

"Kaseti defalarca dinlemiş olsa bile normal bir insan kolay kolay ezberleyemez" dedi Tengo.

Sonra plan aklına geliverdi. Bu kızın, kitap okuyamasa da, duyduğu şeyleri ezberleme yeteneği sıradan insanların çok çok üzerinde bir seviyede gelişmişti galiba. Savant Sendromlu çocukların, muazzam sayıdaki görüntüyü birkaç saniyede, olduğu gibi, tüm detaylarıyla zihinlerine kaydetmeleri gibi tıpkı.

"Kitap okumanı istiyorum" dedi Fukaeri.

"Nasıl bir kitap istersin?"

"Öğretmen'le konuştuğunuz kitap var" diye sordu Fukaeri. "*Big Brother*'ın çıktığı kitap."

"*1984* mü? Hayır, burada yok."

"Nasıl bir öykü?"

Tengo, romanın ana çizgisini anımsıyordu. "Çok eskiden okul kütüphanesinde okudum yalnızca. O yüzden ayrıntıları aklımda kalmamış, ama yine de o kitabın yayımlandığı yıl 1949'du ve o zaman 1984 çok uzak bir gelecekti."

"Bu yıl."

"Öyle. Bu yıl, tam 1984 yılı. Gelecek de, bir an gelir, gerçek haline dönüşüverir. Sonra

hemencecik geçmiş halini alır. George Orwell, o romanının içerisinde geleceği totaliter dogmaların hükmü altına alınmış karanlık bir toplum olarak tasvir etmişti. İnsanlar, *Big Brother* denilen diktatör tarafından katı bir şekilde kontrol edilmektedir. İletişim sınırlanmış, tarih durmaksızın yeniden yazılmaktadır. Romanın başkahramanı bir resmi dairede çalışmaktadır. Yanlış anımsamıyorsam sözlerin yerine yenilerinin yazılmasından sorumlu dairede çalışıyordu. Yeni tarih ortaya çıkınca eski tarih tümüyle geçersiz olur, bununla birlikte sözcükler de yeniden üretilerek o an kullanılan sözcüklerin anlamı da değiştirilir. Tarih, çok sık değiştirildiğinden zamanla neyin gerçek olduğunu kimse anlayamaz hale gelir. Ortalıkta kim düşman kim dost, o bile anlaşılmaz artık. İşte böyle bir öykü."

"Tarihi yeniden yazıyor."

"Gerçek tarihi gasp etmek insanın kişiliğinin bir kısmını gasp etmekle aynı şeydir. Bu, suçtur."

Fukaeri, bir süre bu sözler üzerine düşündü.

"Bizim belleğimiz kişisel bellek ve ortak bellekten oluşur" dedi Tengo. "Bu iki bellek birbirine sımsıkı bağlanmıştır ve tarih, ortak belleğin bir ürünüdür. Bu gasp edilecek olursa ya da yeniden yazılacak olursa, gerçek benliğimizi koruyamaz hale geliriz."

"Sen de yeniden yazdın."

Tengo gülerek şarabından bir yudum aldı. "Ben senin romanını yalnızca uygun bir şekilde elden geçirdim. Tarihi yeniden yazmakla tamamen başka şeyler."

"Fakat o *Big Brother* kitabı şimdi burada yok" diye sordu kız.

"Maalesef. O yüzden senin için okuyamam."

"Başka kitap da olur."

Tengo kitap rafının önüne giderek kitapların sırtlarında göz gezdirdi. Şimdiye kadar birçok kitap okumuştu, ama sahip olduğu kitap sayısı azdı. Ne olursa olsun kendi evine pek fazla şey koymayı sevmiyordu. O yüzden okumayı bitirdiği kitapları, özel olanları bir yana ayırıp, sahafa götürüyordu. Hemen okuyacağı kitapları satın almayı tercih ediyor, önemli gördüğü kitapları iyice okuyup adeta kafasına kazıyordu. Onlar dışındaki gerekli kitapları ise yakınlardaki kütüphaneden ödünç alarak okuyordu.

Kitap seçmesi zaman aldı. Sesli olarak kitap okumaya alışık olmadığından ne tür bir kitabın sesli okumaya uygun olduğu hakkında bir fikri yoktu. Bir hayli kararsız kaldıktan sonra önceki hafta yeni okuyup bitirdiği, Anton Çehov'un *Sahalin Adası*'nı raftan çekti. İlginç yerlerine şerit yapıştırdığından uygun kısımlarını seçerek okuması yeterli olacaktı.

Sesli olarak okumaya başlamadan önce Tengo kitapla ilgili basitçe bir açıklama yaptı. 1890 yılında Çehov, Sahalin'e seyahate çıktığında henüz 30 yaşındaydı. Tolstoy ve Dostoyevski'nin bir alt kuşağından, genç ve yükselen bir yazar olarak itibar görüyordu. Başkent Moskova'da şatafatlı bir yaşam süren büyük kentli Çehov'un Sahalin Adası gibi dünyanın ucunda bulunan bir yere tek başına gitmesinin ve orada uzunca bir süre kalmaya karar vermesinin nedenini kimse bilemiyordu. Sahalin, daha çok bir sürgün yeri olarak insanların ikametine açılmış bir bölgeydi. Sıradan insanlar için uğursuzluk ve sefalet çağrıştıran bir imgeydi. Dahası o dönemde henüz Sibirya Demiryolu olmadığından, Çehov at arabasıyla 4.000 kilometreden fazla bir mesafeyi, dondurucu soğuk topraklardan geçerek kat etmek durumundaydı. Bu zorlu yolculuk, zaten güçlü olmayan vücudunu

dayanılmaz ıstıraplar içinde bırakmıştı. Sonra Çehov sekiz ayı bulan Uzakdoğu yolculuğunu tamamlamış ve bu yolculuğun sonucu olarak yazdığı *Sahalin Adası* adlı kitap nihayetinde birçok okuyucunun kafasının karışmasına neden olmuştu. Çünkü kitabın edebiyatla ilgili unsurları minimum düzeyde tutulmuş, iş icabı yapılan bir araştırma raporu ya da coğrafi anlatıya yakın bir şey ortaya çıkmıştı. Çevresindeki insanlar, Çehov'un bir yazar olarak o önemli günlerde bu gereksiz, anlamsız şeyi neden yaptığını konuşmuşlardı. Eleştirmenler arasında bunu toplumsal sıkıntıları kullanarak isim yapma çabası şeklinde değerlendirenler de vardı. *Yazacak şey bulamadığından konu aramak için gitmişti herhalde* şeklinde görüş belirtenler de oldu. Tengo, kitaba eklenmiş olan haritayı Fukaeri'ye gösterip Sahalin'in yerini öğretti.

"Neden Çehov Sahalin'e gitti?" diye sordu Fukaeri.

"Bununla ilgili benim neler düşündüğümü mü soruyorsun?"

"Öyle. Sen o kitabı okudun."

"Evet, okudum."

"Ne düşündün?"

"Çehov'un kendisi de bu yolculuğun gerçek nedenini tam olarak anlayamıyordu belki de" dedi Tengo. "Hatta belki de yalnızca oraya gidip şöyle bir görmek istemiş de olabilir. Haritada Sahalin Adası'nın şekline bakarken içinde oraya gitmek için müthiş bir istek uyanmıştır belki de. Benim de benzer deneyimlerim olmuştu. Haritaya bakarken, *'Ne olursa olsun buraya gitmeliyim'* gibi hislere kapıldığım yerler vardı. Dahası, çoğu durumda o tür yerler, nedense uzak ve kolayca gidilemeyecek yerlerdi. Oralarda nasıl bir manzara olduğunu görmek, neler yaşandığını bilmek için müthiş bir istek duyarım. Bu, ilham gibi bir şeydir. Başkalarına bu coşkunun nedenini açıklayamazsın. Yalın anlamıyla merak, anlatılması güç bir ilham belki de. Elbette o dönemde Moskova'dan Sahalin'e seyahat etmek hayal gücünün ötesine geçen bir macera, ama Çehov açısından bu tek neden değildi sanırım."

"Başka ne olabilir."

"Çehov, roman yazarı olsa da aynı zamanda bir doktordu. O yüzden o, bir bilim adamı olarak Rusya gibi devasa bir ülkenin hastalıklı organı sayılabilecek bir yeri gidip kendi gözleriyle görmek istemiş de olabilir. Kendisinin büyük şehirde, bir edebiyat yıldızı hayatı sürdüğü gerçeği Çehov'u rahatsız etmiş olabilir. Moskova'daki edebiyat camiası ortamından sıkılmış ve bu camiadaki en ufak meselede birbirine çelme takan, kasıntı insanlara bir türlü alışamamıştı belki. Yüreği kötülük dolu eleştirmenlere karşı da tiksintiden başka bir şey hissetmiyor olabilirdi. Sahalin yolculuğu, işte böylesi bir edebiyat kirinden arınabilmek için yapılan bir tür hac yolculuğu gibi düşünülebilir. O yüzden Sahalin Adası, birçok açıdan onu cezbetmişti. İşte böylece Çehov, Sahalin seyahatini malzeme olarak kullandığı yalnızca bir eser yazmıştı. Bu, kolayca roman malzemesi yapılabilecek sıradan bir şey değildi. Üstelik ülkenin o hastalıklı organı, deyim yerindeyse artık onun vücudunun bir parçası olmuştu. Hatta bu, onun yürekten istediği bir şeydi belki de."

"O kitap ilginç" diye sordu Fukaeri.

"Ben keyif alarak okudum. İş icabı yazılmış gibi duran bu eserde, rakamlar ve istatistikler bolca kullanılmış. Az önce söylediğim gibi edebiyata özgü renkler pek yoktu. Çehov'un bilim adamı tarafı daha fazla belli oluyor. Fakat ben işin burasında bir birey olarak Çehov'un iradesini okumayı başardığımı sanıyorum. Dahası, kuru istatistiklerin arasına karışarak arada sırada yüzünü gösteren

insani gözlemleri ve manzara tasvirleri çok güçlü bir etki bıraktı bende. Yine de yalnızca gerçekleri yan yana sıralayan metinler de fena değildir. Duruma göre çok hoş da olabilir. Örneğin Gilyaklar hakkında yazdığı cümleleri mesela."

"Gilyaklar" dedi Fukaeri.

"Gilyaklar, Sahalin Adası'nın Ruslar tarafından sömürgeleştirilmesinden önce, çok eski zamanlardan beri adada yaşayan yerli halk. Aslında güneyde yaşıyorlardı, ama Hokkaido'dan gelen Ainuların onları püskürtmesi sonucunda adanın orta kısımlarında yaşamaya başlamışlardı. Ainular da Japonlar tarafından püskürtülerek Hokkaido'dan oraya taşınmışlardı zaten. Çehov Sahalin'deki Ruslaştırma hareketleri sonucunda hızla ortadan kaybolan Gilyakların yaşam kültürünü çok yakından gözlemleyerek az çok doğru bir şekilde yazıya dökmeye çabalamıştı."

Tengo Gilyaklar hakkında yazılmış metni açarak okudu. Dinleyen kişinin rahatlıkla anlayabilmesi için duruma göre cümleleri uygun bir şekilde kısaltarak ya da değiştirerek okuyordu.

> **Gilyaklar,** yapılı, çeviktirler. Orta boylu demektense kısa boylu olduklarını söylemek doğru olur. Eğer boyları uzun olsaydı, sık ormanlık alanlarda kendilerini sıkışıp kalmış hissedebilirlerdi. Kemikleri kalındır. Eklemlerin birleştiği uç kısımlarının, sırt kemiklerinin tamamının gözle görülür ölçüde gelişmiş olması, onların en önemli özellikleriydi. Bu durum, güçlü, sağlam kaslarla doğaya karşı girişilen ve ardı arkası gelmeyen gerilimli savaşları insanın aklına getirir. Vücutları zayıfçadır denilebilir. Pek fazla yağlı da olmazlar. Şişko denilebilecek ölçüde şişmanlamış tek bir Gilyak bile göremedim. Vücutlarındaki tüm yağ, vücut ısısının korunması için tüketiliyor olsa gerek. Düşük ısı ve azami ölçüdeki nem yüzünden Sahalin'de yaşayan insanlar vücut ısılarını koruyacak besinleri vücutları için sağlamak zorundalar. Bu şekilde düşününce Gilyakların neden o kadar yağlı yiyecekler yediklerini anlamak mümkün. Yağlı denizayısı eti, somon balığı, mersinbalığı ve balinanın yağlı kısmı, üzerinden kan damlayan et vs. Bunları, çiğ çiğ kurutulmuş halde, hatta çoğu durumda dondurarak sık sık yiyorlar. Ama bu karmaşık beslenme biçimi dolayısıyla çene yapıları aşırı gelişmiş, dişlerinin tamamı feci şekilde yıpranmıştır. Esas olarak et yerler, ama arada sırada evde yemek yaparak içki içtikleri zamanlarda et ve balığa Mançurya sarmısağı ve çilek eklerler. Nevelskoy'un söylediklerine bakılırsa, Gilyaklar tarım yapmayı en büyük suçlardan sayıyorlar ve toprağın kazılarak oraya bir şey dikilmesi durumunda bunu yapanın mutlaka öleceğine inanıyorlar. Fakat Rusların onlara öğrettiği ekmeği beğenerek yiyorlar. Şu son zamanlarda ise Aleksandrovsk ve Rikovskogo'da kocaman yuvarlak ekmekleri koltukaltlarına kıstırarak yürüyen Gilyaklarla karşılaşmak nadir görülen bir durum değil.

Tengo, burada okumayı keserek soluklandı. Kıpırdamadan onu dinleyen Fukaeri'nin yüzünden neler düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

"Ne dersin, biraz daha okumamı ister misin? Yoksa başka bir kitaba mı geçeyim?" diye sordu.

"Gilyaklar hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

"Öyleyse devamını okuyayım."

"Yatağa gidebilir miyim?" diye sordu Fukaeri.

“Olur” dedi Tengo.

Sonra ikisi yatak odasına geçtiler. Fukaeri yatağa kıvrıldı, Tengo ise onun yanına sandalyeyi çekerek oturdu. Sonra okumayı sürdürdü.

> Gilyaklar, asla yüzlerini yıkamadıklarından antropologlar bile onların asıl ten renklerini kestiremezler. İç çamaşırlarını yıkamazlar, deriden yapılma giysileri ve paltoları sanki az önce ölmüş bir köpekten yüzülerek çıkartılmış gibidir. Gilyaklar insanın öğürmesine yol açacak ölçüde ağır kokular salar; onların yaşadıkları yerlere yaklaştıkça, kurutulmuş balık ve kokuşmuş balık kılçıklarından gelen, rahatsız edici, bazen de dayanılmaz kokular insanı ablukaya alır. Hemen her evin yan tarafında ikiye açılarak kurutulmaya bırakılmış balıkların sıralandığı bir kurutma yeri vardır ve uzaktan bakıldığında, özellikle güneş ışıklarının denk düştüğü zamanlarda, buralar mercan kayalığı gibi görünür. Böyle kurutma yerlerinden birinin yakınlarında Krusenstern, yeri üç parmak kalınlığında kaplamış halde tonlarca kurtçuk bulmuş.

“Krusenstern.”

“İlk dönem kâşiflerinden olsa gerek. Çehov çok çalışkan bir adamdı. O zamana kadar Sahalin hakkında yazılmış her kitabı baştan sona okumuş.”

“Devamını oku.”

> Kış geldiğinde köylerindeki tandırlardan çıkan siyah dumanlar ortalığı kaplar. Gilyakların hepsi, karıları ve çocukları dahil, sigara tüttürürler. Gilyakların hastalıkları ya da ölüm oranları hakkında hiçbir şey net olmamakla birlikte, böylesi elverişsiz çevre koşullarının onların sağlığına mutlaka kötü bir etki yapacağını düşünmeye gerek bile yok. Belki de boylarının kısa, yüzlerinin sarkık olması, hareketlerinde canlılık olmaması, bezgin duruşları da bu sağlık koşullarından kaynaklanıyor olabilir.

“Zavallı Gilyaklar” dedi Fukaeri.

> Gilyakların kişilikleri hakkında çeşitli kitap yazarları, farklı farklı yorumlar getirse de, yalnızca bir noktada, yani onların savaş yanlısı olmadıkları, tartışma ve kavgayı sevmedikleri, bütün komşularıyla barış içerisinde yaşayan bir halk oldukları noktasında herkes birleşiyor. Yeni birileri yanlarına gelince, onlar kendi gelecekleriyle ilgili kaygılara kapılıp kuşkulu gözlerle baksalar da hiç ters tepki göstermezler, yeni gelenleri her seferinde neşeyle karşılarlar. Sahalin’i çok kötü bir yermiş gibi anlatsalar ve böyle yapınca gelenlerin adadan çekip gideceklerini düşünerek yalan söyleseler de bu gelenlere gösterdikleri tek direnç olur. Krusenstern heyeti, Gilyaklarla samimiyeti ilerletmişti. L.I. Schrenk hastalandığında, bu haber anında Gilyaklar arasında yayılıp, yürekten üzülmelerine yol açtı. Onların yalan söylemeleri ticaret yaparken ya da onların nazarında tehlikeli olduğunu düşündükleri bir insanla konuştukları zamanlarla sınırlıdır; yalan söylemeden önce de birbirleriyle bakışırlar ve bu

tamamen çocuksu bir harekettir. Ticaret dışında, normal hayatlarında yalanlar ve övünç konuşmaları onları neredeyse iğrendirir.

"Çok hoş bu Gilyaklar" dedi Fukaeri.

Birilerinin ricasını kabul ettiklerinde Gilyaklar mutlaka yerine getirirler. Şimdiye kadar, Gilyakların götürmeleri için kendilerine verilen postayı yolda atmaları, başkalarının eşyasını kullanmaları gibi bir durumla hiç karşılaşmadım. Cesur, hızlı kavrayışlı, neşelidirler, kolayca samimi olabilirler, otorite sahibi ya da zengin insanlarla bir araya gelseler bile asla tavırlarını değiştirmezler. Hiçbir otoriteyi tanımazlar ve onların aralarında da ast-üst gibi kavramlar galiba yok. Çokça söylenen ve aynı zamanda yazılan bir şey, ama Gilyakların arasında aile reisine saygı duymak gibi bir şey de yoktur. Babalar, kendilerini oğullarından üstün görmezler, oğullar da babalarını yukarıda görmez, kafalarına estiği şekilde yaşarlar. Yaşlı kadınlar bile aile içerisinde yeniyetme kızlardan daha fazla otorite sahibi değildir. Boşnyak'ın yazdıklarına bakılırsa, oğullar kendilerini doğuran analarını, kıçlarına tekme atarak evden sepetleyebilirler. Boşnyak, böyle durumlarda tek bir kişinin bile itiraza kalkışmadığına birçok kez şahit olmuş. Bir aile içerisinde erkeklerin tamamı aynı konumdadır. Eğer Gilyaklara votka ikram etmek durumunda kalırsanız, en küçük erkek çocuğa bile ikram etmeniz gerekecektir.

Öte yandan bir aile içerisindeki kadınlar büyükanne, anne, hatta sütten kesilmemiş bebek bile olsalar, hiçbir hakka sahip değillerdir. Kötü muamele görür, evden atılır, satılırlar; hatta onlara bir eşya, tekmelenecek bir köpek gibi sert davranılır. Gilyaklar, köpekleri sevseler bile kadınlara asla yumuşak davranmazlar. Evlilik, saçma bir şeydir. Lafın kısası, oturup içki içmekten daha önemsiz bir şeydir. Dini, hatta tabu nitelikli ritüellere asla rastlanmaz. Gilyaklar, mızraklarını, kayıklarını, hatta köpeklerini kızlarla takas eder, bu kızları sırtlayıp kulübelerine getirerek ayı derisi üzerinde birlikte yatarlar. Her şey bundan ibarettir. Erkek odaklı poligami kabul edilir, ama nereden bakılırsa bakılsın kadınlar erkeklerden sayıca çok olmasına rağmen ortalıkta pek görünmezler. Kadınlara aşağılık bir hayvan, bir eşya gibi baktıklarından, Gilyaklar arasında kadınların durumu, kölelik sisteminin bile daha iyi olduğunu düşündürtecek bir noktaya varmıştır. Onların arasında kadınlar, sigara ve pamuklu kumaşla aynı şekilde takas unsuru olabilirler. İsveçli yazar Strindberg, kadınların erkeklerin her dediğini yapmaktan başka bir şey düşünmelerine gerek olmayan kölelere dönüşmesini arzulayan ünlü bir kadın düşmanıdır ve bu konuda Gilyaklarla aynı düşünceye sahiptir. Eğer bu İsveçli, Sahalin'in kuzey kısımlarına gelecek olursa Gilyaklar onu bağırlarına basarlar.

Tengo burada kısa bir süre dinlendi, ama Fukaeri neler hissettiğine dair hiçbir şey söylemeksizin sessizliğini koruyordu. Tengo, okumasını sürdürdü.

Onların yaşadıkları yerlerde adliye yoktur, mahkemenin ne anlama geldiğini bilmezler. Şu çağda bile caddenin önemini asla anlayamadıkları gerçeğinden yola çıkarsak, onların bizi anlamasının ne kadar zor olduğunu kavrayabiliriz herhalde. Yolların döşenmiş olduğu yerlerde bile onlar alışkanlıklarını bırakmaz, ormanların içinden yürümeye devam ederler.

Aileleri, hatta köpekleri ile tek sıra halinde yolun kıyısında, neredeyse aralarında hiç boşluk bırakmadan yürüdüklerini sık sık görürüz.

Fukaeri gözlerini kapatmış sessizce soluk alıp veriyordu. Tengo bir süre onun yüzüne baktı. Fakat uyuyup uyumadığını kestiremedi. O yüzden başka bir sayfayı açıp okumayı sürdürmeye karar verdi. Eğer uyuyorsa bile, uykusu daha da derin bir hale gelsin istiyordu. Öte yandan Çehov'un metnini bir süre daha sesli sesli okuma konusunda güçlü bir istek duyuyordu.

Aniva Irmağı deltasında eskiden Anivitsk Cezaevi vardı. 1866 yılında inşa edilmişti. Mitsuly buraya geldiğinde insanların yaşadığı ve boş evlerin, toplamda 18 bina olduğunu söylüyordu. Küçük bir şapel, gıda malzemesi satan bir dükkân vardı. 1871 yılında burayı ziyaret eden bir muharririn yazdıklarına bakılırsa, burada subay adayı bir harp okulu öğrencisinin komutası altında 20 kadar asker varmış. Bir kışlada yan yana sıralanan güzel asker karıları, tavuklardan yeni çıkmış yumurtaları ve kara ekmeği o muharrire ikram etmiş, bu bölgedeki yaşamdan hoşnut olduklarını söylemiş, ama yalnızca şekerin çok pahalı olduğundan yakınmışlar. Bugün artık o kışlanın yerinde yeller esiyor, çevredeki kaba saba ve soğuk manzaraya bakınca güzel, uzun boylu asker karısı gibi bir şey sanki bir mitoloji öyküsü gibi geliyor insana. Burada şu an görülebilen yalnızca bir tane yeni ev var. Nöbetçi kulübesi ya da bir han olmalı. Dışarıdan bakınca soğuk ve bulanık görünen denizden sıçrayan dalgaların beyaz sırtları kumlarda parçalanıyor; insana ümitsizlik cenderesinde, "Ey, Tanrım! Bizi neden yarattın?" dedirtecek bir manzara. Burası, artık Büyük Okyanus'tur. Anivitsk sahilinde inşaat alanında sürgün mahkûmların kazma sesleri yankılanır, ama çok uzaklarda, ancak hayallerde canlandırılabilecek kıyı, Amerika kıyısıdır. Sol tarafta sisle kaplanmış Sahalin Burnu görülür, sağ tarafta ise yine başka bir burun... Çevrede insandan eser yoktur. Ne bir kuş, ne de bir karıncaya rastlanır. Böyle bir yerde dalgalar, acaba kimin için kükrüyor? Dahası her gece kim tutup da bu kükremeyi dinliyor? Dalgalar, neyi arıyorlar acaba? Dahası ben buradan ayrıldıktan sonra dalgalar kimin için kükremeye devam edecek? Bunu bile kestiremez hale geliyordum. İnsan durup da bu sahile bakınca düşüncelerinin değil, duygularının esiri oluyordu. Korkunç bir şeydi, ama aynı zamanda sonsuza kadar burada kalıp dalgaların tekdüze hareketlerini izleme ve ürkütücü kükremelerini dinleme arzusuna kapılmadan da edemiyordum.

Fukaeri derin bir uykuya dalmış gibiydi. Tengo kulak kesildiğinde sakin soluklarını duyabiliyordu. Kitabı kapatıp yatağın yanındaki küçük masanın üzerine bıraktı. Sonra kalkıp, yatak odasının ışığını söndürdü. Son bir kez Fukaeri'nin yüzüne baktı. Yüzünü tavana çevirmiş, dudaklarını çizgi gibi kapatmış, huzurla uyuyordu. Tengo kapıyı kapatıp, mutfağa döndü.

Fakat ondan sonra, kendi metnini yazmaya devam edemedi. Çehov'un tasvir ettiği Sahalin'in uçsuz bucaksız çorak sahilleri kafasının içini tamamen işgal etmişti. Tengo dalgaların sesini duyar gibiydi. Gözlerini kapatınca Ohotsk Denizi'nin dalgalarının vurduğu sahilde tek başına durmuş, düşüncelere dalmış gibi oluyor, Çehov'un içinden söküp atamadığı, hüzünlü düşünceleri paylaşabiliyordu. Dünyanın son kıyısında, Çehov insanı boğan bir çaresizlik duygusu hissetmiş olmalıydı. 19. yüzyılda bir Rus yazarı olmak, muhtemelen kaçınılması imkânsız, sert bir kaderin yükünü omuzlarda taşımakla aynı anlama geliyordu. Onlar Rusya'dan kaçmak istedikçe, Rusya onların prangalarını daha da

ağırlaştırıyordu.

Tengo şarap içtiği bardağı suyla çalkalayıp lavaboda dişlerini fırçaladıktan sonra mutfağın ışıklarını söndürerek, koltuğa uzanıp battaniyesini üzerine çekti. Uyumak istiyordu, ama dalgaların şiddetli uğultusu hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Fakat yine de, bir süre sonra düşünceleri silikleşti, derin bir uyku onu içine çekiverdi.

Gözlerini açtığında sabah 8.30'du. Fukaeri yatakta değildi. Tengo'nun ona verdiği pijama dertop edilerek banyodaki çamaşır makinesinin içine atılmıştı. Kol ağızları ve paçaları hâlâ kıvrılmış haldeydi. Mutfak masasının üzerinde bir not duruyordu. Kâğıdın üzerine tükenmezkalemle, "Gilyaklar şu an ne haldeler acaba? Eve dönüyorum" yazılıydı. Karakterler küçük, sert köşeli ve doğallıktan uzaktı. Midye kabuklarını dizerek kumsala yazılmış bir yazıyı gökyüzünden izliyormuş gibi bir his bırakıyordu. Tengo kâğıdı katlayıp çalışma masasının çekmecesine koydu. Saat 11'de gelecek olan kadın arkadaşı görürse, mutlaka patırtı çıkarırdı.

Tengo yatağı güzelce düzelterek, Çehov'un büyük zahmetler sonrasında yazdığı eserini rafa geri koydu. Sonra kahve yapıp, tost hazırladı. Sabah kahvaltısını yaparken, ağır bir şeyin gelip yüreğine oturduğunu fark etti. Bunun ne olduğunu anlaması zaman aldı. Bu Fukaeri'nin yüzünün uyurkenki haliydi.

Acaba bu kıza âşık mı oluyorum? Hayır, bu söz konusu değil, dedi Tengo içinden. *Yalnızca onun içinde sakladığı bir şeyler, bir biçimde yüreğimi resmen tutup sarsmış gibi. Peki, öyleyse neden üzerine giydiği pijama aklıma takıldı? Neden (farkında olmadan) elime alıp kokladım?*

Çok fazla soru vardı. "Roman yazarı sorun çözen insan değildir. Sorunu ortaya atan insandır" diyen de, evet, Çehov'du. Güzel laftı. Fakat Çehov, yalnızca eserlerinde değil, yaşam uğraşında da aynı tavrını korumuştu. O yaşamda ortaya atılan sorunlar vardı, ama sorun çözümü yoktu. Düzelmesi mümkün olmayan bir akciğer hastalığına yakalandığını bile bile (doktor olduğuna göre anlamaması imkânsızdı), bu gerçeği görmezden gelmeye çabalamış, yavaş yavaş ölmekte olduğuna, ölüm döşeğine düşene kadar inanmamıştı. Kan kusarak, feci biçimde genç yaşında ölüp gitmişti.

Tengo başını iki yana sallayarak masadan kalktı. O gün kadın arkadaşı gelecekti. Çamaşır yıkayıp, temizlik yapması gerekiyordu. Düşünmeyi sonraya bırakması daha iyi olacaktı.

Uzaklara gitmeyi ne kadar denesem bile

Aomame semt kütüphanesine gidip, önceki seferlerdeki aynı prosedürü uygulayarak masasının üzerine gazeteleri yaydı. Üç yıl önce sonbaharda Yamanaşi ilinde patlak veren, radikallerle polisler arasındaki silahlı çatışma olayını bir kez daha araştırmak istiyordu çünkü. Yaşlı kadının sözünü ettiği Öncüler denilen cemaatin merkezi, Yamanaşi ilinin dağlık kesimindeydi. Üstelik o silahlı çatışmanın meydana geldiği yer de yine Yamanaşi ilinin dağlarındaydı. Yalnızca bir tesadüf olabilirdi, fakat tesadüfi kesişme ifadesi Aomame'nin asla hoşuna gitmezdi. Bu ikisi arasında bir bağ olabilirdi. Madam'ın dile getirdiği, "O büyük olay" ifadesi de bir şekilde ilişkili olduğunu gösteriyordu.

Silahlı çatışmanın patlak verdiği tarih, üç yıl önce 19 Ekim 1981'di (Aomame'nin varsayımına göre ise *1Q84'ün üç yıl öncesi* demek oluyordu). Silahlı çatışmanın ayrıntılarıyla ilgili olarak Aomame daha önce kütüphaneye geldiği zaman haberleri okumuş, ana hatlarıyla bilgi edinmişti. O yüzden bu sefer o kısımları hızlıca geçip sonraki günlerde çıkan, konuyla ilişkili makalelere, olayı farklı açılardan analiz eden yazılara odaklanarak okumaya karar verdi.

İlk silahlı çatışmada Çin malı otomatik kalaşnikof tüfeklerle üç polis vurulmuş, ikisi ağır yaralanmıştı. Sonrasında radikal grup silahlı halde dağlara kaçmış, silahlı polis birliği tarafından geniş çaplı bir sürek avı başlatılmıştı. Aynı zamanda tepeden tırnağa silahlanmış özel savunma kuvvetlerinin hava indirme bölüğü helikopterle oraya sevk edilmişti. Sonuçta radikallerden üç kişi teslim olmayı reddederek vurulmuş, ikisi ağır yaralanmış (biri üç gün sonra hastanede ölmüştü; bir diğer ağır yaralıya ne olduğu gazete haberlerinden anlaşılmıyordu), dört kişi yaralanmadan ya da hafif yara alarak tutuklanmıştı. Yüksek korumalı çelik yelek giydiklerinden özel savunma kuvvetleri üyeleri ve polisler zarar görmemişti. Polislerden biri takip sırasında kayalıklardan düşerek bacağını kırmıştı yalnızca. Radikallerden sadece birisinin nerede olduğu belli değildi. Geniş çaplı bir operasyon yürütülmesine rağmen bir yerlerde izini kaybettirmeyi başarmıştı.

Silahlı çatışmanın şoku atlatılınca gazeteler bu radikal grubun oluşum süreciyle ilgili ayrıntılı haberler vermeye başlamıştı. Adamlar 70'li yıllardaki üniversite olayları döneminden kalma tiplerdi. Üyelerinin yarıdan fazlası Tokyo Üniversitesi Yasuda Konferans Salonu ya da Nippon Üniversitesi işgaline katılmışlardı. "Kale"leri özel polis birliklerinin güç kullanması yoluyla düşürüldükten sonra, üniversiteden kovulmuşlardı. Üniversite yerleşkesini merkez alarak şehrin diğer kısımlarına dağılan, siyasi faaliyetler konusunda tıkanma yaşayan öğrenciler ve bir kısım öğretim üyeleri hizipler üstü birleşerek Yamanaşi ilinde bir tarım arazisi oluşturarak komün yaşantısına başlamışlardı. Başlangıçta tarım ağırlıklı bir komün olan Takaşima ekibine katılmışlardı, ama oradaki yaşamdan tatmin olamamış, yeniden örgütlenip kendi başlarına hareket etmeye karar vermiş, dağların iyice iç kesimlerinde terk edilmiş bir köyü yok pahasına denecek kadar ucuz bir fiyata kapatarak, orada tarım yapmaya başlamışlardı. Başlangıçta sıkıntı çekmişe benziyorlardı, ama nihayet organik tarım yöntemiyle üretilen gıda maddeleri şehirlerde moda haline gelince, sebzelerin siparişle satışı işini kurmayı başarmışlardı. Bu rüzgârı arkalarına almayı başarınca, tarım arazileri iyice gelişmiş, işleri de günden güne büyümüştü. Her ne olursa olsun ciddi, çalışkan insanlardı ve liderlerinin önderliğinde sağlam bir örgütlenmeye sahiplerdi. O komünün adı Öncüler'di.

Aomame yüzünü iyice buruşturarak yutkundu. Gırtlağının derinliklerinden yüksekçe bir ses çıktı. Sonra elindeki tükenmezkalemle masaya tık tık vurdu.

Aomame makaleyi okumaya devam etti.

İşletmeleri büyüdükçe, Öncüler'in içindeki parçalanma gitgide gün yüzüne çıkmaya başlamıştı. Marksizm temelinde devrim isteğini sürdüren, gerilla tarzı eylemi destekleyen radikal "silahlı mücadele grubu" ile Japonya'da zor kullanarak devrim yapmanın artık gerçekçi bir yol olmadığını kabullenmiş, kapitalizm inancını reddederek toprakla iç içe yaşamaya dayanan, doğal bir hayat peşinde olan nispeten ılımlı "komün grubu" olmak üzere iki büyük gruba ayrılmışlardı. Sonra 1976 yılında sayıca üstünlük sağlayan ılımlı grup, silahlı grubu Öncüler'den ayırmayı başarmıştı.

Yine de Öncüler, silahlı mücadele grubunu güç kullanarak komünden çıkartmış değillerdi. Gazeteye bakılırsa, silahlı gruba yeni bir arazi ile bir miktar sermaye vermiş, sorunsuz bir şekilde "çekip gitmelerini" sağlamışlardı. Silahlı mücadele grubu da, bu pazarlığa uyarak yeni arazide kendi komünleri Şafakçılar'ı oluşturmuştu. Sonra bir noktada, ağır silahlar ele geçirmeyi başarmışa benziyorlardı. Bunun nasıl gerçekleştiğine ve paranın nereden geldiğine dair bilgilerin ilerideki araştırmalarla açığa çıkarılması bekleniyordu.

Tarım komünü Öncüler ise, bir noktada nasıl olduysa dini bir cemaate doğru dönüşüm göstermişlerdi. Buna neyin vesile olduğunu ne polis ne de gazeteciler biliyordu. Fakat "silahlı grup"u sorunsuzca kendilerinden kesip ayırmayı başaran komün, hemen sonrasında hızlı bir şekilde dine yönelmiş gibiydi; 1974 yılında dini tüzel kişilik olarak kabul edilmeyi başarmışlardı. Sonra çevrelerindeki arazileri birbiri ardına satın alarak tarım arazilerini ve komün içerisinde yer alan binalarını genişletmişlerdi. Dini cemaat binalarının çevresine yüksek parmaklıklar yapılmış, dışarıdaki insanların oraya girip çıkmaları imkânsız hale gelmişti. Nedeni, dini faaliyetleri sırasında rahatsız edilmek istememeleriydi. Böylesi bir sermayenin nereden geldiği ve nasıl olup da bu kadar çabuk dini tüzel kişilik onayı almayı başardıkları da yine henüz açığa çıkarılmış değildi. Yeni araziye taşınan radikal grup, tarım işlerinin yanı sıra kendi arazilerinde gizli gizli silah talimlerine ağırlık vermiş, çevredeki çiftçilerle de aralarında sorunlar çıkmaya başlamıştı. Sorunlardan biri, Şafakçılar'ın arazisinden geçen küçük derenin kullanım hakkıyla ilgili tartışmayla başlamıştı. Bu dere eskiden beri o bölgenin ortak tarla sulama suyu olarak kullanılıyordu, ama Şafakçılar komşularının kendi arazilerine girmesini engelliyordu. Tartışma, yıllar boyunca sürmüş, arazilerinin çevresine çektikleri demir parmaklıklardan şikâyet eden çevre sakinlerinin, Şafakçılar'ın bazı üyeleri tarafından ağır bir şekilde dövülmeleri gibi olaylar da yaşanmıştı. Yamanaşi ili polisi yaralama olayıyla ilgili olarak arama emri çıkartmış, olay yeri incelemesi için Şafakçılar'ın arazisine gitmek için yola çıkmıştı. Derken orada hiç akla gelmeyecek şekilde silahlı çatışma patlak vermişti.

Dağlar arasındaki o bölgede meydana gelen şiddetli silahlı çatışma sonrasında Şafakçılar gerçek anlamda çökmüş, dini cemaat olan Öncüler ise hiç zaman kaybetmeden resmi bir bildiri yayınlamışlardı. Takım elbiseli, genç, yakışıklı cemaat sözcüsü bir basın toplantısı düzenleyerek bildiriyi okumuştu. Söyledikleri netti. Şafakçılar ile Öncüler arasında, geçmişte olsa bile, şu anda hiçbir ilişki yoktu. Ayrıldıktan sonra iş gereği irtibatlar dışında aralarında gidiş geliş bile olmamıştı. "Öncüler", tarımla uğraşan, hukuka saygılı, barışçıl, manevi bir dünya arzulayan bir komündü. Radikal devrim düşüncesinin ardına düşen Şafakçılar grubunun üyeleriyle artık daha fazla birlikte hareket edemeyecekleri sonucuna varmışlar, sorunsuz bir şekilde ayrılık gerçekleşmişti. Sonrasında Öncüler, dini cemaate dönüşerek dini tüzel kişilik onayı almışlardı. Böylesi bir olayın patlak vermesi, kan dökülmesi gerçekten talihsizlikti. Şehit olan polislerin ailelerine taziyelerini sunuyorlardı. Her ne şekilde olursa olsun dini cemaat olan Öncüler'in söz konusu olayla hiçbir ilişkisi yoktu. Yine de Şafakçılar'ın ana grup olan Öncüler içerisinden çıkmış olması, değiştirilemeyecek bir gerçekti ve eğer bu olayla ilgili olarak herhangi bir şekilde yetkili makamların araştırma yapması gerekirse, yanlış anlamalara mahal vermemek için Öncüler, her türlü araştırmayı

kabul edeceklerdi. Dini cemaat topluma karşı açık, yasal bir topluluktu ve saklayacak hiçbir şeyleri de yoktu. Açıklamaları istenen bir bilgi olursa paylaşmaktan memnuniyet duyacaklardı.

Birkaç gün sonra bu bildiriye yanıt verir gibi Yamanaşi ili polisi arama emri çıkartarak cemaat arazisine girmiş, bir gün boyunca tüm araziyi dolaşarak binaların içini ve belgeleri titizlikle incelemişti. Kurmaylardan bazıları da sorgulanmıştı. Görüntüde iki gruba ayrılmış olsalar bile, ayrılık sonrasında da iki taraf arasındaki iletişim sürmüştü. Operasyonu yürüten yetkililer *"Öncüler, Şafakçılar'ın eylemlerine alttan alta destek vermiş olamaz mı?"* kuşkusuna kapılmışlardı. Fakat buna dair tek bir kanıt bile bulunamamıştı. Güzel, yaprak döken ağçlardan oluşan ormanın içinde ahşap dini eğitim binaları mantar gibi dört bir tarafa dağılmışlardı. Bu binalarda çok sayıda insan, sade ayin giysileri içerisinde meditasyon yapıyor ya da katı dini eğitimlerden geçiyorlardı. Diğer taraftan müritlerin tarım faaliyetleri de sürüyordu. Özenle bakımı yapılan tarım aletleri ve ağır makineler vardı. Silah sayılabilecek bir şey bulunamamış, şiddetin varlığını işaret edecek hiçbir şey de göze çarpmamıştı. Her şey temizdi, düzenliydi. Hoş bir yemekhaneleri, yatakhaneleri, basit (fakat her türlü ihtiyacın düşünüldüğü) sağlık tesisleri (bir bina ve poliklinik) vardı. İki katlı kütüphanede çok sayıda Budist sutraları ve kitaplar bulunuyordu. Uzmanlar tarafından araştırmalar ve çeviriler sürdürülüyordu. Dini bir mekândan ziyade, kendi halinde özel bir üniversite yerleşkesi gibi görünüyordu. Polisler ne yapacaklarını şaşırmış, kayda değer hiçbir şey bulamadan, elleri boş geri çekilmişlerdi.

Bu olaydan birkaç gün sonra, bu kez gazete ve televizyon muhabirleri, cemaat tarafından davet edildiyse de onların arazi içerisinde gördükleri de, polislerin gördükleriyle tamamen aynıydı. Tahmin ettikleri gibi bir tanıtım turu olmamıştı. Muhabirler, yanlarında biri olmadan arazi içerisinde istedikleri yere gidebilmiş, herkesle özgürce konuşabilmiş ve bunları haber haline getirebilmişlerdi. Ancak müritlerin özel yaşantılarını korumak amacıyla, medya ile cemaat arasında, yalnızca cemaatin izin verdiği görüntü ve fotoğrafların kullanılmasına dair bir protokol imzalanmıştı. Dini giysiler içerisindeki çok sayıda cemaat kurmayı, toplantı için kullanılan geniş odada muhabirlerin sorularını yanıtlamış, cemaatin ortaya çıkışı, inandıkları öğreti ve ilerleyiş politikaları hakkında açıklamalar yapmışlardı. Konuşma tarzları nazik ve direktti. Dini cemaatlerde sık rastlanılan propaganda kokusu asla hissedilmemişti. Dini bir cemaatin kurmayları değil de, bir reklam ajansının sunum konusunda ustalaşmış üst düzey yöneticileri gibiydiler. Yalnızca üzerlerindeki kıyafetler farklıydı.

Bizim belli bir kitabımız yoktur, diye açıklama yapmışlardı. *Yazıya dökülmüş kılavuz gibi bir şeye gereksinim duymuyoruz. Yapmakta olduğumuz, Budizmin ilk dönemlerine ait prensiplerin araştırılması ve o dönemde gerçekleştirilen farklı dini ritüellerin hayata geçirilmesidir. Böylesi somut pratikler yoluyla, teorik metinlere sıkışıp kalmayan, daha akışkan bir dini aydınlanmaya ulaşmak, bizim ana hedefimizdir. Her bireyin bu şekilde kendi özünden kaynaklanan aydınlanmasının, topluluk olarak bizim temel inancımızı oluşturduğunu düşünmenizi isteriz. Tek bir öğreti etrafında toplu aydınlanmadan ziyade, önce her bir bireyin aydınlanması gerçekleşecek, sonrasında bunun içerisinden bizim kurallarımızı belirlememiz için gereken öğreti doğal olarak ortaya çıkacaktır. Bu, bizim temel politikamızdır. Bu anlamda biz daha önceki dinlerden oluşum itibariyle oldukça farklıyız.*

Sermaye konusuna gelince; şu an için çoğu dini cemaatle aynı şekilde, sermayemizin bir kısmını müritlerin kendiliğinden yaptıkları bağışlar oluşturuyor. Fakat nihai hedefimiz, sadece bağışlara bel bağlayarak yaşamak değil, tarım ağırlıklı olarak kendi kendine yeten bir yaşantıyı gerçekleştirmektir. Böylesine "kendini bilen" bir yaşantı içerisinde bedenimizi arındırıyor,

ruhumuzu rafine ediyor, bu yolla da ruhsal huzuru bulmayı hedefliyoruz. Rekabet toplumunun, materyalizmin anlamsızlığını fark eden insanlar, daha fazla derinliği olan başka bir dünya arayışı içerisinde birbiri ardına cemaatimizin kapısını çalıyor. Yükseköğrenim görerek uzmanlık gerektiren işlere girmiş, toplumda belli bir yere gelmiş insanlar da hiç az değil. Biz, bazılarının diline doladığı "yeniyetme din"lerden farklıyız. İnsanların dünyevi sıkıntılarını kolayca üstlenip bu sıkıntıları ortadan kaldıracağını vaat eden fast-food *tarzı cemaatlerden değiliz. Bizim hedefimiz bu değil. Zayıfların kurtarılması elbette önemli bir şey, ama bizim kendi kendini kurtarma bilinci yüksek insanlara uygun bir yer ve uygun rehberlik sağlayan, deyim yerindeyse dini bir "enstitü"ye denk gelen bir kuruluş olduğumuzu düşünürseniz daha doğru olur.*

Şafakçılar üyeleriyle bizim aramızda işletme politikası açısından bir noktada büyük bir fikir ayrılığı doğdu. Bir dönem zıtlaştığımız da oldu. Fakat diyaloglar neticesinde fikir birliğine ulaştık, ayrılarak her birimiz kendi yolumuzda ilerlemeye karar verdik. Onlar kendi çaplarında saf bir inancı takip ediyorlardı, ama bunun nihayetinde öyle bir felaketin ortaya çıkması trajediden başka bir sözcükle açıklanamaz. Onlar, doktrinlere aşırı bağlıydılar. Gerçek, yaşayan toplumla temas noktalarını kaybetmiş olmaları, bu trajedinin en büyük nedenidir. Biz de bunu bir fırsat olarak değerlendiriyoruz. Bir yandan kendimizi daha ciddi disipline ederken diğer yandan da dışarıya kapısı açık bir cemaat olmayı sürdürmek zorunda olduğumuzu hissediyoruz. Şiddet, hiçbir sorunu çözmez. Anlamanızı istediğimiz şey şudur: Biz dini, insanlara zorla kabul ettirmeye çalışan bir cemaat değiliz. Müritlere yönelik bir çağrımız olmadığı gibi başka dini cemaatlere saldırmak gibi bir şey yapmamız da söz konusu olamaz. Bizim yapmakta olduğumuz, aydınlanma ve ruhani değerler peşinde olan insanlara uygun ve etkin komünal bir ortam sağlamaktır.

Medya kuruluşlarının temsilcileri, genel hatlarıyla cemaate ilişkin olumlu izlenimler edinerek dönmüşlerdi. Müritlerin, kadın-erkek, hepsi zayıftı; çoğunluğu gençti (ama arada sırada yaşlılar da görülüyordu), bakışları zeki, yaşam doluydu. Nazik konuşuyor, görgülü davranıyorlardı. Müritlerin çoğu geçmişleri hakkında pek fazla konuşmak istemiyorlardı, ama büyük bir kısmı gerçekten yükseköğrenim görmüşe benziyordu. Çıkartılan öğle yemeği (müritlerin normalde yedikleri de çoğunlukla benzer şeylermiş), basit olmakla birlikte yemek için kullandıkları malzemeler cemaatin tarım arazisinden taze taze toplanmıştı ve o ölçüde de lezzetliydi.

Böylelikle çoğu medya organı, Şafakçılar'ı kuran devrimci grubu, ruhani değerlerin peşine düşme hedefine yönelen Öncüler'in *istenmeyen çocuğu* olarak tanımladılar; düşük gerçekleşmiş, istenmeyen bebekten kurtulmuşlardı. 80'li yılların Japonya'sında Marksizm ilkeleriyle devrim düşüncesi artık modası geçmiş bir şeydi. 70'lerde radikal siyasi talepleri olan gençler, artık çeşitli sektörlerde işe girmiş, ekonomi denen savaş meydanının en ön cephelerinde şiddetli mücadelelere girişmişlerdi. Hatta gerçeklik dünyasının mücadele ve rekabetiyle aralarına mesafe koyarak her biri kendi bulundukları yerde kişisel hedeflerinin peşine düşmüşlerdi. Ne şekilde olursa olsun dünyanın akışı tamamen değişmiş, siyaset rüzgârları artık uzak geçmişte kalmıştı. Şafakçılar olayı kanlı, talihsiz bir olaydı, ama sağduyu ile bakınca geçmişin hayaletinin tesadüfen yüzünü gösterdiği, mevsimsiz bir gök gürültüsünden başka bir şey olmadığı anlaşılıyordu. Orada bir çağın perdesinin kapandığını görmek mümkündü. Bu, gazetelerin genel iddiasıydı. Öncüler, yeni dünyanın ümit vaat eden tercihlerinden biri olabilirdi. Öte yandan Şafakçılar için bir gelecek yoktu.

Aomame, tükenmezkalemini masanın üzerine bırakarak derin bir nefes aldı. Sonra Tsubasa'nın ifadesiz, derinliği olmayan gözbebeklerini hayalinde canlandırdı. *O gözbebekleri bana bakıyordu, fakat aynı zamanda hiçbir şey görmüyorlardı. Orada önemli bir şeyler eksikti.*

O kadar basit değil, diye düşündü Aomame. *Öncüler aslında gazetelerde yazıldığı kadar temiz değil. Orada derinlerde gizlenen karanlık bir şey var. Madam'ın söylediklerine bakılırsa Lider dedikleri adam, onlu yaşlardaki, hatta o yaşa bile gelmemiş kızlara tecavüz ediyor, bunun da dini bir eylem olduğunu savunuyor. Medya mensupları, bunu bilmiyor. Onlar yalnızca orada yarım günlerini geçirdiler. Onlara gösterilen düzenli bir dini tesisti, taze malzemelerle yapılmış bir öğle yemeği çıkartıldı, ruhun aydınlanmasıyla alakalı güzel de bir açıklama yapıldı. Bu, onlar için yeterli oldu ve geri döndüler. Gerçekte derinlerde meydana gelen şeyler medya yetkililerinin gözlerine ilişmedi bile.*

Aomame kütüphaneden çıkınca bir kafeye girerek kahve sipariş etti. Kafenin telefonundan Ayumi'nin işyerine telefon açtı. *Bu numaradan istediğin zaman arayabilirsin*, dediği numaraydı. İş arkadaşlarından biri çıkıp, onun görevde olduğunu, iki saat kadar sonra karakola döneceğini söyledi. Aomame, adını bırakmadan, "Tekrar telefon ederim" dedi yalnızca.

Dairesine döndükten iki saat sonra bir kez daha o numarayı aradı. Ayumi telefona çıktı.

"Merhaba Aomame. Nasılsın?"

"İyiyim, ya sen?"

"Ben de iyiyim. Yalnızca doğru düzgün bir erkek çıkmıyor karşıma. Sende durumlar ne Aomame?"

"Aynı durumdayım" dedi Aomame.

"Bu olmaz işte" dedi Ayumi. "Bizim gibi çekici, genç kadınların güçlü ve sağlıklı cinsel istekle dolup taşarken birbirine erkeksizlikten yakınması, dünyada bir şeylerin yolunda gitmediğini gösterir. Bu konuda bir şeyler yapmamız lazım."

"Orası öyle de... Baksana o kadar yüksek sesle konuşman sorun olmayacak mı? İş yerindesin ya. Yakınlarında kimse yok mu?"

"Sorun değil. İstediğimiz gibi konuşabiliriz" dedi Ayumi.

"Eğer mümkünse senden bir şey rica edeceğim. İsteyebileceğim başka kimse aklıma gelmedi."

"Olur. Yapabileceğim bir şey midir, değil midir, bilemiyorum, ama sen söyle bir bakalım."

"Öncüler denilen dini cemaati biliyor musun? Yamanaşi ilinin dağlarında merkezleri var."

"Öncüler" dedi Ayumi. Sonra bir on saniye kadar belleğini yokladı. "Evet, sanırım biliyorum. Yanılmıyorsam Yamanaşi'deki silahlı çatışmayı başlatan Şafakçılar adlı radikal grubun daha önce bağlı olduğu dini komün gibi bir şey, değil mi? Çatışmada il Emniyet'ine mensup polislerden üçü vuruldu. Zavallılar. Fakat Öncüler'in o olayla ilişkisi yoktu. Olay sonrasında araştırma ekipleri cemaat arazisine girdi, ama arazi tertemizdi. Ne olmuş onlara?"

"Öncüler, o silahlı çatışma sonrasında herhangi bir olaya karışmış mı? Benim bilmek istediğim bu. Suç denebilecek bir şey ya da çevredeki halkla bir sorun olmuş mu? Fakat sıradan bir vatandaş olarak bunu nasıl araştırabileceğimi bilmiyorum. Gazeteleri satır satır okumam da mümkün değil.

Fakat polis bazı yöntemlere başvurarak konuyla ilgili bilgi edinebilir dedim."

"O iş çok kolay. Bilgisayarda şöyle bir araştıracak olursam hemen anlaşılır... demek isterdim, ama maalesef Japonya Emniyeti'nin bilgisayar sistemi henüz o kadar gelişmedi. Gerçek anlamda işler hale gelmesi için yıllar geçer sanırım. O yüzden şimdilik bu tür konularla ilgili bilgi almak istediğimde herhalde Yamanaşi Emniyeti'nden, ilgili belgelerin kopyasını postayla göndermelerini rica etmem gerekir. Bunun için de önce *belge talep formu* doldurarak üstlerimin onayını almam lazım. Elbette bu belgeleri neden istediğimi de talep formuna yazmak zorundayım. Ne de olsa burası resmi daire. Herkes işleri gereğinden fazla karmaşık hale getirdiği için alıyor maaşını."

"Demek öyle" dedi Aomame. Sonra iç geçirdi. "Öyleyse çıkmaza girdik."

"İyi de neden böyle bir şeyi öğrenmek istiyorsun? Yoksa bir tanıdığın Öncüler'le ilişkili bir olaya mı bulaştı?"

Aomame nasıl yanıt vermesi gerektiği konusunda bir an tereddüt ettikten sonra dürüstçe konuşmaya karar verdi. "Ona yakın bir şey. Bir tecavüz olayıyla ilişkili. Şu an ayrıntılarını söyleyemem, ama bir kız çocuğuna tecavüz edilmiş. Cemaati paravan olarak kullanıp, içeride sistematik olarak bu tür şeylerin yapıldığına dair bilgiler var."

Ayumi'nin kaşlarını hafifçe çattığını görür gibi oldu. "Hımm. Demek kız çocuğuna tecavüz. Bu affedilmez bir şey."

"Elbette affedilmez" dedi Aomame.

"Kız çocuğu dediğin kaç yaşında?"

"On, belki daha küçük. En azından âdet görmeye bile başlamamış kız çocukları."

Ayumi bir süre ahize başında sessiz kaldı. Sonra ifadesiz bir sesle, "Anladım" dedi. "Mesele buysa bir şeyler yapmaya çalışayım. İki üç gün verebilir misin?"

"Olur. Sen bana telefon edersin, tamam mı?"

Ardından havadan sudan konuştular; sonra, "Hadi bakalım benim tekrar işe dönmem gerekiyor" dedi Ayumi.

Telefonu kapattıktan sonra Aomame pencerenin kenarındaki okuma sandalyesine oturarak bir süre kendi ellerine baktı. İnce, uzun parmaklar ve kısa kesilmiş tırnaklar. Tırnakları bakımlıydı, ama oje sürmemişti. Tırnaklarına bakınca kendisinin fani bir varlıktan öteye geçmediği düşüncesi güçlendi. *Tırnaklarımın şekli gibi basit bir şeyi bile kendim belirlemiş değilim, birileri kafasına göre belirlemiş, ben de bunu sessizce kabul ediyorum yalnızca. Hoşuma gidip gitmemesi hiç önemli değil. İyi de kim benim tırnaklarımın bu şekilde olacağını belirledi acaba?*

Madam geçenlerde Aomame'ye, "Senin anne ve baban ateşli birer Şahitler müridiydi, şimdi de öyleler" demişti. Muhtemelen şimdi bile aynı şekilde düşüncelerini yayma faaliyetlerine devam ediyorlardı. Aomame'nin kendinden dört yaş büyük bir ağabeyi vardı. Yumuşak başlı bir ağabeydi. Aomame, kararını verip evden ayrıldığında o, anne babasının sözünden çıkmamış, inancını koruyarak yaşamaya devam etmişti. Şu an ne yapıyordu acaba? Aomame'nin ailesinin ne durumda olduğunu öğrenmek için özel bir isteği yoktu gerçi. Onlar artık Aomame için yaşamının biten kısmına aitti. Bağlar artık tamamen kopmuştu.

On yaşından önce yaşadıklarını tamamen unutmak için Aomame uzun süre çaba harcamıştı. *Benim*

yaşantım gerçekte on yaşından sonra başladı. Ondan önceki her şey, acı veren bir rüyadan başka bir şey değildi. Öncesine ait anıları silip atmalıyım. Fakat ne kadar çabalasa da, yüreği çaresiz o rüya âlemine geri dönüveriyordu. Sahip olduğu şeylerin çoğu o karanlık yere kök salıyor, oradan beslendikleri hissi veriyordu. *Ne kadar uzaklara gitmeyi denesem bile, nihayetinde buraya dönüp gelmek zorundayım,* diye düşündü Aomame.

Kararını vermişti Aomame. *Ben o "Lider"i öteki dünyaya göndermek zorundayım. Kendim için de yapmalıyım bunu.*

Üç gün sonra Ayumi'den telefon geldi.

"Bazı gerçeklere ulaşabildim" dedi.

"Öncüler hakkında mı?"

"Evet. Konuyu düşünürken, benimle aynı devreden birinin amcasının Yamanaşi'de polis olduğunu anımsadım. Hem de biraz üst düzey biri galiba. İşte, ben de ondan rica ettim. Akrabalarımızdan bir genç kız o cemaate girmeyi kafasına takmış, bu bizi çok üzüyor, dedim. Onun için, şimdi Öncüler'le ilgili bilgi topluyorum, zahmet olacak, ama lütfen falan dedim işte. Ben böyle şeyleri çok kolay beceririm."

"Sağ ol. Minnettarım" dedi Aomame.

"Bunun üzerine, bizim adam Yamanaşi'deki amcasına telefon ederek durumu anlattı, amcası da, madem durum böyle diyerek, Öncüler soruşturmasına katılan yetkili bir ismi benimle tanıştırdı. İşte bu yolla, ben de o adamla telefonla görüşmeyi başardım."

"Muhteşem."

"Evet. Hem de uzun bir telefon görüşmesi oldu, Öncüler hakkında birçok şey öğrenmeyi başardım. Fakat gazetelere çıkmış olan kısımlarını, sen zaten biliyorsundur. Şimdi sana gün yüzüne çıkmamış, sıradan halkın bilmediği kısımlarını anlatayım. Yeterli olur mu?"

"Evet."

"Öncelikle, bu Öncüler şimdiye kadar birçok kez hukuki sorunlar yaşamış, haklarında davalar açılmış. Çoğu arazi alım satımı ile ilgili sorunlar. Bu cemaatin parası bol olsa gerek, sürekli çevredeki arazileri satın alıyorlar. Eh, taşranın ücra bir yerinde olduğundan arazi fiyatları ucuz, ama yine de abartılı bir durum var ortada. Üstelik insanları satmaya zorladıkları durumlar da oluyormuş. Paravan şirket kullanarak, cemaatin hiç alakası yokmuş gibi, satın alımları sürdürüyorlar. O yüzden toprak sahipleri ve yerel örgütlerle aralarında sorunlar çıkıyor. Sanki emlak taşeronu gibiler. Fakat şimdiye kadar, bu davaların tamamı medeni hukuk alanına girdiği için, polis işe karışmamış. Bıçak sırtında ilerliyorlar, ama henüz açığa çıkan bir durum yok. Belalı tipler, olmazsa siyasetçileri de işe karıştırıyor gibiler. Siyasetçiler konuya el atınca, polisin elini çektiği durumlar çoktur zira. Olay büyür, savcılık işe karışırsa, durum farklı olur gerçi."

"Bu Öncüler özellikle ekonomik faaliyetleri açısından pek temiz değiller öyleyse."

"Sıradan müritlerin durumunu bilemem, ama emlak alım satım kayıtlarına bakılacak olursa, sermaye işletimi açısından kurmay takımının pek temiz olmadığını söyleyebiliriz. En insaflı biçimde söylersek, parayı saf bir maneviyat arayışı için kullanmıyorlar. Dahası, bu adamlar Tokyo ve Osaka

şehir merkezlerinde de emlak topluyor. Hepsi de birinci sınıf semtlerde. Şibuya, Minami-Aoyama, Şoto... Bu cemaat galiba ülke çapında bir açılım tasarlıyor. Eğer emlak piyasasına girmek gibi bir niyetleri yoksa elbette."

"Dış dünyadan el etek çekerek, doğayla iç içe, çileci bir yaşamı tercih eden bir cemaat, nasıl oluyor da şehir merkezine açılmaya kalkıyor acaba?"

"Üstelik bu toplu para nereden geliyor?" diye, Ayumi esas soruyu ortaya attı. "Havuç, turp satmakla o parayı toparlamak mümkün değil ne de olsa."

"Müritlerden bağış topluyorlardır."

"O da var, ama sanırım yine de yeterli olmaz. Bu para akışı için mutlaka başka bir kaynak oluşturmuşlardır. Bir de, bunun dışında insanın kafasına takılacak bir bilgi daha elde ettim. Senin ilgini çekebilecek bir şey. Cemaat içerisinde çocukların sayısı oldukça fazla. Temelde bölgedeki ilkokula devam ediyorlar, ama o çocukların hemen hepsi bir süre sonra okulu bırakıyormuş. İlkokul yetkilileri, zorunlu eğitim dolayısıyla okula devam etmeleri için ısrar ediyormuş, ama cemaattekiler, 'Çocuklar arasında, okula gitmek istemeyenler de çıkıyor' diyerek, bunu dikkate almıyormuş. Böyle çocukları kendilerinin eğittiklerini, dersler açısından endişe edilecek bir durum olmadığını söylüyorlarmış."

Aomame kendi ilkokul yıllarını anımsadı. Cemaat çocuklarının okula gitmek istememesini anlayabiliyordu. Okula gitseler bile, farklı olmalarından dolayı rahatsız edildikleri, orada yoklarmış gibi davranıldığı oluyordu mutlaka.

"Oradaki ilkokulda rahat değillerdir belki de" dedi Aomame. "Üstelik okula gitmek istememeleri pek nadir karşılaşılan bir durum da değil."

"Fakat sınıfında bu çocuklardan olan öğretmenlere bakılırsa, cemaat çocuklarının büyük kısmı, cinsiyet farkı olmaksızın psikolojik sorunlar yaşıyor gibiymiş. Bu çocuklar başlangıçta normal, neşeli çocuklarmış, ama üst sınıflara geldikçe az konuşmaya başlıyor, yüzlerindeki ifade donuklaşıyor, zamanla hissizleşiyor, sonra da okulu bırakıveriyorlarmış. Öncüler'den okula gelen çocukların çoğunda, aynı sınıflarda aynı belirtiler görülüyormuş. O yüzden öğretmenler de şaşırıp, endişe ediyorlarmış elbette. Okula gelmeyip, cemaate kapanan çocukların daha sonra ne durumda oldukları, sağlıklı olup olmadıkları, önemli sorular elbette. Fakat çocuklarla görüştürmüyorlar. Dışarıdan insanların cemaat arazisine girmelerine izin verilmiyor çünkü."

Tsubasa'yla aynı, dedi Aomame içinden. *Uç noktada bir hissizlik, donuk ifade, konuşmama.*

"Aomame, sen Öncüler içerisinde çocukların tacize uğradıklarını mı tahmin ediyorsun? Hem de sistemli olarak. Hatta bazıları da tecavüze uğramış, öyle mi?"

"Öyle de olsa polis, sıradan bir vatandaşın tahminleri üzerine harekete geçmez, hiçbir kanıt da yoksa."

"Evet. Ne de olsa Emniyet hantal bir kurumdur. Yukarıdaki tipler kariyerlerinden başka bir şey düşünmezler. Aralarında öyle olmayanları da var, ama çoğu sorunsuzca yükselip, emekli olduktan sonra güçlü vakıflara ya da özel şirketlere kapağı atma peşindedir. O yüzden, tehlikeli, sıcak olaylara pek bulaşmazlar. Hatta bu tipler, pizzayı bile soğutup da yiyordur desem yeridir. Gerçekte mağdur olan kişi mahkemeye çıkıp da her şeyi anlatacak olsa, durum değişir gerçi. Fakat bu da biraz zor."

"Evet. Zor olabilir" dedi Aomame. "Fakat yine de sağ ol. Verdiğin bilgiler çok işime yaradı.

Borçlu kaldım şimdi sana.”

“Boş ver şimdi. Yakın zamanda Roppongi taraflarına çıkalım. İkimiz de sorunlarımızı kafamızdan atarız.”

“Olur” dedi Aomame.

“İşte bu” dedi Ayumi. “Bu arada, Aomame, kelepçeli oyunlara merakın var mı?”

“Sanırım yok” dedi Aomame. *Kelepçeli oyunlar?*

“Ne yazık” diye hayıflandı Ayumi.

Zaman çarpık şekillerde ilerleyebilir

Tengo, kendi beyni hakkında düşünüyordu. Beyni hakkında düşünmesi gereken birçok şey vardı.

İnsan beyni, şu 2,5 milyon yıl boyunca yaklaşık dört kat büyümüştü. Ağırlık açısından bakıldığında beyin, insan vücudunun ancak yüzde 2'sini kaplıyordu, buna rağmen bedenin tüm enerjisinin yaklaşık yüzde 40'ını tüketiyordu (bunlar Tengo'nun geçenlerde okuduğu kitapta yazıyordu). Beyin denilen organın bu anormal büyümesi, insana zaman, mekân ve olasılık kavramlarını kazandırmıştı.

Zaman, mekân ve olasılık kavramları.

Zamanın çarpık olarak ilerleyebileceğini Tengo biliyordu. Zamanın kendisi, yeknesak bir yapıya sahipti, ama zaman bir kez tüketildiğinde çarpık bir hal alabiliyordu. Bir zaman dilimi feci halde ağır ve uzun, başka bir zaman dilimi ise hafif ve kısa olabiliyordu. Ayrıca, bazen öncesi ve sonrası birbirine geçiyor, durum daha da kötüleşirse zaman tamamen yok olup gidiyordu. O zaman diliminde olmaması gereken şeyler sonradan eklenebiliyordu. İnsanlar zamanı bu şekilde kafalarına göre ayarlamak yoluyla kendi varlık bilinçlerini de düzenleyebiliyorlardı herhalde. Başka bir deyişle, bu sayede akıllarını başlarında tutmayı güçbela başarıyorlardı. Eğer geçirdiği zamanı, akış sırasına uygun bir şekilde tek tip bir şey olarak kabul etmesi gerekse, insanın ruhsal yapısının buna dayanamayacağı kesindi. Böylesi bir yaşam, herhalde tam bir işkenceye dönebilirdi. Tengo bunları düşünüyordu.

İnsan, beynin büyümesiyle zamansallık kavramını elde etmişti, ama aynı zamanda bunu değiştirme yöntemini de öğrenmişti. İnsan, zamanı sürekli tüketirken buna paralel olarak bilinç yoluyla zamanda ayarlamalar yapıyor, durmaksızın zamanı tekrar tekrar yaratabiliyordu. Bu, sıradan bir iş değildi. Beynin, vücudun tüm enerjisinin yüzde 40'ını tüketmekte olduğunun söylenmesi de boşuna değildi.

Bir buçuk, bilemediniz iki yaşına ait o anısıyla ilgili olarak Tengo, o olaya gerçekten şahit olup olmadığını sık sık düşünürdü. Annesinin üzerinde yalnızca iç çamaşırıyla babası olmayan bir adama meme ucunu emdirirkenki görüntüsü. Kolları, adamın vücuduna dolanmıştı. Bir iki yaşlarındaki bir bebek orada neyin ne olduğunu anlayamaz herhalde. O görüntü tüm canlılığı ve ayrıntılarıyla belleğine de yerleşmezdi. Bu, sonraki günlerde Tengo'nun kendisini korumak için, işine geldiği gibi yarattığı sahte bir anı mıydı acaba?

Bu mümkün olabilirdi. Kendisinin, o babası olduğunu söyleyen insanın biyolojik çocuğu olmadığını kanıtlamak için, başka bir adama (muhtemelen gerçek babası) dair anıyı, Tengo'nun beyni zamanın bir noktasında kendisi farkına varmadan üretivermişti. Sonra, "babası olduğunu söyleyen adam"ı kendi kan bağı çemberinin içerisinden söküp çıkarmaya çalışmıştı. Bir yerlerde yaşıyor olmaları muhtemel annesi ile gerçek babasının varsayımsal varlığını, kendi içinde kurgulamak yoluyla bunaltıcı yaşamına yeni bir kapı açmaya çalışmıştı.

Fakat bu anıda kanlı canlı bir gerçeklik duygusu da vardı. Gerçek dokunuşlar, ağırlık, koku ve derinlik vardı. Bu anı, terk edilmiş bir gemiye yapışan yosunlar gibi Tengo'nun belleğinin duvarlarına, hiç boş yer bırakmayacak şekilde sıkı sıkı yapışmıştı. Ne kadar silkeleyip düşürmeye, yıkayıp temizlemeye kalksa bile beceremiyordu. Bu anının, kendi gereksinimlerine uygun olarak üretildiğini, yapay bir şey olmaktan öteye geçmediğini, Tengo bir türlü kabullenemiyordu. Hayali bir şey olamayacak kadar gerçekti ve fazlasıyla netti.

Bunun kendi gerçek, anısı olduğunu varsayarak düşündüğünde ortaya bir senaryo çıkartabiliyordu.

Bebek Tengo, o manzarayı gördüğünde mutlaka korkmuş olmalıydı. Kendisine verilmesi gereken meme ucunu başka bir insan emiyordu. Kendisinden büyük, güçlü bir başkası. Dahası annesinin zihninden kendi varlığı bir anlığına da olsa silinip gitmiş gibi görünüyordu. Bu, henüz bir gücü olmayan Tengo'nun varlığını derinden sarsan bir durumdu. O sırada derinlerden çıkıp gelen bir korku, bilincinin fotoğraf kâğıdına bir daha çıkmamacasına resmedilmiş gibiydi.

Bu korkulu anısı, önceden hiç tahmin edemeyeceği şekilde aniden tekrar canlanıveriyor, bir gülle gibi Tengo'ya çarpıyordu. Onu paniği andıran bir duyguya sürüklüyordu. Bu korku, Tengo ile konuşuyor, onu anımsamaya zorluyordu. *Sen nereye gidersen git, ne yaparsan yap, bu baskıdan kurtulmayı başaramazsın. Bu baskı, seni belirler, yaşamını şekillendirir, seni istediği yere yönlendirir. Ne kadar çırpınırsan çırpın bu güçten kaçamazsın.*

Bir de Tengo şöyle düşünüyordu: *Fukaeri'nin giydiği pijamayı çamaşır makinesinden çıkartıp kokladığımda, belki de orada annemin kokusunu arıyordum. İçimden öyle bir his geçmişti. Fakat neden on yedi yaşındaki bir kızın vücut kokusunda artık mazide kalan annemin izlerini arıyorum ki? Daha başka arayabileceğim yerler olsa gerek. Mesela yaşça büyük kadın arkadaşımın vücudu.*

Tengo'nun kadın arkadaşı ondan on yaş büyüktü ve Tengo'nun belleğindeki annesinin memelerine yakın, güzel şekilli büyük memeleri vardı. Beyaz askılı fanila da ona çok yakışmıştı. Fakat Tengo nedense onda annesinin imgesini bulamıyordu. Onun vücudunun kokusuna merakı da yoktu. Kadın gayet becerikli bir şekilde Tengo'nun içinden bir haftalık cinsel isteği söküp alabiliyordu. Tengo da kadının cinsel açıdan tatmin olmasını (çoğu durumda) sağlıyordu. Bu, elbette önemli bir başarıydı. Fakat ikisinin ilişkisinde bunun ötesinde derin anlamı olan hiçbir şey yoktu.

Yaşadıkları cinselliği çoğunlukla kadın yönlendiriyordu. Tengo daha çok hiçbir şey düşünmeden onun yönlendirdiği şekilde hareket ediyordu. Bir seçim yapmadığı gibi, karar vermesi de gerekmiyordu. Ondan istenen yalnızca iki şey vardı. Penisini sertleştirmesi ve yanlış zamanda orgazm olmaması. "Daha değil, biraz daha dayan" denildiğinde var gücüyle dayanıyordu. "Hadi bakalım, hadi çabuk gel" diye kulağının dibinde fısıldayınca o anda kesin ve şiddetli bir şekilde orgazm oluyordu. Sonra kadın Tengo'yu övüyordu. Yanaklarını nazikçe okşayarak, "Tengo, sen harikasın" diyordu. Bu yerli yerinde davranma hüneri, Tengo'nun doğduğundan beri ustalıkla geliştirdiği bir şeydi. Doğru imla işaretini kullanmak veya matematikte en kısa yoldan sonuca ulaşmak gerektiğinde yaptığı gibi. Kendisinden yaşça küçük kadınlarla seks yaparken öyle olmuyordu. Ta en başından sonuna kadar onun birçok şeyi düşünmesi, pek çok tercih yapması, kararlar vermesi gerekiyordu. Bu, Tengo'yu rahatsız ediyordu. Omuzlarına çok farklı sorumluluklar yükleniyordu. Dalgalı bir denize açılan küçük bir teknenin kaptanlığını yapıyormuş gibi hissediyordu kendini. Çıpayı çekmesi, yelkenin durumunu kontrol etmesi, hava basıncını ve rüzgârın yönünü göz önüne alması gerekiyordu. Otoritesini sağlamak, mürettebatın ona olan güvenini de artırmak zorundaydı. En ufak hata felakete yol açabilirdi. Seksten çok bir görevin yerine getirilmesi gibi bir şey olduğunu söylemek mümkündü. Böyle olunca da Tengo heyecanlanarak yanlış zamanda orgazm oluyor, hatta gerektiği anlarda doğru düzgün sertleşemiyordu. Sonra kendine güvensizlik hissi iyice güçleniyordu.

Fakat yaşça büyük kadın arkadaşıyla aralarında böylesi hatalar olmuyordu. Kadın, Tengo'nun cinsel yetilerini yüksek düzeyde değerlendiriyordu. Sürekli olarak onu övüyor, gerektiğinde cesaretlendiriyordu. Tengo yalnızca bir kez erken orgazm olmuştu ve kadın da o günden sonra özenle

beyaz askılı fanila giymekten kaçındı. Yalnızca askılı fanila değil, beyaz iç çamaşırı giymeyi bile bırakmıştı.

O gün de kadın siyah iç çamaşırları giymişti. Sonra Tengo'ya uzunca oral seks yapmıştı. Sonra onun penisinin sertliği ile hayalarının yumuşaklığının dilediğince keyfini çıkarmıştı. Kadının siyah dantelli sutyeninin içindeki göğüslerinin, ağız hareketlerine uygun olarak aşağı yukarı hareket ettiğini görebiliyordu. Tengo erken orgazm olmamak için gözlerini kapatıp Gilyakları düşündü.

> Onların yaşadıkları yerlerde adliye yoktur, mahkemenin ne anlama geldiğini bilmezler. Şu çağda bile caddenin önemini asla anlayamadıkları gerçeğinden yola çıkarsak, onların bizi anlamasının ne kadar zor olduğunu kavrayabiliriz herhalde. Yolların döşenmiş olduğu yerlerde bile onlar alışkanlıklarını bırakmaz, ormanların içinden yürümeye devam ederler. Aileleri, hatta köpekleri ile tek sıra halinde yolun kıyısında, neredeyse aralarında hiç boşluk bırakmadan yürüdüklerini sık sık görürüz.

Kaba saba giysiler içerisindeki Gilyakların, tek sıra oluşturarak, köpekleri ve kadınlarıyla birlikte yol kıyısında sık ormanın içerisinde pek konuşmadan ilerleyişini hayalinde canlandırabiliyordu. Onların zaman, mekân ve olasılık kavramları arasında yol diye bir şey yoktu. Yolda yürümek yerine, sık ağaçların arasından sessizce ilerlemek daha zor olsa bile onların kendi varoluş nedenlerini daha net algılamalarını sağlıyordu. *Zavallı Gilyaklar* demişti Fukaeri. Tengo, Fukaeri'nin uyurkenki yüzünü hayalinde canlandırmıştı. Fukaeri, Tengo'nun, üzerine büyük gelen pijamasını giymiş uyuyordu. Uzun gelen kolları ve paçalarını kıvırmıştı. Tengo, o pijamayı çamaşır makinesinden almış, koklamıştı. *Böyle şeyler düşünmemeliyim* dedi Tengo bir an kendine gelerek. Fakat artık geç kalmıştı.

Tengo kadın arkadaşının ağzına boşalmıştı. Kadın meninin tamamını ağzının içinde tutmuş, sonra yataktan çıkarak lavaboya gitmişti. Kadının musluğu açarak ağzını çalkalama sesi duyuluyordu. Sonra hiçbir şey olmamış gibi yatağa döndü.

"Kusura bakma" diye özür diledi Tengo.

"Dayanamadın demek" dedi kadın arkadaşı, sonra parmağının ucuyla Tengo'nun burnunu okşadı. "Olsun, sorun değil. Baksana, *o* kadar mı heyecanlandın?"

"Hem de çok" dedi Tengo. "Biraz zaman geçtikten sonra tekrar yapabilirim sanırım."

"Dört gözle bekliyorum" dedi kadın. Sonra Tengo'nun çıplak göğsüne yanağını yapıştırdı. Gözlerini kapatıp öylece hareketsiz kaldı. Kadının sakin soluklarını Tengo meme ucunda hissedebiliyordu.

"Senin göğsüne baktığımda, göğüse dokunduğumda hep ne düşünüyorum, biliyor musun?" diye sordu kadın Tengo'ya.

"Bilmiyorum."

"Akira Kurosava filmlerinde görünen kale kapısını."

"Kale kapısı" dedi Tengo kadının sırtını okşayarak.

"Hani şu *Kanlı Taht* ya da *Saklı Kale* falan gibi eski siyah beyaz filmlerde kocaman ve sağlam

kapılar görünür ya, üzerine devasa çivi gibi şeyler çakılmıştır, hep onlar geliyor aklıma. Sapasağlam ve kalın.”

“Bende çivi yok gerçi” dedi Tengo.

“Farkına varmamışım” dedi kadın.

Fukaeri’nin *Pupa Hava*’sı kitap olarak satışa çıkartıldıktan iki hafta sonra çok satanlar listesine girdi. Üçüncü hafta ise edebiyat türünde zirveye oturdu. Tengo dershanedeki öğretmenler odasında bulunan gazetelerden kitabın listelerdeki yükselişini takip ediyordu. İki kez gazetede reklamı da çıktı. Reklamda kitabın kapak fotoğrafı ile yan yana Fukaeri’nin küçük bir enstantane fotoğrafı konmuştu. Daha önce gördüğü, vücuduna tam oturan ince yazlık süveter, güzel göğüsler (herhalde basın toplantısı sırasında çekilmişti bu fotoğraf). Omuzlarına dökülen dümdüz uzun saçlar, tam karşıya bakan bir çift siyah, gizemli göz. O gözler, kameranın merceğinden geçip, bakan kişinin kalbinin içerisinde gizlenen bir şeylere, normalde insanın içinde taşıdığının kendisinin bile bilincinde olmadığı bir şeylere odaklanıyormuş gibi görünüyordu. Doğal bir biçimde ama şefkatle. Bu on yedi yaşındaki kızın tereddütsüz bakışları, o gözlere bakanın bütün kalkanlarını indirdiği gibi, bir parça rahatsızlık hissine kapılmasına da neden oluyordu. Küçük, siyah beyaz bir fotoğraftı, ama o fotoğrafı görmekle bile kitabı alma isteğine kapılan insanların sayısı az olmasa gerekti.

Satışa çıktıktan birkaç gün sonra Komatsu ona, *Pupa Hava*’dan iki kopyayı posta ile göndermişti, ama Tengo henüz sayfalarını açmamıştı. Bu basılı metin, evet kendisinin yazdığı metindi ve onun yazdığı bir metin ilk kez kitap olarak basılıyordu, ama eline alıp da okumayı aklından geçirmiyordu. Sayfalarını şöyle bir karıştırıp, göz atmak isteğine bile kapılmıyordu. Kitap gözüne çarpınca içinde hiçbir sevinç uyanmıyordu. Onun metni olsa bile yazılan öykü, nihayetinde Fukaeri’nin öyküsüydü. Kızın bilincinin derinliklerinden doğan bir öyküydü. O, sahnenin gerisindeki teknisyen olarak küçük bir rol oynamış ve rolünü çok önce tamamlamıştı. Eserin bundan sonra nasıl bir kader izleyeceği Tengo’yu ilgilendirmiyordu, ilgilendirmesi de gerekmiyordu. Tengo, bu iki kitabı naylon poşete sarılmış halde kitap rafının gözlerden uzak bir yerine sıkıştırıvermişti.

Dairesinde Fukaeri’nin kaldığı geceden sonra Tengo’nun yaşantısı bir süre hiçbir şey olmadan sakince akıp gitti. Sık sık yağmur yağıyordu, ama Tengo hava durumu ile neredeyse hiç ilgilenmiyordu. Hava durumu, Tengo’nun önemli konular listesinin oldukça alt sıralarında kalıyordu. O günden sonra Fukaeri’den hiç haber çıkmadı. Haber çıkmaması, herhalde önemli bir sorun olmadığını da gösteriyordu. Romanını yazmaya her gün devam ederken, dergide yayımlanmak üzere kendisinden talep edilen kısa yazılar da kaleme aldı. Herkesin yapabileceği türden, imzasız yayımlanan, para için yaptığı işlerdi, ama değişiklik oluyordu işte ve harcadığı emekle karşılaştırıldığında ödenen ücret fena değildi. Dahası her zaman olduğu gibi haftada üç kez dershaneye gidip matematik dersleri veriyordu. Tengo bir sürü zahmetli işi, özellikle *Pupa Hava* ve Fukaeri ile ilgili olanları unutabilmek için eskisinden daha fazla matematik dünyasına dalmıştı. Kendisini matematik dünyasına kaptırınca beynindeki devreler (küçük sesler çıkararak) değişime uğruyordu sanki. Ağzı daha farklı türden sözcükler çıkartıyor, vücudu daha farklı kaslarını kullanmaya başlıyordu. Ses tonu değişiyor, yüzünün ifadesi bile biraz farklılaşıyordu. Tengo bu dönüşüm duygusunu seviyordu. Bir odadan diğer odaya geçermiş gibi, hatta ayakkabı değiştirirmiş gibi bir histi.

Matematik dünyasına girince, Tengo günlük yaşamıyla, belki de roman yazdığı anlarla karşılaştırıldığında, duygularını bir kat daha yumuşatmayı başarabiliyor ve daha etkileyici konuşabiliyordu. Fakat aynı zamanda kendisinin her şeyi işine geldiği gibi yorumlayan bir insana dönüştüğü hissine de kapılıyordu. Hangisinin gerçek kendisi olduğuna karar veremiyordu. Fakat Tengo son derece doğal biçimde, belki de bilinçsizce bu dönüşümü gerçekleştirebiliyordu. Bu dönüşüm sürecinin, kendisi için az çok gerekli olduğunu da anlıyordu.

Matematik öğretmeni olarak, matematik denen şeyin mantığa ne büyük bir açlık duyduğunu öğrencilerin kafalarına çekiçle çakıyordu. Matematik alanında ispatlanamayan şeylerin hiçbir anlamı yoktu. Bir kez ispatlandıktan sonra ise dünyanın gizemleri yumuşak bir istiridye gibi insanın avucuna kayıveriyordu. Dersleri her zaman coşkulu geçiyor, öğrencileri etkili konuşmasına kapılıp gidiyorlardı. Tengo matematik problemlerinin çözümünü gerçekten etkili bir şekilde öğretmenin yanı sıra, o soruların içinde gizli olan güzelliği de tüm canlılığıyla gösterebiliyordu. Tengo sınıfta göz gezdiriyor, on yedi, on sekiz yaşlarındaki kızların bazılarının, kendisine hayranlıkla, gözlerini ayırmadan baktıklarını fark ediyordu. Tengo matematik kanalını kullanarak o kızları etkilediğini de biliyordu. Onun konuşma tarzı, bir tür entelektüel ön sevişme gibiydi. Fonksiyon hesapları kızların sırtlarını okşuyor, teoremlerin ılık nefesi kulaklarını gıdıklıyordu. Fakat Fukaeri ile karşılaştıktan sonra Tengo, o kızlara karşı cinsel istek duymaz hale gelmişti. Onların giydiği pijamaları eline alıp koklamak gibi bir düşüncesi de yoktu.

Fukaeri mutlaka özel bir varlık, dedi Tengo. *Başka kızlarla karşılaştırmak mümkün değil, onun kesinlikle benim için bir anlamı var. O, nasıl desem, bana yöneltilmiş bütünsel bir mesaj gibi. Buna rağmen ne yaparsam yapayım o mesajı okuyup çözmeyi başaramıyorum.*

Fakat mantığını kullanarak ulaştığı sonuç, Fukaeri'ye daha fazla bulaşmaması gerektiğiydi. Kitabevlerinde üst üste yığılı *Pupa Hava* nüshalarından, aklından neler geçtiğini kestiremediği Ebisuno'dan ve o rahatsız edici gizemli cemaatten mümkün olduğunca uzak durması en iyisi olacaktı. Böyle yapmazsa iyice kaotik istikametlere doğru sürükleneceği kesindi. Mantıktan uzaklaşıp, kendini içinden çıkılması güç bir durumda bulabilirdi.

Fakat şu aşamada, bu teferruatlı kumpastan kendini sıyırmasının o kadar da kolay olmayacağını, Tengo çok iyi biliyordu. Artık, bu işe bulaşmıştı. Hitchcock filmlerinin başkahramanları gibi, farkına varmadan kendini bir kumpas içerisinde bulmuş değildi. Bir parça riskli olacağını bile bile, isteyerek dahil olmuştu. Çark artık dönmeye başlamıştı. Harekete geçtikten sonra durdurmak imkânsızdı ve Tengo, kuşkuya yer bırakmayacak şekilde o çarkın dişlilerinden biriydi. Belki de ana dişlilerinden biri. Artık, o çarkın homurtusunu işitebiliyor, inatçı devir gücünü vücudunda hissedebiliyordu.

Komatsu'dan telefon geldiğinde, *Pupa Hava* iki haftadan fazladır çok satanlar listesinde edebiyat alanında liste başıydı. Gece saat 11'i geçerken telefon çalmıştı. Tengo pijamalarını giymiş, yataktaydı. Yüzükoyun yatmış kitap okurken, tam başucundaki lambayı söndürüp uyumayı düşündüğü sırada. Telefonun çalış şeklinden arayanın Komatsu olduğunu tahmin edebiliyordu. Telefonun çalışında bile sanki özgün bir yan vardı. Metinlerin bir tarzı olduğu gibi, Komatsu aradığında telefon sanki farklı şekilde çalıyordu.

Tengo yataktan kalkıp mutfağa giderek, ahizeyi kaldırdı. Aslında eli hiç varmamıştı. Sakin bir uyku

çekmek niyetindeydi. İriomote dağ kedileri hakkında olsun; Panama Kanalı, ozon tabakası, hatta isterse Matsuo Başo hakkında olsun, kendisini uzak diyarlara götürebilecek bir rüya görmek istiyordu. Fakat telefona çıkmayacak olursa on beş dakika ya da yarım saat sonra telefonun yeniden çalacağı kesindi. Komatsu'nun zaman kavramı yoktu. Normal bir yaşam süren insanlara karşı empatisi de. O yüzden, telefona çıkması daha iyi olacaktı.

"Oo, Tengo. Yatmış mıydın yoksa?" dedi Komatsu, rahat ses tonuyla.

"Yatmak üzereydim" dedi Tengo.

"Kötü oldu" dedi Komatsu. Sesi hiç de üzgün gibi çıkmamıştı. "*Pupa Hava*'nın çok iyi sattığını söylemek istemiştim."

"Sevindim."

"Peynir ekmek gibi satıyor. Yetişmiyor diye, zavallı matbaacılar, sabahlara kadar çalışıyor. Eh, çok satacağını tahmin ediyordum, elbette. Yazar on yedi yaşında güzel bir kız olunca. Gündeme de oturdu. Çoksatar olması için gerekli unsurlar hazırdı."

"Otuz yaşında, ayı gibi bir dershane öğretmeninin yazdığı romandan farklı ne de olsa."

"Aynen öyle. Fakat aslında bunun ticari bir roman olduğunu söylemek de zor. Seks sahneleri olmadığı gibi, ağlatacak duygusal sahneler de yok. O yüzden, ben bile bu kadar satacağını tahmin etmemiştim."

Komatsu, Tengo'nun vereceği tepkiyi görmek için, burada kısa bir ara verdi. Tengo hiçbir şey söylemeyince, Komatsu konuşmasına devam etti.

"Üstelik yalnızca çok satmakla kalmıyor. Çok güzel eleştiriler de alıyoruz. Sağda solda dolaşan gençlerin yazdığı, güncel konularla yetinen abuk sabuk romanlardan da farklı. Ne olursa olsun, içeriği mükemmel. Elbette, senin sağlam metin tekniğin sayesinde mümkün oldu bu. Gerçekten mükemmel bir iş çıkarttın."

Mümkün oldu. Tengo, Komatsu'nun övgüsünü duymazdan gelerek, parmağını şakağına hafifçe bastırdı. Komatsu, ortada hiçbir şey yokken Tengo'yu övdüğünde, peşi sıra hoşa gitmeyecek bir şeyler söylerdi mutlaka.

Tengo dayanamadı. "Peki, Komatsu Bey, kötü haber nedir?"

"Kötü haber olduğunu nasıl anladın?"

"Nasıl olacak? Bu saatte telefon ediyorsunuz. Kötü haber olmamasına imkân yok."

"Gerçekten de" dedi Komatsu, hayranlıkla. "Gerçekten de öyle. Senin önsezilerin acayip güçlü Tengo."

Bu önsezi falan değil. Yalnızca deneyim, dedi Tengo içinden. Fakat hiçbir şey söylemeden, Komatsu'nun baklayı ağzından çıkartmasını bekledi.

"Aynen öyle. Maalesef pek hoşumuza gitmeyecek bir haber var" dedi Komatsu. Sonra anlamlı bir ara verdi. Telefonda oldukları halde, Komatsu'nun gözlerinin karanlıkta gelincik gözleri gibi parladığını tahmin edebiliyordu Tengo.

"Sanırım *Pupa Hava*'nın yazarıyla ilgili bir konu" dedi.

“Aynen öyle. Fukaeri’yle ilgili. Bir sıkıntı var. İşin doğrusu, kendisi bir süredir kayıp.”

Tengo parmağını şakağına bastırmaya devam ediyordu. “Bir süredir derken? Ne zamandan beri?”

“Üç gün önce, çarşamba günü sabah Okutama’dan Tokyo’ya gelmek üzere evinden çıkmış. Öğretmen Ebisuno yolcu etmiş. Fukaeri nereye gittiğini söylememiş. O gün telefon edip, o dağ başındaki eve dönmeyeceğini, Şinanomaçi’deki apartman dairesinde kalacağını söylemiş. Aynı gün, Öğretmen Ebisuno’nun kızı da o apartman dairesinde kalacakmış. Fakat Fukaeri gelmemiş. O günden beri de haber alınamıyor.”

Tengo o üç güne ait belleğini yokladı. Fakat dikkate değer bir şey olmamıştı.

“Nereye gittiği belirsiz. O yüzden, belki seninle irtibat kurmuştur dedim ben de.”

“Beni aramadı” dedi Tengo. Fukaeri’nin Tengo’nun evinde kaldığı geceden beri dört hafta geçmiş olmalıydı.

Tengo, Fukaeri’nin o gün Şinanomaçi’deki apartman dairesine dönmemesinin daha iyi olacağını söylediğini, Komatsu’ya aktarmak konusunda tereddüt etti. Fukaeri o yerle ilgili kötü bir şeyler hissetmişti belki de. Fakat Tengo hiçbir şey söylememeye karar verdi. Fukaeri’nin yanında kaldığını Komatsu’ya söylemek istemiyordu.

“Farklı bir kız” dedi Tengo. “Hiç haber vermeden, kafasına esip bir yerlere gitmiş olabilir.”

“Hayır, öyle değil. Bu Fukaeri öyle görünse bile, düzenli bir kız. Nerede olduğunu her zaman bildiriyormuş. Sık sık telefon ederek, o an nerede olduğunu, ne zaman nereye gideceğini bildirirmiş. Öğretmen Ebisuno öyle söyledi. O yüzden, tam üç gün boyunca hiç haber vermemesi normal değil. Kötü bir şeyler olmuş olabilir.”

Tengo alçak sesle mırıldandı. “Kötü şeyler.”

“Öğretmen de, kızı da çok endişeliydiler.”

“Her neyse, hiç haber alınamazsa, siz de kötü duruma düşersiniz.”

“Evet. Eğer işe polis karışacak olursa, çok fena olur. Ne de olsa, çok satanlar zirvesindeki kitabın yazarı kayıp. Medyanın çıkartacağı tantanayı tahmin edebiliyorum. O durumda, editörü olduğum için zorla konuşturup yorum yapmamı isterler. Hiç hoş değil. Ben hep karanlıkta kalan adamım, gün ışığına alışkın değilim. Üstelik bunlar olmaya başladığında, işin içyüzü de ortaya çıkabilir.”

“Öğretmen Ebisuno ne diyor?”

“Bir an önce polise kayıp bildiriminde bulunacakmış” dedi Komatsu. “Bir sürü dil döküp, biraz ertelemesini sağladım. Fakat çok fazla beklemez herhalde.”

“Kayıp bildiriminde bulunduğu anda, medya başınıza üşüşür herhalde.”

“Polisin tavrını bilemem, ama Fukaeri bilindik bir isim artık. Sıradan bir genç kızın evden kaçmasından farklı bir durum bu. İnsanlardan gizlemek mümkün olmaz.”

Belki de, esas bu Öğretmen Ebisuno’nun olmasını istediği şeydi, dedi Tengo içinden. Fukaeri’yi yem olarak kullanıp ortalığı karıştırmak, bu sayede Öncüler ile kızın ailesi arasındaki bağı açığa çıkartarak, onların nerede olduğunu bulmak. Eğer öyleyse, adamın planı yolunda gidiyor demekti. Fakat bunun ne kadar tehlikeli olduğunun farkında mıydı acaba? Herhalde o kadarını biliyordu. Meseleleri derinlemesine düşünmek onun işiydi. Dahası, Fukaeri hakkında, henüz Tengo’nun

bilmediği başka gerçekler de var gibiydi. Tengo, deyim yerindeyse, bütün parçaları kendisine verilmemiş bir yapbozu tamamlamaya çalışıyordu. Aklı başında bir insan, en baştan böyle bir işe bulaşmazdı.

"Tengo, kızın nereye gitmiş olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Şu an için yok."

"Demek öyle" dedi Komatsu. Sesinden yorgunluğu hissedilebiliyordu. Komatsu dışarıya karşı zayıflığını pek belli etmezdi. "Seni geceyarısı kaldırdım. Kusura bakma."

Komatsu'nun özür dilemesi de çok nadir bir olaydı.

"Önemli değil. Mesele farklı zira" dedi Tengo.

"Bana kalsa, seni böyle işin dünyevi sıkıntılarına bulaştırmak istemezdim. Senin görevin nihayetinde metin yazmaktı ve sen de mükemmel bir şekilde işini yaptın. Fakat her zaman, işler istediğimiz gibi gitmiyor işte. Üstelik bir seferinde söylediğim gibi, biz artık aynı kayıkta, hızlı bir akıntıda ilerliyoruz."

"Batarsak birlikte batarız" diye ekledi Tengo, mekanik bir ses tonuyla.

"Aynen öyle."

"Fakat Komatsu Bey, Fukaeri'nin ortadan kayboluşu haber olursa, *Pupa Hava* daha fazla satmaz mı?"

"Yeteri kadar satıldı zaten" dedi Komatsu, bıkkın bir ses tonuyla. "Daha fazla reklama gerek yok. Böyle bir skandal başımıza bela olur yalnızca. Şu an düşünmemiz gereken, demir atabileceğimiz sakin bir liman."

"Sakin liman" dedi Tengo.

Bir şey yutmuş gibi bir ses çıkarttı Komatsu. Sonra hafifçe genzini temizledi. "İşin orasını yemekte buluşup konuşalım. Şu durum bir hallolsun hele. İyi geceler Tengo. Güzelce uyu."

Komatsu bu sözlerinden sonra telefonu kapattı, ama sanki ona lanet okumuş gibi, Tengo artık uyuyamadı. Uykusu vardı, ama uyuyamıyordu.

Nasıl güzelce uyunur şimdi? dedi Tengo içinden. Mutfak masasına oturup çalışmayı düşündü. Fakat içinden hiçbir şey gelmiyordu. Raftan viski şişesini çekip, bardağa boca ederek bir yudum aldı.

Fukaeri planlandığı şekilde canlı yem rolünü oynamış, dini cemaat Öncüler onu kaçırmış da olabilirdi. Bu küçük bir olasılık değilmiş gibi geliyordu Tengo'ya. Şinanomaçi'deki apartman dairesini gözetlemiş, Fukaeri dışarı çıkar çıkmaz da birkaç kişi zorla arabaya tıkıp götürmüşlerdi belki de. Hızla yapılırsa ve koşullar da uygun olursa asla imkânsız değildi. Fukaeri, "Şinanomaçi'deki apartman dairesine dönmesem daha iyi olur" dediği zaman, kız belki de bunu hissederek söylüyordu.

"*Little People* da, *Pupa Hava* da gerçekten var" demişti Fukaeri Tengo'ya. Kız, Öncüler adlı komünde kör keçinin yanlışlıkla ölmesine neden olup bunun cezasını çekerken *Little People* ile tanışmış, onlarla birlikte geceler boyu havadan pupa yapmışlardı. Bunun sonucunda kızın vücudunda önemli, anlamlı bir şeyler meydana gelmişti. Fukaeri bu olayı öykü haline getirmişti. Tengo ise o

öyküyü roman halinde düzenlemişti. Başka bir deyişle ticari ürün haline getirmişti. Şimdiyse o ticari ürün (Komatsu'nun ifadesiyle) peynir ekmek gibi satıyordu. Öncüler açısından bu, işlerine gelmeyen bir şeydi belki de. *Little People* ve *Pupa Hava* öyküsü dışarıya açıklanmaması gereken önemli bir sırdı. O yüzden sırlarının daha fazla dışarıya sızmasını engellemek için Fukaeri'yi kaçırıp susturmak zorundaydılar. Kızın ortadan kaybolması kuşkulara yol açsa bile, bu risk almak anlamına gelse bile yapmak zorunda kalmışlardı.

Fakat bu elbette Tengo'nun varsayımından ibaretti. Ortaya koyabileceği bir kanıt yoktu, ispatlaması da mümkün değildi. Sesini çıkarıp, "*Little People* ve *Pupa Hava* gerçekten var" diye insanlara açıklasa bile buna kim inanırdı ki? Her şeyden önce bunların "gerçekten var olmasının" somut olarak ne anlama geldiğini Tengo'nun kendisi bile tam olarak bilemiyordu.

Yoksa Fukaeri, sadece *Pupa Hava*'nın çoksatar haline gelmesiyle oluşan ilgiden bunalmış, bir yerlere mi gizlenmişti acaba? Elbette bu olasılık da düşünülebilirdi. Onun hareketlerini tahmin edebilmek neredeyse imkânsızdı. Fakat öyle olsa bile, Öğretmen Ebisuno ve kızı Azami'nin endişelenmemesi için bir şekilde mesaj bırakırdı. Bunu yapmaması için tek bir neden yoktu.

Fakat eğer Fukaeri gerçekten dini cemaat tarafından kaçırılmışsa, onun hiç de küçümsenmeyecek bir tehlike içinde olduğunu Tengo kolayca tahmin edebiliyordu. Anne babasına ne olduğuna dair hiçbir şeyin bilinmemesi gibi, aynı şekilde onun başına da neler geldiği öğrenilemeyebilir ve bir daha hiç geri gelmeyebilirdi. Fukaeri ve Öncüler ilişkisi açığa çıkıp (muhtemelen bu pek fazla zaman almazdı) bu konu üzerinde medya patırtı çıkartsa bile polis yetkilileri, "Kaçırıldığına dair fiziksel kanıt yok" diyerek işe el atmazsa her şey boşa giderdi. Fukaeri, yüksek parmaklıklarla çevrelenmiş cemaat arazisi içinde bir yerlerde, herkesten gizli hapis tutulabilirdi. Hatta çok daha feci şeyler de olabilirdi. Öğretmen Ebisuno planını yaparken bu en kötü senaryoyu da düşünmüş müydü acaba?

Tengo Öğretmen Ebisuno'ya telefon ederek bu konuyla ilgili düşüncelerini paylaşmak istiyordu. Fakat artık geceyarısı olmuştu. Ertesi güne kadar beklemekten başka çaresi yoktu. Tengo ertesi sabah daha önceden ona verdikleri numarayı çevirerek Öğretmen Ebisuno'nun evine telefon açtı. Fakat telefon bağlanmadı. *"Bu telefon numarası şu an kullanılmamaktadır. Numarayı bir kez daha kontrol ederek yeniden çevirmeyi deneyiniz"* şeklinde telefon şirketinin mesajı tekrarlanıyordu yalnızca. Kaç kez telefon açtıysa sonuç aynıydı. Herhalde Fukaeri'nin sahneye çıkışı sonrasında, görüşme talebi telefonlarının ardı arkası kesilmeyince telefon numarasını değiştirmişlerdi.

Sonrasındaki bir hafta boyunca değişen hiçbir şey olmadı. *Pupa Hava*, eskiden olduğu gibi çok satmaya devam ediyordu yalnızca. Japonya çok satanlar listesinin de birinci sırasındaydı. O arada Tengo ile irtibat kuran olmadı. Tengo, Komatsu'nun işyerine telefon ettiyse de onu hiç yerinde bulamadı (elbette bu nadir karşılaşılan bir durum değildi). Ondan telefon beklediğine dair mesajını editör odasına bıraktıysa da bir kez bile telefon gelmedi (bu da nadir karşılaşılan bir şey değildi). Her gün hiç aksatmadan gazetelere göz gezdirse de, Fukaeri'nin aranmasıyla ilgili polise yansımış bir şey olduğuna dair bir habere rastlamadı. Öğretmen Ebisuno polise bildirmemiş miydi acaba? Belki de bildirmişti bildirmesine ama, polis gizlice araştırma yapmak için bunu kamuoyuna açıklamaktan çekinmişti. Belki de o yaşlardaki kızların sık sık yaptığı gibi sıradan evden kaçma olaylarından biri olarak değerlendirilmiş ve ciddiye bile alınmamıştı.

Tengo her zamanki gibi haftada üç gün dershanede matematik dersi verip, bunun dışında kalan günlerde masasının başında romanını yazmayı sürdürdü; cuma günleri dairesine gelen kadın arkadaşıyla dolu dolu seks yaptı. Fakat ne yaparsa yapsın duygularını tek bir noktaya

yoğunlaştıramıyordu. Kazara kalın bir bulut parçası yutuvermiş gibiydi; içi bir türlü rahat etmiyor, kendini sakinleştiremeden günler geçip gidiyordu. İştahı da günden güne azalmıştı. Gece hiç olmayacak saatlerde uyanıveriyor, sonra da bir daha uyuyamıyordu. Fuakeri'yi düşünüyordu. Acaba şimdi nerede, ne yapıyordu? Kiminle birlikteydi? Başına neler gelmişti? Farklı durumları zihninde canlandırıyordu. Bütün tahminlerinde az çok trajik sahneler vardı. Hayallerinde Fukaeri, hep vücuduna tam oturan ince yazlık süveterini giymiş oluyordu, göğüslerinin şekli iyice belirgindi. Bu görüntü Tengo'nun soluğunu kesiyor, yüreğindeki hüzün iyice ağırlaşıyordu. Perşembe günü Fukaeri onunla irtibata geçtiğinde *Pupa Hava* da çok satanlar listesinde altıncı haftasını yaşıyordu.

Bu yalnızca bir şeylerin başlangıcı

Aomame ve Ayumi, erotik bir gecenin keyfine varmak açısından ideal bir ikiliydi. Ayumi, ufak tefek, sevimli, sokulgan, konuşkan, bir şeye karar verdiği zaman konunun üzerine rahatça gidebilen bir kadındı. Sağlıklıydı, mizah anlayışı da vardı. Onunla karşılaştırıldığında kaslı ve ince yapılı, donuk ifadeli Aomame'ye insanın açılması daha güçtü. İlk kez karşılaştığı erkeklerde iyi izlenim bırakacak sözleri uygun bir şekilde söylemeyi de başaramıyordu. Sözlerinde bazen, hafiften de olsa alaycı ve saldırgan bir tını da hissedilebiliyordu. Gözbebeklerinin derinliklerinde, bir tür tahammülsüzlük ışıltısı yakalamak mümkündü. Fakat yine de Aomame kendisi farkında olmasa da, erkekleri doğallıkla cezbeden bir koku salgılıyordu herhalde. Hayvanların veya böceklerin gerektiğinde salgıladığı cinsel davet kokuları gibi. Tasarlayarak ve çabalayarak edinilecek bir özellik değildi bu. Muhtemelen doğuştan geliyordu. Hayır, bu koku bir nedenle, yaşamının bir aşamasında ilahi bir güç tarafından Aomame'ye bahşedilmiş de olabilirdi. Ne şekilde olursa olsun bu koku, karşısındaki erkeklerle sınırlı kalmayıp, ortağı Ayumi'yi bile ince ince tahrik ediyor, onun söz ve hareketlerine de daha gösterişli bir hava katıyordu. Uygun erkekleri bulunca, önce Ayumi tek başına keşfe çıkıyor, doğuştan gelen girişkenliğini devreye sokarak samimiyeti ilerletmek için zemin hazırlıyordu. Sonra doğru zamanda Aomame katılıyor ve böylece derin bir ahenk ortaya çıkıyordu. Opera ve *film noir* karışımı özgün bir hava yaratılmış oluyordu. İş oraya kadar geldikten sonra gerisi basitti. Uygun bir yer bularak (Ayumi'nin doğrudan ifadesi kullanılacak olursa) dilediklerince yapıyorlardı. En zor olanı, uygun birilerini bulmaktı. İdeali, birlikte gelmiş iki erkekti. Temiz, bir parça de eli yüzü düzgün birileri olmalıydı. Biraz da entelektüel tarafları olması gerekiyordu, ama aşırı entelektüel olmaları da sıkıntı yaratabilirdi. Sıkıcı diyaloglar, o kadar uğraşarak belli bir noktaya getirilmiş geceden bir verim elde edilememesine neden olabilirdi. Adamların, harcayacak parası olan tipler olması da önemliydi. Doğal olarak, erkeklerin bar ve kulüplerin hesabını ödemeleri, otel ücretlerini karşılamaları gerekiyordu ne de olsa.

Fakat iki kadın haziran sonlarına doğru kendi çaplarında bir cinsel şölen gerçekleştirmeyi denediklerinde (sonuçta onların ikili olarak son eylemleri olmuştu bu) bir türlü uygun erkek bulmayı başaramamışlardı. Zaman harcayarak bir sürü yer değiştirmişlerdi, ama sonuç aynıydı. Ayın son cuma akşamı olmasına rağmen Roppongi'den Akasaka'ya kadar tüm mekânlar şaşırtıcı ölçüde tenhaydı, müşteri sayısı azdı, erkek seçebilmelerine imkân yoktu. Gittikleri her yerde öyle ağır bir hava vardı ki, Tokyo şehrinin tümünde birileri için matem tutuluyordu sanki.

"Bugün olmayacak herhalde, vazgeçelim" dedi Aomame. Saat 10.30'u gösteriyordu.

Ayumi isteksizce, aynı fikirde olduğunu belirtti. "Şu işe bak. Böylesine tuhaf bir cuma gecesi hiç görmedim. Tam da mor, seksi iç çamaşırlarımı giymiştim oysa."

"Eve dönüp aynanın karşısında kendi kendini baştan çıkar istersen."

"Her ne kadar öyle görünsem de ben bile polis lojmanının banyosunda böyle bir şey yapmaya cesaret edemem."

"Neyse. Bugünlük artık vazgeçip uslu uslu içkimizi içelim, sonra da evlerimize dönüp yatalım."

"O daha iyi olur belki" dedi Ayumi. Sonra bir an aklına gelivermiş gibi, "Ha, öyle ya. Aomame, eve dönmeden önce bir yerlerde hafif bir şeyler yiyelim mi? Param 30.000 yen arttı" dedi.

Aomame yüzünü buruşturdu. “Arttı mı? Nasıl oldu bu? Her zaman maaşının az olduğundan, paranın yetmediğinden yakınıp duran sen değil misin?”

Ayumi işaretparmağıyla burnunun yan tarafını kaşıdı. “Aslında geçen geceki adamdan 30.000 yen aldım. Ayrılırken taksi parası olarak verdi. Hani şu emlak şirketinde çalışan ikili ile geçirdiğimiz akşam.”

“Adam verdi diye sen de tutup aldın mı yani?” dedi Aomame şaşırarak.

“Bizi yarı profesyonel sanmışlardır herhalde” dedi Ayumi kıs kıs gülerek. “Birimizin Emniyet Müdürlüğü’nde çalışan bir polis, diğerimizin dövüş sporları öğretmeni olduğu akıllarının ucundan bile geçmemiştir. Aman, olsun işte. Emlak alım satımından bir şeyler çarpmışlardır, herhalde paraları çoktu. Bir ara seninle birlikte güzel bir şeyler yeriz diye ayırmıştım. Fakat haklısın. Bu parayı günlük masraflara kullanmak zor gelir insana.”

Aomame herhangi bir fikir belirtmedi. Tanımadığı adamlarla seks yapıp bunun karşılığında para almak. Aomame bunun nasıl olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Böyle bir şeyin kendi başına gelmiş olmasını kabullenemiyordu. Sanki yamuk bir aynada kendi vücudunu tamamen farklı bir şekle dönüşmüş halde izliyor gibiydi. Fakat ahlak açısından düşünülürse, erkekleri öldürerek para almakla erkeklerle seks yapıp para almak karşılaştırıldığında, hangisi daha iyi bir eylemdi acaba? Bir karar vermek zordu.

“Baksana, adamlardan para almış olmam kafana mı takıldı?” diye sordu Ayumi endişeyle.

Aomame başını iki yana salladı. “Kafama takıldı demekten ziyade biraz tuhaf bir hisse kapıldım. Bir kadın polisin hayat kadını gibi bir duruma düşmesini kabullenmekte zorlanıyorum.”

“Ben, hiç” dedi Ayumi neşeli bir sesle, “öyle bir şeyi kafama takmıyorum. Baksana Aomame, fiyatı belirledikten sonra seks yapana fahişe denir. O tür durumlarda her zaman para önceden ödenir. ‘Bak abiciğim, külotumu çıkarmadan önce parayı öde olur mu?’ Bu, kuraldır. Yaptıktan sonra, ‘Aslında param yok’ denecek olsaydı para kazanamazdı ki kadınlar. Ama önceden fiyat pazarlığına girmeden, o işi yaptıktan sonra, ‘Al, taksi parası olsun’ diye küçük bir paranın verilmesi, bir tür teşekkürden öteye geçmez. Profesyonel fahişelikten farklı, aralarında ince bir çizgi var gerçi.”

Ayumi’nin söyledikleri oldukça mantıklıydı.

Önceki sefer Aomame ve Ayumi’nin seçtiği erkekler otuzlu yaşların ortalarında veya kırklı yaşların başlarındaydı. İkisi de gür saçlıydı, ama Aomame bu konuda uzlaşmaya razı olmuştu. Emlakla ilgili bir iş yaptıklarını söylemişlerdi. Fakat giydikleri Hugo Boss takım elbise ve Missony-Uomo kravatlara bakılınca Mitsubishi ya da Mitsui gibi büyük emlak şirketlerinden birinde sıradan bir çalışan olmadıkları tahmin edilebiliyordu. Onlarınki daha agresif, risk almaya yetki veren türden bir şirket olmalıydı. Muhakkak şirketin ismi bile yabancı tınısı olan bir sözcüktü. Bunaltıcı şirket kurallarına uymak, geleneklere bağlılığın gururunu taşımak, abuk sabuk toplantılara katılmak gibi sorunları da yoktu herhalde. Kişisel yetenekleri olmasa o işi yapamazlardı, ama kendilerini ortaya koyabildikleri ölçüde de ellerine geçen para büyüktü herhalde. Biri, yeni model Alfa Romeo anahtarı taşıyordu. *Tokyo’da ofis alanları yetersiz,* demişti. Ekonomi, petrol fiyatlarındaki dalgalanmalar sonrasında düzelmiş, tekrar hareketlenme belirtileri gösteriyormuş. Sermaye akışı da başlamış. Ne kadar yeni gökdelenler yapılsa bile bir noktada ofis alanlarının yetersiz kalması kaçınılmazmış.

“Emlak sektörü son zamanlarda çok kazandırıyor herhalde” dedi Aomame.

“Eğer fazla paran varsa emlak alman iyi olur” dedi Ayumi. “Tokyo gibi sınırlı bir bölgeye muazzam paralar oluk oluk akıyor şu sıralar. Arazi fiyatları, durmadan artıyor. Şimdi satın alıp bir kenara koyarsan zarar etmezsin. Birinci geleceğini bildiğin ata oynamak gibi bir şey. Maalesef benim gibi ayaktakımından bir memurda öyle bir para olmaz. Bu arada, Aomame senin borsada oynama gibi bir alışkanlığın var mıdır?”

Aomame başını iki yana salladı. “Ben nakit paradan başkasına güvenmem.”

Ayumi yüksek sesle güldü. “Bak, bu söylediğin, suçlu zihniyeti işte.”

“Yatağın altına nakit olarak saklayıp işler sarpa sardığında paranı kaptığın gibi pencereden kaçmak için.”

“Evet, evet. Aynen öyle” dedi Ayumi parmaklarını şaklatarak. “ *Büyük Kaçış* gibi değil mi? Steve McQueen’in filmi. Destelerle para ve tabancalar. O tarz filmleri severim.”

“Kanunu uygulayan tarafta olmaktan daha fazla mı seversin?”

“Şahsen öyle” dedi Ayumi, dudaklarına bir gülümseme kondurarak. “Kişisel olarak kanundışılık hoşuma gider. Mini devriye arabasına binerek park yasağına karşı gelen arabaların peşinde dolaşmakla karşılaştırıldığında öylesi daha cazip, hem de çok daha fazla. Üstelik benim sende çekici bulduğum nokta da sanırım bu.”

“Ben kanundışı mı görünüyorum?”

Ayumi başını evet anlamında salladı. “Nasıl söylesem, bir şekilde sende öyle bir hava var. Otomatik tabancalı Faye Dunaway kadar olmasa bile.”

“Otomatik tabancaya ihtiyacım yok” dedi Aomame.

“Geçenlerde konuştuğumuz Öncüler denen cemaat meselesi var ya” dedi Ayumi.

İki kadın, İikura’da gece geç saatlere kadar açık küçük bir İtalyan restoranına girerek orada Chianti şarabı içip hafif bir yemek yemişlerdi. Aomame tonbalıklı salata, Ayumi ise fesleğen soslu *gnocchi* makarna sipariş etmişti.

“Evet” dedi Aomame.

“İlgimi çekti, daha sonra kendim de araştırdım. Fakat araştırdıkça bu tipler iyice şüpheli gelmeye başladı bana. Dini cemaat olarak onay bile almışlar, ama dini cemaat denebilecek tarafları yok gibi. Öğreti açısından yapı bozucu bir yanları mı var desem, yaptıkları tek şey sağdan soldan dini imgeleri toplamaktan ibaret işte. Üstüne de çeşni olarak New Age tarzı bir maneviyatçılık, şık bir akademik duruş, biraz doğaya dönüş, biraz anti-kapitalizm, biraz da gizemli cemaatçilik eklemişler. Bundan ibaret. Süslemeler böyle, ama esas doğalarını görmek mümkün değil. Esas doğaları derken, elbette bu cemaatin esas doğası. McLuhan tarzında söyleyecek olursak, ortam mesajın ta kendisidir. O açıdan bazıları bu ortamı cazip bulabilir.”

“McLuhan?”

“Ben bile kitap okuyorum” dedi Ayumi alınmış gibi. “McLuhan. Çağın ötesine geçmişti. Bir dönem moda olduğundan dolayı hafife alınmıştı, ama söylediklerinin çoğu doğruydu.”

“Yani, paketin kendisi içeriktir. Demek istediğin bu mu?”

“Aynen öyle. Paketin özelliğine göre içerik belirlenir. Bunun tersi söz konusu değildir.”

Aomame bir süre bu sözleri düşündü. Sonra yanıtladı. Öncüler cemaatinin içeriği belirsiz, ama buna karşı insanlar cazibesine kapılıp gidiyorlar, öyle mi?”

Ayumi başını sallayarak onayladı. “Hem de çok fazla kişi. Abartılı ölçüde çok diyemem, ama kesinlikle azımsanamayacak sayıda insan onlara katılıyor. İnsanlar katıldıkça da o ölçüde para toplamış oluyorlar. Doğal elbette. Peki, neden o kadar çok insan bu cemaatin çekimine kapılıyor dersen, bence hepsinden önemlisi, ağır bir dini havalarının olmaması. Son derece temiz, entelektüel, sistemli bir cemaat gibi görünüyorlar. Yani anlayacağın pejmürde bir halleri yok. İşte bu noktalar, uzmanlık gereken işlerde ya da araştırma sektöründe çalışan genç insanları çekiyor, onların entelektüel meraklarını uyandırıyor. Orada, gerçek dünyada elde edilemeyen bir başarmışlık duygusu yaşanıyor. Somut bir başarmışlık duygusu. Sonra bu tür entelektüel müritler, ordunun elit subay takımı gibi, cemaat içerisinde güçlü bir beyin takımı oluşturuyorlar.

Bir de, ‘Lider’ dedikleri başları, oldukça karizmatik bir adammış. İnsanlar bu adamı model alıyorlar. Deyim yerindeyse, bu adamın varlığı, cemaat inancının çekirdeği işlevini görüyor. Oluşum açısından ilkel dinlere yakın bir şey. Hıristiyanlık bile başlangıcında az çok o havadaydı. Ancak, bu tip asla yüzünü göstermiyor. Yüzünün şekli bile bilinmiyor. Adı, yaşı belirsiz. Dışarıya karşı cemaatin, konsey sistemi ile işletildiği söyleniyor; konseyin başkanı pozisyonunda olan başka bir kişi resmi işlemlerde cemaatin yüzü olarak ortaya çıkıyor. Aslında yalnızca bir kukladır sanırım. Sistemin başı, galiba bu kimliği belirsiz ‘Lider’.”

“Bu adam kimliğini titizlikle saklamaya çalışıyor galiba.”

“Saklaması gereken bir şeyler mi var, yoksa kendini açığa çıkarmayıp gizemli bir hava yaratmaya mı çalışıyor?”

“Belki de müthiş çirkin bir yüzü vardır.”

“O da olabilir. Sanki başka bir dünyadan gelmiş gibi acayip bir yüz” dedi Ayumi. Sonra hırıldayarak canavar taklidi yaptı. “Neyse o bir yana, bu cemaatteki gizemli tek durum liderleri değil. Geçen gün telefonda konuştuğumuz, şu agresif emlak toplama stratejileri var sonra. Dışarıya aksettirilen sadece göstermelik şeyler. Temiz bir bina, yakışıklı sözcü, zekice hazırlanmış teori, elit tayfadan gelen müritler, stoacı çilecilik, yoga ile ruhun dinginleşmesi, materyalizmin reddedilmesi, organik tarım, temiz hava, taze sebzelerle diyet. Bunların hepsi tasarlanmış bir imaj fotoğrafı gibi. Gazetelerin pazar baskılarında çıkan lüks apartman daireleri reklamlarıyla aynı. Paket oldukça güzel. Fakat bunun arkasında bir üçkâğıt var gibi. Muhtemelen kısmen yasadışı bir şeyler. Bu, farklı bilgi ve belgelere baktıktan sonra benim edindiğim izlenim.”

“Fakat şimdilik polis harekete geçmiş durumda değil.”

“Belki gizlice yapılan bazı hareketler vardır, ama o kadarını ben bilemiyorum. Yine de Yamanaşi İli Emniyeti bu cemaatin hareketlerini bir parça takip ediyor gibi. Telefonda konuştuğum yetkilinin söylediklerinden öyle bir hava çıkardım. Öncüler, ne denirse densin, şu silahlı çatışma olayını yaratan Şafakçılar’ı doğuran ana grup; Çin yapımı kalaşnikofları da Kuzey Kore’den aldıkları tahmin ediliyor, ama henüz tam olarak kesinleşmemiş. Öncüler de herhalde bir parça takip edilmiştir. Fakat dini tüzel kişilik söz konusu olunca öyle gelişigüzel araştırılamıyor. Üstelik cemaat arazisine girilerek araştırma yapılmış, o silahlı çatışma olayıyla doğrudan bir ilişkilerinin olmadığı açığa

çıkmış durumda ne de olsa. Yalnız Devlet Güvenlik Kurumu bir şeyler yapıyor mudur, bilinmiyor. Oradaki tipler, her şeyi ustalıkla gizlerler, eskiden beri de polisle aralarına bir mesafe koyarlar."

"Okula devam etmeyi bırakan çocuklar konusunda başka bir şeyler bulabildin mi?"

"O da muamma. Çocuklar, okula gitmeyi bırakınca bir daha asla parmaklıkların dışına çıkmıyorlarmış. O çocuklar hakkında bilgiye ulaşmak mümkün değil. Çocuk tacizinin somut olarak ortaya çıkması durumunda işler değişir, ama şu an için öyle bir durum da yok."

"Öncüler'den ayrılan insanlar o konuda hiçbir şey söylemiyor mu? Cemaat konusunda hayal kırıklığı yaşayıp, katı ve çileci eğitimden bıkıp cemaatten ayrılan birkaç kişi vardır herhalde."

"Elbette cemaate giriş çıkışlar var. Yeni katılanlar olduğu gibi, hayal kırıklığına uğrayarak ayrılanlar da var. Cemaatten ayrılmak prensipte serbest. Cemaate katılırken kontrat imzalanarak, 'tesisleri daimi kullanma ücreti' adı altında astronomik bir bağış yapılıyormuş, tabii çıkarken bu paranın tek kuruşu geri alınamıyor, bunu kabul ederek çıkabiliyorlar. Ayrılanların kurduğu bir dernek var ve üyeleri Öncüler'in toplum karşıtı, tehlikeli bir cemaat olduğunu, düzenbazlık yaptığını söylüyor. Dava da açmışlar, hem küçük bir dergi de çıkartıyorlar. Fakat sesleri çok cılız kalıyor, pek etkili olamıyorlar. Cemaat ise usta avukatlarıyla, yasal açıdan sağlam bir savunma sistemi kurmuş durumda. Dava açılsa bile hiçbir işe yaramıyor."

"Ayrılanlar o 'Lider' ya da cemaatteki çocuklar hakkında bir şey söylüyorlar mı?"

"Çıkarttıkları dergiyi okumadım, tam olarak bilemiyorum" dedi Ayumi. "Fakat hoşnut kalmayıp cemaatten ayrılanların tümü sıradan müritlerden. Zayıf kalıyorlar. Bu Öncüler denen cemaat, dünyevi değerleri reddettiğini söylüyor, ama normalde olduğundan çok daha net bir biçimde sınıflı toplum yapıları var. Kişi yükseköğrenim görmüş, uzmanlık gerektiren bir meslek sahibi değilse, asla kurmay olamıyor. Lider'le görüşebilenler, cemaatin çekirdek kısmına girebilenler, elit kurmaylarla sınırlı. Geri kalan çoğunluk ise hatırı sayılır bir bağışta bulunup, temiz hava soluyarak çileci bir yaşam sürdürürken, tarımla uğraşıyor, meditasyon yapıyor, o steril ortam içerisinde gün geçiriyor. Koyun sürüsünden farkları yok. Çoban ve köpeklerin kontrolü altında, sabahları otlamaya salınıyor, akşamları ağıllarına dönerek günlerini huzur içinde geçiriyorlar. Cemaat içerisinde pozisyonlarını yükseltmeyi ve bir gün *Big Brother*'la görüşmeyi ümit ediyorlar, ama o gün hiç gelmiyor. O yüzden sıradan müritler cemaat hakkında hiçbir şey bilmiyor aslında. Öncüler'den ayrılsalar bile, dış dünyaya verebilecekleri hiçbir bilgi yok. Hiçbiri Lider'in yüzünü bile görmemiş."

"Elitler arasında cemaatten ayrılan var mı?"

"Benim araştırdığım kadarıyla tek bir örnek bile yok."

"Sistemin sırlarını öğrenenlerin dışarı çıkmasına izin verilmiyor mu acaba?"

"İş oraya varacak olursa belki de çıkmak isteyenin başına çok acıklı şeyler geliyordur" dedi Ayumi. Sonra hafifçe iç geçirdi. "Peki, Aomame, şu geçenlerde sözünü ettiğin küçük kız çocuğuna tecavüz olayı, ne kadar kesin?"

"Kesin sayılır, ama şu an kanıtlamanın imkânı yok."

"Cemaat içerisinde sistematik olarak mı yapmışlar?"

"Bu da kesin değil. Fakat gerçekten mağdurlar var ve ben o kızı gördüm. Çok feci şeyler gelmiş başına."

“Tecavüz derken, gerçekten sokma olmuş mu yani?”

“Orası kesin.”

Ayumi dudaklarını büzdü. Bir şeyler düşündüğü belliydi. “Tamam. Elimden geldiği kadar araştıracağım.”

“Kendini sıkıntıya sokacak bir şey yapma.”

“Yapmam” dedi Ayumi. “Böyle göründüğüme bakma. Aslında çok dikkatliyimdir.”

Yemeklerini bitirince, garson gelip tabaklarını kaldırdı. Tatlı istemediklerini söyleyerek şaraplarını içmeyi sürdürdüler.

“Baksana Aomame, geçen gün çocukken erkeklerin tacizine uğramadığını söylemiştin değil mi?”

Aomame, Ayumi’nin yüzüne kısa bir bakış fırlatıp, sonra başını evet anlamında salladı. “Ailem aşırı dindardı, evde seks sözcüğü bile kullanılmazdı. Çevremizdeki insanlar da hep öyleydi. Seks asla açılmaması gereken bir konuydu.”

“İyi de, dindarlıkla cinsel isteğin zayıf ya da güçlü olması farklı şeyler. Din adamları arasında çok sayıda seks manyağı olduğu, bilinen bir konu. Gerçekten de, fuhuş ve cinsel taciz suçlarından yakalananlar arasında dinle ve eğitimle ilgili çok kişi vardır.”

“Orası öyle olabilir, ama en azından benim çevremde acayip şeyler yapan yoktu.”

“Çok şanslısın” dedi Ayumi. “Senin adına sevindim.”

“Senin için durum farklı mıydı?”

Ayumi tereddüt içerisinde dudaklarını büzdü. Sonra konuştu. “Doğruyu söylemek gerekirse, ben birçok kez tacize uğradım, çocukken.”

“Kim tarafından?”

“Ağabeyim ve amcam.”

Aomame hafifçe yüzünü buruşturdu. “Ağabeyin ve amcan mı?”

“Aynen öyle. İkisi de şu an polis. Amcam geçenlerde üstün hizmet madalyası aldı. Otuz yıllık görev süresi boyunca, görev bölgesinde huzurun korunması ve çevrenin geliştirilmesi için hizmet vermişmiş. Yolunu kaybederek demiryolu makasına giren bir köpekle yavrusunu kurtardı diye gazetelere bile çıktı.”

“Ne yaptılar sana?”

“Oramı elledi̇ler, çüklerini yalattılar.”

Aomame yüzünü daha da buruşturdu. “Ağabeyin ve amcan birlikte mi?”

“Elbette ayrı ayrı. On yaşındaydım. Ağabeyim de on beş civarı. Amcamınki daha eski. Bizde kalmaya geldiğinde, iki üç kez.”

“Bunu hiç kimseye söylemedin mi?”

Ayumi başını usulca iki yana salladı. “Söylemedim. Asla kimseye söylememi, ispiyonlarsam

başıma gelecekleri kendimin düşünmesi gerektiğini söyleyerek tehdit ettiler. Tehdit edilmeseydim bile, birilerine söyleyecek olursam, bana kızacaklarını, başıma kötü şeyler geleceğini sanıyordum. Korkumdan hiç kimseye söyleyemedim."

"Annene bile söylemedin mi?"

"*Özellikle* anneme" dedi Ayumi. "Annem ağabeyimi hep el üstünde tutar, beni de hor görürdü. Kaba saba ve şişman olduğum, güzel ve derslerde başarılı olmadığım için. Annem bambaşka türden bir kız çocuğu istiyordu. Oyuncak bebek gibi, bale kurslarına falan giden, şirin bir kız çocuğu. Hayal dünyasında yaşıyordu."

"O yüzden, anneni daha fazla hayal kırıklığına uğratmak istemedin."

"Doğru. Ağabeyimin bana neler yaptığını söyleyecek olursam, benden daha fazla nefret edeceğini, beni istemeyeceğini sandım. Mutlaka benim suçlu olduğumu, o yüzden öyle şeylerin meydana geldiğini düşünür dedim. Ağabeyimi sorgulamak yerine."

Aomame parmaklarıyla yüz kaslarını gevşetti. *On yaşında inançtan ayrılacağımı söyleyince annem benimle bir daha asla konuşmadı. Gerekli olduğunda not yazıp verdi. Fakat tek kelime etmedi. Artık, onun kızı değildim. Yalnızca "inanca ihanet eden kişi" idim. Sonrasında da, evden ayrıldım.*

"Fakat içine sokmadı değil mi?" diye sordu Aomame, Ayumi'ye.

"Hayır" dedi Ayumi. "Her ne şekilde olursa olsun, o kadar canımı acıtacak bir şeyi yapmazlardı. O kadarını da istemediler zaten."

"Şimdi ağabeyin ve amcanla görüşüyor musun?"

"İşe girdikten sonra evden ayrıldım. Şimdi neredeyse hiç görüşmüyoruz. Fakat ne de olsa, hem akrabayız, hem de meslektaşız ya, görüşmek zorunda kaldığımız durumlar da oluyor. Elimden geldiği kadar gülümsemeye çalışıyorum. Durumu zorlaştıracak şekilde davranmıyorum. Bahse girerim öyle şeyler olduğunu unutmuşlardır bile."

"Unutmuşlar mıdır?"

"Tabii *onlar* unutabilir" dedi Ayumi. "Fakat ben unutamam."

"Elbette" dedi Aomame.

"Tarihteki soykırımlar gibi."

"Soykırım?"

"Yapanlar bir mantık uydurarak, yaptıklarını meşru göstererek unutabilir. Görmek istemedikleri şeylerden bakışlarını kaçırabilir. Fakat mağdur taraf unutamaz. Bakışlarını da kaçıramaz. Anılar anne babadan çocuğa aktarılır. Dünya dediğin şey Aomame, birbiriyle çelişen anıların sonu gelmez savaşıdır."

"Çok doğru" dedi Aomame. *Birbiriyle çelişen anıların sonu gelmez savaşıdır?*

"Doğruyu söylemek gerekirse, senin de benzer bir deneyimin olduğunu sanmıştım."

"Neden öyle düşündün?"

"Tam olarak açıklayamam, ama öyle işte. O türden bir deneyim sonrasında, tanımadığın erkeklerle

bir geceliğine beraber olup, kendini dağıtarak yaşamayı tercih ettiğini sandım. Hatta tavrında bir nebze öfke olduğunu da sezinledim. Öfke mi, sinir mi desem daha doğru bilemiyorum. Ne de olsa normal, yani herkesinki gibi bir sevgili bulup, onunla yemeğe çıkacak, ondan başkasıyla seks yapmamayı tercih edecek biri gibi durmuyorsun. Eh, ben de öyleyim."

"Çocukluğumda tacize uğradığım için, başkaları gibi davranamadığımı mı söylemek istiyorsun?"

"Bir sezgi yalnızca" dedi Ayumi. Sonra omuzlarını hafifçe kıstı. "Kendi açımdan söyleyecek olursam, erkeklerden korkuyorum aslında. Yani, belli biriyle derin bir ilişki kurmaktan, karşımdaki kişinin her şeyini olduğu gibi kabullenmek zorunda kalmaktan. Bunu düşünmek bile ürkütüyor beni. Fakat yalnızlık çok zor bazen. Bir erkeğin kollarında olmayı, içime girmesini istiyorum. Bazen *o işi yapmayı* öyle çok istiyorum ki dayanamayacak gibi oluyorum. Öyle anlarda hiç tanımadığım birisiyle olmak daha kolay."

"Normalde erkeklerden korktuğun için mi acaba?"

"Evet, sanırım öyle."

"Erkeklerden korkmam ben" dedi Aomame.

"Baksana Aomame, senin hiç mi korkun yok?"

"Elbette var" dedi Aomame. "Ben en çok kendimden korkarım. Ne yapacağımın belli olmamasından. Şu an ne yaptığımı kavrayamamaktan."

"*Şu an ne yapıyorsun?*"

Aomame bir süre elindeki şarap kadehine baktı. "Keşke bilebilseydim" dedi başını kaldırarak. "Fakat bilemiyorum. Şu an hangi dünyada olduğumu, hangi yılda olduğumu bile bilmiyorum."

"Yıl 1984 ve Japonya-Tokyo'dayız."

"Keşke senin gibi kendimden emin bir şekilde söyleyebilsem bunu."

"Tuhafsın" dedi Ayumi, gülerek. "Bu kadar net gerçekler konusunda kendinden emin olmana ne gerek var ki?"

"Şu an tam olarak anlatamam, ama ben bunların net gerçekler olduğunu söyleyemem."

"Söyleyemez misin?" dedi Ayumi, hayretle. "Bunun nedenini ya da neler hissettiğini anlamam mümkün değil, ama hangi yılda, nerede olursak olalım senin yürekten sevdiğin biri var. Benim açımdan baktığında hayranlık uyandırıcı bir şey. Benim için öyle biri yok."

Aomame şarap kadehini masaya bıraktı. Peçeteyle dudaklarını sildi, sonra yanıtladı:

"Belki de haklısındır. Şu an hangi yılda, nerede olursak olalım onu görmek istiyorum. Hem de ölesiye. Bu çok net. Bu konuda kendimden eminim diyebilirim."

"İstersen polis kayıtlarına bakayım. Bir bilgiye ulaşabilirsek, onun şu an nerede olduğunu, ne yaptığını anlayabiliriz belki."

Aomame başını iki yana salladı. "Hiç bakma. Lütfen. Sanırım daha önce de söylemiştim, ama bir gün gelecek, onunla bir yerlerde tesadüfen karşılaşacağım. Tamamen tesadüf olacak. O an gelene kadar sabırla bekleyeceğim."

"Televizyonlardaki aşk dizileri gibi" dedi Ayumi, hayranlıkla. "Öyle dizileri severim. İçim titrer

izlerken.”

“Gerçeğini yaşamak zor gerçi.”

“Zorluğunu tahmin edebiliyorum” dedi Ayumi. Sonra parmak ucunu hafifçe şakağına dokundurdu. “Yine de, o derece sevdiğin biri olduğu halde, arada sırada tanımadığın erkeklerle seks yapmak istiyorsun.”

Aomame tırnağının ucuyla şarap kadehinin ağzına hafifçe vurdu. “Bu benim için gerekli. Bir insan olarak dengemi korumam için.”

“Fakat bu senin içindeki aşkın azalmasına neden olmuyor.”

Aomame yanıtladı. “Tibet çarkıfeleği gibi. Çark döndükçe değerler ve duygular azalıp artar. Bir pırıl pırıl parlar, bir karanlığa gömülür. Fakat gerçek aşk, çarkın merkezinde kımıldamadan kalır.”

“Çok hoş” dedi Ayumi. “Tibet çarkıfeleği...”

Sonra kadehinde kalan şarabı bir dikişte içti.

İki gün sonra akşam, saat 8’i biraz geçerken Tamaru’dan telefon geldi. Tamaru her zamanki gibi selamsız sabahsız, direkt konuya girdi.

“Yarın öğleden sonra uygun musun?”

“Yarın öğleden sonra bir programım yok. Sizin için uygun bir saatte gelebilirim.”

“4.30’a ne dersin?”

Aomame uygun olduğunu söyledi.

“Tamamdır” dedi Tamaru. Ajandaya o saati yazarken tükenmezkalemin çıkardığı ses duyulabiliyordu. Kalemi fazla bastırıyordu sanki.

“Bu arada, Tsubasa iyi mi?” diye sordu Aomame.

“Ha, şu çocuk. Sanırım iyidir. Madam her gün yanına gidip ilgileniyor. Çocuk da Madam’a alışmış gibi.”

“Sevindim.”

“O konuda mesele yok. Fakat öte yandan, hoş olmayan bir durum var.”

“Hoş olmayan durum mu?” diye sordu Aomame. Tamaru *hoş olmayan durum* diyorsa, gerçekte *hiç hoş olmayan* bir durumun söz konusu olduğunu Aomame biliyordu.

“Köpek öldü.”

“Köpek derken, yoksa Bun mu?”

“Evet. Ispanak yemeyi seven, kabarık tüylü Alman kurt köpeği. Dün gece ölmüş.”

Aomame bunu duyunca şaşırmıştı. Köpek henüz beş, bilemedin altı yaşındaydı. Ölecek yaşta değildi. “Geçen gün gördüğümde çok iyiydi oysa.”

“Hastalıktan ölmemiş” dedi Tamaru, ifadesiz bir ses tonuyla. “Sabah parçalanmış halde bulduk.”

“*Parçalanmış* mı?”

“Sanki patlamış gibi, iç organları her tarafa dağılmıştı. Eşit biçimde, dört yöne. Kâğıt havluyla et parçalarını tek tek toplamak zorunda kaldık. Vücudu tersyüz edilmiş gibi bir haldeydi. Sanki birileri köpeğin içine küçük bir bomba yerleştirmiş gibi.”

“Vah zavallı.”

“Köpek için yapılacak bir şey yok artık” dedi Tamaru. “Ölene çare yok. Bekçi köpeğinin yerine yenisini bulmak mümkün. Benim kafama takılan, *ne olduğu.* Bu öyle herkesin kolayca yapabileceği bir şey değil. Mesela köpeğin karnına bomba yerleştirmek. Her şeyden önce, o köpek tanımadığı birileri yaklaştığında kıyameti koparırdı. Asla kolay yapılacak bir iş değildir.”

“Gerçekten de” dedi Aomame.

“Sığınma evindeki kadınlar da şoke oldular, korktular. Köpeğin mamasını vermekle görevli kadın, sabah o manzarayı görmüş. Önce midesindeki her şeyi kusmuş, sonra beni aradı. Durumu anlattırdım. Gece boyunca tuhaf bir şey olup olmadığını sordum. Hiçbir şey olmamış. Patlama sesi duyan yok. Zaten köpeği o hale getirecek bir patlama olsaydı hepsi duyardı. Biraz yüksek bir ses çıksa, hemen uyanıyorlar. Hiçbir şey olmasa bile diken üzerinde yaşayan insanlar. Yani, sessiz bir patlama olmuş. Köpek havlaması bile duyulmamış. Her zamankinden daha sakin bir geceymiş. Fakat sabah uyanıp bakınca, köpeği görmüş, içi dışına çıkmış halde. Kanlı iç organları ortalığa saçılmıştı; etraftaki kargalar bayram etmişlerdir. Fakat elbette benim hiç hoşuma gitmedi.”

“Polise haber verdiniz mi?”

“Ciddi değilsindir umarım” dedi Tamaru, burnundan tıslamayı andıran bir ses çıkartarak. “Polis bir işe yaramaz. Olmadık şeyleri olmadık yerlerde ararlar, işler iyice karışır.”

“Madam ne düşünüyor bu konuda?”

“Hiçbir şey söylemedi. Benim anlattıklarımı dinlemekle yetindi” dedi Tamaru. “Güvenlikle ilgili her şeyin sorumluluğu bana ait. Baştan sona. Ne de olsa bu benim işim.”

Bir süre sessizlik oldu. Sorumluluğun getirdiği ağır bir sessizlik.

“Yarın saat 4.30’da” dedi Aomame.

“Yarın saat 4.30’da” diye tekrarladı Tamaru. Sonra telefonu sessizce kapattı.

Burası olmayan bir dünyanın olmasının anlamı ne acaba?

Perşembe bütün sabah yağmur yağdı. O kadar şiddetli yağmıyordu, ama son derece inatçı bir yağmurdu. Önceki gün öğleden sonra başlamış, hiç dinmemişti. Tam dinecek gibi olduğunda sanki yeniden hatırlamış gibi şiddetleniyordu. Temmuz ortasını geçmişti ama yağmur mevsiminin sonu gelecek gibi görünmüyordu. Gökyüzü üzerine bir kapak kapatılmış gibi karanlıktı, dünyanın üzerine nemden ağır bir örtü örtülmüştü.

Tengo öğleden önce yağmurluğunu giyip şapkasını takarak yakınlarda bir yere alışverişe gitmek düşüncesiyle dairesinden çıktığında posta kutusundaki kalın, kahverengi zarfı gördü. Zarfta damga yoktu, pul da yapıştırılmamıştı, adres yazılı değildi, gönderenin adı da yoktu. Önyüzünün ortasında, tükenmezkalemle, küçük, sert köşeli harflerle "Tengo" yazılıydı. Kuru kil üzerine çiviyle kazınarak yazılmış gibi görünüyordu. Her şeyiyle Fukaeri'nin elinden çıkma olduğu belliydi. Zarfı açınca içinden her yerde bulunabilecek türden, 60 dakikalık bir TDK kaset çıktı. Mektup, not, hiçbir şey eklenmemişti. Kutusu olmadığı gibi kasetin üzerine etiket de yapıştırılmamıştı.

Tengo biraz tereddüt ettiyse de, alışverişe çıkmaktan vazgeçip dairesine dönerek kaseti dinlemeye karar verdi. Kaseti havaya kaldırıp birkaç kez salladı. Biraz gizemli bir havası olmakla birlikte, her haliyle seri üretim bir kasetti işte. Cihaza yerleştirilip çalıştırdığında kasetin patlaması gibi bir tehlike de yok gibiydi.

Tengo, yağmurluğunu çıkartıp, mutfak masasının üzerine kasetçaları yerleştirdi. Kaseti alıp cihaza koydu. Not almak gerekirse diye not kâğıdı ve tükenmezkalemi de hazır etti. Kimsenin olup olmadığından emin olmak ister gibi çevresine bakındıktan sonra çalıştırma tuşuna bastı.

Başlangıçta hiçbir ses duyulmuyordu. Bu sessiz kısım bir süre devam etti. Tengo, *yalnızca boş bir kaset* diye düşünmeye başlamıştı ki, aniden arka plandan takırtılar gelmeye başladı. Sandalye çekilirken çıkan ses olmalıydı. Geniz temizleme benzeri hafif bir ses de duyuldu. Sonra aniden Fukaeri konuşmaya başladı. "*Tengo"* diyen Fukaeri, bunu test edermiş gibi söylemişti. Tengo'nun hatırladığı kadarıyla Fukaeri onun adını gerçek anlamda ilk kez telaffuz ediyordu. Kız bir kez daha genzini temizledi. Biraz heyecanlanmış gibiydi.

> Mektup yazabilseydim iyi olurdu, ama pek sevmediğimden kasete okuyorum. Telefon etmektense böyle daha rahat konuşabilirim. Telefonu dinleyenler de olabilir. Biraz bekle, su içeceğim.

Fukaeri bardağı eline alıp bir yudum içtikten sonra (herhalde) bardağı masanın üzerine bırakma sesi duyuldu. Kendine özgü, tonlamasız, soru kalıbından yoksun konuşma tarzı, kasete kaydedilince, dinleyene, karşılıklı konuşurken olduğundan çok daha fazla anormal geliyordu. Gerçekdışı denilebilecek ölçüde. Fakat kasette karşılıklı konuşma sırasında olduğundan farklı olarak, Fukaeri peş peşe birkaç cümle söyleyebiliyordu.

> Benim nereye gittiğimi bilmediğinizi duydum. Endişelenmişsindir belki de. Fakat sorun yok. Ben, şu an güvenli bir yerdeyim. Bunu bildirmek istedim. Aslında, olmaz, yapmamam gerekirdi, ama bildirmemin daha iyi olacağını düşündüm.

(10 saniye sessizlik.)

Kimseye bildirmemem söylendi. Burada olduğumu. Öğretmen polisin benimle ilgili arama emri çıkarmasını istedi. Fakat polis harekete geçmiyor. Bir çocuğun evden kaçması nadir karşılaşılan bir olay değil. O yüzden bir süre buradan kıpırdamayacağım.

(15 saniye sessizlik.)

Burası uzaklarda bir yer ve dışarıya çıkıp gezmeye kalkmadığım sürece kimse bulamaz. Hem de çok uzak. Azami, bu kaseti iletecek. Posta ile göndermek iyi olmaz. Çok dikkatli olmam gerekiyor. Biraz bekle. Kaydedip etmediğine bakayım.

(Trak diye bir ses geldi. Bir süre ara oldu. Sonra yine ses geldi.)

Sorun yok kayıt ediyormuş.

Uzaklardan çocuk sesleri duyuluyordu. Hafif bir müzik sesi de geliyordu. Herhalde açık pencereden giren sesler olmalıydı. Yakınlarda belki de bir çocuk yuvası vardı.

Geçen gün evinde misafir ettiğin için teşekkür ederim. Bu gerekliydi. Seni tanımam gerekliydi. Kitap okuduğun için sağ ol. Gilyaklar çok ilgimi çekti. Gilyaklar neden geniş caddelerde yürümüyorlar da orman patikalarında yürüyorlar acaba.

(Tengo, kafasında bu cümlenin sonuna soru işareti ekledi.)

Caddeler kullanışlı olsa bile Gilyakların caddelerden uzakta, ormanda yürümeleri daha kolay. Caddede yürüyebilmek için yürüyüş tarzlarını tamamen değiştirmeleri gerekir. Yürüyüş tarzlarını tamamen değiştirmek, diğer şeyleri de değiştirmek anlamına gelir. Ben, Gilyaklar gibi yaşayamam. Erkeklerin ikide bir bana vurmasını da istemem. Kurtçuklarla dolu pis bir yerde yaşamak da istemem. Fakat ben de geniş caddelerde yürümeyi pek sevmem. Tekrar su içeceğim.

Fukaeri tekrar su içti. Bir süre sessizlik oldu. Bardak, tıkırtıyla birlikte masanın üzerine geri kondu. O arada parmak ucuyla dudaklarını silmişti herhalde. Bu kız, kayıt cihazında kaydı duraklatma düğmesinin olduğunu bilmiyor muydu acaba?

Benim ortadan kaybolmam sıkıntı yaratmış olabilir. Fakat ben roman yazarı olmak istemiyorum. Başka bir şey yazmaya niyetim de yok. Gilyaklar hakkında Azami benim için

araştırma yaptı. Azami kütüphaneye girerek araştırdı. Gilyaklar, Sahalin'de yaşayan Ainu ve Amerikan Kızılderilileri gibi, yazı yazmayı bilmiyorlar, kayıt da bırakmıyorlar. Ben de öyleyim. Bir kez yazıya döküldü mü o artık benim öyküm olmaktan çıkar. Sen öykümü ustaca yazıya döktün, ama herkes senin gibi ustaca yapamazdı sanıyorum. Yine de artık o benim öyküm değil. Fakat endişelenme. Bu, senin suçun değil. Ben geniş caddeden uzaklarda yürüyorum yalnızca.

Burada Fukaeri tekrar ara verdi. Tengo, kızın geniş caddeden uzakta bir yerde tek başına sessizce yürürkenki halini gözünde canlandırdı.

Öğretmen'in büyük bir gücü ve derin bir bilgisi var. Fakat *Little People* da ondan aşağı kalmayacak ölçüde derin bilgi ve büyük güce sahip. Ormanda dikkat etmek gerek. Önemli şeyler ormanın içerisinde ve ormanda *Little People* da var. *Little People*'dan zarar görmemek için *Little People*'ın sahip olmadığı şeyleri üzerinde bulundurman gerekir. Öyle yaparsan ormandan güvenle geçebilirsin.

Fukaeri, bu kısmı neredeyse tek nefeste söyledikten sonra derince soluk aldı. Ağzını mikrofondan ayırmadan öyle yaptığından binaların arasında esen ani rüzgârlar gibi bir ses duyulmuştu. Bu sesten sonra bu kez uzaktan gelen bir klakson sesi duyuldu. Büyük tip kamyonlardakilerden, siren gibi tok bir sesti. Kısaca iki kez. Kızın bulunduğu yer, çevreyolundan pek uzak değil gibiydi.

(Geniz temizleme.)

Sesim çatallaşmaya başladı. Benim için endişelendin. Sağ ol. Benim göğüslerimin şekli hoşuna gitti. Evinde kalmama izin verdin. Pijamalarını ödünç verdin. Sağ ol. Bir süre belki buluşamayız. *Little People*'ı yazıya döktüğüm için *Little People* sinirlenmiştir belki de. Fakat endişelenme. Ben ormana alışığım. Hoşça kal.

Burada tık diye bir sesle kayıt sona erdi.

Tengo, tuşa basarak kaseti durdurup en başa sardı. Saçaklardan düşen yağmur damlalarının sesini dinleyerek, birkaç kez derin nefes alıp elinin içinde tükenmezkalemi hızlı hızlı çevirdi. Sonra kalemi masanın üzerine bıraktı. Tengo, tek bir not bile almamıştı. Yalnızca Fukaeri'nın o her zamanki kendine özgü konuşmasını pür dikkat dinlemişti. Fakat bir şeyler yazmasına gerek yoktu. Fukaeri'nin mesajından çıkan noktalar çok netti.

1– O kaçırılmış değildi. Bir süreliğine bir yerlerde gizleniyordu yalnızca. Endişelenecek bir şey yoktu.

2– Başka kitap yazmaya niyeti yoktu. Onun öyküleri sözlü aktarım için öykü haline getirilmişti. Yazıya uygun değildi.

3– *Little People*, Öğretmen Ebisuno'dan aşağı kalmayacak ölçüde bilgi ve güç sahibiydi. Dikkat etmek gerekiyordu.

Bu üçü onun iletmeye çalıştığı noktalardı. Bunların dışında bir de Gilyaklardan, geniş caddeden uzaklaşarak yürümek zorunda olan insanlardan bahsetmişti.

Tengo, mutfağa gidip kahve hazırladı. Sonra kahvesini içerek boş boş kasete baktı. Sonra en başından bir kez daha dinledi. Bu kez tedbir olsun diye arada sırada duraklama tuşuna basıp önemli noktaları basitçe not aldı. Sonra not aldığı şeyleri kontrol etti. Bunların içerisinde yeni bir şey yoktu.

Fukaeri, en başta basit notlar hazırlamış, sonra da ona uygun bir şekilde mi konuşmuştu acaba? Tengo'ya hiç de öyle gelmiyordu. Fukaeri öyle bir tip değildi. Eş zamanlı olarak (duraklatma tuşuna basmaksızın) aklına geldiği şekilde mikrofona konuştuğu kesindi.

Fukaeri acaba nasıl bir yerdeydi? Arkadan gelen sesler Tengo'ya pek fazla ipucu vermiyordu. Uzaklarda kapının sertçe kapanma sesi. Açık pencereden girdiğini tahmin ettiği, çocukların bağırışları. Çocuk yuvası? Büyük kamyon klaksonu? Fukaeri'nin bulunduğu yer, galiba sık bir orman değildi. Büyük şehirlerden birinde bir yerdi. Herhalde sabahın erken saatleri ya da hemen öğleden sonrasıydı. Kapının kapanma sesi, muhtemelen onun tek başına olmadığını gösteriyordu. Tekrar tekrar söylediği şey, Fukaeri'nin kendi isteği ile o yerde gizlendiğiydi. Bu, birileri tarafından zorlanarak kayda aldığı bir kaset değildi. Tengo, onun sesinden ve konuşma tarzından bunu anlayabiliyordu. Başlangıç kısmında az çok heyecanlı gibi durmakla birlikte, bu hariç tutulursa, Fukaeri mikrofona doğru aklından geçtiği gibi, rahatça konuşmuştu.

> Öğretmen'in büyük bir gücü ve derin bir bilgisi var. Fakat *Little People* da ondan aşağı kalmayacak ölçüde derin bilgi ve büyük güce sahip. Ormanda dikkat etmek gerek. Önemli şeyler ormanın içerisinde ve ormanda *Little People* da var. *Little People*'dan zarar görmemek için *Little People*'ın sahip olmadığı şeyleri üzerinde bulundurman gerekir. Öyle yaparsan ormandan güvenle geçebilirsin.

Tengo, bu kısmı bir kez daha dinledi. Fukaeri bu kısımda biraz hızlı konuşuyordu. Cümleler arasındaki boşluklar da kısaydı. *Little People* Tengo'ya, belki de Öğretmen Ebisuno'ya zarar verebilecek varlıklardı. Fakat Fukaeri'nin ses tonunda *Little People*'ın kötülük taşıyan bir şeyler olduğuna dair bir tını yoktu. Onun söylediklerine bakılırsa, onlar her iki tarafa da kayabilecek tarafsız varlıklardı sanki. Tengo'nun aklına takılan bir kısım daha vardı.

> *Little People*'ı yazıya döktüğüm için *Little People* sinirlenmiştir belki de.

Eğer *Little People* gerçekten öfkelenmişse, doğal olarak Tengo da bu öfkenin hedeflerinden biri olmalıydı. Ne de olsa onların varlığını yazıya dökerek insanlara yayan kişilerin elebaşlarındandı. Kötü niyeti olmadığını söyleyerek kendini savunsa bile, herhalde dinlemezlerdi.

Little People insanlara ne şekilde zarar verebiliyordu acaba? Bunu Tengo'nun anlayabilmesi mümkün değildi. Tengo, kaseti bir kez daha başa alarak zarfına koyup çekmeceye kapattı. Yeniden yağmurluğunu giyip şapkasını takarak yağmayı sürdüren yağmur altında alışverişe çıktı.

O akşam saat 9'u geçerken Komatsu'dan telefon geldi. Tengo, bu sefer de ahizeyi kaldırmadan önce telefonun Komatsu'dan geldiğini biliyordu. O sırada yatakta kitap okuyordu. Zil üç kere çaldıktan sonra yavaşça doğrulup mutfak masasının önüne gitti, ahizeyi kaldırdı.

"Merhaba Tengo" dedi Komatsu. "Şu an içkili misin?"

"Hayır, ayığım."

"Şimdi söyleyeceklerimden sonra içmek istersin belki de" dedi Komatsu.

"Çok keyifli bir şey olsa gerek."

"Öyle mi dersin! Pek keyifli bir konu olmadığı kanısındayım. Mantığa aykırı olmakla birlikte bir parça komik tarafı olabilir gerçi."

"Çehov'un kısa öyküleri gibi."

"Aynen öyle" dedi Komatsu. "Çehov'un kısa öyküleri gibi. Harikasın Tengo. İfadelerin her zaman yalın ve isabetli."

Tengo sessiz kaldı. Komatsu konuşmasını sürdürdü.

"İşler iyice sarpa sardı. Öğretmen Ebisuno'nun arama emri çıkarttırması üzerine polis resmen arama başlattı. Eh, polisin o kadar da derinlemesine araştıracağını sanmam. Fidye isteğinde bulunan da olmadı. Yalnızca ciddiye almış gibi görünürler, gerçekten bir şeyler çıkarsa rezil olmamak için araştırıyormuş gibi yaparlar. Fakat medya o kadar kolayca yakamızı bırakmaz. Benim buraya da bazı gazetelerden telefonlar geldi. Ben elbette, *hiçbir şey bilmiyorum* tavrımdan vazgeçmedim. Zaten şu anda söyleyebileceğim bir şey de yok. Medyadaki tipler, şu sıralarda Fukaeri ve Öğretmen Ebisuno ilişkisini, sonra anne babasının devrimci kişilikleri, özgeçmişleri gibi şeyleri de didik didik ediyorlardır. O gerçekler de gün yüzüne çıkar. Sorun, haftalık dergiler. Serbest yazarlar, gazeteciler, kan kokusu alan köpekbalıkları gibi başımıza üşüşüverirler. O tiplerin hepsi işlerinde çok iyidir. Bir yapıştılar mı da asla bırakmazlar. Ne de olsa hayatlarını böyle kazanıyorlar. İnsanın özel hayatı falan gibi şeylere aldırış etmezler. Sen de bir yazarsın, ama onlar, senin gibi edebiyat âşığı bir gençten çok farklıdırlar."

"Yani benim de dikkatli olmam mı gerekiyor?"

"Aynen öyle. Haberin olsun. Önceden kendini hazırla, sağlam durmaya çalış. Nereden neyin kokusunu alıp gelecekleri hiç belli olmaz."

Tengo, köpekbalığı sürüsü tarafından sarılmış küçük bir kayık getirdi gözünün önüne. Fakat bu görüntü, beceriksizce çizilmiş tek karelik bir karikatür gibiydi.

"*Little People*'da olmayan bir şeyler bulmalısın" demişti Fukaeri. Acaba nasıl bir şeydi?

"Fakat Komatsu Bey, Öğretmen Ebisuno işlerin bu hale gelmesini tasarlamıyor muydu zaten?"

"Evet, belki de öyledir" dedi Komatsu. "Belki de bizi ustaca kullanmıştır. Fakat Öğretmen'in aklındakileri en baştan beri bir parça biliyordum. Aklından geçenleri saklamamıştı zaten. O anlamda adil bir anlaşma sayılır. Bu noktada ben de *'Hocam bu çok tehlikeli olur. Bu işe giremem'* diye

reddedebilirdim. Aklı başında bir editör olsa kesinlikle öyle yapardı. Fakat bana, senin de bildiğin gibi aklı başında bir editör denemez. O sıralarda zaten olaylar gelişmeye başlamıştı. Ben de istiyordum. O yüzden hafife almış olabilirim."

Telefonda sessizlik oldu. Kısa, gerilimli bir sessizlik.

Tengo sessizliği bozdu. "Yani sizin yaptığınız planda yarı yoldan itibaren Öğretmen Ebisuno ipleri ele geçirmiş oldu."

"Öyle de denebilir. Yani onun kafasındakiler daha güçlü bir şekilde ön plana geçmiş oldu."

Tengo, "Öğretmen Ebisuno bu tantanayı bastırmayı başarabilir mi sizce?" diye sordu.

"Öğretmen Ebisuno, bunu becerebileceğini düşünüyor elbette. Bir durumu okumasını çok iyi bilir, kendine de güvenir. Belki de işler gerçekten yolunda gidebilir. Fakat bu seferki tantana Öğretmen Ebisuno'nun tahmin ettiği noktayı geçerse o zaman ipler kopabilir de. Ne kadar mükemmel de olsa bir insanın yeteneklerinin sınırları vardır. O yüzden emniyet kemerlerini sıkıca bağlamak gerek."

"Komatsu Bey, düşen bir uçakta emniyet kemerlerini ne kadar sıkı bağlarsanız bağlayın hiçbir işe yaramaz."

"Fakat en azından avutucu olur."

Tengo elinde olmadan gülümsedi. Zayıf bir gülümsemeydi gerçi. "Demek bunun için aramıştınız. Pek keyifli olmasa da, mantığa aykırı olmakla birlikte bir parça komik tarafı da bulunan bu meseleyi aktarmak için?"

"Seni böyle bir işe bulaştırdığım için üzülüyorum. Gerçekten" dedi Komatsu tonlamasız bir sesle.

"Benim için fark etmez. Yitireceğim bir şey yok. Ne ailem var, ne de toplumsal statüm. Ahım şahım bir geleceğim de yok. Ben daha çok Fukaeri için endişeleniyorum. Henüz on yedi yaşında bir kız çocuğu."

"O benim de kafama takılıyor. Kafama takılmamasına imkân yok. Fakat bizim kafa yormamızla olacak bir şey değil Tengo. Şimdilik güçlü bir rüzgârla bir yerlere savrulmamak için kendimizi nasıl sağlama alırız diye düşünelim. Bir süre gazeteleri iyice okuman iyi olur."

"Şu sıralar her gün gazete okumaya özen gösteriyorum."

"Öyle yap" dedi Komatsu. "Bu arada Fukaeri'nin nereye gittiği hakkında bir fikrin var mı? Ufacık da olsa."

"Hiçbir fikrim yok" dedi Tengo. Yalan söylemeyi beceremezdi. Dahası Komatsu'nun önsezileri güçlüydü. Fakat Komatsu, Tengo'nun sesindeki hafif titremenin farkına varmamıştı. Kafası tamamen kendisiyle meşguldü herhalde.

"Bir şey olursa ararım" dedi Komatsu ve telefonu kapattı.

Ahizeyi yerine bıraktıktan sonra Tengo'nun ilk yaptığı, bardak çıkartıp içine iki parmak kadar Bourbon viski koymak oldu. Komatsu'nun söylediği gibi telefondan sonra içki gerekli olmuştu.

Cuma günü kadın arkadaşı her zamanki gibi evine geldi. Yağmur dinmişti, ama gökyüzü hâlâ kurşuni bulutlarla kaplıydı. Hafif bir yemek yiyip yatağa girdiler. Tengo, seks sırasında da birçok

şeyi kopuk kopuk düşünmeyi sürdürdü, ama bu, cinsel ilişkiyle birlikte gelen bedensel hazzın azalmasına yol açmadı. Kadın, Tengo'nun içindeki bir haftalık cinsel isteği her zamanki gibi ustalıkla çıkarıp alıverdi. Üstelik kadının kendisi de yeterince tatmin olmuştu. Muhasebe defterindeki rakamlar ve karmaşık işlemlerden büyük bir zevk alan usta mali müşavirler gibi. Yine de Tengo'nun aklında başka bir şeyler olduğunu kadın anlamıştı.

"Son günlerde viskin oldukça azalmış gibi" dedi kadın. Elini, seksin artçı titreşimlerini yakalamak istermiş gibi Tengo'nun yapılı göğsüne koymuştu. Yüzükparmağında ufak, fakat ışıltılar saçan elmas evlilik yüzüğü vardı. Çok eskiden beri rafta öylece duran Wild Turkey şişesini kastediyordu. Kendinden yaşça küçük bir erkekle cinsel ilişkiye giren orta yaşlı kadınların çoğunda olduğu gibi, o da manzaradaki küçük değişiklikleri bile fark edebiliyordu.

"Son zamanlarda geceyarısı uyanıveriyorum sık sık" dedi Tengo.

"Âşık değilsindir umarım."

Tengo başını iki yana salladı. "Âşık değilim."

"İşinde mi sorun yaşıyorsun?"

"İşimde şu an için bir sorun yok. En azından şimdilik *olduğu gibi* gidiyor işte."

"Buna rağmen kafan bir şeylere takılmış gibi."

"Öyle mi dersin? Yalnızca iyi uyuyamıyorum. Bu hiç olmazdı, ama aslında uyuduğum zaman deliksiz uyuyabilenlerdenim."

"Zavallı Tengo" dedi kadın. Sonra Tengo'nun hayalarını yüzük takmadığı eliyle usulca okşamaya başladı. "Peki, kötü rüyalar mı görüyorsun?"

"Neredeyse hiç rüya görmüyorum" dedi Tengo. Gerçekten de öyleydi.

"Ben sık sık rüya görürüm. Hem de aynı rüyayı birçok kez. Rüyamda, 'Bunu daha önce de görmüştüm' diye farkına vardığım bile olur. Böylesi, sence tuhaf değil mi?"

"Mesela ne gibi rüyalar?"

"Mesela... şöyle bir düşüneyim. Ormanda bir kulübe rüyası."

"Ormanda kulübe" dedi Tengo. Sonra ormandaki insanları aklından geçirdi. Gilyaklar, *Little People* ve Fukaeri. "Nasıl bir kulübe bu?"

"Gerçekten merak ediyor musun? Başka birinin rüyası sıkıcı olmaz mı?"

"Hayır, hiç de değil. Senin için sorun olmayacaksa dinlemek isterim" dedi Tengo dürüstçe.

"Ormanda tek başıma yürüyorum. Hansel ve Gretel'in kaybolduğu orman gibi sık ağaçlı, uğursuz bir orman değil. Seyrek, aydınlık bir orman. Öğleden sonrası, hava ılık ve insana kendini iyi hissettiriyor. Orada kendimi hafiflemiş hissederek yürüyorum. O sırada karşıma küçük bir ev çıkıyor. Bacası var. Küçük bir verandası var. Penceresinde pamuklu, kareli bir perde asılı. Kısacası sıcacık bir görüntüsü var. Kapıyı çalıp, 'Merhaba' diyorum. Fakat yanıt gelmiyor. Bir kez daha, bu sefer daha güçlü şekilde kapıyı vurunca, kapı kendiliğinden açılıyor. Zaten kapalı değilmiş. Evin içine giriyorum. 'Merhaba. Kimse yok mu? Girebilir miyim?' diyerek."

Kadın hayalarını nazikçe okşayarak Tengo'nun yüzüne baktı. "Buraya kadarki atmosferi

anlayabiliyor musun?"

"Evet."

"Tek göz odadan oluşan bir kulübe. Çok basit yapılmış. Küçük bir mutfağı, yatağı, yemek masası var. Odanın tam ortasında da bir odun sobası. Masanın üzerine dört kişilik yemek konmuş. Tabaklardan beyaz buğu çıkıyor. Fakat evde kimse yok. Yemek hazırlığı yapılmış; hep birlikte sofraya oturmuş olmaları gerekirken tuhaf bir şeyler olmuş olmalı ki, mesela bir hayalet falan görünmüş olabilir, hepsi telaşla dışarıya kaçmış gibi. Fakat sandalyeler de yerli yerinde. Her şey yerli yerinde. Tuhaf gelecek ölçüde her şey normal, günlük yaşantıyı yansıtıyor. Yalnızca, ortalıkta kimsecikler yok."

"Masanın üzerindeki ne yemeği?"

Kadın başını hafifçe yana eğdi. "Bunu anımsayamıyorum. Ne yemeğiydi acaba? Fakat buradaki sorun, yemeğin ne olduğu değil. Yemeğin sıcacık, ocaktan yeni indirilmiş olması. Sonra sandalyelerden birine oturup, orada yaşayan ailenin geri dönmesini bekliyorum. Benim onların dönüşünü beklemem gerekiyor. Niye gerektiğini bilemiyorum. Ne de olsa rüya. Her şeyin bir açıklaması olması gerekmez. Herhalde dönüş yolunu öğrenmek, bir şey için yardım istemek gibi bir gereklilikten dolayı işte. Sonra onların dönüşünü kımıldamadan bekliyorum. Fakat ne kadar beklesem de kimse gelmiyor. Yemekten buğu çıkmaya devam ediyor. Ona baktıkça karnım müthiş acıkıyor. Fakat karnım acıktı diye, evdekilerin olmadığı bir zamanda kafama estiği gibi masanın üstündeki yemeğe el süremem. Sen de öyle düşünürdün, değil mi?"

"Herhalde" dedi Tengo. "Rüya söz konusu olunca kendime pek güvenemem gerçi."

"Neyse. Derken güneş batıyor. Kulübenin içerisi loş bir hal alıyor. Sanki etraftaki orman da derinleşmeye başlıyor. Kulübenin ışığını açmak istiyorum, ama nasıl açılacağını bilmiyorum. Gitgide endişelenmeye başlıyorum. Sonra bir şeyin farkına varıyorum. Yemekten çıkan buğunun miktarı, en baştaki haline göre hiç azalmamış. O kadar saat geçtiği halde yemek aynı sıcaklıkta duruyor. Bunun tuhaf olduğunu düşünmeye başlıyorum. Yanlış olan bir şeyler var. Orada rüya bitiyor."

"Sonra ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Mutlaka bir şeyler olacağını düşünüyorum" dedi kadın. "Güneş batıyor. Dönüş yolunu bilmiyorum. O acayip kulübede tek başımayım. Bir şeyler olmak üzere. Pek hoşa gitmeyecek bir şeyler olduğunu hissedebiliyorum. Fakat her zaman rüya orada bitiyor. Sonra aynı rüyayı tekrar tekrar gördüm."

Kadın hayalarını okşamayı bırakarak yanağını Tengo'nun göğsüne yapıştırdı. "Bu rüya bir şeylere işaret ediyor olabilir."

"Mesela ne gibi?"

Kadın soruyu yanıtlamadı. Onun yerine soru sordu. "Tengo, bu rüyanın en korkutucu kısmının neresi olduğunu bilmek ister misin?"

"İsterim."

Kadın nefesini güçlü bir şekilde salınca, nefesi dar bir boğazdan esip geçen sıcak rüzgâr gibi Tengo'nun meme ucuna denk geldi. "En korkutucu kısmı, o hayalet ben olabilirim. Bir gün bu olasılık geldi aklıma. *Yürüyerek geldiğim için bunu gören insanlar telaşla yemeklerini yarıda bırakıp*

evden kaçmış olabilirler mi, dedim. Sonra, *ben orada olduğum sürece o insanlar geri gelemiyorlar herhalde*, diye düşündüm. Fakat buna rağmen kulübede, onların dönüşünü öylece beklemeyi sürdürmek zorundayım. Böyle düşününce çok korkuyorum. Beni kurtaracak kimse yok."

"Yoksa" dedi Tengo. "Orası senin kendi evin de, sen kaçan kendini bekliyor olmayasın?"

Bunları söyledikten hemen sonra böyle bir şeyi asla söylememesi gerektiğinin farkına vardı. Fakat söylediği sözcükleri geri alamazdı. Kadın uzunca bir süre suskun kaldı. Sonra Tengo'nun hayalarını var gücüyle sıktı. Nefesini kesecek ölçüde, güçlüce.

"Neden böyle feci bir şey söylüyorsun?"

"Bir anlamı yok. Yalnızca bir an aklıma geliverdi işte" dedi Tengo, sesi güçlükle çıkmıştı.

Kadın hayaları sıktığı elini gevşeterek iç geçirdi. Sonra, "Şimdi de sen bir rüyanı anlat. Gördüğün rüyalardan birini" dedi.

Tengo nihayet nefesini düzenlemeyi başardı. "Az önce de söylediğim gibi, ben neredeyse hiç rüya görmüyorum, özellikle son günlerde."

"Az da olsa görüyorsundur. Bu dünyada hiç rüya görmeyen insan yoktur. Böyle konuşursan Dr. Freud'un canı sıkılır."

"Görüyorumdur belki, ama uyandığımda rüyayı tam olarak anımsamıyorum. Rüya görmüş olabilirim hissi var, ama içeriğini hiç anımsamıyorum."

Kadın Tengo'nun yumuşayan penisini avucuna alarak ağırlığını ölçer gibi tuttu. Sanki o ağırlık önemli bir gerçeğe işaret ediyormuş gibi. "Öyleyse rüya meselesini bırakalım. Onun yerine şimdi yazdığın romanını anlat."

"Şimdi yazdığım roman hakkında mümkünse konuşmak istemiyorum."

"Bana bak. Baştan sona anlat demiyorum. Ben de o kadarını istemem. Senin bu iri cüssene rağmen, duygusal bir genç olduğunu çok iyi biliyorum. Yalnızca bir enstantane de olur. Bir ayrıntı da olabilir. Bir şeyler anlatman yeter. Şu dünyada başka hiç kimsenin bilmediği bir şeyi, yalnızca bana anlatmanı istiyorum. Sen bana demin o feci lafı ettin ya. Açtığın boşluğun yerini doldurman gerek. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım anlıyorum, ama..." dedi Tengo kendine güvensiz bir ses tonuyla.

"Haydi, anlat öyleyse."

Penisi kadının avucunun içinde, Tengo konuşmaya başladı. "Öykü benimle ilgili. Beni model alan başka biriyle ilgili de denilebilir."

"Öyle olduğunu tahmin etmiştim" dedi kadın arkadaşı. "Peki, ben de var mıyım öyküde?"

"Hayır. Çünkü başka bir dünyadayım."

"Burası olmayan, başka bir dünyada."

"Yalnızca sen değil. Bu dünyadaki insanlar, burası olmayan o dünyada yoklar."

"Burası olmayan dünyanın, bu dünyadan farkı ne? Mesela şu an sen kendinin hangi dünyada olduğunu ayırt edebiliyor musun?"

“Ayırt edebiliyorum. Ben yazıyorum ne de olsa.”

“Benim kastettiğim *senin dışındaki diğer insanlar*. Tut ki ben o dünyaya karışıverdim diyelim.”

“Ayırt edebilirsin sanırım” dedi Tengo. “Sözgelimi, burası olmayan dünyada iki ay var. O yüzden farkı anlarsın.”

Gökyüzünde iki ayın olduğu kurguyu *Pupa Hava*’dan almıştı. Tengo o dünyayla ilgili daha uzun ve karmaşık, elbette tamamen kendine ait bir öykü yazmaya çalışıyordu. Kurgunun aynı olması sonraki günlerde sorun haline gelebilirdi. Fakat Tengo, gökyüzünde iki ayın olduğu bir öyküyü her ne pahasına olursa olsun yazmak istiyordu. Sonrasında olacakları, vakti geldiğinde düşünebilirdi.

Kadın söze girdi. “Yani, gece olduğunda gökyüzüne bakınca iki ay görülüyor ve ‘Aa! Burası her zamanki dünya değil’ diye, hemen anlaşılabiliyor mu?”

“İşaret bu çünkü.”

“O iki ay üst üste geliyor mu?”

Tengo başını iki yana salladı. “Neden bilmiyorum, ama iki ay arasındaki mesafe hep aynı.”

Kadın arkadaşı bir süre o dünyayı düşündü. Kadının parmakları Tengo’nun göğsünde bir şema çizer gibiydi.

“Baksana, İngilizce *lunatic* ve *insane* sözcüklerinin farkını biliyor musun?” diye sordu kadın.

“İkisi de ruhsal anormalliklerle ilgili sıfatlar. Aralarındaki farkı ayrıntılı olarak bilmiyorum.”

“Sanırım *insane*, doğuştan gelen zihinsel sorunlara işaret ediyor. Profesyonel tedaviyi gerektiren bir durum. Bununla karşılaştırıldığında, *lunatic* ay tarafından, ay tarafından derken yani *luna* tarafından insanın aklının bir anlığına alınmasına işaret ediyor. 19. yüzyıl İngilteresi’nde *lunatic* olduğu kabul edilen insanlar suç işlediklerinde, cezaları normalde olduğundan bir derece düşük veriliyordu. O insanın sorumluluğundan ziyade, ayın ışıklarının o insanın zihnini bulandırması neden olarak görülüyordu. İnanılmaz gelebilir, ama böyle bir yasa gerçekten vardı. Yani, ayın insanı delirtebileceği yasal olarak kabul ediliyordu.”

“Bunu sen nereden biliyorsun?” diye sordu Tengo, şaşırarak.

“Bunda şaşıracak ne var? Ben senden on yıl daha uzun yaşadım. Bu yüzden, senden daha fazla şey bilmem çok normal.”

Tengo kadının haklı olduğunu kabul etti.

“Daha doğrusu, Japonya Kız Üniversitesi’nde İngiliz edebiyatı derslerinde öğrendim. Dickens okuyorduk. Değişik bir hocamız vardı, romanın öyküsü dışında da bir şeyler anlatıp dururdu. Neyse. Benim söylemek istediğim, şimdi tek ay varken ve insanı çıldırtmaya yetebiliyorken, iki ay birden olduğunda insanların zihninin iyice tuhaflaşabileceğiydi. Gelgit hareketleri farklılaşır, kadınlardaki aybaşı düzensizlikleri de artar. Ardı ardına anormal şeyler olur.”

Tengo bir süre kadının söylediklerini düşündü. “Haklı olabilirsin.”

“O dünyada insanlar sık sık tuhaflaşıyor mu?”

“Hayır, öyle değil. Zihinsel açıdan tuhaf insanlar değiller. Hatta, bizim burada yaptığımız şeyleri yapıyorlar.”

Kadın Tengo'nun penisini hafifçe sıktı. Burası olmayan dünyada, insanlar bizimle aynı şeyleri yapıyorlar. Öyleyse burası olmamasının anlamı ne acaba?"

"Burası olmayan dünyada olmanın anlamı, buradaki dünyanın geçmişini yeniden yazabilmek" dedi Tengo.

"Dilediğince ve kafana estiği şekilde yeniden yazabiliyor musun?"

"Evet."

"Geçmişi yeniden mi yazmak istiyorsun?"

"Sen istemez misin?"

Kadın başını iki yana salladı. "Ben geçmişi ya da tarihi yeniden yazmayı aklımdan hiç geçirmem. Şu anı yeniden yazmayı düşünebilirim gerçi."

"Fakat geçmişi yeniden yazacak olursan, doğal olarak şu an da değişir. Şu an dediğin, geçmişteki birikime göre oluşur ne de olsa."

Kadın derince iç geçirdi. Sonra Tengo'nun penisini tuttuğu elini yukarı aşağı oynattı. Sanki bir asansörün deneme sürüşünü yapıyormuş gibi. "Söyleyebileceğim tek bir şey var. Sen bir zamanlar matematik dâhisiydin, judoda kuşak sahibisin ve şimdi de roman yazıyorsun. Buna rağmen, bu dünyayı *hiç anlamıyorsun*. Hem de hiç."

Kadının bu şekilde kestirip atması Tengo'yu hiç şaşırtmadı. Kendisinin hiçbir şey anlamıyor oluşu, son günlerde Tengo'nun günlük yaşamının bir parçası haline gelmişti. Yeni bir keşif değildi.

"Fakat öyle olsun. Hiçbir şey anlamasan da olur" dedi kendinden yaşça büyük kadın arkadaşı; dönüp, memelerini Tengo'nun vücuduna yaslayarak. "Sen her gün roman yazmaya, hayal kurmaya devam eden bir matematik öğretmenisin. Hiç değişme. Senin çükün çok hoşuma gidiyor. Şekli, büyüklüğü ve dokunuşu. Sertleştiğinde de, yumuşadığında da. Sen sağlıklı olduğunda da, kendini iyi hissetmediğinde de. Üstelik bir süredir yalnızca bana ait. Öyle değil mi?"

"Öyle" diye kabul etti Tengo.

"Baksana. Çok kıskanç bir insan olduğumu daha önce söylemiş miydim?"

"Söyledin. Mantık sınırlarını aşacak ölçülerde kıskançsın."

"*Her türlü* mantığın sınırlarını aşacak ölçüde. Eskiden beri hep böyleydim" dedi kadın, elini yukarı aşağı oynatmaya, penisini sıkmaya başladı. "Hemen tekrar sertleştiririm. Bir itirazın var mı?"

İtirazı olmadığını söyledi Tengo.

"Şu an ne düşünüyorsun?"

"Senin üniversitede İngiliz edebiyatı dersindeki halini."

"Metin *Martin Chuzzlewit*. On sekiz yaşındayım ve eteği firfirlı tek parça elbise giymişim. Saçlarımı atkuyruğu yapmışım. Ciddi bir öğrenciyim ve henüz bakireyim... Sanki daha önceki yaşam hakkında konuşuyor gibiyim. Fakat *lunatic* ve *insane* arasındaki fark, üniversiteye girdikten sonra ilk öğrendiğim şeydi. Nasıl oldu? Hayal edince heyecanlandın mı?"

"Elbette." Tengo gözlerini kapatıp eteği firfirlı tek parça elbiseyi ve atkuyruğu saçları hayalinde canlandırdı. Çok ciddi bir öğrenci ve bakire. Fakat her türlü mantık sınırını aşacak ölçüde kıskanç.

Dickens'ın Londra'yı aydınlatan ayı. Orada gezinen *insane* insanlar ve *lunatic* insanlar. Taktıkları şapkalar, saç şekilleri birbirine benziyor. Nasıl ayırt edilebilirler acaba? Gözlerini kapatınca, Tengo o an hangi dünyada bulunduğundan emin olamaz hale geldi.

KİTAP

2

Temmuz-Eylül

Orası dünyanın en sıkıcı şehriydi

Yağmur mevsiminin sona erdiğini henüz meteoroloji yetkilileri açıklamamıştı. Gökyüzü masmaviydi, güneş yeryüzünün dört bir tarafını ışığa boğuyordu. Yeşil yaprakları iyice sıklaşan salkımsöğütler uzun bir aradan sonra yine yolda koyu gölgeler oluşturmuştu.

Tamaru, Aomame'yi ana kapıda karşıladı. Koyu renkli yazlık takım elbise giymiş, beyaz gömleğinin üstüne desensiz bir kravat takmıştı. Yüzünde terden eser yoktu. Onun gibi iriyarı bir adamın, en sıcak yaz günlerinde bile terlememesi Aomame'nin en fazla tuhafına giden şeylerden biriydi.

Tamaru, Aomame'yi görünce başını hafifçe eğerek zor duyulur bir selam verdi; sonra tek kelime bile etmedi. Her zamanki kısa sohbetlerinden birini yapmamışlardı. Arkasına dönüp bakmadan, uzun koridorda öne düşerek, Aomame'yi Madam'ın beklediği odaya götürdü. Birileriyle havadan sudan sohbet edecek ruh halinde olmadığını Aomame tahmin edebiliyordu. Köpeğin ölümü onu sarsmıştı mutlaka. "Yeni bekçi köpeği bulmak lazım" demişti, Aomame'ye telefonda. Hava durumundan bahsediyormuş gibi. Fakat bu söylediklerinin gerçek ruh halini yansıtmadığını Aomame anlayabiliyordu. O erkek Alman kurt köpeği Tamaru için önemli bir varlıktı ve uzun yıllardır birbirlerine çok alışmışlardı. Köpeğin aniden, nedeni anlaşılamaz biçimde ölüşünü, Tamaru bir tür kişisel hakaret ya da tahrik olarak algılıyordu mutlaka. Tamaru'nun sınıflardaki karatahtaları andıran kocaman sırtına bakarken, Aomame onun içinde yaşadığı sessiz öfkeyi tahmin edebiliyordu.

Tamaru oturma odasının kapısını açarak, Aomame'yi içeri buyur ettikten sonra, kapının önünde durup yaşlı kadının direktifini bekledi. "Bugün içeceğe gerek yok" dedi yaşlı kadın Tamaru'ya.

Tamaru başını hafifçe eğdikten sonra, kapıyı ses çıkartmadan kapattı. Yaşlı kadın ve Aomame odada yalnız kalmışlardı. Madam'ın oturduğu kolçaklı koltuğun yanındaki masada, yuvarlak cam kavanoz içinde iki kırmızı Japon balığı yüzüyordu. Her yerde rastlanabilecek türden Japon balıklarıydı; her yerde görülebilecek türden bir cam kavanozdu. Suyun içerisinde sanki mutlaka şartmış gibi yeşil bir su bitkisi de vardı. Aomame bu düzenli, geniş odaya birçok kez gelmişti, ama o balıkları ilk kez görüyordu. Klima düşük ayarda çalışıyor olacak, arada sırada serin bir esinti geliyordu. Kadının arkasında kalan masanın üzerine ise içine üç beyaz zambağın konduğu bir vazo yerleştirilmişti. Çiçekler kocamandı; başka bir ülkeye götürülünce durgunlaşan küçük hayvanlar gibi ölgün bir halleri vardı.

Yaşlı kadın eliyle işaret ederek, Aomame'yi yanındaki koltuğa oturttu. Bahçeye bakan pencerenin dantelli perdesi çekilmişti, ama yaz öğleden sonrasının güneşi yine de çok kuvvetliydi. Bu ışıklar altında, yaşlı kadın her zamankinden çok daha bitkin duruyordu. İnce kolunu başına destek yapmış, o büyük koltuğa iyice gömülmüştü. Gözlerinin feri sönmüş, boynundaki kırışıklar da çoğalmıştı. Dudaklarında renk yoktu, uzun kaşlarının uçları da yerçekimine direnmekten vazgeçmiş gibi biraz aşağı sarkmıştı. Belki de kan dolaşımı yavaşladığı için, teninin bazı kısımları toz serpilmiş de ağarmış gibi daha beyaz görünüyordu. Son görüşmelerinden bu yana sanki beş altı yıl ihtiyarlamış gibi bir hali vardı. Dahası şimdi, yorgunluğunun dışarı yansımasına, yaşlı kadın hiç aldırış etmiyormuş gibiydi. Normal değildi. En azından Aomame'nin bildiği kadarıyla, Madam dış görünümüne özen gösterir, içindeki gücü dışarı yansıtır, dimdik durur, yüzündeki ifadeyi kontrol eder, en ufak bir yaşlılık belirtisi bile göstermemek için çabalardı. Üstelik bu çabası karşılıksız kalmazdı.

Bugün evdeki her şey farklı, dedi Aomame içinden. Odanın içerisindeki ışık normalde olduğundan farklı gibiydi. Bir de, antika eşyaların tavana kadar her yeri kapladığı bir odaya hiç uygun düşmeyen Japon balıkları ve cam kavanoz vardı.

Yaşlı kadın bir süre öylece hiç ses çıkartmadan durdu. Koltuğun kolçağına dirseğini dayamış, elini de yanağına yapıştırmış halde Aomame'nin yan tarafında, havadaki bir noktaya bakıyordu. Fakat o noktada özel bir şeyin havada asılı durmadığını Aomame biliyordu. Kadın o an için bakışlarını sabitleyeceği bir noktaya gereksinim duyuyordu yalnızca.

"Susadın mı?" diye sordu yaşlı kadın, sakin bir ses tonuyla.

"Hayır, susamadım" dedi, Aomame.

"Orada buzlu çay var. İstersen bardağa koyup içebilirsin."

Yaşlı kadın parmağıyla giriş kapısının yakınındaki servis sehpasını işaret etti. Sehpada limonlu buzlu çay sürahisi vardı. Yanına da farklı renklerde kesme cam bardaklar konmuştu.

"Teşekkür ederim" dedi Aomame. Fakat duruşunu hiç bozmadı, kadının sonraki sözlerini bekliyordu.

Madam bir süre daha sessizliğini korudu. Mutlaka konuşması gereken bir konu vardı ve bunu dile getirmesiyle o konuyla alakalı gerçekler, daha kesin bir hal alacaktı belki de. Mümkün olsa zamanı ileriye sarmak istediğini hissettiren bir sessizlikti. Kadın, yanındaki Japon balığı kavanozuna şöyle bir göz attı. Sonra bıkkın bir ifadeyle dosdoğru Aomame'ye baktı. Dudakları düz bir çizgi gibi kapanmıştı, iki ucu hafifçe yukarı çevrilmiş gibiydi.

"Sığınma evindeki bekçi köpeği olayını Tamaru söyledi mi? Anlaşılmaz bir biçimde öldüğünü" diye sordu yaşlı kadın.

"Duydum" dedi Aomame.

"Ondan hemen sonra, Tsubasa ortadan kayboldu."

Aomame yüzünü hafifçe buruşturdu. "Kayıp mı oldu?"

"Öylece kayboluverdi işte. Muhtemelen geceleyin. Bu sabah yoktu."

Aomame dudaklarını büzüp, söylenebilecek bir söz bulmaya çalıştı. "Fakat... Geçen gün söylediklerinize göre, Tsubasa hep aynı odada yanında biri varken uyuyabiliyordu. Kendini güvende hissedebilmek için."

"Orası öyle. Fakat o kadın ne ara olduysa, derin bir uykuya dalmış, Tsubasa'nın gittiğinin farkına varmamış. Gün ağardığında Tsubasa yatağında değilmiş."

"Alman kurt köpeği öldü, ertesi gün Tsubasa ortadan kayboldu" dedi Aomame, emin olmak istermiş gibi.

Yaşlı kadın başını sallayarak onayladı. "Bu iki olay arasında bir ilişki olup olmadığını şu an kesin olarak bilemiyoruz. Fakat ben, muhtemelen bir bağ olduğunu düşünüyorum."

Aomame masanın üzerindeki Japon balıklarına şöyle bir baktı. Yaşlı kadın da Aomame'nin bakışlarını izleyerek aynı yere baktı. İki balık yüzgeçlerini hafifçe oynatarak, camla çevrili göllerinde gidip geliyorlardı. Yaz ışıkları o kavanozun içinde tuhaf bir şekilde kırılıyor, insan kendisini denizin derinliklerinde gizemli bir noktaya bakıyormuş gibi hissediyordu.

“Bu Japon balıklarını Tsubasa için almıştım” dedi Madam, Aomame’nin yüzüne bakıp, açıklamak istermiş gibi. “Azabu merkezinde küçük bir panayır vardı, ben de Tsubasa’yı yanımda götürdüm. Odaya tıkılıp kalırsa, sağlığı için iyi olmayacağını düşündüm. Elbette Tamaru da bizimleydi. Oradaki seyyar dükkânlardan birinden bu kavanozla birlikte balıkları aldım. Balıklar onu çok heyecanlandırmış gibiydi. Kendi odasına koymuştu, gün boyunca bıkmadan izliyordu. Fakat o ortadan kaybolunca ben buraya getirdim. Artık ben de sık sık bu balıkları izliyorum. Hiçbir şey yapmadan öylece izliyorum. Tuhaf, ama gerçekten hiç bıkmıyor insan. Bugüne kadar Japon balıklarının karşısına geçip de kendimi kaptırarak izlediğim hiç olmamıştı gerçi.”

“Tsubasa’nın nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?” diye sordu Aomame.

“Hiçbir fikrim yok” dedi yaşlı kadın. “Kızın, yanlarına gidebileceği akrabaları yok. Benim bildiğim kadarıyla bu dünyada gidebilecek hiçbir yeri olmayan bir kız.”

“Birilerinin onu zorla götürmüş olması mümkün mü?”

Yaşlı kadın gözle görülmeyen bir sineği kovalarmış gibi, başını sinirli bir hareketle iki yana salladı. “Hayır, sadece çekip gitti. Birileri gelip de zorla götürmüş olamaz. Öyle bir şey olsaydı, çevresindeki diğer kadınlar uyanırdı. Hiçbir şey olmasa bile o kadınların uykusu hafiftir. Kendi iradesiyle çıkıp gittiği kanısındayım. Ses çıkarmadan adım atarak merdivenlerden inmiş, giriş kapısının kilidini açarak, çıkıp gitmiş olmalı. O sahneyi hayal edebiliyorum. Kız çıkarken köpek havlayamazdı. Çünkü köpek önceki akşam ölmüştü. Elbiselerini değiştirmemiş. Elbiseleri hemen oracıkta katlanmış olarak durduğu halde, üzerinde pijamalarıyla gitmiş. Tek kuruş para da yoktu yanında mutlaka.”

Aomame’nin yüzü iyice yamulmaya başlamıştı. “Tek başına ve üzerinde pijamalarla mı?”

Madam başını evet anlamında salladı. “Evet öyle. On yaşında bir kız çocuğu, tek başına, üzerinde pijamalarıyla, tek kuruş parası olmadan gece yarısı çıkıp nereye gidebilir acaba? Normalde kavraması güç. Fakat ben, nedense pek anormal bir durum olmadığı kanısındayım. Hayır, hatta şimdi, bunun böyle olması gerektiği için gerçekleştiğini düşünüyorum. O yüzden, peşine düşüp aramaya da kalkmadım. Hiçbir şey yapmaksızın, yalnızca oturup Japon balıklarını izliyorum.”

Yaşlı kadın kavanoza kısa bir bakış fırlattı. Sonra tekrar, dosdoğru Aomame’nin yüzüne baktı.

“Şu an aramanın boşa olacağını biliyorum çünkü. O kız artık bizim ulaşamayacağımız bir yere gitti.”

Kadın bu sözlerinden sonra başını yasladığı elini indirdi, uzunca bir süredir vücudunda birikmiş her şeyi boşaltır gibi iç geçirdi. Ellerini dizlerinin üzerine düzgün bir şekilde koydu.

“Fakat neden çıkıp gitti acaba?” dedi Aomame. “Sığınma evinde olduğu müddetçe koruma altındaydı ve gidebileceği başka bir yer de yok.”

“Nedenini bilemiyorum. Fakat köpeğin ölümünün, onun bu hareketini tetiklediğini sanıyorum. Buraya geldiğinden beri köpeği çok seviyordu, köpek de kıza alışmıştı. Samimi iki arkadaş gibiydiler. O yüzden köpek ölünce, hem de öyle ortalık kana bulanarak, nedeni belirsizce ölünce Tsubasa şoka girmişti. Çok doğal. Sığınma evindeki herkes şok geçirdi. Fakat şimdi düşünüyorum da, köpeğin o feci ölümü, belki de Tsubasa’ya yönelik bir mesajdı.”

“Mesaj?”

“Burada kalamayacağına dair bir mesaj. *Burada saklandığını biliyoruz. Buradan çıkmak zorundasın. Bunu yapmazsan insanların başına daha kötü şeyler gelebilir.* Böyle bir mesaj işte.”

Kadının parmakları dizlerinin üzerinde hayali bir zamanı dilimliyordu. Aomame konuşmasının devamını getirmesini bekledi.

“Belli ki kız mesajın ne ifade ettiğini anladı ve kendiliğinden çıkıp gitti. İsteyerek gittiğini sanmıyorum. Başka gidebileceği bir yer olmadığını bildiği hale, gitmek zorunda kaldı. Böyle düşününce dayanamıyorum. Henüz on yaşında bir kız çocuğu, neden böyle ağır bir karar vermek zorunda kalsın?”

Aomame’nin içinden ellerini uzatıp yaşlı kadının ellerini tutma isteği geçti. Fakat kendine engel oldu. Kadının konuşması henüz bitmemişti.

Madam devam etti: “Benim için, söylememe hiç gerek yok, ama çok büyük bir şok oldu. Etimden et koparılmış gibi. O kızı resmen evlatlık almayı bile düşünüyordum ne de olsa. Elbette o kadar kolay olmayacağının bilincindeydim. Zor olacağını bildiğim halde, bunu istiyordum. İşler yolunda gitmese bile, şikâyet edecek kimse yoktu. Fakat dürüst olmak gerekirse, bu yaşa gelince zor oluyor insan için.”

Aomame söze girdi. “Fakat bakarsınız, Tsubasa bir gün aniden çıkıp geliverir. Parası, gidebileceği başka bir yer yok zira.”

“Öyle düşünmek isterim, ama bu asla olmaz herhalde” dedi yaşlı kadın, güçten eser kalmamış sesiyle. “O kız daha on yaşında, ama kendi doğruları var ve buradan gitmeye kendisi karar verdi. Geri döneceğini sanmam.”

Aomame, “Affedersiniz” diyerek kalkıp, servis sehpasına gitti ve mavi tonlardaki kesme cam bardağa buzlu çay koydu. Pek susamamıştı, ama yerinden kalkarak konuşmaya biraz ara vermek istemişti. Koltuğuna döndü, buzlu çaydan bir yudum alıp, bardağı masanın üstüne bıraktı.

“Tsubasa hakkında konuşmayı bırakalım artık” dedi yaşlı kadın, Aomame’nin yerleşmesini bekledikten sonra. Sonra yaşadığı duygulardan kurtulmak istermiş gibi, boynunu esnetip, parmaklarını vücudunun tam önünde birbirine geçirdi.

“Şimdi şu Öncüler’deki Lider meselesini konuşalım. Onun hakkında öğrenebildiklerimi anlatayım sana. Bugün buraya gelmeni istememin en önemli nedeni de bu zaten. Elbette Tsubasa’yla da ilgili bir mesele bu.”

Aomame başını sallayarak onayladı. Bunu zaten tahmin etmişti.

“Geçen sefer konuştuğumuz gibi, bu Lider denilen adamın, biz ne pahasına olursa olsun hakkından gelmeliyiz. Yani *öteki dünyaya gitmesini* sağlamalıyız. Senin de bildiğin gibi, bu adam on yaşlarındaki kız çocuklarına tecavüz etmeyi alışkanlık haline getirmiş. Hepsi de henüz ilk âdetlerini görmemiş kız çocukları. Bu yaptığını meşru kılmak için, kafasına göre bir öğreti uydurarak, cemaat sistemini kullanıyor. Ben konuyu elimden geldiği kadarıyla araştırdım. İşinin ehli insanlardan rica edip, yüklü bir para da harcadım. Kolay olmadı. Tahmin ettiğimden çok daha fazla para harcamak gerekti. Fakat neticede, şimdiye kadar bu adamın tecavüzüne uğrayan kız çocuklarından dördünü belirlemeyi başardım. Bunların dördüncüsü Tsubasa.”

Aomame buzlu çay bardağını alarak bir yudum içti. Bir tat alamadı. Sanki ağzının içerisinde pamuk varmış da, bütün tatları emivermiş gibi bir hisse kapıldı.

“Ayrıntıları bilinmiyor, ama dört kız çocuğundan en az ikisi hâlâ cemaatte yaşamaya devam ediyor” dedi yaşlı kadın. “Onlar Lider’in cariyesi pozisyonundalar. Sıradan müritlerin önüne hiç çıkmıyorlar. Kendi istekleriyle mi orada kaldılar, yoksa kaçmayı başaramadılar mı belli değil. Onlarla Lider arasında şimdilerde de cinsel ilişki söz konusu mu değil mi, bu da bilinmiyor. Fakat neticede, kızlar galiba Lider’le aynı yerde yaşıyorlar. Lider’in yaşadığı alan kale gibi korunuyor, sıradan cemaat üyeleri asla giremiyor. Birçok şey hâlâ bir sır perdesinin ardında.”

Kesme cam bardak masanın üzerinde terlemeye başlamıştı. Yaşlı kadın bir ara vererek soluklarını düzenledikten sonra konuşmasını sürdürdü.

“Kesin olan bir şey var. Bu dört kız arasında ilk kurban, Lider’in öz kızı.”

Aomame yüzünü iyice buruşturdu. Kasları kontrolü dışında hareket etmiş, yüzü tamamen yamulmuştu. Bir şeyler söylemek istediyse de, sözcükler sese dönüşmedi.

“Evet, doğru. O adamın en başta öz kızına tecavüz ettiği sanılıyor. Yedi yıl önce, kız on yaşındayken” dedi yaşlı kadın.

Madam iç hat telefonun ahizesini kaldırarak, Tamaru’ya şeri şişesini ve iki bardak getirmesini söyledi. O gelene kadar iki kadın bilinçli olarak sessizce bekleyip, kafalarındaki düşüncelere bir düzen vermeye çalıştılar. Tamaru şeri şişesi ve iki kristal bardağı bir tepsiye yerleştirmiş halde getirdi. Tepsidekileri sehpanın üzerine sıralayıp, sonra sanki tavuk boğazlarmış gibi, hızlı hareketlerle şişenin tıpasını açtı. Şeriyi şırıltılarla bardaklara boca etti. Yaşlı kadın başını sallayınca, Tamaru başıyla hafifçe selam vererek odadan çıktı. Tamaru her zaman olduğu gibi, tek kelime bile etmemişti. Ayak sesleri bile duyulmamıştı.

Mesele yalnızca köpek değilmiş, dedi Aomame içinden. *Kendi gözünün önünden (hem de Madam’ın her şeyden çok değer verdiği) bir kızın kaybolup gitmesi Tamaru’yu yaralamış. Onun sorumlu olduğu pek söylenemez. Yatılı olarak çalışmıyor ve çok özel bir durum olmadığı müddetçe, akşamları yürüyerek on dakikalık mesafedeki evine dönüp orada yatıyor. Köpeğin ölümü de, kızın ortadan kaybolması da, onun burada bulunmadığı gece saatlerinde oldu. Neticede onun engel olabileceği şeyler değildi. Onun işi nihayetinde Madam’ı ve Söğüt Konağı’nı korumak. Sığınma evine varana kadar gücü yetmez. Fakat tüm bunlara rağmen, bu olanlar Tamaru’nun eksiklik hissetmesine neden olmuş ve bunu kendisine karşı yapılan affedilmesi imkânsız bir hakaret gibi algılıyor olmalı.*

“Peki, sen o adamın hakkından gelmeye hazır hissediyor musun kendini?” diye sordu yaşlı kadın Aomame’ye.

“Hazırım” diye yanıtladı Aomame, net bir ses tonuyla.

“Bu basit bir iş değil” dedi yaşlı kadın. “Elbette senden rica ettiğim işler hiçbir zaman basit değildi. Fakat bu sefer, özellikle öyle. Ben de elimden geleni yaparım, ama senin güvenliğini ne ölçüde sağlayabileceğimi bilemiyorum. Muhtemelen bu sefer her zamankinden daha riskli olacak.”

“Bunun farkındayım.”

“Önceden de söylemiştim, seni tehlikeli bir ortama göndermek istemiyorum. Fakat dürüst olmak gerekirse, bu sefer tercih hakkımız son derece sınırlı.”

“Önemli değil” dedi Aomame. “O adamın bu dünyada yaşamaya devam etmesine izin veremeyiz.”

Yaşlı kadın şeri bardağını eline alıp, küçük bir yudum içti. Sonra bir süre Japon balıklarına baktı.

“Yazın öğleden sonraları oda sıcaklığında tutulmuş şeri içmeyi eskiden beri severim. Sıcak günlerde soğuk içkiler içmeyi pek sevmem. Şeri içtikten sonra bir süre geçince, biraz uzanır uyurum. Ne zaman uyuduğumun farkına bile varmam. Uyandığımda vücudum biraz serinlemiş olur. Bir gün aynen o şekilde ölebilsem diyorum. Yaz günü öğleden sonra şeri içsem, koltuğa uzanıp farkına varmadan uyuyakalsam, sonra da hiç uyanmasam.”

Aomame bardağını eline alıp biraz şeri içti. Bu içkinin tadını beğenmemişti. Fakat bir şeyler içmek istiyordu. Buzlu çaydan farklı olarak bu sefer şerinin tadını alabilmişti. Alkolün etkisini dilinde hissetti.

“Dürüstçe yanıtlamanı istiyorum” dedi Madam. “Ölmekten korkuyor musun?”

Yanıtlaması fazla zaman almadı. Aomame başını iki yana salladı. “Pek korkmuyorum. Özellikle, tek başıma bir hayat sürdüğümü düşünürsek.”

Yaşlı kadının dudaklarında cılız bir gülümseme belirdi. Madam az öncesine nazaran biraz gençleşmiş gibiydi. Dudaklarına da yeniden renk gelmişti. Belki Aomame’yle konuşmak ona iyi gelmiş, belki de şeri etkisini göstermeye başlamıştı.

“Fakat yanılmıyorsam, senin sevdiğin biri vardı.”

“Evet. Fakat benim o insanla birlikte olma olasılığım sıfıra son derece yakın. O yüzden, şimdi ölecek olsam, yitireceğim şeyler de sıfıra son derece yakın.”

Yaşlı kadın gözlerini kıstı. “O adamla birlikte olmanın mümkün olmadığını düşünmen için somut bir neden var mı?”

“Özel bir neden yok” dedi Aomame. “Benim, kendim olmam dışında.”

“Ona yaklaşmak için bir girişimde bulunmaya niyetin yok mu?”

Aomame başını iki yana salladı. “Benim için önemli olan, onu yürekten arzuladığım gerçeği.”

Yaşlı kadın hayranlıkla Aomame’yi süzdü. “Çok keskin fikirleri olan bir insansın sen.”

“Böyle olmam gerekiyordu” dedi Aomame. Sonra şeri bardağını dudaklarına götürdü. “İsteyerek böyle olmadım.”

Oda bir süre tamamen sessizliğe gömüldü. Zambaklar boynunu bükmüş, Japon balıkları kırılarak gelen yaz ışıkları altında yüzmeye devam ediyordu.

“Lider’le senin yalnız kalacağınız bir ortam hazırlamamız mümkün” dedi yaşlı kadın. “Kolay iş değil. Biraz zaman da alacaktır. Fakat nihayetinde, ben bunu ayarlayabilirim. Senin *her zamanki işini* yapman yeterli olur. Fakat bu sefer, işten sonra ortadan kaybolman gerekecek. Yüzüne estetik ameliyat yaptıracağız. Şu an çalıştığın işi bırakıp, uzaklara gideceksin. Adını da değiştireceksin. Bugüne kadar sahip olduğun her şeyi terk etmen gerekecek. Başka bir insan olacaksın. Elbette toplu bir ödül alacaksın. Diğer konularla ilgili her şeyin sorumluluğu bana ait. Senin için uygun mu?”

Aomame yanıtladı: “Az önce söylediğim gibi, yitireceğim hiçbir şey yok. İşim, adım, şu an Tokyo’daki yaşantım, benim için anlamı olmayan şeyler. İtirazım yok.”

“Yüzünün değişmesine de mi?”

“Şimdikinden daha iyi mi olacak?”

“Öyle olmasını istersen, elbette mümkün” diye yanıtladı yaşlı kadın, yüzünde ciddi bir ifadeyle. “Elbette belli sınırlar içinde olur, ama yüzüne senin istediğin şekil verilebilir.”

“Yapmışken, göğüs büyütme ameliyatı da yaptırmak belki daha iyi olur.”

Yaşlı kadın başını sallayarak onayladı. “Bu iyi olabilir. Elbette insanların dikkatini başka yöne çekmek için.”

“Şaka yapmıştım” dedi Aomame ve ifadesini yumuşattı. “Pek gurur duyduğumu söyleyemem, ama benim açımdan göğüslerimin şu anki halinde kalması sorun değil. Hafif, taşıması kolay ve üstelik şimdi kalkıp da farklı beden iç çamaşırı almak zahmetli olur.”

“İstediğin kadar alırım ben sana.”

“Bu da şakaydı” dedi Aomame.

Yaşlı kadının yüzündeki gülümseme derinleşti. “Kusura bakma. Şaka yapmana pek alışık değilim ne de olsa.”

“Estetik ameliyatı olmaya itirazım yok” dedi Aomame. “Şimdiye kadar estetik ameliyatı olmayı aklımdan hiç geçirmemiştim, ama şu an bunu reddetmem için bir neden de yok. Zaten yüzümden aman aman hoşlandığım söylenemez, özel olarak hoşlanan da çıkmamıştı.”

“Fakat arkadaşlarını yitireceksin.”

“Arkadaşım olduğunu söyleyebileceğim kimse yok” dedi Aomame. Sonra bir an Ayumi aklına geliverdi. *Hiçbir şey söylemeden ortadan kaybolursam, Ayumi üzülecektir. Belki ihanet olarak da algılayabilir. Fakat Ayumi’yi arkadaş olarak düşünmem en baştan beri imkânsızdı.* Bir polisle arkadaşlık ederek Aomame tehlikeli bir yola girmiş oluyordu aslında.

“Benim iki çocuğum vardı” dedi yaşlı kadın. “Bir erkek ve ondan üç yaş küçük bir kız. Kızım öldü. Önceden de söylediğim gibi intihar etti. Çocuğu yoktu. Oğlumla ise, özel durumlar nedeniyle uzun süredir anlaşamıyoruz. Şu an neredeyse hiç konuşmuyoruz. Üç torunum var, ama uzun zamandır onları da görmedim. Fakat ben ölecek olursam, sahip olduğum servetin büyük kısmı o tek oğluma ve çocuklarına kalacaktır. Neredeyse otomatik olarak. Son günlerde, eski zamanlardan farklı olarak, vasiyetnamelerin pek bir etkisi olmuyor. Yine de, şu an için, istediğim gibi kullanabileceğim muazzam bir servetim var. Sen bu seferki işi başarırsan, bunun büyük bir kısmını sana vermek niyetindeyim. Yanlış anlamanı istemem. Seni parayla satın almaya çalışıyor değilim. Söylemek istediğim, seni gerçek kızımmış gibi görüyorum. Keşke benim gerçek kızım olsaydın.”

Aomame yaşlı kadının yüzüne baktı. Yaşlı kadın aklına bir şey gelmiş gibi, elindeki şeri bardağını masaya bıraktı. Sonra arkasını dönüp zambağın solgun yapraklarına baktı. Odayı dolduran kokusunu içine çekip gözlerini yeniden Aomame’nin yüzüne çevirdi.

“Az önce söylediğim gibi, ben Tsubasa’yı evlatlık edinmeyi düşünüyordum. Buna rağmen onu yitirdim. Ona yardım bile edemedim. Elim kolum bağlı halde, gecenin karanlığında tek başına ortadan kaybolmasına seyirci kaldım yalnızca. Şimdi de seni, bugüne kadarki en tehlikeli işe göndermek üzereyim. Fakat maalesef, amacımızı gerçekleştirmek için başka yol yok. Benim elimden gelebilecek tek şey gerçekçi bir şekilde bunu telafi etmeye çalışmak olabilir.”

Aomame sessizce konuşmaya kulak vermişti. Yaşlı kadın suskunlaşınca pencerenin dışından kuş cıvıltıları duyuldu. Bir süre oralarda dolaştıktan sonra çekip gittiler.

"Ne pahasına olursa olsun bu adamın hakkından gelmemiz gerek" dedi Aomame. "Şu an en önemli konu bu. Beni bu kadar önemli bulduğunuz için minnettarım. Bildiğinizi sanıyorum, ama ben özel bir durum dolayısıyla ailemi terk etmiş bir insanım. Yine özel bir durumdan dolayı çocukluğumda ailem tarafından reddedilmiş biriyim. Aile sevgisi gibi bir şeyle hiç tanışmadan kendi yolumda yürümek zorunda kaldım. Tek başıma hayatta kalabilmek için yüreğimi bu duruma uydurmak zorundaydım. Kolay bir şey değildi. Arada sırada kendimi bir şeylerin posası gibi gördüm. Anlamsız pis bir posa. Bu yüzden bu sözlerinize müteşekkirim. Benim düşünce şeklimi ve yaşam tarzımı değiştirmek için artık çok geç. Fakat durum, Tsubasa için farklı. O, hâlâ kurtarılabilir. Bu kadar kolay vazgeçmeyin. Ümidinizi kaybetmeyin ve o kızı geri getirin."

Madam başını sallayarak onayladı. "Sanıyorum düzgün ifade edemedim. Elbette Tsubasa'dan vazgeçmiş değilim. Ne pahasına olursa olsun tüm gücümü kullanarak bu kızı geri getirmek niyetindeyim. Fakat gördüğün gibi, şu an çok yorgunum. O kıza destek olamadığım için kendimi çok çaresiz hissediyorum. Şimdilik biraz zamana ihtiyacım var. Enerjimi yeniden toplayabilmek için. Belki de çok yaşlandım. Ne kadar beklersem bekleyeyim eski gücüme kavuşamayabilirim."

Aomame koltuktan kalkıp yaşlı kadının yanına gitti. Koltuğun kolçağına oturarak, elini uzatıp kadının narin elini sıktı.

Aomame, "Siz müthiş güçlü bir kadınsınız" dedi. "Herkesten daha güçlü bir şekilde yaşamaya devam edeceksiniz. Şu an yalnızca hayal kırıklığına uğramış durumdasınız ve yorgunsunuz. Biraz uzanıp dinlenmeniz iyi olur. Uyandığınızda tekrar eski halinize dönmüş olursunuz."

"Sağ ol" dedi yaşlı kadın, o da Aomame'nin elini sıkarak. "Evet, biraz uyusam iyi olacak."

"Ben çıkayım artık" dedi Aomame. "Sizden haber bekliyorum. Eşyalarımı toparlarım. Gerçi pek fazla bir şeyim de yok."

"Her an kolayca harekete geçebilecek gibi hazır ol. Bir ihtiyacın olursa, hemen tedarik ederim."

Aomame yaşlı kadının elini bırakıp ayağa kalktı. "İyi uykular. Her şey yolunda gidecek."

Yaşlı kadın başını sallayarak onayladı, sonra koltukta gözlerini kapadı. Aomame bir kez daha masanın üzerindeki Japon balığı kavanozuna göz atıp, zambağın kokusunu içine çektikten sonra yüksek tavanlı oturma odasından çıktı.

Giriş kapısında Tamaru onu bekliyordu. Saat 5 olmuştu, ama güneş hâlâ yüksekteydi, gücünü henüz kaybetmemişti. Adamın siyah mokasen ayakkabıları her zamanki gibi güzelce parlatılmıştı. İnsanın gözünü alacak şekilde ışıkları yansıtıyordu. Yer yer yaz bulutları görülüyordu, ama sanki güneşe engel olmaktan çekinir gibi kıyıya köşeye dağılmışlardı. Ağustosböceklerinin sesleri bahçedeki ağaçların arasından geliyordu. Sesler henüz pek yüksek değildi. Çekine çekine öter gibiydiler. Gelmekte olan mevsimi haber veriyorlardı sanki. Dünyanın düzeni her zamanki halini koruyordu. Ağustosböcekleri ötüyor, yaz bulutları geçip gidiyordu, Tamaru'nun deri ayakkabılarında tozdan eser yoktu. Ama her şey Aomame'ye yepyeni görünüyordu. Dünyanın böyle hiçbir değişikliğe uğramadan devam etmesini istiyordu.

"Tamaru" dedi Aomame. "Biraz konuşabilir miyiz? Zamanın var mı?"

“Olur” dedi Tamaru. Yüzündeki ifade değişmemişti. “Zamanım var. Zaman öldürmek benim işimin bir parçasıdır zaten.” Adam giriş kapısının dışındaki bahçe sandalyesine oturdu. Aomame de yanındaki sandalyeye. Saçaklar güneş ışıklarını engelliyordu, ikisi serin gölgede kalmıştı. Taze otların kokusu duyuluyordu.

“Yaz geldi artık” dedi Tamaru.

“Ağustosböcekleri de ötmeye başladı” dedi Aomame.

“Bu yıl ağustosböcekleri her zamankinden biraz daha erken ötmeye başladı galiba. Buraları bir süre sonra iyice gürültülü bir hal alır. İnsanın kulaklarını sağır edecek kadar. Niagara Şelalesi’nin yakınlarındaki bir şehirde kalmıştım; orada tam da böyle bir ses çıkıyordu işte. Sabahtan akşama kadar kesilmeksizin devam ediyordu. Milyonlarca irili ufaklı ağustosböceği bir ağızdan ötüyor gibi.”

“Niagara’ya gittin yani?”

Tamaru başını evet anlamında salladı. “Dünyanın en sıkıcı şehriydi. Orada tek başıma üç gün kaldım. Şelalenin sesini dinlemekten başka yapacak hiçbir şey yoktu. Öyle rahatsız ediciydi ki kitap bile okuyamadım.”

“Niagara’da tek başına üç gün ne yaptın?”

Tamaru bu soruyu yanıtlamadı. Yalnızca başını hafifçe iki yana salladı.

Tamaru ve Aomame bir süre hiç konuşmadan ağustosböceklerinin sesine kulak verdiler.

“Bir ricam var” dedi Aomame.

Tamaru biraz merak etmiş gibiydi. Aomame sık sık bir şeyler isteyen tiplerden değildi.

Aomame, “Biraz normal olmayan bir rica. Canını sıkmam umarım” dedi.

“Yapabileceğim bir şey mi bilmiyorum, ama sen hele bir söyle. Ne de olsa bir centilmen olarak hanımlar bir ricada bulununca kıramam.”

“Bir tabancaya ihtiyacım var” dedi Aomame, resmi bir ses tonuyla. “El çantama sığacak büyüklükte, geri tepmesi az, ama tahrip gücü yüksekçe, güvenilecek bir şey. Şu kurusıkı tabancadan bozma olanlardan ya da Filipinler’de yapılmış taklitlerden olursa işime yaramaz. Yalnızca bir kez kullanırım herhalde. Tek mermi yeter.”

Bir süre sessizlik oldu. Bu süre boyunca Tamaru gözlerini Aomame’nin yüzünden ayırmadı. Bakışları bir milim bile oynamıyordu.

Tamaru öğüt verir gibi yavaşça konuştu: “Bu ülkede sıradan vatandaşların tabanca taşıması kanunen yasaktır. Bunu biliyorsundur.”

“Elbette.”

“Bilgin olsun diye söylüyorum, ama ben şimdiye kadar hiç ceza soruşturması geçirmedim” dedi Tamaru. “Başka bir deyişle, sabıkam yok. Yargı yetkililerinin görmezden geldiği şeyler olabilir. Bunu inkâr edemem. Fakat kayıtlar üzerinden konuşacak olursak, ben tamamen temiz bir vatandaşım. Sağlıklı, temiz, şüpheli bir noktası olmayan bir vatandaş. *Gay*’im, ama bu kanunen yasak değil. Vergimi söyledikleri şekilde öderim. Seçimlerde oy veririm. Şimdiye kadar benim oy verdiğim adayın seçildiği hiç olmadı gerçi. Park cezalarını bile hep zamanında ödedim. Şu son on yılda aşırı hızdan bir kere bile yakalanmadım. Halk sağlık sigortası da yaptırdım. NHK yayın ücretini bankadan

havaleyle ödediğim gibi, American Express ve Master Card sahibiyim. Öyle bir niyetim yok ama eğer istersem otuz yıl geri ödemeli konut kredisi bile alabilirim. Dahası böyle bir konumda olmak beni her zaman sevindirmiştir. Sense toplumun temel taşı denebilecek böyle bir adama, tabanca bulmasını söylüyorsun. Farkında mısın?"

"Onun için en başta, canını sıkmak istemediğimi söylemiştim."

"Evet, söyledin."

"Özür dilerim, ama senden başka böyle bir şey isteyebileceğim hiç kimse gelmedi aklıma."

Tamaru'nun gırtlağının derinliklerinden boğuk bir ses geldi. İç geçirme sesini bastırmış gibi. "Eğer, bunu yapabilecek olsaydım, normalde sana şu soruyu sorardım: Neye ateş etmek niyetindesin?"

Aomame işaretparmağıyla kendi şakağını gösterdi. "Muhtemelen buraya."

Tamaru ifadesiz bir yüzle bir süre o parmağa baktı. "Herhalde ikinci sorum da şöyle olur: Neden?"

"Yakalanmak istemiyorum çünkü. Ölmekten korkmuyorum. Hapishaneye gitmek ise müthiş can sıkıcı olur, ama sanırım katlanabilirim. Fakat anormal tipler tarafından ele geçirilip, işkenceye uğramak canımı sıkar. Kimsenin adını vermek istemem. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım anlıyorum."

"Kimseyi vurmak niyetinde değilim. Banka da soymayacağım. Bu yüzden seri yirmi atış yapan yarı otomatik gibi abartılı bir alet istemez. Avuca sığabilecek, geri tepmesi az bir şey olsun yeter."

"İlaç da bir tercih olabilir. Tabancayla karşılaştırıldığında daha pratik olur."

"İlacı çıkartıp içene kadar zaman geçer. Kapsülü ısırıp kıramadan biri elini ağzıma sokacak olursa kımıldayamaz hale gelirim. Fakat silah olması durumunda karşımdakini durdurarak her şeyi bitirebilirim."

Tamaru, bir süre Aomame'nin sözlerini düşündü. Sağ kaşı biraz yukarı kalkmıştı.

"Mümkünse seni yitirmek istemem" dedi Tamaru. "Senden hoşlanıyorum diyebilirim. Yani, bir kişi olarak."

Aomame hafifçe gülümsedi. "Bir kadın olarak mı?"

Tamaru'nun yüzündeki ifade değişmemişti. "İster erkek olsun, isterse kadın, hatta bir köpek. Hoşuma gidenlerin sayısı çok değildir."

"Elbette" dedi Aomame.

"Öte yandan Madam'ın rahatını ve sağlığını korumak benim için en önemli konu. Dahası nasıl söylesem, ben bir tür profesyonelim."

"Bunu söylemene gerek yok."

"Bu açıdan bakıldığında neler yapabileceğime şöyle bir bakayım. Garanti veremem. Fakat belki senin isteğine cevap verebilecek bir tanıdık bulabilirim. Yalnız, bu çok hassas bir konu. Siparişle elektrikli battaniye satın almaktan farklı. Yanıt alana kadar bir hafta geçebilir."

"Fark etmez" dedi Aomame.

Tamaru gözlerini kısarak ağustosböceklerinin öttüğü ağaçlara baktı. "Her şeyin yolunda gitmesi için dua edeceğim. Bir işe yarayacaksa, ben de elimden geleni yaparım."

"Sağ ol. Bu iş herhalde benim son işim olur. Belki artık Madam'la da hiç karşılaşamam."

Tamaru iki elini kaldırıp avuç içlerini yukarı çevirdi. Sanki çölün ortasında durmuş yağmur yağmasını bekleyen bir insan gibiydi, fakat hiçbir şey söylemedi. Büyükçe ellerinin avuç içlerinde yer yer yara izleri vardı. Elleri vücudunun bir uzantısından çok, devasa bir makinenin yedek parçası gibi duruyordu.

"Veda etmeyi pek sevmem" dedi Tamaru. "Kendi aileme veda etme fırsatı bile bulamadım."

"Öldüler mi?"

"Sağlar mı, öldüler mi onu bile bilmiyorum. Ben Sahalin'de savaşın bitiminden bir sene önce doğmuşum. Sahalin'in güneyi Japonya topraklarıydı ve o sıralarda o bölgeye Karafuto deniliyordu, ama 1945 yılı yazında Sovyet ordusu tarafından işgal edildi. Ailem esir düşmüş. Babam galiba liman inşaatında çalışıyormuş. Sıradan vatandaş olan Japon esirlerin çoğu, çok geçmeden ülkelerine gönderilmiş. Fakat benim ailem oraya işçi olarak gönderilen Kore kökenlilerden olduğundan Japon hükümeti Japonya'ya gitme isteklerini reddetmiş. Savaşın bitmesiyle birlikte Kore Yarımadası kökenliler artık Büyük Japonya İmparatorluğu halkı olmaktan çıkmış çünkü. Feci bir öykü. Hiç merhamet etmemişler. Ailem istese Kuzey Kore'ye gidebilirmiş, ama oraya gönderilmeyi istememişler. Sovyetler o dönemde Güney Kore'yi tanımamıştı. Ailemse Güney Kore'deki Pusan yakınlarında bir balıkçı köyünden geliyormuş ve Kuzey'e gitmek istemiyormuş. Kuzey'de ne akrabalarımız, ne de tanıdıklarımız varmış. Henüz bir bebekken beni ülkelerine dönen Japonlara teslim etmişler, onlarla birlikte Hokkaido'ya gelmişim. O sıralarda Sahalin'de yiyecek bulmak çok zormuş ve Sovyet ordusunun esirlere davranışı da tam bir felaketmiş. Ailemin benden başka, küçük çocukları da varmış. Beni orada yetiştirmeleri zor olacakmış. Hokkaido'ya gönderip, sonradan tekrar bulabileceklerini düşündüler herhalde. Fakat belki de bir belayı ustaca başlarından savmaya çalışmış da olabilirler. İşin ayrıntısını bilemiyorum. Neticede bir daha görüşemedik. Ailem muhtemelen hâlâ Sahalin'dedir, elbette henüz ölmedilerse."

"Ailenle ilgili hiçbir şey anımsamıyor musun?"

"Hiçbir şey anımsamıyorum. Ayrıldığımızda bir yaşımdan biraz büyükmüşüm. Öbür aile bir süre bana baktıktan sonra Hakodate yakınlarındaki bir yetimhaneye verilmişim. Bu aile de bana bakabilecek ölçüde rahat koşullara sahip değildi herhalde. Yetimhane bir Katolik cemaat tarafından işletiliyordu, ama koşulları ağırdı. Savaştan hemen sonrası olduğu için çok fazla yetim vardı, gıda ve ısınma da yeterli değildi. Hayatta kalabilmek için her yolu denemek zorundaydım."

Tamaru, sağ elinin sırtına şöyle bir göz attı. "Orada evlatlık verilmek üzere Japon uyruğu olma hakkı kazandım, sonra bana bir de Japon adı vermişler: Ken'içi Tamaru. Gerçek adımın Park olduğundan başka bir şey bilmiyorum. Dahası, Park adı Koreliler arasında yıldızların sayısı kadar çoktur."

Aomame ve Tamaru yan yana oturup ağustosböceklerinin sesini dinlemeye devam ettiler.

"Yeni bir köpek alsan iyi olur" dedi Aomame.

"Madam da öyle söylüyor. Sığınma evi için yeni bir bekçi köpeği lazım, fakat bir türlü içimden gelmiyor."

“Neler hissettiğini anlayabiliyorum. Fakat bulsan iyi olur. Ben insanları uyarabilecek durumda değilim ama bence öyle.”

“Dediğini yapacağım” dedi Tamaru. “Eğitimli bir köpek olması lazım. Bir an önce köpek yetiştiricilerini arayayım.”

Aomame kol saatine göz attı. Sonra ayağa kalktı. Günün batmasına biraz daha zaman vardı. Fakat gökyüzü günbatımının yaklaştığını hissettirecek bir renk almıştı. Mavinin içine başka tonda maviler karışmaya başlamıştı. Şerinin etkisi bir parça devam ediyordu. Yaşlı kadın hâlâ uyuyor muydu acaba?

“Çehov şöyle der” dedi Tamaru yavaşça ayağa kalkarak, “öykünün içinde bir tabanca varsa, bu tabancanın patlaması gerekir.”

“Anlamı ne?”

Tamaru, Aomame’nin tam karşısında durarak yanıtladı. Boyu ondan yalnızca birkaç santim daha uzundu. “Öykünün içerisine mutlaka gerekli olmayan küçük gereçleri taşımayın, demek istiyor. Eğer karşınıza bir tabanca çıkarsa, öykünün bir yerinde patlaması gerekir. Gereksiz süslemelerden kaçınarak yazmayı severdi Çehov.”

Aomame tek parça elbisesinin eteklerini düzeltip çantasını omzuna astı. “Ve sen de buna önem veriyorsun, eğer tabanca sahneye çıkıyorsa, mutlaka bir yerlerde patlar diye.”

“Çehov’un bakış açısıyla öyle.”

“Bu yüzden, mümkünse bana tabanca vermek istemiyorsun.”

“Hem tehlikeli, hem de yasadışı. Bunlara ek olarak, Çehov inandığım bir yazardır.”

“Fakat bu bir öykü değil. Gerçek dünyada yaşıyoruz.”

Tamaru, kıstığı gözlerini ayırmadan Aomame’nin yüzüne baktı, sonra dudaklarını usulca araladı. “Bunu kim bilebilir?”

Ruhumdan başka hiçbir şeyim yok

Janáček'in "Sinfonietta" plağını kasnağın üzerine yerleştirip otomatik oynatma tuşuna bastı. Seici Ozawa'nın yönettiği Chicago Orkestrası'ydı. Kasnak, dakikada 33 devir hızla dönmeye başlayıp, iğne kolu iç tarafa hareket ederek, iğne plağa yerleşti. Sonra nefesli çalgıların introsunun ardından görkemli timbal sesi hoparlörden yayıldı. Tengo'nun en sevdiği kısımdı.

Tengo, müzik dinleyerek elektronik daktilo başında yazmayı sürdürüyordu. Sabahın erken saatlerinde Janáček'in "Sinfonietta"sını dinlemek, günlük alışkanlıklardan biri haline gelmişti. Lisedeyken apar topar katıldığı bandoda vurmalı çalgıcı olarak o besteyi çaldıklarından beri beste Tengo için özel bir anlam taşır olmuştu. O müzik sanki onu hep canlandırıyor, koruyordu. En azından Tengo böyle hissediyordu.

Kendinden yaşça büyük kadın arkadaşıyla birlikte Janáček'in "Sinfonietta"sını dinlediği de olmuştu. "Hiç fena değil" demişti kadın. Fakat kadın klasik müzikten ziyade eski caz plaklarını seviyordu. Hem de ne kadar eski olursa o kadar hoşlanıyor gibiydi. O yaşlardaki bir kadın için bir parça değişik bir zevkti. Özellikle sevdiği, genç yaşlardaki Louis Amstrong'un W.C. Handy *blues* derlemesi plağıydı. Barney Bigard klarnet, Trummy Young trombon çalıyordu. Kadın o plağı Tengo'ya hediye etmişti. Fakat bu, daha çok kendisi geldiğinde dinlemek içindi.

İkisi seks sonrasında yataktan çıkmadan o plağı dinlerlerdi. Kaç sefer dinlerse dinlesin, kadın o müzikten bıkmıyordu. "Louis'in trompeti ve şarkısı tek söz edilemeyecek ölçüde mükemmel, ama benim fikrimi soracak olursan, senin burada dikkatle dinlemen gereken hepsinden önce Barney Bigard'ın klarneti" demişti kadın. Yine de o plakta Barney Bigard'ın solosu azdı. Dahası tüm sololar sınırlı, kısa parçalardı. Nihayetinde plak, Louis Amstrong'un başrolde olduğu bir plaktı. Fakat kadın Bigard'ın zaten az olan sololarını tek tek ezberlemişti. Her soloya, hafifçe mırıldanarak eşlik ediyordu.

Barney Bigard'dan daha üstün caz klarnet virtüözü de olabilir. Fakat onun gibi sıcak, dokunaklı çalan bir caz klarnet virtüözü hiçbir yerde bulunmaz, diyordu kadın. *Onun performansının mükemmel olduğu zamanlardan bahsediyorum, ama asla değişmeyen bir ruh hali var*. Kadının söylediklerine katıldığını söylese bile, Tengo'nun bildiği başka caz klarnet virtüözü yoktu. Fakat o plağa kaydedilen klarnet performansı hoştu. İnsanın üzerinde baskı oluşturmuyordu. Bigard'ın kendini iyi yetiştirdiğini ve hayal gücünün zenginliğini, Tengo her dinleyişinde biraz daha fazla anlayabiliyordu. Fakat bunu anlamak için dikkatle kulak vermek gerekiyordu. Yetkin bir rehber de gerekliydi. Öylesine dinlerken insan kaçırabilirdi.

"Barney Bigard, yetenekli bir ikinci kale oyuncusu gibi güzel çalıyor" demişti kadın bir seferinde. "Solosu da çok hoş, ama yeteneği asıl olarak birilerine vokal yaptığı zamanlardaki performanslarında ortaya çıkıyor. Son derece zor olan şeyleri sanki hiç zorlanmadan başarıyor. Gerçek değerini dikkatli dinleyicilerden başkası anlayamaz."

Uzunçaların B yüzündeki 6. şarkı, *Atlanta Blues* her başladığında kadın Tengo'nun bir yerini tutuyor, Bigard çalmaya başlayınca o sade ve dokunaklı soloya mırıldanarak eşlik ediyordu. O solo, Louis Amstrong'un şarkısı ile bir diğer solonun arasına konulmuştu. "Bak, iyi dinle. Önce küçük bir çocuktan çıkar gibi, insanın irkilmesine neden olan uzun bir çığlık var. Şaşkınlık mı, yoksa sevinç mi, hatta mutluluk ifadesi mi? Bu, keyifli bir nefes haline gelerek, güzel bir kanalda kıvrılarak gidiyor. Sıradan insanların bilmediği bir yerde usulca emiliveriyor. Bak işte. İnsanı bu kadar heyecanlandıran

bir soloyu ondan başka hiç kimse çalamaz. Jimmie Noone, Sidney Bechet, Pee Wee, Laney Godman da usta klarnet virtüözleri, ama böylesine dokunaklı, güzel bir eseri ortaya çıkartamazlar."

"Eski caz eserleri hakkında nasıl bu kadar bilgi sahibisin?" diye sormuştu Tengo.

"Benim geçmişimde senin bilmediğin çok şey var. Kimsenin yeniden yazamayacağı bir geçmiş." Sonra Tengo'nun hayasını nazikçe okşamıştı.

Sabah işini bitirdikten sonra Tengo istasyona kadar yürüyüş yaparak büfeden gazete satın aldı. Sonra bir kafeye girip, tereyağlı tost ekmeği ile haşlanmış yumurtadan oluşan kahvaltı mönüsü sipariş etti. Kahve içerek kahvaltısının hazırlanmasını beklerken gazeteyi önüne açtı. Komatsu'nun öngördüğü şekilde toplum sayfasında Fukaeri hakkında bir yazı vardı. O kadar uzun bir makale değildi. Sayfanın alt kısmındaki Mitsubishi otomobil reklamının üzerine yerleştirilmişti. "Gündemdeki Liseli Yazar Kayıp mı?" başlığı konulmuştu.

> Şu an çok satanlar listesinin zirvesindeki roman *Pupa Hava*'nın yazarı Fukaeri adıyla bilinen Eriko Fukada'nın (yaşı on yedi) nerede olduğunun bilinmediği, ** günü öğleden sonrası açığa çıktı. Aome Karakolu'na başvurarak arama emri çıkarttıran hamisi Antropolog Ebisuno Takayuki'ye (yaşı altmış üç) göre 27 Haziran gecesinden itibaren Eriko, Aome şehrindeki kendi evlerine de, Tokyo şehir merkezindeki apartman dairesine de dönmemiş. Kendisiyle bir iletişim de kurulamamış. Ebisuno, telefonda sorularımızı yanıtlayarak, en son gördüğünde Eriko'nun her zamanki gibi neşeli olduğunu, ortadan kaybolması için aklına bir neden gelmediğini, şimdiye kadar bir kez bile haber vermeden eve gelmemezlik yapmadığını, başına bir şey gelmiş olabileceğinden endişelendiğini söyledi. *Pupa Hava*'nın yayımcısı, ** Yayınevi'nin sorumlu editörü Yuci Komatsu, "Kitap altı haftadır çok satanlar listesinin tepesinde ve dikkat çekiyor, ama Fukada Hanım medyanın karşısına çıkmaktan pek hoşlanmıyordu. Bu ortadan kaybolma durumunun kendisinin bu tavrıyla ilişkili olup olmadığını yayınevi olarak henüz bilemiyoruz. Genç Fukada Hanım, güçlü bir dehaya sahip. Gelecek vaat eden bir yazar. Bir an önce sağ salim aramıza dönmesi için dua ediyoruz" dedi. Polis bazı olasılıkları göz önüne alarak araştırmayı sürdürüyor.

Şu aşamada gazetede ancak bu kadarının yazılabileceğini düşündü Tengo. Nihayetinde konuyu sansasyonel bir şekilde kaleme almak, kızın iki gün sonra hiçbir şey olmamış gibi evine dönmesi durumunda makaleyi yazan gazeteciyi zor durumda bırakabilirdi. Gazete için de durum pek hoş olmazdı. Polis için de aynı şeyler söylenebilirdi. İki taraf da önce ne olup biteceğini görmek için gökyüzüne salınmış gözlem balonları gibi, yalın ve tarafsız duyurular yaparak bir süre gidişatı izleyecek, insanların ne dediğine bakacaktı. Meselenin büyümesi haftalık dergilerin olayı ele almasından ve televizyon haber kanallarının tantana koparmasından sonra gerçekleşecekti. Bunun için daha birkaç günlük zaman vardı.

Fakat er ya da geç ortalığın ısınacağı kuşkusuzdu. *Pupa Hava*, en çok satan kitap olmuştu. Yazarı, dikkat çekici, on yedi yaşında bir kızdı. Onun nereye gittiği bilinmiyordu. Tantananın büyümemesi için bir neden yoktu. Bu dünyada kızın birileri tarafından kaçırılmadığını, bir yerde tek başına gizlendiğini bilen kişi sayısı herhalde dörttü. Elbette Fukaeri'nin kendisi, Tengo, Öğretmen Ebisuno ve kızı Azami. Başka hiç kimse, bu kaybolma tantanasının toplumun ilgisini çekmek için kurgulanmış bir oyun olduğunu bilmiyordu.

Konuyu bilen ender insanlardan olması Tengo'yu sevindirmeli mi, yoksa üzmeli miydi? Tengo buna karar veremiyordu. Herhalde sevinmesi gerekirdi. Fukaeri hakkında endişelenmesine gerek yoktu. O, güvenli bir yerdeydi. Fakat aynı zamanda kendisinin bu belalı kumpasa katkıda bulunan biri olduğu da kesindi. Öğretmen Ebisuno, kaldıraç kullanarak kocaman, uğursuz bir kayayı yerinden oynatmış, güneş ışıklarının kayanın altını aydınlatmasını, kayanın altından bir şeylerin çıkıp gelmesini bekliyordu. Tengo, istemese bile onun yanında duruyordu. Kayanın altından çıkacak şeyin ne olduğunu Tengo öğrenmek istemiyordu. Öyle bir şeyi mümkünse görmek bile istemezdi. Çıkacak şeyin, belalı bir şey olacağı kesindi. Fakat bekleyip görmekten başka çaresi olmadığını da hissedebiliyordu. Tengo kahvesini içip, tost ekmeğini ve yumurtasını yedikten sonra, okumayı bitirdiği gazeteyi bırakarak kafeden çıktı. Evine dönüp dişlerini fırçalayarak duşunu aldı ve dershaneye gitmek üzere hazırlandı.

Dershanede öğle arasında Tengo'nun tanımadığı biri ziyaretine geldi. Öğleden önce dersini bitirmiş, öğretim elemanları salonunda dinlenirken henüz göz gezdirmediği diğer gazetelerin sabah baskısını önüne açmıştı. Dershane müdürünün sekreteri gelerek onunla görüşmek isteyen biri olduğunu söyledi. Kadın, Tengo'dan bir yaş büyüktü. Becerikli bir kadındı. Sekreterdi, ama dershanenin işletmesiyle ilgili işlerin neredeyse tamamını o hallediyordu. Yüzü, güzel demek için biraz fazla orantısızdı, ama vücut hatları iyi, giyim zevki de mükemmeldi.

"Uşikava adında bir bey" dedi kadın.

Tengo bu adı hiç duymamıştı.

Neden bilemiyordu, ama kadın hafifçe yüzünü buruşturmuştu. "Önemli bir konuymuş. Mümkünse baş başa görüşmek istiyormuş."

"Önemli bir konu ha?" dedi Tengo şaşırarak. Bu dershanede önemli konuların onun önüne getirilmesi gibi bir durum asla söz konusu olamazdı.

"Görüşme odası boştu. Şimdilik oraya aldım. Aslında senin pozisyonundaki birinin böyle bir yeri izinsiz kullanmaması gerekir."

"Teşekkür ederim" dedi Tengo, gülümsemeyi de ihmal etmedi.

Fakat kadın onun bu hareketini umursamamış gibi yeni Agnes B yazlık ceketinin eteklerini düzelterek hızlı adımlarla çıktı.

Uşikava, kısa boylu, kırklı yaşlarının ortalarında gösteren bir adamdı. Göbeği sarkmış ve kocamandı, boynunun etrafında da yağlanmalar vardı. Fakat yaşı konusunda Tengo emin değildi. Görüntüsünün özgünlüğü (belki de anormalliği) yüzünden yaşını gösterecek bir ipucu yakalamak güçtü. Daha yaşlı da olabilirdi, daha genç de. Otuz iki ile elli altı arasındaki herhangi bir yaşta olabilirdi ve bu aralıktaki hangi yaş söylenirse söylensin hiç de tuhaf kaçmazdı. Dişleri bakımsızdı, sırtı da tuhaf bir açıyla kamburlaşmış gibi duruyordu. Tepesi açılmış, hiç doğal durmayan bir biçimde dümdüz kelleşmiş, kalan saçları da çirkin bir görüntü almıştı. Tepesindeki bu açıklık, dar, stratejik bir tepenin zirvesinde kurulan bir askeri helikopter pistini andırıyordu. Vietnam Savaşı'yla ilgili bir belgesel filmde öyle bir şey görmüştü. Açılmış tepesinin çevresinde inatla kalmayı sürdüren kalın, siyah dağınık saçları, gereğinden fazla uzamış, kulağını örtecek hale gelmişti. Bu saç şekli herhalde 100 kişiden 98'ine apış arası tüylerini anımsatırdı. Diğer iki kişinin ne düşüneceğini ise Tengo kestiremiyordu.

Adamın hem vücudu hem de yüzü, sağ ve sol tarafları birbirini tutmayacak ölçüde asimetrik gibiydi. Tengo, bunu bir bakışta fark etmişti. Elbette insan vücudundaki uzuvların sağ ve sol tarafları arasında az çok farklılık olabilirdi ve bu durum doğaya aykırı değildi. Kendisinin de sağ ve sol gözkapakları birbirinden bir parça farklıydı. Sol hayası, sağ hayasından biraz daha aşağıda kalıyordu. İnsanların vücutları fabrikada tasarıma uygun olarak üretilen seri üretim malı değildi. Fakat bu adamın sağ ve sol tarafları arasındaki farklılık normal sınırları fazlasıyla aşıyordu. Herkesin net bir şekilde algılayabileceği bu asimetri, insanın sinirlerini istemese de geriyor, rahatsız ediyordu. Sanki görüntüyü yamultan (daha itici hale getiren) bir aynanın karşısında duruyormuş gibi.

Giydiği gri takım elbise kırış kırıştı. Üzeri buzullarla kaplı bir toprak parçasını anımsatıyordu. Beyaz gömleğinin yakasının tek tarafı yukarı kalkmış, kravatının düğümü sanki bu adamın üzerinde olmanın rahatsızlığıyla kıvranırmış gibi yamulmuştu. Takım elbisesi de, kravatı da, gömleği de bedenine uygun değildi. Kravatın desenini beceriksiz bir resim öğrencisi, uzayıp esneyen bir erişte hayal ederek çizmiş olabilirdi. Tüm giysileri ucuz ürünlerin satıldığı bir mağazadan gelişigüzel alınmış gibi duruyordu. Fakat yine de uzunca bir süre bakınca bu adam tarafından giyildikleri için giysilere acımaya başlıyordu insan. Tengo üzerine giydiği giysilere neredeyse hiç dikkat etmezdi, ama başkalarının giysileri tuhaf bir şeklinde aklına takılırdı. Tengo son on yılda karşılaştığı insanların arasından en kötü giyinen kişiyi seçecek olsa, bu adam kesinlikle o listenin üst sıralarında bir yerlerde olurdu. Durum, yalnızca giyiminin korkunçluğuyla sınırlı değildi. Bu adam sanki giyim kavramını bilerek yıkmaya çalışıyor gibiydi.

Tengo görüşme odasına girince adam ayağa kalkarak kartvizitliğinden kartvizitini çıkarttı, başıyla selam verip Tengo'ya uzattı. Uzattığı kartvizitte Toşiharu Uşikava yazıyordu. Altında, aynı isim Latin harfleriyle de yazılmıştı. Unvan olarak, *Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti, Sorumlu Müdür* yazıyordu. Cemiyetin adresi Çiyoda semti, Koci mahallesiydi. Telefon numarası da eklenmişti. *Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti*'nin nasıl bir kuruluş olduğunu, sorumlu müdürün ne gibi bir görevi olduğunu Tengo elbette bilmiyordu. Fakat kartvizit kaliteli malzemeden yapılmış, şık bir şeydi ve gelişigüzel yaptırılmış gibi de durmuyordu. Tengo bir süre kartvizite, sonra da adamın yüzüne baktı. *Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti sorumlu müdür unvanı ile bu ölçüde uyuşmayan bir izlenim uyandıracak biri daha olamazdı,* dedi içinden. İki adam, aralarında sehpa, karşılıklı tek kişilik koltuklara oturdular. Adam mendiliyle birkaç kez gayretli bir şekilde alnında biriken terleri sildikten sonra o zavallı mendili ceketinin cebine koydu. Danışmaya bakan kadın, ikisi için çay getirdi. Tengo kadına teşekkür etti. Uşikava, hiçbir şey söylemedi.

"Tam da mola saatinde önceden randevu almadan geldim. Gerçekten özür dilerim" dedi Uşikava Tengo'ya. Konuşma şekli kibardı, ama ses tonunda tuhaf bir tını vardı. Bu tını da Tengo'nun pek hoşuna gitmemişti. "Ha! Yemek yediniz mi? Eğer isterseniz dışarı çıkıp bir şeyler yiyerek de görüşebiliriz."

"Mesai sırasında öğlen yemeği yemiyorum" dedi Tengo. "Öğleden sonra ders bitiminde hafif bir şeyler atıştırırım. O yüzden yemek konusunda endişelenmeyin."

"Tamam, öyleyse burada görüşelim. Burada rahatça ve sakince konuşabiliriz sanıyorum." Adam görüşme odasında, sanki değer biçiyormuş gibi göz gezdirdi. Pek matah bir görüşme odası değildi. Duvara bir yerlerdeki bir dağın resmedildiği büyük bir yağlıboya resim asılmıştı. Kullanılan boyanın yoğunluğu dışında pek fazla dikkat çekmiyordu. Vazoya yıldızçiçeğine benzer bir çiçek konulmuştu. Hantal, orta yaşlı kadınları anımsatan solgun bir çiçekti. Acaba neden sınava hazırlık dershanesinde

böylesine kasvetli bir görüşme odası vardı ki? Tengo'nun bir fikri yoktu.

"Kartvizitimde de yazdığı gibi adım Uşikava. *İnek nehri* anlamına geliyor ya, arkadaşlarım beni *Uşi* diye çağırırlar. Hiç kimse Uşikava diye tamamını söylemez. Yalnızca Uşi işte" dedi Uşikava gülümseyerek.

Arkadaşlar? Acaba kim böyle bir insanla isteyerek arkadaş olur ki sorusu, Tengo'nun aklından geçiverdi. Merak etmişti doğrusu.

İlk izlenimini dürüstçe söylemesi gerekirse, Uşikava adlı adam Tengo'da yerin karanlık bir deliğinden sürünerek çıkan tiksinti verici bir şeyleri çağrıştırmıştı. Vıcık vıcık, ne idüğü belli olmayan, aslında asla gün yüzüne çıkmaması gereken bir şeyleri. Belki de bu adam, Öğretmen Ebisuno'nun kaldırdığı kayanın altından çıkan şeylerden biri olabilirdi. Tengo, istemeden kaşlarını çatıp hâlâ elinde bulunan kartviziti masanın üzerine koydu. Toşiharu Uşikava. Adamın adı buydu.

"Kavana Bey çok meşgul olmalısınız. O yüzden gereksiz ön açıklamaları atlıyorum. Yalnızca önemli olan kısmını konuşalım" dedi Uşikava.

Tengo başını evet anlamında hafifçe salladı.

Çayından bir yudum aldıktan sonra Uşikava konuya girdi. "Kavana Bey, muhtemelen *Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti* ismini hiç duymamışsınızdır (Tengo başını sallayarak onayladı). Nispeten yeni kurulmuş bir tüzel kişilik. Bilim ve sanat alanlarında kendine özgü faaliyetlerde bulunan genç kuşaktan insanları, özellikle henüz toplum tarafından adı pek bilinmeyen insanları seçerek onlara yardım etmek faaliyetlerimizin odağında yer alıyor. Kısacası Japonya'nın çağdaş kültürünün farklı alanlarında, gelecek çağı sırtlanacak olan genç filizleri yetiştirmeyi amaçlıyoruz. Her sektörle ilgili olarak uzman araştırmacılarla kontratlar yaparak aday seçimi yapıyoruz. Her yıl 5 sanatçı ve araştırmacıyı seçerek yardım parası ödüyoruz. Bir yıl boyunca canınızın istediği şeyleri yapmanızın bir sakıncası yok. Bağlayıcı bir yanı yok. Yalnızca yıl sonunda şeklen de olsa rapor vermeniz gerekiyor. Bir yıl boyunca ne gibi faaliyetlerde bulunduğunuzu, ne gibi sonuçlar elde ettiğinizi basitçe yazmanız yeterli olur. Bu, bizim cemiyetimizin çıkartmakta olduğu dergide yayımlanıyor. Sıkıntı olacak hiçbir şey yok. Henüz bu uygulamaya yeni başladık. Şu an için öncelikli hedefimiz başarılı çalışmaları ortaya çıkartmak. Kısacası henüz tohum ekme aşamasındayız. Somut olarak söyleyecek olursam kişi başına yıllık 3 milyon yen yardım parası veriyoruz."

"Çok bonkör davranıyormuşsunuz" dedi Tengo.

"Önemli bir şeyleri ortaya çıkartmak ya da önemli bir şeyleri keşfetmek hem zaman alır hem de para gerektirir. Elbette zaman ve para harcamakla illa ki muhteşem şeyler ortaya çıkar demiyorum. Fakat ikisinin de fazlasından zarar gelmez. Özellikle zaman, sınırlıdır. Saat şu anda tik tak diye zamanı dilimlemeye devam ediyor. Zaman hızla geçip gider, şanslar yitirilir. Fakat para olursa bununla zamanı satın almak mümkündür. Satın almak istedikten sonra özgürlük bile satın alınabilir. Zaman ve özgürlük. Bunlar, insanoğlu için parayla satın alınabilen en önemli şeylerdir."

Tengo bu sözleri duyunca tamamen refleks olarak kol saatine baktı. Gerçekten de zaman tik tak diye durup dinlenmeden geçip gidiyordu.

"Zamanınızı aldığım için özür dilerim" dedi Uşikava telaşla. Tengo'nun bu hareketi kasıtlı yaptığını düşünmüş gibiydi. "Devamını getireyim. Elbette günümüzde yıllık 3 milyoncuk bir parayla lüks bir yaşam sürülemez. Fakat genç insanların yaşamında bir hayli işe yarar mutlaka. Hayatını sürdürmek için, istemeden de olsa çalışmak yerine, araştırma ve üretime yönelik olarak, bir yıl

boyunca yoğunlaşmalarına imkân tanımak, bizim asıl hedefimiz. Yıl sonunda, araştırmanın istenen sonucu verdiği yönetim kurulunda kabul edilirse, bir yılla sınırla kalmayıp yardımı sürdürmek de olası."

Tengo hiçbir şey söylemeksizin konuşmanın devamını bekledi.

"Bu dershanede sizin dersinizi geçen gün tam bir saat boyunca dinledim" dedi Uşikava. "Gerçekten çok ilginçti. Ben matematik konusunda, hiç alakam yoktur mu desem, eskiden beri pek iyi değilimdir. Okuldayken de matematik derslerine istemeye istemeye girerdim. Matematik sözcüğünü duyunca bile kuyruğumu kıstırıp kaçıverirdim. Fakat sizin dersiniz, evet, gerçekten çok keyifliydi. Elbette integral mantığını hiç anlamadım, ama yine de konuşmanızı dinlemek ilginçti ve tekrar matematiğe başlayabilirim dedirtecek ölçüde iyiydi. Gerçekten harikasınız. Sizin sıradan insanları etkilemek konusunda bir dehanız var. İnsanları istediğiniz yere sürükleyebilecek bir deha. Dershane öğretmeni olarak popüler olduğunuzu duymuştum. Bu çok doğal."

Uşikava'nın ne zaman, hangi arada kendi dersini dinlediğini Tengo bilmiyordu. Ders yaparken sınıfta kimlerin olduğunu mutlaka titizce gözlemlerdi. Tüm öğrencilerin yüzünü ezberlemiş değildi, ama eğer orada Uşikava gibi anormal kılıklı biri olsaydı gözden kaçırmayacağı kesindi. Şeker kâsesi içinden çıkan kırkayak kadar dikkat çekerdi herhalde. Fakat bunu sorgulamamaya karar verdi. Zaten uzayan konuşma iyice uzayabilirdi.

"Bildiğiniz üzere ben yalnızca bir dershane öğretmeniyim" dedi Tengo ve biraz olsun zaman kazanabilmek için kendisi konuya girdi. "Matematik konusunda araştırmalar yapıyor değilim. Halihazırda kabul görmüş bilgileri keyifli ve rahat anlaşılabilir şekilde açıklıyorum yalnızca. Üniversite giriş sorularını çözebilmek için daha etkin yöntemler öğretiyorum. Bu konuda uygun kişi olabilirim. Fakat bu alanda uzmanlaşarak araştırmacı olmaktan yıllar önce vazgeçtim. Ekonomik açıdan sıkıntıda olmam da söz konusuydu o zaman, ama daha çok bilim dünyasında tutunabilecek kadar nitelikli ve yetenek sahibi olmadığımı düşünmüştüm. O yüzden sizin işinize yarayacağımı sanmıyorum."

Uşikava telaşla tek elini kaldırarak o elinin avuç içini Tengo'ya doğrulttu. "Hayır, mesele o değil. Belki ben konuyu karmaşıklaştırmış olabilirim. Bunun için özür dilerim. Evet, sizin matematik dersiniz gerçekten ilginç. Özgün ve bir yaratıcılığın ürünü. Fakat sırf bunu söylemek için buraya gelmiş değilim. Bizim dikkatimizi çeken nokta, sizin roman yazarı olarak yaptığınız çalışmalar."

Tengo hazırlıksız yakalandığından, birkaç saniye ne diyeceğini bilemedi.

"Roman yazarı olarak yaptığım çalışmalar mı?" dedi Tengo.

"Aynen öyle."

"Söylediklerinizi tam olarak anlayamıyorum. Evet, ben gerçekten birkaç yıldır roman yazıyorum. Fakat basılan tek bir kitabım bile olmadı. Böyle bir insanı roman yazarı olarak adlandırmak mümkün olmasa gerek. Bu, sizin nasıl dikkatinizi çekmiş olabilir ki?"

Uşikava, Tengo'nun tepkisine bakıp, çok sevinmiş gibi sırıttı. Adam gülünce feci çarpık dişleri ortaya çıkıvermişti. Bu dişler günlerce büyük dalgaların dövdüğü kumsalda kalmış odun parçaları gibi, başka başka yönlere çevrilmiş, birbirine benzemeyen dişlerdi. Herhalde artık bu dişlere tel takmanın bir faydası olmazdı. Fakat en azından birilerinin ona doğru diş fırçalama yöntemini öğretmesi gerekiyordu.

“İşte bu nokta, bizim cemiyetimizin özgünlüğü” dedi Uşikava böbürlenerek. “Bizim anlaşma yaptığımız araştırmacılar, dünyadaki insanların henüz dikkatini çekmemiş kişileri bulur. Amaçlarımızdan birisi de bu. Sizin de söylediğiniz gibi gerçek anlamda henüz bir kez bile eseriniz yayımlanmış değil. Bunu çok iyi anlıyorum. Fakat siz mahlas kullanarak edebiyat dergilerinin yeni yazarlar yarışmalarına neredeyse her yıl başvurdunuz. Maalesef henüz ödül alamadınız, ama birçok kez son elemeye kadar kaldınız. Dahası, doğal olarak pek çok kişi tarafından da bu yazdıklarınız okundu, gözden geçirildi. Sizin yeteneğiniz, bu insanlardan bazılarının dikkatini çekti. Yakın gelecekte yeni yazarlar ödülünü alıp, yazar olarak sahneye çıkacağınız kesin. Bu bizim araştırmacılarımızın değerlendirmesi. Gelecek vaat eden insanları elde tutmak. Bu şekilde söyleyince itici gelebilir, ama az önce dediğim gibi gelecek çağı sırtlarında taşıyacak genç filizleri yetiştirmek, bizim asıl amacımız.”

Tengo fincanı eline alarak biraz soğuyan çaydan içti. “Ben roman yazarlığının başlangıcında biri olarak sizin yardım paranız için aday durumundayım. Söylemek istediğiniz bu mu?”

“Aynen öyle. Yalnız aday kelimesini kullanıyorsak da aslında kesin sayılır. Almayı kabul edecek olursanız benim bir tek sözüm nihai karar haline gelecektir. Gerekli belgelere imza attığınız anda 3 milyon yen hemen banka hesabınıza aktarılır. Bu dershaneden altı ay ya da bir yıl izin alarak kendinizi roman yazmaya verebilirsiniz. Şu an uzun bir roman yazmakta olduğunuzu duydum. Mükemmel bir fırsat, değil mi?”

Tengo yüzünü buruşturdu. “Benim uzun bir roman yazdığımı siz nereden biliyorsunuz?”

Uşikava yine dişlerini göstererek güldü. Fakat dikkatli bakınca gözlerinin gülmediği fark ediliyordu. Gözbebeklerinin derinliklerinde soğuk ışıltılar vardı.

“Bizim araştırmacılarımız gayretli ve beceriklidir. Birçok adayı seçerek farklı açılardan araştırırlar. Sizin şu an uzun bir roman yazmakta olduğunuzu çevrenizdeki bazı insanlar biliyor olsa gerek. Ne de olsa insanların ağzı torba değil ki büzesin.”

Tengo’nun uzun bir roman yazdığını Komatsu biliyordu. Kendinden yaşça büyük kadın arkadaşı da biliyordu. Başka kim bilebilirdi acaba? Herhalde başka bilen yoktu.

“Sizin cemiyetiniz hakkında bazı sorular sormak istiyorum ama” dedi Tengo.

“Buyurun. İstediğinizi sorabilirsiniz.”

“Kullanılan bu para nereden geliyor?”

“Belli bir kişi sermaye sağlıyor. O kişinin yönettiği topluluk da diyebiliriz. Aslını isterseniz, aramızda kalsın ama, vergi muafiyetinden faydalanmanın bir yolu bu aynı zamanda. Elbette bunun dışında o kişi sanat ve bilime derin bir ilgi duyuyor ve genç kuşaktan insanlara destek olmak istiyor. Daha fazla ayrıntıyı burada paylaşamam. Bu kişi, yönettiği topluluk da dahil olmak üzere, bu bilgilerin az sayıda insanla sınırlı kalmasını istiyor. İdare cemiyetin üyelerine bırakılmış durumda. Ben de o üyelerden biriyim işte.”

Tengo bir süre bu söylenenleri düşündü. Fakat düşünmesi gereken pek fazla şey de yoktu. Uşikava’nın söylediklerini kafasında düzenleyerek bir sıraya koymuştu yalnızca.

“Sigara içmemin bir sakıncası yoktur umarım” dedi Uşikava.

“Buyurun” dedi Tengo. Sonra ağır cam küllüğü ondan tarafa itti.

Uşikava, ceketinin cebinden Seven Star kutusunu çıkartıp içinden aldığı sigarayı dudaklarının arasına kıstırarak altın çakmakla yaktı. İnce, pahalı olduğu belli bir çakmaktı.

"Peki, ne dersiniz Kavana Bey?" dedi Uşikava. "Bizim yardım paramızı almayı düşünür müsünüz? Dürüst olmak gerekirse, ben şahsen o keyifli dersinizi dinledikten sonra, sizin bundan sonra edebiyat dünyasında neler yapacağınızı merak ediyorum."

"Bana böyle bir öneri ile geldiğiniz için teşekkür ederim" dedi Tengo. "Çok memnun oldum. Fakat maalesef o yardım parasını alamam. Almam mümkün değil."

Uşikava, dumanlar çıkan sigarası parmaklarının arasında, gözlerini kısarak Tengo'nun yüzüne baktı. "Yani?"

"Her şeyden önce ben tanımadığım, bilmediğim insanlardan para almak istemiyorum. İkincisi, şu an paraya özel bir ihtiyacım yok. Haftada üç kez dershanede ders veriyor, onun dışındaki günlerde roman yazmak yoluyla kendimce rahat bir hayat sürüyorum. Tutup da yaşantımı değiştirmek istemiyorum. Bu iki nedenden dolayı."

Üçüncüsü, Uşikava Bey, ben seninle kişisel olarak ilişki kurmak gibi bir istek duymuyorum. Dördüncüsü, bu yardım parası meselesinden, nasıl bakılırsa bakılsın, burnuma pis kokular geliyor. Her şey gerçek olamayacak kadar güzel. Arkasında mutlaka bir şeyler var. Elbette dünyada önsezileri en güçlü insan ben değilim, ama bu kadarının kokusunu ben bile alabiliyorum. Fakat elbette Tengo bunları dile getirmedi.

"Anlaşıldı" dedi Uşikava. Dumanı akciğerlerine müthiş lezzetli bir şeymiş gibi keyifle, dolu dolu çekerek sonra dışarı verdi.

"Anlaşıldı. Düşüncenizi kendimce anlayabiliyorum. Söylediklerinizi gayet mantıklı. Fakat Kavana Bey, yanıt vermek için acele etmenize hiç gerek yok. Evinize dönüp iki üç gün iyice bir düşünün isterseniz. Sonra gözünüz arkada kalmayacak şekilde bir sonuca varabilirsiniz. Bizim acelemiz yok. Güzelce zamana yayarak düşünün lütfen. Kötü bir teklif değil ne de olsa."

Tengo kesin bir hareketle başını iki yana salladı. "Söylediklerinizi için teşekkür ederim, ama şu anda burada kesin bir karara varmak, karşılıklı olarak zaman israfından ve zahmetten kurtarır. Beni yardım parasının adayı olarak seçtiğiniz için gurur duydum. Bugün bu şekilde buraya kadar geldiğiniz için de mahcubum. Fakat bu sefer ben almayayım. Bu, nihai kararım ve tekrar düşünmeye niyetim de yok."

Uşikava, başını birkaç kez yukarıdan aşağıya salladı, daha sadece iki nefes aldığı sigarayı kül tablasının içinde hayıflanırmış gibi söndürdü.

"Tamam. Düşüncenizi çok iyi anladım. Sizin kararınıza saygı göstermek isterim. Esas, ben sizin zamanınızı aldım. Yazık, ama bugün elim boş döneceğim."

Fakat Uşikava hiç de ayaklanacakmış gibi durmuyordu. Gözlerini kısıp, başının arkasını hatır hutur kaşımakla meşguldü.

"Fakat Kavana Bey, farkına varmamış olabilirsiniz, ama siz yazar olarak gelecek vaat ediyorsunuz. Dehanız da var. Matematik ve edebiyat herhalde doğrudan ilişkili değildir, ama sizin matematik derslerinizin sanki öykü anlatıyormuş gibi bir tarzı var. Bu normal insanların kolayca yapabilecekleri bir şey değil. Sizin kendinize özgü biçimde anlatabileceğiniz şeyler var. Bu benim gibi bir insanın bile rahatlıkla anlayabileceği bir şey. O yüzden mümkün olduğunca kendinize dikkat edin. Bu

tamamen bir tavsiye, ama gereksiz işlere bulaşmadan, yüreğinizle karar vererek kendi yolunuzda dosdoğru ilerlemeniz daha iyi olur.”

“Gereksiz işler?” diye sordu Tengo.

“Mesela, siz *Pupa Hava*’yı yazan Eriko Fukada ile bir şekilde ilişkili gibisiniz. Hatta şimdiye kadar en azından birkaç kez görüştünüz, değil mi? Dahası bugünkü gazete haberine bakılırsa, tesadüfen az önce o haberi okudum, galiba kızın nerede olduğu bilinmiyormuş. Medya kesin tantana kopartacak, üzerine atlayacaktır. Gündeme bomba gibi düşecek bir olay ne de olsa.”

“Eriko Fukada ile görüşmüşsem ne olmuş?”

Uşikava bir kez daha avucunu Tengo’ya doğrulttu. Ufak tefek bir eldi, ama parmakları tombul ve kalındı. “Durun, hemen öyle alınmayın. Kötü niyetle söylüyor değilim. Hayır, ben yaşantınız için dehanızı ve zamanınızı parça pinçik satmanız iyi sonuçlar doğurmaz demeye çalışıyorum. Aşırıya kaçıyor olabilirim belki, ama sizin gibi parlatıldığında inci olabilecek üstün bir dehanın gereksiz işlere koşturularak yitirilmesini görmek istemiyorum. Fukada ile aranızdaki ilişki eğer insanlar tarafından öğrenilecek olursa mutlaka birileri karşınıza dikiliverir. Sonra da kene gibi yapışırlar. Her şeyinizi didik didik ederler. Ne de olsa inatçı tiplerdir bunlar.”

Tengo hiçbir şey söylemeden sessizce Uşikava’nın yüzüne bakıyordu. Uşikava gözlerini kısarak iri kulak memesini hatır hutur kaşıdı. Kulakları küçük, ama kulak memeleri anormal derecede büyüktü. İnsan bu adamın vücuduna ne kadar bakarsa baksın yeni bir şeyler keşfediyor, asla bıkmıyordu.

“Hayır, ben kimseye söylemem” dedi Uşikava. Sonra ağzına fermuar çektiğini belirten bir hareket yaptı. “Söz. Böyle görünsem bile ağzım sıkıdır. Eski hayatımda bir istiridye olduğumu söyleyenler bile çıkar. Bu meseleyi ben kendi içimde saklı tutacağım. Size karşı kişisel sempatimin bir göstergesi olarak.”

Uşikava böyle söyledikten sonra nihayet koltuktan kalkıp, takım elbisesindeki kırışıklıkları birkaç kez çekiştirerek açmaya çalıştı. Fakat bunu yapması kırışıklıkların düzelmesi için yeterli olmamıştı. Kırışıklıkların varlığı daha da dikkat çeker bir hal almıştı.

“Yardım parasıyla ilgili düşünceniz değişecek olursa, istediğiniz zaman kartvizitimdeki telefon numarasını arayın. Hâlâ zamanımız var. Bu sene olmasa bile gelecek sene olur.” Sonra sağ ve sol işaretparmaklarını kullanarak dünya ve güneşin dönüşünü gösteren bir hareket yaptı. “Bizim acelemiz yok. En azından böyle yüz yüze konuşma fırsatımız oldu. Size mesajımızı iletmiş olduk.” Sonra bir kez daha neşeyle gülümseyerek çarpık dişlerini gurur duyarcasına sergileyen Uşikava, arkasını dönüp görüşme odasından çıktı.

Sonraki ders başlayana kadar Tengo Uşikava’nın söylediklerini düşünerek kafasında o konuşmaları tekrar canlandırdı. Bu adam her nasılsa Tengo’nun *Pupa Hava*’nın ortaya çıkarılması planına katıldığını biliyordu. Söylediklerinden bunu anlamak mümkündü. *Yaşantınız için dehanızı ve zamanınızı parça pinçik satmanız iyi sonuçlar doğurmaz,* demişti Uşikava imalı bir ses tonuyla.

Biz biliyoruz. Adamların gönderdiği mesaj buydu herhalde. *Böyle yüz yüze konuşma fırsatımız oldu. Size mesajımızı iletmiş olduk.*

O mesajı iletmek için, yalnızca bunun için mi, adamlar Uşikava’yı Tengo’ya göndererek yıllık 3 milyon yen gibi bir “yardım parası” teklif etmişlerdi acaba? Bu son derece mantıksız görünüyordu.

Böylesine kapsamlı bir oyunu sahneye koymalarına gerek yoktu. Adamlar Tengo'nun zayıf noktasını yakalamışlardı. Eğer Tengo'yu tehdit edeceklerse en baştan bunu yüzüne vurmaları yeterdi. Yoksa o yardım parasıyla Tengo'yu satın almaya mı çalışıyorlardı acaba? Ne şekilde olursa olsun her şey bir oyun gibiydi. Zaten bu adamlar kimdi ki? *Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti* adlı tüzel kişilik Öncüler'le ilişkili bir kuruluş muydu? Her şeyden öte böyle bir cemiyet gerçekten var mıydı?

Tengo, Uşikava'nın kartvizitini alarak sekreter kadının yanına gitti. "Baksana. Bir ricam daha olacak" dedi Tengo.

"Nedir?" diye sordu kadın, koltuğunda otururken başını Tengo'ya doğru kaldırarak.

"Şu numaraya telefon ederek orasının *Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti* olup olmadığını öğrenmeni istiyorum. Uşikava adlı bir yönetim kurulu üyesinin orada olup olmadığını da sorar mısın? *Şu an burada yok,* diyeceklerdir mutlaka. Saat kaçta geri döneceğini sor. Adını sorarlarsa, gelişigüzel bir ad söyle. Kendim de yapabilirim, ama beni sesimden çıkarabilirler."

Kadın numarayı tuşladı. Karşı taraftan biri telefonu açtı, beklenen soru ve cevap gerçekleşti. İki profesyonel arasında yapılan kısa ve öz bir diyalogdu.

"*Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti* gerçekten var. Telefona çıkan, danışmalarındaki kadındı. Herhalde yirmili yaşların başında olmalı. Davranışı oldukça normaldi. Uşikava adlı biri de gerçekten orada çalışıyor. Saat 3 gibi ofisine dönecekmiş. Bizim adımızı sormadılar. Ben olsam mutlaka sorardım gerçi."

"Elbette" dedi Tengo. "Neyse, teşekkür ederim."

"Bir şey değil" dedi kadın, Uşikava'nın kartvizitini Tengo'ya uzatarak. "Bu arada Uşikava dediğin az önceki adam mı?"

"Evet, öyle."

"Yalnızca şöyle bir gördüm, ama bir şekilde insanı iten bir tipti."

Tengo kartviziti cüzdanına koydu. "Senden daha uzun zaman görmüş olmama rağmen benim izlenimim de seninkinden farklı değil."

"Ben her zaman insanlar hakkında dış görünüşlerine bakarak karar vermemek gerektiğini düşünürüm. Çünkü bu yüzden hata yaparak pişmanlığa düştüğüm oldu. Fakat bir bakışta bile o adamın güvenilmez olduğunu hissettim. Üstelik şimdi de öyle düşünüyorum."

"O şekilde düşünen yalnızca sen değilsin" dedi Tengo.

"O şekilde düşünen yalnızca ben değilim" dedi kadın. O cümledeki imadan emin olmak istermiş gibi.

"Üzerindeki ceket çok hoş" dedi Tengo. Karşısındakinin moralini düzeltmek için söylenmiş bir övgü sözcüğü değil, tamamen dürüstçe yaptığı bir değerlendirmeydi. Uşikava'nın kırışıklıklarla dolu ucuz takım elbisesini gördükten sonra o kesimi şık keten ceket, rüzgârsız öğleden sonrasında cennetten inen güzel bir dokuma gibi duruyordu.

"Teşekkür ederim" dedi kadın.

"Fakat telefon edince birileri çıktı diye *Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti'*nin

gerçekten var olduğu söylenemez" dedi Tengo.

"Orası öyle. Elbette kapsamlı bir düzenek de olabilir. Bir telefon çekip aramalara yanıt verecek birini tutmak yeterli olur ne de olsa. Şu Sting filmi gibi. Fakat bunu niye yapsınlar ki? Sen, böyle söylemem doğru değil belki ama, para kopartılacak biri gibi durmuyorsun."

"Hiçbir şeyim yok" dedi Tengo "Ruhumdan başka."

"Mephisto'nun ilgisini çekecek biri yani" dedi kadın.

"Bu adrese kendim giderek öyle bir büronun gerçekten var olup olmadığını görsem iyi olur belki de."

"Bir sonuç alırsan bana da söyle" dedi kadın gözlerini kısıp tırnağının ojesini kontrol ederek.

Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti gerçekten vardı. Ders bittikten sonra Tengo trenle Yotsua'ya gidip, oradan Koci mahallesine kadar yürüdü. Kartvizitte yazan adrese varınca dört katlı bir binanın girişinde, *Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti* yazılı metal plakayı gördü. Ofisleri üçüncü kattaydı. O katta onların dışında "Ogimoto Yayıncılık" ve "Koda Muhasebe Bürosu" vardı. Binanın büyüklüğüne bakılırsa o kadar geniş bir ofis olmadığı belliydi. Görünümü açısından binadakilerin hiçbiri öyle çok kazanıyormuş gibi durmuyordu. Fakat elbette dışarıdan bakarak içerinin ne durumda olduğu anlaşılmazdı. Tengo asansöre binerek üçüncü kata çıkmayı da düşündü. Nasıl bir ofis olduğunu, en azından kapısını olsun görmek istemişti. Fakat koridorda Uşikava ile yüz yüze gelecek olursa iş çetrefilli bir hal alırdı.

Tengo trende aktarma yaparak evine döndü ve Komatsu'nun şirketine telefon açtı. Şaşırtıcıydı, ama Komatsu telefona hemen çıktı.

"Şu an olmaz" dedi Komatsu, her zamankinden daha hızlı konuşmuş, sesinin tonu bir parça yükselmişti. "Kusura bakma, ama şu an burada hiçbir şey konuşacak durumda değilim."

"Fakat çok önemli Komatsu Bey. Bugün dershaneye tuhaf bir adam geldi. O adam benim *Pupa Hava*'yla bir alakam olduğunu biliyor gibiydi."

Komatsu telefonda birkaç saniye suskun kaldı. "20 dakika sonra sana telefon edebilirim sanıyorum. Şu an evde misin?"

Tengo öyle olduğunu söyledi. Komatsu telefonu kapattı. Tengo telefon beklerken biley taşıyla iki bıçağını bileyleyip, su kaynatarak çay yaptı. Tam 20 dakika sonra telefonun zili çaldı. Söz konusu Komatsu olunca nadir karşılaşılan bir durumdu bu.

Telefonda Komatsu'nun sesi, az öncesine oranla daha rahatlamış bir tonda çıkıyordu. Daha sakin bir yere geçip oradan telefon açmıştı herhalde. Tengo, Uşikava'nın görüşme odasında söylediklerini özetleyerek Komatsu'ya anlattı.

*"Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti'*ni hiç duymadım. Sana 3 milyon yen yardım parası vereceklerini söylemeleri de anlaşılır gibi değil. Elbette senin bir yazar olarak geleceğinin olduğunu ben de kabul ediyorum. Fakat henüz tek bir eserin bile basılmadı. Akıl almaz bir durum. Bunun arkasında kesin bir şeyler var."

"İşte, bu tam da benim düşündüğüm şey."

"Bana biraz zaman ver. Şu *Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti*'ni bir de ben

araştırayım bakalım. Bir şeyler öğrenecek olursam seni ararım. Fakat bu Uşikava denen adam, seninle Fukaeri'nin arasında bir bağ olduğunu biliyor."

"Öyle gibi."

"Bu, başlı başına bir sorun."

"Bir şeyler harekete geçti" dedi Tengo. "Kaldıraç kullanarak kayayı kaldırmaya tamam da, altından olmadık şeyler çıkmış gibi bir hava var."

Komatsu telefonda iç geçirdi. "Ben de köşeye sıkışmış bir haldeyim. Haftalık dergiler delirmiş gibi. Televizyon kanalları da etrafta dolanıp duruyor. Bugün sabahtan polis şirkete gelerek durum hakkında sorular sordu. Adamlar Fukaeri ile Öncüler arasında bir ilişki olduğunu biliyorlar. Elbette nerede oldukları bilinmeyen anne babasını da. Medya da bu konuları ele almaya başlar herhalde."

"Öğretmen Ebisuno ne yapıyor?"

"Öğretmen'le bir süredir irtibat kuramıyorum. Telefonla ulaşamıyorum. Ondan da bir haber gelmiyor. Belki o da başını kaşıyamayacak durumdadır. Belki de gizli gizli bir şeyler planlıyordur."

"Bu arada Komatsu Bey, konuyu biraz değiştireceğim, ama benim şu an uzun bir roman yazdığımı siz birilerine söylediniz mi?"

"Hayır, bunu hiç kimseye söylemedim" diye yanıtladı Komatsu hemen. "Zaten bunu birilerine söylemem niye gereksin ki?"

"İyi öyleyse. Yalnızca sordum."

Komatsu bir süre suskun kaldı. "Tengo, belki bunu söylemek için biraz geç kaldım ama sakın bir yerlerde tehlikeli bir şeyin üstüne basmış olmayalım?"

"Nereye basmış olursak olalım artık geri dönemeyeceğimiz kesin."

"Geri dönemeyeceksek eğer, ne olursa olsun ilerlemekten başka çaremiz yok. Senin dediğin gibi bir şeyler ortaya çıkacaksa da çıksın artık."

"Emniyet kemerlerimizi bağlasak iyi olacak" dedi Tengo.

"Aynen öyle" dedi Komatsu ve telefonu kapattı.

Uzun bir gün olmuştu. Tengo, masaya oturup, soğuyan çayını içerek Fukaeri'yi düşündü. Kız, gizlendiği yere kendini kapatmış, gün boyunca neler yapıyordu acaba? Fakat elbette Fukaeri'nin neler yapacağını kimse bilemezdi.

Little People*'ın bilgisi ve gücü Öğretmen'e ve sana zarar verebilir*, demişti Fukaeri kasette. *Ormanda dikkat etmek gerek.* Tengo elinde olmadan çevresine bakındı. *Evet, ormanın derinlikleri onların dünyası.*

Doğum şeklini seçemezsin,
ama ölüm şeklini seçebilirsin

Temmuzun sonlarına doğruydu. O gece uzun süredir gökyüzünü kaplayan kalın bulutlar nihayet dağıldığında, iki ay mıhlanmış gibi yerinde duruyordu. Aomame bu manzarayı odasının küçük balkonundan izliyordu. Hemen birilerine telefon edip söylemek istedi. *Pencereden başını çıkartıp gökyüzüne bakar mısın? Gökyüzünde kaç ay var? Benim buradan net bir şekilde iki ay görünüyor. Senin orada kaç tane?*

Fakat telefon edeceği kimse yoktu. Ayumi'ye telefon edebilirdi belki. Fakat Aomame Ayumi ile kişisel ilişkisini daha fazla derinleştirmek istemiyordu. Ayumi bir polis memuruydu. Aomame ise yakın gelecekte bir adam öldürüp yüzünü ve adını değiştirecek, başka bir yere taşınacak, ortadan kaybolacaktı. Doğal olarak artık Ayumi ile görüşemez, iletişim de kuramazdı. Bir kez birileriyle samimi olunca o bağı koparıp atmak acı veriyordu.

Aomame içeri girdi, cam kapıyı kapatarak klimayı açtı. Ayları görmemek için perdeyi çekti. Gökyüzünde duran iki ay Aomame'nin yüreğini daraltıyordu. Aylar yeryüzünün çekim kuvvetinin dengesini de inceden inceye bozuyor, Aomame'nin vücudunu da etkiliyordu herhalde. Aybaşı dönemine daha zaman vardı, ama vücudunda bir tuhaflık hissediyordu, sanki üzerinde bir kırıklık, bir ağırlık var gibiydi. Cildi kurumuştu, nabzı da bir tuhaf atıyordu sanki. *Düşünmek zorunda olduğum bir mesele olsa bile ay hakkında daha fazla düşünmeyeyim,* dedi Aomame.

Aomame vücudundaki kırıklığı atabilmek için halının üzerinde vücut esnetme hareketleri yapmaya başladı. Günlük yaşantısında neredeyse hiç kullanmadığı kaslarını tek tek oynatıp sistematik bir şekilde ve olabildiğince esnetiyordu. Kaslarından sessiz çığlıklar yükseliyor, vücudundan ter damlıyordu. Aomame bu vücut esnetme programını kendisi tasarlamış, daha sıkı ve etkili bir hale getirmek için her gün biraz değiştirmişti. Bu tamamen kendisi için tasarladığı bir programdı. Spor kulübündeki sınıflarda böyle bir programı uygulatamazdı. Normal insanlar bu kadar sıkıntıya gelemezlerdi. Meslektaşı spor hocalarına yaptırmaya kalktığında bile çoğu çığlık çığlığa kalıyordu.

Bu hareketleri yaparken Aomame George Szell'in yönettiği, Janáček'in "Sinfonietta"sını koydu. "Sinfonietta" yaklaşık 20 dakikada sona eriyordu, ama bu süre bütün kaslarını harekete geçirmek için yeterliydi. Ne kısa ne de uzundu, ideal bir süreydi. Beste bitip de kasnak durarak iğne kolu otomatik olarak eski yerine döndüğünde, zihni ve vücudu adamakıllı sıkılmış bir bez gibiydi.

Aomame artık "Sinfonietta"yı baştan sona ezberlemişti. Vücudunu son sınırına kadar esneterek bu müziği dinlediğinde tuhaf bir şekilde huzur buluyordu. Bunu yaparken hem işkence gören hem de işkence eden taraf oluyordu. Zorluyor, zorlanıyordu. Bu sırada hissettiği kendi kendine yetme ve bütünlük hissi Aomame'nin istediği bir şeydi. Bu, onu teskin ediyordu. Janáček'in "Sinfonietta"sı, bu iş için uygun bir fon müziğiydi.

Gece 10 sıralarında telefonun zili çaldı. Ahizeyi elini alınca Tamaru'nun sesini duydu.

"Yarınki planın nedir?" diye sordu Tamaru.

"İşim 6.30'da bitecek."

"Ondan sonra buraya gelebilir misin?"

"Gelebilirim" dedi Aomame.

“Tamam öyleyse” dedi Tamaru. Ajandasına tükenmezkalemle bir şeyler yazarken çıkan sesler duyuluyordu.

“Bu arada yeni köpek buldun mu?” diye sordu Aomame.

“Köpek? Evet, yine erkek Alman kurt köpeği aldım. Karakterini daha tam çözemedim, ama temel eğitim almış. Söz de dinliyor. On gün kadar önce geldi. Şimdi artık iyice alıştı. Kadınlar da köpek gelince rahatladılar.”

“İyi olmuş.”

“Bu seferki normal köpek maması ile yetiniyor. Başımıza iş çıkarmıyor.”

“Normalde Alman kurt köpekleri ıspanak yemez mi?”

“Bizimki gerçekten farklı bir köpekti. Mevsimine göre ıspanağı ucuza alabiliyorduk gerçi” dedi Tamaru köpeği özlediğini hissettiren bir ses tonuyla. Birkaç saniye sustuktan sonra konuyu değiştirdi. “Bugün ay çok güzel.”

Telefonun başında Aomame’nin yüzü hafiften buruştu. “Neden birden ay hakkında konuşmaya başladın? “

“Ben bile arada sırada ay hakkında konuşurum.”

“Elbette” dedi Aomame. “Fakat sen gerekmedikçe çiçekler, kuşlar, rüzgâr veya ay hakkında telefonda konuşan tiplerden değilsin.”

Tamaru telefonun diğer tarafında susuyordu, sonra tekrar konuşmaya başladı. “Geçenlerde sen telefonda ay meselesini ortaya atmıştın. Anımsıyor musun? Ondan beri kafama takılıyor. İşte o yüzden az önce gökyüzüne baktığımda, tek parça bulutun bile olmadığı gökyüzünde ay çok güzel görünüyordu.”

Peki kaç taneydi? diye sormasına ramak kalmıştı Aomame’nin. Fakat kendini tuttu. Bu tehlikeli olurdu. Tamaru, geçen gün kendisiyle ilgili bir şeyler anlatmıştı. Ailesinin yüzlerini bile hatırlamadan yetiştirildiğinden, asıl kökeninden bahsetmişti. Tamaru, ilk kez o kadar uzun konuşuyordu. Aslında kendisinden pek bahsetmeyen bir adamdı. Tamaru, bir insan olarak Aomame’den hoşlanıyordu. O ölçüde de açılabiliyordu ona. Fakat yine de adam bir profesyoneldi. Amacına en kısa yoldan ulaşmak konusunda eğitim almıştı. Gereksiz şeyleri dile getirmemesi iyi olurdu.

“İşten sonra sanırım saat 7 gibi gelebilirim” dedi. Aomame.

“Olur” dedi. Tamaru. “Karnın acıkmış olur. Yarın aşçı izinli. Doğru düzgün yemek yok, ama sandviç yeterli olursa ben hazırlarım.”

“Sağ ol” dedi Aomame.

“Ehliyetin, pasaportun ve sigorta kartın gerekli olacak. Yarın yanında getirmeni istiyorum. Bir de evinin yedek anahtarı lazım. Ayarlayabilir misin?”

“Sorun değil.”

“Bir şey daha. Geçen günkü mesele hakkında seninle görüşmek istiyorum. Madam’la işiniz bittikten sonra biraz zaman ayır, konuşalım.”

“Geçen günkü mesele?”

Tamaru bir süre sessiz kaldı. Kum torbası gibi ağır bir sessizlikti. "Sahip olmak istediğin bir şey vardı, değil mi? Unuttun mu?"

"Elbette anımsıyorum" dedi Aomame telaşla. Hâlâ aklının bir köşesinde ay vardı.

"Yarın saat 7'de" diyerek telefonu kapattı Tamaru.

Ertesi akşam da ayların sayısı değişmemişti. İşini bitirdikten sonra aceleyle duş alıp spor kulübünden çıktığında, hâlâ aydınlık olan gökyüzünün doğu tarafında, soluk renkli iki ay yan yana duruyordu. Aomame, Gaien-nişi Caddesi'ndeki üstgeçidin üzerinde durup parmaklıklara yaslanarak bir süre o iki ayı izledi. Fakat onun dışında özel olarak durup aya bakmaya kalkan yoktu. Gelip geçen insanlar orada durup gökyüzüne bakan Aomame'nin halini tuhaf bulmuş gibi kaçamak bakışlar atıyorlardı yalnızca. Onların ne gökyüzüne ne de aya merakı vardı herhalde. Hızlı adımlarla metro istasyonuna doğru ilerliyorlardı. Ayı izlerken Aomame önceki gün hissettiği kırıklığa, halsizliğe yakın bir duyguyu tekrar hissetmeye başladı. *Artık bu şekilde ayı izlemekten vazgeçmeliyim,* dedi içinden. *Bu bana iyi gelmiyor.* Fakat kendisi ne kadar bakmamaya çalışsa bile ayların bakışını teninde hissediyordu sanki. *Ben bakmasam bile onlar bakıyorlar. Benim yapmak üzere olduğum şeyi onlar biliyorlar*.

Madam ve Aomame eski moda, süslü fincanlarda sıcak kahve içtiler. Yaşlı kadın fincana yalnızca birkaç damla süt ekleyip karıştırmadan öylece içti. Şeker koymamıştı. Aomame kahvesini her zamanki gibi sade içiyordu. Tamaru söz verdiği gibi sandviç hazırlamıştı. Tek lokmalık küçük parçalar halinde kesmişti. Aomame birkaç parça da sandviç yedi. Esmer ekmek, salatalık ve peynirden oluşan basit bir sandviçti, ama tadı lezzetliydi. Tamaru bu basit yiyeceği bile çok zarif ve güzel bir şekilde hazırlamıştı. Bıçak kullanımı da ustacaydı. Tüm malzemeleri uygun ölçüler ve kalınlıklarda keserek eşit dilimler hazırlamayı başarmıştı. Yemeği, hangi sıralamayı takip ederek hazırlaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Yalnızca bu bile lezzetin şaşırtıcı ölçüde farklılaşmasını sağlıyordu.

"Eşyalarını toparlayabildin mi?" diye sordu Madam.

"Gereksiz giysi ve kitaplarımı bağışladım. Yeni yaşantımda gerekli olanları, hemen alıp çıkabilmek için çantaya yerleştirdim. Dairede kalanlar gündelik elektrikli aletler, kap kacak, yatak ve yorgan ile birkaç baharat."

"Kalanları biz hallederiz. Daire kontratı gibi ayrıntıları da senin düşünmene gerek yok. Gerçekten lazım olan eşyalarını yanına alıp öylece çıkabilirsin."

"Çalıştığım yere bir şey söylemem gerekir mi? Bir gün içinde aniden ortadan kaybolursam kuşkulanabilirler."

Madam kahve fincanını sessizce masanın üzerine bıraktı. "O konuda da senin bir şey düşünmene gerek yok."

Aomame sessizce başını sallayarak onayladı. Bir parça sandviç daha alarak kahvesini yudumladı.

"Bu arada bankada paran var mı?" diye sordu yaşlı kadın.

"Mevduat hesabımda 600 bin var. Bir de vadeli hesapta 2 milyon yen."

Madam bir an o miktarı düşündü. "Vadesiz hesabındaki parayı birkaç seferde, 400 bin yen kalana kadar çekebilirsin. Bir anda hepsini çekmen dikkat çekebilir. Çok temkinli olmak gerek. Kalan kısmı ben karşılayacağım. Başka malvarlığın var mı?"

"Şimdiye kadar sizden aldıklarımı, olduğu gibi bankanın kiralık kasasına koymuştum."

"Nakit parayı kiralık kasadan al, fakat evine koyma. Saklayabileceğin uygun bir yer düşün."

"Anlaşıldı."

"Senden yapmanı istediklerim şimdilik bu kadar. Bundan sonrası her zamanki gibi hareket etmene kalıyor. Yaşam tarzını değiştirme, insanların dikkatini çekecek bir şeyler yapma. Bir de önemli konuları mümkün olduğunca telefonda konuşmamaya dikkat et."

Madam bunları söyledikten sonra sanki enerjisinin tamamını tüketmiş gibi koltuğa gömülüverdi.

"Gün belli mi?" diye sordu Aomame.

"Maalesef henüz bilemiyoruz" dedi yaşlı kadın. "Biz de karşı taraftan haber bekliyoruz. Koşullar kesinleşti, ama tam zamanı karşı tarafın programı kesinleşince son dakikada belli olacak. Bir hafta sonra da olabilir, bir ay sonra da. Yer de belli değil. Seni huzursuz edebilir, ama bekleyeceğiz artık."

"Beklemek sorun değil" dedi Aomame. "Yalnız nasıl bir ortam olacağını ana hatlarıyla da olsa söyleyebilir misiniz?"

"Sen o adama kas esnetme hareketleri yaptıracaksın" dedi Madam. "Normalde de yaptığın şey. Adamın vücudunda bir sorun var. Hayati tehlikesi yok, ama onu oldukça zorlayan bir sorun olduğunu duydum. Adam o *sorunu* çözebilmek için şimdiye kadar farklı tedaviler görmüş. Tıbbi tedavi dışında da masaj, akupunktur, şiatsu masajı dahil her şeyi denemiş. Fakat şu ana kadar pek bir fayda olmamış. Bu bedensel *sorun*, işte o Lider denilen adamın tek zayıf noktası. Bu da bizim saldıracağımız nokta olacak."

Madam'ın arkasındaki pencerede perde vardı. Ay görünmüyordu. Fakat Aomame iki ayın soğuk bakışlarını teninde hissedebiliyordu. Onların sessiz suç ortaklığı, odanın içine kadar süzülüyor gibiydi.

"Cemaatin içerisinde bir bilgi kaynağımız var artık. Bu kişiyi kullanarak senin kas esnetme konusunda mükemmel bir uzman olduğun bilgisini içeriye ulaştırdık. O kadar zor bir şey değil. Neden dersen, sen gerçekten de öylesin. Karşı taraf seninle çok ilgilendi. Başlangıçta Yamanaşi'deki cemaat merkezine çağırmaya kalktılar. Fakat sen işin dolayısıyla Tokyo'dan ayrılamazdın. Böyle bir hikâye uydurduk. O adam her halükârda iş dolayısıyla ayda bir kez Tokyo'ya geliyor. Sonra göze batmayacak şekilde şehir merkezindeki otellerden birinde kalıyor. Bir otel odasında sen ona kas esnetme çalışması yaptıracaksın. Ondan sonrasında da her zamanki işini gerçekleştirsen yeter."

Aomame ortamı hayalinde canlandırdı. Otel odası. Adam yoga şiltesi üzerine uzanmış. Aomame kas esnetme hareketleri yaptırıyor. Adamın yüzü görünmüyor. Yüzükoyun yatmış, ensesi savunmasız bir şekilde Aomame'ye dönük. Elini uzatarak çantasından her zamanki buz kıracağını çıkartıyor.

"İkimiz o odada yalnız mı olacağız?" diye sordu Aomame.

Yaşlı kadın başını sallayarak onayladı. "Lider bu bedensel sorununu cemaat içindeki insanların fark etmemesine özen gösteriyor. Bu yüzden orada kimse olmayacaktır. İkiniz yalnız kalacaksınız."

“Benim adımı ve çalıştığım yeri şu an biliyorlar mı?”

“Karşımızdakiler de çok temkinli insanlar. Önceden senin özgeçmişini titizlikle incelemişlerdir. Fakat sorun çıkmamış olsa gerek. Dün arayıp senin, Tokyo merkezinde, adamın konaklayacağı otele gideceğin konusunda haber verdiler. Zaman belli olduğunda tekrar haber vereceklermiş.”

“Buraya girip çıkmam dolayısıyla sizinle bağımın olduğundan kuşkulanmazlar mı?”

“Ben senin çalıştığın spor kulübünün üyesiyim ve senden evimde özel ders alıyorum yalnızca. Benimle senin aranda bundan daha fazla bir bağ olabileceğini düşünmeleri için bir neden yok.”

Aomame başını sallayarak onayladı.

Madam sözlerini sürdürdü. “Bu Lider denen adam cemaat arazisi dışına çıktığında yanında sürekli iki koruma oluyor. İkisi de müritlerden, karatede kuşak sahibiler. Silah taşıyıp taşımadıklarını bilemiyorum, ama işlerinde oldukça iyiler. Günlük antrenmanlarını da eksik etmiyorlar. Fakat Tamaru’ya bakılırsa neticede amatörler.”

“Tamaru’dan farklı olarak.”

“Evet, Tamaru’dan farklı olarak. Tamaru Özel Savunma Kuvvetleri’nin harekât birimi üyesiydi. Amacın gerçekleştirilmesi için, tereddüt etmeden, anında eyleme geçme gerekliliğini özümsemiş bir adam. Karşısındaki kim olursa olsun bir an bile düşünmez. Amatörler düşünür. Özellikle karşısındaki genç bir kadın olduğunda.”

Yaşlı kadın başını geriye doğru atarak koltuğun arkalığına yasladı ve derince iç geçirdi. Sonra oturuşunu bir kez daha düzelterek dosdoğru Aomame’nin yüzüne baktı.

“Bu iki koruma, sen Lider’le ilgilenirken otelin süitindeki diğer odada bekliyor olacaklar. Sonra sen Lider’le bir saat kadar baş başa kalacaksın. Şu an için belirlediğimiz plan bu. Yine de orada gerçekte neler olacağını kimse bilemez. Durumlar değişebilir de. Lider kendi programını son ana kadar açık etmemeye özen gösteren bir adam.”

“Kaç yaşlarında?”

“Muhtemelen ellili yaşlarının ortasında. İriyarı bir adam olduğunu duyduk. Daha fazlasını maalesef henüz bilemiyoruz.”

Tamaru giriş kapısında bekliyordu. Aomame evinin yedek anahtarını, ehliyetini, pasaportunu ve sağlık sigortası belgesini verdi. Tamaru içeriye geçerek bunların bir kopyasını aldı. Kopyaların eksiksiz olduğundan emin olunca orijinallerini Aomame’ye geri verdi. Sonra da giriş kapısının yanındaki odasına götürdü Aomame’yi. Süssüz, dar, kare şekilli bir odaydı. Âdet yerini bulsun diye konmuş gibi görünen, bahçeye bakan küçük bir penceresi vardı. Duvara monte edilmiş klimadan hafif bir uğultu geliyordu. Tamaru Aomame’yi küçük bir ahşap sandalyeye oturtup kendisi de masanın önündeki sandalyeye yerleşti. Dört ekran duvara yan yana monte edilmişti. Gerektiğinde kameraların açısı değiştirilecek şekilde ayarlanmışlardı. Aynı sayıda video kayıt cihazı da vardı ve kameraların yakaladığı görüntüler kaydediliyordu. Ekrana bahçe duvarlarının dış görüntüsü yansıyordu. En sağdaki, kadınların kaldığı sığınma evinin ana kapısının görüntüsüydü. Yeni köpek de görülebiliyordu. Köpek yere yüzükoyun yatmış, dinleniyordu. Önceki köpekten biraz küçüktü.

“Köpeğin nasıl öldüğü kayıtlarda yoktu” dedi Tamaru, Aomame’nin soracağı soruyu önceden

kestirmiş gibi. "O sırada köpek bağlıydı. Köpeğin kendi bağını çözebilmesine imkân olmadığına göre birileri çözmüş olmalı."

"Yanına yaklaştıklarında köpeğin havlamayacağı birileri."

"Öyle görünüyor."

"Tuhaf."

Tamaru başını sallayarak onayladı. Fakat hiçbir şey söylemedi. O sırada neler olmuş olabileceğine dair olasılıkları şimdiye kadar uzun uzun düşünmüş olmalıydı. Şimdi tutup da bir başkasına anlatabileceği hiçbir şey yoktu herhalde. Sonra Tamaru elini uzatıp yan taraftaki vitrinli dolabın çekmecesini açarak siyah naylon bir çanta çıkarttı. Çantanın içinde rengi solmuş mavi bir banyo havlusu vardı. Havluyu açınca içinden siyah ışıltılar saçan metal alet çıktı. Küçük bir otomatik tabancaydı. Tamaru hiçbir şey söylemeden tabancayı Aomame'ye uzattı. Aomame sessizce silahı aldı. Sonra ağırlığını eliyle tarttı. Göründüğünden çok daha hafifti. Böylesine hafif bir şey insanı ölüme götürebiliyordu işte.

"Sen şu an iki önemli hata yaptın. Neler olduğunu biliyor musun?" dedi Tamaru.

Aomame yaptığı hareketleri aklından geçirdiyse de nerede hata yaptığını anlayamadı. Uzatılan tabancayı almıştı yalnızca. "Bilmiyorum" dedi.

Tamaru hataların ne olduğunu söyledi. "Birincisi, silahı alırken içinde mermi olup olmadığını, eğer varsa silahın emniyet kilidinin kapalı olup olmadığını tespit etmemiş olman. Bir diğeri, aldıktan sonra bir anlığına da olsa namlusunu bana doğrultmuş olman. İkisi de asla yapmaman gereken şeyler. Bir de ateş etmeye kararlı değilsen parmağını tetiğin üzerine koymazsan daha iyi olur."

"Tamam, bundan sonra dikkat ederim."

"Acil durumlar dışında silahın bakımını yaparken, alıp verirken, taşırken, içinde tek bir mermi bile olmadığından emin olman gerekir. Dahası, silahı gördüğünde aksinden emin olana kadar dolu olduğunu farz etmelisin. Silah, bir insanı öldürme, yaralama amacıyla üretilir. Ne kadar dikkat edersen o kadar iyi olur. Bu dediklerimi duyup biraz aşırı temkinli olduğumu söyleyenler, dalga geçenler olabilir. Fakat gerçek hayatta saçma kazalar meydana gelebilir. Bu yüzden insanlar ölebilir. Büyük yaralar alabilir ve bunları yaşayanların çoğu da temkinli insanlara gülenler arasından çıkar."

Tamaru ceketinin cebinden polyester bir torba çıkarttı. İçinde yedi adet yeni mermi vardı. Mermileri masanın üzerine koydu. "Gördüğün gibi şu an içinde mermi yoktu. Şarjör takılı, ama içi boş. Namlu ağzında da mermi yok."

Aomame başını sallayarak onayladı.

"Bu benim sana özel hediyem. Yalnız kullanmayacak olursan aynı şekilde geri vermeni istiyorum."

"Elbette" dedi Aomame, kuru bir ses tonuyla. "Fakat ele geçirmek için para harcamış olmalısın."

"Böyle şeyleri dert etme" dedi Tamaru. "Dert etmen gereken başka şeyler var. İşin o kısımlarını konuşalım. Hiç tabanca kullanma deneyimin oldu mu?"

Aomame başını iki yana salladı. "Bir kez bile olmadı."

"Aslında revolver kullanmak, otomatik tabanca kullanmaktan daha kolaydır. Hele de amatör biri kullanacaksa. Mekanizması basittir. Kullanması kolay öğrenilir, hata payı da azdır. Fakat kapasitesi

biraz yüksek revolverler yer kaplar, taşıması kolay değildir. Bu yüzden otomatik daha iyi olur. Heckler&Koch'un HK4 modeli. Alman malı, boşken ağırlığı 480 gram. Küçük ve hafiftir, ama kısa dokuz milimetrelik mermilerin etki gücü yüksektir. Bir de geri tepmesi azdır. Uzun mesafede isabet etme oranının yüksek olması beklenemez, ama senin düşündüğün kullanma amacına uygun. Heckler&Koch savaş sonrasında kurulan bir silah şirketi, ama bu HK4 savaş öncesinden beri kullanılan Mauser HSc modeli temel alınarak geliştirildi. 1968'den beri üretimi devam ediyor. Şu anda da kullanılıyor. Bu yüzden güvenilirdir. Yeni değil, ama işi bilen biri tarafından kullanılmış olsa gerek, çok bakımlı. Tabanca, araba gibidir, yepyeni olmasındansa bakımlı bir ikinci el olması daha güvenlidir."

Tamaru tabancayı Aomame'den geri alıp, nasıl kullanacağını tekrar etti. Emniyet mandalının açılıp kapanmasını, kilidin açılarak şarjörün çıkartılmasını, sonra tekrar takılmasını.

"Şarjörü çıkartırken mutlaka emniyet mandalı kapalı olsun. Kilidi açıp şarjörü çıkartınca sürgüyü geriye çek. Fişek yatağındaki mermiyi çıkart. Şu an içinde mermi yok gerçi. Sonra sürgü açık kalacaktır. Bu şekilde tetiği çekersin. Bunun üzerine sürgü kapanır. O an horoz yukarda kalır. Bir kez daha tetiği çekince horoz yerine iner, sonra yeni şarjörü takarsın."

Tamaru o bir dizi hareketi, el çabukluğuyla yaparak gösterdi. Sonra bir kez daha, bu kez yavaşça, her bir hareketi Aomame'nin anlayabileceği şekilde tekrarladı. Aomame, büyük bir dikkatle izliyordu.

"Şimdi de sen yap bakalım."

Aomame dikkatle şarjörü çıkarttı, sürgüyü çekip, fişek yatağını boşaltarak horozu indirdi. Bir kez daha şarjör taktı.

"İşte böyle" dedi Tamaru. Sonra tabancayı Aomame'den aldı, şarjörü çıkartıp, yedi mermiyi özenli hareketlerle yerleştirerek şakırtıyla tabancaya soktu. Sürgüyü çekip fişek yatağına mermi sürdü. Sonra tabancanın sol tarafındaki mandalı düşürerek emniyet mandalını taktı.

"Şimdi az önce yaptıklarını tekrar yap. Bu kez gerçek mermi var içinde. Bir tanesi de namluda. Emniyet mandalı kapalı, ama yine de namluyu bir insana doğrultmaman gerektiğini hatırlatırım" dedi Tamaru.

Aomame dolu silahı aldığında ağırlığının arttığını fark etti. Az önceki kadar hafif değildi. Artık ölüm kendini daha gerçek biçimde hissettiriyordu. Bu, insan öldürmek için özenle yapılmış bir aletti. Koltukaltlarından ter boşandı.

Aomame tabancanın emniyet mandalının indirilmiş olup olmadığını bir kez daha kontrol etti, kilidini açarak şarjörü çıkartıp masanın üzerine koydu. Sonra sürgüyü geri çekip fişek yatağındaki mermiyi dışarı fırlattı. Mermi tok bir takırtı çıkartarak ahşap zemine düştü. Tetiği çekerek açık horozu düşürdü. Sonra titreyen ellerle ayağının dibindeki mermiyi aldı. Boğazı kurumuştu. Nefes aldıkça yanma hissediyordu.

"Başlangıç için fena değil" dedi Tamaru, yere düşen dokuz milimetrelik mermiyi tekrar şarjöre yerleştirirken. "Fakat daha çok çalışmalısın. Elin titriyor. Bu şarjör çıkartma hareketini her gün defalarca tekrarlayıp, silahın temasına iyice alışmalısın. Az önce benim gösterdiğim kadar hızlı, otomatik hareketlerle yapabilmelisin. Karanlıkta bile hiç sorunsuz yapabilecek şekilde. Senin durumunda şarjör değiştirmen gerekmeyecek, ama bu hareketler tabanca kullanan insan için en temel şeylerdir. Gözün kapalı yapabilmelisin."

“Atış talimine gerek yok mu?”

“Bununla birini vuracak değilsin. Kendini vurmak için istemiştin. Öyle değil mi?”

Aomame başını sallayarak onayladı.

“Öyleyse atış talimine de gerek yok. Fişek yatağına mermi sürmeyi, emniyet mandalını açmayı, tetiğin ağırlığını öğrensen yeter. Zaten nerede atış talimi yapabilirsin ki?”

Aomame başını iki yana salladı. Aklına öyle bir yer gelmiyordu.

“Bu arada kendini vuracağını söylerken ne şekilde vurmak niyetindesin? Prova yap bakalım.”

Tamaru dolu şarjörü tabancaya yerleştirip, emniyet mandalının kapalı olduğundan emin olduktan sonra Aomame’ye uzattı. “Emniyet mandalı kapalı” dedi Tamaru. Aomame, silahın namlusunu şakağına dayadı. Çeliğin soğuk dokunuşunu hissetti. Tamaru bu harekete bakıp başını yavaşça birkaç kez iki yana salladı.

“Canını sıkmak istemem ama kendini şakağından vurmaktan vazgeç bence. Şakaktan beyni patlatmak, senin sandığından çok daha zordur. Zaten bu durumda elin titriyor olacak. Elinin titremesiyle mermi hedefinden şaşabilir. Kafatasını sıyırır geçer, ölmeyi başaramazsın. Bu durumun senin başına da gelmesini istemezsin herhalde.”

Aomame sessizce başını sallayarak onayladı.

“Hideki Toco savaş bittikten sonra Amerikan ordusu tarafından tutuklanmak üzereyken kendini kalbinden vurmak niyetiyle tabancanın namlusunu göğsüne dayamış, tetiği çekmişti. Ama mermi hedefinden şaşarak karnına gelmiş, ölmemişti. Kaderin cilvesi. Japon ordusunun zirvesine çıkmış bir adam tabancayla kendini vurmayı bile başaramamıştı. Toco, hemen hastaneye taşınmış, Amerikan doktorların yoğun çabalarıyla iyileştirilmiş, yeniden mahkemeye çıkarılarak idam cezasına çarptırılmıştı. Asılarak feci bir şekilde öldü. İnsan için ölüm anı önemlidir. Doğum şeklini seçemezsin, ama ölüm şeklini seçebilirsin.”

Aomame dudaklarını ısırdı.

“En kesin yol namluyu ağzına sokup beyni aşağıdan dağıtmak. İşte böyle.”

Tamaru Aomame’den silahı alıp nasıl yapılacağını gösterdi. Emniyet mandalının kapalı olduğunu biliyordu, ama yine de o görüntü Aomame’yi germişti. Boğazına bir şey takılmış gibi güçbela nefes alıyordu.

“Fakat bunun bile yüzde yüz garanti olduğunu söyleyemem. Ölmeyi başaramayıp korkunç bir duruma düşen bir adamı ben şahsen biliyorum. Özel Savunma Kuvvetleri’nde beraberdik. Tüfeğin namlusunu ağzına sokup, tetiğin üzerinden kaşık geçirerek bu kaşığa başparmaklarıyla basmıştı. Fakat anlaşılan tüfek biraz yerinden oynamıştı. O an ölememiş, bitkisel hayata girmişti. Bu halde on yıl yaşadı. İnsanın kendi hayatına son vermesi o kadar kolay değildir. Filmlerdeki gibi olmaz. Filmlerde herkes kolayca intihar eder. Hiç acı çekmeden devrilip ölürler, fakat gerçekte öyle değildir. Ölemeyip yatağa bağlı kalan, çişini bile kendi başına yapamadan on yıl geçirmek zorunda kalanlar var.”

Aomame sessizce başını salladı.

Tamaru şarjör ve namludan mermiyi çıkartıp polyester torbanın içine koydu. Sonra tabanca ve

mermileri ayrı ayrı Aomame'ye uzattı. "İçinde mermi yok."

Aomame başını evet anlamında sallayarak mermileri ve tabancayı aldı. Tamaru, "Canını sıkmak istemem. Hayatta kalmayı düşünmen daha akıllıca olur. Hem de daha gerçekçi. Bu benden sana bir tavsiye" dedi.

"Tamam" dedi Aomame kuru bir sesle. Sonra kaba bir inşaat aleti gibi duran Heckler&Koch yapımı HK4'ü eşarbına sararak omuz çantasının dibine yerleştirdi. Mermilerin bulunduğu polyester torbayı da çantasının ayrı bölmesine koydu. Omuz çantası 500 gram kadar ağırlaşmıştı, ama şekli hiç değişmemişti. Ufak tefek bir silahtı ne de olsa.

"Aslında amatörlerin böyle bir şeyi taşımaması gerekir" dedi Tamaru. "Deneyimlerimden yola çıkarak söylüyorum. Fakat sen rahatlıkla yapabilirsin. Senin bana benzeyen yönlerin var. Gerekli olduğunda kuralları kendinden daha önemli görerek hareket edebiliyorsun."

"Herhalde kendim diye bir şey yok da onun için."

Tamaru bununla ilgili bir şey söylemedi.

"Sen Özel Savunma Kuvvetleri'nde miydin?"

"Evet. En zorlu bölükte. Fare, yılan, çekirge bile yedik. Yenilmeyecek şeyler değiller, ama asla lezzetli olduklarını da söyleyemem."

"Ondan sonra ne yaptın?"

"Bir sürü iş. Güvenlik. Çoğunlukla koruma olarak. Fedailik denebilecek işler de yaptım. Ben takım oyununa uygun değilim. Ne yaparsam yapayım hep bireysel takıldım. Kısa bir süre için, çaresiz yeraltı dünyasına karıştığım da oldu. Orada birçok şey gördüm. Sıradan insanların ömürleri boyunca bir kez bile bulaşmayacağı şeyler. Fakat bir şekilde en fecilerine bulaşmamayı başardım. Yanlış yere basmamak için dikkat ediyordum. Bilirsin, çok temkinliyimdir. Yakuza denen tipleri pek sevmem zaten. Bu yüzden daha önce söylediğim gibi özgeçmişim temizdir. Geldiğim son nokta da burası işte." Tamaru işaretparmağıyla bastığı yeri gösterdi. "Ondan sonra yaşamım burada dingin bir hal aldı. Elbette sakin bir yaşamdan başkasını istemem demiyorum, ama şu anki yaşantımı mümkünse yitirmek istemem. İnsanın hoşuna giden bir işyeri bulması kolay değil ne de olsa."

"Elbette" dedi Aomame. "Fakat gerçekten para ödemem gerekmiyor mu?"

Tamaru başını iki yana salladı. "Para istemez. Bu dünyada paradan başka alacaklar borçlar da var. Ben borçlu duruma düşmeyi sevmediğim için elimden geldiği kadar alacaklarımı çoğaltırım."

"Sağ ol" dedi Aomame.

"Binde bir ihtimal, ama polis tabancanın nereden geldiğini sorarsa, benim adımı vermemeni istiyorum. Polis çıkıp gelirse elbette her şeyi reddederim. İşkence etseler bile bir şey öğrenemezler benden. Fakat Madam'ın adı böyle bir işe karışacak olursa, ben kötü duruma düşerim."

"Adını asla vermem."

Tamaru cebinden katlanmış bir kâğıt çıkartarak Aomame'ye uzattı. O kâğıtta bir adamın adı yazılıydı.

"4 Temmuz günü Sendagaya İstasyonu yakınlarındaki Renoir adlı kafede bu adamdan silah ve yedi mermiyi alıp 500 bin yen ödedin. Silah bulmaya çalışıyordun ve adam bunu duymuş, gelip seni

bulmuştu. Bu adam polis tarafından sorgulanacak olursa, her şeyi kolayca kabul edecek. Sonra birkaç yıl hapis yatar. Senin başka bir şey söylemene gerek yok. Silahın hangi yolla sana ulaştığını açığa çıkartabilirse polis itibarını korumuş olur. Sen de silah taşıma kanununu ihlal etmekten kısa bir hapis cezası alırsın belki."

Aomame kâğıtta yazılı adı ezberleyip kâğıt parçasını Tamaru'ya geri verdi. Tamaru kâğıdı yırtıp küçük parçalara ayırdıktan sonra çöp torbasına attı. Sonra tekrar konuşmaya başladı:

"Az önce söylediğim gibi, ben temkinli bir adamımdır. Şimdiye kadar çok az insana güvendim, ama yine de tam olarak değil. Meseleleri, olayların akışına bırakmam. Fakat her şeyden çok istediğim, silaha elini bile sürmeden bana geri getirmen. Böyle yapacak olursan kimse zarar görmez. Kimse ölmeyeceği gibi hiç kimse yaralanmaz, hiç kimse de hapse girmez."

Aomame başını evet anlamında salladı. "Çehov'un kuralını tersine çevir demek mi istiyorsun?"

"Aynen öyle. Çehov mükemmel bir yazardı, ama doğal olarak onun yöntemi tek yol değil. Öyküde karşımıza çıkan tüm tabancaların ateşlenmesi gerekmiyor" dedi Tamaru. Sonra birden aklına gelivermiş gibi yüzünü buruşturdu. "Çok önemli bir şeyi unutuyordum az kalsın. Sana çağrı cihazı vermem lazım."

Masasının çekmecesinden küçük bir cihaz çıkartıp, masanın üzerine koydu. Giysi ya da kemere takılabilen metal bir kıskacı vardı. Tamaru telefonun ahizesini kaldırıp üç haneli hızlı arama numarasını tuşladı. Üç kez çaldırdıktan sonra çağrı cihazı aralıksız olarak ötmeye başladı. Tamaru sesini sonuna kadar açtıktan sonra düğmesine basıp kapattı. Gözlerini kısarak baktı, çağrıyı gönderen telefon numarasının ekranda çıktığından emin oldu ve cihazı Aomame'ye verdi.

"Mümkün olduğunca üzerinde taşı" dedi Tamaru. "En azından cihazdan uzaklaşmamaya çalış. Alarm çalacak olursa benden çağrı gelmiş demektir. Mutlaka da önemlidir. Havadan sudan konuşmak için çaldırmam. Ekranda görünen telefon numarasına hemen telefon etmeni istiyorum. Mutlaka umumi telefonlardan. Sonra bir şey daha. Bir eşyan varsa Şincuku İstasyonu'nda emanet dolabına bırakman iyi olur."

"Şincuku İstasyonu" diye tekrarladı Aomame.

"Söylememe gerek yok, ama olabildiğince hafif tut."

"Elbette" dedi Aomame.

Aomame apartman dairesine dönünce pencerenin perdelerini sımsıkı kapatarak omuz çantasından Heckler&Koch HK4'ü ve mermileri çıkarttı. Sonra yemek masasının başına geçerek boş şarjörü defalarca çıkarıp taktı. Her tekrarladığında hızı artıyordu. Hareketlerinde bir ritim oluşmaya başlamış, elinin titremesi de durmuştu. Sonra silahı kullanılmış bir tişörte sararak ayakkabı kutusuna koyup sakladı. Kutuyu da elbise dolabının dibine sokuşturdu. Gerçek mermilerin bulunduğu polyester torbayı, askıdaki yağmurluğunun iç cebine yerleştirdi. Boğazı müthiş kurumuştu. Buzdolabından soğuk buğday çayı çıkartarak üç bardak içti. Omuz kasları, yaşadığı gerilim yüzünden kasılmış, koltukaltlarından her zamankinden farklı bir ter kokusu gelmeye başlamıştı. Kendisinin bir tabancaya sahip olduğunu düşünmek bile dünyaya bakış şeklini biraz farklılaştırmıştı. Çevresindeki manzarada alışık olmadığı tuhaf renkler ortaya çıkmaya başlamış gibiydi.

Giysilerini çıkartıp, sıcak bir duş alarak o kötü ter kokusundan kurtuldu. *Tüm tabancaların*

ateşlenmesi gerekmez. Aomame duş alırken, bu cümleyi defalarca kendi kendine tekrarladı. Tabanca sadece bir alettir, o kadar. Dahası benim yaşadığım yer öykü dünyası değil, düzensizlikler ve düş kırıklıklarıyla dolu gerçeklik dünyası.

Sonraki iki hafta hiçbir şey olmadan geçti. Aomame her zamanki gibi spor kulübündeki işine gitti. Dövüş sporları ve esneme hareketlerini öğretti. Yaşam tarzını değiştirmemesi gerekiyordu. Yaşlı kadının söylediklerine elinden geldiğince uymaya çalışıyordu. Evine dönüp tek başına akşam yemeğini yedi, pencerenin perdesini sıkıca kapatıp, mutfak masasında Heckler&Koch HK4'le talim yaptı. Aletin ağırlığı, sertliği, makine yağı kokusu, sonra vahşi sessizliği gitgide Aomame'nin vücudunun bir parçası olmaya başlamıştı.

Eşarpla gözlerini kapatarak talim yaptığı da oluyordu. Hiçbir şey görmese de hızla şarjörü çıkartıp takarak emniyet mandalını açıyor, sürgüyü çekebiliyordu. Bu hareketlerin her birinden çıkan net ve ritmik sesler, kulağında hoş tınılar bırakıyordu. Karanlıkta elindeki aletin gerçekten çıkarttığı seslerle kendi algıladığı sesler arasındaki fark gitgide belirsizleşmişti. Kendi varlığı ve hareketleriyle bu sesler arasındaki sınır çizgisi gitgide silikleşmiş, sonra yok olmuştu. Her gün mutlaka bir kez lavabodaki aynanın karşısına geçip, fişek haznesine mermi sürdüğü namluyu ağzına sokuyordu. Dişlerinin ucunda metalin sertliğini hissederek, tetiği çektiği anı hayalinde canlandırıyordu. Bu kadarcık bir hareketle yaşamı sona erecekti. Bir sonraki an artık bu dünyadan silinmiş olacaktı. Aomame aynadaki kendisiyle konuşuyordu. Dikkat etmesi gereken noktalar. Eli titrememeliydi. Geri tepmeyi sağlam bir şekille karşılamalıydı. Korkmamalıydı. Her şeyden önce tereddüt etmemeliydi.

Yapmak istesem şu an bile yapabilirim düşüncesi geçti aklından Aomame'nin. *Parmağımı yalnızca bir santim geriye doğru çekmem yeter. Kolay iş.* Bunu yapmayı da sık sık düşünüyordu. Fakat sonra kendini toparlayarak tabancayı ağzından çıkartıyor, tetiği eski yerine getiriyor, emniyet mandalını kapatarak lavabonun rafına koyuyordu. Diş macunu tüpü ve saç fırçasının arasına. *Hayır, henüz erken. Ondan önce yapmam gereken bir iş var.*

Aomame, Tamaru'nun söylediği gibi çağrı cihazını sürekli belinde taşıyordu. Yatarken alarmlı saatin yanına koyuyordu. Cihaz ne zaman çalarsa çalsın yanıt verebilecek şekilde hazırlıklı davranıyordu. Fakat cihaz hiç çalmadı. Bir hafta daha geçti. Ayakkabı kutusundaki tabanca, yağmurluğunun iç cebindeki yedi mermi, sessizliğini koruyan çağrı cihazı, özel imalat buz kıracağı, ince ve sivri ölümcül ucu, seyahat çantasına doldurulmuş eşyalar. Bir de onu bekleyen yeni bir yüz ve yeni bir yaşam. Şincuku İstasyonu'nda, emanet dolabındaki nakit para desteleri. Aomame, tüm bunları düşünerek yaz günlerini geçiriyordu. İnsanlar artık iyice yaz tatili havasına girmiş, çoğu dükkân kepenklerini kapatmış, yollarda dolaşan insanlar azalmıştı. Araba sayısı da azalmış, şehir sessizleşmeye başlamıştı. Arada sırada kendisinin nerede olduğunu anlayamaz hale geliyordu. *Bu, doğru gerçeklik mi acaba?* Bu soruyu kendine sormadan edemiyordu. Fakat eğer gerçeklik bu değilse, gerçekliği başka nerede arayabileceğine dair Aomame'nin bir fikri yoktu. Bu yüzden şimdilik gördüğünü tek gerçeklik olarak kabul etmekten başka çaresi yoktu. Sonra tüm gücünü harcayarak bir şekilde o gerçekliğin üstesinden gelmesi gerekiyordu.

Ölmekten korkmuyorum, dedi Aomame kendi kendine, bir kez daha emin olmak için. *Korktuğum şey gerçeklikten çıkmak, gerçekliğin beni arkasında bırakması.*

Hazırlıkları tamamdı. Zihnen de hazırdı. Tamaru'dan haber geldiği an evden ayrılacak durumdaydı. Fakat o haber gelmiyordu. Takvimdeki tarih, ağustosun sonlarının yaklaştığını gösteriyordu. Bir süre sonra yaz bitecek ve ağustosböcekleri son kez öteceklerdi. Her gün, ona hiç bitmeyecekmiş gibi uzun geliyordu, buna rağmen nasıl olmuştu da o bir ay o kadar hızlı geçivermişti acaba?

Aomame spor kulübündeki işinden dönünce, tere batan giysilerini çıkartıp çamaşır sepetine koydu, askılı tişört ve şortla kaldı. Öğleden sonra şiddetli bir yaz yağmuru yağmıştı. Gökyüzü iyice kararmış, çakıl büyüklüğündeki iri yağmur damlaları gürültüyle caddelere düşmüş, durmaksızın şimşekler çakmıştı. Yaz yağmuru geçtikten sonra geriye ıslak yollar kalmıştı. Güneş yeniden çıkıp da, o ıslaklığı hızla buharlaştırınca, şehir bir serap gibi buğuyla kaplanmıştı. Akşamüstü tekrar bulutlar çıkarak gökyüzünü kalın bir örtüyle kaplamıştı. Ay görünmüyordu.

Akşam yemeğini hazırlamaya girişmeden önce biraz dinlenmesi gerekiyordu. Bir bardak soğuk buğday çayı içip, önceden haşladığı fasulyeyi yiyerek mutfak masasında gazetenin akşam baskısını açtı. İlk sayfadan itibaren haberleri hızlıca okuyup sayfaları çevirdi. İlgisini çekecek tek bir haber yoktu. Her zamanki akşam baskılarından biriydi. Fakat toplum sayfasını açtığında Ayumi'nin vesikalık fotoğrafı bir anda gözüne çarpıverdi. Aomame nefesini tutarak yüzünü buruşturdu.

Başta buna imkân olmadığını düşündü. Ona çok benzeyen birilerini Ayumi ile karıştırmış olmalıydı. Ayumi'nin bir gazeteye fotoğrafıyla birlikte ve o kadar büyük bir haber olarak çıkmasına imkân yoktu. Tekrar tekrar baktıysa da bir hata yoktu, bu Aomame'nin çok iyi bildiği, genç kadın polisin yüzüydü. Arada sırada birlikte ufak çaplı cinsel şölenler yaşadığı ortağı. O fotoğrafta Ayumi hafifçe gülümsüyor gibiydi. Bir yorum yapmak gerekirse yapay bir gülümsemeydi bu. Gerçek Ayumi, çok daha doğal, net bir şekilde gülümser, gülümsemesi tüm yüzüne yayılırdı. Bu, resmi bir albüme konmak üzere çekilmiş fotoğraflardan biriydi herhalde. O rahatsız haline bakılırsa, bir şeyler huzurunu kaçırmış gibiydi.

Aomame haberi okumak istemiyordu. Fotoğrafın yanındaki büyük manşeti okuyunca neler olduğunu tahmin etmişti de o yüzden. Fakat okumamasına imkân yoktu. Bu, gerçekti işte. Ne yaparsa yapsın, bu gerçeği görmezden gelemezdi. Aomame derin bir nefes aldıktan sonra resmin altındaki cümleyi okudu. Ayumi Nakano, yaş 26, bekâr, adresi Tokyo Şincuku.

Ayumi Şibuya'daki bir otel odasında ropdöşambr kuşağıyla boğularak öldürülmüştü. Çırılçıplaktı. Ellerine kelepçe takılmış, yatağın başına bağlanmıştı. Ses çıkartmaması için ağzına bir giysi tıkıştırılmıştı. Otel çalışanları öğleden önce odayı kontrol için yukarı çıktıklarında cesedi bulmuşlardı. Önceki gece 11'de bir adamla birlikte otel odasına girmiş, adam sabaha karşı tek başına çıkmıştı. Konaklama ücreti önceden ödenmişti. Bu büyük şehirde hiç de nadir görülen bir olay değildi. Büyük şehirde çok farklı insanlar bir arada yaşar, bu kaynaşmadan da bir sıcaklık oluşur. Arada sırada bu sıcaklık, şiddete dönüşebilir. Gazeteler bu türden olaylarla doludur. Fakat bu haberde sıradan olmayan bir yan da vardı. Mağdur kadın, Emniyet Müdürlüğü'nde çalışan bir kadın polisti ve seks oyunu için kullanıldığı sanılan kelepçeler de Emniyet demirbaşı olarak zimmetli kelepçelerdi. Erotik ürün dükkânlarında satılan oyuncaklardan değildi. Doğal olarak bu, insanların dikkatini çeken bir haberdi.

Tengo

Öyle bir şeyi ümit etmesem
belki daha iyi olur

O şimdi nerede ve ne yapıyor acaba? Hâlâ Şahitler müritliğine devam mı ediyor?

Öyle olmasa keşke, dedi Tengo içinden. Elbette kişi inanıp inanmamakta özgürdü. Tengo kendisi de laf söyleyebilecek konumda değildi. Fakat Tengo'nun aklında kaldığı kadarıyla, Şahitler müridi olması çocukluk çağlarında kızın hiç de keyif aldığı bir şey gibi görünmüyordu.

Öğrencilik yıllarında bir içki dükkânının deposunda yarızamanlı çalışmıştı. Ödenen ücret fena değildi, ama ağır eşya taşımayı gerektiren çetin bir işti. Gün bitince, en önemli özelliklerinden biri vücudunun sağlamlığı olan Tengo'nun bile tüm eklemleri ağrıyordu. Orada tesadüfen ikinci jenerasyon Şahitlerden iki genç de çalışıyordu. Görgülü, sıcak tiplerdi. Tengo ile aynı yaştaydılar. İş yapma konusunda da ciddiydiler. Tembellik etmiyor, yakınmadan çalışıyorlardı. Bir keresinde işten sonra üçü birlikte bir meyhaneye giderek fıçı bira içmişlerdi. İkisi birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlardı, ama birkaç yıl önce özel nedenlerle müritlikten vazgeçmişlerdi, dahası birlikte cemaatten ayrılarak gerçek dünyaya adım atmışlardı. Fakat Tengo'nun gördüğü kadarıyla yeni dünyaya tam olarak alışabilmiş değillerdi. Doğdukları andan itibaren dar ve katı kurallı bir topluluk içerisinde yetişmiş olmaları yüzünden daha geniş bir dünyanın kurallarını anlamaları, kabullenmeleri zorlaşmıştı. Sık sık karar vermeleri gereken konularda kendilerine güvenlerini kaybediyor, sıkıntı yaşıyorlardı. İnancı terk etmiş olmak, bir tür özgürleşme duygusu yaratmakla birlikte, yanlış karar vermiş olma kuşkusunu da üzerlerinden atamıyorlardı. Tengo onlara acımadan edememişti. Egoları daha tam oluşmadan önce, daha henüz küçük bir çocukken o dünyadan ayrılmış olsalar normal topluma ayak uydurma şansları belki olabilirdi. Fakat o şansı bir kez kaçırınca, sonrasında Şahitler topluluğunda o değer yargılarına ayak uydurarak yaşamaktan başka çareleri kalmamıştı. Bir diğer olasılık ise azımsanamayacak fedakârlıklar yaparak, kendi güçleriyle yaşam alışkanlıklarını ve bilinçlerini yeniden yaratmaktı. Tengo o ikisiyle konuşurken o kızı anımsamıştı. Bir de o kızın aynı sıkıntıları yaşamamış olmasını dilemişti içinden.

O kız nihayet elini bırakıp bir kez bile dönüp arkasına bakmadan hızlı adımlarla sınıftan çıkıp gittikten sonra Tengo orada kalakalmış, bir süre hiçbir şey yapamamıştı. Kız onun elini sımsıkı tutmuştu. Sol elinde kızın parmaklarının dokunuşu tüm canlılığıyla varlığını koruyordu ve bu dokunuşun verdiği his günlerce geçmemişti. Zaman ilerleyip de doğrudan temasın bıraktığı his zayıflasa bile Tengo'nun yüreğinde mühür gibi bir iz kalmıştı.

Bu olaydan kısa bir süre sonra ilk kez menisi gelmişti. Sertleşen penisinin ucundan çok az bir sıvı akmıştı. Bu, çişten biraz daha yapışkan bir sıvıydı. O hafif, ağrıya yakın sancıyı hissetmişti. Bunun meninin habercisi olduğunu Tengo henüz bilmiyordu. Öyle bir şeyi o ana kadar hiç görmediğinden huzursuz olmuştu. Vücudunda hafife alınmayacak bir şeylerin oluşmaya başladığını düşünmüştü. Fakat babasına danışamazdı, sınıf arkadaşlarına da soramazdı. Geceleyin rüya görüp de uyanınca (nasıl bir rüya olduğunu anımsayamıyordu) iç çamaşırları hafiften ıslanmıştı. *Sanki o kızın elimi tutması yoluyla vücudumdan bir şeyler çekip çıkarılmış gibi* diye düşünmüştü Tengo. Sonrasında o kızla asla temas etmemişlerdi. Aomame sınıfta o güne kadar hep olduğu gibi yalnızlığını korumuş, hiç kimseyle konuşmaksızın okul yemekleri öncesinde, düz ve berrak sesiyle her zamanki tuhaf duasını etmişti. Bir yerlerde Tengo ile karşılaşsa bile, sanki hiçbir şey olmamış gibi yüzünün ifadesinde herhangi bir değişiklik olmamıştı. Tengo'yu sanki hiç görmüyormuş gibiydi.

Fakat Tengo fırsat bulduğunda, çevredekilerin farkına varmayacakları şekilde, gizli gizli ve dikkatlice Aomame'yi gözlemlemeye başlamıştı. İyice bakıldığında yüz hatları düzgün bir kızdı. En azından sempati duyulabilecek bir yüzü vardı. Vücudu ince uzundu, hep rengi solmuş, bedenine uymayan giysiler giyiyordu. Spor kıyafetleri giydiğinde henüz göğüslerinin çıkmaya başlamadığı anlaşılabiliyordu. Yüzü ifadesizdi. Neredeyse hiç konuşmaz, gözleri sürekli uzaklara dalmış gibi olurdu. Gözbebeklerinde canlılık hissedilmezdi. Bu, Tengo'ya çok tuhaf geliyordu. O gün dosdoğru Tengo'nun gözlerine baktığında gözleri nasıl da pırıltılarla doluydu halbuki.

Elini tuttuktan sonra o sıska kızın içinde sıradan insanların çok ötesinde muazzam bir gücün gizli olduğunu Tengo anlamıştı. Elini sıkarkenki gücü bile dikkat çekiciydi, ama gücü bununla sınırlı değildi. Ruhsal gücünün çok daha fazla olduğu belliydi. Kız normalde bu gücünü başka öğrencilerin fark edemeyeceği bir yere gizlice saklamış gibiydi. Derslerde öğretmenler söz verse bile gerçekten gerekli olan kadar konuşuyor (bazen bu kadarını bile söylemiyordu), ama sınav sonuçları açıklandığında notları hiç de fena değildi. Eğer istese çok daha iyi sonuçlar alabileceğini Tengo tahmin edebiliyordu. İnsanların dikkatini çekmemek için mahsus eksik yanıtlar yazıyordu. Bu, onun durumundaki bir çocuğun, alacağı yaraları minimum düzeyde tutarak yaşamını sürdürmek için geliştirdiği bir erdemdi belki de. Mümkün olduğunca vücudunu görünmez kılmak. Mümkün olduğunca saydam hale gelmek.

Kız, son derece sıradan bir kız olsa ve rahatlıkla konuşabilse ne kadar iyi olurdu, demişti Tengo içinden. Öyle olsaydı ikisi samimi arkadaş olabilirlerdi belki de. On yaşında bir çocuk ile bir kızın samimi olması, ne şekilde olursa olsun basit bir şey değildir. Hayır, belki de dünyadaki en zor işlerden biridir. Fakat arada sırada bir fırsatını bulup samimi diyaloglar kurabilmek mümkün olmalıydı. Fakat o fırsat bir türlü ortaya çıkmadı. Kız, normal bir konumda değildi. Sınıfın içinde yalnız kalıyor, hiç kimse onu dikkate almıyor, böylece o da sessizliğini koruyabiliyordu. Tengo da koşulları zorlayarak o durumdaki Aomame ile gerçek bir ilişki kurmak yerine, hayalinde ve zihninde gizlice onunla birlikte olmayı tercih etmişti.

On yaşındaki Tengo seks hakkında net bir hayal gücüne sahip değildi. Onun kızdan bekleyebileceği, mümkün olursa eğer, bir kez daha elini sıkmasıydı yalnızca. İkisi baş başayken, başka hiç kimsenin olmadığı bir yerde, elini sımsıkı tutmasını istiyordu. Sonra ne olursa olsun fark etmezdi. Kızın kendisi hakkında bir şeyler anlatmasını, on yaşındaki bir kızın kısık sesle anlatacağı sırları dinlemek isterdi. Tengo, onun söylediklerini anlamaya çalışırdı herhalde. Sonra bir şeyler başlardı mutlaka. O bir şeylerin ne olabileceği hakkında Tengo'nun henüz hiçbir fikri yoktu.

Nisan gelip de beşinci sınıfa başlayınca[*] Tengo ve kız ayrı sınıflara düşmüşlerdi. İkisi arada sırada okulun koridorunda karşılaşıyor, otobüs durağında yan yana geliyorlardı. Fakat kız istifini bozmaksızın Tengo'nun orada olup olmadığıyla hiç ilgilenmiyormuş gibi davranıyordu. En azından Tengo öyle düşünüyordu. Kız, Tengo yanı başında olsa da kirpiklerini bile kırpmıyordu. Bakışlarını ondan başka yöne de çevirmiyordu. Gözbebekleri her zamanki gibi, derinliğini ve ışıltısını kaybetmiş gibiydi. *O gün sınıfta olanlar neydi acaba?* diyordu Tengo kendi kendine. Arada sırada bunun belki de rüyada yaşadığı bir şey olduğu hissine kapılıyordu. Gerçekte olmamış bir şeymiş gibi. Öte yandan, Aomame'nin sıra dışı gücünü hâlâ belirgin bir şekilde elinde hissetmeye devam ediyordu. Tengo için bu dünya fazlasıyla gizemlerle doluydu.

Sonra, bir gün Aomame adlı kızın artık okula gelmediğinin farkına vardı. Başka bir okula geçmişti,

ama meselenin ayrıntısı bilinmiyordu. Kızın nereye taşındığını hiç kimse bilmiyordu. Okulda, onun ortadan kaybolmasıyla yüreğinde bir sarsıntı hisseden tek kişi de Tengo'ydu muhtemelen. Ondan sonra uzunca bir süre kendi yaptıklarından pişmanlık duydu. Daha net söylemek gerekirse, yaptığı değil yapmadığı şeyler için pişman oldu. O kızın karşısına geçerek söylemesi gereken şeyleri şimdi bile anımsayabiliyordu. Onunla konuşması gereken şeyleri, Tengo içinde kesin olarak biliyordu. Yine sonrasında düşündüğünde, kızı bir yerlerde durdurup konuşmak o kadar zor bir şey de değildi. Ustaca bir bahane yaratması, cesaretini birazcık toplaması yeterli olurdu. Fakat Tengo bunu yapamamıştı. Sonra da o şansını ebediyete kadar kaybetmişti.

İlkokuldan mezun olup devlet ortaokuluna geçtikten sonra da, Aomame sık sık Tengo'nun aklına düşüyordu. Daha sık ereksiyon olmaya başlamış, arada sırada Aomame'yi düşünerek mastürbasyon yapar hale gelmişti. Her zaman sol elini kullanıyordu. Aomame'nin temasını hâlâ hissedebildiği sol elini. Belleğindeki Aomame sıska, henüz göğüsleri çıkmamış bir kızdı. Fakat Tengo onun spor kıyafetleri içerisindeki halini hayalinde canlandırarak boşalabiliyordu.

Liseye başladığında arada sırada, kendisiyle aynı yaştaki kızlarla çıkmaya başlamıştı. Kızlar yeni yeni belirginleşen memelerinin şeklinin giysilerin üzerinden belli olmasına özen gösteriyorlardı. Onları böyle görünce Tengo'nun nefesi kesiliyordu. Fakat buna rağmen, uyumadan önce Aomame'nin kabarıklığı belli bile olmayan düz göğüslerini hayal ediyor, sol elini kullanarak kendisiyle oynuyordu. Sonra her seferinde derin bir suçluluk duygusu hissediyordu. Kendisinde bir şekilde yanlış, çarpık bir şeyler olduğunu düşünüyordu Tengo.

Üniversiteye girdiği sıralardan itibaren artık Aomame'yi eskiden olduğu kadar sık aklına getirmemeye başlamıştı. Kadınların çıplaklığıyla tanışması, gerçekten cinsel ilişkiye girmesi bunun başlıca nedeniydi. Bedensel olarak artık yetişkin bir erkekti ve doğal olarak spor kıyafetleri içerisindeki sıska, on yaşındaki bir kızın görüntüsü onun arzularının hedefi olmaktan bir parça uzaklaşmıştı.

Fakat Tengo ilkokuldaki sınıfta Aomame'nin elini tuttuğu andaki gibi şiddetli bir yürek sarsıntısını o günden sonra bir daha hiç yaşamamıştı. Üniversite çağlarında da, üniversiteyi bitirdikten sonra da karşılaştığı kadınlardan bir teki bile Tengo'nun yüreğinde o kızın bıraktığı gibi bir iz, bir his bırakamamıştı.

Tengo, gerçekten aradığı şeyi bu kadınlarda bir türlü bulamamıştı. Aralarında güzel kadınlar da vardı. Sıcakkanlı kadınlar da. Onu önemseyenler de. Fakat nihayetinde göz alıcı renkleri olan kanatlarıyla bir dala konan kuşların sonra tekrar uçup gitmesi gibi, kadınlar yanına yaklaşıyor, sonra çekip gidiveriyordu. Kadınlar Tengo'yu tatmin edemiyor, Tengo da kadınları tatmin edemiyordu.

Otuz yaşına girmek üzere olduğu şu günlerde bile Tengo, hiçbir şey yapmadan dalgın dalgın oturduğu anlarda, nasıl olduğunu anlamadan bu on yaşındaki kızın görüntüsünün gözlerinin önünde canlandığını fark ediyor ve şaşırıyordu. Kız dersten sonra yaptığı gibi elini sımsıkı tutarak duru gözleriyle ona bakıyordu. Bazen üzerindeki spor kıyafetleri zayıf vücudunu sarmış oluyordu. Hatta bir pazar sabahı annesinin peşi sıra İçikava çarşısında yürüyordu. Dudakları her zaman sımsıkı kapalı, gözleri bilinmez bir yerlere bakıyordu.

Yüreğim o kızdan uzaklaşmayı bir türlü başaramıyor, diye düşünüyordu Tengo, böyle anlarda. Dahası, okul koridorunda ona seslenmediği için hâlâ pişmandı. *Eğer cesaretimi toplayıp*

konuşabilmiş olsam, yaşantım şu andakinden çok daha farklı olurdu belki.

Tengo'un o gün Aomame'yi hatırlamasının nedeni, süpermarketten fasulye almış olmasıydı. Tengo fasulye seçerken tamamen kendiliğinden Aomame aklına gelmişti. Elinde bir tutam fasulye, farkında bile olmadan, gündüz gözüyle rüyaya dalmış gibi kalakalmıştı. Bu halin ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. "Kusura bakmayın" diyen bir kadın sesiyle kendine geldi. İri cüssesi yüzünden sebze reyonunun önü kapanmıştı.

Tengo düşünmeyi bırakarak kadından özür dileyip, elindeki fasulyeleri sepetine koydu, aldığı diğer ürünlerle birlikte kasaya götürdü. Karides, süt, soya fasulyesi ezmesi, marul ve kraker almıştı. Sonra, o yakınlarda oturan ev kadınlarının arasına karışarak kasa sırasının gelmesini bekledi. Tam da akşamüzerinin kalabalık saatleriydi. Kasa görevlisi de acemi olunca uzun bir kuyruk oluşmuştu, ama Tengo pek umursamadı.

Eğer o kasa kuyruğunda Aomame olsa, onun Aomame olduğunu bir bakışta anlayabilir miydi acaba? Ne de olsa, yirmi yıldır karşılaşmamışlardı. İkisinin de birbirini tanıma olasılığı oldukça düşüktü. Hatta sokaklarda yürürken biriyle karşılaşıp, sakın o olmasın diye aklından geçirse bile, seslenmeyi başarabilir miydi acaba? Bunu yapacağından da pek emin değildi. O anı değerlendiremeyip hiçbir şey yapamadan öylece yanından geçip gidebilirdi. Sonra yine derin bir pişmanlık duyardı. Neden orada durup konuşmadım onunla, diye.

Tengo, sende eksik olan şey hırs ve girişkenlik, derdi Komatsu sık sık. Gerçekten de haklı olabilirdi. Sıkıntı yaşadığında, *neyse kalsın* diyerek hemen vazgeçerdi. Tengo'nun karakteri böyleydi.

Fakat eğer binde bir olasılıkla bir yerlerde karşı karşıya gelirsek ve şans eseri birbirimizi tanırsak, herhalde onun karşısında her şeyi doğrudan, süslemeden, gizlemeye kalkmadan olduğu gibi anlatırım. Yakınlarda bir kafeye girip (elbette onun zamanı varsa ve benim davetimi kabul ederse) karşılıklı oturup bir şeyler içerken.

Tengo'nun Aomame'nin karşısına geçtiğinde anlatmak istediği çok şey vardı. *İlkokuldaki sınıfta elimi tuttuğunu şimdi bile çok iyi anımsıyorum. Daha sonra seninle arkadaş olmak istemiştim. Seni daha iyi tanımak istemiştim. Fakat bir türlü beceremedim. Bunun bir sürü nedeni vardı. Ancak en önemli sorun benim korkaklığımdı. Bunun pişmanlığını hep yaşadım. Şimdi bile bu pişmanlığı içimde taşıyorum. Sık sık aklıma geliyorsun.* Onu hayal ederek mastürbasyon yaptığını elbette söylemezdi. Bu kadarı dürüstlükten öte bir şey olurdu.

Böyle bir beklenti içine girmemesi, hatta yeniden karşılaşmamaları daha iyi olurdu belki. *Gerçekten karşılaşıp da hayal kırıklığına da uğrayabiliriz*, dedi Tengo kendi kendine. *O şimdi yüzünden yorgunluk akan, sıkıntıdan bunalmış bir ofis çalışanıdır belki de. Tiz sesiyle küçük çocuklarına bağırıp çağıran tatminsiz bir anne haline gelmiş de olabilir. Tek bir ortak konu bile bulamayabiliriz. Elbette bunlar da olası.* Öyle bir durumda Tengo, yüreğinde taşımayı sürdürdüğü çok değerli bir şeyi sonsuza kadar yitirmiş olurdu. Fakat öyle olmayacağına dair bir güven vardı içinde. O on yaşındaki kızın kararlı bakışlarının, güçlü iradesini yansıtan yüzünün zamanın yükü altında kolayca değişmeyeceğine dair bir güven.

Onunla karşılaştırıldığında Tengo nasıldı acaba?

Bu soru aklından geçince Tengo huzursuz olmuştu. Yeniden karşılaştıklarında hayal kırıklığına uğrayan Aomame olamaz mıydı? İlkokuldayken Tengo, herkesin yeteneğini kabul ettiği matematik

dâhisi çocuktu. Derslerin çoğunda zirvedeydi. Yapılıydı, atletikti. Öğretmenler de onu ayrı bir yere koyar, gelecek vaat ettiğini söylerlerdi. Onun gözünde belki de bir kahraman gibiydi. Ancak şimdi sözleşmeli dershane öğretmeniydi ve buna düzenli bir iş bile denemezdi. İş açısından rahattı, tek başına yaşamak onu sıkmıyordu, ama toplumun odağından uzak bir noktadaydı. Dershanede çalışmanın yanı sıra roman yazıyordu, ama henüz yazdıklarının hiçbiri basılmamıştı. Kadın dergilerine gelişigüzel yıldız falları da yazıyordu. Yazdıkları tutuluyordu, ama işin doğrusu hepsi öylesine uydurulmuş safsatalardı. Hakkında konuşabileceği bir dostu ya da sevgilisi yoktu. Kendinden on yaş büyük evli bir kadınla haftada bir kez gizlice buluşmak tek insani ilişkisiydi. Bugüne kadar gurur duyabileceği tek başarısı, hayalet yazar olarak *Pupa Hava'*yı en çok satanlar listesinin zirvesine oturtmak olmuştu, ama kolunu koparsalar bile bunu yaptığını kimseye söyleyemezdi.

Bunları düşünürken, kasiyer Tengo'nun sepetini aldı.

Kucağında kesekâğıdı alışveriş torbasıyla apartman dairesine döndü. Sonra şortunu giyerek buzdolabından teneke bira çıkarttı, bir yandan birasını içerken büyük bir tencerede su kaynattı. Su kaynayana kadar fasulyeleri ayıkladı, usta hareketlerle kesme tahtası üzerinde güzelce tuzladı. Sonra fasulyeleri kaynayan suya boca etti.

Neden bu on yaşındaki sıska kızı bir türlü yüreğimden söküp atamıyorum acaba? diye düşündü Tengo. *Dersten sonra gelip, tek kelime etmeden elimi tutmuştu. Her şey bundan ibaret.* Fakat Aomame sanki o an onun bir parçasını alıp gitmiş gibiydi. Kalbini ya da vücudunun bir başka parçasını. Aldığı şeyin yerine de kendi kalbini ya da vücudunun bir parçasını Tengo'nun içinde bırakmıştı. Kısacık bir sürede böylesine önemli bir alışveriş gerçekleşmişti.

Tengo bolca taze zencefili bıçakla ince ince doğradı. Sonra kereviz sapı ve mantarları uygun büyüklüklerde kesti. Çin maydanozunu da incecik kıydı. Karideslerin kabuğunu soyup musluk suyunda yıkadı. Kâğıt havlu sererek, üzerine, askerleri yan yana dizer gibi karidesleri tek tek güzelce dizdi. Fasulye haşlanınca süzgeçten geçirerek soğumaya bıraktı, sonra büyük bir tavayı kızdırıp beyaz susam yağını içine güzelce yaydı. Doğradığı zencefili kısık ateşte hafifçe kızarttı.

Aomame'yle hemen şimdi karşılaşabilsem keşke, dedi Tengo içinden bir kez daha. *O hayal kırıklığına uğrayacak olsa, hatta ben de biraz hayal kırıklığına uğrasam bile sorun değil*. Tengo yalnızca onu görmek istiyordu. Kızın ondan sonra nasıl bir yaşam sürdüğünü, şimdi nasıl bir yerde olduğunu, onu nelerin sevindirdiğini, nelerin üzdüğünü öğrenmek. Yalnızca bunları bi le olsa bilmek istiyordu. İkisi ne kadar değişmiş, hatta artık aralarında bir bağın kurulma olasılığı kalmamış olsa bile, ikisinin çok eskiden, ders bitiminde ilkokulun sınıfında önemli bir alışveriş yaptıkları gerçeği değişmeyecekti ne de olsa.

Doğradığı kereviz sapı ve mantarı tavaya boşalttı. Ateşi tam açtı. Tavayı hafifçe sallayarak elindeki çubuklarla içindeki yemeği iyice karıştırdı. Biraz tuz ve karabiber de ekti. Sebzeler pişmeye başlayınca bu sefer kuruladığı karidesleri koydu. Biraz daha tuz ve karabiber ekledi. Küçük bir bardak *sake* ilave etti. Azıcık soya sosu kattı. Son olarak da maydanozu serpti. Tüm bunları Tengo aslında düşünmeden yapıyordu. Sanki uçak otomatik pilota geçirilmiş gibi, kendisinin o an ne yapmakta olduğunu neredeyse hiç düşünmüyordu. Zaten karmaşık işlemler gerektiren bir yemek de değildi. Eli yapması gerekenleri yapıyordu, ama aklı tamamen Aomame ile meşguldü.

Sebzeli karides kızartması ortaya çıkınca, tavadan büyükçe bir tabağa aktardı. Buzdolabından yeni

bir bira çıkartıp, sofraya oturarak dalgın dalgın yemeye başladı.

Şu birkaç ay boyunca gözle görülecek ölçüde değiştim herhalde, dedi Tengo içinden. *Ruhsal açıdan geliştiğimi söyleyebilirim belki de. Otuz yaşıma girmeye birkaç gün kala nihayet... Bu iyi işte.* Tengo teneke kutudaki birası elinde, kendi haline gülerek başını iki yana salladı. *Gerçekten iyi. Bu hızla devam edersem normal bir insan kadar olgunlaşmam ne kadar vakit alır acaba?*

Fakat nihayetinde bu içsel değişim *Pupa Hava* yüzünden gerçekleşmişti. Fukaeri'nin öyküsünü kendi cümleleriyle yeniden yazmak yoluyla, kendi içindeki öyküyü bir eser haline getirme isteği Tengo'nun içinde güçlenmiş, hırs denebilecek bir şey nihayet doğmuştu işte. Bu yeni hırsa Aomame'ye duyduğu arzu da dahil gibiydi. Son günlerde nedense sık sık Aomame'yi düşünür olmuştu. Tengo'nun yüreği gördüğü her şeyde, yirmi yıl önceki o öğleden sonraya geri dönüyordu sanki. Kıyıda durmuş, güçlü bir şekilde geri çekilen dalgayla, ayağının altındaki kumla birlikte denize çekilen biri gibi.

Tengo sonunda ikinci birasının yarısını bıraktı, sebzeli karides kızartması da yarım kaldı. Birayı eviyeye döktü, yemeği küçük bir kaba aktararak naylonla kaplayıp buzdolabına koydu.

Yemekten sonra masasının başına geçerek elektronik daktiloyu açıp yarım bıraktığı metni ekrana getirdi. *Geçmişi yeniden yazmanın gerçekten bir anlamı yok*, diyordu Tengo. Yaşça büyük kadın arkadaşının söylediği doğruydu. Kadın haklıydı. Geçmişi ne kadar ayrıntılı biçimde yeniden yazsa bile, kendisinin şimdi içinde bulunduğu durumun ana hatlarıyla değişmesi mümkün olmazdı. Zaman denilen şey insan eliyle yapılacak değişiklikleri en baştan reddedebilecek güce sahipti. Yapılan düzeltmelere karşı kendi düzeltmelerini yapıyor, akışını eski haline getiriyordu. Ayrıntılar az çok değişebilirdi, ama sonuçta bir insan olarak Tengo nereye giderse gitsin Tengo'dan başkası olamazdı. Tengo'nun yapması gereken, şu an diye nitelenen kavşakta durup geçmişine dürüstçe bakarak, geçmişi yeniden yazar gibi geleceği yeniden yazmaktı. Bundan başka yolu yoktu.

Suçun elemi
Pişman yüreğimi parçalar
Gözyaşlarım
Işıldayan bir parfüm haline gelir
Tek gerçek İsa'nın
Bedenine dökülür

Bu, geçen gün Fukaeri'nin söylediği "Matthäus Passion" aryasının sözlerinin anlamıydı. Tengo merak etmiş, ertesi gün evdeki plağı tekrar dinleyerek çevirisini araştırmıştı. Bestenin baş kısmına yakın, Betanya'daki İsa'yı anlatan bir aryaydı. İsa Betanya şehrinde cüzam hastasının evini ziyaret ettiği sırada, bir kadın İsa'nın boynuna pahalı, güzel kokulu bir yağ sürer. Çevresinde bulunanlar bu anlamsız israfa kızarlar. Onu satarak bedelini fakirlere dağıtabilirdin, derler. Fakat İsa sinirlenen takipçilerini sakinleştirerek şöyle der: "Böylesi iyi oldu, bu kadın benim için iyi bir şey yaptı. Beni cenazeme hazırladı." Kadın biliyordu İsa'nın yakın bir zamanda ölmek zorunda olduğunu. Bu yüzden kendi fışkıran gözyaşlarıyla beraber değerli yağı İsa'nın boynuna dökmüştü. İsa da biliyordu.

Yakında ölüme giden yolda yürümek zorunda olduğunu. Şöyle dedi: “Dünyanın neresinde olursa olsun, bu müjde duyulursa, bu kadının yaptığı da anlatılacak. Kadın da anılacaktır.”

Onların bile geleceği değiştirmeleri elbette mümkün olmamıştı.

Tengo bir kez daha gözlerini kapatıp derin bir nefes alarak, kafasının içinde uygun sözcükleri sıraladı. Sözcüklerin sırasını değiştirerek, ortaya çıkan imgeyi daha da netleştirdi. Ritmini daha iyi bir hale getirdi. Tengo yepyeni 88 tuşu önüne almış Vladimir Horovitz gibi on parmağını usulca havada oynattı. Sonra kendinden emin olunca, elektronik daktiloda harfleri sıralamaya başladı.

Akşamüzeri gökyüzünün doğusunda iki ayın yan yana göründüğü dünyanın manzarasını tasvir etti. Orada yaşayan insanları, orada akan zamanı.

“Dünyanın neresinde olursa olsun, bu müjde duyulursa, bu kadının yaptığı da anlatılacak. Kadın da anılacaktır.”

Bir fare vejetaryen kediyle karşılaşır

Ayumi'nin ölmüş olduğu gerçeğini kabullendikten sonra Aomame'nin kendini toparlaması zaman aldı. Nihayet bunu başardığındaysa Aomame ağlamaya başladı. Yüzünü elleriyle kapatıp, ses çıkarmadan, omuzlarını hafif hafif titreterek sessizce ağladı. Ağladığını dünyada hiç kimsenin fark etmemesi için çaba sarf edermiş gibi.

Pencerenin perdesi hiç aralık kalmayacak şekilde kapalıydı, ama yine de birilerinin bir yerlerden içeriyi izleyip izlemediğini kimse bilemezdi. O akşam Aomame üzerine gazetenin akşam baskısını yaydığı mutfak masasının başında aralıksız ağladı. Arada sırada kendini tutamayıp hıçkırdığı da oluyordu, ama bunun dışında ses çıkarmadan ağlıyordu. Gözyaşları elinin üzerinden süzülüp gazeteye damlıyordu.

Aomame'nin ağladığı, kolay kolay görülecek bir şey değildi. İçinden ağlamak geldiğinde, aksine öfkelenirdi. Başka birilerine ya da kendine. Bu yüzden onun gözyaşı dökmesi oldukça nadir bir durumdu. Fakat aynı şekilde, bir kez gözyaşları akmaya başlayınca da asla durmazdı. Tamaki Otsuka'nın intiharından beri ilk kez bu kadar uzun ağlıyordu. Kaç yıl önceydi acaba? Anımsamıyordu. Neticede çok önceydi. Aomame, o zaman da durdurulması mümkün olmayacak şekilde ağlamış, ağlaması günlerce sürmüştü. Hiçbir şey yememiş, dışarıya da çıkmamıştı. Gözyaşıyla kaybettiği suyu telafi etmek için arada sırada su içmişti. Bazen kendinden geçer gibi kısa uykulara dalmıştı yalnızca. O süre boyunca dinlenmeksizin ağlamıştı. O zamandan beri ilk kez ağlıyordu. Ayumi artık bu dünyada değildi. O, vücut ısısını yitirmiş bir ceset haline gelmiş, artık otopsi için adli tıbba gönderilmiş olmalıydı. Otopsi bittikten sonra tekrar dikilecek, muhtemelen basit bir cenaze töreni düzenlenecek, sonrasında krematoryuma taşınacak ve yakılacaktı. Duman haline gelerek gökyüzüne yükselecek, bulutlara karışacaktı. Sonra yağmur olacak, yeryüzüne düşerek bir yerlerdeki otlara can verecekti. Hiçbir hikâyesi olmayan isimsiz bir ota. Fakat Aomame Ayumi'yi bir kez daha canlı olarak göremeyecekti. Bu doğanın akışına tersti ve müthiş adaletsiz bir şeydi. Bunu istemek, yolundan sapmış çirkin bir düşünceden başka bir şey olamazdı.

Tamaki Otsuka'nın bu dünyadan ayrılışından beri Aomame, Ayumi'den başka hiç kimseye dostluğa yakın duygular hissetmemişti. Fakat maalesef bu dostluğun bir sınırı vardı. Ayumi aktif görevde bir polis, Aomame ise seri katildi. Yaptığının doğru olduğundan emin, iyi niyetli bir katildi, ama katil nihayetinde katildir. Yasalar açısından bakıldığında, Aomame'nin suçluluğu konusunda kuşkuya yer yoktu. Aomame tutuklanması gerekenler tarafındaydı, Ayumi ise tutuklayanlar.

Bu yüzden Ayumi daha derin bir ilişki arayışında olsa bile Aomame yüreğini katılaştırarak buna set çekmek zorundaydı. Gündelik yaşamda ikisi arasında samimi bir ilişki kurulmuş olsaydı, ister istemez birçok çatışma ve sıkıntı ortaya çıkardı ve bu Aomame'nin canından olmasına neden olabilirdi. Aomame temelde dürüst ve net bir insandı. Önemli konularda kimseye yalan söylemez, samimi olduğu kişiden bir şey saklayamazdı. Böyle şeyler Aomame'nin kafasının karışmasına neden olurdu ve bu karışıklık, onun isteyeceği bir şey değildi.

Ayumi de bunu bir parça anlamış olmalıydı. Aomame'nin dışa vurmadığı bazı kişisel sırları olduğunu, bunun için de kendisiyle belirli bir mesafeyi kasıtlı olarak korumaya çalıştığını. Ayumi'nin önsezileri güçlüydü. Saf görünüşünün bir kısmı rolden ibaretti. İçinde yumuşak, yaralanmaya müsait bir duygusallık gizliydi. Aomame bunu biliyordu. Kendisinin korunmacı tavrı yüzünden Ayumi kendini yalnız hissetmiş olmalıydı. Reddedildiğini, bilinçli olarak kendinden uzak durulduğunu hissetmişti belki de. Böyle düşününce yüreği, iğneler batıyormuş gibi sızlıyordu.

Ayumi öldürülmüştü işte. Herhalde bir adamla tanışmış, birlikte içki içmişler, otele gitmişlerdi. Sonra karanlık, gizli bir odada sert bir seks oyunu başlamıştı. Kelepçe, ağız tıkacı ve göz bandı. Aomame o sahneyi gözünde canlandırabiliyordu. Adam, kadının boğazını ropdöşambr kuşağıyla sıkar, karşısındakinin inleyerek nefessiz kaldığını görünce tahrik olur ve boşalır. Fakat o sırada adam kuşağı tutan eline biraz fazla güç verir. Tadında kalması gereken şey, o ince çizgiyi aşıvermiştir. Ayumi'nin kendisi de böyle bir şeyin bir gün başına geleceğinden korkuyor olmalıydı. Ayumi, sık sık seks yapmak için şiddetli bir istek duyuyordu. Vücudu ve ruhu bunu istiyordu. Fakat belli bir sevgiliye ihtiyacı yoktu. Oturmuş ilişkiler, onun bunalmasına, huzursuz olmasına neden oluyordu. Bu yüzden gelişigüzel bir adamla, yalnızca o zamanla sınırlı olmak üzere seks yapıyordu. Bu açıdan Aomame'ye benzemediği söylenemezdi. Yalnız, Ayumi'nin Aomame'den çok daha derin sulara dalma eğilimi vardı. Deyim yerindeyse Ayumi riskli, pervasız seksten hoşlanıyordu. Canının acımasını belki de bilinçaltında istiyordu. Aomame öyle değildi. Aomame temkinliydi. Birilerinin kendisini yaralamasına asla izin vermezdi. Böyle bir şey söz konusu olduğunda şiddetle karşı koyardı herhalde. Fakat Ayumi, karşısındaki ondan bir şeyler istediğinde, bu ne olursa olsun, hemen yapmaya eğilimliydi. Çünkü bunun karşılığında beraber olduğu kişinin de kendisine bir şeyler vermesini beklerdi. Tehlikeli bir eğilimdi. Ne de olsa tesadüfen karşılaştığı adamlardı. Onların ne gibi arzulara sahip olduğunu, ne gibi eğilimleri gizlediklerini o an gelmediği sürece anlamak mümkün olamazdı. Ayumi'nin kendisi de elbette bu tehlikenin farkındaydı. Zaten o yüzden Aomame ile ortaklık kurarak bir denge oluşturmaya ihtiyaç duymuştu. Kendisine engel olabilecek, onu dikkatle koruyabilecek bir varlık gerekiyordu.

Aomame için de Ayumi gerekliydi. Ayumi, Aomame'nin sahip olmadığı bazı yeteneklere sahipti. İnsanı rahatlatan, serbest, neşeli bir kişilik. Şirinlik, doğal bir merak, çocuksu girişkenlik, konuşmalarının ilginçliği, insanı cezbeden büyük göğüsler. Aomame'nin onun yanında durup yüzüne gizemli bir gülümseme oturtması yeterliydi. Erkekler, bu gülümsemenin ardında ne olduğunu bilmek isterdi. Bu anlamda Ayumi ve Aomame ideal bir ikiliydi. Rakipsiz bir seks makinesi gibi.

Durum ne olursa olsun benim o kızı biraz daha sahiplenmem gerekirdi, dedi Aomame kendi kendine. *Onun hislerini anlamaya çalışıp, sımsıkı sarılmam gerekirdi. Onun istediği de buydu. Koşulsuz kabul edilip sımsıkı sarmalanmak. Bir anlığına bile olsa onu rahatlatacak bir şeyler yapılması. Fakat ben bu isteğe cevap veremedim. Kendimi koruma isteğim güçlüydü. Üstelik Tamaki Otsuka'ya dair anılarıma zarar vermek istemiyordum.*

Sonra Ayumi, Aomame yanında olmadan tek başına dışarı çıkmış, boğazlanarak öldürülmüştü. Bileklerine soğuk, gerçek kelepçeler takılmış, gözleri bağlanmış, artık çorapları mıdır iç çamaşırı mıdır bilinmez, ağzına tıkıştırılmıştı. Ayumi'nin sürekli korktuğu şey, bir anda gerçek olmuştu. Eğer Aomame, Ayumi'yi daha sıcak bir şekilde sahiplenmiş olsaydı, Ayumi muhtemelen o gün tek başına dışarıya çıkmazdı. Telefon eder, Aomame'yi çağırırdı. Sonra ikisi daha güvenli bir yerde birbirlerini dengeleyerek erkeklerle birlikte olurlardı. Fakat Ayumi herhalde Aomame'ye söylemekten çekinmişti. Üstelik Aomame, Ayumi'ye telefon ederek bir kere bile dışarı çıkalım diye teklif etmemişti.

Sabaha karşı 4 sıralarında Aomame odada tek başına kalmaya artık dayanamayıp, sandaletlerini giyerek çıktı. Üzerinde sadece şortu ve tişörtüyle henüz aydınlanmayan şehirde amaçsızca dolaştı. Birileri seslendiyse de dönüp bakmadı. Yürürken boğazı kuruyunca geceleri de açık olan bir markete uğrayarak büyük portakal sularından bir tane alıp, hemen oracıkta hepsini içti. Sonra evine dönüp bir süre daha ağladı. *Ben Ayumi'yi seviyordum,* dedi Aomame kendi kendine. *Sandığımdan çok daha*

fazla seviyordum o kızı. Benim vücuduma dokunmak istiyorsa, istediği yere, istediği gibi dokunmasına izin verseydim keşke.

Ertesi günkü gazetelerde de "Şibuya'daki Otelde Kadın Polis Cinayeti" haberleri vardı. Polis, bütün imkânlarını seferber ederek, otelden çıkıp ortadan kaybolan adamı bulmaya çalışıyordu. Gazete haberine bakılırsa meslektaşlarının kafası karışmıştı. Ayumi neşeli bir insandı. Çevresindeki herkes tarafından sevilirdi. Sorumluluk bilinci ve enerjisi güçlüydü. Polis olarak üstün başarı sahibiydi. Babası ve ağabeyi başta olmak üzere akrabalarının çoğu Emniyet'te çalışıyordu. Aile bağları da güçlüydü. Nasıl olup da böyle bir olayın meydana geldiğini kimse anlayamıyordu. Herkes olanlar karşısında şaşkındı.

Kimse bilmiyor, dedi Aomame kendi kendine. *Fakat ben biliyorum.* Aomame büyük bir boşluğu içinde taşıyordu. Bu, dünyanın bir ucunda, çöle benzeyen bir yer gibiydi. Ne kadar su verilirse verilsin, toprağın anında bütün suyu emdiği bir yer. Geriye nemden eser bile kalmadan. Orada hiçbir canlı kök salamaz. Üzerinden kuşlar bile geçmez. İçinde öylesine çorak bir yeri neyin yarattığını Ayumi'den başkası bilemezdi. Hayır, aslında Ayumi'nin kendisi de bilmiyordu belki. Fakat bunda, çevresindeki erkeklerin ve çarpık cinsel arzularının büyük payının olduğu kesindi. Ayumi, içindeki o hayati boşluğun etrafını örtecek şekilde neşeli bir kadın olmuştu. Kendi yarattığı, bir süsten ibaret olan karakteri parça parça soyulduğunda, geriye kalan, hiçliğin derin uçurumundan başka bir şey değildi. Bunun beraberinde getirdiği çorak yerdi ancak. Bir de ne kadar unutmaya çalışsa bile bu hiçlik onu düzenli olarak yokluyordu. Tek başına yağmurlu bir öğleden sonra, belki de kâbus görerek uyandığı bir şafak vakti. Sonra öyle anlarda Ayumi, kim olursa olsun fark etmez, birileriyle birlikte olmak istiyordu.

Aomame, Heckler&Koch HK4'ü ayakkabı kutusundan çıkarttı, alışkın el hareketleriyle şarjörünü takıp, emniyet kilidini açarak sürgüsünü çekti, fişek yuvasına mermi sürerek horozu kaldırdı, kabzayı iki eliyle sıkıca kavrayarak duvardaki bir noktaya nişan aldı. Silahın gövdesi milim kıpırdamıyordu artık. Elleri titremiyordu. Aomame nefesini tutup nişan aldı, sonra da kuvvetlice nefesini saldı. Silahı indirip bir kez daha emniyet mandalını indirdi. Aletin ağırlığını tartar gibi elinde tuttu, sonra silahtan yansıyan ışıltılara baktı. Bu silah, Aomame'nin vücudunun bir parçası gibi olmuştu artık. *Duygularımı bastırmak zorundayım,* dedi kendi kendine. *Ayumi'nin amcası ve ağabeyini cezalandırsam bile, onlar kendilerinin niçin cezalandırıldığını muhtemelen anlayamayacaklardır. Dahası üzerinden bu kadar zaman geçtikten sonra ne yapılırsa yapılsın Ayumi geri dönmeyecek. Çok yazık, ama er ya da geç bu olacaktı. Ayumi, ölümcül bir hortumun ortasına doğru yavaşça, ama geri dönüşü olmayacak şekilde yaklaşıyordu. Eğer kendimi zorlayıp daha sıcak bir şekilde onu sahiplenmiş, kabullenmiş olsaydım, o kadar ileri gidemezdi. Artık ağlamayı bırakmalıyım. Kendimi bir kez daha toplamam gerek. Kuralları, kendimden önde tutmam gerek. Önemli olan bu. Tamaru'nun söylediği gibi.*

Sabah çağrı cihazı öttüğünde, Ayumi'nin ölümünün üstünden beş gün geçmişti. Aomame radyoda günlük haberleri dinleyerek, mutfakta kahve yapmak için su kaynatıyordu. Çağrı cihazı masanın üzerindeydi. Aomame o küçük ekranda görünen telefon numarasına baktı. Hiç tanıdık gelmemişti. Fakat bunun Tamaru'dan gelen bir mesaj olduğuna şüphe yoktu. Yakınlardaki bir umumi telefona giderek o numarayı çevirdi. Üçüncü çalışında Tamaru telefona çıktı.

“Hazır mısın?” diye sordu Tamaru.

“Elbette” dedi Aomame.

“Madam iletmemi istedi. Bu akşam saat 7’de Okura Oteli’nin ana binası lobisinde. Her zamanki işini yapacak şekilde hazırlan. Biraz ani oldu. Kusura bakma, ama son dakika haber geldi.”

“Bu akşam saat 7’de, Okura Oteli’nin ana binası lobisinde.”

“Senin için dua edeceğimi söylemek isterdim, ama ben dua etsem bile herhalde bir işe yaramaz.”

“Sen inanmazsın çünkü.”

“İnanmak istesem bile nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum” dedi Tamaru. “Görmedim hiç sonuçta.”

“Dua etmesen de olur. Onun yerine yapmanı istediğim bir şey var. Evimde bir kauçuk ağacı var, ona bakar mısın? Atmaya kıyamadım.”

“Ben alırım.”

“Sağ ol.”

“Kauçuk ağacıysa kediye ya da tropik balıklara bakmaktan çok daha kolay. Başka?”

“Başka bir şey yok. Geri kalan her şeyi at.”

“İş bittikten sonra Şincuku İstasyonu’na gidip, oradan bir kez daha bu numaraya telefon et. O zaman bir sonraki direktifi veririm.”

“İş bitince Şincuku İstasyonu’ndan bu numaraya bir kez daha telefon edeceğim” diye tekrarladı Aomame.

“Anladığını sanıyorum, ama telefon numarasını not alma. Çağrı cihazını da evden çıkarken kırıp bir yerlere at.”

“Anlaşıldı. Öyle yaparım.”

“Her şey ayrıntılarıyla hazırlandı. Endişe etme. Sonrasını bize bırak.”

“Endişe etmiyorum” dedi Aomame.

Tamaru bir süre sessiz kaldı. “Dürüstçe fikrimi söyleyebilir miyim?”

“Buyur.”

“Yaptığınız işin boşa olduğunu söylemek gibi bir niyetim asla yok. Bu sizin sorununuz, benim sorunum değil. Fakat en hafif tabiriyle çılgınca. Üstelik bunun sonu yok.”

“Belki öyledir” dedi Aomame. “Fakat bu değiştirebileceğimiz bir şey değil.”

“Bahar geldiğinde çığ düşmesi ile aynı.”

“Belki de.”

“Fakat aklı başında, normal bir insan, çığ mevsiminde çığ düşebilecek bir yere yaklaşmaz.”

“Aklı başında bir insan, zaten seninle böyle bir konuşma yapmaz.”

“Öyle olabilir” diye kabul etti Tamaru. “Bu arada, çığ düşecek olursa irtibat kurmamız gereken bir ailen var mı?”

“Ailem yok.”

“Hiç mi yoktu? Yoksa var, ama yok mu?”

“Var, ama yok” dedi Aomame.

“Tamam” dedi Tamaru. “İnsanın hafif olması en iyisi. Tek akrabanın kauçuk ağacı olması ideal.”

“Madam’ın orada Japon balıklarına baktıkça ben de birden Japon balığı istedim. Öyle bir şey evimde olsa iyi olur, dedim. Küçük, sessiz, talepsiz. Sonra ertesi gün istasyonun önündeki dükkâna satın almaya gittim, ama gerçekten akvaryumdaki Japon balıklarını görünce birden isteğim kayboldu. Sonra oracıkta duran kauçuk ağacını satın aldım. Japon balıkları yerine.”

“Doğru seçim bence.”

“Belki de hiç Japon balığım olmaz.”

“Belki de” dedi Tamaru. “Yine kauçuk ağacı alırsın.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Bu akşam 7’de Okura Oteli’nin ana binası lobisinde” dedi Aomame bir kez daha, emin olmak için.

“Yalnızca orada oturup beklemen yeterli. Adamlar seni bulur.”

“Adamlar beni bulacak.”

Tamaru hafifçe genzini temizledi. “Bu arada vejetaryen kediyle farenin karşılaşması öyküsünü biliyor musun?”

“Bilmiyorum.”

“Öğrenmek ister misin?”

“Hem de çok.”

“Bir fare çatı katında kocaman bir erkek kediyle karşılaşır. Farenin kaçabileceği hiçbir yer kalmamıştır, köşeye sıkışmıştır. Fare titreyerek şöyle der: *Kedi Bey, lütfen beni yeme. Ailemin yanına dönmem lazım. Çocuklarım, karnı aç beni bekler, lütfen beni görmemiş ol.* Kedi yanıt verir: *Endişelenme, seni yiyecek değilim. İşin doğrusu, yüksek sesle söyleyemem ama ben vejetaryenim. Asla et yemem. Bu yüzden benimle karşılaşmış olman, senin için bir şans.* Fare yanıtlar: *Oh ne kadar mükemmel bir gün, ne kadar şanslı bir fareyim ben. Vejetaryen bir kediyle karşılaştım.* Fakat hemen sonrasında kedi fareye saldırır, patisiyle yere bastırır. Keskin dişlerini boğazına geçirir. Fare acı içerisinde son nefesinde kediye sorar: *İyi de, hani sen vejetaryendin. Asla et yemediğini söylemedin mi? Yalan mı söyledin?* Kedi yalanarak yanıtlar: *Ha, ben, ben et yemem. Bu yalan değil. Bu yüzden seni götürüp marulla takas edeceğim.”*

Aomame biraz düşündü. “Buradan çıkarılması gereken ders ne?”

“Ders falan yok. Az önce şans üzerine konuşunca bir an aklıma geliverdi. Hepsi bu. Elbette bir ders çıkarmak istersen sana kalmış.”

“İnsanın içini ısıtan bir öykü.”

“Bir şey daha. Önceden üzerini arayacaklarını sanıyorum. Bu tipler çok temkinli. Bunu aklından

çıkarma.”

“Çıkarmam.”

“Haydi öyleyse” dedi Tamaru. “Yine görüşelim bir ara.”

“Görüşürüz bir ara” dedi Aomame gayriihtiyari.

Telefon kapandı. Aomame bir süre ahizeye baktı, yüzünü hafifçe buruşturup yerine koydu. Sonra çağrı cihazındaki telefon numarasını iyice ezberleyip aleti kırdı. *Bir ara görüşürüz,* dedi Aomame, içinden bir kez daha. Fakat biliyordu. Gelecekte Tamaru ile bir daha karşılaşmayacaktı.

Sabah baskılarını köşe bucak okudu, ama Ayumi’nin öldürülmesiyle ilgili bir haber göremedi. Herhalde araştırmada yeni bir gelişme olmamıştı. Çok geçmeden olayın garipliğine haftalık dergiler de el atardı. Genç kadın polis, Şibuya’daki bir aşk otelinde kelepçe kullanarak seks oyunu oynamıştı. Sonra da çırılçıplak halde boğularak öldürülmüştü. Fakat Aomame bu şekilde sansasyon yaratmak için kaleme alınmış bir haber okumak istemiyordu. Olaydan beri televizyonu açmamaya özen göstermişti. Haber sunucusunun yapay, tiz sesiyle Ayumi’nin ölümü hakkındaki gerçekleri söylemesini duymak istemiyordu. Elbette suçlunun yakalanmasını istiyordu. Suçlunun ne olursa olsun cezalandırılması gerekirdi. Fakat suçlu tutuklanıp mahkemeye çıkarılsa, bu cinayetin detayları ortaya konsa bile ne olacaktı ki? Ne işe yarardı ki? Ayumi’yi geri getirmezdi. Orası kesindi. Ceza verseler bile, nasıl olsa hafif bir ceza olurdu. Herhalde cinayet değil, ölüme sebebiyet verme diye geçiştirilirdi. İdam kararı verilse bile bu hiçbir şeyi geri getirmezdi. Aomame gazeteyi katlayıp dirseklerini masaya koyarak bir süre elleriyle yüzünü kapattı. Sonra Ayumi’yi düşündü. Fakat artık gözyaşı yoktu. İçinde yalnızca öfke hissediyordu.

Akşam saat 7’ye kadar çok zaman vardı. Aomame’nin o saate kadar yapacak hiçbir işi yoktu. Spor kulübünde dersi de yoktu. Küçük seyahat çantası ve omuz çantasını, Tamaru’nun direktif verdiği şekilde, daha önceden Şincuku İstasyonu’ndaki emanet dolabına koymuştu. Seyahat çantasının içerisinde nakit para destesi ve birkaç günlük yedek giysi vardı. Aomame üç günde bir Şincuku İstasyonu’na gidip, makineye bozuk para atarak her seferinde içini kontrol etti. Evi temizlemesine de gerek yoktu. Yemek yapmak istese bile buzdolabı neredeyse bomboştu. Evde, kauçuk ağacı dışında yaşam kokusu alınabilecek hiçbir şey kalmamıştı. Kişisel bilgileri hakkında ipucu verebilecek her şeyi ortadan kaldırmıştı. Çekmecelerin tamamı boştu. *Yarın artık burada olmayacağım. Sonrasında benden hiçbir iz kalmayacak.*

Akşam giyeceği giysileri güzelce katlanmış, yatağın üzerine üst üste konulmuştu. Yanında, mavi spor çantası vardı. Çantada kas esnetme hareketleri için gerekli olan aletler, bir takım halinde hazırdı. Aomame, emin olmak için, takımı bir kez daha kontrol etti. Eşofman takımı, yoga minderi, büyük ve küçük havlu ile ince buz kıracağını koyduğu küçük, sert kapaklı kutu. Her şey hazırdı. Kutudan buz kıracağını aldı, tıpa başlığını çıkartıp, ucuna parmağıyla dokunarak yeterince sivri olup olmadığını kontrol etti. Yine de tedbiri elden bırakmamak için en ince zımpara kâğıdıyla usulca sivriltti. Aomame o iğnenin ucunun adamın boynuna, oradaki o özel noktaya sessizce girişini gözünde canlandırdı. Her zaman olduğu gibi, bir anda her şey bitecekti. Çığlık yükselmeyecek, kan akmayacaktı. Yalnızca bir anlık bir kasılma. Aomame iğnenin ucunu bir kez daha tıpaya batırıp dikkatle kutusuna yerleştirdi. Sonra tişörte sardığı Heckler&Koch HK4’ü ayakkabı kutusundan

çıkartıp alışık el hareketleriyle şarjörüne 7 adet dokuz milimetrelik mermi yerleştirdi. Fişek yuvasına mermi sürerken tok bir ses çıktı. Emniyet mandalını açtı, sonra kapattı. Silahı beyaz mendile sarıp naylon torbanın içine koydu. Üzerine yedek iç çamaşırlarını koyup, tabancayı gizledi.

Yapmam gereken başka bir şey var mıydı?

Aklına bir şey gelmedi. Aomame mutfakta su kaynatıp kahvesini yaptı. Masanın başına geçti, kahvesini içerek bir kruvasan yedi.

Bu benim herhalde son işim olacak, diye düşündü Aomame. *Hem de en önemli, en zor işim. Bu görevi yerine getirirsem artık insan öldürmeme gerek kalmayacak.*

Kimliğini yitirme konusunda herhangi bir itirazı yoktu. Bu, aksine, bir anlamda Aomame'nin sevinçle karşıladığı bir şeydi. Ne yüz ne de ad takıntısı vardı. Kaybettiğine pişman olacağı bir geçmişi de yoktu. Hayatı sil baştan yeniden yaratılacaktı. *Belki bu zaten benim yürekten arzuladığım bir şeydir.*

Tuhaftı, ama eğer mümkünse kendisiyle ilgili olarak yitirmek istemediği tek şey, küçük memeleriydi. Aomame yirmi yaşından beri göğüslerinin şekli ve küçüklüğünden hoşnutsuzdu. Göğüsleri biraz daha büyük olsa daha mutlu bir yaşam sürebileceğini düşünürdü. Fakat gerçekte göğüslerini büyütme imkânı kendisine tanındığında (bu biraz zorunluluk neticesinde olmuştu), aslında bunu hiç de istemediğini fark etti. Bu haliyle bir sorun yoktu. Gayet iyi durumdaydılar.

Tişörtünün üzerinden elleriyle memelerini yokladı. Her zamanki memelerdi. Malzeme düzgün karıştırılmadığı için kabarmayan ekmek hamuru gibiydiler. Üstüne üstlük büyüklük açısından iki meme biraz farklıydı. Aomame başını iki yana salladı. *Yine de fark etmez. Bu, benim işte.*

Bu memelerden başka bana ne kalır acaba?

Elbette Tengo'ya ilişkin anılarım. Onun elime dokunuşu kalır. Yüreğimi sarsan titreme kalır. Onun kollarında olmanın arzusu kalır. Başka bir insan haline gelsem bile, Tengo'ya karşı hislerim içimden çekilip alınamaz. Bu, benimle Ayumi arasındaki en büyük farktı, diye düşünüyordu Aomame. *Benim varlığımın özünde olan şey, hiçlik değil. Çorak, sonsuz bir boşluk değil. Benim varlığımın merkezinde olan şey, aşk. Ben hiç değişmeden, Tengo adlı on yaşındaki çocuğu düşünmeye devam edeceğim. Onun gücünü, aklını, nezaketini içimden söküp atmayacağım. O, burada değil. Fakat olmayan biri yok olamaz. Verilmemiş sözler tutulamaz.*

Aomame'nin hayalindeki otuz yaşına gelen Tengo, gerçek Tengo değildi. O bir varsayımdan öteye geçmiyordu. Sadece onun hayal gücünün ürünüydü. Tengo, hâlâ o gücü, aklını ve nezaketini koruyordu. Dahası o şimdi kalın yetişkin kollarına, gelişmiş bir göğüse, büyükçe bir cinsel organa sahipti. Aomame her istediğinde yanında oluyordu. Aomame'ye sımsıkı sarılıyor, saçlarını okşuyor, öpüyordu. İkisinin birlikte olduğu oda, her zaman karanlıktı ve Aomame Tengo'yu göremiyordu. Görebildiği, yalnızca gözbebekleriydi. Karanlığın içinde bile Aomame'nin o sıcak gözbebeklerini görmesi mümkündü. Aomame, Tengo'nun gözbebeklerine bakıp, derinliğinde Tengo'nun baktığı dünyanın halini algılayabiliyordu.

Aomame'nin arada sırada dayanılmaz bir arzuyla erkeklerle yatmak istemesi, içinde Tengo'nun varlığını olabildiğince saf bir şekilde korumak içindi belki de. Aomame bilmediği erkeklerle çılgınca çiftleşmek yoluyla kendi vücudunu, o vücudun kapıldığı arzulardan özgür bırakmak istiyordu herhalde. Bu, özgürlük sonrasında gelen dingin bir dünyaydı. Tengo ile baş başa hiçbir şey tarafından rahatsız edilmeden bu dingin dünyada yoğun bir zaman geçirmek isterdi. Muhtemelen bu,

Aomame'nin tek dileğiydi.

Öğleden sonraki birkaç saati, Aomame Tengo'yu düşünerek geçirdi. Dar balkonuna koyduğu alüminyum sandalyesine oturup, gökyüzüne bakarak arabaların gürültüsüne kulak verdi, arada sırada cılız kauçuk ağacının yapraklarını parmaklarıyla okşayarak Tengo'yu düşündü. Gökyüzünde henüz ay görünmemişti. Ayın çıkmasına daha birkaç saat vardı. *Yarın aynı saatlerde ben nerede olacağım acaba?* diye düşündü Aomame. *Hiçbir fikrim yok. Fakat bu yalnızca bir ayrıntı. Tengo'nun bu dünyada var olduğu gerçeği ile karşılaştırıldığında.*

Aomame kauçuk ağacına son kez su verip, sonra pikaba Janáček'in "Sinfonietta"sını koydu. Plaklarının hepsini ortadan kaldırmış, yalnızca o plağı son ana kadar bırakmıştı. Gözlerini kapatıp müziğe kulak verdi. Sonra Bohemya bozkırlarında esen rüzgârı hayal etti. Öyle bir yerde Tengo ile baş başa sonsuza kadar yürüyebilse, ne kadar muhteşem olacağını düşündü. İkisi elbette el ele tutuşmuşlardı. Yalnızca rüzgâr esiyor, yumuşak yeşil otlar rüzgârla sessizce salınıyordu. Aomame, Tengo'nun elinin sıcaklığını kendi avuçlarında gibi hissedebiliyordu. Filmlerin mutlu sonu gibi o manzara sakince akmaya devam ediyordu.

Sonra Aomame yatağa uzanıp vücudunu tortop edip yarım saat kadar uyudu. Rüya görmemişti. Rüya gerektirmeyen bir uykuydu. Uyandığında saat 4.30'u gösteriyordu. Buzdolabında kalan yumurta, salam ve tereyağını kullanarak sandviç hazırladı. Karton kutudaki portakal suyunu bardağa koymadan içti. Öğle uykusu sonrasındaki sessizlik, tuhaf bir şekilde ağırdı. FM radyosunu açtığında, Vivaldi'nin telli çalgılar için hazırladığı konçertosu yayınlanıyordu. Pikolo küçük kuşların cıvıltısı gibi insanın içini rahatlatan ses titreşimleri yayıyordu. Bunun, bulunduğu yerdeki gerçekliğin gerçekdışılığını vurgulamak için yapılmış bir müzik olduğunu Aomame hissedebiliyordu.

Kap kacağı toparladıktan sonra duş alıp haftalarca öncesinden o gün için hazırladığı giysisini giydi. Basit, içinde rahat hareket edebildiği bir giysiydi. Uçuk mavi keten pantolon, beyaz ve yarım kollu sade bir bluz. Saçlarını toplayarak topuz yapıp tokayla tutturdu. Aksesuvar kullanmamıştı. O güne kadar giydiği giysileri çamaşır sepetine atmak yerine, toparlayarak siyah çöp torbasına tıkıştırdı. Gerisini Tamaru halledecekti. Tırnaklarını güzelce keserek uzunca bir süre dişlerini fırçaladı. Kulaklarını da temizledi. Makasla kaşlarını düzeltti, yüzüne hafifçe krem sürerek boynuna bir parça parfüm sıktı. Aynanın karşısında farklı açılardan yüzünün ayrıntılarını kontrol edip herhangi bir sorun olmadığından emin oldu. Sonra Nike spor çantasını alıp evden ayrıldı. Kapının önünde, son bir kez arkasına dönüp, *Artık buraya dönmeyeceğim,* diye düşündü. Öyle düşününce, dairesi fazlasıyla sefil göründü gözüne. *Yalnızca içerden kilitlenebilen bir hücre gibi. Ne tek bir resim, ne de bir vazo var. Japon balığı yerine ucuza satın aldığım kauçuk ağacı tek başına balkonda. Böyle bir yerde yıllarca şikâyet etmeden, sorgulamadan yaşadığıma inanamıyorum.*

Elveda, dedi Aomame hafifçe mırıldanarak. Eve değil, orada yaşamış olan kendine elveda demişti.

6
Tengo

Bizim kollarımız çok uzundur

Bir süre pek bir gelişme olmadı. Tengo'ya hiç kimseden haber gelmedi. Komatsu'dan, Öğretmen Ebisuno'dan ya da Fukaeri'den gelen bir mesaj yoktu. Herkes Tengo'yu unutup aya gitmişti belki de. *Eğer gerçekten öyleyse diyecek laf yok,* dedi Tengo içinden. Fakat hiçbir şey bu kadar pürüzsüz ilerlemezdi. Onlar aya gitmiş falan değildi. Yapmaları gereken çok fazla iş vardı ve özel olarak Tengo'ya bir şeyleri bildirmek için zamanları da, nezaket gösterecek halleri de yoktu.

Tengo, Komatsu'nun direktif verdiği şekilde her gün gazeteleri okumaya özen gösteriyordu, ama en azından onun baktığı gazetelerde artık Fukaeri ile ilgili haber çıkmıyordu. Gazeteler meydana gelen olayla ilgili çok şey yazmıştı, ama devam eden sürece nispeten değinmemeye çalışıyorlardı. Bu sessizlik, *şu an için dişe dokunur bir şey yok* anlamına gelen bir mesajdı. Televizyondaki haber programlarının, olayı ne şekilde ele aldığını Tengo'nun bilmesi mümkün değildi, çünkü evinde televizyon yoktu. Haftalık dergilere gelince, neredeyse tümü, bu olayı ele almıştı. Aslında Tengo gerçekten bu haberlere göz gezdirmiş değildi. Gazetelerde çıkan dergi reklamlarında, "Çok Satan Kitabın Güzel Yazarının Gizemli Biçimde Ortadan Kayboluşunun Ardındaki Gerçekler" ya da *"Pupa Hava* Yazarı Fukaeri (Yaş 17) Nereye Kayboldu? *"* ya da *"*Kayıp Güzel Yazarın Gizli Yaşamı" gibi çarpıcı başlıkların sıralandığını görmüştü yalnızca. Bazı reklamlarda Fukaeri'nin yüz fotoğrafı bile vardı. Hepsi basın toplantısı sırasında çekilen fotoğrafı kullanıyordu. Bu dergilerde neler yazdığıyla ilgilenmiyor değildi elbette, ama tutup da para ödeyerek bütün haftalık dergileri toplamak içinden gelmiyordu. Eğer o dergilerde Tengo'nun dikkat etmesi gereken bir şey yazacak olursa, Komatsu hemen arardı herhalde. Aramamış olması şimdilik yeni bir gelişme olmadığını gösteriyordu. Yani insanlar henüz *Pupa Hava'*nın hayalet yazarı olduğu (olabileceği) gerçeğinin farkında değillerdi.

Başlıkların içeriğine bakılırsa, medya şimdilik Fukaeri'nin babasının eski radikallerden ünlü bir eylemci olduğu, Fukaeri'nin Yamanaşi dağlık bölgesindeki komünde dünyadan uzak büyüdüğü, şu anki hamisinin Ebisuno (bir zamanların ünlü antropoloğu) olduğu gibi bilgileri toplayabilmişti. Ayrıca nerede olduğu bilinmeyen güzel ve gizemli genç kızın eseri *Pupa Hava* en çok satanlar listesinde zirvedeki yerini koruyordu. Şu an için, bunlar toplumun dikkatini çekmeye yetecek haberlerdi.

Fakat Fukaeri'nin kayıp hali uzun sürecek olursa, çevresiyle ilgili daha detaylı araştırmalar her an başlayabilirdi. O zaman durum daha çetrefilli bir hal alırdı. Sözgelimi birileri Fukaeri'nin devam ettiği okula giderek araştırma yapacak olursa, kızın disleksi hastası olduğu, büyük olasılıkla bu yüzden okula neredeyse hiç gitmediği açığa çıkardı. Kızın Japonca derslerinden aldığı notlar, yazdığı kompozisyonlar bile, eğer öyle bir şey yazmışsa, ortaya çıkarılırdı belki de. Doğal olarak, *disleksi hastası olan bir kızın böyle muntazam bir metin yazabilmesi tuhaf değil mi* gibi bir kuşku da su yüzüne çıkardı. İş oraya varınca, *sakın üçüncü bir kişi yardım etmiş olmasın* gibi bir varsayımı ortaya atmak için insanın dâhi olmasına da gerek yoktu.

Bu sorunun ilk adresi, elbette Komatsu olurdu. Komatsu *Pupa Hava*'dan sorumlu editördü ve kitabın yayımlanmasıyla ilgili her şeyi o organize etmişti. Ama Komatsu sonuna kadar, *Görmedim, bilmiyorum,* derdi. Kendisinin Fukaeri'nin gönderdiği başvuru metnini olduğu gibi seçici kurula aktardığını, metnin nasıl ortaya çıktığıyla ilgili fazla bir şey bilmediğini, soğukkanlı bir ifadeyle söylemeye devam ederdi. Yılların editörü olunca herkesin az çok sahip olabileceği bir teknikti bu; Komatsu yüzünde hiçbir ifade değişikliği olmaksızın, inanmadığı şeyleri bile söylemekte ustaydı. Sonra hemen Tengo'ya telefon eder, *Baksana Tengo. Artık kıçımız tutuşmaya başladı* gibi laflar

ederdi herhalde. Rol yaptığı ses tonundan belli olurdu, sanki aslında bu sorundan keyif alıyormuş gibi.

Komatsu gerçekten bu sorundan keyif alıyor olabilir. Tengo'nun böyle hissettiği de oluyordu. Komatsu'nun içinde kendini yıkma arzusu gibi bir şeylerin olduğunu arada sırada hissedebiliyordu. Planın tamamen açığa çıkarılmasını, insanların ağzını sulandıran bir skandalın patlak vermesini, olayla ilgili herkesin ortalığa dökülmesini, yüreğinin derinliklerinde arzuluyordu belki de. Komatsu'nun böyle bir yönünün olduğu söylenebilirdi. Fakat aynı zamanda Komatsu, soğukkanlı bir realistti. Arzularını, arzu olarak bir yerde bırakır, gerçekte bu kadar kolayca yıkım sınırını aşmazdı.

Belki de Komatsu'nun her ne olursa olsun, yalnızca kendisinin hayatta kalmasını sağlayacak bir hesabı da olabilirdi. Adamın bu olayla ilgili gelişmelerden nasıl sıyrılmak niyetinde olduğunu Tengo bilmiyordu. Komatsu söz konusu olduğunda, ister bir skandal ister yıkım olsun, onun bunları bile ustaca kullanması mümkündü belki de. Kendini kolayca yedirtmeyecek bir adamdı. Ebisuno hakkında ileri geri konuşabilecek durumda değildi. Fakat ufukta *Pupa Hava*'nın yazılış süreci hakkında kuşku bulutları görünmeye başlarsa, Komatsu mutlaka Tengo'ya haber verirdi. Tengo, bundan emindi. Tengo, Komatsu için şimdiye kadar kullanışlı ve işlevsel bir araç olmuştu, ama aynı zamanda bu olayda aşık kemiği durumundaydı. Tengo gerçekleri açıklayacak olursa, Komatsu sıkıcı bir durumla karşı karşıya kalırdı kesinlikle. Dolayısıyla Tengo'dan vazgeçemezdi. Bu yüzden Tengo'nun Komatsu'dan telefon beklemesi yeterliydi. Telefon gelmediği sürece henüz kıçının tutuşması gibi bir durum söz konusu değil demekti.

Öğretmen Ebisuno ne yapıyordu acaba? Tengo'nun esas merak ettiği mesele buydu. Ebisuno ile polis arasında bir şeylerin olduğu kesindi. Adam, Öncüler'in Fukaeri'nin kaybolmasıyla ilgili olabileceğini polise anlatmış olmalıydı. Fukaeri'nin kaybolması olayını kaldıraç olarak kullanıp Öncüler denilen cemaatin sert kabuğunu kırmaya çalışıyordu. Polis bu yönde harekete geçer miydi acaba? Belki de geçmişti bile. Fukaeri ile Öncüler ilişkisini medya dillendirmeye başlamıştı. Polis bu noktayı es geçerse, sonradan önemli bir gerçek ortaya çıkacak olursa, işlerini gerektiği gibi yapmadıkları şeklinde eleştirilere maruz kalacakları kesindi. Fakat her halükârda araştırmalar el altından ilerletiliyor olmalıydı. Yani dergileri okumak, televizyon haberlerini izlemek, gerçek anlamda yeni haberleri almak için yeterli değildi.

Bir gün dershanedeki işinden evine dönünce binanın giriş kapısındaki posta kutusunda kalın bir zarfla karşılaştı. Gönderen Komatsu idi. Yayınevinin logosu bulunan zarfta, acele posta damgası altı yere basılmıştı. Evine girip zarfı açınca, *Pupa Hava* hakkındaki eleştirilerin fotokopilerinin toplu halde zarfa konulmuş olduğunu gördü. Zarfın içinde Komatsu'nun mektubu da vardı, ama her zamanki gibi kargacık burgacık bir yazıyla yazılmıştı. Okuyabilmesi zaman aldı.

> Tengo,
>
> Şu an için henüz büyük bir gelişme yok. Fukaeri'nin nerede olduğu hâlâ belli değil. Haftalık dergilerin ve televizyonun ele aldığı başlıca konu, kızın nasıl büyüdüğü. Bereket versin, henüz bizim için sorun yok. Kitap satmaya devam ediyor. İş buralara gelmişken, bu sevinilecek bir durum mu, yoksa değil mi? Karar vermek güç. Fakat yayınevinin keyfi yerinde. Patrondan takdir belgesi ve para dolu bir zarf aldım. Yirmi yılı aşkın süredir bu yayınevinde çalışıyorum, ama patron beni ilk kez övüyor. Durumun içyüzünü anladığında, bu tiplerin

suratının ne hal alacağını görmek istiyorum aslında.

Bu zarfa, şimdiye kadar *Pupa Hava* konusunda çıkan yazı ve eleştirilerin kopyasını koyuyorum. Boş zamanın olursa oku istersen. Senin açından da ilgini çekecek şeyler olabilir. Elbette, eğer gülebilecek durumdaysan güleceğin şeyler de çıkar.

Geçen gün konuştuğumuz *Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti* hakkında bir tanıdığıma araştırma yaptırdım. Bu cemiyet birkaç yıl önce kurulmuş, resmi onay almış, gerçekten faaliyette olan bir cemiyet. Ofisleri var, yıllık bütçe raporu da hazırlıyorlar. Her yıl birkaç bilimadamı ve yazar seçip yardım parası veriyorlar. En azından cemiyet öyle diyor. Bu paranın nereden geldiği bilinmiyor. Her halükârda işin içinde bir bit yeniği olduğunu düşünüyor o tanıdığım. Vergi kaçırmak için kurulan paravan cemiyetlerden biri olma olasılığı da var. Ayrıntılarıyla araştırılacak olursa bir şeyler çıkabilir, ama şu an bunu yapabilecek durumda değilim. Nasıl düşünürsek düşünelim, geçen gün telefonda da söylemiştim, ama bu cemiyetin sokakta kimsenin tanımadığı bir isim olan Tengo Kavana'ya 3 milyon yen gibi bir parayı çıkartıp vermesinin bir anlamı yok. Bu işin arkasında mutlaka bir şeyler var. Öncüler'in işin içinde olması ihtimalini de inkâr edemeyiz. Eğer öyleyse adamlar *Pupa Hava'*yla Tengo arasındaki ilişkinin kokusunu almış olabilirler. Neyse, bu cemiyete bulaşmaman akıllıca olur.

Tengo Komatsu'nun mektubunu zarfa geri koydu. Komatsu, neden tutup da mektup yazmıştı acaba? Eleştirileri gönderirken yanına bir de mektup koymak istemişti belki, ama hiç de Komatsu'nun tarzı değildi. Bir işi olduğunda, her zamanki gibi telefonda söyleyebilirdi. Böyle bir mektup yazdığında kanıt olacağı kesindi. Temkinli bir insan olan Komatsu'nun böyle bir şeyi düşünmemesi imkânsızdı. Belki de Komatsu, kanıt kalmasından ziyade telefonunun dinlenme olasılığından endişeleniyordu.

Tengo, telefona göz attı. *Dinlenme*. Kendi telefonunun dinlenebileceği hiç aklının ucundan geçmemişti. Fakat şöyle bir düşününce hatırladı, şu bir hafta boyunca bir kişi bile Tengo'ya telefon etmemişti. Bu telefonun dinlenmekte olduğu, belki de artık herkesin bildiği bir gerçekti. Ona telefon etmekten hoşlanan kendinden yaşça büyük kadın arkadaşı da bir kez bile aramamıştı. Durum bununla da sınırlı değildi. Geçen hafta cuma günü kadın Tengo'nun evine gelmemişti. Şimdiye kadar hiç böyle bir durum yaşanmamıştı. Gelmesine engel olacak bir durum söz konusu olduğunda, kadın mutlaka önceden telefon ederdi. Çocuklarının soğuk alıp da okula gitmemesi, aniden aybaşı olması gibi nedenlerle gelmediği olurdu. Fakat o cuma günü kadın haber vermeden gelmemişti işte. Tengo basit bir öğle yemeği hazırlayarak beklemişti, ama beklemekle zaman kaybetmişti yalnızca. Ani bir işi çıkmış olabilirdi, ama ne öncesinde ne de sonrasında tek bir haber vermemiş olması normal değildi. Fakat Tengo'nun onu araması mümkün değildi.

Tengo kadın arkadaşı ve telefon hakkında düşünmeyi bırakıp mutfak masasının başına geçerek Komatsu'nun gönderdiği eleştiri kopyalarını sırayla okudu. Eleştiriler, tarih sırasına konmuştu. Sol üst boşluklarına tükenmezkalemle gazete ya da dergi adı yazılıydı. Herhalde yarızamanlı çalışan kızlardan birine yaptırmıştı. Komatsu'nun kendisi, ne olursa olsun, böyle zahmetli bir işe girişmezdi. Eleştirilerin çoğunun içeriği pozitifti. Çoğu eleştirmen öykünün derinliğini ve cüretkâr tarzını değerli bulmuş, metnin hassas dilini övmüştü. *Böyle bir eseri on yedi yaşında bir kızın yazmış olması, inanılmaz bir şey*, diyen eleştiriler de vardı.

Tahminin gayet yerinde, dedi Tengo içinden.

Büyülü gerçekçilik havasında bir Françoise Sagan değerlendirmesi yapan bir makale de vardı. Sonraki satırlarda çekinceler ifade eden, muğlak sözler de vardı ama eleştirilerin genel havasına bakılınca galiba övmeye çalışıyorlardı.

Fakat *Pupa Hava* ve *Little People* kavramlarının anlamı hakkında pek çok eleştirmen, tereddüde düşmüştü. Bazıları da bu konularda nasıl bir tavır takınacaklarına karar verememişlerdi. *Öykü olarak çok ilginç hazırlanmış, sonuna kadar okuru sürüklemeyi başarıyor, ama* 'Pupa Hava *ne?* Little People *ne?' diye düşündüğümüzde baştan sona gizemli soru işaretleriyle dolu bir havuza atılmış gibi oluyoruz. Belki de bu, yazarın tasarladığı bir şey olabilir, ama bunu yazarın tembelliği diyebileceğimiz bir tavır olarak görecek okur sayısı da asla az olmasa gerek. Bu kızın eserine şimdilik iyi desek bile, yazarın ileride roman yazarı olarak çalışmalarını sürdürmeye niyeti varsa, bu şekildeki ucu açık konular hakkında daha ciddi eleştirilerle karşılaşmaya da hazır olmalı,* diyen bir eleştirmen de vardı.

Bunu okuyan Tengo başını hafifçe yana eğdi. *Öykü olarak çok ilginç hazırlanmış, sonuna kadar okuru sürüklemeyi başarıyor* noktasında yazar başarılı olduysa aynı yazara "tembel" yakıştırması yapmak nasıl bir mantığın ürünüydü acaba?

Fakat dürüst olmak gerekirse Tengo net bir şey söyleyebilecek durumda değildi. Belki de onun düşüncesi yanlıştı ve eleştirmen doğru söylüyordu. Tengo *Pupa Hava* eserini yeniden yazmaya kendini kaptırdığı sıralarda, o eseri bir üçüncü kişinin gözüyle nesnel olarak okuyabilmesi neredeyse imkânsızdı. Tengo şimdi *Pupa Hava* ve *Little People'*a kendi içinde var olan şeyler olarak bakabiliyordu artık. Bunun ne anlama geldiğini Tengo kendisi de bilemiyordu. Fakat onun için önemli bir sorun değildi. Onların gerçekten var olduğunu kabul edebilmek her şeyden daha büyük anlam taşıyordu. Üstelik Tengo bunların gerçekten var olduğunu hiç şüphe duymadan kabullenebilmişti. İşte bu yüzden *Pupa Hava'*nın yeniden yazılması işine kendini tamamen verebilmişti. Eğer kesin bir biçimde o öyküyü içselleştirmemiş olsaydı, çok büyük paralar da teklif edilse, hatta gözdağı da verilse, öyle bir dolandırıcılığa bulaşmazdı kesinlikle.

Yine de bunlar nihayetinde Tengo'nun kişisel fikirlerinden öteye geçmiyordu. *Pupa Hava*'yı okumayı bitirip gizemli soru işaretleriyle dolu havuzun içinde kalakalan, iyi niyetli erkek ve kadın okurlara Tengo acımadan edemiyordu. Renkli simitlere tutunmuş insanların, sıkıntılı yüz ifadeleriyle, soru işaretleriyle dolu geniş havuzda amaçsızca sürüklendiği sahneyi gözlerinin önüne getirebiliyordu. Gökyüzünde gerçekdışı bir güneş parlıyordu. Tengo insanların böyle bir durumu yaşamalarına neden olan kişi olarak hiç sorumluluk hissetmiyor da değildi.

Fakat, *Acaba* diye düşündü Tengo, *kim dünyadaki tüm insanları kurtarmayı başarabilir? Dünyanın tüm tanrılarını bir araya getirseler bile nükleer silahlara engel olamadıkları gibi terörün kökünü de kazıyamazlar. Afrika'daki kuraklığı bitiremedikleri gibi John Lennon'ı yaşama döndüremezler. Dahası dünya çok daha karışık bir yer haline de gelebilir. Bu durumu ortaya çıkartan acizliği düşününce, insanları gizemli soru işaretleriyle dolu havuzda bir süre yüzdürmek daha hafif bir suç olmaz mı?*

Tengo, Komatsu'nun gönderdiği *Pupa Hava* eleştirilerinin yarısını okuyup, kalanları okumadan zarfın içerisine geri koydu. Yarısını okuyunca kalan kısımda neler yazdığını aşağı yukarı tahmin edebiliyordu. *Pupa Hava* öykü olarak birçok insanı kendine çekmeyi başarmıştı. Bu öykü Tengo'yu, Komatsu'yu ve Öğretmen Ebisuno'yu da kendine çekmişti. Dahası şaşırtıcı sayıda okuru da kendine

çekmişti. Daha başka ne olsundu ki?

Salı günü akşam 9'u biraz geçe telefon çaldı. Tengo müzik dinleyerek kitap okuyordu. Tengo'nun en çok sevdiği saatlerdi. Uyumadan önce dilediğince kitap okumak, okumaktan yorulunca da öylece uykuya dalmak.

Uzun bir aradan sonra telefonun zilini ilk kez duyuyordu, ama o seste uğursuz bir tını hissediliyordu. Komatsu'dan gelen bir telefon değildi. Telefon Komatsu'dan geldiğinde farklı çalardı. Tengo ahizeyi kaldırıp kaldırmamakta tereddüt etti. Beş kez çaldı. Sonra plağın üzerindeki iğneyi kaldırıp ahizeyi eline aldı. Kadın arkadaşı arıyor olabilirdi.

"Kavana Bey'in evi mi?" dedi adam. Orta yaşlı bir erkek sesiydi. Derinden gelen nazik bir sesti. Tanıdık değildi.

"Evet, öyle" dedi Tengo, temkinli bir ses tonuyla.

"Gece vakti rahatsız ediyorum, kusura bakmayın. Adım Yasuda" dedi adam. Son derece nötr bir sesti. Dostane olmadığı gibi düşmanlık da hissedilmiyordu. Resmi olmadığı gibi samimiyet de yoktu.

Yasuda? Yasuda adı hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Bildirmek istediğim bir şey vardı. Onun için telefon ettim" dedi adam. Sonra kitabın arasına ayraç koyar gibi kısa bir ara verdi. "Sanıyorum artık karım sizi rahatsız etmez. Söylemek istediğim yalnızca bu."

Bunun üzerine Tengo farkına vardı. Yasuda kadın arkadaşının soyadıydı. Kyoko Yasuda, kadının adı buydu. Kadın Tengo ile birlikteyken ona ismiyle seslenme şansı hiç olmuyordu. Bu yüzden hatırlayana kadar zaman geçmişti. Telefon eden de kadının kocasıydı. Tengo'nun boğazına bir yumru oturmuştu.

"Anlayış gösterirsiniz umarım" dedi adam, sesinde duygudan eser yoktu. En azından Tengo duyguyu andıracak bir şey hissetmemişti. Yalnız sesinde hafif bir şive hissediliyordu, Hiroşima, Kyuşu. Herhalde oralardan olmalıydı. Tam olarak anlamak mümkün değildi.

"Artık gelemeyecek" dedi Tengo.

"Evet, artık sizi rahatsız *edemeyecek*."

Tengo cesaretini toplayarak sordu: "Ona bir şey mi oldu?"

Bir sessizlik yaşandı. Tengo'nun sorusu yanıtlanmamış halde, havada kalmıştı. Sonra karşı taraftaki adam sessizliği bozdu. "Bu yüzden Kavana Bey, sizin bundan sonra bir daha karımla buluşmanız mümkün olmayacak. Yalnızca bunu bildirmek istemiştim."

Bu adam, Tengo'nun kendi karısıyla yattığını biliyordu. Haftada bir kez görüştüklerini, bir yıldır o ilişkinin sürdüğünü. Tengo bildiğini anlayabiliyordu. Yine de tuhaf bir şekilde adamın sesinde öfke ya da kin hissedilmiyordu. O sese karışan şey her neyse, farklı türden bir şeydi. Kişisel duygulardan ziyade somut bir manzarayı anlatıyor gibiydi. Sözgelimi terk edilerek harap düşmüş bir bahçe, sel sonrasında ırmak kenarı. Öyle bir manzara.

"Tam olarak anlayamadım, ama."

"Öyleyse anlamaya hiç uğraşmasanız daha iyi olur" dedi adam, Tengo'nun sözünü kesecek şekilde.

Sesinde yorgunluk tınısı hissediliyordu. "Kesin olan bir şey var, karımı yitirdiniz ve ne şekilde olursa olsun sizin yanına gelemez artık. Mesele bu."

"Yitirdim mi?" dedi Tengo dalgınca, karşısındaki adamın sözlerini tekrarlayarak.

"Kavana Bey, böyle bir telefonu ben de etmek istemezdim. Fakat haber vermeseydim rahat uyuyamazdım. İsteyerek böyle bir telefon ediyor değilim."

Karşısındaki adam susunca telefondan hiçbir ses gelmedi. Çok sakin bir yerden telefon ediyor olmalıydı. Belki de adamın duyguları vakum işlevi görerek çevredeki tüm sesleri emiyordu.

Bir soru sormam gerek, dedi Tengo içinden. Eğer bunu yapmazsa her şey anlamsızca karanlığa gömülmüş halde bitiverecekti. Diyaloğu kesintiye uğratmaması gerekiyordu. Fakat her şeyden önce bu adamın, durumun ayrıntılarını Tengo'ya anlatmak gibi bir niyeti yoktu. Gerçeği açıklama niyeti olmayan birisine, acaba nasıl bir soru sorulabilirdi? Uzay boşluğunda ne gibi sözcükler, ses haline gelebilirdi? Tengo, doğru sözcükleri bulmak için çaba harcarken ansızın telefon bağlantısı kesildi. Adam hiçbir şey söylemeksizin ahizeyi yerine koymuş, geçip gidivermişti. Muhtemelen sonsuza kadar.

Tengo artık ölü gibi sessiz ahizeye bir süre kulağını dayadı. Eğer telefon birileri tarafından dinleniyorsa, bunu belki de anlayabilirdi. Nefesini tutarak kulak kesildi. Fakat bunu anlayabileceği herhangi tuhaf bir ses duyulmuyordu. Duyabildiği yalnızca kendi kalp atışlarıydı. Kalp atışlarını dinlerken kendisinin sefil bir haydut olduğu, geceyarısı bir başkasının evine gizlice girdiği hissine kapıldı. Bir şeylerin gölgesine saklanıp, nefesini tutarak ev halkının yatmasını bekliyordu sanki.

Tengo sakinleşebilmek için demlikte su kaynatıp yeşil çay yaptı. Fincanı eline alarak masanın başına geçti, telefonda yaptıkları konuşmayı kafasında en baştan canlandırdı. *Karımı yitirdiniz. Ne şekilde olursa olsun sizin yanınıza gelemez artık,* demişti adam. *Ne şekilde olursa olsun*, özellikle bu ifade Tengo'nun kafasını karıştırmıştı. Burada karanlık, nemli bir şeyleri anımsatan bir tını vardı.

Yasuda adlı kişinin Tengo'ya iletmek istediği, karısının istese bile Tengo'nun yanına bir daha gidemeyeceğiydi. Neden ve hangi bağlamda bu imkânsız hale gelmişti acaba? *Yitirdin* derken, ne söylemeye çalışıyordu? Bir kazada ağır yaralanmış, bir daha düzelmeyecek miydi? Aldığı darbelerin şiddetiyle yüzü tanınmayacak hale gelmiş Kyoko Yasuda'nın hali, Tengo'nun gözünde canlandı. Kadın, tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuştu, belki bir uzvunu kaybetmişti, artık hareket edemeyen vücudu sargılar içerisindeydi. Belki bir bodrum katında köpek gibi kalın zincirlerle bağlanmıştı. Fakat bu tahminlerin hepsi de fazlasıyla uçuktu.

Kyoko Yasuda (Tengo artık onun hakkında düşünürken tam ismi ile anmaya karar vermişti) kendi kocası hakkında hiçbir şey anlatmazdı. Kocasının nasıl bir işte çalıştığını, kaç yaşında olduğunu, yüzünün şeklini, kişiliğini, nerede tanıştıklarını, ne zaman evlendiklerini Tengo hiç bilmiyordu. Şişman mıydı, zayıf mı? Boyu uzun muydu, kısa mı? Yakışıklı mıydı, değil miydi? Karı koca ilişkileri iyi miydi, kötü mü? Bunları da bilmiyordu. Tengo'nun bildiği, kadının pek geçim sıkıntısı çekmediği (hatta rahat bir yaşam sürüyor gibiydi) ve kocasıyla aralarındaki seksin nicelik olarak (belki de nitelik olarak) pek fazla tatmin edici olmadığıydı. Fakat bunlar bile Tengo'nun tahminlerinden ibaretti. Tengo ile kadın öğleden sonralarını yatakta geçirirken birçok şey konuşuyorlardı, ama o sırada kadının kocası asla söz konusu olmuyordu. Tengo'nun kendisi de özel olarak bu konuları öğrenmek istemiyordu. Nasıl bir adamın karısını çaldığını mümkünse bilmek istemiyordu. *Bu, bir tür görgü kuralıdır,* diye düşünürdü. Fakat durum bu hale gelince Tengo kadının kocası hakkında tek bir

soru sormamış olduğu için pişmanlık duydu (soru sormuş olsaydı kadın oldukça net bir şekilde yanıtlardı mutlaka). Adam kıskanç mıydı? Sahiplenici miydi? Şiddet eğilimi var mıydı?

Tengo kendini adamın yerine koyarak düşünmeye çalıştı. Eğer onun konumunda olsaydı kendisi neler hissederdi acaba? Yani bir karısı, iki küçük çocuğu olsa, son derece sıradan, huzurlu bir aile yaşantısı sürüyor olsa. Ancak karısının haftada bir kez başka bir erkekle yattığı ortaya çıkıyor. Kendinden on yaş küçük bir adamla. İlişkileri bir yıldan uzun süredir devam ediyor. Aynı durumda kalsa, Tengo'nun kendisi ne düşünürdü acaba? Ne gibi duygular yüreğine hükmederdi? Şiddetli bir öfke mi? Derin bir hayal kırıklığı mı? İç sızlatan bir elem mi? Donuk bir kayıtsızlık mı? Gerçeklik algısının yitirilmesi mi? Yoksa birbirinden ayrıştırılamayan birçok duygunun bileşimi mi?

Ne kadar düşünürse düşünsün, Tengo kendisinin öyle bir durumda neler hissedeceğine dair doğru düzgün bir tahmin yürütemiyordu. Tahmin yürütmeye çalıştıkça zihninde sadece beyaz askılı fanila giyerek tanımadığı genç bir adama meme ucunu emdiren annesinin görüntüsü canlanıyordu. Memeleri dolgundu, meme ucu irileşmiş, sertleşmişti. Yüzünde şehvet gülümsemesi vardı. Ağzını hafifçe aralamış, gözlerini kapatmıştı. Usul usul titreyen dudakları, ıslak vajinayı andırıyordu. Hemen yanında Tengo uyuyordu. *Sanki neden-sonuç ilişkisi gibi*, dedi Tengo içinden. O gizemli genç adam muhtemelen Tengo'nun kendisiydi. Tengo'nun kollarına aldığı kadın Kyoko Yasuda'ydı. Kurgu, tamamen aynıydı. Yalnızca insanlar farklıydı. Öyleyse benim yaşamım, içimde gizli imgeleri somutlaştırarak, bu gizemi çözebilmek için uğraşmaktan mı ibaret yoksa? Sonra, kadını yitirmiş olmasında kendisinin ne kadar sorumluluk payı vardı acaba?

Tengo bir türlü uyuyamadı. Yasuda adlı adamın sesi kulaklarında yankılanıyordu. Konuşmalarındaki imalar üzerine yükleniyordu. Dile getirdiği sözcükler hassas bir gerçeklik taşıyordu. Tengo, Kyoko Yasuda'yı düşündü. Onun yüzünü, onun vücudunu en ufak ayrıntısına kadar hayalinde canlandırdı. Onunla son buluşması iki hafta önceki cuma günüydü. İkisi her zaman olduğu gibi uzun uzun seks yapmışlardı. Fakat kadının kocasından gelen telefondan sonra, bu, çok eski bir geçmişte kalmış gibi bir hisse kapılmıştı Tengo. Sanki tarihten bir yaprak gibi.

Kadının, Tengo ile yatakta dinlemek için evinden getirdiği uzunçalarları, plak rafında duruyordu. Çok eski caz plaklarıydı. Louis Armstrong, Billie Holiday (Bu kez Barney Bigard eşlik ediyordu) 1940'ların Duke Ellington'ı. Hepsi birçok kez dinlenmiş, özenle kullanılmıştı. Plak kaplarının renkleri, geçen zamanın etkisiyle biraz solmuştu, ama içindeki plaklar neredeyse yepyeni gibiydi. Bu plak kaplarını eline alıp bakarken kadınla muhtemelen bir daha asla görüşemeyeceği duygusu Tengo'nun içinde büyümeye başladı.

Elbette, gerçek anlamda Tengo, Kyoko Yasuda'ya âşık değildi. Onunla yaşamı paylaşmak gibi bir isteği yoktu, ayrıca ayrılığın acısına dayanamamak gibi bir korkusu da olmamıştı. Onunlayken yüreğinde sarsıntıyı andıran duygular hissetmemişti hiç. Fakat Tengo o yaşça büyük kadın arkadaşının varlığına alışmıştı. Ona karşı doğal bir sevgi besler hale gelmişti. Haftada bir kez kadını kendi evinde ağırlamak, vücutlarının birleşmesi rutin programları haline gelmiş ve onu hep sevinçle beklemişti. Tengo için nadir denebilecek bir durumdu. Tengo çoğu kadına karşı böylesi samimi duygular beslemezdi. Dahası kadınların çoğu, cinsel ilişki kursa da kurmasa da, Tengo'nun huzursuz olmasına neden oluyorlardı. Sonra bu huzursuzluğu bastırabilmek için Tengo kendi içindeki bir bölgeyi ustalıkla çevirip kapatmak zorunda kalıyordu. Başka bir deyişle kalbindeki odalardan bazılarını sımsıkı kilitlemek zorunda kalıyordu. Fakat Kyoko Yasuda ile birlikteyken böyle karmaşık

şeyler olmuyordu. Kadın Tengo'nun ne istediğini, neyi istemediğini özümsemiş gibiydi. Bu yüzden onunla karşılaşmış olmak Tengo için bir şanstı.

Fakat neticede bir şeyler olmuş, kadın yitip gitmişti. Bir nedenden dolayı, ne şekilde olursa olsun bir daha buraya asla gelmeyecekti. Dahası kadının kocasına bakılırsa, o neden hakkında da, o sonuç hakkında da Tengo'nun hiçbir şey bilmemesi daha iyi olacaktı.

Tengo'yu uyku tutmamıştı, yere oturmuş Duke Ellington'ın plağını kısık sesle dinlerken telefon tekrar çaldı. Duvar saati 10.12'yi gösteriyordu. O saatte telefon edecek kişi olarak aklına Komatsu'dan başkası gelmiyordu. Fakat bu telefon çalma sesi de Komatsu gibi değildi. Komatsu'dan gelen telefonlarda, iş daha acilmiş gibi, sinirli bir zil sesi gelirdi sanki. Belki de o Yasuda adlı adam Tengo'ya söylemeyi unuttuğu bir şeyi anımsamış olabilirdi. Aslında telefonu açmak istemiyordu. Tecrübelerine göre o saatte gelen telefon, asla iyi bir haber vermek için olamazdı. Yine de içinde bulunduğu durumu düşününce ahizeyi kaldırmaktan başka tercih şansı yoktu.

"Kavana Bey'siniz, değil mi?" dedi adam. Komatsu değildi. Yasuda da değildi. O ses kesinlikle Uşikava'ya aitti. Ağzı suyla, belki de ne olduğu bilinmez bir sıvıyla doluymuş gibi konuşuyordu. Onun tuhaf yüzü, yassı ve şekilsiz kafası, otomatik olarak Tengo'nun gözünde canlanıverdi.

"Gece vakti rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ben Uşikava. Geçen gün haber vermeden uğramış, zamanınızı almıştım. Bugün de daha erken telefon etmem iyi olurdu, ama acil bir işim çıkınca bir de baktım ki bu saat olmuş. Hayır, sizin erken yatıp erken kalktığınızı çok iyi biliyorum. Güzel bir huy. Gece geç saatlere kadar oturup boşa zaman harcamak iyi sonuçlar doğurmaz. Hava kardıktan sonra olabildiğince erken yatağa girip sabah güneş ışıklarıyla birlikte uyanmak en iyisi olur. Fakat tamamen önseziyle *Kavana Bey bu akşam hâlâ uyanıktır*, dedim. Bu yüzden kabalık olduğunu bildiğim halde bu saatte telefon açmış oldum. Rahatsız etmiyorumdur umarım."

Uşikava'nın söyledikleri Tengo'nun hoşuna gitmemişti. Adamın ev telefon numarasını biliyor olması da hoşuna gitmemişti. Önsezi falan değildi. Adam Tengo'nun uyuyamayacağını bilerek telefon etmişti. Evdeki ışıkların yandığını da biliyor olabilirdi. Ev birileri tarafından gözetleniyor muydu acaba? Ellerinde gece görüş dürbünleriyle, çalışkan ve yetenekli *araştırmacıların*, bir yerlerden Tengo'nun odasını izlediği sahne, birden gözünde canlanıverdi.

"Gerçekten de bu akşam uyanığım" dedi Tengo. "Sizin şu önseziniz doğru. Az önce çok fazla koyu çay içtim belki de."

"Demek öyle. Sizin için üzüldüm. Uykunun tutmadığı geceler üst üste gelince insanın aklına gereksiz şeyler üşüşür. Biraz konuşmamız mümkün mü acaba?"

"Uykumu iyice kaçıracak bir şeyler olmadığı müddetçe."

Uşikava sanki çok komik bir şey varmış gibi yüksek sesle güldü. Ahizenin öte yanında, bir yerlerde onun çirkin kafası sallanmış olmalıydı. "Ha ha. Çok ilginç şeyler söylüyorsunuz Kavana Bey. Sizi ninni gibi rahatlatmayabilir, ama konuşmak istediğim konu uyku kaçıracak kadar ciddi bir şey değil. İçiniz rahat olsun. Yalnızca bir evet-hayır meselesi. Şu yardım parası konusu. Yıllık 3 milyon yenlik yardım parası. Güzel değil mi? Ne dersiniz? Düşündünüz mü acaba? Bizim de artık nihai yanıtınızı almamız gerekiyor."

"Yardım parası meselesini, görüştüğümüz gün kesin olarak reddettiğimi sanıyorum. Teklifiniz için

çok teşekkür ederim. Fakat ben şu anki halimden memnunum. Ekonomik bir sıkıntım yok. Mümkün olursa yaşantımı bu şekilde devam ettirmek istiyorum."

"Kimseden yardım almadan yani."

"Basite indirgersek öyle."

"Tamam, bunun hayranlık verici bir tavır olduğunu söylemem gerek" dedi Uşikava hafifçe genzini temizleyerek. "Tek başına ayakta kalmak. Mümkün olduğunca örgütlü işlere bulaşmamak. Düşüncenizi anlayabiliyorum. Yalnız Kavana Bey, sizi düşündüğüm için söylüyorum, şu dünyada başımıza ne zaman neyin geleceğini bilemeyiz. Bu yüzden mutlaka sigorta benzeri şeyler gerekli olur. Sırtımızı yaslayabileceğimiz, rüzgârdan korunabileceğimiz bir şeyler olmayınca sıkıntımız artar. Böyle söylemek istemem ama Kavana Bey, sizin şu an sırtınızı yaslayabileceğiniz hiçbir şey yok. Çevrenizdeki hiç kimse size kalkan olamaz. Çevrenizde, bir şey olduğunda, durum kötüleşirse, sizi yüzüstü bırakıp kaçabilecek insanlardan başka kimse yok gibi. Öyle değil mi? Ne kadar hazırlıklı olursan o kadar az zarar görürsün derler. Bir sıkıntı olması durumunu düşünerek kendinizi garantiye almanız iyi olmaz mı? Mesele yalnızca para değil. Para nihayetinde bir simgeden ibarettir."

"Söylediklerinizi tam olarak anlayamıyorum" dedi Tengo. Uşikava'yla ilk karşılaştığı anda sezgisel olarak hissettiği rahatsızlık duygusu tekrar baş göstermişti.

"Doğru ya, siz henüz genç olduğunuz için o meseleleri pek anlayamayabilirsiniz. Şöyle söyleyeyim. Belli bir yaşı geçince yaşam dediğin, sahip olduğun şeyleri sürekli olarak kaybettiğin bir süreçten öteye geçmez. Yaşamın için önemli olan şeyler, birer birer tarağın dişlerinin kırılıp gitmesi gibi insanın elinden kayıp düşüverir. Bunların yerine eline geçense, değersiz, tuhaf şeyler olur. Vücudun yetenekleri, arzular, hayaller, idealler, kendine güven, anlam, hatta âşık olduğun insanlar, peş peşe, önce biri sonra diğeri şeklinde yok olup gider. Veda ederek ayrılanlar, hatta bir gün hiçbir şey söylemeden ortadan yok olanlar olur ve bir kez yitirince bunları bir daha asla tekrar elde edemezsin. Yerine koyacak bir şeyler de bulamazsın. Bu, çok acı veren bir şeydir. Bazen vücudun lime lime doğranıyormuş gibi hissedersin. Kavana Bey, otuz yaşına girmek üzeresiniz. Bundan sonra yaşamınızın alacakaranlık bir çağına adım atmak üzeresiniz. Bu, evet, yaşlandığınız anlamına geliyor. Bir şeyleri yitirmeye dair o duyguyu siz de yavaş yavaş kavramaya başlamışsınızdır. Öyle değil mi?"

Bu adam Kyoko Yasuda'yı ima ediyor olabilir mi acaba? diye düşündü Tengo. *Bizim haftada bir kez burada gizlice buluştuğumuzu*. Dahası, kadının bir nedenle Tengo'nun yaşantısından çıktığını da biliyor olabilirdi.

"Özel hayatımla ilgili oldukça ayrıntılı bilgilere sahip gibisiniz" dedi Tengo.

"Hayır, değilim" dedi Uşikava. "Ben yalnızca yaşamla ilgili genel kanıyı söyledim. Gerçekten. Sizin özel yaşantınızı pek bilmiyorum."

Tengo suskun kaldı.

"Lütfen gönül rahatlığıyla yardım paramızı kabul edin Kavana Bey" dedi Uşikava iç geçirir gibi bir sesle. "Dürüst olmak gerekirse, şu an son derece tehlikeli bir konumdasınız. Gerektiğinde biz sizin arkanızda dururuz. Can simidi atabiliriz. Şu anki durum içinden çıkılamayacak bir hal alabilir."

"İçinden çıkılamayacak bir hal" dedi Tengo.

"Aynen öyle."

“Bu, somut olarak ne anlama geliyor?”

Uşikava kısa bir ara verdi. Sonra yanıtladı: “Bakın Kavana Bey. Bilmemenin daha iyi olacağı şeyler de vardır. Bu tür bir bilgi insanı uykularından eder. Bu, çayın etkisiyle kıyaslanamaz bile. Bu şey, sizin huzurlu uykunuzu ebediyen elinizden alabilir. Söylemek istediğim, şöyle düşünün: Siz kendiniz ne yaptığınızı tam olarak bilmeden özel bir musluğu açıp özel bir şeyi dışarı çıkartmışa benziyorsunuz. Bu, çevrenizdeki insanları etkiliyor. Hoşa gidecek bir etki yarattığı da söylenemez.”

“Bunun *Little People*’la bir ilgisi var mı?”

Aslında boş atıp dolu tutmaya çalışmıştı, ama Uşikava bir süre suskun kalmıştı. Derin bir suyun dibine batmış, tek başına duran kara bir taş gibi ağır bir sessizlikti.

“Uşikava Bey. Kesin olarak öğrenmek istiyorum. Bulmaca çözer gibi konuşmayı bırakıp daha somut konuşalım. Kadının başına ne geldi?”

“Kadın? Neden bahsettiğinizi hiç bilemiyorum.”

Tengo iç geçirdi. Telefonda konuşmak için bu konu fazlasıyla hassastı.

“Kusura bakmayın ama Kavana Bey, ben yalnızca bir aracıyım. Müşterimden gelen mesaj, prensip olarak meselelerle ilgili mümkün olduğunca detay vermeden konuşmak. Şu an bana verilen görev, bu” dedi Uşikava ciddi bir ses tonuyla. “Sizi uğraştırıyor gibiyim. Kusura bakmayın, ama böyle konuşmaktan başka yolu yok. Dahası, dürüst olmak gerekirse, benim bilgim de oldukça sınırlı. Fakat neticede o *kadın* dediğiniz kim, tam olarak anlamadım. Biraz daha somut olarak söylemeniz gerek.”

“Öyleyse *Little People* denilen ne?”

“Bakın Kavana Bey. O *Little People* dediğiniz şeyin ne olduğunu da hiç bilmiyorum. Tek bildiğim bunun *Pupa Hava* romanında yer aldığı, o kadar. Fakat bakın. Konuşmanın akışına bakacak olursak, galiba siz bir şeyleri insanlara gelişigüzel anlatmışa benziyorsunuz, kendiniz bile ne olduğunu tam olarak bilmediğiniz halde. Böyle bir şey, duruma göre çok tehlikeli olabilir. Bunun nasıl bir tehlike olduğunu benim müşterim çok iyi biliyor. Dahası o tehlikeye karşı savunmanın yollarını da bir parça biliyor. İşte o yüzden biz size yardım eli uzatmaya çalışıyoruz. Üstelik açıkça söylemek gerekirse bizim kollarımız çok uzundur. Uzun, güçlü kollar.”

“Sizin şu müşteri dediğiniz kim peki? Öncüler’le alakası var mı?”

“Burada onun adına açıklama yapma yetkim maalesef yok” dedi Uşikava, gerçekten üzülüyormuş gibi. “Fakat ne olursa olsun benim müşterim bir hayli güç sahibi. Muazzam bir güç. Biz sizin arkanızda durabiliriz. Bakın şimdi. Bu, son öneri Kavana Bey. Kabul edip etmemek size kalmış. Fakat bir kez tavrınızı belirleyecek olursanız, kolayca geri dönemezsiniz. Bu yüzden iyice düşünün. Sonra, eğer onların tarafında yer almazsanız, duruma göre onların uzattıkları kollar, maalesef sizin için hiç de hoş olmayan sonuçlar doğurabilir.”

“Sizin uzun kollarınız benim için ne gibi hoş olmayan sonuçlar doğurabilir?”

Uşikava bir süre bu soruyu yanıtlamadı. Dudaklarının kıyısındaki salyayı içine çeker gibi tuhaf bir ses telefonun öte ucundan duyuldu.

“Somut olarak ben de bilemiyorum” dedi Uşikava. “Bu kadarını söylemediler, bu yüzden genel konuşuyorum.”

“Peki, ben neyi anlattım insanlara?” diye sordu Tengo.

“Bunu da bilmiyorum” dedi Uşikava. “Tekrarlamış olacağım, ama ben sadece bir aracıyım. İşin ayrıntılarını pek bilemiyorum. Bana yalnızca sınırlı bilgi verildi. Dolu dolu bir bilgi kaynağından gelse de, benim önüme ulaştığında bu bilgiler damlalara dönüşüyor. Ben müşterimden sınırlı yetki aldım. Böyle söylemek üzere direktif aldım. Olduğu gibi de size aktarıyorum. *Müşteriniz neden doğrudan irtibata geçmiyor? Öylesi daha hızlı olmaz mı? Neden böyle anlamsız bir adamı aracı koyuyor?* diye sorabilirsiniz. Neden acaba? Ben de bilemiyorum.”

Uşikava genzini temizledikten sonra Tengo’nun sorusunu bekledi. Fakat soru gelmedi. Bu yüzden konuşmasını sürdürdü: “Bu arada Kavana Bey, neyi anlattığınızı sormuştunuz, değil mi?”

“Öyle” dedi Tengo.

“Ben düşünüyorum da Kavana Bey, *bu işte böyle bir şey*, diye başkalarına kolayca söylenebilecek bir şey olmasa gerek. Sizin kendi başınıza çabalamanız, alnınızda ter biriktirerek bulmanız gereken bir şey değil mi? Fakat gereksiz şeylerle uğraştığınız için bunu anladığınızda çok geç kalmış da olabilirsiniz. Benim gördüğüm kadarıyla siz özel bir yetenek sahibisiniz. Oldukça üstün, güzel bir yetenek. Normal insanlarda olmayan bir yetenek. Orası kesin. İşte bu yüzden sizin bu sefer yaptığınız şey kolayca geçiştirilemeyecek bir etki gücüne sahip oldu. Sonra benim müşterim sizin bu yeteneğinize çok değer veriyor. Yardım parası meselesi bu yüzden ortaya çıktı. Fakat yeteneğiniz olsa bile, maalesef bu tek başına yeterli değil. Kişisine göre değişir belki, ama yeterli derecede olmayan bir yetenek sahibi olmak, hiçbir şeye sahip olmamaktan çok daha tehlikeli olabilir. Bu, bu seferki olayla ilgili olarak benim öylesine sahip olduğun izlenim.”

“Öte yandan sizin müşteriniz yeterli bilgi ve yetenek sahibi. Öyle mi demek istiyorsunuz?”

“Hayır, bu konuda da bir şey söyleyemem. Yeterli mi değil mi kimse kestiremez. Yeni bir tür bulaşıcı hastalık gibi düşünmeniz iyi olabilir. Onlar bununla nasıl baş edeceklerini, yani aşısını biliyorlar. Şu aşamada bu aşının bir parça etkili olduğu da ortaya konuldu. Fakat hastalığa neden olan mikrop her an güçleniyor, gelişiyor. Ama onlar da kafası çalışan, iradeli tipler. Direnme gücünü kırmaya çalışıyorlar. Bu aşının ne zamana kadar etkili olacağını bilmiyoruz. Stoklanan aşı miktarının yeterli olup olmayacağını da bilmiyoruz. Bu yüzden müşterim kendini tehdit altında hissediyor.”

“Bu insanların bana neden gereksinimi var?”

“Bulaşıcı hastalık benzetmesini bir kez daha kullanacağım, kusura bakmayın, ama sizler ana taşıyıcı gibi bir rol oynuyor olabilirsiniz.”

“Sizler mi? dedi Tengo. “Böyle derken, Eriko Fukada ile beni mi kastediyorsunuz?”

Uşikava bu soruyu yanıtlamadı. “Klasik bir ifade kullanacak olursam, siz Pandora’nın kutusunu açtınız, diyebiliriz belki. Oradan birçok şey bu dünyaya çıkıverdi. Benim edindiğim izlenime göre, galiba benim müşterimin düşüncesi böyle. Siz ikiniz tesadüfen karşılaşmış bile olsanız, sizin düşündüğünüzden daha güçlü bir birliktelik oldu bu. Birbirinizde eksik olan kısımları güçlü bir şekilde tamamlayabildiniz.”

“Fakat bu yasal açıdan bir suç değil.”

“Aynen öyle. Yasal anlamda, dünyevi anlamda suç değil elbette. Fakat George Orwell’ın yüce klasiği, hatta yüce başvuru kaynağı olan kurmaca eseri referans alacak olursam, bu tam olarak düşünce suçuna yakın bir şey. Rastlantı bu ya, 1984 yılındayız. Bir bağ vardır herhalde. Fakat Kavana

Bey, ben bu akşam çok fazla konuştum galiba ve konuştuklarımın çoğu nihayetinde benim kişisel tahminlerimden öteye geçmiyor. Yalnızca kişisel tahminler. Kesin kanıtlarım olduğu için söylüyor değilim. Siz sorduğunuz için ben de izlenimlerimi ana hatlarıyla anlattım yalnızca."

Uşikava sessiz kaldı, Tengo ise düşündü. *Yalnızca kişisel tahminler. Bu adamın söylediklerini nereye kadar ciddiye almalıyım acaba?*

"Artık kesmek zorundayım" dedi Uşikava. "Önemli bir konu olduğu için biraz daha zaman tanıyalım. Fakat o kadar uzun değil, ne de olsa saat zamanı dilimlemeye devam ediyor. Tik tak, tik tak diye durup dinlenmeden. Bizim önerimizle ilgili olarak bir kez daha iyice düşünün. Bir süre sonra tekrar irtibata geçeriz. İyi geceler. Konuşabildiğimize sevindim. Kavana Bey, umarım güzelce uyuyabilirsiniz."

Bunları söyledikten sonra Uşikava tereddüt etmeksizin telefonu kapattı. Tengo elinde kalan ölü gibi sessiz ahizeye bir süre sessizce baktı. Çiftçilerin kurak toprakta güneşin altında solgunlaşan sebzeleri eline alıp bakması gibi. Son zamanlarda çok sayıda insan Tengo'nun konuşmasına fırsat vermeden telefonu yüzüne kapatıyordu.

Zaten tahmin ediyordu, ama güzel bir uyku Tengo'ya uğramadı bile. Sabahın soluk ışıkları perdenin rengini ortaya çıkarmıştı bile. Büyük şehrin azimli kargaları uyanıp günlük hayatlarına başlayana kadar, Tengo duvara yaslanmış vaziyette yerde oturarak, kendinden yaşça büyük kadın arkadaşını, bir yerlerden uzanıp gelen güçlü uzun kolları düşündü. Fakat bu düşünceler onu hiçbir yere götürmüyordu. Düşünceleri oldukları yerde amaçsızca dolaşıp duruyordu. Tengo çevresine bakındıktan sonra iç geçirdi. Sonra tamamen yalnız kaldığının farkına vardı. Gerçekten de Uşikava haklı olabilirdi. Sırtını yaslayabileceği kimse yoktu çevresinde.

Şu an adım atmak üzere olduğun yer

Okura Oteli'nin ana binasındaki geniş, yüksek tavanlı lobi loş, güzel, devasa bir mağarayı andırıyordu. Koltuklara oturmuş sohbet eden insanların sesleri, karnı deşilmiş bir hayvanın soluk alıp verişini andıran bir uğultu haline gelmişti. Kalın ve yumuşak yer halısı, Kuzey adalarının kadim yosunlarını akla getiriyordu. Halının üzerinde zamanla oluşan yaşanmışlık katmanı insanların ayak seslerini emiyordu. Lobide gidip gelen insanlar, sanki bir lanetle çok eski zamanlarda oraya hapsedilmiş de kendilerine verilen görevi kesintisiz tekrarlayan bir hayalet sürüsü gibi görünüyordu. Zırh giymiş gibi, vücutlarına tam oturan takım elbiseler içerisindeki erkekler, salonlardan birinde yapılacak olan tören için şık siyah giysiler giymiş genç, narin kadınlar. Kadınların taktıkları, kan arayan vampir yarasalar gibi yansıtmak üzere ışık arayan küçük ama pahalı mücevherler. Verimli çağlarını geçirmiş, yaşlı kral ve kraliçe gibi bir köşedeki saltanat koltuğunda yorgun bedenlerini dinlendiren iriyarı yabancı karıkoca.

Aomame uçuk mavi keten pantolonu, basit beyaz bluzu, beyaz yürüyüş ayakkabıları ve elinde Nike marka mavi spor çantası ile, böylesine efsaneler ve metaforlarla dolu bir yere hiç uygun değildi. Otelde konaklayan müşterilerden biri tarafından çağrılmış bebek bakıcısı gibi duruyordu. Kolçakları geniş koltukta zaman öldürürken düşüncelere daldı. *Fakat elimden bir şey gelmez, ben sosyalleşmek adına buraya gelmiş değilim.* Orada oturduğu süre boyunca birileri tarafından izlendiğine dair belli belirsiz bir hisse kapılmıştı. Fakat çevresine ne kadar bakınırsa bakınsın bunu yapan kişiyi bulamamıştı. *Olsun*, dedi içinden, *izlemek istiyorlarsa, istedikleri kadar izlesinler*. Kol saati 6.50'yi gösterdiğinde, Aomame ayağa kalkıp elinde spor çantasıyla tuvalete gitti. Sonra ellerini sabunla yıkayıp dış görünümünde bir sorun olup olmadığını bir kez daha kontrol etti. Sonra büyük, lekesiz aynanın karşısında birkaç kez derin nefes aldı. Tuvalet geniş ve boştu. Belki de Aomame'nin oturduğu apartman dairesinden daha geniş bile olabilirdi. *Bu son işim,* dedi Aomame aynanın karşısında alçak sesle. *Sorunsuzca işi halledip ortadan kaybolacağım. Aniden, bir hayalet gibi. Şu an buradayım. Yarın artık burada olmayacağım. Birkaç gün sonra başka bir adım, başka bir yüzüm olacak artık.*

Lobiye dönüp bir kez daha koltuğa oturdu. Spor çantasını masanın üzerine koydu. Çantada yedi mermilik küçük otomatik tabanca vardı. Bir de, tek bir hareketle adamın ensesine saplamak için getirdiği ucu sivri iğne. *Sakin olmalıyım*, dedi içinden. *En önemli ve sonuncu işim. Her zamanki soğukkanlı ve sağlam duruşlu Aomame olmam gerek.*

Fakat Aomame, normal halinden farklı olduğunu elbette hissediyordu. Tuhaf bir şekilde nefes almakta zorlanmaktaydı, kalp atışlarının hızı dikkatini çekmeye başlamıştı. Koltukaltları hafiften terlemişti. Arada sırada tenine iğneler batıyormuş gibi oluyordu. *Yalnızca heyecan değil bu, ben bir şeyleri seziyorum. Bu sezgi bana uyarıda bulunuyor. Bilincimin kapısını çalmaya devam ediyor. "Şu an bile geç değil. Buradan çık git, her şeyi unut" diyor.* Eğer mümkün olsa, Aomame bu uyarıyı dinlemek isterdi. Her şeyi bir kenara bırakıp öylece otelin lobisinden çıkıp gitmek isterdi. *Burada uğursuz bir şeyler var. Ölümün süzülerek geldiği hissi havayı kaplamış. Sakin, yumuşak, ama kaçılması mümkün olmayan ölüm. Fakat kuyruğumu kıstırıp kaçamam.* Bu Aomame'nin yaşam tarzına uygun değildi.

Uzun bir on dakika geçti. Zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Aomame koltukta oturarak soluklarını düzenlemeye çalıştı. Lobideki hayaletler durmaksızın anlaşılmaz sesler çıkartmaya devam ediyordu. İnsanlar gidecek yer arayan ruhlar gibi kalın halının üzerinde sessizce dolaşıyorlardı. Kadın garsonun tepsiye koyduğu kahve setini taşırken çıkarttığı ses, net ve anlaşılır tek ses olarak

kulağına kadar geliyordu. Fakat o sesin bile kuşkulu bir ikincil tınısı var gibiydi. *İyiye işaret değil. Şu an bu kadar heyecanlanırsam en önemli an geldiğinde hiçbir şey yapamam.* Aomame gözlerini kapatıp tamamen gayriihtiyari dua etmeye başladı. Kendini bildiği ilk andan ibitaren üç öğün yemekten önce hep ettiği duaydı bu. Şimdi çok geçmişte kalmıştı gerçi ama her satırını, her sözcüğünü net olarak anımsıyordu.

Semalardaki Yüce Efendimiz. Saf adın hak ettiği saygıyı görsün, Krallığın bize gelsin. Günahlarımızı bağışla. Ufacık adımlarımızı kutsa. Amin.

Bir zamanlar ona sıkıntıdan başka bir şey vermeyen bu duanın şimdi kendisine destek olduğunu Aomame kabul etmek zorundaydı. Duadaki sözlerin tınısı sinirlerini yatıştırmış, korkunun kapılarını kapatarak, soluklarının rahatlamasını sağlamıştı. Aomame parmaklarını gözkapaklarına bastırarak, duayı birkaç kez daha içinden tekrarladı.

"Aomame Hanım sizsiniz, değil mi?" dedi, yakınına kadar sokulan genç bir erkek sesi.

Bu soru üzerine Aomame gözlerini açıp, başını yavaşça kaldırarak sesin sahibine baktı. Önünde iki genç adam duruyordu. İkisi de benzer türde koyu renk takım elbise giymişlerdi. Kumaşına ve işçiliğine bakınca o kadar pahalı şeyler olmadığı anlaşılıyordu. Herhalde bir ucuzluk mağazasından gelişigüzel satın alınmış takım elbiselerdi. Elbiselerin bazı yerleri, vücutlarına tam oturmamıştı. Fakat üzerlerinde tek bir kırışık bile yoktu. Giymeden önce her seferinde tekrar ütülüyorlardı belki de. İkisi de kravatlı değildi. Biri beyaz gömleğinin düğmelerini sonuna kadar iliklemiş, diğeri ise ceketinin altına yuvarlak yakalı tişört gibi bir şey giymişti. Ayaklarında ise en basitinden simsiyah deri ayakkabılar vardı. Beyaz gömlekli adam 1.85 boylarındaydı, saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Kirpikleri uzun, grafik eğrisi gibi, güzel bir açıyla yukarıya kalkıktı. Hatları düzgündü, serinkanlı bir görünüşü vardı. İstese aktör bile olabilirdi. Diğeri ise 1.65 boylarındaydı, saçlarını kazıtmıştı. Küt burunluydu, çenesinin ucunda minicik bir sakalı vardı. Yanlışlıkla oluşmuş bir leke gibi duruyordu. Sağ gözünün kenarında küçük bir yara izi vardı. İkisi de zayıf, ikisinin de elmacıkkemikleri çıkıktı. Güneş yanığı vücutlarında yağdan eser yok gibiydi. Takım elbiselerinin omuzlarının genişliğinden, gelişmiş kasları olduğunu tahmin etmek zor değildi. Yaşları yirmilerin sonlarında olmalıydı. İkisinin de gözlerinde derin, keskin bakışlar vardı. Ava çıkmış yırtıcıların gözbebekleri gibi, gereksiz yere hareket etmiyorlardı.

Aomame otomatik olarak koltuktan kalktı. Sonra kol saatine göz attı. Saat tam olarak 7'yi gösteriyordu. Tam zamanında gelmişlerdi.

"Öyle" dedi Aomame.

İki erkeğin yüzünde ifade denilebilecek bir şeyler bulabilmek mümkün değildi. Adamlar Aomame'yi hızla baştan aşağıya süzüp, yanındaki mavi spor çantasına baktılar.

"Eşyanız bu kadar mı?" diye sordu, dazlak kafalı olan.

"Bu kadar" dedi Aomame.

"Tamam, öyleyse gidelim. Hazır mısınız?" dedi dazlak kafalı olan. Saçları atkuyruğu olan yalnızca sessizce Aomame'ye bakıyordu.

“Elbette” dedi Aomame. *İkisinden yaşça büyük olan bu, patron da bu demek ki*, diye aklından geçirdi.

Dazlak kafalı öne düşerek ağır adımlarla lobiyi kat edip müşteri asansörüne yöneldi. Aomame elinde spor çantasıyla adamı izledi. Atkuyruklu olan iki metre kadar mesafe bırakarak peşlerinden geliyordu. Aomame ikisinin arasında kalmış haldeydi. *İşlerini iyi biliyorlar*, diye düşündü. *İkisi de dimdik duruyorlar, sağlam, güçlü adımlar atıyorlar*. Madam, adamların karate yaptıklarını, ikisini aynı anda karşısına alırsa muhtemelen baş etmesinin imkânsız olacağını söylemişti. Aomame uzun zamandır dövüş sporları ile uğraştığından bu kadarını anlayabiliyordu. Fakat onların duruşunda Tamaru’daki gibi güçlü bir tehdit hissedebilmek mümkün değildi. Asla karşı durulamayacak kadar da değillerdi. Sıcak temasa girmek gerekirse önce ufak tefek olan dazlak kafalıyı etkisiz hale getirmek gerekiyordu. Çünkü o komuta kulesiydi. Karşısında atkuyruklu olan tek başına kalırsa bir şekilde oradan kaçabilmesi mümkün olabilirdi.

Üçü birlikte asansöre bindiler. Atkuyruklu olan yedinci kat düğmesine bastı. Dazlak kafalı olan Aomame’nin yanına, atkuyruklu olansa ikisinin karşısına gelecek şekilde, üç ayrı köşede durmuşlardı. Her şey sessizlik içinde gelişiyordu. Çok sistematik, ikili oyunu yaşam amacı haline getirmiş ikinci kale oyuncuları gibiydiler.

Aklından bunları geçirirken soluklarının ritminin ve kalp atışlarının normale döndüğünün farkına vardı Aomame. *Endişelenecek bir şey yok*, dedi içinden. *Ben her zamanki benim. Soğukkanlı, sağlam duruşlu Aomame. Her şey yolunda gidecek.* Artık içinde uğursuzluk hissi yoktu.

Asansörün kapısı sessizce açıldı. Atkuyruklu olan kapıyı açık tutma düğmesine basarken önce dazlak kafalı dışarı çıktı. Sonra Aomame, en son olarak da atkuyruklu olan parmağını düğmeden çekip asansörden indi. Dazlak kafalı öne düşerek koridorda ilerledi. Aomame onu takip ediyordu. Atkuyruklu olan ise yine en arkadan geliyordu. Geniş koridorda kimsecikler yoktu. Koridor tamamen sessiz, tertemizdi. Birinci sınıf otellere yaraşır şekilde en ince ayrıntı bile düşünülmüştü. Boş yemek kaplarının tepside uzun süre kapının önünde durması gibi bir şey burada söz konusu olamazdı. Asansörün önündeki kül tablasında tek bir izmarit bile yoktu. Vazoları süsleyen çiçekler, sanki az önce kesilmiş gibi taze kokular yayıyordu. Üçü birkaç köşeyi döndükten sonra bir kapının önünde durdular. Atkuyruklu kapıyı iki kez tıklattı, sonra yanıt beklemeksizin kart anahtarını kullanarak kapıyı açtı. İçeriye girer girmez çevreye göz attı. Anormal bir durum olmadığından emin olunca dazlak kafalıya dönerek başını hafifçe salladı

“Buyurun, içeriye girin” dedi dazlak kafalı, tok bir sesle.

Aomame içeri girdi. Dazlak kafalı onun ardından girerek kapıyı kapattı. Sonra iç taraftan zincir kilidi taktı. Geniş, normal müşterilerin kaldığı odalardan farklı bir odaydı. Kocaman bir koltuk takımı konulmuş, çalışma masası da düşünülmüştü. Televizyonu, buzdolabı da büyük tiplerdendi. Burası özel süitin oturma odası olmalıydı. Pencereden Tokyo’nun akşam manzarası görülebiliyordu. Çok pahalı bir süit olmalıydı. Dazlak kafalı kolundaki saate baktıktan sonra, Aomame’ye koltuğa oturmasını söyledi. Aomame adamın dediğini yaptı. Mavi spor çantasını da yanına koydu.

“Üzerinizi değiştirecek misiniz?” diye sordu, dazlak kafalı olan.

“Mümkünse” dedi Aomame. “Eşofman takımı giydiğim zaman daha rahat çalışabiliyorum çünkü.”

Dazlak kafalı başını sallayarak onayladı. “Daha önce üzerinizi aramamız lazım. Kusura bakmayın ama bu bizim işimizin bir parçası.”

“Sorun değil. İstediğiniz gibi arayabilirsiniz” dedi Aomame. Sesinde gerilimden eser yoktu. Hatta onların titizliği karşısında eğleniyormuş gibi bir tınıyı hissetmek bile mümkündü.

Atkuyruklu olan, Aomame’nin yanına gelip üzerini arayarak şüpheli bir şey olup olmadığına baktı. İnce keten pantolon ve bluzu vardı üzerinde. Aramaya gerek bile yoktu. Bu giysilerin altına bir şeyler saklamak mümkün değildi. Adamlar yalnızca belirli kurallara uyuyorlardı. Atkuyruklu olan, ellerine bakılırsa gergin ve çekingen biriydi ama işini nazikçe yaptığını söylemek iltifat olurdu. Herhalde bir kadının üzerini arama konusunda fazla tecrübesi yoktu. Dazlak kafalı masaya yaslanmış, atkuyruklunun işini yapmasını izliyordu.

Üst araması bitince Aomame spor çantasını kendisi açtı. Spor çantasının içinde ince yazlık yelek, iş sırasında kullandığı eşofman takımı, büyük ve küçük havlu vardı. Basit makyaj seti, cep kitabı, küçük boncuklu kolyesi de çantadaydı. Cüzdanı, bozuk para kesesi ve anahtarlığı da. Aomame bunları teker teker çıkartarak atkuyruklu olana verdi, son olarak da siyah naylon torbayı çıkartarak fermuarını açtı. İçinde yedek iç çamaşırları, tampon ve ped vardı.

“Terliyorum o yüzden üzerimi değiştirmem gerekiyor” dedi Aomame. Sonra beyaz dantelli iç çamaşırlarını çıkararak adama gösterecekmiş gibi bir hareket yaptı. Atkuyruklu, biraz yüzü kızararak, birkaç kez başını tamam anlamında hafifçe salladı. *Anlaşıldı, kalsın,* demek istiyordu. *Belki de bu adam dilsizdir*, dedi Aomame içinden.

Aomame iç çamaşırı ve makyaj malzemelerini torbaya yavaşça yerleştirip fermuarını kapattı, hiçbir şey olmamış gibi çantasına geri koydu. *Bu tipler amatör,* dedi Aomame içinden. *Şirin, dantelli iç çamaşırları ve kadın pedi görmekle bile yüzleri kızarırsa nasıl korumalık yaparlar? Eğer bu işi Tamaru yapıyor olsaydı karşısındaki Pamuk Prenses bile olsa topuklarına kadar didik didik ararդı. Bir depo dolusu sutyen, külot ve pedi altüst etmek gerekse bile, dibine kadar bakardı. Onun için bu, elbette* gay *olmasıyla da alakalı, ama sıradan bir iş. Hatta o kadar aramasa bile bu keseyi eline alıp ağırlığına bakar, mendile sarılı Heckler&Koch tabancayı (ağırlığı yaklaşık 500 gram) ve sert kapaklı kutu içerisindeki özel imalat küçük buz kıracağını mutlaka bulurdu.*

Bu ikisi amatör. Karatede bir nebze iyi olabilirler. Dahası liderlerine mutlak bağlılık yemini etmiş de olabilirler. Yine de amatör amatördür işte. Madam’ın söylediği doğru çıkmıştı. *Muhtemelen kadın malzemesiyle dolu torbanın içine varana kadar bakmaya kalkmazlar*, demişti Aomame ve onun da tahmini doğru çıkmıştı. Elbette bu kumar gibi bir şeydi ama tahmininde yanılırsa ne yapacağını düşünmemişti. Yapabileceği tek şey dua etmek olurdu. Fakat biliyordu duanın etkili olacağını.

Aomame geniş banyoya girerek eşofman takımını giydi, bluzunu ve keten pantolonunu katlayarak çantanın içine koydu. Saçlarının düzgün bir şekilde toplanmış olup olmadığını kontrol etti. Ağız kokusu spreyini sıktı, torbanın içinden Heckler&Koch’u çıkarttı, klozetin sifonunu çekip, sesin dışarıya gitmemesini sağladıktan sonra sürgüyü indirip fişek yatağına kurşun sürdü. Geriye bir tek emniyet mandalını indirmek kalmıştı. Buz kıracağını koyduğu kutuyu da hemen çıkartılabilecek şekilde çantanın en üstüne yerleştirdi. Bu hazırlıkları tamamladıktan sonra aynaya bakarak yüzündeki gergin ifadeyi yumuşattı. *Sorun yok. Şu ana kadar durumu soğukkanlılıkla idare ettim.*

Banyodan çıktığında, dazlak kafalı olan dimdik vaziyette Aomame’ye sırtını dönmüş, telefonda alçak sesle bir şeyler konuşuyordu. Aomame çıkınca konuşmasını yarıda kesip, ahizeyi sessizce bıraktı. Sonra Adidas marka eşofman takımını giymiş olan Aomame’yi kontrol eder gibi süzdü.

“Hazırlıklarınız tamam mı?” diye sordu.

“Ne zaman isterseniz hazırım” dedi Aomame.

“Ondan önce bir ricamız olacak” dedi dazlak kafalı.

Aomame yalnızca hafifçe gülümsedi.

“Bu akşamla ilgili başkalarına asla bir şey söylememenizi istiyoruz” dedi dazlak kafalı. Sonra kısa bir ara vererek, iletmek istediği mesajın Aomame’ye ulaşmasını bekledi. Serpilen suyun kuru toprak tarafından emilip gitmesini bekler gibi. Aomame o süre boyunca hiçbir şey söylemeden karşısındaki adamın yüzüne baktı. Dazlak kafalı konuşmasını sürdürdü:

“Kabalık ediyorum belki, ama cömert bir ücret ödemek niyetindeyiz. Sonra birkaç kez daha zahmete girmenizi rica edebiliriz. Bu yüzden bugün burada olanları tamamen unutmanızı istiyoruz. Gördüğünüz, duyduğunuz her şeyi.”

“Ben gördüğünüz üzere insan vücuduyla ilgili bir iş yapıyorum” dedi Aomame biraz soğuk bir ses tonuyla. “Sır saklamak işimin bir parçasıdır. Ağzım sıkıdır. Her ne olursa olsun bir insanın vücuduyla ilgili bir bilgi bu odanın dışına asla çıkmaz. Böyle bir şeyden endişelenmenize hiç gerek yok.”

“Yeterli, duymak istediğimiz buydu” dedi dazlak kafalı. “Yalnız bir şey daha söylemem gerekiyor. Bunun genel anlamda sır tutmanın üzerinde bir şey olduğunu düşünmenizi isteyeceğim. Şu an adımınızı atmak üzere olduğunuz yer, deyim yerindeyse kutsal mekân gibi bir yer.”

“Kutsal mekân derken?”

“Abartılı gelebilir, ama başka şekilde ifade etmem mümkün değil. Bundan sonra göreceğiniz, elinizle dokunacağınız her şey kutsal. Daha başka uygun bir ifade yok.”

Aomame hiçbir şey söylemeksizin başıyla onaylamakla yetindi. Gereksiz konuşmalardan kaçınması daha iyi olacaktı.

Dazlak kafalı, “Kabalık ettik belki, ama önceden hakkınızda araştırma yaptık. Hoşunuza gitmeyebilir ama gerekliydi. Titizlenmemizi gerektiren nedenlerimiz var” dedi.

Aomame onun söylediklerini dinlerken atkuyruklunun ne yaptığına baktı. Atkuyruklu kapının yanında sandalyeye oturmuştu. Sırtı dimdik, elleri dizlerinin üzerinde yan yana duruyordu, çenesini içeri çekmişti. Sanki hatıra fotoğrafı için poz veriyormuş gibi, hiç kımıldamıyordu. Bakışları Aomame’ye kilitlenmiş gibiydi.

Dazlak kafalı siyah deri ayakkabısının ne kadar eskimiş olduğunu kontrol ediyormuş gibi önce ayağına, sonra tekrar başını kaldırarak Aomame’ya baktı. “Sonuç itibariyle, sorun olabilecek hiçbir şey yoktu. Bu yüzden bugün gelmenizi rica ettik. İşinizde yetenekliymişsiniz. Gerçekten. Çevrenizdekilerin takdirini kazanmışsınız.”

“Teşekkür ederim” dedi Aomame.

“Duyduğumuz kadarıyla bir zamanlar Şahitler müridiymişsiniz. Doğru mu?”

“Doğru. Anne ve babam müritti. Ben de doğal olarak doğduğum anda mürit olmuştum” dedi Aomame. “Kendi tercihimle mürit olmuş değilim ve uzun zaman önce bu inançtan ayrıldım.”

Adamların araştırması benim Ayumi’yle Roppongi’de arada sırada erkek avına çıktığıma kadar ulaştı mı acaba? Hayır, bunun hiçbir önemi yok. Bu bilgiye ulaşmışlarsa bile bunun uygunsuz bir

unsur olduğunu düşünmemişe benziyorlar. Bu yüzden, şu an buradayım.

Dazlak kafalı Aomame'nin düşüncelerini böldü. "Bunu da biliyoruz. Fakat bir dönem o öğretinin içinde yaşadınız. Hem de algılarınızın en hassas olduğu çocukluk döneminizde. Bu yüzden kutsal sözcüğünün ne anlama geldiğini ayrımsayabiliyorsunuzdur. Kutsallık, hangi inanç sisteminde olursa olsun, inancın kökünde yer alan şeydir. Bu dünyada, adım atmamak, ayak basmamak için titizlenmemiz gereken alanlar vardır. Bu tür olguları kabul edip özümsemek, mutlaka saygı göstermek tüm inançların ilk adımıdır. Söylemeye çalıştığım şeyi anlayabiliyor musunuz?"

"Sanırım anlayabiliyorum" dedi Aomame. "Bunu kabul edip etmemek farklı bir sorun gerçi."

"Elbette" dedi dazlak kafalı. "Elbette sizin bunu kabul etmeniz gerekmez. Bu bizim inancımız, sizin inancınız değil. Fakat bugün inanıp inanmamanın ötesinde, muhtemelen çok özel şeyler göreceksiniz. *Kesinlikle sıradan olmayan bir varlığı*."

Aomame suskun kaldı. *Sıradan olmayan varlık*.

Dazlak kafalı gözlerini kısarak, bir süre Aomame'nin suskunluğundan bir anlam çıkarmaya çalıştı. Sonra sözlerini sürdürdü: "Ne görürseniz görün bunun hiçbir yerde sözünü etmemelisiniz. Konunun dışarıya sızması kutsallığın telafi edilmez biçimde lekelenmesine neden olur. Güzel, duru bir manzaranın yabancı bir madde ile kirletilmesine benzer. Sıradan insanlar ne düşünürlerse düşünsünler, şu anda geçerli olan hukuk ne derse desin, bu bizim hissiyatımız. Yalnızca bunu anlamanız yeter. Bunu anlar ve sözünüzü tutarsanız, az önce söylediğim gibi biz de size cömert bir ödeme yaparız."

"Anladım" dedi Aomame.

"Biz küçük bir cemaatiz. Fakat güçlü yüreklerimiz ve uzun kollarımız var" dedi dazlak kafalı.

Sizin uzun kollarınız var, dedi Aomame içinden. *O kolların ne kadar uzun olduğunu ben birazdan kendi gözlerimle göreceğim. Herhalde.*

Dazlak kafalı kollarını göğsünde birleştirerek masaya kaykılmış halde Aomame'yi süzüyordu. Sanki duvarda asılı resim çerçevesine bakıyor, yamuk durup durmadığından emin olmak istiyor gibi. Atkuyruklu ise, az önceki duruşunu koruyordu. Gözleri Aomame'ye çivilenip kalmıştı. Gözünü bir milim çevirmeden bakıyordu.

Sonra dazlak kafalı kol saatine bakıp saati kontrol etti.

"Buyurun gidelim" dedi, genzini tok bir sesle temizleyerek. Ardından su üstünde yürüyen biri gibi dikkatli adımlarla, odayı yavaşça kat etti. Yan odaya açılan kapıyı iki kez hafifçe tıklattıktan sonra, yanıt beklemeksizin açtı. Sonra başını hafifçe eğerek içeriye girdi. Aomame spor çantasını alıp adamı takip etti. Halıya basarken soluk alıp verişlerini düzene koydu. Parmakları hayali bir tabancanın tetiğine sıkıca yapışmıştı. *Endişeye gerek yok. Her zamanki gibi.* Fakat yine de Aomame korkuyordu. Sırtına buz parçacıkları yapışmıştı sanki. Bir türlü erimek bilmeyen buz parçaları. *Serinkanlıyım, sakinim ve ölesiye korkuyorum.*

Bu dünyada, adım atmamak, ayak basmamak için titizlenmemiz gereken alanlar vardır, demişti dazlak kafalı. Bunun ne anlama geldiğini Aomame anlayabiliyordu. Kendisi de odağında öyle bir alanın olduğu bir dünyada yaşamıştı. Hayır, şimdi bile aslında aynı dünyada yaşamaya devam ediyor olabilirdi, belki kendisi bile bunun farkında değildi.

Aomame duasının sözlerini sessizce içinden tekrarladı. Sonra derin bir nefes alarak son kararını verdi, yan odaya adımını attı.

8
Tengo

Artık kedilerin çıkıp geleceği zaman

Tengo sonraki dokuz on günü tuhaf bir sessizlik içerisinde geçirdi. Yasuda adlı kişi bir akşam telefon ederek, onun artık karısını yitirdiğini, kadının bir daha asla Tengo'nun yanına gelmeyeceğini söylemişti. Ondan bir saat sonra da Uşikava'dan telefon gelmiş, Tengo ve Fukaeri'nin, birlikte "düşünce suçu" türünden hastalık kaynağı bir mikrobun ana taşıyıcısı rolünü oynadıklarını söylemişti. Her biri derin anlamları olan (öyle olmamasına imkân yoktu) mesajlarını Tengo'ya iletmişlerdi. Çarşaf benzeri giysiler içerisindeki Romalıların, meydanın ortasındaki kürsüye çıkıp meraklı halka duyuruda bulunmaları gibi. Sonra ikisi de kendi söyleyecekleri şeyler bitince telefonu yüzüne kapatıvermişlerdi.

O geceki iki telefondan sonra Tengo'yla kimse irtibat kurmadı. Telefon çalmadığı gibi, mektup da gelmedi. Kapısı çalınmadığı gibi, gelen bir posta güvercini falan da yoktu. Komatsu, Ebisuno, Fukaeri, Kyoko Yasuda. Hiç kimsenin Tengo'ya iletmek istediği bir şey yok gibiydi. Tengo'nun kendisi de bu insanlara karşı ilgisini kaybetmişti belki de. Hayır, yalnızca onlara karşı değil, her şeye karşı ilgisini kaybetmiş gibiydi. *Pupa Hava*'nın satışlarını, yazarı Fukaeri'nin şu an nerede olduğunu, dâhi editör Komatsu'nun tasarladığı kumpasın nasıl geliştiğini, Öğretmen Ebisuno'nun serinkanlı planının düzgün ilerleyip ilerlemediğini, medyanın o ana kadar gerçeğin kokusunu alıp almadığını, gizemlerle dolu cemaat Öncüler'in ne şekilde hareket edeceğini hiç mi hiç merak etmiyordu. Tesadüfen bindiği kayık, eğer ters dönerek şelalenin dibine yuvarlanacaksa elinden bir şey gelmezdi. *Yuvarlanırsa yuvarlansın,* diyordu. Tengo, artık ne kadar çırpınırsa çırpınsın ırmağın akışını değiştiremezdi.

Kyoko Yasuda meselesi elbette aklına takılmıştı. Durumun ayrıntılarını bilmiyordu, ama yapabileceği bir şey varsa elinden geleni yapmak isterdi. Fakat kadın şimdi nerede, ne gibi bir sorun yaşıyorsa, o sorunu Tengo'nun çözebilmesi imkânsızdı. Gerçekten yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Gazete okumayı da bırakmıştı. Dünya onunla alakası olmayan bir yerlere doğru ilerliyordu. İsteksizlik, kendisine özel bir sis gibi Tengo'nun vücudunu sarmalamıştı. *Pupa Hava*'nın vitrinlerde sıra sıra dizili halini görmek istemiyor, kitabevlerine de gitmiyordu. Evden dershaneye, dershaneden eve gidip geliyordu yalnızca. İnsanlar yaz tatiline girmişlerdi, ama dershane, yaz kursları olduğundan bu dönemde normalde olduğundan daha yoğundu. Fakat bu Tengo için, aksine sevinçle karşıladığı bir durumdu. En azından kürsüye çıktığında, matematik soruları dışında hiçbir şey düşünmesine gerek yoktu.

Roman yazmayı da bırakmıştı. Masanın başına geçiyor, elektronik daktilosunu açıyor, ekran açıldığındaysa içinden hiç yazı yazmak gelmiyordu. Bir şeyler düşünmeye kalktığı anda, aklına Kyoko Yasuda'nın kocası ile yaptığı konuşmadan kesitler, sonra Uşikava ile yaptığı konuşmadan parçalar geliveriyordu. Zihnini roman üzerinde yoğunlaştıramıyordu.

Karımı artık yitirdiniz ve ne şekilde olursa olsun artık sizin yanınıza gelmeyecek.

Kyoko Yasuda'nın kocası öyle demişti.

Klasik bir ifade kullanacak olursam, siz Pandora'nın kutusunu açtınız, diyebiliriz belki. Siz ikiniz tesadüfen karşılaşmış bile olsanız, sizin düşündüğünüzden daha güçlü bir birliktelik oldu bu. Birbirinizde eksik olan kısımları güçlü bir şekilde tamamlayabildiniz.

Uşikava da böyle demişti.

İkisinin söyledikleri de son derece muğlaktı. Hedefi mahsus saptırılmış, muğlaklaştırılmış gibiydi. Fakat söylemeye çalıştıkları şeyler aynıydı. Tengo, bir gücü, kendisi de tam olarak anlayamadığı halde harekete geçirmiş, bu, çevresindeki dünyaya gerçekten bir etki (muhtemelen pek istenmeyen türden bir etki) yapmaya başlamıştı. Onların iletmeye çalıştıkları galiba buydu.

Tengo elektronik daktilosunu kapatıp, yere oturarak bir süre telefon cihazını izledi. Daha fazla ipucuna gereksinimi vardı. Fakat kimseden bir ipucu gelmiyordu. Nezaket, son zamanlarda (belki de hep) dünyada eksikliği duyulan şeylerden biriydi.

Birilerine telefon etmeyi de düşündü. Komatsu'ya, hatta Öğretmen Ebisuno'ya, belki Uşikava'ya. Fakat telefon etmek bir türlü içinden gelmedi. Onlardan gelen anlamsız, imalı bilgiler artık canını sıkmaya başlamıştı. Bir gizemle ilgili ipucu istediğinde, verdikleri bir başka gizem oluyordu. Sonu bir türlü gelmeyen böyle bir oyunu durmadan sürdüremezdi. Fukaeri ve Tengo güçlü bir ikiliydi. Onlar böyle diyorsa fark eden bir şey yoktu. Tengo ve Fukaeri, Sonny ve Cher gibiydiler. En güçlü ikili. *Beat goes on.*[*]

Günler geçip gidiyordu. Sonunda Tengo daha fazla evde öylece durup bir şeylerin olmasını beklemekten sıkıldı. Cüzdanını ve cep kitabını cebine tıkıştırıp, beyzbol şapkasını ve güneş gözlüğünü takarak evden çıktı. Kararlı adımlarla istasyona kadar yürüyüp aylık biletini göstererek şehir merkezi yönüne giden yarı ekspres Çuo Hattı trenine bindi. Aklında gidebileceği bir yer yoktu, yalnızca gelen ilk trene binmişti. Tren neredeyse bomboştu. Gün boyunca hiçbir planı yoktu. İstediği yere gidebilir, istediği şeyi yapabilir (veya yapmayabilirdi) her şey Tengo'ya kalmıştı. Saat sabahın 10'uydu. Rüzgârsız, güneş ışıklarının güçlü olduğu bir yaz sabahıydı.

Tengo, Uşikava'nın sözünü ettiği araştırmacıların, peşine takılmış olabileceğini düşünerek bir an tedirginlik duymuştu. İstasyona giderken yolda, aniden durup hızla arkasına bakmıştı. Fakat şüpheli hiç kimse yoktu. İstasyonda mahsus farklı bir perona yönelip, sonra birden düşüncesini değiştirmiş gibi yapmış ve aksi yöne doğru merdivenlerden hızla inmişti. Fakat onun hareketlerini tekrarlayan kimse yoktu. Tipik bir paranoyaydı herhalde. Peşinden kimse gelmiyordu. Tengo o kadar önemli bir insan değildi. Onların da o kadar boş zamanı yoktu herhalde. Zaten nereye gitmeyi, ne yapmayı düşündüğünü kendisi bile bilmiyordu. Tengo'nun bundan sonra yapacaklarını merakla izlemek isteyen, aslında Tengo'nun kendisiydi.

Tengo'nun bindiği tren, Şincuku'dan geçip, Yotsuya'yı, Oça-no-mizu'yu geçtikten sonra son durağı olan Tokyo İstasyonu'na vardı. Yolcuların hepsi trenden indi. Tengo da onlarla birlikte indi. Önce bir banka oturdu. O andan sonra ne yapacağını tekrar düşündü. Nereye gidebilirdi acaba? *Şu an Tokyo İstasyonu'ndayım,* dedi Tengo içinden. *Koca bir gün boyunca hiçbir planım yok. Buradan istediğim her yere gidebilirim. Bugün sıcak olacak gibi. Denize de gidebilirim.* Tengo başını kaldırıp aktarma bilgilerinin bulunduğu panoya baktı.

Sonra, aslında ne yapmaya çalıştığını fark etti.

Birkaç kez başını iki yana salladı, ama ne kadar sallarsa sallasın, o düşünceyi aklından atabilecek gibi değildi. Koenci İstasyonu'nda şehir merkezi yönüne giden Çuo Hattı trenine bindiği anda farkına varmadan karar vermişti muhtemelen. Tengo iç geçirerek banktan kalkıp peronun merdivenlerinden indi ve Sobu Hattı peronuna yöneldi. Çikura'ya en hızlı, en çabuk ulaşan trenin hangisi olduğunu sorunca istasyon görevlisi, zaman çizelgesinin sayfalarını karıştırarak söyledi. 11.30'da Tateyama'ya

giden sezonluk ekspres vardı. Normal trende aktarma yaparak saat 2'yi biraz geçe Çikura İstasyonu'na ulaşabilirdi. Tengo, Tokyo-Çikura arasının gidiş-dönüş bileti ile ekspres tren koltuk biletini satın aldı. Sonra istasyon binasındaki restorana girerek körili pilav ve salata sipariş etti. Yemekten sonra hafif bir kahve içerek zaman öldürdü.

Gidip babasını görme düşüncesiyle içine bir ağırlık çökmüştü. Zaten sempati duyduğu birisi değildi. Babasının da ona karşı sıcak duygular beslediğini sanmıyordu. Tengo ile görüşmek isteyip istemediğini bile bilmiyordu. İlkokul öğrencisi Tengo, NHK ücret tahsilatına birlikte gitmeyi kesin olarak reddettikten sonra, ikisinin arasına bir soğukluk girmişti. Belli bir süre sonra da Tengo babasının yanına neredeyse hiç uğramaz olmuştu. Çok gerekli olmadığı sürece konuşmamıştı bile. Dört yıl önce babası NHK'dan emekli olmuş, hemen sonra da Alzheimer tedavisi konusunda uzman olan, Çikura'daki rehabilitasyon merkezine yatmıştı. Tengo şimdiye kadar oraya yalnızca iki kez gitmişti. Babası o merkeze yattıktan hemen sonra resmi işlemlerde sorunlar çıktığında, Tengo tek akrabası olarak oraya gitmek zorunda kalmıştı. Sonra bir kez daha, yine mutlaka o merkeze gitmesini gerektiren bir evrak işi olmuştu. Toplam iki seferdi. Bu rehabilitasyon merkezi sahilden bir yolla ayrılan geniş bir arazi içerisinde kurulmuştu. Aslında sermaye gruplarından birinin yazlığıydı, ama yaşam sigortası şirketinin sosyal tesisi olarak satın alınmış, sonra yakın zamanda da çoğunlukla Alzheimer hastalarına bakan bir rehabilitasyon merkezi haline getirilmişti. Birbirine karışan eski tarz ahşap binalarla yeni üç katlı, çelik iskeletli binalar, bakan kişide tezatlık hissi oluşturuyordu. Yalnız havası temiz, dalgaların sesi haricinde, her zaman sakindi. Rüzgârın sertçe esmediği günlerde sahilde yürüyüş yapmak da mümkündü. Bahçesinde rüzgârı kessin diye güzel bir çam korusu vardı. Tıbbi ekipmanları da tamdı. Sağlık sigortası, emeklilik ikramiyesi, birikimleri ve emekli maaşı sayesinde Tengo'nun babası orada, kalan yaşamını sıkıntı çekmeden geçirebilecek gibiydi. Bu, şans eseri NHK kadrolu elemanı olarak işe alınmasıyla olmuştu. Miras denilebilecek hiçbir şeyi ardında bırakacak değildi ama en azından kendi başının çaresine bakması için yeterliydi. Tengo her şeyden çok bunun için minnettardı ona. Karşısındaki gerçekten biyolojik babası olsun ya da olmasın, Tengo o adamdan hiçbir şey kabul etmek niyetinde değildi. Ona bir şey vermeye de niyeti yoktu. İkisi farklı yerlerden gelmiş insanlardı, farklı yerlere gidiyorlardı. Yaşamlarının birkaç yılını tesadüfen birlikte geçirmişlerdi. Durum bundan ibaretti. Bu hale düşmesine acıyordu, ama Tengo'nun onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Babasını yeniden ziyaret etmesi gereken zaman gelmişti. Tengo bunu anlıyordu. Hiç içinden gelmiyordu ve mümkün olsa, topuğunun üzerinde dönüp gerisin geri gitmek istiyordu. Fakat cebinde gidiş-dönüş bileti ve ekspres tren bileti vardı. Artık yapmak zorundaydı.

Tengo ayağa kalktı, restoranın hesabını ödedi, peronda dikilerek Tateyama'ya giden ekspres trenin gelmesini bekledi. Çevresinde bir kez daha dikkatlice göz gezdirdi. Araştırmacıya benzeyen hiç kimse yoktu. Çevresindekiler, deniz kıyısında birkaç gün geçirmek için tatile çıkan neşeli ailelerdi. Tengo güneş gözlüğünü çıkartarak cebine koydu, beyzbol şapkasını düzeltti. *Ne fark eder,* dedi içinden. *Beni izlemek istiyorlarsa, istedikleri kadar izleyebilirler. Ben şimdi Çiba ilindeki sahil kasabasına, Alzheimer hastası babamı görmeye gidiyorum. O, oğlunu belki hatırlıyordur, belki de hiç hatırlamıyordur. Geçen sefer görüştüğümüzde bile belleği iyice zayıflamıştı. Şimdi daha da kötüleşmiştir. Alzheimer'da ilerleme olur, ama düzelme olmaz. Öyle diyorlar. Yalnızca bir yöne dönebilen bir çark gibi.* Bu, Tengo'nun Alzheimer hastalığıyla ilgili bildiği az sayıdaki şeyden birisiydi.

Tren, Tokyo İstasyonu'ndan hareket edince Tengo yanında getirdiği cep kitabını cebinden çıkartıp okumaya başladı. Yolculuk temalı öykülerden oluşan bir antolojiydi. İçinde kedilerin yönettiği bir şehre giden genç bir adamın öyküsü de vardı. Başlığı *Kediler Şehri* idi. Fantastik bir öyküydü. Adını duymadığı bir Alman yazar tarafından yazılmıştı. Birinci Dünya Savaşı ile İkinci Dünya Savaşı arasındaki dönemde yazıldığı, açıklama kısmında belirtilmişti.

O genç adam elinde yalnızca bir çantayla, tek başına, kafasına estiği şekilde seyahat ediyordu. Hedeflediği özel bir yer yoktu. Trenle seyahat ediyor, ilgisini çeken bir yer olduğunda orada iniyordu. Konaklayacak yer buluyor, şehri geziyor, istediği kadar orada kalıyordu. Canı sıkılınca yine trene biniyordu. Adamın tatilini geçirme tarzı buydu. Trenin penceresinden güzel bir ırmak görünüyordu. Kıvrıla kıvrıla akan ırmak boyunca yeşil tepeler sıralanmıştı, eteklerinde küçük, sakin bir yere benzeyen bir şehir vardı. Eski taş köprüsü hâlâ ayaktaydı. O manzara adamın ilgisini çekmişti. Orada lezzetli alabalık yiyebilirdi belki. Tren istasyonda durunca genç adam çantasını alıp indi. Orada inen başka yolcu yoktu. O inince tren yeniden hareket etti. İstasyonda görevli de yoktu. Pek kullanılmayan bir istasyondu herhalde. Genç adam taş köprüden geçerek şehre kadar yürüdü. Şehir sessizdi. Hiçbir yerde insan görünmüyordu. Tüm dükkânların kepenkleri kapalıydı, resmi dairelerde de insan yoktu. Şehirdeki tek otelin resepsiyonunda da kimsecikler görünmüyordu. Zili çaldığı halde, kimse çıkıp gelmemişti. Tamamen ıssız bir şehir gibi görünüyordu. Belki de herkes bir yerlerde öğle uykusuna yatmış da olabilirdi. Fakat henüz saat sabahın 10'uydu. Öğle uykusuna yatmak için vakit erkendi. Yoksa bir nedenle, insanlar bu şehri terk mi etmişlerdi acaba? Her halükârda ertesi sabaha kadar başka tren gelmeyecekti ve orada gecelemekten başka çaresi yoktu. Genç adam amaçsızca yürüyerek zaman öldürdü.

Fakat gerçekte orası kedilerin şehriydi. Günbatımı yaklaşınca taş köprüden geçen çok sayıdaki kedi şehre doluştular. Farklı renklerde, farklı türden kedilerdi. Normal kedilerden oldukça büyüklerdi, ama yine de kediydiler. Genç adam bu manzarayı görünce şaşırıp, telaşla şehrin tam ortasındaki çan kulesine çıkarak saklandı. Kediler alışkın hareketlerle dükkânların kepenklerini açtılar, hatta resmi dairelerin masalarına oturup her biri kendi işlerini yapmaya başladılar. Bir süre sonra daha fazla sayıda kedi aynı şekilde köprüden geçerek şehre geldi. Kediler mağazalara girerek alışveriş yapıyor, resmi dairelere giderek işlerini hallediyor, oteldeki restoranda yemek yiyorlardı. Meyhanede bira içiyor, neşeli kedi şarkıları söylüyorlardı. Akordeon çalanı da vardı, ona ayak uydurarak dans edenler de. Kediler gece görüşüne sahip olduklarından ışığa hiç ihtiyaçları yoktu, ama o gece dolunay şehrin her tarafını aydınlattığından genç adam çan kulesinin tepesinden o manzaranın bir kısmını net bir şekilde görebiliyordu. Gün ağarmasına yakın, kediler dükkânları kapatıp, her biri işlerini bitirip, usulca köprüden geçerek geldikleri yere döndüler. Günün ağarmasıyla birlikte kediler ortadan kaybolup da şehir yine ıssızlaşınca, genç adam aşağıya indi, oteldeki bir yatağa girip uykuya daldı. Karnı acıkınca otelin mutfağında kalan ekmekleri ve balığı yedi. Sonra ortalık kararmaya başlayınca tekrar çan kulesine çıkarak gizlendi, gün ağarana kadar kedilerin hareketlerini gözlemledi. Tren öğleden önce ve akşamüzeri gelip kısa bir süre istasyonda duruyordu. Öğleden önceki trene binecek olursa daha ileriye gidebilir, öğleden sonraki trene binecek olursa geldiği yere dönebilirdi. Şehrin istasyonunda bir kişi bile inmiyor, trene binen de olmuyordu. Fakat yine de tren düzenli bir şekilde istasyonda duruyor, bir dakika sonra hareket ediyordu. Bu yüzden isterse trene binip, bu tuhaf kedi şehrini ardında bırakabilirdi. Fakat genç adam öyle yapmadı. Genç ve meraklıydı. İhtiraslı ve maceraperest bir yanı da vardı. O tuhaf kedi şehrini biraz daha görmek istiyordu. Ne zaman ve ne şekilde orası kedilerin şehri haline gelmişti acaba? Şehrin nasıl bir örgütlenmesi vardı? Kediler orada ne yapıyorlardı? Mümkünse öğrenmek istiyordu. Böylesine garip

bir yeri kendisinden başka görme şansı olan kimse yoktu herhalde.

Üçüncü günün akşamı çan kulesinin altındaki meydanda bir patırtı koptu. "Sanki insan kokusu geliyor gibi" dedi kedilerden biri. "Haklı olabilirsin. Şu birkaç gündür tuhaf bir koku alıyorum sanki" dedi bir başkası burnunu oynatarak. "Aslında benim içimde de öyle bir his var" diye onlara katılan da oldu. "Fakat çok tuhaf, buraya hiç insan gelmez" dedi bir başkası. "Evet, elbette. İnsanların bu kedi şehrine girmelerine imkân yok. Fakat insan kokusunun geldiği de kesin."

Kediler birkaç gruba ayrılarak, sivil savunma birlikleri gibi şehri köşe bucak aramaya başladılar. İşi ciddiye aldıklarında kedilerin burnu hassaslaşıyordu. Kokunun geldiği noktanın çan kulesi olduğunu bulmaları çok zaman almadı. Yumuşak patileriyle çan kulesinin merdivenlerini pıtır pıtır tırmandıklarını duyabiliyordu genç adam. *Hapı yuttum,* diye düşündü. Kediler insan kokusuyla feci halde heyecanlanmış, öfkelenmiş gibiydiler. Uzun sivri tırnakları ve keskin beyaz dişleri vardı. Dahası bu şehir insanların ayak basmaması gereken bir yerdi. Yakalandığında başına neler geleceğini bilmiyordu, ama onların sırrını öğrendiği için bu şehirden çıkabileceğini de sanmıyordu. Üç kedi çan odasına kadar tırmanıp etrafı kokladılar. "Tuhaf" dedi birisi uzun bıyıklarını titreterek. "Koku var, ama insan yok. Gerçekten tuhaf" dedi bir diğeri. "Nihayetinde burada kimse yok. Başka yerlere bakalım. Fakat çok anlamsız." Sonra kediler başlarını eğerek çekip gittiler. Merdivenlerden inerken duyulan ayak sesleri gecenin karanlığında kayboldu. Genç adam rahat bir nefes almıştı, ama o da bir anlam verememişti. Ne de olsa kedilerle dar bir mekânda burun burunaydı. Gözden kaçırmalarına imkân yoktu. Buna rağmen kediler nedense onu görememişlerdi. Genç adam elini gözünün önüne tuttu. Elini görebiliyordu. Şeffaflaşmış falan değildi. Tuhaftı. Yine de sabah olduğunda istasyona gidip öğleden önceki trenle bu şehirden ayrılmaya karar verdi. Orada kalması artık tehlikeli olacaktı. Şansının daha ne kadar yaver gideceğini bilemiyordu. Fakat ertesi gün öğleden önceki tren istasyonda durmadı. Adamın gözlerinin önünden hız kesmeden öylece geçip gitti. Öğleden sonraki tren de durmadı. Adam makinist bölmesinde makinisti görebiliyordu. Pencerelerde de yolcuların yüzleri vardı. Fakat durmaya yeltenmemişti bile. İnsanlar treni bekleyen genç adamı görmüyor gibiydi, belki de istasyonu bile görmüyorlardı. Öğleden sonraki trenin ardından bakıp gözden kaybolmasını izlerken, etraf o ana kadar hiç olmadığı kadar sessizliğe gömüldü. Sonra güneş batmaya başladı. Artık kedilerin ortaya çıkma zamanıydı. Genç adam burada yitip gittiğini anlamıştı. Orası kedilerin şehri falan değildi. Nihayet fark etmişti. Orası, onun yitip gitmesi gereken yerdi. O yer, genç adam için hazırlanmış, bu dünyaya ait olmayan bir yerdi. Dahası tren, onu ait olduğu dünyaya geri götürmek için o istasyonda bir daha asla durmayacaktı.

Tengo bu öyküyü iki kez okudu. *Yitip gitmesi gereken yer* ifadesi ilgisini çekmişti. Sonra kitabı kapatıp, pencerenin dışında akıp giden, sahildeki sanayi bölgesinin canlılıktan uzak manzarasını izledi. Sahil şeridini kaplayan sanayi bölgesindeki bir fabrikanın ağır dumanları, devasa gaz tankları, uzun namlulu top gibi duran kocaman bacalar, yolda ilerleyen büyük kamyon ve TIR kafileleri. *Kediler Şehri*'ndekinden tamamen farklı bir manzaraydı. Fakat bu manzarada da kendi çapında fantastik bir yan vardı. Burası şehir yaşantısını yeraltından destekleyen öte dünya gibi bir yerdi. Bir süre sonra Tengo gözlerini kapatıp, Kyoko Yasuda'yı, kadının kendisinin yitip gitmesi gereken yere kapatılmış olarak hayal etti. Orada tren durmuyordu, telefon yoktu, posta yoktu. Gündüz, mutlak bir yalnızlık vardı orada, gecenin karanlığıyla birlikte gelen kediler inatla aramalarını sürdürüyorlardı. Bu, sonu gelmeden tekrarlanıyordu. Tengo farkına varmadan koltukta uyuyakalmıştı. Uzun olmayan, ama derin bir uykuydu. Uyandığında terlemişti. Tren yaz ortasında Güney Çiba'nın sahil şeridi

boyunca ilerliyordu.

Tateyama'da ekspres trenden inip normal trene aktarma yaparak Çikura'ya kadar gitti. İstasyonda inince burnuna özlediği deniz kokusu geldi. Yolda yürüyen insanların hepsi güneşte yanmıştı. İstasyonun önünden taksiye binip rehabilitasyon merkezine gitti. Merkezin danışmasında adını ve babasının adını söyledi.

"Bugün görüşeceğinizi önceden bildirmiş miydiniz?" dedi danışma masasında oturan orta yaşlı hemşire, sert bir sesle. Ufak tefekti, metal çerçeveli gözlük takmış, kısa saçları hafiften ağarmıştı. Kısa yüzükparmağında, gözlüğüyle takım olarak alındığı belli olan bir yüzük vardı. İsimliğinde 'Tamura' yazıyordu.

"Hayır, bugün bir anda aklıma geldi. Öylece trene binip geldim" dedi Tengo dürüstçe.

Hemşire bezgin bir ifadeyle Tengo'ya baktı. Sonra kendini tutamadı. "Görüşmeye geleceğiniz zaman önceden haber vermeniz gerek. Bizim de belli bir programa uymamız gerekiyor. Hastaların durumunu da düşünmemiz lazım."

"Kusura bakmayın, bilmiyordum."

"Bundan önce ne zaman geldiniz?"

"İki yıl oluyor."

"İki yıl ha" dedi hemşire Tamura, elinde tükenmezkalemiyle ziyaretçi listesini kontrol ederek. "Yani iki yıl boyunca bir kez bile gelmediniz, öyle mi?"

"Evet, öyle" dedi Tengo.

"Buradaki kayıtlara bakılırsa siz Kavana Bey'in ailesinden kalan tek kişisiniz."

"Aynen öyle."

Hemşire listeyi masanın üzerine bırakıp Tengo'nun yüzüne kısa bir bakış fırlattıysa da bir şey söylemedi. Bu bakışlar Tengo'yu eleştiren bakışlar değildi. Yalnızca bir şeylerden emin olmak istemişti. Tengo, asla istisna değildi.

"Babanız şu an grup terapisinde. Yarım saate kadar biter. Sonra görüşebilirsiniz."

"Babamın durumu nasıl?"

"Bedensel açıdan söylersek, sağlıklı. Özel bir sorun yok. Diğer meselede ise durum, bir ileri bir geri" diyen hemşire işaretparmağıyla şakağına hafifçe bastırdı. "Bir ileri bir geri derken ne kastettiğimi kendi gözlerinizle görmeniz daha iyi olur."

Tengo teşekkür ederek giriş kapısının yanındaki bekleme salonunda zaman öldürdü. Çok eski zamanlardan kalmış gibi kokan koltuğa oturdu, cebinden cep kitabını çıkartarak biraz daha okudu. Arada sırada deniz kokusuyla yüklü rüzgâr esiyor, çamların dalları insana serinlik hissi veren sesler çıkartıyordu. Ağustosböcekleri çam dallarına yapışmış, avazları çıktığınca ötüyorlardı. Yazın ortasıydı, ama ağustosböcekleri bunun uzun sürmeyeceğini biliyor gibiydi. Kalan kısa ömürlerine ağlaşır gibi, sesleriyle ortalığı yıkıyorlardı.

Nihayet gözlüklü hemşire Tamura gelerek terapinin bittiğini, görüşebileceklerini söyledi Tengo'ya.

"Odasını göstereyim" dedi kadın.

Tengo koltuktan kalkıp duvardaki büyük aynanın önünden geçerken aynada kendine bakınca kılığının pejmürdeliğini ilk kez fark etti. Jeff Beck Japonya Konseri baskılı tişört, düğmeleri farklı, rengi solmuş taşlanmış kot gömlek, dizinde pizza sosu lekesi bulunan kot pantolon, uzun zamandır yıkanmadığı belli haki renkte spor ayakkabılar ve beyzbol şapkası. Nereden bakılırsa bakılsın iki yıl aradan sonra babasının ziyaretine gelen otuz yaşındaki oğul görüntüsü yoktu. Küçük bir hediye bile getirmemişti. Yalnızca cebine tıkıştırdığı cep kitabı vardı. Hemşirenin o bezgin ifadeyle bakması gayet doğaldı.

Bahçeden geçip babasının odasının bulunduğu binaya giderlerken hemşire kısaca açıklama yaptı. Merkezde üç bina vardı. Hastalığın aşamalarına göre, hastaların kaldığı binalar farklıydı. Tengo'nun babası orta aşama binasındaydı. İnsanlar önce çoğunlukla başlangıç aşaması binasına giriyor, ardından orta aşama binasına geçiyor, sonra da ileri aşama binasına taşınıyordu. Tıpkı tek yöne açılan kapılar gibi tek bir yöne gidilebiliyordu, geriye dönmek mümkün değildi. İleri aşama binasından sonra gidilebilecek başka bir yer de yoktu. *Krematoryumdan başka*, demedi elbette hemşire. Fakat kadının ima ettiği şey açıktı.

Babasının odası iki kişilikti, ama oda arkadaşı bir ders için çıkmıştı ve yerinde yoktu. Merkezde farklı terapi sınıfları vardı. Porselen, drama, spor sınıfları. Gerçi zaten adı terapi olsa bile iyileşme amaçlı değildi. Biraz olsun hastalığın ilerlemesini geciktirme amaçlıydı. Belki de yalnızca zaman öldürmelerini sağlamak içindi. Babası pencerenin önündeki koltuğa oturmuş, açık pencereden dışarıyı izliyordu. Ellerini dizlerinin üzerinde yan yana koymuştu. Yakınındaki masada saksı vardı. Küçük, sarı çiçekler açmıştı. Zemin, yere düşseler bile yaralanmayacakları şekilde yumuşak malzemeden yapılmıştı. Sade iki ahşap yatak, iki yazı masası, yedek giysilerin ve eşyaların konması için elbise dolapları vardı. Masaların yanında küçük kitap rafları da bulunuyordu. Pencerenin perdesi uzun yıllardır güneşle yıkandığından solmuştu.

O pencerenin yanında oturan yaşlı adamın kendi babası olduğunu Tengo hemen kavrayamadı. Sanki bir beden küçülmüş gibiydi. Hayır, büzüşmüş demek daha doğru bir ifade olurdu belki de. Saçları kısa kesilmiş, çiyle kaplanmış çimen gibi ağarmıştı. Yanakları iyice çökmüştü, belki de o yüzden göz çukurları eskisinden daha büyük görünüyordu. Alnında üç derin kırışık vardı. Başının şekli, öncesine göre daha çirkinleşmiş gibiydi, ama herhalde saçları kısa olduğu için öyle görünüyordu. Bu yüzden baş şeklinin çirkinliği göze çarpar hale gelmiş olmalıydı. Kaşları iyice uzamıştı. Kulaklarından da beyaz kıllar fışkırmıştı. İri, sivri kulakları şimdi daha da büyümüş, sanki yarasa kanadı gibi olmuştu. Yalnızca burnunun şekli eskisi gibiydi. Kulaklarıyla tezat oluşturacak şekilde burnu basık ve tombuldu. Siyaha çalan kırmızı renkteydi. Dudaklarının kenarları sarkmış, her an salya akacakmış gibi duruyordu. Ağzı hafif aralıktı. Ağzının içinde çarpık dişleri görünüyordu. Pencerenin yanında kımıldamadan oturan babasının görüntüsü, Tengo'ya Van Gogh'un son yıllarında yaptığı otoportresini anımsattı.

Adam, Tengo odaya girdiğinde bir kez dönüp kısa bir bakış fırlattıktan sonra dışarının manzarasını izlemeye devam etmişti. Uzaktan bakıldığında, insandan ziyade fare ya da sincap türüne yakın bir canlı gibi görünüyordu. Pek temiz olduğu söylenemeyecek, ama kendince sarsılmaz bir erdem sahibi bir canlı. Fakat o *kesinlikle* Tengo'nun babasıydı. Belki babasından geri kalanlar demek daha doğru olurdu. İki yıllık zaman onun vücudundan birçok şeyi alıp götürmüştü. Sanki haciz memurunun yoksul bir eve girerek acımasızca eşyaları alıp gitmesi gibi. Tengo'nun anımsadığı babası, ciddiyetle işini yapan dayanıklı bir adamdı. İçebakış ve hayal gücü gibi şeylerle hiç alakası yoktu, ama kendince bir ahlak sahibiydi. Basit ama güçlü bir iradesi vardı. Sabırlıydı; bahane uydurduğunu, ağladığını Tengo

hiç duymamıştı. Fakat şimdi karşısındaki, boş bir kabuktan öteye geçmiyordu. Sıcaklığı tamamen elinden alınmış boş bir ev gibi.

"Kavana Bey" diye seslendi hemşire, Tengo'nun babasına. Canlı bir tonda, iyi duyulan bir sesle. Hastalara seslenmek konusunda eğitim aldığı belliydi. "Kavana Bey, haydi toparlayın kendinizi. Oğlunuz geldi."

Babası bir kez daha o tarafa baktı. İfadeden yoksun o bir çift göz, saçak altındaki iki boş kırlangıç yuvasını anımsatmıştı Tengo'ya.

"Merhaba" dedi Tengo.

"Kavana Bey. Oğlunuz Tokyo'dan gelmiş" dedi hemşire.

Babası hiçbir şey söylemeksizin Tengo'yu süzdü. Yabancı dilde yazılmış, anlayamadığı bir duyuruyu okumaya çalışıyor gibiydi.

"6.30'da yemek başlayacak" dedi hemşire Tengo'ya. "O saate kadar kalabilirsiniz."

Hemşire çıkınca Tengo biraz bocaladı, sonra babasının yanına gidip karşısındaki koltuğa oturdu. Kumaşının rengi solmuş bir koltuktu. Uzun süredir kullanılıyor olmalıydı, ahşap kısımları çizik içerisinde kalmıştı. Babası onun koltuğa oturuşunu gözleriyle izliyordu.

"İyi misin?" diye sordu Tengo.

"Sayenizde efendim" dedi babası resmi bir ses tonuyla.

Sonra ne diyeceğini bilemedi Tengo. Taşlanmış kot gömleğinin yukarıdan üçüncü düğmesini parmaklarıyla kurcalayarak pencerenin dışında görünen, rüzgârı kesen koruya göz atıp, sonra tekrar babasının yüzüne baktı.

"Tokyo'dan mı geldiniz?" dedi babası, galiba Tengo'yu hatırlamamıştı.

"Tokyo'dan geldim."

"Ekspresle mi geldiniz?"

"Öyle" dedi Tengo. "Tateyama'ya kadar ekspresle geldim. Oradan da normal trene aktarma yaparak Çikura'ya."

"Denizde yüzmeye mi geldiniz?" diye sordu babası.

Tengo yanıtladı: "Ben Tengo'yum. Tengo Kavana. Senin oğlun."

"Tokyo'nun neresindensiniz?" diye sordu babası.

"Koenci, Suginami semti."

Babasının alnındaki üç kırışık iyice derinleşti. "Birçok insan, NHK yayın ücretini ödemek istemediği için yalan söyler."

"Baba" dedi Tengo. O sözcüğü seslendirmeyeli uzun zaman olmuştu. "Ben Tengo'yum. Senin oğlun."

"Benim oğlum yok" dedi babası kestirip atarak.

"Senin oğlun yok demek" dedi Tengo bir makine gibi tekrarlayarak.

Babası başıyla onayladı.

"Öyleyse ben neyim?" diye sordu Tengo.

"Sen bir hiçsin" dedi babası. Sonra başını iki kez sağa sola salladı.

Tengo nefesini tutup bir süre söyleyecek söz bulamadı. Babası da daha fazla bir şey söylemedi. İkisi sessizliğin içerisinde kendi düşüncelerinin peşine düşmüş gibiydi. Yalnızca ağustosböcekleri dur durak bilmeden, deli gibi ötüyorlardı.

Bu adam muhtemelen şu an gerçeği söylüyor, dedi Tengo içinden. *Belleği zayıflamış, bilinci bulanıklaşmış olabilir, fakat söylediği gerçek olmalı.* Tengo bunu önsezileriyle anlayabiliyordu.

"O nasıl oluyor?" diye sordu Tengo.

"Sen bir hiçsin" dedi babası, duygusuz bir ses tonuyla aynı sözü tekrarlayarak. "Hiçbir şey değilsin. Hiçbir şey değildin. Bundan sonra da hiçbir şey olamayacaksın."

Bu kadarı yeter, dedi Tengo içinden. Koltuğundan kalkıp istasyona kadar yürümek ve Tokyo'ya dönmek geçiyordu içinden. Duyması gereken her şeyi duymuştu. Fakat oturduğu yerden kalkamadı. Kediler şehrine gelen genç adamla aynı durumdaydı. O da meraklıydı. Gördüklerinin arkasındaki durumu öğrenmek istemişti. Daha net bir yanıt almak istemişti. Elbette, orada tehlike gizleniyordu. Fakat bu şansı kaçıracak olursa ebediyen kendisiyle ilgili sırrı öğrenemeyecekti. Karmaşaya kapılıp gidiverecekti.

Tengo sözcükleri kafasında sıraladı, sonra sırasını değiştirdi ve cesaretini toplayarak seslere döküverdi. Çocukluğundan beri birçok kez sormayı düşündüğü, fakat asla soramadığı soruydu bu.

"Sen, yani biyolojik anlamda, benim babam değilsin. Bizim aramızda kan bağı yok. Öyle değil mi?"

Babası hiçbir şey söylemeden Tengo'nun yüzüne bakıyordu. Sorunun ne amaçla sorulduğunu anlayıp anlamadığı yüzündeki ifadeden kestirilemiyordu.

"Yayın çalmak yasalara aykırıdır" dedi babası Tengo'nun gözlerine bakarak. "Para çalmaktan farkı yoktur. Sence de öyle değil mi?"

"Sanırım öyle" dedi Tengo geçiştirmek için. Babası tatmin olmuş gibi birkaç kez başını salladı. "Yayın, yağmur ya da kar gibi gökten bedava yağan bir şey değildir" dedi babası.

Tengo dudaklarını sımsıkı kapatmış halde babasının eline bakıyordu. Babasının elleri, dizlerinin üzerinde yan yana konmuştu. Sol eli sol dizinin, sağ eli sağ dizinin üzerindeydi, hiç kımıldamıyorlardı. Küçük, esmer ellerdi. Güneş yanığı sanki içine kadar işlemiş gibi bir görüntüleri vardı. Uzun yıllar açık havada çalışmış eller.

"Annem ben küçükken hastalıktan ölmedi, değil mi?" diye tane tane sordu Tengo. Babası yanıt vermedi. Yüzündeki ifade değişmemiş, elleri de kımıldamamıştı. Görmeye alışık olmadığı bir şeyi gözlemliyormuş gibi Tengo'ya bakıyordu.

"Annem senden ayrıldı. Seni terk edip beni de ardında bırakarak, büyük olasılıkla başka bir erkekle birlikte gitti. Öyle değil mi?"

Babası başını sallayarak onayladı.

"Yayın çalmak iyi bir şey değil. Kafana eseni yapıp öylece kaçıp gitmemek gerekir."

Bu adam sorduğum soruyu net olarak anlıyor. Yalnızca soru hakkında doğrudan konuşmak istemiyor. Tengo bunu hissedebiliyordu.

"Baba" dedi Tengo. "Gerçekte babam olmayabilirsin, ama şimdilik öyle sesleneceğim. Seni başka nasıl çağırabileceğimi bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar seni hiç sevmiyordum, aksine çoğu durumda nefret ediyordum belki de. Bunu anlayabiliyor musun? Eğer benim gerçek babam değilsen, bizim aramızda kan bağı yoksa senden nefret etmemi gerektirecek bir neden kalmaz. Sana karşı sevgi besleyebilir miyim, bilemiyorum. Fakat en azından seni şu an olduğundan daha fazla anlayabilirim. Benim sürekli aradığım şey, gerçekti. Ben kimim ve nereden geldim? Öğrenmek istediğim yalnızca buydu. Fakat hiç kimse bunu söylemedi. Eğer şimdi burada gerçeği anlatacak olursan, artık senden nefret etmem, tiksinmem. Bu benim için memnuniyetle karşılayabileceğim bir şey. Senden daha fazla nefret etmeme, tiksinmeme gerek kalmamalı."

Babası hiçbir şey söylemeksizin, yine o ifadeden yoksun gözleriyle Tengo'yu izliyordu. Fakat o boş kırlangıç yuvalarının derinliklerinde son derece ufak bir ışık görünür gibi olmuştu sanki.

"Ben bir hiçim" dedi Tengo. "Senin söylediğin gibi. Geceleyin denize atılmış, yalnız, suyun yüzeyinde salınan bir şey gibiyim. Elimi uzatsam tutacak kimse yok. Seslensem yanıt gelmiyor. Ben hiçbir yere bağlı değilim. Laf olsun diye bile ailem diyebileceğim senden başka hiç kimse yok. Fakat sen o sırrı bildiğin halde asla söylemeyi düşünmüyorsun. Dahası, senin belleğin bu sahil kasabasında bir gidip bir gelerek günden güne netliğini kaybediyor. Benim hakkımdaki gerçek de aynı şekilde yitip gidiyor. Gerçeklerin yardımı olmadan ben bir hiçim ve bundan sonra da bir hiç olacağım. Aynen senin söylediğin gibi."

"Bilgi, değerli bir toplumsal servettir" dedi babası, sanki bir duyuru okuyormuş gibi. Fakat sesi öncesine oranla biraz daha alçalmıştı. Arkasındaki birileri elini uzatıp ses düğmesini kısmıştı sanki. "Bu servet biriktirilerek dikkatle kullanılmalıdır. Sonraki kuşaklara da daha geliştirilmiş şekilde aktarılması gerekir. Bunun için de NHK sizlerden alacağı yayın ücretine ihtiyaç duyuyor."

Bu adam dua eder gibi konuşuyor, diye düşündü Tengo. *Bu sözleri tekrarlayarak şimdiye kadar kendini korumayı başarmış olsa gerek.* Tengo'nun o inatçı savunmayı aşması gerekiyordu. O sırların içinden, etten kemikten oluşan bir insanı çekip çıkartmak zorundaydı. Tengo babasının sözünü kesti: "Annem nasıl bir insandı? Nereye gitti? Sonra ne oldu?"

Babası aniden sustu. Artık o duayı tekrarlamıyordu. Tengo sözlerini sürdürdü:

"Ben birilerinden tiksinerek, nefret ederek, öfke duyarak yaşamaktan artık yoruldum. Hiç kimseyi sevemeden yaşamaktan da yoruldum. Tek bir arkadaşım bile yok. Bir kişi bile. Dahası kendimi sevmeyi bile başaramıyorum. Neden kendimi sevemiyorum, çünkü başkasını sevemediğim için. İnsan birilerini sevmek ve birileri tarafından sevilmek yoluyla, kendini sevme yöntemini bulur. Söylediklerimi anlıyor musun? Birilerini sevemeyen bir insan, kendisini de doğru dürüst sevemez. Hayır, bunun senin suçun olduğunu söylüyor değilim. Şöyle bir düşününce sen de o mağdurlardan birisin belki de. Sen de muhtemelen kendini sevmenin yolunu tam olarak bilmiyorsundur. Öyle değil mi?"

Babası sessizliğe gömülmüştü. Dudakları sımsıkı kapalıydı. Tengo'nun söylediklerini ne ölçüde anladığını yüz ifadesinden kestirmek mümkün değildi. Tengo da susarak koltuğa gömüldü. Açık pencereden rüzgâr giriyordu. Rüzgâr, güneşle rengi solmuş perdeyi dalgalandırıyor, saksıdaki ince çiçek salınıyordu. Sonra da aynı rüzgâr ardına kadar açık kapıdan koridora doğru süzülüyordu. Deniz

kokusu, öncesine oranla güçlenmişti. Ağustosböceklerinin sesleri de, rüzgârda salınan çamların iğne yapraklarının birbirine sürterken çıkarttığı yumuşak ses de duyuluyordu.

Tengo sakin bir ses tonuyla konuşmasını sürdürdü: "Sık sık hayal görüyorum. Eskiden beri hep aynı hayali tekrar tekrar görüyorum. Bu, muhtemelen bir hayal değil, belleğimde kalan gerçek bir görüntü diye düşünüyorum. Bir buçuk yaşındayım ve yanımda annem var. Annem genç bir adama sarılmış ve o adam sen değilsin. Nasıl bir adam olduğunu bilemiyorum. Fakat sen olmadığın kesin. Neden bilemiyorum, ama bu sahne gözkapaklarımın arkasına kazınmış gibi."

Babası hiçbir şey söylemedi. Fakat gözleri başka bir şeyi görüyor gibiydi. Orada olmayan bir şeyi. Sonra ikisi de sessizliklerini korudular. Tengo aniden güçlenen rüzgârın sesine kulak verdi. Babasının kulaklarının ne duyduğunu Tengo bilmiyordu.

"Bir şeyler okur musun?" dedi babası, uzun bir sessizlik sonrasında resmi bir ses tonuyla. "Gözlerim rahatsız. Kitap okuyamıyorum. Harfleri uzun süre takip edemiyorum. Oradaki rafta kitaplar var. İstediğini seçebilirsin."

Tengo yenilgiyi kabullenerek koltuğundan kalktı, rafta sıralı kitapların sırtlarına şöyle bir göz attı. Çoğu tarihi romandı. *Daibosatsu Geçidi*'nin tüm ciltleri vardı. Fakat, görkemli çağların dilinin kullanıldığı eski romanları babasının önünde okumak, nedense hiç içinden gelmiyordu Tengo'nun.

"Uygun olursa kediler şehrini anlatan bir öykü okumak isterim. Olur mu?" dedi Tengo. "Kendim okumak için yanımda getirmiştim."

"Kediler şehri demek" dedi babası. Sonra bir süre o ifadeyi düşündü. "Eğer zahmet olmayacaksa onu oku."

Tengo kol saatine göz attı. "Zahmet olmaz. Tren saatine daha zaman var. Tuhaf bir öykü. Hoşuna gidip gitmeyeceğini bilemiyorum."

Tengo cebinden cep kitabını çıkartıp *Kediler Şehri*'ni okumaya başladı. Babası pencerenin önündeki koltukta, duruşunu hiç bozmadan Tengo'nun okuduğu öyküye kulak kesilmişti. Tengo rahat anlaşılabilir bir sesle metni yavaşça okuyordu. Arada iki üç kez mola vererek soluklandı. Her seferinde babasının yüzüne bakmıştı, ama hiçbir tepki yok gibiydi. Öyküden keyif almış mıydı? Yoksa almamış mıydı? Onu bile anlamak mümkün değildi. Öyküyü sonuna kadar okuyup bitirdiğinde babası hiç kımıldamadan gözlerini kapatıverdi. Uykuya dalmış gibi duruyordu. Fakat uyumuyordu. Yalnızca öykünün dünyasına dalıvermişti. Oradan çıkabilmesi biraz zaman aldı. Tengo bunu sabırla bekledi. İkindi güneşinin ışıkları biraz cılızlaşmış, gökyüzü günbatımı renklerine dönmüştü. Denizden gelen rüzgâr çam dallarını sallamaya devam ediyordu.

"O kedi şehrinde televizyon var mı acaba?" Babası önce, mesleki bakış açısıyla bu soruyu sordu.

"1930'larda Almanya'da yazılmış bir öykü. Bu sıralarda henüz televizyon yoktu. Radyo vardı gerçi."

"Ben Mançurya'daydım, ama orada radyo bile yoktu. Yayın istasyonu da yoktu. Pek gazete de gelmezdi, çoğunlukla iki hafta önceki gazeteleri okurduk. Doğru dürüst yiyecek bile yoktu. Kadın da yoktu. Arada sırada kurt inerdi. Dünyanın sonu gibi bir yerdi."

Babası bir süre suskunlaşarak düşüncelere daldı. Herhalde gençliğinde Mançurya'da göçmen olarak yaşadığı sıkıntılı dönemi anımsamıştı. Fakat o anıları hemen bulanıklaşmış, hiçliğe karışmıştı. Babasının ifadesindeki değişimden bilincindeki bu hareketlilik okunabiliyordu.

“Şehir kedilerin kurduğu bir şehir mi? Yoksa eskiden insanlar kurmuş da sonradan kediler mi yerleşmiş?” dedi babası, pencereye doğru bakarak, kendi kendine konuşur gibi. Fakat Tengo’ya soruyordu aslında.

“Bilmiyorum” dedi Tengo. “Belki de çok eski zamanlarda insanların kurduğu bir şehirdir. Bir nedenle insanlar oradan ayrılmış, kediler yaşamaya başlamış herhalde. Mesela bulaşıcı bir hastalığın herkesi kırıp geçirmesi yüzünden.”

Babası başını sallayarak onayladı. “Bir boşluk oluştuğunda mutlaka dolması gerekir. Herkes öyle yapar.”

“Herkes öyle mi yapar?”

“Evet” dedi babası kendinden emin bir ses tonuyla.

“Sen ne gibi bir boşluğu doldurdun?”

Babasının yüzü sıkıntılı bir hal aldı. Uzun kaşları aşağı düşerek gözlerini kapatıyordu. Sonra biraz hırıltılı bir sesle, “Sen bunu anlayamazsın” dedi.

“Anlayamam” dedi Tengo.

Babasının burun delikleri genişlemişti. Tek kaşı hafifçe yukarı kalkmıştı. Bu, eskiden beri bir hoşnutsuzluk duyduğunda takındığı yüz ifadesiydi.

“Açıklanmadığı zaman anlayamıyor olman, ne kadar açıklanırsa açıklansın anlayamayacağın anlamına gelir.”

Tengo gözlerini kısarak onun yüz ifadesini okumaya çalıştı. Babasının böylesine tuhaf, imalı şekilde konuştuğunu bir kez olsun duymamıştı. O hep somut, gerçekçi ifadelerle konuşurdu. Konuşmasını gerektiğinden de kısa tutardı. Bu, diyalog denen şey hakkında onun sarsılmaz prensibiydi. Fakat yüzünde okunabilecek bir ifade yoktu.

“Tamam. Nihayetinde sen bir şeylerin boşluğunu dolduruyorsun” dedi Tengo. “Öyleyse senin ardında bırakacağın boşluğu senin yerine dolduracak olan kim?”

“Sensin” dedi babası emin bir şekilde. Sonra işaretparmağını kaldırıp dosdoğru Tengo’ya uzattı. “Burası, açık değil mi? Birilerinin oluşturduğu boşluğu ben doldurdum. Benim oluşturacağım boşluğu da sen dolduracaksın. Nöbetin devredilmesi gibi.”

“İnsanların boşalttığı şehri kedilerin doldurması gibi.”

“Öyle. Yitip giden şehir gibi” dedi. Sonra uzatmış olduğu işaretparmağına, sanki orada bulunmaması gereken tuhaf bir şeymiş gibi dalgınca baktı.

“Yitip giden şehir gibi” dedi Tengo, babasının sözünü tekrarlayarak.

“Seni doğuran kadın artık hiçbir yerde değil.”

“Hiçbir yerde değil. Şehir gibi yitip gitti. Yani bu, öldüğü anlamına mı geliyor?”

Babası bu soruyu yanıtlamadı. Tengo iç geçirdi. “Öyleyse benim babam kim?”

“Yalnızca boşluk. Senin annen boşlukla çiftleşerek seni doğurdu. Ben de o boşluğu doldurdum.”

Bunları söyleyince, babası gözlerini kısıp dudaklarını sımsıkı kapattı.

“Boşlukla mı çiftleşti?”

“Öyle.”

“Sonra beni sen yetiştirdin. Böyle mi oldu?”

“Söyledim ya.”

Babası mahsus yapar gibi sesli sesli genzini temizledi. Anlayışı kıt bir çocuğa basit bir gerekçeyi açıklar gibi. *Açıklanmadığı zaman anlayamıyor olman, ne kadar açıklanırsa açıklansın anlayamayacağın anlamına gelir.*

“Ben boşluğun içinden mi geldim?” diye sordu Tengo.

Yanıt yoktu.

Tengo dizinin üzerindeki ellerinin parmaklarını birbirine geçirerek bir kez daha dosdoğru babasının yüzüne baktı. Sonra düşündü. *Bu adam boş bir kalıntı falan değil. Terk edilmiş bir ev değil. İnatçı, sığ bir ruhla elemli anılarını taşıyarak bu sahil yerinde yaşamını güçbela sürdüren, etten kemikten bir adam. Kendi içinde gitgide büyüyen boşluklarla birlikte yaşamak zorunda. Şu an henüz o boşlukla belleği birbirini dengeliyor. Fakat sonunda boşluk, kendisi istese de istemese de, belleğinden artakalanı tamamen yutacak. Bu, yalnızca zaman meselesi. Onun menzilindeki boşluk, beni doğuranla aynı boşluk mu acaba?* Çam dallarının arasından geçen akşam rüzgârına dalgaların sesi karışıp geliyormuş gibi oldu. Fakat yalnızca bir yanılsamaydı belki de.

Lütfun bedeli olarak verilen şey

Aomame içeri girince, dazlak kafalı onun arkasına geçerek seri hareketlerle kapıyı kapattı. Odanın içerisi zifiri karanlıktı. Penceredeki kalın perdeler kapalı, odanın ışıkları tamamen sönüktü. Perdenin aralığından içeriye cılız bir ışık huzmesi süzülüyordu ama bu da ancak karanlığın daha fazla hissedilmesine neden oluyordu.

Bir gösterim esnasında sinema salonuna ya da bir planetaryuma adım atmış gibi gözlerinin o karanlığa alışması zaman aldı. Gözüne ilişen ilk şey, bir sehpanın üzerine konmuş olan elektronik saatti. Yeşil renkli sayılar saatin akşam 7.20 olduğunu gösteriyordu. Sonunda, biraz zaman aldıysa da, karşıdaki duvarın dibine büyük bir yatağın yerleştirilmiş olduğunu fark etti. Elektronik saat bu yatağın başucunda duruyordu. Oda, yandaki geniş odayla karşılaştırıldığında biraz dardı, ama yine de normal otel odalarından daha genişti.

Yatağın üzerinde küçük bir tepe gibi duran, karaltı halinde bir şey vardı. Bu şekli belirsiz karaltının, uzanmış bir insan olduğunu anlayana kadar biraz daha zaman geçti. O sırada, karaltının duruşu biraz olsun bile değişmedi. Yaşam belirtisi denebilecek bir şey hissedilmiyordu. Soluk alıp verişleri bile duyulmuyordu. Duyulan tek ses, tavana yakın bir yerdeki klimanın hafif bir rüzgârı andıran mırıltısıydı. Fakat yatan kişi ölü değildi. Dazlak kafalı bu şeyin canlı bir insan olduğu önkoşuluyla hareket ediyordu.

Oldukça iri cüsseli bir insandı. Erkekti herhalde. Kesin değildi ama galiba yüzü Aomame'den tarafa dönüktü. Ayrıca yatağın içinde değildi. Yapılmış yatağın örtüsünün üzerinde hareketsizce yüzüstü yatmıştı. Sanki bir mağaranın dibinde, gücünü tüketmemek için uzanmış, yarasını iyileştirmeye çalışan büyük hayvan gibiydi.

"Vakit geldi" dedi dazlak kafalı, o karaltıya doğru. Adamın sesinde o ana kadar hiç olmayan bir heyecan tınısı vardı.

Karaltının o sesi duyup duymadığı anlaşılmıyordu. Yatağın üzerindeki karanlık tümsek hiç kımıldamadı. Dazlak kafalı, kapının önünde, duruşunu hiç bozmadan öylece bekledi. Oda derin bir sessizliğe gömüldü. Birilerinin yutkunma sesi dahil, en hafif ses bile net bir şekilde duyulabiliyordu. Sonra Aomame yutkunanın kendisi olduğunun farkına vardı. Sağ elinde spor çantası, dazlak kafalıyla aynı şekilde durmuş bir şeylerin olmasını bekliyordu. Elektronik saat 7.21'i, sonra 7.22'yi, sonra da 7.23'ü gösterdi.

Nihayet yatağın üzerindeki karaltı hafifçe kımıldanıp hareketlenmeye başladı. Önce hafif bir titreme, sonra fark edilir bir hareket oldu. Bu insan galiba derin bir uykudaydı ya da uykuya benzer bir hal içerisindeydi. Kasları uyanmıştı, ağır hareketlerle belden yukarısını doğrulttu. Zamana yayarak bilincini topluyor gibiydi. Yataktaki karaltı hızlı bir hareketle kalktı, bağdaş kurarak oturdu. *Kesinlikle erkek*, dedi Aomame içinden.

"Vakit geldi" dedi dazlak kafalı bir kez daha. Adamın güçlüce nefes verişi duyuldu. Derin bir kuyudan yavaşça çıkıp gelmiş gibi duyulan, tok bir nefes. Sonra hemen ardından derin bir nefes aldığı duyuldu. Ormanda ağaçların arasında esen sert bir rüzgâr gibi, huzursuz edici bir nefes. Bu iki farklı türden ses peş peşe tekrarlandı. Bu seslerin arasına uzun bir sessizlik giriyordu. Bu ritmik ve birçok anlam barındıran tekrar yüzünden Aomame sakinliğini yitirir gibi oldu. Doğduğu günden beri görmediği, duymadığı türden bir yere adım attığı hissine kapıldı. Mesela derin bir kanalın dibi ya da bilinmez bir gezegenin yüzeyi gibi, bir şekilde oraya ulaşmış olsa bile geriye dönülmesi mümkün

olmayacak bir yere.

Gözleri bir türlü karanlığa alışamadı. Bir dereceye kadar görebilir hale geliyordu, ama daha ötesine bir türlü geçemiyordu. Şimdilik Aomame'nin gözlerinin algılayabildiği, oradaki adamın karanlık siluetiydi yalnızca. Yüzünün ne tarafa dönük olduğunu, neye baktığını anlayamıyordu. Adamın bir hayli iri olduğunu, omuzlarının soluklarıyla birlikte sakince, ama oldukça büyük hareketlerle yukarı çıkıp indiğini seçebiliyordu sadece. Bu soluk alıp verişler normal değildi. Vücudunun tamamını kullanarak yaptığı, özel bir amacı ve işlevi varmış gibi duran soluklardı. Kürekkemikleri ile diyaframın büyük hareketlerle genişleyip daraldığını gözünde canlandırabiliyordu. Normal bir insan bu kadar güçlü soluk alıp veremezdi. Uzun, çetin antrenmanlar yoluyla ancak geliştirilebilecek özel bir soluk alıp verme yöntemiydi.

Dazlak kafalı Aomame'nin yanında, dik duruşunu koruyordu. Sırtı dimdik, çenesi hafifçe aşağı eğikti. Onun soluk alıp verişi ise yataktaki adamın aksine seri ve hızlıydı. Adam oradaki varlığını silikleştirerek bu şiddetli, derin soluk alıp verişlerin bitmesini bekliyordu. Bu, vücudun dengesini sağlamak için gündelik olarak yapılan bir hareketti galiba. Aomame de dazlak kafalı gibi, bekledi. Muhtemelen adamın uyanması için gerekli bir işlemdi.

Nihayet devasa bir makinenin çalışmasının durması gibi soluk alıp verişler aşama aşama dindi. Soluklar arasındaki süre uzadı, adam sonunda içindeki tüm havayı dışarıya verirmiş gibi soluğunu saldı. Odaya tekrar derin bir sessizlik hâkim oldu.

"Vakit geldi" dedi dazlak kafalı, üçüncü kez. Adamın başı usulca hareket etti. Dazlak kafalıdan tarafa dönmüş gibiydi.

"Çıkabilirsin" dedi adam, net, derin, bariton sesiyle. Kararlı bir sesti, hiçbir muğlaklığa yer yoktu. Vücudu tamamen uyanmış gibiydi. Dazlak kafalı karanlıkta hafifçe selam vererek, tıpkı girerkenki gibi, gereksiz hareketlerden kaçınarak odadan çıktı. Kapı kapandı, geride Aomame ve adam kaldılar.

"Karanlık, kusura bakma" dedi adam. Herhalde Aomame'ye söylemişti.

"Benim için sorun değil" dedi Aomame.

"Karanlık olması gerekiyor" dedi adam, yumuşak bir ses tonuyla. "Fakat endişelenme. Sana bir zarar gelmez."

Aomame sessizce başını sallayarak onayladı. Sonra karanlıkta olduğu aklına gelerek, "Tamam" dedi. Sesi her zamankinden biraz daha sert ve yüksek çıkmıştı.

Sonra adam bir süre karanlıkta Aomame'ye baktı. Aomame delici bakışların kendisini süzdüğünü hissediyordu. Hedefini bulan dikkatli gözlerle. Süzmekten ziyade gözünü dikmek ifadesi daha doğru olurdu herhalde. Adam Aomame'nin vücudunu köşe bucak görebiliyormuş gibiydi. Aomame bir anda soyunmuş, çırılçıplak kalmış gibi hissetti kendini. Bu bakışlar yalnızca tenine değil, Aomame'nin kaslarına, iç organlarına, hatta rahmine kadar ulaşıyor gibiydi. *Bu adam karanlıkta görebiliyor*, dedi Aomame içinden. *Hem de çıplak gözle görülebilenden daha fazlasını*.

"Karanlıkta olduğum zaman daha iyi görebiliyorum" dedi adam, Aomame'nin içini okumuş gibi. "Fakat karanlıkta kaldığım süre uzayınca yeryüzünün ışıklı dünyasına dönmek zorlaşıyor. Bir yerde kesmem gerekiyor."

Adam ondan sonra yine bir süre Aomame'yi süzdü. Bu hareketinde cinsel istek hissedilmiyordu. Aomame'yi yalnızca bir nesne olarak süzüyordu. Tıpkı bir geminin yolcu güvertesinden, yanından

geçip gittiği bir adaya bakarmış gibi. Fakat bu yolcu normal bir yolcu değildi. Adam adayla ilgili her şeyi yakalamaya çalışıyordu. Uzun süre bu türden delici, acımasız bakışların hedefi olunca, kendi vücudunun ne kadar yetersiz ve kusurlu olduğunu hissetmeye başladı Aomame. Normalde böyle bir hisse kapılmazdı. Göğüslerinin küçüklüğü bir kenara bırakılacak olursa, Aomame kendi vücuduyla gurur duyardı. Vücudunu her gün çalıştırmış, gayet iyi korumuştu. Kaslıydı, vücudunda yağdan eser yoktu. Fakat bu adam baktıkça kendi vücudunun sefil, eskimiş bir et torbası olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Aomame'nin bu düşüncelerini okumuş gibi, adam ona tüm dikkatiyle bakmayı bıraktı. Sanki bakışlarındaki gücü hızla geri çekmiş gibi. Hortumla sulama yaparken birileri suyun musluğunu kapatmış gibi.

"Zahmet olacak, kusura bakma, ama pencerenin perdesini biraz aralayabilir misin?" dedi adam, sakin bir ses tonuyla. "Zifiri karanlıkta senin işini yapman da zorlaşır."

Aomame spor çantasını yere bırakıp pencerenin yanına gitti, perdenin kordonunu çekerek ağır, kalın perdeyi açtı, iç taraftaki dantelli beyaz perdeyi çekti. Tokyo'nun gece manzarasının ışıkları odanın içine doldu. Tokyo kulesinin ve otobanın ışıkları, sürekli hareket eden arabaların farları, binaların çatısındaki rengârenk neonlardan, gökdelenlerin pencerelerinden sızan ışıklar birbirine karışarak büyük şehrin gecesine özgü bir aydınlığı otel odasına yansıtıyordu. O kadar güçlü ışıklar değildi, odadaki mobilyaları birbirinden ayırmaya ancak yetecek ölçüde zayıf ışıklardı. Bunlar Aomame'nin özlem duyduğu, onun ait olduğu dünyadan buraya gönderiliyorlardı. Aomame o ışıklara nasıl da gereksinim duyduğunu tekrar hissetti. Fakat adamın gözleri bu zayıf ışıklardan bile fazlasıyla etkilenmiş gibiydi. Yatağın üzerinde bağdaş kurarak oturmuş vaziyette, bu ışıklardan kaçınmak için iri elleriyle yüzünü kapattı.

"İyi misiniz?" diye sordu Aomame.

"Endişelenme" dedi adam.

"Perdeyi biraz kapatayım."

"Öyle kalsın. Retinalarımda sorun var. Işığa alışmam zaman alıyor. Biraz sonra normale döner. Oraya oturup bekleyebilir misin?"

Retinalarında sorun var, diye tekrarladı Aomame içinden. Retinası sorunlu insanların çoğu körlük tehlikesi altında olurdu. Fakat bu Aomame ile ilgisi olmayan bir sorundu. Aomame'nin ilgilenmesi gereken, bu adamın görme yeteneği değildi. Adam yüzünü iki eliyle kapatıp, pencereden gelen ışıklara gözünü alıştırmaya çalışırken, Aomame koltuğa oturup adamı tam karşıdan izledi. Bu kez karşısındakini ayrıntılarıyla gözlemleme sırası Aomame'deydi. İriyarı bir adamdı. Şişman değildi, yalnızca iriydi. Boyu da uzundu, otururken bile cüsseli duruyordu. Gücü yerinde gibiydi. İriyarı bir adam olduğunu, Madam'dan duymuştu, ama bu kadar iri olabileceğini tahmin etmemişti. Fakat dini bir cemaatin lideri iriyarı olamaz diye de bir kural yoktu tabii. Olmaması için bir neden yoktu. Aomame böylesi iriyarı bir adam tarafından tecavüze uğrayan on yaşındaki kızları hayalinde canlandırarak elinde olmadan yüzünü buruşturdu. Adamın çıplak vaziyette küçük kız çocuklarının üzerine abanışını gözünün önüne getirdi. O küçük kızların direnmeleri mümkün olamazdı elbette. Hayır, yetişkin bir kadının bile direnmesi zor olabilirdi.

Adam paçaları lastikle büzülmüş ince bir kadife pantolon giymiş, üzerine de uzun kollu gömlek geçirmişti. Gömleği desensizdi, hafiften ipeksi ışıltılar saçıyordu. Önden düğmeliydi. Üstten iki

düğmeyi açık bırakmıştı. Gömleğiyle kadife pantolonu beyaz, belki de çok açık krem rengiydi. Pijama değildi, ama odada dinlenmek için uygun kıyafetlerdi. Sıcak Güney ülkelerinin ağaç gölgelerine uygun bir kılıktı. Ayakları göründüğü kadarıyla büyüktü. Taş bir duvarı andıran geniş omuzları deneyimli dövüş sporcularını andırıyordu.

"Geldiğin için sağ ol" dedi adam, Aomame ona bakmayı bitirdiğinde.

"Bu benim işim, gerekirse değişik yerlere gidebilirim" dedi Aomame duygularını bastırarak. Fakat bunları söylerken, kendisini oraya çağırılmış bir hayat kadını gibi hissetti. Az önceki delici bakışlar altında, karanlıkta çırılçıplak kaldığı hissine kapıldığı içindi belki de.

"Beni ne kadar tanıyorsun acaba?" diye sordu adam, elleriyle yüzünü kapatmış halde.

Aomame, "Sizin hakkınızda neler bildiğimi mi soruyorsunuz?" diye soruyla yanıt verdi.

"Öyle."

"Neredeyse hiçbir şey" dedi Aomame, temkinli bir şekilde sözcükleri seçerek. "Adınızı bilmiyorum. Yalnızca Nagano mu, yoksa Yamanaşi mi, oralardaki bir cemaatin başı olduğunuzu biliyorum. Vücudunuzda bir sorun olduğu için benim yardım edebileceğimi düşünmüşsünüz bir de."

Adam başını birkaç kez hafifçe sallayıp ellerini yüzünden çekti. Artık Aomame ile karşı karşıyaydılar. Adamın saçları uzundu. Gür, omuzlarına kadar dökülen bu saçlar bir hayli ağarmıştı. Yaşı belli ki kırkların sonu, ellilerin başındaydı. Burnu iriydi, yüzünün büyük kısmını kaplıyordu. Kemerli dümdüz bir burundu. Takvimlere fotoğrafı konulan Alp Dağları'nı andıran bir burun. Eteklerine doğru yavaşça genişleyen görkemli dağlar. Adamın yüzünü gördüğü anda ilk fark ettiği, o burunla tezat yaratacak şekilde çukura kaçmış gözleriydi. Göz çukurları derindi ve bu derinlikteki gözbebeklerinin nereye baktığını anlamak zordu. Yüzü vücuduna uygun şekilde genişti. Sakallarını güzelce tıraş etmişti, yara izi de görünmüyordu. Adamın yüz hatları düzgündü. Sakin ve entelektüel bir havası vardı. Fakat onda özel, sıradan olmayan, insanın yüreğini kolayca açmasına engel olan bir şeyler vardı. Daha ilk görüşte hemen insanı sindiren türden bir yüzdü. Burnu aşırı büyüktü, bu yüzden bakanın yüreğinde bir dengesizliğe yol açıyordu belki de. Bir ihtimal bu etkinin nedeni, çukura kaçmış gibi duran, eski çağlardan kalma buzulları andıran ve ışıklar saçan gözleriydi. Dahası her an insanın aklından bile geçirmeyeceği sözleri edebilecek gibi duran, acımasızlık izleri taşıyan ince dudaklar da bunda rol oynuyor olabilirdi.

"Başka?" diye sordu adam.

"Başka bir şey duymadım. Kas esnetme çalışması için hazırlık yaparak gelmem söylendi. Benim uzmanlık alanım kas esnetme ve eklemleri yumuşatmadır. Karşımdaki kişinin statüsü ve kişiliğiyle ilgili çok fazla şey bilmem gerekmez." *Tıpkı hayat kadınları gibi*, diye düşündü Aomame içinden.

"Söylediklerini anlayabiliyorum" dedi adam, boğuk bir sesle. "Fakat benim durumumda, biraz açıklama gerekecek."

"Sizi dinliyorum."

"İnsanlar bana 'Lider' diyor. Fakat insan içinde neredeyse yüzümü hiç göstermem. Cemaatle birlikte, aynı arazi içerisinde yaşadığım halde çoğu mürit benim yüzümü bile bilmez."

Aomame başını salladı.

"Fakat sana gördüğün gibi yüzümü gösteriyorum. Zifiri karanlıkta, gözlerini bantlayarak tedavi

etmen mümkün olmaz ne de olsa. Çok kaba bir hareket olur zaten."

"Bu bir tedavi değil" dedi Aomame, serinkanlı bir ses tonuyla. "Yalnızca kas esnetme antrenmanı. Ben tedavi etme konusunda ehliyet sahibi değilim. Benim yaptığım, günlük hayatta fazla kullanılmayan, bazen sıradan insanların kullanmakta güçlük çektikleri kasları zorlayarak, esneterek vücudun hareket kabiliyetindeki azalmayı gidermektir."

Adam hafifçe gülümsemişti sanki. Fakat bu bir yanılsama da olabilirdi, belki de sadece yüzündeki kaslar usulca oynamıştı.

"Çok iyi anlıyorum. Yalnızca lafın gelişi tedavi sözcüğünü kullandım. Aldırma sen. Benim söylemek istediğim, senin sıradan insanların göremeyeceği bir şeyi şimdi görmekte olduğun, bunu bilmeni istiyorum."

"Bu işle ilgili başkalarıyla konuşmama konusunda uyarıldım" dedi Aomame, yan odaya açılan kapıyı göstererek. "Fakat endişelenmenize gerek yok. Burada gördüğüm, duyduğum şeyler ne olursa olsun başka bir yerde söz etmem. İşim icabı birçok insanın vücuduna dokunurum. Siz konumu çok özel bir insan da olabilirsiniz, ama benim için kaslarında problem yaşayan çok sayıda insandan birisiniz. Beni ilgilendiren yalnızca kaslarınız."

"Senin, çocukluğunda Şahitler müridi olduğunu duydum."

"Kendi seçimimle mürit olmuş değilim. Mürit olacak şekilde yetiştirildim yalnızca. Bu ikisi arasında büyük fark vardır."

"Gerçekten aradaki fark büyük" dedi adam. "Yalnız, insan çocukluğunda içine aşılanan imgelerden asla kurtulamaz."

"İyi de olsa, kötü de" dedi Aomame.

"Şahitler öğretisi ile bizim bağlı olduğumuz cemaatin öğretisi arasında büyük farklılıklar var. Kıyamet savını odak noktası yaparak şekillenmiş dinlerin, bizim açımızdan bakıldığında, az çok güvenilmez yönleri vardır. Benim düşüncem, kıyametin hangi durumda olursa olsun bireysel bir şey olduğu yönünde. Fakat bu bir yana, Şahitler şaşırtıcı ölçüde sağlam bir cemaat. Uzun bir geçmişleri yok ama birçok sıkıntıya göğüs gerdiler. Sonra dünya genelinde müritlerinin sayısını artırmaya devam ediyorlar. Onlardan öğreneceğimiz çok şey var."

"Biraz da dar görüşlü olmaları yüzünden herhalde. Bir grup ne kadar kapalı ve küçük olursa dışarıdan gelen güç karşısında o kadar sağlam durabilir."

"Söylediklerin muhtemelen doğru" dedi adam, sonra kısa bir ara verdi. "Öyle olsa da buraya din konuşmak için gelmiş değiliz."

Aomame hiçbir şey söylemedi.

"Anlamanı istediğim, benim vücudumla ilgili çok fazla özel durum olduğu gerçeği" dedi adam.

Aomame koltukta otururken, sessizce adamın konuşmasının devamını bekledi.

"Az önce söylediğim gibi, gözlerim güçlü ışığa dayanamıyor. Bu rahatsızlık birkaç sene önce ortaya çıktı. O zamana kadar pek sorun yoktu, ama bir noktada başlayıverdi. İnsanların önüne çıkamaz hale gelmemin başlıca sebebi de bu. Gün içinde zamanımın çoğunu karanlık bir odada geçiriyorum."

"Görme yetisi benim müdahale edebileceğim bir sorun değil" dedi Aomame. "Az önce söylediğim

gibi benim uzmanlık alanım kaslardır.”

“Bunu çok iyi biliyorum. Elbette uzman doktorlara danıştım. Birkaç ünlü göz doktoruna gittim. Bir sürü testten geçtim. Fakat şu an için yapılacak bir şey yok galiba. Retinam bir şekilde zarar görmüş. Nedeni bilinmiyor. Hastalık yavaş yavaş ilerliyor. Böyle giderse çok geçmeden görme yeteneğimi tümüyle kaybedebilirim. Elbette söylediğim gibi bu, kaslarla alakası olmayan bir sorun. Fakat yine de yukarıdan başlayarak vücudumdaki problemleri sıralayayım. Senin elinden neyin gelip neyin gelmeyeceğini sonra düşünürsün.”

Aomame başını tamam anlamında salladı.

“Bir de benim vücudumdaki kaslar sık sık kasılıyor” dedi adam. “Kımıldayamaz hale geliyorum. Deyim yerindeyse vücudum taş kesiliyor ve bu durum birkaç saat sürüyor. Öyle anlarda uzanıp yatmaktan başka çarem yok. Ağrı hissetmiyorum. Yalnızca hiçbir kasımı hareket ettiremez hale geliyorum. Parmağımı bile oynatamıyorum. Kendi irademle oynatabildiğim tek şey, ancak gözbebeklerim oluyor. Bu, ayda bir iki kez tekrarlanıyor.”

“Öncesinde bunun olacağına dair belirtiler çıkıyor mu ortaya?”

“Önce çekilme oluyor. Vücudumun farklı yerlerindeki kaslar titremeye başlıyor. Bu on beş, yirmi dakika kadar sürüyor. Sonrasında sanki bir yerlerde birileri düğmeye basıp kapatmış gibi kaslarım ölüveriyor sanki. Bu yüzden uyarı geldikten sonraki on beş, yirmi dakika içerisinde, uzanabileceğim bir yere gidip uzanıyorum. Bir koyda fırtınanın geçmesini bekleyen gemiler gibi, vücudumu gizleyip uyuşma durumunun geçmesini bekliyorum. Uyuşmuş olsam bile bilincim yerinde oluyor. Hayır, her zamankinden çok daha berrak oluyor bilincim.”

“Bedensel bir ağrınız olmuyor yani?”

“Tüm duyularımı yitiriyorum. İğne batırılsa bile hiçbir şey hissetmez hale geliyorum.”

“Bununla ilgili olarak doktorlara danıştınız mı?”

“Bu konuda otorite olan herkesi, bütün hastaneleri dolaştım. Birçok doktora muayene oldum. Fakat nihayetinde tek anlayabildiğimiz, benim başıma gelenin daha önce örneği görülmemiş garip bir hastalık olduğu, günümüz tıp bilgileri dahilinde yapılacak bir şey olmadığıydı. Çin tıbbı, akupunktur, masaj, kaplıca tedavisi, düşünülebilecek her şeyi denedim ama kayda değer bir sonuç alamadım.”

Aomame yüzünü hafifçe buruşturdu. “Benim yaptığım, beden işlevinin canlandırılması. Bu kadar ciddi bir sorun beni fazlasıyla aşar.”

“Bunu çok iyi biliyorum. Benim yapmak istediğim, tüm olasılıkları denemek. Eğer senin yöntemin sonuç vermezse bu senin suçun değil. Sen her zaman yaptığını bana da yapsan yeter. Benim vücudum bunu nasıl karşılayacak, görmek istiyorum.”

Aomame adamın iri cüssesiyle karanlık bir yerlerde, kış uykusuna yatmış hayvanlar gibi kımıldamaksızın yatan halini gözlerinde canlandırdı.

“O uyuşma durumu en son ne zaman oldu?”

“On gün önce” dedi adam. Sonra, “Söylemesi güç ama söylememin iyi olacağını düşündüğüm bir şey daha var.”

“Çekinmeden söyleyebilirsiniz.”

“O kasların cansız durumu devam ederken sürekli ereksiyon halinde oluyorum.”

Aomame yüzünü iyice buruşturdu. “Yani o birkaç saat boyunca cinsel organınız sürekli kaskatı mı oluyor?”

“Aynen öyle.”

“Fakat hissetmiyorsunuz.”

“Hissetmiyorum” dedi adam. “Cinsel isteğim de olmuyor. Yalnızca sertleşiyor, taş gibi kaskatı oluyor. Tıpkı diğer kaslarım gibi.”

Aomame başını hafifçe iki yana salladı. Sonra yüzünü elinden geldiğince eski haline getirmeye çalıştı. “Bununla ilgili olarak da bir şey yapabileceğimi sanmıyorum. Benim uzmanlık alanımın çok dışında bir durum.”

“Benim için de anlatması zor. Sen de dinlemek istemeyebilirsin, ama biraz daha anlatmak isterim?”

“Buyurun, anlatın. Sırrınızı saklarım.”

“O sırada kadınlarla ilişki kuruyorum.”

“Kadınlar?”

“Çevremde kadınlar var. Ben o hale gelince o dişiler art arda, kımıldayamaz hale gelmiş bedenimin üzerine çıkıp ilişkiye giriyorlar. Ben hiçbir şey hissetmiyorum. Cinsel zevk de yok. Fakat yine de meni geliyor. Defalarca hem de.”

Aomame sessizliğini korudu. Adam konuşmasını sürdürdü.

“O dişiler toplamda üç kişi. Hepsi onlu yaşlarda. Çevremde neden böyle genç kadınlar var, neden benimle cinsel ilişkiye girmek zorundalar, sen muhtemelen anlayamıyorsundur.”

“Bu, yani... dini ritüellerinizin bir parçası mı?”

Adam, yatağın üzerinde bağdaş kurmuş halde, derince nefes aldı. “Benim o uyuşma halim semavi bir lütuf, bir tür kutsal durum olarak düşünülüyor. Bu yüzden kadınlar o hal gerçekleşince gelip benimle ilişkiye giriyorlar ve çocuk yapmaya kalkıyorlar. Benim veliahdımı.”

Aomame hiçbir şey söylemeden adamın yüzüne bakıyordu. Adam da susmuştu.

“Yani o kadınların amacı hamile kalmak mı? O durumdayken sizin çocuğunuza gebe kalmak” dedi Aomame.

“Aynen öyle.”

“Dahası siz, yani vücudunuz uyuşmuş haldeyken birkaç saat boyunca üç kadınla birlikte oluyor, defalarca boşalıyorsunuz, doğru mu?”

“Evet öyle.”

O an içinde bulunduğu durumun karmaşıklığını Aomame elbette fark etmişti. Biraz sonra bu adamı öldürmek niyetindeydi. Onu öteki tarafa gönderecekti. Buna rağmen adamın vücuduyla ilgili acayip sırları dinlemek durumundaydı.

“Ben somut olarak sorununuzu anlamış değilim. Ayda bir iki kez vücudunuzun tamamı uyuşuyor. O sırada üç genç kız arkadaşınız gelip sizinle ilişkiye giriyor. Bu, sağduyu açısından bakıldığında

gerçekten normal bir şey değil. Fakat...”

“Kız arkadaş değil” diye adam sözünü kesti. “Onlar benim çevremde cariye olarak bulunuyorlar. Benimle ilişkiye girmek onların görevlerinden biri.”

“Görev?”

“Rol olarak belirlenen şey. Veliaht doğurabilmek için hizmet etmek.”

“Bunu kim belirledi?” diye Aomame sordu.

“Anlatması uzun sürer” dedi adam. “Sorun, işte bu yüzden vücudumun günbegün kesin bir mahvoluşa doğru gidiyor olması.”

“Peki, onlar hamile kaldılar mı?”

“Henüz hamile kalan yok. Sanırım bu olası da değil. Henüz âdet görmüyorlar da o yüzden. Yine de kadınlar lütufla birlikte ortaya çıkacak bir mucize peşindeler.”

“Hiç kimse hamile kalmış değil. Onlar âdet görmüyor” dedi Aomame. “Sizin vücudunuz da mahvoluşa doğru gidiyor.”

“Uyuşma süresi gittikçe daha uzun oluyor, sıklığı da artıyor. İlk kez yedi yıl kadar önce olmuştu, ama başlangıçta iki üç ayda bir oluyordu. Şimdi ise ayda bir iki kez oluyor. Uyuşma sona erdiğinde vücudumda hep şiddetli sancı ve yorgunluk hissediyorum. Yaklaşık bir hafta boyunca bu acı ve yorgunluğa katlanarak yaşamam gerekiyor. Vücudumun her tarafına kalın iğneler batırılıyormuş gibi bir acı, şiddetli baş ağrısı ve halsizlik. Uyumak bile mümkün olmuyor. Hiçbir ilaç bu acıyı dindirmiyor.”

Adam iç geçirdi. Sonra sözlerine devam etti:

“İkinci hafta ilk haftayla karşılaştırıldığında çok daha iyi, ama yine de acı tamamen yok olup gitmiyor. Günde birkaç kez şiddetli sancılar dalga dalga üzerime geliyor. Doğru düzgün nefes alamaz hale geliyorum. İç organlarım düzgün çalışmıyor. Yağı bitmiş makine gibi vücudumdaki eklemler gıcırdıyor. Bir şey etimi kemiriyor, kanımı emiyormuş gibi oluyorum. Bunu olanca yakıcılığıyla hissedebiliyorum. Fakat beni kemiren kanser değil, parazit de değil. Her türlü gelişmiş testi yaptırdım, ama tek bir sorun bile bulunamadı. Vücudum tamamen sağlıklıymış. Beni bu hale getiren şey tıp bilimiyle açıklanamıyor. Bu ‘lütuf’ karşılığında benim ödemem gereken bir bedel demek ki.”

Bu adam, gerçekten çöküş yolunda gibi, dedi Aomame içinden. Bitkin bir halde görünmüyordu. Sağlam yapılı bir vücudu vardı. Şiddetli acıya dayanmakta talimli olduğu da belliydi. Yine de Aomame onun vücudunun mahvoluşa doğru ilerlediğini hissedebiliyordu. Adam hastaydı. *Bunun nasıl bir hastalık olduğunu bilemiyorum. Fakat ben burada onu öteki tarafa göndermesem bile şiddetli acılar içerisinde bedeni yavaş yavaş mahvolacak, sonunda kaçınılmaz ölümle yüz yüze gelecek.*

“Bunun ilerlemesini durdurmak mümkün değil” dedi adam, Aomame’nin düşüncelerini okumuş gibi. “Kemirilip bitirilmiş gibi vücudum boşalacak. Şiddetli acılarla dolu bir ölümü kucaklayacağım. Onlar da artık kullanılmaz hale gelen bu aracı bırakıp gidecekler.”

“Onlar?” dedi Aomame. “Kimden bahsediyorsunuz?”

“Vücudumu böyle kemiren şeylerden” dedi adam. “Fakat bunun bir önemi yok. Şu an istediğim, bu

gerçek acıyı biraz olsun dindirebilmek. Kökten bir çözüm olmasa bile benim için bu gerekli. Bu acı dayanılmaz. Arada sırada bu acı müthiş derinleşiyor, sanki ucu dünyanın merkezine doğru uzuyormuş gibi. Bu benden başka hiç kimsenin bilmediği türden bir acı. Benden birçok şey alıp götürdü, ama aynı zamanda onun yerine birçok şey de verdi. Bu özel, derin acının beraberinde gelen şey, özel ve derin bir lütuf. Fakat elbette bu yolla acının dindiği yok. Çöküşten kurtuluyor değilim."

Sonra bir süre derin bir sessizlik oldu. Sessizliği Aomame bozdu.

"Tekrarlamış olacağım, ama yaşadığınız sorunlarla ilgili teknik açıdan yapabileceğim hiçbir şey yok. Özellikle bu, lütfun bedeli olarak verilen bir şeyse."

Lider, duruşunu düzeltip buzul ışıltılı küçük gözleriyle Aomame'ye baktı, sonra o ince kapalı dudaklarını araladı.

"Hayır, senin yapabileceğin bir şeyler var. *Yalnızca* senin yapabileceğin bir şeyler."

"Öyle olursa sevinirim gerçi."

"Ben anlayabiliyorum" dedi adam. "Ben birçok şeyi anlayabilirim. Eğer senin için de uygunsa başlayabiliriz. Senin her zaman yaptığın şeye."

"Deneyelim bakalım" dedi Aomame. Sesi tedirgin ve boğuk çıkmıştı. *Benim her zaman yaptığım şey,* diye içinden geçirdi Aomame.

10
Tengo

Teklif reddedildi

Tengo saat 6'dan önce babasının yanından ayrıldı. Taksi gelene kadar ikisi pencerenin önünde karşılıklı oturmuş halde tek bir laf bile etmediler. Tengo kendi sakin düşüncelerine dalmıştı, babası ise ciddi bir yüzle pencerenin dışındaki manzarayı hiç kımıldamadan izliyordu. Güneş ufka yaklaşmış, gökyüzünün uçuk mavi rengi yavaş yavaş daha derin bir maviye dönmeye başlamıştı.

Daha çok sorusu vardı. Fakat ne sorarsa sorsun yanıt alamayacağı belliydi. Babasının sımsıkı kapalı dudaklarını görünce bunu anlamak mümkündü. Babası, daha fazla konuşmamakta kararlı gibiydi. Bu yüzden Tengo artık hiçbir şey sormadı. *Açıklanmadığı zaman anlayamıyor olman, ne kadar açıklanırsa açıklansın anlayamayacağın anlamına gelir.* Babası böyle söylemişti.

Gitmesi gereken zaman yaklaşınca Tengo sessizliği bozdu: "Bugün bana birçok şey söyledin. Anlaşılması güç, dolambaçlı ifadeler de vardı, ama kendince dürüst bir şekilde yüreğini açtın sanıyorum."

Tengo babasının yüzüne baktı, yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmamıştı. Tengo devam etti: "Sormak istediğim birkaç soru daha var, ama bunların seni bunaltacağını anlayabiliyorum. Bu yüzden, senin dile getirdiğin şeyler üzerine tahmin yürütmekten başka çarem yok. Herhalde kan bağıyla bağlı olduğum babam değilsin sen. Bu, benim tahminim. Durumun ayrıntılarını bilemiyorum, ama aşağı yukarı böyle düşünmek durumundayım. Eğer yanlışsa yanlış der misin lütfen."

Babası yanıtlamadı.

Tengo sözlerini sürdürdü: "Eğer bu tahmin doğruysa ben rahatlarım. Fakat bu seni sevmediğim için değil. Az önce söylediğim gibi, seni sevmemem için bir neden kalmaz. Sen, aramızda kan bağı olmadığı halde beni oğul olarak yetiştirmişsin. Buna minnettar olmam gerekir. Maalesef biz baba oğul olarak düzgün bir ilişki kuramadık, ama bu da yine başka bir sorun."

Babası yine hiçbir şey söylemeden dışarıyı izlemeye devam ediyordu. Uzaktaki tepelerde atılacak işaret fişeğinin yükselişini gözden kaçırmamak için dikkat kesilen muhafızlar gibi. Tengo da babasının bakışlarının yöneldiği yere baktı. Fakat işaret fişeği gibi bir şey görünmüyordu. Orada yalnızca günbatımının gelişini haber veren ışıklar ve çam korusu vardı.

"Senin için yapabileceğim, kusura bakma ama, hiçbir şey yok. İçindeki boşluğun oluşma sürecinin daha az sıkıntı verici olmasını dileyebilirim ancak. Şimdiye kadar yeterince sıkıntı çekmiş olmalısın. Herhalde benim annemi çok derin bir sevgiyle sevmişsindir. Bana öyle geliyor. Fakat o çekip gitti. Birlikte olduğu adam, benim biyolojik babam mıydı? Hatta gerçek babam başka bir adam mıydı? Bunu bilemiyorum. Bu soruların yanıtını bana söylemeye niyetin de yok gibi. Fakat ne olursa olsun annem senden uzaklaştı. Küçük bir çocuk olduğum halde beni de bırakarak gitti. Beni yetiştirirken, benimle birlikte olursan onun bir gün sana döneceğini düşündün belki. Fakat nihayetinde dönmedi. Sana da, bana da. Bu, senin için çok zor olmuştur. Bomboş bir şehirde yaşamaya devam etmek gibi olsa gerek. Fakat yine de sen o şehirde beni yetiştirdin. Boşluğu doldurabilecek şekilde."

Babasının yüzündeki ifade değişmemişti. Söylediklerini karşısındakinin anlayıp anlamadığını, hepsinden öte duyup duymadığını Tengo çözemiyordu.

"Benim tahminim yanlış olabilir. Yanlış olması belki de iyi bir şeydir. İkimiz için de. Fakat böyle düşünmek içimdeki birçok meseleyi halletmemi sağlıyor. Kafama takılıp duran bazı sorular silinip gidiyor."

Bir karga sürüsü ötüşerek gökyüzünden geçip gitti. Tengo kol saatine baktı. Artık oradan ayrılma vakti gelmişti. Koltuktan kalktı, babasının yanına giderek omzuna elini koydu.

"Hoşça kal, baba. Yakında yine gelirim."

Kapının koluna elini attı, son bir kez dönüp baktığında babasının gözlerinden sicim gibi yaş aktığını görünce Tengo şaşırdı. Tavandaki flüoresan lambanın ışığı altında, gözyaşları gümüş renkli ışıltılar saçıyordu. Babası herhalde hâlâ içinde durmakta olan duygu kırıntılarını harcayarak bu gözyaşlarını dökmeyi başarmıştı. Gözyaşları yanağından hafifçe süzülüp dizine damladı. Tengo kapıyı açıp öylece odadan çıktı. Taksiyle istasyona gidip, oraya gelirken bindiği aynı trenle döndü.

Tateyama'dan Tokyo'ya giden ekspres tren sabahkinden daha kalabalık ve gürültülüydü. Yolcuların çoğu, deniz eğlencesinden dönen ailelerdi. Onlara baktıkça, Tengo ilkokul çağlarını hatırladı. Bu şekilde ailece gezmeye gitmek ya da seyahat etmek, onun bir kere bile yaşamadığı bir şeydi. Yazın Bon Bayramı[*] tatilinde ya da yılbaşlarında babası hiçbir şey yapmaz, yalnızca evde uzanıp yatardı. Böyle anlarda sanki elektriği kesilmiş hurda bir alet gibi görünürdü.

Koltuğa oturup, cep kitabını okumaya devam etmeyi düşündüğünde, kitabı babasının odasında bıraktığını fark etti. Önce iç geçirdiyse de sonra böylesinin daha iyi olduğunu düşündü. Üstelik ne okursa okusun zihninin doğru düzgün algılayamayacağını biliyordu. Dahası *Kediler Şehri* Tengo'nun elinde olacağına babasının odasında kalması gereken bir öyküydü.

Pencerenin dışındaki manzara gelirken olduğunun tersi sırada akıyordu. Karanlık ve ıssız sahil hattı önce dağlara iyice yaklaştı, sonra sanayi bölgesi başladı. Çoğu fabrika akşam olduğu halde çalışmaya devam ediyordu. Bacalardan oluşan koru, gecenin karanlığında yükseliyor, sanki bir ejderhanın uzun dilinden çıkan kızıl alevler püskürtüyordu. Büyük kamyonların güçlü farları otoyolda aralıksız parlıyordu. Otoyolun öte tarafındaki deniz, çamur gibi kapkaraydı.

Evine saat 10'dan biraz önce ulaştı. Posta kutusu boştu. Kapıyı açtığında evin içi her zaman olduğundan çok daha boş gibi göründü. Oysa Tengo'nun sabah çıkarken ardında bıraktığı boşluktu bu. Yerde, üzerinden çıkarıp attığı gömleği, düğmesi kapalı elektronik daktilo, oturduğu yerde iz kalmış olan döner koltuğu, masanın üzerindeki silgi kalıntıları. İki bardak su içip, elbiselerini çıkararak doğruca yatağa girdi. Hemen uyuyabilmişti, üstelik son zamanlarda hiç olmadığı kadar derin bir uykuydu.

Ertesi sabah saat 8'i biraz geçerken uyandığında Tengo kendisinin artık yeni bir insan olduğunu fark etti. Huzur içinde uyanmıştı, kolları ve bacaklarındaki kaslar enerji doluydu, ondan gelecek komutu bekler gibiydiler. Bedensel yorgunluk yoktu. Çocukluğunda, sömestr başında yeni ders kitabını açtığı zamanlardaki gibi bir his vardı içinde. İçeriklerini henüz bilmiyordu ama yeni haberler alacağını hissediyordu. Lavaboya gidip sakal tıraşı oldu. Havluyla yüzünü kuruladı, tıraş sonrası losyonu sürerek, aynada yeniden yüzüne baktı. Sonra, yeni bir insan olduğunu iyice kabul etti.

Bir gün önce olanların hepsi rüyada gerçekleşmiş gibiydi. Gerçekten olmuş gibi gelmiyordu. Her şey netti aslında ama az da olsa gerçekdışı kısımlar var gibiydi. Trene binip kediler şehrine gitmiş, sonra geri dönmüştü. Şansına öyküdeki başkahramandan farklı olarak dönüş trenine binmeyi başarmıştı. Dahası o şehirde tecrübe ettiği olay, Tengo'da büyük bir dönüşüme yol açmıştı.

Elbette kendisinin içinde bulunduğu gerçek koşullar hiç değişmemişti. Sorunlar ve gizemlerle dolu tehlikeli topraklarda istemeyerek de olsa yürümeye devam ediyordu. Durum, hiç akla gelmeyecek şekilde gelişmeye başlamıştı. Bir sonraki adımda başına ne geleceğini tahmin bile edemiyordu. Fakat yine de şu anki Tengo, bir şekilde, gelecek krizi atlatabileceğini hissedebiliyordu.

Böylece nihayet başlangıç noktasına gelebildim, dedi Tengo kendi kendine. *Belirleyici gerçekler açığa çıktı diyemem, ama babamın söyledikleri ve tavrı sayesinde benim nereden geldiğimle ilgili gerçeğe yakın bir şeyler, hayal meyal de olsa görünmeye başladı. Uzun süre bana sıkıntı yaşatan, kafamı karıştıran görüntü anlamsız bir halüsinasyon değildi. Bunun nereye kadar gerçeği yansıttığını tam olarak bilemiyorum. Fakat bu, muhtemelen annemin bıraktığı tek bilgi.* İyi de olsa, kötü de, bu bilgi yaşamının temeli haline gelmişti. Bunun açığa çıkmasıyla Tengo, sırtından bir yük kalkmış gibi hissetmeye başlamıştı. Bu yükün kalkmasıyla, ancak şimdi bugüne kadar nasıl bir ağırlık taşıdığını fark edebiliyordu.

İki hafta boyunca günler tuhaf denecek ölçüde sakin ve huzurlu geçti. Uzun, durgun bir zamandı. Tengo yaz tatili süresince dershanede haftada dört gün ders verip, bunun dışında kalan zamanlarını roman yazmaya ayırmıştı. Onu hiç kimse aramamıştı. Fukaeri'nin kaybolması olayında nasıl gelişmeler olmuştu? *Pupa Hava* hâlâ satmaya devam ediyor muydu? Tengo hiç bilmiyordu. Zaten bilmek için özel bir isteği de yoktu. Dünya bildiği dünyaydı işte ve dilediğince dönebilirdi. Eğer bir diyecekleri varsa onu arayıp bulacaklarını biliyordu. Ağustos bitip eylül geldi. *Bu huzurlu günler sonsuza kadar böyle devam etse ne iyi olur ama,* diye düşündü Tengo, kahve yaparken, içinden. Seslice söylerse bir yerlerdeki şeytan duyabilirdi. Bu yüzden sessizce huzurun devam etmesi için dua etti. Fakat her zamanki gibi işler arzuladığı gibi gitmedi. Dünya, aksine, onun neyi arzulamadığını çok iyi biliyor gibiydi.

O gün sabah saat 10'u biraz geçerken telefonun zili çaldı. Yedi kez çalınca Tengo inat etmeyi bırakıp, elini uzatarak ahizeyi kaldırdı.

"Şimdi oraya gelebilirim" dedi telefonun öteki ucundaki, oldukça kısık bir sesle. Tengo'nun bildiği kadarıyla bu şekilde soru tonlaması kullanmadan soru sorabilen sadece tek bir kişi vardı. O sesin ardında bir şeyler anons ediliyor, arabaların motor gürültüsü duyuluyordu.

"Şimdi neredesin?" diye sordu Tengo.

"Maruşo adlı mağazanın girişinde."

Tengo'nun yaşadığı apartman ile o süpermarket arasında yalnızca 200 metre mesafe vardı. Kız, oradaki umumi telefondan arıyor olmalıydı.

Tengo gayriihtiyari çevresine bir göz attı. "Fakat buraya gelmen pek iyi olmayabilir. Evim biriler tarafından gözetleniyor olabilir. Dahası herkes seni kayıp olarak biliyor."

"Evin birileri tarafından gözetleniyor olabilir" dedi Fukaeri, Tengo'nun sözlerini olduğu gibi tekrarlayarak.

"Öyle" dedi Tengo. "Benim başıma da şu son günlerde tuhaf işler gelmeye başladı. Kesin *Pupa Hava* ile ilgili olduğunu sanıyorum."

“İnsanlar sinirlenmiş.”

“Herhalde. Sana kızmışlar, seninle birlikte bana da biraz kızmışlar gibi. Ben *Pupa Hava*'yı yeniden yazdım diye.”

“Benim için fark etmez” dedi Fukaeri.

“Senin için fark etmez” dedi Tengo da kızın sözcüklerini olduğu gibi tekrarlayarak. Bu mutlaka bulaşıcı bir alışkanlıktı. “Fark etmeyen ne?”

“Evinin gözetlenip gözetlenmemesi.”

Tengo bir süre söyleyecek söz bulamadı. “Fakat ben dert ediyorumdur belki” dedi nihayet.

“Beraber olmamız daha iyi” dedi Fukaeri. “Güç birliği edebiliriz.”

“Sonny ve Cher” dedi Tengo. “Rakipsiz ikili.”

“Rakipsiz ne?”

“Her neyse işte. Özel bir konu” dedi Tengo.

“Oraya geliyorum.”

Tengo tam bir şeyler söyleyecek gibi olduğunda bağlantının koptuğunu bildiren ses geldi. Herkes konuşmanın tam ortasında, kafasına estiği gibi telefonu kapatıveriyordu. Sanki palayı sallayarak asma köprünün ipini kesip düşürür gibi.

On dakika sonra Fukaeri geldi. İki elinde süpermarket poşetleri taşıyordu. Mavi çizgili uzun gömlek ve dar kesim kot pantolon giymişti. Gömleği erkek gömleğiydi. Gelişigüzel kurutulmuş, ütülenmemiş gibiydi. Bir de yelken bezinden omuz çantası vardı. Yüzünü gizlemek için büyükçe bir güneş gözlüğü takmıştı, ama dikkat çekmeme konusunda pek işe yarar gibi görünmüyordu. Aksine insanların dikkatini çekiyordu.

“Ne kadar çok yiyecek olursa o kadar iyi olur diye düşündüm” dedi Fukaeri. Sonra poşetlerin içindekileri buzdolabına koydu. Satın aldığı şeylerin çoğu fırında ısıtılıp hemen yenebilecek hazır yiyeceklerdi. Bunlardan başka kraker ve peynir, elma ve domates, biraz da konserve almıştı.

“Fırın nerede?” diye sordu, dar mutfağı gözleriyle araştırarak.

“Fırın yok” diye yanıtladı Tengo.

Fukaeri kaşlarını çatıp bir süre düşündüyse de aklından geçenleri söylemedi. Fırının olmadığı bir dünyanın nasıl olacağını hayalinde canlandıramamıştı herhalde.

“Burada kalacağım” dedi Fukaeri, nesnel bir gerçeği bildiriyormuş gibi.

“Ne zamana kadar?” diye sordu Tengo.

Fukaeri başını iki yana salladı. Bilmediğini söylemek istiyordu.

“Senin gizlendiğin yere ne oldu?”

“Bir şeyler olduğunda tek başıma olmak istemiyorum.”

“Bir şeyler olacağını mı düşünüyorsun?”

Fukaeri yanıtlamadı.

“Tekrarlamış olacağım ama burası güvenli değil” dedi Tengo. “Ben bazı insanların dikkatini çektim galiba. Nasıl tipler olduğunu henüz tam olarak bilmiyorum.”

“Hiçbir yer güvenli değildir” dedi Fukaeri. Sonra anlamlı bir şekilde gözlerini kısıp parmağıyla hafifçe kulak memesine dokundu. Bu beden dilinin ne anlama geldiği hakkında Tengo’nun hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen hiçbir anlamı da yoktu.

“Bu yüzden, nerede kalırsan kal aynı yani” dedi Tengo.

“Hiçbir yer güvenli değildir” diye yineledi Fukaeri.

“Haklı olabilirsin” dedi Tengo uğraşmaktan vazgeçerek. “Bir noktadan sonra tehlikenin derecesinde fark olmaz artık. Fakat bu bir yana, benim birazdan işe gitmem gerekiyor.”

“Dershanedeki işine mi?”

“Öyle.”

“Ben burada kalıyorum” dedi Fukaeri.

“Sen burada kalıyorsun” diye yineledi Tengo. “Böylesi daha iyi olur. Dışarı çıkma, birileri kapıyı çalsa bile açma. Telefon çalarsa da ahizeyi kaldırma.”

Fukaeri sessizce başını sallayarak onayladı.

“Bu arada Öğretmen Ebisuno nasıl?”

“Dün Öncüler’de arama yapıldı.”

“Yani senin olayınla ilgili olarak polis Öncüler’in merkezinde arama mı yaptı?” diye sordu Tengo şaşırarak.

“Sen gazete okumuyorsun.”

“Ben gazete okumuyorum” dedi Tengo, yine tekrarlayarak. “Son günlerde gazete okumak içimden gelmiyor. Bu yüzden ayrıntılarını bilemiyorum. Fakat bu durumda cemaat bir hayli rahatsız olmuştur.”

Fukaeri başını sallayarak onayladı.

Tengo derince iç geçirdi. “Dahası, öncekine göre daha fazla sinirlenmişlerdir mutlaka. Kovanlarına çomak sokulan eşekarıları gibi.”

Fukaeri gözlerini kısarak bir süre sessiz kaldı. Kovandan çıkan, sinirden deliye dönmüş eşekarılarını hayalinde canlandırmaya çalışıyordu herhalde.

“Herhalde” dedi Fukaeri kısık bir sesle.

“Peki, senin ailenle ilgili bir şey ortaya çıktı mı?”

Fukaeri başını iki yana salladı. Bununla ilgili bir şey ortaya çıkmamıştı.

“Neyse. Cemaatteki tipler öfkelenmişler” dedi Tengo. “Kayıp olayının numara olduğu anlaşılırsa kesinlikle polis de sana kızar. Dahası seninle birlikte bana da kızarlar. Durumu bildiğim halde seni gizlediğim için.”

“İşte o yüzden bizim güçlerimizi birleştirmemiz gerek” dedi Fukaeri.

“Az önce sen, işte o yüzden mi dedin?”

Fukaeri başını sallayarak, “Evet” dedi. “Sözcük kullanımında hata yaptım” diye sordu kız.

Tengo başını iki yana salladı. “Hayır, öyle değil. Sözcüklerinde taze bir şeyler hissettim.”

“Rahatsız ettiysem başka yere giderim” dedi Fukaeri.

“Burada kalman sorun değil” dedi Tengo, teslimiyeti kabul ederek. “Başka gidecek bir yerin var mı ki?”

Fukaeri kısa bir hareketle evet anlamında başını salladı.

Tengo buzdolabından soğuk buğday çayı çıkarıp içti.

“Öfkeli eşekarılarına kapımı açamam, ama sanırım seninle ilgilenebilirim.”

Fukaeri bir süre Tengo’nun yüzüne dikkatlice baktı. Sonra, “Şimdiye kadar olduğundan farklı görünüyorsun” dedi.

“Nerem farklı görünüyor?”

Fukaeri dudaklarını önce tuhaf bir açıyla büküp sonra tekrar eski haline getirdi. Açıklayamıyordu.

“Açıklamasan da olur” dedi Tengo. “Açıklanmadığı zaman anlayamıyor olman, ne kadar açıklanırsa açıklansın anlayamayacağın anlamına gelir.”

Tengo evden çıkarken Fukaeri’ye, “Telefon edecek olursam zili üç kez çaldırır, sonra kapatırım. Sonra bir kez daha ararım, sen de ahizeyi kaldırırsın. Anladın mı?” dedi.

“Anladım” dedi Fukaeri. Sonra tekrarladı: “Üç kez çaldırıyor, sonra kapatıyorsun. Sonra bir kez daha arıyorsun. Telefonu açıyorum.” Eskiçağlardaki yazıtların çevirisini yaparak okuyormuş gibi bir hali vardı.

“Bu önemli, unutma” dedi Tengo.

Fukaeri başını iki kez salladı.

Tengo dersini bitirdi, öğretim elemanları odasına giderek çıkmak için hazırlanmaya başladı. Danışmadaki kadın gelerek, Uşikava adlı birinin onunla görüşmek üzere beklediğini söyledi. Kadının yüzünde, hoşa gitmeyecek bir haber ileten nazik bir elçi gibi, sanki kötü bir şey yapmış gibi bir ifade vardı. Tengo neşeyle gülümseyerek kadına teşekkür etti. Elçiye zeval olmazdı ne de olsa.

Uşikava girişteki lobinin yanındaki kafeteryada *caffé latte* içerek Tengo’yu bekliyordu. *Caffé latte*, nereden bakılırsa bakılsın Uşikava’ya yakışmayan içeceklerden birisiydi. Dahası genç, dinamik öğrencilerin arasında Uşikava’nın dış görünümünün tuhaflığı daha da dikkat çekici oluyordu. Sanki onun bulunduğu kısım, diğer yerlerden farklı bir yerçekimi, hava yoğunluğu ve ışığa sahipmiş gibi görünüyordu. Uzaktan bakılınca Uşikava, gerçekten kötü haberin kendisi gibi duruyordu. Mola saatinde kafeterya kalabalıktı, ama Uşikava’nın oturduğu altı kişilik masaya başka hiç kimse gelip oturmamıştı. Geyiklerin kendilerini vahşi köpeklerden sakınması gibi, doğal içgüdülerine uyan öğrenciler Uşikava’dan uzak duruyorlardı.

Tengo tezgâhtan kahve satın aldıktan sonra gidip Uşikava’nın karşısına oturdu. Uşikava kremalı pastasını yemeyi henüz bitirmişti. Masanın üzerinde buruşturulmuş paket kâğıdı, ağzının kıyısında

ekmek kırıntıları vardı. Kremalı pasta da Uşikava'ya yakışmayan yiyeceklerden birisiydi.

Tengo'yu görür görmez, "Uzun zaman oldu Kavana Bey" dedi Uşikava, hafifçe doğrulur gibi yaparak. "Her zamanki gibi habersizce çıkıp geldim. Özür dilerim."

Tengo selam vermeksizin konuya girdi. "Mutlaka benim yanıtımı öğrenmek için gelmişsinizdir. Yani geçen günkü teklifinizle ilgili yanıtımı."

"Eh, öyle" dedi Uşikava. "Kestirmeden söyleyecek olursak."

"Uşikava Bey. Bugün biraz daha somut, doğrudan konuşmanızı rica edebilir miyim? Benden ne istiyorsunuz? Bana o yardım parası dediğiniz şeyi verme karşılığında."

Uşikava temkinli hareketlerle çevreye göz gezdirdi. Fakat ikisinin etrafında hiç kimse yoktu. Kafeterya, öğrencilerin sesleri yüzünden aşırı gürültülüydü. İkisinin konuşmasına birilerinin kulak misafiri olması tehlikesi de yoktu.

"Tamam. Hizmet aşkıyla, dürüstçe söyleyeyim" dedi Uşikava, masaya abanıp sesini biraz alçaltarak. "Para, yalnızca göstermelik. O kadar büyük bir para da değil. Benim müşterimin size vereceği en önemli şey, güvenliğiniz. Lafın kısası, size bir şey olmayacak. Bunu garanti ediyor."

"Neyin karşılığında?" dedi Tengo.

"Karşılığında onların sizden istediği, sessizlik ve unutmak. Bu işlere karıştınız. Fakat bunu işin maksadını ve durumu bilmeden yaptınız. Emre itaat eden bir askerden başka bir şey değilsiniz. Şimdi bu konuyla ilgili olarak sizi yargılayacak değiliz. Bu yüzden burada olan her şeyi unutacak olursanız, yeterli. Her şey sıfırlanmış olacak. *Pupa Hava*'yı sizin yazdığınızı insanlar bilmeyecek. Sizin o kitapla hiçbir ilginiz yok. Üstelik bundan sonra da asla ilginiz olmayacak. Böyle olmasını istiyoruz. Bu sizin için de faydalı olur."

"Bana bir şey olmayacak. Yani bu" dedi Tengo, "benim dışımda, konuyla ilgili kişilere zarar gelecek anlamına mı geliyor?"

"Eh, kişisine göre değişir" dedi Uşikava üzgün bir yüz ifadesi takınarak. "Benim karar vereceğim bir şey değil. Somut bir şey söyleyemem, ama az çok bir şeyler yapmak gerekecektir."

"Dahası, sizin kollarınız çok uzun ve güçlü."

"Aynen öyle. Daha önce söylediğim gibi kollarımız uzun ve güçlüdür. Peki, yanıtınız nedir?"

"Doğrudan sonuca gelecek olursak ben sizden para alamam."

Uşikava hiçbir şey söylemeksizin elini gözlüğüne götürüp çıkarttı, cebinden aldığı mendiliyle özenle camlarını silip, sonra tekrar taktı. Duyduklarıyla gördükleri arasında bir ilişki kurmaya çalışıyormuş gibiydi.

"Yani teklifimiz reddedildi anlamına mı geliyor bu?"

"Aynen öyle."

Uşikava gözlüğünün gerisinden, nadir görülen bir buluta bakıyormuş gibi Tengo'yu süzdü. "Emin misiniz? Benim naçizane bakış açıma göre, asla kötü bir takas olmadığı kanısındayım."

"Biz bir şekilde aynı kayığa bindik. Ben tek başıma kaçamam" dedi Tengo.

"Çok tuhaf" dedi Uşikava, gerçekten tuhafına gitmiş gibi. "Tam olarak anlayamıyorum. Neden

derseniz, baksanıza, sizin dışınızdaki insanlar size hiç aldırış etmiyorlar. Gerçekten. Siz, küçük bir para aldınız ve onlar sizi işlerine geldiği şekilde kullanıyorlar. Üstelik bu yüzden tehlikedesiniz. *Saçmalamayın, beni aptal yerine koymayın,* diye öfkelenseniz çok normal olmaz mı? Ben olsam kızarım, buna rağmen siz başkalarını korumaya çalışıyorsunuz. Tek başınıza kaçamayacağınızı falan söylüyorsunuz. Yok kayıkmış, yok bilmem neymiş. Hiç anlamıyorum. Neden böyle?"

"Bunun nedenlerinden biri Kyoko Yasuda adlı kadın."

Uşikava soğuyan *caffé latte'*sini eline alıp lezzetsiz bir şey içer gibi yudumladı, sonra, "Kyoko Yasuda" dedi.

"Siz, Kyoko Yasuda hakkında bir şeyler biliyorsunuz" dedi Tengo.

Uşikava, söylenenlerin ne anlama geldiğini anlamazmış gibi bir süre ağzı açık kalakaldı. "Hayır, dürüstçe söylemek gerekirse o isimde bir kadın tanımıyorum. Yemin ederim doğru. Bu kadın da kimin nesi?"

Tengo bir süre sessizce Uşikava'nın yüzüne baktı, fakat ifadesinden hiçbir şey okuyamadı.

"Tanıdığım bir kadın."

"Yoksa derin ilişkiniz olan birisi mi?"

Tengo bu soruyu yanıtlamadı. "Benim öğrenmek istediğim, ona bir şey yapıp yapmadığınız."

"Bir şey mi yaptık? Nereden çıkartıyorsunuz? Hiçbir şey yapmadık" dedi Uşikava. "Yalan değil. Zaten şimdi söylediğim gibi, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bilmediğimiz bir insana bir şey yapabilmemize imkân da yok."

"İyi de sizin yetenekli araştırmacılarınızın beni didik didik araştırdığını söylediniz. Benim Eriko Fukada'nın yazdığı eseri yeniden yazdığımı bile öğrenmişsiniz. Özel hayatım hakkında çok fazla şey biliyorsunuz. İşte bu yüzden araştırmacılarınızın benimle Kyoko Yasuda arasındaki ilişkiyi de bilmesi çok doğal olurdu sanıyorum."

"Evet, bizim gerçekten yetenekli araştırmacılarımız var. Onlar sizinle ilgili birçok şeyi inceden inceye araştırdılar. Bu yüzden sizinle bu Yasuda Hanım arasındaki ilişkiyi de öğrenmiş olabilirler. Sizin söylediğiniz gibi. Fakat öyle bir bilgi söz konusu olsa bile bize kadar ulaşmadı."

"Benim Kyoko Yasuda ile ilişkim vardı" dedi Tengo. "Haftada bir gün buluşurduk. Sessizce ve gizlice. Çünkü onun bir ailesi vardı. Fakat hiçbir şey söylemeden bir gün aniden hayatımdan çıkıp gidiverdi."

Uşikava kafası karışmış gibi dudaklarını büzdü. "Peki, bunu yapması neden gerekti?"

Tengo dizlerinin üstüne koyduğu ellerini sıktı. "Geçen gün telefonda sizin söylediğiniz şeyler kafama takılıyor."

"Ne söyledim ki?"

"Belli bir yaşı geçince yaşam dediğin, sahip olduğun şeyleri sürekli olarak kaybettiğin bir süreçten öteye geçmez hale gelir. Önemli şeyler birer birer tarağın dişlerinin dökülmesi gibi insanın ellerinden kayıp gider. Sevdiğin insanlar, önce biri sonra diğeri, hayatından yok olup giderler. Böyle bir şeyler söylediniz. Anımsıyorsunuzdur."

"Evet anımsıyorum. Gerçekten de geçen gün bunları söyledim. Fakat Kavana Bey, bunlar tamamen

genel kanı olarak dile getirdiğim şeyler. Yaşın ilerlemesinin zorluğu, bunun verdiği acı hakkında kişisel fikrimi söyledim yalnızca. Asla o Yasuda bilmem kim dediğiniz kadını somut olarak işaret edip söylemiş değilim."

"Fakat bu bana uyarıymış gibi geldi."

Uşikava kesin hareketlerle başını birkaç kez iki yana salladı. "Asla öyle değil, uyarı falan değil. Yalnızca benim kişisel yorumum. Yasuda Hanım hakkında, yemin ederim gerçekten bir şey bilmiyorum. Ortadan mı kayboldu?"

Tengo sözlerini sürdürdü: "Bir de şunları söylediniz: Sizin söylediklerinizi dinlemezsem çevremdeki insanlar hoş olmayan etkilere maruz kalabilecekmiş."

"Evet, gerçekten öyle söyledim."

"Bu da mı uyarı değil?"

Uşikava mendilini ceketinin cebine koyup iç geçirdi. "Gerçekten de uyarı gibi algılanabilir, ama bu da yalnızca genel kanı. Bakın Kavana Bey, bu Yasuda Hanım hakkında hiçbir şey bilmiyorum ben. Adını bile duymadım. Tüm tanrılar şahidimdir."

Tengo bir kez daha Uşikava'nın ifadesini inceledi. Bu adam Kyoko Yasuda hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyor olabilirdi. Yüzünde oluşan şaşkınlık ifadesi de gerçek gibiydi. Fakat bu adam hiçbir şey bilmiyor olsa bile, bu onların hiçbir şey yapmadığı anlamına da gelmiyordu. Yalnızca bu adam bilmiyor olabilirdi.

"Kavana Bey, üzerime vazife değil ama birilerinin karısıyla ilişki kurmak tehlikelidir. Siz genç, sağlıklı, bekâr bir adamsınız. Bu tehlikeli işlere girişmeden de genç, bekâr bir kızı kolaylıkla elde edebilirsiniz" dedi Uşikava ve ağzının kenarlarına bulaşan kırıntıları becerikli bir dil hareketiyle temizledi.

Tengo sessizce Uşikava'ya bakıyordu. Uşikava sözlerini sürdürdü: "Elbette kadın-erkek ilişkileri her zaman mantıklı olmayabilir. Monogami sisteminin de birçok çelişkili noktası vardır. Fakat nihayetinde iyilik olsun diye söylüyorum, ama eğer bu kadın sizden uzaklaştıysa, meseleyi kurcalamamanız daha iyi olur. Benim söylemek istediğim, dünyada insanın bilmemesinin daha iyi olacağı şeyler vardır. Sözgelimi annenizin durumu da öyle. Gerçeği öğrenmek sizi yaralayacaktır. Dahası bir kez gerçeği öğrenirseniz onunla ilgili sorumluluğu da üstlenmeniz gerekir."

Tengo yüzünü buruşturup bir süre nefesini tuttu. "Benim annem hakkında bir şeyler mi biliyorsunuz?"

Uşikava hafifçe dudaklarını yaladı. "Evet, bir yere kadar biliyorum. O meseleyi araştırmacılarımız ayrıntılarına varana kadar öğrendiler. Bu yüzden eğer siz de öğrenmek isterseniz, annenizle ilgili bilgileri olduğu gibi size verebilirim. Benim anladığım kadarıyla, annenizi hiç tanımadan büyümüşsünüz. Fakat pek hoş olmayan bilgiler de var bu konuyla ilgili."

"Uşikava Bey" dedi Tengo. Sonra sandalyesini geriye çekip ayağa kalktı. "Lütfen gidin artık. Sizinle daha fazla konuşmak istemiyorum. Bundan sonra da bir daha asla karşıma çıkmayın. Bana ne gibi bir zarar gelecek olursa olsun, sizinle iş yapmaktansa bu zararı tercih ederim. Yardım paranızı istemediğim gibi, güvenliğimi garanti etmenize de gerek yok. Tek dileğim artık sizi bir daha görmemek."

Uşikava hiçbir tepki vermemişti. Birçok kez daha kötü şeyler de duymuştu belki de. Gözlerinin derinliklerinde gülümsemeyi andıran bir şeyler vardı.

"Olur" dedi Uşikava. "Ne şekilde olursa olsun yanıtınızı aldığımız iyi oldu. Yanıt, hayır. *Teklif reddedildi*. Açık ve anlaşılır. Yukarıdakilere bu şekilde ileteceğim. Ben nihayetinde oraya buraya koşturulan ulağım. Üstelik yanıt hayır diye başınıza hemen bir şeyler gelecek de değil. *Gelebilir*, demiştim yalnızca. Hiçbir şey olmayabilir de. Öyle olursa ne iyi olur. Hayır, yalan değil, gerçekten öyle düşünüyorum. Neden derseniz, size sempati duyuyorum da o yüzden. Sizin benim sempatime ihtiyacınız olmayabilir, ama bu konuda elimden bir şey gelmez. Anlamsız bir konuyla karşınıza çıkan, anlamsız bir adamım ne de olsa. Dış görünümüm bile böylesine sefilken. İnsanların bana bu kadar sevgi göstermesinden sıkıldım artık diyecek halim yok. Fakat, belki rahatsız edici olabilir ama size sempati duyuyorum. Sizin başınıza bir şey gelmeden mesele hallolursa iyi olur diye düşünüyorum."

Uşikava böyle söyledikten sonra parmaklarına baktı. Tombul, kısa parmaklardı. Adam ellerini birkaç kez yukarı aşağı çevirdi, sonra ayağa kalktı.

"İzninizle. Evet. Olasılılıkla bu, sizin karşınıza son çıkışım olur. Mümkün olduğunca dileğinize uymaya çalışırım. Şanslı olmanız için dua edeceğim. Hoşça kalın."

Uşikava yanındaki sandalyeye koyduğu kırış kırış deri çantasını eline alıp, kafeterya kalabalığının arasında kayboldu. Adam yürümeye başlayınca, kızlı erkekli öğrenciler kendiliğinden kenara çekilerek yol açtılar. Köyün küçük çocuklarının ürkütücü köle tacirinden kaçması gibi.

Tengo dershanenin lobisindeki umumi telefondan evine telefon etti. Zili üç kez çaldırıp kapatmak niyetindeydi, ama ikinci zilde Fukaeri ahizeyi kaldırdı.

"Üç kez çaldırıp tekrar arayacaktım. Öyle konuşmadık mı?" dedi Tengo güçsüz bir sesle.

"Unutmuşum" dedi Fukaeri hiçbir şey olmamış gibi.

"Unutma demiştim ya."

"Bir kez daha yapalım" diye sordu Fukaeri.

"Hayır, tekrarlamaya gerek yok. Artık çıktın telefona ne de olsa. Ben yokken değişik bir şeyler oldu mu?"

"Telefon yok, kimse de gelmedi."

"Tamam öyleyse. İşim bitti. Şimdi dönüyorum."

"Az önce kocaman bir karga gelip pencerenin dibinde öttü" dedi Fukaeri.

"O karga akşamüzerleri hep gelir. Kafana takma. Âdet yerini bulsun diye ziyaret eder böyle. 7'ye kadar orada olurum."

"Acele etsen iyi olur."

"Neden?" diye sordu Tengo.

"*Little People* gürültü yapıyor."

"*Little People* gürültü yapıyor" dedi Tengo, Fukaeri'nin söylediklerini yineleyerek. "Benim evimde mi gürültü yapıyorlar?"

“Hayır, başka bir yerde.”

“Başka yer?”

“Çok uzakta.”

“Fakat sen duyabiliyorsun.”

“Duyabiliyorum.”

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Tengo.

“Olay olmak üzere.”

“Olay?” dedi Tengo. Kızın ne demek istediğini anlaması biraz zaman aldı. “Ne gibi bir olay olacak?”

“O kadarını bilmiyorum.”

“*Little People* mı o olayı çıkartacak?”

Fukaeri başını iki yana salladı. Kızın başını salladığı, telefonda da olsa anlaşılabiliyordu. Bilmiyorum, demek istiyordu.

“Şimşekler çakmadan dönmen iyi olur.”

“Şimşek?”

“Trenler duracak olursa ayrı kalırız.”

Tengo arkasına dönüp pencerenin ardındaki gökyüzüne baktı. Tek bir bulut bile yoktu, dingin bir yaz sonu ikindisiydi. “Hiç şimşek çakacak gibi değil.”

“Görünüşe aldanmamak lazım.”

“Acele ederim.”

“Acele etsen iyi olur” dedi Fukaeri, sonra telefonu kapattı.

Tengo dershanenin ana kapısından çıkınca bir kez daha açık gökyüzünü inceledi, sonra telaşlı adımlarla Yoyogi İstasyonu’na yöneldi. O arada Uşikava’nın söyledikleri Tengo’nun zihninde, kendiliğinden başa saran bir teyp bandı gibi yineleniyordu.

Dengenin kendisi iyiliktir

Aomame yatak odasının zeminini kaplayan halının üzerine, yanında getirdiği sünger yoga şiltesini serdi. Sonra adama gömleğini çıkartmasını söyledi. Adam yataktan inerek gömleğini çıkarttı. Gömleğini çıkartınca, cüssesi giyinik halinden daha haşmetli görünüyordu. Geniş göğüslü, sağlam yapılıydı ve vücudunda hiç sarkma yoktu. Kim baksa sağlıklı bir vücudu olduğunu söylerdi.

Adam Aomame'nin direktif verdiği şekilde yoga şiltesinin üzerine yüzükoyun uzandı. Aomame önce parmağını adamın bileğine bastırarak nabzını ölçtü. Atışlar tok ve derinden geliyordu.

"Her gün yaptığınız herhangi bir spor var mı?" diye sordu Aomame.

"Özel bir şey yok. Yalnızca soluk alıp veriyorum."

"Yalnızca soluk alıp verme mi?"

"Normalden biraz farklı bir soluk alıp verme" dedi adam.

"Az önce karanlıkta yaptığınız herhalde. Tüm kaslarınızı kullanıyor gibiydiniz."

Adam yüzükoyun yatar halde, başını hafifçe evet anlamında salladı.

Aomame'nin anlayamadığı bir nokta vardı. Evet, gerçekten de güç gerektiren bir soluk alıp verme şekliydi. Yine de yalnız bunu yapmakla vücudu böylesine sağlam ve güçlü tutmak mümkün müydü acaba?

"Şimdi yapacağım şeyler biraz acı verebilir" dedi Aomame, ifadesiz bir sesle. "Acımazsa sonuç alınamaz çünkü. Fakat acının ölçüsünü ayarlayabilirim. Bu yüzden acı hissettiğinizde dayanmaya çalışmayın. Sesinizi çıkarın."

Adam kısa bir boşluk bıraktıktan sonra yanıtladı. "Benim henüz tatmadığım bir acı varsa nasıl bir şey olduğunu görmek isterim." Bu sözlerinde hafif bir kinaye tınısı seziliyordu.

"Acı kimse için keyifli bir şey değildir."

"Fakat beraberinde acıyı getiren bir yöntem iyi sonuç verir. Öyle değil mi? Anlamlı bir acı olması durumunda dayanabilirim."

Aomame loş ışıkta, kararsız bir ifade takındı. Sonra, "Tamam, önce duruma bir bakalım" dedi.

Aomame her zamanki gibi kürekkemiği çevresindeki kaslardan başladı. Adamın bedenine dokunduğunda ilk fark ettiği şey, kaslarının gerginliği oldu. Sağlıklı ve gelişmiş kaslardı. Aomame'nin normalde spor kulübünde gördüğü, büyük şehir insanlarının yorgun, esnekliğini yitirmiş kaslarından tamamen farklıydı. Fakat aynı zamanda bu kaslarda, doğal akış bir şeyler tarafından engelleniyormuş gibi bir tutukluk da vardı. Irmağın akışının tomruklar ve biriken çalı çırpıyla bir süreliğine kesilmesi gibi.

Aomame dirseğinden destek alarak adamın omuzlarını ovdu. Başlangıçta yavaşça, sonra ciddi bir şekilde kuvvetini vererek. Adamın canının acıdığını anlayabiliyordu. Hem de şiddetli bir acı. Kim olursa olsun bu acı karşısında biraz inlerdi. Fakat adam hiç ses çıkarmadı. Soluk alıp verişleri de düzensizleşmemişti. Yüzünü buruşturmuş gibi de değildi. *Sabırlısın demek*, dedi Aomame içinden. Bu sabrın sınırlarını görmeye karar verdi. Hiç çekinmeden, daha fazla kuvvet verince kürekkemiğinin eklemlerinden sesler çıkmaya başladı. Eklemlerin yer değiştirdiğini, dokunuşlarıyla hissedebiliyordu. Adamın nefesi bir anlığına durdu, ama sonra tekrar sakince soluk alıp vermeye başladı.

“Kürekkemiğinizin etrafındaki kaslar feci halde sertleşmiş” diye açıklama yaptı Aomame. “Fakat şimdi yaptığım şey sayesinde açıldı. Akış normale döndü.”

Aomame parmağını ikinci eklemine kadar kürekkemiğinin altına gömdü. Adamın kasları aslında esnekti. Tutulmuşluktan kurtulunca eski sağlıklı haline dönebilirdi.

“Çok rahatlamış hissediyorum kendimi” dedi adam alçak bir sesle.

“Canınız çok yanmış olmalı ama.”

“Dayanılamayacak kadar değildi.”

“Ben de dayanıklı insanlardanımdır, ama eğer aynı şey bana yapılmış olsa mutlaka sesimi çıkarırdım sanıyorum.”

“Acı, çoğu durumda başka bir acıyla dindirilir, yok olur. Acı algısı her zaman görelidir.”

Aomame adamın sol kürekkemiğine elini atıp, parmak ucuyla kasları yokladığında orasının da sağ tarafla hemen hemen aynı durumda olduğunu anladı.

“Ne kadar göreli olacağına bir bakalım. Bu kez sol tarafa uygulayacağım. Sağ taraftaki kadar canınız acıyacaktır.”

“İstediğini yap, beni kafana takma.”

“Gidebileceğin yere kadar git mi demek istiyorsunuz?”

“Gücünü esirgeme.”

Aomame aynı şekilde sol kürekkemiği çevresindeki kasları ve eklemleri esnetti. Adamın söylediği gibi gücünü esirgemeden yapmıştı. Tüm gücünü vermeye karar verince, Aomame tereddütsüz en kısa yoldan kasları esnetmeye başladı. Fakat adam sağ tarafta olduğu gibi gayet serinkanlıydı. Yalnızca arada bir boğazının derinlerinden boğuk sesler çıkarıyor, sanki çok normal bir şeymiş gibi acıyı kabulleniyordu. *Tamam, nereye kadar dayanabileceksin bakalım,* dedi Aomame içinden.

Aomame adamın vücudundaki kasları kendi aklında oluşturduğu sıraya uyarak gevşetti. Tüm noktalar Aomame’nin kafasının içinde bir liste halinde kayıtlıydı. Otomatik olarak o sırayı izlemesi yeterliydi. Geceyarısı el feneriyle binayı kontrole çıkan becerikli, korkusuz güvenlik görevlileri gibi.

Kasların hepsi az çok tutulmuş haldeydi. Bir afet sonrasındaki araziler gibi. Çoğu su yolları tıkanmış, bentler yıkılmıştı. Aynı şey normal bir insanın başına gelse nefes alması bile mümkün olmayabilirdi. Bu adamı sağlam vücudu ve güçlü iradesi ayakta tutuyordu. Ne kadar sefilce işler yapmış olsa bile böylesine şiddetli bir acıya sessizce dayanabildiği için Aomame, mesleki açıdan saygı duymadan edemedi.

Aomame kasların her birini çalıştırıp esneterek, son sınırlarına kadar zorladı. Her seferinde eklemlerden sesler geliyordu. Bunun neredeyse işkenceye yakın bir eylem olduğunu Aomame biliyordu. O güne kadar çok sayıda atlete kas esnetme çalışması yaptırmıştı. Onlar bedensel acıyla birlikte yaşamayı başaran sağlam tiplerdi. Fakat çok güçlü sağlam erkekler bile Aomame’nin eline düşünce mutlaka bir noktada inlemeden ya da çığlık atmadan duramazlardı. Aralarında altına kaçıran bile olmuştu. Ancak bu adamdan inleme sesi bile çıkmıyordu. Etkileyiciydi. Yine de boynunun terlemeye başlamış olmasından, hissetmekte olduğu acıyı tahmin etmek mümkündü. Aomame’nin kendisi de hafiften terlemeye başlamıştı.

Vücudun arkasındaki kasları gevşetmesi otuz dakika kadar zaman aldı. Bu iş bitince Aomame kısaca bir soluklanıp alnında biriken terleri havluyla sildi.

Tuhaf, dedi Aomame, içinden. *Buraya bu adamı öldürmek için geldim. Çantamda özel imalat çok ince bir buz kıracağı var. İğnesinin ucunu bu adamın ensesindeki o noktaya denk getirip sapına küçük bir darbe indirdiğim anda her şey sona erecek. Başına neyin geldiğini bile anlayamadan bir anda canından olacak, başka bir dünyaya geçecek ve vücudu sonuçta tüm acılardan kurtulacak. Buna rağmen bütün gücümü harcayarak bu adamın gerçeklik dünyasında hissettiği acıyı biraz olsun azaltmaya çalışıyorum.*

Herhalde bu, bana verilen iş olduğu için, diye düşündü, Aomame. *Önümde yapmam gereken bir iş olduğunda, elimde değil, var gücümle tamamlamaya çalışıyorum. Ben böyle bir insanım işte. Sorunlu kasları normal haline getirmek bana iş olarak verilirse, tüm gücümü harcar, bunu yaparım. Bir insanı öldürmem gerekiyorsa, bunun için geçerli bir neden de varsa, tüm gücümü harcayarak bunu da yaparım.*

Fakat doğal olarak bu ikisini aynı anda yapmam mümkün değil. Bu iki eylem birbirine zıt amaçlar taşır. Birbirine karıştırılmayacak yöntemler gerektirir. Aynı anda ancak ikisinden birini yapabilirim. Şu an bu adamın kaslarını biraz olsun gevşetmeye çalışıyorum. Kendimi bu işte yoğunlaştırdım. Sahip olduğum bütün gücü kullanıyorum. Sonrasını bu iş bittikten sonra düşünürüm.

Bununla birlikte Aomame merakını da bastıramıyordu. Adamın yakalandığı, sıra dışı, özel bir hastalıktı. Bu yüzden sağlıklı ve gelişmiş kasları feci halde tutulmuş haldeydi. Adamın lütfun bedeli olarak nitelendirdiği müthiş acıya dayanmasını sağlayan, güçlü iradesi ve sağlam vücudu olmalıydı. Bunlar Aomame'nin merakını artırmıştı. Kendisinin bu adam için ne yapabileceğini, yaptıkları karşısında adamın vücudunun nasıl tepki vereceğini görmek istiyordu. Bu, mesleğinden kaynaklanan bir meraktı. Aynı zamanda kişisel bir meraktı da. *Üstelik bu adamı şimdi öldürecek olursam, burayı hemen terk etmem gerekir. İşim fazla çabuk bitecek olursa yan odadaki ikili kuşkulanabilir. İşimin bitmesi için yaklaşık bir saate ihtiyacım olduğunu önceden bildirmiştim.*

"Yarısı bitti. Şimdi de ön tarafı yapacağım. Yüzünüzü dönebilir misiniz?" dedi Aomame. Adam karaya çekilmiş büyük bir deniz hayvanı gibi yavaşça yüzünü çevirip sırtüstü uzandı.

"Acı belirgin bir şekilde azalıyor" dedi adam, güçlü bir şekilde nefesini salarak. "Şimdiye kadar gördüğüm tedavilerin hiçbiri bu kadar etkili olmamıştı."

"Kaslarınız fazla tutulmuş" dedi Aomame. "Nedenini bilemiyorum, ama oldukça ciddi bir tutulma. Bu tutulan kısımları olabildiğince eski haline yakın bir duruma getirmeye çalışıyorum. Kolay bir iş değil ve acıya da neden olur. Fakat bir dereceye kadar başarabilirim. Kaslarınızın yapısı sağlam ve siz de acıya dayanabiliyorsunuz. Fakat yine de bu geçici olarak rahatlatacak bir tedavi yöntemi. Kökten bir çözüm bekleyemeyiz. Nedeninin ne olduğunu belirleyemediğimiz müddetçe aynı şey tekrar meydana gelecektir."

"Biliyorum. Hiçbir şey çözüm olmaz. Yine tekrarlayacaktır. Her seferinde de durum daha da kötüleşecek. Fakat bir süreliğine rahatlatacak bir tedavi yöntemi bile olsa, şu an yaşadığım acıyı biraz olsun dindirebiliyorsak sana çok minnettar kalırım. Bunun beni ne kadar mutlu edebileceğini muhtemelen sen anlayamazsın. Morfin kullanmayı bile düşündüm. Fakat mümkün olduğunca ilaç kullanmak istemiyorum. Uzun süreli ilaç kullanımı beyin işlevlerine zarar verir."

“Öndeki kaslarla devam edeceğim” dedi Aomame. “Aynı şekilde devam edebilir miyim?”

“Sormana bile gerek yok” dedi adam.

Aomame kafasını tamamen boşaltıp konsantre olarak adamın kaslarını esnetmeye başladı. Aomame’nin belleğine mesleki olarak insan vücudunun tüm kaslarının yapısı kazınmış gibiydi. Her bir kasın ne tür bir işlev gerçekleştirdiği, hangi kemiklere bağlı olduğu, özelliğinin ne olduğu, hassasiyeti. Aomame kasları ve eklemleri sırasıyla kontrol ederek, zorlayıp hareket ettirerek etkili bir şekilde esnetti. Kendini tamamen işine veren engizisyon sorgucularının, insan vücudundaki acı veren bütün noktaları deneyerek ayrıntılarıyla öğrenmeleri gibi.

Otuz dakika sonra ikisi de terlemiş, solukları hızlanmıştı. Sanki az önce inanılmaz şiddetli bir şekilde seks yapmış sevgililer gibi. Adam bir süre konuşmadı. Aomame’nin söyleyeceği bir şey de yoktu.

“Abartılı konuşmak istemem” dedi adam nihayet. “Sanki vücudumun tüm parçaları tamamen değişmiş gibi hissediyorum kendimi.”

Aomame yanıtladı. “Bu akşam belki eski haline dönen kaslar olabilir. Geceyarısı kaslarınız şiddetli bir şekilde kasılıp çığlık atmanıza bile sebep olabilir. Fakat endişelenecek bir şey yok. Yarın sabah normale döner.”

Elbette yarın sabah olursa, diye düşündü Aomame. Adam yoga şiltesinin üzerinde bağdaş kurup vücudunun durumunu kontrol ediyormuş gibi birkaç kez derince soluk alıp verdi. Sonra, “Sen gerçekten özel bir yeteneğe sahipsin galiba” dedi.

Aomame havluyla yüzündeki teri silerek yanıtladı: “Benim yaptığım, nihayetinde somut bir şey. Kasların oluşumu ve işlevini üniversitede öğrenmiştim. Bu bilgiyi pratikte geliştirdim. Tekniği yavaş yavaş iyileştirerek kendimce bir sistem oluşturdum. Yalnızca gözle görülebilen, mantıkla açıklanabilen şeyler benim yaptığım. Bu noktada, gerçek çoğunlukla gözle görülebilen bir şeydir. Kanıtlanabilir. Elbette o ölçüde acıyı da beraberinde getirir.”

Adam gözlerini açıp merakla Aomame’ye baktı. “Sen öyle sanıyorsun.”

“Nasıl yani?” dedi Aomame.

“Gerçeğin çoğunlukla gözle görülebilen, kanıtlanabilen bir şey olduğunu sanıyorsun.”

Aomame dudaklarını hafifçe büzdü. “Tüm gerçeklerin öyle olduğunu söylüyor değilim. Benim meslek olarak uğraştığım alan açısından öyle demek istiyorum. Elbette tüm alanlarda öyle olsaydı her şey çok daha rahat anlaşılır bir hal alırdı.”

“Hiç de öyle değil” dedi adam.

“Neden?”

“Dünyadaki çoğu insan kanıtlanabilir gerçeğin peşine falan düşmez. Gerçek denilen, çoğu durumda senin söylediğin gibi güçlü bir acıyı da beraberinde getirir. Dahası çoğu insan acıyı beraberinde getiren gerçeği falan aramaz. İnsanların gereksinim duyduğu, kendi varlıklarının biraz daha derin bir anlamı olduğunu hissettirebilecek hoş, rahatlatıcı öykülerdir. İşte o yüzden din dediğin şey var olabiliyor.”

Adam başını çevirerek havada birkaç daire çizdikten sonra konuşmasını sürdürdü. "A savı, o kişilerin varlığını daha anlamlı gösterebiliyorsa bu onlar için gerçektir. B savı, onların varlıklarını güçsüz, yetersiz bir şey olarak gösteriyorsa, bu da sahtedir. Çok açık. Eğer B savının gerçek olduğunu iddia eden biri olursa, insanlar muhtemelen o kişiden nefret eder, görmezden gelir, bazı durumlarda saldırırlar herhalde. Mantıklı ya da kanıtlanabilir olduğu ya da olmadığı, onlar için hiçbir anlam taşımaz. Çoğu insan kendilerinin güçsüz ve yetersiz varlıklar olduğu duygusunu reddetmek, yaşamlarından silmek yoluyla akıllarını başlarında tutmayı başarırlar."

"Fakat tüm insanların vücudu, çok ufak farklılıklar olsa bile, güçsüz ve yetersizdir. Bu çok açık değil mi?" dedi Aomame.

"Aynen öyle" dedi adam. "Tüm vücutlar derece farklılıkları olsa bile güçsüz ve yetersizdir. Neticede kısa sürede çürür, yok olup gidiverirler. Bu kuşku götürmez bir gerçektir. Fakat peki ya insan ruhu?"

"Ruh hakkında mümkün olduğunca düşünmemeye çalışırım."

"Neden?"

"Düşünmem için özel bir neden olmamasından dolayı."

"Neden ruh hakkında düşünmen için özel bir neden yok acaba? Kendi ruhu hakkında düşünmek, pratik faydasının olup olmayacağı bir yana, insanın ihmal etmemesi gereken uğraşlardan birisidir."

"Bende aşk var" dedi Aomame kestirip atarak.

Şu işe bak. Ben ne yapıyorum burada? diye düşündü Aomame. *Birazdan öldürmeyi düşündüğüm bir adam var karşımda. Bense aşk hakkında konuşuyorum.*

Durgun bir su yüzeyinde rüzgârın daireler oluşturması gibi adamın yüzüne hafif, gülümsemeyi andıran bir ifade yerleşti. Doğal, sempati dolu bir ifadeydi.

"Aşk olsun, yeter. Böyle mi demek istedin?" diye sordu adam.

"Aynen öyle."

"Senin söylediğin o aşk, belirli bir insana yönelik olan aşk mı?"

"Evet, öyle" dedi Aomame. "Somut bir erkeğe yönelik bir aşk."

"Güçsüz ve yetersiz bir vücut ile sarsılmaz, mutlak aşk" dedi adam, sakin bir ses tonuyla. Sonra kısa bir ara verdi. "Galiba senin dine ihtiyacın yok."

"İhtiyacım olmayabilir."

"Çünkü senin bu halin, deyim yerindeyse dini inancın ta kendisi gibi bir şey."

"Siz az önce, dinin gerçeklerden ziyade hoş varsayımları ortaya atan bir şey olduğunu söylediniz. Lideri olduğunuz cemaat nasıl peki?"

"Gerçeği söylemek gerekirse, benim yaptığım şeyin dini bir faaliyet olduğunu düşünmüyorum" dedi adam. "Benim yaptığım, oradaki sesi dinleyip insanlara iletmek yalnızca. Sesi, yalnızca ben duyabiliyorum. Sesi duyduğum, katıksız bir gerçek. Fakat o mesajın gerçek olup olmadığını kanıtlayamam. Yapabileceğim, o mesajla birlikte gelen bazı ufak lütufları somutlaştırmak yalnızca."

Aomame dudaklarını hafifçe ısırıp havluyu yere bıraktı. *Bunlar ne gibi lütuflar ve ne şekilde*

somutlaştırıyorsunuz? diye sormak istedi, ama sorusu düşünce olarak kaldı. Konuşma uzamıştı, halletmesi gereken bir *işi* vardı daha.

"Bir kez daha yüzükoyun uzanır mısınız lütfen. Son olarak boyun kaslarınızı esneteceğim" dedi Aomame. Adam yoga şiltesinin üzerinde iri cüssesini yana devirerek kalın ensesini Aomame'ye çevirdi.

"Her neyse, sen büyülü dokunuşlara sahipsin" dedi adam.

"Büyülü dokunuş?"

"Sıra dışı bir güç yayan parmaklar. İnsan vücudunun özel noktalarını bulabilen keskin bir algılama. Bu özel bir yetenek ve yalnızca sınırlı sayıda insana bahşedilir. Öğrenmekle ya da talim yapmakla elde edilemez. Ben de, türü farklı olsa da benzer bir özelliğe sahibim. Fakat tüm lütuflarda olduğu gibi, insanlar aldıkları hediyenin bedelini ödemek zorundadırlar."

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim" dedi Aomame. "Ben yalnızca öğrendim, deneyimimi artırdım, tekniği geliştirmeyi başardım. Bunu bana birileri vermedi."

"Tartışmak niyetinde değilim. Fakat aklında tutsan iyi olur. Tanrı bahşeder, Tanrı geri alır. Sen bahşedildiğini unutsan bile, Tanrı bahşettiğini çok iyi anımsar. O hiçbir şeyi unutmaz. Bahşedilen dehayı mümkün olduğu kadar özenle kullanmak gerek."

Aomame on parmağına birden baktı. Sonra o parmakları adamın boynuna yerleştirdi. Tüm dikkatini parmak uçlarına verdi. *Tanrı bahşeder, Tanrı geri alır.*

"Birazdan bitecek. Son bir şey daha yapacağım" dedi Aomame tok bir sesle, adamın sırtına doğru konuşuyordu.

Uzaklardan gök gürültüsü gelir gibi oldu. Yüzünü kaldırıp, pencereden dışarıya baktı. Hiçbir şey görünmüyordu. Yalnızca karanlık gökyüzü. Fakat hemen sonra bir kez daha aynı ses duyuldu. Ses odanın içerisinde nereden geldiği belli olmayacak şekilde yankılandı.

"Birazdan yağmur yağmaya başlar" dedi adam, duygusuz bir ses tonuyla.

Aomame adamın kalın boynuna elini koyup oradaki özel noktayı aradı. Bunun için özel olarak odaklanması gerekiyordu. Gözlerini kapatıp, nefesini tutarak o bölgedeki kan dolaşımını yakalamaya çalıştı. Parmak uçları, derinin gerginliği ve vücut ısısının yayılımından hassas bilgileri almaya çalışıyordu. Aradığı, tek bir noktaydı ve çok küçüktü. O noktayı kişisine göre rahatça bulduğu da oluyordu. Öyle olmadığı da. Bu Lider denilen adamda bulmak kesinlikle daha zordu. Örneklemek gerekirse, zifiri karanlık bir odada, bir yandan ses çıkarmamaya dikkat ederek, el yordamıyla bozuk para aramak gibi bir işti. Yine de Aomame nihayet o noktayı buldu. Oraya parmak ucunu bastırıp ne şekilde bir his bıraktığını ve kesin yerini kafasına yerleştirdi. Haritaya işaret koyar gibi. Ona böylesi özel bir yetenek bahşedilmişti.

"Duruşunuzu hiç bozmayın" dedi Aomame, yüzükoyun yatan adama. Sonra yanındaki spor çantasına elini uzatıp küçük buz kıracağını koyduğu sert kutuyu çıkarttı. "Boynunuzda dolaşımın tıkandığı bir yer kalmış" dedi Aomame, sakin bir sesle. "Benim parmak gücümle açılması mümkün olmayan bir nokta. Bu kısımdaki tıkanmayı açabilirsek acınız oldukça hafifler. Basit bir iğneyi yalnızca bir kez o noktaya batırmak istiyorum. Hassas bir nokta, ama şimdiye kadar birçok kez yaptım ve kesinlikle burası. Olur mu?"

Adam derince iç geçirdi. "Her şeyi sana bırakıyorum. Eğer yaşadığım acıyı silebileceksen yapacağın ne olursa olsun kabul ederim."

Aomame kutudan buz kıracağını çıkartıp ucuna taktığı mantar tıpasını çekti. Ucu her zamanki gibi öldürücü bir şekilde sivriydi. Aomame buz kıracağını sol eline alıp sağ elinin işaretparmağıyla az önce bulduğu noktayı aradı. Kesindi. Nokta orasıydı. Aomame iğnenin ucunu o noktaya yerleştirip derin bir nefes aldı. Geriye, sağ elini çekiç gibi sapına indirip iğnenin ince ucunu o noktaya daldırmak kalmıştı. Böylece her şey bitecekti.

Fakat bir şeyler onu durdurdu. Aomame havadaki sağ elini bir türlü indiremiyordu. *Böylece her şey bitecek,* dedi Aomame içinden. *Yalnızca tek bir darbeyle bu adamı "öteki tarafa" gönderebilirim. Sonra soğukkanlılıkla odadan çıkıp, yüzümü ve adımı değiştirerek başka bir insan olacağım. Bunu yapabilirim. Korkum yok. Merhamet etmek gibi bir derdim de yok. Bu adam kuşku götürmeyecek şekilde ölmeyi hak ediyor. Sefilce şeyler yapmış.* Fakat Aomame nedense bunu yapamadı. Onun sağ elini havada tutan, bir türlü engel olamadığı inatçı bir kuşkuydu.

Her şey fazla kolay ilerliyor. İçgüdüsü ona böyle diyordu.

Mantık aramak gereksizdi. Aomame bunu biliyordu. Bir şeyler tuhaftı ve doğallıktan uzaktı. Sanki farklı güçler Aomame'nin içinde birbiriyle çarpışıyor, birbirine saldırıyordu. Aomame loş ışıkta yüzünü feci bir şekilde buruşturdu.

"Ne oldu?" dedi adam. "Bekliyorum yapacağınız son şeyi."

Bunu duyan Aomame neden tereddüt ettiğini nihayet anladı. Adam biliyordu. Aomame'nin ona ne yapmak üzere olduğunu biliyordu.

"Tereddüt etmene gerek yok" dedi adam, sakin bir ses tonuyla. "Senin istediğin şey, tam olarak benim de istediğim şey."

Gök gürültüleri devam ediyordu. Fakat yıldırımlar çakmıyordu. Uzaklardan gelen bir top sesi gibi yankılanan gök gürültüsü vardı yalnızca. Savaş alanı henüz uzaklardaydı. Adam sözlerini sürdürdü: "Esas bu gerçek tedavi olur. Sen kaslarımı özenle esnettin. Parmaklarının gücüne derin ve saf bir saygı duyuyorum. Fakat senin de söylediğin gibi nihayetinde geçici olarak rahatlatacak bir tedavi yönteminden öte bir şey değil. Katlandığım acı yaşamın köklerinden kopmadıkça geçmeyecek belli ki. Bodrum katına inip ana şalteri indirmekten başka çare yok. Sen de benim için bunu yapmak üzeresin."

Aomame sol elindeki iğnenin ucunu adamın boynundaki özel noktaya yerleştirmiş, sağ elini havaya kaldırmış vaziyette duruyordu. Ne devam edebiliyordu, ne geri çekilebiliyordu.

"Senin yapmak istediğin şeye engel olmak istesem rahatlıkla yaparım. Çok kolay" dedi adam. "Sağ elini indir."

Aomame adamın söylediği gibi sağ elini indirmeye yeltendi. Fakat eli milim kıpırdamadı. Sağ eli, taş heykellerin elleri gibi havada donmuş halde durmaya devam ediyordu.

"İsteyerek sahip olduğum bir şey değil, ama böyle bir gücüm var. Haydi, artık sağ elini indirebilirsin. Artık canım senin ellerinde, özgürce karar verebilirsin."

Aomame sağ elini tekrar serbestçe oynatabildiğinin farkına vardı. Elini, parmaklarını sıkıp açtı. Bir tuhaflık yoktu. Hipnotize olmak gibi bir şeydi herhalde. Fakat muazzam bir güç onu durdurmuştu.

"Bana böyle özel bir güç bahşedildi. Fakat karşılığında benden birçok şey istediler. Onların

talepleri benim taleplerim haline geldi. Talepleri son derece güçlüydü. Karşı koymayı da başaramadım."

"Onlar" dedi Aomame. "*Little People* mı?"

"Sen meseleyi biliyorsun. Tamam, öyleyse anlatması kolay olacak."

"Yalnızca adlarını biliyorum. *Little People*'ın ne olduğunu bilmiyorum."

"*Little People*'ın ne olduğunu tam olarak bilen muhtemelen hiç kimse yoktur" dedi adam. "İnsanların öğrenebilecekleri, yalnızca onların var olduğudur. Frazer'ın *Altın Dal* kitabını okudun mu hiç?"

"Hayır."

"İlginç bir kitaptır. O kitap çok farklı gerçekleri bizlere öğretir. Tarihin bir döneminde, çok eski çağlarda dünyanın birçok bölgesinde, krallar görev süresi dolduğunda öldürülürdü. Görev süresi on, bilemedin yirmi yıl kadardı. Görev süresi bitince insanlar geliyor, onu katlediyorlardı. Bu toplum için gerekliydi. Kral da kendiliğinden kabul ediyordu. Dahası öldürme şeklinin zalimce ve kanlı olması gerekiyordu. Yine o şekilde öldürülmek, krala bahşedilen en büyük onurdu. Kral neden öldürülmek zorundaydı? O dönemde kral dediğin insanları temsilen sesi duyan kişiydi çünkü. Böyle insanlar kendileri isteyerek bizimle onlar arasındaki bağı sağlayan devre haline geliyorlardı. Sonra, bir süre geçince o sesi duyan kişinin öldürülmesi, toplum için mutlaka gerekliydi. Yeryüzünde yaşayan insanların bilinci ile *Little People*'ın sergilediği gücün düzgün bir şekilde dengede tutulması gerekiyordu da ondan. Eski çağlarda yönetmek, Tanrı'nın sesini duymakla aynı anlama geliyordu. Fakat elbette, bir gün geldi bu sisteme son verildi. Kralın öldürülmesi de âdet olmaktan çıktı. Krallık statüsü, soyla aktarılan ve dünyevi bir şey haline geldi. Böylelikle insanlar sesi duymayı bıraktılar."

Aomame havaya kaldırdığı sağ elini gayriihtiyari açıp kapayarak adamın söylediklerine kulak verdi. Adam konuşmasını sürdürdü:

"Onlar şimdiye kadar farklı adlarla bilindiler. Çoğu durumda da hiçbir ad verilmedi. Yalnızca oradaydılar. *Little People* adı, gelişigüzel verilmiş bir addan öteye geçmez. O sıralarda henüz küçük olan kızım, onları *Küçük İnsanlar* diye çağırıyordu. Onları o getirdi. Ben adlarını *Little People* koydum. Daha rahat söyleniyordu çünkü."

"Sonra da kral oldunuz."

Adam burnundan güçlüce nefes alıp bir süre ciğerlerinde tuttu, sonra yavaşça dışarı saldı. "Kral değil, sesi duyan kişi oldum."

"Şimdi de katledilmeyi istiyorsunuz."

"Hayır, buna gerek yok. Şu an 1984 yılındayız. Burası da büyük bir şehrin göbeği. Kanlı bir şekilde olmasının gereği yok. Yalnızca canımı bir anda alıvermen yeter."

Aomame başını iki yana sallayarak vücudundaki kasları gevşetti. İğnenin ucu hâlâ boyundaki noktada duruyordu, ama içinden bir türlü adamı öldürmek gelmiyordu.

Aomame, "Siz şimdiye kadar çok sayıda küçük kıza tecavüz ettiniz. İçlerinde daha on yaşına bile gelmemiş olanlar da vardı" dedi.

"Doğru" dedi adam. "Genel kanı açısından bakarsak o şekilde düşünülebilir. Dünyevi yasalara

bakarsak, ben suçluyum. Henüz yetişkinliğe adım atmamış kızlarla bedensel olarak ilişkiye girdim. Ben bunu yapmak istemiş olmasam bile."

Aomame'nin tek yapabildiği derin derin nefes almaktı. Vücudunun içindeki şiddetli duygusal çalkalanmayı nasıl bastıracağını bilemiyordu. Yüzü yamulmuş, sol eli ve sağ eli farklı şeyler ister hale gelmişti.

"Senin canımı almanı istiyorum" dedi adam. "Hangi anlamda olursa olsun, ben artık bu dünyada daha fazla yaşamamalıyım. Dünyanın dengesini korumak için, silinmesi gereken bir insanım."

"Sizi öldürürsem, sonra ne olacak?"

"*Little People* seslerini duyan, aktaran kişiyi yitirecek. Yerime geçecek kişi, henüz belli değil."

"Nasıl oluyor da buna inanabiliyorsunuz?" dedi Aomame, dudaklarının arasından tıslar gibi bir ses çıkararak. "Siz işinize geldiği gibi mantık yürüterek pis eylemlerinizi meşru kılmaya çalışan bir cinsi sapıktan başka bir şey olmayabilirsiniz. *Little People* en baştan beri yok, Tanrı'nın sesi yok, lütuf da yok. Siz, bu dünyada, kâhin ya da din adamı kisvesi altında dolandırıcılık yapan bir sürü kişiden biri de olabilirsiniz."

"Şurada bir saat var" dedi adam, yüzünü kaldırmadan. "Sağ taraftaki sehpanın üzerinde."

Aomame sağ tarafa göz attı. Orada, bel yüksekliğinde, oval biçimli bir sehpa, üzerinde de mermerden yapılmış bir saat vardı. Göründüğü kadarıyla ağır bir şeye benziyordu.

"Gözlerini ayırmadan ona bak."

Aomame adamın söylediği gibi başını çevirip o saate dikkatle baktı. Parmaklarının altında adamın tüm kaslarının sertleşip gerginleştiğini hissediyordu. İnanması zordu, ama anormal bir güç harcadığı belli oluyordu. Bu güce yanıt verirmiş gibi saatin usulca sehpanın üstünden kalkıp havaya yükseldiğini gördü. Saat beş santim kadar havalandı, tereddüt edermiş gibi hafif hafif titreyerek havadaki yerini buldu, on saniye kadar öylece kaldı. Sonra kaslardan güç çekildi. Saat tok bir sesle sehpanın üzerine düştü. Sanki yerçekiminin varlığını aniden hatırlamış gibiydi.

Adam uzunca bir süre yorgunluğunu gidermek için soluklandı.

"Böyle ufak bir şey için bile çok güç gerekiyor" dedi adam, vücudundaki tüm havayı dışarı saldıktan sonra. "Ömrümden ömür gitmiş gibi. Fakat beni anlayabildin umarım. En azından ben, pis bir dolandırıcı değilim."

Aomame yanıt vermedi.

Adam derin derin soluk alıp vererek gücünü yeniden toplamayı başardı. Saat hiçbir şey olmamış gibi sehpanın üzerinde zamanı dilimlemeye devam ediyordu. Yeri biraz değişmişti yalnızca. Saniye ibresi tam bir tur atana kadar Aomame saate baktı.

"Özel bir yeteneğiniz var" dedi Aomame, tok bir sesle.

"Gördüğün gibi."

"Yanılmıyorsam *Karamazov Kardeşler*'de bir Şeytan'la İsa öyküsü vardır" dedi Aomame. "Çorak topraklarda kendini eğitmeye çalışan İsa'ya Şeytan mucize gerçekleştirmesi için talepte bulunur. *Taşları ekmeğe çevir,* der. Fakat İsa onu görmezden gelir. Mucize Şeytan'ın tuzağıdır çünkü."

"Biliyorum. Ben de *Karamazov Kardeşler*'i okudum. Evet, elbette senin söylediğin gibi, böyle şık

bir gösteri hiçbir şeyi çözmez. Fakat sınırlı bir zaman içinde seni ikna etmem lazımdı. Bu yüzden bir gösteri yapmam gerekiyordu."

Aomame sessizce duruyordu.

"Bu dünyada mutlak iyilik olmadığı gibi mutlak kötülük de yok" dedi adam. "İyilikle kötülük durgun, sabit şeyler değildir, sürekli yerlerini ve konumlarını değiştirirler. Bir iyilik bir süre sonra kötülüğe dönüşebilir. Tersi de olur. Dostoyevski'nin *Karamazov Kardeşler*'de tasvir ettiği işte öyle bir dünyaydı. Önemli olan sürekli hareket halindeki iyilikle kötülüğün dengesini koruyabilmek. Ağırlık bir tarafa kayacak olursa, gerçeklikte ahlakı ayakta tutabilmek zorlaşır. Evet. Dengenin kendisi iyiliktir. Bu yüzden benim dengenin korunması için ölmem gerekiyor."

"Sizi öldürmem gerekiyormuş gibi hissetmiyorum artık" dedi Aomame, kestirip atarak. "Artık biliyorsunuz zaten, ama ben sizi öldürmek için buraya geldim. Sizin gibi bir insanın varlığına izin veremezdim. Ne olursa olsun bu dünyadan silmek niyetindeydim. Fakat artık öyle bir niyetim yok. Siz feci şekilde acı çekiyorsunuz ve çektiğiniz acıyı anlayabiliyorum. Bu şekilde acılar tarafından kemirilerek perişan bir halde ölmelisiniz. Kendi ellerimle size huzurlu bir ölüm sunmak istemiyorum."

Adam yüzükoyun yatarken, başını yavaşça sallayarak onayladı. "Eğer beni öldürecek olursan, adamlarım sonuna kadar izini sürerler. Aşırı fanatik tiplerdir. Güçlü, inatçı insanlardır. Ben olmazsam cemaat merkez kuvvetini yitirebilir. Fakat sistem dediğin şey bir kez şekillendirildikten sonra, kendini sürekli yenileyebilecek bir güce sahip olur."

Aomame, yüzükoyun yatan adamın söylediklerini dinliyordu. "Senin arkadaşına kötü şeyler yaptım" dedi adam.

"Benim arkadaşım mı?"

"Kelepçe taşıyan arkadaşın. Adı neydi?"

Aomame'nin içinde söküp atamayacağı bir yılgınlık oluştu. İçinde artık çatışma yoktu. Yalnızca ağır bir sessizlik vardı.

"Ayumi Nakano" dedi Aomame.

"Talihsiz bir durum."

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu Aomame, soğuk bir ses tonuyla. Artık, konuşurken bir nezaket kalıbı kullanması gereksizdi. "Ayumi'yi sen mi öldürdün?"

"Hayır, öyle değil. Ben öldürmedim."

"Fakat her nasılsa Ayumi'nin kimin tarafından öldürüldüğünü biliyorsun."

"Araştırmacılar buldu" dedi adam. "Onu kimin öldürdüğünü ismine varana kadar bilmiyorum. Bildiğim, senin arkadaşın olan kadın polisin birileri tarafından boğazlanarak öldürüldüğü."

Aomame sağ elini sertçe sıktı. "Fakat sen, arkadaşıma kötü bir şey yaptın" dedi.

"Buna engel olamadığımı söylemek istemiştim. Onu kim öldürmüş olursa olsun, zayıf nokta her zaman ilk saldırıya uğrayan olur. Kurtlar koyun sürüsüne dalarken en zayıf olandan başlar."

"Yani, Ayumi benim zayıf noktam mıydı?"

Adam yanıtlamadı.

Aomame gözlerini kapattı. "İyi de o kızı öldürmenize ne gerek vardı? Çok iyi bir kızdı. İnsanlara hiçbir zararı da yoktu. Neden? Benimle ilişkisi olduğu için mi? Öyleyse beni öldürmeniz yetmez miydi?"

Adam yanıtladı: "Onlar seni öldüremezler."

"Neden?" diye sordu Aomame. "Neden onlar beni öldüremezler?"

"Artık özel bir varlıksın çünkü."

"Özel varlık?" dedi Aomame. "Ne şekilde özelim?"

"Sonunda bunu bulacaksın."

"Sonunda?"

"Zamanı gelince."

Aomame yüzünü bir kez daha buruşturdu. "Söylediklerini anlamıyorum."

"Bir gün gelir anlarsın."

Aomame başını iki yana salladı. "Ne şekilde olursa olsun onlar şu an bana saldıramazlar. Bu yüzden benim çevremdeki zayıf noktaya saldırdılar. Bana uyarıda bulunmak için. Benim senin canını almamam için."

Adam suskun kaldı. Bu, onayladığını gösteren bir sessizlikti.

"Bu kadarı fazla ama" dedi Aomame. Sonra başını iki yana salladı. "O kızı öldürünce gerçeklik asla değişmez."

"Hayır, onlar katil değil. Kendi elleriyle birilerini öldürmek gibi işler yapmazlar. Senin arkadaşını öldüren, muhtemelen onun içinde taşıdığı bir şey. Er ya da geç bu trajedi meydana gelecekti. Onun yaşamı risklerle doluydu. Onlar yalnızca işi çabuklaştırdılar. Alarm saatini değiştirir gibi."

Alarm saati?

"O, elektrikli fırın falan değil, etiyle kemiğiyle bir insandı. Risk taşısa da taşımasa da benim için önemli bir arkadaştı ve siz kolayca elimden aldınız. Anlamsızca ve zalimce."

"Bu öfkende haklısın" dedi adam. "Bu öfkeyi bana kusabilirsin."

Aomame başını iki yana salladı. "Senin canını alırsam Ayumi geri dönecek değil."

"Fakat bunu yapmak yoluyla *Little People*'a bir darbe vurabilirsin. Deyim yerindeyse intikam alabilirsin. Onlar henüz benim ölümümü istemiyorlar. Ben burada ölecek olursam, ortaya bir boşluk çıkar. En azından yerime geçecek kişi belli olana kadar sürecek bir boşluk oluşur. Bu, onlar için ağır bir darbe olur. Aynı zamanda sana da avantaj sağlar."

Aomame yanıtladı: "İntikam kadar pahalı, hiç kâr getirmeyen başka bir şey olamaz demişti biri."

"Winston Churchill. Fakat belleğim beni yanıltmıyorsa o Büyük Britanya İmparatorluğu'nun bütçe yetersizliğine bahane bulmak için o lafı etmişti. Ahlaki bir anlamı yoktu."

"Ahlakın bir anlamı yok. Ben elimi kirletmesem bile, sen ne olduğu belirsiz bir şey tarafından

yenip bitirilecek, acılı, sıkıntılı bir şekilde öleceksin. Benim sana acımam için hiçbir neden yok. Dünya dengesini yitirip un ufak olsa bile bunun sebebi ben değilim."

Adam tekrar derince bir nefes aldı. "Tamam. Ne demek istediğini anladım. Öyleyse şöyle yapalım mı? Bir tür takas. Eğer burada benim canımı alacak olursan, karşılığında Tengo Kavana'nın canının bağışlanmasını sağlayayım. Henüz buna yetecek kadar gücüm var."

"Tengo" dedi Aomame. Bir anda vücudundaki güç çekiliverdi. "Bunu da mı biliyorsun?"

"Senin hakkında her şeyi biliyorum. Söylemedim mi? Neredeyse her şeyi."

"Fakat bu kadarını senin anlamış olman imkânsız. Tengo'nun adı benim yüreğimden bir adım bile dışarı çıkamaz çünkü."

"Aomame Hanım" dedi adam. Sonra hafif bir şekilde iç geçirdi. "Yüreğinden bir adım bile dışarı çıkmaması gibi bir durum, bu dünyada söz konusu olamaz. Dahası Tengo Kavana, şu an tesadüfen mi demeliyim, bizim için hiç de azımsanmayacak anlamı olan biri haline geldi."

Aomame söyleyecek söz bulamıyordu.

Adam sözlerini sürdürdü. "Fakat doğrusunu söyleyecek olursam bu, yalnızca bir tesadüf değil. İkinizin kaderi yalnızca tesadüfler yüzünden çakışmadı. Sizler, öyle olması gerektiği için bu dünyaya adım attınız. O adımı attığınıza göre isteseniz de istemeseniz de burada üzerinize düşen rolü yerine getirmek zorundasınız."

"Bu dünyaya adım mı attık?"

"Evet. Bu 1Q84 yılına."

"1Q84 yılı mı?" dedi Aomame. Yüzü artık iyice yamulmuştu. *Bu benim uydurduğum bir sözcük değil miydi?*

"Aynen öyle. Senin ürettiğin bir sözcük" dedi adam, Aomame'nin içinden geçenleri okumuş gibi. "Ben, yalnızca kullandım."

1Q84 yılı, diye Aomame sadece dudaklarını kıpırdatarak, ağzından hiç ses çıkmadan o sözcüğü söyledi.

"Yürekten bir adım bile dışarı çıkmamak gibi bir şey bu dünyada mümkün olamaz" diye tekrarladı Lider, sakin bir ses tonuyla.

12
Tengo

Parmakla sayılamayacak kadar çok

Yağmur yağmaya başlamadan önce Tengo apartman dairesine dönmeyi başardı. İstasyondan evine kadar hızlı adımlarla yürüdü. Akşamüzeri gökyüzünde henüz tek bir bulut bile yoktu. Ne yağmur yağacak ne de gök gürültüsü kopacak gibi duruyordu. Çevresine dönüp baktığında da şemsiyeyle yürüyen bir kişi bile göremedi. İnsana kendini iyi hissettiren, beyzbol stadyumuna gidip açık havada bira içmeyi düşündürecek ölçüde güzel yaz sonu akşamlarından biriydi. Fakat Tengo bir süreden beri Fukaeri'nin dile getirdiği şeyleri, her ne olursa olsun, sorgulamadan kabul etmesi gerektiğini hissediyordu. İnanmamaktansa inanmanın daha iyi olacağını düşünüyordu. Teori bir yana, gerçek deneyimleri bunu söylüyordu çünkü.

Posta kutusuna göz atınca, üzerinde gönderen isminin yazılı olmadığı resmi bir zarf gördü. Tengo oracıkta zarfı açıp içini kontrol etti. Vadesiz hesabına 1.627.534 yen yatırıldığını bildiriyorlardı. Parayı yatıran *Ofis ERI* idi. Mutlaka Komatsu'nun kurduğu naylon şirket olmalıydı. Parayı yatıran Öğretmen Ebisuno da olabilirdi. Komatsu önceden, "*Pupa Hava* telif hakkının bir kısmını teşekkür niyetine ödeyeceğiz" demişti Tengo'ya. Muhtemelen, o "bir kısım"dı bu. Dahası ödeme açıklaması olarak, işbirliği ücreti, araştırma ücreti gibi bir şey uydurmuşlardı mutlaka. Tengo bir kez daha rakamı kontrol ettikten sonra havale bildirimini zarfa koyup cebine tıkıştırdı.

1.6 milyon yen Tengo için oldukça büyük bir paraydı (gerçekte doğduğundan beri o miktarda toplu parayı bir arada hiç görmemişti) ama ne bir sevinç hissediyordu ne de şaşırmıştı. Şimdilik para Tengo için o kadar önemli bir sorun değildi. Halihazırda düzenli bir geliri vardı. Bu, onun sıkıntıya düşmeden yaşaması için yeterliydi. En azından şu anda gelecekle ilgili endişeleri yoktu. *Öyle olmasına rağmen nedense herkes bana, toplu para vermek istiyor. Tuhaf bir dünyadayım.*

Fakat *Pupa Hava*'nın yazılmasıyla ilgili olarak, doğruyu söylemek gerekirse, katlandığı ve katlanmaya devam ettiği eziyet düşünüldüğünde 1.6 milyon yenlik miktarın yeterli olmadığı gibi bir his de taşıyordu. Yine de biri, *ne kadarı yeterli olurdu,* diye soracak olsa, Tengo yanıtlamakta güçlük çekerdi. Her şeyden önce bu eziyete uygun düşecek bir bedelin olup olmadığını tam olarak bilemiyordu. İnsan bu dünyada bir fiyat biçilemeyecek, biçilse bile o fiyatın ödenmesinin mümkün olmadığı eziyetler yaşayabilirdi. *Pupa Hava* hâlâ satmaya devam ettiğine göre ileride yine havale gelebilirdi belki, ama onun banka hesabına yatırılan para ne kadar büyürse o ölçüde yeni sorunlar doğardı. Ne kadar yüksek ücret alırsa Tengo'nun *Pupa Hava*'ya katkı sağladığı kanıtlanabilir bir gerçek olarak kesinleşmiş olurdu.

Tengo, o 1.6 milyon yeni sabah ilk iş olarak Komatsu'ya geri göndermeyi düşündü. Öyle yaparsa sorumluluktan bir şekilde kaçmayı başarabilirdi. Muhtemelen kendini çok iyi hissederdi. Neticede ücret almayı reddettiği gerçeği, kâğıda dökülmüş olurdu. Fakat bunu yapsa da ahlaki sorumluluğu kalkmış olmayacaktı. Nihayetinde yaptığı şeyi meşru hale getiremezdi. En fazla hafifletici neden olabilirdi. Hatta aksine, öyle yapması durumunda daha da güvenilmez biri gibi görünebilirdi. *İçten pazarlıklı olduğu için, başına geleceği anlayarak parayı geri vermiştir*, diyen çıkabilirdi. Tüm bunları düşünürken başı ağrımaya başladı. Bu yüzden o 1.6 milyon yen hakkında daha fazla düşünüp dert etmemeye karar verdi. Sonradan rahat bir kafayla düşünmesi daha iyi olacaktı. Para canlı bir şey değildi. Öylece bırakması durumunda bir yerlere kaçması da söz konusu olmazdı. Herhalde.

Karşısındaki en önemli sorun, kendi yaşantısını nasıl yeniden düzene koyacağıydı. Tengo

apartmanın merdivenlerinden üçüncü kata çıkana kadar bunu düşündü. Çiba Yarımadası'nın en güney ucuna gidip babasıyla görüşerek, adamın gerçek babası olmayabileceğinden neredeyse emin olmuştu. Yaşamında yeni bir başlangıç noktasında durabilecek hale gelmişti. Çok iyi bir fırsat olabilirdi bu. Bu noktada hayatındaki bir sürü bela ile bağını kesip yaşamını yeniden düzenlemesi fena olmazdı. Yeni bir iş, yeni bir yer, yeni insani ilişkiler. Özgüven diyebileceği bir şeye henüz sahip olmasa da, şimdiye kadar olduğundan daha mantıklı bir yaşam sürebileceğine dair bir his vardı içinde.

Fakat ondan önce halletmesi gereken şeyler vardı. Fukaeri'yi, Komatsu'yu, Öğretmen Ebisuno'yu umursamayıp öylece ortadan kaybolması söz konusu olamazdı. Elbette onlara bir borcu yoktu. Ahlaki açıdan bir sorumluluğu da yoktu. Uşikava'nın söylediği gibi, bu seferki meseleyle ilgili olarak Tengo sürekli rahatsız olan taraftı. Fakat her ne kadar işin içine, arkasında nasıl bir plan olduğunu bilmeden, kısmen zorla sürüklenmiş olsa bile, bu işe bulaşmıştı artık. *Gerisini bilmem, siz uygun bir şekilde halledin*, diyemezdi. Bundan sonra ne yaparsa yapsın, kendince düzgün bir şekilde bitirmeli, hesapları temiz bir biçimde kapatmalıydı. Bunu yapmazsa Tengo'nun sıfırdan başlatacağı yeni yaşamı daha başlarken kirlenmiş olacaktı.

Kirlenmek sözcüğü Tengo'ya Uşikava'yı anımsattı. *Uşikava ha*, diye aklından geçirdi Tengo iç geçirerek. Uşikava, Tengo'nun annesi hakkında bilgi sahibiydi. *Bunu söyleyebilirim,* demişti.

Eğer siz de öğrenmek isterseniz, annenizle ilgili bilgileri olduğu gibi size verebilirim. Fakat pek hoş olmayan bilgiler de var bu konuyla ilgili.

Tengo buna yanıt bile vermemişti. Uşikava'dan kendi annesi hakkında bilgi almak, nedense içinden gelmemişti. Uşikava'nın ağzından çıktığı anda, ne tür bir bilgi olursa olsun, kirleneceği kesindi. Hayır, kimin ağzından çıkarsa çıksın, Tengo böyle şeyler duymak istemiyordu. Eğer kendisine annesi hakkında bir bilgi verilecekse, yarım yamalak bir şeyler değil, bütünlüğü olan "net bir açıklama" verilmesi gerekirdi. Bir anda her şeyi tüm berraklığıyla görebileceği, net, deyim yerindeyse uzay gibi engin bir açıklama olmak zorundaydı bu.

Böylesine mühim bir bilginin ileride kendisine verilip verilmeyeceğini Tengo elbette bilmiyordu. Bu, ebediyen gerçekleşmeyebilirdi de. Fakat uzun yıllar boyunca onu sıkıntıya sokan, anlamsızca sarsan, sürekli bunaltan "gün ortasında gördüğü rüyalar"ın imgelerine karşı direnmesini, hatta onları alt etmesini sağlayacak güçte bir şeyin gelmesi gerekiyordu. Öyle bir şeyi elde etmek yoluyla Tengo tertemiz olacaktı. Bölük pörçük bilgiler hiçbir işe yaramazdı.

Tüm bunlar, üç kat merdiven çıktığı süre boyunca Tengo'nun aklından geçenlerdi.

Tengo kendi dairesinin önünde durdu, cebinden anahtarı çıkardı, anahtar deliğine sokup çevirdi. Kapıyı açmadan önce üç kez tıklattı, kısa bir süre bekleyip iki kez daha tıklattı. Sonra usulca kapıyı açtı.

Fukaeri, masaya oturmuş, uzun bir bardağa koyduğu domates suyunu içiyordu. Üzerinde, geldiğinde giydiği giysiler vardı. Çizgili erkek gömleği ile dar kesim kot pantolon. Fakat sabahki haline nazaran biraz değişik görünüyordu. Tengo'nun farkına varması biraz zaman aldı, ama saçlarını yukarıya toplamış olmasından kaynaklanıyordu bu. O sayede kulakları ve boynu iyice ortaya çıkmıştı. Sanki az önce üretilmiş, yumuşak fırçayla tozları alınmış gibi duran küçük pembe kulakları vardı. Bu kulaklar, sanki, gerçekte sesleri duymak için değil de estetik kaygıyla yapılmıştı. En azından Tengo'nun gözüne öyle görünüyordu. Dahası bu kulakların altında devam eden ince boynu, bolca güneş görerek yetişmiş

bir bitki gibi canlı ışıltılar saçıyordu. Çiy damlaları ve uğurböceğinin yakışacağı türden, her haliyle masumiyet yüklü bir boyundu. Saçlarını toplamış halini ilk kez görüyordu ama bu, inanılmaz davetkâr ve hoş bir görüntüydü.

Tengo, elini arkasına uzatarak kapıyı kapatsa da bir süre öylece kapı ağzında kalakaldı. Fukaeri'nin ortaya çıkan kulakları ve boynu, başka kadınları tamamen çırılçıplak gördüğü zamanlardaki ölçüde, yüreğini sarsmış, derinden etkilemişti. Nil havzasında gizemli bir kaynağı bulan maceraperestler gibiydi. Tengo bir süre ne diyeceğini bilememiş, gözlerini kısarak Fukaeri'yi izlemişti. Eli hâlâ kapının kolundaydı.

"Az önce duşa girdim" dedi Fukaeri, orada öylece dikilen Tengo'ya dönüp, sanki önemli bir şeyi anımsayıvermiş gibi ciddi bir ses tonuyla. "Şampuanını ve saç kremini kullandım."

Tengo başını sorun yok anlamında salladı. Sonra bir nefes alıp, nihayet elini kapının kolundan çekerek içeriden kilitledi. "Şampuan ve krem." Sonra adımını öne atarak kapıdan uzaklaştı.

"Benden sonra hiç telefon çaldı mı?" diye sordu Tengo.

"Bir kez bile çalmadı" dedi Fukaeri. Sonra hafifçe başını iki yana salladı.

Tengo pencerenin önüne giderek perdeyi hafifçe aralayıp dışarıya baktı. Üçüncü katın penceresinden görülen manzarada özel bir değişiklik yoktu. Tuhaf birileri görünmüyordu. Park etmiş tuhaf bir araba da göze çarpmıyordu. Her zamanki sakin konut mahallesinin durağan manzarasıydı işte. Yamuk yumuk dallarıyla cadde boyunca sıralanan ağaçlar kurşuni bir tozla kaplanmış, yol bariyeri birçok yerinden göçmüş, paslanmaya yüz tutmuş bisikletler yol kenarına öylece bırakılmıştı. *Alkollü sürüş, hayatınızı mahveden çıkmaz sokaktır* şeklindeki Emniyet'in sloganı bahçe duvarına asılmıştı. (Emniyet'te slogan hazırlayan uzman bir birim var mıydı acaba?) Aksi ihtiyarlar, aptal gibi duran köpeklerini gezintiye çıkartmışlardı. Aptal gibi duran kadınlar, çirkin bisikletler üzerindeydi. Sevimsiz elektrik direkleri havadaki çirkin elektrik kablolarıyla birbirine bağlanmıştı. Pencerenin dışarısındaki o manzara, dünyanın, "biçarelik" ve "sevinçten yoksunluk" arasında bir yerlerde durduğunu; bu dünyanın küçük dünyaların sınırsız birleşiminden oluştuğunu gösteriyordu.

Fakat öte yandan, dünyada Fukaeri'nin kulakları ve boynu gibi, kimsenin aksini söyleyemeyeceği güzel manzaralar da vardı. Hangisinin varlığına daha fazla inanması gerektiği, kolayca karar verilebilecek bir nokta değildi. Tengo, kafası karışmış iri bir köpek gibi, gırtlağının derinliklerinden bir hırıltı koyuverdi. Sonra perdeyi kapatarak kendi küçük dünyasına döndü.

"Öğretmen Ebisuno, senin buraya geldiğini biliyor mu?" diye sordu Tengo.

Fukaeri başını iki yana salladı. Öğretmen bilmiyordu.

"Söylemeye niyetin yok mu?"

Fukaeri başını iki yana salladı. "İrtibat kuramıyorum."

"İrtibat kurman tehlikeli olduğu için mi?"

"Telefonu kesik olabilir, mektup da eline ulaşmayabilir."

"Senin burada olduğunu benden başkası bilmiyor demek."

Fukaeri başını evet anlamında salladı.

"Yedek giysi ya da o tür şeyler getirdin mi yanında?"

“Yalnızca birkaç şey” dedi Fukaeri. Sonra yanında getirdiği kanvas çantasına göz attı. Gerçekten de o çantanın içine çok fazla şey sığacak gibi değildi.

“Fakat benim için fark etmez” dedi kız.

“Senin için fark etmezse, elbette benim için de fark etmez” dedi Tengo.

Sonra mutfağa gidip demliğe su koyarak altını yaktı. Çay yapraklarını demliğe koydu.

“Samimi olduğun kadın buraya geliyor” diye sordu Fukaeri.

“O artık gelmeyecek” diye kısa bir yanıt verdi Tengo.

Fukaeri sessizce Tengo’nun yüzünü, gözlerini ayırmadan izliyordu.

“Şimdilik” diye ekledi Tengo.

“Benim yüzümden” diye sordu Fukaeri.

Tengo başını iki yana salladı. “Kimin yüzünden olduğunu bilemiyorum. Fakat senin yüzünden olmadığını sanıyorum. Herhalde benim yüzümdendir. Belki de bu durumdan kendisi sorumludur.”

“Yine de, şimdilik o buraya artık gelmeyecek.”

“Aynen öyle. O artık buraya gelmeyecek herhalde. Bu yüzden senin burada kalmanın bir sakıncası yok.”

Fukaeri bir süre bunu kendi kendine düşündü. “O evliydi” diye sordu Fukaeri.

“Evet, evliydi, iki de çocuğu vardı.”

“Onlar senin çocuğun değil.”

“Elbette benim çocuğum değil. Benimle karşılaşmadan çok önce onun çocukları vardı.”

“Sen onu seviyordun.”

“Belki” dedi Tengo. *Sınırlı koşullar altında,* diye içinden ekledi.

“O da seni seviyordu.”

“Herhalde, bir derece.”

“Birleşiyordunuz.”

Tengo *birleşme* sözcüğünün cinsel ilişki anlamına geldiğini kavrayana kadar biraz zaman geçti. Bu, hangi açıdan düşünürse düşünsün, Fukaeri’nin söyleyeceği türden bir sözcük gibi değildi.

“Elbette. Her hafta buraya monopol oynamak için geliyor değildi.”

“Monopol” diye sordu Fukaeri.

“Boş ver” dedi Tengo.

“Fakat artık o buraya gelmeyecek.”

“En azından öyle söylediler. Artık buraya gelmeyecekmiş.”

“Onun kendisi söyledi” diye sordu Fukaeri.

“Hayır, kendisi söylemedi. Kocası söyledi. Onu yitirdiğimi, bir daha benim yanıma

gelmeyeceğini.”

“Yitirdin.”

“Bunun somut olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sordum, ama söylemedi. Birçok sorum vardı ama yanıt yoktu. Adaletsiz bir alışveriş gibi. Çay içer misin?”

Fukaeri başını evet anlamında salladı.

Tengo kaynayan suyu demliğe boşalttı, kapağını kapatıp uygun sürenin geçmesini bekledi.

“Yapacak bir şey yok” dedi Fukaeri.

“Yanıtsız kalmam konusunda mı, yoksa onu yitirmiş olmam konusunda mı?”

Fukaeri bunu yanıtlamadı. Tengo yanıt beklemekten ümidini keserek iki kupaya çay koydu.

“Şeker?”

“Bir kaşık” dedi Fukaeri.

“Limon ve süt?”

Fukaeri başını iki yana salladı.

Tengo bir kaşık şeker atıp, usulca karıştırarak kupayı kızın önüne koydu. Kendi çayına bir şey eklemeden kupasını alıp masada kızın karşısına oturdu.

“Birleşmeyi seviyordun” diye sordu Fukaeri.

“Kadın arkadaşımla ilişkiye girmekten hoşlanıp hoşlanmadığımı mı soruyorsun?” Tengo kızın sorusunu normal bir soru cümlesi haline getirmeye çalıştı.

Fukaeri başını evet anlamında salladı.

“Sanırım hoşlanıyordum” dedi Tengo. “Yakınlık duyduğun farklı cinsten birisiyle ilişki kuruyorsun. Çoğu insan bundan hoşlanır.”

Bir de, dedi Tengo içinden, *o bu konuda çok iyiydi. Her köyde sulama konusunda usta biri olduğu gibi o da cinsel ilişki konusunda iyiydi. Değişik şeyler denemeyi severdi.*

“O gelmeyince kendini yalnız hissediyorsun” diye sordu Fukaeri.

“Sanırım” dedi Tengo, sonra çayını yudumladı.

“Birleşme yapamadığın için.”

“Elbette, o da var.”

Fukaeri yine bir süre Tengo’nun yüzünü, tam karşıdan, bakışlarını ayırmadan izledi. Fukaeri cinsel ilişki hakkında bir şeyler düşünüyormuş gibi görünüyordu. Fakat söylemeye gerek yok ki onun aslında neler düşündüğünü kimse anlayamazdı.

“Karnın acıktı mı?” diye sordu Tengo.

Fukaeri başını evet anlamında salladı. “Sabahtan beri neredeyse hiçbir şey yemedim.”

“Yemek yapalım” dedi Tengo. Kendisi de sabahtan beri neredeyse hiçbir şey yememişti. Karnının acıktığını hissediyordu. Dahası aklına yemek yapmaktan başka bir şey gelmemesi de bunda etkili

olmuştu.

Tengo pirinç yıkayıp elektrikli pilav tenceresini çalıştırarak, pilav oluncaya kadar yosun ve soğanlı *miso* çorbası yaptı, kurutulmuş istavrit kızarttı, soya fasulyesi ezmesini dolaptan çıkarttı, turpu rendeleyerek zencefille tatlandırdı. Dolapta kalan sebze yemeğini tencerede ısıttı. Şalgam sapı turşusu ile kuru erik turşusu ekledi. İriyarı Tengo'nun ortalıkta dolaşmasıyla, zaten dar ve küçük olan mutfak iyice daralmış gibi gözüküyordu. Fakat Tengo'nun kendisi pek rahatsız değildi. Elinde olanla yetinmeye uzun zamandır alışmıştı.

"Böyle basit şeyler yapabildim ancak" dedi Tengo.

Fukaeri mutfakta Tengo'nun becerikli hareketlerini dikkatle gözlemleyip, sonuçta masanın üzerine sıralanan yiyeceklere ilgiyle göz gezdirerek, "Sen yemek yapmaya alışkınsın" dedi.

"Uzun süredir yalnız yaşadığım için tek başıma çabucak yemek hazırlayıp, tek başıma çabucak yerim. Bu, benim alışkanlığımdır."

"Her zaman tek başına yiyorsun."

"Nasıl söylesem, bu şekilde birileriyle karşılıklı oturup birlikte yemek yediğim pek olmaz. O kadınla haftada bir kez birlikle öğle yemeği yerdik burada. Fakat akşam yemeğini biriyle birlikte yemek, şöyle bir düşünüyorum da, uzun zamandır yapmadığım bir şey."

"Heyecanlısın" diye sordu Fukaeri.

Tengo başını iki yana salladı. "Hayır, pek heyecanlı değilim. Yalnızca bir akşam yemeği. Biraz tuhaf geliyor sadece."

"Ben hep çok insanla birlikte yemek yedim. Küçüklüğümden beri hep birlikte yaşadığımız için. Öğretmen'in evine gittikten sonra da farklı insanlarla birlikte yemek yedim. Öğretmen'in evine hep misafir gelir çünkü."

Bu kadar çok cümleyi Fukaeri ilk kez tek seferde söylüyordu.

"Fakat gizlendiğin evde sürekli tek başına yemek yedin, öyle değil mi?" diye sordu Tengo.

Fukaeri başını evet anlamında salladı.

"Gizlendiğin o ev neredeydi?" diye sordu Tengo.

"Uzakta. Öğretmen o evi benim için buldu."

"Tek başınayken neler yiyordun?"

"Hazır yemekler. Paketlenmiş olanlardan" dedi Fukaeri. "Böyle bir yemeği uzun süredir yemedim."

Fukaeri yemek çubuklarının ucuyla epeyce bir uğraşarak istavritin etini kılçığından ayırdı. Sonra ağzına götürüp yavaşça çiğnedi. Çok lezzetli bir şey yiyormuş gibiydi. Sonra *miso* çorbasından bir kaşık alıp tadına baktı. Bir karara varmış olacak ki yemek çubuklarını masanın üzerine koyup düşünmeye başladı.

Saat 9'a yaklaştığında uzaklarda hafiften gök gürültüsü duyulur gibi oldu. Tengo perdeyi hafifçe aralayıp dışarıya baktığında, iyice kararan gökyüzünde, uğursuz şekilleri olan bulutların geçip

gittiğini gördü.

“Senin söylediğin çıktı. Hava tuhaflaştı” dedi Tengo, perdeyi kapattıktan sonra.

“*Little People* gürültü yapıyor” dedi Fukaeri, ciddi bir yüz ifadesiyle.

“*Little People* gürültü yapmaya başlayınca havada değişiklik mi oluyor?”

“Duruma göre değişir. Ne şekilde ele aldığına göre değişir çünkü.”

“Ele alma şekli sorunu mu?”

Fukaeri başını iki yana salladı. “Ben pek anlayamıyorum.”

Tengo da pek anlayamamıştı. Onun için hava birileri tarafından yönlendirilemeyecek, nesnel bir unsurdu. Fakat bu sorunu daha fazla kurcalasa bile muhtemelen hiçbir yere varamayacaktı. Bu yüzden de başka bir soru sordu:

“*Little People* bir şeylere mi kızmış?”

“Bir şeyler olmak üzere” dedi kız.

“Ne gibi?”

Fukaeri başını iki yana salladı. “Yakında anlaşılır.”

İkisi birlikte eviyede bulaşıkları yıkayıp kuruladıktan sonra tabakları rafa yerleştirip, masada karşılıklı oturarak çay içtiler. Tengo bira içmek isterdi ama o gün alkolden uzak durmasının iyi olacağını düşünmüştü. Nedense havada tehlikeli bir şeyler seziyordu. Bir şeyler olacaksa, mümkün olduğu kadar ayık karşılaması daha iyi olacaktı.

“Erkenden yatmak daha iyi olabilir” dedi Fukaeri. Sonra Munch’un resmindeki, köprünün üzerinde çığlık atan adam gibi ellerini yanaklarına bastırdı. Fakat haykırıyor değildi, yalnızca uykusu vardı

“Olur. Sen yatağı kullanabilirsin. Ben de geçen seferki gibi şu koltukta uyurum” dedi Tengo. “Sen bana bakma. Her yerde uyuyabilirim çünkü.”

Bu gerçekti. Tengo nerede olursa olsun hemen uyuyabilirdi. Bir yetenek gibiydi.

Fukaeri başını yalnızca bir kez sallamıştı. Bir fikir belirtmemiş, Tengo’nun yüzüne bir süre bakmıştı. Sonra yepyeni görünen kulaklarına usulca elini uzattı. Sanki kulaklarının hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol etmek ister gibiydi.

“Pijama ödünç verirsin. Benimkini getirmedim.”

Tengo yatak odasındaki elbise dolabının çekmecesinden yedek pijamasını çıkartarak Fukaeri’ye verdi. Geçen gün Fukaeri yanında kaldığında verdiği pijamaydı. Mavi, desensiz, pamuklu pijama. O sefer yıkadıktan sonra katlayıp koyduğu halde duruyordu. Tengo emin olmak için burnuna götürerek kokladı, ama hiçbir koku gelmiyordu. Fukaeri pijamayı alıp banyoya gitti, üstünü değişip yemek masasına geri döndü. Saçlarını açmıştı. Pijamanın kol ağızlarını ve paçalarını, önceki sefer olduğu gibi kıvırmıştı.

“Henüz 9 bile olmadı” dedi Tengo, duvar saatine bakarak. “Her zaman böyle erken mi yatarsın?”

Fukaeri başını iki yana salladı. “Bugün özel.”

“*Little People* dışarıda gürültü yaptığı için mi?”

“Bilemiyorum. Şu an sadece uykum var.”

“Gerçekten de gözlerin uykulu gibi” dedi Tengo.

“Yatağa girince bana kitap okur musun? Ya da bir şeyler anlatır mısın?” diye sordu Fukaeri.

“Olur” dedi Tengo. “Başka yapacak bir şeyim de yok zaten.”

Nemli, sıcak bir geceydi ama Fukaeri yatağa girince dış dünya ile kendi dünyasını iyice ayırır gibi yorganı boğazına kadar çekti. Yatağa girince Fukaeri nedense küçük bir çocuk gibi görünüyordu. On iki yaşından büyük değilmiş gibiydi. Pencerenin dışından duyulan gök gürültüsü, öncesine oranla daha da şiddetlenmişti. Sanki hemen yakınlarda şimşek çakacak gibi. Her gök gürlemesinde pencerenin camları gürültüyle sarsılıyordu. Fakat tuhaf bir şekilde, şimşek çakmıyordu. Karanlık gökyüzünde gök gürültüsü yankılanıp duruyordu sadece. Yağmur yağacak gibi de değildi. Gerçekten tuhaf bir şeyler vardı.

“Onlar bizi gözetliyor” dedi Fukaeri.

“*Little People* mı?” dedi Tengo.

Fukaeri bu soruyu yanıtlamadı.

“Bizim burada olduğumuzu biliyorlar yani” dedi Tengo.

“Elbette biliyorlar” dedi Fukaeri.

“Bize ne yapmak niyetindeler acaba?”

“Bize hiçbir şey yapamazlar.”

“İyi öyleyse” dedi Tengo.

“Şimdilik.”

“Şimdilik bize ilişemezler” dedi Tengo tekrarlayarak. “Fakat ne zamana kadar bilmiyorsun.”

“Hiç kimse bilemez” dedi Fukaeri kendinden emin bir şekilde.

“Fakat bize bir şey yapamasalar bile, bizim çevremizdeki insanlara bir şeyler yapabilirler” dedi Tengo.

“Böyle şeyler olabilir.”

“O insanların başına kötü şeyler gelebilir.”

Fukaeri bir süre denizkızlarının şarkılarını duymaya çalışan denizciler gibi ciddi bir ifadeyle gözlerini kıstı. Sonra, “Duruma göre” dedi.

“*Little People* benim kadın arkadaşıma karşı o tür bir güç kullanmış olabilir. Beni uyarmak için.”

Fukaeri yorganın altından elini çıkarıp yepyeni gibi duran kulaklarını birkaç kez kaşıdı. Sonra elini tekrar yorganın altına soktu. “*Little People*’ın yapabileceği şeyler sınırlı.”

Tengo dudağını dişlerinin arasına kıstırmıştı. Sonra, “Somut olarak neler yapabilirler mesela?” dedi.

Fukaeri bununla ilgili bir fikir söyleyecekmiş gibi olduysa da vazgeçti. O fikir de, dile getirilmemiş halde öncekilerle aynı yere sessizce gömülüp gitmişti. Neresi olduğu bilinmezdi, ama

derin karanlık bir yerdi herhalde.

"*Little People*'ın bilgi ve güç sahibi olduğunu söylemiştin sen."

Fukaeri başını evet anlamında salladı.

"Fakat bunların sınırı da var."

Fukaeri yine başını salladı.

"Çünkü onlar ormanın derinliklerinde yaşayan insanlar. Ormandan ayrılınca o yeteneklerini düzgün bir şekilde kullanamıyorlar. Dahası bu dünyada, onların bilgi ve güçlerine karşı koyabilecek bazı değerler var. Öyle mi?"

Fukaeri bu soruyu yanıtlamadı. Belli ki soru uzun gelmişti.

"Sen *Little People*'la karşılaştın mı?" diye sordu Tengo.

Fukaeri dalgın dalgın Tengo'nun yüzüne baktı, sorunun amacını tam olarak anlayamamış gibiydi.

"Sen onları gerçekten gözlerinle gördün mü?" diye tekrar sordu Tengo.

"Gördüm" dedi Fukaeri.

"Kaç taneydiler?"

"Bilmiyorum. Parmakla sayılamayacak kadar çokturlar çünkü."

"Fakat tek kişi değiller. Çoğalıp azalabilirler, fakat asla tek kişi olmazlar. Senin *Pupa Hava*'da anlattığın gibi."

Fukaeri başıyla onayladı.

Tengo cesaretini toplayarak, önceden beri sormayı düşündüğü soruyu dile getirdi: "Baksana *Pupa Hava*'nın ne kadarı gerçek?"

"Gerçek derken, ne anlamda" diye sordu Fukaeri, soru tonlaması kullanmadan.

Elbette Tengo'nun bir yanıtı yoktu.

Gök gürültüleri anormal sesler çıkararak patlamaya devam ediyordu. Pencere camı hafif hafif titriyordu. Fakat henüz şimşekler çakmıyordu. Yağmur sesi de duyulmuyordu. Tengo eskiden izlediği bir denizaltı filmini anımsadı. Deniz mayınları ardı ardına patlıyor, gemi şiddetle sarsılıyordu. Fakat insanlar zifiri karanlıkta çelik bir kutunun içine hapsolmuş, hiçbir şey göremiyorlardı. Orada yalnızca kesintisiz ses ve titreşim vardı.

"Bana kitap okur ya da bir şeyler anlatır mısın" dedi Fukaeri.

"Olur" dedi Tengo. "Fakat sesli okumaya uygun bir kitap aklıma gelmiyor. Kitabın kendisi elimde yok, ama *Kediler Şehri* öyküsünü istersen anlatabilirim."

"*Kediler Şehri*."

"Kedilerin yönettiği şehrin öyküsü."

"Dinlemek istiyorum."

"Uyumadan önce anlatmak için biraz korkutucu bir öykü olabilir."

“Fark etmez, ne anlatırsan anlat, ben uyuyabilirim.”

Tengo sandalyeyi yatağın yanına çekip oturdu, dizlerinin üzerindeki parmaklarını birbirine geçirip, fonda gök gürültüsüyle *Kediler Şehri* öyküsünü anlatmaya başladı. O kısa öyküyü ekspres trende iki kez okumuştu. Babasının hasta odasında da bir kez sesli okumuştu. Öykünün ana hatları kafasına iyice yerleşmişti. O kadar karmaşık, ayrıntılı bir öykü de değildi. Soyut ifadeler kullanılmamıştı. Bu yüzden öyküyü uygun bir şekilde değiştirmek, Tengo’ya yanlış gelmiyordu. Can sıkıcı kısımlarını atlayıp gelişigüzel bölümler ekleyerek öyküyü Fukaeri’ye anlattı.

Aslında o kadar uzun bir öykü değildi, ama öykünün bitmesi düşündüğünden daha fazla zaman aldı. Çünkü Fukaeri soru sormak istediğinde hemen soruyordu. Her seferinde, Tengo öyküyü yarıda keserek soruları tek tek, nazikçe yanıtlıyordu. Şehrin ayrıntıları, kedilerin hareketleri, başkahramanın karakteriyle ilgili açıklamalar yaptı. Öyküde geçmeyen şeyler sorduğunda –çoğu öyleydi gerçi– uygun bir şekilde kendisi ekledi. *Pupa Hava*’yı yeniden yazarken yaptığı gibi. Fukaeri *Kediler Şehri* öyküsüne kendini iyice kaptırmış gibiydi. Artık gözleri uykulu görünmüyordu. Arada sırada gözlerini kapatıp, kediler şehrinin manzarasını kafasında canlandırıyordu. Sonra gözlerini açıp, Tengo’dan öykünün devamını istiyordu. Tengo öyküyü anlatmayı bitirince, Fukaeri gözlerini kocaman açıp bir süre dümdüz Tengo’ya baktı. Bir kedinin gözlerini kocaman açıp karanlıkta bir şeye bakması gibi.

“Sen kediler şehrine gittin” dedi Fukaeri, Tengo’yu suçlarmış gibi.

“Ben mi?”

“Sen *kendi* kediler şehrine gittin. Sonra trene binip geri geldin.”

“Öyle mi hissediyorsun?”

Fukaeri yazlık yorganı çenesine kadar çekmişti, net bir hareketle başını evet anlamında salladı.

“Gerçekten de senin söylediğin gibi” dedi Tengo. “Ben kediler şehrine gidip, trene binerek geri döndüm.”

“Arındın sonra” diye sordu kız.

“Arınmak?” dedi Tengo. “Hayır, sanırım henüz arınmadım.”

“Arınman gerekir.”

“Mesela ne şekilde?”

Fukaeri bu soruyu yanıtlamadı.

“Kediler şehrine gidip öylece bırakıp gelmek iyi şeyler doğurmaz.”

Gökyüzünü ortadan ikiye ayırıyormuş gibi bir gök gürültüsü patlayıverdi. Gök gürlemeleri gitgide şiddetleniyordu. Fukaeri yatağın içinde iyice büzüldü.

“Buraya gelip sarıl bana” dedi Fukaeri. “İkimiz birlikte kediler şehrinde olmalıyız.”

“Neden?”

“*Little People* girişi bulabilir.”

“Arınmadığım için mi?”

“Biz ikimiz tek olduğumuz için” dedi kız.

Senin aşkın olmasa

“1Q84 yılı” dedi Aomame. “Benim şu anda yaşadığım, 1Q84 adıyla adlandırılan yıl ve bu aslında 1984 değil, öyle mi?”

“Asıl dünya hangisi, bu son derece zor bir soru” dedi Lider denilen adam, yüzükoyun yattığı yerden. “Bu nihayetinde fizikötesi bir sorun. Fakat burası asıl dünya. Buna kuşku yok. Bu dünyada tadacağın acı, gerçek acıdır. Bu dünyada gelen ölüm, gerçek ölümdür. Akan, gerçek kandır. Burası sahte, farazi ya da metafizik bir dünya değil. Bunu kabul ediyorum. Fakat senin bildiğin 1984 yılında da değiliz.”

“Paralel dünya gibi bir şey mi?”

Adam omuzları hafifçe sarsılarak güldü. “Galiba fazla bilimkurgu okuyorsun. Hayır, yanlış. Burası paralel dünya falan değil. Öbür tarafta 1984 yılı var. Burada ise ayrılmış bir dal gibi uzanan 1Q84 yılı var. Bunlar da paralel halde ilerliyorlar gibi bir durum değil. 1984 yılı artık hiçbir yerde yok. Senin için de, benim için de, artık zaman denince 1Q84 yılından başka bir şey yok.”

“Biz o zaman akışının içine daldık.”

“Aynen öyle. Biz bu zaman akışına dalıverdik. Belki de bu zaman bizim içimize dalıverdi. Sonra benim anladığım kadarıyla kapı ancak tek yöne açılıyor, dönüş yolu yok.”

“Başkent Otobanı’nın acil durum merdivenlerini indiğim zaman meydana geldi bu durum” dedi Aomame.

“Başkent Otobanı?”

“Sangencaya civarında” dedi Aomame.

“Yerin neresi olduğu önemli değil” dedi adam. “Senin için bu Sangencaya idi. Fakat somut bir yer meselesi değil bu. Burada esas sorun, zaman. Deyim yerindeyse hattın makası orada değiştirilip zaman 1Q84 yılına dönüştü.”

Çok sayıda *Little People*’ın güç birliği ederek, hattın makas değiştirme düzeneğini oynattığı sahneyi Aomame hayalinde canlandırdı. Geceyarısı mavimtırak ay ışıkları altında.

“Dahası bu 1Q84 yılında gökte iki tane ay var, değil mi?” diye sordu.

“Aynen öyle. Ay iki tane. Bu, hattın değiştirildiğinin işareti. Bu yolla iki dünyayı ayırabilmek mümkün. Fakat buradaki herkes iki ayı da görebiliyor denemez. Hayır, çoğu insan bunun farkında değil. Başka bir deyişle şu an 1Q84 yılında olduğumuzu bilen insan sayısı sınırlı.”

“Bu dünyada olan insanların çoğu zaman akışının değiştiğinin farkında değiller.”

“Öyle. Çoğu insan için hiçbir değişiklik olmayan her zamanki dünya. Asıl dünya burası derken bu anlamda söylüyordum.”

“Hattın makası değiştirildi” dedi Aomame. “Eğer o makas değiştirilmeseydi ben ve sen bu şekilde karşılaşmayacaktık, öyle mi?”

“Bunu kimse bilemez. Olasılık sorunu. Fakat herhalde öyle olurdu.”

“Senin söylediğin mutlak bir gerçek mi, yoksa varsayım mı?”

“İyi soru. Fakat bu ikisini ayırmak son derece güç. Hani eski bir şarkının sözlerinde de var ya, *Without your love, it’s a honkey-tonk-parade* .” Adam şarkının melodisini hafifçe mırıldandı. “Senin aşkın olmasa bu ucuz bir tiyatrodan öteye geçmez. Bu şarkıyı biliyor musun?”

“*It’s only a papermoon.*”

“Öyle. 1984 yılı da, 1Q84 yılı da prensip açısından aynı oluşuma sahipler. Sen dünyaya inanmazsan ve orada aşk olmazsa, hiçbir şey sahtelikten öteye geçmez. Hangi dünyadan olursan ol, ne gibi bir dünya olursa olsun, varsayım ve gerçekleri ayıran çizgi çoğu durumda gözle görülmez. O çizgiyi kalp gözüyle görmekten başka yol yoktur.”

“Hattın makasını değiştiren kim peki?”

“Hattın makasını değiştiren kim? Bu zor bir soru. Sebep-sonuç ilişkisi burada pek etkili olmaz.”

“Nihayetinde ben, bir irade yoluyla bu 1Q84 dünyasına taşındım” dedi Aomame. “Benim kendi iradem dışında bir irade tarafından.”

“Evet öyle. Senin bindiğin tren, makas değiştirilerek bu dünyaya taşındı.”

“Bu, *Little People* ile ilgili bir durum mu?”

“Bu dünyada *Little People* denen varlıklar var. En azından bu dünyada *Little People* diye adlandırılıyorlar. Fakat her zaman şekil veya ad sahibi değillerdir.”

Aomame dudaklarını ısırıp bunu düşündü. Sonra sessizliğini bozdu:

“Senin söylediklerin bana tezat içeriyormuş gibi geliyor. *Little People* denen varlıklar, hattı değiştirerek beni 1Q84 yılına taşıdılar diyelim. Fakat benim burada sana yapmayı düşündüğüm şeyi *Little People* arzu etmiyorsa, neden o zaman beni buraya taşımak zorundaydılar? Beni devreden çıkartmaları onların yararına olurdu halbuki.”

“Bunu açıklamak kolay değil” dedi adam, ifadesiz bir sesle. “Fakat sen çok zekisin. Benim söylemeye çalıştığım şeyleri, muğlak biçimde de olsa anlayabiliyorsun galiba. Önceden de söylediğim gibi bizim yaşadığımız dünya için en önemli şey, iyilik ve kötülük oranının dengede tutulması. *Little People* denen varlıklar ya da oradaki bir şeylerin iradesi, gerçekten muazzam bir güce sahip. Fakat onlar güçlerini kullandıkları ölçüde o güce direnme gücü de kendiliğinden artıyor. Böylelikle dünya hassas dengesini koruyor. Hangi dünyada olursa olsun bu prensip değişmez. Bizim şimdi içinde bulunduğumuz 1Q84 yılının dünyası için de tamamen aynı şeyi söyleyebiliriz. *Little People*, o muazzam gücünü ortaya koymaya başladığı zaman *Anti-Little People* hareketi de kendiliğinden ortaya çıkıverdi. Seni 1Q84 yılına çekip getiren de bu direnme gücü olmalı.”

Kıyıya vurmuş balina gibi, o iri cüssesini mavi yoga şiltesi üzerine devirmiş halde, adam derin bir nefes aldı.

“Az önceki demiryolu benzetmesini kullanarak konuşacak olursak şöyle diyebiliriz: Onlar hattın makasını değiştirebilirler. Bunun sonucunda tren, bu taraftaki hatta girmiş durumda. 1Q84 yılı dediğimiz hatta. Fakat onlar trendeki yolcuları tek tek ayırt etmek, seçmek gibi bir şey yapamazlar. Yani trene onlar açısından uygun olmayan insanlar da binmiş olabilir.”

“Davetsiz yolcular” dedi Aomame.

“Aynen öyle.”

Gök gürledi. Az öncesine göre ses çok daha şiddetliydi. Fakat şimşek çakmadı. Yalnızca ses duyuluyordu. Aomame durumu tuhaf bulmuştu. Bu kadar yakınlara yıldırım düştüğü halde şimşekler çakmıyordu, yağmur da yağmıyordu.

"Buraya kadar anlayabildin mi?"

"Dinliyorum."

Aomame iğnenin ucunu ensedeki noktadan çoktan çekmişti. İğnenin ucunu dikkatli bir şekilde havada tutuyordu. Şimdi zihnini adamın anlattıklarına yoğunlaştırmak zorundaydı.

"Işığın olduğu yerde gölgenin de olması gerekir. Gölgenin olduğu yerde ise ışık mutlaka olur. Işık olmadan gölge olmaz, gölgesi olmayan ışık da olmaz. Carl Jung, bir kitapta böyle bir şeyi anlatıyordu.

Gölge, biz insanların iyicil varlıklar olmaya çalışmasıyla aynı ölçüde şeytani bir varlıktır. Biz iyi, mükemmel ve üstün insanlar olmak için ne kadar çabalarsak, gölge de o ölçüde, karanlık, şeytani ve yıkıcı eğilimini keskinleştirir. İnsan kendi kapasitesini aşarak mükemmel olmaya çalışırken, gölge cehenneme inerek şeytan haline gelir. Çünkü doğada insanın, kendisinden daha aşkın bir varlık olması, kendisinden daha aşağı bir varlık olması kadar ağır bir suçtur.

Little People denilen varlıklar iyi mi kötü mü, bilemiyorum. Bu bir anlamda bizim anlayışımızı ve kavramlarımızı aşan bir durum. Bizler çok eskiden beri onlarla birlikte yaşadık. Henüz iyi ve kötü dediğimiz şeylerin doğru dürüst var olmadığı zamanlardan beri. İnsan bilincinin henüz ilkel olduğu zamanlardan beri. Fakat önemli olan, onlar iyi de olsalar kötü de, ışık da olsalar gölge de, güçlerini kullanmaya kalktıklarında mutlaka karşı etkinin doğmasıdır. Bu durumda benim *Little People* dediğimiz şeylerin temsilcisi olmamla hemen hemen aynı şekilde, benim kızım da *Anti-Little People* hareketinin sembolü bir varlık oldu. Böylelikle de denge sağlandı."

"Senin kızın mı?"

"Öyle. *Little People* dediğimiz varlıkları ilk kez getiren, kızımdı. O zaman on yaşındaydı. Şimdi on yedi. Onlar bir anda karanlığın içinden çıkıp kızımın aracılığıyla buraya geldiler. Sonra beni temsilcileri yaptılar. Kızım *paşiva,* yani algılayandı. Ben, *reşiva*, yani kabul eden oldum. Tesadüfen bu nitelikler ikimizde de mevcuttu. Nihayetinde onlar gelip bizi bulmuştu. Biz onları bulmuş değiliz."

"Sonra sen kendi kızına tecavüz ettin."

"Çiftleştim" dedi. "Bu sözcük gerçeğe daha yakın. Dahası benim çiftleştiğim, nihayetinde kavramsal açıdan kızım. Çiftleşmek çok anlamlı bir sözcüktür. Önemli nokta, bizim bütünleşmemizdir. *Paşiva* ve *reşiva* olarak."

Aomame başını iki yana salladı. "Senin söylediklerini anlayamıyorum. Sen kendi kızınla cinsel ilişkiye girdin mi, girmedin mi?"

"Bunun yanıtı sonuna kadar hem evet, hem hayır."

"Tsubasa için de durum aynı mı?"

"Aynı. Prensipte."

"Fakat Tsubasa'nın rahmi gerçek anlamda tahrip olmuştu."

Adam başını iki yana salladı. "Senin gördüğün kavramsal görüntüsü, gerçek hali değil."

Diyalog hızlı ilerliyordu ve Aomame yakalayamıyordu. Durup soluklarını düzenledi. Sonra sordu: "Yani kaçıp gelen onun kavramsal görüntüsü müydü?"

"Basite indirgersek, evet."

"Benim gördüğüm Tsubasa gerçek değildi yani."

"Bu yüzden geri alındı."

"Geri alındı" dedi Aomame.

"Geri alındı, tedavi ediliyor. Gerekli tedaviler yapılıyor."

"Senin söylediklerine inanmıyorum" dedi Aomame kesin bir şekilde.

"Seni suçlayamam" dedi adam, duygularını işe karıştırmadığını hissettiren bir ses tonuyla.

Aomame bir süre diyecek söz bulamadı. Sonra başka bir soru sordu: "Kendi kızına kavramsal ve çok anlamlı biçimde tecavüz etmek yoluyla *Little People*'ın temsilcisi oldun. Fakat sen *Little People*'ın temsilcisi olurken, kızın da bunu telafi etmek için senden ayrılıp düşman kampına geçen bir varlık haline geldi. Senin vurgulamak istediğin bu mu?"

"Evet öyle. Kızım o yüzden kendiliğinden *Douta*'sını bıraktı" dedi adam. "Gerçi bu söylediğimi senin anlaman zor herhalde."

"*Douta*?" dedi Aomame.

"Yaşayan gölge gibi bir şeydir ve bu noktada bir kişi daha işin içine karıştı. Benim eskiden beri samimi olduğum bir arkadaşım. Güvenilir bir adam. Kızımı ona emanet etmiştim. O kadar eski bir olay değil, ama senin de çok iyi bildiğin Tengo Kavana da işin içine karışmış oldu. Tengo ve kızım tesadüfen bir araya gelip ekip oldular."

Zaman orada aniden duruvermiş gibiydi. Aomame bir türlü doğru sözcükleri bulamıyordu. Vücudu kaskatı kesilmişti, zamanın yeniden harekete geçmesini bekledi.

Adam sözlerini sürdürdü: "İkisi birbirini tamamlayıcı niteliğe sahipti. Tengo'da eksik olana Eriko, Eriko'da eksik olana Tengo sahipti. İkisi birbirlerini tamamlayarak güçlerini birleştirip bir işi başardılar. Sonra bunun sonuçlarının etkisi büyük oldu. *Anti-Little People* hareketini görünür kılma anlamında."

"Ekip mi oldular?"

"İki sevgili olduklarını ya da cinsel ilişki yaşadıklarını söylemiyorum. Bu yüzden endişelenme. Eğer bunu düşünüyorsan elbette. Eriko hiç kimseyle aşk ilişkisi yaşayamaz. O öyle bir konumun çok ötesindedir."

"İkisinin ortaklaşa yaptıkları işin sonucu nasıl bir şey? Somut olarak söyleyecek olursan."

"Bunu açıklayabilmek için başka bir benzetme kullanmak gerekiyor. Şöyle ki, ikisi virüse karşı direnç gibi bir şey ortaya çıkardılar. *Little People* etkisini virüs olarak düşünürsek, onlar buna karşı direnç oluşturup bunu yaydılar. Elbette bu tek taraftan bakıldığında yapılabilecek bir benzetme. *Little People* tarafından bakıldığında, aksine ikisi virüs taşıyıcısı olurlar. Her şey birbirine bakan aynalar gibidir tıpkı."

"Bu senin söylediğin telafi eylemi, öyle mi?"

“Evet, öyle. Senin âşık olduğun insanla benim kızım güçlerini birleştirerek öyle bir iş başardılar. Yani sen ve Tengo, bu dünyada tam anlamıyla birbirinizin yolundan gidiyorsunuz.”

“Fakat bunun tesadüf olmadığını sen söyledin. Yani ben bir irade tarafından yönlendirilerek bu dünyaya geldim. Anlamı bu muydu?”

“Evet, öyle. Sen bir irade tarafından yönlendirilerek bir amaçla buraya geldin. Bu 1Q84 dünyasına. Senin Tengo ile her ne şekilde olursa olsun bir ilişki kurmak için burada bulunman asla bir tesadüf değil.”

“Bu nasıl bir irade ve amaç ne?”

“Bunu açıklamak benim görevim değil” dedi adam. “Kusura bakma.”

“Neden açıklayamıyorsun?”

“Anlamını açıklayamam demiyorum. Fakat sözcüklerle açıklandığı anda yitirilen anlamlar olur.”

“Öyleyse farklı bir soru sorayım” dedi Aomame. “Peki, neden ben?”

“Galiba henüz anlayamadın.”

Aomame birkaç kez sert bir hareketle başını iki yana salladı. “Galiba anlayamadım. Hem de hiç.”

“Son derece basit. Sen ve Tengo birbirinizi güçlü bir şekilde çekiyorsunuz.”

Aomame durdu, uzunca bir süre sessizliğini korudu. Alnından hafifçe ter süzülmeye başladığını hissediyordu. Gözle görülmeyen ince bir zar, bütün vücudunu kaplamış gibiydi.

“Birbirimizi çekiyoruz” dedi Aomame.

“Karşılıklı olarak, hem de çok güçlü bir şekilde.”

Aomame’nin içinde öfkeye benzer bir duygu nedensizce kabarmaya başlamıştı. Onunla birlikte hafif bir kusma hissi de vardı sanki. “Buna inanmak mümkün değil. O beni asla anımsamıyordur.”

“Hayır. Tengo, senin bu dünyada var olduğunu net olarak anımsıyor ve seni istiyor. Dahası bu ana kadar senden başka bir kadına bir kez bile âşık olmadı.”

Aomame bir süre diyecek söz bulamadı. O sırada yıldırımlar, kısa aralıklarla düşmeye devam ediyordu. Nihayet yağmur da yağmaya başlamıştı. İri yağmur damlaları otel odasının camını şiddetli biçimde dövüyordu. Fakat bu sesler Aomame’nin kulağına neredeyse hiç ulaşmıyordu.

Adam, “İnanıp inanmamak sana kalmış. Fakat inanman daha iyi olur. Katıksız gerçek ne de olsa” dedi.

“Yirmi yıldır hiç görüşmediğimiz halde o beni hâlâ anımsıyor mu? Doğru dürüst konuşmuşluğumuz bile olmamıştı oysa.”

“On yaşında, o boş sınıfta Tengo’nun elini sıkı sıkı tuttun. Bunu yapabilmek için sahip olduğun tüm cesareti ortaya koyman gerekmiştir mutlaka.”

Aomame yüzünü buruşturdu. “Sen bunu nasıl bilebiliyorsun?”

Adam bu soruyu yanıtsız bıraktı. “Tengo o olayı asla unutmadı ve sen düşüncelerinden hiç çıkmadın. Şimdi bile seni düşünmeye devam ediyor. İnansan iyi olur. Ben birçok şeyi anlayabilirim. Sözgelimi sen şimdi bile mastürbasyon yaparken Tengo’yu düşünüyorsun. O gözünün önünde

canlanıveriyor, değil mi?"

Aomame, ağzı açık kalmış, söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu. Yalnızca kesik nefesler alabiliyordu.

Adam sözlerini sürdürdü: "Utanacak bir şey yok. İnsanın doğası. O da aynı şeyi yapıyor. O anlarda seni düşünüyor. Şimdi bile."

"Böyle bir şeyi sen nereden..."

"Böyle bir şeyi nereden biliyorum... Kulak verince anlaşılır. Sesleri dinlemek benim işim çünkü."

Aomame bir yandan katıla katıla gülmek, diğer yandan da ağlamak istiyordu. Fakat ikisini de yapamadı. İki hal arasında kalakalmıştı, ne birini ne de diğerini yapabiliyordu. Söyleyecek tek sözcük de bulamıyordu.

"Korkacak bir şey yok" dedi adam.

"Korkmak?"

"Sen korkuyorsun. Bir zamanlar Vatikan'da insanların Koper-nik'in güneş merkezlilik savını kabul etmekten korktukları gibi. Onlar da aslında Batlamyus'un dünya merkezlilik savının sarsılmazlığına körü körüne inanmıyorlardı. Güneş merkezlilik savını kabul etmeleri durumunda kendilerini içinde bulacakları koşullar onları korkutmuştu. Korktukları, algılama sistemlerini bu yeni koşullara göre sil baştan yeniden oluşturmak zorunda kalmaktı. Doğrusunu söylemek gerekirse Katolik Kilisesi şimdi bile resmi olarak Kopernik'in savını kabul etmez. Sen de aynısın. Şu ana kadar edindiğin katı savunma zırhını çıkartıp atmak zorunda kalmaktan korkuyorsun."

Aomame elleriyle yüzünü kapatarak, birkaç kez hıçkırdı. Bunu yapmak istememiş, ama bir an kendini tutamamıştı. Bu bir gülme sesiymiş gibi yapmak isterdi. Fakat karşısındaki adama bunu yutturmasına imkân yoktu.

"Siz, deyim yerindeyse aynı trenle bu dünyaya taşındınız" dedi adam sakin bir ses tonuyla. "Tengo benim kızımla birlikte *Anti-Little People* etkisini ortaya çıkarttı. Sen ise farklı bir nedenden dolayı beni öldürmek niyetindesin. Başka türlü söylersek, ikiniz ayrı ayrı son derece tehlikeli yerlerde çok tehlikeli işler yapıyorsunuz."

"Başka bir irade bizden öyle yapmamızı istiyor mu demek istiyorsunuz?"

"Muhtemelen."

"Peki, niçin?" dediği anda Aomame, sorusunun ne kadar saçma olduğunun farkına vardı. Yanıt gelme ihtimali olmayan bir soruydu.

"En iyi çözüm, ikinizin bir yerlerde buluşup el ele vererek bu dünyadan çıkıp gitmeniz" dedi adam soruyu yanıtlamadan. "Fakat bu basit bir şey değil."

"Basit bir şey değil" diye adamın sözlerini tekrarladı Aomame, farkında olmadan.

"Maalesef, son derece hafife indirgenmiş bir ifade olarak, basit bir şey değil. Dürüst olmak gerekirse imkânsız. Siz her ne şekilde tanımlarsanız tanımlayın, karşınıza aldığınız, muazzam bir güç."

"Bu noktada" dedi Aomame kuru bir sesle. Sonra genzini temizledi. Artık karmaşa içinde değildi. *Şimdi ağlanacak zaman değil*, dedi Aomame içinden. "Yani, bu noktada senin önerin karşımıza

çıkıyor. Ben sana acısız bir ölüm sunacağım, karşılığında sen de bana bir şeyler vereceksin. Mesela farklı seçenekler."

"Çok çabuk anlıyorsun" dedi adam, yüzükoyun yattığı yerden. "Aynen öyle. Benim önerim sen ve Tengo ile ilgili bir seçenek. Çok sevindirici bir şey olmayabilir. Fakat en azından tercih hakkınız var."

"*Little People* beni yitirmekten korkuyor" dedi adam. "Çünkü onlar için benim varlığım hâlâ gerekli. Ben onların temsilcisi olarak son derece işe yarayan bir insanım. Benim yerime geçecek kişiyi bulmak kolay değil. Dahası, henüz veliahdım da hazır değil. Onların temsilcisi olmak için farklı, zor koşulları yerine getirmek gerekiyor ve ben bu koşulların tamamını yerine getirmeyi başarmış biri olarak nadir bulunan bir varlığım. Onlar beni yitirmekten korkuyorlar. Şimdi burada beni yitirecek olurlarsa geçici bir süre boşluk yaşanır. Bu yüzden, benim canımı almanı engellemeye çalışıyorlar. Bir süre daha beni hayatta tutmak istiyorlar. Duyduğun gök gürültüleri, onların öfkesinin işareti. Fakat sana doğrudan zarar veremezler. Yalnızca öfkelerini göstermeye çalışıyorlar, uyarıyorlar. Aynı nedenle senin arkadaşını, muhtemelen ustaca bir yöntemle ölüme sürüklediler. Dahası, bir şey yapılmazsa Tengo'ya da bir şekilde zarar verebilirler."

"Zarar mı verebilirler?"

"Tengo, *Little People* ve onların yaptıkları hakkında bir öykü yazdı. Eriko öyküyü ortaya çıkardı, Tengo da bu öyküyü etkili biçimde metin haline dönüştürdü. İşte onların ortak işi buydu. O öykü yayımlandı. Çok satanlar listesinin zirvesine oturdu. Bu yüzden *Little People* çaba göstererek gerçekleştirmek üzere oldukları birçok olasılığı, geçici bir süreliğine de olsa elinden kaçırmış oldu. Hareketlerinin çoğu da sınırlandı. *Pupa Hava* diye bir kitabı hiç duydun mu?"

Aomame başını salladı. "Gazetede kitapla ilgili bir yazı gözüme çarpmıştı sanıyorum. Yayınevinin reklamı da. Kitabı okumadım gerçi."

"*Pupa Hava*'yı gerçekte yazan Tengo'dur. Şimdi o, kendisine ait yeni bir öykü yazıyor. Gökyüzünde iki ay bulunan bu dünyada kendi öyküsünü keşfetti. Üstün nitelikli bir *paşiva* olan Eriko, onun antikor gibi taşıdığı öyküyü görünür kıldı. Tengo da *reşiva* olarak üstün yeteneklere sahip gibi. Seni buraya getiren de, farklı bir ifadeyle söyleyecek olursak, seni vagona bindiren de onun bu yeteneği olabilir."

Aomame karanlıkta yüzünü şiddetle buruşturdu. Bir şekilde konuşmadan kopmaması gerekiyordu. "Yani ben, Tengo'nun öykü anlatma yeteneği yoluyla, senin sözcüklerini kullanacak olursak *reşiva* gücü yoluyla 1Q84 yılı denilen başka bir dünyaya taşınmış mı oldum?"

"En azından bu benim tahminim" dedi adam.

Aomame kendi ellerine baktı. Parmakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Böyle gidecek olursa büyük bir olasılıkla Tengo öldürülecektir. O, şu an için *Little People* denen varlıklar açısından en tehlikeli insan. Dahası burası nihayetinde, gerçek dünya. Gerçek kan akar, gerçek ölüm gelir, insanları bulur. Ölüm elbette sonsuzdur."

Aomame dudaklarını ısırıyordu.

"Şöyle düşünmeni istiyorum" dedi adam. "Diyelim beni burada öldürdün ve bu dünyadan sildin.

Bunu yaparsan *Little People*'ın Tengo'ya zarar verme nedeni ortadan kalkar. Benim bir kanal olarak varlığım silinecek olursa, Tengo ve kızımın bu kanalı rahatsız etmelerinin onlar açısından tehdit niteliği kalmamış olur çünkü. *Little People* onları bırakır, başka bir yerde, farklı bir kanal arar. Farklı bir şekilde oluşmuş bir kanal. Bu, onlar için en öncelikli konu olur. Bunu anlayabiliyor musun?"

"Mantık açısından evet" dedi Aomame.

"Fakat öte yandan ben öldürülecek olursam, benim kurduğum örgüt seni rahat bırakmaz. Seni bulana kadar uzunca bir süre geçebilir. Sen mutlaka adını, adresini değiştirirsin. Muhtemelen yüzünü de. Yine de bir gün seni mutlaka bulup şiddetle cezalandırırlar. İşte böylesine katı, şiddet eğilimli, geri dönüşü olmayan bir sistemi oluşturduk biz. Bu, tercihlerden birisi."

Aomame adamın söylediklerini zihninde düzene koymaya çalıştı. Adam, söylediklerinin Aomame'nin zihnine yerleşmesini bekledi.

Sonra sözlerini sürdürdü: "Öte yandan, diyelim beni öldürmedin. Sen buradan usulca ayrılırsın. Ben yaşamaya devam ederim. Bu durumda *Little People*, beni yani temsilcilerini korumak için tüm gücünü kullanarak Tengo'yu ortadan kaldırmaya uğraşır. Onun koruması henüz o kadar güçlü değil. Zayıf noktalarını keşfedip bir yolunu bularak Tengo'yu mahvederler mutlaka. Daha fazla direnç unsurunun yayılmasına izin vermezler çünkü. Öte yandan, sen artık tehdit olmaktan çıkarsın, seni cezalandırmaları için de bir neden kalmaz. Bu da bir diğer tercih."

"Bu durumda Tengo ölür, ben hayatta kalırım. Bu 1Q84 dünyasında" dedi Aomame adamın söylediklerini özetleyerek.

"Muhtemelen" dedi adam.

"Fakat Tengo'nun olmadığı bir dünyada benim yaşamamın anlamı yok. Bizim karşılaşma olasılığımız ebediyen ortadan kalkar ne de olsa."

"Senin bakış açından yola çıkarsak öyle olabilir."

Aomame dudaklarını ısırıp o durumu kafasında canlandırdı. "Fakat bu senin söylediğin bir şey sadece" dedi Aomame. "Benim senin söylediklerine tamamen inanmam için bir dayanak ya da gerekçe var mı?"

Adam başını iki yana salladı. "Haklısın. Bir dayanak ya da gerekçe yok. Yalnızca ben öyle söylüyorum. Fakat benim sahip olduğum özel güçleri az önce gösterdim. Oradaki saate bağlı bir ip ya da öyle bir şey yok. Üstelik çok ağır bir saat. İstersen gidip inceleyebilirsin. Söylediklerimi kabul edip etmemek sana kalmış. Dahası, fazla zamanımız da kalmadı."

Aomame sehpanın üzerindeki masa saatine baktı. 9 olmak üzereydi. Saatin yeri biraz oynamıştı ve tuhaf bir açıyla duruyordu. Az önce havaya kaldırılıp bırakıldığı için.

Adam sessizliği bozdu: "Bu 1Q84 yılında, şu an için ikinizi aynı anda kurtarmak mümkün değil. İki seçenek var. Birisinde sen ölürsün, Tengo hayatta kalır. Diğerinde muhtemelen o ölür, sen hayatta kalırsın. İkisinden biri. Kolay bir seçim olmayacağını en başta belirtmiştim."

"Fakat bunlardan başka seçenek yok."

Adam başını iki yana salladı. "Şu an bulunduğumuz noktada bu ikisinden birini seçmekten başka yol yok."

Aomame ciğerlerini havayla doldurduktan sonra usulca boşalttı.

"Üzülüyorum ama" dedi adam, "eğer sen 1984 yılında kalsaydın, böyle bir tercih yapman gerekmeyecekti. Fakat aynı zamanda eğer 1984 yılında kalsaydın, Tengo'nun seni düşünmeyi sürdürdüğü gerçeğini asla öğrenemeyecektin. 1Q84 yılına taşınmış olduğun için bu gerçeği öğrendin. Sizin yüreklerinizin bir anlamda birbirine bağlı olduğu gerçeğini."

Aomame gözlerini kapattı. *Asla ağlamayacağım,* dedi içinden. *Şu an ağlamanın zamanı değil*.

"Tengo beni gerçekten istiyor mu? Sen, işe hiçbir yalan karıştırmadan mı söylüyorsun bunları?" diye sordu Aomame.

"Tengo şu ana kadar senin dışında tek bir kadına bile yürekten âşık olmadı. Bu, kuşku götürmez bir gerçek."

"Yine de beni aramaya kalkmadı."

"Sen de onun ne yaptığını öğrenmeye kalkmadın, öyle değil mi?"

Aomame gözlerini kapatıp, kısa bir an, geride kalmış uzun yılları aklından geçirdi. Yüksek bir tepeye çıkmış, derin bir uçurumun kenarında, ayaklarının altındaki bir boğaza bakar gibi. Denizin kokusunu hissedebiliyordu. Rüzgârın derinden gelen sesini duyabiliyordu. Aomame, "Bizim çok daha önce cesaret göstererek, birbirimizi aramamız gerekirdi. Bunu yapsaydık asıl dünyamızda bir araya gelebilirdik belki" dedi.

"Bir varsayım olarak öyle" dedi adam. "Fakat 1984 yılı dünyasında sen böyle bir şeyi aklından bile geçirmeyecektin. Bu sebep-sonuç ilişkisi çarpık bir şekilde birbirine bağlı. Kaç dünyayı üst üste koyarsan koy, bu çarpıklığın çözülebilmesi mümkün değil."

Aomame'nin gözlerinden yaşlar süzüldü. Şimdiye kadar yitirdiği şeyler için ağlıyordu. Elbette şimdiden sonra yitireceği şeyler için de. Ne kadar ağladığını bilemiyordu, ama nihayet, daha fazla ağlayamayacağı noktaya geldi. Duyguları gözle görülmeyen bir duvara çarpmış gibi, gözyaşları son buldu.

"Tamam" dedi Aomame. "Gerçekten bir dayanak yok. Kanıtlanmış hiçbir şey yok. Ayrıntılarını anlayamıyorum. Fakat yine de senin önerini kabul etmek durumundayım sanırım. İstediğin gibi seni bu dünyadan sileceğim. Sıkıntısız, acısız, bir anda gerçekleşecek bir ölümle. Tengo'nun hayatta kalabilmesi için."

"Benimle anlaşmayı kabul ediyorsun yani."

"Evet, öyle. Anlaşmayı yapıyoruz."

"Büyük olasılıkla öleceksin" dedi adam. "Peşine düşüp köşeye sıkıştırır, cezalandırırlar seni. Bu ceza çok feci olabilir. Çılgınca düşünceleri olan insanlardır."

"Fark etmez."

"İçinde aşk olduğu için mi?"

Aomame başıyla onayladı.

"Aşk olmasa her şey ucuz bir tiyatrodan öteye geçmez" dedi adam, şarkı sözlerini tekrarlayarak.

"Seni öldürürsem Tengo gerçekten hayatta kalacak mı?"

Adam bir süre sessiz kaldı. Sonra yanıtladı: "Tengo hayatta kalır. Söylediklerime harfiyen inanabilirsin. Bu sözü canımı almana karşılık olarak kesinlikle verebilirim."

"Bir de benim canıma karşılık" dedi Aomame.

"Bazı şeyler yalnızca can karşılığında mümkün olabilir" dedi adam.

Aomame yumruklarını sertçe sıktı. "Fakat doğrusunu söylemek gerekirse, ben hayatta kalıp Tengo ile birlikte olmak isterdim."

Bir süre odaya sessizlik hâkim oldu. Gök gürültüsü o süre boyunca kesilmişti. Ortalık sakindi.

"Keşke sizin için bunu yapabilseydim" dedi adam sakin bir ses tonuyla. "Elimden gelseydi, tabii ki yapardım. Fakat ne yazık ki böyle bir seçenek yok. 1984 yılında da yoktu. 1Q84 yılında da yok. Farklı anlamlarda."

"1984 yılında Tengo ile benim yollarımızın çakışması bile söz konusu değildi. Bunu mu söylemek istediniz?"

"Aynen öyle. İkiniz hiç birbirinizle karşılaşmadan, birbirinizi düşünerek, muhtemelen yalnızlık içerisinde yaşlanıp giderdiniz."

"Fakat 1Q84 yılında en azından ben, onun için öldüğümü bileceğim."

Adam bir şey söylemeksizin derin bir nefes aldı.

"Bir şeyi öğrenmek istiyorum" dedi Aomame.

"Söyleyebileceğim bir şeyse" dedi adam yüzükoyun yattığı yerden.

"Tengo benim onun için öldüğümü bir şekilde öğrenecek mi, yoksa o hiçbir şey bilmeden her şey bitecek mi?"

Adam uzunca bir süre o soru hakkında düşündü. "Bu, sana bağlı herhalde."

"Bana bağlı" dedi Aomame. Sonra hafifçe yüzünü buruşturdu "Bunun anlamı ne?"

Adam sakince başını iki yana salladı. "Senin zorlu bir sınavdan geçmen gerekecek. Bu sınavdan yüzünün akıyla çıkarsan, her şeyin olması gerektiği halini görebileceksin. Daha fazlasını söyleyemem. Gerçekte ölene kadar, ölmenin nasıl bir şey olduğunu hiç kimse tam olarak bilemez."

Aomame havluyu alıp yüzündeki gözyaşlarını özenle sildikten sonra havluyu yere bıraktı ve ince buz kıracağını eline aldı. Hassas ucunun kırılıp kırılmadığını bir kez daha kontrol etti. Sonra sağ işaretparmağıyla az önce bulduğu, ensedeki hayati noktayı aradı. Aomame o noktayı iyice bellemişti ve hemen bulmayı başardı. Parmağının ucunu usulca o noktaya bastırıp o noktadaki direnci ölçerek, sezgilerinde yanlışlık olmadığından bir kez daha emin oldu. Sonra birkaç kez derin nefes alıp kalp atışlarını düzenleyerek kendini sakinleştirdi. Kafasının içini tamamen boşaltması gerekiyordu. Aomame Tengo'ya karşı hislerini, bir anlığına aklından çıkarttı. Nefret, öfke, tereddüt, merhamet duygularını farklı bir yere kilitledi. Hataya yer yoktu. Zihnini, ölüm üzerinde yoğunlaştırması gerekiyordu. Cılız bir ışığı tek bir noktaya odaklar gibi.

"Şu işi bitirelim" dedi Aomame sakin bir sesle. "Seni bu dünyadan temizlemek zorundayım."

"Böylelikle ben de bana bahşedilen tüm acılardan kurtulabilirim."

“Tüm acılardan, *Little People*’dan, her şeyi değişen dünyadan, farklı varsayımlardan ve aşktan.”

“Bir de aşktan. Aynen öyle” dedi adam kendi kendine konuşur gibi. “Benim de aşkla bağlı olduğum insanlar vardı. Haydi, ikimiz de işimizi yapalım. Aomame, sen müthiş yetenekli bir insansın. Bunu anlayabiliyorum.”

“Sen de” dedi Aomame. Sesi ölümü çağıran birinin sesindeki tuhaf keskinliği taşıyordu. “Sen de muhtemelen çok yetenekli ve üstün bir insansın. Seni öldürmek zorunda kalmayacağım bir dünya olabilirdi mutlaka.”

“Öyle bir dünya artık yok” dedi adam. Bu, onun dile getirdiği son sözler oldu.

“Öyle bir dünya artık yok.”

Aomame sivri iğne ucunu adamın ensesinin o hassas noktasına denk getirdi. Bilincini odaklayarak doğru açıyı buldu. Sonra sağ elini yumruk yaparak havaya kaldırdı. Nefesini tutup öylece işareti bekledi. *Artık hiçbir şey düşünmeyeceğim,* dedi içinden. *İkimiz de işimizi yapalım. Durum bundan ibaret. Bir şey düşünmeye gerek yok. Açıklamalara gerek yok. Yalnızca işareti beklemeliyim.* Yumruğu kaya gibi sert, duygudan yoksundu.

Yıldırımsız gök gürültüleri, pencerenin dışında daha da şiddetlenmişti. Yağmur serpiştiriyordu. O sırada kadim bir mağaranın içindeydiler sanki. Karanlık, nemli, tavanı basık bir mağara. Karanlık hayvanlar ve ruhlar, girişi çevirmişti. Aomame’nin çevresinde ışık ve gölge, yalnızca bir anlığına bir bütün oldu. Uzaklardaki bir boğazdan isimsiz bir rüzgâr öylece esip geçiverdi. İşaret buydu. İşaretle birlikte Aomame elini keskin, sert bir hareketle indirdi. Her şey sessizce bitmişti. Hayvanlar ve kutsal ruhlar, derin bir nefes verip kuşatmayı kaldırmış, yüreğini yitiren ormanın derinliklerine dönmüşlerdi.

Verilen paket

“Buraya gelip sarıl bana” dedi Fukaeri. “İkimiz birlikte bir kez daha kediler şehrine gitmeliyiz.”

“Sana sarılayım mı?” dedi Tengo.

“Bana sarılmak istemiyorsun” diye sordu Fukaeri soru kalıbı kullanmadan.

“Hayır, öyle değil de yalnızca bu ne anlama geliyor? Anlayamadım.”

“Arınma yapacağız” dedi kız, tonlamadan yoksun bir sesle. “Yanıma gelip sarıl bana. Sen de pijama giyip ışığı kapat.”

Tengo, onun söylediği gibi yatak odasının ışığını kapattı. Elbiselerini çıkarıp kendi pijamasını giydi. *En son bu pijamayı ne zaman yıkamıştım acaba?* diye düşündü, üstünü değiştirirken. Anımsayamadığını görünce, *oldukça uzun süre önce olsa gerek*, diye geçirdi içinden. Fakat şansına ter kokmuyordu. Tengo aslında pek terlemezdi. Vücut kokusu keskin biri değildi. *Yine de pijamayı daha sık yıkamam gerekirdi*, dedi Tengo içinden pişmanlıkla. *Bu belirsiz yaşamda ne zaman ne olacağı bilinmez. Pijamalarımı özenle yıkamak da, buna karşı alınacak önlemlerden birisi.*

Yatağın içine girip çekine çekine kolunu Fukaeri’ye doğru uzattı. Fukaeri başını Tengo’nun sağ koluna yasladı. Sonra, sanki kış uykusuna yatmak üzere olan bir canlı gibi sakinleşti. Vücudu sıcak, savunmasız denilebilecek ölçüde yumuşaktı, fakat terlememişti.

Gök gürültüleri daha da şiddetlenmişti. Artık yağmur da yağmaya başlamıştı. Yağmur, öfkeden deliye dönmüş gibi camlara yan yan çarpmaya devam ediyordu. Hava nemden ağırlaşmış, dünya karanlık bir sona doğru adım adım ilerliyormuş gibi geliyordu insana. Nuh Tufanı patlak verdiğinde de belki de böyle olmuştu. Eğer öyleyse, bu şiddetli fırtınada gergedan, aslan ve çıngıraklıyılanların dar bir gemide çiftler halinde olmaları oldukça can sıkıcıydı mutlaka. Her birinin yaşam alışkanlıkları farklıydı, düşüncelerini iletme yöntemleri sınırlıydı, vücut kokuları da oldukça keskin olmalıydı.

Çift sözcüğü Tengo’ya Sonny ve Cher’i anımsattı. Fakat Nuh’un gemisine insan çiftini temsilen Sonny ve Cher’i bindirmek yerinde bir seçim olmazdı herhalde. Kesinlikle uygun olmayacakları söylenemese de, örnek olarak daha uygun başka çiftler mutlaka çıkardı.

Tengo’nun kendi pijamasını giymiş olan Fukaeri’ye bu şekilde yatakta sarılması, kendisini bir şekilde tuhaf hissetmesine neden olmuştu. Sanki kendisinin bir parçasını kucaklamış gibi hissediyordu. Bedenini ve vücut kokusunu paylaştığı, bilinciyle bağlantı kurduğu birine sarılıyormuş gibiydi.

Hayalinde, Sonny ve Cher yerine, kendilerinin çift olarak seçilip Nuh’un gemisine bindirilmiş olduklarını canlandırdı. Fakat kendileri de insanoğlundan uygun bir örnek çift sayılmazdı. *Her şeyden önce, bizim yatakta bu şekilde birbirimize sarılmış olmamız bile, neresinden bakılırsa bakılsın uygunsuz.* Bunu düşününce Tengo’nun içi bir türlü rahat etmedi. Aklından geçen düşünceleri değiştirerek, Sonny ve Cher’in gemide çıngıraklıyılan çifti ile samimi olduklarını hayalinde canlandırdı. Tamamen anlamsız bir hayaldi, ama bunu yaparak, vücudundaki gerilimi biraz olsun azaltabilmişti.

Tengo’nun kollarındaki Fukaeri hiçbir şey söylemiyordu. Kımıldamıyor, ağzını da açmıyordu. Tengo da hiçbir şey söylemedi. Yatakta Fukaeri’ye sarılmış bile olsa, hiç cinsel istek hissetmiyordu.

Tengo için cinsel istek, temel iletişim yönteminin bir uzantısı gibiydi. Bu yüzden iletişimin olası olmadığı bir yerde cinsel istek aramak, onun için yersiz bir eylemdi. Dahası Fukaeri'nin istediğinin, onun cinselliği olmadığını da aşağı yukarı anlayabiliyordu. Tengo'dan başka bir şey isteniyordu. Fakat bunun ne olduğunu anlayamıyordu.

Fakat amaç ne olursa olsun on yedi yaşında güzel bir kızın vücudunu kollarıyla sarmak, pek fena bir duygu değildi. Arada sırada kızın kulağı yanağına dokunuyordu. Ilık nefesi, boynuna değiyordu. Memeleri, bu ince vücuduyla karşılaştırıldığında, şaşırtıcı ölçüde büyük ve diriydi. Tengo midesinin biraz üzerinde o memelerin baskısını hissedebiliyordu. Bir de kızın teninden hoş bir koku geliyordu. Ancak oluşum aşamasını henüz tamamlamamış canlılardan gelebilecek özel bir yaşam kokusuydu. Sabah sisi altında kalmış, yaz çiçekleri gibi bir koku. İlkokulda sabah erken saatlerde radyo eşliğinde spor yapmaya giderken, yolda o kokuyu sık sık duyardı.

Umarım sertleşmem, dedi Tengo içinden. Sertleşecek olursa yatış şekilleri itibariyle Fukaeri bunu hemen anlardı. Öyle bir durum çok rahatsız edici olurdu. Doğrudan cinselliği uyanmış olmasa bile arada sırada sertleşmenin gerçekleşebileceğini, on yedi yaşındaki bir kıza hangi sözcüklerle ve cümlelerle açıklayabilirdi acaba? Fakat şansına şimdilik sertleşmemişti. Buna dair bir işaret de yoktu. *Koku hakkında düşünmeyi bırakayım. Mümkün olduğunca seksle ilişkisi olmayan olguları aklımdan geçirmeliyim,* dedi Tengo içinden.

Sonny ve Cher ile çıngıraklıyılan çiftinin iletişimi hakkında bir süre daha düşündü. Onların ortak bir konuları olur muydu acaba? Eğer olursa hangi konu olurdu bu? Orada şarkı söylenebiliyor muydu? Nihayet fırtınaya kapılmış gemiyle ilgili hayal gücü sınıra ulaşınca, aklından üç haneli sayılarla üç haneli sayıları çarpmaya başladı. Tengo kendinden yaşça büyük kadın arkadaşıyla seks yaparken bunu sık sık yapardı. Böylelikle boşalma anını geciktirebiliyordu (kadın, boşalma anı konusunda oldukça talepkâr biriydi). Fakat bunun sertleşmeyi engelleme konusunda da etkili olup olmayacağını Tengo bilmiyordu. Yine de hiçbir şey yapmamasından daha iyiydi. Bir şeyler yapması gerekiyordu.

"Sertleşsen de fark etmez" dedi Fukaeri, sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi.

"Fark etmez mi?"

"Bu kötü bir şey değil."

"Kötü bir şey değil" diye kızın sözlerini tekrarladı Tengo. *Sanki cinsel eğitim alan bir ilkokul öğrencisi gibiyim,* dedi Tengo içinden. *Sertleşmek asla utanılacak bir şey değil, kötü bir şey de değil. Fakat elbette zamanı ve yeri seçmek gerekir.*

"Peki, yani arınma başladı mı şimdi?" diye sordu Tengo, konuyu değiştirmek için.

Fukaeri bu soruyu yanıtlamadı. Kızın küçük, güzel kulakları, gök gürültüleri arasında bir şeyleri algılamaya çalışıyor gibiydi. Tengo, bunu anlayabiliyordu. Bu yüzden daha fazla bir şey söylememeye karar verdi. Tengo üç haneli sayıları üç haneli sayılarla çarpmaktan vazgeçti. *Sertleşse bile fark etmez dediğine göre, sertleşsem de olur,* dedi Tengo içinden. Fakat buna rağmen penisi sertleşme işareti göstermiyordu. Şimdilik çamurun içerisinde sakince kendini gizleyen bir şey gibi.

"Senin çükünü seviyorum" demişti kadın arkadaşı. "Şeklini de, rengini de, büyüklüğünü de."

"Benim o kadar hoşuma gitmez gerçi" demişti Tengo.

“Neden?” demişti kadın, Tengo’nun sertleşmemiş penisini, uyuyan bir evcil hayvanı incitmemek için özen gösterircesine, avucuna alıp ağırlığını tartarak.

“Bilmiyorum” demişti Tengo. “Herhalde kendim seçmediğim içindir.”

“Garip bir adamsın” demişti kadın. “Garip bir düşünce şekli.”

Çok eskiden olmuş bir şey gibiydi. Nuh Tufanı patlak vermeden önceki bir olaydı. Herhalde.

Fukaeri’nin sakin, ılık nefesi, belirli bir ritmi koruyarak Ten-go’nun boynuna değmeye devam ediyordu. Tengo, elektronik saatin cılız yeşil ışığında ya da nihayet çakmaya başlayan şimşeklerin ışığında kızın kulağını görebiliyordu. O kulak yumuşak, gizli bir mağara gibi görünüyordu. *Eğer bu kız, sevgilim olsaydı, bıkmadan usanmadan bu kulağı öperdim herhalde,* dedi Tengo içinden. *Onunla seks yapar, içindeyken kulağını öper, hafifçe ısırır, dilimle yalar, nefesimle ısıtır, koklardım. Şu an öyle yapmak istiyor değilim.* Bu, nihayetinde, *eğer o benim sevgilim olsaydı mutlaka öyle yapardım* şeklinde saf bir varsayıma dayanan, koşulların getirdiği bir hayaldi. Ahlaki açıdan utanacak bir şey yoktu herhalde.

Fakat ahlaki sorun olsun ya da olmasın, Tengo böyle şeyler düşünmemeliydi. Tengo’nun penisi, sırtına parmakla hafifçe vurularak çamurun içindeki sakin uykusundan uyanmış bir hayvan gibiydi. O şey önce bir esnemiş, usul usul başını kaldırmış, gitgide sertliğini artırmıştı. Sonra, sanki kuzeybatı yönünden esen güçlü bir rüzgârın bir yatın kanvas yelkenini doldurarak şişirmesi gibi, engellenemez biçimde iyice sertleşmişti. Bunun sonucunda Tengo’nun sertleşen penisi, istemese bile Fukaeri’nin beline baskı yapmaya başlamıştı. Tengo, iç geçirir gibi oldu. Yaşça büyük kadın arkadaşı ortadan kaybolduktan sonra neredeyse bir aydan fazladır seks yapmamıştı. Herhalde o yüzden böyle olmuştu. Üç haneli sayıların çarpım işlemini yapmaya devam etmesi gerekirdi.

“Kafana takma” dedi Fukaeri. “Sertleşmesi doğal bir şey.”

“Teşekkür ederim” dedi Tengo. “Fakat *Little People* bir yerlerden izliyor olabilir.”

“Yalnızca izlerler, ama bir şey yapamazlar.”

“Bu beni rahatlattı” dedi Tengo rahatsız bir ses tonuyla. “Fakat birilerinin izlediğini düşününce kafama takılıyor işte.”

Gök gürültüleri yeniden eski bir perdeyi yırtar gibi bir sesle patlayarak pencere camını şiddetle titretti. Cam cidden kırılacak gibi olmuştu, belki de birazdan gerçekten kırılabilirdi. Çerçeveleri alüminyum doğramadan, oldukça sağlam bir pencereydi, ama o kadar şiddetli bir titreşime maruz kalmaya devam ederse uzun süre sağlam kalamayabilirdi. İri, şiddetli yağmur damlaları, geyiğe isabet eden saçma parçaları gibi, pencereyi dövmeye devam ediyordu.

“Yıldırımlar hâlâ aynı yere düşüyor gibi” dedi Tengo. “Normalde bu kadar uzun sürmez ama.”

Fukaeri yüzünü tavana çevirdi. “Bir süre hiçbir yere gitmeyecekler.”

“Bir süre derken, ne kadar süre?”

Fukaeri bu soruyu yanıtlamadı. Tengo yanıtlanmamış sorusu ve gereksiz sertleşmesiyle, çekine çekine Fukaeri’ye sarılmaya devam ediyordu.

“Bir kez daha kedilerin şehrine gideceğiz” dedi Fukaeri. “Bu yüzden uyumamız gerek.”

“Fakat uyuyabilir miyim acaba? Hem şimşekler çakıp duruyor, hem de henüz saat 9’u biraz

geçiyor" dedi Tengo, kaygılı bir sesle.

Tengo kafasında matematik formülleri sıraladı. Uzun, karmaşık formüllerle ilgili bir soru düşündü, ama yanıta nasıl ulaşılacağını zaten biliyordu. Ne kadar çabuk, ne kadar kısa yoldan o çözüme ulaşılacağı, verilen ödevdi. Tengo kafasını hızlı bir şekilde çalıştırdı. Beynini son sınırlarına kadar zorlamaya çalıştı. Fakat yine de sertleşmesi geçmedi. Aksine sertliği gitgide artıyormuş gibiydi.

"Uyuyabilirsin" dedi Fukaeri.

Kızın dediği gibi olmuştu. Şiddetle yağmaya devam eden yağmura, binanın üzerine düşecek gibi patlayan yıldırımlara rağmen, içi bir türlü rahatlayamasa ve sertleşmesi sürse de Tengo farkına bile varmadan uyuyuvermişti. Bunun mümkün olabileceğini düşünmemişti ama...

Her şey karmakarışık, diye aklından geçirdi Tengo, uyumadan önce. *Çözüme ulaşan en kısa yolu bir şekilde bulmam gerek. Zaman kısıtlı. Üstelik verilen cevap kâğıdındaki yer de çok dar. Tik tak, tik tak. Saat düzenli bir şekilde zamanı dilimlemeye devam ediyor.*

Uyandığında Tengo çıplaktı. Dahası Fukaeri de çıplaktı. Çırılçıplak soyunmuş haldeydi. Üzerinde tek bir şey bile yoktu. Göğüsleri mükemmel birer yarımküre gibi duruyordu. Hiçbir kusur bulunamayacak iki yarımküre. Meme uçları o kadar büyük değildi, ayrıca yumuşak görünüyorlar, sanki gelecekte alacakları hali önceden haber veriyorlardı. Memeleri yeterince iriydi ve olgunlaşmışlardı. Nedense yerçekiminden hiç etkilenmiyor gibiydiler. İki güzel meme ucu, yukarıya bakıyordu. Güneşi arayan sarmaşık bitkilerin yeni filizleri gibi. Tengo'nun sonra farkına vardığı şey, kızın apış arası tüylerinin olmamasıydı. Normalde apış arası tüylerinin olması gereken yerde, yalnızca pürüzsüz beyaz teni vardı. Teninin beyazlığı, savunmasızlığını daha da belirginleştiriyordu. Bacakları açık halde olduğundan, orada, dipte cinsel organını görmek mümkündü. Tıpkı kulakları gibi, sanki az önce fabrikadan çıkmışçasına yepyeni görünüyordu. Gerçekten de az önce üretilmiş olabilirdi. *Yeni yapılmış kulaklar ve yeni yapılmış kadın cinsel organı. Birbirine çok benziyor,* dedi Tengo içinden. Havaya doğru çevrilmiş, dikkatle bir şeyleri duyumsamaya çalışıyorlarmış gibi. Mesela uzaklarda sürekli çalan cılız bir zil sesi gibi bir şeyi.

Tengo yatakta sırtüstü yatıp yüzünü tavana çevirdi. Fukaeri ata biner gibi üzerine çıktı. Tengo'nun sertleşmesi hâlâ sürüyordu. Gök gürültüsü de kesilmemişti. Ne zamana kadar devam edecekti? Bu gök gürültüleri devam edecek olursa hava paramparça olmaz mıydı? O durumda tekrar onarmak kimsenin harcı olmayacaktı.

Uyuyordum, dedi Tengo içinden. *Sertleşmiş halde uyumuştum. Şimdi ise yine sertleşmiş haldeyim. Uyurken sertliğim sürekli devam mı etti acaba? Yoksa penisim indikten sonra yeniden mi sertleşti? Hayır, bunun hiçbir önemi yok,* diye düşündü Tengo. Nihayetinde (kesintiye uğramış olsa bile) şimdi sertleşmesi devam ediyordu ve inecek gibi de görünmüyordu. Sonny ve Cher de, üç haneli çarpma hesabı da, karmaşık formüller de indirmeye yetmemişti.

"Fark etmez" dedi Fukaeri. Kız bacaklarını açıp o taze cinsel organını Tengo'nun karnına yapıştırdı. Bundan utanıyor gibi bir hali yoktu. "Sertleşmesi kötü bir şey değil" dedi.

"Vücudumu hareket ettiremiyorum" dedi Tengo. Bu, gerçekti. Kalkmaya çalışıyordu, ama parmağını bile oynatamıyordu. Vücudundaki hisler varlığını koruyordu. Fukaeri'nin vücudunun ağırlığını da, kendisinin sertleştiğini de hissedebiliyordu. Fakat vücudu yatağa sabitlenmiş gibi ağırlaşmış, hantallaşmıştı.

“Hareket ettirmene gerek yok” dedi Fukaeri.

“Hareket ettirmeme gerek var. Bu benim vücudum çünkü” dedi Tengo.

Fukaeri buna karşılık hiçbir şey söylemedi.

Her şeyden önce kendi söylediklerinin, doğru düzgün bir biçimde titreşerek ses haline gelip gelmediğinden bile emin değildi Tengo. Ağzının çevresindeki kasların, amaçladığı şekilde hareket ettiğinden, sözcüklerin seslere dönüştüğünden emin olamıyordu. Ama söylemek istediği Fukaeri’ye ulaşmış gibiydi. Fakat ikisinin iletişiminde, uzun mesafe telefon görüşmelerinde yaşanan, bağlantının kesilmesini andırır bir gecikme vardı. En azından Fukaeri duymasa da iletişimi sürdürmeyi başarabiliyordu. Fakat Tengo bunu yapamıyordu.

“Endişelenme” dedi Fukaeri. Sonra vücudunu yavaşça aşağıya kaydırdı. Bu hareketinin ne anlama geldiği açıktı. Gözlerinde Tengo’nun şimdiye kadar hiç görmediği renklerde ışıltılar vardı. O taze, küçük organına, Tengo’nun yetişkin penisinin girmesi imkânsız gibiydi. Aşırı büyük, aşırı sertti. Kızın canının çok yanması kaçınılmazdı. Fakat Tengo farkına vardığında artık tamamen Fukaeri’nin içindeydi. Direnç diyebileceği bir şeyle karşılaşmamıştı. Fukaeri, onu içine alırken yüzünün renginde tek bir değişim bile olmamıştı. Nefesleri hafifçe düzensizleşmiş, memeleri beş altı saniyelik bir döngüde aşağı yukarı inip kalkmaya başlamıştı, ama başka bir değişim yoktu. Bu hariç tutulursa, her şey doğal, olması gerektiği gibi, gündelik yaşamın bir parçası gibiydi.

Fukaeri, Tengo’yu derinliklerine kabul etmiş, Tengo ise Fukaeri’nin derinliklerine kabul edilmiş halde orada kımıldamadan bekliyordu. Tengo halen vücudunu hareket ettiremiyordu. Fukaeri ise gözlerini kapatmış, Tengo’nun üzerinde vücudu paratoner gibi dimdik durmuştu. Ağzı hafifçe açılmıştı, dudaklarının durgun suda oluşan dalgacıklar gibi hafif hafif titrediği görülebiliyordu. O dudaklar bir sözcüğü oluşturmak için şekiller çiziyordu. Fakat bunun dışında hareket denilebilecek bir şey yoktu. Kız o duruşuyla bir şeyin meydana gelmesini bekliyor gibiydi.

Tengo derin bir güçsüzlük hissine kapılmıştı. Bir şeyler olmak üzereydi, ama ne olacağını bilmediği gibi kendi iradesiyle kontrol de edemiyordu. Vücudundaki hisler kaybolmuştu. Hareket edemiyordu. Fakat penisini hissediyordu. Hayır, bu histen ziyade düşünceye daha yakın bir şeydi belki. Nihayetinde, Tengo’nun Fukaeri’nin içinde olduğunu bildiriyordu. Sertleşmenin tam olarak gerçekleştiğini söylüyordu. Prezervatif takmamış olması Tengo’yu huzursuz etmişti. Fukaeri hamile kalacak olursa sıkıntı iyice artardı. Yaşça büyük kadın arkadaşı hamilelikten korunma konusunda çok dikkatliydi. Tengo da bu dikkate alışmıştı.

Var gücüyle başka şeyler düşünmeyi denediyse de aklına hiçbir şey gelmedi. Tengo karmaşanın içindeydi. O karmaşada zaman durmuş gibiydi. Fakat zamanın durmasına imkân yoktu. Böyle bir şey prensipte mümkün olamazdı. Herhalde yalnızca bütünlüğünü kaybetmişti. Bir dilimini düşünüp bakınca, zaman belli bir hızda ilerliyordu. Orası kesindi. Fakat özel bir anını alıp bakınca, düzensizlik olasılığı taşıyordu. Zaman böylesi kısmi düzensizlikler göstermeye başlayınca, her şeyin sıralaması ve olasılıklar önemini kaybetmiş oluyordu.

“Tengo” dedi Fukaeri. Kız adını ilk kez bu şekilde söylüyordu. “Tengo” diye yineledi. Yabancı dildeki sözcüklerin telaffuz alıştırmasını yapıyor gibiydi. Birden kendisini adıyla çağırmasını Tengo tuhaf bulmuştu. Sonra Fukaeri yavaşça öne eğildi, yüzünü Tengo’nun yüzüne yaklaştırıp dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. Yarı açık dudakları iyice açıldı, kızın yumuşak dili Tengo’nun ağzına girdi. Hoş kokulu bir dildi. Sözcüklere dönüşmeyen sözcükleri, gizli kodları inatla arıyor gibiydi.

Tengo'nun dili de bilinçsizce o harekete yanıt veriyordu. Sanki kış uykusundan uyanmış iki genç yılan, birbirlerinin kokusuna sığınarak bahar çimenleri arasında birbirlerine sarılmaktaydılar.

Sonra Fukaeri sağ elini uzatıp Tengo'nun sol elini tuttu. Güçlü bir şekilde, parmaklarını Tengo'nun ellerine kenetledi. Küçük tırnakları Tengo'nun avucuna battı. Sonra şiddetli öpüşme sona erdi. Vücudunu doğrulttu. "Gözlerini kapa."

Tengo söylendiği gibi gözlerini kapadı. Gözlerini kapatınca, derinliği olan karanlık bir boşluk görüyordu. Son derece derindi. Dünyanın merkezine kadar uzanıyormuş gibi görünüyordu. Sonra alacakaranlığı akla getiren ışıklar ortaya çıkmaya başladı. Uzun mu uzun bir günün sonunda gelen, insana kendini iyi hissettiren, özlem duyduğu ışıklardı. Çok sayıda zerrenin o ışıkların içinde havada asılı durduğunu görebiliyordu. Toz da olabilirdi. Belki de polen. Başka bir şey de olabilirdi elbette. Sonra nihayet o derinlik gitgide yok olmaya başladı. Işık güçlendi. Çevredeki şeyler giderek görünür olmaya başladı.

Farkına vardığında Tengo, on yaşında, ilkokulun o sınıfındaydı. Gerçek bir zamanda gerçek bir yerdeydi. Işıklar gerçekti, on yaşındaki kendisi de gerçekti. Tengo oradaki havayı gerçekten soluyor, vernik sürülmüş ahşap kokusunu, karatahta silgisine sinen tebeşir kokusunu alabiliyordu. Sınıfta Tengo ve o kız baş başaydı. Diğer çocuklar ortada görünmüyordu. Kız bu rastlantısal şansı hızla kullanmıştı. Sürekli böyle bir fırsat yakalamak için beklemiş de olabilirdi. Neticede kız orada durmuş, sağ elini uzatıp Tengo'nun sol elini tutmuştu. Gözlerini hiç kaçırmadan Tengo'nun gözlerine bakıyordu.

Tengo'nun ağzı kupkuru olmuştu. Islaklığını tamamen kaybetmişti. Her şey öylesine ani olmuştu ki Tengo ne yapacağını, ne diyeceğini bilemiyordu. Yalnızca orada durup kızın elini tutmasını izliyordu. Sonra kasığının iç tarafında hafif, fakat derin bir sızı meydana geldi. O ana kadar hiç tecrübe etmediği bir histi. Dalgaların uzaktan duyulan gürlemesi gibi bir sızıydı. Aynı zamanda gerçek sesler de duyuyordu. Açık pencereden içeriye dolan çocukların bağrışmalarını, futbol topunun tekmelenme sesini, beyzbol sopalarının topa vurma sesini, bir şeylerden şikâyet eden alt sınıflardan kız çocuklarının tiz seslerini. Birileri "Bahçedeki Otlar" parçasını prova ediyordu. Ders çıkışı sonrasıydı.

Tengo kızın elini aynı güçle sıkarak yanıt vermeyi düşündü. Fakat eline güç veremiyordu. Kız aşırı bir güçle sıktığı için belki de. Aynı zamanda Tengo vücudunu istediği gibi hareket de ettiremiyordu. Neden acaba tek bir parmağını bile oynatamıyordu? Donup kalmış gibiydi.

Zaman durmuş gibi, diye düşündü Tengo. Sessizce nefes alıp soluğuna kulak verdi. Dalgaların uğultusu devam ediyordu. Tüm gerçek sesler silinip gitmişti ve kasığının iç tarafındaki sızı daha belirgin, farklı bir şekil almıştı. Buna kendine özgü bir uyuşma hissi de karışmıştı. Bu uyuşma toz zerreleri haline gelip, sıcak, kırmızı kan sıvısına karışarak, atan kalbinin sağladığı körük gücüyle damarlardan geçerek bütün vücuda düzgün bir şekilde dağılıyordu. Göğsünde yoğun, küçük bir bulut gibi bir şey oluşmuştu. Bu, soluklarının ritmini değiştiriyor, kalp atışlarını tok seslere dönüştürüyordu.

Bir gün mutlaka, bu olayın anlamını ve amacını çözebileceğini geçirdi aklından Tengo. Onun için bu anı olabildiğince net, berrak bir şekilde hafızasına yerleştirmesi gerekiyordu. Şu anki Tengo, matematiğe yetenekli on yaşında bir çocuktan başka bir şey değildi. Gözünün önünde yeni bir kapı vardı, ama arkasında kendisini neyin beklediğini bilmiyordu. Güçsüz, bilgisiz, duygusal açıdan karmaşa içindeydi ve çok korkuyordu. Kendisi de bunun farkındaydı. Dahası kız da orada anlaşılmayı

ümit etmiyordu. Kızın beklediği, kendi duygularının Tengo'ya sağlam bir şekilde ulaşmasıydı. Yalnızca buydu. Bu duygular, küçük, sert bir kutuya konmuş, temiz bir paket kâğıdıyla sarılmış, ince bir kurdeleyle sağlamca bağlanmıştı. Kız bu paketi Tengo'ya vermişti.

"Paketi şimdi burada açmana gerek yok" dedi kız, dudaklarını oynatmadığı halde. "Zamanı geldiğinde açman yeter. Şimdi yalnızca bu paketi al."

Kız birçok şeyi biliyor, diye düşündü Tengo. Fakat kendisi henüz bilmiyordu. Bu yeni alanda kontrol kızın elindeydi. Burada yeni kurallar, yeni amaçlar, yeni dinamikler vardı. Tengo hiçbir şey bilmiyordu. Kız biliyordu.

Nihayet kız Tengo'nun sol elini tuttuğu sağ elini gevşetip hiçbir şey söylemeden, arkasına bir kez bile dönüp bakmadan hızlı adımlarla sınıftan çıkıp gitti. Tengo geniş sınıfta tek başına kalakalmıştı. Açık pencereden çocukların sesleri duyuluyordu.

Bir sonraki an Tengo menisinin geldiğini fark etti. Şiddetli orgazmı bir süre devam etti. Bolca sıvı, güçlü bir şekilde fışkırmıştı. *Acaba nereye boşalıyorum?* diye düşündü Tengo. Kafasının içinde karmaşa vardı. İlkokulda ders çıkışı sonrası, sınıfta o şekilde boşalması uygun değildi. Birileri görecek olursa sıkıntı yaşardı. Fakat artık orası, bulunduğu yer, ilkokulun sınıfı değildi. Kendine geldiğinde, Tengo Fukaeri'nin içindeydi. Kızın rahmine boşalıyordu. Bunu yapmak istemiyordu. Fakat durdurması da mümkün değildi. Her şey onun iradesi dışında gelişiyordu.

"Endişelenecek bir şey yok" dedi Fukaeri biraz sonra, her zamanki ifadesiz sesiyle. "Ben hamile kalmam. Çünkü âdet görmüyorum."

Tengo gözlerini açıp Fukaeri'ye baktı. Kız, Tengo'nun üzerindeydi, yukarıdan Tengo'ya bakıyordu. İdeal bir şekle sahip memeleri Tengo'nun gözünün önündeydi. O memeler, uysal, düzenli soluklarına uyarak inip kalkıyordu. *Kediler şehrine gitmek bu muydu?* diye sormak istedi Tengo. Kediler şehri, acaba nasıl bir yerdi? Gerçekten sözcüklere dökebilmek için kendini zorladı. Fakat ağız kasları hiç kımıldamadı.

"Olması gerekiyordu" dedi Fukaeri, Tengo'nun aklından geçenleri okumuş gibi. Yalın bir yanıttı. Aslında bir yanıt da sayılmazdı. Her zamanki gibi.

Tengo bir kez daha gözlerini kapattı. Oraya gitmiş, boşalmış, sonra tekrar buraya dönmüştü. Gerçek bir boşalmaydı. Fışkıran, gerçek meniydi. Dahası, gerekli olduğunu Fukaeri söylüyorsa eğer, bu muhtemelen gerekliydi. Tengo'nun vücudu hâlâ uyuşmuş, hislerini yitirmiş durumdaydı. Üstelik boşalma sonrasındaki halsizlik ince bir zar gibi vücudunu kaplamıştı.

Uzunca bir süre Fukaeri o duruşunu sürdürüp balözü emen böcekler gibi Tengo'nun menisini sonuna kadar sıkıp boşalttı. Tek damla bile bırakmadan. Sonra Tengo'nun penisini usulca çıkartıp, hiçbir şey söylemeden yataktan kalktı ve banyoya gitti. Tengo o an yıldırımların kesildiğinin farkına vardı. O şiddetli yağmur da hangi arada olduysa kesilmişti. Öylesine inatçı, apartmanın tepesinde asılıp kalmış kara bulutlar, geride hiçbir iz bırakmadan yok olup gitmişti. Etraf gerçekdışı denebilecek bir sessizliğe gömülmüştü. Banyoda Fukaeri'nin duş aldığı belli belirsiz duyuluyordu yalnızca. Tengo bakışları tavana çivilenmiş halde, vücuduna her zamanki duyuların geri gelmesini bekledi. Sertleşmesi, boşalma sonrasında da devam ediyordu, ama sertliği biraz azalmış gibiydi.

Yüreğinin bir parçası hâlâ ilkokul sınıfındaydı. Sol elinde kızın parmaklarının dokunuşu net bir

şekilde varlığını koruyordu. Elini kaldırıp bakamıyordu, ama sol elinin avuç içinde kırmızı tırnak izleri olmalıydı. Kalp atışları, sertleşmenin heyecanını hâlâ bir parça taşıyordu. Göğsünün içindeki yoğun bulut yok olup gitmiş olsa da, onun yerine, kalbinin yakınlarında kendini iyice hissettiren keskin bir sızı belirmişti.

Aomame, dedi Tengo içinden.

Aomame'yi görmeliyim, dedi. *Onu arayıp bulmam gerek*. Çok iyi bildiği bu isteğin farkına neden şimdi varmıştı acaba? *Kız bu kadar önemli bir paket vermişti. Neden ben hiç açmadan öylece bıraktım?* Başını iki yana sallamaya yeltendi. Fakat henüz boynunu oynatamıyordu. Vücudundaki uyuşukluk tamamen geçmemişti.

Bir süre sonra Fukaeri yatak odasına döndü. Banyo havlusuna sarınmış halde yatağın kenarında oturdu.

Kız, "*Little People* artık gürültüyü kesti" dedi. Sanki cepheden rapor ileten soğukkanlı, becerikli bir muhabere askeri gibi. Sonra parmak ucuyla havada küçük bir daire çizdi. Rönesans dönemi İtalyan ressamlarının kilise duvarlarına çizdiği gibi güzel, tam bir daireydi. Başlangıcı, sonu olmayan bir daire. O daire bir süre havada kaldı. "Artık bitti."

Bunları söyledikten sonra kız vücuduna sardığı banyo havlusunu çıkardı, üzerinde hiçbir şey olmadan, çırılçıplak vaziyette bir süre orada durdu. Nemli vücudunu sessizce doğanın kurutmasını bekler gibiydi. Çok hoş bir görüntüydü. Dik göğüsleri ve tüysüz apış arası.

Sonra çömelerek yere düşen pijamasını alıp, iç çamaşırı giymeden doğrudan üzerine geçirdi. Düğmelerini ilikleyip bel ipliğini bağladı. Tengo kızın hareketlerini karanlıkta dalgınca izliyordu. Sanki böceklerin değişim geçirme sürecini izliyormuş gibiydi. Tengo'nun pijamaları kıza büyük geliyordu, ama kız buna alışmıştı. Sonra Fukaeri yatağın içine kayarcasına girip dar yatakta kendi yerini belirleyip başını Tengo'nun omzuna yasladı. Tengo çıplak omzunun üzerinde kızın küçük kulağının şeklini hissedebiliyordu. Boğazında ılık nefesini duyumsuyordu. Bununla birlikte vücudundaki uyuşma, zamanı gelince dalgaların çekilmesi gibi yavaş yavaş yok oldu.

Havadaki nem varlığını koruyordu ama artık vıcık vıcık, rahatsız edici bir nem değildi. Pencerenin dışında böcekler ötüşmeye başlamıştı. Sertleşmesi artık tamamen geçmiş, Tengo'nun penisi yeniden durgun çamurun içine gizlenmişti. Her şey gerekli aşamalardan geçerek döngüsünü tamamlamış, nihayet sona ermişti. Havaya mükemmel bir daire çizilmişti. Hayvanlar gemiden inip özledikleri yeryüzüne dağılmıştı. Tüm çiftler, bulunmaları gereken yerlere dönmüştü.

"Uyusan iyi olur" dedi kız. "Derin bir uyku çek."

Derin bir uyku çekeceğim, diye düşündü Tengo. *Uyuyup uyanacağım. Sabah olduğunda acaba beni nasıl bir dünya karşılayacak?*

"Bunu kimse bilemez" dedi Fukaeri, Tengo'nun yüreğini okumuş gibi.

Şimdi öcülerin zamanı başlıyor

Aomame dolaptan yedek battaniyeyi çıkarıp adamın iri vücudunun üzerine örttü. Sonra bir kez daha parmağını boynuna bastırıp nabız atışlarının tamamen durup durmadığını kontrol etti. Lider dedikleri adam çoktan başka bir dünyaya geçmişti. Aomame orasının nasıl bir dünya olduğunu bilmiyordu. Fakat 1Q84 yılı olmadığı açıktı. Dahası bu taraftaki dünyada o artık "ölü" diye adlandırılacak bir varlığa dönüşmüştü. En küçük bir ses bile çıkartamadan, sanki ürperir gibi vücudu bir an hafifçe titremiş, sonra yaşam ve ölümü ayıran ince çizgiyi geçivermişti. Bir damla kan bile çıkmamıştı. Şimdi artık tüm acılarından kurtulmuş, mavi yoga şiltesinin üzerinde yüzükoyun sessizce, ölü halde yatıyordu. Aomame işini her zamanki gibi hızla ve doğru bir şekilde yapmıştı.

Aomame iğnenin ucuna tıpayı takıp sert kapaklı kutuya koydu. Kutuyu spor çantasına yerleştirdi. Naylon poşetten Heckler&Koch'u çıkartıp kadife eşofmanının belinin altına sıkıştırdı. Emniyet mandalını açmış, fişek yatağına mermi sürmüştü. Beline değen sert metal Aomame'yi rahatlattı. Pencerenin yanına gidip kalın perdeyi kapatarak odayı tekrar kararttı.

Sonra spor çantasını eline alıp kapıya yöneldi. Kapının koluna elini uzatıp arkasına döndü, karanlığın içinde yüzükoyun yatan iriyarı adama son bir kez baktı. Derin bir uykudaymış gibi görünüyordu. Aomame'nin onu ilk gördüğü andaki gibi. Bu dünyada Aomame'den başka onun yaşamının sona erdiğini bilen kimse yoktu. Hayır, büyük olasılıkla *Little People* biliyordu. İşte bu yüzden, gök gürültülerine son vermişlerdi. Artık bu uyarıyı göndermelerinin boşa olacağını anlamışlardı çünkü. Seçtikleri temsilcinin yaşamı artık son bulmuştu.

Aomame kapıyı açıp, gözlerini kırpıştırarak aydınlık odaya adımını attı. Ses çıkartmamaya özen göstererek kapıyı usulca kapattı. Dazlak kafalı koltuğa oturmuş kahve içiyordu. Masanın üzerinde oda servisinin getirdiği belli olan kahve potu ve sandviç dolu büyük bir tepsi vardı. Sandviçlerin yarısı duruyordu. Kullanılmamış iki kahve fincanı da tepsinin yanına konmuştu. Atkuyruğu saçlı olan, kapının yanında, rokoko tarzı sandalyede, daha önceki gibi sırtı dimdik oturuyordu. İkisi de uzun süre aynı duruşla, sessizce zaman geçirmiş olmalıydılar. Odanın içerisinde bir ertelenmişlik duygusu gibi bir hava hâkimdi.

Aomame odaya girince dazlak kafalı elindeki kahve fincanını tepsinin üzerine bırakıp sessizce yerinden kalktı.

"Bitti" dedi Aomame. "Şimdi uyuyor. Uzun zaman aldı. Kaslarına çok yüklenmiş sanıyorum. Bırakın uyusun."

"Uyuyor mu?"

"Hem de çok derin" dedi Aomame.

Dazlak kafalı dik dik Aomame'nin yüzüne baktı. Gözlerinin derinliklerine ulaşmak ister gibiydi, başka bir şey olup olmadığını anlamak ister gibi. Bakışlarını yavaşça ayakucuna kadar indirip sonra tekrar gözlerini kaldırarak Aomame'nin yüzüne baktı.

"Bu, normal bir şey mi?"

"Kaslardaki şiddetli gerilim giderilince derin uykuya dalanlar çok olur. Özel bir durum değil."

Dazlak kafalı oturma odası ile yatak odasını ayıran kapıya gitti, kolunu usulca çevirip kapıyı hafifçe aralayarak içeriye göz attı. Aomame, bir şey olması durumunda hemen silahı çıkartabilecek

vaziyette elini kadife eşofmanının beline koymuştu. Adam on saniye kadar duruma göz attı, ama nihayet başını geri çekip kapıyı kapattı.

"Ne kadar uyur acaba?" diye sordu Aomame'ye. "Uzunca bir süre öylece yerde yatmasına izin veremeyiz."

"İki saat kadar sonra uyanır sanıyorum. O zamana kadar mümkünse dokunmayın."

Dazlak kafalı kol saatine göz atıp saati kontrol etti. Sonra başını hafifçe salladı.

"Tamam, bir süre öylece bırakırız" dedi dazlak kafalı. "Duşu kullanacak mısınız?"

"Duşa gerek yok. Yalnız yine üzerimi değiştirmeme izin verin."

"Elbette. Banyoyu kullanın lütfen."

Aomame elinden gelse üzerini değiştirmeden bir an önce o odadan çıkıp gitmek istiyordu. Fakat adamların kuşkulanmasına yol açmamalıydı. Geldiği zaman üzerini değiştirmişti. Dönerken de aynı şekilde üzerini değiştirmesi gerekirdi. Aomame banyoya gidip eşofman takımını çıkardı. Terden nemlenen iç çamaşırlarını çıkartıp, banyo havlusuyla vücudundaki teri sildikten sonra yenilerini giydi. Sonra gelirken giydiği keten pantolonunu ve beyaz bluzunu üzerine geçirdi. Tabancayı da keten pantolonun kemerinin altına, dışarıdan görünmeyecek şekilde sıkıştırdı. Vücudunu farklı açılarda hareket ettirerek duruşunun tuhaf görünmediğinden emin oldu. Sabunla yüzünü yıkayıp, fırçayla saçlarını düzeltti. Sonra lavabonun büyük aynasının karşısında, yüzünü farklı açılardan gücünün yettiğince buruşturdu. Gerilim yüzünden gerginleşen kaslarını çözebilmek için yapmıştı bunu. Birkaç kez yaptıktan sonra yüzünü normal haline döndürdü. Yüzünü böyle buruşturduktan sonra normal yüzünün nasıl olduğunu anımsaması biraz zaman alıyordu. Yüz kaslarını eğip bükerek yüzüne asıl ifadesini yerleştirdi. Aomame aynaya dikkatlice bakıp yüzünü iyice kontrol etti. *Sorun yok,* dedi içinden. *Normal bir yüz. Gülümsemeyi bile başarabilirim. Ellerim titremiyor. Bakışlarım da sakin. Her zamanki serinkanlı Aomame'yim ben.*

Fakat dazlak kafalı, Aomame yatak odasından çıkar çıkmaz bakışlarını dikkatle onun yüzüne çevirmişti. Adam gözyaşı izini fark etmiş olabilirdi. Çok fazla ağladığından biraz iz kalmış olmalıydı. Bunu düşününce Aomame huzursuz oluverdi. *Kas esnetme antrenmanı yaparken niye ağlasındı ki?* Karşısındaki adama tuhaf gelebilirdi. *Sıradışı bir şeyler mi oldu?* diye kuşkulanabilirdi. Bu yüzden yatak odasının kapısını açıp Lider'in durumuna bakmaya gitmiş, adamın kalbinin durduğunu keşfetmiş olabilirdi.

Aomame elini belinin arkasına atıp tabancanın kabzasını kontrol etti. *Sakinleşmeliyim,* dedi içinden. *Korkmamalıyım. Korku yüzüme yansırsa adamlar kuşkulanabilir.*

Aomame en kötü durumu göze alarak, sol elinde spor çantası, temkinli hareketlerle banyodan çıktı. Sağ elini, hemen silaha uzatabilecek şekilde tutuyordu. Fakat odada farklı bir durum yoktu. Dazlak kafalı kollarını göğsünde kavuşturmuş, odanın ortasında duruyor, gözlerini kısmış bir şeyler düşünüyordu. Atkuyruğu saçlı, daha önceki gibi, girişin yanındaki sandalyeye oturmuş, serinkanlılıkla odayı inceliyordu. Adam, bombardıman uçağının makineli tüfek sorumlusu gibi sabit gözlerle bakıyordu. Tek başına mavi gökyüzünü izlemeye alışkındı. Gözleri havanın rengine boyanmıştı.

"Yorulmuş olmalısınız" dedi dazlak kafalı. "Kahve içmek ister misiniz? Sandviç de var."

Aomame, "Teşekkür ederim. Fakat istemem. İşin hemen sonrasında açlık hissetmiyorum. Bir saat geçince yavaş yavaş iştahım geri geliyor" diye yanıtladı.

Dazlak kafalı başını sallayarak anladığını belirtti. Sonra ceketinin iç cebinden kalınca bir zarf çıkartıp, ağırlığını tarttıktan sonra Aomame'ye uzattı. "Buyrun, söylediğiniz ücretten daha fazlası olmalı içinde. Az önce söylediğim gibi bugünkü işinizi gizli tutun lütfen" dedi adam.

"Sus payı yani" dedi Aomame şakayla karışık.

"Fazladan zahmete girdiğiniz için" dedi adam, yüzündeki ifadeyi değiştirmeden.

"Aldığım ücretten bağımsız olarak sır saklarım. Bu da benim işimin bir parçası. Dışarıya hiçbir şey sızmaz" dedi Aomame. Sonra aldığı zarfi öylece spor çantasına koydu. "Fatura gerekiyor mu?"

Dazlak kafalı başını iki yana salladı. "Gerekmez. Bu, bizim kendi içimizde halledeceğimiz bir konu. Sizin de bunu gelir olarak beyan etmenize gerek yok."

Aomame sessizce, tamam anlamında başını salladı.

"Çok yoruldunuz sanıyorum" dedi dazlak kafalı, içeride neler olduğunu öğrenmek ister gibi.

"Her zamankinden fazla" dedi Aomame.

"Sıradan biri değil zira."

"Öyleydi."

"Yerine hiç kimseyi koyamayacağımız biri" dedi adam. "Üstelik uzun süredir şiddetli sancılardan mustarip bir yaşam sürüyordu. Bizim sıkıntı ve acılarımızı, deyim yerindeyse kendi vücuduna topluyordu. Dileğimiz bu acılarının biraz olsun azalması."

"Temel nedenin ne olduğunu bilemediğim için net bir şey söyleyemem, ama" dedi Aomame, sözcükleri seçerek, "acısının biraz dindiğini sanıyorum."

Dazlak kafalı başını salladı. "Gördüğüm kadarıyla siz de bir hayli efor sarf etmişsiniz."

"Olabilir" dedi Aomame.

Aomame ile dazlak kafalı konuşurlarken atkuyruklu, kapının yanında oturmuş odayı sessizce incelemeye devam ediyordu. Yüzü oynamıyor, yalnızca gözleri hareket ediyordu. Yüz ifadesinde hiç değişiklik olmuyordu. İkisinin konuşmalarını duyup duymadığı anlaşılmıyordu. Ketum, yalnız ve dikkati asla elden bırakmadan düşman uçağının küçük gölgesini bulutların arasında arıyordu. En başta ancak fasulye tanesi büyüklüğünde görülebilirdi zira.

Aomame bir an tereddüt ettikten sonra dazlak kafalıya sordu: "Gereksiz bir soru olabilir, ama kahve içmek, sandviç yemek cemaatinizin kurallarına aykırı değil mi?"

Dazlak kafalı arkasına dönüp masanın üzerindeki kahve potuna ve sandviç tepsisine göz attı. Sonra hafifçe, gülümsemeyi andıran bir değişiklik oldu dudaklarında.

"Bizim cemaatimizin o kadar katı kuralları yoktur. İçki ve sigara yasaktır. Cinsel konularda da bazı yasaklar vardır. Fakat yiyecek konusunda nispeten özgürdür. Normalde basit yiyecekler dışında bir şey koymayız ağzımıza, ama kahvede ve salamlı sandviçte özel bir yasak yoktur."

Aomame fikir belirtmeksizin yalnızca başını salladı.

"Birçok insanın bir arada olduğu bir yer. Elbette bazı kurallar gerekli oluyor. Fakat sabit kalıplara hapsolup kalınca, asıl amaçtan sapılabilir. Dini kurallar ve öğreti nihayetinde göreli bir şeydir. Önemli olan çerçeve değil, içinde olandır."

“Lideriniz de o içindekini sağlıyor, değil mi?”

“Evet, öyle. Bizim kulağımızın algılayamadığı sesleri, muhterem duyabiliyor. Çok özel bir insan.” Dazlak kafalı bir kez daha Aomame’nin gözlerine baktı. Sonra, “Bugün çok zahmete girdiniz. Geçmiş olsun. Yağmur da dindi gibi” dedi.

“Yıldırımlar çok feciydi” dedi Aomame.

“Hem de çok” dedi dazlak kafalı. Fakat yıldırımlar ya da yağmur hiç de ilgisini çekmiyormuş gibiydi.

Aomame, başını hafifçe eğerek selam verdi, spor çantasını alıp kapıya yöneldi.

“Biraz durun” diye seslendi dazlak kafalı, arkasından sert bir sesle.

Aomame odanın ortasında durup arkasına döndü. Kalbi kesik, tok sesler çıkartmaya başlamıştı. Eli, istemeden beline gitmişti.

“Yoga şiltesi” dedi genç adam. “Yoga şiltenizi almayı unuttunuz. Yatak odasında yerde serili duruyor.”

Aomame gülümsedi. “Şu an onun üzerinde derin uykuda. Vücudunu oynatarak altından almak olmaz. Mahsuru yoksa hediyem olsun. Pahalı bir şey değil. Uzun süredir de kullanıyordum. İstemezseniz atabilirsiniz.”

Dazlak kafalı biraz düşündü. Sonra başını tamam anlamında salladı. “Geçmiş olsun” dedi.

Aomame kapıya yaklaşınca atkuyruklu sandalyeden kalkıp kapıyı açtı. Sonra başını hafifçe eğerek selam verdi. *Bu adamla tek kelime konuşamamış olduk,* dedi Aomame içinden. O da başıyla selam vererek önünden çekilmek için hareketlendi.

Fakat o an şiddet düşüncesi, müthiş bir elektrik akımı gibi, Aomame’nin teninde yayılıverdi. Atkuyruklunun eli, ani bir hareketle uzanıp onun sağ elini yakalamaya kalkmıştı sanki. Bu, son derece hızlı, kararlı bir hareket gibiydi. Havadaki bir sineği yakalayabilecek hızdaydı. Tüm duyularının harekete geçtiği bir andı. Aomame’nin vücudundaki tüm kaslar gerildi. Tüyleri diken diken oldu. Kalbi, bir an atmayı bıraktı sanki. Nefesi tıkanıp, sırtında buza dönüşmüş böcekler yürüyor gibi oldu. Bilinci şiddetli bir akkor ışığına maruz kalıvermişti sanki. Adam o an sağ elini yakalayacak olursa, silaha elini uzatması imkânsız hale gelirdi. *O durumda hiç şansım kalmaz. Bu adam benim bir şey yaptığımı hissetmiş olmalı. Bu odanın içerisinde bir şey yaptığımı önsezileriyle anladı herhalde. Ne olduğunu bilemediği feci uygunsuz bir şey. Önsezileri, bu kadını yakalamam gerek,* diyordu. *Önsezilerim bana, yakalayıp yere yatırmamı, üzerine tüm ağırlığımla çullanıp önce omzunu çıkartmamı söylüyor. Fakat bu, nihayetinde bir önsezi. Kesin bir kanıt yok. Yanlış bir önseziyse çok kötü bir duruma düşerim,* diye içinden geçiriyor olmalıydı atkuyruklu. Adam bir tereddütten sonra vazgeçti. Ne yapılacağına karar veren, nihayetinde dazlak kafalıydı. Onun yetkisi yoktu. Sağ elinin hareketini var gücüyle bastırıp omzunu gevşetti. Aomame, atkuyruklunun bilincinde geçen o bir iki saniyedeki aşamaları tüm canlılığıyla hissedebilmişti.

Aomame halı kaplı koridora çıktı. Arkasına bakmadan asansöre yönelip o düz koridorda sert adımlarla yürüdü. Atkuyruklu başını kapıdan uzatmış, Aomame’nin hareketlerini izliyor olmalıydı. Aomame o keskin, bıçak gibi bakışları sırtında hissediyordu. Vücudundaki tüm kaslar feci şekilde seğiriyordu, ama asla dönüp arkasına bakmadı. Dönüp arkasına bakmaması gerekiyordu. Koridorun köşesini döndüğünde, nihayet vücudundaki kasları gevşetebildi. Fakat kendini rahat hissetmesi için

henüz erkendi. Bir an sonra neler olacağını bilemezdi. Aomame asansörün aşağıya iniş düğmesine basıp asansör gelene kadar (sonsuzluğa yakın bir zaman geçti) elini belinin arkasındaki tabancanın kabzasından ayırmamıştı. Atkuyruklu, yeniden düşünüp peşinden gelecek olursa her an çekip çıkarabilecek şekilde. O güçlü eller kendi vücudunu yakalamadan önce, tereddüt etmeden adamı vurması gerekirdi. Ya da tereddüt etmeden kendisini vurmak zorundaydı. Bunlardan hangisini seçeceğini Aomame bilemiyordu. Sonuna kadar da bir tercih yapamayabilirdi.

Fakat arkasından gelen yoktu. Otelin koridorunda sessizlik hâkimdi yalnızca. Asansörün kapısı zil sesiyle birlikte açılınca Aomame içeri girdi. Lobi katı düğmesine basıp kapının kapanmasını bekledi. Sonra dudaklarını ısırarak gözlerini kat göstergesi paneline dikti. Asansörden inip geniş lobiyi kat ettikten sonra, ana giriş kapısının önünde müşteri bekleyen taksiye bindi. Artık yağmur tamamen dinmişti, ama suyun içinden yeni çıkmış gibi arabanın her tarafından sular süzülüyordu.

"Şincuku İstasyonu batı kapısına gideceğiz" dedi Aomame.

Taksi hareket edip otelin önünden ayrılınca Aomame göğsünde biriken havayı tamamen boşalttı. Sonra gözlerini kapatıp, kafasını boşaltmaya çalıştı. Bir süre hiçbir şey düşünmek istemiyordu.

İçinde güçlü bir kusma hissi vardı. Midesindeki her şey boğazına kadar yükselmiş gibiydi. Fakat bir şekilde bastırmayı başardı. Düğmeye basarak pencere camını yarısına kadar açıp, nemli gece havasını ciğerlerine çekti. Koltuğa iyice gömülüp birkaç kez derin derin nefes aldı. Ağzının içinde uğursuz bir koku vardı. Vücudunun bir yerlerinde bir şeyler kokuşmuş gibi.

Bir an aklına gelince, keten pantolonunun cebini karıştırıp iki sakız buldu. Hafifçe titreyen elleriyle jelatini açtı, sakızları ağzına atarak usulca çiğnemeye başladı. Nane kokuluydu. Özlediği bir kokuydu. Bir şekilde sinirlerini yatıştırdı. Çenesini oynattıkça ağzının içindeki itici koku yavaş yavaş hafiflemeye başladı. *Vücudumda bir şeyler kokuşmuş değil. Korku beni tuhaflaştırıyor yalnızca.*

Fakat nihayetinde böylelikle her şey bitti, dedi Aomame içinden. *Artık insan öldürmeme gerek yok. Üstelik ben doğru olanı yaptım,* diye düşündü Aomame. *Bu adam öldürülmeyi hak edecek şeyler yapmıştı. Yalnızca cezasını buldu. Dahası, tamamen tesadüftü, ama öldürülmeyi kendisi de çok istiyordu. Ben, istediği gibi huzurlu bir ölüm verdim ona. Yanlış bir şey yapmadım. Yalnızca yasalara karşı geldim.*

Fakat bunları kendi kendine ne kadar söylerse söylesin, yüreğinin derinliklerinde ikna olamıyordu. Aomame az önce sıradan olmayan bir insanı kendi elleriyle öldürmüştü. Sivri iğne ucunun o adamın boynuna sessizce saplanıp girdiği andaki dokunuş hâlâ aklındaydı. Orada elleriyle normal olmayan bir şeyler hissetmişti. Bu, Aomame'nin yüreğini allak bullak etmişti. Avuçlarını açıp bir süre baktı. Bir farklılık vardı. Avcu her zamankinden tamamen farklıydı. Fakat farkın ne olduğunu ayrımsayamıyordu.

Adamın dediklerine inanacak olursa, onun öldürdüğü bir peygamberdi. Tanrı'nın sesini duyduğu sanılıyordu. Fakat o sesin sahibi Tanrı değildi. Muhtemelen *Little People* denen varlıklardı. Peygamber, aynı zamanda kraldı; kralın kaderi de öldürülmekti. Yani, Aomame kaderin yolladığı cellattı. Bir de Aomame, ister kral olsun isterse peygamber, o varlığı şiddet yoluyla ortadan kaldırarak dünyanın iyilik kötülük dengesini korumuştu. Bunun sonucunda ölmek zorundaydı. Fakat Aomame bir anlaşma yapmıştı. O adamı öldürecek, gerçek anlamda kendi canından vazgeçerek Tengo'nun hayatını kurtaracaktı. Anlaşmanın içeriği buydu. Elbette adamın dediklerine inanacak

olursa.

Fakat Aomame adamın dediklerine temelde inanmadan edemiyordu. Akli dengesi bozuk biri değildi ve ölmek üzere olan bir insan yalan söylemezdi. Her şeyden öte, sözleri ikna ediciydi. Devasa bir çıpa gibi ağır bir ikna gücü vardı. Tüm gemiler büyüklük ve ağırlıklarına uygun çıpalara sahiptir. Ne kadar sefilce işler yapmış olursa olsun bu adam gerçekten büyük bir gemiyi andıran bir insandı. Aomame bunu kabullenmeden edemiyordu.

Şoförün görmemesine dikkat ederek Heckler&Koch'u belinden sıyırıp emniyet mandalını indirdikten sonra, poşetin içine yerleştirdi. 500 gramlık sert ve ölümcül ağırlık Aomame'nin vücudundan uzaklaşmıştı.

"Az önceki yıldırımlar çok feciydi. Yağmur da müthişti" dedi şoför.

"Yıldırım?" dedi Aomame, sanki bu çok eskiden olmuş bir olaymış gibi. Oysa yalnızca yarım saat öncesiydi. "Haklısınız, yıldırımlar fenaydı."

"Hava durumunda hiç söylememişlerdi. Gün boyu havanın iyi olacağını söylüyorlardı."

Aomame zihnini zorladı. Bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Fakat aklına bir şey gelmiyordu. Kafasının çalışması hantallaşmış gibiydi. "Hava durumu tahminleri güvenilmezdir ne de olsa" dedi.

Şoför dikiz aynasından Aomame'ye şöyle bir göz attı. Konuşma tarzı bir şekilde tuhaf olabilirdi. Şoför sessizliği bozdu:

"Yolları su basınca, metronun Akasaka Mitsuke İstasyonu'nu sel basmış, metro hattı suya gömülmüş. Küçük bir alana o kadar çok yağmur yağınca öyle olmuş. Ginza Hattı ve Marunouçi Hattı, geçici bir süre seferlerine ara verdi. Az önceki haberlerde söylüyordu."

Yoğun ve şiddetli yağmur yüzünden metro seferleri durdurulmuş. Bu, benim planlarımı bir şekilde etkiler mi acaba? Çok hızlı bir şekilde düşünmeliyim. Şincuku İstasyonu'na gidip emanet dolabından seyahat valizimi ve omuz çantamı alacağım. Sonra Tamaru'ya telefon edip, direktifini bekleyeceğim. Eğer Şincuku'dan Marunouçi Hattı'nı kullanmam gerekirse, durum sıkıntılı bir hal alabilir. Kaçmak için yalnızca iki saat zamanım var. İki saat geçince adamlar Lider'in uyanmamasını tuhaf bulacak. Herhalde yan odaya bakıp adamın son nefesini verdiğini anlayacaklar. Hemen de harekete geçerler.

"Marunouçi Hattı çalışmıyor mu acaba?" dedi Aomame şoföre.

"Bilemiyorum. Radyo haberlerini açayım mı?"

"Evet, lütfen."

Lider'in söylediklerine göre, o fırtınayı *Little People* çağırmıştı. Akasaka çevresindeki sınırlı bölgeye yoğun şekilde yağmur yağdırmışlar, bu yüzden metro seferleri durmuştu. Aomame başını iki yana salladı. Bu, planın bir parçası olabilirdi. Ama her şey planlandığı gibi yürümüyordu.

Şoför radyoyu NHK'ya ayarladı. Müzik programı yayınlanıyordu, 1960'lı yılların ikinci yarısında moda olan Japon şarkıcıların söylediği halk şarkıları özel programıydı. Aomame, o şarkıları çocukluğunda dinlediğini anımsıyordu, ama hiç de özlem hissetmiyordu. Aksine rahatsız edici düşünceler içinde kabarmaya başladı. O parçaların Aomame'ye anımsattığı, hatırlamak istemediği türden şeylerdi yalnızca. Bir süre sabredip programı dinlediyse de metro durumuyla ilgili bir haber çıkmadı.

"Kusura bakmayın. Bu kadarı yeterli. Radyoyu kapatabilir misiniz?" dedi Aomame. "Şincuku İstasyonu'na gidip kendim bakayım duruma."

Şoför radyoyu kapattı. "Şincuku İstasyonu mutlaka kalabalıktır" dedi.

İstasyon şoförün söylediği gibi son derece kalabalıktı. Şincuku İstasyonu'nda, devlet demiryollarıyla bağlantı yapan Marunouçi Hattı durduğundan, akış kesintiye uğramış, insanlar ortalıkta koşuşturup duruyorlardı. İşten çıkış saatinin yoğunluğu geçmişti, ama yine de insan kalabalığını yararak ilerlemeye çalışmak güç bir işti.

Aomame nihayet emanet dolabına ulaşıp, omuz çantası ve el yapımı siyah deri seyahat valizini çıkarttı. Valizde kiralık kasadan aldığı nakit para vardı. Spor çantasından bazı eşyalarını çıkartıp omuz çantasına ve seyahat valizine paylaştırdı. Dazlak kafalıdan aldığı nakit para zarfı, tabancanın bulunduğu naylon poşet, buz kıracağını koyduğu sert kapaklı kutu. Artık ihtiyaç duymadığı Nike spor çantasını hemen yakındaki bir emanet dolabına koyup, 100 yen bozuk para atarak kilitledi. Çantayı geri almak gibi bir niyeti yoktu. Onun kimliğine ulaşabilecekleri bir şey de yoktu içinde.

Aomame elinde seyahat valiziyle istasyon binasında dolaşıp umumi telefon aradı. Bütün umumi telefonların önü kalabalıktı. Tren seferlerinin durması yüzünden eve geç döneceklerini telefonla bildirmeye çalışan insanlar, uzun kuyruklar oluşturmuş, sıralarını bekliyorlardı. Aomame hafifçe yüzünü buruşturdu. *Galiba* Little People*, öyle kolayca kaçmama izin vermeyecek gibi. Lider'in söylediklerine bakılırsa, bana doğrudan bir şey yapamazlar. Fakat başka yollara başvurarak hareketlerime engel olabilirler.*

Aomame telefon sırası beklemekten vazgeçip istasyondan çıktı, biraz yürüyüp gözüne ilişen ilk kafeye girerek buzlu kahve sipariş etti. Kafenin pembe telefonu da meşguldü, ama sıra bekleyen çok fazla insan yoktu. Aomame orta yaşlı bir kadının arkasında durup, kadının uzun konuşmasının bitmesini sabırla bekledi. Kadın rahatsız olmuş gibi sert bakışlarla Aomame'yi süzüyordu, ama beş dakika kadar konuştuktan sonra pes edip telefonu kapattı.

Aomame üzerindeki bütün bozuk paraları telefona atıp, hafızasına yerleştirdiği numarayı çevirdi. Üç kez çaldıktan sonra, "Şu an telefona yanıt veremiyorum. Mesajınız varsa sinyal sesinden sonra bırakınız lütfen" diye teypten gelen yapay sesi duydu. Sinyal sesi gelince, Aomame ahizeye, "Tamaru, eğer oradaysan açar mısın?" dedi.

Karşı tarafta ahize kaldırıldı. "Buradayım" dedi Tamaru.

"Sevindim" dedi Aomame.

Tamaru o sesteki, her zamankinden farklı, gergin tınıyı hissetmiş gibiydi. "İyi misin?" diye sordu.

"Şimdilik."

"Her şey yolunda gitti mi?"

Aomame, "Derin uykuda. Olabilecek en derin uykuda" dedi.

"Anlaşıldı" dedi Tamaru. Rahatlamış olacaktı, bu sesine yansımıştı. Duygularını dışa yansıtmayan Tamaru için nadir bir durumdu. "İletirim. Mutlaka rahatlayacaktır."

"Kolay olmadı gerçi."

“Biliyorum, ama iş bitti.”

“Bir şekilde” dedi Aomame “Bu telefon güvenli mi?”

“Özel hat kullanıyoruz, endişelenme.”

“Şincuku İstasyonu’ndaki emanet dolabından seyahat için hazırladığım eşyalarımı aldım. Şimdi ne yapıyorum?”

“Ne kadar zaman var?”

“Bir buçuk saat” dedi Aomame. Sonra basitçe durumu açıkladı. “Bir buçuk saat kadar sonra o iki koruma yan odayı kontrol edip Lider’in nefes almadığını anlayacaklardır muhtemelen.”

“Bir buçuk saat yeterli” dedi Tamaru.

“Adamlar Lider’i bulduklarında hemen polise bildirirler mi acaba?”

“Bunu bilemem. Daha dün, polis cemaat merkezinde araştırma yaptı. Gerektiğinde bilgilerine başvurmak üzere diyerek oradan ayrılmış durumdalar. Henüz sistemli bir araştırma yapmadılar, ama tam bu sırada cemaatin başındaki Lider tuhaf bir şekilde ölecek olursa, bir hayli sıkıntılı bir durum ortaya çıkar.”

“Yani dışarıya bildirmeden kendi başlarına halletmeye çalışabilirler, öyle mi?”

“O tipler için hiç de zor değil. Yarınki gazeteleri görünce ne olduğunu anlarız. Liderlerinin ölümünü polise bildirip bildirmediklerini görürüz. Ben kumarı pek sevmem. Fakat bahse girmem gerekse, kesinlikle polise bildirmeyecekler derim.”

“Doğal bir ölüm olarak düşünmezler mi acaba?”

“Bakarak anlayamazlar. Ayrıntılı bir adli tıp otopsisi yapılmadığı sürece, doğal ölüm mü, yoksa cinayet mi olduğu anlaşılmaz. Fakat neticede bu tipler önce seninle konuşmak isteyeceklerdir. Ne de olsa liderlerini hayattayken gören son kişi sensin. Dahası, senin yaşadığın evi boşaltıp ortadan kaybolduğunu öğrenirlerse, elbette bunun doğal bir ölüm olmadığı sonucuna varırlar.”

“Sonra beni aramaya başlarlar. Var güçleriyle.”

“Orası kesin” dedi Tamaru.

“Ortadan kaybolabilecek miyim acaba?”

“Planımız hazır. Sıkı bir plan. Bu plan dahilinde dikkatlice ve sabırla hareket edecek olursan kimse seni bulamaz. En tehlikelisi, korkmak.”

“Elimden geleni yapıyorum” dedi Aomame.

“*Yapmaya devam et*. Hızlı davran. Zaman senden yana olsun. Sen dikkatli, sabırlı bir insansın. Her zamanki gibi davran yeter.”

Aomame, “Akasaka çevresinde şiddetli ve yoğun yağış vardı. Metro seferlerine ara verilmiş durumda” dedi.

“Biliyorum” dedi Tamaru. “Fakat endişelenme. Metroyu kullanmayacaksın. Şimdi bir taksi çevirip şehir merkezindeki gizli eve gitmeni istiyorum.”

“Şehir merkezi? Uzak bir yerlere gitmeyecek miydim?”

“Elbette uzaklara gideceksin” dedi Tamaru, yavaş yavaş ve tüm sözcükleri rahatlıkla duyulsun diye tek tek. “Fakat ondan önce bazı hazırlıklar yapmak gerek. Adını, yüzünü değiştirmemiz gerekiyor. Üstelik bu seferki zor bir işti. Sen de bir hayli yıpranmış olmalısın. Böyle bir durumda telaşla hareket edecek olursan işler yolunda gitmeyebilir. Bir süre bu gizli evde saklanacaksın. Merak etme, sana gereken tüm desteği sağlayacağız.”

“Bu ev nerede?”

“Koenci’de” dedi Tamaru.

Koenci, diye aklından geçirdi Aomame. Sonra tırnağının ucuyla hafifçe dişine vurdu. Koenci’nin nasıl bir yer olduğunu hiç bilmiyordu.

Tamaru adresi ve apartmanın adını söyledi. Her zamanki gibi Aomame not almaksızın hepsini belleğine yerleştirdi.

“Koenci İstasyonu güney çıkışı. 7. Çevreyolu yakınlarında. Daire numarası 303. Girişteki otomata 2831’i kodlarsan açılır.”

Tamaru kısa bir ara verdi. Aomame 303 ve 2831 sayılarını içinden tekrarladı.

“Anahtar paspasın altına bantlanmış halde. Evde bir süre yaşamana yetecek şeyler var. Dışarı çıkmana gerek yok. Ben seni ararım. Üç kez çaldırıp kapatır, yirmi saniye sonra tekrar ararım. Mümkün olduğunca sen aramamaya çalış.”

“Anladım” dedi Aomame.

“O tipler sağlam mıydı?” diye sordu Tamaru.

“İki kişiydiler, bir hayli sağlam görünüyorlardı. Bir an ürktüm yine de. Fakat profesyonel değillerdi. Senin eline su dökemezler.”

“Benim gibisi pek yoktur.”

“Senin gibisi çok fazla olursa sıkıntı yaratır, belki.”

“Belki de” dedi Tamaru.

Aomame eşyalarını alıp istasyonun taksi durağına yöneldi. Orada da uzun bir kuyruk oluşmuştu. Metro tekrar çalışmaya başlamamış gibiydi. Fakat kuyruğa girip sabırla sırasının gelmesini beklemekten başka çaresi yoktu. Ona tercih hakkı bırakılmamıştı.

Sinirli oldukları yüzlerinden belli olan, işten evlerine dönmeye çalışan insanların arasına karışıp taksi sırasını beklerken, gizli evin adresini ve apartmanın adını, daire numarasını, otomatik kilidin şifresini, Tamaru’nun telefon numarasını içinden tekrarlıyordu. Çileci rahiplerin bir dağın zirvesindeki kayanın üzerine oturup önemli duaları ezberden okuması gibi. Aomame aslında belleğine güvenirdi. Bu kadarlık bir bilgiyi hiç zorlanmadan ezberleyebilirdi. Fakat şu an bu rakamlar onu hayata bağlayan bir ip gibiydi. Birisini bile unutacak, yanlış hatırlayacak olursa, hayatta kalması zorlaşırdı. Beynine iyice kazıması gerekiyordu.

Nihayet taksiye bindiğinde, Lider’in cesedini bırakıp odadan çıktığından bu yana yaklaşık bir saat geçmişti. Şimdilik planladığından iki kat fazla zaman harcamıştı. Herhalde *Little People* da zaman açısından o ölçüde avantaj yakalamıştı. Akasaka’ya yoğun, şiddetli bir yağmur yağdırıp metro

seferlerini durdurmuş, insanların geri dönüş yolculuğunda karmaşa yaratmayı başarmış, Şincuku İstasyonu'nda yığılmaya yol açmış, taksi bulmayı zorlaştırmış, Aomame'nin hareketlerini geciktirmişlerdi. Böylelikle Aomame'nin sinirleri de iyice bozulmuştu. Soğukkanlılığını yitirmek üzereydi. *Hayır, bunların hepsi tesadüf belki. Rastlantı eseri böyle olmuştur. Ben yalnızca, bir varlıkları bile olmayan* Little People*'ın gölgesinden korkuyorum belki de.*

Aomame şoföre gideceği yeri söyleyince, koltuğa iyice gömülüp gözlerini kapattı. O koyu takım elbiseli ikili, şu an kol saatlerine bakarak saati kontrol edip, liderlerinin uyanmasını bekliyor olmalıydılar. Aomame o hallerini hayalinde canlandırdı: Dazlak kafalı kahve içerek birçok şey düşünüyor. Düşünmek, onun işi. Düşünüp karar vermek. Lider'in uykusunun fazla derin olduğundan kuşkulanıyor olabilir. Lider, her zaman sessiz ve derin uyur. Horultusu ya da nefes alıp verişi duyulmaz. Yine de *varlığı* hissedilir. *İki saat derin bir şekilde uyur,* demişti o kadın. *Kaslarının kendini yeniden toparlayabilmesi için o süre boyunca rahat bırakmak gerekiyor*. Henüz bir saat bile olmadı. Fakat onu rahatsız eden bir şeyler var. Durumunu bir kontrol etmek iyi olabilir. Ne yapacağı konusunda tedirgin.

Fakat aslında tehlikeli olan, atkuyruklu adamdı. Odadan çıkarken atkuyruklunun, bir an için gösterdiği şiddet eğilimini Aomame tüm netliğiyle anımsıyordu. Hiç konuşmuyordu, ama belli ki sezgileri güçlü biriydi. Savaş sporları konusunda da üstün yetenekli olmalıydı. Aomame'nin tahmin ettiğinden daha iyi olsa gerekti. Aomame bildiği dövüş sporları ile muhtemelen onun karşısında duramaz, tabancaya el atacak fırsat bile bulamazdı. Fakat şansına, adam bir profesyonel değildi. Önsezilerini eyleme geçirmeden önce mantığını işletmişti. Birilerinden direktif almaya fazla alışmıştı. Tamaru'dan farklıydı. Tamaru olsaydı, önce karşısındakini etkisiz hale getirir, kontrol altına almayı düşünürdü. Onun için önce eylem gelirdi. Önsezilerine güvenir, teorik hükümleri sonraya bırakırdı. Bir anlık tereddütle iş işten geçebilirdi. O, bunu iyi bilirdi.

O sırada olanları düşününce koltukaltlarından ince bir ter boşanmaya başladı. *Artık çok dikkatli olmalıyım. Tamaru'nun söylediği gibi. Dikkatli ve sabırlı olmak her şeyden önemli. Dikkati elden bıraktığım anda tehlikeyle karşı karşıya gelirim.*

Taksi şoförü, nazikçe konuşan orta yaşlı bir adamdı. Arabayı durdurup taksimetreyi kapattı, harita çıkartarak adresi ve apartmanın yerini haritadan bulma nezaketini gösterdi. Aomame teşekkür ederek taksiden indi. Altı katlı, şık, yeni bir apartmandı. Konut bölgesinin tam ortasındaydı. Girişinde kimsecikler yoktu. Aomame 2831'i tuşladı. Ana kapının otomatiği açıldı. Temiz ama dar bir asansörle üçüncü kata çıktı. Asansörden inince önce acil durum merdiveninin yerini kontrol etti. Sonra kapı paspasının altına bantlanmış olan anahtarı alıp, daireye girdi. Kapıyı açınca otomatik olarak girişin ışıkları yandı. Daireyi, yeni inşaatlara özgü koku kaplamıştı. Yerleştirilen mobilyalar da, elektrikli ev aletleri de, hepsi tamamen yeni gibiydi. Kullanıldıklarına dair bir iz yoktu. Kutusundan çıkartıp naylon poşetlerini açmış, öylece bırakmışlardı herhalde. Bu mobilya ve elektrikli ev aletleri, apartmanın model dairesini göstermek için tasarımcılar tarafından satın alınmış gibi görünüyordu. Basit bir tasarım ve işlevsellik ön planda tutulmuştu, ama yaşam kokusu hissedilmiyordu.

Girişin sol tarafında mutfak ve oturma odası vardı. Bir koridor, lavabo ve banyo, dip tarafta ise iki oda bulunuyordu. Yatak odalarından birine çift kişilik yatak konulmuştu. Yatak güzelce yapılmıştı. Pencerenin panjurları kapalıydı. Caddeye bakan pencere açılınca 7. Çevreyolu'nun trafiğinden yükselen sesler, uzak bir denizin uğultusu gibi duyuldu. Pencereyi kapatınca hiçbir şey işitilmez oluyordu. Oturma odasının küçük bir balkonu vardı. Oradan, apartmanın önünden geçen yolun öte

yanında küçük bir park görülebiliyordu. Parkta salıncak, kaydırak, kum havuzu ve umumi tuvalet vardı. Yüksekteki cıva lambası, doğallıktan uzak bir ışıkla çevreyi aydınlatıyordu. Kocaman bir Zelkova[*] ağacı dallarını açmıştı. Daire üçüncü kattaydı, ama çevrede yüksek bina yoktu. İnsanların bakışlarını dert etmeye gerek de yoktu.

Aomame kısa süre önce boşalttığı, Ciyugaoka'daki kendi apartman dairesini anımsadı. Eski bir binaydı. Pek temiz olduğu söylenemezdi. Arada sırada hamamböcekleri çıkardı. Duvarları da inceydi. Sevgiyle bağlandığı bir ev olduğunu asla söyleyemezdi. Fakat şimdi oraya özlem duyuyordu. Bu, hiçbir yerinde tek bir leke bulunmayan yepyeni dairede durdukça, belleği ve kişiliği gasp edilmiş, isimsiz bir insana dönüşmüş gibi hissediyordu kendini.

Buzdolabını açınca, kapısının iç tarafında dört kutu Heineken teneke birasının durduğunu gördü. Aomame birini açıp yalnızca bir yudum aldı. 21 inçlik televizyonu açtı, karşısına geçip haberlere baktı. Yıldırımlar ve şiddetli yağmur hakkında haberler vardı. Akasaka Mitsuke İstasyonu'nu su basması, Marunouçi Hattı ve Ginza Hattı'nın seferlerinin durmuş olması, ilk haber olarak veriliyordu. Taşan su, istasyonun merdivenlerinden şelale gibi akmıştı. Yağmurluk giyen istasyon görevlileri, istasyon girişine kum torbalarıyla set oluşturmuşlardı, ama bu neresinden bakılırsa bakılsın geç alınmış bir önlemdi. Metro hâlâ çalışmıyordu. Tekrar ne zaman çalışmaya başlayacağı da bilinmiyordu. Televizyonun muhabiri mikrofon uzatarak, eve dönmek için bir yol arayan insanların yorumunu alıyordu. *Sabahki hava durumu raporunda tüm gün havanın açık olacağı söyleniyordu,* diye şikâyet edenler de vardı.

Haberleri sonuna kadar izlediyse de Öncüler liderinin öldüğüne dair bir haber, elbette henüz yoktu. O iki koruma yan odada iki saatin geçmesini bekliyor olmalıydılar. Sonra gerçeği öğreneceklerdi. Aomame seyahat valizinin içindeki poşetten Heckler&Koch'u çıkartarak yemek masasının üzerine koydu. Yeni yemek masasının üzerine konulan Alman malı otomatik tabanca, feci halde kaba ve ketum görünüyordu. Ayrıca kapkara görüntüsü iyice ortaya çıkmıştı. Fakat silah sayesinde belirli bir karakterden yoksun odanın içerisinde bir odak noktası doğmuş gibiydi. *Otomatik tabancanın görüntüsü,* diye mırıldandı Aomame. Sanki bir resmin adı gibiydi. *Neticede bunu üzerimden ayırmadan dolaşmama artık gerek yok. Hemen elimin altında olsa yeter. Vuracağım ister başka biri olsun, isterse kendim.*

Koca buzdolabında, neredeyse iki hafta evden çıkmadan idare edecek kadar yiyecek malzemesi duruyordu. Sebze, meyve, hemen yenebilecek bazı hazır gıda maddeleri. Buzlukta ise farklı türden et, balık ve ekmek donmuş haldeydi. Dondurma bile konmuştu. Yiyecek rafına kuru hazır yiyecekler, konserve ve çeşni malzemeleri sıralanmıştı. Pirinç ve erişte türleri de vardı. İçme suyu da fazlasıyla stoklanmıştı. İkişer şişe kırmızı ve beyaz şarap da koymuşlardı. Kimin hazırladığını bilemiyordu, ama her şey mükemmeldi. Eksik olan hiçbir şey yok gibiydi. Biraz açlık hissedince Aomame kaşarpeyniri çıkarttı, kesip krakerle birlikte yedi. Peynirin yarısını yedikten sonra bir kereviz sapını güzelce yıkayıp mayoneze batırdı ve öylece ağzına attı. Ardından yatak odasındaki dolapların çekmecelerini sırayla açıp baktı. En üstte pijama ve ince bir sabahlık vardı. Naylon torba içerisinde duruyorlardı, yeniydiler. Hazırlıklar mükemmeldi. Sonraki çekmeceye tişört, üç çift kadın çorabı ve yedek iç çamaşırları konmuştu. Hepsi mobilyaların tasarımına uydurulmuş gibi beyaz, basit şeylerdi ve ambalajlarından çıkartılmamışlardı. Bu giysiler muhtemelen sığınma evindeki kadınlara verilenlerle aynıydı. Malzemeleri iyiydi, ama nedense bir kurum tarafından verilmiş gibi bir havaları vardı.

Banyoda şampuan, saç kremi, cilt bakım kremi, parfüm vardı. İhtiyaç duyabileceği her şey düşünülmüştü. Aomame normalde hiç makyaj yapmadığından ihtiyacı olan makyaj malzemesi

sınırlıydı. Diş fırçası, diş arası temizleme fırçası, diş macunu da vardı. Saç fırçası, kulak pamuğu, tıraş jileti, küçük makas, sıhhi gereçler fazlasıyla düşünülmüştü. Tuvalet kâğıdı, peçete stoklanmış haldeydi. Banyo havlusu ve yüz havlusu güzelce katlanmış, dolabın içine üst üste konmuştu. Her şey titizlikle hazırlanmıştı.

Dolabı açtı. Belki orada üzerine uygun tek parça elbiseler ve ayak numarasına uygun ayakkabılar sıralanmış olabilirdi. Markaları Armani ve Ferragamo olsa ne güzel olurdu. Fakat beklentisinin aksine, dolap boştu. O kadarını da düşünmemişlerdi. Düşünceli olmakla aşırıya kaçmak arasındaki farkı biliyorlardı. Jay Gatsby'nin kütüphanesiyle aynıydı. Gerçek kitaplar vardı. Fakat sayfaları kesilip ayrılmamıştı. Üstelik burada bulunduğu sürece dışarıda giyecek giysiye ihtiyacı olmayacak gibiydi. Gerek duyulmayacak şeyleri koymamışlardı. Fakat bir dolu elbise askısı vardı.

Aomame yanında getirdiği elbiseleri seyahat valizinden çıkardı, kırışıp kırışmadıklarını tek tek kontrol ederek askılara astı. Bunu yapmayıp elbiseleri çantada bırakmasının, bir kaçak için daha iyi olacağını biliyordu. Fakat Aomame'nin bu dünyada en nefret ettiği şey kırışık giysiler giymekti. *Ben soğukkanlı, profesyonel bir suçlu olamam,* dedi Aomame. *Şu işe bak. Böyle bir durumda bile elbiselerin kışırık olup olmadığını takıyorum.* Bunun üzerine Ayumi ile bir seferinde yaptığı konuşma aklına geldi.

Yatağın altına nakit olarak saklayıp işler sarpa sardığında o parayı kaptığın gibi pencereden kaçarsın.

Evet, evet. Aynen öyle, demişti Ayumi, parmaklarını şaklatarak. Büyük Kaçış *gibi değil mi? Steve McQueen'in filmi. Destelerle para ve tabancalar. Öyle filmleri severim.*

O kadar eğlenceli bir yaşam değil, dedi Aomame duvara doğru.

Sonra Aomame banyoya gidip, üzerindekileri çıkararak duş aldı. Sıcak suyun altında, vücudunda kalan rahatsız edici teri akıttı. Banyodan çıktıktan sonra mutfak tezgâhının önünde oturup havluyla ıslak saçlarını kurularken, biranın kalanından bir yudum daha içti. *Bu bir gün içerisinde birçok gelişme oldu,* diye geçirdi aklından Aomame. *Çark, sert sesler çıkartarak bir diş boyu ilerledi. Bir kez ilerleyen çark geriye dönmez. Dünyanın kuralı bu.*

Aomame tabancayı eline alıp ters çevirdi, namluyu yukarı doğrultup ağzına soktu. Dişlerine değen çelik, feci halde sert ve soğuktu. Hafif bir gres yağı kokusu da geliyordu. *Bu şekilde beynimi dağıtmam yeterli olur. Horozu indirip tetiği çekerim, sonra her şey bitiverir. Bir şeyler düşünmeye gerek kalmaz. Kaçmaya da gerek kalmaz.*

Aomame ölmekten pek korkmuyordu.

Ben ölürüm, Tengo hayatta kalır. Bu 1Q84 yılında, iki ayın olduğu dünyada yaşar. Fakat ben olmam. Bu dünyada onunla karşılaşamam. Kaç dünyayı üst üste koyarsam koyayım, onunla buluşamam. En azından Lider böyle demişti.

Aomame dairede yeniden göz gezdirdi. *Sanki model ev gibi* düşüncesi geçti aklından. *Temiz, derli toplu, gerekli her şey var. Fakat kişiliksiz, yabancı, yalnızca sahte. Eğer böyle bir yerde ölecek olursam, pek hoş bir ölüm olacağını söyleyemem. Fakat sahne dekorunu hoşa gidecek bir şekilde değiştirsem bile, bu dünyada hoşa gidecek bir ölüm diye bir şey var mı ki? Böyle düşününce nihayetinde bizim yaşadığımız dünyanın kendisi de, devasa bir model evden farksız değil mi?*

Girer, oturur, çay içip, pencerenin dışarısındaki manzarayı izler, zamanı gelince teşekkür ederek çıkıp gideriz. Oradaki tüm mobilyalar, kandırmacadan başka bir şey değil. Pencereden görünen ay bile kâğıttan yapılmış sahte bir şey olabilir.

Fakat ben Tengo'yu büyük bir aşkla seviyorum, dedi Aomame, hafifçe mırıldanarak. *Tengo'ya âşığım. Bu, asla ucuz bir tiyatro değil. 1Q84 yılı, kestiğinde damarlardan gerçek kanın akacağı gerçeklik dünyası. Acı her şeyiyle acı, korku her şeyiyle korku. Gökyüzündeki ay sahte değil, gerçek ay. Gerçek bir çift ay. Dahası, bu dünyada ben Tengo için seve seve ölümü kabul ettim. Kimsenin bunun sahte olduğunu söylemesine izin vermem.*

Aomame duvardaki yuvarlak saate baktı. Braun marka basit bir tasarımdı. Heckler&Koch'a uygundu. O saat dışında odanın duvarında hiçbir şey yoktu. Saat 10'u gösteriyordu. Artık o ikilinin liderlerinin cesedini bulma zamanıydı. *Okura Oteli'nin nezih süitinin yatak odasında bir adam son nefesini verdi. İri cüsseli, sıradan olmayan bir adam. Artık öbür dünyaya geçti. Hiç kimse ve hiçbir şey onu artık buraya geri getiremez. Dahası, şimdi öcülerin zamanı başlıyor.*

16
Tengo

Sanki hayalet gemi gibi

“Sabah olduğunda acaba beni nasıl bir dünya bekliyor olacak?”

“Bunu kimse bilemez” dedi Fukaeri.

Fakat Tengo’nun uyandığı dünya, önceki akşam uyuduğu dünyayla karşılaştırıldığında önemli bir değişiklik varmış gibi görünmüyordu. Başucundaki saate baktığında saat 6’yı biraz geçmişti. Pencerenin dışı iyice aydınlanmıştı. Hava berraktı, perdenin aralığından bir ışık demeti içeri giriyordu. Artık yazın sonlarına yaklaşılmış gibiydi. Kuşların sesleri tiz ve canlıydı. Dünkü şiddetli fırtına, hayal gibiydi. Belki de uzak geçmişte, bilinmedik bir yerde meydana gelmişti.

Uyanınca Tengo’nun aklına ilk gelen, Fukaeri’nin geceleyin ortadan kaybolmuş olabileceği idi. Fakat kız Tengo’nun yanında kış uykusuna yatmış küçük hayvanlar gibi derin uykudaydı. Uyurkenki yüzü güzeldi, ince siyah saçları beyaz alnına dökülmüş, karmaşık desenler oluşturmuştu. Kulağı, saçlarının altında kaldığından görünmüyordu. Soluk alıp verişi hafifçe duyulabiliyordu. Tengo bir süre odanın tavanını izleyip, o küçük, körük gibi soluklara kulak verdi.

Tengo, dün geceki boşalma hissini hâlâ net olarak anımsıyordu. Bu kızın içine sahiden boşaldığını düşününce, kafası feci halde karışmıştı. Hem de aşırı biçimde boşalmıştı. Sabah olunca, bunun o şiddetli fırtına gibi, gerçekte meydana gelmediğini düşünmüştü. Sanki rüyasında olup bitmiş gibi. 10’lu yaşlarında birkaç kez rüyalanma deneyimi olmuştu. Cinsel bir rüya görmüş, rüyasında boşalmış, sonra uyanmıştı. Olan her şey rüyaydı, ama yalnızca boşalma gerçekti. Bu seferki de ona çok benziyordu.

Fakat bu bir rüyalanma değildi. Tengo kesinlikle Fukaeri’nin içine boşalmıştı. Kontrolü kız ele alarak, penisini kendi içine almış, menisini tamamen sağmıştı. Tengo, yalnızca itaat etmişti. O sırada vücudu tamamen uyuşmuş, parmağını bile kıpırdatamamıştı. Kendisi ise, ilkokuldaki sınıfta boşaldığını sanıyordu. Fakat âdet görmediğinden hamile kalma endişesinin olmadığını söylemişti Fukaeri. Böyle bir şeyin gerçekten meydana geldiğini bir türlü kabullenemiyordu. Fakat gerçekten olmuştu. Gerçek dünyada, gerçek bir olay olarak. Herhalde.

Yataktan çıkıp üstünü değiştirerek mutfağa gitti, su kaynatarak kahve hazırladı. Kahveyi hazırlarken kafasındakileri bir düzene sokmaya çalışıyordu. Masa çekmecesinin içindekileri düzene sokar gibi. Fakat kafasındakiler bir türlü düzene girmiyordu. Yalnızca bazı şeylerin yerini değiştirebiliyordu. Silginin olduğu yere ataşları, ataşların olduğu yere kalem açacağını, kalem açacağının olduğu yere silgiyi koyuyordu. Karmaşa şekil değiştiriyordu yalnızca.

Yeni yaptığı kahveyi içip banyoya gitti ve FM radyoda barok müzik programını dinleyerek tıraş oldu. Telemann’ın bağımsız müzik aletleri için bestelediği partitalar çalıyordu. Tengo her zamanki rutininde hareket ediyordu. Mutfakta kahve hazırlayıp içtikten sonra radyoda *Sizler İçin Barok Müzik Programı*’nı dinleyerek tıraş oluyordu. Günden güne yalnızca besteler değişiyordu. Yanlış hatırlamıyorsa dün Rameau’nun klavyeli çalgılar için bestelediği müzikler yayınlanmıştı.

Yorumcu şöyle diyordu:

Telemann 18. yüzyılın ilk yarısında besteci olarak Avrupa’nın her yerinde büyük itibar görüyordu, ama 19. yüzyıla gelindiğinde, çok fazla sayıda beste yaptığı için insanlar

tarafından hakir görülmeye başlamıştı. Fakat bu asla Telemann'ın suçu değildi. Avrupa toplumunun yapısındaki değişimlerle birlikte, müziğin yaratılma amacında da değişim yaşanmıştı. Bu da değerlendirmelerde bir tepetaklak oluşa davetiye çıkartmıştı.

Yeni dünya bu mu? diye geçirdi aklından. Tekrar çevresindeki manzaraya göz gezdirdi. Evet, değişim denilecek bir şey gözüne ilişmemişti. Ortada onu aşağılayan insanlar da yoktu henüz. Fakat neticede sakallarını kesmesi gerekiyordu. Dünya değişmiş de olsa, değişmemiş de olsa, birileri onun yerine gelip sakallarını kesmeyecekti. Kendisinin kesmesinden başka yol yoktu. Sakallarını kesince tost ekmeğine tereyağı sürerek yedi ve bir fincan kahve daha içti. Yatak odasına Fukaeri'ye bakmaya gitti, ama kız çok derin uykuda gibiydi, hiç kımıldamıyordu. Az öncesinden beri yatış şekli değişmemişti. Saçları alnında aynı desenleri oluşturuyordu. Soluk alıp verişleri de önceki gibi huzurluydu.

Tengo'nun şimdilik bir programı yoktu. Dershanede dersi de. Ziyarete gelecek birileri olmadığı gibi birilerini ziyaret etme niyeti de yoktu. Gün boyunca ne yapacağı ona kalmıştı. Tengo mutfak masasının başında romanını yazmaya devam etti. Dolmakalemini eline alıp müsvedde kâğıdını harflerle doldurdu. Her zamanki gibi çabucak işine yoğunlaşabilmişti. Bilincinin kanalı değişmiş, diğer şeyler kolayca zihninden silinip gitmişti.

Fukaeri uyandığında saat 9'a geliyordu. Kız pijamalarını çıkarıp Tengo'nun tişörtünü giymişti. Jeff Beck Japonya turu tişörtüydü. Tengo'nun Çikura'ya babasını ziyarete gittiği gün üzerine giydiği tişörttü. Tişörtün içerisindeki bir çift meme, tüm dolgunluğuyla belli oluyordu. Bu, ister istemez Tengo'ya akşamki boşalma hissini anımsattı. Bir tarihin o tarine özgü gerçekleri anımsatması gibi.

FM radyo Marcel Dupré'nin org bestelerini yayınlıyordu. Tengo romanını yazmayı bırakıp Fukaeri için sabah kahvaltısı hazırladı. Fukaeri Earl Grey çayı içti, tost ekmeğinin üzerine çilek reçeli sürüp yedi. Sanki Rembrandt'ın giysilerin plilerini çizmesi gibi dikkatle, zaman harcayarak tostuna reçel sürüyordu.

"Kitabın ne kadar sattı acaba?" diye sordu Tengo.

"*Pupa Hava* mı?" dedi Fukaeri.

"Öyle."

"Bilmiyorum" dedi Fukaeri. Sonra gözlerini hafifçe kıstı. "Çok fazla."

Onun için rakamlar pek önemli değil, diye düşündü Tengo. Fukaeri'nin *çok fazla* ifadesi geniş bir düzlükte göz alabildiğince uzanan yeşermiş yoncaları akla getiriyordu. Yoncaları ifade etmek için çok kavramı yerinde olurdu. Kimse kalkıp da sayamazdı neticede.

"Çok sayıda insan *Pupa Hava*'yı okuyor" dedi Tengo.

Fukaeri hiçbir şey söylemeksizin reçeli nasıl sürdüğünü kontrol etti.

"Komatsu Bey'le buluşmam gerekiyor. Mümkün olan ilk fırsatta" dedi Tengo. Masanın karşı tarafından Fukaeri'nin yüzüne bakarak. Kızın yüzünde her zamanki gibi hiçbir ifade yoktu. "Sen Komatsu Bey'le görüştün, değil mi?"

"Basın toplantısında."

“Konuştunuz mu?”

Fukaeri başını hafifçe iki yana salladı. Hiç konuşmadıklarını söylemek istiyordu.

Tengo oradaki manzarayı tüm canlılığıyla hayal edebiliyordu. Komatsu her zamanki gibi müthiş bir hızla, düşündüklerini –ya da aklından bile geçirmediği şeyleri– anlatıyor, Fukaeri ise o sırada ağzını bile açmıyordu. Karşısındakinin söylediklerini doğru dürüst dinlemiyordu bile. Komatsu ise, bunu hiç dert etmiyordu. Eğer “uyuşma ihtimali hiç olmayan insanların bir araya gelmesi” durumu için bir örnek vermek gerekse, Fukaeri ve Komatsu’nun birlikteliği bunun için biçilmiş kaftandı. Tengo sessizliği bozdu:

“Uzun süredir Komatsu Bey’le görüşmedim. Haberleşmedik de. O da bu sıralar çok meşgul olsa gerek. *Pupa Hava*’nın çok satması yüzünden oraya buraya koşuşturuyordur. Fakat oturup yüz yüze, birtakım sorunlar hakkında ciddi bir şekilde konuşmamız gereken zaman geldi. Tam da sen buradayken. İyi bir fırsat. Birlikte görüşelim mi?”

“Üçümüz mü?”

“Evet, öylesi daha iyi olur.”

Fukaeri bir süre bunu düşündü. Belki de hayalinde bir şeyler canlandırmıştı. Sonra yanıtladı: “Fark etmez, eğer bu mümkünse.”

Eğer bu mümkünse, diye içinden tekrarladı Tengo. Söylediğinde kehanet gibi bir tını vardı.

“Mümkün olmayabilir diye mi düşünüyorsun?” diye sordu Tengo çekine çekine.

Fukaeri bu soruyu yanıtlamadı.

“Eğer mümkün olursa onunla görüşelim. Uygun mu?”

“Görüşüp ne yapacağız?”

“Görüşüp ne yapacağız?” diye soruyu yineledi Tengo. “Önce parayı geri vereceğim. *Pupa Hava*’yı baştan yazmamın karşılığı olarak toplu bir para geçenlerde benim banka hesabıma yatırıldı. Fakat bu parayı almak istemiyorum. Her şeyden önce *Pupa Hava*’yı baştan yazdığım için pişman değilim. Bu iş benim için teşvik edici oldu. Beni motive etti. Bunu benim söylemem uygun olur mu bilemem, ama kitap gerçekten iyi oldu. Şimdi de iyi eleştiriler alıyor. Çok da satıyor. İşi üzerime almam yanlış değildi. Yalnız olayların bu kadar büyüyeceğini düşünmemiştim. Elbette kabul eden benim. Bunun sorumluluğunu almam gerektiği de açık. Fakat bu iş için karşılık almak niyetinde değilim.”

Fukaeri omuzlarını hafifçe kısar gibi bir hareket yaptı. Tengo konuşmasını sürdürdü:

“Gerçekten öyle. Bu parayı kabul etmemek, durumda hiçbir değişikliğe yol açmayabilir. Fakat ben kendi konumumu netleştirmek istiyorum.”

“Kime karşı?”

“Öncelikle kendime karşı” dedi Tengo, sesini biraz alçaltarak.

Fukaeri reçel kavanozunun kapağını eline almış, nadir bir şeye bakar gibi bakıyordu.

“Fakat belki de artık çok geçtir” dedi Tengo.

Fukaeri bununla ilgili hiçbir şey söylemedi.

Saat 1'i geçerken Komatsu'nun şirketine telefon ettiğinde (öğleden önce Komatsu işyerine gelmezdi) telefona çıkan kadın, Komatsu'nun son birkaç gündür izinli olduğunu söyledi. Fakat daha fazlasını bilmiyordu. Bir şeyler biliyor olsa bile Tengo'ya söylemeye niyeti yoktu. Tengo kadına rica ederek tanıdığı başka bir editörü telefona bağlattı. Adamın editörlüğünü yaptığı aylık dergi için Tengo mahlas kullanarak kısa köşe yazıları yazıyordu. Editör ondan iki üç yaş büyüktü. Aynı üniversiteden mezun olduklarından Tengo'ya sempatisi vardı.

"Komatsu, neredeyse bir haftadır yok" dedi editör. "Üç gün önce telefon ederek, kendisini iyi hissetmediğini, bir süre dinleneceğini söylemiş. O günden beri yayınevine gelmedi. Yayın kurulundaki tipler, herkes sıkıntılı. Ne de olsa Komatsu *Pupa Hava*'nın sorumlu editörü. O kitapla ilgili her şeyi tek başına yaptı. Kendisi aslında derginin sorumlusu, ama dergiyle ilgili işleri bir kenara bırakarak kitapla ilgili işlere yoğunlaştı sadece, başka hiç kimseyi de yanına yanaştırmadı. Bu yüzden şimdi izin kullanmaya kalkınca bizimkiler ne yapacaklarını şaşırdılar. Eh, sağlığı yerinde değilse söylenecek bir şey yok gerçi."

"Nesi varmış?"

"Bilmiyoruz. Yalnızca, *iyi değilim* demiş. Bu kadarını söyledikten sonra telefonu kapatmış. Ondan sonra hiç haber çıkmadı. Soracağımız şeyler olduğunda evine telefon etsek bile açan olmuyor. Sürekli telesekreter çıkıyor. Bu bizi epey zora soktu."

"Komatsu Bey'in ailesi yok mu?"

"Tek başına yaşıyor. Karısı, bir de çocuğu vardı, ama çok önce boşandılar sanıyorum. Kendisi hiçbir şey söylemediğinden ayrıntısını bilmiyorum, ama söylentiler bu yönde."

"Yine de izin alıp bir kez bile irtibat kurmaması tuhaf."

"Fakat senin de bildiğin gibi genel yargılarla değerlendirilecek bir insan değildir."

Tengo ahize elinde, bir süre bu sözleri düşündü. Sonra konuşmayı sürdürdü:

"Gerçekten de ne yapacağı belli olmayan bir insandır. Toplumun genel yargılarına aldırış etmediği gibi, kafasına eseni yapar. Fakat benim bildiğim kadarıyla işi konusunda sorumsuz bir insan değildir. *Pupa Hava*'nın bu kadar sattığı bir sırada ne kadar kendini iyi hissetmese bile, işleri ortada bırakması, şirkete doğru dürüst haber bile vermemesi mümkün değil. O kadar kötü bir insan değildir."

"Haklısın aslında" dedi o editör. "Şöyle bir evine kadar gidip durumuna bakmakta fayda olabilir. Fukaeri'nin ortadan kaybolmasıyla ilgili olarak Öncüler'le de sıkıntı yaşadık. Kızın nerede olduğu hâlâ bilinmiyor. Başına bir şey gelmiş de olabilir. Sakın Komatsu bir hastalık bahanesiyle izin alıp Fukaeri ile birlikte bir yerlerde takılıyor olmasın?"

Tengo hiçbir şey söylemedi. Fukaeri'nin hemen karşısında oturmuş, kulak pamuğuyla kulaklarını temizlediğini söyleyemezdi.

"Bu meselenin dışında, o kitapla ilgili kafama takılan bazı şeyler var. Kitabın satıyor olmasına diyecek yok, ama bazı şeyleri aklım almıyor yine de. Yalnızca ben değil, yayınevindeki çoğu insan da aynı şeyleri düşünüyor. Bu arada Tengo, Komatsu Bey'le bir işin mi vardı?"

"Hayır, özel bir işim yoktu. Bir süredir görüşmediğimiz için nasıl olduğunu merak etmiştim."

“Son günlerde bu meseleden dolayı bir hayli yoğundu. Stres de etkili olmuştur belki. Nihayetinde *Pupa Hava*, bizim yayınevi kurulalı beri en çok satan kitabımız oldu. Bu seneki bonusu heyecanla bekliyorum. Tengo, sen o kitabı okudun mu?”

“Elbette, başvuru müsveddesini okumuştum.”

“Doğru ya, sen müsveddelerin ön okumasını yapıyordun.”

“Çok güzel yazılmış ilginç bir roman.”

“Evet, içeriği iyi. Okumaya değer.”

Tengo bu ifadede uğursuz bir tını hissetti. “İyi de aklına takılan ne?”

“Bu, editör önsezisi gibi bir şey. Çok güzel yazılmış. Orası kesin. Fakat biraz fazla güzel yazılmış. Hele hele on yedi yaşında, bu piyasaya ilk kez adım atan bir kız için. Üstelik yazar ortadan kayboldu. Editörü ile irtibat kurulamıyor. Dahası, üzerinde tek canlının olmadığı hayalet gemi gibi, kitap çok satanlar rotasında yelkenlerini rüzgârla doldurmuş, dosdoğru ilerliyor.”

Tengo, belli belirsiz bir ses çıkarttı.

Adam konuşmasını sürdürdü: “Acayip, gizemli, ustaca kurgulanmış bir öykü. Aramızda kalsın ama yayınevinde, *Komatsu o esere bir hayli müdahale etmiş olabilir* şeklinde tahminler yürütülüyor, işin dedikodusu yapılıyor. Normalden daha fazla müdahale etmiş midir gibi. Hiç sanmıyorum, ama eğer öyleyse hepimiz kucağımızda saatli bombalarla dolaşıyoruz demektir.”

“Belki de yalnızca talih yardım etmiştir.”

“Öyle olsa bile bu sonsuza dek sürmez” dedi editör.

Tengo teşekkür ederek telefonu kapattı.

Tengo ahizeyi yerine bıraktıktan sonra Fukaeri’ye döndü. “Komatsu Bey bir haftadır işyerine gitmemiş. Kendisiyle irtibat da kurulamıyormuş.”

Fukaeri hiçbir şey söylemedi.

“Çevremdeki insanlar birbiri ardına ortadan kayboluyor gibi” dedi Tengo.

Fukaeri yine hiçbir şey söylemedi.

İnsanların üstderi hücrelerinin, her gün 40 milyon tanesinin yitirildiği gerçeğini Tengo bir an anımsayıverdi. Bu hücreler koparak gözle görülmeyen zerrecikler haline gelip havada kayboluyordu. *Biz de belki bu dünya için üstderi hücreleri gibiyizdir. Öyleyse birilerinin bir gün aniden ortadan kaybolması hiç de tuhaf değil.*

“Bakarsın sıra bendedir” dedi Tengo.

Fukaeri emin bir şekilde başını iki yana salladı. “Sen kaybolmayacaksın.”

“Neden ben kaybolmayacağım?”

“Arınma yaptığın için.”

Tengo birkaç saniye bunun hakkında düşündü. Fakat elbette bir sonuca ulaşamadı. Ne kadar

düşünürse düşünsün bir şeye yaramayacağını baştan beri biliyordu. Yine de bu çabayı göstermemesi de söz konusu olamazdı.

"Neyse. Şimdilik Komatsu Bey'le görüşmemiz mümkün değil" dedi Tengo. "Parayı geri de veremem."

"Para sorun değil" dedi Fukaeri.

"Sorun ne öyleyse?" diye sordu Tengo.

Elbette yanıt gelmedi.

Tengo önceki akşam karar verdiği gibi Aomame'yi aramaya koyuldu. Bir gün boyunca çaba gösterip araştırırsa, bir ipucu bulması mümkün olabilirdi. Fakat gerçekten eyleme geçince bunun tahmin ettiği kadar kolay bir iş olmadığını anladı. Fukaeri'yi dairede bırakıp (*kim gelirse gelsin kapıyı açma*, diye birkaç kez tembihleyerek) telefon şirketinin merkezine gitti. Orada Japonya'nın bütün telefon rehberleri vardı ve bunları inceleyebilmek mümkündü. Tengo Tokyo'daki 23 semtin telefon rehberini baştan sona karıştırıp, orada "Aomame" soyadını aradı. Kendisini bulamasa bile herhalde akrabaları bir yerlerde yaşıyor olmalıydı. Onlara Aomame'yi sorabilirdi.

Fakat hiçbir telefon rehberinde "Aomame" soyadlı birine rastlamadı. Tengo bölgeyi, bütün Tokyo'yu kapsayacak şekilde genişletti. Yine bir kişi bile bulamamıştı. Sonra araştırma alanını, Kanto bölgesine kadar genişletti. Çiba, Kanagava, Saitama illerine de baktı. Enerjisi tükenmiş, çok zaman harcamıştı. Sürekli telefon rehberinin küçük harflerine bakmaktan gözleri acımaya başlamıştı.

Bazı olasılıkları düşündü:

1– *O, Hokkaido'da Utaşinai şehri banliyösünde yaşıyor.*

2– O, evlenerek İto soyadını aldı.

3– O, özel hayatını korumak için telefon rehberine adının konulmasını istemedi.

4– O, iki yıl önce baharda grip salgını yüzünden öldü.

Bunlar dışında da bir sürü olasılık elbette olabilirdi. Telefon rehberine güvenmek imkânsızdı. Japonya'nın bütün telefon rehberlerini incelemesine de imkân yoktu. Sıranın Hokkaido'ya gelmesi bir ayını alabilirdi. Başka bir yol bulması gerekiyordu.

Tengo telefon kartı satın aldı, telefon kabinine girerek mezun olduğu, İçikava'daki ilkokula telefon etti. Sınıfın mezunlar toplantısı için irtibat kurmak istediğini söyleyerek Aomame'nin kayıtlı adresini istedi. Nazik ve yapacak başka işi olmayan kadın personel, mezunlar kütüğünü araştırdı. Aomame beşinci sınıfın ortasında okul değiştirdiğinden mezun değildi. Dolayısıyla mezunlar listesinde adı yoktu. Şu anki adresini de bilmiyordu. Fakat taşındıkları adresi öğrenebilirdi.

"Öğrenmek ister misiniz?"

"İsterim" dedi Tengo.

Tengo adresi ve telefon numarasını not aldı. Tokyo, Adaçi semtindeydi. Koiçi Tazaki adına kayıtlıydı. Aomame galiba o sıralarda ailesinin evinden ayrılmıştı. Mutlaka buna neden olacak bir

şeyler olmuştu. Bir şey çıkmayacağını düşünerek de olsa Tengo o numarayı aradı. Tahmin ettiği gibi numara artık kullanılmıyordu. Ne de olsa, yirmi yıl öncesine aitti. Bilinmeyen numaralar servisine telefon ederek adresi ve Koiçi Tazaki adını verdiyse de öyle bir isimle telefon kaydı olmadığı yanıtını aldı.

Daha sonra Tengo, Şahitler merkezinin telefonunu araştırdı. Fakat ne kadar araştırdıysa da telefon rehberinde irtibat adreslerini bulamadı. "Şahitler" diye de baktı, "Tufandan Önce" diye de aradı ama öyle bir kayıt yoktu. Mesleklere göre sınıflandırılmış telefon rehberinin dini cemaatler kısmında da bulamadı. Tengo bir süre irtibat adresi bulmak için çabaladıktan sonra Şahitler'in rahatsız edilmek istemedikleri sonucuna vardı.

Şöyle bir düşününce, tuhaftı. Kafalarına estiği anda, kafalarına estiği gibi insanın evine görüşmeye gelirlerdi. Siz sufle hazırlarken, yemek yaparken, saç yıkarken, kobay faresi eğitirken, doğrusal fonksiyon hakkında düşünürken, acaba rahatsız eder miyim diye hiç düşünmeden zili çalar ya da kapıyı vurarak neşeli suratlarıyla "Birlikte İncil öğrenelim mi?" derlerdi. Kendileri istedikleri zaman gelebiliyorlardı. Fakat (mürit olunmadığı müddetçe) canınız istediğinde gidip onları görmeniz mümkün olmuyordu. Basit bir soru sormak bile mümkün değildi. Rahatsız edici bir durumdu.

Fakat telefon numarasını öğrenip de irtibat kursa bile, katı korumacı tavırları göz önünde tutulduğunda, Tengo'nun talebine uyarak, müritleri hakkındaki bir bilgiyi kibarca vermeleri, düşünülemeyecek bir durumdu. Onlar açısından bakılırsa, katı korumacı tavırlarının mutlaka bir nedeni vardı. O marjinal, sıra dışı dinleri ve inançlarının bağnazlığı yüzünden çoğu insan onları sevmez, itici bulurdu. Bazı toplumsal sorunlara da yol açmış, bunun neticesinde zulme yakın davranışlarla karşılaştıkları da olmuştu. Asla sevgi dolu denilemeyecek dış dünyadan kendi topluluklarını korumak, onların yaşam alışkanlıklarından biri haline gelmiş olmalıydı.

Nihayetinde Aomame'yi araştırma yolları kapanmıştı. Bunlar dışında ne gibi bir araştırma yolu olabileceği Tengo'nun hemen aklına gelmedi. Aomame, son derece nadir rastlanan bir soyadıydı. Duyan, asla unutmazdı. Fakat o ismi taşıyan bir insanın izini sürmeye kalkınca, anında sert bir duvara toslamıştı Tengo.

Belki Şahitler müritlerine doğrudan sormak işi kolaylaştırabilirdi. Merkezlerine gidip sorsa bile, muhtemelen kuşkulanır, hiçbir şey söylemezlerdi. Gördüğü müritlere şahsen soracak olursa, nazikçe söyleyeceklerini sanıyordu. Fakat Tengo Şahitler müridi olan tek bir kişi bile tanımıyordu. Dahası, şöyle bir düşününce, yaklaşık on yıldır Şahitler müritlerinden kimse de onu ziyarete gelmemişti. Kapısını çalmamıştı. Acaba neden gelmeleri istendiği zaman gelmiyorlardı da, sadece ve sadece gelmeleri istenmediği zamanlarda geliyorlardı?

Gazeteye üç satırlık bir ilan vermek de yollardan birisi olabilirdi. "Aomame, acilen beni ara. Kavana." Saçma sapan bir ifade olurdu bu da. Üstelik öyle bir ilanı görse bile, Aomame'nin kendisiyle irtibat kuracağını Tengo düşünemiyordu. Aksine tehdit olarak algılayabilirdi. Kavana adı da o kadar sık karşılaşılan bir isim değildi. Fakat Tengo Aomame'nin kendi adını hâlâ anımsadığını hiç sanmıyordu. *Kavana kim acaba?* deyip, irtibata geçmeyeceği muhakkaktı. Zaten kim gidip de bir gazetedeki üç satırlık ilanı okurdu ki.

Geriye büyük dedektiflik bürolarına gidip, araştırma talebinde bulunmak kalıyordu. Onlar bu türden araştırmalara alışık olmalıydı. Bunun için farklı yolları ve farklı bağlantıları vardı. Bu kadar ipucu olduktan sonra göz açıp kapayıncaya kadar bulurlardı belki de. Muhtemelen fazla bir ücret de talep etmeden. *Fakat bunu son çare olarak düşünmek daha iyi olabilir,* dedi Tengo içinden.

Öncelikle kendim arayayım. Kendim bir şeyler yapabilir miyim diye biraz daha kafa yormam iyi olacak sanırım.

Ortalık karardıktan sonra dairesine döndüğünde, Fukaeri yerde oturmuş tek başına plak dinliyordu. Yaşça büyük kadın arkadaşının bırakıp gittiği eski caz plaklarından biriydi. Yerde Duke Ellington, Benny Goodman, Billie Holdy gibi isimlerin plak kapları dağınık halde duruyordu. O sırada tablanın üzerinde dönen, Louis Armstrong'un söylediği "Chantez Les Bas" idi. İnsanın aklında kalan bir şarkıydı. Şarkıyı duyunca Tengo, yaşça büyük kadın arkadaşını anımsadı. İki sevişme arasında ikisi sık sık o plağı dinlerlerdi. Parçanın son kısmında tromboncu Trummy Young, iyice aşka gelerek önceden sözleştikleri gibi soloyu bitirmeyi unutur, son nakaratı sekiz ölçü fazladan çalardı. *Bak işte burası,* diye açıklamıştı kadın. Plağın bir yüzü bitince, çıplak olarak yataktan çıkıp, uzunçaların arkasını çevirmek için yan odaya gitmek, elbette Tengo'nun işiydi. Tengo, bunu seve seve yapardı. Bu ilişkinin sonsuza kadar süreceğini elbette düşünmüyordu. Fakat böyle aniden biteceğini de düşünmemişti.

Tengo, Fukaeri'nin Kyoko Yasuda'dan kalan plaklara kendini kaptırdığını görünce, tuhaf bir hisse kapıldı. Kız kaşlarını çatmış, bilincini odaklamış, o eski dönemlerin müziğinde müzikten başka bir şeyler yakalamaya çalışıyor gibiydi. Gözlerini kısmış, o tınıda bir şeylerin gölgesini görmeye çalışıyordu sanki.

"O plak hoşuna gitti mi?"

"Defalarca dinledim" dedi Fukaeri. "Sorun mu?"

"Elbette sorun değil. Fakat tek başına sıkılmıyor musun?"

Fukaeri hafifçe başını iki yana salladı. "Düşüneceğim şeyler var."

Tengo önceki akşam fırtına sırasında ikisinin arasında geçenler hakkında Fukaeri'ye, *Neden öyle bir şey yaptın*? diye sormak istiyordu. Fukaeri'nin kendisine karşı cinsel istek duyduğunu Tengo hiç aklına getirmemişti. Bu yüzden yaşadıkları, cinsel istekle alakasız olarak meydana gelmiş olmalıydı. Öyleyse ne anlama geliyordu acaba?

Fakat öyle bir şeyi doğrudan sorsa bile, düzgün bir yanıt alabileceğini sanmıyordu. Üstelik huzurlu ve dingin bir eylül gecesi, karşısına geçip de bu konuyu açmak Tengo'nun içinden gelmiyordu. Bu, zifiri karanlık saatlerde, zifiri karanlık bir yerde, şiddetli fırtınayla kuşatılmış halde sessizce yapılmış bir şeydi. Günlük yaşantının içerisine taşımak, anlamını bozabilirdi.

"Sen âdet görmüyor musun?" diye sordu Tengo, farklı bir açıdan yaklaşarak. Evet, hayır diye yanıtlanabilecek bir sorudan başlamak istemişti.

"Görmüyorum" dedi Fukaeri yalın bir şekilde.

"Hiç mi görmedin?"

"Hiç."

"Benim üstüme vazife olmayabilir belki, ama sen on yedi yaşındasın ve bir kez bile âdet görmemiş olman, sanıyorum normal değil."

Fukaeri usulca omuz silkti.

“Bunun için doktora göründün mü?”

Fukaeri başını iki yana salladı. “Gitsem bile işe yaramaz.”

“Neden işe yaramaz?”

Fukaeri bunu da yanıtlamadı. Tengo’nun sorusunu duymuş gibi de görünmüyordu. Kulaklarında, sorunun uygun olup olmadığını tespit eden özel bir düzenek vardı da bu, bir denizkızının yüzgeçleri gibi, gerektiğinde kapanıp açılıyordu belki de.

“*Little People*’ın bu konuyla bir ilgisi var mı acaba?” diye sordu Tengo.

Yine yanıt yoktu. Tengo iç geçirdi. Aklına bundan başka, önceki gece yaşanan olayı çözüme yaklaştıracak tek bir soru bile gelmiyordu. Daracık, belli belirsiz patika, orada kesilmişti, ilerisi derin bir ormandı. Tengo ayağını bastığı yeri kontrol edip, çevresine göz gezdirip gökyüzüne baktı. Bu, Fukaeri ile konuşurken asıl sorundu. Tüm yollar bir yerlerde mutlaka kesiliveriyordu. Gilyaklar olsa yol sona erse bile öylece ilerlemeye devam edebilirlerdi belki de. Fakat Tengo için imkânsızdı.

“Ben birini arıyorum” dedi Tengo. “Bir kadın.”

Karşısında Fukaeri varken böyle bir konuyu dile getirmesinin faydası yoktu. Bunu çok iyi biliyordu. Fakat Tengo birisiyle konuşmak istiyordu. Kim olursa olsun, Aomame hakkında kendi düşüncelerini seslere dökerek konuşmak istiyordu. Bunu yapmazsa Aomame’nin, her an biraz daha kendisinden uzaklaşacağı hissine kapılıyordu.

“Yirmi yıldır hiç görüşmedik. En son görüştüğümüzde on yaşındaydım. O da aynı yaştaydı. İlkokulda aynı sınıftaydık. Birçok yoldan bulmaya çalıştım, ama onun izini bulamadım.”

Plak bitti. Fukaeri, plağı tabladan kaldırdı, gözlerini kısarak o plastik kokusunu birkaç kez içine çekti. Sonra plakta parmak izi bırakmamaya dikkat ederek, kâğıt kılıfının içine yerleştirdi sonra da plak kabının içerisine koydu. Sanki uyuyan bir kedi yavrusunu usulca yere bırakırmış gibi şefkatle.

“Sen, o insanla buluşmak istiyorsun” diye sordu Fukaeri, soru kalıbı kullanmadan.

“Benim için büyük anlamı olan bir insan.”

“Yirmi yıl boyunca o insanı aradın” diye sordu Fukaeri.

“Hayır, öyle değil” dedi Tengo. Sonra söyleyeceği sözü bulmaya çalışırken masanın üzerinde parmaklarını kenetledi. “Doğrusunu söylemek gerekirse, bugün aramaya başladım.”

Fukaeri’nin yüzünde, tam olarak anlayamadığını yansıtan bir ifade belirdi. “Bugün” dedi.

“O kadar önemli bir insan olduğu halde neden bugüne kadar bir kez bile arayıp sormadım?” dedi Tengo Fukaeri’nin yerine. “İyi soru.”

Fukaeri sessizce Tengo’nun yüzüne bakıyordu.

Tengo kafasındaki düşünceleri düzene soktuktan sonra yanıtladı. “Sanırım çok uzun bir yolu tercih ettim. O Aomame adlı kız çocuğu, nasıl söylesem, uzun süre, sürekli benim bilincimin içerisinde var olmayı sürdürdü. Benim varlığım açısından bir çıpa rolü oynadı. Buna rağmen, yüreğimin en ortasında bir yerde olduğu için bu kadar zamandır önemini kavrayamadım sanırım.”

Fukaeri gözünü ayırmadan Tengo’ya bakıyordu. Bu kız, Tengo’nun söylediklerini biraz olsun anlayabiliyor muydu acaba? Yüzündeki ifadeden çıkarsamak mümkün değildi. Fakat bunun bir önemi

yoktu. Tengo kısmen kendi kendine konuşuyordu.

"Fakat nihayet anladım. O bir kavram değil. Sembol değil. Metafor da değil. Sıcaklığı olan bir vücut, hareket eden, ruhu olan gerçek bir varlık. Üstelik onun sıcaklığı ve hareketleri, benim yitirmemem gereken bir şey. Bu kadar doğal bir şeyi anlayabilmem, yirmi yılımı aldı. Benim bir şeyleri düşünüp kavramam çok fazla zaman alır, ama yine de bu fazla uzun bir süre. Belki de artık çok geçtir. Fakat ne olursa olsun onu bulmak istiyorum. Geç kalmış olsam bile."

Fukaeri yerde dizlerinin üzerinde vücudunu dimdik doğrulttu. Jeff Beck tişörtünden göğüslerinin şekli olduğu gibi ortaya çıktı.

"Aomame" dedi Fukaeri.

"Öyle, *Ao* ve *mame* diye yazılıyor. Nadir bir isimdir."

"Onu görmek istiyorsun" diye sordu Fukaeri soru kalıbı kullanmadan.

"Elbette istiyorum" dedi Tengo.

Fukaeri altdudağını dişlerinin arasına kıstırarak bir süre bir şeyler düşündü. Sonra başını kaldırıp düşünceli bir ifadeyle, "O kişi çok yakınlarda olabilir" dedi.

Fareyi çıkart

Televizyondaki sabah 7 haberlerinde Akasaka Mitsuke metro istasyonunu su bastığı, birinci haber olarak veriliyordu, ama Öncüler liderinin Okura Oteli'nin süitinde öldüğü hakkında bir haber yoktu. NHK haberleri sona erince Aomame kanal değiştirip başka kanalların haberlerini izledi. Fakat hiçbir program, o iriyarı adamın acısız ölümünü dünyaya ilan etmiyordu.

O tipler cesedi sakladılar, dedi Aomame içinden, yüzünü buruşturarak. Bu olasılığın fazlasıyla yüksek olduğunu Tamaru önceden söylemişti. Fakat böyle bir şeyin gerçekten olabileceğine Aomame inanmamıştı. Adamlar bir şekilde Okura Oteli'nin süitinden Lider'in cesedini çıkarmış, arabaya bindirerek götürmüşlerdi herhalde. Epeyce iri bir adamdı. Cesedi de bir hayli ağır olmalıydı. Üstelik otelde çok fazla müşteri ve personel vardı. Bir sürü güvenlik kamerası her yerde kayıttaydı. Cesedi otelin bodrum katındaki otoparka kadar kimselere görünmeden nasıl taşıyabilmişlerdi acaba?

Herhalde adamlar o gece sona ermeden cesedi Yamanaşi dağlık bölgesindeki cemaat merkezine götürmüş olmalıydı. Orada Lider'in cesedini ne yapmaları gerektiğine dair toplantı yapmışlardı mutlaka. En azından onun ölümünü polise bildirmemeye karar vermiş olmalıydılar. Bir kez gizledikten sonra da sonuna kadar gizlemeleri gerekirdi.

Muhtemelen o bir bölgeyle sınırlı şiddetli fırtına ile sonrasındaki karmaşa, onların hareketlerini kolaylaştırmıştı. Olayı dışarıya yansıtmamayı başarmışlardı. Şanslarına Lider pek fazla insan içine çıkan bir adam değildi. Onun varlığı ve hareketleri, hep bir gizem perdesinin arkasındaydı. Bu yüzden aniden ortadan kaybolsa bile yokluğu uzunca bir süre insanların dikkatini çekmeyecekti mutlaka. Onun öldüğü ya da öldürüldüğü gerçeği, bir avuç insan arasında sır olarak saklanacaktı.

Adamların ileride Lider'in ölümüyle ortaya çıkan boşluğu ne şekilde doldurmak niyetinde olduklarını Aomame elbette bilmiyordu. Fakat örgütü aynı şekilde devam ettirebilmek için ellerinden geleni yapacakları kesindi. Lider'in kendisinin de söylediği gibi o ortadan kalksa bile, sistem varlığını sürdürmeye devam edecekti. Lider'in yerine kim geçecekti acaba? Fakat bu, Aomame'yi ilgilendiren bir mesele değildi. Aomame'ye verilen görev, Lider'i öldürmekti. Dini bir cemaati çökertmek değil.

Aomame koyu takım elbiseli iki korumayı düşündü. Dazlak kafalı ile atkuyruklu olanı. Cemaate döndükten sonra Lider'in gözlerinin önünde ortadan kaldırılmasından sorumlu tutulacaklar mıydı acaba? Aomame o ikisine, kendisini arayıp bularak ortadan kaldırma emrinin verildiğini hayalinde canlandırdı. *Ne olursa olsun o kadını bulun. Bulana kadar da geri dönmeyin*, diye emir verilmişti belki de. Mümkündü. Adamlar, Aomame'nin yüzünü yakından görmüşlerdi. Becerikliydiler. İntikam ateşiyle yanacakları da kesindi. Av peşinde iz sürmek onlar için uygun bir işti. Ayrıca cemaatin kurmayları Aomame'nin arkasında kimlerin olduğunu bulmak zorundaydı.

Aomame kahvaltı niyetine bir elma yedi. İştahı neredeyse hiç yoktu. Adamın boynuna iğneyi daldırdığı andaki his, ellerinde hâlâ varlığını koruyordu. Sağ elindeki küçük bir bıçakla elmanın kabuğunu soyarken, hafif bir titreme hissetti. O ana kadar bir kez bile hissetmediği türden bir titremeydi. Birilerini öldürse bile, bir gece uyuyup uyanınca yaptığı şey belleğinden tamamen silinip giderdi. Elbette bir insanın canını almak asla insana kendini iyi hissettiren bir şey değildi. Fakat ne de olsa karşısındakiler yaşamayı hak etmeyen erkeklerdi. Merhametten çok tiksinti duygusu uyandıran tiplerdi. Fakat bu sefer farklıydı. Nesnel olarak, sadece eldeki verilere bakılacak olursa, o adamın şimdiye kadar yaptıkları insan ahlakına aykırı şeyler olabilirdi. Fakat adam birçok anlamda sıradan

olmayan bir insandı. Bu sıra dışılık hali, en azından kısmen iyilik ve kötülük standartlarını aşıyormuş gibiydi. Dahası canından vazgeçmesi de normal olmayan bir şeydi. Elinde tuhaf bir his bırakmıştı. Normal olmayan bir his.

Arkasında bırakıp gittiği şey, bir "söz"dü. Aomame bir süre düşündükten sonra bu sonuca vardı. Sözün ağırlığı Aomame'nin ellerinde bir işaret olarak bırakılmıştı. Aomame bunu anlıyordu. Bu işaret onun elinden bir daha hiç silinmeyecekti belki de.

Saat 9'u biraz geçerken telefon çaldı. Tamaru'ydu arayan. Zil üç kere çalıp sustu. Sonra yirmi saniye geçince yeniden çaldı.

"O tipler düşündüğüm gibi polis çağırmadılar" dedi Tamaru. "Olay televizyon haberlerinde de verilmedi. Gazetelerde de bir şey yok."

"Fakat öldüğü kesin."

"Bunu elbette biliyorum. Lider kesinlikle öldü. Birtakım hareketlenmeler oldu. Çoktan otelden ayrıldılar. Geceyarısı bazı insanlar Tokyo merkezindeki şubelerinden çağrıldı. Herhalde cesedi insanlara görünmeden halledebilmek için. O tipler bu tür işlere çok alışıktır. Camları karartılmış S sınıfı Mercedes ve Toyota Hiace minibüsler gece saat 1 sıralarında otelin otoparkından çıkıp gitti. Önceki gün polis operasyon yapmıştı, ama somut bir şey çıkmamıştı. Memurlar işlerini bitirip çoktan geri çekildiler. Cemaat arazisinde tam teşekküllü bir krematoryum var. Cesedi oraya attın mı geriye tek bir kemik bile kalmaz. Duman olur uçar gider."

"Ürkütücü."

"Evet, ürkütücü tipler. Liderleri ölse dahi örgütün kendisi uzunca bir süre var olmaya devam edecektir büyük olasılıkla. Kafası kesilse bile hareket etmeye devam eden yılan gibi tıpkı. Başı kopmuş olsa da hangi yöne gideceğini çok iyi bilir. Bundan sonra ne olacağını kimse bilemez. Bir süre geçtikten sonra ölebilir ya da yeni bir kafa çıkartabilir."

"O adam normal değildi."

Tamaru bununla ilgili özel bir yorum yapmadı.

"Şimdiye kadarkilerden tamamen farklıydı" dedi Aomame.

Tamaru, Aomame'nin sözlerindeki anlamı yakalamaya çalıştı. Sonra yanıtladı: "Şimdiye kadarkilerden farklı olduğunu ben de tahmin edebiliyorum. Fakat şimdiden sonrasını düşünmemiz daha iyi olur. Gerçekçi olalım. Bunu yapmazsak hayatta kalamayız."

Aomame bir şeyler söylemeyi düşündüyse de konuşmadı. Vücudunda hâlâ bir titreme vardı.

"Madam seninle görüşmek istiyormuş. Konuşabilecek misin?"

"Elbette" dedi Aomame.

Yaşlı kadın telefona çıktı. Onun sesinde de rahatlama hissi fark ediliyordu.

"Sana minnettarım. Sözcüklerle ifade edemeyecek kadar hem de. Bu sefer de mükemmel bir iş çıkarttın."

"Teşekkür ederim. Fakat bir kez daha aynı şeyi yapabileceğimi sanmıyorum" dedi Aomame.

“Anlıyorum. Seni zorladım. Sana bir şey olmadan geri dönmüş olmana çok seviniyorum. Bir kez daha böyle bir şey rica etmeye niyetim yok. Bu, sondu. Rahat edebileceğin bir yer hazırladık. Endişelenecek hiçbir şey yok. Şimdilik o gizli evde bekle. Biz de o süre boyunca senin yeni yaşantına başlayabilmen için gereken hazırlıkları tamamlayacağız.”

Aomame teşekkür etti.

“Şu an için bir eksiğin var mı? Varsa söyle lütfen. Hemen Tamaru’ya söylerim halleder.”

“Hayır. Gördüğüm kadarıyla burada gerekli olabilecek her şey var.”

Madam hafifçe öksürdü. “Bak şimdi, bunu aklında tutmanı istiyorum. Biz tamamen doğru olanı yaptık. O adamın işlediği suçların cezasını verdik. Bundan sonra olabilecek şeylere engel olduk. Başka kurbanların da olmasını önledik. Kafana takacağın hiçbir şey yok.”

“O da aynı şeyleri söylemişti.”

“O?”

“Öncüler’in lideri. Benim dün akşam temize havale ettiğim adam.”

Madam beş saniye kadar suskun kaldı. Sonra sordu: “O, biliyor muydu?”

“Evet. Adam benim kendisinin icabına bakmak için geldiğimi biliyordu. Bunu bilerek beni kabul etti. Ölümün gelmesini bekliyordu. Vücudu zaten büyük hasar görmüş, ağır ağır, ama kaçınılmaz bir şekilde ölüme doğru ilerliyordu. Ben bunu biraz çabuklaştırıp şiddetli acıların yiyip bitirdiği vücudunu huzura kavuşturdum.”

Yaşlı kadın bunu duyduğunda gerçekten şaşırmış gibiydi. Yine bir süre söyleyecek bir şey bulamadı. Bu, yaşlı kadın için nadir bir durumdu.

“Bu adam” dedi Madam. Sonra sözcüğü bulmaya çalıştı. “Yaptığı şeyler için cezalandırılmayı kendisi mi arzuluyordu?”

“Onun istediği, acılarla dolu yaşamının bir an önce bitmesiydi.”

“Sonra bilerek sana kendini öldürttü.”

“Evet, öyle.”

Lider’le aralarında yaptıkları anlaşma hakkında Aomame bir şey söylememişti. Tengo’nun bu dünyada yaşamını sürdürmesine karşılık kendisinin ölmesi gerekiyordu. Bu, o adamla Aomame arasında yapılan gizli anlaşmaydı. Başkasına açıklamak istemiyordu.

“O adamın yaptığı şeyler, sapkın, anormal şeyler. Öldürülmesi de gayet normal. Fakat o normal olmayan bir insandı. En azından özel bir şeylere sahipti. Orası kesin.”

“Özel bir şeyler?” dedi yaşlı kadın.

“Doğru dürüst açıklamam zor” dedi Aomame. “Fakat özel bir yetenek ya da nitelik olduğu gibi, feci halde ağır bir yük olan bir şey. Dahası, bu onun vücudunu içten içe kemiriyor gibiydi.”

“Bu özel bir şeylerin, onu anormal hareketlere sevk ettiğini mi söylüyorsun?”

“Öyle görünüyor.”

“Her neyse. Sen, buna son verdin.”

“Haklısınız” dedi Aomame, kuru bir ses tonuyla.

Aomame sol elinde ahizeyi tutarken, ölüm dokunuşunun hâlâ varlığını sürdürdüğü sağ elini açıp, avuç içine baktı. Kızlarla *çok anlamlı çiftleşmenin* nasıl bir şey olduğunu Aomame anlayamıyordu. Bunu Madam’a açıklayabilmesi de mümkün değildi.

“Her zamanki gibi görünüş itibariyle doğal ölüm, ama onlar herhalde bunu doğal ölüm olarak görmezler. Olayın gelişimine bakarak, benim bir şekilde Lider’in ölümüyle ilişkili olduğumu düşüneceklerdir. Sonra bildiğiniz gibi, ölümü henüz polise bildirilmedi.”

“Bundan sonra ne yaparlarsa yapsınlar, biz tüm gücümüzle seni koruruz” dedi Madam. “Onların cemaati varsa bizim de güçlü bağlantılarımız ve muazzam bir sermayemiz var. Dahası, sen dikkatli ve akıllı bir insansın. Onların amaçlarına ulaşmasına izin vermeyeceğiz.”

“Tsubasa hâlâ bulunmadı mı?” diye sordu Aomame.

“Nereye gittiğini hâlâ bilemiyoruz. Bana kalırsa muhtemelen cemaat içerisinde bir yerlerde. Oradan başka gidecek yeri yok ne de olsa. Şu an için onu geri alabilecek bir yol bulamadık. Fakat herhalde Lider’in ölümüyle cemaat karışmıştır. Bu karışıklıktan yararlanarak bir şekilde o kızı kurtarabiliriz belki. Onun ne olursa olsun koruma altına alınması gerekiyor.”

Sığınma evindeki Tsubasa gerçek değildi, demişti Lider. *O yalnızca kavramsal görüntüsüydü ve geri alındı*. Fakat bunu burada Madam’a söyleyemezdi. İşin doğrusu bunun ne anlama geldiğini Aomame de bilmiyordu. Fakat havaya kaldırılan mermer masa saatini anımsıyordu. Bu, gözlerinin önünde gerçekten meydana gelmişti. Aomame konuşmaya devam etti:

“Burada ne kadar kalacağım acaba?”

“Dört gün ila bir hafta arasında gibi düşün. Sonrasında sana yeni bir isim ve çevre sağlayacağız, uzakta bir yere taşınacaksın. Oraya yerleşince uzunca bir süre güvenliğin için teması kesmemiz gerekecek. Seninle bir süre görüşemeyeceğiz. Benim yaşımı düşünecek olursan, belki de artık hiç görüşemeyebiliriz. Seni böyle bir belaya sokmamış olsaydım keşke. Bunu hep düşünüyorum. Öyle olsa seni bu şekilde yitirmek zorunda kalmazdım. Fakat...”

Madam bir an tıkandı. Aomame, sessizce konuşmanın devamını bekledi.

“Fakat pişman değilim. Her şey, az çok kaderde vardı. Seni karıştırmak zorundaydım. Tercih hakkım yoktu. Sanki muazzam bir güç devreye girerek o şekilde hareket etmeme sebep oldu. İşlerin bu hale gelmesinden dolayı özür dilerim.”

“Fakat bunun karşılığında bir şeyi paylaşmış olduk. Başka hiç kimseyle paylaşamayacağımız türden önemli bir şeyi. Başka yerde asla elde edemeyeceğimiz bir şeyi.”

“Haklısın” dedi yaşlı kadın.

“Bunu paylaşmak benim için de gerekliydi.”

“Teşekkürler, sen böyle söyleyince içim biraz olsun rahatlıyor.”

Madam’la bir daha karşılaşamayacak olmak, Aomame için de acı bir durumdu. Kadın, Aomame’nin dış dünya ile arasındaki az sayıdaki bağdan biriydi.

“Kendinize iyi bakın” dedi Aomame.

“Esas sen kendine iyi bak” dedi Madam. “Mümkün olursa mutlu ol.”

“Eğer başarabilirsem” dedi Aomame. Mutluluk, Aomame’ye en uzak şeylerden birisiydi.

Tamaru telefona çıktı.

“Şimdilik o şeyi kullanmadın, değil mi?” diye sordu.

“Henüz kullanmadım.”

“Kullanmamaya çalış.”

“Beklentilerinize yanıt vermeye çalışırım” dedi Aomame. Kısa bir aradan sonra Tamaru sessizliği bozdu.

“Hokkaido’da dağların arasında bir yetimhanede büyüdüğümü geçenlerde anlatmıştım, değil mi?”

“Ailenden ayrılmış, Sahalin’den gelip yetimhaneye konmuştun.”

“Orada benden iki yaş küçük bir çocuk vardı. Zenci meleziydi. Misava civarındaki bir üste çalışan bir askerden olmaydı sanırım. Annesini tanımıyordu, ama hayat kadını ya da bar garsonu gibi bir şeydi. Doğduktan hemen sonra annesi tarafından terk edilmiş, oraya getirilmişti. Benden daha iri yapılıydı, ama kafası biraz ağır çalışırdı. Elbette çevresindeki tipler sık sık rahatsız ediyorlardı onu. Bir kere ten rengi farklıydı. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlayabilirsin.”

“Aşağı yukarı.”

“Ben de Japon değilim ya. Bir şekilde onu korumam altına almış oldum. İkimiz benzer yerlerden geliyorduk. Sahalin’den gelen bir Koreli ile bir zenci ve konsomatris melezi. Toplumsal tabakaların en dibindeydik. Fakat ben bu sayede kendimi geliştirdim. Sağlamlaştım. Fakat o çocuğun sağlamlaşması mümkün değildi. Öylece bıraksam kesinlikle öldürdü. Ya kafanı hızlı çalıştıracaksın ya da kavgada güçlü olacaksın. Bunlardan birini yapamazsan hayatta kalamayacağın bir ortamdı.”

Aomame sessizce konuşmanın devamını bekledi.

“Hiçbir şeyi yapmayı beceremiyordu. Hiçbir şeyi doğru düzgün tamamlayamıyordu. Elbisesinin düğmelerini düzgün ilikleyemiyor, kendi kıçını bile silemiyordu. Fakat heykel yapmak konusunda müthiş iyiydi. Bir heykel keskisi ve malzemesi olduktan sonra göz açıp kapayıncaya kadar muhteşem oymalar çıkartıveriyordu ortaya. Eskiz kullanmaksızın, kafasında bir anda oluşan imgeleri üçboyutlu hale getiriveriyordu. Ayrıntılı ve gerçekçi olarak. Bir tür dâhiydi. Müthişti.”

“Savant” dedi Aomame.

“Evet, öyle. Ben de sonradan öğrendim. Bilinen adıyla Savant sendromu. O tür normal dışı yetenekler bahşedilen insanlar vardır. Fakat öyle bir sendromun varlığını o dönemde kimse bilmiyordu. Çocuğun zihinsel açıdan geri olduğu düşünülüyordu. Kafası ağır çalışan ama parmakları becerikli, oyma konusunda yetenekli bir çocuk diye biliyorlardı. Gerçi nedendir bilinmez, fareden başka bir şey yapmıyordu. Fareleri mükemmel yapıyordu. Hangi açıdan bakarsan bak, canlı bir fareden farksızdı yaptıkları. Fakat tek yaptığı fareydi. Herkes başka bir hayvanın heykelini yaptırmaya çalıştı. At, ayı gibi. Onun için, özel olarak hayvanat bahçesine götürdüler. Fakat o çocuk, başka hayvanlara en ufak bir ilgi göstermedi. Bu yüzden insanlar da uğraşmaktan vazgeçtiler. Ona yalnızca fare yaptırdılar. İstediği gibi yapmasına izin verdiler yani. Farklı şekillerde, farklı büyüklüklerde, farklı duruşlarda fareler yapıp durdu. Tuhaf olmasına tuhaf bir öykü. Çünkü yetimhanede fare falan yoktu. Aşırı soğuktu çünkü. Farelerin yiyecek bulması da imkânsızdı. O yetimhane bir fare için bile yoksul bir yerdi. Neden o çocuk fareyi bu kadar saplantı haline getirmişti? Kimse anlayamıyordu.

Nihayetinde onun yaptığı fareler konuşula konuşula yerel gazeteye de haber oldu. Fare heykellerini satın almak istediğini söyleyen bir sürü insan geldi. Bunun üzerine yetimhane müdürü –Katolik bir rahipti ama– bu oyma fareleri bir el sanatları mağazasına koydurtup turistlere sattı. Ciddi bir gelir elde etmiş olsa gerek, ama elbette o paranın 1 yeni bile bize gelmiş değil. Paranın nereye gittiğini bilemiyorum, ama muhtemelen yetimhanenin yöneticileri kendileri münasip biçimde kullanmışlardır. O ise verilen keski ve malzemelerle atölyede durmaksızın fare yapıyordu yalnızca. Eh, tarladaki zorlu işlerden de muaf tutuluyordu böylece. Biz tarlada ter dökerken onun sadece fare yapması yeterli olduğundan, şanslıydı denebilir."

"Peki, ona ne oldu?"

"Bilmem. Ne olduğunu bilmiyorum. Ben on dört yaşındayken yetimhaneden kaçıp, ondan sonra hep tek başıma yaşadım. Kaçar kaçmaz feribota atlayıp, ana ada Honşu'ya geçtim. Ondan sonra bir kez bile Hokkaido'ya ayak basmadım. Onu en son gördüğümde de atölye masasının üzerine eğilmiş, canla başla fare oyuyordu. O anlarda ne söylersem söyleyeyim duymazdı. Bu yüzden hoşça kal bile diyemedim. Eğer başına bir şey gelmediyse, hayatta kalmayı başardıysa şu an bile herhalde fare oymaya devam ediyordur. Fareden başka hiçbir şey yapamayan bir çocuktu ne de olsa."

Aomame sessizce konuşmanın devamını bekledi.

"Şimdi bile sık sık o çocuk aklıma gelir. Yetimhanedeki yaşam korkunçtu. Yemekler felaketti. Yiyecekler hep kurtlanmış olurdu. Kış ayları çok soğuktu. Yaptığımız işler aşırı ağırdı, üst sınıfların tacizi dayanılmazdı. Fakat o çocuk orada yaşamayı sıkıntılı bulmuyor gibiydi. Elinde keskisi, tek başına fare oyarken mutlu görünüyordu. Ama keskisi elinden alınınca çılgına dönüyordu. Onun dışında gerçekten uysal bir tipti. Kimseyi rahatsız etmezdi. Yalnızca başını kaldırmadan fare yapıyordu. Bir ağaç kütüğünün eline alıp uzunca bir süre bakınca orada nasıl bir farenin, hangi şekilde gizlendiğini görebiliyordu. O fareyi görene kadar bir hayli zaman geçiyordu. Fakat bir kez görünce geriye keskisiyle fareyi kütüğün içinden çıkartmak kalıyordu yalnızca. Sık sık şöyle derdi: *Fareyi çıkartıyorum*. Sonra çıkartılan o fare, her an harekete geçecekmiş gibi dururdu. Yani, o çocuk ağaç kütüğü içinde hapis kalan hayali fareyi serbest bırakıyordu."

"Sen de o çocuğu korumana aldın?"

"Evet. İsteyerek öyle olmadı, ama nihayetinde durum bu noktaya geldi. Benim görevim de oydu. Bir kez bir görev verilince, ne olursa olsun o görevi sürdürmek zorundasındır. Kural öyleydi. Bu yüzden ben de kurala uydum. Mesela pislik olsun diye çocuğun keskisini elinden alan birileri olunca hemen müdahale edip, yere yapıştırırdım. Benden yaşça büyük olsalar da, cüsseleri daha iri olsa da, birden fazla kişi saldırsa da hiç düşünmeden dalıyordum. Elbette bazen de onlar bana dalıyorlardı. Birçok kez bu da yaşandı. Fakat yenmek ya da yenilmek sorun değildi. Yensem de yenilsem de mutlaka keskiyi geri alıyordum. Önemli olan buydu. Anlayabiliyor musun?"

"Sanırım" dedi Aomame. "Fakat sonuçta onu terk etmiş oldun."

"Yaşamımı tek başıma sürdürmek zorundaydım. Sonsuza kadar onun yanında kalıp onu koruyamazdım. Bunu yapacak halim yoktu doğal olarak."

Aomame bir kez daha sağ elini açıp dikkatlice baktı.

"Senin küçük oyma bir fareyi elinde tuttuğunu birkaç kez görmüştüm, o çocuğun yaptığı bir şey miydi? O çocuğun elinden çıkma mıydı?"

“Evet, öyle. Küçüklerinden bir tanesini bana vermişti. Yetimhaneden kaçarken yanıma aldım. Şimdi bile saklıyorum.”

“Baksana Tamaru. Neden şimdi bu öyküyü anlattın bana? Sen, bir anlamı yoksa kendinle ilgili şeyler anlatmazsın sanıyorum.”

“Benim söylemek istediğim, şimdi bile sık sık onun aklıma geldiği” dedi Tamaru. “Onunla bir kez daha görüşmek istediğim anlamına gelmiyor bu. Görüşmek istediğim de yok zaten. Şimdi görüşsek bile konuşacak bir şey de yok. Yalnız o çocuğun, gözünü ayırmadan fareleri kütüklerin içerisinden çıkarttığı sahne, benim kafamda hâlâ çok net bir şekilde varlığını koruyor. Bu, benim için çok önemli bir sahne. Bana bir şeyler öğretiyor, belki de bir şeyler öğretmeye çalışıyor. İnsanın yaşamını sürdürebilmesi için bu türden şeyler gerekir. Sözcüklerle tam olarak açıklanamayan anlamlı sahneler. Bizlerin, bazı şeyleri onların açıklamasını düzgün bir şekilde yapabilmek için yaşadığımızı söyleyenler var. Ben de böyle düşünüyorum.”

“Bu bizim yaşamamız için bir dayanak haline mi geliyor?”

“Belki de.”

“Benim belleğimde de öyle bir sahne var.”

“Değerini bil öyleyse.”

“Biliyorum” dedi Aomame.

“Söylemek istediğim bir şey daha var. O da şu: Seni elimden geldiğince koruyacağım. Girişmem gereken birileri olursa, kim olursa olsun çıkar saldırırım. Yenileceğimi düşünmeden, yarı yolda bırakıp kaçmadan.”

“Teşekkür ederim.”

Birkaç saniye huzurlu bir sessizlik oldu.

“Bir süre evden dışarı çıkma. Dışarıya bir adım bile atacak olursan, artık orasının vahşi bir orman olduğunu bil, tamam mı?”

“Tamam” dedi Aomame. Sonra telefon kapandı. Yerine koyduktan sonra, ahizeyi nasıl da sıkmış olduğunu fark etti Aomame.

Tamaru’nun bana iletmek istediği, benim artık onların ait olduğu ailenin kopmaz bir üyesi olduğum, bir kez kurulan bağın kesilmeyeceği mesajıydı herhalde, diye düşündü Aomame. *Deyim yerindeyse onlarla aramda fizikötesi bir kan bağı var.* O mesajı ilettiği için Aomame Tamaru’ya minnettardı. Aomame’nin şu an sıkıntılı bir dönem geçirdiğini anlamış olmalıydı. Ailenin bir parçası olduğunu düşündüğü için, Tamaru kendine ait sırları azar azar Aomame’ye açabiliyordu.

Fakat böylesine sıcak bir ilişkinin şiddet gibi bir araç üzerinden kurulduğunu düşündükçe Aomame’nin içinde bir huzursuzluk baş gösteriyordu. *Yasalara karşı gelip bazı insanları öldürdük; ben şu an birileri tarafından yakalanma ve öldürülme tehdidi altında yaşıyorum. Bu anormal şartlar altında da olsa, biz derin duygularla bağlandık. Fakat burada cinayet gibi bir eylem aracı olmasaydı bu ilişkinin kurulması mümkün müydü acaba? Yasadışı bir konuma düşmeden güven ilişkisi kurabilir miydik? Muhtemelen zor olurdu.*

Çay içerek televizyonda haberleri izledi. Fakat Akasaka Mitsuke İstasyonu'nu sel basması hakkında artık haber yoktu. Bir gece geçtikten sonra su çekilmiş, metro normal seferlerine başlayınca artık olay da geçmişte kalmıştı. Ayrıca Öncüler'in liderinin ölümü henüz toplum tarafından bilinmiyordu. Bu gerçeği bilen, çok az sayıda insan vardı. Yüksek ısılı krematoryumun hazırlanışını, iri adamın cesedinin yakılışını Aomame hayalinde canlandırdı. *Geriye tek bir kemik bile kalmaz,* demişti Tamaru. Lütuf, acı, her ne varsa her şey duman haline gelip, sonbahar göğüne karışıverecekti. O dumanı ve o göğü Aomame gözünde canlandırabiliyordu.

Çok satanların zirvesindeki *Pupa Hava*'nın yazarı on yedi yaşındaki kızın kayıp oluşuna dair bir haber vardı. Fukaeri olarak bilinen Eriko Fukada, iki aydan uzun süredir kayıptı. Polis, hamisinin verdiği arama emri çıkarılması talebini kabul etmiş, nereye gittiği hakkında titizlikle araştırmalarını sürdürüyordu, ama şu an için açıklığa kavuşmuş bir şey yoktu. Sunucu öyle diyordu. Kitabevlerinin vitrinlerinde dağ gibi yığılmış *Pupa Hava* nüshalarının görüntüsü ekrana yansıdı. Kitabevinin duvarına o güzel, genç kızın fotoğrafı, poster olarak yapıştırılmıştı. Genç kitabevi tezgâhtarı, televizyon kanalının mikrofonuna konuşuyordu. "Kitap şu an bile müthiş satıyor. Ben kendim de alıp okudum. Hayal gücü etkileyici, ilginç bir öykü. Fukaeri'nin nerede olduğu bir an önce anlaşılırsa çok iyi olur."

Bu haberde Eriko Fukada ile Öncüler'in ilişkisine değinilmedi. İşin içine dini cemaat karışınca medya temkinli davranıyordu.

Her ne şekilde olursa olsun Eriko Fukada kayıptı. On yaşında, babası olan adam tarafından tecavüze uğramıştı. Adamın söyledikleri öylece kabul edilecek olursa, çok anlamlı biçimde babasıyla çiftleşmişti. Fakat o eylem vasıtasıyla *Little People*'ı davet etmişti. Ne demişti? Evet, *paşiva* ve *reşiva.* Eriko Fukada algılayandı, babası ise kabul edendi. Dahası, adam özel sesler duymaya başlamıştı. *Little People*'ın temsilcisi olmuş, Öncüler denen cemaatin başı haline gelmişti. Sonrasında kız cemaatten ayrılmıştı. Şimdi ise *Anti-Little People* hareketini omuzlamış, Tengo ile bir ekip halinde *Pupa Hava* adlı romanı yazmış, kitap çok satanlar listesinin zirvesine yerleşmişti. Kız bir sebepten dolayı kayıptı. Polis nerede olduğunu bulmaya çalışıyordu.

Öte yandan ben, dün akşam Eriko Fukada'nın Öncüler cemaatinin lideri olan babasını özel imalat buz kıracağımı kullanarak katlettim. Cemaatin adamları cesedini otelden götürüp gizlice ortadan kaldırdılar. Eriko Fukada'nın, babasının ölümünü öğrenince, bunu nasıl karşılayacağını Aomame tahmin bile edemiyordu. *Bu, kendisinin istediği bir ölümdü. Acısız, bir anlamda merhamet ederek yaptığım bir şey olsa bile, bir insanın yaşamını bu ellerle sona erdirdim. İnsan yaşamı, yalın bir kurguya sahiptir, ama soyutlanmış değildir. O yaşam, bir yerlerde başka bir özel yaşamla bağlıdır. Bununla ilgili olarak da muhtemelen bir şekilde sorumluluk almak zorunda kalacağım.*

Tengo da bu bir dizi olayla yakından alakalı. Bizi bağlayan, baba-kız Fukada'ların varlığı. Paşiva *ve* reşiva. *Tengo şimdi nerede, ne yapıyor acaba? Eriko Fukada'nın kaybolmasıyla ilişkisi var mı? İkisi şu anda birlikte mi hareket ediyorlar?* Elbette televizyondaki haberler Tengo'nun kaderi hakkında tek bir şey bile söylemiyordu. Onun *Pupa Hava*'nın gerçek yazarı olduğunu şu an için hiç kimse bilmiyor gibiydi. *Fakat ben bunu biliyorum.*

Bizim aramızdaki mesafe gitgide kısalıyormuş gibi. Tengo ve ben bir durum dolayısıyla bu dünyaya taşındık. Devasa bir hortum tarafından emilirmiş gibi birbirimize yaklaşıyoruz.

Muhtemelen bu ölümcül bir hortum. Fakat Lider'in ima ettiği şeylere bakılırsa, ölümcül olmayan yerlerde bizim için bir şans söz konusu değildi. Şiddetin bir tür saf bağ oluşturması gibi tıpkı.

Aomame derin bir nefes aldı. Sonra masanın üzerindeki Heckler&Koch'a elini uzatıp sert dokunuşunu hissetti. O namlunun kendi ağzına dalışını, kendi parmağıyla tetiği çekişini hayalinde canlandırdı.

İri bir karga balkona gelerek parmaklığa tünedi, çok net duyulan sesiyle birkaç kez kısa kısa öttü. Aomame ve karga, bir süre camın ardından birbirlerini izlediler. Karga yüzünün iki yanında kalan kocaman ışıltılı gözlerini oynatarak, odadaki Aomame'nin hareketlerine bakıyordu. Aomame'nin elindeki tabancanın anlamını tartmaya çalışıyor gibiydi. *Kargalar, akıllı yaratıklardır. Bu metalin ruhunun önemli bir anlamı olduğunu bilirler. Neden? Bilemiyorum ama bunu bilirler.* Sonra karga geldiği gibi, aniden kanatlarını açarak uçup gitti. Görmesi gereken şeyleri görmüş gibi. Karga gidince, Aomame koltuktan kalkıp televizyonu kapatarak iç geçirdi. Sonra karganın *Little People*'ın gönderdiği bir şey olmaması için dua etti.

Aomame oturma odasındaki halının üzerinde her zamanki vücut esnetme hareketlerini yaptı. Bir saat boyunca kaslarını zorladı. Canı acısa da bütün hareketleri yaptı. Tüm vücudundaki kasları, tek tek, sırayla kullanıp sert bir şekilde çalıştırdı. Kasların adı, işlevi ve niteliği Aomame'nin kafasına ayrıntılarıyla kazınmıştı. Gözden kaçıracağı tek bir kas bile olamazdı. Bolca ter akıtıp, solunum organları ve kalbini tam kapasite çalıştırarak bilincini başka bir kanala yönlendirdi. Aomame kan dolaşımına kulak verip iç organlarından gelen sessiz mesajı aldı. Yüz kasları bin bir surat oyunu oynar gibi, abartılı hareketlerle bu mesajı özümsemeye çalışıyordu.

Sonra duş alarak terini akıttı. Basküle çıkıp kilosunda büyük bir değişiklik olup olmadığına baktı. Aynanın karşısına geçip memelerinin büyüklüğünün ve apış arası tüylerinin değişip değişmediğine bakarak yüzünü iyice buruşturdu. Bu, onun her sabah yaptığı bir ayin gibiydi.

Banyodan çıkınca Aomame rahat hareket edebildiği spor giysilerini giydi. Sonra zaman öldürmek için evdeki malzemeleri bir kez daha kontrol etmeye koyuldu. Bu işe önce mutfaktan başladı. Orada ne tür yemek malzemeleri olduğunu, ne tür kap kacak ve gereç olduğunu inceledi. Aomame gördüklerini tek tek zihnine kaydediyordu. Yemek malzemesi stokunu hangi sırayla tüketmesi gerektiğini aşağı yukarı planlamıştı. Aomame'nin kabaca yaptığı plana göre, evden dışarı atmayacak bile olsa en azından on gün açlık çekmeden yaşayabilirdi. Bilinçli olarak tasarruf yapacak olursa, bu süre iki haftaya uzardı. O süre boyunca yetecek kadar yiyecek malzemesi vardı.

Sonra diğer ihtiyaç malzemelerini ayrıntılı olarak inceledi. Tuvalet kâğıdı, kâğıt peçete, temizlik malzemeleri, çöp torbası. Eksik bir şey yoktu. Hepsi özenli bir dikkatle satın alınıp bir araya getirilmişti. Hazırlığı muhtemelen bir kadın yapmış olmalıydı. Alışkın bir ev kadınının özenli titizliği hissedilebiliyordu. Otuz yaşında sağlıklı, bekâr bir kadının burada tek başına kısa süre yaşayabilmesi için neyin, ne kadar gerekli olduğu en ince ayrıntısına varana kadar hesaplanmıştı. Bir erkek bunu yapamazdı. Dikkatli, gözlem yeteneği keskin bir *gay* için belki mümkün olabilirdi.

Yatak odasındaki gömme dolaba çarşaf, battaniye, nevresim ve yedek yastık takımı konmuştu. Hepsi, yeni eşya kokusu yayıyordu. Elbette hepsi beyaz ve desensizdi. Beğeni bir tarafa bırakılmış, tarz önemsenmemişti.

Oturma odasına televizyon, video cihazı, pikap ve kasetçalardan oluşan küçük bir müzik seti

konulmuştu. Pencerenin karşı tarafındaki duvara monte edilmiş, bel yüksekliğinde bir ahşap dolap vardı. Çömelip kapağını açınca, içine yirmi kadar kitap sıralanmış olduğunu gördü. Kim koymuştu bilmiyordu, ama kendisi orada gizlendiği sürece canı sıkılmasın diye düşünülmüş olmalıydı. Özen gösterilmişti. Kitapların tamamı sert kapaklı ve yeniydi. Sayfalarının karıştırıldığına dair bir iz yoktu. Şöyle bir başlıklarına baktı, son zamanlarda gündemde olan yeni kitaplar ağırlıktaydı ve herhalde büyük bir kitabevinin vitrininden seçilmişlerdi, ama yine de seçimde bir standart olduğu belliydi. Beğeni denilemese de bir standart vardı. Kurgu ve kurgu dışı eserler, yarı yarıyaydı. Bu tercihler arasında *Pupa Hava* da vardı. Aomame, başını hafifçe *şimdi oldu* der gibi sallayarak, kitabı eline alıp oturma odasındaki koltuğa oturdu. Koltuğa yumuşak güneş ışıkları vuruyordu. Kalınca bir kitap değildi. Hafif, yazılar da büyüktü. Aomame kitabın kapağındaki yazar ismine bir süre baktı, Fukaeri yazıyordu. Sonra avucunda tutup ağırlığını ölçtü, kitaba sarılmış reklam bandını okudu. Sonra kitabı kokladı. Matbaadan yeni çıkmış kitaplara özgü bir kokusu vardı. Kitabın hiçbir yerinde adı yazılı değildi, ama Tengo'nun varlığı o kitaptaydı. Oradaki metin Tengo'nun vücudundan geçerek oluşmuş bir metindi. Aomame biraz sakinleşmeyi bekledikten sonra ilk sayfasını açtı.

Çay fincanı ve Heckler&Koch elinin hemen uzanabileceği bir yerdeydi.

18
Tengo

Suskun ve yalnız uydu

“O kişi, çok yakınlarda olabilir” dedi Fukaeri altdudağını ısırarak, bir süre ciddi ciddi düşündükten sonra.

Tengo masanın üzerindeki parmaklarını birbirine kenetleyerek Fukaeri’yi süzdü. “Bu yakınlarda mı? Yani Koenci’den mi bahsediyorsun?”

“Buradan yürüyerek gidilebilecek bir mesafede.”

Bunu nasıl anlıyorsun? diye sormak istedi Tengo. Fakat bu soruyu sorsa bile yanıt alamayacağını biliyordu. Tengo, bu kadarını tahmin edebiliyordu. Evet-hayır şeklinde yanıtlanabilen basit sorular bekleniyordu.

“Yani buralarda ararsam Aomame’yi bulabilir miyim?” diye sordu Tengo.

Fukaeri başını iki yana salladı. “Yürüyerek araman yetmez.”

“Buradan yürüme mesafesinde, ama yalnızca yürüyerek arasam bile bulamam. Öyle mi?”

“Saklanıyor çünkü.”

“Saklanıyor mu?”

“Yaralı bir kedi gibi.”

Tengo Aomame’nin, bir yerlerdeki küf kokulu bir saçak altında büzülüp gizlenmiş halini gözünün önüne getirdi. “Neden, kimden saklanıyor acaba?” diye sordu.

Doğal olarak yanıt gelmedi.

“Saklanmakta olduğuna göre, bir tehdit altında. Öyle mi?” diye sordu Tengo.

“Tehdit altında” diye Fukaeri Tengo’nun sözlerini tekrarladı. Sonra yüzünde, önüne acı bir ilaç sürülen küçük bir çocuğunki gibi bir ifade oluştu. O sözcüğün tınısı hoşuna gitmemiş olmalıydı.

“Yani birileri mi var peşinde?” dedi Tengo.

Fukaeri başını hafifçe yana eğdi. *Bilmiyorum*, anlamına geliyordu. “Fakat hep buralarda olmayacak.”

“Zaman sınırlı.”

“Sınırlı.”

“Fakat o yaralı kedi gibi bir yerlerde kımıldamadan duruyor, gizleniyor. Bu yüzden buralarda öylesine dolaşması da söz konusu değil.”

“Öyle bir şey yapmaz” dedi güzel kız, kesin bir ifadeyle.

“Yani ben özel bir yeri aramak zorundayım.”

Fukaeri evet anlamında başını salladı.

“Bu, nasıl bir özel yer acaba?” diye sordu Tengo. Söylemeye gerek bile yok, ama yanıt gelmedi.

“O kişiyle ilgili anımsayabileceğin bazı şeyler var” dedi Fukaeri, bir süre sonra. “İşe yarayacağı an gelebilir.”

“İşime yaramak” dedi Tengo. “Onunla ilgili bir şeyleri anımsayacak olursam, gizlendiği yer hakkında ipucu yakalayabilirim anlamında mı söyledin?”

Kız yanıtlamaksızın, küçük omuzlarını hafifçe kıstı. Bu harekette herhalde olumlama nüansı vardı.

“Teşekkür ederim” dedi Tengo.

Fukaeri, doymuş kedi gibi hafifçe başını salladı.

Tengo mutfakta akşam yemeği hazırladı. Fukaeri plak rafından, kendini kaptırmış bir şekilde plak seçiyordu. O kadar fazla plak yoktu, ama seçmesi zaman aldı. İyice düşündükten sonra Rolling Stones’un eski albümünü çıkartıp tablaya yerleştirerek iğneyi üzerine bıraktı. Tengo lisedeyken birisinden ödünç almış, sonra da kendisinde kalmış bir plaktı. Uzun zamandır dinlememişti. Tengo “Mother’s Little Helper” ve “Lady Jane” dinleyerek salam, mantar ve esmer pirinçle pilav yaptı, fasulye ezmesi ve yosundan *miso* çorbası hazırladı. Karnabahar haşlayarak, hazırda tuttuğu köri sosunu ekledi. Taze fasulye ve soğanlı sebze salatası da yaptı. Yemek hazırlamak Tengo için dert değildi. Yemek hazırlayarak düşüncelere dalmayı alışkanlık haline getirmişti. Günlük sorunlar hakkında, matematik hakkında, romanı hakkında, bazen de çözümsüz metafizik sorunlar hakkında düşünüyordu. Mutfakta uğraşırken, hiçbir şey yapmadığı zamanlarla karşılaştırıldığında meselelere daha düzgünce kafa yorabiliyordu. Fakat ne kadar düşünürse düşünsün, Fukaeri’nin söylediği *özel* yerin neresi olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Zaten içinde düzen olmayan bir şeyde bir düzen oluşturmaya çalışılsa bile, bu boşa çabadan öteye geçmezdi. Ulaşılabilecek sonuçlar sınırlıydı.

İkisi masada karşılıklı oturup akşam yemeği yediler. Aralarında, diyalog denilebilecek bir şey geçmedi. İkisi bıkkınlık dönemine girmiş karıkocalar gibi sessizce lokmalarını ağızlarına götürüyorlar ve ikisi de farklı şeyler düşünüyorlardı. Belki hiçbir şey düşünmüyor da olabilirlerdi. Özellikle Fukaeri’nin durumunda bu farkı ayrımsamak zordu. Yemek bitince Tengo kahve içti, Fukaeri ise buzdolabından puding çıkartıp yedi. Kız ne yerse yersin yüzündeki ifadede bir değişim olmuyordu. Aklında, çiğneyip yutmaktan başka bir şey yokmuş gibi duruyordu.

Tengo çalışma masasının başına geçip, Fukaeri’nin söyledikleri doğrultusunda, Aomame’yle ilgili bir şeyler anımsamaya çalıştı.

O kişiyle ilgili anımsayabileceğin bazı şeyler var. İşe yarayacağı an gelebilir.

Fakat Tengo, bu konuda zihnini toplamayı başaramadı. Rolling Stones’un başka bir albümü çalıyordu. “Little Red Rooster”, Mick Jagger’ın kendini *Chicago blues*’a kaptırdığı sıralardaki konseriydi. Fena değildi. Fakat derinlemesine düşünmek, ciddi bir şekilde belleğini yoklamak isteyen bir dinleyici için yapılmış bir müzik değildi. Rolling Stones grubu o türden bir nezakete asla sahip değildi zaten. Sakin bir yerlerde tek başına kalması gerektiğini düşündü.

“Biraz dışarı çıkıyorum” dedi Tengo.

Fukaeri, Rolling Stones albüm kabı elinde, *ne istersen yap* der gibi başını salladı.

“Kim gelirse gelsin kapıyı açma” dedi Tengo.

Tengo, uzun kollu lacivert tişört ve çizgileri tamamen kaybolmuş haki pantolon ve bez ayakkabılarla, bir süre istasyona doğru yürüyüp, istasyonun hemen önündeki Mugiatama[*] adlı restorana girdi. Sonra bira sipariş etti. İçki ve hafif yemekler veren bir restorandı. Küçük bir yerdi,

yirmi müşteri olduğunda dolan bir yer. Eskiden birçok kez bu restorana geldiği olmuştu. Geceyarısına doğru genç tipler şamata yapmaya başlardı, ama saat 7 ile 8 arasında nispeten müşterisi az olur, ortalık sakin olduğu için insan rahat ederdi. Tek başına köşedeki bir masaya oturup, bira içerek kitap okumaya uygundu. Sandalyeleri de rahattı. Bu restorana ne diye böyle bir ad verdikleri belli değildi. Garsonlara sorabilirdi, ama tanımadığı insanlarla havadan sudan konuşmak sevdiği bir şey değildi. Üstelik restoranın adının nereden geldiğini bilmese de bu onun özgürlüğünü kısıtlamıyordu sonuçta. Burası nihayetinde Mugiatama adında, insana kendini oldukça iyi hissettiren bir restorandı.

Şansına restoranda müzik çalmıyordu. Tengo, pencere kenarındaki bir masaya oturup, fıçı Carlsberg birası içip, küçük bir kâseye konmuş karışık çerezlerden yiyerek Aomame'yi anımsamaya çalıştı. Aomame'yi anımsamaya çalışmak, Tengo için bir kez daha on yaşına dönmek anlamına geliyordu. Yaşamındaki dönüm noktalarından birisini yeniden yaşamak demekti. Tengo on yaşındayken Aomame elini tutmuş, sonrasında babasının peşi sıra NHK ücret tahsilatına çıkmayı reddetmişti. Çok geçmeden de ilk kez sertleşmeyi ve boşalmayı tecrübe etmişti. Bu, Tengo'nun yaşamında dönüm noktalarından biriydi. Elbette Aomame elini tutmasaydı da bu dönüm noktası er ya da geç yaşanacaktı. Fakat Aomame onu cesaretlendirmiş, öyle bir dönüşümün olmasını çabuklaştırmıştı. Sırtından usulca itermiş gibi.

Tengo sol avucunu açıp uzunca bir süre baktı. *On yaşında bir kız bu eli tuttu. İçimdeki bir şeyler büyük değişim gösterdi. Peki, böyle bir şey nasıl meydana geldi? Mantıklı bir şekilde açıklayamam.* Fakat ikisi o an son derece doğal bir şekilde birbirlerini anlamış, kabul etmişlerdi. Neredeyse mucizevi bir şekilde, hücrelerine varana kadar. Böyle bir şey insan ömründe birçok kere olacak bir şey değildi. Hayır, kişisine göre bir kez bile olamayabilirdi. Fakat o anda bunun ne kadar önemli bir anlamı olduğunu, Tengo yeterince kavrayamamıştı. Hayır, yalnızca o an değil, hatta çok yakın zamana kadar orada saklı anlamı aslında anlayamamıştı. Tengo öylece kızın hayalini yüreğinde taşımıştı yalnızca.

Kız otuz yaşına gelmişti, şimdi dış görünümü tamamen değişmiş olabilirdi. Boyu uzamış, göğüsleri büyümüş, saç şekli de doğal olarak değişmiş olmalıydı. Eğer müritlerden ayrılmışsa bir parça makyaj da yapıyordu mutlaka. Şimdilerde şık, pahalı giysiler giyiyor olabilirdi. Calvin Klein döpiyes ve yüksek topuklu ayakkabılarla sokaklarda enerjik adımlarla yürüyen Aomame'nin halini, Tengo hayal edemedi. Fakat elbette bu mümkün olabilirdi. İnsan gelişir. Gelişmek, değişmek demekti. Belki de Aomame şu an o restorandaydı ama Tengo'nun bunun farkına varamaması da mümkündü.

Tengo bira bardağını ağzına götürmek için kaldırdığında yeniden çevresine göz attı. *O, bu yakınlarda, yürüyerek gidilebilecek bir mesafede.* Fukaeri, öyle demişti. Tengo, Fukaeri'nin sözlerine olduğu gibi inanıyordu. *Eğer o öyle söylüyorsa muhtemelen öyleydi.*

Tengo gözlerini hafifçe kapatıp bilincini odaklayarak, ilkokuldaki sınıfı bir kez daha hayalinde canlandırdı. Dün akşam şiddetli fırtına sırasında Fukaeri ile birleştiğinde yine gözlerini kapatıp kendini orada bulmuştu. Gerçek ve somut bir şekilde. Sanki belleğini kaplayan tozlar gecenin yağmuruyla akıp gitmiş gibiydi.

Endişe, beklenti ve korku, bomboş sınıfın her tarafına yayılmış, ürkmüş küçük hayvanlar gibi başka başka şeylerin içine gizlenivermişti. Formül yazıldıktan sonra silinse de izi kalmış karatahta, kısalmış tebeşir, güneşten solmuş ucuz perde, kürsüdeki vazoya sıkıştırılmış çiçekler (ne çiçeği olduğuna varana kadar anımsamıyordu), çocukların çizdikleri, duvara iğneyle tutturulmuş resimler, kürsünün arkasındaki dünya haritası, zeminden gelen vernik kokusu, dalgalanan perde, pencerenin dışından

gelen çocuk haykırışları. Tengo sınıfın görüntüsünü çok net bir şekilde kafasında canlandırabildi. Oradaki ipuçlarını, kurmacaları ve gizemleri tek tek izleyebiliyordu.

Aomame'nin elini tuttuğu kısa süre boyunca, Tengo birçok şeyi görmüş, sanki kamera gibi o görüntüleri beynine kaydetmişti. Bunlar, onun sıkıntılı onlu yaşlarını atlatabilmesine yardım eden temel görüntülerden birkaçı olmuştu. O görüntüler, kızın parmaklarının güçlü dokunuşu ile bütünleşmişti. Kızın sağ eli, sıkıntılardan geçerek yetişkinliğe adım atan Tengo'yu hep cesaretlendirmişti. O el daima*, endişelenme, ben yanındayım,* diyordu.

Sen yalnız değilsin.

Saklanıyor, demişti Fukaeri, *yaralı bir kedi gibi.*

Şöyle bir düşününce tuhaf bir rastlantıydı. Fukaeri de burada gizleniyordu. Tengo'nun evinden dışarıya bir adım bile atmıyordu. Tokyo'nun bir köşesinde iki kadın aynı şekilde gizleniyordu. Bir şeylerden kaçıyorlardı. İkisi de Tengo ile derinden ilişkili kadınlardı. Bu bir şeylere mi işaret ediyordu acaba? Yoksa yalnızca bir tesadüften mi ibaretti?

Elbette yanıt yoktu. Yalnızca sorular amaçsızca soruluyordu. Çok fazla soru, çok az yanıt. Her zamanki gibi.

Birasını bitirince genç garson yanına gelip başka bir şey isteyip istemediğini sordu Tengo'ya. Tengo bir an tereddüt ettikten sonra buzlu Bourbon sipariş ederek karışık çerezini tazelemesini istedi. *Bourbon, Four Roses'dan başka bir şey yok ama. Olur mu? Olur* dedi Tengo. Ne olursa olsun fark etmezdi. Sonra tekrar Aomame'yi düşünmeye başladı. Restoranın dip tarafındaki mutfakta pişen pizzanın güzel kokusu ortalığı sarmıştı.

Aomame kimden saklanıyor acaba? Kanundan kaçıyor olabilir, dedi Tengo içinden. Fakat onun bir suçlu olabileceğini düşünemiyordu. *Nasıl bir suç işleyebilirdi ki. Hayır, polis falan değildi kaçtığı. Aomame'nin peşinde olan her kimse, kanunla alakalı olmasına imkân yoktu.*

Sakın Fukaeri'nin peşindekilerle aynı kişiler olmasın, düşüncesi geçti bir an Tengo'nun aklından. Little People. *Fakat neden, ne için* Little People *Aomame'nin peşine düşecekti ki?*

Fakat onların gerçekten Aomame'nin peşinde olduğu varsayılacak olursa buradaki kilit noktası benimdir mutlaka. Neden ben böyle bir şeyde kilit noktası haline geldim acaba? Tengo elbette anlayamıyordu. Fakat eğer Fukaeri ve Aomame'yi, bu iki kadını birleştiren bir unsur varsa, bu Tengo'dan başkası olamazdı. *Kendim de tam olarak farkında olmadan, bir gücün devreye girmesiyle Aomame'yi kendi yakınıma çekmiş olabilirim.*

Bir güç?

Tengo ellerine baktı. *Anlayamıyorum, benim neremde öyle bir güç var?*

Buzlu Four Roses geldi, yeni çerez kâsesiyle birlikte. Tengo Four Roses'dan bir yudum alıp birkaç çerez tanesini avucunun içine alarak zar gibi hafifçe salladı. *Ne şekilde olursa olsun Aomame, bu semtte bir yerlerde, buradan yürüyerek gidilebilecek bir mesafede. Fukaeri öyle diyor. Dahası, ben buna inanıyorum. Neden olduğu sorulursa yanıtlayamam ama inanıyorum işte. Fakat ne yaparsam bir yerlerde saklanan Aomame'yi bulabilirim acaba? Doğal olarak, normal bir yaşantı sürdüren birini arayıp bulmak bile kolay değildir. Bilinçli olarak saklanıyorsa, elbette durum iyice güçleşir. Megafonla onun adını seslenerek dolaşsam mı acaba? Hayır, öyle bir şey yaparsam elini kolunu sallaya sallaya çıkıp gelecek değil. Çevresinin dikkatini çekip, onun başını daha fazla*

belaya sokmuş olurum.

Anımsamam gereken bir şeyler kalmış olmalı, diye düşündü Tengo. *O kişiyle ilgili anımsayabileceğin bazı şeyler var. İşe yarayacağı an gelebilir,* demişti Fukaeri. Fakat Fukaeri öyle söylemeden önce de, Aomame ile ilgili önemli bir iki gerçeği anımsayamadığı hissini, Tengo hep içinde taşımıştı. Bu, ayakkabının içine giren çakıl parçası gibi, arada sırada Tengo'yu rahatsız ediyordu. Durup dururken, ama gözardı edilemeyecek bir şekilde.

Tengo karatahtayı siler gibi zihnini iyice temizleyip bir kez daha belleğini kazmaya başladı. Aomame hakkında, kendisi hakkında, ikisinin çevresinde olanlar hakkında, balıkçıların ağ çekmesi gibi, yumuşak çamurlu dibi taradı. Olanları tek tek sıraya koyarak dikkatle aklından geçirdi. Fakat ne de olsa bütün bunlar yirmi yıl önce yaşanmıştı. O sıradaki ortamı ne kadar hatırlayabilse de, somut olarak aklında kalanlar elbette sınırlıydı.

Yine de oradaki bir şeyleri, üstelik şimdiye kadar gözden kaçırdığı bir şeyleri bulmak zorundaydı Tengo. Hem de şimdi, burada. Bunu yapmazsa semtin bir yerlerinde olması muhtemel Aomame'yi bulması imkânsız hale gelecekti. Fukaeri'nin söylediklerine inanacak olursa, süre sınırlıydı. Üstelik bir şey, onun peşindeydi.

Tengo, bakışlar hakkında düşünmeyi denedi. Aomame'nin ve kendisinin o an neye baktığını. *Zamanın akışını, onun bakışlarındaki hareketi birlikte tekrar düşüneyim.*

Tengo'nun elini tutarken, kız Tengo'nun yüzüne doğrudan bakmıştı. Gözlerini bir an bile ayırmamıştı. Tengo, başta kızın hareketini anlamlandıramamış, açıklama bekler gibi kızın gözlerine bakmıştı. *Burada mutlaka bir yanlış anlama var. Ya da mutlaka bir yanlışlık var.* Tengo öyle düşünmüştü. Fakat yanlış anlama olmadığı gibi yanlışlık da yoktu. Anlayabildiği, kızın gözbebeklerinin şaşırtıcı ölçüde derin ve berrak olduğuydu. Böylesine berrak gözbebeklerini, Tengo o ana kadar bir kez bile görmemişti. Berrak, ama dibi görünmeyecek kadar derin bir kaynak gibi. Uzun süre bakarsa kendisini içine çekiverecekmiş gibi. Bu yüzden karşısındakinin gözlerinden kaçar gibi bakışlarını çevirmişti. Çevirmekten başka çaresi de yoktu.

Önce ayaklarının altındaki ahşap zemine, sonra kimseciklerin olmadığı sınıfın girişine, ardından da başını hafifçe çevirerek pencerenin dışına bakmıştı. O süre boyunca da Aomame bakışlarını çevirmemiş, pencereden dışarı bakan Tengo'nun gözlerine öylece çivilenip kalmıştı. Tengo, o bakışları teninde yakıcı bir biçimde hissetmişti. Sonra kızın parmakları, sabit bir güçle Tengo'nun sol elini sıkmaya devam etmişti. Sıkarken uyguladığı güçte en ufak bir değişiklik ya da tereddüt yoktu. Kız korkmuyordu. Korkmasını gerektiren tek bir şey bile yoktu. Dahası, parmak uçları yoluyla Tengo'ya olan hislerini iletmeye çalışmıştı.

Temizlik sonrası olduğundan sınıfı havalandırmak için pencereler ardına kadar açılmış, beyaz perdeler rüzgârla usulca dalgalanıyordu. Pencerenin ardında gökyüzü göz alabildiğince uzanmaktaydı. Aralık ayına girilmişti, ama o kadar soğuk değildi. Gökyüzünün yükseklerinde bulutlar dolaşıyordu. Sonbaharın izlerini taşıyan, düz çizgiler halinde uzayıp giden beyaz bulutlar. Az önce fırçayla çizilmiş gibi görünüyorlardı. Sonra orada bir şey daha vardı. O bulutların altında bir şey duruyordu. Güneş. Hayır, değil. Güneş değildi.

Tengo nefesini tutup parmağını şakağına bastırarak, belleğinin daha derinlerine inmeye çalıştı. Her an kopacak gibi duran, bilincinin ince ipini izleyerek.

Evet, orada ay duruyordu.

Henüz günbatımına zaman vardı, ama ay çıkmıştı. Dolunaya bir hafta kadar kalmıştı. Hava henüz aydınlıkken o kadar büyük ve parlak bir ay görebilmek, Tengo'yu şaşırtmıştı. Bunu anımsıyordu. O hissiz, kurşuni kaya kütlesi sanki gözle görünmeyen bir iple aşağı sarkıtılmış gibi, gönülsüzce gökyüzünün alçak bir yerinde duruyordu. Bu görüntüsünde, bir şekilde yapay bir hava hissediliyordu. Biraz bakınca, sahne dekoru olarak kullanılan yapma bir ay gibi görünüyordu. Fakat elbette gerçekti. Doğal olarak. Kimse gerçek gökyüzüne, zahmete girip de, sahte bir ay asmaya kalkmazdı.

Bir an sonra, Aomame artık Tengo'nun gözlerine bakmıyordu. O bakışlar Tengo'nun baktığı yöne çevrilmişti. Aomame onunla aynı şekilde, gökte asılı, gün ortasında çıkmış aya bakıyordu. Tengo'nun elini sımsıkı tutarak, çok ciddi bir yüzle. Tengo, bir kez daha kızın gözlerine baktı. Gözbebekleri az önceki gibi berrak değildi. O gözler nihayetinde bir anlığına özel bir tür berraklık kazanmıştı sanki. Fakat şimdi bu gözler keskin bir kristal gibi görünüyordu. Parlaktı, ama aynı zamanda sisi anımsatan bir katılığı içeriyordu. Bunun ne anlama geldiğini Tengo kavrayamamıştı.

Nice sonra kız kesin olarak kararını vermiş gibiydi. Tuttuğu elini aniden bırakıp, Tengo'ya hızlı bir hareketle sırtını dönüp, tek kelime etmeden aceleci adımlarla sınıftan çıkıp gitmişti. Bir kez bile dönüp arkasına bakmadan, Tengo'yu derin bir boşluğun içerisinde bırakarak.

Tengo gözlerini açıp, düşüncelerini serbest bırakarak derin bir nefes saldıktan sonra, Bourbon viskisinden bir yudum aldı. İçkinin boğazından geçip yemek borusundan aşağı inişini hissetti. Sonra bir kez daha nefes alıp verdi. Aomame'yi artık göremiyordu. Kız sırtını dönmüş, sınıftan çıkıp gitmişti. Dahası, Tengo'nun yaşamından da görüntüsünü silmişti.

Sonra yirmi yıl geçmişti.

Ay, dedi Tengo içinden.

O sırada aya baktım. Üstelik Aomame de aynı aya baktı. Öğleden sonra 3.30'da, hava henüz aydınlıktı. Gökyüzünde kül gibi rengiyle bir kaya kütlesi, suskun ve yalnız uydu. İkimiz yan yana o aya bakıyorduk. Fakat bu ne anlama geliyordu? Ay, beni Aomame'nin bulunduğu yere mi götürecek acaba?

Aomame o an duygusunu bir şekilde gizlice aya emanet etmiş olabilir, diye geçirdi Tengo içinden. *Onunla ay arasında gizli bir anlaşma yapılmış olabilir.* Onun aya yönelttiği bakışlarında böyle bir düşünceye yol açan korkutucu, doğrudan bir şeyler vardı.

O sırada Aomame aya, karşılık olarak ne verdi bilemiyorum. Fakat ayın Aomame'ye ne verdiğini Tengo aşağı yukarı tahmin edebiliyordu. Bu, muhtemelen saf, dingin bir sessizlikti. Bu, ayın insanlara verebileceği en iyi şeydi.

Tengo hesabı ödeyip Mugiatama'dan çıktı. Sonra gökyüzüne baktı. Ayı göremedi. Hava açıktı ve gökyüzünün hiçbir yerinde ay yoktu. Fakat etrafı binalarla çevrelenmiş bu yolun üzerinden görebilmesi de mümkün değildi. Tengo eli cebinde, ayı arayarak bir sokaktan diğerine yürüdü. Gökyüzünü rahatça görebileceği bir yere gitmek istiyordu, ama Koenci'de öyle bir yer bulmak kolay değildi. Hafif bir tümsek bulmanın bile zor olduğu düz bir bölgeydi. Hiçbir tepe yoktu. Dört bir yanı kaplayan binalardan birinin terasına tırmansa yeterli olabilirdi belki, ama çevrede terasına

tırmanabileceği uygun bir bina göremedi.

Yine de amaçsızca yürürken yakınlarda bir çocuk parkı olduğunu anımsadı Tengo. Yürüyüş yaparken o parkın önünden geçtiği olurdu. Büyük bir park değildi, ama evet, orada bir kaydırak vardı. Onun tepesine tırmanacak olursa ayı biraz görebilirdi belki. Fazla yüksek bir kaydırak değildi, ama ordan daha rahat görebilirdi. Tengo o parka doğru yürüdü. Kol saati, saatin 8'e yaklaştığını gösteriyordu.

Parkta kimsecikler yoktu. Tam ortasına tek bir cıvalı lamba dikilmişti, ışığı parkı köşe bucak aydınlatıyordu. Kocaman bir Zelkova ağacı vardı. Yaprakları hâlâ üzerindeydi. Birkaç alçak saksı, su içme yeri, banklar, salıncak ve kaydırak vardı. Umumi tuvalet de vardı, ama semtin bekçileri tarafından günbatımında kilitleniyordu. Serserileri uzak tutmak içindi belki de. Gündüzleri kreşten önce çocuklarıyla genç anneler buraya uğruyor, çocukları oynamaya bıraktıkları sırada neşeli sohbetlere dalıyorlardı. Tengo birçok kez o manzarayı görmüştü. Fakat gün batınca buraya gelen giden olmuyordu.

Tengo kaydırağın tepesine çıkıp, orada ayakta durarak gökyüzüne baktı. Parkın kuzeyinde altı katlı yeni bir apartman vardı. Eskiden orada öyle bir bina yoktu. Yeni yapılmış olmalıydı. O bina kuzey tarafında gökyüzünü duvar gibi kapatıyordu. Fakat diğer yönlerde yalnızca alçak binalar vardı. Tengo kendi etrafında dönerek etrafta göz gezdirip, güneybatı yönünde ayı gördü. Ay, iki katlı eski bir müstakil evin çatısının üzerinde duruyordu. Dolunaya bir hafta kadar vardı. *Yirmi yıl önce o günkü ayla aynı şekilde,* dedi Tengo içinden. *Tamamen aynı büyüklük, aynı şekil. Bir rastlantı herhalde.*

Fakat bu sonbahar akşamında gökyüzünde duran ay, parlaktı ve o mevsime özgü bir sıcaklığı var gibiydi. Aralık ayı öğleden sonra saat 3.30'da gökyüzünde duran aydan bir hayli farklıydı. O uysal doğal ışıklar, insanın yüreğini yatıştırıyordu. Berrak bir suyun akışının, narin bir ağacın yapraklarının hışırtısının insanın yüreğini yatıştırması gibi.

Tengo, kaydırağın tepesinde durarak ayı uzun süre izledi. 7. Çevreyolu Hattı yönünden gelen büyüklü küçüklü tekerleklerin gürültüsü birbirine karışarak, denizin gürlemesine benzer bir ses halinde kulağına ulaşıyordu. Bu sesler Tengo'ya bir an babasının bulunduğu Çiba sahilindeki tedavi merkezini anımsattı.

Şehrin dünyevi ışıkları her zamanki gibi yıldızları görünmez hale getirmişti. Gökyüzü açıktı, ama özellikle parlak olan bazı yıldızlar bile yer yer belli belirsiz görülebiliyordu. Fakat yine de ay parlaklığını koruyordu. Ay, ışıklardan, gürültüden, kirli havadan hiç şikâyet etmeden, hiç istifini bozmadan orada duruyordu. Dikkatlice bakınca, onun devasa krater ve vadilerinin oluşturduğu tuhaf gölgeleri fark etmek mümkündü. Ayın ışıltılarını kendini kaptırmış bir şekilde izlerken, Tengo'nun içinde kadim zamanlardan beri aktarılagelen bellek benzeri bir şey canlanmaya başladı. İnsanoğlunun ateşi, yaşam gereçlerini ve dili kendine mal etmesinden önce, ay insanların değişmez dostuydu. Gökten tutulan bir fener gibi karanlık dünyayı zamanı gelince aydınlatıyor, insanların korkusunu yatıştırıyordu. Büyüyüp küçülmesi, insanların zaman kavramını daha iyi anlamalarını sağlamıştı. Ayın bu karşılıksız merhametine yönelik minnettarlık duygusu, çoğu yerden karanlığın kovulduğu bugün bile insanoğlunun genlerine güçlü bir şekilde kazınmış haldeydi. Ortak, sıcak bir bellek olarak.

Şöyle bir düşününce, aya böyle uzun uzun bakmayalı, çok zaman olmuş, dedi Tengo içinden. *Aya bu şekilde en son ne zaman bakmıştım acaba? Büyükşehirde telaş içinde koşturup dururken, sürekli yere bakarak yaşar hale geliyoruz. Gökyüzüne dönüp bakmayı unutarak.*

Tam o anda Tengo o aydan biraz uzakta, gökyüzünde bir ay daha olduğunun farkına vardı. Başlangıçta bunun bir göz yanılsaması olduğunu düşündü. Hatta ışıkların oluşturduğu bir illüzyon sandı. Fakat ne kadar bakarsa baksın, orada net dış çizgilere sahip ikinci bir ay vardı. Bir süre ağzı açık, boş boş o yöne baktı. Gördüğü şeyi bilincine yerleştirmeyi beceremiyordu. Bu görüntü ve gerçeklik bir şekilde birbirini tutmuyordu. Düşünce ve sözlerin birbirini tutmaması gibi.

Bir ay daha.

Gözlerini kapatıp avuçlarıyla şakaklarını ve yanaklarını ovaladı. *Bana neler oluyor acaba?* dedi Tengo içinden. *O kadar içki içmiş değilim.* Tengo sakince nefes alıp verdi. Ayık olduğundan emin oldu. Gözleri kapalıyken, kim olduğunu, o an nerede bulunduğunu ve ne yaptığını, karanlıkta bir kez daha kendi kendine tekrarladı. *1984 Eylül. Tengo Kavana. Suginami, Koenci semti, çocuk parkı. Gece gökyüzündeki aya bakıyorum. Burası kesin.*

Sonra gözlerini usulca açıp bir kez daha aya baktı. Sakince ve dikkatle. Fakat orada, evet, iki ay vardı.

Yanılsama değildi. Ay, iki taneydi. Tengo sağ elini sımsıkı yumruk yaparak uzunca bir süre öylece durdu. Ay her zaman olduğu gibi suskundu. Fakat artık yalnız değildi.

Douta uyandığında

Pupa Hava, fantastik öykü tarzında yazıldığı halde, temelde rahat okunan bir romandı. On yaşındaki bir kızın anlattığı bir öykü şeklinde kurgulanmıştı. Zor sözcükler olmadığı gibi, yalın bir ifadeyle, mantık oyunlarına kaçılmadan yazılmıştı. Uzun uzadıya açıklamalar da, muğlak ifadeler de yoktu. Öykü, baştan sona kız tarafından anlatılıyordu. Kızın sözcükleri anlaşılabilir, yalın, çoğu durumda insanı rahatlatan sözcüklerdi, ama pek çok yerde olup bitenlerle ilgili bir açıklama getirmiyordu. Kız, kendi gözleriyle gördüklerini akışa uygun bir şekilde anlatıyordu yalnızca. *Şimdi ne oldu acaba? Bu ne anlama geliyor?* diye düşündürtmüyordu. Kız yavaşça, fakat anlatılan öyküye uygun adımlarla ilerlemeyi sürdürüyordu. Okur, onun bakışlarını ödünç almış gibi kızın adımlarına ayak uyduruyordu. Çok doğal bir şekilde. Sonra okur bir farkına varıyordu ki, bambaşka bir dünyaya girivermiş. Burası olmayan bir dünyaya. *Little People*'ın havadan pupa yaptıkları dünyaya.

Daha ilk on sayfasını okuduğunda, metin Aomame'yi çok güçlü bir şekilde etkilemişti. Eğer o metni Tengo yarattıysa, gerçekten yazma dehası var demekti. Aomame'nin bildiği Tengo, daha çok matematik dâhisi diye tanınırdı. *Bu çocuk bir mucize,* denildiği de olurdu. Yetişkinlerin bile çözemedikleri zor matematik problemlerini, sıkıntı çekmeden çözebilirdi. Matematik dersindeki kadar olmasa bile diğer derslerde de çok iyiydi. Hangi konuda olursa olsun, diğer çocuklar yanına bile yaklaşamazlardı. İri cüsseliydi, spora da yatkındı. Fakat yazma konusunda yeteneği olduğuna dair Aomame'nin belleğinde bir şey kalmamıştı. Herhalde o dönemde bu yeteneği matematiğin gölgesinde kalmış, pek fazla dikkat çekmemişti.

Kızın anlattıklarını olduğu gibi metin haline getirmekten başka bir şey yapmamış da olabilirdi. Metnin özgünlüğüne fazla bir katkısı yoktu belki de. Fakat Aomame katkısı olduğunu hissedebiliyordu. Metin, ilk bakışta basit ve naif görünmekle birlikte, dikkatle okuyunca oldukça ince bir kurguyla düzenlendiği anlaşılabiliyordu. Fazladan yazılmış tek bir cümle bile yoktu, ama aynı zamanda gerekli olan her şey yazılmıştı. Niteleme özelliği taşıyan ifadeler en aza indirilmiş, betimlemeler yerinde ve renkli bir şekilde yapılmıştı. Fakat her şeyden öte bu metinde muhteşem bir ritim hissediliyordu. Seslice okunmasa bile, insan orada derin bir tınıyı algılayabiliyordu. On yedi yaşındaki bir kızın içinden geldiği gibi yazdığı bir metne benzemiyordu.

Aomame bunu tespit ettikten sonra, gerisini dikkatlice okumayı sürdürdü.

Başkahraman on yaşında bir kız çocuğuydu. Kız, dağların arasındaki küçük bir topluluktan geliyordu. Kızın annesi ve babası da o toplulukta, başkalarıyla ortak bir yaşam sürüyorlardı. Kardeşi yoktu. Kız doğduktan hemen sonra oraya getirildiğinden, dışarıdaki dünya hakkında hiçbir bilgiye sahip değildi. Verilen günlük ödevlerle uğraşmaktan, üç kişilik küçük aile bir araya gelerek keyifle konuşma fırsatı pek bulamıyordu, ama yine de samimi bir ortamları vardı. Gün boyunca kız oradaki ilkokula devam ediyor, anne babası çoğunlukla tarımla uğraşıyordu. Zamanları olduğu müddetçe çocuklar da tarım işlerine yardım ediyordu.

Topluluk içerisinde yaşayan yetişkinler, dışarıdaki dünyanın halini sevmiyorlardı. Kendi yaşadıkları dünyanın, kapitalizm denizinin ortasında duran güzel, yalnız bir ada, bir kale olduğunu söylüyorlardı her lafın başında. Kız kapitalizmin (bazen materyalizm sözcüğü de kullanılıyordu) ne olduğunu bilmiyordu. Yalnız insanların o sözcüğü dile getirdiklerinde hissedilen aşağılayıcı tınıya bakılırsa bu, galiba doğallığa ve doğruluğa aykırı, çarpık bir şeydi. Kıza, kendi bedenlerini ve

düşüncelerini temiz halde tutabilmek için bu dış dünyadan mümkün olduğu kadar uzak durmak gerektiği öğretilmişti. Bunu yapmazsa yüreğinin kirleneceği söyleniyordu.

Topluluk elli kadar kişiden oluşuyordu; nispeten genç kadın ve erkeklerdi ve iki gruba ayrılmışlardı. Biri devrim amaçlayan gruptu. Diğeri barış amaçlayan gruptu. Kızın anne ve babası, barış amaçlayan gruba dahildi. Babası, oradaki insanların içerisinde en yaşlı olanıydı. Topluluğun doğuşundan itibaren odak rolü üstlenmişti.

On yaşındaki kız elbette bu ikisinin karşıtlığını, teorisiyle açıklayamıyordu. Devrim ve barışın farkını da tam olarak bilemiyordu. Devrimin bir parça sivri şekilli, barışın ise bir parça yuvarlak şekilli bir düşünce olduğu izleniminden fazlasına sahip değildi. Düşüncelerin her birinin kendi şekilleri ve renkleri vardı. Dahası tıpkı ay gibi büyüyüp küçüldükleri de oluyordu. Kızın anlayabildiği bu kadardı.

Topluluğun ne şekilde ortaya çıktığını da kız tam olarak bilemiyordu. Yalnızca on yıl kadar önce, kız doğduktan hemen sonra toplumda büyük bir hareketliliğin olduğunu, insanların büyük şehir yaşantısından vazgeçerek dış dünyadan soyutlanmış dağların arasındaki köye taşındığını duymuştu. Büyük şehir hakkında da fazla bir şey bilmiyordu. Trene binmişliği yoktu. Asansör nedir, bilmiyordu. Üç kattan daha yüksek bina, bir kez bile görmemişti. Bilmediği şeyler, epeyce çoktu. Kızın anlayabildiği, çevresinde gözüyle görüp eliyle dokunabildiği nesnelerdi yalnızca.

Fakat yine de kız içselleştirilmiş, sade anlatım şekliyle, o topluluk dediği küçük komünün nasıl oluştuğunu ve komünün içindeki şartları, dahası orada yaşayan insanların nasıl göründüklerini ve düşüncelerini doğallığıyla, canlı bir şekilde sergiliyordu.

Düşünce farklılıkları olsa bile orada yaşayan insanlar bağlılık duygusunu güçlü bir şekilde koruyorlardı. “Kapitalizmden uzakta yaşamak sevindirici bir şeydir” düşüncesini oradaki tüm insanlar paylaşıyorlardı. Düşünce şekilleri ve renkleri pek uyuşmasa bile omuz omuza vermedikleri sürece hayatta kalamayacakları anlayışını çok iyi geliştirmişlerdi. Kıt kanaat yaşıyorlardı. İnsanlar her gün durup dinlenmeden çalışıyor, sebze üretiyor, komşularla takas yapıyor, artan ürünleri satıyor, mümkün olduğunca seri üretim eşyaları kullanmaktan kaçınıyor, yaşamlarını doğaya uygun sürdürüyorlardı. Zorunlu olarak kullandıkları elektrikli aletler, bir yerlerdeki hurda çöplüğünden toplanıp tamir edilmiş şeylerdi ve giydikleri elbiselerin çoğu da bir yerlerden gönderilmiş eski giysilerdi.

Böylesine basit, ama çetin bir günlük yaşama ayak uyduramayarak topluluktan ayrılıp gidenler olduğu gibi, onlar hakkında iyi şeyler duyup katılmaya gelenler de oluyordu. Ayrılıp gidenlere oranla yeni katılanların sayısı daha fazlaydı. Bu yüzden topluluğun nüfusu günden güne artıyordu. Bu gidişat iyiydi. Onların oturdukları terk edilmiş köyde, biraz onarım yapıldığında insanların yaşayabilecekleri çok sayıda terk edilmiş ev vardı. İşlenebilecek tarla da. İşgücünün artması memnuniyetle karşılanıyordu.

Toplulukta sekiz on kadar çocuk vardı. Çoğu topluluğun içinde doğmuş çocuklardı. En büyük olan, öykünün başkahramanı kızdı. Çocuklar oradaki ilkokula devam ediyorlardı. Hep birlikte yürüyerek okula gidiyor, geri dönüyorlardı. Çocuklar bölge okuluna devam etmek zorundaydı. Bu, kanunla belirlenmiş bir şeydi. Topluluğun kurucuları, oralılarla samimi ilişkileri korumanın, topluluğun var olması için mutlaka gerekli olduğunu düşünüyorlardı. Fakat öte yandan oralı çocuklar, topluluğun çocuklarını garip bularak uzak duruyor, bazen rahatsız ediyorlardı. Bu yüzden topluluğun çocukları çoğunlukla grup halinde hareket ediyordu. Çocuklar birbirlerinden güç alarak kendilerini

koruyorlardı. Fiziksel zararlardan ve yürek kirlenmesinden.

Bu okul haricinde topluluk arazisinde de bağımsız bir okul kurulmuş, büyükler sırayla çocuklara ders veriyordu. Büyüklerin çoğu yüksek eğitim almışlardı. Öğretmen sertifikasına sahip olanlar da az değildi. Bu, zor bir iş sayılmazdı. Kendi ders kitaplarını hazırlamışlardı. Temelde okuma yazma ve matematik öğretiliyordu. Kimya, fizik, biyoloji ve fizyoloji hakkında temel bilgiler veriliyordu. Dünyanın oluşumu anlatılıyordu. Dünyada kapitalizm ve komünizm olmak üzere iki sistem vardı. Bu iki sistem karşılıklı olarak birbirlerinden nefret ediyordu. Fakat her ikisi de derin sorunlarla karşı karşıyaydı. Ana hatlarıyla, dünya iyi olmayan bir yöne doğru ilerliyordu. Komünizm, aslında yüksek ideallere sahip, mükemmel bir düşünce sistemiydi, ama egoist siyasetçiler yüzünden çarpıtılmıştı. Kıza o egoist siyasetçilerden birinin fotoğrafını da göstermişlerdi. Büyük burunlu, siyah kocaman bir bıyığı olan o adam, kıza şeytanların kralını anımsatmıştı.

Topluluğun yaşadığı yerde televizyon yoktu. Radyoya da çok özel durumlar dışında izin verilmiyordu. Gazete ve dergi de sınırlıydı. Gerekli olduğu düşünülen haberler, bir araya toplandıkları akşam sofrasında sözlü olarak iletiliyordu. Toplanan insanlar alkışlarla ya da muhalif olduklarına dair homurtularla o haberlere tepki veriyorlardı. Alkışlara oranla, homurtular çok daha fazla duyuluyordu. Kızın medya denen şeyle tek teması buydu. Kız, doğduğundan beri bir kez bile film izlememişti, manga okumamıştı. Yalnızca klasik müzik dinlemesine izin veriliyordu. Toplantı yerinde müzik seti vardı. Birisi topluca getirmiş olsa gerek, çok sayıda plak da vardı. Serbest zamanlarda orada Brahms senfonileri, Schumann'ın piyano eserleri, Bach'tan dini müzikler dinlenebiliyordu. Bu, kız için değerli ve neredeyse yegâne eğlenceydi.

Sonra bir gün kız ceza aldı. Kıza, o hafta sabah akşam keçilere bakma görevi verilmişti, ama kız okul ödevlerini ve diğer günlük işleri yerine getirmeye uğraşırken bu görevi ihmal etmişti. Ertesi sabah sürünün en yaşlısı olan, gözü görmeyen keçi, vücudu soğumuş halde ölü bulunmuştu. Bunun cezası olarak kız on gün boyunca topluluktan ayrı kalacaktı.

O keçi insanlar için özel bir anlamı olan bir keçiydi, ama fazlasıyla yaşlıydı. Hastalığının ne olduğu bilinmiyordu, ama hastalık o zayıf vücuduna pençelerini geçirmişti. Birileri ona baksa da bakmasa da keçinin iyileşmesine imkân yoktu. Ölmesi an meselesiydi. Fakat durum böyle diye kızın işlediği suçu hafife almak da mümkün değildi. Sorun, yalnızca keçinin ölmüş olması değildi. Kızın tembellik ederek görevini yerine getirmemiş olmasıydı. Tecrit, topluluk içerisinde verilen en ağır cezalardan birisiydi.

Kız, ölen kör keçiyle birlikte küçük, eski bir toprak ambara kapatıldı. O toprak ambar "pişmanlık odası" olarak adlandırılıyordu. Topluluğun kurallarına karşı gelenler orada kendi işledikleri suçları düşünerek pişman olma şansına sahip oluyordu.

Tecrit cezası devam ederken hiç kimse gelip kızla konuşmadı. Kız mutlak sessizlikte on gün dayanmak zorundaydı. Çok az su ve yemek getiriliyordu, ama toprak ambarın içi karanlık, soğuk ve nemliydi. Dahası, ölen keçi kokmaya başlamıştı. Kapıya dışarıdan kilit vurulmuş, odanın köşesine tuvalet işlevi görecek bir kova bırakılmıştı. Duvarın yüksek bir yerinde küçük bir pencere vardı. Oradan güneş ve ay ışığı içeriye giriyordu. Bulut olmadığı sürece bazı yıldızları görebilmek de mümkündü. Bunun dışında ışık yoktu. Kız gecelerini, ahşap zemine serilmiş sert şiltenin üzerinde iki eski battaniyeye sarınıp titreyerek geçiriyordu. Nisan gelmişti, ama yine de dağlık bölgede yaşadıklarından geceleri ayaz oluyordu. Ortalık karanlık olduğunda ölen keçinin gözleri yıldızların

ışığını yansıtarak parlıyordu. Kız korkudan bir türlü uyuyamıyordu.

Üçüncü günün akşamı keçinin ağzı kocaman açıldı. O ağız sanki içten itilerek açılmıştı. Sonra oradan küçük insanlar birbiri ardınca çıkıverdiler. Toplam altı kişi. Çıktıklarında boyları ancak 10 santimdi, ama yere basınca yağmur sonrasındaki mantarlar gibi hızla uzayıverdiler. Uzadılarsa da olsa olsa 60 santim kadar olmuşlardı. Sonra kendilerinin *Little People* olduğunu söylediler.

Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler gibi diye düşündü kız. Küçüklüğünde babası onun için bu öyküyü okumuştu. Fakat bunlar bir kişi eksikti.

"Eğer yedi kişi daha iyi olacaksa, yedi kişi de olabiliriz" dedi bir tanesi alçak sesle. Galiba kızın içinden geçenleri okuyabiliyorlardı. Sonra kız tekrar sayınca bir baktı ki artık altı değil, yedi kişi olmuşlardı. Fakat bunu hiç de tuhaf bulmamıştı. *Little People* keçinin ağzından çıkıp geldiğinde, dünyanın kuralları artık değişmişti. Sonrasında ne olursa olsun tuhaf olmayacaktı.

"Siz nasıl oldu da ölen keçinin ağzından çıkıp gelebildiniz?" diye sordu kız, kendi sesinin tuhaf bir tınısı olduğunun farkına vararak. Konuşma şekli de her zamankinden farklıydı. Herhalde üç gün boyunca hiç kimseyle konuşmaması etkili olmuştu.

"Keçinin ağzı koridordu da ondan" dedi çatal sesli *Little People*. "Biz de buraya çıkana kadar bunun ölmüş bir keçi olduğunu fark etmedik."

Tiz sesli *Little People* söze girdi: "Bizim için hiç fark etmez. Keçi olsun, balina olsun, fasulye olsun. Yeter ki koridor olsun."

"Sen koridoru yarattın. Bu yüzden biz de bir deneyelim dedik. Nereye çıkıyormuş bakalım diye" dedi alçak sesli *Little People*.

"Ben koridor yarattım" dedi kız. Evet, kendi sesi gibi değildi.

"Bizim için iyi bir şey yaptın" dedi ürkek sesli *Little People*.

İçlerinden bazıları hemfikir olduklarını belirttiler.

"Havadan pupa yaparak eğlenelim mi?" dedi tenor sesli *Little People*.

"Buraya kadar geldik ne de olsa" dedi bariton sesli.

"Havadan pupa mı?" diye sordu kız.

"Havadan ip çekip çıkartarak onunla *yuva* yapıyoruz. Sonra onu gitgide büyütüyoruz" dedi alçak sesli.

"Bu yuva kimin için?" diye sordu kız.

"Zamanla anlarsın" dedi bariton.

"Çıkıp geldiğinde anlarsın" dedi alçak sesli.

"Evet, evet" dedi bir başka *Little People*.

"Ben de yardım edebilir miyim?" diye sordu kız.

"Sormana gerek bile yok" dedi çatal sesli.

"Sen bizim için iyi bir şey yaptın. Birlikte yapalım" dedi tenor sesli olan.

Havadan ip çıkartmak bir kez alışınca o kadar zor bir iş değildi. Kız el işleri konusunda becerikli olduğundan hemen bu işi de hızla yapabilir hale gelmişti. İyice bakınca, havanın içinde farklı iplikler görmek mümkündü. Görmek istedikten sonra görülebilirdi.

"Evet, işte böyle. Çok iyi" dedi ürkek sesli *Little People*.

"Sen çok akıllı bir kızsın, çabuk öğreniyorsun" dedi tiz sesli.

Onların hepsi aynı türden elbiseler giymişti, yüzleri aynı gibiydi, ama sesleri belirgin biçimde birbirinden farklıydı.

Little People'ın giydiği kıyafetler her yerde bulunabilen türden normal kıyafetlerdi. Tuhaf bir niteleme olabilir, ama başka şekilde açıklamak mümkün değildi. Bir an gözünü kaçırınca, onların ne gibi elbiseler giydiklerini anımsamak mümkün olmuyordu. Bu, onların yüzleri için de söylenebilirdi. Yüzleri, ne iyi ne kötü gibiydi. Her yerde görülebilen türden sıradan yüzlerdi ve bir kez gözünü kaçırınca nasıl bir yüzleri olduğunu anımsamak da mümkün değildi. Saçları da aynıydı. Ne uzun ne kısaydı. Sadece saçtı işte. Bir de onlardan hiç koku gelmiyordu.

Gün ağarınca, horozlar ötmeye, gökyüzü doğu tarafında aydınlanmaya başlayınca yedi *Little People*, işlerini bırakıp birlikte gerindiler. Sonra o saate kadar yaptıkları beyaz pupayı –büyüklüğü henüz tavşan yavrusu kadardı ama– odanın bir köşesine sakladılar. Yemek getiren insanların onu bulmasını istemiyorlardı.

"Sabah oluyor" dedi ürkek sesli *Little People*.

"Gece sona erdi" dedi alçak sesli.

Bu şekilde farklı sesler bir araya gelecek olsa bir koro oluşturulabilir, dedi kız içinden.

"Biz şarkı söylemeyiz" dedi tenor sesli *Little People*.

"Evet, evet" dedi ortamı ateşleme görevi yapan *Little People*.

Little People, geldiklerinde olduğu gibi, önce 10 santim kadar oldular, sonra birer birer ölü keçinin ağzına girdiler.

"Bu akşam yine geliriz" dedi ürkek sesli *Little People*, keçinin ağzını içerden kapatmadan önce kıza. "Kimseye bizim hakkımızda bir şey söylememelisin."

"Bizim hakkımızda bir şey söyleyecek olursan hiç de iyi şeyler olmaz" dedi çatal sesli olan, tembih eder gibi.

"Evet, evet" dedi ateşleyici.

"Kimseye söylemem" dedi kız.

Zaten birilerine söyleyecek olsa bile kimse inanmazdı mutlaka. Kızın, aklından geçeni dile getirdi diye çevresindeki yetişkinlerden sık sık azar işittiği olurdu. Gerçeklik ve hayal ayrımını yapamadığını söylerlerdi. Kızın düşüncelerinin şekli ve renkleri, diğer insanlarınkinden oldukça farklı gibiydi. Kendisindeki sorunun ne olduğunu, kız tam olarak anlayamıyordu. Fakat *Little People* hakkında kimseyle konuşmaması daha iyi olacaktı.

Little People ortadan kaybolup, keçinin ağzı yeniden kapandıktan sonra, kız onların yaptığı hava pupasını sakladıkları yeri uzun süre araştırdıysa da bir türlü bulamadı. Saklamak konusunda çok ustaydılar. O kadar küçük bir mekân olduğu halde, ne kadar aradıysa da bulamadı. Acaba nereye

saklamışlardı?

Ondan sonra kız battaniyesine sarınıp uyudu. Uzun zamandan beri böyle huzurlu uyumamıştı. Rüya görmediği gibi uykusu kesintiye de uğramadı. Kız, bu derin uykunun tadını çıkardı.

Gündüz boyunca keçi hâlâ ölüydü. Vücudu sertleşip katılaşmıştı, donuk gözleri cam bilyeler gibiydi. Fakat gün batıp da ambara karanlık çökünce, gözleri yıldızların ışığıyla parlamaya başladı. Sonra o ışığın peşine takılmış gibi, keçinin ardına kadar açılan ağzından, *Little People* çıktı. Bu sefer en baştan itibaren yedi kişiydiler.

"Dün akşam kaldığımız yerden devam edelim" dedi çatlak sesli *Little People*. Geri kalan altısı, her biri anlaşılmaz sesler çıkararak ona katıldıklarını belirttiler.

Yedi *Little People* ve kız pupanın etrafında çember oluşturup oturarak işlerine başladılar. Havadan beyaz iplikleri çekiyor, sonra pupaya ekliyorlardı. Neredeyse hiç konuşmadan canla başla işlerini yapıyorlardı. Kız kendini kaptırmış bir halde ellerini hareket ettirdikçe gecenin soğuğunu da dert etmiyordu. Zaman farkına varmadan geçip gitti. Canı sıkılmadığı gibi uykusu da gelmemişti. Pupa yavaş yavaş, fakat gözle görülecek ölçüde büyüyordu.

"Büyüklüğü ne kadar olacak?" diye sordu kız, günün ağarmasına yakın. Kendisinin o toprak ambarda kapalı kalacağı on gün içerisinde bu işin bitip gitmeyeceğini öğrenmek istiyordu.

"Mümkün olduğunca büyük" dedi tiz sesli *Little People*.

"Bir noktaya gelince kendiliğinden yarılır" dedi tenor, keyifle.

"Sonra bir şeyler çıkacak" dedi bariton.

"Nasıl bir şey?" diye sordu kız.

"Ne mi çıkacak?" dedi ürkek sesli olan.

"O zevki çıktığı zamana bırakalım" dedi alçak sesli *Little People*.

"Evet, evet" dedi ateşleyici *Little People*.

"Evet, evet" dedi geri kalan altısı da.

Romanın metninde tuhaf, kendine özgü karanlık bir hava vardı. Aomame bunun farkına varınca, biraz yüzünü buruşturdu. Fantastik masal gibi bir öyküydü. Fakat alttan alta yoğun, gözle görülmeyen karanlık bir dip akıntısı var gibiydi. Kullanılan süslemesiz, yalın sözcüklerde Aomame o uğursuz tınıyı sezmişti. Bir tür hastalığın gelişini ima eden türden bir hüzün havası seziliyordu. Bu, insanın ruhunu en derin yerinden sessizce kemiren ölümcül bir hastalıktı. Dahası, o hastalığı getiren, bir koroyu andıran yedi *Little People* idi. "Burada kesinlikle sağlıklı olmayan bir şeyler var" dedi Aomame. Üstelik Aomame nedense, onların sesinde kendisine ölümcül bir yakınlık hissi veren bir ezgiyi sezebiliyordu.

Aomame kitaptan yüzünü kaldırıp, Lider'in ölmeden önce *Little People* hakkında söylediklerini anımsadı. *Biz kadim zamanlardan beri onlarla birlikte yaşadık. Henüz iyilik ve kötülüğün doğru düzgün var olmadığı zamanlardan beri. İnsanın bilincinin henüz ilkel olduğu zamanlardan beri.* Aomame öykünün devamını okudu.

Little People ve kız çalışmaya devam etti ve birkaç gün sonra pupa yaklaşık olarak iri bir köpeğin büyüklüğüne ulaştı.

"Yarın cezam bitecek. Ben de buradan çıkacağım" dedi kız *Little People*'a, gün ağarmaya başlarken.

Yedi *Little People* sessizce kızın söylediklerine kulak verdiler.

"Bu yüzden artık birlikte havadan pupa yapamayacağız."

"Bu çok yazık" dedi tenor sesli *Little People*, gerçekten üzgün bir ses tonuyla.

"Senin bize çok yardımın oldu" dedi bariton sesli *Little People*.

Tiz sesli *Little People* söze girdi. "Fakat pupa aşağı yukarı olması gereken büyüklüğe yaklaştı. Biraz daha iplik eklersek yeterli olur."

Little People, yan yana sıralanıp büyüklüğünü hesaplar gibi pupaya baktılar.

"Biraz daha" dedi çatlak sesli *Little People*, yeknesak bir gemici şarkısının girişini yaparmış gibi.

"Evet, evet" dedi ateşleyici.

"Evet, evet" dedi kalan altısı, hep bir ağızdan.

On günlük tecrit cezası bitince kız topluluğun arasına geri döndü. Birçok kurala uyması gereken topluluk yaşantısı yeniden başladı. Tek başına kalabildiği zamanlar sona erdi. *Little People* ile birlikte havadan pupa yapabilmesi, elbette artık mümkün değildi. Kız, her gece uykuya dalmadan önce pupayı çevreleyerek oturup onu büyüten yedi *Little People*'ı hayal etti. Onlardan başka hiçbir şey düşünemez olmuştu. Pupanın gelip kafasının içine yerleştiği hissine kapıldığı bile oluyordu.

Pupanın içinde ne vardı acaba? Zaman gelince pupa yarılıverdiğinde, içinden ne çıkacaktı? Kız bunları öğrenmek için can atıyordu. O sahneyi kendi gözleriyle göremeyecek olmasına çok üzülüyordu. Hatta, *pupanın yapılmasına o kadar yardım ettim. Benim de orada bulunmaya hakkım olsa gerek. Bir kez daha suç işleyip tecrit cezası alarak toprak ambara geri dönebilir miyim acaba?* diye ciddi ciddi düşündü. Fakat zahmete girerek böyle bir şey yapsa bile, artık *Little People* o toprak ambarda ortaya çıkmayabilirdi. Ölü keçi de alınıp bir yerlere gömülmüştü. Gözlerinin, yıldız ışıklarını yansıtarak parlamasına imkân yoktu.

Öykünün sonrasında kızın topluluk içerisindeki günlük hayatı anlatılıyordu. Düzenli günlük işler, belirlenmiş görevler. Kız, en büyük çocuk olarak kendinden küçük çocuklara göz kulak oluyor, ablalık ediyordu. Basit yemekler, yatmadan önce anne ya da babasının okuduğu öyküler, boş zaman bulduğunda dinlediği klasik müzik, kirlilikten eser olmayan bir yaşam.

Little People kızın rüyalarına giriyordu. Onlar istedikleri zaman insanların rüyasına girebilirdi. *Artık birlikte yaptığımız havadan pupanın yarılma zamanı. Bakmaya gelsene,* diye kızı davet ediyorlardı. *Gün batınca kimseye görünmeden mum alıp toprak ambara gel.*

Kız merakını bastıramadı. Yataktan kalkıp hazırladığı mumu alarak, sessiz adımlar atmaya çalışarak toprak ambara gitti. Kimsecikler yoktu. Havadan yapılan pupa yerde öylece duruyordu yalnızca. Pupa, son gördüğünden beri bir kat daha büyümüştü. 130-140 santim olmuştu. Uzunluğu o kadardı. Bütün yüzeyinden yumuşak bir ışık yayılıyordu. Silueti, güzel, dalgalı çizgiler oluşturuyordu.

Ortasında yumuşak bir şişkinlik meydana gelmişti. Bu, pupa küçükken yoktu. *Little People* kendisinden sonra da bir hayli canla başla çalışmışa benziyorlardı. Dahası, pupa yarılmaya başlamıştı. Dikine bir yarık açılmıştı. Kız çömelerek o yarığın aralığından içeri göz attı.

Pupanın içerisinde kendisinin olduğunu fark etti. Kız, pupanın içerisinde çırılçıplak yatan kendi haline baktı. Oradaki kendi kopyası, sırtüstü yatmış, gözleri kapalıydı. Bilinci yerinde değil gibiydi. Nefes de almıyordu. Sanki oyuncak bebek gibi.

"Oradaki senin *douta*'n" dedi, çatlak sesli *Little People*. Sonra genzini temizledi.

Kız arkasını döndüğünde, ne zaman çıkıp geldilerse yedi *Little People* yelpaze şeklinde sıralanmış orada duruyorlardı.

"*Douta*" dedi kız, gayriihtiyari, sözcüğü tekrarlayarak.

"Sana da *maza* denecek" dedi alçak sesli olan.

"*Maza* ve *douta*" diye tekrarladı kız.

"*Douta*, *maza*'nın temsilcisi olacak" dedi tiz sesli *Little People*.

"Ben ikiye mi ayrılıyorum?" diye sordu kız.

"Öyle değil" dedi tenor sesli *Little People*. "Sen ikiye ayrılıyor falan değilsin. Sen başından ayak ucuna kadar eski sensin, endişelenme. *Douta, maza*'nın yüreğinin gölgesinden başka bir şey değildir. Bu, yalnızca şekil aldı."

"Bu insan ne zaman uyanacak?"

"Birazdan, zamanı gelince" dedi bariton sesli *Little People*.

"Bu *douta* benim yüreğimin gölgesi olarak ne yapacak?" diye sordu kız.

"*Paşiva* rolü üstlenecek" dedi ürkek sesli olan, fısıldayarak.

"*Paşiva?*" dedi kız.

"Algılayacak" dedi çatlak sesli.

"Algıladıklarını *reşiva*'ya iletecek" dedi tiz sesli.

"Yani *douta* bizim koridorumuz olacak" dedi tenor sesli *Little People*.

"Keçinin yerine?" diye sordu kız.

"Ölen keçi nihayetinde geçici bir koridordan başka bir şey değildi" dedi alçak sesli *Little People*. "Bizim yaşadığımız yeri buraya bağlamak için yaşayan bir *douta* gerekiyor. *Paşiva* olarak."

"*Maza* ne yapacak?" diye sordu kız.

"*Maza*, *douta*'nın yakınında kalacak" dedi tiz sesli.

"*Douta* ne zaman uyanacak?" diye sordu kız.

"İki, belki üç gün sonra" dedi tenor sesli.

"İkisinden biri" dedi alçak sesli *Little People*.

"*Douta*'ya iyi bak" dedi bariton sesli. "Senin *douta*'n ne de olsa."

"*Maza* bakmazsa *douta* tam değildir. Uzun süre yaşaması zorlaşır" dedi tiz sesli.

"*Douta*'sını yitiren *maza*, yüreğinin gölgesini yitirmiş olur" dedi tenor sesli.

"Yüreğinin gölgesini yitiren *maza*'ya ne olur?" diye sordu kız.

Birbirlerinin yüzlerine baktılar. Hiçbiri bu soruyu yanıtlamadı.

"*Douta* uyanınca ay iki tane olacak" dedi çatlak sesli.

"İki ay, yüreğin gölgesini yansıtır" dedi bariton.

"Ay, iki tane olacak" dedi kız, kendiliğinden sözcükleri tekrarlayarak.

"İşaret bu. Gökyüzüne dikkatle baksan iyi olur" dedi alçak sesli olan, fısıldayarak.

"Dikkatle gökyüzüne bak" dedi alçak sesli olan yeniden. "Ayı say."

"Evet, evet" dedi ateşleyici rolündeki.

"Evet, evet" dedi, geri kalan altısı hep bir ağızdan.

Kız, kaçar. Orada yanlış olan, doğru olmayan bir şeyler vardır. Tamamen çarpık bir şeyler. Bu, doğaya karşı gelmektir. Kız, bunu anlar. *Little People*'ın ne istediğini anlayamaz. Fakat pupanın içindeki kendi görüntüsü, kızı tedirgin eder. Yaşayan, hareket eden kendi kopyasıyla birlikte yaşamak. Öyle bir şeyi yapamayacaktır. *Buradan kaçmam gerek. Hem de mümkün olduğu kadar çabuk.* Douta *uyanmadan önce. Gökyüzünde iki ay çıkmadan önce*.

Toplulukta bireylerin para taşıması yasaktır. Fakat babası kıza gizlice 10 bin yen ve biraz bozuk para vermiştir. "Kimse görmeyecek şekilde sakla" der kızına. Sonra adres, isim ve telefon numarası yazılı bir kâğıt verir. "Buradan kaçman gerekirse bu parayla bilet satın alıp trene bin, bu adrese git."

Babası zaman içerisinde toplulukta, hoş olmayan bir şeylerin ortaya çıkabileceğini düşünmektedir belki de. Kız, tereddüt etmez. Sonraki hareketleri müthiş hızlıdır. Anne babasına veda etme zamanı bile bulamaz. Kız, toprağa gömdüğü kavanozdan 10 bin yeni, bozuk paraları ve kâğıt parçasını alır. İlkokuldaki bir ders sırasında, kendini iyi hissetmediğini, revire gideceğini söyleyerek sınıftan çıkar, öylece okuldan ayrılır. Gelen ilk otobüse binip istasyona gider. Gişede 10 bin yeni verip Takao İstasyonu'na bilet alır. Paranın üstünü de alır. Bilet satın almak, para üstü almak, trene binmek, doğduğundan beri ilk kez yaptığı şeylerdir. Fakat nasıl yapacağını, babasından ayrıntılarıyla dinlemiştir ve ne şekilde hareket etmesi gerektiğini kafasına yazmıştır.

Kız, kâğıt parçasında yazıldığı gibi Çuo Hattı'nın Takao İstasyonu'nda trenden iner, öğrendiği numarayı umumi telefondan arar. Telefon açtığı kişi, babasının eski bir arkadaşı olan Japon ressamdır. Babasından on yaş kadar büyüktür, ama kızı ile birlikte Takao Dağı yakınlarında dağlık bir yerde yaşamaktadır. Karısı bir süre önce ölmüştür, Kurumi adındaki kızı, başkahraman kızdan bir yaş küçüktür. Adam telefon üzerine hemen istasyona gelerek, topluluktan kaçan kızı sıcak bir şekilde karşılar.

Kız, ressamın evine kabul edildikten sonraki gün odasının penceresinden gökyüzüne bakar. Gökyüzünde iki ay olduğunu keşfeder. Her zamanki ayın yakınında, daha küçük ikinci bir ay vardır. Çimlenmek üzere olan bir fasulye gibi durmaktadır. *Douta uyandı,* diye düşünür kız. İki ay, yüreğinin gölgesini yansıtmaya başlamıştır. Kız korkudan titrer. Dünya değişmiştir ve bir şeyler olmak

üzeredir.

Ailesinden haber alınamaz. Topluluktaki insanlar, kızın kaçtığının farkına varmamış olabilir. Çünkü kızın kopyası olan *douta* geride kalmıştır ne de olsa. Görünüş itibariyle tıpatıp aynı olduğundan, normal insanlar ikisinin arasındaki farkı anlayamazlar. Fakat kızın anne babası, *douta*'nın kızları olmadığını, kopyasından öteye geçmediğini elbette anlayacaklardır. Gerçek kızlarının onu kendi yerine bırakıp topluluktan kaçtığını da. Nereye gittiğini de. Gidebileceği tek yer vardır. Yine de ailesinden bir kez bile haber gelmez. Bu, *kaçtığın yerde kal*, anlamında anne babasından gelen sessiz bir mesaj da olabilir.

Kız okula bir gider, bir gitmez. Yeni dış dünya, kızın büyüdüğü topluluğun dünyasından fazlasıyla farklıdır. Kurallar farklıdır, amaç farklıdır, kullanılan dil farklıdır. Bu yüzden bir türlü orada arkadaş edinemez. Okul yaşantısına alışamaz. Fakat ortaokulda bir erkek çocuğuyla samimi olur. Oğlanın adı Toru'dur. Toru, küçük ve zayıftır. Yüzünde maymun gibi birkaç derin kırışık vardır. Küçükken ağır bir hastalık geçirdiğinden, sert sporlara katılamaz. Belkemiği de bir parça eğridir. Dinlenme saatlerinde herkesten uzakta hep tek başına kitap okumaktadır. Arkadaşı yoktur. Küçüktür ve çirkindir. Kız, öğle tatilinde oğlanın yanına oturup onunla konuşmaya çalışır. Okuduğu kitapla ilgili sorular sorar. Oğlan okuduğu kitabı sesli olarak ona da okur. Kız, oğlanın sesini sevmiştir. İnce, çatallanan bir sestir, ama kız net olarak duyabilmektedir. O sesle okunan öykü, kızın içini rahatlatır. Toru, düzyazıyı sanki şiir okur gibi güzel güzel okumaktadır. Kız, öğle tatillerini hep onunla birlikte geçirmeye başlar. Onun okuduğu öyküye dikkatle kulak verir.

Fakat çok geçmeden Toru'yu yitirir. *Little People*, oğlanı kızdan almıştır.

Bir gece Toru'nun odasında pupa beliriverir. Toru uyurken *Little People* o pupayı günden güne büyütmüştür. *Little People* rüya yoluyla her gece o görüntüyü kıza da gösterir. Fakat kız bu çalışmayı durduramaz. Pupa nihayet yeterli büyüklüğe gelir ve diklemesine yarılır. Tıpkı kızda olduğu gibi. Fakat o pupanın içinde büyük ve siyah üç yılan vardır. Üç yılan, birbirlerine iyice dolanmış, hiç kimsenin, belki onların bile çözemeyeceği haldedir. Üç başlı, vıcık vıcık, başı nerde sonu nerde belirsiz bir yumak gibi görünmektedir. Yılanlar özgür kalamadıkları için feci halde öfkelidir.

Birbirlerinden ayrılmak için canla başla kıvrandıkça daha da kötü yumak olurlar. *Little People* bu yılanları kıza gösterir. Toru adlı oğlan, bu canlıların yanında hiçbir şey bilmeden uyumaktadır. Bu, yalnızca kızın görebileceği bir şeydir. Birkaç gün sonra oğlan aniden hastalanır ve uzak bir tedavi merkezine gönderilir. Bunun nasıl bir hastalık olduğu açıklanmaz. Hastalığı her ne ise, Toru muhtemelen okula bir daha dönmeyecektir. Artık onu yitirmiştir.

Bunun *Little People*'dan gelen bir mesaj olduğunu kız anlar. Onlar *maza* olan kıza doğrudan bir şey yapamazlar. Onun yerine çevresindeki insanlara zarar verip mahvedebilirler. Bunu herkese yapamamaktadırlar. Bunun kanıtı kızın hamisi olan Japon ressam ve onun kızı Kurumi'dir. Onlara bir şey yapamazlar. En zayıf olanı yem olarak seçerler. Oğlanın bilincinin derinliklerinden üç kara yılanı çekip çıkartmış, uyandırmışlardır. Oğlanı mahvetmek yoluyla kızı uyarıp, kızın *douta*'nın yanına dönmesini sağlamaya çalışmaktadırlar. *Böyle olması aslında senin yüzünden*, demeye çalışıyorlardır.

Kız yeniden yalnız kalır. Artık okula da gitmemeye başlar. Birileriyle samimi olmak, o kişiyi tehlikeye atmak anlamına gelecektir. İki ayın altında yaşamak bu anlama gelmektedir. Kız bunu anlar.

Kız nihayet kararını vererek kendi pupasını yapmaya başlar. Kız bunu yapabilmektedir. *Little People*, koridoru geçerek kendi yerlerinden geldiklerini söylemişlerdir. Öyleyse kendisi de koridoru tersine kullanarak o yere gidebilmelidir. Oraya giderse neden kendisinin burada olduğunu, *maza* ve *douta*'nın ne anlama geldiğini, bunun sırrını açığa çıkartabilecektir. Belki yitirdiği Toru'yu kurtarmayı da başarabilecektir. Kız koridoru yapmaya başlar. Havadan iplikleri çeker. Pupayı örmesi yeterli olacaktır. Zaman alır. Fakat tek sorun zaman harcamaksa bunu yapacaktır. Yine de arada sırada kızın kafası karışır, bir şey anlayamaz hale gelir. *Ben gerçekten* maza *mıyım acaba? Bir yerlerde* douta *ile değiştirilmiş olabilir miyim?* Düşündükçe emin olamaz hale gelir. *Gerçek olduğumu nasıl ispatlayabilirim acaba?*

Öykü, kızın koridorun kapısını açmaya çalıştığı yerde sembolik bir şekilde bitiyordu. O kapının ardında neler olduğu yazmıyordu. Bu, herhalde henüz meydana gelmediği içindi.

Douta diye aklından geçirdi Aomame. Lider ölmeden önce o sözcüğü kullanmıştı. Kızın, *Anti-Little People* hareketini ortaya çıkartabilmek için kendi başına, *douta*'sını geride bırakarak kaçtığını söylemişti. Bu, herhalde gerçekten olmuş bir olaydı. Demek bu iki ayı görebilen yalnızca kendisi değildi. Her şey bir yana, Aomame bu romanın insanlar tarafından kabul edilmesinin, geniş kesimlerce okunmasının nedenini de anlıyor gibiydi. Elbette yazarının güzel, on yedi yaşında bir kız olması, bir derece etkili olmuş olabilirdi. Fakat yalnızca bu, kitabın çok satmasına yetmezdi. Canlı, yerinde tasvirler, kuşkuya yer bırakmayacak şekilde bu romanı çekici kılıyordu. Okurlar kızı çevreleyen dünyayı kızın bakışlarıyla canlı bir şekilde görebiliyordu. Bu, özel bir çevrede yetişen bir kızın gerçekdışı deneyimi hakkındaki bir öyküydü, ama burada insanların doğal ortak duygularını harekete geçiren şeyler vardı. Muhtemelen bilinçaltındaki bir şeyler canlanıveriyordu. Bu yüzden okurlar öykünün içine çekiliyor, sayfaları çevirip duruyordu.

Böylesi bir edebi tadın ortaya çıkmasında, Tengo'nun katkısı büyük olmalıydı, ama buna hayranlık duymakla bir sonuca varamazdı. Aomame, *Little People*'ın sahneye çıktığı kısma odaklanarak o öyküyü yeniden okumak zorundaydı. Bu, Aomame için bir insanın yaşamının bağlı olduğu son derece gerçekçi bir öyküydü. Kullanım kılavuzu gibi bir şeydi. Aomame oradan gerekli bilgileri ve ne yapacağını öğrenmek zorundaydı. Kendini içinde bulduğu dünyanın anlamını, daha ayrıntılı bir şekilde, somut olarak okuması gerekiyordu.

Pupa Hava, diğer insanların sandıkları gibi, on yedi yaşındaki bir kızın aklından geçen bir fantezi değildi. İsimler değiştirilmiş olabilirdi ama yine de orada tasvir edilen şeylerin büyük kısmı, o kızın tek başına içinden sıyrılıp çıktığı gerçekliğin bir parçasıydı. Aomame, bundan emindi. Fukaeri denen kız tecrübe ettiği olayları olabildiğince düzgün bir şekilde yazıya dökmüştü. O gizli sırrı dünyaya yaymak, bir şekilde insanlara duyurabilmek için. *Little People*'ın varlığını, onların yaptıklarını çok sayıda insana öğretebilmek için.

Kızın ardında bıraktığı *douta*, büyük olasılıkla *Little People* için koridor haline gelip onları Lider olan, kızın babasına götürmüş, o adamı *reşiva*'ya, kabul edene dönüştürmüşlerdi. Sonra gereksiz bir varlık haline gelen Şafakçılar'ı kanlı bir sona sürüklemişlerdi. Geride kalan Öncüler şık, entelektüel ve dahası dışlayıcı bir dini cemaat haline gelmişti. Bu, *Little People* için son derece sevindirici, işlerine gelen bir durumdu muhtemelen.

Fukaeri'nin *douta*'sı *maza* olmadan sorunsuzca uzun süre yaşayabilmiş miydi acaba? *Maza* olmadan *douta*'nın uzun süre yaşamasının zor olduğunu *Little People* söylemişti ve *maza* açısından yüreğinin gölgesini yitirmiş halde yaşamak acaba nasıl bir şeydi?

Kız kaçtıktan sonra da Öncüler içerisinde *Little People* tarafından aynı yöntemle birkaç yeni *douta* yapılmış olabilirdi. *Little People*'ın amacı gidip geldikleri koridoru daha geniş, kullanışlı bir hale getirmekti muhakkak. Yoldaki trafik şeritlerini artırmak gibi bir şeydi bu. Böylelikle çok sayıdaki *douta*, *Little People* için *paşiva* olacak, cariye rolü üstleneceklerdi. Tsubasa da onlardan biriydi. Lider'in cinsel ilişki kurduğu kızların *maza* değil, onların *douta*'sı olduğu düşünülecek olursa, *çok anlamlı biçimde çiftleştim* diyen Lider'in ifadesi de anlam kazanıyordu. Tsubasa'nın gözlerinin o kadar donuk ve derinlikten yoksun olması da, hiç konuşmaması da bir açıklık kazanmış oluyordu. *Douta* Tsubasa neden, ne şekilde cemaatten kaçmıştı? Orasını bilemiyordu. Fakat nihayetinde kız muhtemelen havadan yapılmış pupaya konulan *maza*'nın yanına geri götürülmüştü. Köpeğin kanlı bir şekilde öldürülmesi de *Little People*'dan gelen bir uyarıydı. Toru'ya olanlarla aynı şekilde.

Douta'lar Lider'in çocuklarını peydahlamak istiyorlardı, ama gerçek olmayan o kızlar âdet görmüyordu. Yine de Lider'in söylediklerine bakılırsa, onlar çocuk yapmayı canı gönülden istiyordu. *Ama neden?* Aomame başını iki yana salladı. Anlayamadığı çok fazla şey vardı.

Aomame bu meseleyi bir an önce Madam'a iletmek istiyordu. O adamın tecavüz ettiği varlık, bu kızların gölgesinden başka bir şey olmayabilir, diyecekti. *O adamı öldürmeme hiç gerek yoktu belki de.*

Fakat bu açıklamayı yapsa bile kadın kolayca inanmayacaktı mutlaka. Bunu Aomame de anlayabiliyordu. Sadece yaşlı kadın değil, kim olursa olsun aklı başında bir insan, *Little People*, *maza*, *douta,* havadan pupa gibi şeylerin gerçek olduğu öne sürüldüğünde hemen kabullenemezdi tabii ki. Aklı başında biri için tüm bunlar, romanda ortaya çıkan şeylerden öteye geçmezdi. *Alice Harikalar Diyarında*'daki kupa kraliçesine, saatli tavşanın gerçekten var olduğuna kimsenin inanmayacağı gibi.

Fakat Aomame gökyüzündeki hem yeni hem de eski iki ayı gerçekten görüyordu. Bu iki ayın ışıklarının altında gerçekten yaşamıştı. O ürpertici çekim gücünü teninde hissedebilmişti. Lider denilen adamı, otelin karanlık odasında kendi elleriyle öldürmüştü. Ensesindeki o noktaya ince, sivri iğneyi batırdığında uğursuz bir his eline geçmiş, hâlâ da tüm canlılığıyla orada duruyordu. O temas Aomame'nin tenini şimdi bile şiddetle ürpertiyordu. Bir de Lider'i öldürmeden önce Aomame adamın ağır masa saatini beş santim kadar havaya kaldırdığını görmüştü. Bir yanılsama değildi. Sihirbazlık numarası da değildi. Bu, olduğu gibi kabul etmekten başka çarenin bulunmadığı soğuk gerçekti.

Bu şekilde *Little People* Öncüler komününe gerçek anlamda hükmetmeye başlamıştı. Onların ne yapmaya çalıştıklarını Aomame bilmiyordu. Bu, belki iyiliği ve kötülüğü aşan bir şey olabilirdi. Fakat *Pupa Hava*'nın başkahramanı olan kız bunu, *doğru olmayan şey* olarak önsezileriyle algılamış, kendi çapında karşı atağa geçmeyi denemişti. Kendi *douta*'sını gözden çıkararak o komünden kaçmış, Lider'in ifadesi kullanılacak olursa, dünyanın dengesini korumak için *Anti-Little People* hareketini ortaya çıkartmaya çalışıyordu. Kız, *Little People*'ın geçip geldiği koridora ters yönden girerek onların geldiği yere gitmeye çalışıyordu. Öykü kızın taşıtı olacaktı. Tengo ise onun ortağı olarak, öyküyü ortaya çıkartmasına yardım etmişti. Tengo'nun kendisi de o sırada muhtemelen, yaptığı şeyin anlamını kavrayamamıştı. Belki de şu an bile anlamıyordu.

Nihayetinde *Pupa Hava* adlı öykü, büyük bir anahtardı. Her şey, bu öyküyle başlıyordu. *Fakat ben bu öykünün neresindeyim acaba? O trafik sıkışıklığı yaşanırken, Başkent Otobanı'nın acil durum*

merdivenlerini Janáček'in "Sinfonietta"sını dinleyerek indiğim sırada, büyük ve küçük iki ayın gökyüzünde durduğu dünyaya, bu gizemlerle dolu 1Q84 yılına sürüklendim. Bu ne anlama geliyor acaba? Aomame gözlerini kapatıp düşünmeye başladı.

Ben herhalde, Fukaeri ve Tengo'nun başlattığı Anti-Little People *hareketinin koridoruna sürüklendim. Bu hareket beni bu tarafa taşıdı.* Aomame böyle düşünüyordu. Başka şekilde düşünmesine imkân yoktu. *Sonradan öyküde asla küçük olmayan bir rolü üstlendim. Hayır, başroldekilerden biri haline geldim belki de.*

Aomame çevresine bakındı. *Yani ben Tengo'nun ortaya çıkarttığı öykünün içindeyim öyleyse,* diye düşündü Aomame. *Bir anlamda ben, onun içindeyim. O, bunun farkına vardı. Deyim yerindeyse kutsal tapınağın içindeyim demektir.*

Eskiden televizyonda, eski bilimkurgu filmlerini izlediği olurdu. Filmin adını unutmuştu. Bilimadamlarının, ancak mikroskopla görülebilen ölçüde küçültülmüş, denizaltı gibi bir taşıta (bu da aynı ölçülerde küçültülüyordu) binerek vücudun, hastanın damarlarının içine girip, damarlar boyunca ilerleyerek beyne ulaştıkları, normalde imkânsız olan karmaşık bir ameliyatı gerçekleştirmeye çalıştıkları bir filmdi. Koşullar buna çok benziyor olabilirdi. *Ben Tengo'nun kan dolaşımı içerisindeyim. Vücudunda dolaşıyorum. İzinsiz giren yabancı cismi (yani ben) dışarı atmak için saldıran akyuvarlarla savaşarak hedefteki hastalığın kökenine doğru ilerliyorum. Sonra Okura Oteli'nin bir odasında Lider'i öldürmek yoluyla, büyük olasılıkla o hastalığın kökenini kesip atmayı başardım.*

Böyle düşününce Aomame içinde biraz olsun sıcak duygular hissetmeyi başarabilmişti. *Ben verilen görevi yaptım. Kuşku götürmeyecek kadar zor bir görevdi. Korkulu anlar yaşadım. Fakat gök gürültüleri altında soğukkanlı bir şekilde ve hataya düşmeksizin işimi başardım. Muhtemelen Tengo'nun gözlerinin önünde.* Aomame böyle düşününce kendisiyle gurur duydu.

Sonra kan dolaşımı benzetmesini kullanarak şöyle düşündü: *Ben görevini tamamlamış eski bir atık olarak bir süre sonra toplardamar tarafından emilecek, vücut dışına atılacağım. Bu, metabolizmanın kuralı. Bu kaderden kaçmak mümkün değil. Fakat neden olmasın?* dedi Aomame içinden. *Şimdi Tengo'nun içindeyim. Onun vücut ısısı ile sarmalanmış, onun nabız atışlarıyla yön buluyorum. Onun mantığı, onun kurallarıyla hareket ediyorum. Bir de muhtemelen onun metni ile. Ne kadar mükemmel bir durum. Bu şekilde onun içinde olabilmek.*

Aomame hâlâ yerde oturur vaziyette gözlerini kapattı. Kitabın sayfalarını burnuna yaklaştırıp kokusunu içine çekti. Sayfaların kokusu, mürekkep kokusu. Oradaki akıntıya usulca kendini bıraktı. Tengo'nun kalp atışlarına kulak verdi.

Krallık bu işte, dedi Aomame. *Ölmeye hazırım, ne zaman olursa.*

Ayıbalığı ve çılgın şapkacı

“Yanlışlık yok. Ay, iki tane.”

Biri eskiden beri olan asıl ay, diğeri daha küçük yeşil renkli bir aydı. Bu yenisi, eskiden beri var olan ayla karşılaştırıldığında şekilsizdi, ışığı da cılızdı. Bir nedenle ailenin üzerine kalmış, hiç kimse tarafından hoş karşılanmayan yoksul, çirkin, uzak bir akrabanın çocuğu gibi görünüyordu. Fakat kuşkuya yer bırakmayacak şekilde oradaydı. Hayal olmadığı gibi yanılsama da değildi. Gerçek bir şekle ve belirgin çizgilere sahip göksel bir cisim olarak orada duruyordu. Uçak, uzay gemisi veya iletişim uydusu değildi. Birilerinin şaka olsun diye yaptığı sahte bir şey de değildi. Kuşku götürmeyecek şekilde bir kaya kütlesiydi. Uzun uzun düşündükten sonra konulan bir imla işareti gibi ya da kaderin hediyesi olarak tene yerleştirilmiş ben gibi sessizce, kararlı bir biçimde gökyüzündeki bir noktada kendi yerini belirlemişti.

Tengo meydan okur gibi o yeni ayı uzunca bir süre izledi. Bakışlarını hiç ayırmamıştı. Neredeyse gözünü bile kırpmamıştı. Fakat ne kadar uzun süre bakarsa baksın, ay ufacık bir hareket bile göstermemişti. Sonuna kadar suskun, sağlam, taştan yüreğiyle gökyüzündeki o noktada, yerinde duruyordu.

Tengo yumruk yaptığı sağ elini açıp hiç farkında olmadan başını iki yana salladı. *Bu* Pupa Hava’dakiyle *aynı işte,* dedi kendi kendine. *Gökyüzünde iki ayın yan yana durduğu bir dünya.* Douta *doğduğu an ayların sayısı ikiye çıkar.*

İşaret bu. Gökyüzüne dikkatle baksan iyi olur, demişti *Little People* kıza.

O metni yazan Tengo idi. Komatsu’nun önerisine uyarak, yeni ortaya çıkan bu ayla ilgili mümkün olduğunca ayrıntılı, somut bir tasvir ortaya koymuştu. Tengo’nun en fazla emek harcadığı kısımdı bu. Üstelik yeni ayın şekli hemen hemen Tengo’nun düşündüğü gibiydi.

Komatsu şöyle demişti: *Tengo, şöyle düşün. Okurlar yalnızca bir ayın bulunduğu gökyüzünü defalarca görmüşlerdir, öyle değil mi? Fakat gökyüzünde yan yana iki ay görmemişlerdir. Çoğu okurun hiç görmediği şeyleri romana dahil ederken, mümkün olduğunca ayrıntılı ve somut betimlemeler gerekir.*

Çok doğru bir fikirdi.

Tengo bir yandan gökyüzüne bakmayı sürdürürken bir kez daha başını iki yana salladı. Bu yeni ortaya çıkan ay, tamamen Tengo’nun aklına geldiği şekilde tasvir ettiği büyüklük ve biçimdeydi. Diğer ayla karşılaştırdığı kısımlarına varana kadar tıpatıp aynıydı.

Bunun mümkün olamayacağını düşündü Tengo. Ne tür bir gerçek, bir metaforun taklidi haline gelebilirdi acaba? *Bu mümkün olamaz,* dedi, seslere dökerek. Sesi, doğru düzgün çıkmamıştı. Boğazı uzun mesafe koşmuş gibi kurumuştu. Ne şekilde düşünülürse düşünülsün bu mümkün olamazdı. O tamamen kurgu dünyasıydı. Gerçekte var olmayan bir dünyaydı. Fukaeri’nin Azami’ye her gece anlattığı, Tengo’nun metnin bütünselliğini bozmadan eklemeler yaptığı hayali bir öykünün dünyasıydı.

Öyleyse? diye sordu kendi kendine Tengo. *Burası romanın dünyası mı acaba? Ben yoksa, bir şekilde gerçeklik dünyasından ayrılıp* Pupa Hava*’nın dünyasına mı giriverdim? Tavşan deliğine düşen Alice gibi. Yoksa gerçeklik dünyası,* Pupa Hava *öyküsüne uyarak yeni baştan mı oluştu?*

Gerçekte olan dünya, yalnızca bir ayın olduğu, alıştığım dünya artık hiçbir yerde yok mu acaba? Bunda Little People*'ın gücü bir şekilde etkili mi oldu yoksa?*

Tengo bir yanıt arayarak çevresine bakındı. Fakat gördüğü, son derece sıradan, büyük şehrin konut mahallesi görüntüsüydü. Tuhaf ya da sıra dışı bir şey gözüne ilişmedi. Ne kupa kraliçesi, ne ayıbalığı, ne çılgın şapkacı görünüyordu ortalıkta. Onun çevresinde gördüğü; kimseciklerin olmadığı kum havuzu, salıncak, yapay ışıklar saçan cıva lambası, dallarını yaymış Zelkova ağacı, kilitlenmiş umumi tuvalet, altı katlı yeni apartman (yalnızca dört penceresinde ışık vardı), semtin duyuru panosu, Coca-Cola amblemli kırmızı otomatik içecek makinesi, park yasağını ihlal eden eski tip bir yeşil Volkswagen Golf, elektrik direkleri ve telleri, uzaklarda görünen, canlı renklerdeki neon ışıklarından ibaretti yalnızca. Her zamanki gürültü, her zamanki ışıklar. Tengo yedi yıl boyunca Koenci semtinde yaşamıştı. Özel olarak sevdiği için yerleştiği bir yer değildi. Tesadüfen istasyondan pek uzak olmayan bir yerde, kirası ucuz bir apartman dairesi bulunca taşınmıştı. İşine gitmesi kolaydı. Taşınması zahmetli olur diye orada yaşamaya devam etmişti sonrasında. Fakat bu manzarayı görmeye alışıktı. Bir yerlerde farklılık olsa hemen ayrımsardı.

Acaba ayların sayısı ne zaman ikiye çıktı? Bu, Tengo'nun yanıtlayamayacağı bir soruydu. Yıllar önce ayların sayısı ikiye çıkmış, Tengo bunun farkına hiç varmamış da olabilirdi. Onun aynı şekilde gözden kaçırdığı başka birçok şey vardı. Doğru düzgün gazete okumaz, televizyon izlemezdi. Herkesin bildiği birçok şeyi, o hiç bilmezdi. Belki de az önce bir şey olmuş, ayların sayısı ikiye çıkmış da olabilirdi. Çevresindeki birine sorabilirdi. *Özür dilerim. Tuhaf bir soru soracağım, ama ne zamandan beri gökte iki tane ay var? Belki biliyorsunuzdur*, diye. Fakat Tengo'nun etrafında hiç kimse yoktu. Bir kedi bile.

Hayır, hiç kimse yok değildi. Birileri hemen yakınlarda duvara çekiçle çivi çakıyordu. Tak tuk, tak tuk diye kesik kesik sesler duydu. Çok sert bir duvara sert bir çivi çakılıyordu. *Bu saatte acaba kim çivi çakmaya kalkar?* Tengo durumu tuhaf bularak çevresine bakındıysa da hiçbir yerde öyle bir duvar görmedi. Dahası, çivi çakan birileri de yoktu.

Biraz sonra bunun kendi kalp atışlarının sesi olduğunu anladı. Kalbi adrenalinin etkisiyle ritmini hızlandırmış, kulak tırmalayıcı bir sesle vücuduna kan pompalıyordu.

İki ayın görüntüsü Tengo'nun gözlerinin bir an kararmasına yol açtı. Sanki sinir sisteminin dengesi bozulmaya başlamış gibiydi. Kaydırağın tepesine oturdu, parmaklıklara yaslanarak gözlerini kapattı. Etrafındaki çekim gücünün hafifçe değiştiğine dair bir his vardı içinde. Bir yerlerde deniz kabarmış, bir yerlerde çekiliyordu. İnsanlar, *insane* ve *lunatic* durumları arasında ifadesizce gidip geliyorlardı.

Tengo, o göz kararması sırasında bir an, uzun süredir annesiyle ilgili o görüntünün hayalinde canlanmadığını fark etti. Kendisi bebek yatağında uyurken, yanında beyaz askılı fanila giymiş annesinin, genç bir adama meme ucunu emdirdiği sahneyi Tengo uzun süredir görmüyordu. O hayalin uzun yıllar boyunca kendisine musallat olduğunu tamamen unutup gitmişti neredeyse. O hayali en son ne zaman görmüştü acaba? Tam olarak anımsayamıyordu, ama herhalde yeni romanı yazmaya başladığı sıralardı. Neden bilemiyordu, ama annesinin hayaleti o sıralardan itibaren Tengo'nun çevresinde dolaşmayı bırakmış gibiydi.

Şimdiyse Tengo Koenci'nin çocuk parkındaki kaydırağın tepesinde oturmuş, gökyüzündeki çifte aya bakıyordu. Anlam veremediği yeni dünya, onu yalayıp yutan karanlık bir su gibi Tengo'nun

çevresini sessizce kuşatıyordu. Muhtemelen yeni bir sorun, eski bir sorunu devre dışı bırakmıştı. Eski, alıştığı bir gizem, yeni, taze bir gizemle yer değiştirmişti. Tengo'nun aklından bu düşünce geçti. Fakat ironi olsun diye öyle düşünmüş değildi. Ayrıca içinden buna itiraz etmek de gelmiyordu. Şimdi, buradaki yeni dünyayı, yapısı nasıl olursa olsun, sessizce kabullenmek zorundaydı. Tercih edip etmeme veya beğenip beğenmeme gibi bir şey söz konusu olamazdı. Şimdiye kadarki dünya bile beğeni ve tercihlere yer bırakmayan bir dünyaydı. Durum aynıydı. *Hem zaten,* diye sordu Tengo kendi kendine, *itirazım varsa bile, tutup da kime yapabilirim ki bunu?*

Kalbi hâlâ tok, güçlü sesler çıkartmaya devam ediyordu. Fakat gözlerinin kararması yavaş yavaş hafiflemişti. Tengo kalbinin sesini hemen kulağının dibinde atıyormuş gibi duyarak, kaydırağın parmaklığına başını yaslayıp Koenci'nin gökyüzündeki iki aya baktı. Müthiş tuhaf bir görüntüydü. Yeni bir ayın eklendiği yeni bir dünya. Her şey belirsiz, ama sonuna kadar da anlamlıydı. Fakat yalnızca tek bir şey vardı. Kesin olarak bildiği tek bir şey. *Bundan sonra başıma ne gelirse gelsin, yan yana duran bu iki ayın görüntüsünü, alıştığım doğal bir şey olarak izleyebilmem asla mümkün olmayacak. Orası kesin. Sonsuza kadar mümkün olamaz.*

Aomame, o sırada ay ile nasıl bir gizli anlaşma yapmıştı acaba? diye düşündü Tengo. Bir de gün ortasında aya bakan Aomame'nin ciddi gözlerini anımsadı. *Aomame o gün aya acaba ne vermişti?*

Peki, bundan sonra ben ne olacağım?

Ders sonrası, sınıfta Aomame elini tutarken on yaşındaki Tengo'nun aklından hiç çıkaramadığı düşünceydi bu. Devasa bir kapının önünde durmuş, korkan bir çocuk. Şimdi yine tıpkı o andakiyle aynı hisler içerisindeydi. Aynı tedirginlik, aynı korku, aynı titreme. Daha büyük yeni bir kapı. Tam karşısında da yine ay duruyordu. Yalnız sayısı ikiye çıkmıştı.

Aomame nerede acaba?

Tengo kaydırağın tepesinden bir kez daha çevreye bakındı. Fakat bulmak istediği şey, hiçbir yerde gözüne ilişmedi. Sol elini açıp gözlerine yaklaştırarak, orada bir işaret bulabilmek için çabaladı. Fakat avucunda her zamanki sayısız çizgiler vardı yalnızca. Cıva lambasının ölgün ışıkları altında, Mars yüzeyinde oluşan kanyonlar gibi görünüyorlardı. Fakat bu çizgiler Tengo'ya hiçbir şey söylemiyordu. O kocaman el, Tengo'nun on yaşından itibaren uzun bir yolu kat edip oraya kadar geldiğini anlatıyordu yalnızca. Koenci'deki küçük çocuk parkının kaydırağına kadar. Üstelik havada iki ay yan yana duruyordu.

Aomame nerede acaba? diye sordu Tengo, bir kez daha kendi kendine. *Nerede gizleniyor acaba?*

O kişi, çok yakınlarda olabilir, demişti Fukaeri. *Buradan yürüyerek gidilebilecek bir mesafede.*

Hemen yakınlarda olması gereken Aomame de bu iki ayı görebiliyor mu acaba?

Mutlaka görüyordur, diye düşündü Tengo. Elbette bunun için bir dayanağı yoktu. Fakat tuhaf da olsa, kendinden emindi. Şimdi görmekte olduğu şeyi, Aomame de kesinlikle görüyor olmalıydı. Tengo, sol elini hafifçe yumruk yapıp kaydırağın tahtasına birkaç kez vurdu. Elinin sırtı acıyana kadar.

İşte bu yüzden bizim buluşmamız gerek, diye düşündü Tengo. *Buradan yürüyerek gidilebilecek kadar yakın bir yerde.* Aomame orada, muhtemelen yaralı bir kedi gibi peşindekilerden gizleniyordu. Onu bulabilmek için de zamanı sınırlıydı. Fakat nerede olduğunu Tengo hiç bilemiyordu.

“Evet, evet” dedi ateşleyici rolündeki.

“Evet, evet” dedi geri kalan altısı hep bir ağızdan.

Şimdi ne yapmalıyım?

O akşam ayı görmek için Aomame, gri eşofman takımı ve ayağında terlikleriyle balkona çıktı. Elinde kakao kupası vardı. Uzun zamandır ilk defa canı kakao içmek istemişti. Rafta, Van Houten kakao kutusunu bulmuş, baktıkça aniden canı kakao içmek istemişti. Tek bir bulutun bile olmadığı açık gökyüzünde, güneybatı yönünde iki ay mıhlanmış gibi yan yana duruyordu. Büyük ay ve küçük ay. Aomame iç geçirmek istedi ama boğazının derinliklerinden hırlamaya benzer bir ses çıktı. Pupadan *douta* doğmuş, ayların sayısı ikiye çıkmış, sonra da 1984 yılı 1Q84 yılına dönüşmüştü. Eski dünya kaybolmuş, geriye dönmek artık imkânsız hale gelmişti.

Balkona konmuş bahçe koltuğuna oturup, sıcak kakaosundan küçük bir yudum aldı, gözlerini kısıp iki ayı izlerken, Aomame eski dünyayı anımsamaya çalıştı. Fakat şu an için anımsayabildiği, apartman dairesinde bıraktığı saksıdaki kauçuk ağacıydı yalnızca. *Şimdi nerededir acaba? Tamaru telefonda söz verdiği gibi o saksıdaki ağaca bakıyor muydu? Sorun yok. Endişelenecek bir şey yok*, dedi Aomame kendi kendine. *Tamaru sözünü tutan bir adam. Eğer gerekirse tereddüt etmeden beni öldürebilir. Fakat bunu yapsa bile, geride kalan kauçuk ağacına sonuna kadar bakmaya devam eder.*

Fakat o kauçuk ağacı neden böylesine aklıma takılıyor acaba?

Onu bıraktığı evden ayrılana kadar kauçuk ağacı Aomame'nin aklına pek gelmezdi. Gerçekten çelimsiz bir kauçuk ağacıydı. Renkleri solmuştu, sağlıksız duruyordu. İndirimli fiyatı 1.800 yendi, ama kasaya götürdüğünde hiçbir şey söylemediği halde kasiyer fiyatı daha da düşürmüş, 1.500 yen almıştı. Pazarlık etse daha da inebilirdi belki. Belli ki uzun süredir satılmadan kalmıştı. O saksıyı kucaklayıp eve getirirken Aomame böyle bir şeyi bir anlık hevesle satın aldığı için pişman olmuştu. Görüntüsü hiç de hoş olmayan bir kauçuk ağacıydı. Üstüne üstlük taşıması da zordu. Her şeyden öte, bir can sahibiydi.

Doğduğundan beri ilk kez canlı bir şeye sahip oluyordu. Hiç evcil hayvanı olmamıştı, saksıda çiçek almışlığı da yoktu. Canlı bir varlığı birilerinden hediye aldığı ya da bulduğu da olmamıştı. O kauçuk ağacı Aomame için canlı bir şeyle birlikte yaşamak açısından ilk deneyim olmuştu.

Madam'ın evinin oturma odasında Tsubasa için panayırdan satın aldığını söylediği küçük kırmızı Japon balıklarını görünce, Aomame kendi de Japon balığı almak istemişti. Yüreğinin derinliklerinden gelmişti bu istek. O Japon balıklarından gözlerini alamıyordu. Neden birdenbire böyle bir isteğe kapılmıştı acaba? Tsubasa'nın yerinde olmak istemişti belki de. Bir kez bile birileri onun için panayırlarda bir şey satın almamıştı. Öyle bir yere elinden tutup götüren de olmamıştı. İncil öğretisine sonuna kadar bağlı Şahitler'in ateşli müritleri olan anne ve babası, dünyevi olan her şeyi, tabii ki festivalleri de hakir görür, tiksinirlerdi.

Bu yüzden Aomame Ciyugaoka İstasyonu'nun yakınındaki indirim mağazasına giderek kendine Japon balığı almak istemişti. Hiç kimse onun için Japon balığı ve kavanoz almadığından, gidip kendisinin almasından başka çare yoktu. *Öyle olsun demişti,* kendi kendine. *Ben artık otuz yaşında bir yetişkinim. Kendi evimde tek başıma yaşıyorum. Bankadaki kiralık kasamda para desteleri kalın tuğlalar gibi üst üste yığılı. Japon balığı satın almak kadar basit bir şey için birilerine baş eğecek değilim.*

Fakat evcil hayvan satış reyonuna gittiğinde, akvaryumda dantel gibi yüzgeçlerini titrete titrete yüzen gerçek Japon balıklarını izlerken, Aomame birden satın almaktan vazgeçmişti. Japon balıkları,

küçük, ego ve düşünceden yoksun balıklardı sonuçta; ama can sahibiydiler. Taşıdıkları cana para ödeyerek, kendi kişisel eşyası haline getirmek uygun olmayan bir davranış gibi gelmişti Aomame'ye. Bu, kendi küçüklüğünü anımsatmıştı ona. Dar bir cam kavanoza kapanmış, hiçbir yere gidemeyen güçsüz bir varlık. Japon balıkları böyle bir durumu kafalarına takmıyordular. Herhalde gerçekten takmıyor olmalıydılar. Özel olarak bir yerlere gitmek istedikleri de yoktu belki. Fakat Aomame'nin nedense içine dert olmuştu.

Madam'ın evinin oturma odasında gördüğünde hiç öyle bir şey hissetmemişti. Balıklar çok zarif, çok keyifli bir şekilde kavanozun içinde yüzüyordu. Yaz ışıkları suyun içerisinde kırılıyordu. Bir Japon balığıyla hayatı paylaşmak muhteşem bir fikir gibi gelmişti. Bu Aomame'nin yaşantısına bir nebze ışıltı katabilirdi. Fakat istasyonun oradaki indirim mağazasının evcil hayvan reyonunda, Japon balıklarının görüntüsü, Aomame'nin nefesinin daralmasından başka bir şeye yaramamıştı. Aomame, akvaryumdaki küçük balıkları bir süre izledikten sonra dudaklarını sımsıkı kapatmıştı. *Olmaz, ben asla Japon balığı besleyemem.* O sırada mağazanın bir köşesine bırakılmış kauçuk ağacı gözüne ilişmişti. İnsanların dikkatini neredeyse hiç çekmeyecek bir yere itilmiş, gözden çıkarılmış, yetimler gibi orada büzülüp kalmıştı. En azından Aomame'nin gözüne öyle görünmüştü. Renkleri canlılığını yitirmiş, şekli de bozulmuştu. Fakat Aomame fazla düşünmeksizin alıvermişti. Hoşuna gittiği için almış değildi. Satın alamadan duramadığı için almıştı yalnızca. Alıp eve getirdikten sonra da, arada sırada su vermek dışında dönüp bakmamıştı bile.

Fakat bir kez arkasında bırakınca, bir daha asla göremeyeceğini düşündükçe, Aomame nedense kauçuk ağacını dert etmişti kendine. Kafası karışmış, haykırmak istediği zamanlardaki gibi yüzünü tamamen buruşturmuştu. Yüzündeki tüm kaslar büsbütün yamulmuştu. Aomame'nin yüzü başka bir insanın yüzüne dönüşmüştü neredeyse. Ancak tüm kaslarını hareket ettirerek nihayet yüzünü eski haline getirmişti.

Neden o kauçuk ağacı içime bu kadar dert oldu acaba?

Nihayetinde Tamaru kesinlikle o kauçuk ağacına gözü gibi bakar. Benden çok daha nazikçe ve sorumluluk alarak bakıyordur mutlaka. Tamaru canlı olan şeylere bakmaya, sevgi göstermeye alışık. Benden farklı. O, köpeklere kendinden bir parçaymış gibi davranır. Yaşlı kadının evindeki saksılara bile. Boş zamanlarında bahçeyi dolaşıp köşe bucak kontrol ediyor. Yetimhanedeyken o rahatsız, küçük çocuğu kanatlarının altına almış. Ben öyle bir şeyi asla yapamam, diye düşündü Aomame. *Benim bir başkasının canını emanet alacak halim yok. Kendi yaşamımın ağırlığına, kendi yalnızlığıma katlanmak yetiyor da artıyor bile.* Yalnızlık sözcüğü Aomame'ye Ayumi'yi anımsattı.

Ayumi adamın biri tarafından, aşk otellerinden birinin yatağına kelepçeyle bağlanıp şiddet ve tecavüze uğramış, bir ropdöşambr kuşağıyla boğazı sıkılarak öldürülmüştü. Suçlu Aomame'nin bildiği kadarıyla henüz tutuklanmamıştı. Ayumi'nin bir ailesi vardı. İş arkadaşları da vardı. Fakat o da yalnızdı. O feci ölümü göze alabilecek ölçüde yalnızdı. *Üstelik ben onun isteklerine yanıt veremedim. Benden bir şeyler bekliyordu kesinlikle. Fakat benim korumak zorunda olduğum sırlarım vardı. Ayumi ile asla paylaşamayacağım türden sırlardı ve yalnızdım. Ayumi neden gelip benim gibi bir insana yüreğini açmak istemişti acaba? Bu dünyada başka bir sürü insan vardı oysa.*

Gözlerini kapatınca, apartman dairesinin bomboş odasında bıraktığı, saksıdaki kauçuk ağacının

görüntüsü hayalinde canlanıverdi. *O kauçuk ağacını neden böylesine dert ediyorum kendime?*

Sonra Aomame bir süre ağladı. *Ne oluyor bana böyle?* diye düşündü Aomame, başını hafifçe iki yana sallayarak. *Son zamanlarda çok fazla ağlar oldum.* Aomame ağlamak istemiyordu. *O beş para etmez kauçuk ağacını düşünerek neden ağlamam gerekiyor?* Fakat gözyaşlarını tutamıyordu. Omuzları titreyerek ağladı. *Bana kalan hiçbir şey yok artık. Sefil kauçuk ağacı bile yok. Biraz değeri olan şeyler birbiri ardına yok olup gitti. Her şey elimden kopup gidiyor. Bir tek Tengo'ya ait anılarımın sıcaklığı var.*

Artık ağlamayı bırakmalıyım, dedi Aomame kendi kendine. *Şimdi ben Tengo'nun içindeyim. Şu* Fantastik Yolculuk' *taki bilimadamı gibi. Evet, filmin adı* Fantastik Yolculuk' *tu*. Filmin adını anımsayınca Aomame kendini biraz toparladı. Ağlamayı bıraktı. Ne kadar gözyaşı dökerse döksün bu bir şeylerin çözümlenmesini sağlamayacaktı. Bir kez daha soğukkanlı, güçlü Aomame haline gelmesi gerekiyordu.

Bunu kim istiyor?

Ben istiyorum.

Sonra çevreye göz gezdirdi. Gökyüzünde hâlâ iki ay duruyordu.

"İşaret bu. Gökyüzüne dikkatle baksan iyi olur" demişti bir *Little People*. Alçak sesli olandı konuşan.

"Evet, evet" demişti ateşleyici rolündeki.

Tam o anda Aomame aniden farkına vardı. Şimdi bu şekilde ayı izleyen tek kişi o değildi. Apartmanın önünden geçen yolun öte tarafındaki çocuk parkında genç bir adam görünüyordu. Kaydırağın tepesine oturmuş, Aomame ile aynı yöne bakıyordu. *Bu adam tıpkı benim gibi iki ayı izliyor*. Aomame, içgüdüleriyle bunu kesinlikle biliyordu. *Benimle aynı şeyi görebiliyor. Bu dünyada iki ay var. Fakat bu dünyada yaşayan tüm insanlar iki ayı göremiyor,* demişti Lider.

Fakat o genç, iriyarı adamın, gökyüzünde duran çifte ayı gördüğü kuşku götürmezdi. *Her şeyine iddiaya varım. Anlayabiliyorum. Orada oturmuş, sarı büyük ay ile yosun tutmuş gibi duran, küçük, şekilsiz ayı izliyor. Bir de o iki ayın orada yan yana var olmasının anlamını kavramak için zihnini zorluyor gibi. O adam da istemeyerek de olsa bu 1Q84 yılı dediğim yeni dünyaya sürüklenmiş insanlardan biri mi acaba? Üstelik bu dünyanın anlamını kavrayamayıp karmaşa yaşıyor olabilir. Kesinlikle öyle. İşte o yüzden akşam vakti, parkın kaydırağına tırmanmış, tek başına iki ayı izliyor. Tüm olasılıkları, tüm varsayımları aklından geçirerek, tüm detaylarıyla irdelemeye çalışıyor.*

Hayır, öyle olmayabilir. Bu adam belki de beni arayarak buraya kadar gelmiş Öncüler müritlerinden biridir.

O an kalbinin atışları hızlanıp kulakları uğuldamaya başladı. Aomame'nin sağ eli gayriihtiyari, kemerine sıkıştırdığı otomatik tabancayı aradı. Eli o sert kabzayı var gücüyle sıktı. Fakat adamın duruşunda hiç de öyle gerilimli bir hava yoktu. Şiddet hissi de algılayamıyordu. Adam tek başına kaydırağın tepesine oturup parmaklığa başını yaslamış, gökteki iki ayı izleyerek derin düşüncelere dalmıştı yalnızca. Aomame üçüncü katın balkonunda, o ise aşağıdaydı. Bahçe koltuğunda oturan

Aomame o adamı, saydam olmayan plastik siperlik ve metal parmaklıkların arasından, yukarıdan görüyordu. Adam dönüp baksa bile Aomame'yi göremezdi. Üstelik gökyüzünü izlemeye kendini kaptırmıştı, bir yerlerden birilerinin onu izlediğinin hiç farkında değildi. Öyle bir düşünce aklının ucundan bile geçmiyor gibiydi.

Aomame sakinleşip tuttuğu soluğu usulca bıraktı. Sonra parmaklarını gevşeterek elini tabancanın kabzasından çekti, oturuşunu bozmadan adamı gözlemlemeyi sürdürdü. Aomame'nin bulunduğu yerden onun ancak profili görünüyordu. Parkın cıva lambası, yüksek bir yerden adamı aydınlatıyordu. Uzun boylu bir adamdı. Omuzları da genişti. Sert olduğu belli olan saçları kısa kesilmiş, uzun kollu tişört giymişti. Kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı. Yakışıklı değildi, ama insanda iyi bir izlenim bırakan bir yüzü, belirgin hatları vardı. Başının şekli de fena değildi. Biraz daha yaşlanıp saçları seyreldiğinde mutlaka hoş bir adam haline gelirdi.

Sonra aniden Aomame anladı.

Bu, Tengo.

Bu mümkün olamaz, diye düşündü Aomame. Kısa, ama net hareketlerle birkaç kez başını iki yana salladı. *Asla gerçek olamayacak bir düşünce bu. Her ne olursa olsun işler bu kadar yolunda gitmez.* Aomame normal soluk alamıyordu. Vücudu doğru düzgün çalışmıyor gibiydi. Düşünce ve eylem, birbirini tutmuyordu. Bir kez daha adama iyice bakmak istedi. Fakat nedense gözlerini odaklamayı başaramıyordu. Sanki bir şeylerin etkisiyle sağ ve sol görüşü aniden farklılaşmıştı.

Aomame gayriihtiyari yüzünü buruşturuverdi.

Şimdi ne yapmalıyım?

Bahçe sandalyesinden kalkıp anlamsızca çevreye bakındı. Sonra oturma odasındaki vitrine Nikon marka küçük bir dürbün konulduğunu anımsayarak, almaya gitti. Dürbünü alıp aceleyle balkona döndü. Kaydırağa baktı. Genç adam hâlâ oradaydı. Az önceki oturuşunu bozmamıştı. Aomame'nin bulunduğu yerden profili görünüyor, gökyüzünü izliyordu. Aomame titreyen parmaklarıyla dürbünü odaklayıp adamın yüzüne yakından baktı. Nefesini tutup bilincini odakladı. Kesindi. Bu, Tengo'ydu. Aradan yirmi yıl gibi uzun bir süre geçmiş olsa bile Aomame bunu anlayabiliyordu. Tengo'dan başkası değildi.

Aomame'yi en çok şaşırtan Tengo'nun görüntüsünün on yaşındaki haline göre neredeyse hiç değişmemiş olmasıydı. On yaşındaki bir çocuk, hiç değişmeden otuz yaşına gelmiş gibiydi. Çocuksu kaldığı anlamında değildi bu. Elbette vücudu çok daha gelişmiş, boynu kalınlaşmış, yüz hatları bir yetişkinin görüntüsüne ulaşmıştı. Yüz ifadesi de derinlik kazanmıştı. Dizine koyduğu elleri büyük, güçlüydü. Yirmi yıl önce ilkokul sınıfında Aomame'nin tuttuğu ellerden çok farklıydı. Fakat yine de o vücuttan yayılan hava, on yaşındaki Tengo'nun yaydığı havadan farksızdı. Yapılı, sağlam cüssesi Aomame'ye doğal bir sıcaklık ve derin bir huzur duygusu verdi. Aomame o göğüse yanağını dayamak istedi, hem de yüreğinin derinliklerinden gelen bir istekle. Aomame çok sevinmişti. Tengo çocuk parkında kaydırağın tepesine oturmuş, Aomame'nin gökyüzünde baktığı şeyi, kendini kaptırmış bir halde izliyordu. İki ay birden. *Evet, biz aynı şeyi görebiliyoruz. Şimdi ne yapmalıyım?*

Ne yapmalıyım?

Aomame bilemiyordu. Dürbünü dizlerinin üzerine bırakıp, ellerini sımsıkı yumruk yaptı. Tırnakları

avuç içine batıp iz bırakacak kadar. Sıktığı yumruğu hafif hafif titriyordu.

Şimdi ne yapmalıyım?

Aomame, kendi şiddetli soluk alıp verişlerini duyabiliyordu. Vücudu sanki tam ortasından ikiye ayrılıvermiş gibiydi. Bir taraftaki yarısı, Tengo'nun gözlerinin önünde olduğu gerçeğini kabul etmeye çalışıyordu. Diğer yarısı ise bu gerçeği kabul etmeyi reddediyor, görünmeyecek bir yere itelemeye çalışıyordu. *Böyle bir şey olmadı,* diye düşünmeye zorluyordu. Bu tam zıt taraflara yönelen iki güç, Aomame'nin içinde şiddetle çarpışıyordu. İkisi de Aomame'yi birbirinin zıddı yönlere çekip götürmeye çalışıyordu. Vücudunun her noktasında etleri parçalanıyor, eklemleri dağılıyor, kemikleri ufalanıyormuş gibiydi.

Aomame hemen parka koşarak, kaydırağa tırmanıp oradaki Tengo ile konuşmak istiyordu. Fakat ne söyleyebilirdi acaba? Ağız kaslarını nasıl oynatabileceğini bilemiyordu. Yine de bir şekilde kendini zorlayarak sözcükleri söylemeyi başarabilirdi herhalde. *Adım Aomame. Yirmi yıl önce İçikava'da ilkokul sınıfında senin elini tuttum. Beni anımsıyor musun?*

Böyle mi demeliyim?

Daha iyi, farklı bir ifade olabilir.

Diğer Aomame ise, *böylece balkonda gizlenmeye devam et*, diye emrediyordu. *Senin yapabileceğin hiçbir şey yok, öyle değil mi? Dün akşam Lider'le anlaşma yaptın. Kendi canından vazgeçmek yoluyla Tengo'yu kurtardın. O bu dünyada yaşamaya devam edecek. Anlaşma buydu. Anlaşma yapıldı artık. Lider öbür dünyaya gönderildi. Canını vermeye sen de razı oldun. Şimdi burada Tengo'yla görüşüp eskilerden konuşsan ne işe yarayacak? Üstelik eğer o seni hiç anımsamazsa ya da anımsadığı tek şey tuhaf dualar eden sefil bir kızsa ne yaparsın? Eğer öyle olursa nasıl bir ruh hali içinde öleceğinin farkında mısın?*

Böyle düşününce Aomame'nin vücudu şiddetle kasıldı, hafif hafif titremeye başladı. Aomame bu titremeyi bastıramıyordu. Feci halde soğuk aldığı zamanlardaki ürpermeyi andırıyordu. İliklerine kadar donmuş gibiydi. Titremesini durdurmak ister gibi vücudunu kollarıyla sarmaladı. Fakat kaydırağın tepesinde oturup gökyüzünü izleyen Tengo'dan gözünü hiç ayırmadı. Gözünü ayırdığı anda kayboluverecekmiş gibi bir his vardı içinde.

Tengo'nun kollarında olma isteği geçti içinden. Onun o büyük elleriyle vücudunu okşamasını, sonra sıcaklığını bütün vücudunda hissetmeyi arzuladı. Vücudunu baştan ayağa okşamasını ve ısıtmasını. İliklerine işleyen bu soğuğu çekip çıkarmasını. Sonra içine girip dilediğince karıştırmasını. Kaşıkla kakao karıştırır gibi. Yavaş yavaş ve en derinine kadar. *Eğer bu gerçekleşirse hemen buracıkta ölebilirim. Gerçekten.*

Hayır, gerçekten böyle mi acaba? diye düşündü Aomame. *Bu gerçekleşirse ben artık ölmek istemeyebilirim. Sonsuza kadar onunla birlikte olmak isterim belki de. Ölme kararım sabah güneşinin altında kalan çiy damlaları gibi bir anda buharlaşıp uçabilir. Belki de onu öldürmeyi bile isteyebilirim. Heckler&Koch ile önce onu vurup öldürür, sonra kendi beynimi dağıtırım belki. Ne olacağını ya da ne yapacağımı tahmin bile edemiyorum.*

Şimdi ne yapmalıyım?

Ne yapacağını bilemiyordu. Soluk alıp verişleri iyice hızlanmıştı. Birçok düşünce birbirine

karışıyor, aklının içinde bir yumak oluyordu. Düşüncelerini bir türlü toparlayamıyordu. Doğruları ve yanlışları birbirine karışmıştı. Bildiği tek şey vardı. Hemen orada Tengo'nun yapılı göğsüne sokuluvermeyi istiyordu. Sonrası, sonra düşünülecek şeydi. Bunu ister Tanrı, isterse şeytan dilediğince belirleyebilirdi.

Aomame kararını verdi. Lavaboya gidip havluyla yüzünde kalan gözyaşı izlerini sildi. Aynaya bakıp saçlarını hızla düzeltti. Yüzü allak bullaktı. Gözleri kızarmış, içlerine kan oturmuştu. Giysileri de feciydi. Üzerinde rengi solmuş eşofman takımı vardı, belindeki dokuz milimetrelik otomatik tabanca tuhaf bir şişkinlik yaratıyordu. Yirmi yıl boyunca görüşmek için yanıp tutuştuğu adamın karşısına çıkabilecek kılıkta değildi. *Neden biraz daha düzgün bir şeyler giymedim ki? Fakat şimdi bunun hiçbir önemi yok. Üstümü değiştirebileceğim kadar zaman yok.* Aomame çıplak ayaklarına bez ayakkabılarını geçirip, kapıyı kilitlemeksizin apartmanın acil merdivenlerinden aşağı, üç katı uçarcasına indi. Sonra yolun karşı tarafına geçip kimseciklerin olmadığı parka girdi. Kaydırağın önüne kadar gitti. Fakat Tengo artık orada değildi. Cıva lambasının yapay ışıkları altındaki kaydırakta kimsecikler yoktu. Ayın arka yüzünden daha karanlık, soğuk, bomboştu.

O bir halüsinasyon muydu acaba?

Hayır, öyle değil. Halüsinasyon falan değildi. Aomame nefesini tutarak bu düşünceyi aklından geçirdi. Tengo az öncesine kadar oradaydı. Kesinlikle. Aomame kaydırağa tırmanıp, ayakta çevreye bakındı. Hiçbir yerde insandan eser yoktu. Fakat henüz o kadar uzağa gitmiş olamazdı. Yalnızca birkaç dakika önce oradaydı. Dört beş dakika önce. Daha fazla değildi. Koşacak olursa yetişebileceği bir mesafeydi.

Fakat Aomame yeniden düşündü. Neredeyse tüm gücünü harcayarak kendine engel oldu. *Hayır, olmaz. Bunu yapamam. Onun ne yöne yürüdüğünü bile bilmiyorum. Gece Koenci sokaklarında amaçsızca koşuşturup Tengo'yu aramak gibi bir şey yapamam. Yapmam gereken eylem bu değil.* Aomame balkondaki bahçe koltuğunda ne yapacağını bilmeden tereddüt yaşarken Tengo kaydıraktan inip ortadan kayboluvermişti. *Şöyle bir düşününce bana bahşedilen kader bu demek. Ben tereddüt ettim. Tereddüt etmeye devam ettim. Karar verme yetimi bir anlığına kaybettim. O arada Tengo çekip gitti. Başıma gelen bu işte.*

Sonuçta böyle olması daha iyi oldu, dedi Aomame kendi kendine. *Muhtemelen en doğrusu buydu. En azından Tengo'yu görebildim. Yolun karşısından onu gördüm. Onun kollarında olabilme olasılığıyla titreyebildim. İsterse birkaç dakikalığına olsun, o muhteşem sevinç ve ümidi tüm varlığımla tadabildim.* Aomame gözlerini kapattı, kaydırağın parmaklığını sıkarak dudaklarını ısırdı.

Aomame aynı Tengo'nun yaptığı gibi kaydırağın tepesinde oturup güneybatı yönündeki gökyüzüne baktı. Orada büyük ve küçük iki ay yan yana duruyordu. Sonra apartmanın üçüncü katının balkonuna baktı. Evin ışıkları yanıyordu. Aomame az öncesine kadar o odanın balkonundan şimdi bulunduğu yerdeki Tengo'yu izlemişti. O balkonda Aomame'nin büyük tereddüdü hâlâ varlığını koruyor gibiydi.

1Q84 yılı. Bu dünyaya verilen ad. Çok değil altı ay önce bu dünyaya girdim ve şimdi çıkmak üzereyim. Farkında olmadan girdim, farkında olarak çıkmak niyetindeyim. Ben çıkıp gittikten sonra da Tengo burada kalacak. Tengo için bu nasıl bir dünya olur? Elbette bilemiyorum. Görmeme imkân da yok. Fakat fark etmez. Ben onun için ölmek üzereyim. Kendim için yaşamayı beceremedim. Bu olasılık, her şey başlamadan önce elimden alınmıştı. Onun yerine, Tengo için

ölebilirim. Öyle olsun. Ben gülümseyerek ölebilirim.

Yalan değil.

Aomame kaydırağın tepesinde Tengo'nun varlığından kalan izleri biraz olsun hissetmeye uğraştı. Fakat hiçbir şekilde sıcaklıktan eser yoktu. Sonbaharın gelişini hissettiren akşam rüzgârı Zelkova ağacının yapraklarının arasından geçerek oradaki tüm izleri silmeye çalışıyordu. Yine de Aomame uzunca süre orada oturup, yan yana duran iki ayı izledi. O duygudan yoksun, tuhaf ışıkları bedeninde toplayarak. Farklı türlerden seslerin birbirine karıştığı büyük şehir gürültüsü, fon müziği gibi Aomame'nin çevresini sarmıştı. Başkent Otobanı'nın acil durum merdiveninde yuva kuran küçük örümceği anımsadı. *O örümcek hâlâ yaşamaya devam ediyor mu acaba, hâlâ ağ örmeyi sürdürüyor mu?*

Aomame gülümsedi.

Ben hazırım, dedi içinden.

Fakat daha önce ziyaret etmem gereken bir yer var.

Gökyüzünde iki ay olduğu müddetçe

Kaydıraktan inip çocuk parkından çıkan Tengo, amaçsızca sokaklarda dolaştı. Nerede yürüdüğünün bilincinde bile değildi. Yürürken, bir türlü toparlayamadığı düşüncelerini, biraz olsun netleştirmeye çalışıyordu. Fakat ne kadar çabalasa da düzgün bir şekilde düşünemez hale gelmişti. Kaydırağın tepesinde birbirinden farklı birçok şeyi bir anda düşündüğü için böyle olmuştu. Sayısı ikiye çıkan aylar hakkında, kan bağı hakkında, yaşamının yeniden başlama noktası hakkında, göz kararmasıyla gelen o gerçekçi gündüz rüyaları hakkında, Fukaeri ve *Pupa Hava* hakkında düşünmüştü. Sonra buralarda bir yerde gizleniyor olması gereken Aomame hakkında da düşünmüştü. Tengo'nun kafası birçok düşünceyle karmakarışık olmuş, yoğunlaşma gücünü son sınırına kadar tüketmişti. Mümkün olsa hemen yatağa girip uyumak niyetindeydi. Gerisini ertesi gün sabah uyandıktan sonra düşünebilirdi. Daha fazla düşünmekle, anlamlı bir noktaya ulaşabileceğini sanmıyordu.

Tengo dairesine döndüğünde, Fukaeri Tengo'nun çalışma masasında oturmuş, küçük bir cep çakısıyla kendini kaptırmış bir şekilde kurşunkalem sivriltiyordu. Tengo her zaman kalemliğe on kadar kurşunkalem koyardı, ama şimdi sayıları yirmiye çıkmıştı. Fukaeri, insanı hayran bırakacak ölçüde güzelce o kurşunkalemleri sivriltmişti. Böylesine güzel bir şekilde yontulmuş kurşunkalemleri Tengo hiç görmemişti. Uçları dikiş iğnesi gibi ince ve sivriydi.

"Telefon geldi" dedi Fukaeri, kurşunkalemin ucunu parmağıyla yoklayarak. "Çikura'dan."

"Hani telefona çıkmayacaktın?"

"Önemli bir telefondu."

Önemli bir telefon olduğunu, zilin çalışından anlamıştı herhalde.

"Konu neymiş?" diye sordu Tengo.

"Söylemediler."

"Fakat telefon Çikura'daki tedavi merkezinden geldi, değil mi?"

"Telefon etmeni istiyorlar."

"Ben mi telefon etmeliymişim?"

"Geç olsa da fark etmez. Mutlaka bugün."

Tengo iç geçirdi. "Oranın numarasını bilmiyorum."

"Ben biliyorum."

Fukaeri numarayı ezberlemişti. Tengo numarayı not kâğıdına yazdı. Sonra saate göz attı. 8.30'du.

"Telefon saat kaç gibi geldi?" diye sordu Tengo.

"Az önce."

Tengo mutfağa giderek bir bardak su içti. Eviyenin kenarına ellerini koydu, gözlerini kapatıp kafasının normal bir şekilde çalışmaya başladığından emin olduktan sonra, telefonun yanına gidip numarayı çevirdi. Belki de babası ölmüştü. En azından hayat memat meselesi olduğu belliydi. Çok önemli bir durum olmasa adamlar böyle akşam saati Tengo'ya telefon etmezlerdi.

Telefona bir kadın çıktı. Tengo adını söyleyip, az önce kendisini aramış olduklarını, onun için telefon ettiğini söyledi.

"Kavana Bey'in oğlusunuz, değil mi?" dedi karşısındaki.

"Evet, öyle" dedi Tengo.

"Geçen gün burada görüşmüştük" dedi kadın.

Tengo'nun gözünde, metal çerçeveli gözlük takmış, orta yaşlı bir hemşirenin yüzü canlandı. Adını anımsayamıyordu.

Tengo basitçe hal hatır sordu. "Az önce telefon etmişsiniz."

"Evet, öyle. Şu an sorumlu doktorumuzun telefonuna aktarıyorum. Onunla görüşün."

Tengo ahizeyi kulağına yapıştırarak, telefonun bağlanmasını bekledi. Karşı taraf bir türlü açmadı. "Geçitteki Evimiz" şarkısının monoton melodisi sonsuz gibi gelen bir süre boyunca çaldı durdu. Tengo gözlerini kapatıp, Çiba'nın güneyindeki sahilde bulunan tedavi merkezinin görüntüsünü hayalinde canlandırdı. Birbirinin üzerine eğilmiş gibi duran ağaçlardan oluşan, yemyeşil çam korusu. Dalların arasından geçip gelen, deniz kokusunu taşıyan rüzgâr. Durup dinlenmeden sahile vuran Büyük Okyanus'un dalgaları. Hiçbir ziyaretçinin olmadığı kasvetli giriş lobisi. Koridorda sürülen tekerlekli yatağın çıkardığı sesler. Güneşten solmuş perdeler. Hemşirelerin güzelce ütülenmiş beyaz üniformaları. Hafif, tadı berbat yemekhane kahvesi.

Nihayet doktor telefona çıktı:

"Şey, beklettim, kusura bakmayın. Az önce başka bir hasta odasından acil çağrı gelmişti."

"Önemi yok" dedi Tengo. Sonra sorumlu doktorun yüzünü gözünde canlandırmaya çalıştı. Fakat şöyle bir düşününce, o doktorla bir kez bile karşılaşmamış olduğunu anladı. Kafası henüz düzgün biçimde çalışmıyordu. "Bir şey mi oldu acaba?"

Doktor bir an sessiz kaldı. "Bugün özel bir şey olduğu yok, ama bir süredir hastalığının gidişatı pek iyi değil. Söylemesi zor, ama babanız komada."

"Koma" dedi Tengo.

"Derin uykuda ve uyanmıyor."

"Yani bilinci yerinde değil, öyle mi?"

"Evet, öyle."

Tengo düşünmeye çalıştı. Bir şekilde kafasını çalıştırmak zorundaydı. "Babam bir hastalığa yakalandı da onun için mi komaya girdi acaba?"

"Tam olarak öyle değil" dedi doktor sıkıntılı bir ses tonuyla.

Tengo bekledi.

"Telefonda açıklaması zor, ama vücudunun özel bir yerinde kötüleşme olduğu yok. Mesela kanser, bronşit gibi net bir tanım koyabileceğimiz bir hastalık söz konusu değil. Tıbbi açıdan söyleyecek olursam, tanı koyabileceğimiz bir belirti yok. Neyin sebep olduğunu tam olarak bilemiyorum, ama babanızın vücudunda, yaşamını sürdürmesine yarayan güç belirgin biçimde zayıflamış gibi görünüyor. Fakat nedenin ne olduğunu bilmediğimizden tedavi yöntemi de bulamıyoruz. Serumla

beslemeye devam ediyoruz, ama nihayetinde bu geçici bir önlem. Kökten bir çözüm değil."

"Açık açık sorabilir miyim?" dedi Tengo.

"Elbette" dedi doktor.

"Babam çok uzun süre dayanamayacak mı demek istiyorsunuz?"

"Bu hali devam edecek olursa bu olasılık oldukça yüksek."

"Ölüm döşeğinde denebilir mi?

Doktor telefonda anlamsız bir ses çıkarttı. "Babanız daha altmışlı yaşlarında, henüz o yaşta değil. Üstelik temelde sağlıklı bir insan. Alzheimer dışında belirli bir hastalığı yok. Düzenli olarak yaptığımız vücut taramalarının sonucu da bir hayli iyi çıkmıştı. Sorun diyebileceğimiz tek bir şey bulamamıştık."

Doktor, burada bir an sustu. Sonra konuşmasının devamını getirdi:

"Fakat nasıl desem, bu son zamanlardaki durumuna bakınca sizin söylediğiniz gibi de olabilir. Vücut fonksiyonları genel olarak zayıfladı. Yaşama arzusunu iyice yitirmiş gibi. Bu normalde seksenli yaşların sonlarına doğru ortaya çıkan bir belirtidir. O yaşa gelince, yaşamaktan yorulup, kendi kendine yetme gayretinden vazgeçenler görülebilir. Fakat böyle bir şey, neden altmışlı yaşlarındaki Kavana Bey'de ortaya çıkıyor? Şu an için tam olarak anlayabilmiş değilim."

Tengo dudaklarını dişlerinin arasına kıstırıp düşündü.

"Koma durumu ne zaman başladı?" diye sordu.

"Üç gün önce" dedi doktor.

"Üç gündür gözlerini hiç açmadı mı?"

"Bir kez bile."

"Dahası, yaşam belirtileri gitgide zayıflıyor, öyle mi?"

Doktor, "Ani bir düşüş olduğunu söyleyemem, ama az önce söylediğim gibi, yaşam gücü azar azar, fakat gözle görülebilecek ölçüde düşüyor. Trenin yavaş yavaş hızını keserek durmak üzere oluşu gibi."

"Daha ne kadar zamanımız var acaba?"

"Net bir şey söyleyemem. Fakat bu hali devam edecek olursa, en az bir hafta kadar belki" dedi doktor.

Tengo ahizeyi öbür eline alarak dudaklarını ısırdı.

"Yarın oraya gelirim" dedi Tengo. "Sizden telefon gelmese bile, yakın bir zamanda oraya gelmek niyetindeydim. Fakat beni aramanız iyi oldu. Teşekkür ederim."

Doktor bunu duyunca rahatlamış gibiydi.

"Öyle yapın lütfen. Mümkün olduğu kadar erken görmeniz iyi olur. Konuşamayabilirsiniz belki, ama siz gelecek olursanız babanız mutlaka sevinecektir."

"Fakat bilinci yerinde değil, öyle mi?"

“Bilinci kapalı.”

“Ağrısı var mı acaba?”

“Şimdilik ağrısı yok. Muhtemelen yoktur. Tek sevindirici taraf da bu zaten. Yalnızca derin uykusunu sürdürüyor.”

“Çok teşekkür ederim” dedi Tengo.

“Kavana Bey” dedi doktor. “Babanız, nasıl söylesem, bizi uğraştıran bir insan değildi. Hiç kimseyi rahatsız etmemeye çalışan bir insandı.”

“Eskiden beri öyleydi” dedi Tengo. Sonra bir kez daha doktora teşekkür ederek telefonu kapattı.

Tengo kahve yapıp, masada Fukaeri’nin karşısına oturarak içmeye başladı.

“Yarın yola çıkıyorsun” diye sordu Fukaeri Tengo’ya.

Tengo başıyla onayladı. “Sabah olunca bir kez daha trene binip kediler şehrine gitmem gerekiyor.”

“Kediler şehrine gidiyorsun” dedi Fukaeri ifadesiz bir yüzle.

“Sen burada bekliyorsun” diye sordu Tengo. Fukaeri ile birlikte yaşayınca soru kalıbı kullanmadan soru sormaya alışmıştı.

“Ben burada bekliyorum.”

“Ben tek başıma kediler şehrine gidiyorum” dedi Tengo, sonra kahvesinden bir yudum aldı. Bir an aklına gelince kıza sordu: “Ne içersin?”

“Varsa beyaz şarap.”

Tengo buzdolabını açıp soğuk beyaz şarap olup olmadığına baktı. Bir süre önce indirimden satın aldığı Chardonnay dip tarafta duruyordu. Etiketinde bir yabandomuzu resmi vardı. Tıpasını açıp bir kadehe şarap doldurdu ve Fukaeri’nin önüne koydu. Bir süre tereddüt ettikten sonra kendisine de bir kadeh doldurdu. Evet, kahve yerine şarap içmeyi istiyordu. Şarap biraz fazla soğumuştu ama tadı iyiydi; alkol Tengo’nun bir nebze de olsa rahatlamasını sağlamıştı.

“Sen yarın kediler şehrine gidiyorsun” dedi kız tekrar.

“Sabah erkenden trene bineceğim” dedi Tengo.

Tengo şarap bardağını dudaklarına götürürken, masanın karşısında oturan bu on yedi yaşındaki güzel kızın içine kendi menisini boşalttığını anımsadı. Hemen önceki akşam olduğu halde, sanki çok uzak geçmişte yaşanmış bir olay gibiydi. Hatta tarihi bir olay gibi bile düşünülebilirdi. Fakat o andaki hisleri, hâlâ tüm canlılığıyla vücudundaki varlığını koruyordu.

“Ayların sayısı artmış” dedi Tengo, kadehi elinde çevirerek, sanki bir şeyi itiraf ediyormuş gibi. “Az önce gökyüzüne bakınca iki ay vardı. Büyük sarı renkli ay ve küçük yeşil renkli ay. Eskiden beri öyleydi belki, fakat ben farkına varmamıştım. Az önce gördüm.”

Ayların sayısının artmasıyla ilgili olarak Fukaeri özel bir yorum yapmadı. Bunu duyduğu için şaşırmış gibi bir ifade de oluşmamıştı yüzünde. Aslında ifadesinde hiçbir değişiklik yoktu. Omuzlarını hafifçe kısma hareketini bile yapmadı. Bu, Fukaeri için pek yeni bir haber değil gibiydi.

“Tutup da tekrar söylemeye gerek yok, ama gökte iki ayın olması tıpkı *Pupa Hava*’daki dünya gibi” dedi Tengo. “Hem de yenisi, benim tasvir ettiğim gibiydi. Büyüklüğü de, rengi de aynıydı.”

Fukaeri suskundu. Yanıt gerektirmeyen sorulara yanıt verme huyu yoktu.

“Bu nasıl mümkün olabiliyor?”

Yine yanıt yoktu. Tengo cesaretini toplayarak doğrudan sordu:

“Yani biz *Pupa Hava*’da tasvir edilen dünyanın içine mi sürüklendik acaba?”

Fukaeri bir süre tırnaklarının şeklini dikkatle inceledi. Sonra yanıtladı: “İkimiz birlikte kitap yazdığımız için.”

Tengo kadehini masanın üzerine koydu. Sonra Fukaeri’ye sordu: “Ben ve sen, ikimiz *Pupa Hava*’yı yazdık, sonra yayımlandı. Ortak çalışmaydı. Derken o kitap çok satanlar arasına girdi. Yok *Little People*, yok *maza*, yok *douta*. Bütün bunlar hakkındaki bilgiler dünyaya yayıldı. Bu yüzden bunun sonucunda biz bu yeni, değişen dünyaya birlikte giriverdik. Olay bu mu?”

“Sen *reşiva* işlevi görüyorsun.”

“Ben *reşiva* işlevi görüyorum” diye tekrarladı Tengo. “Gerçekten de ben *Pupa Hava*’da *reşiva* hakkında yazdım. Fakat bu nasıl bir şey? Tam olarak anlamamıştım. *Reşiva* somut olarak ne gibi bir işlev görüyor?”

Fukaeri hafifçe omuz silkti. Bunu açıklayamayacağı anlamına geliyordu. *Açıklanmadığı zaman anlayamıyor olman, ne kadar açıklanırsa açıklansın anlayamayacağın anlamına gelir*, demişti babası.

“Bizim birlikte olmamız daha iyi” dedi Fukaeri. “O insanı bulana kadar.”

Tengo bir süre sessizce Fukaeri’nin yüzüne baktı. O yüzdeki ifadeyi okumaya çalıştı. Fakat orada hiçbir ifade yoktu. Her zamanki gibi. Sonra Tengo gayriihtiyari başını yana çevirip pencerenin dışına göz attı. Fakat ay görünmüyordu. Elektrik direkleri, birbirine dolaşmış çirkin elektrik telleri görünüyordu yalnızca.

Tengo sessizliği bozdu: “*Reşiva* işlevini üstlenmek için özel bir nitelik gerekiyor mu?”

Fukaeri çenesini hafifçe yukarı aşağı oynattı. Gerekli olduğu anlamına geliyordu.

“Fakat *Pupa Hava* aslında senin öykün. Sen öyküyü sıfırdan ortaya çıkarttın. Senin bağrından çıkıp gelen bir öykü. Ben tesadüfen, rica üzerine o öyküyü metin halinde düzenledim. Basit bir teknisyenden öteye geçmiyorum.”

“Biz her ikimiz de kitap yazdık. O yüzden” diye önceki söylediğini tekrarladı Fukaeri.

Tengo parmağını gayriihtiyari şakağına götürdü. “O andan beri, farkında olmadığım halde *reşiva* işlevi mi görüyorum?”

“Onun öncesinden beri” dedi Fukaeri. Sonra sağ elinin işaretparmağıyla önce kendini, sonra Tengo’yu gösterdi. “Ben *paşiva*, sen *reşiva*.”

“*Perceiver* ve *receiver*” diyerek Tengo sözcüklerin doğrusunu söyledi. “Yani sen algılıyorsun, ben de kabul ediyorum. Anlamı bu mu?”

Fukaeri başını kısaca evet anlamında salladı.

Tengo yüzünü biraz buruşturdu: "Yani sen benim *reşiva* olduğumu ya da *reşiva* niteliğine sahip olduğumu biliyordun. Bu yüzden de bana *Pupa Hava*'yı yeniden yazdırdın. Senin algıladıklarını benim üzerimden kitap haline getirdin. Öyle mi?"

Yanıt yoktu.

Tengo buruşturduğu yüzünü eski haline getirdi. Sonra Fukaeri'nin gözlerine bakarak sözlerini sürdürdü: "Somut olarak tam ne zaman oldu henüz tespit edebilmiş değilim, ama muhtemelen bunun hemen öncesi ya da sonrasından itibaren, iki ayın olduğu dünyaya giriverdim. Şimdiye kadar gözden kaçırmışım yalnızca. Geceleri gökyüzüne bir kez bile bakmadığım için ayların sayısının arttığının farkına varmadım. Mutlaka öyle olmuştur, değil mi?"

Fukaeri yalnızca sessizliğini koruyordu. Bu sessizlik ince tozlar gibi havada sessizce salınıyordu. Sanki özel bir yerden çıkıp gelmiş bir güve sürüsünün, saçtığı toz gibiydi. O tozların havada çizdiği şekli bir süre izledi Tengo. Kendisini iki gün önceki gazetenin akşam baskısı gibi hissetti. Bilgiler her gün değişiyordu. Bir tek o bunlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Neden ve sonuç arasında sınır yok. Her nasılsa çok fazla iç içe geçmiş gibiler" dedi Tengo kendini toparlayarak. "Hangisinin önce, hangisinin sonra olduğu belli değil. Fakat ne şekilde olursa olsun biz bu yeni dünyaya girdik."

Fukaeri başını kaldırıp Tengo'nun gözlerine baktı. Belki Tengo'ya öyle gelmişti, ama o gözbebeklerinin içinde belli belirsiz şefkatli ışıklar belirivermiş gibiydi.

"Her şekilde artık eski dünya yok" dedi Tengo.

Fukaeri hafifçe omuzlarını kıstı. "Biz burada yaşamaya devam edeceğiz."

"İki ayın olduğu dünyada mı?"

Fukaeri bunu yanıtlamadı. Sonra on yedi yaşındaki güzel kız dudaklarını sımsıkı kapatıp, dosdoğru Tengo'nun gözlerine baktı. Tıpkı Aomame'nin dersten sonra sınıfta on yaşındaki Tengo'nun gözlerine baktığı gibi. Bu bakışlarda güçlü, derin bir odaklanma vardı. Fukaeri'nin kendisini o şekilde süzmesiyle Tengo her an taşa dönüşebilirmiş gibi hissetti. Taşlaşıp o yeni ay haline gelebilirmiş gibi bir his. Tuhaf şekilli küçük bir ay. Bir süre sonra Fukaeri'nin bakışları nihayet yumuşadı. Sonra sağ elini kaldırıp parmağının ucunu usulca şakağına dokundurdu. Sanki kendi içindeki bir sırrı düşünerek keşfetmeye çalışıyormuş gibiydi.

"Sen birini arıyordun" diye sordu.

"Öyle."

"Fakat bulamadın."

"Bulamadım" dedi Tengo.

Aomame'yi bulamamıştı. Fakat onun yerine iki ay olduğunu keşfetmişti. Fukaeri'nin söylediğini yapıp belleğini en dibine kadar kazımış, bunun sonucunda da aya bakmak istemişti.

Kız bakışlarını daha da yumuşatarak şarap kadehini eline aldı. Şarabı biraz ağzında tuttuktan sonra balözü emen böcekler gibi dikkatle yuttu.

"Sen onun bir yerlerde gizlendiğini söylüyorsun. Eğer öyleyse kolayca bulunamaz" dedi Tengo.

"Endişelenme" dedi kız.

“Ben endişelenmeyeyim” diyerek Tengo, kızın sözcüklerini tekrarladı.

Fukaeri sert bir hareketle başını sallayarak onayladı.

“Yani onu bulabilecek miyim?”

“O insan seni bulacak” dedi kız sakin bir sesle. Yumuşak bir çayırın üzerinden esip geçen rüzgâr gibi bir sesti.

“Bu Koenci semtinde.”

Fukaeri başını hafifçe yana eğdi. Bunu bilemem, demek istiyordu. “Bir yerlerde” dedi.

“Bu dünyanın bir yerlerinde” dedi Tengo

Fukaeri başını hafifçe sallayarak onayladı. “Gökyüzünde iki ay olduğu müddetçe.”

“Galiba senin söylediklerine inanmaktan başka çare yok” dedi Tengo, bir süre düşündükten sonra teslimiyeti kabul ederek.

“Ben algılarım, sen kabul edersin” dedi Fukaeri, düşünceli bir yüz ifadesiyle.

“Sen algılarsın, ben kabul ederim” dedi Tengo, yalnızca öznelerin yerini değiştirerek.

Fukaeri başını sallayarak onayladı.

Bu yüzden mi biz çiftleşmek durumunda kaldık? diye Fukaeri’ye sormak istedi Tengo. *Dün o şiddetli fırtına sırasında. Bunun anlamı neydi?* Fakat soramadı. Bu herhalde uygunsuz bir soru olurdu. Dahası, nasıl olsa yanıt gelmezdi. Tengo artık anlıyordu.

Açıklanmadığı zaman anlayamıyor olman, ne kadar açıklanırsa açıklansın anlayamayacağın anlamına gelir, demişti babası.

“Sen algılarsın, ben kabul ederim” diye tekrarladı Tengo, bir kez daha. “*Pupa Hava*’yı baştan yazdığım zamanki gibi.”

Fukaeri başını iki yana salladı. Sonra saçlarını arkaya atıp, küçük güzel kulaklarından birini ortaya çıkardı; verici antenini çıkarır gibi.

“Aynı değil” dedi Fukaeri. “Sen değiştin.”

“Ben değiştim” diye tekrarladı Tengo.

Fukaeri başıyla onayladı.

“Ben ne şekilde değiştim?”

Fukaeri elindeki şarap kadehinin içine uzunca bir süre baktı. Orada önemli bir şey görüyormuş gibiydi.

“Kediler şehrine gidince anlarsın” dedi güzel kız. Sonra hâlâ açıktaki kulağıyla, bir yudum beyaz şarap içti.

Arabana kaplan koy

Sabah 6'yı biraz geçerken Aomame uyandı. Güzel, havanın açık olduğu bir sabahtı. Kahve makinesinde kahve yapıp, tost ekmeği kızartarak yedi, yumurta haşladı. Televizyon haberlerine bakıp henüz Öncüler'in liderinin öldüğünün kamuoyuna açıklanmadığından emin oldu. Adamlar, polise bildirmeden, kimseye fark ettirmeden cesedin gizlice icabına bakmış olmalıydılar. Bunun bir zararı yoktu. O kadar önemli bir sorun değildi. Ölmüş bir insan ne şekilde ortadan kaldırılırsa kaldırılsın nihayetinde ölmüş bir insandı. Ölmüş olması gerçeğini hiçbir şey değiştiremezdi.

Saat 8'de duş alıp lavabo aynasının önünde özenle saçlarını düzeltti, ancak çok dikkatli bakınca fark edilebilecek şekilde ruj sürdü. İnce çorap giydi. Dolaba astığı beyaz ipek bluzunu ve vücut hatlarını ortaya çıkaran Junko Şimada marka döpiyesini giydi. Birkaç kez sağa sola dönüp dikleştirici, balenli ve süngerli sutyeninin vücuduna tam oturduğundan emin olduktan sonra, *göğüslerim biraz daha büyük olsaydı keşke,* diye düşündü. Şimdiye kadar aynı şeyi binlerce kez aynanın karşısında aklından geçirmişti. Fakat önemli değildi. *Neyi kaç kez aklımdan geçireceğim nihayetinde bana kalmış. Binlerce kez olsa bile bunun kime ne zararı var? En azından yaşarken düşünmek istediğim şeyleri, istediğim zaman, istediğim şekilde, istediğim kadar düşünürüm. Kimse şikâyet edemez.* Sonra yüksek topuklu Charles Jourdan ayakkabılarını ayaklarına geçirdi.

Aomame giriş kapısının yanındaki boy aynasının önünde durup kıyafetinde herhangi bir eksiklik olup olmadığını kontrol etti. Aynanın karşısında tek omzunu hafifçe yukarı kaldırıp, *Kibar Soyguncu filmindeki Faye Dunaway gibi görünüyor muyum acaba?* diye aklından geçirdi. Dunaway o filmde bıçak gibi soğuk bir kadını canlandırıyordu, bir sigorta şirketinin müfettişiydi. Soğukkanlı ve seksiydi, iş kıyafetleri de üzerinde çok iyi duruyordu. Elbette Aomame Faye Dunaway gibi görünmüyordu, ama bir parça onunkine yakın bir havası vardı. En azından hiç benzemiyor değildi. Birinci sınıf profesyonellerden yayılan özel bir havaydı. Üstelik omuz çantasının içinde sert, soğuk otomatik tabanca da vardı.

Aomame küçük Ray-Ban güneş gözlüğünü takıp evden çıktı. Sonra apartmanın karşısındaki çocuk parkına giderek, önceki akşam Tengo'nun oturduğu kaydırağın önünde durup, o andaki görüntüyü kafasında yeniden canlandırdı. *Yaklaşık 12 saat önce Tengo gerçekten oradaydı. Benim bulunduğum yerle arasında yalnızca bir sokak vardı.* Orada tek başına sessizce oturmuş ve ayı uzun süre izlemişti. Aomame'nin gördüğü iki ayı.

Tengo'nun bu kadar yakınına gelmiş olması Aomame'ye göre tam bir mucizeydi. İlahi adalet gibi bir şeydi aynı zamanda. Bir şeyler Tengo'yu onun gözünün önüne getirivermişti. Dahası, bu olay Aomame'nin vücudunun metabolizmasını da değiştirmiş gibiydi. Sabah uyandığı andan beri Aomame, bu değişim sonrasında vücudunun parçalarının yerli yerine otururken gıcırtılar çıkarttığını hissediyor gibiydi. *Benim karşıma çıktı sonra da çekip gitti. Ne konuşabildik, ne birbirimize dokunabildik. Fakat o kısa süre boyunca benim içimdeki birçok şeyi değiştirdi Tengo. Tam manasıyla kaşıkla kakaoyu karıştırır gibi yüreğimi ve bedenimi karman çorman etti. İç organlarıma, rahmime varana kadar.*

Aomame beş dakika kadar orada öylece durdu, tek elini kaydırağın basamağına koyarak yüzünü hafifçe buruşturdu, yüksek topuklu ayakkabılarının ince topuğu ile yeri hafifçe kazıdı. Yüreği karmakarışık olmuştu, bedeni iliklerine kadar uyarılmış gibi hissediyordu. Sonra kararını vererek

parktan ayrılıp anacaddeye çıkarak taksi çevirdi.

"Önce Yoga'ya kadar gidip oradan 3. Başkent Otoban Hattı'na geçeceğiz, oradan da İkeciri çıkışının hemen ilerisine kadar gideceğiz" dedi Aomame şoföre.

Doğal olarak şoförün kafası karışmıştı.

"İyi de hanımefendi, tam olarak gideceğiniz yer neresi?" diye sordu rahat bir ses tonuyla.

"İkeciri çıkışı, şimdilik."

"Öyleyse buradan İkeciri'ye doğrudan gitseniz çok daha yakın. Yoga'ya kadar gidecek olursak çok dolaşmış oluruz. Üstelik sabahın bu saatlerinde 3. hattın merkez yönü iğne atsan yere düşmez durumdadır, çok kalabalıktır. Trafik doğru düzgün ilerlemiyordur bile. Bugünün çarşamba olduğundan ne kadar eminsem bundan da o kadar eminim."

"Kalabalık olsun. Fark etmez. Bugün perşembe, cuma, hatta imparatorun doğum günü bile olsa hiç fark etmez. Yoga'dan Başkent Otobanı'na gir bakalım bir. İstemediğim kadar zamanım var benim nasıl olsa."

Şoför, otuzlu yaşların başında gibiydi. Zayıf, beyaz tenli, suratı ince uzundu. Temkinli otçul hayvanlar gibi bir görüntüsü vardı. Şili'nin batısındaki Paskalya Adası'nda bulunan taş heykeller gibi çenesi öne doğru çıkıktı. Adam, dikiz aynasından Aomame'nin yüzüne bakıyordu. Karşısındaki insan, aklını mı kaçırmıştı yoksa başını derde sokmuş sıradan biri miydi? Yüzündeki ifadeden okumaya çalışıyordu. Fakat öyle bir şeyi kolayca okumak mümkün değildi. Özellikle küçük bir aynaya yansıyan görüntüden.

Aomame omuz çantasından cüzdanını çıkartıp, sanki az önce matbaadan çıkmış gibi gıcır gıcır duran 10 bin yenlik banknotu şoförün burnuna doğru uzattı.

"Üstü kalsın. Fiş de istemez" diyerek kestirip attı Aomame. "Bu yüzden fikirlerini kendine sakla ve dediğim şeyi yap. Önce Yoga'ya gidip, oradan Başkent Otobanı'na girerek İkeciri'ye gideceğiz. Trafik sıkışık bile olsa. Bu yeterlidir herhalde."

"Elbette yeterli" dedi şoför, yine de kuşkulu bakışlarla. "İyi de hanımefendi, Başkent Otobanı'nda özel bir işiniz mi var?"

Aomame 10 bin yenlik banknotu adamın dikkatini çekmeye çalışır gibi havada salladı.

"Gitmeyeceksen inip başka taksi çevireyim. Gidip gitmeyeceğine bir an önce karar ver."

Şoför on saniye kadar kaşlarını çatıp 10 bin yene baktı. Sonra kararını vererek banknotu aldı. Işığa tutup gerçek olup olmadığını kontrol ettikten sonra iş çantasına yerleştirdi.

"Tamam, gidelim. 3. Başkent Otoban Hattı. Fakat gerçekten trafik feci sıkışıktır. Üstelik Yoga ile İkeciri arasında başka çıkış yok. Umumi tuvalet bile yok. Bu yüzden eğer tuvaletiniz gelecek gibiyse şimdiden halledin."

"Mesele yok. Hemen yola koyulabilirsin."

Şoför, konut semtinin iç içe geçmiş sokaklarından geçip 8. Çevreyolu'na çıktı. Sonra o kalabalık yolda Yoga'ya doğru ilerledi. Bu arada ikisi tek kelime etmedi. Şoför, sürekli radyoda haber programı dinliyordu. Aomame ise kendi düşüncelerine dalmıştı. Başkent Otobanı girişine

yaklaştıklarında şoför radyonun sesini kısıp Aomame'ye sordu:

"Üstüme vazife değil ama hanımefendi, özel bir iş mi yapıyorsunuz?"

"Sigorta şirketi müfettişiyim" dedi Aomame hiç tereddüt etmeden.

"Sigorta şirketi müfettişi" dedi şoför. O ana kadar hiç yemediği bir yemeği tadıyormuş gibi ağzının içinde dikkatlice o sözcüğü tekrarladı.

"Sigorta dolandırıcılıklarını açığa çıkartıyorum" dedi Aomame.

"Hımm" dedi şoför, hayran kalmış gibi. "Bu sigorta dolandırıcılığı falan gibi şeylerle 3. Başkent Otoban Hattı'nın bir ilgisi var yani?"

"Aynen öyle."

"Sanki şu film gibi."

"Hangi film?"

"Çok eski bir film. Steve McQueen oynuyordu. Adını unuttum gerçi."

"*Kibar Soyguncu*" dedi Aomame.

"Evet, evet. İşte o. Faye Dunaway, sigorta şirketi müfettişliği yapıyordu. Hırsızlık sigortası uzmanıydı. Sonra McQueen, çok zengindi ve hobi olarak suç işliyordu. Keyifli bir filmdi. Lisedeyken izlemiştim. Müziğini de severdim. Hoş bir müzikti."

"Michael Legrand."

Şoför ilk dört mısrasını alçak sesle mırıldandı. Sonra dikiz aynasından bakıp Aomame'nin yüzünü bir kez daha kontrol etti.

"Hanımefendi, konu açılmışken, sizde de Faye Dunaway'in o zamanlardaki halini andıran bir hava var."

"Teşekkürler" dedi Aomame. Dudaklarına yayılan gülümsemeyi gizlemek için çaba sarf etmesi gerekti.

3. Başkent Otoban Hattı merkez yönü, şoförün önceden uyardığı gibi müthiş kalabalıktı. Girişten sonra, henüz 100 metre bile ilerlememişken sıkışıklık başlayıvermişti. Sıkışıklık sözcüğüne örnek vermek için özel olarak hazırlanmış bir sahne gibiydi. Fakat zaten bu da Aomame'nin istediği şeydi. Aynı giysiler, aynı yol, aynı trafik sıkışıklığı.

Sadece, taksinin radyosundan Janáček'in "Sinfonietta"sı yayılmıyordu ve ne yazık ki araba radyosunun ses kalitesi, Toyota Crown-Royal Saloon'daki ile karşılaştırılacak kadar yüksek değildi. Ama zaten o kadarını da isterse biraz abartmış olurdu.

Araba, kamyonların arasından ağır ağır ilerliyordu. Uzunca bir süre olduğu yerde durup sonra birden aklına gelivermiş gibi ileriye atılıyordu. Yan şeritteki dondurulmuş gıda taşıyan kamyonun genç şoförü, trafik durdukça, kendini kaptırmış halde manga dergisi okuyordu. Krem rengi Toyota Corona Mark II'deki orta yaşlı çift, yüzlerinde ciddi bir ifadeyle önlerine bakıyor, bir kez bile konuşmuyorlardı. Muhtemelen konuşacak bir şeyleri de yoktu. Belki de bir şeyler konuştukları için o hale gelmişlerdi. Aomame, koltuğa iyice gömülerek düşüncelere dalmış, taksi şoförü de radyo

programlarına kulak vermişti.

Bin bir güçlükle Komazava tabelasının bulunduğu yere kadar ulaşıp, sümüklüböcek gibi yavaş yavaş Sangencaya'ya yöneldiler. Aomame arada sırada başını kaldırıp pencerenin dışındaki manzarayı izledi. *Bu şehirden de artık ayrılıyorum. Uzak bir yere gideceğim.* Fakat öyle düşünse bile Tokyo şehrinden ayrıldığı için hiç üzüntü duymuyordu. Başkent Otobanı boyunca sıralanan binaların tamamı çirkindi, arabaların egzoz dumanları yüzünden kirlenmişlerdi, her taraflarına aşırı gösterişli reklam tabelaları yerleştirilmişti. O manzaraya baktıkça içine bir ağırlık çöktü. *İnsanlar böyle iç sıkıcı bir yeri neden daha da çirkin kılmaya çalışıyorlar acaba? Dünya kıyı bucak güzel bir yer olmalıdır gibi bir laf etmek istemiyorum. Fakat bu kadar da çirkinleştirmenin ne âlemi var?*

Bir süre sonra anımsadığı nokta, Aomame'nin görüş alanı içerisine girdi. O gün taksiden indiği yerdi. Sanki çok normal bir şeymiş gibi orta yaşlı bir şoför, Aomame'ye orada acil çıkış merdiveni olduğunu söylemişti. Yolun ilerisinde Esso Petrol'ün büyük reklam tabelası görülüyordu. Kaplan neşeyle gülümsüyor, elinde benzin pompası tutuyordu. O günküyle aynı tabelaydı.

Arabana kaplan koy.

Aomame birden boğazının kuruduğunu fark etti. Hafifçe öksürüp omuz çantasına elini daldırarak, nefes açıcı limonlu şekeri çıkarttı. Ağzına bir tane atıp kutusunu çantasına geri koydu. Bunu yaparken çantadaki Heckler&Koch'un kabzasını sımsıkı tuttu. Elinde sertliğini ve ağırlığını kontrol etti. *Evet, böyle olmalı* dedi içinden. Araba biraz daha ilerlemişti.

"Sol şeride geç" dedi Aomame şoföre.

"İyi de sağ şerit daha akıcı değil mi?" diye itiraz etti şoför, düz bir sesle. "Üstelik İkeciri çıkışı sağ tarafta. Burada sola girersek sonra sıkıntı yaşarız."

Aomame, bu itirazı kabul etmedi. "Olsun, sen sol şeride gir."

"Nasıl isterseniz" dedi şoför teslimiyeti kabullenerek.

Adam pencereden elini çıkartıp dondurulmuş gıda taşıyan kamyona işaret etti, diğer şoförün bu hareketini gördüğünden emin olduktan sonra, direksiyonu kırarak sol şeride geçti. 50 metre kadar ilerledikten sonra trafik yine tamamen durdu.

"Burada ineceğim. Kapıyı aç."

"İnecek misiniz?" dedi taksi şoförü, küçükdilini yutmuş gibi. "İneceğim derken burada mı?"

"Evet, burada ineceğim. Burada işim var çünkü."

"İyi de hanımefendi, şu an Başkent Otobanı'nın tam ortasındayız. Hem tehlikeli, hem de gidebileceğiniz hiçbir yer yok."

"Hemen şu ileride acil durum merdiveni var. Sorun yok."

"Acil durum merdiveni." Şoför başını iki yana salladı. "Öyle bir şeyin olup olmadığını bilmiyorum. Fakat böyle bir yerde müşteri indirdiğim duyulacak olursa şirkette başıma gelmeyen kalmaz. Başkent Otobanı İşletmesi'nden de fırça yerim. Lütfen hanımefendi, başımı derde sokmayın."

"Fakat mutlaka burada inmek *zorundayım*" dedi Aomame ve cüzdanından 10 bin yenlik bir banknot daha çıkartarak hafifçe salladıktan sonra şoföre uzattı. "Sizi zor durumda bırakıyorum belki, kusura

bakmayın ama bu, zahmetinizin karşılığı. Bu yüzden başka bir şey söylemeden beni burada indirin lütfen."

Şoför o 10 bin yenlik banknotu almadı. Sıkkın bir yüz ifadesiyle manivelayı çekip sol arka kapıyı açtı.

"Başka paraya gerek yok. En başta aldığım yeterli. Fakat lütfen çok dikkatli olun. Başkent Otobanı'nda kaldırım yoktur. Böyle bir yerde insanların yürümesi, her ne kadar trafik ağır ilerlese de, çok tehlikeli olur."

"Teşekkür ederim" dedi Aomame.

Arabadan indikten sonra yolcu koltuğunun penceresini tıklatarak camı indirtti. Sonra camdan içeri dalacakmış gibi bir hareketle o 10 bin yenlik banknotu şoförün eline sıkıştırdı. "Tamam, al haydi. Kafana takma. Fazlasıyla param var benim."

Şoför bir o banknota, bir de Aomame'nin yüzüne baktı.

Aomame konuşmaya devam etti: "Eğer polis ya da şirket benimle ilgili bir şey söyleyecek olursa, tabanca ile tehdit ettiğimi söylersin. Bu yüzden başka çaren olmadığını da. O zaman sana laf eden olmaz."

Şoför Aomame'nin dediklerini tam olarak algılayamıyor gibiydi. Fazlasıyla parası varmış. Tabancayla tehdit etmiş. Yine de 10 bin yeni aldı. Almayı reddedecek olursa akla gelmeyecek şeyler yapmasından korkmuştu herhalde.

Tıpkı önceki sefer olduğu gibi Aomame bariyer ile sol şeritteki arabaların arasından sıyrılırmış gibi geçerek trafiğin akış yönüne doğru ilerledi. Mesafe 50 metre kadardı. İnsanlar arabaların içinden inanmaz gözlerle Aomame'yi izliyordu. Fakat Aomame buna aldırış etmeksizin, Paris defilelerinin birinde podyuma çıkan mankenler gibi, sırtı dimdik, geniş adımlarla kendinden emin bir şekilde ilerliyordu. Rüzgâr saçlarını dalgalandırıyordu. Ters yöne giden boş şeritteki arabalar büyük bir süratle yanından geçip giderken, bastığı yer hafiften titriyordu. Esso levhası gitgide büyüdü ve Aomame nihayet anımsadığı acil durum cebine ulaştı.

Manzara daha önce geldiği zamankiyle aynıydı. Demir parmaklık, yanında acil durum telefonunun bulunduğu sarı kutu.

Burası 1Q84 yılının başladığı yer, dedi Aomame içinden.

Bu acil durum merdivenini kullanarak aşağıdaki 246. Devlet Karayolu'na indiğim andan beri benim için dünya başka bir dünya haline geliverdi. Bu yüzden bir kez daha bu merdivenlerden inmek niyetindeyim. Önceki sefer merdivenlerden indiğimde aylardan nisandı. Üzerimde bej rüzgârlığım vardı. Şimdi henüz eylül başı, rüzgârlık giymek için fazla sıcak. Fakat bunun dışında, üzerimdeki giysiler o günküyle tamamen aynı. Şibuya'daki otelde, petrol işiyle uğraşan o sefil herifi öldürdüğüm zaman üzerimde olanlarla aynı giysiler. Junko Şimada döpiyes ile yüksek topuklu Charles Jourdan ayakkabılar, beyaz bluz, ince çorap, balenli beyaz sutyen. Mini eteğimi yukarı kaldırarak demir parmaklıkları aşmış, acil durum merdivenini inmiştim.

Bir kez daha aynı şeyi yapacağım. Bu, tamamen meraktan kaynaklanan bir şey. O günkü yere

aynı kıyafetlerle gidip aynı şeyi yaparak nasıl bir sonuç çıkacağını bilmek istiyorum yalnızca. Kurtulmak gibi bir niyetim yok. Ölmekten pek korkmuyorum. O an geldiğinde tereddüt etmem. Yüzümde gülümsemeyle ölebilirim. Fakat Aomame olayların nasıl geliştiğini anlayamadan, hiçbir şey bilmeden ölmek istemiyordu. Deneyebileceği her şeyi denemek istiyordu. Eğer hiçbir şey olmazsa o zaman teslim olabilirdi. Fakat son ana kadar yapabileceği her şeyi yapacaktı. *Bu, benim yaşam tarzım,* diye düşündü.

Aomame demir parmaklığa dayanarak acil durum merdivenini görmek için eğildi. Fakat orada acil durum merdiveni yoktu.

Kaç kez eğilip baktıysa da sonuç aynıydı. Acil durum merdiveni yok olmuştu.

Aomame dudaklarını ısırıp yüzünü buruşturdu.

Yer konusunda hata yapmış değildi. Aynı acil durum park cebiydi. Çevredeki görüntü de aynıydı. Esso reklam tabelası gözünün önündeydi. 1984 yılının dünyasında acil durum merdiveni orada duruyordu. O tuhaf taksi şoförünün söylediği gibi, Aomame o merdiveni kolayca bulabilmişti. Sonra parmaklığın üzerinden aşıp o merdivenden inerek yoluna devam edebilmişti. Fakat 1Q84 yılı dünyasında acil durum merdiveni yoktu.

Çıkış kapatılmıştı.

Aomame buruşturduğu yüzünü eski haline getirdikten sonra dikkatle çevreye göz atıp, bir kez daha Esso reklam tabelasına baktı. Kaplan da elinde benzin pompasıyla kuyruğunu kıvırarak yukarı kaldırmış, Aomame'den tarafa göz kırparak keyifle gülümsüyordu. *Müthiş mutluyum. Bundan daha keyifli olabilmem imkânsız*, der gibiydi.

Çok doğal, dedi Aomame içinden.

Evet, bunu en baştan beri biliyordu. Okura Oteli'nin süitinde onun ellerinin altında ölmeden önce Lider net olarak söylemişti. 1Q84 yılından 1984 yılına dönebilecek yol yok. O dünyaya girilen kapı, yalnızca tek yöne açılır, diye.

Yine de Aomame kendi gözleriyle o gerçeği teyit etmeden yapamamıştı. Bu, onun doğasında vardı ve şimdi bu gerçeği teyit etmişti. İspat gerçekleşmişti. Q.E.D.[*]

Aomame demir parmaklıklara yaslanıp gökyüzüne baktı. Muhteşem bir gökyüzüydü. Derin mavi fonda ince uzun bulutlar süzülüyordu. Ta ilerilere kadar gökyüzünü görebilmek mümkündü. Sanki büyük bir şehrin gökyüzü değilmiş gibiydi. Fakat hiçbir yerde ay görünmüyordu. Ay nereye gitmişti acaba? *Neyse ay, aydır. Ben de ben. Her birimizin kendi yaşam şekli ve kendi planları var.*

Faye Dunaway muhtemelen burada ince sigarasını çıkartır, ucunu çakmakla soğukkanlı bir edayla yakardı herhalde. Zarif bir şekilde gözlerini kısarak. Fakat Aomame sigara içmiyordu. Üzerinde sigara ve çakmak da yoktu. Onun çantasında sadece nefes açıcı limonlu şeker vardı. Bir de çelik, dokuz milimetrelik otomatik tabanca ile şimdiye kadar birkaç erkeğin ensesine saplanan özel imalat buz kıracağı. İkisi de sigaradan biraz daha ölümcül şeylerdi.

Aomame sıkışan trafikteki araba kuyruğuna baktı. İnsanlar da kendi arabalarından dikkatle Aomame'ye bakıyorlardı. Çok doğaldı. Başkent Otobanı'nda yürüyen bir vatandaş, öyle her zaman görülecek bir olay değildi. Hele bir de bu genç bir kadınsa. Üstelik mini etek ve yüksek topuklu

ayakkabılarla, gözünde yeşil güneş gözlüğü, dudağında gülümsemeyle. Esas, dönüp bakmayanın aklından zoru var demekti.

Yolda duran arabaların büyük kısmı, nakliye kamyonlarıydı. Çoğu başka başka yerlerden Tokyo'ya mal taşıyorlardı. Adamlar muhtemelen gece boyunca direksiyon sallamışlardı. Şimdi de kaderin cilvesi bir sıkışıklığın içine hapsolmuşlardı. Şoförler sıkılmış, bıkkın ve yorgun haldeydiler. Banyoya girip sakallarını tıraş etmek, uzanıp uyumak istiyorlardı. Tek istedikleri buydu. Adamlar görmeye alışık olmadıkları nadir bir hayvanı izlermiş gibi dalgın gözlerle Aomame'ye bakıyorlardı. Daha fazlasını yapamayacak kadar yorgundular.

Bu sıra sıra nakliye kamyonlarının arasına, sanki hantal bir gergedan sürüsünün arasına karışmış bir geyik gibi, kurşuni bir Mercedes Benz Coupé sıkışıp kalmıştı. Fabrikadan yeni çıkmış gibiydi. O güzel kasası yeni yükselmeye başlayan sabah güneşini ışıltılar saçarak yansıtıyordu. Jantları da arabanın rengine uydurulmuştu. Şoför koltuğu tarafındaki pencere camı indirildi. Bakımlı, orta yaşlı bir kadın gözlerini ayırmadan Aomame'ye bakmaya başladı. Givenchy güneş gözlüğü, direksiyonun üzerindeki elleri görünüyordu. Elindeki yüzüğü parlıyordu.

Kadın her haliyle nazik bir insan olduğunu belli ediyordu. Nedense Aomame için endişelenmiş gibiydi. *Başkent Otobanı üzerinde, iyi giyimli genç bir kadın tek başına. Ne oldu acaba?* diyen kuşkulu bakışlarla Aomame'yi süzüyordu. Aomame'ye seslenmek üzereydi. Ondan rica edecek olursa bir yerlere kadar arabasına alabilirdi belki.

Aomame taktığı Ray-Ban gözlüğünü çıkartarak ceketinin göğüs cebine koydu. Güçlü sabah güneşi altında gözlerini kısarak, burnunun iki kenarında gözlüğün iz bıraktığı yerleri parmaklarıyla ovuşturdu. Dilinin ucuyla kuruyan dudaklarını ıslattı. Ağzına hafif bir ruj tadı geldi. Önce gökyüzüne, sonra bir kez daha ayaklarının bastığı yere baktı.

Aomame omuz çantasını açıp çevresine aldırış etmeden Heckler&Koch'u çıkarttı. Omuz çantasını yere bırakınca elleri serbest kaldı. Sol eliyle tabancanın emniyet mandalını indirip sürgüsünü çekerek fişek yuvasına mermi sürdü. Bu bir dizi hareketi, hızlı ve seri biçimde yapmıştı. Mekanik sesler çevrede yankılandı. Elinde hafifçe tartarak tabancanın ağırlığından emin oldu. Tabancanın kendi ağırlığı 480 gramdı. Buna yedi merminin ağırlığı ekleniyordu. Evet, kesinlikle mermiler içindeydi. Aomame, ağırlık farkını hissedebiliyordu.

Aomame'nin dümdüz dudaklarında gülümseme vardı. İnsanlar Aomame'nin o hareketlerini izliyordu. Çantasından tabancayı çıkartışını görseler bile hiç kimse şaşırmamıştı. En azından şaşkınlıkları yüzlerine yansımamıştı. Bunun gerçek bir tabanca olduğunu düşünmemişlerdi belki de. *Fakat bu gerçek bir tabanca,* dedi Aomame içinden.

Sonra silahı yukarı kaldırıp namluyu ağzının içine soktu. Namlu doğruca beynine yönelmişti. Bilincinin saklı durduğu kurşuni labirente.

Duanın sözlerini düşünmesine gerek yoktu, kendiliğinden aklına geliverdi. Tabancayı ağzına sokmuş halde Aomame hızla duayı tekrarladı. *Ne söylüyorsun? Kim duyacak seni? Fark etmez ki. Tanrı'nın duyması yeter.* Dile getirdiği sözlerin içeriğini, küçük Aomame hiç anlayamazdı. Fakat o bir dizi sözcük onun varlığının derinliklerine kadar işlerdi. Okulda yemek öncesinde mutlaka dua etmek zorundaydı. Tek başına, fakat yüksek sesle. Çevresindeki insanların meraklı bakışlarına ve gülüşmelerine aldırmamalıydı. *Önemli olan Tanrı'nın seni izliyor olması. Kimse onun gözünden kaçamaz*.

Big Brother seni izliyor.

Semalardaki Yüce Efendimiz. Saf adın hak ettiği saygıyı görsün, Krallığın bize gelsin. Günahlarımızı bağışla. Ufacık adımlarımızı kutsa. Amin.

Fabrikadan yeni çıkmış gibi duran Mercedes Benz'in direksiyonunu tutan güzel yüzlü, orta yaşlı kadın hâlâ gözünü ayırmadan Aomame'yi süzüyordu. O da çevresindeki diğer insanlar gibi, Aomame'nin elindeki tabancanın anlamını tam olarak algılayamamış gibiydi. *Eğer algılamış olsa gözlerini başka yana çevirirdi*, diye geçirdi içinden Aomame. *Beynin etrafa saçılışını görecek olursa, bugün ne öğle yemeği ne de akşam yemeği yiyebilir herhalde. Bu yüzden canını sıkmak istemem. Gözlerini başka tarafa çevir.* Aomame kadından tarafa bakarak içinden bunları geçirdi. *Dişlerimi fırçalamıyorum burada. Heckler&Koch marka Alman malı otomatik tabancayı ağzıma sokmuş durumdayım. Duamı da bitirdim. Bunun ne anlama geldiğini biliyor olmalısın.*

Benden sana bir tavsiye. Gözlerini başka yana çevir. Hiçbir şeyi görme. Yeni gümüş rengi Mercedes Coupé'ni sürüp dosdoğru evine dön. Değer verdiğin kocan ve çocuklarının seni beklediği güzel evine. Sonra da sakin yaşantına devam et. Bu, senin gibi insanların göreceği bir şey değil. Gerçek ve çirkin bir tabanca bu. Yedi atış yapabiliyor, içinde dokuz milimetrelik mermiler var. Dahası, Anton Çehov'un da söylediği gibi, bir öyküde ortaya bir tabanca çıkarsa bu bir yerlerde muhakkak patlatılmalıdır. Öykünün anlamı budur.

Fakat orta yaşlı kadın nedense gözlerini Aomame'den ayırmıyordu. Aomame teslimiyeti kabullenerek başını hafifçe iki yana salladı. *Kusura bakma, ama daha fazla bekleyemem. Vakit tamam. Şov zamanı.*

Arabana kaplan koy.

"Evet, evet" dedi ateşleyici *Little People*.

"Evet, evet" dedi geri kalan altısı bir ağızdan.

"Tengo" dedi Aomame. Sonra tetiğe yerleştirdiği parmağına kuvvet verdi.

Henüz sıcaklığını korurken

Tengo, öğleden önce Tokyo İstasyonu'ndan kalkan ekspres trene binip Tateyama'ya doğru yola koyuldu. Tateyama'da normal trene aktarma yaparak Çikura'ya kadar gitti. Güzel, açık bir hava vardı. Rüzgâr yoktu, denizde de neredeyse hiç dalga görünmüyordu. Yaz artık etkisini yitirdiğinden, yarım kollu gömleğin üzerine ince keten ceket giymişti. Artık kimse yüzmek için denize gelmediğinden, sahil kasabası düşündüğünden daha kasvetli görünüyordu ve ortalıkta kimsecikler yoktu. *Gerçekten kediler şehrine gelmiş gibiyim,* dedi Tengo içinden.

İstasyonun önünde basit bir yemek yedikten sonra taksiye bindi. Tedavi merkezine vardığında, saat 1'i geçiyordu. Geçen seferki orta yaşlı hemşire danışmada Tengo'yu karşıladı. Önceki akşam telefonu da o açmıştı. Hemşire Tamura. Kadın Tengo'yu hatırlamıştı. İlk sefere nazaran bu kez biraz daha iyi davranıyor gibiydi. Hatta hafifçe gülümsemişti de. Tengo'nun bu sefer iyi giyinmiş olması da biraz etkilemiş olabilirdi onu.

Kadın önce Tengo'yu yemek salonuna alarak kahve ikram etti.

"Burada biraz bekleyin, doktorumuz gelecek" dedi.

On dakika kadar sonra sorumlu doktor havluyla elini silerek geldi. Kirpi gibi saçlarının arasında tek tük beyazlar vardı, ellili yaşlarında bir adamdı. Başka bir işle uğraşıyor olacak, beyaz önlüğünü giymemişti. Gri uzun kollu, sıfır yaka tişörtüyle takım olacak şekilde eşofman tarzı bir pantolon, fazla kullanmaktan eskimiş spor ayakkabılar giymişti; bu kıyafetiyle tedavi merkezi doktorundan ziyade, bir türlü ikinci ligden birinci lige çıkamayan bir üniversite takımının sağlam cüsseli koçu gibi görünüyordu.

Doktorun anlattıkları önceki gece telefonda anlattıklarıyla hemen hemen aynıydı.

"Maalesef şu an için tıbbi olarak yapacak bir şey yok" dedi doktor üzgün bir ifadeyle. Yüzüne ve kullandığı sözcüklere bakılırsa samimi bir hali vardı. "Siz oğlusunuz. Onunla konuşarak destek olun. Yaşama arzusunu bu şekilde biraz güçlendirmekten başka yol kalmadı galiba."

"Babam konuşulanları duyabiliyor mu acaba?" diye sordu Tengo.

Doktor ılık yeşil çayını içerken, yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Dürüst olmak gerekirse bunu ben de bilemiyorum. Babanız koma durumunda. Seslensek bile bedensel tepki neredeyse hiç yok. Fakat koma durumunda bile, kişisine göre, çevresinde konuşulanları duyabilenler olur. İçeriğini bir derece anlayabilenler de."

"Fakat dışarıdan baktığınızda bu fark anlaşılmıyor mu?"

"Anlaşılmıyor."

"Akşam 6.30'a kadar burada kalabilirim" dedi Tengo. "Bu süre boyunca babamın yanında olup, mümkün olduğu kadar konuşmaya çalışacağım."

"Eğer herhangi bir tepki verirse söyleyin lütfen" dedi doktor. "Ben buralarda olacağım."

Genç bir hemşire, Tengo'yu babasının yattığı odaya götürdü. Kadın, üzerinde Adaçi yazılı bir isimlik takmıştı. Babası yeni binanın tek kişilik bir odasına alınmıştı. Daha ağır hastaların kaldığı binaya. Çark, bir diş ilerlemişti. Bu son dişliydi. Dar, uzun, sevimsiz bir odaydı. Yatak, odanın yaklaşık yarısını kaplıyordu. Pencerenin dışında, rüzgârı kesen çam korusu vardı. Sık çam korusu,

tedavi merkezini gerçeklik dünyasından ayıran kocaman bir duvar gibi görünüyordu. Hemşire çıkıp gidince Tengo, yüzünü tavana dönmüş uyuyan babasıyla baş başa kaldı. Yatağın yanına konulan küçük ahşap iskemleye oturarak babasının yüzüne baktı.

Yatağın başucunda serum askısı vardı. Naylon poşetin içindeki sıvı, hortumla kol damarına gönderiliyordu. Sonda da takılmıştı. Fakat göründüğü kadarıyla, şaşırtıcı derecede az çiş yapmıştı babası. Adamcağız geçen seferle karşılaştırıldığında bir kat daha küçülmüş, büzülmüş gibi görünüyordu. Etleri iyice pörsümüş, yanakları ve çenesinde yaklaşık iki günlük beyaz sakallar çıkmıştı. Zaten göz çukurları oldum olası derindi, ama sanki öncesine oranla bu çukurlar daha da derinleşmiş gibiydi. Tengo, *Acaba tıbbi bir alet kullanılarak gözyuvarını bu çukurdan dışarı çekmek mümkün olur mu*? diye düşündü. Gözkapakları o derin çukurların üzerinde kepenk gibi sımsıkı kapanmış, ağzı hafifçe aralanmıştı. Soluk alıp verişleri duyulmuyordu, ama kulak iyice yaklaştırılınca hafif bir hava akımı hissedilebiliyordu. Minimum düzeyde bir yaşam orada gizlice sürüyordu.

Önceki akşam telefonda, doktor Tengo'ya söylemişti. Adamın, *trenin yavaş yavaş hızını keserek durmak üzere oluşu gibi* ifadesi, gerçekten bu görüntüye müthiş uygundu. Babası ve tren yavaş yavaş hızlarını kesip hareketin bitmesini bekliyor, hiçbir şeyin olmadığı bir düzlüğün tam ortasında durmak için hazırlanıyorlardı. İşin tek iyi tarafı artık vagonlarda tek bir yolcu bile kalmamış olmasıydı. Tren öylece dursa bile şikâyet edecek kimse yoktu.

Bir şeyler söylemem lazım, dedi Tengo içinden. *Fakat ne şekilde ve nasıl bir sesle konuşmalıyım acaba?* Tengo bilemiyordu. Konuşmayı istese bile aklına anlamlı sözcükler gelmiyordu bir türlü.

"Baba" dedi Tengo, alçak bir sesle, fısıldar gibi. Fakat ağzından başka bir sözcük çıkmadı.

Tengo iskemleden kalkıp pencere kenarına giderek bakımlı çimenlerle kaplı bahçeye ve çam korusunun üzerinde uzanan gökyüzüne baktı. Büyük antenin üzerine bir karga tünemiş, güneş banyosu yaparak düşünceli bakışlarla çevreyi kolaçan ediyordu. Yatağın başucuna, alarmlı saati olan transistörlü bir radyo konmuştu, ama babasının cihazın bu iki işlevine de ihtiyacı yoktu.

"Ben Tengo. Az önce Tokyo'dan geldim. Sesimi duyabiliyor musun?"

Tengo pencere kıyısında durmuş, babasına yukarıdan bakarak böyle söyledi. Hiçbir tepki yoktu. Tengo'nun çıkardığı ses bir anlığına havayı titreştirmiş, sonra odada iyice yer eden boşluğun içerisinde, ardında iz bırakmadan emilip gitmişti.

Bu adam ölmek üzere, dedi Tengo içinden. Çukura kaçmış gözlerine bakıldığında bu anlaşılabiliyordu. Artık yaşamını bitirmeye karar vermiş olmalıydı. Sonra gözlerini kapatıp derin uykuya yatmıştı. Bir şeyler söylense ve avutulmaya çalışılsa bile bu kararından dönmesi artık imkânsızdı. Tıbbi açıdan bakıldığında hâlâ yaşıyordu. Fakat bu adam için ömür çoktan sona ermişti. Dahası, çabalayarak bunu uzatmak için ne bir neden ne de istek onun içerisinde artık yoktu. Babasının arzusuna saygı göstererek öylece sakin, huzurlu ölmesini sağlamaktan başka Tengo'nun yapabileceği bir şey yoktu. Adamın çok dingin bir yüzü vardı. Şimdilik hiçbir sıkıntı hissetmiyormuş gibiydi. Doktorun telefonda söylediği gibi, durumunun tek iyi tarafı buydu.

Yine de Tengo, babasıyla bir şeyler konuşması gerekiyormuş gibi hissediyordu. Bunun bir nedeni, doktora bu şekilde söz vermiş olmasıydı. Doktor galiba babasıyla içtenlikle ilgileniyordu. Bir diğer neden de, tam doğru ifade olmayabilirdi ama hürmet meselesiydi. Uzunca bir süredir Tengo babasıyla doğru düzgün konuşmamıştı. Günlük konuşmalar bile yaptıkları olmamıştı. En son karşılıklı konuşma

denecek bir şeyi, herhalde ortaokul yıllarında yapmışlardı. Ondan sonra Tengo eve neredeyse hiç uğramamış, bir iş için eve döndüğünde babasıyla yüz yüze gelmekten mümkün olduğunca kaçınmıştı.

Fakat o adam şimdi komaya girmişti, Tengo'nun önünde sessizce ölmeye çalışıyordu. Kendisinin gerçek babası olmadığını Tengo'ya bir anlamda söylemiş, böylece nihayet omuzlarındaki yükü atabilmişti. Bu yüzden rahatlamış gibi bir hali de vardı. *İkimiz de son anda omuzlarımızdaki yükü atmayı başardık.*

Muhtemelen aralarında kan bağı olmasa da Tengo'yu kütük üzerinde gerçek oğlu olarak kabul edip kendine yetebilir hale gelene kadar ona bakan, bu adamdı. O nedenle bir minnet duyuyordu. Kendisi şimdiye kadar ne şekilde ve neleri düşünerek yaşamıştı? Bunları da rapor etme sorumluluğu vardı. Tengo'nun aklından bu düşünce geçti. *Hayır, sorumluluk denemez. Bu daha çok bir nezaket meselesi.* Bunun, söylediklerinin onun kulaklarına ulaşıp ulaşmayacağıyla ve bir işe yarayıp yaramayacağıyla bir ilgisi yoktu.

Tengo bir kez daha yatağın yanındaki iskemleye oturup, şimdiye kadarki yaşantısını anlatmaya başladı. Liseye girip evden ayrılarak judo takımının yatakhanesinde yaşamaya başladığı sıralardan itibaren. O andan itibaren Tengo ile babasının yaşantısı, temas noktasını kaybetmiş, karşılıklı olarak birbirlerinin ne yaptığını bilmeyecek bir duruma gelmişlerdi. Bu büyük boşluğu mümkün olduğunca doldurmak iyi olabilirdi.

Fakat Tengo'nun lise yıllarındaki yaşamı hakkında anlatabileceği pek fazla şey yoktu. Judo takımının güçlü olmasıyla bilinen, Çiba ilindeki özel bir liseye girmişti. Daha üst düzeydeki bir liseye de kolaylıkla gidebilirdi, ama en iyi olanakları o lise sağlıyordu. Okul ücretinden muafiyet, üzerine bir de üç öğün yemek verilen bir yurt söz konusuydu. Tengo o okulda judo takımının yıldız oyuncusu olmuş, antrenmanlardan artakalan zamanlarda ders çalışmış (özel olarak canla başla ders çalışmasa bile o okulda kolaylıkla başarısını sürdürebilmişti), tatillerde takımdan arkadaşlarıyla kas gücü gerektiren yarızamanlı işlerde çalışıp harçlığını çıkartmıştı. Yapması gereken çok şey vardı. Bu yüzden sabahtan akşama kadar zamana karşı yarışmak zorunda kaldığı günlerdi. Üç yıllık lise hayatı hakkında, çok yoğun geçtiği dışında özel olarak anlatılabilecek bir şey yoktu. Keyifli bir yanı olmadığı gibi, samimi arkadaş da bulamamıştı. Okulun kuralları da, gereğinden sıkıydı. Bir türlü sevememişti okulu. Judo takımındaki arkadaşlarıyla öylesine ahbaplık etmişti, ama temelde pek uyuştuğu da söylenemezdi. Dürüst olmak gerekirse, Tengo'nun judo denilen dövüş sporuna kendisini yürekten vermesi gibi bir durum sözkonusu değildi. Hayatını sürdürmek için judoda başarılı olması gerektiğinden, çevresindeki insanların beklentisini boşa çıkarmayarak ciddi bir şekilde antrenmanlarını sürdürmüştü yalnızca. Bu, bir spordan ziyade, hayatta kalabilmek için gerekli olan gerçekçi bir araçtı. İş dese belki yerinde olurdu. Bir an önce mezun olmayı ve artık doğru düzgün bir yaşam sürmeyi düşünerek Tengo lisede üç yılı geçirmeyi başarmıştı.

Fakat üniversiteye girdikten sonra da judoyu sürdürmüştü. Temelde lise yıllarındakiyle aynı türden bir yaşamdı. Judo takımındaki faaliyetlerine devam ettiği için yatakhanede kalabiliyordu. Yatacak yer ve yiyecek konusunda (en asgari düzeyde olmakla birlikte) sıkıntı çekmiyordu. Burs alıyordu, ama bursu tek başına yaşamını sürdürmesi için yeterli değildi. Bu yüzden judoya devam etmesi gerekmişti. Elbette uzmanlık alanı, matematikti. Az biraz ders çalıştığı için üniversitedeki başarı düzeyi de iyiydi. Danışman hocaları, lisansüstü çalışmalara devam etmesini önermişlerdi. Fakat üçüncü ve dördüncü sınıfa gelince, bilim alanı olarak matematiğe karşı tutkusu Tengo'nun içinde birden yitip

gidivermişti. Matematiği her zamanki gibi seviyordu. Fakat üniversitede kalarak bu işi meslek olarak yapmak içinden gelmiyordu. Tıpkı judo konusunda olduğu gibi. Amatör olarak bir hayli iyiydi. Fakat bütün ömrünü ona harcamak için ne kişiliği müsaitti, ne de hırsı vardı. Bunu kendisi de çok iyi biliyordu.

Matematiğe karşı ilgisi azalmaya başlamış, üniversite mezuniyeti yaklaştığı için judoya devam etme nedeni de ortadan kalkmıştı. Bundan sonra ne yapacağını, ne gibi bir yolda ilerleyeceğini Tengo bilmiyordu artık. Yaşamındaki odak noktası kaybolmuş gibiydi. Aslında zaten odağı olmayan bir yaşamdı, ama o ana kadar başkaları ondan bir şeyler beklemiş, talep etmişlerdi. Bu taleplere karşılık vermesi yüzünden de yoğun bir yaşamı olmuştu. Fakat o tür talepler ve beklentiler ortadan kalkıverince geriye anlatmaya değecek tek bir şey bile kalmamıştı. Yaşamının amacı yoktu artık. Tek bir yakın arkadaşı bile yoktu. Bir girdabın merkezinde gibiydi, sessizliğin ortasında kalakalmış bir haldeydi, hangi konuda olursa olsun düşüncelerini odaklayamıyordu.

Üniversitedeyken bazı kız arkadaşları olmuş, cinsel deneyimler yaşamıştı. Tengo, genel anlamda yakışıklı değildi. Sosyal bir insan da değildi. Sohbetinin o kadar eğlenceli olduğu da söylenemezdi. Her zaman parasızdı. Giydiği şeyler de göze batan türden şeyler değildi. Fakat özel bir tür bitkinin kokusunun arıları kendine çekmesi gibi, Tengo bir biçimde kadınları kendine çekmeyi başarıyordu. Hem de çok güçlü bir şekilde.

Yirmi yaşına girdiği sıralarda (bir bilim dalı olarak matematiğe karşı hevesini yitirmeye başladığı sıralardı) Tengo bu gerçeği keşfetti. Kendisi bir şey yapmasa bile çevresinde mutlaka ona ilgi duyup yaklaşan kadınlar oluyordu. Onlar, Tengo'nun kendilerini güçlü kollarıyla sarmasını istiyorlardı belki de. En azından bunu reddetmiyorlardı. Tengo başlangıçta bunun nasıl geliştiğini tam olarak anlayamamış ve bir hayli kafası karışmıştı, ama sonra sonra meselenin püf noktasını kavramış, bu özelliğini uygun bir şekilde kullanabilir hale gelmişti. O günden sonra Tengo kadın konusunda sıkıntı çekmemeye başlamıştı. Fakat, bu kadınlardan hiçbirine âşık değildi. Yalnızca onlarla çıkıyor ve cinsel ilişkiye giriyordu. Karşılıklı olarak birbirlerinin boşluklarını doldurmuş oluyorlardı sadece. Tuhaf olmasına tuhaftı, ama Tengo'nun cazibesine kapılan kadınlar, Tengo'nun yüreğine dokunmayı bir kez bile başaramamışlardı.

Tengo tüm bunları bilinçsiz halde yatan babasına anlattı. Başlangıçta sözcükleri özenle seçerek ağır ağır, sonradan daha akıcı bir şekilde, sonlara doğru ise iyice hızlanarak. Cinsellikle ilgili konuları anlatırken, Tengo mümkün olduğunca dürüst davranmıştı. Artık utanacak bir şeyi olmadığını düşünmüştü. Babası duruşunu hiç bozmayıp, sırtüstü vaziyette derin uykusunu sürdürüyordu. Soluk alıp verişleri de değişmemişti.

Saat 3'e yaklaşırken hemşire gelmiş, serum şişesini yenilemiş, sidik biriken torbayı yenisiyle değiştirerek, babasının ateşini ölçmüştü. Sağlam yapılı, iri göğüslü, otuzlu yaşların ortasında bir hemşireydi. İsimliğinde Omura yazıyordu. Saçlarını sıkıca toplamış, arasına bir de tükenmezkalem sokuşturmuştu.

"Bir değişiklik oldu mu?" diye sordu kadın Tengo'ya, o tükenmezkalemle mandallı çizelgeye rakamları kaydederken.

"Bir şey olmadı. Sürekli öylece uyuyor işte" dedi Tengo.

"Bir şey olursa şu düğmeye basın" dedi kadın, yatağın başucunda sallanan çağırma düğmesini

göstererek. Sonra tükenmezkalemi tekrar saçının arasına sıkıştırdı.

"Tamam."

Hemşire çıkıp gittikten biraz sonra kapı usulca vuruldu, gözlüklü hemşire Tamura kapı aralığından başını uzattı.

"Yemek yer misiniz? Yemekhaneye giderseniz bir şeyler yiyebilirsiniz."

"Teşekkür ederim. Fakat henüz karnım acıkmadı" dedi Tengo.

"Babanız nasıl?"

Tengo başını salladı. "Sürekli bir şeyler anlattım. Duyup duymadığını pek bilemiyorum."

"Konuşmanız iyi olur" dedi kadın. Sonra cesaretlendirmek istermiş gibi gülümsedi. "Endişelenmeyin, babanız mutlaka dinliyordur."

Kadın usulca kapıyı kapattı. Daracık hastane odasında Tengo ve babası tekrar baş başa kaldılar.

Tengo konuşmasını sürdürdü.

Üniversiteden mezun olup Tokyo merkezindeki bir dershanede matematik öğretmeye başlamıştı. Tengo artık matematik dâhisi çocuk olmadığı gibi, geleceği parlak judo sporcusu da değildi. Yalnızca bir dershane öğretmeniydi. Fakat bu, Tengo'yu sevindirmişti. Orada nihayet rahat bir nefes alabilmişti. Doğduğundan beri ilk kez, hiç kimseye kulak asmadan yalnızca kendisine ait özgür bir yaşam sürebiliyordu.

Sonra roman yazmaya başlamıştı. Birkaç eser yazıp yayınevlerinden birinin yeni yazarlar yarışmasına başvurmuştu. Zamanla Komatsu adlı, garip tavırları olan editörle tanışmış, Fukaeri (Eriko Fukada) adlı on yedi yaşındaki kızın yazdığı *Pupa Hava*'yı yeni baştan yazmak durumunda kalmıştı. Fukaeri öykü oluşturabiliyordu, ama metin yazma yeteneği olmadığından Tengo bu rolü üstlenmişti. Yüzünün akıyla o işin altından kalkmış, eser edebiyat dergisinin yeni yazarlar ödülünü almış, kitap haline getirilmiş, en çok satan kitap olmuştu. *Pupa Hava*, büyük bir olay haline gelince seçici kurul çekinmiş, eser Akutagawa ödülünü alamamıştı, ama Komatsu'nun ifadesi ödünç alınacak olursa, artık buna hiç gerek yoktu, çünkü kitap çok iyi satmıştı.

Kendi anlattıklarının babasının kulağına ulaşıp ulaşmadığından Tengo emin değildi. Eğer duyabiliyorsa, bunları anlayıp anlayamadığını ise hiç bilemiyordu. Hiçbir tepki yoktu. Dahası, eğer anlıyorsa bile, anlattıklarını babasının ilginç bulup bulmadığını da bilemiyordu. Tengo'nun kafa şişirmekten başka bir şey yapmadığını düşünüyor da olabilirdi. Başkalarının işinden gücünden bana ne, şurada sakin sakin uyumama izin verin, diye düşünüyordu belki de. Fakat Tengo aklına gelenleri anlatmaya devam etmekten başka yol bulamamıştı. O dar hastane odasında karşı karşıya dururken yapacak başka bir şey düşünemiyordu.

Babasında en ufak bir kıpırtı yoktu. Gözleri karanlık derin çukurlarının dibinde sımsıkı kapalıydı. Kar yağıp da o çukurların bembeyaz örtülmesini sabırla bekliyor gibi.

"Şu an için her şey yolunda gidiyor, ama ben mümkünse yazarlık yaparak hayatımı sürdürmek istiyorum. Başkalarının eserlerini yeniden kaleme almak değil de, kendi yazmak istediğim şeyi

istediğim şekilde yazarak. Metin yazmak, özellikle roman yazmak benim kişiliğime uygun sanıyorum. Yapacak bir şeylerimin olması iyi geliyor. Benim içimde de nihayet öyle bir şey doğdu. Yazdığım şeyler henüz kendi adımla basılmadı, ama herhalde ileride bir şekilde basılır. Bunu benim söylemem uygun değil belki ama yazarlık konusunda yetenekli olduğumu düşünüyorum. Bir de beni destekleyen editörler de var. Bu yüzden bununla ilgili bir endişem pek yok."

Üstelik ben galiba reşiva *özelliğine de sahipmişim*, diye eklemesi gerekirdi belki de. Ne de olsa kendi yazdığı kurgu dünyasına gerçekten çekilivermişti. Fakat öyle karmaşık bir konuya orada girmesi için bir neden yoktu. Bu tamamen farklı bir konuydu. Tengo, konuyu değiştirmeye karar verdi.

"Benim için en önemli sorun, şimdiye kadar birine ciddi olarak âşık olamamam. Doğduğumdan bugüne kadar hiç kimseyi kayıtsız şartsız sevmedim. Bu insana kendimi tamamen açabilirim gibi bir hissi bir kere bile tatmadım. Bir kere bile."

Tengo bunları söylerken, gözlerinin önündeki biçare yaşlı adamın, ömrü hayatında birilerini yürekten sevip sevmediğini düşündü. Belki de Tengo'nun annesini cidden sevmiş olabilirdi. Bu yüzden kan bağı olmadığını bildiği halde küçük Tengo'yu kendi çocuğu olarak yetiştirmiş olabilirdi. Eğer öyleyse, manevi açıdan Tengo'ya göre çok daha doyurucu bir yaşam sürmüş demekti.

"Yalnızca istisna olarak bir kızı çok iyi anımsıyorum. İçik-ava'da ilkokul üçüncü ve dördüncü sınıfları birlikte okuduk. Evet, yirmi yıl önceki bir olay. O kıza çok şiddetli bir şekilde gönlümü kaptırdım. Şu ana kadar hep o kızı düşündüm. Şimdi de sık sık düşünüyorum. Fakat onunla neredeyse gerçek anlamda hiç konuşmadık. Arada başka okula nakil oldu. Ondan sonra görüşmüşlüğümüz de yok. Fakat son günlerde bir şey oldu. Onun nerede olduğunu bulmaya karar verdim. Ona ihtiyacım olduğunun farkına nihayet varabildim. Onunla görüşüp birçok şeyi konuşmak istedim. Fakat sonuçta o kızın nereye gittiğini bilmiyorum. Çok daha önce aramam gerekirdi belki de. Bunu yapsaydım sanırım her şey daha kolay olurdu."

Tengo burada kısa bir süre sessiz kaldı. Sonra söylediklerinin babasının kafasında yer etmesini bekledi. Hatta kendi kafasında da yer etmesini bekledi. Ardından tekrar konuşmasını sürdürdü:

"Evet, ben bu konularda çok korkaktım. Sözgelimi kendi aile kütüğümü araştırmamış olmam da aynı nedenden ötürüydü. Annemin gerçekten ölüp ölmediğini araştırmak isteseydim kolayca araştırabilirdim. Nüfus dairesine gidip kayıtlara baksam hemen anlaşılabilecek bir şeydi ne de olsa. Aslında birçok kez gidip bakmayı düşündüm de. Nüfus dairesine kadar gittiğim de oldu. Fakat bir türlü o belgeleri talep etmeyi beceremedim. Gerçeklerin gözümün önüne serilivermesinden korktum. Kendi ellerimle bunu ortaya sermek korkuttu beni. Bu yüzden bir gün bir vesileyle bunun doğal yollardan açığa çıkmasını bekliyordum."

Tengo iç geçirdi. "Bu bir yana, o kızı çok daha önce aramaya başlamam gerekirdi. Çok dolambaçlı bir yolu tercih ettim. Bir türlü harekete geçemedim. Nasıl söylesem, yürekle ilgili meseleler söz konusu olduğunda, çok korkağım. İşte benim temel sorunum da bu."

Tengo iskemleden kalkıp pencere kenarına giderek, çam korusuna baktı. Rüzgâr durmuştu, denizin uğultusu da duyulmuyordu. Kocaman bir kedi bahçede yürüyordu. Karnının sarkmış haline bakılacak olursa, hamile gibiydi. Kedi ağacın dibine yatıp tek ayağını kaldırarak karnını yalamaya başladı.

"Ayrıca benim yaşamım son zamanlarda nihayet değişmeye başladı. Bana öyle geliyor. Dürüst olmak gerekirse, uzun süre senden nefret ettim. Küçüklüğümden beri, böylesine sefil, bunaltıcı bir yerde olması gereken bir insan değilim, daha rahat bir çevreye uygunum, diye düşünüyordum. Bana

böyle davranılması, çok adaletsiz geliyordu. Sınıf arkadaşlarımın hepsi mutlu, dolu dolu bir yaşam sürüyormuş gibi geliyordu bana. Yetenekleri, nitelikleri benden daha düşük olan tipler, benimle karşılaştırılamayacak ölçüde keyifli bir yaşam sürüyorlardı. Hayalimde hep senin, benim gerçek babam olmadığını canlandırırdım. Aramızda kan bağı bile olmadığını düşünürdüm."

Tengo, bir kez daha pencereden dışarıya bakıp kediyi izledi. Kedi izlendiğinin farkında olmaksızın pervasızca o şişkin karnını yalıyordu. Tengo, kediyi izleyerek konuşmasını sürdürdü:

"Böyle düşünmüyorum artık. Kendime uygun bir çevrede, kendime uygun bir babaya sahiptim diyorum. Yalan değil. Doğrusunu söylemek gerekirse, ben can sıkıcı bir insandım, değersiz bir insan. Bir anlamda, ben kendi kendimi bitirdim. Artık bunu çok iyi anlayabiliyorum. Küçük yaşlarımda, gerçekten matematiğin dâhi çocuğuydum. Bunun müthiş bir deha olduğuna kendim de inanıyordum. Herkesin dikkati üzerimdeydi, pohpohlayıp duruyorlardı. Fakat nihayetinde anlamlı bir yönde gelişme ihtimali olmayan bir dehaydım. Bu deha vardı sadece. Küçüklüğümden beri iriyarıydım ve judoda başarılıydım. Şehir turnuvalarında sürekli iyi dereceler alırdım. Fakat daha geniş bir dünyaya açıldığımda, benden güçlü bir sürü judocu vardı, üniversitede milli turnuva takımına bile seçilemedim. Bunun üzerine şoka uğramış, bir dönem ben neyim diye kendimi sorgulayıp durmuştum. Fakat çok doğal bir şeydi. Gerçekte hiçbir şeydim ne de olsa."

Tengo yanında getirdiği su şişesinin kapağını açıp bir yudum içti. Sonra tekrar iskemleye oturdu.

"Geçen sefer de söyledim, ama sana minnettarım. Senin gerçek çocuğun olmadığımı düşünüyorum. Hatta neredeyse bundan eminim. Kan bağımız olmamasına rağmen beni büyütmüş olduğun için sana minnettarım. Erkek halinle küçük bir çocuğu büyütmek kolay olmamıştır mutlaka. NHK ücretlerini tahsil ederken beni peşine takıyordun. Anımsayınca şimdi bile içim sıkılıyor, göğsüme bir ağırlık çöküyor. İyi bir anı değil benim için. Ama belki de sen benimle iletişim kurabilmek için başka yol düşünememişsindir. Nasıl söylesem, o anlamda bu, muhtemelen senin için en kolay yoldu. Seninle toplum arasındaki yegâne temas noktası bu işti. Mutlaka bu işin nasıl bir şey olduğunu bana göstermek istemişsindir. Artık bunu anlayabiliyorum. Elbette yanında bir çocukla dolaşıyor olman para toplamanı da kolaylaştırıyordu. Bunu da hesaplamışsındır. Fakat neden, yalnızca bu değildi sanıyorum."

Tengo yine kısa bir ara vererek kendi söylediklerinin babasının zihninde yer etmesini bekledi. O arada aklındaki düşünceleri de toparladı.

"Fakat çocukken elbette bunu anlamak mümkün değil. Yalnızca utanıyor, üzülüyordum. Pazar günleri sınıf arkadaşlarım keyifle eğlenirken, ben para toplamak için senin peşin sıra dolaşmak zorundaydım. Pazar günlerinin gelmesini hiç istemezdim. Fakat şimdi bir derece anlayabiliyorum. Senin yaptığının doğru olduğunu söylemiyorum elbette. Yüreğim yara aldı, bir çocuk için çok zordu. Fakat artık geçmişte kaldı. Dert etmene gerek yok. Üstelik o sayede güçlü bir insan haline geldiğimi düşünüyorum. Bu dünyada yaşamak hiç de kolay değil. Ben bunu doğrudan yaşayarak öğrendim."

Tengo ellerini açıp bir süre avuçlarına baktı.

"Bundan sonra da bir şekilde yaşamaya devam edeceğim. Şimdiye kadar olduğumdan herhalde daha iyi, gereksiz dolambaçlı yollara başvurmadan yaşayabileceğimi sanıyorum. Senin bundan sonra ne yapmak istediğini bilemiyorum. Öylece orada durup sessizce, sürekli uyumak istiyorsundur belki de. Bir kez bile gözlerini açmadan. Eğer bunu yapmak istiyorsan yap elbette. Dilediğin buysa sana engel olamam. Senin rahatça uyumanı sağlamaktan başka bir şey gelmez elimden. Fakat hepsi bir

yana, sana bunları anlatmak istedim. Şimdiye kadar neler yaptığımı, benim neler düşündüğümü. Bunları dinlemek istememiş olabilirsin. Eğer öyleyse rahatsız ettiğim için özür dilerim. Fakat neticede bundan fazla söyleyebileceğim bir şey yok. Söylemem gerektiğini düşündüğüm çoğu şeyi söyledim. Artık seni rahatsız etmem. Rahatça, dilediğince uyuyabilirsin."

Saat 5'i biraz geçerken, saçının arasına tükenmezkalem sıkıştıran hemşire Omura tekrar gelip serum miktarını kontrol etti. Bu sefer babasının ateşini ölçmedi.

"Bir değişiklik oldu mu?"

"Özel bir şey yok. Yalnızca uyumaya devam ediyor" dedi Tengo.

Hemşire başını salladı. "Birazdan doktorumuz gelir. Kavana Bey, bugün saat kaça kadar burada olabileceksiniz?"

Tengo kol saatine göz attı. "Akşam 7'ye doğru trene bineceğim. Bu yüzden 6.30'a kadar kalabilirim."

Hemşire çizelgeye kayıt düştükten sonra tekrar tükenmezkalemi saçlarının arasına sıkıştırdı.

"İkindiden beri sürekli bir şeyler anlatıyorum. Fakat hiçbir şey duymuyor gibi" dedi Tengo.

Hemşire yanıtladı: "Hemşirelik eğitimi alırken öğrendiğim bir şey var. Neşeli sözcükler, insanın kulak zarında neşeli titreşimler bırakır. Neşeli sözcüklerin neşeli titreşimleri olur. İçeriğini karşındaki insan anlasa da anlamasa da kulak zarının fiziksel olarak neşeyle titreyeceği gerçeği değişmez. Bu yüzden bize, hastalar duysa da duymasa da yüksek sesle, neşeli şeylerden konuşmayı öğretirler. Mantığı her ne olursa olsun, mutlaka işe yaradığını düşünüyorum. Tecrübelerime göre de öyle."

Tengo bir an bununla ilgili düşündü, sonra "Teşekkürler" dedi.

Hemşire Omura başıyla hafifçe selam vererek, hızlı adımlarla odadan çıkıp gitti.

Tengo ve babası ondan sonra uzunca bir süre sessizliklerini korudular. Tengo'nun konuşacağı daha fazla bir şey yoktu. Fakat sessizlik, kendisini rahatsız hissetmesine neden olan bir durum da değildi. İkindi ışıkları gitgide cılızlaşıp günbatımı renkleri etrafı sardı. Günün son ışıkları odanın içine sessizce süzülüyordu.

Gökte iki ay olduğunu babama anlattım mı acaba? diye geçirdi Tengo bir an aklından. Herhalde henüz anlatmamıştı. Tengo şimdi gökyüzünde iki ayın olduğu bir dünyada yaşıyordu. *Kaç kez bakarsan bak, çok garip bir görüntü,* demek isterdi Tengo. Fakat şimdi burada o konuyu açmasının bir faydası olmayacak gibiydi. Gökyüzünde kaç ayın olduğu babasını pek de ilgilendiren bir konu değildi. Bu, Tengo'nun ileride tek başına ilgilenmesi gereken bir sorundu.

Üstelik bu dünyada (belki de o dünyada) ay bir tane de olsa, iki tane de olsa, hatta üç tane de olsa, nihayetinde yalnızca bir Tengo vardı. Ne fark edecekti ki? Nerede olursa olsun Tengo, Tengo'dan başkası olamazdı. Kendine özgü sorunları, kendine özgü nitelikleri olan, aynı ve tek kişiydi. Evet meselenin odak noktası ay değildi. Kendisiydi.

Yarım saat kadar sonra Hemşire Omura tekrar geldi. Nedense saçlarının arasındaki tükenmezkalem yerinde değildi. Tükenmezkalem nereye gitmişti acaba? Bu, Tengo'nun aklına takılmıştı. İki erkek

hastabakıcı, sedyeyle birlikte geldiler. İkisi de tıknaz, esmer tenli adamlardı ve hiç konuşmuyorlardı. Hatta yabancı gibi duruyorlardı.

"Kavana Bey, babanızı muayene odasına götürmemiz gerekiyor. O arada siz burada bekleyebilir misiniz?" dedi hemşire.

Tengo saatine göz attı. "Yolunda gitmeyen bir şey mi var?"

Hemşire başını iki yana salladı. "Hayır, bir şey yok. Bu odada muayene için gerekli olan aygıtlar olmadığından oraya götürmemiz gerekiyor. Özel bir durum yok. Sonrasında doktorumuz sizinle görüşecektir."

"Tamam, burada bekliyorum."

"Yemekhaneye giderseniz sıcak çay içebilirsiniz. Biraz dinlenmeniz iyi olur."

"Teşekkür ederim" dedi Tengo.

İki adam, babasının serum hortumu takılı vaziyetteki iyice küçülmüş vücudunu usulca kucaklayarak sedyeye koydular. Serum askısı ile birlikte sedyeyi koridora çıkarttılar. Çok becerikliydiler ve tek kelime bile etmediler.

"Pek uzun sürmez" dedi hemşire.

Fakat babası uzun bir süre geri gelmedi. Pencereden giren ışık gitgide zayıflamıştı. Ama Tengo odanın ışıklarını yakmadı. Işıkları yakacak olursa, oradaki önemli bir şey yitirilecekmiş gibi bir hisse kapılmıştı.

Yatak babasının vücudunun şeklini alacak şekilde çukurlaşmıştı. Adamcağızın artık o kadar ağır olmaması gerekirdi, ama yine de yattığı yerde belirgin bir çukur oluşmuştu. O çukur kısma bakarken Tengo, bu dünyada tek başına bırakıldığı hissine kapıldı. Güneş bir kez battıktan sonra bir daha asla doğmayacaktı sanki.

Yatağın yanı başındaki iskemlede oturan Tengo, akşamın alacakaranlığını haber veren renkler altında duruşunu hiç bozmadan uzun süre düşüncelere dalıp gitti. Sonra bir an kendisinin aslında hiçbir şey düşünmediğinin farkına vardı. Amaçsızca bir boşluğun içine kendini bırakmış gibi. Yavaşça iskemleden kalktı, tuvalete gidip çişini yaptı. Yüzünü soğuk suyla yıkadı, mendiliyle kurulayıp aynada kendine baktı. Hemşirenin dedikleri aklına gelince, aşağıdaki yemekhaneye giderek sıcak yeşil çay içti.

Yirmi dakika kadar zaman öldürdükten sonra hasta odasına döndüğünde babası hâlâ gelmemişti. Fakat onun yerine babasının yatakta bıraktığı çukurun üzerine daha önce hiç görmediği beyaz bir cisim konulmuştu.

Boyu 140-150 santimdi. Güzel, yuvarlak hatları vardı. İlk bakışta kocaman bir tahıl tanesini andırıyordu. Yüzeyi yumuşak, ince tüylerle kaplı gibiydi. Bir de o tüylerden cılız, fakat düzenli ışıltılar saçıyordu. Her an biraz daha kararan odanın içerisinde maviye çalan cılız ışıklar o cismi tamamen sarmalamıştı. Sanki babasının ardında bıraktığı ona ait geçici mekânı doldurumuş gibi, o şey yatağın üzerinde duruyordu. Tengo kapı ağzında durup, eli kapı kolunda, o tuhaf cismi bir süre izledi. Dudakları hafifçe kımıldıyordu, ama tek bir sözcük bile çıkmadı.

Bu da neyin nesi? Tengo orada dikilirken, gözlerini kısıp kendi kendine sordu: *Neden babamın yerine böyle bir şey konmuş acaba?* Doktorların ya da hemşerilerin getirmediği bir bakışta anlaşılabiliyordu. Çevresinde gerçekdışı, özel bir hava hâkimdi.

Sonra Tengo bir anda farkına vardı. Bu havadan yapılma pupa idi.

Tengo havadan yapılma pupayı ilk kez görüyordu. *Pupa Hava* romanı içinde Tengo pupayı ayrıntılarıyla metin haline getirmişti, ama elbette gerçeğini gözleriyle görmediği gibi böyle bir şeyin gerçek olduğu da aklının ucundan bile geçmemişti. Fakat orada duran şey, onun hayal ettiği, tasvir ettiği şeye tamamen uygun bir pupaydı. Midesi madeni bir kıskaçla sıkıştırılmış gibi şiddetli bir sancı hissetti. Tengo buna rağmen odaya girip kapıyı kapattı. Birilerinin görmemesi daha iyi olurdu. Sonra ağzında biriken tükürüğünü yuttu. Gırtlağının derinliklerinden tuhaf bir ses geldi.

Tengo usulca yatağa yaklaştı, bir metre kadar mesafe bırakarak o pupayı dikkatlice gözlemledi. Sonra romanı yazarken resmini çizdiği pupa ile tamamen aynı olduğunu gördü. Tengo, metnin içerisinde pupanın şeklini tasvir etmeden önce kurşunkalemle basit bir eskiz çizmişti. Kafasındaki imgeyi görsel bir şekle dönüştürmüştü. Sonra da bunu metin haline getirmişti. *Pupa Hava*'yı yeniden yazmaya uğraşırken o resim masasının karşısındaki duvara iğneyle tutturulmuş halde durmuştu hep. Bu, şekil itibariyle pupadan ziyade kozaya yakındı. Fakat Fukaeri için (Tengo için de) ancak "pupa" sözcüğüyle adlandırılabilecek bir şeydi.

Yazma aşamasında Tengo, havadan yapılmış pupanın dış görünüşüyle ilgili özelliklerin çoğunu kendisi yaratmış, detaylar eklemişti. Sözgelimi orta kısmında elips biçiminde bir şişkinlik, iki ucunda süslü, yuvarlak, tombul yumrular. Bu, tamamen Tengo'nun akıl ettiği bir şeydi. Fukaeri'nin orijinal anlatısında böyle ayrıntılar yoktu. Fukaeri için pupa sadece pupaydı. Deyim yerindeyse cisim ile kavram arasında bir şeydi. Bunu dilsel olarak betimleme ihtiyacını hiç hissetmemiş gibiydi. Bu yüzden Tengo ayrıntıları kendisi düşünmek zorunda kalmıştı. Şimdi, Tengo'nun gözlerinin önündeki pupanın tam olarak orta kısmında elips şeklinde bir şişkinlik vardı, iki ucunda güzelce iki yumru oluşmuştu.

Bu benim eskizini çizip metin haline dönüştürdüğüm pupa ile tamamen aynı, dedi Tengo içinden. *Tıpkı gökteki iki ay gibi.* Tengo'nun metin haline getirerek anlattığı şekiller, nedense tüm ayrıntılarıyla gerçek haline dönüşüyordu. Neden-sonuç ilişkisi iyice karmaşık bir hal almıştı.

Bütün uzuvları buruluyormuş gibi tuhaf bir his sarmıştı bedenini. Vücudundaki bütün tüyler diken diken oldu. İçinde bulunduğu dünya nereye kadar gerçek, nereye kadar kurguydu? Artık ayrımsayamıyordu. Nereye kadar Fukaeri'nin, nereye kadar kendisininidi acaba? Dahası, nereden itibaren "ikisinin" oluyordu?

Pupanın en üst kısmında, dümdüz tek bir hat şeklinde, dikine bir yarık vardı. Pupa her an o kısmından ikiye ayrılacak gibi duruyordu. İki santim kadar açıklık oluşmuştu. Eğilip içine bakacak olursa, ne olduğunu görebilecek gibiydi. Fakat bunu yapacak cesaret Tengo'da yoktu. Tengo, yatağın yanındaki iskemleye oturdu, omuzlarını aşağı yukarı hafifçe oynatarak soluklarını düzenleyip pupaya bakmayı sürdürdü. O beyaz pupa hafif bir ışık yayarak öylece duruyordu. Sanki özel olarak hazırlanmış bir matematik sorusuymuş gibi Tengo'nun yaklaşmasını sakince bekliyordu.

Pupanın içerisinde ne vardı acaba?

Üstelik Tengo'ya ne göstermek istiyordu?

Pupa Hava romanının başkahramanı olan kız, kendi klonunu orada buluyordu. *Douta*. Sonra kız

douta'sını geride bırakarak tek başına topluluktan kaçıyordu. Fakat Tengo'nun pupasının (onun büyük olasılıkla kendi pupası olduğuna, Tengo önsezileriyle hükmetmişti) içinde ne vardı acaba? İyi bir şey mi, yoksa kötü bir şey miydi? Tengo'yu bir yerlere mi götürecekti? Yoksa onun yitip gitmesini engellemek için miydi? Dahası, o pupayı kim buraya yollamıştı ki?

Ondan bir şeyler yapmasının beklendiğini Tengo çok iyi anlamıştı. Fakat ayağa kalkıp pupanın içine göz atacak cesareti bir türlü bulamıyordu. Tengo korkuyordu. Pupanın içindeki şey, kendisini yaralayabilirdi. Yaşantısını büyük ölçüde değiştirebilirdi. Öyle düşününce Tengo, kaçacak yeri kalmamış insanlar gibi, küçük iskemlede kaskatı kesilmişti. Tengo'nun anne ve babasının kütüğünü araştırmasına, Aomame'nin nereye gittiğini bulmasına engel olan da aynı türden bir korkuydu. Tengo, kendisi için hazırlanmış pupanın içinde ne olduğunu bilmek istemiyordu. Bakmadan öylece geçiştirebilecek olsa, yapardı bunu. Mümkünse o odadan hemen çıkıp, trene atladığı gibi Tokyo'ya dönmek isterdi. Gözlerini kapatıp, kulaklarını tıkayıp, kendi küçük dünyasına kaçıvermek.

Fakat bunu yapamayacağını Tengo da çok iyi biliyordu. *Eğer pupanın içindeki şeyi görmeden buradan ayrılacak olursam, yaşamım boyunca bundan pişmanlık duyarım mutlaka. Bu şey her ne ise, ondan yüz çevirdiğim için, muhtemelen sonsuza kadar kendimi affedemem.*

Tengo ne yapacağını bilemez halde uzun süre iskemlede oturdu. Ne öne gidebiliyor, ne geri çekilebiliyordu. Ellerini dizlerinin üzerinde birleştirip, yatağın üzerindeki pupayı izleyerek, arada sırada gözlerini kaçırmak için pencereden dışarı bakıyordu. Güneş çoktan batmış, akşamın alacakaranlığı çam korusunu usulca sarmalamıştı. Rüzgâr yoktu. Dalgaların sesi de duyulmuyordu. Etraf acayip sessizdi. Dahası, odadaki karanlığın artmasıyla birlikte o beyaz cisimden yayılan ışık daha keskin, daha canlı bir hal almıştı. Tengo'ya bu şey yaşayan bir varlık gibi gelmeye başlamıştı. Orada yaşamın yumuşak ışıkları vardı. Özgün sıcaklığı, gizli tınısı vardı.

Tengo nihayet kararını verip iskemleden kalkarak yatağın üzerine eğildi. Öylece kaçıp gidemezdi. Sürekli korkmuş bir çocuk gibi, karşısına çıkan şeylerden gözlerini kaçırarak yaşayamazdı. Sadece gerçekleri bilmek insana gerçek bir güç verirdi. Bu ne tür bir gerçek olursa olsun.

Pupanın üzerindeki yarık, az önceki gibi hiç değişmeksizin duruyordu. O aralık, öncesiyle karşılaştırıldığında ne büyümüş ne de küçülmüştü. Gözlerini kısarak yarığın arasından içeriye baktı, ama içeride ne olduğunu göremedi. İç kısmı karanlıktı, arada ince bir zar var gibiydi. Tengo soluklarını düzenleyerek parmaklarının titremediğinden emin oldu. Sonra iki santim enindeki açıklığa parmağını sokup, çift kanatlı bir kapıyı açar gibi usulca sağa ve sola iterek yarığı genişletti. Fazla bir dirençle karşılaşmadı, herhangi bir ses de çıkmadı, o şey kolayca açıldı. Sanki Tengo'nun elleri tarafından açılmayı bekliyormuş gibi.

Şimdi pupanın yaydığı ışık, karlardan yansıyan ışık gibi, iç kısmını usulca aydınlatmaya başlamıştı. Işık miktarı yeterli denilemese bile, içindeki şeyin ne olduğunu anlamak mümkündü. Tengo'nun orada gördüğü, on yaşında güzel bir kızdı.

Kız uyuyordu. Pijama gibi desensiz, yalın, beyaz, tek parça bir elbise giymiş, dümdüz göğüslerinin üzerinde küçük ellerini birleştirmişti. Onun kim olduğunu Tengo bir bakışta anladı. Yüzü ince uzun, dudakları cetvelle çizilmiş gibi bir çizgi halindeydi. Güzel şekilli pürüzsüz alnı, dümdüz kesilerek düzeltilmiş gibi duran kâkülleri vardı. Sanki bir şeyler arıyormuş gibi havaya doğrultulmuş küçük bir burun. O burnun iki tarafında elmacıkkemikleri hafif birer çıkıntı yapmıştı. Gözkapakları kapalıydı,

ama açıldığında nasıl bir gözbebeğinin ortaya çıkacağını Tengo biliyordu. Bilmemesine imkân yoktu. Tengo, yirmi yıl boyunca o kızın çehresini yüreğinde saklı tutarak yaşamıştı.

"Aomame" dedi Tengo seslice.

Kız derin uykudaydı. Derin mi derin doğal bir uykuda. Solukları güçlükle duyulacak ölçüde hafifti. Kalbi, insan kulağının kolayca duyamayacağı kadar hafif atıyordu. Kızın, gözkapaklarını kaldıracak gücü yoktu. Henüz o an gelmemişti. Onun bilinci orada değil, uzaklarda bir yerdeydi. Fakat yine de Tengo'nun söylediği sözcük, kızın kulak zarını hafifçe titretmiş gibiydi. Bu sözcük, kızın adıydı.

Aomame bu seslenişi uzak bir yerde duydu. *Tengo,* diye geçirdi içinden. Sonra net seslere dökerek söyledi. Fakat bu sözcük pupanın içindeki küçük kızın dudaklarını oynatmadı. Dahası, Tengo'nun kulağına da ulaşmadı.

Tengo ruhu alınmış bir insan gibi, yalnızca cılız soluklarını alıp vererek kızın yüzünü seyretti. Kızın yüzünde huzurlu bir ifade var gibiydi. Bu yüzde üzüntünün, sıkıntının, tedirginliğin gölgesi bile yoktu. Küçük, ince dudakları her an usulca hareketlenecek, bu dudaklardan anlamlı sözcükler dökülecekti sanki. Gözkapakları her an açılıverecekmiş gibiydi. Tengo, öyle olması için yürekten dua etti. Doğru dua sözcüklerini bilmiyordu, ama yüreği sözcüklere dönüşmeyen bir duayı boşluğa salıvermişti. Fakat kız derin uykusundan uyanacakmış gibi durmuyordu.

"Aomame" diye seslendi Tengo bir kez daha.

Aomame'ye söylemesi gereken birçok şey vardı. İletmesi gereken hisleri. Tengo bu hisleri uzun yıllar boyunca yüreğinde taşıyarak yaşamıştı. Fakat şimdi burada yapabileceği yalnızca adını söylemekti.

"Aomame" diye seslendi.

Sonra cesaretini toplayarak elini uzattı, pupanın içinde yatan kızın eline dokundu. Kendi iri, yetişkin elini usulca onunkinin üzerine koydu. O küçük el, bir zamanlar on yaşındaki Tengo'nun elini sımsıkı tutan eldi. O el doğrudan Tengo'yu istemiş, ona yaşama cesareti vermişti. Soluk ışıkların içinde uyuyan kızın elinde katıksız yaşam sıcaklığı vardı. Aomame o sıcaklığını buraya kadar ulaştırmıştı. Tengo öyle düşündü. Bu, kızın yirmi yıl önce, o sınıfta verdiği paketin anlamıydı. Tengo nihayet o paketi açmış, içinde ne olduğunu görebilmişti.

"Aomame" dedi Tengo. "Seni mutlaka bulacağım."

Pupanın ışıltısı gitgide zayıflayıp, akşam karanlığı tarafından emilirmiş gibi yok oldu. Aomame'nin küçük kız halindeki görüntüsü de aynı şekilde kaybolup gitti. Tengo yaşadıklarının gerçek olup olmadığı konusunda bir hüküm veremez halde, öylece kalakalmıştı. Ama Tengo'nun parmaklarında o küçük elin dokunuşu, içten sıcaklığıyla varlığını koruyordu.

Bu sıcaklık herhalde sonsuza kadar silinmez. Tengo, Tokyo'ya giden ekspres trende böyle düşündü. Şimdiye kadar, yirmi yıl boyunca Tengo, o kızın elinin dokunuşunun bıraktığı hissi belleğinde taşımıştı. Bundan sonra da aynı şekilde, bu yeni sıcaklığı taşıyarak yaşayabilirdi.

Dağlara iyice sokulan hat boyunca ekspres tren büyük bir dönemeci alırken, havada yan yana duran iki ay göründü. Sakin denizin üzerine mıhlanmış gibi duruyorlardı. Büyük sarı renkli ay ve küçük yeşil renkli ay. Şekilleri belirgindi, ama ne kadar uzakta olduklarını algılamak mümkün değildi. O

ışıklar altında denizin küçük dalgaları, parçalanıp dağılmış cam gibi mistik ışıltılar saçıyordu. Dönemeci geçerken iki ay da pencerenin dışında usulca hareket edip, o ince ışık parçalarını sessiz işaretler olarak bırakıp nihayet görüş alanından çıkıp gittiler.

Aylar görünmez olunca Tengo'nun göğsünü yeniden bir sıcaklık kapladı. Bu, bir yolcunun uzakta bir yerde gördüğü küçük bir fener gibi, zayıf ama bir vaadi ileten bir sıcaklıktı.

Bundan sonra bu dünyada yaşayacağım, diye düşündü Tengo, gözlerini kapatarak. Bunun nasıl bir dünya olduğunu, hangi prensiplerle döndüğünü Tengo henüz bilemiyordu. Ne gibi şeylerin meydana gelmek üzere olduğunu tahmin bile edemiyordu. Fakat bunun bir önemi yoktu. Korkması gereksizdi. Karşısına ne çıkarsa çıksın, Tengo bu iki ayın olduğu dünyada hayatta kalıp, yürüyeceği yolu bulabilirdi. Bu sıcaklığı unutmadığı ve yüreği bu halini yitirmediği sürece.

Tengo uzunca bir süre öylece gözlerini kapalı tuttu. Nihayet gözlerini açtığında, pencerenin dışındaki, sonbahar başına özgü gecenin karanlığını izledi. Artık deniz görünmüyordu.

Aomame'yi bulacağım, dedi Tengo içinden, kararlı bir şekilde. *Ne olursa olsun, nasıl bir dünyada olursa olsun, o kim olursa olsun.*

KİTAP

3

Ekim-Aralık

1
Uşikava

Bilincinin uzak kıyılarına vuran şey

“Sigara içmemenizi rica edebilir miyim, Uşikava Bey?” dedi daha kısa boylu olan adam.

Uşikava, masanın öte yanında, karşısında duran adama bir an baktıktan sonra kendi parmaklarının arasındaki Seven Star’a göz attı. Sigara yanmıyordu.

“Kusura bakmazsınız umarım” dedi adam, görgülü tavrını elden bırakmadan.

Uşikava’nın yüzünde, sanki kendi elinde öyle bir şeyin ne aradığına anlam veremiyormuş gibi bir ifade belirdi.

“Ha, bu mu? Yok canım. Elbette yakacak değilim. Farkına varmadan nedense elim kendiliğinden gidiveriyor işte.”

Adamın çenesi, bir santim kadar aşağı yukarı oynadıysa da bakışları milim kıpırdamadı. Bakışlarını Uşikava’nın gözlerine mıhlamıştı. Uşikava sigarayı kutusuna geri koyup, sonra çekmeceye bıraktı. Atkuyruklu, uzun boylu adam kapının önünde durmuş, kapının çerçevesine hafifçe yaslanmış gibiydi ama vücudu gerçekten değiyor mu belli değildi; duvardaki bir lekeyi izler gibi Uşikava’ya bakıyordu. Uşikava içinden, *Tuhaf tipler,* dedi. O ikisiyle, konuşmak için üçüncü kez bir araya gelmişlerdi, ama kaç kez konuşmuş olursa olsun bir türlü kendini rahat hissetmiyordu.

Uşikava’nın pek geniş olmayan bürosunda bir masa vardı ve kısa boylu, dazlak kafalı olan adam Uşikava’nın karşısında oturuyordu. Konuşmak, bu adamın işiydi. Atkuyruklu olansa baştan beri sessizliğini koruyordu. Şinto tapınaklarının girişine konulan, taştan köpek heykelleri gibi hiç kımıldamadan, yalnızca Uşikava’nın yüzüne bakıyordu.

“Üç hafta oldu” dedi dazlak kafalı olan.

Uşikava, masasının üzerindeki takvimi eline alarak oradaki kaydı kontrol ettikten sonra, evet anlamında başını salladı.

“Haklısınız, önceki görüşmemizin üzerinden bugün tam üç hafta geçmiş.”

“O süre boyunca sizden bir kez bile rapor almadık. Daha önce de söylediğimi sanıyorum, ama şu an bir saniye bile bizim için hayati önem taşıyor. Hiç zamanımız yok, Uşikava Bey.”

“Çok iyi biliyorum” dedi Uşikava, sigara içemediği için altın çakmağını parmaklarıyla kurcalayarak.

“Oyalanacak vaktimiz yok, bunu çok iyi biliyorum.”

Dazlak kafalı, Uşikava’nın konuşmasının devamını bekliyordu. Uşikava konuşmasını sürdürdü:

“Mesele şu ki, ben bölük pörçük konuşmayı sevmem. Biraz şundan biraz bundan şeklinde iş yapmaktan hoşlanmam. Manzaranın tamamını görebilir hale gelmek; bütün bağlantıların ortaya çıkacağı, her şeyi çepeçevre görebileceğimiz noktaya kadar gitmek niyetindeyim. Durum muğlak olunca gereksiz sorunlar çıkabilir. Hoşunuza gitmeyebilir, ama benim yöntemim bu, Onda Bey.”

Onda dediği dazlak kafalı adam soğuk bakışlarla Uşikava’yı süzüyordu. Adamın kendi hakkında iyi duygular beslemediğini, Uşikava biliyordu. Fakat bu durumu hiç umursamıyordu. Hatırladığı kadarıyla, doğduğundan beri birilerinin onun hakkında iyi duygular beslediği hiç olmamıştı. Deyim yerindeyse, bu onun için normal bir durumdu. Annesi, babası, kardeşleri onu sevmezlerdi. Öğretmenleri, sınıf arkadaşları da ondan hoşlanmazdı. Karısı, çocukları bile onu sevmemişti. Asıl

birileri çıkıp da ondan hoşlanırsa işte o zaman işkillenirdi herhalde. Fakat tersi onun için sorun değildi.

"Uşikava Bey, eğer mümkün olursa biz de sizin yönteminize saygılı bir şekilde ilerlemek isteriz. Öte yandan, şimdiye kadar gereken saygıyı da gösterdiğimizi sanıyorum. Fakat bu sefer durum farklı. Maalesef tüm gerçeklerin ortaya çıkmasını bekleyecek durumda değiliz."

"Öyle diyorsunuz ama, Onda Bey, siz de şimdiye kadar oturup, sadece benim sizinle irtibata geçmemi beklemiş değilsinizdir" dedi Uşikava. "Benim hareketlerimle paralel olarak siz de kendi başınıza sağda solda bir şeyler yapmaya çalışmışsınızdır, öyle değil mi?"

Onda, bu soruyu yanıtlamadı. Adamın dudakları düz bir çizgi gibi kapalıydı. Yüzündeki ifade de değişmemişti.

Fakat parmak bastığı noktanın doğru olduğunu Uşikava hisleriyle anlayabiliyordu. Adamlar, tüm örgütü ayağa kaldırarak bu üç hafta boyunca, muhtemelen Uşikava'dan farklı bir rota izleyerek, kadını aramışlardı. Fakat önemli sayılabilecek bir sonuç elde edememişlerdi. İşte o yüzden de bu rahatsız edici ikili tekrar Uşikava'nın bürosuna gelmişti.

"Yılanın yolu da dolambaçlıdır" dedi Uşikava, iki avucunu açarak ve keyifli bir sırrı paylaşıyormuş gibi. "Niye saklayayım. Ben, o yılanım işte. Gördüğünüz gibi dış görünümüm pek hoş değildir, ama burnum iyi koku alır. En hafif kokuyu bile kaynağına kadar takip etmeyi başarırım. Fakat ne de olsa nihayetinde yılan olduğum için, kendi yöntemimle, kendi çapımda iş yapabilirim ancak. Zamanın önemli olduğunu çok iyi anlıyorum, ama biraz daha bekleyin lütfen. Sabırlı olmazsanız, bütün çabalar boşa gider."

Uşikava'nın elinin içinde çakmağı döndürüp durmasını, Onda sabırlı gözlerle izliyordu. Sonra başını kaldırdı.

"Şimdiye kadar öğrenebildiğiniz şeyleri kısmen de olsa söyleyebilir misiniz? Sizi anlıyorum, ama biraz olsun somut bir sonuçla dönmezsek yukarıdakileri ikna edemem. Bizim için de hoş olmaz. Bir de, Uşikava Bey, sizin şu an bulunduğunuz konum da pek rahat olmasa gerek."

Bu tipler de köşeye sıkıştırılmışlar, dedi Uşikava içinden. Bu iki adamın dövüş sporları konusundaki üstün yetenekleri kabul görmüş, çok sayıda kişi arasından seçilerek Lider'in koruması yapılmışlardı. Buna rağmen ikisinin gözleri önünde liderleri öldürülmüştü. Hayır, öldürüldüğüne dair doğrudan bir kanıt yoktu. Cemaat içerisindeki çok sayıdaki doktor, cesedi inceden inceye incelemişlerdi, ama yara izine rastlanmamıştı. Yalnız, cemaatin bulunduğu yerdeki tıbbi müdahale odasında basit aletlerden başka bir şey yoktu. Üstelik zamanları da yoktu. Adli tıp otopsisinde uzman doktorlar iyice inceleyecek olsalar, belki de bir şey bulacaklardı. Fakat her şey için çok geçti. Ceset, cemaat içinde gizlice ortadan kaldırılmıştı.

Neticede liderlerini koruyamadıklarından dolayı bu ikisinin konumu da hassas bir hal almıştı. Onlar şimdilik, ortadan kaybolan kadının nereye gittiğini bulmakla görevlendirilmişti. Gerekirse her taşın altına bakıp kadını bulmak üzere emir almışlardı. Fakat henüz dişe dokunur bir ipucu bulamamışlardı. Adamlar güvenlik ve koruma işinde yeterli beceriye ve tekniğe sahiptiler, ama ortadan kaybolan birinin izini sürme konusunda hiçbir şey bilmiyorlardı.

"Tamam" dedi Uşikava. "Şimdiye kadar açığa çıkan bazı şeyleri anlatayım. Her şeyi olduğu gibi anlatamam, ama kısmen paylaşabilirim."

Onda, bir süre gözlerini kısıp baktı. Sonra başını evet anlamında salladı.

"Yalnızca bu bile yeter. Biz de bazı şeyler öğrendik. Siz bunları zaten biliyor da olabilirsiniz, belki de henüz öğrenmemişsinizdir. Karşılıklı olarak bilgilerimizi paylaşalım."

Uşikava çakmağını bırakıp, masanın üzerinde parmaklarını birbirine geçirdi.

"Aomame adlı genç kadın Okura Oteli'nin süitine çağrılarak liderinize kas esnetme hareketleri yaptırdı. Eylül başında Tokyo merkezinde şiddetli gök gürültülerinin, sağanak yağmurun olduğu geceydi. Kadın, ayrı bir odada bir saat kadar süreyle bir tür masaj yaptıktan sonra oradan ayrıldı, odada kalan Lider ise uyuyordu. Kadın, 'İki saat kadar bu halde uyumasına izin verin' dedi. Siz de onun söylediği gibi yaptınız. Ancak lideriniz uyumuyordu. O sırada çoktan ölmüştü. Herhangi bir yara izi yoktu. Kalp krizi gibi görünüyordu. Fakat hemen sonrasında kadın ortadan kaybolmuştu. Apartman dairesini de önceden boşaltmıştı. Daire bomboştu, hiçbir şey bırakılmamıştı. Çalıştığı spor kulübüne de ertesi gün istifasını göndermişti. Her şey planlı olarak yapılmıştı yani. Öyleyse bu, normal bir ölüm değil demektir. Şu Aomame'nin, liderinizi kasıtlı ve planlı olarak öldürdüğünden başka bir şey akla gelmiyor."

Onda, başını sallayarak onayladı. Buraya kadar bir itirazı yoktu.

"Sizin amacınız bu olayın ardında yatan gerçeği bulmak. Bunun için de ne olursa olsun kadını yakalamak zorundasınız."

"Aomame adlı kadın gerçekten liderimizi öldürdü mü? Eğer öyleyse, bunun nedeni neydi? Bu kararı vermesinin nedeni neydi, bilmemiz gerekiyor."

Uşikava masanın üzerindeki birbirine geçirdiği on parmağına göz attı. Sanki görmeye hiç alışık olmadığı bir şeyi izliyormuş gibiydi. Sonra başını kaldırarak karşısındaki adamı süzdü.

"Siz halihazırda Aomame'nin aile ilişkilerini kontrol ettiniz, öyle değil mi? Tüm ailesi Şahitler cemaatinin inançlı üyeleriydi. Anne ve babası hâlâ aktif bir şekilde propaganda faaliyetlerini yürütüyorlar.

Otuz dört yaşındaki ağabeyi, Odavara'da bulunan merkezde çalışıyor. Evlenmiş, iki de çocuğu olmuş. Onun karısı da elbette inançlı bir Şahitler müridi. Aile içerisinde yalnızca bu Aomame Şahitler'den ayrılmış, onların deyimiyle öğretiye ihanet ettiği için ailesi onu reddetmiş. Neredeyse yirmi yıl boyunca bu ailenin Aomame ile temas ettiğine dair hiçbir iz yok. Onların Aomame'yi saklamış olabileceği düşünülemez. Bu kadın on bir yaşındayken ailesiyle bağlarını kopartmış, ondan sonra çoğunlukla kendi gücüyle ayakta kalmış. Dayısının evinde geçici bir süre kaldıktan sonra, liseye girdiği sıralarda gerçek anlamda kendi ayaklarının üzerinde durmaya başlamış. Hayranlık uyandıracak ölçüde güçlü bir iradesi var bu kadının."

Dazlak kafalı hiçbir şey söylemedi. Bu, herhalde onların da çoktan elde ettikleri bir bilgiydi.

"Bu olayda Şahitler'in parmağı olduğu düşünülemez. Şahitler tamamen barışçıldır, teslimiyetçi olmalarıyla bilinirler. Onların, yani cemaatin planlayarak liderinizin canına kastetmelerine imkân yok. Bunu siz de kabul ediyor musunuz?"

Onda, başını evet anlamında salladı.

"Bu olayda Şahitler'in parmağı yok. Bunu biliyoruz. Tedbir olsun diye kızın ağabeyi ile konuştuk. Garanti olsun diye. Fakat o da hiçbir şey bilmiyordu."

“Garanti olsun diye mi adamın tırnaklarını söktünüz?” diye sordu Uşikava.

Onda bu soruyu duymazdan geldi.

“Yalnızca bir şakaydı. Kötü bir şaka oldu. Bu kadar ciddileşmeyin hemen. Neyse o adam Aomame’nin nereye gittiği hakkında hiçbir şey bilmiyordu” dedi Uşikava. “Ben tamamen barış yanlısı biri olduğumdan öyle zorbaca işler yapmam, adamın bir şey bilmediği kolaylıkla anlaşılıyordu. Aomame ailesiyle de, Şahitler’le de tüm bağlarını kopartmış. Yine de ne şekilde düşünülürse düşünülsün bu, Aomame’nin tek başına yaptığı bir iş değil. Tek başına bu kadar ayrıntılı bir işi gerçekleştiremez. Dikkatli bir şekilde ayarlamalar yapılmış, o da belirli bir plana uyarak soğukkanlılıkla hareket etmiş. Ortadan kaybolması ise neredeyse sihir gibi bir şey. Bunun için hem başka insanların işe dahil olması, hem de büyük paralar harcanması gerekir. Aomame’nin arkasındaki birileri ya da bir örgüt, bir nedenle Lider’in öldürülmesini çok istemiş olmalı. Bunun için de her türlü hazırlığı yapmışlar. Bu konuda da hemfikiriz, değil mi?”

Onda, başını evet anlamında salladı. “Aşağı yukarı öyle.”

“Bu arada bunun nasıl bir örgüt olduğu hakkında hiçbir fikrim yok” dedi Uşikava. “Kadının özel ilişkileri hakkında da araştırma yapmışsınızdır mutlaka, öyle değil mi?”

Onda, sessizce başını sallayarak onayladı.

“Ancak bu da başka bir sorun. Onun dişe dokunur bir özel ilişkisi de yok” dedi Uşikava. “Arkadaşı yokmuş, galiba sevgilisi de yokmuş. İşyerinde insanlarla iletişimi varmış, ama işyerinden çıktığı andan itibaren hiç kimseyle özel ilişkilere girmiyormuş. En azından ben, Aomame’nin birileriyle samimi ilişki içerisinde olduğuna dair bir iz bulamadım. Genç, sağlıklı, görünüş itibariyle pek fena olmayan bir kadın olduğu halde, neden acaba?”

Uşikava bu sözleri söyledikten sonra kapının önünde ayakta duran atkuyrukluya baktı. Adam az öncesinden beri ne yüzündeki ifadeyi ne de duruşunu değiştirmişti. Zaten doğal halinde yüzünde bir ifade yok gibiydi. Bu yüzden elbette değiştirmesine de imkân yoktu. Uşikava içinden, *Bu adamın bir adı var mı acaba?* diye geçirdi. Eğer bir adı yoksa bile bu hiç şaşırtıcı olmazdı.

“Siz ikiniz, bu Aomame’nin yüzünü gerçekten gören yegâne kişilersiniz” dedi Uşikava. “Nasıldı? Dikkatinizi çeken bir nokta var mıydı?”

Onda, hafifçe başını iki yana salladı.

“Söylediğiniz gibi biraz çekici, genç bir kadındı. Fakat insanların dikkatini çekecek ölçüde güzel de denemez. Sakindi ve hareketleri de rahattı. Sahip olduğu teknik konusunda kendine güvendiği anlaşılabiliyordu. Fakat bunun dışında dikkat çekici bir tarafı yoktu. Dış görünümü insanda güçlü bir etki bırakmıyordu. Yüzünün ayrıntılarını doğru dürüst anımsayamıyorum. Tuhaf ama öyle.”

Uşikava bir kez daha kapının önündeki atkuyrukluya göz attı. Belki onun söyleyeceği bir şey olabilirdi. Fakat hiç de konuşacakmış gibi durmuyordu.

Uşikava dazlak kafalıya döndü. “Siz elbette Aomame’nin şu son birkaç ay içerisindeki telefon konuşmalarını da incelemişsinizdir.”

Onda, başını iki yana salladı.

“O kadarını yapmadık henüz.”

“Yapmanız iyi olurdu. Mutlaka kontrol etmek gerek” dedi Uşikava yüzünde beliren gülümsemeyle. “İnsanlar birçok yere telefon ederler ve birçok yerden de insanlara telefon gelir. Telefon kayıtlarını incelemekle bile bir insanın yaşam tarzını tüm berraklığıyla görebilirsiniz. Aomame de bu konuda istisna değil. Bir bireyin telefon kayıtlarını ele geçirmek kolay bir iş değildir, ama imkânsız da sayılmaz. Hani söylemiştim ya, yılanın yolu dolambaçlıdır diye.”

Onda, sessizce konuşmanın devamını bekledi.

“Aomame’nin konuşma kayıtlarını inceleyince bazı gerçekler açığa çıktı. Bir kadın için çok nadir karşılaşılan bir durum, ama Aomame telefonda konuşmaktan pek hoşlanmıyormuş galiba. Konuşma sayısı az ve konuşma süreleri de pek uzun değil. Arada sırada uzun olanlar da var, ama bunlar yalnızca istisna. Çoğunlukla çalıştığı yerle konuşmuş, ama kısmen serbest olarak da iş yapıyormuş. Yani, spor kulübü üzerinden değil de özel müşterileriyle doğrudan görüşerek program ayarlıyormuş. Sıklıkla o türden telefonlar da var. Baktığım kadarıyla hiçbirinde kuşku uyandıracak bir şey yok.”

Uşikava konuşmasının burasında bir ara verip, parmağındaki nikotin lekesini farklı açılardan inceleyerek sigarayı düşündü. Hayalinde bir sigara yaktı, dumanı içine çekti sonra da dışarı saldı.

“Yalnız iki istisna var. Birincisi, iki kez polise telefon etmiş olması. Polis dediysem de acil durum telefonu değil. Emniyet Genel Müdürlüğü Şincuku Karakolu’nun Trafik Masası’na telefon etmiş. Karşı taraftan da birkaç kez telefon gelmiş. Aomame’nin arabası yoktu. Polisler de lüks bir spor kulübünde özel ders almazlar. O yüzden herhalde o karakolda kişisel bir tanıdığı vardı. Kim olduğunu bilemiyorum. Bir diğer aklıma takılan nokta ise, bunun dışında, neresi olduğu anlaşılmayan bir numaraya birçok kez telefon etmiş, uzun uzun konuşmuş. Karşı taraftan da telefon gelmiş. Fakat ben telefonla aramayı başaramadım. Ne kadar denediysem de o numaraya ulaşamadım. Elbette sahibinin kim olduğu anlaşılmayacak telefon numaraları da var. Fakat o tür numaralarda biraz uğraşırsak sahibine ulaşılabilir. Ancak, bu numarayla ilgili olarak ne kadar araştırma yaptıysam da isim çıkmadı. Sımsıkı kilitlenmiş bir kapı gibi. Normalde böyle bir şeyi yapabilmek mümkün değildir.”

“Yani bu telefonun sahibi normal olmayan şeyler yapabiliyor?”

“Aynen öyle. Her şeyden önce kesinlikle bu işin içinde profesyoneller var.”

“Başka bir yılan” dedi Onda.

Uşikava avuç içiyle kelleşen şekilsiz başını sıvazlayıp sırıttı. “Haklısınız. Başka bir yılan. Hem de çok güçlü bir yılan.”

“Fakat en azından onun arkasında profesyonellerin olduğunu anlamış bulunuyoruz” dedi Onda.

“Evet, öyle. Aomame’nin arkasında bir örgüt var. Dahası bu örgütün, amatörlerin eğlencesine kurdukları bir şey olmadığı kesin.”

Onda gözkapaklarını bir parça indirip bir süre Uşikava’yı süzdü. Sonra arkasına döndü, kapı önünde dikilen atkuyrukluyla bakışları buluştu. Atkuyruklu konuşmayı anladığını belirtecek şekilde başını hafifçe evet anlamında salladı. Onda, tekrar Uşikava’ya baktı.

“Ee?” dedi Onda.

“Ee’si” dedi Uşikava, “şimdi harekete geçme sırası bizde. Sizin aklınıza hiçbir şey gelmiyor mu? Liderinizi öldürmeye kalkabilecek bir topluluk ya da örgüt gibi bir şey var mıydı?”

Onda uzun kaşlarını birbirine yaklaştırarak bir çizgi haline getirdi. Burnunun üzerinde üç ayrı kırışık oluşmuştu. "Bakın Uşikava Bey, iyice bir düşünün. Biz nihayetinde dini bir örgütüz. İç huzuru ve manevi değerlerin peşindeyiz. Doğada yaşar, tarım yaparak, kendimizi terbiye ederek günlerimizi geçiririz. Acaba kim tutup da bizi düşman belleyecek? Öyle bir durumda eline ne geçer ki?"

Uşikava'nın dudaklarında anlamı belirsiz bir gülümseme oluştu. "Her yerde fanatik insanlar vardır. Fanatik insanların akıllarına neler getirebileceğini hiç kimse bilemez, öyle değil mi?"

"Bizim tarafın aklına gelen hiçbir şey yok" dedi Onda, yüzünde donuk bir ifadeyle, Uşikava'nın sözlerindeki alayı duymazdan gelerek.

"Şafakçılar'a ne dersiniz? Onlardan geriye kalanlardan bazıları hâlâ serbest değil mi?"

Onda bir kez daha, bu kez sert bir hareketle başını iki yana salladı. *Asla mümkün olamaz,* demek istiyordu. Bu adamlar, Şafakçılar'la alakası olan herkesi sonradan sorun çıkartmasınlar diye tamamen ortadan kaldırmış olmalıydılar. Hem de geride hiçbir iz bırakmadan.

"Öyle olsun. Sizin de bir fikriniz yok. Fakat gerçekte karşımızdaki sorun açısından önemli olan, bir örgütün liderinizin canına kastetmiş ve o canı almış olması. Hem de çok ince ve ustaca bir yolla. Üstelik bu işi yapan da sonrasında duman olup uçmuş gibi adeta. Bu, asla göz ardı edemeyeceğimiz bir gerçek."

"Ayrıca biz bunun arkasında neler olduğunu açığa çıkartmak zorundayız."

"Polisle hiçbir ilişki kurmadan mı?"

Onda, başını evet anlamında salladı. "Bu bizim sorunumuz, yargının sorunu değil."

"Tamam, bu sizin sorununuz ve yargının sorunu değil. Mesele çok net, rahatlıkla anlaşılabilir" dedi Uşikava. Sonra, "Sormak istediğim bir şey daha var" dedi.

"Buyurun" dedi Onda.

"Cemaat içerisindeki bazı insanlar liderinizin öldüğünü biliyor, değil mi?"

"Biz ikimiz biliyoruz" dedi Onda. "Cesedin taşınmasına yardım eden iki kişi daha var. Benim adamlarım. Cemaatin en üst düzey kurmayları olan beş kişi biliyor. Bu kişilerle birlikte toplamda dokuz kişi. Üç cariyesine henüz söylemedik, ama öğrenmeleri an meselesi. Sürekli yanında, hizmetinde olan kadınlar. Uzun süre saklayamayız. Sonra, Uşikava Bey, elbette siz de biliyorsunuz."

"Toplam on üç kişi."

Onda hiçbir şey söylemedi. Uşikava, derince iç geçirdi. "Dürüstçe fikrimi söyleyebilir miyim?"

"Buyurun" dedi Onda.

Uşikava konuşmaya devam etti: "Şimdi tutup da böyle bir şey söylemek hiçbir anlam ifade etmeyebilir, ama liderinizin öldüğünü anladığınız anda derhal polise haber vermeniz gerekirdi. Durum ne olursa olsun bu ölümü açıklamanız gerekir. Böylesine büyük bir gerçeği sonuna kadar saklayamazsınız. On kişiden fazla insanın bildiği bir sır, artık sır olmaktan çıkmış demektir. Siz de zamanla işin içinden çıkamayacağınız bir duruma sürüklenirsiniz."

Dazlak kafalının yüzündeki ifade değişmemişti. "Bu konuda karar vermek benim işim değil. Ben, yalnızca verilen emirleri yerine getiriyorum."

“Peki, kim karar veriyor?”

Yanıt yoktu.

“Liderinizi temsil eden kişi mi?”

Onda, yine sessizliğini korudu.

“Tamam” dedi Uşikava. “Siz yukarıdaki birilerinin direktifini alarak liderinizin cesedinin gizlice icabına baktınız. Sizin örgütünüzde yukarıdan gelen emirler sorgulanamıyor. Fakat yargı açısından duruma bakacak olursanız, cesedi ortadan kaldırdınız ve bu da çok ağır bir suçtur. Bunu elbette biliyorsunuzdur.”

Onda, başını evet anlamında salladı.

Uşikava bir kez daha derince iç geçirdi. “Daha önce de söylemiştim, ama eğer binde bir olasılık polis işe karışacak olursa liderinizin ölümü hakkında bana hiçbir şey söylemediniz. Bir suç işlemiş durumuna düşüp de soruşturma geçirmek istemem.”

Onda yanıtladı: “Uşikava Bey, size liderimizin ölümü hakkında hiçbir şey söylenmedi. Dışarıdan tuttuğumuz bir dedektif olarak, talebimiz üzerine, Aomame adlı kadının akıbetini araştırıyorsunuz yalnızca. Yasaları çiğneyecek hiçbir şey yapmadınız.”

“Bu yeterli. Ben hiçbir şey duymadım” dedi Uşikava.

“Mümkün olsa biz de liderimizin öldürüldüğünü dışarıdan biri olan size söylemek istemezdik. Fakat Aomame’nin çevresini araştırarak oradan bir şeyler çıkabileceğini, Uşikava Bey, siz söylediniz ve siz de artık bu olayın içindesiniz. Onu bulabilmemiz için sizin yardımınız gerekli. Üstelik siz ağzınızın sıkılığıyla tanınan bir insansınız.”

“Sırları korumak benim işimin temelinde yatar. Endişelenmenize gerek yok. Benim ağzımdan asla dışarı sızmaz.”

“Eğer bu sır sızar ve bilginin sizden çıktığını anlarsak, nasıl söylesem, talihsiz bir durum yaşanabilir.”

Uşikava masasının üzerine bakarak orada duran tombul on parmağına göz gezdirdi, sanki onların kendi parmakları olduğunu tesadüfen keşfetmiş, şaşırmış gibi bir yüz ifadesiyle.

“Talihsiz bir durum” diye karşısındakinin sözlerini tekrarladı Uşikava, başını kaldırıp.

Onda hafifçe gözlerini kıstı. “Lider’in öldüğünü, her ne pahasına olursa olsun gizlememiz gerek. Bunun için her şeyi yapabiliriz.”

“Sır saklarım. Bu konuda kesinlikle rahat olabilirsiniz” dedi Uşikava. “Şimdiye kadar işbirliğimizi sorunsuzca yürütebildik. Ben, sizin ön plana çıkarak risk almanıza neden olacak bazı işleri üzerime aldım. Bazen zor işler de oldu, ama bunun karşılığını fazlasıyla ödediniz. Ağzıma iki kat fermuar çekeceğim. Benim dini inanç gibi şeylerle işim olmaz, ama ölen liderinizin kişisel olarak çok faydasını gördüm. Bu yüzden sahip olduğum tüm gücü kullanarak Aomame’nin nereye kaybolduğunu bulmaya çalışıyorum. Arkasında kimlerin olduğunu bulmaya çabalıyorum. Dahası, şu an çok iyi bir noktaya ulaşmak üzereyim. Bu yüzden bir süre daha sabırla bekleyin lütfen. Çok yakın zamanda iyi bir haber verebileceğim.”

Onda oturduğu sandalyede duruşunu biraz değiştirdi. Kapı ağzındaki atkuyruklu da ona ayak

uydurur gibi ağırlık verdiği bacağını değiştirdi.

"Şimdilik paylaşabileceğiniz bilgi bu kadar mı?" dedi Onda.

Uşikava bir an düşündü. Sonra yanıtladı: "Az önce söylediğim gibi, Aomame Emniyet Müdürlüğü Şincuku Karakolu Trafik Masası'na iki kez telefon etmiş. Karşı taraftan da birkaç kez telefon gelmiş. Kiminle görüştüğünü bilemiyorum. Ne de olsa Emniyet Müdürlüğü. Doğrudan gidip soracak olsam söylemezler. Fakat benim bu koca kafamda bir ışık yandı. Emniyet Müdürlüğü Şincuku Karakolu Trafik Masası bir yerlerden aklımda kalmıştı. Uzunca bir süre de düşündüm. Acaba Emniyet Müdürlüğü Şincuku Karakolu Trafik Masası bana neyi çağrıştırıyor diye. Benim sefil belleğimin bir kıyısına neyin tutunduğunu düşündüm. Anımsayana kadar uzunca bir süre geçti. İnsan çabuk yaşlanıyor. Yaşlanınca da belleğinin çekmeceleri eskisi kadar kolay açılmıyor. Eskiden her şeyi hemen çıkartabilirdim. Fakat bir hafta kadar önce, bunun ne olduğunu nihayet anımsayabildim."

Uşikava burada dudaklarını büzüp, yüzüne sahte olduğu belli bir gülümseme kondurarak dazlak kafalının yüzüne bir süre baktı. Dazlak kafalı sabırla bu konuşmanın devamını bekliyordu.

"Bu yıl ağustos ayında Emniyet Müdürlüğü Şincuku Karakolu Trafik Masası'na mensup genç bir kadın polis, Şibuya Maruyama civarındaki aşk otellerinden birinde, boğularak öldürüldü. Çırılçıplak, kendisine zimmetli kelepçelerle bağlanmış halde. Elbette bir skandal oldu. Fakat Aomame'nin Şincuku Karakolu'ndaki birileriyle yaptığı telefon konuşmaları, bu olayın birkaç ay öncesinde sıklaşıyor. Doğal olarak bu olaydan sonra bir kez bile konuşma yok. Ne dersiniz? Tesadüf olamayacak bir çakışma, değil mi?"

Onda, bir süre sessiz kaldı. Sonra yanıtladı: "Yani Aomame'nin irtibatta olduğu kişi, öldürülen bu kadın polis olabilir mi diyorsunuz?"

"Ayumi Nakano. Polisin adı bu. Yaşı yirmi altı. Çok şirin bir yüzü var. Babası da, ağabeyi de polis. Polis bir aile. Üstün başarıları olan bir memurmuş. Polis elbette var gücüyle araştırmalarını sürdürüyor, ama suçlu hâlâ bulunabilmiş değil. Böyle bir soru sorduğum için kusura bakmayın, ama bu olayla ilgili olarak sakın bir şeyler biliyor olmayasınız?"

Onda, bir buzulu andıran sert ve soğuk gözlerle Uşikava'yı süzdü. "Ne demek istediğinizi tam olarak anlayamıyorum" dedi. "Bizim o olayla ilişkili olabileceğimizi mi düşünüyorsunuz, Uşikava Bey? Bizden birinin, o kadın polisi sefil bir otele götürdüğünü, sonra da kelepçe takarak boğazını sıkıp öldürdüğünü mü?"

Uşikava dudaklarını büzerek başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Kesinlikle öyle değil. Nereden çıkartıyorsunuz? Öyle bir şey aklımın ucundan bile geçmez. Benim sorduğum, bu olayla ilgili bir bilginizin, bir fikrinizin olup olmadığı. Yalnızca bu. Evet, her şey olabilir. En ufak bir ipucu bile benim için çok değerli. Olmayan aklımla, ne kadar çabalarsam çabalayayım, Şibuya'daki aşk otelinde meydana gelen polis cinayeti ile liderinizin öldürülmesi arasında bir ilişki kurmak, benim yapabileceğim bir şey değil."

Onda, bir süre bir şeyleri hesaplıyormuş gibi bakışlarla Uşikava'yı süzdü. Sonra ciğerlerinde tuttuğu havayı yavaşça saldı. "Tamam, bu bilgiyi yukarıdakilere ileteyim" dedi. Ardından ajandasını çıkartıp not aldı. "Ayumi Nakano. Yaşı yirmi altı. Şincuku Karakolu Trafik Masası. Aomame ile ilişkisi olabilir."

"Aynen öyle."

“Başka?”

“Bir şey daha. Mutlaka sormak istediğim bir konu var. Aomame’nin adını ilk başta cemaatten birilerinin ortaya atmış olması lazım. Tokyo’da kas esnetme konusunda çok iyi bir antrenör var, diye. Az önce sizin de işaret ettiğiniz gibi, ben bu kadını araştırmıştım. Bahane değil ama, her zamanki gibi pür dikkat, kıyı bucak araştırmış, fakat tuhaf bir nokta, kuşkulanacak bir şey bulamamıştım. Tamamen tertemizdi. Sonra siz kadını Okura Oteli’nin süitine çağırdınız. Gerisini biliyorsunuz. Her şeyden önce bu kadını kim önerdi?”

“Bilmiyoruz.”

“Bilmiyor musunuz?” dedi Uşikava. Sonra tıpkı anlayamadığı bir sözcüğü duymuş çocuklar gibi bir yüz ifadesi takındı. “Cemaatinizden birisi Aomame adını ortaya atmış olmalı, ama bunun kim olduğunu hiç kimse bilmiyor. Böyle mi yani?”

Onda, yüzündeki ifadeyi değiştirmeksizin yanıtladı: “Aynen öyle.”

“Çok tuhaf” dedi Uşikava, yüzünden de durumu ne kadar garipsediği anlaşılıyordu.

Onda ağzını kapatmıştı.

“Çözümsüz bir durum. Kim tarafından, ne zaman olduğu belli değil ama kadının adı birden ortaya atılmış oluyor. Böyle mi?”

“İşin aslını söylemek gerekirse, bu konuda en istekli olan Lider’in kendisiydi” dedi Onda, sözcükleri titizlikle seçerek. “Kurmaylar arasında, *Kendinizi kim olduğunu bilmediğimiz bir kişinin ellerine teslim etmeniz tehlikeli olmaz mı?* şeklinde fikirler de ortaya atıldı. Elbette biz koruma görevini yaptığımız için aynı fikirdeydik. Fakat kendisi aldırış etmedi. Aksine bu kişiye ulaşmamız konusunda ısrar etti.”

Uşikava bir kez daha çakmağına el atıp kapağını açarak, nasıl çalıştığına bakıyormuş gibi yaktı. Sonra tekrar kapağını kapattı.

“Liderinizin çok temkinli bir insan olduğunu sanıyordum oysa” dedi.

“Aynen öyle. Çok dikkatli, temkinli bir insandı.”

Sonra derin bir sessizlik oldu.

“Sormak istediğim bir şey daha var” dedi Uşikava. “Tengo Kavana meselesi. Onun Kyoko Yasuda adlı kendinden yaşça büyük, evli bir kadınla ilişkisi vardı. Haftada bir kez kadın Tengo’nun apartman dairesine gidiyordu. Sonra samimi saatler geçiriyorlardı. Eh, genç adam ne de olsa. Böyle şeyler olabilir. Ancak bir gün kadının kocasından aniden telefon geldi, adam kadının bir daha Tengo’nun yanına gitmeyeceğini söyledi. Ondan sonra irtibat tamamen koptu.”

Onda kaşlarını çattı. “Konunun bununla ne ilgisi var anlamadım. Tengo Kavana’nın bu olayla bir alakası olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?”

“Hayır. Bu kadarını ben de bilemiyorum. Yalnız bu olay önceden beri kafama takılıyor. Her ne olursa olsun kadından bir telefon gelirdi en azından. Çok samimi bir ilişkileri vardı ne de olsa. Ancak tek kelime etmeden kadın öylece ortadan kayboluverdi. Geride hiçbir iz bırakmadan. Kafama takılıp durması hoşuma gitmediği için sordum yalnızca. Bununla ilgili aklınıza gelen bir şeyler var mı?”

“En azından ben o kadınla ilgili hiçbir bilgiye sahip değilim” dedi Onda, düz bir ses tonuyla.

“Kyoko Yasuda, Tengo Kavana ile ilişkisi varmış.”

“Tengo’dan on yaş büyüktü ve evliydi.”

Onda yine ajandasına not aldı. “Bunu da yukarıdakilere ileteyim.”

“Olur” dedi Uşikava. “Bu arada Eriko Fukada’nın nerede olduğunu tespit edebildiniz mi?”

Onda başını kaldırıp duvardaki, eğri asılmış bir resim çerçevesini inceliyormuş gibi Uşikava’ya baktı. “Eriko Fukada’nın nerede olduğunu bilmemiz neden gereksin?”

“Onun nerede olduğuyla ilgilenmiyor musunuz?”

Onda başını iki yana salladı. “Nereye giderse gitsin, nerede olursa olsun bizimle alakası yok. Bu tamamen ona kalmış bir şey.”

“Tengo Kavana’yla da ilginiz yok mu?”

“Bizimle hiçbir ilgisi olmayan bir insan.”

“Oysa bir aralar bu iki insanla fazlasıyla ilgileniyormuş gibiydiniz” dedi Uşikava.

Onda bir süre gözlerini kıstı. Sonra sessizliğini bozdu. “Şu an bizim bütün ilgimiz Aomame ismi üzerinde yoğunlaşmış durumda.”

“İlginizin odağı bir günden diğerine değişiyor mu?”

Onda dudağını hafifçe büktü. Yanıtlamadı.

“Onda Bey, siz Eriko Fukada’nın yazdığı *Pupa Hava*’yı okudunuz mu?”

“Hayır. Cemaat içerisinde, öğretiyle ilgili kitaplar dışında bir şey okumak yasaktır. Elimize almamız bile mümkün değil.”

“*Little People* adını hiç duydunuz mu?”

“Hayır, duymadım” dedi Onda, hiç boşluk bırakmadan.

“Tamam” dedi Uşikava.

Sonra diyalog sona erdi. Onda yavaşça sandalyeden kalkıp ceketinin yakasını düzeltti. Atkuyruklu da kapının pervazından ayrılıp bir adım öne çıktı.

“Uşikava Bey, az önce söylediğim gibi, bu olayda zaman bizim için son derece önemli” dedi Onda, koltuğunda oturmaya devam eden Uşikava’ya tepeden bakarak. “Bir an önce Aomame’nin nerede olduğunu bulmak zorundayız. Elbette biz de tüm gücümüzü harcarız, ama sizin de farklı yollardan çalışmanız gerekiyor. Aomame’yi bulamazsak karşılıklı olarak sıkıntıya düşeriz. Ne de olsa siz mühim sırları bilen insanlardan birisiniz.”

“Mühim sırlar, ağır sorumluluklar getirir.”

“Aynen öyle” dedi Onda, duygudan yoksun bir ses tonuyla. Sonra dönüp arkasına bir kez bile bakmadan odadan çıktı. Dazlak kafalının ardından atkuyruklu da odadan çıkıp sessizce kapıyı kapattı.

İkisi gittikten sonra Uşikava masasının çekmecesini açıp, kayıt cihazının düğmesini kapattı. Cihazın kapağını açıp kasedi çıkartarak etiketine, tükenmezkalemle tarih ve saati yazdı. Görünüşüne hiç de

uygun düşmeyecek şekilde düzgün bir yazıydı. Sonra Seven Star kutusunu çekmeceden çıkarttı, içinden bir sigara çekip dudaklarının arasına kıstırarak çakmağıyla yaktı. Dumanı bolca içine çekerek tavana doğru tüm gücüyle üfledi. Sonra yüzü tavana dönük vaziyette, bir süre gözlerini kapattı. Nihayet gözlerini açıp duvar saatine baktı. Saat 2.30'u gösteriyordu. *İnsanı tedirgin eden tipler,* diye geçirdi aklından Uşikava bir kez daha.

Aomame'yi bulamazsak karşılıklı olarak sıkıntıya düşeriz, demişti dazlak kafalı.

Uşikava, Yamanaşi'nin dağlık bölgesindeki Öncüler merkezine iki kez gitmiş, arka taraftaki ormanın içerisinde kurulan büyük yakma fırınını görmüştü. Fırın aslında çöp ve atıkları yakmak için yapılmıştı, ama çok yüksek bir ısıda çalıştığından, bir insan cesedini atacak olsalar da geriye tek bir kemik bile kalmazdı. Onlarca insanın ölüsünün gerçekten de oraya atıldığını Uşikava biliyordu. Lider'in cesedi de muhtemelen bunlardan biriydi. Doğal olarak Uşikava böyle bir kaderi paylaşmak istemezdi. Bir yerlerde bir gün mutlaka ölümle karşılaşacak olsa bile, mümkünse biraz daha huzurlu bir ölüm isterdi.

Elbette Uşikava'nın onlara söylemediği bazı gerçekler vardı. Elindeki kartların tamamını açık etmek, Uşikava'nın tarzı değildi. Küçük kartları şöyle bir ucundan gösterebilirdi. Fakat büyük kartları sımsıkı saklardı. Dahası, her şeyin bir sigortası olmalıydı. Sözgelimi kasede kaydedilen gizli konuşma gibi. Uşikava bu oyunun kurallarını çok iyi biliyordu. Onun hayat tecrübesi ortalıkta dolaşıp duran bu genç korumalarınkinden tamamen farklıydı.

Aomame'nin özel ders verdiği insanların adlarını Uşikava ele geçirmişti. O zahmete girmeyi göze aldıktan sonra ve biraz yol yordam bilince, çoğu bilgiyi elde etmek mümkündü. Aomame'nin ders verdiği on iki özel müşteri hakkındaki kişisel bilgileri Uşikava baştan sona didik didik etmişti. Sekiz kadın, dört erkek. Toplumsal statüleri ve ekonomik güçleri olan insanlardı. Aralarında cinayete yardım edebilecek tek kişi bile yoktu. Yalnız bunlardan biri yetmişli yaşlarında, varsıl bir kadındı; aile içi şiddet mağduru, evlerinden ayrılmak zorunda kalmış kadınlar için sığınma evi yaptırmıştı. Kendi evinin geniş arazisine komşu arsada inşa edilmiş iki katlı binada, talihsizliklere maruz kalmış kadınları misafir ediyordu.

Bu, çok şık bir hareketti. Kuşkulanacak bir şey yoktu. Fakat bir şeyler Uşikava'nın bilincinin uzak kıyılarına vuruyordu. Dahası, bir şeyler bilincinin uzak kıyılarına vurduğunda Uşikava mutlaka neyin vurduğunu bulmaya çalışırdı. Onun, hayvanlara özgü bir koku algısı vardı. Önsezilerine her şeyden çok güvenirdi. Bu sayede, şimdiye kadar birçok kez canını kurtardığı bile olmuştu. Bu seferki anahtar sözcük şiddet olabilirdi. Bu yaşlı kadın, şiddet konusunda bilinçliydi ve o yüzden de şiddet görmüş kadınları seve seve koruması altına alıyordu.

Uşikava bizzat kendisi giderek o sığınma evini görmüştü. Azabu'nun tepelerinde, birinci sınıf bir semtteydi bu ahşap bina. Eskiydi, ama kendi çapında bir beğeniyi yansıtan bir binaydı. Kapının parmaklıkları arasından bakınca, giriş kapısının önündeki güzel çiçeklik ve geniş çimlerle kaplı bahçe görünüyordu. Büyük bir meşe ağacı gölge vermekteydi. Giriş kapısına küçük bir gözetleme penceresi açılmıştı. Son zamanlarda bu türden binalar iyice azalmıştı.

Fakat binanın huzurlu halinin aksine tedbirler aşırı katıydı. Duvarları yüksekti ve üzerine bir de dikenli tel çekilmişti. Sağlam demir kapısı sımsıkı kapalıydı, iç tarafta bir Alman kurt köpeği vardı. Birileri yaklaşınca var gücüyle havlıyordu. Birkaç güvenlik kamerası da çalışır haldeydi. Binanın önündeki yoldan neredeyse hiç gelen geçen olmadığından, uzun süre orada durup bekleyemezdi. Kasvetli bir konut mahallesiydi. Çevrede bazı büyükelçilikler de vardı. Uşikava gibi her haliyle

kuşkulu görünen bir adamın oralarda öylesine dolaşması, birilerinin dikkatini çekebilirdi. Fakat yine de tedbirler konusunda biraz aşırıya kaçılmıştı sanki. Her ne kadar şiddetten kaçan insanların sığındığı bir yer olsa bile, bu kadar sıkı güvenlik önlemleri alınmasına gerek yoktu. Bu sığınma evi hakkında gerekli tüm bilgilere ulaşması gerekiyordu. Uşikava, aklından böyle geçirdi. *Güvenlik önlemleri ne kadar sıkı olursa olsun, bir şekilde bunu aşmak zorundayım. Hayır, ne kadar sıkı olursa benim de o kadar çok çabalayarak aşmam gerekir. Bunun için iyi bir yol düşünmeliyim. Olmayan aklımı zorlayarak.*

Sonra Uşikava, Onda ile *Little People* hakkındaki konuşmasını anımsadı. *Little People adını hiç duydunuz mu?*

Hayır, duymadım.

Yanıtın gelişi, haddinden fazla çabuk olmuştu. O adı şimdiye kadar bir kez bile duymamış olsa en azından bir an duraksayıp yanıtlardı. *Little People?* diye düşünür, o sözcükleri kafasının içerisinde tekrarlar, sonra yanıt verirdi. Normal bir insan böyle yapardı.

"O adam *Little People* adını duymuştu. Anlamını ve gerçekte ne olduğunu bilip bilmediğini kestiremiyorum. Fakat ilk defa duyduğu bir şey değildi."

Uşikava, kısalan sigarasını söndürüp, bir süre düşüncelere daldı. Düşünmeye ara verdiğinde yeni bir sigara yaktı. Çok uzun zamandır akciğer kanseri olasılığı hakkında düşünmemeye karar vermişti. Düşüncelerini yoğunlaştırabilmesi için nikotinin yardımı gerekiyordu. Kaderin iki üç gün sonra bile ne getireceği bilinmezdi. On beş sene sonraki sağlık durumu hakkında endişelenmeye gerek de yoktu öyleyse.

Üçüncü Seven Star'ını tüttürürken Uşikava'nın aklına bir fikir geldi. *Bu işe yarayabilir belki,* dedi içinden.

Tek başımayım ama yalnız değilim

Ortalık kararınca Aomame balkondaki sandalyesine oturup, sokağın karşı tarafındaki küçük çocuk parkını izliyordu. Bu, onun en önemli günlük göreviydi. Bu görev yaşamının odak noktası haline gelmişti. Hava ister açık ister kapalı olsun, isterse yağmur yağsın, hiç ihmal etmeden izlemeyi sürdürüyordu. Ekim ayı gelmiş, hava serinlemişti. Soğuk gecelerde kat kat giyiniyor, diz örtüsünü hazırda tutuyor, sıcak kakao içiyordu. 10.30'a kadar kaydırağa bakıyor, sonra yavaş yavaş banyo yaparak vücudunu ısıtıyor, yatağa girerek uyuyordu.

Gündüzleri aydınlık saatlerde de Tengo'nun oraya gelme olasılığı elbette vardı. Fakat büyük ihtimalle gelmezdi. Eğer bu parka gelecekse, karanlık bastırıp da cıva lambasının yandığı, ayın gökyüzünde net olarak görülebildiği saatlerde gelirdi. Aomame akşam yemeğini çabucak geçiştiriyor, her an dışarıya koşabilecek gibi şeyler giyiyor, saçlarını düzeltiyor, bahçe sandalyesine oturarak, gözlerini parktaki kaydırağa dikiyordu. Elinin altında sürekli otomatik tabanca ve Nikon marka küçük dürbün bulunuyordu. Tuvalete gittiği arada Tengo'nun gelmesinden endişe ederek, ağzına kakaodan başka bir şey sürmüyordu.

Aomame bir gün bile ara vermeksizin izlemeyi sürdürdü. Kitap okumadan, müzik dinlemeden dışarıdaki seslere kulak vererek yalnızca parkı izliyordu. Oturuş şeklini bile neredeyse hiç değiştirmiyordu. Yalnızca arada sırada başını kaldırıp, –tabii bulutsuz bir geceyse– aya göz atarak hâlâ iki ayın yan yana durup durmadığını kontrol ediyordu. Sonra tekrar bakışlarını parka çeviriyordu. Aomame parkı izliyor, gökteki aylar Aomame'yi izliyordu.

Fakat Tengo gelmedi.

Geceleyin parka gelenlerin sayısı çok değildi. Arada sırada genç âşıklar geliyordu. Banka oturup el ele tutuşuyorlar, minik kuş çiftleri gibi ürkekçe, küçük küçük öpüştükleri oluyordu. Fakat park çok küçük ve aydınlıktı. Âşıklar orada bir süre tedirgin bir şekilde zaman geçirdikten sonra kaderlerine küsüp başka bir yere gidiyorlardı. Umumi tuvaletleri kullanmayı düşünerek gelip de kapısının kilitli olduğunu görünce hayal kırıklığına uğrayarak (bazen öfkelenerek) dönüp gidenler de oluyordu. Muhtemelen sarhoşluktan ayılmak için, tek başına banka oturup başını öne eğerek öylece bekleyen ücretli çalışanlar da vardı. Belki de o halde evlerine dönmek istemiyorlardı. Geceyarısı köpeğini gezmeye çıkaran yalnız ihtiyarlar da vardı. Köpekleri de ihtiyarlar kadar suskun, ümidini yitirmiş görünüyordu.

Fakat çoğunlukla gece saatlerinde parkta kimsecikler olmuyordu. Bir kedi bile geçmiyordu. Cıva lambasının zayıf ışığı salıncağı, kaydırağı, kum havuzunu, kapısı kilitli umumi tuvaleti aydınlatıyordu yalnızca. Bu manzarayı uzun süre izleyince, Aomame arada sırada tek başına ıssız bir gezegene bırakılmış gibi hissediyordu kendini. Sanki nükleer savaş sonrasındaki dünyayı tasvir eden şu filmde olduğu gibi. Filmin adı neydi? Tamam, *Sahilde*.

Yine de Aomame zihnini odaklayıp parkı izlemeye devam etti. Yüksek direğe tek başına çıkıp, engin denizde balık sürüleri ve uğursuz periskop gölgesini arayan gözcü tayfalar gibi. Aomame'nin dikkatli gözlerinin aradığı tek şey vardı: Tengo Kavana'nın görüntüsü. Tengo, aslında başka bir semtte yaşıyor, o akşam tesadüfen yakınlardan geçiyordu belki de. Eğer öyleyse Tengo'nun parka bir daha gelme olasılığı sıfıra yakındı. Fakat öyle olmadığını düşünüyordu Aomame. Kaydırağın üzerinde oturan Tengo'nun kıyafet ve davranışlarına bakılırsa, evinin civarında yürüyüşe çıkmış gibi

bir havası vardı. Yolda parka uğramış, kaydırağa çıkmıştı. Muhtemelen ayı izlemek için. Öyleyse yaşadığı yer, Aomame'nin bulunduğu yerden yürüme mesafesinde olmalıydı.

Koenci semtinde ayı izleyebilecek yer bulmak kolay değildi. Genelde düzlük bir yerdi. Çıkılabilecek yüksek bir bina da neredeyse hiç yoktu. Bu yüzden, parktaki kaydırak, geceleri ayı izlemek için hiç de fena bir yer değildi. Sakindi, kimse rahatsız etmezdi. Ayı izlemek isterse Tengo mutlaka yine oraya gelirdi. Aomame öyle tahmin ediyordu. Fakat bir an sonra düşünceleri değişiveriyordu. *Hayır, işler o kadar yolunda gitmez. Tengo başka bir binanın terasında ayı çok daha rahat görebileceği bir yeri çoktan bulmuş olabilir.*

Aomame keskin bir hareketle başını iki yana salladı. *Hayır, fazla düşünmemeliyim. Tengo'nun bir gün parka dönüp geleceğine inanarak burada sabırla beklemeyi sürdürmekten başka seçeneğim yok. Buradan ayrılamam. Bu park da, şimdilik beni ona bağlayan tek ortak nokta.*

Aomame tabancanın tetiğini çekmedi.

Eylül başıydı. Sıkışmış trafiğin ortasında 3. Başkent Otoban Hattı'nın emniyet cebinde durmuş, göz kamaştırıcı sabah güneşinin ışıkları altında Heckler&Koch'un siyah namlusunu ağzına sokmuştu. Üzerinde Junko Şimada döpiyesi ve ayağında yüksek topuklu Charles Jourdan ayakkabıları vardı.

Çevresindeki insanlar neler olduğunu anlayamadan, arabalarının içinden onu izliyorlardı. Gümüş rengi Mercedes Coupé'ye binmiş orta yaşlı bir kadın, nakliye kamyonlarının yüksek şoför koltuğundan ona bakan yanık tenli erkekler. Onların gözlerinin önünde Aomame kendi beynini dokuz milimetrelik mermi ile dağıtmak niyetindeydi. Kendi canına son vermekten başka 1Q84 yılından kendini silmenin yolu yoktu. Bunun karşılığında Tengo'nun canını kurtaracaktı. En azından Lider Aomame'ye öyle söz vermişti. Adam bunun için söz vermiş, karşılığında kendi ölümünü istemişti.

Ölmek zorunda olması Aomame'yi çaresizliğe itmiş değildi. *Her şey, benim 1Q84 yılı dünyasına çekilmemden sonra kararlaştırılmış olmalı. Ben yalnızca bu yazgıyı takip ettim. Gökyüzünde büyük ve küçük iki ay göründü.* Little People*'ın insanların kaderine hükmettiği şu izansız dünyada tek başıma yaşamımı sürdürmenin ne anlamı olabilir ki?*

Fakat nihayetinde Aomame tabancanın tetiğini çekmemişti. Son anda sağ elinin işaretparmağına güç vermeyi bırakıp namluyu ağzından çıkartmıştı. Denizin derinliklerinden nihayet su yüzüne çıkmayı başarabilmiş bir insan gibi ciğerlerini havayla doldurmuş, sonra bu havayı salmıştı. Vücudundaki tüm havayı tazelemek ister gibiydi.

Aomame'nin kendini öldürmekten son anda vazgeçmesinin nedeni uzaklardan gelen bir sesi duymasıydı. Bir anda tam bir sessizlik olmuştu. Tetikteki parmağını itmeye başladığı andan itibaren çevredeki gürültü tamamen silinmişti. Ortalıkta bir havuzun dibindeki gibi derin bir sessizlik vardı. Orada ölüm ne karanlık, ne de korkulacak bir şeydi. Anne karnındaki bebek için amniyon sıvısı neyse, öyle doğal, netti. *Hiç fena değil,* diye düşündü Aomame. Hatta gülümsedi. Sonra, o sesi duydu.

Ses, uzaklarda bir yerlerden, uzak bir zamandan geliyormuş gibiydi. Tanıdık değildi. Birçok dönemeçten geçerek geldiği için asıl halini kaybetmişti. Sonra anlamını yitirmiş, muğlak bir yankıya dönüştü. Yine de o tınıda, özlem duyduğu sıcaklığı yakalayabilmişti Aomame. Ses, onun adını söylüyor gibiydi.

Aomame tetiğe koyduğu parmağını gevşetip, gözlerini kısarak kulak kabarttı. O sesin ne dediğini anlamaya çabaladı. Güç bela çıkardığı ya da çıkardığını düşündüğü, kendi adıydı yalnızca. Gerisi, boş bir oluktan geçip gelen rüzgâr uğultusundan başka bir şey değildi. Nihayet ses uzaklaşıp anlamını iyice yitirdi ve sessizliğin içinde emilip gidiverdi. Aomame'yi çevreleyen boşluk kaybolup, tıpası çekilmiş gibi çevresindeki gürültü olduğu gibi geri dönmüştü. Farkına vardığında artık ölmeyi istemiyordu.

O küçük parkta bir kez daha Tengo'yla karşılaşabilirim belki. Aomame böyle düşündü. *Ondan sonra da ölebilirim. Bir kez daha şansımı deneyeyim. Yaşamak, ölmemek, Tengo'yla buluşabilme olasılığı anlamına da geliyor.* Aklında sadece yaşama isteği vardı. Tuhaf hisler içerisindeydi. O ana kadar bu türden hisleri bir kez olsun yaşamış mıydı acaba?

Aomame otomatik tabancanın horozunu indirip emniyet mandalını kapatarak omuz çantasına koydu. Sonra kendini toplayarak güneş gözlüğü taktı, trafiğin aksi yönünde yürüyerek inmiş olduğu taksiye döndü. İnsanlar, yüksek topuklarla geniş adımlar atarak otobanda yürüyen Aomame'yi sessizce izliyordu. Uzun süre yürümesi gerekmedi. İndiği taksi, feci trafik sıkışıklığı içinde santim santim ilerlemiş, Aomame'nin yakınına kadar gelmişti.

Aomame şoför koltuğu tarafındaki pencerenin camını tıklatınca şoför camı indirdi.

"Beni yine alır mısın?"

Şoför tereddüt etti. "Bakın hanımefendi. Orada ağzınıza soktuğunuz şey, silaha benziyordu, ama..."

"Öyle."

"Gerçek mi?"

"Yok daha neler!" dedi Aomame dudaklarını büzerek.

Şoför kapıyı açtı ve Aomame koltuğa geçti. Omuz çantasını omzundan indirip koltuğa koyarak, mendiliyle dudak kenarlarını sildi. Dudaklarında metal ve makine yağı kokusu kalmıştı.

"Peki, acil durum merdiveni var mıydı?" diye sordu şoför.

Aomame başını iki yana salladı.

"Yoktu, değil mi? Böyle bir yerde acil durum merdiveni olduğunu hiç duymadım zaten" dedi şoför. "Peki, en başta planladığımız gibi İkeciri çıkışında otobandan ayrılalım mı?"

"Evet, öyle yapalım" dedi Aomame.

Şoför pencereyi açıp elini kaldırarak, büyük otobüsün önünden sağ şeride geçti. Taksimetre Aomame'nin indiği rakamları gösteriyordu.

Aomame koltuğa gömülüp sakin sakin soluklanarak görmeye alıştığı Esso reklam tabelasına baktı. Kaplan yana çevirdiği yüzüyle Aomame'den tarafa bakıyor, gülümseyerek elinde benzin pompası tutuyordu. *Arabana kaplan koy,* yazıyordu tabelada.

"Arabana kaplan koy" diye mırıldandı Aomame.

"Efendim?" diye sordu şoför, dikiz aynasından Aomame'ye bakarak.

"Bir şey yok. Kendi kendime konuşuyorum."

Bir süre daha burada yaşayıp neler olacağına bakayım, ondan sonra ölsem de geç kalmış

sayılmam herhalde.

İntihar etmekten vazgeçmesinin ertesi günü Tamaru'dan telefon geldiğinde Aomame ona kararını bildirdi. "Plan değişti. Buradan bir yere kıpırdamamaya karar verdim. Adımı değiştirmiyorum, estetik ameliyatı da olmuyorum."

Tamaru telefonun öte yanında sessiz kaldı. Adamın kafasında birtakım teoriler sessizce yer değiştiriyor olmalıydı.

"Yani başka bir yere taşınmak istemiyor musun?"

"Evet" diye yanıtladı Aomame, yalın bir şekilde. "Bir süre daha burada kalmak istiyorum."

"Orası, uzun süreli saklanmak için düşünülmemişti."

"Eve kapanıp dışarıya çıkmadıktan sonra bulamazlar."

Tamaru yanıtladı: "O tipleri hafife almasan iyi olur. Seni didik didik araştırıp bulmaya çalışacaklardır. Tehlike seninle sınırlı kalmaz, etrafındakileri de etkiler. Böyle olunca benim durumum da zora girer."

"Bunun için üzgünüm. Fakat bir süre daha zamana ihtiyacım var."

"Bir süre çok muğlak bir ifade" dedi Tamaru.

"Kusura bakma, ama ancak böyle söyleyebiliyorum."

Tamaru bir süre sessizce düşündü. Aomame'nin kararının kesinliğini sesinin tınısından hissetmiş gibiydi. Sonra konuştu:

"Benim için, bulunduğum konum her şeyden önce gelir. Hemen hemen her şeyden. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Sanırım evet."

Tamaru tekrar sessiz kaldı. Sonra bu sessizliğini bozdu.

"Tamam, öyle olsun. Herhangi bir yanlış anlama olmasın istemiştim. Sen böyle söylüyorsan kendine göre bir nedenin vardır elbette."

"Nedenim var" dedi Aomame.

Tamaru ahizenin öte tarafında genzini temizledi. "Önceden de söylediğim gibi biz planımızı yaptık, hazırlıklarımızı tamamladık. Seni güvenli bir yere taşıyıp izlerini silerek yüzünü ve adını değiştireceğiz. Tamamen diyemem, ama neredeyse tamamen başka bir insan olacaksın. Bu konuda anlaşmış olduğumuzu sanıyorum."

"Bunu elbette biliyorum. İtirazımın planın kendisiyle bir ilgisi yok. Fakat tahmin bile etmediğim bir şey geldi başıma. Bu yüzden bir süre daha burada kalmam gerekiyor."

"Ben kendi başıma ne evet, ne de hayır diyebilirim" dedi Tamaru. Sonra gırtlağının derinliklerinden gelen hafif bir ses çıktı. "Yanıt vermem için biraz zaman gerek."

"Ben hep buradayım" dedi Aomame.

"Öyle ol zaten" dedi Tamaru. Sonra telefon kapandı.

Ertesi sabah saat 9'a doğru telefonun zili üç kez çaldıktan sonra kesilip, tekrar çalmaya başladı. Arayan Tamaru'dan başkası olamazdı.

Tamaru selamsız sabahsız konuya girdi. "Orada uzun süre kalmanla ilgili olarak Madam'ın endişeleri var. Evde yeterli güvenlik yok. Nihayetinde bir geçiş aşaması olarak düşünmüştük. Ortak görüşümüze göre bir an önce daha güvenli, uzak bir yere taşınman gerekiyor. Burası anlaşıldı mı?"

"Çok iyi anlıyorum."

"Fakat sen soğukkanlı, temkinli bir insansın. Lüzumsuz hatalar yapmazsın. Kendinden de eminsin. Senin bu özelliğine çok güveniyoruz."

"Teşekkür ederim."

"Sen ne pahasına olursa olsun orada bir süre daha kalmak istediğini söylüyorsan, bunun geçerli bir nedeni vardır mutlaka. Nasıl bir neden olduğunu bilemiyorum, ama sıradan bir şey olmasa gerek. Bu yüzden, Madam elimizden geldiğince isteğini yerine getirmeyi düşünüyor."

Aomame hiçbir şey söylemeksizin kulak kesilmişti.

Tamaru konuşmasını sürdürdü: "Bu yıl sonuna kadar orada kalabilirsin. Daha fazlası olmaz."

"Yani yılbaşında taşınmam gerekiyor."

"Bu kadarını bile, senin düşüncelerine saygı gösterdiğimiz için zor yapabiliyoruz."

"Tamam" dedi Aomame. "Bu yıl sonuna kadar burada kalır, sonra başka yere taşınırım."

Aslında Aomame'nin içinden geçen bu değildi. Tengo ile karşılaşana kadar oradan kımıldamaya niyeti yoktu. Fakat şimdilik bunu söyleyecek olursa konu çetrefilli bir hal alırdı. Yıl sonuna kadar biraz zamanı vardı. Sonrasını ileride düşünmekten başka çare yoktu.

"Tamam öyleyse" dedi Tamaru. "Bundan sonra haftada bir kez yiyecek ve ihtiyaç malzemeleri tedarik ederiz. Her hafta salı günü öğleden sonra saat 1'de görevli oraya gelir. Anahtarı var. İçeriye kendisi girer. Fakat evde mutfaktan başka yere girmez. O sırada sen arka taraftaki yatak odasına girip kapıyı kilitle. Yüzünü asla gösterme. Ses de çıkartma. Çıkınca kapıyı kapatıp bir kez zili çalar. Ondan sonra yatak odasından çıkabilirsin. İhtiyacın olan özel bir şey varsa, şimdi söyle. Yollayacağım ilk parti malzemelerin arasına koyarım."

"Kaslarımı formda tutabilmek için evde kullanılabilecek aletler olsa çok iyi olurdu" dedi Aomame. "İnsan alet kullanmayınca, kültürfizik hareketleriyle sınırlı kalıyor ne de olsa."

"Spor salonundaki gibi kapsamlı bir şey imkânsız, ama yer kaplamayan, ev tipi olanlar yeterli olacaksa ayarlayabiliriz."

"Basit bir şeyler yeterli olur" dedi Aomame.

"Yürüme bandı ve kas geliştirme için bazı aletler. Bu kadarı yeterli olur mu?"

"Yeterli. Eğer mümkünse madeni bir beyzbol sopası da, lütfen."

Tamaru birkaç saniye sessiz kaldı.

"Beyzbol sopası farklı işler için kullanılabilir" dedi Aomame. "Sırf elimin altında olması bile beni

rahatlatıyor. Onunla birlikte büyümüş gibiyim ne de olsa.”

“Anlaşıldı, ayarlarım” dedi Tamaru. “Başka bir şey aklına gelirse kâğıda yazıp mutfak tezgâhının üzerine bırak. Sonraki tedarik gününe kadar ayarlarım.”

“Teşekkür ederim, fakat şimdilik aklıma gelen bir şey yok.”

“Kitap, video gibi şeyler.”

“Özel olarak istediğim bir şey aklıma gelmiyor.”

“Proust’un *Kayıp Zamanın İzinde*’sine ne dersin?” dedi Tamaru. “Eğer okumadıysan okuman için iyi bir fırsat olabilir.”

“Sen okudun mu?”

“Hayır. Benim hapishaneye girmişliğim yok. Bir yerlerde uzun süre gizlenmemi gerektiren bir durum da olmadı. Öyle bir durum çıkmayınca *Kayıp Zamanın İzinde*’yi okumanın zor olduğunu söylüyorlar.”

“Çevrende tamamını okuyan var mı?”

“Cezaevi gibi yerlerde uzun süre yaşamış olanlar var çevremde, ama Proust’a merak duyan tipler değildirler.”

Aomame, “Okumaya çalışırım. Kitap eline geçerse, ilk parti malzemelerle birlikte gönder” dedi.

“Doğrusunu söylemek gerekirse, aldım bile” dedi Tamaru.

Salı günü öğlen saat tam 1’de tedarikçi geldi. Aomame söylendiği gibi arka taraftaki yatak odasına kapanıp, kapıyı içeriden kilitleyerek sessizce bekledi. Giriş kapısının açılma sesi duyuldu. Birden fazla kişi kapıyı açıp içeri girdi. Tamaru’nun söylediği tedarik görevlilerinin nasıl insanlar olduğunu Aomame bilmiyordu. İki kişi olduklarını, seslerden anlayabiliyordu, ama hiç konuşma duyulmuyordu. Kaç parça olduğu bilinmez, eşyaları içeriye taşıyıp sessizce yerleştirdiler. Getirdikleri gıda malzemelerini musluk suyunda yıkayıp buzdolabına koyduklarını seslerden anlayabiliyordu Aomame. Hangisinin ne yapacağı önceden kararlaştırılmış olmalıydı. Bir şeylerin paketini açıyor, kutuları ya da kâğıtları toparlıyorlardı, bu kadarını seslerden anlayabiliyordu. Mutfaktaki çöpü de alıyorlardı galiba. Aomame çöp torbasını merdivenin altındaki çöp atma yerine kadar götüremiyordu. Bu yüzden birilerinin götürmesi gerekiyordu.

Adamların hareketleri sistemliydi ve gereksiz tek bir hareket bile yapmıyor gibiydiler. Gereğinden fazla ses çıkartmıyorlardı, ayak sesleri de yumuşaktı. İşlerini yirmi dakika kadar bir sürede tamamlayıp giriş kapısını açarak dışarı çıktılar. Dışarıdan kapının kilitlenme sesi duyuldu. Kapı zili, işaret olarak bir kez çalındı. Aomame tedbir olarak on beş dakika daha bekledi. Sonra yatak odasından çıkıp kimsenin olmadığından emin olunca, giriş kapısının zincir kilidini kapattı.

Büyük buzdolabı, bir haftalık yiyecekle dolmuştu. Bu sefer elektrikli fırında kolayca ısıtıp yiyebileceği hazır yiyecekler değil, taze gıda malzemeleri ağırlıktaydı. Farklı sebze ve meyveler, balık ve et, soya fasulyesi ezmesi ve yosunlu fasulye lapası, süt, peynir, portakal suyu, bir düzine yumurta. Fazladan çöp çıkmaması için her şey paketlerinden çıkartılıp özenle streç filme sarılmıştı. Aomame’nin günlük olarak ne tür yiyecek malzemelerine ihtiyaç duyduğunu net bir şekilde biliyor

gibiydiler. Bunu nereden biliyorlardı acaba? Pencerenin önüne yürüme bandı kurulmuştu. Küçük, ama kaliteli bir şeydi. Üstünde hız ve koşulan mesafe, tüketilen enerji göstergeleri vardı. Bir dakika içinde alınan mesafeyi ve nabız atış sayılarını monitörden görmek mümkündü. Karın ve sırt kaslarının, nadir kullanılan kasların formda tutulması için yer aleti de vardı. Bu aleti, yanında getirdikleri gereçleri kullanarak kolayca kurup sökmek mümkündü. Aomame, bu aletin nasıl kullanıldığını çok iyi biliyordu. Son modellerden, basit bir düzeneği vardı, ama elde edilebilecek sonuç yeterliydi. O iki alet olduktan sonra gerekli hareketleri rahatlıkla yapabilirdi.

Özel kutusuna konmuş madeni beyzbol sopası da orada duruyordu. Aomame, kutusundan çıkartıp birkaç kez havada salladı. Gümüş rengi ışıltılar saçan, fabrikadan yeni çıkmış sopa vınlayarak havayı yardı. Bu özlediği ağırlık, Aomame'nin içini rahatlatmıştı. Bu el hareketleri, Tamaki Otsuka ile birlikte geçirdiği onlu yaşlardaki günlerini anımsatıyordu ona.

Yemek masasının üzerine Proust'un *Kayıp Zamanın İzinde*'sinin ciltleri üst üste konulmuştu. Yeni değildi, ama okunmuş gibi de durmuyordu. Tamamı beş ciltti. Aomame bir cildini alıp sayfalarını şöyle bir karıştırdı. Bunun dışında bazı dergiler de vardı. Haftalık ve aylık dergiler. Paketi açılmamış beş yeni videokaset de vardı. Kimin seçtiğini bilmiyordu, ama hepsi Aomame'nin henüz görmediği yeni filmlerdi. Aomame'nin sinemaya gitme alışkanlığı olmadığından henüz izlemediği tonlarca film vardı zaten.

Alışveriş merkezinin büyük kâğıt poşetinde farklı kalınlıklarda üç yeni süveter duruyordu. İki adet kalın pamuklu dokuma gömlek, dört uzun kollu tişört. Hepsi de desensiz, basit şeylerdi. Bedenleri de tam üzerine göreydi. Kalın çoraplar ve tayt da düşünülmüştü. Aralık sonuna kadar orada kalacaksa, böyle şeyler gerekli olacaktı. Bütün detaylar hesaplanmıştı.

Aomame giysileri yatak odasına taşıyıp çekmecelere yerleştirdi, dolaptaki askılara astı. Mutfağa döndü, kahve içerken telefon çaldı. Zil üç kez çaldı, kesildi, sonra tekrar çaldı.

"Malzemeler geldi mi?" diye sordu Tamaru.

"Teşekkür ederim. İhtiyacım olacak her şey var sanıyorum. Spor aletleri de yeterli. Geriye Proust'un düğümünü çözmek kalıyor."

"Eğer gözümüzden kaçan bir şey olduysa çekinmeden söyle."

"Söylerim" dedi Aomame. "Sizin gözden kaçırdığınız bir şeyin olması zor gerçi."

Tamaru genzini temizledi. "Üstüme vazife olmayabilir, ama bir uyarıda bulunabilir miyim?"

"Elbette."

"Kimseyle görüşmeden, kimseyle konuşmadan dar bir yerde tek başına uzun süre kapalı kalmak gerçekten kolay bir iş değil. Çok dayanıklı insanlar bile zamanla sesini çıkarır. Özellikle birileri peşindeyse."

"Benim şimdiye kadar pek öyle geniş yerlerde yaşamışlığım yoktur ama."

"Bu, senin için bir avantaj olabilir" dedi Tamaru. "Fakat yine de çok dikkatli ol. Gerilim aralıksız sürerse insan kendisi bile anlayamadan sinirleri laçka olur. Bir kez o hale gelince de eski haline zor döner."

"Dikkatli olurum" dedi Aomame.

“Önceden de söyledim sanıyorum, ama sen dikkatli bir insansın. Gerçekçi ve sabırlısın aynı zamanda. Kendine aşırı güvenmek gibi bir huyun yok. Fakat insan ne kadar dikkatli olursa olsun, bir kez konsantrasyonu kaybolunca kesinlikle bir iki hata yapar. Yalnızlık, asit haline gelerek insanı eritir.”

“Yalnız olduğumu düşünmüyorum” diye açıkladı Aomame, kısmen Tamaru’ya, kısmen de kendisine. “Tek başımayım, ama yalnız değilim.”

Telefonun öte yanında bir süre sessizlik oldu. Tamaru tek başınalık ve yalnızlık arasındaki farkı düşünüyor olmalıydı.

“Her neyse. Şimdiye kadar olduğundan çok daha temkinli ol.”

“Olurum. Uyardığın için teşekkür ederim” dedi Aomame.

“Bilmeni istediğim bir şey var” dedi Tamaru. “Biz elimizden geldiğince sana destek oluruz. Fakat orada acil bir durum olduğunda –nasıl bir durum olacağını bilemem– senin tek başına halletmen gerekebilir. Ben ne kadar çabuk ulaşmaya çalışsam bile, zamanında yetişemeyebilirim. Belki duruma göre oraya gelmem bile mümkün olamayabilir. Sözgelimi seninle bağlantı kurmamızın tehlikeli olduğu kanaatine vardığımız durumlarda.”

“Farkındayım. Ben kendi isteğimle burada olduğum için kendimi kendim korumaya hazırım. Madeni beyzbol sopası ve *senin verdiğin şeyle*.”

“Burası zorlu bir dünya.”

“Ümit olan yerde mutlaka azap da olur ne de olsa” dedi Aomame.

Tamaru bir an sessiz kaldı. Sonra yanıtladı: “Stalin döneminde, gizli polisin sorgu memurlarının girdikleri son sınav konusunu hiç duydun mu?”

“Sanırım hayır.”

“Adamları kare şeklinde bir odaya koyarlardı. Odada hiçbir özelliği olmayan küçük bir iskemle olurdu yalnızca. Sonra üstleri şöyle emrederdi: *O iskemleye, gerekli itirafı ettirip raporunuzu yazın. O zamana kadar da odadan çıkmayın*.”

“Oldukça gerçeküstü bir öykü.”

“Hayır, değil. Bu gerçeküstü öykü falan değil. Sonuna kadar gerçekçi bir öykü. Stalin böylesine saplantılı bir sistemi gerçekten oluşturarak görevde kaldığı süre boyunca yaklaşık 10 milyon kişinin ölmesine neden oldu. Çoğu, onun yoldaşlarıydı. Biz *gerçekten* böyle bir dünyada yaşıyoruz. Bunu aklına kazısan iyi olur.”

“İnsanın içini ısıtacak birçok öykü biliyorsun.”

“O kadar da değil. Gerekli olur diye stoklarım yalnızca. Ben sistematik bir eğitim almadığımdan, işe yarama ihtimali olan şeyleri tek tek özümsedim diyelim. Ümit olan yerde mutlaka azap da olur. Aynen senin söylediğin gibi. Burası kesin. Fakat ümit zayıf, çoğunlukla soyuttur, ama azap istemediğin kadar zorlu ve genelde somuttur. Bu da benim doğrudan, şahsi tecrübelerimle ulaştığım bir sonuç.”

“Peki, sorgu memuru olmayı isteyenler sonuçta sandalyeden bir itiraf alabiliyorlar mıydı acaba?”

“Bu, üzerinde düşünülmeye değer bir soru” dedi Tamaru. “Zen Budizminin ermişlik soruları gibi.”

“Stalin Zeni” dedi Aomame.

Tamaru kısa bir suskunluktan sonra telefonu kapattı.

Aomame o gün öğleden sonra yürüme bandı ve yer aletini kullanarak spor yaptı. Bir süredir doğru dürüst hareket etmediği için vücudunu yormak Aomame’yi keyiflendirmişti. Sonrasında duşa girip terini akıttı. FM yayını dinleyerek basit bir yemek yaptı. Akşamüzeri televizyon haberlerini dinledi (onun ilgisini çeken tek bir haber bile yoktu). Sonra güneş batınca balkona çıkıp parkı izlemeye başladı. İnce diz örtüsü, dürbün, tabanca ve pırıl pırıl yeni madeni beyzbol sopasıyla.

Eğer Tengo parka gelmeyecek olursa, gizemlerle dolu bu 1Q84 yılı bitene kadar Koenci’nin bir ucunda bu monoton yaşantıyı sürdürmek durumunda kalırım. Yemek hazırlar, spor yapar, haberleri dinler, Proust’un sayfalarını çevirerek Tengo’nun parka gelmesini beklemeye devam ederim. Onu beklemek, benim yaşamımın en temel ödevi. Şu an için bu ince ip, beni yaşama ucu ucuna bağlıyor. Başkent Otobanı’nın acil durum merdiveninden inerken gördüğüm o örümcek ağı gibi tıpkı. Pislik içindeki metal iskeletin bir köşesinde sefil bir yuva kurup orada gizlenmeye çalışan küçük kara bir örümcek. Ördüğü ağa, otobanın altından esen rüzgârla savrulan çer çöp yapışmış, ağ yer yer yırtılmıştı. Onu gördüğümde, “Zavallı” demiştim. Fakat şimdi ben de o örümcekle aynı koşullar içindeyim.

Janáček’in “Sinfonietta”sının bulunduğu bir kaset lazım, dedi Aomame içinden. *Spor yaparken gerekiyor. O müzik beni bir şekilde, tam olarak belirleyemediğim bir yerlere bağlıyor. Bir dahakine Tamaru’ya vereceğim tedarik listesine onu da eklemem lazım.*

Şimdi aylardan ekim. Geriye üç aydan az zaman kalıyor. Saat durup dinlenmeden zamanı dilimlemeyi sürdürüyor. Aomame, bahçe sandalyesine oturup, parmaklıklara monte edilen plastik levhaların aralıklarından parkı ve kaydırağı gözetlemeye devam ediyordu. Cıva lambası, küçük çocuk parkını mavimtırak beyaz ışıklarıyla aydınlatıyordu. O manzara Aomame’ye dev akvaryumların geceleyin ıssızlaşan koridorlarını çağrıştırıyordu. Gözle görülmeyen hayali balıklar, bitkilerin arasında sessizce yüzüyordu. Balıklar o sessiz yüzmelerine asla ara vermiyorlardı. Gökte yan yana duran iki ay vardı, Aomame’nin kabullenmesini istiyorlardı.

“Tengo” diye mırıldandı Aomame. “Şimdi neredesin?”

Tengo

Tüm hayvanlar elbise giymişti

Öğleden sonra Tengo babasının hasta odasına gelip yatağın yanına oturdu, yanında getirdiği kitabı açarak sesli sesli okudu. Beş sayfa kadar sonra şöyle bir dinlenip, ardından beş sayfa daha okudu. O günlerde zaten kendisinin okumakta olduğu kitabı seslere dökerek okuyordu yalnızca. Bu, roman, biyografi ya da doğabilimleri hakkında kitaplar olabiliyordu. Önemli olan içeriği değil, cümleleri seslere dökmekti.

Babasının, sesini duyup duyamadığını Tengo bilemiyordu. Yüzünden anladığı kadarıyla hiçbir tepki yoktu. Zayıflamış, biçare haldeki yaşlı adam, gözlerini kapatmış, yalnızca uyuyordu. Vücudu hiç kımıldamıyor, solukları bile duyulmuyordu. Elbette soluk alıp veriyordu, ama bunu anlayabilmek için kulağını iyice yaklaştırmak ya da ayna tutarak buğusunu görmek gerekiyordu. Serumun içindekiler vücudunun içine giriyor, sonda hortumu da az miktardaki atık sıvıyı vücut dışına taşıyordu. Onun hâlâ yaşadığını gösteren, bu son derece yavaş ve sakin ilerleyen giriş çıkışlardı. Arada sırada hemşireler elektrikli tıraş makinesiyle sakallarını tıraş edip, ucu yuvarlak küçük bir makas kullanarak kulak ve burnundan çıkan beyaz kılları kesiyorlar, kaşlarını düzeltiyorlardı. Bilinci yerinde olmasa bile kılları uzamaya devam ediyordu. Tengo, bu adama baktıkça yaşam ve ölüm arasındaki farkın ne olduğunu gitgide anlayamaz hale gelmişti. *En başta bir fark var mı acaba? Fark olduğunu, biz işimize geldiği için düşünüyoruz belki de.*

Saat 3 sıralarında doktor gelerek Tengo'ya hastalığın durumu hakkında açıklama yaptı. Açıklama her zaman kısaydı, içeriği de aşağı yukarı hep aynıydı. *Hastalığın durumunda bir gelişme yok. Yaşlı adam yalnızca uyumaya devam ediyor. Yaşam gücü gitgide zayıflıyor. Farklı bir deyişle, kesin bir şekilde ölüme yaklaşıyor. Tıbbi açıdan şu an için elimizden gelen bir şey yok. Yalnızca rahatça uyumasını sağlayabiliriz.* Doktorların söyleyebildiği ancak bu kadardı.

Akşamüzerine doğru iki erkek hastabakıcı geliyor, babası muayene odasına taşınıyor, muayene ediliyordu. Gelen hastabakıcılar günden güne değişebiliyordu, ama hiçbiri konuşmuyordu. Yüzlerinde büyük maskelerin olması da etkili oluyordu belki, ama tek kelime bile etmiyorlardı. Birisi galiba yabancıydı. Ufak tefek, esmer tenliydi, maskenin ardından bile Tengo'ya gülümsediği anlaşılıyordu. Gözlerine bakınca onun gülümsediğini anlıyordu Tengo. Tengo da gülümseyerek yanıt veriyordu.

Yarım saat ya da bir saat sonra babası hasta odasına geri getiriliyordu. Ne tür testler yapıldığını Tengo bilmiyordu. Babası götürülünce yemekhaneye inerek sıcak yeşil çay içiyor, on beş dakika zaman öldürdükten sonra, o boş yatakta karşısına yine havadan pupanın çıkıp çıkmayacağını, içinde kız çocuğu Aomame'nin olup olmayacağını düşünerek hasta odasına geri dönüyordu. Fakat bir daha böyle bir şey olmadı. Loş hasta odasında hastanın kokusu ve ortası çukurlaşmış boş yatak oluyordu yalnızca.

Tengo pencere kenarında durup dışarının manzarasını izledi. Çimenlik bahçenin öte tarafında, rüzgârı kesen çam korusu karaltı halinde uzanıyor, dalların arasından dalgaların sesi geliyordu. Büyük Okyanus'un hırçın dalgaları. Ruhlar bir araya gelip mırıl mırıl kendi öykülerini anlatıyormuş gibi, karanlık bir şeyler hissediliyordu. Bu ruhlar daha başka ruhları da kendilerine katılmaya davet ediyordu adeta. Anlatılacak daha fazla öykü istiyorlardı.

Tengo, ekim ayı boyunca iki kez, tatil günlerinde, günübirlik Çikura'daki tedavi merkezine gelmişti. Sabahın erken saatlerindeki ekspres trene binmiş, gelip babasının yatağının yanında oturmuş,

arada sırada konuşmuştu. Fakat hiçbir tepki görememişti. Babası sırtüstü yatmış, derin uykusuna devam ediyordu yalnızca. Tengo, zamanının büyük kısmını pencerenin dışındaki manzarayı izleyerek geçirmişti. Sonra akşam saatleri yaklaşınca bir şeyler olmasını beklemişti. Fakat yine hiçbir şey olmamıştı. Yalnızca güneş sakin bir şekilde batıyor, oda yavaş yavaş karanlığa gömülüyordu. Tengo sonunda şansına küserek kalkmış, son ekspresе binerek Tokyo'ya dönmüştü.

Daha cesur davranarak babamla yüzleşmeliyim belki de, diye düşündü Tengo bir seferinde. *Günübirlik gidiş gelişler, ziyaretler yeterli değil belki de. Daha derin, sessiz bir adanmışlık gibi bir şey gerekli olabilir.* Somut bir dayanağı yoktu, ama öyle hissediyordu.

Kasım ayının ortasından sonra birikmiş izinlerini aldı. Çalıştığı dershaneye gerekçe olarak babasının durumunun ağır olduğunu, ona bakmak zorunda olduğunu söyledi. Bu, yalan değildi elbette. Üniversite yıllarındaki bir sınıf arkadaşından kendi yerine ders vermesini rica etti. Adam, Tengo'nun irtibatı koparmadığı az sayıdaki insandan biriydi. Üniversiteyi bitirdikten sonra, yılda bir iki kez de olsa görüşmeye devam etmişlerdi. Farklı tiplerin çoğunlukta olduğu matematik bölümünde, herkesten daha da farklı biri olarak bilinen adam çok zekiydi. Fakat üniversiteden mezun olduktan sonra bir işe girmemiş, lisansüstü öğrenime de devam etmemişti. Kafasına estikçe tanıdıklarının işlettiği, ortaokul öğrencilerine yönelik dershanelerde matematik öğretiyordu. Geri kalan zamanlarında kitap okuyor, oltayla balığa çıkıyor, günlerini içinden geldiği gibi geçiriyordu. Onun öğretmen olarak da yetenekli olduğunu Tengo tesadüfen öğrenmişti. Adam yetenekli olmaktan bıkmış gibiydi. Üstelik ailesi zengin olduğundan kendisini zorlayıp bir işte çalışması da gerekmiyordu. Daha önce de bir kez ondan yerine ders vermesini istemişti Tengo. O derslerde öğrenciler de adamı sevmiş gibiydiler. Tengo telefon edip durumu açıklayınca hemen kabul etti.

Bir de birlikte yaşadığı Fukaeri'yi ne yapacağı sorunu vardı. Tengo, dünyevi gerçeklerden uzak olan bu kızı, kendi apartman dairesinde uzun süre tek başına bırakmanın uygun olup olmayacağına karar veremedi. Üstelik kız gözlerden uzakta orada gizleniyordu. Bu yüzden Tengo, Fukaeri'nin kendisine sordu: *Tek başına burada kalmaya devam mı edeceksin, yoksa bir süreliğine başka bir yere mi geçmek istersin?*

"Sen nereye gidiyorsun" diye sordu Fukaeri, ciddi bakışlarla.

"Kediler şehrine gidiyorum" dedi Tengo. "Babamın bilinci yerine gelmiyor. Uzun süreden beri derin bir uykuda. Pek fazla zamanının kalmadığını söylediler."

Havadan pupanın bir akşamüzeri hastane odasının yatağında ortaya çıktığını söylemedi. Onun içinde çocuk haldeki Aomame'nin uyuduğunu da. O havadan pupanın Fukaeri'nin romanında anlattığı şeyle ayrıntılarına varana kadar aynı olduğunu da. Bir de pupanın bir kez daha ortaya çıkmasını içten içe ümit ettiğini de.

Fukaeri gözlerini kısıp, dudaklarını bir çizgi gibi kapatıp, tam karşıdan uzun uzun Tengo'nun yüzüne baktı. Orada küçük harflerle yazılmış bir mesajı okumaya çalışır gibiydi. Tengo, farkında bile olmadan elini yüzüne götürdüyse de, orada bir şeyler yazılı olduğunu sanmıyordu.

"İyi olur" dedi Fukaeri biraz sonra, birkaç kez başını sallayarak. "Benim için endişelenme. Burada evi beklerim." Sonra biraz düşünüp ekledi: "Şimdilik tehlike yok."

"Şimdilik tehlike yok" diye tekrarladı Tengo.

"Benim için endişelenme" diye tekrarladı kız.

“Her gün telefon ederim.”

“Kediler şehrinde kalmamaya dikkat et.”

“Dikkat ederim” dedi Tengo.

Tengo süpermarkete giderek, Fukaeri’nin uzunca bir süre alışverişe çıkmasına gerek kalmayacak şekilde topluca yiyecek malzemeleri satın aldı. Hepsi kolayca hazırlanabilecek şeylerdi. Kızın yemek yapma yeteneğinin de, isteğinin de olmadığını Tengo çok iyi biliyordu. İki hafta sonra eve döndüğünde taze yiyecek malzemelerini buzdolabında kokuşmuş olarak bulmak gibi bir durumla karşılaşmak istememişti.

Yedek giysiler ve temizlik malzemelerini naylon bir çantaya koydu. Yanına birkaç kitap, yazı malzemeleri ve müsvedde kâğıdı da aldı. Her zamanki gibi, Tokyo İstasyonu’ndan ekspres trene binip Tateyama’da normal trene aktarma yaparak ikinci istasyon Çikura’da indi. İstasyonun önündeki turizm danışma bürosuna giderek, nispeten ucuza konaklayabileceği bir pansiyon sordu. Ölü sezon olduğundan kolaylıkla boş oda bulabildi. Çoğunlukla oltayla balık avına gelen insanların kalması için düşünülmüş basit bir pansiyondu. Odası dar, ama temizdi. Zemini kaplayan yeni hasırın kokusu ortalığı sarmıştı. İkinci katın penceresinden balıkçı limanı görünüyordu. Oda ve sabah kahvaltısı ücreti Tengo’nun tahmininden çok daha ucuzdu.

Ne kadar kalacağını bilemediğini, ama şimdilik üç günlük konaklama ücretini peşin ödeyeceğini söyledi Tengo. Pansiyonun kadın sahibi itiraz etmedi. Dış kapının akşam 11’de kapandığını, yanında kadın getirmesinin sıkıntı yaratacağını (dolambaçlı yollardan) Tengo’ya açıkladı. Tengo da itiraz etmedi. Odaya yerleştikten sonra tedavi merkezine telefon etti. Telefona çıkan hemşireye (her zamanki orta yaşlı hemşire) öğleden sonra 3 sıralarında babasını görmeye geleceğini, sorun olup olmadığını sordu. Hemşire bir sorun olmadığını söyledi.

“Kavana Bey kesintisiz uyumaya devam ediyor” dedi.

Böylece Tengo’nun deniz kıyısındaki kediler şehrindeki günleri başladı. Sabah erkenden kalkıp sahilde yürüyüş yapıyor, balıkçı limanında balıkçı teknelerinin giriş çıkışını izliyor, sonra pansiyona dönerek kahvaltısını ediyordu. Her gün aynı yiyecekler çıkıyordu: kalıptan çıkmış gibi görünen kurutulmuş istavrit, tavada yumurta, dörde bölünmüş domates, tatlandırıcı olarak kuru yosun, tatlısu midyesiyle pişirilmiş *miso* çorbası ve pilav. Ama nedense yiyecekler her zaman lezzetliydi. Sabah kahvaltısı sonrasında küçük masanın başına geçerek yazıyordu. Uzun bir aradan sonra dolmakalem kullanarak yazı yazmak keyifliydi. Bilmediği bir yerde normal yaşantısından uzaklaşarak çalışmak da fena değildi, hava değişikliği iyi gelmişti. Balıkçı limanından, limana dönen balıkçı teknelerinin yeknesak motor seslerinin yankıları duyuluyordu. Tengo, o sesi seviyordu.

Tengo, gökyüzünde iki ayın olduğu dünyada geçen bir öykü yazıyordu. *Little People* ve havadan pupanın var olduğu bir dünyaydı. Bu dünyayı Fukaeri’nin *Pupa Hava*’sından ödünç almıştı, ama artık tamamen kendine ait bir şey haline gelmişti. Kâğıdın başına oturduğu andan itibaren Tengo’nun bilinci, o dünyaya geçiyordu. Dolmakalemi bırakıp masadan kalksa bile bilincinin orada kaldığı da oluyordu. Böyle durumlarda, bedeni ve bilinci ikiye ayrılmış gibi değişik bir hisse kapılıyor, gerçeklik dünyası nerede başlıyor, hayal dünyası nerede bitiyor ayrımsayamıyordu. Mutlaka kediler şehrine giren başkahraman da buna benzer hislere kapılmış olmalıydı. Farkına varamadan dünyanın ağırlık merkezi değişmişti. Böylelikle başkahraman şehirden kalkan trene (muhtemelen) sonsuza

kadar binemeyecekti.

Saat 11 olunca temizlik için odadan çıkması gerekiyordu. Tengo saat gelince yazmayı bırakıp dışarıya çıkıyor, ağır adımlarla istasyona kadar yürüyor, kafeye girerek kahve içiyordu. Hafif bir sandviç yediği de oluyordu, ama çoğunlukla hiçbir şey yemiyordu. Sonra gazetenin sabah baskısını alıp kendisini ilgilendiren bir yazının çıkıp çıkmadığını dikkatle kontrol ediyordu. Fakat öyle bir yazı gözüne çarpmadı. *Pupa Hava*, uzun zaman önce çok satanlar listesinden çıkmıştı. Birinci sırada, *Yemek İstediğiniz Şeyleri İstediğiniz Kadar Yiyerek Zayıflayın* adlı diyet kitabı vardı. Muhteşem bir kitap adıydı. Boş sayfalardan oluşsa bile satardı herhalde.

Kahve içmeyi bitirip gazeteyi şöyle bir gözden geçirdikten sonra Tengo otobüsle tedavi merkezine gidiyordu. Oraya genelde saat 1.30-2 gibi ulaşıyordu. Danışmada her zamanki hemşire ile biraz sağdan soldan konuşuyordu. Tengo'nun şehirde kalıp her gün babasını görmek için gelmeye başlamasıyla, hemşireler de eskiye oranla ona daha sıcak, samimi davranıyorlardı. Sanki hayırsız evlatlarının memlekete dönüşünü uysalca kabul eden bir aile gibi.

Genç hemşirelerden biri Tengo'yu görünce her zaman utangaçça gülümsüyordu. Tengo'ya bir hayli ilgisi varmış gibiydi. Ufak tefekti, saçlarını atkuyruğu yapıyordu, gözbebekleri kocamandı ve yanakları pembeydi. Herhalde yirmili yaşların başında olmalıydı. Fakat hava pupası içinde uyuyan kızı gördüğünden beri Tengo, Aomame'den başkasını düşünemez olmuştu. Diğer kadınların hepsi Tengo için yanından tesadüfen geçip giden silik gölgelerden başka bir şey değildi. Kafasının bir köşesinde Aomame'nin görüntüsü sürekli duruyordu. *Bu dünyanın bir yerlerinde Aomame yaşıyor*. Bunu hissedebiliyordu. Aomame de Tengo'yu arıyor olmalıydı. İşte bu yüzden Aomame, geceleyin özel bir koridordan geçerek kendisiyle görüşmeye gelmişti. Aomame de Tengo'yu unutmamıştı.

Eğer gördüğüm şey hayal değilse.

Arada sırada bir nedenle, kendinden yaşça büyük kadın arkadaşını anımsıyordu. Acaba şimdi ne yapıyordu? Onu yitirdiğini, kocası telefonda söylemişti. Bu yüzden bir daha asla Tengo ile görüşemeyeceğini. Yitirmişti. Bu ifade, şimdi bile Tengo'nun huzursuz olmasına neden oluyordu. Bu sözde kesinlikle uğursuz bir tını vardı.

Yine de nihayetinde kadının varlığı yavaş yavaş uzak bir anı haline gelmişti. Onunla geçirdiği öğleden sonraları, artık anlamını yitirmiş, mazide kalmış bir olaydan ibaretti neredeyse. Tengo düşündükçe kendisinin vefasız biri olduğu duygusuna kapılıyordu. Fakat ne zaman olduysa ağırlık merkezi değişmiş, bir şeyler sona ermişti. O bir şeylerin eski haline dönmesi artık mümkün değildi.

Babasının odasına geldiğinde, Tengo yatağın yanındaki sandalyeye oturup kısaca selam veriyordu. Sonra önceki akşamdan o ana kadar neler yaptığını zaman sıralamasına uygun şekilde anlatıyordu. Elbette önemli bir şey yaptığı yoktu. Otobüsle şehre dönmüş, restorana girerek basit bir akşam yemeği yemiş, bir şişe bira içmiş, pansiyona dönüp kitap okumuştu. Saat 10 sıralarında da uyumuştu. Sabah kalkınca şehirde yürüyüşe çıkmış, kahvaltısını ederek iki saat kadar romanını yazmıştı. Her gün aynı şeyleri tekrarlıyordu. Yine de Tengo, bilinci yerinde olmayan bu adama kendi yaptıklarını ayrıntılarına varana kadar her gün rapor ediyordu. Karşısından elbette hiçbir tepki gelmiyordu. Duvara karşı konuşmakla aynıydı. Her şey âdet yerini bulsun diye yapılıyordu, tıpkı bir tören gibi. Fakat basit bir tekrar bile bazen küçümsenemeyecek anlamlara sahip olabilirdi.

Sonra Tengo yanında getirdiği kitabı sesli sesli okuyordu. Belirli bir kitap yoktu. O sırada kendi

okuduğu kitabın, tam okumakta olduğu kısmını seslice okuyordu yalnızca. Elektrikli tıraş aletinin kullanım kılavuzu tesadüfen elinin altında olsa, alır onu okurdu herhalde. Tengo babasının rahatça duyabilmesi için metni olabildiğince net bir sesle, ağır ağır okuyordu. Bu, onun dikkat ettiği tek şeydi.

> Dışarıda, şimşekler daha da şiddetlenmiş, mavi ışıklar her tarafı bir süre gün ortası gibi aydınlatmış, ama gök gürültüsü duyulmamıştı. Gök gürlüyor belki, ama kendi düşüncelerimi toparlayamadığım için duyamıyorum herhalde, diye düşündüm. Gün boyu devam eden sağanak yağmur sel gibi akıyordu. Müşteriler suya basarak birbiri ardınca içeri giriyordu.
>
> Birlikte geldiğim arkadaşım sürekli insanların yüzüne bakıyordu. Ne oldu acaba diye düşünüyordum, ama az öncesinden beri hiç konuşmuyorduk. Etrafımız gürültülü, yan masamız, karşı masamız sanki bizi sıkıştırmış gibiydi ve insanın nefesini daraltan bir ortamdı.
>
> Birileri öksürmüştü belki de ya da boğazına bir şey kaçmıştı. Tuhaf bir ses geldi dedim, ama o öksürme sesi, köpek hırlaması gibiydi.
>
> Birdenbire müthiş bir şimşekle ortalık aydınlandı. Mavi ışıklar her tarafı kapladı. Barın girişindeki insanları aydınlattı. O an çatı yıkılıyormuş gibi bir gök gürültüsü kopunca, şaşırarak yerimden kalktım, girişi tamamen dolduran müşteriler bir anlığına benden tarafa baktılar sanki, ama o suratların köpek suratı mı kedi suratı mı olduğunu anlayamıyordum. Fakat bütün hayvanlar elbise giymişti, aralarında uzun dilleri ile ağız kenarlarını yalayanlar da vardı.

Oraya kadar okuyunca, Tengo babasının yüzüne baktı. "Bitti" dedi. Metin orada bitiyordu.

Tepki yoktu.

"Nasıl buldun?"

Babası yanıt vermemişti.

Arada sırada romanının o sabah yazdığı bölümünü okuduğu da oluyordu. Okuduktan sonra kafasına takılan kısımlara tükenmezkalemle eklemeler yapıyor, düzelttiği kısımları bir kez daha okuyordu. Okuduğu zaman içine sinmezse tekrar düzeltiyordu. Sonra bir kez daha okuyordu.

"Düzeltince daha iyi oldu" dedi Tengo babasına, onaylamasını bekler gibi. Fakat elbette babası bir fikir belirtmiyordu. "Evet, gerçekten iyi oldu. Hayır, önceki daha güzeldi. İkisinin arasında pek fark yok." Hiçbir şey söylemiyordu. Çökmüş göz çukurlarını gözkapakları kapatmıştı. Panjurlarını sımsıkı kapatmış metruk bir ev gibi.

Tengo arada sırada sandalyesinden kalkıp güzelce geriniyor, pencere kenarına gidip dışarıdaki manzarayı izliyordu. Bulutlu hava, birkaç gündür devam ediyordu. Yağmur yağdığı da oluyordu. Kesintisiz yağan öğleden sonra yağmurları çam korusunu karartıyor, ağır bir nem altında bırakıyordu. O gün dalgaların sesi hiç duyulmadı. Rüzgâr yoktu. Yağmur damlaları gökyüzünden dümdüz aşağıya iniyordu. Yağmurun altında siyah kuşlar sürü halinde uçup gittiler. O kuşların yürekleri de karanlık ve ıslaktı mutlaka. Hastane odası da nemliydi. Yastık, kitap, sandalye. Odadaki her şey nem içindeydi. Fakat iklimden ve nemden, rüzgârdan ve dalgaların sesinden habersiz olan babası, kesintisiz derin uykusundaydı. İnme, şefkatli bir örtü gibi vücudunu tamamen örtmüştü. Tengo biraz dinlendikten sonra tekrar sesli sesli okumaya başladı. O dar ve nemli odada yapabileceği başka bir şey yoktu.

Kitabı sesli okumaktan sıkılınca sessizce orada oturup, uyumayı sürdüren babasına baktı. Sonra onun beyninden geçenleri tahmin etmeye çalıştı. Orada, paslı bir demir levha gibi inatçı kafatasının içinde acaba nasıl bir bilinç gizliydi? Yoksa artık orada hiçbir şey kalmamış mıydı? Gözden çıkarılıp terk edilmiş bir ev gibi mobilyalar ve eşyalar tamamen taşınmış, bir zamanlar yaşayan insanların izleri tamamen silinip gitmiş miydi acaba? Fakat öyle bile olsa duvarları ve tavanına bölük pörçük bellek parçaları ve görüntüler kazınmış olmalıydı. Uzun zaman boyunca kök salan şeyler, hiçliğin içinde o kadar kolayca yitip gidemezler. Babası sahildeki bu tedavi merkezinin basit yatağında uzanmış, aynı zamanda içindeki boş evin sessiz karanlığında, başkalarının gözüne görünmeyen görüntü ve anılar içinde yaşıyor olabilirdi.

Sonra pembe yanaklı hemşire gelerek Tengo'ya gülümsedi, babasının ateşini ölçüp serumun ne kadar kaldığını kontrol ederek, sonda torbasında biriken sidik miktarına baktı. Tükenmezkalemle klipsli panoya bazı rakamlar yazdı. Her şey bir kılavuzla belirlenmiş gibi hareketleri mekanik ve kararlıydı. O bir dizi hareketi izlerken, *Sahildeki küçük bir şehrin tedavi merkezinde, düzelme olasılığı olmayan Alzheimer hastası yaşlılara bakarak yaşamak, acaba insanda ne gibi hisler bırakır?* diye düşündü Tengo. Kadın, genç ve sağlıklı görünüyordu. Kolalı beyaz üniformasının altındaki memeleri dolgun, beli inceydi. Pürüzsüz boynunda altın sarısı tüyler parlıyordu. Göğsündeki plastik isimlikte "Adaçi" adı yazılıydı.

Acaba onu ağır ağır ve kararlılıkla gelen bir ölümün hâkim olduğu böyle kasvetli bir yere getiren şey neydi? Kadının bir hemşire olarak becerikli ve ciddi olduğunu Tengo biliyordu. Daha gençti, işini iyi yapıyordu. Eğer istese başka türden bir tedavi yerine rahatlıkla gidebilirdi. Daha hareketli, daha ilginç bir yere. Neden tutup da böylesi kasvetli bir işyerini seçmişti acaba? Tengo, bunun nedenini ve onu oraya getiren süreci öğrenmek istedi. Eğer soracak olursa kadının dürüstçe yanıtlayacağını biliyordu. Öyle bir his vardı içinde. Fakat mümkün olduğunca bu tür işlere bulaşmamasının daha iyi olacağını düşündü Tengo. Ne de olsa burası kediler şehriydi. Zamanı geldiğinde trene binip ait olduğu asıl dünyaya dönmek zorundaydı.

Belirlenmiş işini bitirince, hemşire klipsli panoyu yerine koyup Tengo'ya beceriksizce gülümsedi.

"Şimdilik bir değişiklik yok. Her zamankiyle aynı."

"Dengede" dedi Tengo, mümkün olduğunca neşeli bir sesle. "İyi tarafından bakacak olursak."

Kadın özür diler gibi bir gülümsemeyle başını hafifçe yana eğdi. Sonra Tengo'nun dizlerindeki kapalı kitaba baktı. "Onu mu okuyorsunuz?"

Tengo başını evet anlamında salladı. "Duyup duymadığı kuşkulu gerçi."

"Yine de iyi bir şey yapıyorsunuz" dedi hemşire.

"İyi midir, kötü müdür bilemem, ama başka yapacak bir şey gelmiyor aklıma."

"Fakat herkes sizin yaptığınızı yapmıyor işte."

"Çoğu insan benden farklı olarak kendi yaşamıyla meşgul ne de olsa" dedi Tengo.

Hemşire bir şey söyleyecekmiş gibi olduysa da tereddüt etti. Fakat sonunda hiçbir şey söylemedi. Kadın, uyuyan babasına bakıp, sonra Tengo'ya döndü.

"Geçmiş olsun" dedi.

“Teşekkür ederim” dedi Tengo.

Hemşire Adaçi çıkıp gidince, Tengo ara verdiği sesli okumasına devam etti.

Akşam olup da babası sedyeyle muayene odasına götürülünce, Tengo yemekhaneye gidip çay içerek oradaki umumi telefondan Fukaeri’yi aradı.

“Değişen bir şey oldu mu?” diye sordu Tengo.

“Özel bir şey yok” dedi Fukaeri. “Her zamankiyle aynı.”

“Burada da değişik bir şey yok. Her gün aynı şeyleri yapıyorum.”

“Fakat zaman ilerliyor.”

“Aynen öyle” dedi Tengo. “Zaman her gün, bir gün ileri gidiyor.”

Bir de ilerleyen bir şeyi yeniden eski yerine getirmek mümkün olmuyordu.

“Az önce yine karga geldi” dedi Fukaeri. “Kocaman bir kargaydı.”

“O karga akşam olunca hep pencerenin önüne gelir.”

“Her gün aynı şeyi yapıyor.”

“Haklısın” dedi Tengo. “Tıpkı bizim gibi.”

“Fakat zamanı düşünmüyor.”

“Kargalar zamanı düşünmüyorlardır. Zaman kavramı herhalde yalnızca insanlara özgü.”

“Neden.”

“İnsanlar zamanı bir çizgi gibi görürler, kendilerini hazırlarlar. Uzun, dümdüz bir çubuğa belirli aralıklarla işaret koyar gibi. Burası yakın gelecek, burası geçmiş, burası da şimdiki an şeklinde işaretler koyarlar. Anlayabiliyor musun?”

“Sanırım.”

“Fakat gerçekte zaman düz bir çizgi halinde ilerlemez. Hiçbir şekli de yoktur. Her anlamda şekilsiz bir şeydir. Fakat biz şekli olmayan şeyleri kafamızda canlandıramadığımızdan işimize geldiği şekilde düz bir çizgi gibi düşünürüz. Kavramların yerini, içeriğini böyle başka şekillerde doldurmak şu an için yalnızca insanların yapabileceği bir şey.”

“Fakat yanlış yapıyor da olabiliriz.”

Tengo bir an bu sözü düşündü. “Zamanı düz bir çizgi olarak algılamak mı yanlış?”

Yanıt yoktu.

“Elbette bu mümkün. Biz yanlış yapıyoruzdur, karga doğrusunu. Zaman asla düz bir çizgi halinde olmayabilir. Burgulu, simit gibi bir şekli de olabilir” dedi Tengo. “Fakat insanoğlu belli ki on binlerce yıl öncesinden beri bu şekilde yaşamış. Yani zamanı sonsuza kadar süren düz bir çizgi olarak kabul etmiş. Bu temel algı üzerinden hareketlerini sürdürmüşler. Dahası, şimdiye kadar bunun böyle olmasında bir uygunsuzluk, bir tezat bulamamışlar. Bu yüzden deneyimsel açıdan bu doğru.”

“Deneyimsel doğru” dedi Fukaeri.

“Çok sayıda örnekten yola çıkarak bir savın gerçekte doğru olduğunu bulmak.”

Fukaeri bir süre sessiz kaldı. Kızın, söylediklerini anlayıp anlayamadığını Tengo bilemiyordu.

“Alo” dedi Tengo, karşısında biri olup olmadığından emin olmak için.

“Ne zamana kadar” diye sordu Fukaeri.

“Ne zamana kadar burada kalacağımı mı soruyorsun?”

“Evet.”

“Bilemiyorum” dedi Tengo dürüstçe. “Bir şeyler içime sinene kadar kalacağımdan başka bir şey söyleyemem şimdilik. İçime sinmeyen bazı şeyler var. Bir süre daha kalmak istiyorum.”

Fukaeri telefonda suskun kaldı. O bir kez susuverince varlığına dair her şey silinip gitmiş gibi oluyordu.

“Alo” diye seslendi Tengo tekrar.

“Trene geç kalma” dedi Fukaeri.

“Dikkatli olurum” dedi Tengo. “Trene geç kalmamaya çalışırım. Orada her şey yolunda mı?”

“Bir süre önce biri geldi.”

“Nasıl biri?”

“N-H-K adam.”

“NHK tahsildarı mı?”

“Tahsildar” diye Fukaeri, soru kalıbı kullanmadan sordu.

“Onunla konuştun mu?” diye sordu Tengo.

“Ne dediğini anlamadım.”

Her şeyden önce Fukaeri NHK’nın ne olduğunu bile anlamamış olmalıydı. Bazı temel toplumsal bilgiler Fukaeri’de eksikti.

Tengo açıkladı: “Anlatması uzun sürer. Telefonda ayrıntısıyla açıklayamam ama basitçe söyleyecek olursam büyük bir organizasyon, orada çok sayıda insan çalışıyor. Japonya’daki evleri dolaşarak her ay para toplarlar. Fakat benim ya da senin ödemen gerekmez. Çünkü biz onlardan hiçbir şey almıyoruz. Sen yine de kapıyı kilitli tutuyorsun, değil mi?”

“Kilidi açmadım. Senin söylediğin gibi.”

“Hep öyle yap.”

“Fakat, hırsız dedi.”

“Kafana takma” dedi Tengo.

“Biz hiçbir şey çalmadık.”

“Elbette. Ne sen ne de ben kötü bir şey yaptık.”

Fukaeri tekrar sessiz kaldı.

“Alo” dedi Tengo.

Fukaeri yanıtlamadı. Telefonu çoktan kapatmış da olabilirdi. Fakat kapatma sesi duyulmamıştı.

“Alo” dedi Tengo bir kez daha. Bu kez biraz daha yüksek bir sesle.

Fukaeri hafifçe genzini temizledi. “O adam seni çok iyi tanıyordu.”

“Tahsildar mı?”

“Evet, NHK adamı.”

“Sana da hırsız dedi.”

“Bana demedi.”

“Bana mı dedi?”

Fukaeri yanıtlamadı.

Tengo bir şeyler söylemek ihtiyacı duydu. “Nihayetinde evde televizyon yok. Ben NHK’dan bir şeyler çalıyor değilim.”

“Fakat kapıyı açmadım diye çok sinirlendi.”

“Hiç önemli değil. Sinirlenirse sinirlensin. Fakat ne derlerse desinler kapının kilidini sakın açma.”

“Kilidi açmam.”

Bunu söyledikten sonra Fukaeri aniden telefonu kapatıverdi. Belki aniden değildi, o an ahizeyi yerine bırakmak, doğal ve mantıklı bir eylem de olabilirdi. Fakat Tengo’nun kulağına telefon aniden kapatılıvermiş gibi bir ses gelmişti. Ne de olsa Fukaeri’nin nasıl düşündüğünü, neler hissettiğini tahmin etmeye çalışmanın boşa çaba harcamak olacağını Tengo çok iyi biliyordu. Deneysel doğru olarak.

Tengo ahizeyi yerine bırakıp babasının odasına döndü.

Babası henüz odaya dönmemişti. Yatağın ortasında onun bıraktığı çukur duruyordu. Fakat orada yine havadan pupa yoktu. Hafif soğuk, günbatımı karanlığının çökmeye başladığı odada, az öncesine kadar orada var olan insanın belli belirsiz izleri duruyordu yalnızca.

Tengo, iç geçirerek sandalyeye oturdu. Sonra ellerini dizlerinin üzerine koyarak, yatağın ortasındaki çukurlaşmış kısma uzun süre baktı. Derken ayağa kalkarak pencerenin kenarına gidip dışarıya göz attı. Çam korusunun üzerinde sonbaharın bittiğini haber veren bulutlar, ince uzun bir çizgi halindeydi. Uzun bir aradan sonra güzel bir günbatımı manzarasıydı.

NHK tahsildarının kendisini nasıl çok iyi tanıdığını Tengo çıkaramadı. NHK tahsildarı en son bir yıl önce gelmişti. O sefer, Tengo kapı ağzında evinde televizyon olmadığını tahsildara kibarca açıklamıştı. Kendisinin asla televizyon falan izlemediğini. Tahsildar bu açıklamayla ikna olmamıştı, ama başka bir şey demeden kendi kendine söylenerek çekip gitmişti.

Bu gelen o seferki tahsildar mıydı acaba? Evet, tahsildarın kendisine hırsız dediğini anımsıyordu. Fakat aynı tahsildarın bir yıl aradan sonra gelip, Tengo’yu çok iyi tanıdığını söylemesi garipti. Nihayetinde ikisi kapı ağzında dikilerek yalnızca beş dakika konuşmuşlardı.

Neyse, dedi Tengo içinden. *Nihayetinde Fukaeri kilidi açmamış. Tahsildarın tekrar gelmesi söz konusu değil. Onlar yapmaları gereken işi yapıyorlar. Ödemeyi reddeden insanlarla yaptıkları gergin konuşmalar yüzünden yoruluyorlar. Bu yüzden boşa çaba harcamamak için onları zorlayacak yerleri atlayarak ücret toplamanın kolay olduğu yerlerde tahsilat yapmaya çalışırlar.*

Tengo bir kez daha babasının yatakta bıraktığı çukur kısma baktı. Sonra babasının giyilmekten eski püskü olmuş ayakkabısını anımsadı. Babası, her gün tahsilat rotasında adım atmadık yer bırakmadığından, uzun yıllar boyunca, sayısız ayakkabıyı paramparça etmişti. Hepsi aynı gibi duran ayakkabılardı. Siyah, kalın tabanlı, iş icabı giyilen son derece ucuz ayakkabılardan. Hırpani bir hal alan ayakkabıların her yanı dökülür, sürtünerek aşınır, topukları şeklini kaybederdi. O müthiş yıpranmış ayakkabıları her gördüğünde, çocuk Tengo'nun yüreği sızlardı. Onun zavallı bulduğu babası değil, ayakkabılardı. O ayakkabılar, kullanılabilecekleri kadar kullanılmış, ölmek üzere olan biçare binek hayvanlarını anımsatırdı.

Fakat şöyle bir düşününce, şimdi babasının kendisi ölmek üzere olan binek hayvanı gibi değil miydi? Aşınmış, yıpranmış deri ayakkabılar gibi değil miydi?

Tengo bir kez daha pencereden dışarıya bakıp, gökyüzünün batısında akşam kızıllığının koyulaşmaya başladığı manzarayı izledi. Sonra cılız mavi pırıltılar saçan pupayı, içinde uzanmış uyuyan küçük kız Aomame'yi anımsadı.

O pupa nereden çıkmıştı acaba?

Zaman gerçekten düz bir çizgi halinde miydi?

"Galiba artık önüm tıkandı" dedi Tengo duvara karşı. "Çok fazla değişken var. Eskiden matematik dâhisi bir çocuk olsam bile yanıtı bulmam imkânsız."

Elbette duvar yanıt vermedi. Bir fikir beyan etmedi. Tek yaptığı sessizlik içinde akşam saatlerinin renklerini yansıtıp durmaktı.

4
Uşikava

Occam’ın Usturası

Azabu'daki konakta yaşayan yaşlı kadının, bir şekilde Öncüler liderinin suikasta uğramasıyla ilgili olabileceği düşüncesine Uşikava kendini bir türlü alıştıramıyordu. Uşikava kadının çevresini iyice araştırmıştı. Kadın tanınmış, toplumsal statüsü yüksek bir insan olduğundan, hakkında bilgi edinmek zor olmamıştı. Kocası savaş sonrasında iş dünyasındaki önemli adamlardan biriydi. Siyaset dünyasında da etkili bir isimdi. Daha çok yatırım ve gayrimenkul işleri yapıyordu, ama büyük ölçekli perakende satış mağazaları da vardı ve taşımacılıkla ilgili sektörlere de açılacak şekilde, iş dünyasında güçlü ilişkiler kurmuştu. 50'li yılların ortalarında kocası öldükten sonra kadın işlerin başına geçmişti. Kadında işletme dehası vardı. Özellikle, krizleri önceden tahmin etmek konusunda Tanrı vergisi bir yeteneğe sahipti. 60'lı yılların ikinci yarısında kadın şirketin fazla genişlediğini hissederek, bazı sektörlerdeki hisselerini fiyatı yüksekken planlı bir şekilde satmış, yönetmekte olduğu holdingi yavaş yavaş küçültmüştü ve elindeki sektörlerde güçlenmeye odaklanmıştı. Bu sayede, kısa bir süre sonra gelen petrol şoku dönemini asgari zararla atlatmış, hatta sermaye birikimi yapmayı da başarmıştı. Kadın başkaları için kriz anlamına gelen durumları, kendi açısından avantaja çevirme tekniğini oldukça iyi biliyordu.

Şimdilerde yetmişli yaşlarının ortasına gelmiş, işlerin idaresinden el çekmişti. Muazzam serveti sayesinde kimse tarafından rahatsız edilmeden geniş konağında yaşamını dilediğince sürdürüyordu. Varsıl bir ailede doğmuş, sermaye sahibi biriyle evlenmiş, kocası öldükten sonra daha da zenginleşmişti. Öyle bir kadının planlı bir cinayeti tasarlamaya kalkması akıl alır gibi değildi.

Fakat Uşikava bu yaşlı kadın hakkında daha derinlemesine araştırma yapmaya karar verdi. Bunun bir nedeni, başka hiçbir ipucu bulamamış olmasıydı. Bir diğer neden ise, kadının işlettiği sığınma eviyle ilgili kafasına takılan şeyler olmasıydı. Aile içi şiddete maruz kalmış kadınlar için ücretsiz bir sığınma evi sağlamanın özellikle olağandışı bir tarafı yoktu tabii. Somut, yararlı bir toplum hizmetiydi. Kadının ekonomik gücü yerindeydi. Talihsiz kadınlar kendileri için yaptığı şeyler nedeniyle ona minnettar olmalıydı. Fakat o binanın güvenliği fazlasıyla sıkı tutuluyordu. Sağlam bahçe kapısı ve kocaman bir kilit, Alman kurt köpeği, bir dolu güvenlik kamerası. Uşikava, burada bir aşırıya kaçma durumu olduğunu hissetmişti elbette.

Uşikava önce kadının yaşadığı arazi ve binanın kimin adına kayıtlı olduğunu tespit etti. Bu, ulaşılabilir bir bilgiydi. Resmi daireye gidince hemen öğrenilebiliyordu. Arazi ve ev, sadece kadının üstüne kayıtlıydı. İpotek altında da değildi. Her şey basit ve netti. Kişisel servet olmasından dolayı yıllık sabit emlak vergisi muazzam bir rakama ulaşıyor olmalıydı. Fakat kadının her yıl o kadar para ödeyebilecek bir geliri vardı ve muhtemelen bu, onu hiç etkilemiyordu. Veraset vergisi söz konusu olduğunda, bunun da oldukça yüksek bir rakama ulaşacağı kesindi, ama bunu da pek kafasına takmıyor gibiydi. Zengin bir insan için nadir rastlanan bir durumdu. Uşikava'nın bildiği kadarıyla zenginler kadar vergi ödemekten nefret eden kimse yoktu.

Kocası öldükten sonra o geniş konakta tek başına yaşamaya devam etmişti. Elbette tek başına yaşıyor olsa da birkaç hizmetçi de orada kalıyor olmalıydı. İki çocuğu vardı. Büyük oğlu işlerin idaresini devralmıştı. Adamın üç çocuğu vardı. Kızı ise evlenmiş, on beş yıl önce hastalıktan ölmüştü. Onun çocuğu yoktu.

Uşikava bu bilgilere kolayca ulaşabilmişti. Fakat bir adım ileriye gitmeye, onun kişisel özgeçmişini daha derinlemesine araştırmaya kalkınca birden sert bir duvara toslamıştı. İleriye gidebileceği tüm yollar kapalıydı. Duvar yüksekti, kapısına da kat kat kilit vurulmuştu. Uşikava'nın

anladığı kadarıyla, bu kadının özel hayatını dış dünyaya açmaya zerre kadar niyeti yoktu. Bunu sürdürebilmek için de büyük çaba ve para harcamış olmalıydı. Kadın hiçbir soruyu yanıtlamıyor, kamuya hiçbir açıklama yapmıyordu. Dokümanlara ne kadar baktıysa da kadının fotoğrafını görememişti.

Minato semti telefon rehberinde kadının adı vardı. Uşikava, o numaraya telefon etti. Her ne konuda olursa olsun doğrudan yüzleşmek Uşikava'nın temel prensibiydi. Zil iki kez çalmıştı ki bir adam telefona çıktı.

Uşikava sahte isim kullanarak gelişigüzel bir borsa şirketi adı uydurup, "Elindeki yatırım fonları ile ilgili olarak hanımefendiyle görüşmek istiyordum ama" diye söze girdi.

Karşısındaki adam, "Hanımefendi telefona çıkamaz. Konu neyse benimle görüşebilirsiniz" dedi.

Bu iş için özellikle geliştirilmiş gibi görünen, mekanik, resmi bir konuşma şekli vardı. Şirketin kuralları gereği kişinin kendisinden başkasına konunun içeriğiyle ilgili bilgi veremeyeceğini, eğer kadınla görüşemeyecekse birkaç gün sonra posta ile evrakları gönderebileceğini söyledi Uşikava. Karşısındaki adam da öyle yapmasını söyledi. Sonra telefonu kapattı.

Yaşlı kadınla konuşamamış olmak, Uşikava'yı hayal kırıklığına uğratmamıştı. Zaten o kadarını da beklemiyordu. Onun bilmek istediği, kadının özel hayatını korumak için ne kadar titizlendiğiydi. Evet, fazlasıyla titizleniyordu. Kadın o konağın içerisinde, birkaç insan tarafından sıkıca korunarak yaşıyor gibiydi. Bu havayı, telefona çıkan adamın (muhtemelen sekreteriydi) ses tonundan anlamak mümkündü. Telefon rehberinde kadının adı kayıtlıydı. Fakat kadınla doğrudan konuşabilen kişi sayısı sınırlıydı. Bunların dışındaki insanlar, şeker küpüne dalmaya çalışan sinekler gibi kovalanıyordu.

Uşikava, kiralık yer arıyormuş süsü vererek yakınlardaki emlakçıları dolaşıp, sığınma evi olarak kullanılan bina hakkında bazı sorular sordu. Çoğu emlakçı, o adresten ve öyle bir sığınma evinin varlığından bile haberdar değildi. Bu bölge, Tokyo'daki sayılı lüks konut semtlerinden biriydi. Onlar genelde yüksek fiyatlı emlakla uğraşır, iki katlı ahşap binalarla zerre kadar ilgilenmezlerdi. Zaten Uşikava'nın yüzüne ve kıyafetine bir kez bakınca doğru dürüst konuşmaya bile tenezzül etmediler. Yağmurdan ıslanmış, hasta, kuyruğu kopmuş bir köpek kapıdan içeri süzülüverse herhalde ondan daha sıcak karşılarlardı.

Neredeyse ümidini kestiği bir anda, oldukça uzun zamandır orada faaliyette gibi görünen küçük bir emlak dükkânı, Uşikava'nın dikkatini çekti. Dükkânı bekleyen sararmış suratlı yaşlı adam, "Ha, şu yer" diyerek kendiliğinden binayla ilgili bilgi verdi. Mumya gibi yüzü pörsümüş bir adamdı, ama bölgeyi köşe bucak biliyordu. Kim olursa olsun konuşacak birilerini arıyor gibiydi.

"O bina Ogata Bey'in karısına ait. Eskiden kiraya veriyordu. Ogata Bey'in neden öyle bir yere sahip olduğunu tam olarak bilmiyorum. Kira gelirine ihtiyaç duyacak biri değildi çünkü. Çoğunlukla evde çalışanların lojmanı gibi kullanılıyordu herhalde. Şimdi nasıldır bilemiyorum, ama aile içi şiddete maruz kalmış kadınların kaçıp sığındıkları *tapınak* gibi bir yer olmuş. Neticede emlakçıların iştahını kabartacak bir yer değil."

Yaşlı adam bunları söyledikten sonra ağzını açmadan, yavru kurbağa gibi bir ses çıkartarak güldü.

"Demek sığındıkları tapınak ha?" dedi Uşikava ve yaşlı adama Seven Star paketini uzattı. Yaşlı adam sigarayı alıp Uşikava'nın çakmağıyla yakmasına izin verdikten sonra çok büyük bir tat

alıyormuş gibi dumanı içine çekti. Seven Star'ın bu şekilde keyifle içilmeyi hak ettiğini düşündü Uşikava.

"Madam, kocasından dayak yiyip, yüzü gözü şişmiş halde kaçan kadınları oraya alıyor. Elbette kira falan istemeden."

"Toplum hizmeti gibi bir şey mi acaba?" dedi Uşikava.

"Evet, öyle bir şey. Kullanılmayan bir yeri vererek sıkıntıdaki insanlara yardım ediyor. Ne de olsa müthiş zengin biri. Kâr-zarar gibi şeyleri düşünmesine gerek yok, seve seve yapabilir. Bizler gibi sıradan insanlardan değil ki."

"Fakat Ogata Bey'in karısı neden böyle bir işe kalkıştı acaba? Bir şey vesile mi oldu?"

"Bilmem. Ne de olsa zengin. Belki eğlence olsun diyedir."

"Fakat eğlence bile olsa, sıkıntıdaki insanlar için kendiliğinden bir şeyler yapmak hoş bir hareket" dedi Uşikava, gülümser gibi bir ifade takınarak. "Parası fazla gelen insanların hepsi, kendiliğinden öyle şeyler yapmazlar."

"Eh, iyi olmasına gerçekten iyi bir davranış. Ben de eskiden karımı sık sık döverdim. Bu yüzden fazla konuşamam gerçi" dedi yaşlı adam ve dişleri eksilmiş ağzını kocaman açarak güldü. Karısını sık sık dövmesi, ömründe özel olarak kayıt düşülmesi gereken sevinçli anlardanmış gibi.

"Peki, şimdi orada kaç kişi yaşıyor acaba?" diye sordu Uşikava.

"Her sabah yürüyüş yaparken önünden geçerim ama dışarıdan hiçbir şey görünmüyor. Fakat sürekli birkaç kişi yaşıyor gibi. Dünyada karısını döven çok adam var galiba."

"Topluma faydalı bir şeyler yapan insanlardan daha fazladır; hiçbir faydası olmayan işler yapan insanlar sayıca çoğunlukta ne de olsa."

Yaşlı adam tekrar ağzını kocaman açarak güldü. "Çok haklısın. Şu dünyada ipe sapa gelmez şeyler yapan insanların sayısı iyi şeyler yapan insanlardan çok çok daha fazla."

Bu yaşlı adam nedense Uşikava'dan hoşlanmış gibiydi. Uşikava biraz huzursuz olmuştu.

"Peki, bu Ogata Bey'in karısı dediğiniz nasıl biri?" diye sordu, lafın gelişi gibi.

"Ogata Bey'in karısı... Pek iyi bilmiyorum" dedi yaşlı adam, alnını bir ağacın budağındaki halkalar gibi kırıştırarak. "Çok sessiz sakin yaşayan biridir. Uzun süreden beri burada çalışırım, ama kırk yılda bir, uzaktan şöyle bir görürüm yalnızca. Dışarı çıkacak olduğunda şoförlü arabayla çıkar, alışverişi hep evdeki hizmetçi kadınlar yapar. Sekreteri olmalı, bir adam var. İşte o, her şeyi idare ediyor. Ne de olsa iyi eğitimli zengin biri olunca, bizim gibi sefil insanlarla doğrudan konuşmaz." Adam yüzünü buruşturarak o kırışıklar arasından Uşikava'ya baktı. *Bizim gibi sefil insanlar* dediği toplulukta, bu sararmış yüzlü yaşlı adam ve Uşikava, odak noktasına yakın bir yerde duruyor olmalıydı.

Uşikava sordu: "Ogata Bey'in karısı ne zamandan beri aile içi şiddete maruz kalan kadınlar için sığınma evi sağlıyor acaba?"

"Net olarak bir şey bilemiyorum. Sığınma tapınağı filan dendiğini bile başkalarından duydum. Ne zamandan beri bu işi yapıyor acaba? Binaya sık sık insanların girip çıkmaya başlaması dört yıl kadar önceydi. Dört ya da beş yıl. O kadar olsa gerek." Yaşlı adam fincanını eline alarak soğuyan çayını

içti. “O sıralardan itibaren kapısını yenilediler, güvenlik önlemleri de aniden sıkılaştı. Ne de olsa sığınma evi. Herkesin öyle kolayca girebilmesi durumunda içerideki insanlar huzurlu olamaz.”

Sonra yaşlı adam bir an gerçekliğe dönmüş gibi sorgulayıcı bakışlarla Uşikava’yı süzdü. “Peki, sen uygun bir kiralık ev arıyordun, değil mi?”

“Evet öyle.”

“Öyleyse başka bir yere git. Burası baştan sona konaklar semti. Kiralık yerler olsa bile büyükelçiliklerde çalışan yabancılara yönelik yüksek fiyatlı evler bunlar. Eskiden buralarda zengin olmayan sıradan insanlar da yaşardı. Biz o zamanki emlaklarla işimizi yapabiliyorduk. Fakat şimdilerde hiçbir yerde öyle emlak bulabilmek mümkün değil. Bu yüzden yakınlarda ben de dükkânı kapatmayı düşünüyorum. Tokyo merkezindeki emlak fiyatları almış başını gidiyor. Bizim gibi küçük işletmelerin hayatta kalabileceği bir ortam değil. Sen de, paran fazla gelmiyorsa eğer, başka yerde ev arasan daha iyi olur.”

“Öyle yaparım” dedi Uşikava. “Övünülecek bir durum değil ama fazla param yok. Başka yerde ararım artık.”

Yaşlı adam sigarasının dumanını iç geçirmeyle karışık dışarıya saldı. “Fakat eğer Ogata Bey’in karısı ölürse o konak da çok geçmeden ortadan kalkar. Oğlu ne de olsa işinin ehli bir adam. Böylesi birinci sınıf geniş bir araziyi boş bırakmaz. Zaman geçirmeden binayı yıkar, süper pahalı bir apartman dikiverir. Belki de çoktan planını bile hazırlatmıştır.”

“O durumda buralardaki sakin hava, değişiverir herhalde.”

“Evet, mutlaka biraz değişir.”

“Oğlu ne iş yapıyor?”

“Aslında emlakçı. Kısacası bizimle aynı işi yapıyor. Fakat yaptığımız işler arasında, dağlar kadar, Rolls-Royce ile bisiklet arasındaki kadar fark var. Sermayesini kullanarak devasa gayrimenkulleri tek başına birbiri ardına topluyor. İyi bir sistem de kurmuş. İşin kaymağını tek damla bırakmadan kendisi yiyor. Bize bir damla bile kalmıyor. Dünya çok feci bir yer haline geldi.”

“Az önce yürürken şöyle bir gözüme ilişiverdi, ama hayran kaldım. Gerçekten çok hoş bir konak.”

“Evet buralardaki en iyi konaktır. O muhteşem meşe ağacının kökünden kesileceğini hayalimde canlandırmak bile içimi acıtıyor” dedi yaşlı adam ve çok hüzünlü bir yüz ifadesiyle başını iki yana salladı. “Ogata Bey’in karısı biraz uzun yaşar umarım.”

“Çok haklısınız” dedi Uşikava.

Uşikava aile içi şiddete maruz kalmış kadınların danışma bürosuyla irtibata geçti. Şaşırtıcı bir şekilde aynen bu isimle, telefon rehberinde kayıtlıydı. Birkaç avukatın sorumluluğu üstlenerek gönüllü olarak işlettikleri, kâr amacı gütmeyen bir kuruluştu. Yaşlı kadının sığınma evi, bu kuruluşla bağlantılı çalışarak, evden kaçan, gidecek yeri olmayan kadınları kabul ediyordu. Uşikava, kendi bürosunun adıyla görüşme talebinde bulundu. Şu *Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti* adıyla. Para yardımında bulunma olasılığından da bahsetti elbette. Sonra bir görüşme tarihi ve saati belirlendi.

Uşikava adamlara kartvizitini verip (Tengo'ya verdiğiyle aynı kartvizit), her yıl topluma hizmet eden üstün nitelikli, kâr amacı gütmeyen kuruluşlardan birini seçerek yardımda bulunmanın, kendi cemiyetinin amaçlarından biri olduğunu açıkladı. Adaylar arasında aile içi şiddete maruz kalmış kadınların danışma bürosu da vardı. Sponsorun kim olduğunu açıklayamazdı, ama yardım parası istenildiği gibi kullanılabilirdi. Yıl sonunda, bir sefere mahsus olmak üzere basit bir rapor yazmaktan başka sorumluluk da yoktu.

Karşısındaki genç avukat Uşikava'nın kılığına şöyle bir bakınca pek de iyi bir izlenime sahip olmamış gibiydi. Uşikava'nın kılığı, ilk kez karşılaştığı insanlarda sempati ya da güven oluşturacak gibi değildi. Fakat adamlar sermaye konusunda her zaman sıkıntı çekiyorlardı ve ne tür bir yardım olursa olsun memnuniyetle karşılamak durumundaydılar. Bu yüzden avukat bir derece kuşkulanmış bile olsa Uşikava'nın dediklerini dinledi.

Faaliyetlerinin içeriğini biraz daha ayrıntılı olarak öğrenmek istediğini söyledi Uşikava. Avukat, aile içi şiddete maruz kalan kadınlar için danışma bürosunun ne şekilde kurulduğunu açıkladı. Çalıştığı kuruluşu nasıl oluşturdukları hakkında bilgi verdi. Uşikava için bu, can sıkıcı olmaktan öteye geçmiyordu ama çok ilgiliymiş gibi bir yüz ifadesiyle karşısındaki avukatın açıklamalarını dinledi. Kesin bir şekilde dinlediklerini onaylıyor, başını evet anlamında sallıyor, etkilenmiş gibi bir ifade takınıyordu. Derken karşısındaki adam da Uşikava'ya alışmaya başlamıştı. Göründüğü gibi üçkâğıtçı bir adam olmayabilir diye düşünüyordu belki de. Uşikava antrenmanlı bir dinleyiciydi ve onun o sadık dinleme tarzı, çoğu durumda karşısındaki insanı yumuşatmaya yarardı.

Uşikava fırsatını yakalayınca, konuyu sığınma evine getiriverdi. "Aile içi şiddetten kaçan zavallı kadınlar gidecek yer bulamadıklarında nereye sığınıyorlar?" diye sordu. Kadınların acımasız ve şiddetli rüzgârla savrulan yapraklardan farksız kaderleriyle yürekten ilgiliymiş gibi bir ifade takınmıştı.

"O durumlar için hazırlıklı olmak amacıyla bazı sığınma evlerimiz var" dedi genç avukat.

"Sığınma evi derken?"

"Geçici olarak sığınılabilecek bir yer. Sayısı o kadar çok değil, ama bu tür yerler hayırseverler tarafından sağlanıyor. Aralarında bir binayı olduğu gibi kullandıran biri de var."

"Bir binayı olduğu gibi mi?" diye sordu Uşikava, hayran kalmış gibi. "Bu dünyada öyle biri var mı?"

"Evet. Bizim faaliyetlerimiz gazetelerde, dergilerde haber olunca bir şekilde işbirliği yapmak isteyen insanlar bizimle irtibata geçerler. Böyle insanların yardımı olmadan bu örgütü ayakta tutabilmemiz mümkün değil. Neredeyse tamamen bağışlarla ayakta duruyoruz, ne de olsa."

"Çok anlamlı bir faaliyette bulunuyorsunuz" dedi Uşikava.

Avukatın yüzünde savunmasız bir gülümseme belirdi. *Doğru olanı yaptığından emin bir insan kadar aldatılması kolay biri olamaz,* diye düşündü Uşikava bir kez daha.

"Şu an kaç kadın o binada yaşıyor acaba?"

"Değişiyor, ama genelde dört beş kişi kadar" dedi avukat.

"O binayı açan hayırsever" dedi Uşikava, "ne şekilde bu faaliyetlere katıldı acaba? Bunun için bir şeyler vesile mi olmuştu?"

Avukat başını hafifçe yana eğdi. "O kadarını ben de bilemiyorum. Fakat burası kurulmadan önce de kişisel çapta benzer faaliyetlerde bulunuyormuş. Her şey bir yana, biz katkısını memnuniyetle kabul ediyoruz. Karşı taraftan bir açıklama olmadığı sürece, nedenlerini sormayız elbette."

"Elbette" dedi Uşikava başını sallayarak. "Fakat o sığınma evinin yeri gizli tutuluyordur, değil mi?"

"Evet. Kadınların güvenli bir şekilde koruma altında olmaları gerekiyor. Öte yandan çoğu yardımsever kendi isimlerinin açıklanmasını istemiyor. Ne de olsa işin içine şiddet karışmış durumda."

Ondan sonra bir süre daha konuşmaya devam ettiler, ama avukattan daha somut bir bilgi alamadı. Uşikava'nın öğrenebildiği şeyler sınırlıydı. Aile içi şiddete maruz kalmış kadınlar için danışma bürosunun faaliyetlerini resmen başlatması dört yıl önceydi. Hemen sonrasında hayırseverlerden irtibata geçenler olmuştu. Bir hayırsever irtibata geçmiş ve şu an kullanmadığı bir binayı sığınma evi olarak sunmak istediğini söylemişti. Adamların faaliyetleri gazetelerde tanıtılmış, bu haberi okuyan o yardımsever onlara ulaşmıştı. İsminin asla açıklanmaması, destekte bulunmasının koşuluydu. Fakat konuşulanlara bakınca bu hayırseverin Azabu'daki yaşlı kadın olduğu, sığınma evinin de kadının mülkiyetindeki küçük ahşap bina olduğu kesindi.

"Kusura bakmayın, zamanınızı aldım" dedi Uşikava, o idealist genç avukatı başını iyice eğip selamlayarak. "Çok değerli ve faydalı bir faaliyette bulunuyorsunuz. Bugünkü konuşmamızı önümüzdeki yönetim kurulu toplantısında değerlendireceğiz. Yakın bir zaman içerisinde irtibata geçeceğimizi sanıyorum. Faaliyetlerinizin daha başarılı bir şekilde ilerlemesi için duacıyım."

Uşikava'nın sonraki işi, yaşlı kadının kızının ölümünü araştırmak oldu. Kız Ulaştırma Bakanlığı'nın elit bürokratlarından biriyle evlenmişti ve öldüğünde otuz altı yaşındaydı. Ölüm nedeni bilinmiyordu. Kocası karısının ölümünden hemen sonra Ulaştırma Bakanlığı'ndan ayrılmıştı. Bulabildiği bilgi bu kadardı. Kocasının Ulaştırma Bakanlığı'ndan aniden ayrılma nedeni bilinemediği gibi sonrasında nasıl bir yaşam sürdüğü de belirsizdi. Adamın bakanlıktan ayrılması, karısının ölümüyle ilişkili olabilirdi de, olmayabilirdi de. Ulaştırma Bakanlığı, bakanlığa ait bilgileri sıradan bir vatandaşa seve seve açıklayacak bir yer değildi. Fakat Uşikava'nın burnu iyi koku alırdı. Bu meselede doğal olmayan bir şeyler vardı. Adamın, karısını yitirmiş olmanın verdiği büyük üzüntüyle kariyerini bırakıp işinden ayrılarak dünyadan elini eteğini çekmiş olması Uşikava'ya pek inandırıcı gelmiyordu.

Uşikava'nın bildiği kadarıyla otuz altı yaşında hastalıktan ölen kadın sayısı çok fazla değildi. Elbette hiç yok da değildi. İnsanlar hangi yaşta olursa olsun ya da ne kadar rahat bir çevrede bulunursa bulunsun, hastalık yüzünden aniden canından olabilirdi. Kanser, beyin kanaması, karın zarı iltihabı, zatürree gibi hastalıklar vardı. İnsan vücudu her zaman tehdit altındaydı, asla güvende değildi. Fakat rahat bir çevrede yaşayan bir kadın otuz altı yaşında ruhlar arasına karışıyorsa, doğal ölümden ziyade, kaza ya da intihar sonucu ölmesi kesinlikle daha mantıklıydı.

Bir varsayım oluşturayım, dedi Uşikava kendi kendine. *Ünlü Occam'ın Usturası prensibine uygun bir şekilde, olabildiğince basit bir varsayım olsun. Gereksiz unsurları dışarıda bırakarak, tek bir mantık üzerinden olaylara bakayım.*

Yaşlı kadının kızının, hastalıktan değil de intihar neticesinde öldüğünü varsayamaz mıyız? Uşikava ellerini ovuşturarak düşünüyordu. *İntiharı, dışarıya karşı hastalıktan ölüm diye açıklayıp*

insanları kandırmak o kadar zor değil. Özellikle sermayesi ve nüfuzu olan bir insan için. Bir adım daha ileri gidip, kızının aile içi şiddete maruz kalarak, yaşamdan ümidini kesip kendiliğinden canına son verdiğini varsayamaz mıyız? Olmaz diye bir şey yok. Elit insanların hiç de az olmayan bir kısmı kibirli, sinsi ve çarpık karakterli kişilerdir, bu çok iyi bilinen bir gerçek. Adeta bile isteye toplumun genelindeki şiddet dağılımından daha fazla pay almayı arzuluyorlarmış gibi.

Öyleyse bu durumda anne ne yapar acaba? Kader, yapacak bir şey yok diye düşünüp öylece boynunu büküp oturur mu? Hayır, buna imkân yok. Kızını ölüme sürükleyen her ne ise ona karşı oldukça sert bir yanıt vermeye çalışacaktır. Yaşlı kadının nasıl bir insan olduğunu Uşikava artık aşağı yukarı biliyordu. Azimli, akıllı bir kadındı. Net bir vizyon sahibiydi. Karar verdiği şeyleri, zaman kaybetmeden uygulamaya geçiriyordu. Bunun için de sahip olduğu ekonomik gücünü ve nüfuzunu devreye sokmaktan çekinmiyordu. Sevdiği birinin yaralanmasına, zarar görmesine, sonuçta canından olmasına neden olan bir insanı kolay kolay rahat bırakmayacağı açıktı.

Gerçekte o kocaya ne tür bir karşılığın verildiğini Uşikava'nın bilmesine imkân yoktu. Adamdan iz bile kalmamış gibiydi. Yaşlı kadının adamı öldürdüğünü sanmıyordu. Temkinli, soğukkanlı bir kadındı. Geniş bir bakış açısına sahipti. Bu kadar düşüncesiz davranmayacağı ortadaydı. Yine de bir şekilde feci bir şey yaptığı kesindi. Yaptığı her neyse, arkasında hiçbir iz bırakmadan hallettiğine de şüphe yoktu.

Fakat kızı elinden alınan bir annenin öfke ve ümitsizliği yalnızca kişisel bir intikamla sona ermezdi. Kadın bir gün gazetede aile içi şiddete maruz kalmış kadınlar için danışma bürosunun faaliyetlerini öğrenip yardım önerisinde bulunmuştu. Kendisinin Tokyo merkezinde şu an neredeyse hiç kullanmadığı kiralık bir binası vardı. Gidecek yeri olmayan kadınlar için ücretsiz olarak kullandırtabilirdi. Şimdiye kadar aynı amaçla birçok kez orayı kullandığından, yapılması gerekenleri aşağı yukarı biliyordu. Fakat adının açık edilmesini istemiyordu. Kuruluşu yönlendiren avukatlar elbette onun bu önerisine minnettar kalmışlardı. Bir toplum kuruluşuyla bağlantılı olarak çalışmak yoluyla kadının intikam duygusu daha şiddetli, daha etkin, daha geleceğe yönelik bir hale gelmişti. Bunun için nedeni ve motivasyon kaynağı vardı.

Uşikava'nın buraya kadarki tahmini mantıklı gibi duruyordu. Somut bir dayanağı yoktu. Her şey, varsayımları üst üste koymaktan ibaretti. Böylesi bir teori kullanılacak olursa birçok soru ortadan kalkardı. Uşikava dudaklarını yalayarak ellerini ovuşturdu. Fakat işin sonrası muğlaklaşıyordu.

Yaşlı kadın, devam ettiği spor kulübünde Aomame adlı genç bir antrenörle tanışır, bir şekilde gizlice anlaşırlar. Sonra titiz hazırlıklar yaparak Aomame'yi Okura Oteli'nin bir odasına yollar, Öncüler liderinin ölmesini sağlar. Cinayet yöntemi belirsizdi. Belki de Aomame özel bir cinayet tekniğine sahipti. Bunun sonucunda Lider, sadık ve yetenekli korumalarının sıkı gözetimi altında olmasına rağmen canından olmuştu.

Buraya kadar açık noktalar olmakla birlikte bu varsayımın izini sürmek mümkündü. Fakat Öncüler'in lideriyle aile içi şiddete maruz kalan kadınlar için danışma bürosu arasında nasıl bir bağ olduğunu anlamaya çalıştıkça, Uşikava'nın eli kolu bağlanıyordu. Düşünceleri bu noktada gidecek yer bulamıyor, varsayımları birbirine bağladığı ip keskin bir kılıçla kesiliveriyordu.

Cemaat şimdi Uşikava'dan iki sorunun yanıtını istiyordu. Birincisi, Lider'in öldürülmesini kim planlamıştı? Diğeri ise, Aomame neredeydi?

Aomame'nin kimlik araştırmasını yapan Uşikava'ydı. Uşikava daha önce benzer türden araştırmaları birçok kez yapmıştı. Çok alışık olduğu bir işti. Sonra Uşikava, kadının temiz olduğu sonucuna ulaşmıştı. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın kuşkulu tek bir nokta bile görememişti. Cemaate de bu şekilde rapor vermişti. Sonra Aomame Okura Oteli'nin süitine çağrılmış, kas esnetme çalışmaları yaptırmıştı. Kadın gittiğinde Lider ölmüştü. Aomame öylece ortadan kaybolmuştu. Sanki rüzgârda savrulan duman gibi. Adamlar bu noktada Uşikava'dan, son derece hafife indirgenmiş bir ifadeyle, hiç mi hiç memnun değillerdi. Uşikava'nın araştırmasının yetersiz olduğunu düşünüyorlardı.

Fakat gerçekte Uşikava her zaman olduğu gibi, hiçbir açık nokta bırakmayacak şekilde araştırmıştı. Dazlak kafalıya da söylediği gibi, işinde asla gevşek davranmazdı. Telefon kayıtlarını olaydan önce kontrol etmemiş olması bir kusurdu, ama çok kuşkulu bir durum olmadıkça normalde o kadarını yapmazdı. Dahası, Uşikava'nın araştırdığı kadarıyla Aomame'de kuşkulu tek nokta bile yoktu.

Her halükârda Uşikava, adamların kendisine karşı hissettikleri memnuniyetsizliğin devam etmesine izin veremezdi. Yaptıkları ödemelere diyecek yoktu, ama tehlikeli tiplerdi. Lider'in cesedinin gizlice ortadan kaldırılmış olduğunu bilmesi bile Uşikava'yı onlar açısından tehlikeli kişi haline getiriyordu. Kendisinin yararlı biri olduğunu, hayatta kalmaya değer nitelikte olduğunu somut olarak göstermek zorundaydı.

Lider'in öldürülmesine Azabu'daki yaşlı kadının karıştığına dair somut bir kanıt yoktu. Şimdilik her şey, varsayımlara dayanan tahminlerden öte geçmiyordu. Fakat etrafında muazzam söğütlerin olduğu o geniş konağın içerisinde büyük bir gizem saklıydı. Uşikava'nın koku alma yeteneği öyle söylüyordu. Bu gerçeği ortaya çıkartmak zorundaydı. Kolay iş değildi. Karşı tarafın savunması sağlamdı ve kesinlikle bir profesyonel işbaşındaydı.

Yakuza mı acaba?

Belki de. İş dünyasında, özellikle gayrimenkul sektöründe, insanlar gözleri bağlı bir şekilde bir yerlere götürülür, Yakuza üyeleriyle birtakım alışverişler yaparlardı. Şiddete başvurmak gerektiğinde işlerini o tiplere gördürürlerdi. Yaşlı kadın onların gücünden yararlanmış olabilirdi elbette. Fakat Uşikava bu olasılığı zayıf buluyordu. Yaşlı kadın o türden insanlarla ilişkili olamayacak kadar iyi yetiştirilmişti. Özellikle aile içi şiddete maruz kalmış kadınları korumak için Yakuza'nın gücünden yararlanması, pek mantıklı bir varsayım değildi. Herhalde kadın, daha en başından kendi koruma sistemini kurmuştu. Kendi sistemini geliştirmişti. Büyük paralara mal olduğu kesindi, ama kadının parasal açıdan sıkıntısı yoktu. Dahası, bu sistem gerektiğinde şiddet için de kullanılabilirdi.

Eğer Uşikava'nın varsayımı doğruysa, Aomame yaşlı kadının yardımını alarak uzak bir yerlerde gizleniyor olmalıydı. İzleri özenle silinmiş, yeni bir kimlik sağlanmış, adı değiştirilmiş olmalıydı. Belki dış görünümü de farklılaşmıştı. Bu durumda Uşikava'nın şu an yapmakta olduğu gibi ufak tefek kişisel araştırmalarla onun izini sürebilmesi imkânsız hale gelirdi.

Şimdilik Azabu'daki yaşlı kadınla ilgili bu damara sımsıkı sarılmaktan başka yol yoktu. Bir şekilde açık bir nokta bularak, Aomame'nin izini oradan bulmaya çalışmak, tek çıkar yoldu. İşler yolunda gidebileceği gibi gitmeyebilirdi de. Fakat keskin koku alma yeteneği ve tuttuğunu bırakmamak konusundaki inatçılığıyla Uşikava kendine güveniyordu. *Bunlar da olmasa benimle ilgili söylenebilecek ne var ki?* diye kendi kendine sordu Uşikava. *Bunlar dışında gurur duyabileceğim ne yeteneğim var?*

Tek bir tane bile yok, diye yanıtladı Uşikava kendi kendine, emin bir şekilde.

Nefesini tutsan bile

Bir yere kapalı kalmak, monoton ve yalnız bir yaşam sürmek Aomame için o kadar da sıkıntılı bir durum değildi. Sabah 6.30'da kalkıp basit bir kahvaltı yapıyordu. Bir saat zaman harcayarak çamaşır yıkıyor, ütü yapıyor ve yerleri süpürüyordu. Öğleden önce bir buçuk saat kadar Tamaru'nun ayarladığı aletleri kullanarak etkili ve yoğun bir şekilde vücudunu çalıştırıyordu. Profesyonel bir antrenör olarak hangi kasların günlük olarak ne kadar çalıştırılması gerektiğini Aomame iyi biliyordu. Aomame, kaslara uyguladığı kuvvetin nereye kadar yararlı, nereden sonra aşırı olduğunu da biliyordu.

Öğle yemeği sebze salatası ve meyve ağırlıklı oluyordu. Öğleden sonra çoğunlukla koltuğa oturup kitap okuyor, kısa bir öğle uykusuna yatıyordu. Bir saat kadar oyalandıktan sonra, 6'dan önce akşam yemeğini yiyip bitirmiş oluyordu. Gün batınca balkona çıkıp bahçe sandalyesine oturarak çocuk parkını izlemeye başlıyordu. Sonra 10.30'da yatağa giriyordu. Her gün aynı şeyleri tekrar ediyordu. Fakat bu yaşam ona hiç de sıkıcı gelmiyordu.

Zaten sosyal biri değildi. Uzun süre kimseyle görüşmese, konuşmasa bile bu, onun için rahatsız edici bir durum olmazdı. İlkokuldayken sınıf arkadaşlarıyla neredeyse hiç konuşmazdı. Doğrusunu söylemek gerekirse, gerekmediği müddetçe kimse de onunla konuşmazdı. Aomame o sınıfta ne idüğü belirsiz yabancı bir madde gibi süpürülüp bir kenara atılması, görmezden gelinmesi gereken bir şeydi. Aomame, bunun adaletsiz olduğunu düşünürdü. Eğer kendisinde bir noksanlık ya da kusur varsa bir kenara itilmesi doğru olabilirdi. Fakat öyle değildi. Küçük bir çocuğun hayatta kalabilmesi için anne babasının emirlerine sessizce itaat etmekten başka yolu yoktur. Bu yüzden okulda yemekten önce mutlaka yüksek sesle duasını okur, pazar günleri şehirde dolaşarak mürit toplamaya çalışan annesine eşlik eder, dini gerekçelerle Budist ve Şinto tapınaklarına yapılan gezilere katılmazdı, Noel partilerini reddeder, başkalarının eskilerini hiç itiraz etmeden giyerdi. Fakat çevresindeki çocukların hiçbiri bunları bilmediği gibi öğrenmeye de çalışmıyordu. Yalnızca ürküyorlardı. Öğretmenler bile açıkça onun varlığından rahatsız oluyordu.

Elbette Aomame anne babasına yalan söyleyebilirdi. Her gün okulda yemek öncesinde dua ettiğini söyleyerek dua etmeden geçiştirebilirdi. Ama böyle bir şey yapmıyordu. Bunun bir nedeni, gerçekten var olsa da olmasa da Tanrı'ya karşı yalan söylemek istememesiydi. Diğer bir neden ise, sınıf arkadaşlarına öfkeli olmasıydı. *Benden bu kadar uzak durmak istiyorsanız, istediğiniz kadar uzak durabilirsiniz.* Aomame böyle düşünüyordu. O duayı okumayı sürdürmek, onlara karşı bir meydan okumaydı aslında. *Adalet, benden yana ne de olsa*.

Sabah güneşiyle uyanıp okula gitmek için giyinmek sıkıntı verirdi. Gerginlik yüzünden sık sık ishal olur, arada sırada kusardı. Ateşi çıkar, başı ağrır, el ve ayaklarında uyuşma hissettiği de olurdu. Yine de bir gün bile okulu asmazdı. Öyle yapacak olursa, sonra günlerce gitmemeyi isteyebilirdi. Hatta bir daha okula gitmemesi bile söz konusu olabilirdi. Bu da sınıf arkadaşları ve öğretmenlerine yenilmiş olduğu anlamına gelirdi. Aomame sınıftan çekip gidecek olsa, mutlaka herkes rahat bir nefes alırdı. Aomame onların rahat bir nefes almasını istemiyordu. Bu yüzden ne kadar sıkıntılı olsa da neredeyse sürünerek okula giderdi. Sonra dişlerini sıkarak sessizce sıkıntısına katlanırdı.

O sıralarda içinde bulunduğu çetin koşullarla karşılaştırıldığında, hoş bir apartman dairesine kapanıp hiç kimseyle konuşmamak, Aomame için mesele değildi. Çevresindeki herkesin neşeyle sohbet ettiği bir yerde suskun kalmayı sürdürmenin zorluğuyla karşılaştırıldığında, kendisinden başka hiç kimsenin olmadığı bir yerde suskun kalmak çok daha kolay ve elbette doğaldı. Okuması gereken

kitaplar da vardı. Tamaru'nun gönderdiği Proust'u okumaya başladı. Fakat günde yirmi sayfadan fazla okumamaya özen gösteriyordu. Zamana yayarak, kelime kelime giderek yirmi sayfa okuyordu. Bu kadarını okuyup bitirince başka kitap alıyordu. Sonra, yatmadan önce mutlaka *Pupa Hava*'dan birkaç sayfa okuyordu. Bu, Tengo'nun yazdığı bir metindi. Bir anlamda Aomame'nin 1Q84 yılında yaşaması için bir kullanım kılavuzuydu.

Müzik de dinliyordu. Madam bir kutu dolusu klasik müzik kaseti yollamıştı. Mahler senfonileri, Haydn'ın oda müzikleri, Bach'ın klavyeli çalgılar için eserleri gibi farklı tür ve tarzlardan müzik vardı. Aomame'nin istediği Janáček'in "Sinfonietta"sı da vardı. Günde bir kez "Sinfonietta"yı dinliyor, Janáček eşliğinde sessizce sporunu yapıyordu.

Sonbahar sakin bir şekilde geçiyordu. Günler geçtikçe kendi vücudunun yavaş yavaş şeffaflaştığı hissine kapılıyordu Aomame. Mümkün olduğunca kafasından düşünceleri atmaya çalışıyordu. Fakat elbette hiçbir şey düşünmeden de yapamıyordu. Mavi gökyüzüne baktıkça bir şeyler içini dolduruyordu. Fakat en azından Aomame şimdi bir şeylerden nefret etme gereği hissetmiyordu. Sınıf arkadaşları ve öğretmenlerden nefret etmesi gerekmiyordu. Artık güçsüz bir çocuk değildi. Zorla mürit olması da gerekmiyordu. Kadınları dövüp yaralayan erkeklerden nefret etmesi de. Aomame farkına bile varmadan, içindeki, bazen gelgit dalgaları gibi kaynayan öfke, karşısındaki duvarı sebepsizce yumruklamayı isteyecek kadar şiddetli kabarmalar, yok olup gitmişti. Nasıl olduğunu bilemiyordu, ama artık o duygular geri gelmiyordu. Bu, Aomame'nin minnet duyduğu bir şeydi. Aomame, mümkünse artık hiç kimseyi yaralamak istemiyordu. Kendisini yaralamak istemediği gibi.

Uyuyamadığı gecelerde Tamaki Otsuka ve Ayumi Nakano'yu düşünüyordu. Gözlerini kapatınca onlara sarılışı tüm canlılığıyla aklına geliyordu. İkisi de yumuşacıktı, bedenleri dolgun ve sıcacıktı. Kırılgan, derinliği olan bedenler. İçinde taze kan dolaşan kalpleri düzgün bir ritimle derinlikli sesler çıkartıyordu. Yumuşak nefeslerini duyuyor, kıs kıs gülmeleri kulağına geliyordu. Narin parmakları, sertleşen meme uçları, yumuşak baldırları. Fakat artık onlar bu dünyada değildi.

Hüzün, karanlık ve yavaş yavaş akan bir su gibi sessizce, önceden hissettirmeden Aomame'nin yüreğini dolduruveriyordu. Öyle anlarda anılarının kapısını kapatarak bütün gücüyle Tengo'yu düşünüyordu. Bilincini odaklıyor, ders sonrası sınıfta kısa bir süreliğine tuttuğu, onun on yaşındaki elinin dokunuşunu anımsıyordu. Sonra, bir süre önce kaydırağın tepesinde duran otuz yaşındaki Tengo'yu zihninde canlandırıyordu. O iki yetişkin kolun, kendisini sardığını hayal ediyordu.

O, biraz çabayla elimin ulaşabileceği bir yerdeydi.

Dahası, bir sonraki sefere uzatacağım el gerçekten ona ulaşabilir. Aomame karanlıkta gözlerini kapatıp bu olasılığa bırakıyordu kendini. Yüreğini aşkın kucağına salıveriyordu.

Fakat bir kez daha onu göremeyeceksem ne yapmalıyım acaba? Aomame'nin yüreği titriyordu. Tengo ile gerçek bir temas olasılığı hiç olmasaydı durum çok daha basit olurdu. Yetişkin Tengo ile karşılaşması, Aomame için yalnızca bir rüyaydı. Soyut bir varsayımdan öteye geçmiyordu. Fakat onun gerçek halini gördükten sonra Tengo'nun varlığı öncesiyle karşılaştırılamayacak ölçüde kesin ve güçlü bir hale gelmişti. Aomame, her ne pahasına olursa olsun onu yeniden görmek istiyordu. Tengo'nun kendisini kollarıyla sarmasını, vücudunun dört bir tarafını okşamasını istiyordu. Bunun olamayacağını düşünmekle bile, yüreği ve vücudu tam ortadan ikiye ayrılacakmış gibi oluyordu.

Esso kaplanının reklam tabelasının önünde dokuz milimetrelik mermiyi kafama sıkmam

gerekirdi belki. Öyle yapmış olsaydım, hayatta kalıp bu keder ve acıyı, bu duyguları yaşamazdım. Fakat nedense tetiği çekemedim. Aomame bir ses duymuştu. Birileri uzaklardan onun adını sesleniyordu. *Tengo ile bir kez daha karşılaşabilirim.* Bu düşünce bir kez kafasında oluşunca hayatta kalmayı seçmekten başka yolu yoktu. Lider'in söylediği gibi bu Tengo'ya zarar verecek olsa bile, Aomame'nin seçeceği başka yol kalmamıştı. Mantığın ulaşamadığı bir yaşam gücünün izleri vardı burada. *Bunun sonucunda şimdi Tengo'ya karşı şiddetli arzularla için için yanıyorum. Hiç dinmeyen bir susuzluk ve ümitsizliğin pençesinde.*

Yaşamaya devam etmenin anlamı bu, dedi Aomame kendi kendine. *İnsanlara ümit veriliyor, bu ümidi bir yakıt gibi kullanarak kendilerine amaçlar ediniyor, ömürlerini sürüyorlar. İnsan, ümit olmadan yaşamını sürdüremez. Fakat bu havaya para atmakla aynı. Yazı mı gelecek, tura mı gelecek? Para yere düşmeden anlaşılmaz.* Böyle düşününce yüreği sıkışıveriyordu. Vücudundaki tüm kemikler, çığlık atar gibi sesler çıkarıyordu.

Aomame yemek masasına oturup otomatik tabancayı eline aldı. Sürgüsünü çekip fişek yuvasına mermi sürdü, başparmağıyla horozu kaldırıp namluyu ağzına soktu. Sağ elinin işaretparmağına biraz daha kuvvet verecek olsa keder ve acı hemen sona ererdi. *Biraz daha. Bir santim, hayır beş santim daha parmağımı çeksem hüznün olmadığı, sessiz bir dünyaya geçebilirim. Acıyı yalnızca bir anlığına hissederim. Sonra merhamet yüklü hiçliğin kucağında olurum.* Aomame gözlerini kapadı. Esso tabelasından, benzin pompasını eline almış kaplan neşeyle gülümsüyordu. *Arabana kaplan koy.*

Aomame sert namluyu ağzından çıkartıp, başını yavaşça iki yana salladı.

Ölemem. Balkonun karşısında park var. Parkta kaydırak. Tengo oraya tekrar gelebilir ümidi olduğu sürece, ben bu tetiği çekemem. Bu olasılık, uçurumun kenarında Aomame'yi durdurdu. Aomame'nin yüreğinde bir kapı kapanıp, başka bir kapı açılırmış gibi oldu. Sessizce ve usulca. Aomame tabancanın sürgüsünü çekti, mermiyi fişek yuvasından çıkartıp emniyet mandalını indirerek masaya bıraktı. Gözlerini kapatınca o karanlıkta cılız bir ışık saçan minicik bazı şeylerin anbean kaybolup gittiğini anlayabilmişti. Ufacık ışık zerreleri gibi bir şeylerin. Fakat bunun ne olduğunu anlayamamıştı.

Koltuğa oturup *Swann'ların Tarafı* cildine yoğunlaştı. Öyküdeki atmosferi kafasında canlandırıp başka düşüncelerin içeriye süzülmemesi için çabaladı. Dışarıda soğuk bir yağmur yağmaya başlamıştı. Radyodaki hava durumu hafif bir yağmurun ertesi gün sabaha kadar süreceğini duyuruyordu. Sonbahar yağmurlarının ön habercisiydi bu yağmurlar. Büyük okyanus açıklarına demir atmış bir hava akımı vardı, kımıldayacak gibi de durmuyordu. Zamanı unutup, düşüncelere dalmış yalnız bir insan gibi.

Tengo gelmez herhalde. Gökyüzü baştan sona kalın bulutlarla kaplanmış. Ayı görmek mümkün değil. Yine de Aomame balkona çıkıp sıcak kakaosunu içerek parkı izlemeye devam ederdi herhalde. Dürbün ve otomatik tabancayı yakın bir yere koyup, hemen dışarıya koşabilecek giysiler giyer, yağmurun altında kalan kaydırağı izlemeye devam ederdi. Bu, Aomame için anlamı olan tek hareketti.

Öğleden sonra 3'te ana kapının zili çaldı. Birileri binanın içine girmek istiyordu. Aomame elbette duymazdan geldi. Birilerinin onu ziyarete gelme olasılığı yoktu. Çay içmek için su kaynatıyordu, ama tedbir olsun diye ocağın ateşini kapatıp kulak kabarttı. Zil üç dört kez çaldıktan sonra sustu.

Beş dakika kadar sonra zil yeniden çaldı. Bu sefer dairenin zili çalıyordu. O birileri şimdi binanın

içerisindeydi. Aomame'nin kapısının önünde. Birilerinin ardı sıra bina kapısından girmiş olabilirlerdi. Belki de başka bir dairenin zilini çalmış, gelişigüzel bir şeyler uydurarak bina kapısını açtırmışlardı. Aomame elbette sessizliğini koruyordu. *Kim gelirse gelsin cevap verme. İç taraftan kapı kilidini tak, nefesini bile tut.* Tamaru'nun direktifi böyleydi.

Kapının zili on kez çalmıştı herhalde. Bir pazarlamacı için fazlasıyla inatçıydı. Onlar zili olsa olsa ancak üç kez çalarlardı. Aomame, sessizliğini koruyunca dışarıdaki kapıyı yumruklamaya başladı. O kadar büyük bir gürültü çıkmıyordu. Fakat sesin tınısı, sinir ve öfke yüklüydü. "Takai Hanım." Orta yaşlı, gür bir erkek sesiydi. Ses hafiften çatlıyordu. "Takai Hanım. Merhaba. Açar mısınız lütfen?"

Takai, apartmanın posta kutusuna yapıştırılmış sahte isimdi.

"Takai Hanım. Rahatsız ediyorum, ama kapıya çıkın lütfen."

Adam kısa bir ara vererek yanıt bekledi. Açılmadığını görünce tekrar kapıyı yumruklamaya başladı. Öncekinden biraz daha güçlüce.

"Takai Hanım. İçeride olduğunuzu biliyorum. Bu yüzden uğraştırmadan kapıyı açın lütfen. Oradasınız ve sesimi duyabiliyorsunuz."

Aomame yemek masasının üzerindeki otomatik tabancayı alıp emniyet mandalını açtı. Namlusunu el havlusuyla sarıp kabzasını kavradı.

Adamın kim olduğuna, ne istediğine dair hiçbir fikri yoktu. Fakat bu adam, belli ki bir nedenden dolayı kendisine düşmanlık besliyordu ve kapıyı açtırmaya kararlıydı. Doğal olarak bu Aomame'yi memnun edecek bir şey değildi.

Nihayet kapının vurulması kesilip, adamın sesi tekrar koridorda yankılandı.

"Takai Hanım. Ben NHK yayın ücretini tahsil etmek için geldim. Evet, öyle. Hepimizin NHK'sı. İçeride olduğunuzu biliyorum. Nefesinizi tutsanız bile bunu anlayabiliyorum. Uzun yıllardır bu işi yaptığım için gerçekten evde yok musunuz, evde olup da yok gibi mi davranıyorsunuz, ayırt edebilirim. İstediği kadar ses çıkarmamaya çalışsın, insan, varlığını hissettirir. Soluk alıp verir, kalbi çalışır, midesi sindirime devam eder. Takai Hanım, siz şu an evdesiniz. Benim vazgeçmemi, çekip gitmemi bekliyorsunuz? Ne kapıyı açmaya ne de yanıt vermeye niyetiniz var. Çünkü yayın ücretini ödemek istemiyorsunuz."

Adam, haddinden fazla ses çıkartıyordu. Bu ses apartmanın koridorunda yankılanıyordu. Bunu kasıtlı olarak yapıyordu. Yüksek sesle karşısındakinin adını söyleyip çevreye karşı utandırmak niyetindeydi. Dahası, bunu komşulara ibret olsun diye yapıyordu. Elbette Aomame sessizliğini korumaya devam ediyordu. Muhatap alması gerekmezdi. Otomatik tabancayı tekrar masanın üzerine bıraktı. Fakat tedbir olsun diye emniyet mandalı açık haldeydi. Birileri kendine NHK tahsildarı süsü vermiş olabilirdi. Aomame mutfaktaki koltuğa oturmuş halde, bakışlarını giriş kapısından ayırmıyordu.

Ses çıkarmamaya özen göstererek kapıya kadar gidip, gözetleme deliğinden bakma isteği de duyuyordu. Oradakinin nasıl bir adam olduğunu görmek istiyordu. Fakat sandalyeden kımıldamadı. Gereksiz bir şeyler yapmaması daha iyi olurdu. Birazdan şansına küsüp çekip giderdi mutlaka.

Fakat adam Aomame'nin kapısının önünde konferans vermeye kararlı gibiydi.

"Takai Hanım, saklambaç oynamayı bırakalım. Ben de isteyerek bunu yapıyor değilim. Fazlasıyla

meşgul bir adamım. Takai Hanım, televizyon izliyorsunuzdur. Televizyon izleyen herkes, kim olursa olsun NHK yayın ücreti ödemek zorundadır. Hoşunuza gitmeyebilir, ama yasalar böyle. Yayın ücretini ödememek hırsızlıkla aynı şeydir. Takai Hanım, siz de böyle bir şey için hırsız konumuna düşmek istemezsiniz. Böylesine şık, yeni bir apartmanda yaşadığınıza göre televizyon yayın ücreti ödeyemeyecek durumda değilsinizdir. Öyle değil mi? Böyle bir şeyin herkesin önünde yüksek sesle söylenmesi sizin için de hoş olmasa gerek."

NHK tahsildarı yüksek sesle ne söylerse söylesin, normalde Aomame aldırış etmezdi. Fakat neticede, şu andaki Aomame gözlerden uzakta gizleniyordu. Ne şekilde olursa olsun, bu dairenin çevredekilerin dikkatini çekmesi hoş bir durum değildi. Fakat Aomame'nin yapabileceği bir şey yoktu. Nefesini tutup adamın gitmesini beklemekten başka çaresi de.

"Takai Hanım, inatla tekrarlıyormuş gibi olabilirim, ama biliyorum, evdesiniz ve sabırla beni dinliyorsunuz. Şöyle düşünüyorsunuzdur: Neden böyle bir saatte kapımın önünde patırtı çıkartıp duruyor? Neden dersiniz Takai Hanım? Muhtemelen ben insanların evde olup da yokmuş numarası yapmasını sevmediğim içindir. Evde yokmuş numarası yapmak sizce de çok ayıp değil mi? Kapıyı açıp, NHK yayın ücretini ödemek istemiyorum, diye yüzüme söylemeniz yeterli olmaz mı? Siz de rahatlarsınız, ben de. Benim için böylesi daha iyi. En azından, bu şekilde konuşma imkânımız olur. Fakat evde yokmuş gibi davranmak iyi bir şey değil. Cimri fareler gibi içeride, karanlıkta saklanıyorsunuz. İnsanlar ortadan kaybolunca meydana çıkıyorsunuz. Hiç hoş bir yaşam tarzı değil."

Bu adam yalan söylüyor, diye geçirdi aklından Aomame. *İçeride birilerinin olduğunu anladığını söylerken boş atıp dolu tutmaya çalışıyor. Ben en ufak ses çıkartmadım. Soluk alıp verişlerimi bile yavaşlattım. Bu adamın asıl amacı, gelişigüzel bir kapının önüne geçip avazı çıktığınca bağırarak patırtı koparmak, çevredeki sakinleri sindirmek. İnsanların, evimin önünde böyle bir şey yapılmasındansa yayın ücretini ödemek daha iyi, diye düşünmesini sağlamaya çalışıyor. Bu adam muhtemelen birçok yerde aynı şeyi yapıp, o ölçüde başarılı da oluyordur.*

"Takai Hanım, beni itici buluyor olabilirsiniz. Neler düşündüğünüzü çok iyi biliyorum. Evet, ben gerçekten itici bir insanım. Bunu kendim de biliyorum. Fakat Takai Hanım, sempatik bir insan ücret toplayamaz. Neden derseniz, dünya NHK yayın ücretini ödememeye kararlı insanlarla dolu. Böyle insanlardan tahsilat yapmaya çalışmanız durumunda hiç kimse seve seve ödemez. Benim de, *Ha öyle mi, NHK yayın ücretini ödemek istemiyorsunuz demek. Anlaşıldı efendim. Rahatsız ettim, kusura bakmayın,* diyerek sakince çekip gitmemi isterler. Fakat bu olmaz. Benim işim tahsilat yapmak ve ben şahsen, evde olup da yok numarası yapanları bir türlü sevemiyorum."

Adam, burada ağzını kapatıp bir ara verdi. Sonra peş peşe on kez kapıya vurdu.

"Takai Hanım, haydi artık, iyice rahatsız olmuşsunuzdur. Kendinizi gerçekten hırsız gibi hissetmeye başlamışsınızdır. İyice bir düşünün. O kadar da büyük bir para değil ki. Buralardaki bir aile restoranında yediğimiz basit bir akşam yemeği hesabı kadar bir para. Bunu ödeyecek olursanız size hırsız gibi davranan da olmaz. Bağıra bağıra konuşup, inatla kapınıza vuran da olmaz. Takai Hanım, bu kapının arkasında gizlendiğinizi biliyorum. Kapının arkasında gizlenip kaçabileceğinizi sanıyorsunuz. Tamam, saklanın öyleyse. Fakat ne kadar nefesinizi tutsanız da zamanla birisi sizi mutlaka bulur. Böyle sinsi davranışları sürdüremezsiniz. İyice bir düşünün. Sizden çok daha fakir bir yaşam süren insanlar, Japonya'nın her tarafında her ay dürüstçe yayın ücretini ödüyorlar. Bu, çok adaletsiz bir durum."

Kapı, on beş kez vuruldu. Aomame, tek tek saymıştı.

“Tamam, Takai Hanım. Siz çok inatçı bir insansınız. Öyle olsun. Bugünlük gidiyorum. Benim de sizinle uzun uzun uğraşacak vaktim yok. Fakat tekrar geleceğim, Takai Hanım. Karar verince kolayca vazgeçmeyen bir yapım vardır. Evde yokmuş numarasını sevmem. Tekrar geleceğim. Sonra yine bu kapıya vuracağım. Dünyadaki herkes sesimi duyana kadar vurmaya devam edeceğim. Söz veriyorum. Sözüm sözdür, tamam mı? Yakında yine geleceğim.”

Ayak sesi gelmedi. Adam herhalde lastik tabanlı ayakkabı giyiyordu. Aomame kıpırdamadan beş dakika bekledi. Nefesini tutup, gözünü kapıyı dikti. Koridor sessizleşmişti, hiçbir ses gelmiyordu. Adımlarını sessizce atmaya özen göstererek kapıya gidip bir cesaretle gözetleme deliğinden dışarıya baktı. Kimsecikler yoktu.

Tabancanın emniyet mandalını indirdi. Birkaç kez derin derin nefes alarak kalp atışlarını düzenledi. Ocağı yaktı, su kaynatarak yeşil çay yapıp içti. *Yalnızca bir NHK tahsildarı,* dedi kendi kendine. Fakat adamın sesinde rahatsız edici, hastalıklı bir şeyler vardı. Burada hedef Aomame’nin kendisi miydi? Yoksa Takai adlı hayali kişi mi? Karar vermek mümkün değildi. Fakat o çatlak ses ve inatçı kapı vuruşu, ardında rahatsız edici hisler bırakıyordu. Çıplak tene yapışmış vıcık vıcık bir şeyin bıraktığı his gibi.

Aomame giysilerini çıkartıp duşa girdi. Sıcak su dökünerek, vücudunu özenle sabunladı. Duştan çıkıp yeni giysiler giyince kendini biraz rahatlamış hissetti. Tenindeki rahatsız edici hisler de silinmişti. Koltuğa oturup çayın kalanını içti. Kitabının devamını okumak istedi, ama kendisini veremedi. Adamın sesi kulaklarında kesik kesik yankılanıyordu. *O kapının arkasında gizlenip kaçabileceğinizi sanıyorsunuz. Tamam, saklanın öyleyse. Fakat ne kadar nefesinizi tutsanız da zamanla birisi sizi mutlaka bulur.*

Aomame başını iki yana salladı. *Hayır, bu adam boş atıp dolu tutmaya çalışıyordu. Her şeyi biliyormuş gibi patırtı çıkartıp insanları huzursuz etmeye çalışıyor sadece. Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyor. Benim ne yaptığımı, neden burada olduğumu.* Fakat yine de Aomame’nin kalp atışları düzene girmiyordu. *Nefesinizi tutsanız bile zamanla birisi sizi mutlaka bulur.*

O tahsildarın ağır imalar içeren sözleri kulaklarında hâlâ yankılanıyordu. Yalnızca bir rastlantı da olabilirdi. *Fakat adam, ne tür sözlerin benim duygularımı karıştıracağını çok iyi biliyormuş gibiydi.* Aomame kitap okumaktan vazgeçip koltukta gözlerini kapattı.

Tengo, neredesin? dedi içinden. Sonra söze döktü: “Tengo, neredesin? Beni bir an önce bul. Birileri beni bulmadan önce.”

6
Tengo

Başparmağımın kaşınmasından
o olduğunu anlıyorum

Tengo, o küçük sahil kasabasında günlerini düzenli bir şekilde geçiriyordu. Bir kez yaşam kalıbı belirlenince, mümkün olduğunca bozmamaya çalışarak o şekilde sürdürmeye gayret etti. Kendisi de nedenini tam olarak bilemiyordu, ama bunun her şeyden daha önemli olduğunu düşünüyordu. Sabahları yürüyüş yapıyor, romanını yazıyor, tedavi merkezine giderek derin uykusundan uyanmayan babası için gelişigüzel seçtiği kitapları yüksek sesle okuyordu. Sonra pansiyona dönüp yatıyordu. Böylece günler, tarla süren çiftçilerin monoton şarkıları gibi birbirini takip ediyordu.

Sıcak geceler birkaç gün devam etti, sonra şaşırtıcı ölçüde soğuk geceler başladı. Mevsimin değişmesine aldırmadan Tengo bir önceki gün yaptıklarını aynen tekrarlıyordu. Mümkün olduğunca tarafsız, şeffaf bir gözlemci olmaya çaba gösteriyordu. Nefesini tutarak varlığını silikleştirip, o zamanın gelmesini sakince bekliyordu. Bir gün, bir gün daha derken, günlerin arasındaki fark biraz daha silikleşiyordu. Bir hafta geçti, on gün geçti. Bir daha havadan pupa ortaya çıkmadı. Öğleden sonra babası muayene odasına götürüldükten sonra, yatakta zavallı, küçük bir insan şekilli çukurluk kalıyordu yalnızca.

Sadece o seferle sınırlı bir şey miydi acaba? Tengo günbatımı kızıllığıyla kaplanan dar hasta odasında dudaklarını ısırarak böyle düşündü. *Bir daha asla görünmeyecek özel bir işaret miydi acaba? Yoksa ben yalnızca bir hayal mi gördüm?* Bu soruların yanıtı yoktu. Uzaklardan gelen denizin uğultusu, arada sırada çam korusundan esen rüzgârın sesi, onun kulağına ulaşan yegâne seslerdi.

Doğru şeyi yaptığından bir türlü emin olamıyordu Tengo. Tokyo'dan uzak bu sahil kasabasında, gerçekliğin bir kenarına itilmiş gibi duran tedavi merkezinin bir odasında, sadece boşa zaman harcıyor da olabilirdi. Fakat öyle bile olsa, oradan ayrılması mümkün değildi. Bir gün o odada havadan pupayı, cılız ışıklar içerisinde uyuyan küçük Aomame'yi görmüş, eline bile dokunmuştu. Bu, bir kezle sınırlı bile olsa, hayır, sadece basit bir hayal bile olsa, izin verildiği müddetçe orada kalıp o gün gördüğü manzarayı yüreğinin parmaklarıyla aramaya devam etmek niyetindeydi.

Tengo'nun Tokyo'ya dönmeyeceğini, bir süre o sahil kasabasında kalacağını anlayınca, hemşireler Tengo'ya samimiyet göstermeye başlamışlardı. İşlerinin arasında kısa bir mola verip Tengo ile havadan sudan konuşuyorlardı. Boş kalınca konuşmak için özel olarak odaya kadar geldikleri de oluyordu. Çay, pasta getirdikleri de. Saçlarını topuz yapıp arasına tükenmezkalem sıkıştıran otuzlu yaşların ortasındaki Hemşire Omura ile pembe yanaklı, atkuyruklu Hemşire Adaçi, nöbetleşe Tengo'nun babasına bakıyorlardı. Metal çerçeveli gözlük takan orta yaşlı Hemşire Tamura, çoğunlukla girişteki danışmada oluyordu, ama kişi sayısı yetersiz kaldığında gelip babasına baktığı da oluyordu. Bu üçü nasıl olduysa Tengo'ya kişisel olarak ilgi duyuyor gibiydi.

Tengo da akşamüzeri kendine ayırdığı özel zaman dışında vakit buldukça, onlarla birlikte çok farklı konularda sohbet ediyor, aslında sorulan soruları dürüstçe yanıtlıyordu. Dershanede matematik öğretmenliği yaptığını, ek iş olarak sipariş üzerine ufak tefek metinler yazdığını, babasının uzun yıllar NHK tahsildarı olarak çalıştığını, küçüklüğünden beri judo yaptığını, lisede il turnuvasında finale kadar çıktığını söylemişti. Fakat babası ile uzun yıllar inatla konuşmamıştı. Annesini öldü diye biliyordu, ama kocasını ve küçük oğlunu terk edip başka bir adamla kaçmış da olabilirdi. Bu kadarını elbette anlatmıyordu. Bunları anlatacak olursa, iş içinden çıkılmaz bir hal alırdı. En çok satanlar

listesine giren *Pupa Hava*'yı kaleme alanın kendisi olduğunu da elbette söyleyemezdi. Gökte iki ay gördüğünü de dile getirmiyordu.

Kadınların her biri, kendileriyle ilgili şeyler anlatıyordu. Üçü de oralıydı. Liseden mezun olduktan sonra yüksek meslek okuluna girmiş, hemşire olmuşlardı. Tedavi merkezindeki işleri, çoğunlukla monoton ve sıkıcıydı. Çalışma saatleri uzun ve düzensizdi, ama doğup büyüdükleri yerde çalışmaktan hoşnutlardı. Sıradan büyük hastanelerde, her gün yaşam ve ölüm sınırını bizzat görerek çalışmaktan daha az stresliydi. Yaşlılar, yavaş yavaş, zamana yayarak belleklerini yitiriyor, ne olup bittiğini anlayamadan sakince son nefeslerini veriyorlardı. Kanama gibi şeyler olmuyordu pek, sıkıntıları da asgari düzeyde kalıyordu. Geceyarısı ambulansla getirilen hasta olmadığı gibi, etrafta ağlayıp feryat eden aileler de yoktu. Burada hayat daha ucuz olduğundan, maaşları fazla olmasa bile, sıkıntı çekmeden yaşayabiliyorlardı. Gözlüklü hemşire Tamura'nın kocası beş yıl önce bir kazada ölmüştü, kendisi yakınlardaki bir kasabada annesiyle birlikte yaşıyordu. Saçlarının arasına tükenmezkalem sıkıştıran iri cüsseli hemşire Omura'nın iki küçük erkek çocuğu vardı. Kocası taksi şoförüydü. Genç hemşire Adaçi, güzellik salonunda çalışan, kendinden üç yaş büyük ablasıyla birlikte şehrin banliyösünde bir apartmanda yaşıyordu.

"Sen çok naziksin Tengo" dedi Hemşire Omura, serum şişesini değiştirirken. "Her gün geliyor, bilinci yerinde olmayan birine kitap okuyorsun. Böyle yakınlar olmuyor pek."

Öyle söylenince, Tengo kendini huzursuz hissetti. "Boş zamanıma denk geldi de ondan. Fakat çok da uzun kalabileceğimi sanmıyorum."

"Ne kadar boş zamanı olsa da buraya seve seve gelmez kimse" dedi kadın. "Bunu söylemek pek yerinde olmayabilir, ama iyileşme ihtimali olmayan bir hastalık ne de olsa. Zaman geçtikçe herkes ümidini kesiverir."

"Ne olursa olsun fark etmez, kitap oku, diye babam rica etmişti. Çok önce, henüz bilinci biraz yerindeyken. Üstelik buradayken yapacak başka işim de yok."

"Ne okuyorsun?"

"Farklı şeyler. Benim o sırada okuduğum kitabın, neresindeysem orasını yüksek sesle okuyorum yalnızca."

"Şimdi ne okuyorsun?"

"Isak Dinesen'den *Benim Afrikam*."

Hemşire başını iki yana salladı. "Hiç duymadım."

"Bu kitap 1937'de yazılmış. Dinesen, Danimarkalı bir kadın. İsveçli bir soyluyla evlenip Birinci Dünya Savaşı başlamadan önce Afrika'ya giderek orada çiftlik işletmeye başlamış. Sonra boşanıp tek başına işletmeyi devralmış. O sıradaki deneyimlerini yazdığı bir kitap."

Kadın babasının ateşini ölçüp rakamları kayıt çizelgesine geçirdikten sonra, tükenmezkalemi tekrar saçlarının arasına sıkıştırdı. Sonra kâküllerini düzeltti. "Ben de burada kalıp biraz okuduklarını dinleyebilir miyim acaba?"

"Hoşunuza gidip gitmeyeceğini bilemiyorum ama" dedi Tengo.

Kadın iskemleye oturup bacak bacak üstüne attı. Kemik yapısı sağlam, güzel bacakları vardı. Baldırları bir parça etlenmeye başlamıştı. "Yine de sen oku bakalım."

Tengo kitabın devamını usulca okumaya başladı. Usulca okunması gereken türden bir metindi. Zamanın Afrika'daki akışına uygun bir şekilde.

Sıcak ve kurak geçen dört aydan sonra uzun yağmur mevsiminin başladığı Afrika'nın mart ayı. Etraf bereketli değişimlerle, taze yeşilliklerle ve güzel kokularla doldu.

Çiftlik sahibi heyecan içerisindeydi. Doğanın bu lütfu hiç bitmese diyordu. Yağmaya devam eden yağmurun sesi kesilir mi endişesiyle kulakları hep o sesteydi. Şu an toprak ananın emdiği su, çiftlikte yaşayan tüm bitkiler, hayvanlar ve insanları gelecekteki yağmursuz dört aylık süre boyunca ayakta tutmak zorundaydı.

Çiftlik arazisindeki yol denilebilecek her yerin, suyu taşan dereler haline gelmesi güzel bir manzaraydı. Çiftlik sahibi şarkı söyleyen kalbiyle, keyif içinde, üzerinden yağmur damlaları süzülen çiçeklerin olduğu kahve plantasyonuna, çamurların içinden yürüyüp gidiyordu. Fakat yağmur mevsiminin ortasında, bir gece ansızın bulutların dağılıp yıldızların ışıldadığını gördü. Bunun üzerine çiftlik sahibi evin dışına çıkıp gökyüzüne baktı. Daha çok yağmur yağdır, diye bağırıp sanki havaya atılıp boşluğu sıkacakmış gibi bir hali vardı. Çiftlik sahibi gökyüzüne doğru feryat etti. "Daha çok yağmur, on dakika daha yağmur yağdır. Yüreğim karşında şimdi çırılçıplak. Bana mutluluk vermeyeceksen eğer, bırakıp bir köşeye de atma. Dilersen beni yere vur. Fakat alaylara maruz kalarak ölmek istemem. Sevişirken geri çekmek olmaz. Göklerdeki yüce efendi!"

"Sevişirken geri çekmek olmaz mı?" dedi hemşire, gözlerini kısarak.

"Nasıl söylesem, sözcükleri kullanırken kendini sakınmayan birisi işte."

"Yine de bu Tanrı'ya karşı ağıza alınacak bir söz olarak biraz fazla açık saçık."

"Gerçekten de" dedi Tengo, aynı fikirde olduğunu belirtmek için.

Yağmur mevsimi bittikten sonra tuhaf, serin, bulutlu günler başladı. O günlerde Marka Mbaya'yı, yani kötü yılı, kuraklık zamanını anımsadım. O sıralarda Kikuyu kabilesinden insanlar süt ineklerini getirip evimin çevresinde otlatırlardı. İnek çobanı gençlerden birisi kavalını üfler, arada sırada kısa melodiler çalardı. Sonra aynı ezgiyi her duyduğumda o geçip giden günlerdeki sıkıntılarımızı ve ümitsizliklerimizi, tüm canlılığıyla anımsıyordum. O melodiye bir parça gözyaşı da karışmıştı. Fakat aynı zamanda melodi bana inanılmaz bir enerji ve anlaşılmaz bir kırılganlık hissi veriyordu. O sıkıntılı dönem gerçekten o kadar acı mı vermişti acaba? O sıralarda gençliğim vardı, şiddetli arzularla doluydum. O uzun süren sıkıntılı günler, bizim aramızdaki güçlü bağı ortaya çıkarttı. Tutup da başka bir yıldıza taşınsak bile, birbirimizi dost olarak kabul edebilecek ölçüde. Sonra guguklu saat, benim kitaplığım, otlaktaki zayıf inekler, Kikuyu kabilesinin üzüntülü yaşlıları. Birbirimize şöyle seslendik: "Sen de oradasın. Sen de Ngong Çiftliği'nin bir parçasısın." Böylelikle bu sıkıntılı dönem bizleri kutsadıktan sonra geçip gitti.

"Her şeyi tüm canlılığıyla yansıtan bir metin" dedi hemşire. "Manzara insanın gözünün önüne geliveriyor. Isak Dinesen, *Benim Afrikam.*"

“Öyle.”

“Sesin de çok iyiydi. Derinliği vardı, duygu yüklüydü. Kitap okumaya uygunsun.”

“Teşekkür ederim.”

Hemşire iskemleye oturmuş halde, bir süre gözlerini kapatıp usulca soluk alıp verdi. Sanki metnin artçı dalgalarına kendini bırakıvermiş gibiydi. Beyaz üniformasının altında, kadının kabarık göğüslerinin yükselip alçaldığı görülüyordu. Bu haline baktıkça, Tengo kendinden yaşça büyük kadın arkadaşını, cuma günü öğleden sonraları kadın giysilerini çıkarttığında, sertleşen göğüs uçlarına parmaklarıyla dokunduğu zamanları anımsadı. Kadının saldığı derin nefesleri, ıslanan cinsel organını. Perdelerini çektiği pencerenin dışında sessiz bir yağmur yağıyordu. Kadın Tengo’nun hayalarını tartar gibi avucunun içinde tutmuştu. Fakat bunları anımsasa bile cinsel isteği kabarmış değildi. Tüm görüntüler ve temaslar, ince bir zarla kaplanmış gibi bulanık, uzaklarda bir yerde kalmıştı.

Hemşire bir süre sonra gözlerini açıp Tengo’ya baktı. Tengo’nun aklından geçen her şeyi anlamış gibiydi. Fakat kadın Tengo’yu suçlamıyordu. Yüzüne hafif bir gülümseme yerleştirerek ayağa kalkıp Tengo’ya tepeden baktı.

“Artık gitmem gerek.” Hemşire saçını eliyle yoklayıp tükenmezkaleminin orada durduğundan emin olduktan sonra, arkasını dönerek odadan çıkıp gitti.

Genelde akşamüzerleri Fukaeri’ye telefon ediyordu. Her seferinde kız bir şey olmadığını mutlaka vurgulayarak söylüyordu. Kaç kez telefon çaldığını, söylendiği gibi ahizeyi kaldırmadığını. Tengo da öyle yapmaya devam etmesini söylüyordu. Telefonun öylece çalmaya devam etmesi sorun değildi.

Tengo, Fukaeri’ye telefon ederken üç kez çaldırıp kapatacak, sonra tekrar numarayı çevirecekti. Fakat bu kurala uyulmuyordu. Zilin ilk çalışında Fukaeri ahizeyi kaldırıveriyordu çoğunlukla.

“Kararlaştırdığımız gibi yapmazsan olmaz” diye uyarıyordu Tengo her seferinde.

“Bildiğim için mesele yok” diyordu Fukaeri.

“Arayanın ben olduğumu biliyor musun?”

“Telefon başkasından değil.”

“Bu da mümkün olabilir” dedi Tengo içinden. Kendisi de Komatsu’dan gelen telefonu bir şekilde anlayabiliyordu. Zil, telaşlı ve sinirli çalıyordu çünkü. Sanki parmak uçlarıyla masanın yüzeyine inatla vuruluyormuş gibi. Fakat bu, neticede bir şekilde hislerden öteye geçmiyordu. Arayanın kim olduğundan kesin emin olarak ahizeyi kaldırıyor değildi.

Fukaeri’nin günleri de, Tengo’nunkinden aşağı kalmayacak ölçüde monotondu. Apartman dairesinden hiç dışarı çıkmadan, öylece bekliyordu. Televizyon yoktu, kitap da okumuyordu. Doğru dürüst yemek bile yemiyordu. Bu yüzden şimdilik alışverişe çıkmasına da gerek yoktu.

“Fazla hareket etmediğim için yemem de gerekmiyor” dedi Fukaeri.

“Her gün tek başına ne yapıyorsun?”

“Düşünüyorum.”

“Neler düşünüyorsun?”

Kız bu soruyu yanıtlamadı. “Karga geliyor.”

“Karga her gün bir kez gelir.”

“Bir kez değil, çok kez geliyor” dedi kız.

“Aynı karga mı?”

“Öyle.”

“Başka kimse gelmedi mi?”

“NHK’nın adamı geldi.”

“Geçenlerde gelen aynı NHK elemanı mı?”

“Yüksek sesle, ‘Hırsız Kavana’ diyordu.”

“Kapının önünde öyle mi bağırdı?”

“Herkesin duyacağı şekilde.”

Tengo bir an durumu düşündü. “Buna aldırma sen. Seninle ilgisi yok. Bir zararı da yok zaten.”

“Burada gizlendiğimi bildiğini söyledi.”

“Aldırma sen” dedi Tengo. “Bunu bilmesine imkân yok. Boş atıp dolu tutmaya çalışarak tehdit ediyor yalnızca. NHK elemanları, arada sırada bu yollara başvurur.”

Babasının aynı şeyi yaptığını Tengo birçok kez görmüştü. Pazar günü öğleden sonra apartmanın koridorunda yankılanan kötülük yüklü ses. Tehdit ve alay. Tengo, parmak ucunu hafifçe şakağına bastırdı. Belleği başka ağır bir yükü de beraberinde getirerek canlanmaya başlamıştı.

Sessizlikte ne hissettiyse Fukaeri sordu: “İyi misin?”

“İyiyim. NHK elemanını boş ver sen.”

“Karga da öyle dedi.”

“Doğru söylemiş” dedi Tengo.

Gökte iki ayın durduğunu, havadan pupanın babasının hasta odasında ortaya çıktığını gördükten sonra, Tengo hiçbir şeye şaşırmıyordu artık. Fukaeri’nin karga ile her gün pencere kenarında görüş alışverişi yapmasında tuhaf bir durum yoktu.

“Biraz daha burada kalmak istiyorum. Tokyo’ya henüz dönmeyeceğim. Olur mu?”

“İstediğin kadar orada kalabilirsin.”

Böyle dedikten sonra hiç aralık bırakmadan Fukaeri telefonu kapattı. Diyalog, bir anda sona ermişti. Birileri, bileylenmiş nacağı indirerek telefon kablosunu kesivermişti sanki.

Tengo sonra, Komatsu’nun işyerinin telefonunu çevirdi. Fakat Komatsu yerinde değildi. Öğleden sonra saat 1 sıralarında şirkette şöyle bir görünmüş, ama sonra ayrılmıştı. Şu an nerede olduğu bilinmiyordu. Şirkete dönüp dönmeyeceği de belirsizdi. Nadir karşılaşılan bir durum değildi. Tengo tedavi merkezinin telefon numarasını bırakarak öğle saatlerinde çoğunlukla orada olduğunu, mümkünse aramasını söylemelerini istedi. Pansiyonun telefon numarasını verse geceyarısı telefon

gelmesi sıkıntı yaratırdı.

Komatsu ile en son eylül ayının sonlarına doğru konuşmuştu. Kısa bir telefon görüşmesiydi. Komatsu ondan beri hiç aramamıştı. Tengo da aramamıştı. Üç hafta kadar bir yerlere kaybolmuştu. *Kendimi iyi hissetmiyorum. Biraz dinlenmek istiyorum,* diye şirkete bildirmiş, başka da bir açıklama yapmamıştı. Sonrasında ondan hiç haber alınamamıştı. Neredeyse ortadan kaybolmuştu. Tengo'nun elbette aklına takılmıştı, ama ciddi ciddi endişelenecek bir durum da yoktu. Komatsu'nun kafasına estiği gibi hareket etme özelliği vardı. İşine geldiği şekilde hareket eden bir insandı zaten. Zaman geçince hiçbir şey olmamış gibi, sallana sallana işyerine çıkıp gelirdi herhalde.

Elbette şirket gibi kurumlarda böylesi başına buyruk hareketlere izin verilmezdi. Fakat onun durumunda, iş arkadaşlarından birisi işleri idare etmiş, Komatsu'nun başına iş almasına engel olmuştu. Asla tutulan bir adam değildi Komatsu, ama her nasılsa kıçını temizleyecek takdire şayan birileri mutlaka çıkıyordu. Şirkettekiler de ufak tefek şeyleri görmezden geliyordu. Egoist, uyumsuz, yalnız kalmayı seven bir insandı, ama mesele iş olduğunda becerikli bir adamdı. Ayrıca *Pupa Hava* isimli en çok satan kitabı da tek başına ortaya çıkarmıştı. Öyle kolayca işten atamazlardı.

Komatsu, Tengo'nun tahmin ettiği gibi, bir gün, önceden haber vermeden şirkette görünüvermiş, hiçbir açıklama yapmadan ve kimseden özür dilemeden öylece işinin başına oturmuştu. Tanıdık editörlerden biri, iş dolayısıyla telefon ettiğinde Tengo'ya bunları anlatmıştı.

"Peki, Komatsu Bey iyileşmiş mi?" diye sormuştu Tengo editöre.

"Evet, iyi gibi duruyor" demişti adam. "Eskiye nazaran bir parça sessizleşmiş gibi gerçi."

"Sessizleşmiş mi?" diye sordu Tengo biraz şaşırarak.

"Yani, nasıl söylesem, daha da asosyal olmuş."

"Gerçekten bir şeyi var mıymış?"

"Bunu bilemem" diye kestirip atmıştı editör. "Kendisi öyle söylüyor. İnanmaktan başka çare yok. Yine de hiçbir şey olmamış gibi geri dönünce, sayesinde, biriken işler kolayca halloldu. Onun olmadığı sıralarda *Pupa Hava*'yla ilgili bir sürü işle uğraşmak zorunda kalmıştık ne de olsa."

"Bu arada *Pupa Hava* deyince, Fukaeri'nin kaybolmasıyla ilgili bir gelişme var mı?"

"Hiçbir gelişme yok. Durum aynı. Olayda bir ilerleme yok. Genç kadın yazarın nerede olduğu bilinmiyor. Herkes saçını başını yoluyor."

"Gazete okuyorum, ama son zamanlarda onunla ilgili haber de çıkmıyor pek."

"Medya bu olaydan ya el çekti ya da mesafeli davranıyor. Poliste de göze çarpan bir hareketlilik yok. İşin ayrıntısını Komatsu'ya sor. Yalnız, az önce söylediğim gibi, bu aralar oldukça sessizleşti. Nasıl desem, sanki pek eskisi gibi değil. Özgüveni sarsılmış, içine kapanmış. Düşüncelere dalıp gidiyor sık sık. Onunla konuşmak da zorlaştı. Arada sırada etrafında insanlar olduğunu unutmuş gibi görünüyor. Sanki tek başına bir kuyudaymış gibi."

"İçine kapanmış ha" dedi Tengo.

"Doğrudan kendin görüştüğünde anlarsın."

Tengo teşekkür ederek telefonu kapattı.

Birkaç gün sonra akşamüzeri Tengo, Komatsu'ya telefon etmişti. Komatsu şirketteydi. Tanıdığı editörün söylediği gibi Komatsu'nun konuşma tarzı her zamankinden farklıydı. Normalde muğlak ifadelere başvurmaksızın, sözcükleri peş peşe sıralayıp kesintisiz konuşurdu, ama bu sefer konuşması hep kopuk kopuktu. Tengo ile konuşurken sanki bir taraftan da sürekli bir şeyler düşünüyormuş gibiydi. Tengo, *Bir sıkıntısı olabilir*, diye düşündü. Sorun her neyse, karşısındaki her zamanki soğukkanlı Komatsu değildi. Bir derdi olsa bile, sıkıntılı bir işe bulaşmış olsa bile, asla dışarıya yansıtmaz, kendi tarzını bozmazdı. Komatsu, her zamanki Komatsu değildi.

"Nasıl oldunuz?" diye sordu Tengo.

"Nasıl mı oldum?"

"Kötü olduğunuzu söyleyerek uzunca bir süre dinlenmişsiniz ya."

"Ha, öyle ya" dedi Komatsu, birden anımsayıvermiş gibi. Kısa bir sessizlik oldu. "Artık geçti. O konuyla ilgili olarak yakınlarda yine görüşürüz. Şu an için doğru düzgün konuşamıyorum."

Yakınlarda, diye geçirdi aklından Tengo. Komatsu'nun konuşma tarzında tuhaf bir tını seziyordu. Burada araya mesafe koymaya çalışmak gibi bir çekince yoktu. Dile getirdiği sözcükler, sıradandı, derinlikten yoksundu.

Tengo, bu seferlik konuyu gelişigüzel toparlayarak telefonu kendisi kapattı. *Pupa Hava* ve Fukaeri meselesini de açmadı. O konulara girmekten kaçındığını Komatsu'nun ses tonundan sezebiliyordu. Bir kere Komatsu'nun bir şeyleri doğru düzgün konuşamaması gibi bir durum şimdiye kadar hiç olmamıştı.

Nihayetinde bu, Komatsu ile son konuşması olmuştu, eylülün sonlarına doğru. Bunun üzerinden iki aydan fazla süre geçmişti. Komatsu, telefon edip uzun uzun konuşmayı seven bir adamdı. Elbette karşısındakini seçerek. Konuşurken aklına gelen her şeyi baştan sona dile getirerek kendi düşüncelerini toparlıyor gibiydi. Dahası, Komatsu için Tengo, deyim yerindeyse, tek başına oynanan teniste topun çarptığı duvar gibi bir işlev görüyordu. Aklına esince, bir işi olmasa bile telefon ederdi Tengo'ya. Çoğunlukla da olmayacak saatlerde. Aklına esmezse uzun süre telefon etmediği de olurdu. Fakat iki aydan uzun süredir hiç telefon etmemesi nadir bir durumdu.

Herhalde birileriyle konuşmayı istemediği bir dönemden geçiyor, diye düşündü Tengo. Herkesin öyle dönemleri olabilirdi. Komatsu'nun bile. Üstelik Tengo açısından da onunla acilen konuşması gereken bir mesele yoktu. *Pupa Hava*'nın satışları durmuş, kitap artık toplumun gündeminden çıkmıştı. Kayıp Fukaeri'nin nerede olduğu da bilinmiyordu. Eğer Komatsu'nun bir işi düşerse telefon ederdi herhalde. Telefon gelmezse onunla bir işi yok demekti.

Fakat artık telefon etmenin zamanının geldiğini düşündü Tengo. *O meseleyle ilgili olarak yakınlarda tekrar görüşürüz,* diyen Komatsu'nun sözleri kafasına tuhaf bir şekilde takılmıştı çünkü.

Tengo, dershanede kendi yerine ders veren arkadaşına telefon edip durumu sordu. Adam, herhangi bir sorun olmadığını söyledi. Sonra o da Tengo'nun babasının durumunu sordu.

“Öylece uyumaya devam ediyor” dedi Tengo. “Soluk alıp veriyor. Ateşi, tansiyonu düşük ama şimdilik değişen bir şey yok. Fakat bilinci yerinde değil. Herhalde ağrı da çekmiyordur. Rüyalar âlemine gidip orada çakılıp kalmış gibi.”

“Pek kötü bir ölüm olmasa gerek” dedi adam, duyguları hiç işin içine karıştırmaz gibi. *Böyle söyleyecek olursam duygusuz bir insan olduğumu düşünebilirsin, ama bakış açısına göre bir anlamda pek de kötü bir ölüm olmayabilir,* demek istiyordu. Ön açıklaması eksikti sadece. Üniversitenin matematik bölümünde birkaç yıl geçirince, insan bu tür kısaltılmış diyaloglara alışıyordu, doğal gelmeyen bir tarafı kalmıyordu.

“Son zamanlarda hiç aya baktın mı?” diye sordu Tengo, bir an aklına gelmiş gibi. Son zamanlarda ayın durumu hakkında damdan düşer gibi soru sorulup da tuhaf bulmayacak tek kişi o adamdı herhalde.

Adam biraz düşündü. “Şimdi sen söyleyince, son zamanlarda aya baktığımı hiç hatırlamıyorum. Ne olmuş aya?”

“Boş zamanın olursa bir kez bakıver. Neler düşündüğünü duymak isterim.”

“Düşünceler? Düşünceler derken hangi bakış açısından?”

“Hangi bakış açısından olursa olsun fark etmez. Aya baktıktan sonraki düşüncelerini öğrenmek istiyorum.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Neler düşündüğümü toparlayıp ifade etmek zor olabilir.”

“Hayır. İfade etmeyi dert etme. Önemli olan ilk anda dikkatini çeken özelliği.”

“Aya bakıp, ilk anda dikkatimi çeken özelliği ne olacak bunu mu öğrenmek istiyorsun?”

“Öyle” dedi Tengo, “Aklına hiçbir şey gelmezse de sorun değil.”

“Bugün hava bulutlu. Bu yüzden sanırım ay çıkmaz. Fakat havanın ilk açık olduğu zaman bakarım. Yani, eğer aklımda kalırsa.”

Tengo teşekkür ettikten sonra telefonu kapattı. *Eğer aklımda kalırsa.* Bu, matematik bölümü mezunu insanların sorunlu noktalarından birisiydi. Kendileriyle doğrudan ilgili olmayan olgular belleklerinde uzun süre yer etmezdi.

Görüşme saatleri sona erip de tedavi merkezinden ayrılırken, danışma masasında oturan Hemşire Tamura Tengo’ya selam verdi.

“Mesainiz bitmiş. İyi istirahatler” dedi Tengo.

“Tengo, daha kaç gün buradasın?” diye sordu kadın, gözlüğünün köprüsüne parmağıyla bastırarak. Mesaisi bittiğinden hemşire üniformasıyla değildi, üzerinde pilili mor etek, beyaz bluz, gri yelek vardı.

Tengo durup şöyle bir düşündü. “Henüz karar vermedim. Duruma göre.”

“İşten bir süre izin mi aldın?”

“Yerime ders verecek birini buldum. Bir süre daha mesele yok.”

“Normalde nerede yemek yiyorsun?” diye sordu hemşire.

“Oralarda bir restoranda” dedi Tengo. “Pansiyonda yalnızca kahvaltı çıktığından yakınlarda rasgele bir yere girip set mönü istediğim, pilav üstü bir şeyler yediğim oluyor işte.”

“Güzel mi?”

“O kadar güzel denecek şeyler değil. Pek kafama da takmıyorum gerçi.”

“Hep öyle olmaz” dedi hemşire, ciddi bir yüz ifadesiyle. “Daha düzgün, besleyici şeyler yemen lazım. Yüzün zaten bu sıralarda, ayakta uyuyan bir at gibi oldu.”

“Ayakta uyuyan at?” dedi Tengo şaşırarak.

“Atlar ayakta uyuyabilirler. Hiç gördün mü?”

Tengo başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Tam şu an seninki gibi olur yüzleri” dedi orta yaşlı hemşire. “Lavaboya gidip aynada kendi yüzüne bakarsan anlarsın. Şöyle bir bakınca uyuduğun belli olmuyor, ama iyice bakınca uyuduğun anlaşılıyor. Gözlerin açık, ama hiçbir şey görmüyorsun.”

“Atlar gözleri açık mı uyur?”

Hemşire başını sertçe sallayarak onayladı. “Tıpkı senin gibi.”

Tengo bir an lavaboya gidip aynaya bakmayı düşündüyse de sonra vazgeçti. “Tamam, daha besleyici şeyler yemeye dikkat ederim.”

“Baksana, birlikte ızgara et yemeye gidelim mi?”

“Izgara et?” Tengo pek et yemezdi. Hiç sevmiyor değildi, ama normalde hiç canı et çekmezdi. Fakat kadın öyle söyleyince uzun bir aradan sonra et yemesinin iyi olacağını düşündü. Gerçekten de vücudu besleyici şeylere ihtiyaç duyuyor olabilirdi.

“Bu akşam hep birlikte ızgara et yemeğe gidecektik. Sen de gel istersen.”

“Hep birlikte?”

“İşi 6.30’da paydos edenlerle birlikte. Üçümüz birlikte gidiyoruz. Ne dersin?”

“Diğer ikisi?”

Diğer ikisi, saçlarının arasına dolmakalem sıkıştıran çocuklu Hemşire Omura ve ufak tefek genç hemşire Adaçi’ydi. Bu üçü, her nasılsa iş dışında da samimi gibiydiler. Tengo onlarla birlikte ızgara et yemeyi şöyle bir düşündü. Yaşantısının basit düzenini mümkün olduğunca bozmak istemiyordu, ama reddetmek için bir bahane de bulamadı. Bu şehirde Tengo’nun boş boş dolaştığı, herkesin bildiği bir gerçekti.

“Eğer rahatsız etmeyeceksem” dedi Tengo.

“Elbette rahatsız etmezsin” dedi hemşire. “Rahatsız edecek insanı tutup da çağırmaya kalkmayız. Bu yüzden çekinmeden bizimle birlikte gelebilirsin. Arada sırada sağlıklı, genç bir adamın bize katılması hiç de fena olmaz.”

“Eh, sağlıklı olduğum kesin gerçi” dedi Tengo mahcup bir ses tonuyla.

“Sağlık en önemli şey” dedi hemşire, mesleki açıdan bir hüküm verir gibi.

Aynı işyerinde çalışan üç hemşirenin aynı saatlerde serbest olması kolay değildi. Fakat kadınlar ayda bir kez koşulları zorlayarak da olsa bu fırsatı yaratıyorlardı. Sonra üçü birlikte şehre inip besleyici şeyler yiyerek, içki içip karaokeye giderek kendilerince dağıtıyor, fazla gelen enerjilerini (böyle demek daha doğru olur) boşaltıyorlardı. Onlar için bu türden bir hava değişikliği gerçekten gerekliydi. Taşra şehrinde monoton bir yaşam vardı; işyerinde meslektaşları, doktorlar ve hemşireler dışında tek gördükleri, enerjisini ve belleğini yitirmiş yaşlılardı yalnızca.

Üç hemşire hem çok yiyor hem de sağlam içiyorlardı. Ten-go’nun onlara ayak uydurması, kolay değildi. Bu yüzden keyifle şamata yapan kadınların yanında onlara uymak için uslu uslu ızgara etini yiyip, aşırı sarhoş olmamaya dikkat ederek birasını içti. Et restoranından çıkınca yakınlardaki bir bara geçerek bir şişe viski sipariş edip, karaoke yapmaya karar verdiler. Üç hemşire sırayla en iyi bildikleri şarkıyı söylüyor, ondan sonra mikrofonu dolaştırarak koro halinde şarkılara eşlik ediyorlardı. Herhalde normalde bunun için alıştırma yapıyor olmalıydılar. Birbirleriyle oldukça uyumluydular. Tengo karaokeden pek anlamazdı, ama belli belirsiz hatırladığı bir Yosui İnoue parçasını söyledi yalnızca.

Normalde pek konuşmayan genç hemşire Adaçi, alkol alınca neşelenmiş, cesaretlenmişti. Pembe yanakları da sarhoşluğun etkisiyle, güneşte güzelce yanmış gibi sağlıklı bir renk almıştı. Soğuk şakalara bile kıs kıs gülüyor, yanında oturan Tengo’nun omzuna doğallıkla yaslanıyordu. Saçına her zaman tükenmezkalem sıkıştıran uzun boylu hemşire Omura, uçuk lacivert tek parça elbise giymiş, saçlarını çözmüştü. Saçları açıkken, üç dört yaş gençleşmiş gibi görünüyordu. Sesi de bir derece alçalmıştı. Kararlı profesyonel tavırları kaybolmuş, hareketleri bir parça ağırlaşmıştı, başka bir insana dönüşmüş gibiydi. Yalnızca metal çerçeveli gözlük takan hemşire Tamura’nın görünüşü de, karakteri de hiç değişmemişti.

“Çocukları bu akşam komşuya bıraktım” dedi Hemşire Omura Tengo’ya. “Kocam, gece çalıştığından evde yok. Böyle zamanlarda özgürce eğlenmek lazım. Ortam değişikliği önemlidir. Sence de öyle değil mi Tengo?”

Kadınlar artık Tengo’yu *Kavana Bey* ya da *Tengo Bey* diye değil, *Tengo* diye çağırıyorlardı. Çevresindeki çoğu insan nedense gayet kolaylıkla onu Tengo diye çağırmaya başlayıveriyordu. Dershanedeki öğrencileri bile arkasından Tengo diye seslenirlerdi.

“Gerçekten de öyle. Haklısınız” dedi Tengo.

“Böyle şeylere ihtiyacımız var” dedi Hemşire Tamura, su kattığı Suntory Old viskisini yudumlayarak. “Biz de insanız nihayetinde.”

“Üniformaları çıkarınca yalnızca kadınız işte” dedi Hemşire Adaçi. Sonra anlamı derin bir şey söylemiş gibi kendi kendine kıs kıs güldü.

“Baksana Tengo” dedi Hemşire Omura. “Şöyle bir soru sorabilir miyim?”

“Nedir acaba?”

“Çıktığın bir kadın var mı?”

“Evet, evet öğrenmek isteriz” dedi Hemşire Adaçi, mısır tanesini iri beyaz dişleriyle kıtır kıtır çiğneyerek.

“Anlatması kolay değil gerçi” dedi Tengo.

“Kolayca anlatılamayacak türdense daha iyi olur” dedi, halden anlarmış gibi duran Hemşire Tamura. “Bizim zamanımız çok. Memnuniyetle dinleriz senin kolay olmayan öykünü. Nasıl bir şey acaba?”

“Başla, haydi başla” dedi Hemşire Adaçi, elleriyle hafifçe alkış tutup kıs kıs gülerek.

“O kadar keyifli bir şey olduğunu sanmıyorum” dedi Tengo. “Sıradan, sonuçsuz.”

“Öyleyse, özetle sen de” dedi Hemşire Omura. “Çıktığın biri var mı, yok mu?”

Tengo teslim olarak yanıtladı: “Gelinen noktayı söyleyecek olursak, şu an için çıktığım biri yok sanırım.”

“Demek öyle” dedi Hemşire Tamura, sonra parmağının ucuyla bardaktaki buzu karıştırıp parmağını yaladı. “Bu olmaz işte. Hem de hiç iyi değil. Senin gibi genç, sağlıklı bir erkeğin samimi ilişkisinin olmaması çok yazık.”

“Vücudun için de iyi değil” dedi iri cüsseli Hemşire Omura. “Uzun süre içinde biriktirince insan alıklaşmaya başlar.”

Genç hemşire Adaçi, yine kıs kıs güldü. “Alıklaşırsın” dedi, sonra parmağının ucuyla şakağına dokundu.

“Bir süre öncesine kadar öyle biri vardı ama” dedi Tengo mazeret bildirir gibi.

“Fakat bir süre önce ortadan kayboldu. Öyle mi?” dedi Hemşire Tamura, gözlüğünün köprüsünü parmağıyla bastırarak.

Tengo başıyla onayladı.

“Yani terk mi etti?” dedi Hemşire Omura.

“Bilemiyorum” dedi Tengo, başını hafifçe yana eğerek. “Fakat öyle de olabilir. Terk etmiştir herhalde.”

“Baksana. Bu kadın senden yaşça bir hayli büyük müydü?” diye sordu Hemşire Tamura, gözlerini kısarak.

“Evet, öyleydi” dedi Tengo. Nasıl olup da böyle bir şeyi anlayabilmişti acaba?

“Bakın işte, söylediğim gibi” dedi Hemşire Tamura, her şeyden anlıyormuş gibi diğer ikisine. Diğer ikisi de başlarını sallayarak onayladılar.

“Ben bu kızlara söylemiştim” dedi Hemşire Tamura, Tengo’ya. “Tengo, kesin kendisinden yaşça büyük bir kadınla çıkıyor diye. Böyle şeylerin kokusunu alır kadınlar.”

“Snıff snıff” dedi Hemşire Adaçi.

“Üstelik evlidir belki de” dedi Hemşire Omura, uykulu sesiyle. “Öyle değil mi?”

Tengo bir an tereddüt ettikten sonra başını evet anlamında salladı. Artık yalan söylemesinin bir anlamı yoktu.

“Seni gidi seni” dedi Hemşire Adaçi, parmağıyla Tengo’nun baldırını dürterek.

“Kaç yaş büyüktü?”

“On yaş” dedi Tengo.

“Ooooo” dedi Hemşire Tamura.

“Bak sen. Demek işini bilen, yaşça büyük evli bir kadın seninle yakinen ilgilendi” dedi çocuklu hemşire Omura. “Ne hoş. Ben de elimden geleni yapayım bari. Yalnız ve nazik Tengo’yu avutayım. Böyle olduğuma bakma. Vücudum hâlâ çok iyidir.”

Kadın Tengo’nun elini tutup kendi göğsüne bastırmaya kalkıştı. Diğer ikisi, bir şekilde bu hareketini durdurdular. Sarhoş olup da biraz dağıtmış bile olsa hemşire ile hasta yakını arasındaki çizgiyi korumak gerekiyordu. Kadınlar böyle düşünüyor gibiydi. Belki de o halini birilerinin görmesinden korkmuş da olabilirlerdi. Ne de olsa küçük bir kasabaydı. Bu tür dedikodular anında yayılıverirdi. Hemşire Omura’nın kocası anormal kıskanç biri de olabilirdi. Tengo’nun derdi başından aşkındı zaten ve daha fazla belaya bulaşmasa iyi olurdu.

“Fakat sen çok iyi bir insansın Tengo” dedi Hemşire Tamura konuyu değiştirmek için. “Bu kadar uzaklara gelip her gün saatlerce babanın başucunda kitap okuyorsun. Herkes yapmaz.”

Genç hemşire Adaçi başını hafifçe eğerek söze girdi: “Evet, müthiş bir şey. O yönün gerçekten saygıyı hak ediyor.”

“Biz hep kendi aramızda seni övüyoruz” dedi Hemşire Tamura.

Tengo’nun yüzü, farkında olmadan kızarıverdi. Onun bu şehre gelme nedeni, babasına bakmak değildi. Hafif ışıklar saçan havadan pupayı ve içinde uyuyan Aomame’yi bir kez daha görebilmek için buradaydı. Bu, Tengo’nun şehirde kalmasının tek nedeniydi. Bilinci yerinde olmayan babasına bakmak yalnızca bir bahaneydi. Fakat böyle bir şeyi açıklayamazdı. O durumda önce havadan pupanın ne olduğu konusuna girmesi gerekirdi.

“Şimdiye kadar pek bir şey yapamadım gerçi.” Tengo dar, ahşap sandalyenin üzerinde iri cüssesini doğrultarak, rahatsız bir şekilde konuşmuştu. Fakat onun bu tavrı da hemşirelere alçakgönüllülük olarak görünmüştü.

Tengo, artık uykusunun geldiğini söyleyerek, kalkıp tek başına pansiyona dönmek istiyordu, ama bir türlü o fırsatı yakalayamadı. Zaten böyle keskin hareketlere girmekten kaçınırdı.

“İyi de” dedi Hemşire Omura, sonra hafifçe genzini temizledi, “konuyu tekrar başa getiriyorum, neden o kendinden on yaş büyük evli kadından ayrıldın? İşler yolunda gidiyordu herhalde. Kocası mı anladı? Böyle bir şey mi oldu?”

“Nasıl olduğunu ben de bilemiyorum” dedi Tengo. “Bir anda irtibatımız tamamen kesiliverdi işte.”

“Demek öyle” dedi genç hemşire Adaçi. “Kadın senden bıktı mı acaba?”

Uzun boylu, çocuklu hemşire Omura başını iki yana salladı. Sonra işaretparmağını havaya kaldırıp genç hemşireyi yanıtladı: “Sen, henüz hiçbir şey bilmiyorsun. Hem de hiç. Kırk yaşında evli bir kadın için böyle genç, sağlıklı, tatlı bir delikanlıyı yakalayıp, dilediğince kullanıp, teşekkür ederim, gücüne sağlık, haydi elveda demek gibi bir durum asla söz konusu olmaz. Tersi olabilir gerçi.”

“Öyle mi acaba?” dedi Hemşire Adaçi, başını hafifçe yana eğerek. “İşin o kısmını tam olarak

bilemiyorum elbette."

"Öyle tabii" dedi çocuklu hemşire Omura, kesin bir ses tonuyla. Yazıtlara kazınmış bir yazıyı, birkaç adım uzaktan kontrol ediyormuş gibi bakışlarla Tengo'yu şöyle bir süzüp, sonra başını evet anlamında salladı. "Sen de yaşlandığında anlarsın."

"Off. Bende uzun zamandır tık yok" dedi Hemşire Tamura, sandalyesine iyice gömülerek.

Sonra bir süre üç hemşire, Tengo'nun bilmediği birinin (herhalde meslektaşlarından bir hemşirenin) cinsel kaçamaklarıyla ilgili dedikoduya daldılar. Tengo elinde su katılmış viskisi, o üçünün haline bakınca *Macbeth*'teki üç cadıyı anımsadı. *İyi kötüdür. Kötü de iyi.* Ünlü büyüyü tekrarlayarak Macbeth'e kötü ihtiraslar aşılayan cadıları. Elbette Tengo üç hemşireyi kötü ruhlu varlıklar olarak görüyor değildi. Nazik, dürüst kadınlardı. Kendilerini vererek işlerini yapıyor, babasına da iyi bakıyorlardı. Kadınlar işyerlerinde aşırı ağır bir iş yükü altında çalışıyor, başlıca geçim kaynağı balıkçılık olan küçük bir kasabada heyecan dolu olduğu söylenemeyecek bir yaşam sürerek, ayda bir kez stres atıyorlardı yalnızca. Fakat her biri farklı kuşaktan olan bu üç kadının enerjilerinin tek noktaya yoğunlaşmış halini görünce, Tengo'nun gözünün önüne doğal olarak İskoçya'nın çorak kır manzarası geliverdi. Gökyüzü bulutluydu, yağmurla karışık soğuk bir rüzgâr fundaların arasından esip geçiyordu. Üniversite yıllarında İngilizce dersinde *Macbeth*'i okumuştu, eserin bir kısmı tuhaf bir şekilde aklında kalmıştı.

By the pricking of my thumbs,
Something wicked this way comes,
Open, locks,
Whoever knocks!

Parmaklarımdaki kaşınmaya bakılırsa,
Uğursuz bir şey geliyor bu yana,
Açılsın kilitler,
Her kim kapıyı çalarsa!

Neden yalnızca bu mısralar net bir şekilde belleğinde kalmıştı acaba? Oyunda o repliği kimin söylediğini hiç bilmediği halde. Fakat bu sözler, Koenci'deki apartman dairesinin kapısını inatla çalan NHK tahsildarını aklına getirdi. Tengo, kendi başparmağına baktı. Kaşınma falan yoktu. Yine de, Shakespeare'in ustaca dizelere döktüğü sözde uğursuz bir tını vardı.

Something wicked this way comes,
Fukaeri kilidi açmasa keşke, dedi Tengo içinden.

Uşikava

Sana doğru yürüyorum

Azabu'daki yaşlı kadınla ilgili bilgi toplamayı Uşikava şimdilik rafa kaldırmak zorundaydı. Kadının etrafındaki koruma fazlasıyla sıkıydı. İşe hangi yönden el atarsa atsın, mutlaka yüksek duvarlarla karşılaşacağını anlamıştı. Sığınma evinin durumunu biraz daha araştırmak istiyordu ama çevrede daha fazla dolaşması tehlikeli olurdu. Her tarafa güvenlik kameraları konmuştu. Uşikava'nın görüntüsü normalde bile insanların dikkatini çekiyordu. Bir kez karşısındakileri işkillendirirse işi daha da zorlaşırdı. Söğüt Konağı'ndan uzaklaşıp başka bir yol izlemeye karar verdi.

Aklına gelen diğer yol, Aomame'nin çevresini bir kez daha baştan didiklemekti. Önceden bildiği bir araştırma şirketinden bilgi toplamasını talep etmişti, kendisi de etrafta dolaşarak araştırmasını sürdürmeye çalışmıştı. Aomame hakkında ayrıntılı bir dosya hazırlamış, farklı açılardan üzerinde düşündükten sonra tehlikeli bir yanı olmadığına hükmetmişti. Spor kulübünün antrenörü olarak başarılı bir kadındı. Çok da tutuluyordu. Çocukluk yıllarında Şahitler müridiydi, ama onlu yaşlarına gelince cemaatten ayrılmış, onlarla bağlarını tamamen kopartmıştı. Neredeyse birincilikle spor akademisinden mezun olmuş, spor içecekleri satan orta büyüklükte bir gıda şirketinde işe girmiş, şirketin *softball* takımının belkemiği olarak spora devam etmişti. Spor kulübünde olsun, işinde olsun, iş arkadaşları onun üstün nitelikli biri olduğunu söylüyordu. Hırslı, hızlı düşünebilen bir insandı. Çevresindekilerde iyi bir izlenim bırakmıştı. Fakat az konuşan, insanlarla pek fazla ilişkisi olmayan biriydi.

Birkaç yıl önce aniden *softball* takımını bırakmış, şirketten istifa etmiş, Hiroo'daki lüks spor kulübünde antrenör olarak işe başlamıştı. Böylelikle geliri yaklaşık yüzde 30 kadar artmıştı. Bekârdı ve tek başına yaşıyordu. Galiba henüz bir sevgilisi de yoktu. Nihayetinde Uşikava'nın gözüne, şüphe uyandıracak bir nokta, muğlak bir unsur ilişmemişti. Uşikava yüzünü buruşturup derince iç geçirerek, yeniden okuduğu dosyayı masasının üzerine fırlattı. *Bir şeyleri gözden kaçırdım. Gözden kaçırmamam gereken son derece önemli bir noktayı.*

Uşikava masasının çekmecesinden adres defterini çıkartarak bir telefon numarası çevirdi. Herhangi bir bilgiyi yasadışı yollardan elde etmesi gerektiğinde her zaman oraya telefon ederdi. Telefon ettiği kişi, Uşikava'nınkinden daha karanlık bir dünyada yaşayan bir insandı. Parasını ödedikten sonra çoğu bilgiyi ele geçirebiliyordu. Doğal olarak söz konusu kişinin güvenlik önlemleri ne kadar sıkıysa ödenecek ücret de o kadar yüksek oluyordu.

Uşikava'nın istediği iki bilgi vardı. Birincisi, Aomame'nin şimdi de ateşli birer Şahitler üyesi olan anne babasıyla ilgili kişisel bilgilerdi. Uşikava, Şahitler'in, Japonya'daki bütün müritleriyle ilgili bilgileri merkezde tuttuğundan emindi. Japonya'da Şahitler'in çok sayıda müridi vardı. Merkez ile şubeler arasındaki gidişgeliş ve bağlantı güçlüydü. Bilgiler merkezde toplanmasa, sistem pürüzsüzce çalışmazdı. Şahitler'in merkezi, Odavara şehri banliyösündeydi. Geniş bir arazide, şık bir bina yapılmıştı ve broşürlerin basıldığı orta ölçekli bir matbaaları bile vardı. Tüm Japonya'dan gelen müritler için konaklama tesisi ve toplantı salonları da düşünülmüştü. Bütün bilgilerin orada toplanıp sağlam bir şekilde korunduğuna şüphe yoktu.

Bir diğer bilgi, Aomame'nin çalıştığı spor kulübünün işletme kayıtlarıydı. Aomame'nin orada ne şekilde çalıştığı, ne zaman kiminle özel ders yaptığı bilgisine ulaşması gerekiyordu. Bu bilgi, Şahitler'in bilgileri kadar sıkı bir şekilde korunmuyor olsa gerekti. Fakat Uşikava, *Affedersiniz, bana*

Aomame Hanım'ın iş kayıtlarını gösterebilir misiniz? diyecek olsa seve seve gösterecek halleri de yoktu muhakkak.

Uşikava, adını ve telefon numarasını telesekretere not bıraktı. Yarım saat sonra telefon geldi.

"Uşikava Bey" dedi hafif çatlak bir ses.

Uşikava istediği bilgiyle ilgili ayrıntıları karşı tarafa aktardı. O adamla yüz yüze görüşmüşlüğü yoktu. Sürekli telefonda iletişim kurarlardı. Toplanan bilgi, acil posta ile gönderilirdi. Sesi hafif çatlaktı, arada sırada hafif geniz temizleme sesleri de duyulurdu. Adamın boğazında bir sorun vardı belki de. Hattın karşı tarafında her zaman mutlak bir sessizlik hâkim olurdu. Sanki tamamen ses yalıtımı yapılmış bir odadan telefon ediliyormuş gibiydi. Duyulan yalnızca adamın sesi, kulak tırmalayan soluk alıp verişleriydi. Başka hiçbir şey duyulmazdı. Uşikava'nın duyabildiği tek şey olan konuşma sesi ise hep bir parça abartılı gelirdi kulağa. *İnsanın içini ürperten bir tip,* diye düşünürdü Uşikava hep. *Dünyada bu tiplerden çok fazla var (her şeyden önce ben de onlardan biriyimdir mutlaka)*. Uşikava kendi kendine adama "Yarasa" ismini vermişti.

"İki yerden de Aomame adıyla ilgili bilgileri toplamam gerekiyor öyleyse" dedi Yarasa, çatlak sesiyle. Araya geniz temizleme sesleri de karışmıştı.

"Öyle pek sık karşılaşılan bir isim değil."

"Bulunabilecek tüm bilgiler gerekiyor, değil mi?"

"İşin içinde Aomame adı varsa, ne olursa olsun fark etmez. Mümkün olursa yüzünü tanıyabileceğimiz bir fotoğraf da lazım."

"Spor kulübü kolay olur. Birilerinin gelip bilgi çalacağını düşünmezler. Fakat Şahitler'de durum daha zor. Büyük bir örgüt, muazzam miktarda paraları da var. Güvenlik önlemleri çok sıkıdır mutlaka. Dini cemaatler, yaklaşılması en zor hedeflerden birisidir. Bireylere ait bilgilerin mahremiyeti durumu var. Vergi meselesi de söz konusu ne de olsa."

"Yapabilecek misin?"

"Bir denemenin zararı yok. Kapıyı açmak için uygun yönteme başvurmak gerek. Daha zor olanı, kapıyı açtıktan sonra tekrar kapatmaktır. Bunu yapmayacak olursan peşin sıra güdümlü füze gönderebilirler."

"Savaş gibi tıpkı."

"Savaşın ta kendisi. Ürkütücü şeyler çıkabilir ortaya" dedi adam, çatlak sesiyle. Adamın bu savaştan keyif aldığı sesinin tonundan anlaşılıyordu.

"Peki, yapacak mısın?"

Adam hafifçe genzini temizledi. "Yapalım bakalım. Fakat epeyice pahalıya patlar."

"Aşağı yukarı ne kadar tutar?"

Adam aklındaki rakamı söyledi. Uşikava'nın, önce nefesi kesilir gibi olduysa da, rakamı kabul etti. Nihayetinde şu an kendi cebinden ödeyebileceği bir paraydı. Sonuç elde ettikten sonra ileride faturaya yansıtabilirdi.

"Zaman alır mı?"

“Her zamanki gibi acelen vardır.”

“Var.”

“Kesin bir tahminde bulunamam, ama bir hafta ila on gün kadar süre lazım.”

“Uygundur” dedi Uşikava. Burada adamın çalışma temposuna uymaktan başka çaresi yoktu.

“Bilgiler toparlandığında ben telefon ederim. On gün içerisinde mutlaka ararım.”

“Eğer peşin sıra güdümlü füze yollamazlarsa” dedi Uşikava.

“Aynen öyle” dedi Yarasa, hiçbir şeyi sorun etmiyormuş gibi.

Uşikava telefonu kapatınca koltukta sırtını kamburlaştırıp bir süre düşüncelere daldı. Uşikava, Yarasa’nın bilgileri ne şekilde toplayacağını bilmiyordu. Sorsa bile yanıt alamayacağının farkındaydı. Neticede yasadışı yollar kullanacağı kesindi. İlk olarak içeriden birini satın almak akla geliyordu. Gerektiğinde izinsiz olarak bir yerlere girip çıktığı da oluyordu belki. İşin içinde bilgisayar varsa durum daha da çetrefilli bir hal alıyordu mutlaka.

Bilgileri bilgisayar kayıtlarında tutan resmi daireler ve şirketlerin sayısı pek fazla değildi. Bu hem masraf, hem de işgücü gerektiriyordu. Fakat ülke ölçeğinde örgütlenmiş bir dini cemaat bunu yapabilirdi mutlaka. Uşikava’nın kendisi bilgisayarlarla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Fakat yine de bilgi toplama konusunda bilgisayarın çok gerekli bir alet haline geleceğini anlayabiliyordu. Meclis Kütüphanesi’ne girip, gazetelerin kopyalarını ya da yıllıkları masanın üzerine yığarak gün boyunca bilgi tarama dönemi sona ermek üzereydi. Dahası, dünya bilgisayar uzmanları ile bilgisayar casusları arasında kanlı savaşların yaşandığı bir yer haline de gelebilirdi. Hayır, kanlı sözcüğü yanlış olur. Savaş söz konusu olduğuna göre, kan zaten akar, fakat kokusu duyulmaz. Tuhaf bir dünyaydı. Uşikava, koku ve acının gerçekten var olduğu dünyayı seviyordu. Bu koku ve acı, bazen dayanılması güç bir hal alsa bile. Fakat neticede Uşikava gibi tipler, kesinlikle ve hızla, modası geçmiş kalıntılar haline gelecekti.

Yine de karamsarlığa kapılmıyordu. Kendisinde içgüdüsel sezgilerin güçlü olduğunu biliyordu. Özel koku alma yeteneği sayesinde çevresindeki farklı kokuları ayırt edebiliyordu. Teninde hissettiği dokunuştan, rüzgârın yönünün değiştiğini fark edebiliyordu. Bunlar bilgisayarla yapılamayacak işlerdi. Bu yetenekler dijitalleşmesi, sistemleştirilmesi mümkün olmayan türden şeylerdi. Sıkı koruma altındaki bilgisayara dikkatli bir şekilde girerek bilgi çalmak, casusların işiydi. Fakat ne tür bir bilgiyi araması gerektiğine karar vermek, ele geçirilen muazzam bilginin içerisinden yalnızca işe yarayanlarını ayıklamak ancak bir insan tarafından yapılabilirdi.

Ben gerçekten geri kalmış, sefil, orta yaşlı bir adam olabilirim, dedi Uşikava içinden. *Hayır, olabilirim falan değil. Şüpheye yer bırakmayacak şekilde geri kalmış, sefil, orta yaşlı bir adamım. Fakat benim de başka insanlarda pek bulunmayan bazı niteliklerim var. Doğuştan gelen, gökten inme bir koku alma yeteneği ve bir şeye yapıştı mı bırakmama inadı. Şimdiye kadar bunlara güvenerek ekmeğimi kazandım. Dahası, bu yeteneklerim olduğu sürece, dünya ne kadar tuhaflaşırsa tuhaflaşsın, ben mutlaka ekmeğimi kazanmayı başarırım.*

Seni yakalayacağım Aomame Hanım. Sen çok akıllısın, beceriklisin, temkinlisin. Fakat yılmadan izini süreceğim. Bekle bakalım. Şu an sana doğru yürüyorum. Ayak seslerimi duyabiliyor musun? Hayır, duyamıyorsundur. Ben kaplumbağa gibi, ses çıkartmadan yürürüm çünkü. Yine de adım

adım sana yaklaşıyorum.

Fakat düşündüğünün aksine asıl Uşikava'nın peşinde olan bir şey vardı. Zaman. Uşikava için Aomame'yi bulmaya çalışmak bir taraftan da zamanla mücadele etmek anlamına geliyordu. Bir an önce Aomame'nin nereye gittiğini bulup, ilişkilerini açığa çıkartıp, bunları tepsi içinde, "Buyurun" diye cemaatteki tiplerin önüne koymak zorundaydı. Verilen zaman sınırlıydı. Üç ay sonra her şeyi çözdüğünü söyleyecek olsa herhalde artık çok geç olurdu. Şimdiye kadar Uşikava onlar için faydalı bir insandı. Yetenekli ve kavrayışlı, hukuk bilgisi olan, ağzı sıkı bir adam. Sistemden uzak, özgürce hareket edebilirdi. Fakat nihayetinde para ile tutulmuş, her işi yapan birinden öteye geçmiyordu. Ne onlardan biriydi, ne de cemaat üyesiydi. Uşikava'da inancın zerresi bile yoktu. Cemaat açısından tehlikeli bir varlık haline gelirse kolayca ortadan kaldırıverirlerdi.

Yarasa'dan telefon beklerken Uşikava kütüphaneye giderek Şahitler'in tarihi ve faaliyetlerinin güncel durumu hakkında ayrıntılı bir araştırma yaptı. Not alıp gerekli kısımların kopyasını çıkarttı. Kütüphaneye giderek araştırma yapmak onun için dert değildi. Beyninde bilgilerin biriktiğini hissetmeyi severdi. Bu, çocukluğundan beri alışkanlık haline getirdiği bir durumdu.

Kütüphanede araştırmasını bitirince Aomame'nin yaşadığı Ciyugaoka'daki kiralık apartman dairesine gidip oranın boş olduğundan bir kez daha emin oldu. Posta kutusunda hâlâ Aomame'nin adı yazıyordu, ama dairede birileri yaşıyormuş gibi değildi. Dairenin kiralanması işleriyle uğraşan emlakçıya gitti.

"Şu apartmanda boş bir daire olduğunu duydum ama kiralamak mümkün mü?" diye sordu Uşikava.

"Boş olmasına boş, ama önümüzdeki yılın şubat başına kadar taşınamazsınız" dedi emlakçı. "Önceki kiracı ile yaptıkları sözleşme gelecek yılın ocak sonunda bitiyor. O vakte kadar kira, eskiden olduğu gibi her ay ödenecek."

"Eşyaların tamamı taşınmış, elektrik, gaz ve su kapatılmış. Yine de kira sözleşmeniz devam ediyor. Ocağın sonuna kadar boş eve kira ödeyecek öyleyse."

"Aynen öyle" dedi emlakçı. "Sözleşmedeki kiranın tamamını ödeyeceğini söylemişti. Elbette kirasını ödedikten sonra bizim şikâyet edeceğimiz bir durum yok."

"Çok tuhaf. Hiç kimse oturmadığı halde boşuna para ödeniyor."

"Ben de biraz endişelendim. Ev sahibiyle gidip içeriye bir göz attım. Dolabın içinden mumyalanmış bir ceset çıkacak olursa sorun yaratırdı çünkü. Ama hiçbir şey yoktu. Ev güzelce temizlenmişti. Boş bir daireydi işte. Nedeninin ne olduğunu bilemiyorum gerçi."

Aomame, elbette o evde yaşamıyordu. Fakat onlar, bir nedenle Aomame sanki hâlâ orada yaşıyormuş gibi o dairenin kiralanmış olarak kalmasını istiyorlardı. Bunun için boş evin dört aylık kirasını ödemişlerdi. Bu tipler temkinliydi ve para konusunda da bir sıkıntıları yoktu belli ki.

Tam on gün geçmişti ki öğleden sonra, Uşikava'nın Kocimaçi'deki bürosuna Yarasa'dan telefon geldi.

"Uşikava Bey" dedi çatlak ses. Arka plandan yine tek bir ses bile gelmiyordu.

“Benim, Uşikava.”

“Konuşabilir miyiz?”

Uygun olduğunu söyledi Uşikava.

“Şahitler çok sıkı korunuyordu. Fakat bunu tahmin ediyordum zaten. Aomame hakkındaki bilgileri sorunsuzca elde edebildim.”

“Peki ya güdümlü füze?”

“Şimdilik ortalarda öyle bir şey yok.”

“Sevindim.”

“Uşikava Bey” dedi adam. Sonra birkaç kez öksürdü. “Kusura bakmayın, ama sigarayı söndürebilir misiniz?”

“Sigara?” Uşikava, parmaklarının arasına kıstırdığı Seven Star’a baktı. Sigaranın dumanı usulca tavana doğru yükseliyordu. “Ha, gerçekten sigara içiyordum, ama şu an telefondayız. Bunu nasıl anlayabildiniz?”

“Elbette kokusu buraya kadar gelmiyor. Fakat sigara içtiğinizi belli eden soluklarınızı telefonda duyunca bile nefes almakta zorlanıyorum. Müthiş alerjim var çünkü.”

“Şimdi anlaşıldı. O kadar düşünceli olamadım, kusura bakmayın.”

Karşı taraftaki adam, tekrar birkaç kez öksürdü. “Hayır, sizin yüzünüzden değil, fark edememeniz çok doğal.”

Uşikava, sigarayı kül tablasına bastırarak söndürdü, üzerine içmekte olduğu çaydan biraz boca etti. Koltuğundan kalkıp pencereyi sonuna kadar açtı.

“Sigarayı tamamen söndürdüm. Pencereyi açarak odayı da havalandırdım. Gerçi dışarıdaki hava da o kadar temiz değil ya.”

“Zahmet oldu.”

On saniye kadar sessizlik yaşandı. Mutlak bir sessizlikti.

“Pekâlâ. Şahitler hakkında bilgi edinebildiniz, değil mi?” diye sordu Uşikava.

“Evet. Hem de muazzam miktarda. Ne de olsa Aomame ailesi uzun yıllardır ateşli müritler olduğundan onlarla ilgili belgeler de dağ gibiydi. Gerekli olan olmayan ayrımını siz yaparsınız artık.”

Uşikava sorun olmadığını söyledi. Aksine bu, onun istediği bir şeydi.

“Spor kulübünde özel bir sorun çıkmadı. Kapıyı açarak içeri girdim, işimi bitirdikten sonra dışarı çıkıp kapıyı kapattım yalnızca. Fakat zaman sınırlı olduğundan hepsini almam gerekti. Kulüpteki belgeler de çok fazla. Neyse, bu iki belge yığınını size vereceğim. Her zamanki gibi para ile takas şeklinde olur tabii.”

Yarasa’nın dile getirdiği miktarı, Uşikava not aldı. Başlangıçta söylediğinden yüzde 20 daha yüksekti. Fakat kabul etmekten başka şansı yoktu.

“Bu sefer posta yolunu kullanmak istemediğim için elemanlarımdan biri yarın bu saatlerde doğrudan size gelir. Nakit parayı hazırlayın lütfen. Her zamanki gibi fatura veremem.”

“Biliyorum” dedi Uşikava.

“Size önceden de söylemiştim, ama tedbir olsun diye tekrarlıyorum. Talep ettiğiniz konularla ilgili olabilecek tüm bilgileri ele geçirdim. Bu yüzden eğer içeriklerinden memnun olmazsanız sorumluluk bana ait değil. Teknik açıdan yapılabilecek her şeyi yaptım çünkü. Ücret emeğimin karşılığı, sonucun karşılığı değil. İstediğiniz bilgi çıkmadı diye parayı geri istemeye kalkmazsınız umarım. Bu konuda anlaştık mı?”

Uşikava anlaştıklarını söyledi.

“Bir de Aomame Hanım’ın fotoğrafına bir türlü ulaşamadık” dedi Yarasa. “Fotoğrafı, tüm belgelerden özenle koparılıp alınmıştı.”

“Tamam, mesele yok” dedi Uşikava.

“Üstelik artık yüzü değiştirilmiş de olabilir” dedi Yarasa.

“Belki de” dedi Uşikava.

Yarasa, birkaç kez genzini temizledi. “Haydi öyleyse” diyerek telefonu kapattı.

Uşikava ahizeyi yerine bırakıp iç geçirdi ve dudaklarının arasına yeni bir sigara kıstırdı. Sigarayı çakmakla yakıp dumanını ahizeye doğru usulca üfledi.

Ertesi gün öğleden sonra genç bir kadın Uşikava’nın bürosuna geldi. Belki henüz yirmi yaşında bile değildi. Vücut hatlarını güzelce ortaya çıkaran kısa, beyaz bir elbise, yine beyaz, parlak, yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, inci küpe takmıştı. Ufak tefek olmasına rağmen kulakmemeleri iriydi. Boyu 1.50’den ancak biraz fazlaydı. Saçları düz ve uzun, gözleri ışıltılı ve iriydi. İşini öğrenmeye çalışan bir peri gibi göründüğü de söylenebilirdi. Kız dosdoğru Uşikava’ya bakıp, unutulması güç, çok değerli bir şeyi görmüş gibi neşeli ve içten bir şekilde gülümsedi. İnce dudaklarının arasından düzgün beyaz dişleri göründü. Elbette iş icabı bir gülümseme de olabilirdi. Fakat yine de, ilk kez karşılaşıp da Uşikava’nın yüzünü görünce şaşkınlığa uğramayan insan sayısı sınırlıydı.

“İstediğiniz belgeleri getirdim” dedi kız, omzuna astığı bez çantanın içerisinden büyük ve kalınca iki zarf çıkartarak. Sonra sanki eskiçağın taş yazıtlarını taşıyan nedimeler gibi iki eliyle dümdüz tutarak Uşikava’nın masasının üzerine bıraktı.

Uşikava önceden hazırladığı zarfı masasının çekmecesinden çıkartıp kıza verdi. Kız zarfı açıp, 10 bin yenlik banknotlardan oluşan desteyi çıkarttı, ayakta durarak parayı saydı. Alışkın el hareketleriyle sayıyordu. İnce, güzel parmakları hızla hareket ediyordu. Saymayı bitirince desteyi zarfına geri koyup, zarfı bez çantanın içine yerleştirdi. Sonra, öncekinden daha belirgin ve içten şekilde Uşikava’ya gülümsedi. Beni sizinle görüşmekten daha fazla memnun edecek bir şey olamazdı, der gibi.

Uşikava kızın Yarasa’yla nasıl bir ilişkisi olacağına dair tahmin yürütmeye çalıştı. Fakat elbette bu Uşikava’yı hiç mi hiç ilgilendirmezdi. Kız getir-götür işleri için kullanılan birinden öteye geçmiyordu. Belgeleri alıp, adrese teslim ediyor, karşılığını alıyordu. Bu, muhtemelen kıza verilen tek görevdi.

Bu ufak tefek kız odadan çıkıp gittikten sonra uzunca bir süre, Uşikava tanımlayamadığı hislerle kapıya bakakaldı. Kızın arkasından kapatıp gittiği kapıya. Odanın içerisinde hâlâ kızın varlığından

izler kalmıştı. Kız kendi varlığından izler bırakmak karşılığında Uşikava'nın ruhunun bir parçasını alıp gitmiş de olabilirdi. Uşikava yeni oluşan bu boşluğu göğsünün içerisinde hissedebiliyordu. Böyle bir şey olması Uşikava'ya tuhaf gelmişti. Dahası bu ne anlama geliyordu?

On dakika sonra Uşikava nihayet kendini toplayarak, belgelerin bulunduğu zarfı açtı. Zarf yapışkan bantla kat kat sarılmıştı. İçinde çıktılardan fotokopilere, hatta orijinal belgelere karmakarışık halde bir sürü kâğıt vardı. Adamın nasıl becerdiğini bilemiyordu ama kısa bir süre içinde böylesi belgeleri ele geçirmek büyük başarıydı. Her zamanki gibi hayran kalmıştı. Fakat aynı zamanda Uşikava bu belge yığınını önünde görünce derin bir güçsüzlük hissine de kapılmıştı. Bu kadar şeyi incelese bile sonuçta hiçbir yere ulaşamayabilirdi. *Belki de yüksek bir meblağ ödeyip, gereksiz kâğıt desteleri elde ettim yalnızca*. Ne kadar bakarsa baksın dibini göremediği bir kuyu gibi. Dahası güçbela gözüne yansıyan şeylerin hepsi de ölümü çağrıştıran hafif karanlık bir zar ile kaplanmıştı. *Bu da o kızın ardında bıraktığı bir şeyler yüzünden olabilir*, dedi Uşikava kendi kendine. *Ya da belki de alıp götürdüğü bir şeyler yüzünden olmuştur*.

Fakat Uşikava bir şekilde kendini toparlamayı başardı. Akşama kadar sabırla belgeleri tarayıp, gerekli olduğunu düşündüğü bilgileri maddelere ayırarak tek tek defterine not aldı. Aklını bu işe verince, nedenini bilemediği o güçsüzlük duygusunu nihayet içinden atmayı başarmıştı. Artık oda kararıp masa lambasını yaktığı sıralarda, Uşikava elde ettiği bilgilerin büyük paralar ödeyecek kadar değerli olduğunu düşünmeye başladı.

Önce spor kulübüne ait olanlardan başlayarak belgeleri okumaya girişti. Aomame dört yıl önce bu kulüpte işe girmişti, çoğunlukla kas esnetme antrenmanları yaptırıyor ve dövüş sporları derslerine bakıyordu. Birkaç sınıf oluşturmuş, bu sınıfların öğretmenliğini de kendi almıştı. Aomame'nin antrenör olarak yetenekli, kulüp üyeleri arasında tutulan biri olduğunu bu belgelerden çıkartmak da mümkündü. Normal sınıflara girmenin yanı sıra özel dersler de veriyordu. Özel derslerin ücreti elbette daha yüksekti, ama belli saatlerde derslere devam edemeyen ve daha özel bir ortamda çalışmak isteyen insanlar için iyi bir sistemdi. Aomame'nin böyle özel çok müşterisi vardı.

Aomame'nin özel müşterilerine ne zaman, nerede, ne şekilde ders verdiğini, kulübe bildirilen programlardan izlemek mümkündü. Aomame'nin, kulüpte özel ders verdiği gibi, evlere gidip ders verdiği de oluyordu. Müşteriler arasında adı bilinen sanatçılar, politikacılar da vardı. Söğüt Konağı'nın sahibesi Şizue Ogata müşterilerin içinde en yaşlısıydı.

Şizue Ogata ile ilişkisi Aomame kulüpte çalışmaya başladıktan hemen sonra başlamış, Aomame ortadan kaybolmadan hemen öncesine kadar da devam etmişti. Tanışmaları, tam da Söğüt Konağı'nın iki katlı binasının, aile içi şiddete maruz kalmış kadınlar için danışma bürosu tarafından sığınma evi olarak düzenli bir şekilde kullanılmaya başladığı döneme denk geliyordu. Tesadüfi bir çakışma da olabilirdi. Öyle olmayabilirdi de. Nihayetinde kayıtlara bakılırsa, ikisinin ilişkisi zamanla daha samimi bir hal almış gibiydi.

Aomame ile yaşlı kadın arasında kişisel bir bağ oluşmuş olabilirdi. Uşikava'nın sezgileri böyle söylüyordu. Aslında ilişkileri, spor kulübü antrenörü-müşteri ilişkisi olarak başlamıştı. Sonra bir noktada niteliği değişmişti. İş gereği tutulan kayıtları tarih sırasına göre incelerken, Uşikava o noktayı tespit etmeye çalıştı. O noktada neyin meydana geldiğini ya da neyin açığa çıktığını. Bu noktadan itibaren ikisinin arasındaki antrenör-müşteri ilişkisi değişime uğramış olabilirdi. Yaş ve konum farklılıklarını aşan, iki insan arasındaki ilişki haline gelmişti. Burada duygusal açıdan gizli bir

anlaşma yapılmış bile olabilirdi. Sonra nihayet bu gizli anlaşma, Aomame'nin, planı harfiyen uygulayarak Okura Oteli'nde Lider'i öldürmesini sağlamıştı. Uşikava'nın burnuna gelen kokular bunu söylüyordu.

Nasıl bir rota izlenmişti? Nasıl bir gizli anlaşma yapılmıştı acaba?

Uşikava'nın tahminleri o kadar ileriye gidemiyordu.

Fakat muhtemelen burada aile içi şiddet unsuru meseleye dahil oluyordu. Gördüğü kadarıyla, yaşlı kadın için özel önemi olan bir konuydu bu. Kayıtlara bakılırsa Şizue Ogata'nın ilk kez Aomame ile teması, Aomame'nin ders verdiği savunma sanatları sınıfında olmuştu. Yetmiş yaşını geçmiş bir kadının savunma sanatları sınıfına katılmasının sıradan bir durum olduğu söylenemezdi. "Şiddet"le alakalı bazı etkenler yaşlı kadınla Aomame'yi orada birbirine bağlamış olabilirdi.

Belki de Aomame'nin kendisi de aile içi şiddet mağduruydu. Dahası, Lider aile içi şiddetin öznesi durumunda bir adamdı belki. O kadınlar bunu öğrenmiş, Lider'e bir ders vermek istemiş olabilirlerdi. Fakat bunların hepsi "olabilir" noktasında kalan varsayımlardan ibaretti. Bir de, bu varsayım Uşikava'nın bildiği kadarıyla Lider'in karakterine uygun düşmüyordu. Elbette kim olursa olsun bir insanı yüreğinin derinliklerine kadar anlayabilmek mümkün değildi. Lider zaten gizemlerle dolu bir adamdı. Ne de olsa dini bir cemaatin başındaki insandı. Akıllı ve entelektüeldi, ama bilinmeyen yanları çok fazlaydı. Fakat diyelim ki gerçekten, kesin olarak aile içi şiddet uyguladı. Bu yaptığı, o kadınlar için büyük bir titizlikle hazırlanmış bir cinayet planı yaparak, kimliklerini hiçe sayarak, toplumsal durumlarını tehlikeye atarak eyleme geçmelerine değecek kadar önemli miydi?

Neticede Lider bir kuruntudan yola çıkılarak öldürülmüş değildi. Arkasında sarsılmaz bir irade, hiçbir kuşkuyu barındırmayan bir motivasyon ve çok titiz işleyen bir sistem vardı. Bu sistem uzun zaman ve muazzam bir para harcanarak dikkatle oluşturulmuştu.

Fakat bu tahminlere dayanak olacak somut tek bir kanıt bile yoktu. Uşikava'nın elindekiler nihayetinde varsayımlardan öteye geçmiyordu. Occam'ın Usturası ile kolayca kesilip atılabilecek şeylerdi. Öncüler'e de bu aşamada henüz rapor veremezdi. Fakat Uşikava anlıyordu. Kokusunu alıyordu. Bir şeyler olduğunu hissediyordu. Tüm oklar tek bir yönü gösteriyordu. Yaşlı kadın, aile içi şiddetle ilgili bir nedenle Aomame'ye direktif vererek Lider'i öldürtmüş, sonra Aomame'yi güvenli bir yere kaçırmıştı. Yarasa'nın topladığı belgeler, Uşikava'nın bu varsayımını dolaylı da olsa destekliyordu.

Uşikava'nın Şahitler'le ilgili belgeleri düzenlemesi zaman aldı. Gerçekten korkunç sayıda belge olduğu gibi, çoğu Uşikava'nın işine yaramayacak şeylerdi. Büyük kısmı, Aomame ailesinin Şahitler faaliyetlerine ne kadar katkıda bulunduklarını gösteren istatistiki verilerle ilgiliydi. Bu belgelerden okuduğu kadarıyla, Aomame ailesi gerçekten ateşli ve fedakâr müritlerdi. Ömürlerinin çoğunu Şahitler propagandası yapmak için harcamışlardı. Aomame'nin anne babasının şu anki adresi Çiba ili, İçikava şehriydi. Otuz beş yıl boyunca iki kez taşınmışlardı, ama iki adres de İçikava şehri içindeydi. Babası Takayuki Aomame (yaşı elli sekiz) mühendislik şirketinde çalışıyordu, annesi Keiko Aomame (yaşı elli altı) işsizdi. Büyük oğulları Kei'içi Aomame (yaşı otuz dört) İçikava Vilayet Lisesi'nden mezun olduktan sonra Tokyo merkezindeki küçük bir basımevinde işe girmişti, ama üç yıl sonra oradan ayrılıp Odavara'daki Şahitler merkezinde çalışmaya başlamıştı. Orada da cemaatin broşürlerini basma işine verilmişti. Şimdi artık yönetici pozisyonuna gelmişti. Beş yıl önce

yine müritlerden bir kadınla evlenmiş, iki çocuğu olmuştu. Odavara şehir merkezinde kiralık bir apartman dairesinde yaşıyordu.

Büyük kızları Masami Aomame hakkındaki bilgiler on bir yaşına kadardı. Kız o sırada inançtan ayrılmıştı. Dahası, inancı terk eden insanlara karşı Şahitler her türlü ilgisini yitiriyor gibiydi. Şahitler için Masami Aomame on bir yaşında ölmüştü sanki. Sonrasında Masami Aomame'nin nasıl bir yaşam sürdüğünü, yaşayıp yaşamadığını kayıtlarda bulabilmek mümkün değildi.

Bu durumda ailesinin ya da ağabeyinin yanına kadar gidip bilgi almaya çalışmaktan başka çare yok, diye düşündü Uşikava. Böylece bir ipucu yakalayabilirdi belki. Fakat belgelere göz gezdirdiği kadarıyla onların Uşikava'nın sorularına seve seve yanıt vereceğini hiç sanmıyordu. Aomame ailesi üyeleri, elbette Uşikava'nın gözünde dar görüşlü, kapalı bir yaşam süren insanlardı. Dar görüşlü oldukları ölçüde de cennete yaklaştıklarına yürekten inanıyor olmalıydılar. Onlar için inançtan vazgeçmiş bir insan, kendi akrabaları bile olsa, yanlış, sapkın bir yola giren biri anlamına geliyordu. Hayır, artık onu akrabaları olarak görmüyor bile olabilirlerdi.

Aomame, çocukluğunda aile içi şiddete maruz kalmış mıydı acaba?

Maruz kalmış da olabilirdi, kalmamış da. Fakat eğer maruz kalmışsa ailesi bunu aile içi şiddet olarak görmüyordu mutlaka. Şahitler'in çocuklarının katı bir eğitimden geçtiklerini Uşikava biliyordu. Bu, çoğu durumda bedensel cezayı da beraberinde getiriyordu.

Fakat yine de çocukluk çağındaki böyle bir deneyim, yüreğinde derin bir yara olarak kalıp da, büyüyünce birilerini öldürmeye kadar götürür müydü insanı acaba? Elbette olmayacak şey değildi. Fakat Uşikava bunun fazlasıyla uçuk bir varsayım olduğunu düşündü. Bir insanı planlı olarak öldürmek zor bir işti. Tehlikeli olduğu kadar, ruhsal yükü de ağırdı. Yakalanma durumunda ağır bir cezası vardı. Burada daha güçlü bir dürtü gerekiyordu.

Uşikava, belgeleri bir kez daha eline alıp, Aomame'nin on bir yaşına kadarki özgeçmişini titizlikle yeniden gözden geçirdi. Kız yürümeye başlar başlamaz, annesinin yanında propaganda faaliyetlerine katılmıştı. Kapı kapı dolaşarak cemaatin broşürlerini dağıtıp, insanlara dünyanın kaçınılmaz sona doğru ilerlediğini söylüyor, ayinlere katılmaya davet ediyorlardı. İnsanlara, cemaate girecek olurlarsa bu sondan kurtulabileceklerini söylüyorlardı. Sonrasında ilahi Krallık gelecekti. Uşikava birkaç kez bu türden propagandalarla karşı karşıya kalmıştı. Gelenler çoğunlukla orta yaşlı kadınlardı. Ellerinde şapka ya da şemsiye olurdu. Çoğu gözlük takar, balık gibi gözleriyle insanı dik bakışlarla süzerlerdi. Sık sık yanlarında çocuklarıyla da gelirlerdi. Uşikava, küçük Aomame'nin annesinin peşi sıra dolaştığı sahneyi hayalinde canlandırdı.

Aomame yuvaya gitmemiş, yakınlardaki vilayet ilkokuluna girmişti. Sonra beşinci sınıfta Şahitler'den ayrılmıştı. Cemaatten neden ayrıldığı belirsizdi. Şahitler, cemaatten ayrılma nedenlerini tek tek kaydetmiyordu. Şeytanın eline düşen insan şeytanın insafına bırakılmalıydı. Onlar cenneti, cennete ulaşan yolu anlatmakla yeterince meşgullerdi zaten. İyi insanların işi iyi insanlarlaydı. Şeytanın işleri şeytani olanlarla. Bir tür işbölümü gibi.

Uşikava'nın kafasının içindeki derme çatma kontrplak kapıya birileri vurup duruyordu. "Uşikava Bey, Uşikava Bey" diye sesleniyordu. Uşikava gözlerini kapatıp o sese kulak verdi. Ses alçak, ama inatçıydı. *Bir şeyleri gözden kaçırıyorum*, dedi içinden. *Önemli bir gerçek, bu belgelerin birinde kayıtlı. Fakat ben bunu yakalayamıyorum. Kapının vurulma sesi bunu söylüyor.*

Uşikava kalın belge yığınında bir kez daha göz gezdirdi. Gözleriyle metinleri takip etmekle

yetinmeyip, yazılanlardaki sahneleri aklında canlandırdı. Üç yaşındaki Aomame, annesi propaganda yaparken onun peşi sıra dolaşır. Çoğu durumda kapıdan kovulurlar. İlkokula gider, propaganda faaliyetleri devam eder. Hafta sonları, zamanının tamamını annesinin peşi sıra dolaşarak harcar. Arkadaşlarıyla oynayacak vakti bile olmamıştır. Hayır, arkadaş bile edinememiştir belki. Şahitler'in çocukları çoğunlukla okullarında rahatsız edilir, dışlanırlardı. Uşikava Şahitler hakkında yazılan kitapları okuduğundan, bunu çok iyi biliyordu. Sonra kız on bir yaşında cemaatten ayrılır. Cemaatten ayrılmak için mutlaka çok kararlı olması gerekmiştir. Aomame doğduğundan beri inanç beynine kazınmıştır. O inançla büyümüştür. Bu inanç kişiliğine, iliğinden kemiğine varana kadar içine sinmiştir. Elbise değiştirir gibi kolayca çıkarıp atacağı bir şey değildir. Bu aynı zamanda aile içerisinde yalnız kalacağı anlamına da gelir. Son derece inançlı olan ailenin, dinden ayrılan kızlarını kolayca kabul etmesi söz konusu değildir. İnançtan ayrılmak aileden ayrılmakla aynı şeydir. *On bir yaşında Aomame'nin başına ne geldi acaba? Onun böyle bir kararı vermesine neden olan ne?*

İçikava Vilayet İlkokulu, dedi Uşikava içinden. Yüksek sesle tekrarladı. Sonra bir şeyler olmuştu işte. Önemli bir şeyler. Sonra Uşikava hafifçe yutkundu. *O ilkokulun adını daha önce bir yerlerde duydum.*

Fakat nerede duydum? Uşikava'nın Çiba iliyle hiç ilgisi yoktu. Saitama ili Urava şehrinde doğmuş, üniversitede okumak üzere Tokyo'ya geldikten sonra Çuorinkan'da bulunduğu dönem hariç tutulursa sürekli 23. mahallede yaşamıştı. Çiba iline ayak bile basmamıştı. Bir kez Futsutsu'ya denize gitmişti yalnızca. Buna rağmen bu ilkokulun adını nereden duymuş olabilirdi acaba?

Anımsaması zaman aldı. Şekilsiz başını avuç içleriyle ovalayarak zihnini odakladı. Derin bir çamurun içine elini sokarmış gibi belleğinin dibini yokladı. Bu adı çok eski bir zamanda duymuş değildi. Hemen yakın bir zamanda olmuştu. Çiba ili... İçikava şehri... İlkokul. Sonra elleri ince bir sicimin ucunu yakaladı.

Tengo Kavana, dedi Uşikava. *Tengo Kavana da İçikava'lı. O da İçikava Vilayet İlkokulu'na gitmiş olmalı.*

Uşikava bürosundaki dosya rafından Tengo Kavana ile ilgili dosyayı aldı. Birkaç ay önce, Öncüler'in talebi üzerine toparladığı belgelerdeki sayfaları karıştırarak Tengo'nun özgeçmişine baktı. Hantal parmakları aradığını buldu. Düşündüğü gibiydi. Masami Aomame, Tengo Kavana ile aynı vilayet okuluna gitmişti. Doğum tarihlerine bakılırsa, herhalde sınıfları da aynıydı. Aynı sınıfta olup olmadıklarını araştırmadığı sürece öğrenemezdi. Fakat ikisinin birbirini tanıyor olma olasılığı yüksekti.

Uşikava Seven Star'ını dudaklarının arasına kıstırıp çakmağıyla yaktı. Birçok şey aydınlanmaya başlıyordu. Noktalar arasındaki bağlantı çizgileri tek tek oluşuyordu. İleride nasıl bir şemanın ortaya çıkacağını Uşikava henüz bilemiyordu. Fakat zamanla resmin tamamı görünür hale gelecekti.

Aomame Hanım, ayak seslerimi duyabiliyor musun? Herhalde duyamıyorsundur. Elimden geldiğince ses çıkartmamaya çalışarak yürüyorum çünkü. Fakat ben adım adım sana yaklaşıyorum. Hantal bir kaplumbağa gibi, ama kesin olarak ilerliyorum. Zamanla tavşan da görüş alanı içine girer. Keyifli olacak.

Uşikava koltukta gerindi, tavana bakıp sigarasının dumanını havaya doğru yavaşça üfledi.

Bu kapı hiç fena değil

Sonraki iki hafta boyunca, her salı öğleden sonra gelen malzeme tedarikçileri hariç tutulacak olursa, Aomame'nin dairesine hiç kimse uğramadı. NHK tahsildarı olduğunu söyleyen adamın son sözleri, "Mutlaka tekrar geleceğim" olmuştu. Ses tonuna kararlılık hâkimdi. En azından Aomame'ye öyle gelmişti. Fakat o günden sonra kapısını çalan olmamıştı. Belki adam başka bir rotada tahsilat yapmakla meşguldü.

Görünüşte sessiz, huzurlu günlerdi. Hiçbir şey olmuyor, kimse gelmiyor, telefonun zili çalmıyordu. Tamaru güvenlik gerekçesiyle, mümkün olduğunca az arıyordu. Aomame perdeleri sürekli kapalı tutarak, varlığına ait izleri asgariye indirgeyip, insanların dikkatini çekmemek için özen göstererek yaşıyordu. Hava kardıktan sonra bile, olabildiğince az ışık kullanıyordu.

Ses çıkarmamaya özen göstererek, vücuduna aşırı yüklenerek egzersiz yapıyor, her gün ıslak bezle yerleri siliyor, zamana yayarak günlük yemeklerini hazırlıyordu. İspanyolca dil kasetleri (Tamaru'dan rica ederek malzemelerin arasına koydurtmuştu) kullanarak konuşma alıştırmaları yapıyordu. Uzunca bir süre hiç konuşmayınca, ağzının çevresindeki kaslar esnekliğini yitirmişti. Bilinçli olarak ağzını iyice açarak oynatması gerekiyordu. Bunun için yabancı dil konuşma alıştırması yapmak en iyi yoldu. Dahası Aomame eskiden beri Güney Amerika hakkında romantik hayaller kurardı. Eğer gideceği yeri özgürce seçebilecek olsaydı, huzurlu, küçük bir Güney Amerika ülkesinde yaşamak isterdi. Sözgelimi Kosta Rika. Deniz kıyısında küçük bir villa kiralayarak, günlerini yüzerek ve kitap okuyarak geçirirdi. Çantasına doldurduğu nakit parayla, lükse kaçmaması durumunda on yıl kadar rahatça yaşayabilirdi. Herhalde o tipler Kosta Rika'ya kadar peşinden gelmeye kalkmazdı.

Her gün İspanyolca konuşma alıştırmaları yaparken, Aomame Kosta Rika sahillerinde sakin, huzurlu bir yaşamın hayalini kurdu. Tengo da bu yaşama dahil olabilir miydi acaba? Gözlerini kapattı ve bir Karayip plajında güneşlendiklerini hayal etti. Küçük, siyah bir bikini giymiş, güneş gözlüğü takmış, yanındaki Tengo'nun elini tutuyordu. Fakat burada, yüreğini titreten gerçeklik duygusu eksikti. Sık rastlanan turistik reklam fotoğrafları gibi bir şey olmuştu.

Aklına yapacak iş gelmeyince, tabancayı temizledi. Kullanım kılavuzundaki uyarılara titizlikle uyarak, Heckler&Koch'u söküp, bez ve fırça ile temizleyip yağladı, sonra tekrar eski haline getirdi. Hareketlerinin kusursuz olması için elinden geleni yapıyordu. Bu işe iyice alışmıştı. Artık o tabancayı vücudunun bir parçasıymış gibi hissediyordu.

Genelde saat 10 gibi yatağa girip, kitabından birkaç sayfa okuduktan sonra uykuya dalıyordu. Aomame doğduğundan beri uyumakta hiç güçlük çekmezdi. Harfleri gözüyle takip ettikçe, uykusu hemen geliyordu. Başucu lambasını kapatıp, yüzünü yastığa yapıştırarak gözlerini yumardı. Bazı istisnai durumlar dışında, gözlerini yeniden açtığında sabah olmuş olurdu.

Normalde fazla rüya görmezdi. Görse bile, uyandığında neredeyse hiçbir şey anımsamazdı. Rüyasından silik parçaların bilincinin duvarına yapışıp kaldığı olurdu. Fakat rüyasındaki öykünün ana çizgisi aklında kalmazdı hiç. Geriye birbirinden bağımsız, bölük pörçük parçalar kalırdı yalnızca. Çok derin uyurdu ve rüyaları da o derinliğe aitti. Bu rüyalar, derin denizlerde yaşayan balıklar gibi, yüzeyin yakınlarına kadar gelemiyordu herhalde. Oralara kadar çıkabilseler bile, basınç farkından dolayı şeklen değişime uğramaları kaçınılmazdı.

Fakat bu gizlenme yerinde yaşamaya başladığından beri, neredeyse her gece rüya görüyordu. Hem de net ve gerçekçi rüyalar. Rüya görüyor, uyandığı halde rüya devam ediyordu. Bulunduğu yerin,

gerçeklik dünyası mı, yoksa hayal dünyası mı olduğunu bir süre ayırt edemiyordu. Bu, Aomame'nin daha önce hiç yaşamadığı bir deneyimdi. Yatağın başucundaki dijital saate göz atıyordu. Rakamlar 01:35, 02:37 ya da 04:07 olabiliyordu. Gözlerini kapatıp tekrar uykuya dalmayı deniyordu, ama uykusu kolayca geri gelmiyordu. İki farklı dünya, Aomame'nin bilincini sessizce birbirinden kapmaya çalışıyor gibiydi. Sanki bir nehrin denize döküldüğü yerde, dalgalarla birlikte gelen deniz suyu ile tatlı suyun mücadelesi gibi.

Elimden bir şey gelmez, diyordu kendi kendine. *Gökyüzünde iki ayın olduğu bir dünyada yaşamak bile, başlı başına gerçeklik açısından kuşkulu bir durum. Yaşadığımın gerçeklik mi, yoksa rüya mı olduğunu ayırt edemememin neresi tuhaf? Üstelik kendi ellerimle birkaç adamı öldürdüm, asla vazgeçmeyecek fanatik tipler peşimde ve bir evde gizlenmek durumundayım. Doğal olarak bu, gerginliğe, korkuya yol açıyor. Birilerini öldürmüş olma hissi, henüz ellerimden silinip gitmiş değil. Belki hayatımın geri kalan kısmında bir daha asla huzurlu uyuyamayacağım. Bu benim taşımam gereken yük, ödemem gereken bedel*.

Ana hatlarıyla üç tür rüya görüyordu. En azından, Aomame'nin hatırlayabildiği rüyalar bu senaryoda gerçekleşiyordu.

İlki, sürekli gök gürlemelerinin duyulduğu rüyaydı. Karanlık bir odada, ardı arkası kesilmeyen gök gürlemeleri. Fakat şimşeklerin ışıkları görünmüyordu. Lider'i öldürdüğü gece olduğu gibi. Odanın içinde bir şey vardı. Aomame yatakta çıplak yatarken, o *şey* etrafında dolaşıp duruyordu. Ağır ve dikkatli hareketlerle. Zemindeki halı kalın, odadaki hava ağırdı. Pencere camları gök gürlemeleriyle şiddetle sarsılıyordu. Aomame korkuyordu. Oradaki şeyin ne olduğunu anlayamıyordu. Belki bir insandı, belki de bir hayvan. Belki ikisi de değildi. Fakat o şey her neyse, sonunda ortadan kayboluyordu. Fakat ne pencereden, ne de kapıdan çıkıp gidiyordu. Yine de ona dair izler uzaklaşıyor, sonra da yok oluyordu. Artık odada Aomame'den başka kimse kalmıyordu.

El yordamıyla başucu lambasını yakıyordu. Çıplak halde yataktan kalkıyor, odayı kolaçan ediyordu. Yatağının karşısındaki duvarda bir delik görüyordu. Bir insanın zar zor geçebileceği büyüklükte bir delik. Fakat sabit bir delik değildi. Şekli ve yeri değişiyordu. Salınıyor, hareket ediyor, büyüyüp küçülüyordu. Canlı gibiydi. O *şey* bu delikten çıkıp gitti herhalde, diye düşünüyordu. Deliğin içine göz atıyordu. Bir yerlere açılıyor gibiydi, ama içeride görebildiği yalnızca zifiri karanlıktı. Bıçakla kesip avucuna alabileceği kadar yoğun bir karanlık. Aomame merak ediyordu, ama aynı zamanda korkuyordu. Kalbi kurumuş kalmış gibi, yabancı sesler çıkartıyordu. Rüya burada sona eriyordu.

İkinci tür rüya, Başkent Otobanı'nda geçiyordu. Orada da, tamamen çıplak oluyordu. Trafikte sıkışıp kalmış insanlar, çıplak vücudunu çekinmeden izliyorlardı. Çoğu erkekti, ama aralarında birkaç kadın da oluyordu. İnsanlar onun çelimsiz göğüslerine, acayip şekilde uzamış apış arası tüylerine bakarak, ayrıntılı bir şekilde inceliyorlardı sanki. Kimisi kaş çatıyor, kimisi acı bir gülümsemeyle bakıyordu, hatta bazıları esniyordu. Bazılarıysa ifadeden yoksun gözlerle bakıyordu. Aomame bir şeylerle vücudunu örtmek istiyordu. En azından göğüslerini ve apış arasını örtmek. Kumaş parçası, gazete kâğıdı bile olabilirdi. Fakat etrafında hiçbir şey göremiyordu. Dahası, nedense (neden olduğu hakkında hiçbir fikri olmuyordu) kollarını serbestçe hareket ettiremiyordu. Arada sırada, birden hatırlamış gibi rüzgâr esiyor, meme uçlarını uyararak, apış arası tüylerini hışırdatıyordu.

Üstelik, talihsizlik bu ya, âdet görmek üzere oluyordu. Belinde bir sancı, karnının alt kısmında sıcaklık hissediyordu. *Bu kadar insanın önünde, kanama başlayacak olursa ne yaparım ben?*

Tam o sırada gümüş renkli bir Mercedes Coupé'nin şoför koltuğu tarafındaki kapı açılıyor ve orta yaşlı, nezih bir kadın iniyordu. Açık renk, yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, güneş gözlüğü ve gümüş küpeler takmış oluyordu. Zayıf, Aomame ile aynı boylarda bir kadın. Trafikte sıkışıp kalan arabaların arasından geçerek yanına gelince, üzerindeki mantosunu çıkartıp Aomame'nin vücudunu örtüyordu. Dizlerine kadar inen, yumurta beyazı, sanki tüy kadar hafif bir manto. Desenleri basit, ama pahalı olduğu belli. Sanki sipariş üzerine yapılmış gibi, Aomame'nin üzerine tam oturuyordu. Kadın sonra, mantonun düğmelerini en üst düğmeye varana kadar ilikliyordu.

"Size ne zaman geri verebileceğimi bilmiyorum. Üstelik korkarım, âdet kanımla kirlenebilir de" diyordu Aomame.

Kadın tek kelime etmeksizin başını hafifçe iki yana sallayarak, geldiği yoldan Mercedes Coupé'sine dönüyordu. Şoför koltuğundan Aomame'ye elini hafifçe sallıyordu sanki, ama bu bir yanılsama da olabilirdi. Aomame hafif, yumuşak bahar mantosunun içinde, koruma altında olduğunu hissediyordu. Vücudu artık kimsenin bakışlarının hedefi değildi. Tam o sırada, sanki o anı beklemiş gibi, kasıklarından yol yol kan süzülüyordu. Sıcak, yoğun, akışını hissettiren bir kan. Fakat bakınca kan olmadığını görüyordu. Yalnızca renksiz bir sıvı akıyordu.

Üçüncü rüya türünü kelimelere dökmek zordu. Tutarsız, belirli bir görüntü olmayan rüyalardı. Rüyadaki tek şey hareket etme hissiydi.

Aomame durmaksızın zaman ve mekânda gidip geliyordu. Hangi zamanda ve nerede olduğunu önemsemiyordu. Önemli olan gidip gelmesiydi. Her şey akışkandı ve bu akışkanlık özel bir anlam taşıyordu. Fakat o akışkanlığa kendisini bırakınca, vücudu yavaş yavaş saydamlaşıyordu. Elini kaldırdığında arka tarafını rahatlıkla görebiliyordu. Vücudunun tüm kemikleri, organları ve rahmi görünür oluyordu. *Bu gidişle tamamen yok olabilirim*, diye düşünüyordu. *Tamamen görünmez hale geldikten sonra, ne olacak acaba?* Buna bir yanıt bulamıyordu.

Öğleden sonra saat 2 sıralarında telefon çaldığında koltukta uyuklayan Aomame, yerinden fırlayıverdi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Tamaru.

"Farklı bir durum yok" diye yanıtladı Aomame.

"Peki ya NHK tahsildarı?"

"Ondan sonra hiç gelmedi. Tekrar geleceğini söylerken yalnızca tehdit etmeye çalışıyordu belki de."

"Belki de" dedi Tamaru. "NHK yayın kullanım ücreti otomatik olarak bir banka hesabından ödeniyor ve girişe etiketlerini de yapıştırmıştık. Gerçekten tahsildarsa mutlaka fark eder. NHK'yı aradık, onlar da aynı şeyi söyledi. Küçük bir hata olabilir, dediler."

"Ben yanıt vermediğim müddetçe mesele yok öyleyse."

"Hayır, her ne şekilde olursa olsun, çevrenin dikkatini çekmekten kaçınmak gerek. Yapım itibariyle, birileri küçük bir hata dese bile, ben kafama takmadan edemem."

"Fakat yaşadığımız dünya, o türden hatalarla doludur."

“Dünya dünyadır, bense benim” dedi Tamaru. “Ne kadar ufak olursa olsun, kafana takılan bir şey olursa hemen bildirmeni istiyorum.”

“Öncüler cephesinde yeni bir hareket var mı?”

“Her şey çok sakin. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Alttan alta bir şeyler oluyordur, ama neler olduğunu dışarıdan anlayabilmek mümkün değil.”

“Cemaat içerisinde bir muhbiriniz olduğunu duymuştum.”

“Bilgi geliyor, ama kırıntılardan ibaret. Galiba merkezdeki kontrol bir hayli sıkılaştırılmış. Musluğu sımsıkı kapatmışlar.”

“Fakat hâlâ benim peşimde oldukları kesin.”

“Lider’in ölümünden sonra, örgüt içerisinde büyük bir boşluk meydana geldiği kesin. Yerine kimi geçireceklerine, ne gibi bir politika izleyeceklerine henüz karar verememiş gibiler. Fakat seni izlemek konusunda tereddütsüz fikir birliği etmiş durumdalar. Ulaşabildiğimiz bilgiler yalnızca bu kadar.”

“Hiç de insanın içini ısıtan gerçekler değil.”

“Gerçekler konusunda önemli olan ağırlık ve sağlamlıktır. Isıtma meselesi daha sonra gelir.”

“Her neyse” dedi Aomame, “adamlar beni yakalar ve işin içyüzünü açığa çıkarırlarsa, sizin için de sorun olacaktır.”

“O yüzden, seni bir an önce onların ulaşamayacağı bir yere göndermek istiyoruz.”

“Bunu çok iyi biliyorum. Fakat biraz daha bekleyin lütfen.”

“Madam, bu yılın sonuna kadar bekleyebileceğimizi söylüyor. Bu nedenle, ben de bekleyeceğim elbette.”

“Teşekkür ederim.”

“Teşekkür etmen gereken kişi ben değilim.”

“Yine de teşekkür ederim” dedi Aomame. “Bir de, sonraki malzeme listesine eklemek istediğim bir şey var. Bir erkeğe söylemek zor gerçi.”

“Ben taştan duvar gibiyimdir” dedi Tamaru. “Üstelik süper lig düzeyinde *gay*’im.”

“Bana bir gebelik testi lazım.”

Bir sessizlik oldu. Sonra Tamaru sessizliği bozdu. “Böyle bir testin gerekli olduğunu düşünüyorsun.”

Bu bir soru değildi, bu yüzden Aomame de yanıtlamadı.

“Hamile olabileceğini düşündüren bir şey mi oldu?” diye sordu Tamaru.

“Hayır, mesele o değil.”

Tamaru’nun kafasının içerisinde çarklar hızla dönüyor gibiydi. Kulak verince çıkan sesleri duyabiliyordu.

“Hamile olduğunu düşündürecek bir şey olmadı, ama bir gebelik testi gerekiyor.”

“Öyle.”

“Bana bir bilmeceymiş gibi geliyor.”

“Kusura bakma, ama şu an için daha fazlasını söyleyemem. Normalde eczanelerde satılan türde, basit bir şey olması yeterli. Bir de, kadın anatomisi ve âdet düzeni hakkında bir kitapçık koyabilirsen iyi olur.”

Tamaru bir kez daha sessiz kaldı.

“Sanırım kapatıp tekrar aramam gerekiyor” dedi Tamaru. “Sorun olmaz umarım.”

“Elbette olmaz.”

Tamaru’nun gırtlağının derinliklerinden hafif bir ses geldi. Sonra telefonu kapattı.

Telefon on beş dakika sonra tekrar çaldı. Aomame Azabu’daki yaşlı kadının sesini duymayalı uzun zaman olmuştu. Kendisini oradaki seraya geri dönmüş gibi hissetti. Nadir kelebeklerin uçuştuğu, zamanın yavaş aktığı o nemli, sıcak mekâna.

“Nasılsın bakalım?”

Aomame, normal yaşantısını sürdürmeye çalıştığını söyledi. Yaşlı kadın her gün neler yaptığını öğrenmek isteyince, günlük programını, yaptığı egzersizleri ve yemekleri kabaca anlattı.

“Dışarı çıkamamak senin için zor olmalı, ama sen iradesi güçlü bir insansın. Bu yüzden, senin için endişelenmiyorum. Bunu rahatlıkla atlatacağından eminim. Oradan olabildiğince çabuk ayrılıp, daha güvenli bir yere geçmeni istiyorum. Fakat orada kalmak istiyorsan, nedenini bilemiyorum ama yine de bu isteğine saygı göstermek niyetindeyim.”

“Size minnettarım.”

“Hayır, esas benim sana minnettar olmam gerekir. Kim ne derse desin, sen harika bir iş başardın.” Kısa bir sessizlikten sonra Madam sözlerini sürdürdü: “Sanıyorum bir gebelik testi istemişsin.”

“Aybaşım üç hafta gecikti.”

“Daha önce normal miydi?”

“Âdet görmeye başladığım on yaşından beri yirmi dokuz günde bir olurum, neredeyse tek bir gün bile gecikmez. Ayın dolunaydan hilale geçişi kadar düzenlidir. Şimdiye kadar hiç sıkıntı yaşamamıştım.”

“Şu anda alışık olmadığın koşullar altındasın. Bu tür hallerde ruhsal denge ve vücut ritmi farklılaşabilir. Aybaşının kesilmesi, düzensizleşmesi de söz konusu olabilir.”

“Şimdiye kadar hiç böyle olmamıştı, ama bu olasılıkların da farkındayım elbette.”

“Tamaru’nun söylediklerine bakılırsa, hamile olduğunu düşündürecek bir şey olmamış.”

“En son haziran ortalarında bir erkekle cinsel ilişkiye girdim. Sonrasında öyle bir şey yapmadım.”

“Yine de hamile olabileceğinden şüpheleniyorsun. Bunun için bir gerekçen var herhalde. Aybaşının gecikmiş olması dışında.”

“Ben yalnızca öyle *hissediyorum*.”

“Yalnızca hissediyor musun?”

“İçimde buna dair hisler var.”

“Gebe kaldığına dair hisler mi var yani?”

“Bir keresinde yumurtalar hakkında bir şeyler anlatmıştınız. Tsubasa’yı görmeye gittiğimiz akşam. Kadınların doğdukları andan itibaren belirli sayıda yumurta taşıdıklarını söylemiştiniz.”

“Evet, anımsıyorum. Bir kadının rahmine ortalama dört yüz yumurta düşer, her ay bunlardan biri serbest kalır. Yanılmıyorsam bunları anlatmıştım.”

“Şimdi, o yumurtalardan birinin döllendiğine dair güçlü bir his var içimde. Hissetmek ifadesinin yerinde olup olmadığını bilemiyorum gerçi.”

Madam bu sözleri düşündü. “Benim iki çocuğum oldu. O yüzden, hissetmekle ne demeye çalıştığını anlayabiliyorum. Fakat takvime bakınca, bir erkekle cinsel ilişkiye girmeden hamile kaldığını söylüyorsun. Kolayca kabul edilebilecek bir durum değil.”

“Biliyorum. Ben de aynı düşüncedeyim.”

“Bunu sormak durumunda olduğum için üzgünüm, ama bilincinin yerinde olmadığı bir anda, cinsel ilişki yaşamış olman mümkün mü?”

“Mümkün değil. Bilincim hep açıktı.”

Yaşlı kadın sözcükleri özenle seçti: “Önceden beri, senin her zaman çok soğukkanlı, mantıklı bir insan olduğunu düşünüyorum.”

“Ben de hep öyle olmaya çalıştım” dedi Aomame.

“Buna rağmen, ortada cinsel ilişki olmadan hamile kaldığını düşünüyorsun.”

“Böyle bir *olasılığın var olduğu* düşüncesindeyim, daha doğru ifade etmek gerekirse” diye yanıtladı Aomame. “Elbette böyle bir olasılığı düşünmek bile mantıklı olmayabilir.”

“Anlaşıldı” dedi yaşlı kadın. “Sonucu bekleyip görelim. Gebelik testi kiti yarın elinde olur. Her zamanki malzemelerle gelir. Tedbir amaçlı olarak, farklı çeşitlerden göndertirim.”

“Teşekkür ederim” dedi Aomame.

“Peki, hamile olduğunu varsayarsak, sence ne zaman olmuştur bu?”

“Sanırım o gece. Okura Oteli’ne gittiğim o fırtınalı gece.”

Yaşlı kadın kısaca iç geçirdi. “Bundan eminsin yani?”

“Evet. Hesaplayınca, tamamen tesadüf ama o gece hamile kalma olasılığımın en yüksek olduğu gündü.”

“Öyleyse, iki aylık hamilesin demektir.”

“Olabilir” dedi Aomame.

“Sabahları mide bulantısı oluyor mu? Normalde en sıkıntılı dönemde olman gerekir.”

“Hayır, hiç mide bulantısı hissetmiyorum. Neden bilemiyorum.”

Yaşlı kadın sözcükleri özenle seçti: "Bu testin sonucunda hamile çıkarsan, ilk anda neler hissedersin acaba?"

"İlkönce çocuğun biyolojik babasının kim olabileceğini anlamaya çalışırım sanıyorum. Doğal olarak benim için büyük anlam taşıyan bir sorun olacaktır."

"Fakat kim olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Şu an için, yok."

"Tamam" dedi yaşlı kadın sakin bir ses tonuyla. "Her neyse. Ne olursa olsun, her zaman senin yanındayım. Seni korumak için elimden gelen her şeyi yaparım. Bunu aklından çıkartma."

"Tam da böyle bir zamanda, sorun yarattığım için çok üzgünüm" dedi Aomame.

"Hiç sorun değil" dedi yaşlı kadın. "Bu bir kadın için en önemli şeydir. Test sonuçlarına bakıp, daha sonra ne yapacağımızı birlikte düşünelim" dedi.

Sonra telefonu sessizce kapattı.

Birileri kapıyı vuruyordu. Aomame yatak odasının zemininde yoga yapıyordu, ama hareket etmeyi bırakıp kulak kesildi. İnatçı ve sert bir kapı vurma sesiydi. Bu sesi daha önce de duymuştu.

Aomame elbise dolabının çekmecesinden otomatik tabancayı çıkartıp, emniyet mandalını kaldırdı. Sürgüsünü çekerek fişek haznesine mermi sürdü. Tabancayı bol kesim pamuklu pantolonunun belinin arkasına sıkıştırdı, ses çıkarmamaya özen göstererek mutfağa gitti. İki eliyle madeni beyzbol sopasını kavrayıp, kapının tam karşısına geçerek gözlerini dikti.

"Takai Hanım" dedi tok ve çatlak bir ses. "Takai Hanım, evde misiniz? NHK adına burdayım. Yayın kullanım ücretini tahsil etmeye geldim."

Beyzbol sopasının sapına, kaymayı önlemesi için naylon bant sarılmıştı.

"Bakın, Takai Hanım. Tekrarlıyor olacağım, ama sizin içeride olduğunuzu biliyorum. Bu yüzden bu gereksiz saklambaç oyununu bırakalım artık. Takai Hanım, oradasınız ve benim sesimi rahatlıkla duyuyorsunuz."

Bu adam, bir önceki seferle hemen hemen aynı şeyleri söylüyordu. Sanki bir kaseti yeniden çalarmış gibi.

"Tekrar geleceğimi söylediğimde bunun yalnızca bir tehdit olduğunu düşünmüşsünüzdür. Hayır, hayır. Ağzımdan bir şey çıkmışsa dediğim şeyi mutlaka yaparım. Dahası tahsil etmem gereken ücret varsa mutlaka ederim. Takai Hanım, oradasınız, kulak kesilmiş beni dinliyorsunuz; şöyle düşünüyorsunuzdur: *Böyle hiç kımıldamadan bekleyeyim. Öyle yaparsam bu tahsildar sonunda şansına küser, çekip gider.*"

Kapı yeniden bir süre vuruldu. Yirmi, belki de yirmi beş kez. Aomame, *Acaba bu adamın nasıl elleri var?* diye düşündü. Bir de, *Ne diye kapı zilini çalmıyor acaba?*

"Bir de şöyle düşünüyorsunuzdur" dedi tahsildar. Aomame'nin kalbinden geçenleri okumuş gibi. "*Çok sağlam elleri olan bir adam herhalde. Defalarca böylesine sert bir şekilde kapıya vuran adamın eli acımaz mı acaba?* diyorsunuzdur. Hatta, *Hem niye kapıya vuruyor? Zil olduğuna göre*

onu çalsa ya, diye aklınızdan geçiriyorsunuzdur.”

Aomame farkında olmadan yüzünü iyice buruşturdu.

Tahsildar devam ediyordu: “Hayır, hayır. Ben kapı zili falan çalmak istemiyorum. Hem çalsam bile yalnızca ding dong diye bir ses yankılanır. Kim çalarsa çalsın aynı yapay, zararsız ses gelir. Bununla karşılaştırıldığında kapıya vurmanın bir karakteri vardır. İnsanın vücudunu kullanarak kapıya vurması, vurma sesine duyguları da yükler. Elbette elim biraz acıyor. Nihayetinde ben Demir Adam değilim. Fakat yapacak bir şey yok. Bu, benim işim ve iş dendiğinde de nasıl bir iş olursa olsun, iyi ya da kötü ayrımı yapmaksızın saygı gösterilmesi gerekir. Öyle değil mi Takai Hanım?”

Kapı vurma sesi tekrar başladı. Kapı, toplamda yirmi yedi kez, eşit aralıklarla kuvvetlice yumruklandı. Aomame’nin beyzbol sopasını kavrayan elleri terlemeye başlamıştı.

“Takai Hanım. Yayın kullanan insanların NHK ücretini ödemek zorunda olması, kanunen belirlenmiş bir şey. Yapacak bir şey yok. Bu dünyanın kuralı böyle. Durup tekrar düşünür müsünüz lütfen? Gelip kapıya dayanmaya ben de bayılmıyorum. Siz de böyle rahatsız edilmeyi hiç mi hiç istemiyorsunuzdur. Neden yalnızca kendinizin böyle bir durumla karşı karşıya kaldığınızı da düşünüyor olmalısınız. Bu yüzden şimdi güzel güzel yayın kullanım ücretini ödeyin. Bunu yaparsanız sakin yaşantınıza yeniden kavuşabilirsiniz.”

Adamın sesi koridorda şiddetle yankılanıyordu. *Bu adam kendi repliğinden keyif alıyor olmalı,* diye düşündü Aomame. *Yayın ücretini ödemeyen bir insanı bunaltmaktan, dalga geçerek taciz etmekten keyif alıyor. Bundan sapkın bir zevk alıyor sanki.*

“Takai Hanım, fakat siz de çok inatçı çıktınız. Hayranlık duymamak elde değil. Derin denizin dibindeki midye gibi sonuna kadar sabırla sessizliğinizi koruyorsunuz. Fakat sizin orada olduğunuzu anlayabiliyorum. Oradasınız ve kapının arkasından bakışlarınızı ayırmadan bu tarafa bakıyorsunuz. Gerginlikten koltukaltlarınız terlemeye başladı bile. Nasıl, öyle değil mi?”

Kapı on üç kez daha vuruldu. Aomame, gerçekten koltukaltlarının terlediğinin farkına vardı.

“Tamam, gideyim artık. Fakat çok yakın bir zamanda tekrar geleceğim. Nedendir bilmem, bu kapı gitgide hoşuma gitmeye başladı. Kapıların da farklı türleri vardır. Bu kapı hiç fena değil. Vurmaktan keyif alıyor insan. Bu gidişle, belirli aralıklarla buraya gelip bu kapıya vurmazsam içim rahat etmeyecek. Pekâlâ, Takai Hanım. Yakında görüşmek üzere.”

Sonrasında ortalığı sessizlik kapladı. Tahsildar çekip gitmiş gibiydi. Fakat Aomame ayak sesi duymamıştı. Çekip gitmiş gibi yaparak kapının önünde bekliyor da olabilirdi. Aomame, sopayı iki eliyle daha sıkı kavradı. O halde iki dakika kadar bekledi.

“Hâlâ buradayım” diye sessizliği bozdu tahsildar. “Hah hah hah. Çekip gittiğimi düşündünüz herhalde. Fakat ben hâlâ buradayım. Yalan söyledim. Kusura bakmayın, Takai Hanım. Ben böyle bir insanım işte.”

Geniz temizleme sesi duyuldu. Mahsus çıkartılan ve kulak tırmalayan bir sesti.

“Ben uzun zamandır bu işi yapıyorum. Bu kadar zaman sonra, kapının öte yanında bulunan insanın ne halde olduğunu görebilir hale geldim. Yalan söylemiyorum. Çoğu insan, kapının öte tarafında saklanarak, NHK yayın ücretinden yırtmaya çalışır. Ben, onlarca yıldır böyle insanlarla uğraşıyorum. Bakın, Takai Hanım.”

Adam, üç kez, şimdiye kadar hiç olmadığı ölçüde kuvvetlice kapıya vurdu.

"Bakın, Takai Hanım. Siz deniz dibinde, kumun altındaki dilbalığı gibi çok ustaca saklanıyorsunuz. Buna taklit yeteneği denir. Fakat böyle yaparak sonuna kadar kaçamazsınız. Mutlaka birileri gelip bu kapıyı açar. Gerçekten. NHK'nın kıdemli bir tahsildarı olarak bunu garanti ediyorum. Ne kadar ustalıkla saklansanız da, taklit yeteneğiniz nihayetinde aldatmacadan öteye geçmez ve hiçbir şeyi de çözmez. Gerçekten de öyle, Takai Hanım. Şimdilik gidiyorum. Endişelenmeyin. Bu sefer yalan değil, gerçekten çekip gideceğim. Fakat yakın zamanda tekrar geleceğim. Kapı vurulma sesi gelirse bilin ki o benim. Pekâlâ, Takai Hanım. Kalın sağlıcakla."

Evet, ayak sesi duyulmamıştı. Aomame, beş dakika bekledi. Sonra kapının yanına gidip dışarıya kulak verdi. Ardından, gözetleme deliğinden dışarıya baktı. Koridorda kimsecikler yoktu. Tahsildar gerçekten gitmişe benziyordu.

Aomame, beyzbol sopasını mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. Tabancanın fişek haznesinden mermiyi çıkartıp emniyet mandalını indirdi, tabancayı kalın tayta sarıp çekmeceye geri koydu. Sonra koltuğa uzanıp gözlerini kapattı. Adamın sesi hâlâ kulaklarında yankılanıyordu.

Fakat böyle yaparak sonuna kadar kaçamazsınız. Mutlaka birileri gelip bu kapıyı açar. Gerçekten.

Bu adam, en azından Öncüler'den değil. Onlar daha sessizce ve dolaylı hareket ederler. Apartman koridorunda bas bas bağırarak, abuk sabuk şeyler söyleyerek karşısındakinin tedbir almasına neden olacak acemilikler yapmazlar. Bu, onların yöntemi değil. Aomame dazlak kafalı ile atkuyrukluyu gözünde canlandırdı. Onlar hiç ses çıkarmadan gizli gizli yaklaşırlardı. Farkına vardığında bir bakarsın tam arkanda bitmişler.

Aomame başını iki yana salladı. Sakince soluk alıp verdi.

Adam gerçekten NHK tahsildarı olabilirdi. Fakat yayın ücretinin bankadan otomatik ödendiğine dair, girişte etiket vardı. Adamın farkına varmaması imkânsızdı. Aomame, etiketin kapının hemen yanına yapıştırılmış olduğunu görmüştü. Ruh hastası biri de olabilirdi. Fakat adamın dile getirdiği sözler, öyle olmadığını gösterecek şekilde, tuhaf bir gerçeklik barındırıyordu. *Bu adam gerçekten kapının arka tarafından benim varlığımı hissedebiliyor sanırım. Belki de içimde taşıdığım sırrın kokusunu almış olabilir. Fakat güç kullanarak evin içine giremiyor. Kapının iç taraftan açılması gerekiyor. Dahası, ne olursa olsun, benim bu kapıyı açmaya niyetim yok.*

Hayır, bunu kesin olarak söyleyemem. Bir an gelir, kapıyı açabilirim. Eğer Tengo bir kez daha çocuk parkına gelecek olursa, tereddüt etmeden bu kapıyı açar, parka doğru koşarım. Kapının ardında beni ne beklerse beklesin.

Aomame balkondaki bahçe sandalyesine oturup, her zamanki gibi siperlik levhalarının aralığından çocuk parkını izlemeye başladı. Zelkova ağacının altındaki bankta, okul formalı, liseli bir çift oturmuş, ciddi yüz ifadeleriyle bir şeyler konuşuyorlardı. İki genç anne, henüz yuvaya gitmeyen çocuklarını kum havuzunda oynamaya getirmişlerdi. İkisi, çocuklara bakmayı ihmal etmeden kendilerini kaptırmış bir şekilde ayakta sohbet ediyorlardı. Parkta sıradan bir öğleden sonrası manzarasıydı. Aomame, kimseciklerin olmadığı kaydırağın tepesine gözlerini dikip uzunca bir süre baktı.

Sonra avucunu karnının alt kısmına bastırdı. Gözlerini kapatıp kulak kesilerek, sesi duymaya çalıştı. Orada kesinlikle bir şey vardı. Yaşayan küçük bir şey. Aomame bunu anlayabiliyordu.

"*Douta*" dedi Aomame, mırıldanır gibi.

"*Maza*" dedi o şey.

Çıkış kapanmadan önce

Dördü birlikte ızgara et yiyip, başka bir yere giderek karaoke yapmış, bir şişe viskiyi bitirmişlerdi. Kalabalık olmayan ama o ölçüde bol şamatalı bu küçük partileri bitişe yaklaştığında saat 10'a geliyordu. Tengo, karaoke bardan çıktıktan sonra, genç hemşire Adaçi'ye yaşadığı apartman dairesine kadar eşlik etti. İstasyona giden otobüs Hemşire Adaçi'nin evinin yakınından geçiyordu. Diğer iki hemşire, Tengo'yu bu şekilde davranması konusunda yüreklendirmişlerdi. Böylece kimseciklerin olmadığı bir yolda ikisi yan yana on beş dakika yürüdüler.

"Tengo, Tengo" dedi kadın, şarkı söylermiş gibi. "Ne güzel bir adın var, Tengo. Neden bilmem. Söylemesi çok kolay."

Hemşire Adaçi oldukça içmiş olmalıydı, ama yanaklarının zaten kırmızı olmasından dolayı ne ölçüde sarhoş olduğu yüzüne bakmakla anlaşılmıyordu. Dili dolanmıyordu. Adımlarını da düzgün atıyordu. Sarhoş gibi görünmüyordu. Gerçi insanların sarhoşluk halleri, çok farklı şekillerde ortaya çıkabilirdi.

"Oysa ben hep tuhaf bir isim olduğunu düşünürdüm" dedi Tengo.

"Hiç de tuhaf değil. Tengo. Tınısı da iyi. Akılda kolay kalıyor. Çok hoş bir ad."

"Şimdi aklıma geldi de, senin adını henüz bilmiyorum. Herkes Ku diyor ama."

"Ku, lakabım. Gerçek adım Kumi Adaçi. Akılda kolay kalmayan bir isim, değil mi?"

"Kumi Adaçi" dedi Tengo, seslice. "Fena değil. Kısa ve gereksiz süslemeleri yok."

"Teşekkür ederim" dedi Kumi Adaçi. "Böyle söyleyince Honda Civic gibi geliyor sanki kulağa."

"İltifat etmeye çalışıyordum."

"Farkındayım. Yakıtı da az harcar" dedi kadın. Sonra Tengo'nun elini tuttu. "Elini tutabilir miyim? Birlikte yürürken böylesi nedense daha keyifli ve insanın içi rahat ediyor."

"Elbette" dedi Tengo. Kumi Adaçi elini tutunca Tengo ilkokulun sınıfındaki Aomame'yi hatırladı. Temas farklıydı, fakat bir şekilde ortak bir yan vardı.

"İyice sarhoş oldum galiba" dedi Kumi Adaçi.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Tengo bir kez daha yandan hemşirenin yüzüne baktı. "Hiç sarhoş gibi durmuyorsun."

"Yüzüme yansımaz. Yapım böyle. Fakat sanırım oldukça sarhoşum."

"Eh. Çok içtik ne de olsa."

"Evet, gerçekten çok içtik. Uzun bir aradan sonra ilk defa bu kadar çok içiyorum."

"Arada böylesi de lazım" dedi Tengo. Hemşire Tamura'nın sözünü aynen tekrarlayarak.

"Elbette" dedi Kumi Adaçi, başını sert bir hareketle sallayarak. "Arada böyle şeyler gerekiyor. Mideyi güzel yiyeceklerle tıka basa doldurup, içki içip, yüksek sesle şarkı söyleyerek anlamı olmayan konuşmalar yapmak. Fakat Tengo, sen hiç böyle şeyler yapar mısın? Kafanı tamamen

boşaltmak için. Sakin ve ölçülü yaşayan biri gibi duruyorsun gerçi."

Tengo bu sözler üzerine biraz düşündü. Son zamanlarda kafa dağıtmak için bir şeyler yapmış mıydı acaba? Anımsayamıyordu. Anımsayamadığına göre, yapmamıştı herhalde. Tengo için, kafayı tamamen boşaltmak gibi bir kavram yoktu belki de.

"Pek yapmam sanırım" dedi Tengo.

"İnsanlar farklıdır ne de olsa."

"Farklı düşünceler, farklı algılama yetenekleri vardır."

"Farklı sarhoş olma şekilleri olduğu gibi" dedi hemşire ve kıkırdadı. "Fakat öylesi de lazım işte. Elbette sana da."

"Belki de dedi" Tengo.

İkisi bir süre hiçbir şey söylemeden el ele, gecenin karanlığında yürüdüler. Kadının kullandığı sözcüklerdeki farklılaşma, Tengo'nun aklına takılmıştı. Hemşire üniforması içindeyken, konuşma tarzı çok nazikti. Alkollü olmasının da etkisi vardı belki, ama günlük giysilerini giydiğinde konuşması sokak ağzına yakın bir hal almıştı. Bu abartılı sokak ağzı, Tengo'ya birilerini anımsattı. Aynı şekilde konuşan birilerini. Nispeten yakın zamanda karşılaştığı birini.

"Baksana Tengo. Hiç esrar içtin mi?"

"Esrar?"

"Kenevir tohumu."

Tengo gecenin havasını akciğerlerine doldurup sonra saldı. "Hayır, hiç içmedim."

"Öyleyse denemek ister misin?" dedi Kumi Adaçi. "Birlikte içelim. Evimde var."

"Sende esrar mı var?"

"Evet. Hiç öyle biri gibi görünmüyorum, değil mi?"

"Gerçekten de" dedi Tengo afallamış bir halde. Çiba sahilinde küçük bir şehirde yaşayan, al yanaklı, her haliyle sağlıklı olduğu belli olan genç bir hemşire, apartman dairesindeki odasında esrar saklıyordu. Üstelik Tengo'yu da, birlikte içmek için davet ediyordu.

"Nereden buldun böyle bir şeyi?" diye sordu Tengo.

"Liseden bir arkadaşım geçen ay doğum günümde hediye etti. Hindistan'a gidip gelmişti. Oradan hediye olarak getirmiş" dedi Kumi Adaçi. Tengo'nun elini, salıncak gibi hızla öne arkaya sallayarak.

"Esrar kaçakçılığı. Yakalanırsa cezası ağır olur. Japonya polisi böyle konularda çok hassastır. Esrar konusunda uzmanlaşmış, uyuşturucu arayan köpekler havaalanında her tarafı koklarlar."

"Arkadaşım ayrıntılara pek kafasını takmayan biridir" dedi Kumi Adaçi. "Fakat bir şekilde gümrükten geçmiş. Haydi ama, birlikte içelim mi? Çok temiz ve çabuk etki ediyor. Biraz araştırdım da, tıbbi olarak neredeyse hiç tehlikesi yok. Alışkanlık yapma özelliği kesin olarak yok diyemem ama sigara, içki veya kokainle karşılaştırıldığında çok daha tehlikesiz bir şey. Yasal merciler bağımlılık yapar diyerek tehlikeli olduğunu iddia ediyorlar, ama tamamen yalan. Mesele bağımlılıksa slot makineleri çok daha tehlikeli. Akşamdan kalmalık hali gibi bir durum ortaya çıkmıyor. Sen de kafanı rahatça boşaltırsın."

“Sen denedin öyleyse?”

“Elbette. Müthiş keyifli bir şeydi.”

“Keyifli bir şey” dedi Tengo.

“İçersen anlarsın” dedi Kumi Adaçi ve kıs kıs güldü. “Baksana, biliyor musun? İngiltere Kraliçesi Victoria, âdet sancıları şiddetli olduğunda ağrı kesici yerine hep marihuana içiyormuş. Saray doktoru resmen reçete yazarmış.”

“Gerçekten mi?”

“Yalan değil. Kitapta öyle yazıyordu.”

Tengo, *Nasıl bir kitap?* diye sormaya niyetlendiyse de, konuya girmenin sakıncalı olacağını düşünerek vazgeçti. Kraliçe Victoria’nın âdet sancısı çekerkenki haline daha fazla bulaşmak istemiyordu.

“Geçen ay kaç yaşına girdin?” diye sordu Tengo, konuyu değiştirerek.

“Yirmi üç. Artık yetişkinim.”

“Elbette” dedi Tengo. O, otuz yaşındaydı ama kendisini yetişkin olarak algılayamıyordu pek. Yalnızca bu dünyada otuz yıldan fazla yaşamıştı, o kadar.

“Ablam bugün erkek arkadaşının yanında kalacak. Evde yok. Bu yüzden çekinme, bize gel. Benim de yarın nöbetim yok. Rahat rahat eğlenebiliriz.”

Tengo, doğru dürüst bir yanıt bulamadı. Bu genç hemşireye karşı doğal bir sempati duyuyordu. Göründüğü kadarıyla kadın da Tengo’yu sempatik buluyordu. Üstelik onu evine davet ediyordu. Tengo, başını çevirip gökyüzüne baktı. Fakat gökyüzü tamamen, kalın kurşuni bulutlarla kaplanmıştı. Ay görünmüyordu.

“Geçen sefer o kız arkadaşımla esrar içmek” dedi Kumi Adaçi, “benim için ilk deneyimdi, ama vücudumun içi tamamen boşalmış, kendimi havada yüzüyormuş gibi hissettim. O kadar yükseğe de değil, beş altı santim kadar havalanmıştım. O yükseklikte havada durmak çok iyi bir duygu. Tam da aradığım şey dedirtiyor insana.”

“O yükseklikten düşünce bir yerin de acımaz.”

“Evet, iyi bir yükseklik. Endişeye de gerek yok. Kendini korunuyormuş gibi hissediyorsun. Sanki havadan pupa tarafından sarmalanmışım gibi bir histi. Ben, *douta* idim. Havadan pupa içerisindeydim, dışarıdaki *maza*’mın görüntüsünü hayal meyal seçebiliyordum.”

“*Douta*?” dedi Tengo. Sesi, şaşırtıcı ölçüde sert ama alçaktı. “*Maza*?”

Genç hemşire bir şarkı mırıldanarak, Tengo’nun elini kuvvetlice sallayarak, kimseciklerin olmadığı yolda yürümeye devam ediyordu. İkisinin arasında bir hayli boy farkı vardı, ama Kumi Adaçi bunu hiç kafasına takmıyormuş gibiydi. Arada sırada yanlarından arabalar geçip gidiyordu.

“*Maza* ve *douta*. *Pupa Hava* diye bir kitapta geçiyordu. Bilmiyor musun?” dedi kadın.

“Biliyorum.”

“Kitabı okudun mu?”

Tengo sessizce başını sallayarak onayladı.

"İyi öyleyse. Daha rahat konuşabiliriz. Ben bu kitabı çok sevdim. Yazın satın alıp, üç kez okudum. Daha önce aynı kitabı üç kez okuduğum neredeyse hiç olmadı. Sonra hayatımda ilk kez esrar içerken havadan pupa içine girmiş gibi hissettim kendimi. Bir şey tarafından sarmalanmış halde doğmayı bekliyordum. O halimi *maza* gözleriyle izliyordu."

"Sen, *maza*'nı görebiliyor muydun?" diye sordu Tengo.

"Evet. *Maza*'mı görebiliyordum. Havadan pupanın içinden dışarısı az da olsa görülebiliyor. Dışarıdan içerisi görülemiyor gerçi. Yapısı öyle. Fakat *maza*'nın yüz ifadesine varana kadar göremedim tabii. Silueti, hayal meyal görülüyordu. Fakat onun benim *maza*'m olduğunu biliyordum. Kesin olarak hissedebiliyordum. Bu benim *maza*'m diye."

"Havadan pupa, rahim gibi bir şey mi öyleyse?"

"Öyle denebilir belki. Elbette, rahimde bulunduğum zaman neler yaşadığımı bilmiyorum ben, bu yüzden tam bir karşılaştırma yapabilmem güç" dedi Kumi Adaçi ve kıs kıs güldü.

Apartman, taşra şehirlerindeki banliyölerde sık karşılaşılan türde iki katlı, kendi halinde bir yapıydı. Nispeten yakın zamanda inşa edilmiş gibiydi, ama çoktan sağında solunda yılların etkileri göze çarpmaya başlamıştı. Binanın dışına eklenmiş merdivenler gıcırdayıp duruyordu. Kapılar eğri büğrü gibiydi. Önündeki yoldan ağır kamyonlar geçince pencereler zangır zangır sarsılıyordu. Duvarlar da göründüğü kadarıyla inceydi; dairelerden birinde biri bas gitar çalacak olsa, binanın tamamının, kayıt stüdyosundan farkı kalmazdı.

Esrar, Tengo'nun ilgisini o kadar çekmiyordu. Kafası düzgün çalışırken bile gökte iki ayın olduğu bir dünyada yaşıyordu. Dünyanın daha fazla tuhaflaşmasının gereği yoktu. Ayrıca Kumi Adaçi'ye karşı cinsel bir istek de duymuyordu. Bu yirmi üç yaşındaki yeni hemşireye sempati duyduğu doğruydu. Fakat sempati ile cinsel istek farklı şeylerdi. En azından Tengo için öyleydi. Bu yüzden eğer *maza* ve *douta* sözcükleri onun ağzından çıkmamış olsaydı, davetini muhtemelen gelişigüzel bir neden uydurarak reddeder, evine de gitmezdi. Yolda otobüse biner ya da otobüs saati geçmişse bir taksi çağırır ve pansiyonuna dönerdi mutlaka. Ne de olsa burası kedilerin şehriydi. Tehlikeli yerlerden mümkün olduğunca uzak durması iyi olurdu. Fakat *maza* ve *douta* sözcüklerini duyduğu andan itibaren, Tengo artık kadının davetini reddedemezdi. Çocuk haldeki Aomame'nin havadan pupanın içinde o hastane odasında nasıl ortaya çıktığı sorusunun yanıtını, bir şekilde Kumi Adaçi'de bulabilirdi belki de.

Yirmili yaşlarda iki kız kardeşin burada birlikte yaşadığı, dairenin her halinden anlaşılıyordu. İki küçük yatak odası, mutfakla bitişik küçük bir oturma odası vardı. Mobilyalar sağdan soldan toplanmış gibiydi. Belli bir beğeniyi ya da kişiliği yansıttıkları söylenemezdi. Mutfağın formika masasının üzerine, oraya hiç uygun düşmeyen şık bir imitasyon Tiffany lambası konulmuştu. İnce çiçek desenli perde açılınca, pencereden ne ekildiği belli olmayan tarlalar ve daha ilerisindeki karanlığa gömülmüş koru benzeri bir yer görünüyordu. Manzarası güzeldi, görüşü kesen hiçbir şey yoktu. Fakat pek de öyle insanın yüreğini ısıtan bir görüntü değildi.

Kumi Adaçi Tengo'yu oturma odasındaki iki kişilik koltuğa oturttu. Gösterişli, kırmızı, aşk koltuğu türünden bir koltuktu. Tam karşısına televizyon konulmuştu. Sonra buzdolabından teneke Sapporo birası çıkartıp, bardakla birlikte Tengo'nun önüne koydu.

“Daha rahat bir şeyler giyip geleceğim. Biraz bekle, olur mu? Hemen dönerim.”

Fakat kadın bir türlü dönmek bilmedi. Dar koridorla ayrılan kapının öte tarafından arada bir sesler duyuluyordu. Elbise dolabının kayganlığını yitirmiş çekmeceleri açılıp kapanıyordu. Bir şeylerin devrildiğini gösteren tok sesler de duyuldu. Tengo, her seferinde o tarafa dönmeden edemedi. Kızcağız, göründüğünden daha sarhoştu belki de. İnce duvarın arkasındaki yan daireden bir televizyon programının sesi geliyordu. Replikler ayrıntılı olarak duyulmuyordu, ama komedi programı olmalıydı ki on ila on beş saniyede bir izleyicilerin gülme sesi işitiliyordu. Tengo, kadının davetini kesin bir dille reddetmediği için pişman olmuştu. Aynı zamanda kalbinin bir köşesinde, buraya gelmesinin kaçınılmaz olduğunu da hissediyordu. Oturduğu koltuk her haliyle ucuz bir şeydi. Kumaşı tenine batıyordu. Yapısında da bir sorun olacak, ne kadar vücudunu eğip büktüyse de rahat bir oturma pozisyonu bulamamıştı. Bu, Tengo’nun hissettiği rahatsızlığı daha da artırıyordu. Tengo birasından bir yudum içip, masanın üzerinde duran, televizyonun uzaktan kumandasını eline aldı ve sanki hayatında ilk kez görüyormuş gibi uzunca bir süre baktıktan sonra, düğmesine basıp televizyonu açtı. Sonra peş peşe kanal değiştirip Avustralya Demiryolları’nı tanıtan NHK gezi programını izlemeye karar verdi. Tengo’nun bu programı seçmiş olmasının nedeni, diğer programlara göre daha gürültüsüz olmasıydı. Arka planda obua müziği vardı ve kadın sunucu sakin sesiyle kıtayı baştan başa geçen demiryolunun nezih yataklı vagonunu tanıtıyordu.

Tengo rahatsız koltukta oturmuş, içinden gelmese de bir taraftan televizyon izliyor, bir taraftan da *Pupa Hava*’yı düşünüyordu. Aslında o metni yazan kişinin kendisi olduğunu, Kumi Adaçi bilmiyordu. Fakat bunun bir önemi yoktu. Sorun, havadan pupa hakkında somut, ayrıntılı bir tasvir yapmış olmasına rağmen Tengo’nun havadan pupa hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyor oluşuydu. Havadan pupa neydi? *Maza* ve *douta* ne anlama geliyordu? *Pupa Hava*’yı yazarken de bunu anlamamıştı, şimdi de bilmiyordu. Buna rağmen Kumi Adaçi kitabı beğenmiş, baştan sona üç kez okumuştu. Böyle bir şey nasıl mümkün olabiliyordu?

Yemekli vagondaki kahvaltı mönüsü anlatılırken Kumi Adaçi geri geldi. Sonra aşk koltuğunda Tengo’nun yanına oturdu. Dar bir koltuk olduğundan ikisi omuzları yapışık vaziyette oturmuşlardı. Kadın kendisine bol gelen uzun bir tişört, uçuk renklerde bol kesim pamuklu bir pantolon giymişti. Tişörtünün üzerinde kocaman bir gülümseme işareti basılıydı. Tengo bu gülen surat baskısını en son 70’lerin başında görmüştü. Grand Funk Railroad’un müthiş gürültülü bestelerinin, müzik kutularını titrettiği sıralardı. Fakat tişört o kadar eski gibi durmuyordu. İnsanlar hâlâ bir yerlerde gülen surat baskılı tişörtleri üretmeye devam ediyor olmalıydı.

Kumi Adaçi buzdolabından yeni bir teneke bira çıkartarak seslice kapağını açtı, kendi bardağına doldurup bir dikişte üçte birini içiverdi. Sonra doymuş bir kedi gibi gözlerini kıstı. Daha sonra televizyon ekranını parmağıyla işaret etti. Tren, kırmızı kocaman kayaların arasından upuzun devam eden raylarda ilerliyordu.

“Burası neresi?”

“Avustralya” dedi Tengo.

“Avustralya” dedi Kumi Adaçi, belleğini dip köşe yoklarmış gibi bir ses tonuyla. “Güney yarımküredeki Avustralya mı?”

“Evet. Kanguruların vatanı Avustralya.”

“Avustralya’ya giden bir arkadaşım olmuştu” dedi Kumi Adaçi, gözünün kenarını kaşıyarak.

“Gittiği sıralarda tam kanguruların çiftleşme dönemiymiş. Nereye giderse gitsin her yerde kangurular düzüşüyormuş. Parklarda, bahçelerde, neresi olursa orada işte.”

Bir yorum yapması gerektiğini düşündüyse de Tengo’nun aklına hiçbir şey gelmemişti. Bunun yerine uzaktan kumandayı eline alıp televizyonu kapattı. Oda aniden sessizleşivermişti. Ne zaman olduysa, yan dairedeki televizyon sesi de kesilmişti. Arada sırada, evin önündeki yoldan arabalar geçiyordu, ama onun dışında sakin bir geceydi. Yalnızca, kulak kesilince, uzaklardan boğuk, hafif bir ses duyuluyordu. Ne sesi olduğu anlaşılmıyordu, ama düzenli bir ritmi vardı. Arada sırada duruyor, bir süre sonra tekrar başlıyordu.

“Baykuş sesi bu. Yakınlardaki koruda yaşıyorlar. Gece olunca öterler” dedi hemşire.

“Baykuş” dedi Tengo, dalgın dalgın.

Kumi Adaçi başını Tengo’nun omzuna yaslayıp, hiçbir şey söylemeden elini tuttu. Kadının saçları, Tengo’nun boynuna batmaya başlamıştı. Aşk koltuğu hâlâ rahatsızdı. Baykuş, bir anlamı varmış gibi, koruda ötmeye devam ediyordu. Sesi, hem cesaretlendiriyor hem de uyarıyor gibiydi. Fazlasıyla anlamlıydı.

“Baksana, ben fazla mı rahatım?” diye sordu Kumi Adaçi. Tengo bu soruyu yanıtlamadı.

“Erkek arkadaşın yok mu?”

“Bu zor bir soru” dedi Kumi Adaçi, ciddi bir yüz ifadesiyle. “Düşünceli diyebileceğim erkeklerin çoğu, liseyi bitirince Tokyo’ya gittiler. Buralarda iyi okul da, düzgün bir iş de yok ne de olsa. Çaresizlik mi desem.”

“Fakat sen buradasın.”

“Evet. Dişe dokunur bir maaşım yok. Üstelik iş de ağır, ama yine de burada yaşamaktan hoşlanıyorum. Fakat erkek arkadaş bulmak zor. Fırsat buldukça erkeklerle çıkıyorum, ama tam istediğim gibi birisiyle karşılaşamadım daha.”

Duvardaki saatin ibresi 11’e yaklaşıyordu. Kapının kapandığı saat olan 11’i geçirirse pansiyona dönemezdi. Fakat Tengo o rahatsız aşk koltuğundan kalkmayı bir türlü başaramıyordu. Sanki vücuduna artık hükmedemiyordu. Belki de koltuğun şeklinden kaynaklanıyordu bu. Ya da sandığından daha sarhoş olabilirdi. Tengo, öylece baykuşun sesini dinledi, Kumi Adaçi’nin saçlarının boynuna battığını hissederek, uyduruk Tiffany lambasının ışıklarını izledi.

Kumi Adaçi neşeli bir melodi mırıldanarak esrarı hazırladı. Siyah kenevir topaklarını tıraş bıçağıyla ince ince kıydı. Sonra küçük esrar piposunu doldurarak ciddi bir yüz ifadesiyle kibritle yaktı. Tatlı bir kokusu olan duman, yavaş yavaş odaya yayıldı. Önce Kumi Adaçi pipodan bir nefes çekti. Dumanı bolca içine çekip, uzun bir süre ciğerlerinde tuttuktan sonra yavaşça saldı. Sonra aynısını yapması için Tengo’ya uzattı. Tengo da pipoyu alıp onun yaptıklarını tekrarladı. Dumanı ciğerlerinde olabildiğince uzun süre tuttu. Sonra yavaşça dışarı saldı.

Zamana yayarak pipoyu birbirlerine veriyorlardı. O arada hiç konuşmadılar. Yan dairedeki yine televizyonu açmıştı ve komedi programının sesi duvarın ardından duyulmaya başlamıştı. Öncesine oranla ses biraz daha yükselmişti. Stüdyodaki seyircilerin keyifli gülme sesleri gittikçe artıyor, reklam arasında gülmeler kesiliyordu.

Beş dakika kadar, dönüşümlü olarak içmeye devam ettiler, ama hiçbir şey olmadı. Tengo’nun

etrafındaki dünyada hiçbir değişiklik yoktu. Renkler, şekiller, koku aynıydı. Baykuş koruda ötmeye devam ediyor, Kumi Adaçi'nin saçları aynı şekilde boynuna batıyordu. İki kişilik koltuk da hâlâ çok rahatsızdı. Saatin ibresi aynı hızla ilerlemeyi sürdürüyor, televizyondaki insanlar birilerinin şakalarına yüksek sesle gülüyordu. Ne kadar uzun süre devam ederse etsin mutluluk noktasına ulaşmayan türden bir gülmeydi.

"Hiçbir şey olmadı" dedi Tengo. "Beni etkilemedi herhalde."

Kumi Adaçi, Tengo'nun dizine iki kez hafifçe vurdu. "Merak etme, biraz zaman alır."

Kumi Adaçi'nin dediği gibi oldu. Bir süre sonra başladı. Kulaklarının dibinde bir şakırtı duydu. Sanki bilinmeyen bir yerde bir şalter kaldırılmış gibi. Sonra Tengo'nun kafasının içinde cıvık bir şey salınmaya başladı. Sanki lapa konmuş bir kâse eğiliyor, içindekiler dökülecek gibi oluyordu. *Beynim çalkalanmaya başladı,* diye düşündü Tengo. Bu, Tengo için ilk deneyimdi. Beynini bir madde olarak, tüm hacmiyle hissediyor gibiydi. Baykuşun derinden gelen sesi kulaklarından giriyor, lapanın içerisine karışıyor, kafasının içini boşluk bırakmayacak şekilde kaplıyordu.

"İçimde baykuş var" dedi Tengo. Baykuş artık Tengo'nun bilincinin bir parçası haline gelmişti. Ayırması zor, önemli bir parçası.

"Baykuş, ormanın koruyucu tanrısıdır, bilgedir, gecenin erdemini bize bahşediyor" dedi Kumi Adaçi.

Fakat nerede, hangi erdemi arayacaktı? Baykuş her yerdeydi ve hiçbir yerdeydi. "Soracak bir şey bulamıyorum" dedi Tengo.

Kumi Adaçi Tengo'nun elini tuttu. "Sorulara gerek yok. Adımını atarak ormana girmelisin. Bu, çok daha kolay."

Duvarın öte yanından hâlâ televizyon programının gülme sesleri duyuluyordu. Kahkahalara alkış sesleri de karışıyordu. Televizyon kanalının asistanları, kadraja girmeyecek şekilde, *gülün* ya da *alkışlayın* gibi direktiflerin yazılı olduğu panoları dinleyicilere doğru kaldırıyorlardı belki de. Tengo gözlerini kapatıp ormanı düşündü. Adımını atarak ormana girdi. Sık ormanın derinlikleri, *Little People*'ın bölgesiydi. Fakat orada baykuş da vardı. Baykuş bilgeydi ve gecenin erdemini bahşediyordu.

Orada sanki bıçakla kesilmiş gibi tüm sesler durdu. Birileri arkasına geçip, Tengo'nun kulaklarını fark ettirmeden tıpayla kapatmış gibiydi. Birileri bir yerlerde tıpayı kapattı. Başka birileri başka bir yerlerde tıpayı açtı. Çıkış ve giriş yer değiştirmişti.

Tengo, bir anda kendini ilkokulun sınıfında buluverdi.

Pencere ardına kadar açılmıştı ve okul bahçesinden çocukların sesleri geliyordu. Rüzgâr aniden hatırlamış gibi esmeye başlamıştı, beyaz perdeler rüzgâra ayak uydurarak sallanıyordu. Yanında Aomame vardı. Tengo'nun elini tutuyordu. Her zamanki aynı görüntüydü. Fakat bir şeyler, her zaman olduğundan farklıydı. Gördüğü her şey, fazlasıyla berrak, canlı ve gerçek gibiydi. Cisimlerin duruşunu, şeklini, ayrıntısına varana kadar görebilmek mümkündü. Elini azıcık uzatacak olsa gerçekten dokunabilecekti. Kış başlangıcına özgü öğle sonrası saatlerinin kokusu burnunu sızlatıyordu. O zamana kadar burnunu kapatan bir örtü, çekilip alınıvermiş gibiydi. Gerçek bir kokuydu. Net, bir mevsimi anlatan bir koku. Karatahta silgisinin kokusu, temizlik için kullanılan deterjanın kokusu, okul bahçesinin bir köşesinde yakılan kuru yaprakların kokusu, yoğun bir şekilde

havaya karışmıştı. O kokuyu ciğerlerinin ta dibine kadar çekince, yüreğinin ardına kadar genişleyip açıldığı hissine kapıldı. Vücudunun yapısı, sessizce yeniden kurgulanmış gibiydi. Kalp atışlarının ritmi sıradan olmaktan çıkmıştı.

Yalnızca bir saniyeliğine, zamanın kapısı içeriye doğru açıldı. Eski ışıklar, yeni ışıklarla karışarak bütünleşti. Eski hava, yeni havaya karıştı. *Bu ışıklar ve bu hava,* diye düşündü Tengo. Her şey inandırıcıydı. Neredeyse her şey. *Bu kokuyu neden şimdiye kadar anımsayamadım acaba? Bu kadar basit bir şey oysa. Bu kadar canlı bir dünya.*

"Seni görmek istiyorum" dedi Tengo Aomame'ye. Sesi uzaklardan geliyormuş gibiydi. Fakat kesinlikle Tengo'nun sesiydi.

"Ben de seni bulmak istedim" dedi kız. Kumi Adaçi'nin sesine benziyordu. Gerçeklik ve hayal sınırı ortadan kalkmıştı. Sınırı bulmaya çalıştıkça, kâse eğikleşiyor, beyni çalkalanmaya başlıyordu.

"Seni çok daha önce aramaya başlamalıydım. Fakat yapamadım" dedi Tengo.

"Şimdi bile geç değil. Beni bulabilirsin" dedi kız.

"Nasıl bulabilirim seni?"

Yanıt yoktu. Yanıt sözcüklere dönüşmüyordu.

"Ben seni bulabilirim" dedi Tengo.

Kız yanıtladı. "İyi de ben seni buldum ya işte."

"Sen beni buldun mu?"

"Beni bul" dedi kız. "Henüz zamanımız varken."

Beyaz perde, uçmak için geç kalmış bir hayalet gibi sessizce, geniş salınımlarla dalgalanıyordu. Tengo'nun gördüğü en son manzara buydu.

Kendine geldiğinde, Tengo dar bir yataktaydı. Işık sönmüş, perdenin aralığından sızan sokak lambasının ışığı odayı hafifçe aydınlatıyordu. Üzerinde tişört ve *boxer*'ı vardı. Kumi Adaçi'nin üzerinde ise yalnızca gülen suratlı tişörtü vardı. Uzun tişörtünün altında iç çamaşırı yoktu. Yumuşak memeleri, Tengo'nun koluna yapışmıştı. Tengo'nun kafasının içinde baykuş ötmeye devam ediyordu. Artık, koru Tengo'nun içini tamamen kaplamış gibiydi. Gecenin korusunu olduğu gibi içine hapsetmişti adeta.

Genç hemşireyle aynı yatakta olsa bile, Tengo cinsel istek duymuyordu. Kumi Adaçi de cinsel istek duyuyor gibi görünmüyordu. Kadın, Tengo'nun vücudunda elini dolaştırarak yalnızca kıs kıs gülüyordu. Neyin bu kadar komik olduğunu Tengo anlayamıyordu. Birileri bir yerlerde, *gülün* panosunu kaldırıyordu belki de.

Saat kaçtı acaba? Başını kaldırıp saate bakmak istedi, ama hiçbir yerde saat yoktu. Kumi Adaçi aniden gülmeyi kesip kollarını Tengo'nun boynuna doladı.

"Yeniden doğdum" derken, Kumi Adaçi'nin ılık nefesi kulağını yaladı.

"Yeniden mi doğdun?" dedi Tengo.

"Bir kere öldüm ne de olsa."

“Bir kere öldün” diye tekrarladı Tengo.

“Soğuk bir yağmurun yağdığı gece” dedi kadın.

“Neden öldün?”

“İşte böyle yeniden doğmak için.”

“Yeniden doğdun” dedi Tengo.

“Az çok öyle” dedi kadın, sakince mırıldanarak. “Farklı şekillerde.”

Tengo kadının ifadesini düşündü. *Az çok, farklı şekillerde yeniden doğmak nasıl bir şey acaba?* Tengo’nun beyni cıvıklaşmış, ağırlaşmış, kadim zamanların denizi gibi yaşam tohumlarını barındırmaya başlamıştı. Fakat bu, Tengo’yu hiçbir yere götürmüyordu.

“Havadan pupa nereden çıkıp geliyor acaba?”

“Yanlış soru” dedi Kumi Adaçi. “Evet, evet.”

Kadın Tengo’nun vücudunun üzerinde kıvranır gibi bir hareket yaptı. Tengo baldırında kadının apış arası tüylerini hissedebiliyordu. Gür ve sık tüyler. Kadının apış arası, düşüncelerinin bir parçası gibiydi.

“Yeniden doğmak için ne gerekiyor acaba?” diye sordu Tengo.

“Yeniden doğmakla ilgili en önemli sorun” dedi ufak tefek hemşire, bir sırrı açıklıyormuş gibi, “insanın kendisi için yeniden doğamamasıdır. Başka birileri için yeniden doğabilir ancak.”

“Az çok, farklı şekillerde ifadeleri bu anlama mı geliyor?”

“Sabah olunca buradan çıkıp gideceksin, Tengo. Çıkış kapanmadan önce.”

“Sabah olunca buradan çıkıp gideceğim” diye hemşirenin sözlerini tekrarladı Tengo.

Kadın bir kez daha o gür apış arası tüylerini Tengo’nun baldırına sürttü. Sanki bir işareti oraya kazımak istermiş gibi. “Havadan pupa hiçbir yerden gelmiyor. Ne kadar beklersen bekle gelmez.”

“Sen bunu anlayabiliyorsun.”

“Bir kez öldüm ne de olsa” dedi kadın. “Ölmek sıkıntılı. Senin tahmin edebileceğinden çok daha sıkıntılı. Üstelik sonsuza kadar süren bir yalnızlık. Bir insan nasıl olur da bu kadar yalnız kalabilir dedirtecek, hayrete düşürecek bir yalnızlık. Bunu aklında tutsan iyi olur. Fakat Tengo, sonuçta, bir kez ölmedikten sonra yeniden doğamazsın.”

“Ölümün olmadığı yerde yeniden doğum da olmaz” dedi Tengo.

“Fakat insanların yaşarken ölüme yaklaştıkları olur.”

“Yaşarken ölüme yaklaşmak.” Tengo, bu sözlerin anlamını kavrayamadığı halde tekrarladı.

Beyaz perde rüzgârla salınmaya devam ediyordu. Sınıftaki havaya, karatahta silgisi, deterjan kokusu karışmıştı. Kuru yaprakların yanarken çıkardığı koku. Bir yerlerde birileri flüt çalışması yapıyordu. Küçük kız, Tengo’nun elini sıkı sıkı tutmuştu. Tengo kasığının altında tatlı bir sızı hissediyordu. Fakat sertleşmemişti. Bu, çok daha sonra olacaktı. *Daha sonra*, Tengo’ya sonsuzluk vaat ediyordu. Sonsuzluk, upuzun tek bir çubuktu. Kâse tekrar eğikleşti ve beyni çalkalandı.

Tengo, uyandığında nerede olduğunu bir süre kavrayamadı. Belleğinin içinden dün gece olanları bulup çıkarması zaman aldı. Çiçek desenli perdenin aralığından içeri giren sabah güneşi gözlerini kamaştırıyor, kuşlar neşeyle ötüşüyordu. Tengo, küçük yatakta feci halde sıkışmıştı. Aynı pozisyonda gece boyunca uyumuştu. Kadın yanında yatıyordu. Yastığa başını yan koymuş, derin uykudaydı. Saçları, sabah çiyi ile ıslanmış sağlıklı bahar çimenleri gibi şakaklarını örtmüştü. *Kumi Adaçi,* diye aklından geçirdi Tengo. Yirmi üçüncü yaş gününü yakınlarda kutlamış olan genç hemşire. Kol saati, yatağın yanına, yere düşmüştü. İbresi 7.20'yi gösteriyordu. Sabahın 7.20'sini.

Tengo, hemşireyi uyandırmamak için usulca yataktan çıkıp perdenin aralığından dışarıya baktı. Dışarıda lahana tarlası görünüyordu. Siyah toprak üzerinde lahanalar sıralanmış, büzüşüp kalmışlardı. Tarlanın ilerisinde koru vardı. Tengo, baykuşun sesini anımsadı. Dün gece orada baykuş ötüyordu. Gecenin erdemi. Tengo ve hemşire o sesi dinleyerek esrar içmişlerdi. Baldırında hâlâ, kadının apış arası tüylerini hissediyordu.

Tengo mutfağa gitti, musluk suyunu avucuna doldurup içti. Boğazı öylesine kurumuştu ki ne kadar içerse içsin doymuyordu. Fakat bunun dışında değişen hiçbir şey yoktu. Başı ağrımıyordu, vücudunda halsizlik yoktu. Bilinci de açıktı. Yalnız, vücudunun içi sanki uzun uzun havalandırılmış gibiydi. Uzman eller tarafından, ustalıkla temizlenmiş bir su borusu gibi. Tişörtü ve *boxer*'ıyla tuvalete gidip uzun uzun işedi. Alışık olmadığı aynaya yansıyan yüzü, kendi yüzüymüş gibi görünmüyordu. Saçları yer yer dikilmişti, sakallarını da kesmesi gerekiyordu.

Yatak odasına dönüp giysilerini topladı. Çıkarttığı giysileri Kumi Adaçi'nin çıkarttığı giysilerle karışmış, yerde sağa sola saçılmıştı. Giysilerini ne zaman ne şekilde çıkarttığını anımsamıyordu. Çoraplarını buldu, kot pantolonunu ve gömleğini giydi. Bunları yaparken, bir ara büyük, ucuz görünümlü bir yüzüğe bastı. Yüzüğü yerden kaldırıp yatağın başucundaki sehpanın üzerine bıraktı. Sıfır yaka süveterini giyip, rüzgârlığını eline aldı. Cüzdanının ve anahtarının cebinde olup olmadığını kontrol etti. Hemşire, yorganı kulağının altına kadar çekmiş, derin uykudaydı. Soluk alıp verişleri bile duyulmuyordu. Uyandırmalı mıydı acaba? Sonuçta onunla bir şey yapmadığını düşünüyordu, ama nihayetinde bir gece aynı yatağı paylaşmışlardı. Hiçbir şey söylemeden çekip gitmek, kabalık olacak gibi geliyordu. Fakat kadın çok derin uyuyordu ve bugün nöbeti olmadığını söylemişti. Zaten kadını uyandırsa da birlikte ne yapabilirlerdi ki?

Tengo telefonun yanında not kâğıdı ve tükenmezkalem buldu. *Dün akşam için teşekkürler. Çok keyifliydi. Pansiyona dönüyorum. Tengo,* diye yazdı. Saati de ekledi. Not kâğıdını kadının başucundaki sehpanın üzerine bırakıp, az önce yerden kaldırdığı yüzüğü ağırlık olarak üzerine koydu. Sonra şeklini kaybetmeye başlamış spor ayakkabılarını giyerek dışarı çıktı.

Yolda, biraz ötede otobüs durağı vardı. Beş dakika bekledikten sonra istasyona giden otobüs geldi. Tengo, neşe içindeki kızlı erkekli lise öğrencileriyle birlikte otobüse binip son durağa kadar gitti. Sabah 8'i biraz geçerken, uzamış sakalları yüzünden yüzü biraz kararmış bir şekilde dönse de pansiyondakiler hiçbir şey söylemedi. Bu türden manzaralara alışık olmalıydılar. Hiçbir şey söylemeden mekanik hareketlerle sabah kahvaltısını getirdiler.

Tengo, kahvaltısını yapıp çay içerken önceki geceyi düşündü. Üç hemşirenin daveti üzerine ızgara et lokantasına gitmişlerdi. Yakınlardaki bir bara girerek karaoke yapmışlardı. Kumi Adaçi'nin evine gidip, baykuş sesi dinleyerek Hint malı esrar içmişlerdi. Beyninin, ılık ve cıvık bir lapa haline geldiği hissine kapılmıştı. Bir an farkına vardığında kendini o kış öğleden sonrasında, ilkokulun

sınıfında bulmuştu. O havanın kokusunu duymuştu, Aomame ile konuşmuştu. Sonra Kumi Adaçi'yle yatakta, ölüm ve yeniden doğuştan bahsetmişlerdi. Yanlış soru sormuş, çok anlamlı bir yanıt almıştı. Koruda baykuş ötmeye devam etmiş, insanlar televizyon programında gülmüşlerdi.

Belleğinde yer yer kopukluklar vardı. Bağlantı kısımlarında birkaç parça eksikti. Fakat anımsadıklarını şaşırtıcı bir netlikle anımsıyordu. Dile getirdiği her sözcük tek tek aklındaydı. Tengo, Kumi Adaçi'nin sonlara doğru söylediği sözü anımsıyordu. Bu bir uyarı, bir ikazdı.

Sabah olunca buradan çıkıp gideceksin, Tengo. Çıkış kapanmadan önce.

Evet, gitme zamanı gelmiş olabilirdi. Havadan pupanın içinde on yaşındaki Aomame'yi bir kez daha görebilmek için işten izin almış, bu şehre gelmişti. Sonra iki haftaya yakın bir süre, her gün tedavi merkezine gidip babasına kitap okumuştu. Fakat havadan pupa bir daha ortaya çıkmamıştı. Bunun yerine, neredeyse ümidini kesmek üzereyken, Kumi Adaçi Tengo için farklı türden bir halüsinasyon hazırlamıştı. Tengo orada bir kez daha Aomame'nin küçük kız haliyle karşılaşmış ve onunla konuşabilmişti. *Beni bul. Henüz zamanımız varken,* demişti Aomame. Hayır, gerçekte söyleyen Kumi Adaçi'ydi belki de. Ayrımsayamıyordu. Fakat fark etmezdi. Kumi Adaçi, bir kez ölmüş ve yeniden doğmuştu. Kendisi için değil, başka birisi için. Tengo orada duyduğu şeylere öylece inanmaya karar verdi. Bunlar önemli şeylerdi. Galiba.

Burası kedilerin şehri. Buradan başka bir yerde elde edilemeyecek şeyler var. Tengo bunun için trene binip buralara kadar gelmişti. Fakat burada elde edebileceği her şey risk de taşıyordu. Kumi Adaçi'nin sözlerine inanacak olursa, bu ölümcül bir riskti belki de. Uğursuz bir şeylerin yaklaştığını başparmağının kaşınmasından anlayabiliyordu.

Artık Tokyo'ya dönme zamanı gelmişti. Çıkış kapanmadan önce, henüz tren istasyonda dururken. Fakat daha önce tedavi merkezine uğraması gerekiyordu. Babasını görüp vedalaşması gerekiyordu. Hâlâ emin olması gereken şeyler vardı.

10
Uşikava

Sağlam kanıtlar toplarım

Uşikava İçikava'ya kadar gitti. Çok uzak bir yere seyahate çıkmış gibi hissetmişti kendini, ama aslında İçikava şehri, ırmağı geçtikten sonra Çiba ilinin hemen girişindeydi. Tokyo merkezinden gelmek pek fazla zaman almıyordu. İstasyonun önünde taksiye binip ilkokulun adını söyledi. İlkokula vardığında, saat 1'i biraz geçiyordu. Öğle tatili bitmiş, öğleden sonraki dersler başlamıştı. Müzik sınıfından koronun sesi duyuluyor, okul bahçesinde beden eğitimi saatinde çocuklar futbol oynuyor, bağrışarak topun peşinde koşuyorlardı.

Uşikava'nın ilkokulla ilgili iyi anıları yoktu. Beden eğitimi, becerikli olduğu bir dal değildi. Özellikle topla oynanan oyunları hiç beceremezdi. Ufak tefekti ve yavaş koşardı, gözünde de astigmat vardı. Üstelik doğuştan spora yatkın değildi. Beden eğitimi saatleri, onun için tam anlamıyla kâbus haline gelirdi. Derslerdeki başarısı çok iyiydi. Kafası iyi çalışırdı, derslerde de çok iyiydi (bu yüzden yirmi beş yaşında hukuk sınavında başarılı olabilmişti). Fakat çevresindeki hiç kimse tarafından sevilmez, kimse ona saygı göstermezdi. Spordan anlamaması, muhtemelen bunun nedenlerinden biriydi. Elbette görüntüsünün de etkisi vardı. Çocukluğunda da yüzü kocaman, bakışları itici, kafası şekilsizdi. Kalın dudakları iki kıyısından aşağı sarkar, ağzından her an salya akıverecekmiş gibi görünürdü (ama sadece görünürdü, gerçekten aktığı hiç olmamıştı). Saçları, her zaman dağınık olur, bir türlü şekil almazdı. İnsanlarda sempati uyandıracak bir dış görünüşü yoktu.

İlkokul yıllarında insanlarla doğru dürüst konuşmazdı. Gerekli hallerde konuşmayı gayet iyi becerdiğini kendisi de biliyordu. Fakat içtenlikle konuşabileceği hiç kimse yoktu ve ona insanların önünde konuşma şansı da verilmezdi. Bu yüzden ağzını hep kapalı tutardı. Dahası başkalarının anlattıkları şeylere, içeriği ne olursa olsun, dikkatle kulak vermeyi alışkanlık haline getirmişti. Söylenenlerden hep bir şeyler kapmaya çalışırdı. Bu alışkanlığı, sonra sonra onun çok faydasını göreceği bir özellik haline gelmişti. Uşikava bu özelliğini kullanarak çok değerli gerçekleri keşfedebilmişti. Dünyadaki insanların büyük bir kısmı kendi kendilerine bir şeyler düşünmeyi beceremiyordu. Bu, Uşikava'nın keşfettiği önemli gerçeklerden biriydi. Üstelik özellikle düşünmeyi başaramayan insanlar da başkalarının konuşmasını dinlemezdi.

Neticede Uşikava için ilkokuldaki günleri, yaşamının mutlulukla anımsadığı bir dönemi değildi. Şu an kendisinin bir ilkokulu ziyaret ediyor olması düşüncesi bile içini daraltıyordu. Saitama ili ve Çiba ili arasında farklılık olsa bile, ilkokul denen şey, ülkenin neresinde olursa olsun aynıydı. Aynı tarzda ve aynı prensiple faaliyet gösterirdi. Yine de Uşikava bu İçikava'daki ilkokula bizzat kendisi gitti. Bu, önemli bir meseleydi ve başka birisine bırakamazdı. İlkokula telefon ederek, saat 1.30 için okul yetkilisinden randevu aldı.

Müdür yardımcısı ufak tefek bir kadındı. Kırklı yaşlarının ortalarında görünüyordu. İnce yüzü, güzel hatlara sahipti. Kıyafetlerine de ince bir zevk hâkimdi. *Müdür yardımcısı?* Uşikava başını yana eğmişti. Böyle bir sözcüğü daha önce hiç duymamıştı. Fakat onun ilkokul zamanları çok eskilerde kalmıştı. Mutlaka o arada birçok şey değişmiş olmalıydı. Şimdiye kadar farklı türden birçok insanla karşılaşmış olmalıydı ki, Uşikava'nın sıra dışı halini gören kadının yüzünde şaşkınlıktan eser yoktu. Belki de yalnızca görgülü davranmaya çalışıyordu. Kadın, Uşikava'yı temiz bir görüşme odasında kabul edip, koltuğa buyur etti. Kendisi de karşısındaki koltuğa oturup neşeyle gülümsedi. *Şimdi birlikte nasıl da keyifli bir konuşma yapacağız,* der gibi bir hali vardı.

Kadın, Uşikava'ya, ilkokulda birlikte okuduğu bir kızı anımsattı. Güzel, başarılı, nazik ve sorumluluk sahibi bir kızdı. İyi yetiştirilmişti ve güzel piyano çalıyordu. Öğretmenler de o kızı çok seviyordu. Uşikava, kızı derslerde sık sık izlerdi. Özellikle sırtını. Fakat bir kez bile gidip konuşmamıştı.

"Okulumuzun mezunlarıyla ilgili bir araştırma yapıyormuşsunuz?" dedi müdür yardımcısı.

"Kendimi tanıtayım" dedi Uşikava ve kartvizitini çıkartıp uzattı. Tengo'ya verdiği kartvizitin aynısıydı. Karvizitte, *Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti*, *Sorumlu Müdür* yazıyordu. Uşikava, kadına da bir zamanlar Tengo'ya söyledikleriyle aynı uydurma masalı anlattı. Bu ilkokulun mezunlarından olan Tengo Kavana yazar olarak cemiyetimizin yardım parasını alma şansı olan adaylardan biri dedi. Onun hakkında tamamen formalite icabı bir araştırma yaptığını söyledi.

"Ne kadar hoş" dedi müdür yardımcısı, neşeyle gülümseyerek. "Okulumuz açısından da gurur verici. Yapabileceğimiz bir şey varsa memnuniyetle yardım etmek isteriz."

"Tengo Kavana'nın sınıfına bakan öğretmenlerle Kavana Bey hakkında doğrudan konuşmak istiyorum aslında" dedi Uşikava.

"Bir bakalım o zaman. Yirmi yıl öncesi ne de olsa, çoktan emekli olanlar da olabilir."

"Teşekkür ederim" dedi Uşikava. "Bir de eğer mümkünse ilgilenmenizi istediğim bir konu daha var."

"Nedir acaba?"

"Kavana Bey'le muhtemelen aynı dönemde olan Masami Aomame adlı bir de kız öğrenci var. Kavana Bey ve Aomame Hanım aynı sınıfa düşmüşler mi? Bakabilir misiniz acaba?"

Müdür yardımcısının yüzünde bir parça kuşkulu bir ifade oluştu. "Bu Aomame Hanım, Kavana Bey'e verilecek yarım parasıyla bir şekilde ilgili mi?"

"Hayır, mesele o değil. Yalnızca Kavana Bey kaleme aldığı eserde, Aomame Hanım olduğunu sandığımız bir kişiyi model alarak bir karakter yaratmış. Bununla ilgili olarak biz de, bazı konuları açıklığa kavuşturmamız gerektiğini düşünüyoruz. O kadar önemli bir sorun değil. Nihayetinde formalite icabı."

"Anlıyorum" dedi müdür yardımcısı, biçimli dudaklarının kenarlarını hafifçe yukarı kaldırarak. "Yalnız, bildiğinizi sanıyorum ama kişisel bilgileri size vermemiz mümkün olmayabilir. Örneğin okuldaki başarı durumu, aile çevresi gibi konularda."

"Bunu çok iyi biliyorum. Biz de yalnızca onun Kavana Bey'le aynı sınıfta olup olmadığını öğrenmek istiyoruz. Eğer öyleyse, o dönemde sınıf öğretmenlerinin kim olduğunu ve ona nasıl ulaşabileceğimizi söylerseniz minnettar kalırız."

"Tamam, bununla sınırlıysa sorun yok demektir. Aomame Hanım mı demiştiniz?"

"Evet öyle. A-o-m-a-m-e diye yazılıyor. Sık rastlanan bir isim değil."

Uşikava ajandasından bir kâğıt koparıp tükenmezkalemiyle Masami Aomame yazarak müdür yardımcısına verdi. Kadın bu kâğıt parçasını alıp birkaç saniye baktıktan sonra masanın üzerindeki dosyanın cebine yerleştirdi.

"Biraz bekleyebilir misiniz? Kayıtlara bakıp geleyim ben. Size verebileceğimiz bilgilerle ilgili

olarak, görevliye de kopya çıkarttırayım.”

“Bu kadar meşguliyetiniz arasında başınıza iş çıkarttım. Kusura bakmayın” dedi Uşikava.

Müdür yardımcısı, firfirlı eteğini zarifçe toparlayarak kalkıp odadan çıktı. Duruşu hoş, yürüyüşü zarifti. Saç şekli de çok güzeldi. Yaşına rağmen zarif bir kadındı. Uşikava koltuktaki oturuşunu düzeltip, yanında getirdiği cep kitabını okuyarak zaman geçirdi.

On beş dakika sonra müdür yardımcısı geri döndü. Kadının elinde kahverengi, resmi bir evrak zarfı vardı.

“Kavana Bey oldukça başarılı bir çocukmuş. Derslerdeki başarısı hep zirvedeymiş, ayrıca sporcu olarak da güzel neticeler almış. Özellikle matematik alanında çok başarılıymış. İlkokul yıllarından itibaren liselere yönelik soruları çözebiliyormuş. Bir yarışmada şampiyon olmuş. *Dâhi çocuk* diye gazetelere de çıkmış.”

“Mükemmel” dedi Uşikava.

Müdür yardımcısı, sözlerini sürdürdü: “Fakat o dönemde matematik dâhisi olarak isim yapmasına rağmen, yetişkin olduktan sonra edebiyat dünyasına atılmış olması çok tuhaf.”

“Gelişmiş deha, bereketli bir su damarı gibi farklı yerlerden çıkış bulabiliyor herhalde. Şu an hem matematik öğretmenliği yapıyor hem de roman yazıyor.”

“Demek öyle” dedi müdür yardımcısı, kaşlarını güzel bir açıyla kaldırarak. “Bununla karşılaştırılınca Masami Aomame hakkında pek fazla bilgi yoktu. Beşinci sınıftayken başka okula nakil olmuş. Tokyo, Adaçi semtindeki akrabalarının evine taşınmış ve oradaki bir ilkokula geçmiş. Tengo Kavana Bey ile üçüncü ve dördüncü sınıflarda birlikte okumuş.”

Tam düşündüğüm gibi, diye içinden geçirdi Uşikava. Evet, ikisinin arasında bir bağ vardı.

“Ota adlı bayan öğretmen o sıralarda sınıf öğretmenleriymiş. Toşie Ota Hanım şimdi Naraşino Vilayet İlkokulu’nda çalışıyor.”

“O ilkokulu ararsam onunla görüşebilir miyim?”

“Ben aradım zaten” dedi müdür yardımcısı, hafifçe gülümseyerek. “Konu buysa, memnuniyetle sizinle görüşebileceğini söyledi.”

“Çok naziksiniz” diyerek teşekkür etti Uşikava. Kadın, güzel olduğu kadar işini de hızlı yapıyordu.

Müdür yardımcısı, kendi kartvizitinin arkasına o öğretmenin adını ve kadının çalıştığı Tsudanuma’daki ilkokulun telefon numarasını yazarak Uşikava’ya verdi. Uşikava, kartviziti özenle kartvizitliğine yerleştirdi.

“Aomame Hanım’ın dini bir yönünün olduğunu duydum” dedi Uşikava. “Bizim açımızdan bu, kafamıza çok takılan bir durum.”

Müdür yardımcısı kaşlarını hafifçe çatınca, göz kenarlarında hafif kırışıklar beliriverdi. Ancak dikkatli, kendini eğitmek için uzun yıllar harcamış orta yaşlı bir kadın, böylesi ince anlamlar taşıyan entelektüel ve alımlı kırışıklara sahip olabilirdi.

“Kusura bakmayın, ama bu burada konuşamayacağımız meselelerden birisi” dedi kadın.

“Özel hayata ilişkin bir mesele öyleyse” dedi Uşikava.

“Aynen öyle. Özellikle dini bir konu olması açısından.”

“Fakat Öğretmen Ota ile görüşürsem, bu konuyla ilgili bir şeyler sorabilirim belki.”

Müdür yardımcısı, narin çenesini hafifçe sola doğru oynatıp, içtenlikle gülümsedi. “Öğretmen Ota’nın kişisel olarak sizinle görüşmesine karışamayız.”

Uşikava ayağa kalkıp, müdür yardımcısına nazikçe teşekkür etti. Müdür yardımcısı, belgelerin bulunduğu resmi zarfı Uşi-kava’ya uzattı. “Size verebileceğimiz belgelerin kopyasını çıkarttık. Kavana Bey hakkındaki belgeler. Aomame Hanım hakkında da bir şeyler var. Umarım işinize yarar.”

“Elbette yarayacak. Çok nazik davrandığınız için minnettarım.”

“O yardım parasıyla ilgili bir sonuç alınırsa bildirin lütfen. Okulumuz açısından da gurur verici bir durum ne de olsa.”

“İyi bir sonuç alınacağından eminim” dedi Uşikava. “Birkaç kez onunla görüşmüştüm, gerçekten deha sahibi, gelecek vaat eden bir insan.”

Uşikava, İçikava İstasyonu önünde bir lokantaya girip bir şeyler atıştırarak öğle yemeğini geçiştirdi, zarftaki belgelere göz gezdirdi. Tengo ve Aomame’nin öğrenci kayıtları vardı sadece. Tengo’nun derslerdeki ve spor alanındaki üstün başarı belgesinin kopyası da zarfın içindeydi. Gerçekten sıra dışı denebilecek kadar başarılı bir öğrenci gibiydi. Onun için okulun bir kâbus gibi göründüğü muhtemelen hiç olmamıştı. Bir matematik yarışmasında şampiyon olduğuna ilişkin gazete haberi de fotokopiler arasındaydı. Küpür eski olduğundan net görünmüyordu, ama o yıllardaki Tengo’nun vesikalık fotoğrafı da gazeteye konmuştu.

Uşikava bir şeyler atıştırdıktan sonra Tsudanuma’daki ilkokula telefon etti. Sonra Toşie Ota adlı öğretmenle görüşerek saat 4’te o ilkokulda buluşmak üzere sözleştiler. O saatte daha rahat konuşabileceklerini söyledi kadın.

İş için bile olsa aynı gün içerisinde iki ilkokulu birden ziyaret etmek zorundayım, diye düşünerek iç geçirdi Uşikava. Düşüncesi bile üzerine bir ağırlık çökmesine neden oluyordu. Fakat şimdilik buraya kadar gelmiş olmasının karşılığını almıştı. Tengo ve Aomame’nin ilkokulda iki yıl boyunca aynı sınıfta oldukları ortaya çıkmıştı. Bu, büyük bir ilerlemeydi.

Tengo, Eriko Fukada’ya yardım edip *Pupa Hava*’yı bir edebiyat eseri haline getirmiş, o eser en çok satanlar listesinin zirvesine oturmuştu. Aomame ise, Eriko Fukada’nın babası Tamotsu Fukada’yı Okura Oteli’nin bir odasında kimseler ne olup bittiğini anlayamadan öldürmüştü. İkisi, ayrı ayrı yollardan Öncüler cemaatine saldırmak gibi ortak bir amaçla hareket ediyorlardı sanki. Aralarında bir bağ da olabilirdi. Olduğunu düşünmek hiç de anormal olmazdı.

Fakat Öncüler’den gelen o ikiliye henüz bunu söylememesi daha iyi olacaktı. Uşikava, bilgileri azar azar vermekten hoşlanmazdı. Büyük bir açlıkla bilgileri toplar, titizlikle gerçeklerin sağlamasını yapar, sağlam kanıtlar bir araya gelince, *aslında* diyerek söze girmekten hoşlanırdı. Avukatlık yaptığı yıllardan beri, biraz rol yapmayı da gerektiren bu konuşma şeklini kullanırdı. Kendini işe yaramaz biriymiş gibi göstererek karşısındakinin boş bulunmasını sağlar, meselenin sonuca ulaşmasına yakın bir noktada, sarsılmaz gerçekleri gözler önüne sererek, olayın akışını tamamen değiştiriverirdi.

Uşikava, Tsudanuma'ya giderken trende bazı varsayımları kafasında bir araya getirdi.

Tengo ve Aomame arasında kadın-erkek ilişkisi olabilirdi. Elbette on yaşından beri sevgili olmaları söz konusu değildi, ama ilkokulu bitirdikten sonra bir yerlerde tesadüfen karşılaşmış, samimi bir ilişki kurmuş olabilirlerdi. Sonra ikisi herhangi bir nedenle (bunun nasıl bir neden olduğu açık değildi) Öncüler cemaatini çökertmek için güç birliği yapmışlardı. Varsayımlardan biri buydu.

Fakat Uşikava'nın gördüğü kadarıyla, Tengo'nun Aomame ile ilişkide olduğuna dair bir iz yoktu. Onun, kendisinden on yaş büyük evli bir kadınla düzenli bir cinsel ilişkisi vardı. Tengo'nun kişiliği açısından bakıldığında, eğer Tengo Aomame'ye derin bir bağlılık duysaydı başka bir kadınla uzun süreli cinsel ilişki kurmazdı. O kadar becerikli davranacak bir insan değildi. Uşikava iki hafta boyunca, Tengo'nun davranış kalıplarını incelemişti. Haftada üç kez dershanede matematik dersi veriyor, bunun dışında kalan günlerde çoğunlukla tek başına evinde oluyordu. Muhtemelen roman yazıyordu. Arada sırada alışveriş ve yürüyüş için çıkmak dışında neredeyse evinden dışarı adım atmıyordu. Basit, sade bir yaşamı vardı. Tutarlıydı, muğlak bir noktası yoktu. Durum ne olursa olsun Uşikava, cinayet eylemini beraberinde getirecek bir kumpasa Tengo'nun karışmış olma ihtimalini asla düşünemiyordu.

Uşikava aslında Tengo'ya karşı kişisel olarak sempati besliyordu. Tengo dolambaçsız, net bir kişiliği olan bir gençti. Kendine güveni tamdı ve kimseye bel bağlamıyordu. Kolay konuşulan biri değildi, ama iri cüsseli insanlarda sık karşılaşıldığı gibi, gizli saklı işlere girmek, sinsi yollara başvurmak onun tarzı değildi. Bir şeye karar verdiğinde hemen eyleme geçen bir tipti. Bir avukat ya da borsa simsarı olabilmesi asla mümkün değildi. Hemen birileri ona çelme takar, işin en önemli yerinde çuvallardı herhalde. Fakat matematik öğretmenliği ve roman yazarlığını sürdürdüğü müddetçe, hayatını sorunsuz bir şekilde devam ettirmesi mümkündü. Asosyal ve konuşması tutuktu, ama bir şekilde bazı kadınlar ondan hoşlanıyordu işte. İşin özü, Uşikava'nın tam zıddı bir insandı.

Tengo'yla karşılaştırıldığında, Aomame adlı kadın hakkında Uşikava neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Bildiği, kadının Şahitler'in ateşli müridi olan bir ailede doğduğu; kendini bildiği andan itibaren, annesinin peşi sıra inançlarını yaymak için sokak sokak dolaşmak zorunda kaldığıydı. İlkokul beşinci sınıfta inancı elinin tersiyle iterek Adaçi semtindeki akrabalarının yanına gitmişti. Daha fazla dayanamamış olmalıydı. Şansına, bedensel yetenekler açısından doğa ona cömert davranmıştı. Ortaokuldan liseye kadar *softball* takımının etkin oyuncularından biriydi. Dahası, insanların dikkatini çekiyordu. Bu sayede burs alarak spor akademisine devam edebilmişti. Uşikava bu gerçeklere ulaşmayı başarmıştı. Fakat Aomame'nin nasıl bir kişiliği olduğunu, düşünce tarzını, üstün ve eksik taraflarını, özel hayatını hiç bilemiyordu. Uşikava'nın edindiği bilgi, elindeki bir dizi özgeçmiş belgesine dayanan gerçeklerden öteye geçmiyordu.

Fakat Aomame ve Tengo'nun özgeçmişlerini kafasında üst üste koyarak düşünürken, bazı ortak noktaların varlığını fark etmeye başladı. Her şeyden önce çocukluklarında pek mutlu olmadıkları açıktı. Aomame, inançlarını yaymak için annesiyle birlikte şehirde dolaşmak zorunda bırakılmıştı. Kapı kapı zilleri çalarak dolaşıyorlardı. Şahitler çocuklarının hepsinin yapmak zorunda kaldığı gibi. Öte yandan Tengo'nun babası NHK tahsildarıydı. Bu da aynı şekilde kapı kapı dolaşmayı gerektiren bir işti. *Şahitler müridi anne gibi, adam da yanında oğluyla mı dolaşıyordu acaba?* Belki de öyleydi. Eğer Uşikava Tengo'nun babası olsaydı mutlaka öyle yapardı. Yanında bir çocukla gelen tahsildar daha başarılı olabilirdi. Üstelik çocuk bakıcısı tutmak için masrafa da gerek kalmazdı. Bir taşla iki kuş vurulmuş olurdu. Fakat Tengo için bu hiç de keyifli bir deneyim olmamıştı mutlaka. Belki de bu iki çocuk İçikava şehrinde, yolda karşılaşmış bile olabilirdi.

Dahası, hem Tengo hem de Aomame akılları ermeye başladığı andan itibaren çaba harcayarak kendi spor alanlarında burs kazanmış, ailelerinden mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışmışlardı. İkisi de sporcu olarak gerçek anlamda yetenekliydiler. Muhtemelen bu doğuştan getirdikleri bir yetenekti. Fakat başarılı olmalarını gerektiren nedenler de vardı. Onlar için spor insanlar tarafından kabul edilmek, iyi izlenim bırakmak ve dikkat çekmek için yegâne yoldu. Ayakta kalabilmek için değerli bir biletti. Normalde onlu yaşlardaki çocukların düşünce şekli de, dünyaya karşı tavırları da başka türlü olurdu.

Şöyle bir düşününce, Uşikava da benzer deneyimlerden geçmişti. Ailesi varlıklı olduğundan burs kazanması gerekmiyordu. Harçlık konusunda sıkıntı çekmemişti. Fakat birinci sınıf bir üniversiteye girebilmek, sonrasında hukuk sınavında başarılı olabilmek için ölesiye ders çalışmak zorunda kalmıştı. Tıpkı Tengo ve Aomame gibi, sınıf arkadaşları gezip eğlenirken Uşikava'nın da bunları yapmaya zamanı olmamıştı. Aslında kolayca erişebileceği bütün dünyevi zevkleri bir kenara itip, kendisini yalnızca ders çalışmaya vermişti. Aşağılık ve üstünlük duyguları arasında kalan ruhu şiddetli sarsıntılar geçirmişti. Böyle durumlarda sık sık, Sonya ile buluşamayan Raskolnikov'u anımsardı.

Hayır, mesele ben değilim. Şimdi bunları düşünmenin bir faydası yok. Tengo ve Aomame sorununa döneyim.

Eğer Tengo ve Aomame yirmi yıl sonra bir yerlerde tesadüfen karşılaşıp konuşmuşlarsa çok fazla ortak noktaları olduğunu öğrenerek şaşırmış olmalıydılar. Birbirlerine anlatacakları çok şey vardı mutlaka. Sonra bir kadın ve bir erkek olarak birbirlerini çekmiş de olabilirlerdi. O sahneyi Uşikava net bir şekilde hayalinde canlandırabiliyordu. Yazgının buluşturduğu iki kişi. Uç noktada bir romantizm. Bu buluşma sahiden gerçekleşmiş miydi acaba? O romantizm doğmuş muydu? Elbette Uşikava o kadarını bilemiyordu. Fakat buluştuklarını düşünmek daha mantıklı geliyordu. İşte bu yüzden ikisi ortak hareket ederek Öncüler'e saldırmışlardı. Tengo kalemini, Aomame ise muhtemelen özel bir teknik kullanarak, farklı yönlerden saldırmışlardı. Fakat bu varsayımda Uşikava'nın aklına yatmayan bir şeyler de vardı. Bu varsayım mantık açısından uygundu, ama tam olarak ikna edici değildi.

Eğer Tengo ve Aomame arasında böylesi derin bir ilişki oluştuysa, bunun açığa çıkmamasına imkân yoktu. Kader buluşturduğunda, o ölçüde kaderde olan sonuçlar doğardı. Bunun, Uşikava'nın dikkatli gözlerinden kaçmasına imkân yoktu. Aomame belki bunu saklayabilirdi. Fakat bu Tengo için imkânsız bir durumdu.

Uşikava, temelde mantık süzgecini kullanarak yaşayan bir adamdı. Gerçek kanıtlar olmadan eyleme geçmeye kalkmazdı. Fakat aynı zamanda kendisinin doğa vergisi önsezilerine de güvenirdi. Dahası, bu önseziler Tengo ve Aomame'nin suç ortaklığı yaparak birlikte hareket ettikleri senaryosu karşısında başını iki yana sallıyordu. Hafifçe, ama inatla. Belki de birbirlerinin varlığından bile haberleri yoktu. İkisinin aynı anda Öncüler'e bulaşmış olması, tesadüfi bir durumdan öteye geçmiyor da olabilirdi.

İnanması zor bir tesadüf bile olsa, bu varsayım Uşikava'nın önsezilerine, suç ortaklığı varsayımından daha uygundu. İkisi, aynı anda, fakat farklı amaçlarla ve farklı açılardan Öncüler'i tesadüfen sarsmıştı. Burada iki farklı kurgu paralel olarak ilerlemiş olmalıydı.

Fakat Öncüler'deki tipler bu varsayımı kolayca kabul ederler miydi acaba? *Asla mümkün değil*, dedi Uşikava içinden. Böyle bir şeyi öğrenir öğrenmez suç ortaklığı varsayımına sarılıverirlerdi. Ne

de olsa böylesi karanlık işleri seven tiplerdi. Ham bilgileri vermeden önce, daha fazla sağlam kanıt bulmak zorundaydı. Bunu yapmazsa adamları yanlış yola sevk etmiş olurdu. Bu, ileride Uşikava'nın kendisine de zarar verebilirdi.

Uşikava İçikava'dan Tsudanuma'ya giden trende sürekli bunları düşündü. Herhalde kendisi farkında olmasa da o sırada yüzünü buruşturmuş, iç geçirmiş, bakışları havaya takılıp kalmıştı. Karşı koltukta oturan ilkokul öğrencisi kız çocuğu tuhaf bakışlarla Uşikava'yı süzüyordu. Uşikava, mahcup bir şekilde yüzündeki ifadeyi değiştirip, şekilsiz kel kafasını sıvazladı. Fakat bu hareket, aksine kız çocuğunu korkutmuş gibiydi. Kız, Nişi-Funabaşi İstasyonu'na yaklaştıkları sırada aniden koltuğundan kalkıp, hızlı adımlarla trenden inip ortadan kayboldu.

Toşie Ota adlı kadın öğretmen ile ders sonrasında sınıfta konuştular. Muhtemelen ellili yaşlarının ortalarındaydı. Görünüşü, İçikava ilkokulundaki nezih müdür yardımcısının tamamen zıddıydı. Kısa boylu, kütük gibi bir kadındı ve arkadan bakınca kabuklu bir canlı gibi tuhaf bir yürüme tarzı vardı. Metal çerçeveli küçük bir gözlük takmıştı, kaşlarının arası genişti, bu boşlukta ince tüylerin çıktığı görülüyordu. Ne zaman dikildiği bilinmez, ama neticede çoktan demode olduğu belli pamuklu döpiyesi hafif bir naftalin kokusu yayıyordu. Rengi pembeydi, ama yanlış boya kullanılmış gibi tuhaf bir pembeydi. Belli ki nezih ve sakin bir renk uyumu aranmış, ama bu amaca ulaşılamamış, o tuhaf pembe rengi çekingenlik ve utangaçlık arasında sıkışıp kalmıştı. Bu yüzden yakasından görünen yepyeni beyaz bluzu, sanki matem gecesine yanlışlıkla karışıvermiş davetsiz misafir gibi duruyordu. Yer yer ağarmış cansız saçları, her haliyle gelişigüzel toplanmış olduğunu hissettirecek şekilde plastik bir tokayla tutturulmuştu. El ve ayakları etliydi, küt parmaklarında tek bir yüzük bile yoktu. Boynunda üç ince kırışık vardı, hayat yolundaki üç özel dönem gibi. Üç dileğinin yerine gelmiş olmasının işareti de olabilirdi. *Fakat muhtemelen öyle değildir*, diye tahmin yürüttü Uşikava.

Kadın, ilkokul üçüncü sınıftan, mezun olana kadar Tengo Kavana'nın sınıf öğretmeni olmuştu. İki yılda bir sınıf değiştiriliyordu, ama tesadüfen Tengo dört yıl boyunca onun sınıfında kalmıştı. Aomame'nin sınıf öğretmenliğini ise, üçüncü ve dördüncü sınıflarda olmak üzere yalnızca iki yıl yapmıştı.

"Tengo Kavana Bey'i çok iyi anımsıyorum" dedi kadın.

O olgun görünüşüyle karşılaştırıldığında, kadının sesi şaşırtıcı ölçüde berrak ve genç çıkıyordu. Gürültülü bir sınıfın, en dibine varana kadar ulaşacak bir sesti. *Meslekler, insanı şekillendiriyor,* diye düşündü Uşikava hayranlıkla. Yetenekli bir öğretmen olmalıydı.

"Kavana Bey, tüm alanlarda üstün başarı sergileyen bir öğrenciydi. Yirmi beş yıl boyunca farklı ilkokullarda sayamayacağım kadar çok öğrenciye ders verdim, ama onun kadar yetenekli bir öğrenci ile karşılaşmadım. Verdiğimiz ödevlerin hepsini diğerlerinden çok daha başarılı bir şekilde yapardı. İyi huyluydu ve liderlik özelliği de vardı. Hangi alanda ilerlerse ilerlesin lider olacak gibi duruyordu. Kim ne derse desin, ilkokuldayken aritmetik ve matematiğe karşı büyük bir yeteneği vardı. Edebiyat alanında ilerlemişse bile hiç şaşırmadım."

"Babası yanılmıyorsam NHK tahsildarlığı yapıyormuş."

"Evet, öyle" dedi öğretmen.

"Çok sert bir babası olduğunu kendisi söylemişti" dedi Uşikava, tamamen boş atıp dolu tutmaya çalışarak.

“Haklısınız” dedi kadın hiç tereddüt etmeden. “Babası, çok sert bir adamdı. Kendi işiyle gurur duyardı. Elbette bu çok normal bir şey ama, arada sırada bu, Tengo için bir yük haline gelirdi.”

Uşikava ustalıkla konuları birbirine bağlayarak kadından ayrıntılı bilgi almayı başardı. Bu, Uşikava’nın en iyi becerdiği işti. Karşısındakine mümkün olduğu kadar rahat konuşabileceği bir ortam hazırlamak. Kadın, Tengo’nun hafta sonlarında babasıyla birlikte para toplamaktan bıktığını ve beşinci sınıfta evden ayrıldığını anlattı. “Gerçi, evden ayrılmaktan ziyade aslında evden kovulmuş gibi oldu” dedi öğretmen. *Evet, Tengo babasıyla birlikte para tahsilatına çıkmak zorunda kalmıştı,* diye düşündü Uşikava. Dahası, bu çocukluk yıllarındaki Tengo için hiç de azımsanmayacak ruhsal bir yük haline gelmişti. *Tam tahmin ettiğim gibi.*

Öğretmen, gidecek yeri olmayan Tengo’yu bir gece kendi evinde misafir etmişti. Kadın, onun için yatak yapmış, sabah kahvaltısı hazırlamıştı. Ertesi akşam babasına giderek dil dökmüş, adamı ikna etmişti. Kadın, o sırada olanları, kendi yaşamının en önemli anını anlatırmış gibi anlatıyordu. Tengo lisedeyken tesadüfen müzik şöleninde onunla yeniden karşılaştığını da anlattı. Tengo’nun orada büyük bir ustalıkla timbal çaldığını da.

“Janáček’in ‘Sinfonietta’sı basit bir beste değildir. Tengo, birkaç hafta öncesine kadar o müzik aletini eline bile almamıştı. Fakat geçici olarak da olsa timbalci olarak sahneye çıkmış ve mükemmel bir şekilde görevini yerine getirmişti. Mucizeden başka bir sözcük gelmiyor insanın aklına.”

Bu kadın Tengo’yu yürekten seviyor, diye düşündü Uşikava, hayranlıkla. Ona karşı neredeyse koşulsuz bir sevgi besliyordu. *Bir başkası tarafından bu denli sevilmek, insana kendini nasıl hissettirir acaba?*

“Masami Aomame Hanım’ı anımsıyor musunuz?” diye sordu Uşikava.

“Aomame’yi de çok iyi anımsıyorum” dedi öğretmen. Fakat sesinde Tengo hakkında konuştuğu zamankinden farklı olarak, sevinç hissedilmiyordu. Sesinin tonu iki seviye düşmüş gibiydi.

“Pek sık rastlanan bir isim değil” dedi Uşikava.

“Evet, çok nadir karşılaşılan bir isim. Fakat onu çok iyi anımsamamın nedeni yalnızca adı değil.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Ailesi Şahitler’in inançlı müritlerindenmiş galiba” dedi Uşikava, kadının ağzını yoklarmış gibi.

“Bu, aramızda kalabilir mi?” dedi kadın.

“Elbette. Başka yerde sözünü etmem.”

Kadın başını salladı. “İçikava şehrinde Şahitler’in büyük bir şubesi var. Bu yüzden Şahitler müritlerinin çocuklarından çok sayıda öğrencim oldu. Bir öğretmen açısından bakıldığında, her biriyle ilgili hassas durumlar vardı. Her seferinde çok dikkatli olmam gerekti. Fakat Aomame’nin ailesi kadar inançlı müritlerle hiç karşılaşmadım.”

“Yani, asla geri adım atmayan insanlar mıydı?”

Kadın bir şeyleri anımsamaya çalışır gibi dudaklarını hafifçe ısırdı. “Evet, öyle. Kurallar konusunda son derece katı insanlardı. Çocuklarına da aynı katılıkta davranıyorlardı. Bu yüzden Aomame sınıfta yalnızlığı seçmekten başka yol bulamamıştı.”

“Bir anlamda Aomame’nin özel bir konumu vardı, diyorsunuz.”

“Özel bir konumu vardı” dedi öğretmen kabul ederek. “Elbette çocuğun bir sorumluluğu yok. Eğer bir sorumlu arayacaksak, bu, insanların yüreğine hükmeden hoşgörüsüzlüktür.”

Kadın öğretmen Aomame hakkında anımsadıklarını anlattı. Diğer çocuklar Aomame’nin varlığını çoğunlukla görmezden geliyordu. Mümkün olduğunca orada yokmuş gibi davranıyorlardı. Kız yabancı bir madde gibiydi. Tuhaf kurallarına sımsıkı bağlı kalarak diğerlerini rahatsız ediyordu. Bu, sınıfın ortak görüşüydü. Buna karşı Aomame, kendi varlığını olabildiğince silikleştirerek kendini korumaya çalışmıştı.

“Ben de elimden geldiği kadar yardımcı olmaya çalıştım. Fakat çocukların arasındaki kamplaşma, tahmin edebileceğinizden daha keskindi. Aomame de kendisini neredeyse bir hayalete çevirmişti. Şimdi olsaydı, uzman psikologlara gönderilmesi gerekirdi. Fakat o sıralarda böyle bir sistem yoktu. Ben de henüz gençtim. Gücüm sınıfı idare etmeye ancak yetiyordu. Belki size bahane gibi gelebilir ama.”

Kadının söylediklerini Uşikava da anlayabiliyordu. İlkokul öğretmenliği gibi bir iş ağır emek gerektirirdi. Çocukların arasında olanları, bir noktaya kadar çocukların kendisine bırakmaktan başka çare yoktu.

“Derin bir inanç ile hoşgörüsüzlük hep at başı gider. Bu konuda çoğu durumda elimizden bir şey gelmez” dedi Uşikava.

“Aynen söylediğiniz gibi” dedi kadın. “Fakat yine de benim yapabileceğim bir şeyler olabilirdi. Birçok kez Aomame ile konuşmaya çalıştım. Fakat o neredeyse tek kelime bile etmedi. İradesi güçlüydü ve bir kez bir konuda karar verdiğinde düşüncesini asla değiştirmezdi. Kafası da çok iyi çalışıyordu. Son derece kavrayışlıydı. Öğrenme isteği de güçlüydü. Kimselere fark ettirmese de kendisini kontrol ediyor, bastırıyordu. Dikkat çekmemek, onun açısından kendini korumak için tek yoldu. Eğer normal koşullar altında olsaydı o da mükemmel bir öğrenci olabilirdi. Düşündükçe hayıflanmadan edemiyorum.”

“Hiç ailesiyle konuşmuşluğunuz oldu mu?”

Kadın başını evet anlamında salladı. “Birkaç kez oldu. İnanç özgürlüğünün engellendiğini söyleyerek sık sık okula şikâyete gelirlerdi. Her seferinde, Aomame’nin, sınıf arkadaşlarının arasına biraz daha karışabilmesi için yardımlarını istedim. Az da olsa kuralları hafifletemez misiniz? diye sordum. Fakat bir işe yaramadı. Ailesi açısından inanç sözkonusu olduğunda kuralları katı bir şekilde korumak her şeyden çok daha önemliydi. Onlar için tek mutluluk kaynağı, cennete gitme hayaliydi. Bu dünyadaki yaşam, sadece fani bir şeydi. Fakat bu, yetişkinler dünyasının mantığı. Maalesef onlar, henüz büyümekte olan bir çocuğa, sınıfta herkes tarafından görmezden gelinmenin ve bir köşeye itilmenin ne kadar acı vereceğini, bunun ne kadar ölümcül yaralar açacağını anlayabilecek durumda değillerdi.”

Uşikava kadına, Aomame’nin üniversitede ve daha önce çalıştığı şirkette *softball* takımının baş oyuncularından biri olduğunu, şimdi ise lüks bir spor kulübünün başarılı antrenörü olarak çalıştığını söyledi. *Doğrusunu söylemek gerekirse, bir müddet öncesine kadar çalışıyordu*, demeliydi ama o kadar detaya girmesine de gerek yoktu.

“Buna sevindim” dedi öğretmen. Yanaklarında hafif bir pembelik oluştu. “Demek büyüyüp yetişkin oldu, bağımsız ve sağlıklı bir şekilde yaşıyor. Bunu duymak beni rahatlattı.”

“Bu arada biraz tuhaf bir şey soracağım ama” dedi Uşikava, masum bir gülümseme takınarak,

“ilkokul yıllarında Tengo Kavana Bey ile Aomame Hanım arasında kişisel, samimi bir ilişki olmuş olabilir mi acaba?”

Kadın parmaklarını birbirine geçirerek bir süre düşündü. “Olabilir. Fakat ben bunu düşündürtecek bir durumla karşılaşmadım. Hiç kimseden de duymadım. Söyleyebileceğim tek şey, kim olursa olsun o sınıfta Aomame ile yakın ilişki kurmuş bir çocuğun olma ihtimalinin pek bulunmadığı. Tengo Aomame’ye el uzatmış olabilir. Nazik, sorumluluk duygusu gelişmiş bir çocuktu ne de olsa. Fakat öyle olsa bile Aomame yüreğini kolayca açamamıştır. Bir kayaya yapışıp kalmış istiridyenin, kabuğunu kolayca açmaması gibi tıpkı.”

Kadın bir süre dudaklarını büzüp, sonra ekledi: “Böyle söylemek bile beni üzüyor ama o sıralarda ben hiçbir şey yapamadım. Az önce söylediğim gibi. Deneyimim yoktu, gücüm yetmedi.”

“Eğer Kavana Bey ile Aomame Hanım arasında samimi bir ilişki sözkonusu olduysa, sınıfta da büyük olay olurdu bu ve siz de mutlaka duyardınız, değil mi?”

Kadın başını sallayarak onayladı. “Hoşgörüsüzlük iki taraf için de geçerliydi.”

Uşikava teşekkür etti. “Sizden öğrendiklerim çok işime yarayacak.”

“Aomame meselesi şu yardım parası konusunda sorun yaratmaz umarım” dedi kadın, biraz endişeli bir yüz ifadesiyle. “Sınıfta böyle bir şey yaşanmış olsa bile, nihayetinde sınıf öğretmenleri olarak sorumlu bendim. Ne Tengo’nun ne de Aomame’nin suçu olurdu.”

Uşikava başını iki yana salladı. “Endişelenmenize gerek yok. Ben yalnızca eserin arka planındaki ilişkilerle ilgili gerçekleri öğrenmeye çalışıyorum. Bildiğiniz gibi dinle ilişkili sorunlar ne de olsa karmaşıktır. Kavana Bey üstün yeteneklere sahip. Kısa zaman içerisinde ismi duyulacaktır.”

Bunu duyunca kadın tatmin olmuş gibi gülümsedi. Küçük gözlerinde bir şeyler parıldadı. Uzaklardaki bir yamaçta görülen buzullar gibi usulca bir pırıltı oldu. *Çocukluk çağındaki Tengo’yu anımsamış olmalı*, diye düşündü Uşikava. Yirmi yıl öncesi olmasına rağmen, kadın daha dünmüş gibi hissediyordu mutlaka.

Okul bahçesinin yakınlarındaki bir durakta Tsudanuma İstasyonu’na giden otobüsü beklerken, Uşikava kendi ilkokul öğretmenlerini düşündü. Uşikava’yı anımsıyorlar mıydı acaba? Eğer anımsıyorlarsa bile, gözlerinde sevinç pırıltılarının oluşmasına imkân yoktu.

Netleşen bilgiler, Uşikava’nın varsayımlarına yakın şeylerdi. Tengo, sınıfta en başarılı öğrenciydi ve gelecek vaat ediyordu. Aomame, yalnızdı ve sınıftaki herkes tarafından görmezden geliniyordu. Tengo ve Aomame’nin o dönem samimi olmaları mümkün değildi. İkisinin bulunduğu konum, birbirinden tamamen farklıydı. Dahası, Aomame beşinci sınıfta İçikava’dan nakil olmuş, başka bir ilkokula geçmişti. İkisinin bağı orada kopmuştu.

Eğer ilkokul yıllarında ikisinin arasında ortak bir nokta bulmak gerekiyorsa, bu ailelerinin dediklerine uymak zorunda kalmalarıydı yalnızca. Dine davet ve ücret tahsilatı yapmak şeklinde amaçlar farklı olsa bile, ikisi de aileleri tarafından çekiştirilerek şehirde dolaşmak durumunda kalmışlardı. Sınıf içerisinde bulundukları konum, birbirinden tamamen farklıydı. Fakat ikisi, muhtemelen aynı şekilde yalnızdılar ve aynı şekilde bir şeyleri çok arzuluyor olmalıydılar. Koşulsuz olarak kendisini kabul edecek, sarıp sarmalayacak bir şeyleri. Uşikava onların ruh hallerini tahmin edebiliyordu. Bu, bir anlamda Uşikava’nın kendisinin de yaşadığı ruh haliydi ne de olsa.

Şimdi, diye geçirdi aklından Uşikava, Tsudanuma'dan Tokyo'ya giden yarı ekspres trenin koltuğuna oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. *Şimdi, ne yapmalıyım acaba? Tengo ile Aomame arasında bazı bağlar olduğunu bulup çıkartmayı başardım. Oldukça ilginç bağlar. Fakat maalesef şimdilik bu, herhangi bir şeyleri somut olarak ispatlamıyor.*

Önümde, taş bir duvar yükseliyor. Üç kapısı var. Üçünden birini seçmek zorundayım. Kapıların her birinde bir levha asılı. Birisinde Tengo, birisinde Aomame, bir diğerinde Azabu'daki yaşlı kadın yazıyor. Aomame, resmen buhar olup uçtu. Ardında tek bir iz bırakmadan. Azabu'daki Söğüt Konağı banka kasası gibi sıkı bir şekilde korunuyor. Bu ikisine ilişmem mümkün değil. Öyleyse geriye yalnızca tek bir kapı kalıyor.

Bir süre Tengo'nun yakasına yapışmam gerekecek galiba , diye düşündü Uşikava. *Başka tercih hakkım yok. Tercih hakkının mükemmel bir örneği. Güzel bir broşür haline getirip yolda yürüyen insanlara dağıtmayı aklından geçirecek kadar. Beni dinleyin millet. Tercih hakkı dedikleri şey, işte bu.*

Doğuştan üstün yetenekli çocuk, Tengo. Matematikçi ve roman yazarı. Judo şampiyonu, ilkokuldaki kadın öğretmenin gözdesi. Şimdilik bu adamı soruna açılan pencere olarak kullanıp, durumun karmaşıklığını çözmekten başka yolum yok. Feci şekilde can sıkıcı bir karmaşıklık var çünkü. Ne kadar düşünürsem o ölçüde içinden çıkılmaz hale geliyor. Beynimi, son kullanma tarihi geçmiş fasulye ezmesi gibi hissetmeye başlıyorum.

Tengo'nun kendisi ne durumda acaba? O tüm bu manzarayı görebiliyor mudur? Hayır, muhtemelen göremiyordur. Uşikava'nın gördüğü kadarıyla, Tengo birtakım sonuçlara deneme-yanılma yoluyla ulaşıyor gibiydi. *O da birçok konuda karmaşa yaşıyor, kafasında çok farklı varsayımlar geliştiriyor olmalı. Yine de Tengo, doğuştan matematikçi. Parçaları toplayıp bulmacayı tamamlamaya alışık. Dahası o konuyla doğrudan ilişkili biri olarak, benim elimde bulundurduğumdan daha fazla bulmaca parçasına sahip muhtemelen.*

Bir süre Tengo Kavana'nın hareketlerini izleyeyim. O beni mutlaka bir yerlere götürecek. İşler yolunda giderse, Aomame'nin gizlendiği yere. Köpekbalığı gibi, bir şeye yapışınca asla bırakmamak. Bu, Uşikava'nın en iyi becerdiği şeydi. Bir kez karar verince onu silkeleyip düşürmek hiç kimsenin harcı değildi.

Kararını veren Uşikava, gözlerini yumdu, düşünce devrelerini kapattı. *Biraz uyuyayım. Bugün o pis Çiba ilinde iki ilkokula gittim, iki orta yaşlı öğretmen hanımla konuşmak zorunda kaldım. Güzel müdür yardımcısı ve yengeç gibi yürüyen kadın. Sinirlerimi yatıştırmam gerek.* Bir süre sonra Uşikava'nın iri şekilsiz yüzü, trenin sarsıntılarına uygun bir şekilde aşağı yukarı sallanmaya başladı. Ağzından uğursuz kehanetler çıkartan, gerçek insan büyüklüğünde oyuncak bir bebek gibi.

Tren boş değildi, ama Uşikava'nın yanındaki koltuğa oturmaya kalkan tek bir kişi bile olmadı.

Mantığa yer yok, nezaket yetersiz

Salı sabahı Aomame Tamaru'ya not yazdı. NHK tahsildarı olduğunu söyleyen adamın tekrar geldiğini, kapıya inatla vurarak Aomame'yi (ya da Takai adıyla orada yaşayan kişiyi) yüksek sesle eleştirerek, bağırıp durduğunu söyledi. Burada kesinlikle aşırı, doğal olmayan bir şeyler vardı. Ciddi olarak tedbir almak gerekli olabilirdi.

Aomame bu kâğıt parçasını zarfa koyup mutfak masasının üzerine bıraktı. Zarfın üzerine T diye Tamaru'nun baş harfini yazdı. Malzeme getiren kişiler tarafından zarf Tamaru'ya götürülecekti.

Öğlen 1'den önce Aomame yatak odasına girip kapıyı kilitledi, yatağa kıvrılıp Proust'un devamını okudu. Tam saat 1'de kapı zili bir kez çaldı. Kısa bir boşluk bıraktıktan sonra kapının kilidi açılıp malzeme ekibi içeriye girdi. Her zamanki gibi mekanik hareketlerle buzdolabını doldurup, çöpleri toplayıp, raflardaki malzemeleri kontrol ettiler. On beş dakika kadar sonra işlerini bitirip evden çıktılar, kapıyı dışarıdan kilitlediler. Sonra işaret olarak bir kez daha zili çaldılar. Her zamanki gibi.

Temkini elden bırakmamak için saatin 1.30'u göstermesini bekledikten sonra Aomame yatak odasından çıkıp mutfağa gitti. Tamaru için bıraktığı zarf kaybolmuş; masanın üzerine, eczane reklamı basılı kâğıt bir torba konmuştu. Bir de Tamaru'nun bulduğu *Kadın Anatomisi Ansiklopedisi* adlı kalın kitap. Torbanın içinde üç ayrı türde gebelik testi vardı. Aomame kutuyu açıp kullanım kılavuzlarını tek tek okuyarak karşılaştırdı. Üçünde de aynı şeyler yazıyordu. Âdet kanaması bir hafta gecikmişse test yapılabilirdi. Testin güvenilirliği yüzde 95'ti, eğer sonuç pozitifse, yani hamile olunduğuna dair sonuç çıkarsa en kısa sürede uzman bir doktora muayene olunması gerekiyordu. Bu testlerin sonucuna bakarak hemen sevinilmemesi isteniyordu. İma etmeye çalıştıkları, hamile olduğunu görüp sevinme durumuydu.

Testin uygulanışı basitti. İdrar temiz bir kapta toplanacak ve çubuk idrara daldırılacaktı ya da idrar doğrudan çubuğa tutulacaktı. Sonra birkaç dakika beklenecekti. Renk maviye dönüşürse hamile olunduğu anlamına geliyordu. Renk değişmezse hamile olunmadığı. Sonuç farklı biçimlerde çıksa da, tümünün prensibi aynıydı. İdrarda insana özgü luteinizan hormonunun bulunup bulunmamasına göre hamile olunup olunmadığı anlaşılıyordu.

İnsana özgü luteinizan hormonu? Aomame yüzünü iyice buruşturdu. 30 yaşında bir kadın olduğu halde, bu terimi şimdiye kadar bir kez bile duymamıştı. *Ben ismini bile bilmediğim bu hormon tarafından yönlendiriliyordum demek.*

Aomame, *Kadın Anatomisi Ansiklopedisi*'nin sayfalarını karıştırdı.

Doğurganlık hormonları, hamileliğin ilk dönemlerinde salgılanır, diye yazıyordu. *Yumurtalıklar progesteron ve östrojen salgılar, bu hormonlar rahim iç duvarında korunur, âdeti engeller. Böylelikle rahim içerisinde günden güne plasenta oluşur. Yedi hafta ila dokuz hafta arasında plasenta oluşunca luteinizan hormonunun görevi tamamlanmış olur.*

Yani döllenme sonrasında yedi ila dokuz hafta süresince bu hormon salgılanıyor demekti. Onun durumunda zamanı tahmin etmek biraz zordu ama söyleyebileceği tek şey, sonuç pozitif çıkarsa kesinlikle hamile demekti. Sonuç negatif çıkarsa, durumundan kolayca emin olamazdı. Nihayetinde, salgılama döneminin sona erme olasılığı da vardı.

Çişi yoktu. Buzdolabından su şişesini çıkartıp iki bardak içti. Fakat yine çişi gelmedi. Aceleye gerek yoktu. Aomame gebelik testi kitini unutup, koltukta Proust okumaya verdi kendisini.

Saati 3'ü geçerken çişi geldi. İdrarını bir kaba yapıp, kâğıt çubuğu daldırdı. Çubuk gözlerinin önünde yavaş yavaş renk değiştirip sonunda berrak bir maviye dönüştü. Hoş bir araba rengi olabilirdi. Mavi, küçük, üstü açılan bir araba, tentesinin rengi de açık sütlü kahve. Öyle bir arabaya binip, yaz başında rüzgârın keyfini çıkararak bir sahil yolunda araba sürebilse mutlaka kendini iyi hissederdi. Fakat Tokyo merkezindeki bir apartman dairesinin tuvaletinde, sonbaharın ortasında, bir öğleden sonra bu mavinin söylediği şey, Aomame'nin hamile olduğuydu. Yüzde 95 hamileydi. Aomame, lavabo aynasının karşısında durup, gözünü ayırmadan, mavileşen ince uzun çubuğu izledi. Fakat ne kadar bakarsa baksın renk değişmedi.

Tedbir açısından başka marka bir test denedi. Bunun kullanım kılavuzunda, *Çubuğun ucuna doğrudan idrar tutunuz,* diye yazıyordu. Fakat bir süre daha çişi gelmeyecek gibi olduğundan çubuğu kaptaki idrara batırmaya karar verdi. Yeni yaptığı taze idrardı sonuçta. İdrarın çubuğa tutulması ya da çubuğun idrara batırılması arasında pek fark yoktu herhalde. Bunda renk değil çizgiler çıkıyordu ama sonuç aynıydı. Plastik çubuğun üzerindeki yuvarlak pencerede net olarak iki çizgi belirdi. Bu da yine Aomame'ye, *Hamile olabilirsiniz,* diyordu.

Aomame kaptaki idrarı klozete döküp sifonu çekti. Test çubuklarını tuvalet kâğıdıyla sararak çöp kutusuna attı, kabı banyoda yıkadı. Sonra mutfağa gidip, iki bardak daha su içti. *Yarın da üçüncü kiti deneyeyim. Üç, rahatlatıcı bir rakam. Bir vuruş, iki vuruş. Nefesini tutup son topu bekle.*

Aomame su kaynatarak sıcak çay yaptı, koltuğa oturup Proust okumaya devam etti. Peynirli kurabiyeden tabağa beş tane koyup, çayını içerken kurabiyeleri yedi. Sakin bir öğleden sonraydı. Kitap okumak için son derece uygundu. Fakat gözleri harfleri izlese bile orada yazılı içerik kafasına girmiyordu. Aynı yeri birçok kez okuması gerekiyordu. Teslim olup gözlerini kapatınca, Aomame tentesi indirilmiş, üstü açılan mavi arabadaydı. Sahil boyunca yol alıyordu. Deniz kokusu yüklü hafif bir rüzgâr, saçlarını dalgalandırıyordu. Yol kenarındaki işaret levhasında, dikine iki çizgi vardı. Bunun anlamı, *Dikkat hamile olabilirsiniz* idi.

Aomame iç geçirerek kitabı koltuğa fırlattı.

Üçüncü kiti denemeye gerek olmadığını çok iyi biliyordu. Yüz kez denese bile aynı sonuç çıkacaktı. Boşa zaman harcamaktan başka bir şey değildi. *Benim luteinizan hormonum bildiğini okumayı sürdürür. Yumurtalığı destekleyip âdet kanamasını engelleyerek plasentayı oluşturur. Ben, hamileyim. Luteinizan hormonu bunu biliyor. Ben de biliyorum. Onun varlığını karnımın alt kısmında belli bir noktada hissedebiliyorum. Şimdilik küçük bir imla işareti kadar ancak. Fakat zamanla plasenta oluşacak, büyüyecek. Benden beslenecek, karanlık ağır suyun içinde yavaş yavaş, fakat durup dinlenmeden büyümesini sürdürecek.*

İlk kez hamile kalıyordu. Aomame kendi kurallarına sımsıkı bağlıydı. Gözüyle görmedikçe güvenmezdi. Seks yaparken birlikte olduğu kişinin prezervatif takıp takmadığını mutlaka kontrol ederdi. Sarhoş olsa bile bunu asla atlamazdı. Azabu'daki yaşlı kadına da söylediği gibi, on yaşında ilk kez âdet gördüğünden beri, âdeti bir ay bile atlamamıştı. Âdetinin iki gün geciktiği ya da erken geldiği bile olmamıştı. Âdet sancısı hafif olurdu. Kanaması, yalnızca birkaç gün sürerdi. Spor yapmasına da engel olmazdı.

İlk âdeti, ilkokulun sınıfında Tengo'nun elini tuttuktan birkaç ay sonrasına denk gelmişti. Bu iki olay arasında kesin bir ilişki olduğunu düşünüyordu. Tengo'nun elinin hissi, dokunuşu Aomame'nin

vücudunu etkilemiş de olabilirdi. İlk âdetini gördüğünü söylediğinde, annesinin yüzünde kızgın bir ifade oluşmuştu. Gereksiz yere üzerine fazladan bir angarya daha yüklenmiş gibi. *Biraz erken oldu,* demişti Annesi. Fakat Aomame, bu sözlere aldırış etmemişti. Bu, Aomame'nin kendi sorunuydu, annesinin ya da başka birinin sorunu değildi. Aomame tek başına yeni bir dünyaya adım atmıştı.

Şimdi ise Aomame hamileydi.

Aomame yumurtayı düşündü. *Benim içimde saklı duran dört yüz yumurtadan biri (tam ortalardaki bir tanesi) kesinlikle döllendi. Büyük olasılıkla, eylülde şiddetli fırtınanın olduğu o gece. O sırada karanlık bir odada bir adamı öldürdüm. Ensesinden, beyninin alt kısmına sivri bir iğne sapladım.* Fakat o adam Aomame'nin daha önce öldürdüğü adamlardan tamamen farklıydı. Öldürülmek üzere olduğunu kabullenmişti. Hatta bunu arzuluyordu. *Ben nihayetinde onun isteğini yerine getirdim. Bu bir cezalandırma değil, aksine bir merhamet gereğiydi.* Buna karşılık olarak adam da Aomame'nin istediğini vermişti. Karanlığın içinde yapılan bir anlaşmaydı. *O gece döllenme gizlice gerçekleşti. Bunu anlayabiliyorum.*

Ben, bu ellerle bir adamın canını aldım. Hemen hemen aynı sıralarda içimde yeni bir can oluştu. Bu da anlaşmanın bir parçası mıydı acaba? Aomame gözlerini kapatıp, düşünmeyi bıraktı. Kafası boşalınca bir şeyler oraya sessizce akıverdi. Sonra kendisi bile farkına varmadan duanın sözlerini tekrarlamaya başladı.

Semalardaki Yüce Efendimiz. Saf adın hak ettiği saygıyı görsün, Krallığın bize gelsin. Günahlarımızı bağışla. Ufacık adımlarımızı kutsa. Amin.

Neden böyle bir zamanda duanın sözleri aklıma geliverdi acaba? Krallık, cennet, Yüce Efendi gibi şeylere hiç inanmadığım halde. Yine de sözler kafasına kazınmıştı. Üç ya da dört yaşında, sözcüklerin anlamını bile doğru düzgün bilmediği bir sırada, o sözler kendisine ezberletilmişti. Tek bir yerde bile hata yapınca cetvelle elinin sırtına sertçe vururlardı. Normalde gözle görülmese bile bir şeyler olduğunda yüzeye çıkıveriyordu. Gizli bir dövme gibi.

Cinsel ilişkiye girmeden hamile kaldığımı söylesem annem ne derdi acaba? Bunun, inanca karşı ağır bir hakaret olduğunu düşünürdü belki de. Ne de olsa bir tür bakire hamileliği gibi. Elbette Aomame bakire değildi, ama yine de hamileydi. *Hatta asla dikkate almayabilirdi de. Kulak bile asmazdı. Ben çok eskiden onun dünyasından kopmuş, hatalı imalat ürünü bir insanım ne de olsa.*

Aomame başka bir şekilde düşünmeyi denedi. Açıklanması güç şeyler hakkında kendini zorlayarak açıklama bulmaya çalışmaktan vazgeçip, bu gizemi bir kenara bırakıp, duruma farklı bir açıdan bakmayı denedi.

Bu hamileliği iyi bir şey, memnuniyetle karşılanacak bir şey olarak mı görüyorum acaba? Yoksa istenmeyen, uygun olmayan bir şey olarak mı?

Ne kadar düşünsem de bir sonuca ulaşamam. Şimdilik şaşkınlık aşamasındayım. Karmaşa yaşıyorum, kafam karışık. İkiye bölünmüş gibiyim. Dahası, doğal olarak karşı karşıya kaldığım bu yeni durumu henüz kabullenemedim. Fakat aynı zamanda Aomame kendisinin geleceğe dair bir merakla o küçük ısı kaynağını koruduğunu fark etmişti elbette. Bu ne olursa olsun, doğacak olan şeyin

akıbetini görme isteği, Aomame'de vardı. Elbette huzursuzdu, korkuyordu. Bu, Aomame'nin hayal gücünü aşan bir şey de olabilirdi. Aomame'yi içten kemirip bitirecek, düşmanca düşünceler besleyen yabancı bir şey de olabilirdi. Aklına kötü olasılıklar geliyordu. Buna rağmen, temelde sağlıklı bir merak kaplamıştı içini. Bu merakla birlikte Aomame'nin aklına birdenbire bir düşünce geliverdi. Karanlıkta aniden bir ışık huzmesinin belirmesi gibi.

Rahmimdeki, Tengo'nun çocuğu da olabilir.

Aomame yüzünü hafifçe buruşturarak bir süre bu olasılığı düşündü. *Nasıl olur da Tengo'nun çocuğuna gebe kalırım?*

Şöyle düşüneyim: Her şeyin art arda geldiği o karmaşa gecesinde, bu dünyada bir yan etki oluşup, Tengo benim rahmime kendi spermlerini göndermeyi başardı. Gök gürültüleri ve sağanak yağmur, karanlık ve cinayet arasında bir geçit açılmış gibi. Mantığını çözemiyorum, ama özel bir koridor oluştu. Muhtemelen geçici olarak. Sonra biz o koridoru olması gerektiği gibi kullandık. Vücudum o şansı kaçırmayarak Tengo'yu istekle içine aldı, ardından da gebe kaldı. Benim 201, bilemedin 202 numaralı yumurtam onun milyonlarca sperminden birini yakaladı. Sahibiyle aynı ölçüde sağlıklı, akıllı, kararlı bir spermi.

Korkutucu ölçüde uçuk bir düşünceydi. Hiçbir mantığı yoktu. Ne kadar uygun sözcükleri bularak açıklamaya çalışsa bile muhtemelen dünyadaki hiç kimseyi ikna edemezdi. *Fakat benim hamile kalmış olmam bile başlı başına mantıksız bir durum. Öte yandan, ne denirse densin burası 1Q84 yılı. Ne meydana gelirse gelsin tuhaf olmayacak bir dünya.*

Ya bu, gerçekten Tengo'nun çocuğuysa? diye düşündü Aomame.

O sabah, 3. Başkent Otoban Hattı'nın acil durum cebinde tabancanın tetiğini çekmedim. Gerçekten ölmek amacıyla oraya gitmiş, namluyu ağzıma sokmuştum. Ölmekten zerre kadar korkmuyordum. Tengo'yu kurtarmak için ölecektim ne de olsa. Fakat bir güç beni etkisi altına alarak ölmemi engelledi. Çok uzaklardan bir ses, adımı söyledi. Hamile kalmış olduğum için olabilir mi? Bir şeyler, bana içimde bir canın var olduğunu bildirmeye çalışmış olabilir mi?

Aomame sonra, rüyasında çıplakken mantosunu onun üzerine örten orta yaşlı, nezih kadını anımsadı. *Kadın gümüş rengi Mercedes Coupé'den inip, hafif, yumuşak, yumurta rengi mantosunu bana verdi. O, benim hamile olduğumu biliyordu. Dahası, insanların çekincesiz bakışlarından, soğuk rüzgârdan, bunlar dışındaki birçok kötü şeyden beni nazikçe korudu.*

Bu, iyiliğin işaretiydi.

Aomame yüzündeki kasları gevşetip, ifadesini normal haline getirdi. *Birileri, beni gözetip koruyor.* Aomame böyle düşünüyordu. *Bu 1Q84 yılının dünyasında bile asla tamamen yalnız değilim. Galiba.*

Aomame soğuyan çayını eline alıp pencerenin kenarına gitti. Balkona çıkıp dışarıdan görünmeyecek şekilde bahçe sandalyesine gömüldü, siperlik levhalarının aralığından çocuk parkını izlemeye başladı. Sonra Tengo'yu düşünmeye çalıştı. Fakat nedense bugün Tengo'yu düşünmeye odaklanamıyordu. Gözünün önünde canlanan, Ayumi Nakano'nun yüzüydü. Ayumi neşeyle gülümsüyordu. Son derece doğal, içten pazarlıksız bir gülümseme. İkisi karşılıklı olarak restoranın masasında oturmuş, şarap kadehlerini kaldırmışlardı. İkisi de çakırkeyif olmuştu. Kaliteli Bourgogne

şarabı kanlarına karışıyor, yumuşak dokunuşlarla vücutlarında dolaşıp, çevrelerindeki dünyayı uçuk bir mora boyuyordu.

Fikrimi soracak olursan Aomame, diyordu Ayumi, şarap kadehini parmağıyla okşayarak. *Bu dünyada mantığa yer yok ve burada nezaket yetersiz.*

Öyle olabilir. Fakat kafaya takılacak bir şey yok. Bu dünya, çok geçmeden sona erecek ne de olsa, diyordu Aomame. *Sonra Krallık gelecek.*

Sabırsızlanıyorum, diyordu Ayumi.

Ben neden o gün tutup da Krallık'tan bahsettim acaba? dedi içinden Aomame, garipseyerek. *Neden hiç inanmadığım Krallık meselesini durup dururken ortaya atıverdim? Ondan bir süre sonra da Ayumi öldü.*

Bunu dile getirdiğimde, muhtemelen Şahitler üyelerinin inandığından farklı bir krallığı düşünmüştüm. Muhtemelen daha kişisel bir krallığı. İşte o yüzden o sözcükler doğal olarak ağzımdan çıkıvermişti. Fakat ben nasıl bir krallığa inanıyorum ki? Dünya yok olduktan sonra nasıl bir krallığın geleceğini düşünüyorum acaba?

Aomame, elini usulca karnının üzerine koydu. Sonra kulak kesildi. Elbette ne kadar kendini zorlayarak kulak verse bile hiçbir şey duyamadı.

Nihayetinde Ayumi bu dünyadan silkelenip atılmıştı. Şibuya'daki bir otelde, bilekleri sert, soğuk kelepçeyle bağlanmış halde, kuşakla boğazı sıkılarak öldürülmüştü (Aomame'nin bildiği kadarıyla henüz suçlu bulunamamıştı). Adli tıp otopsisi yapılmış, bedeni tekrar dikilerek kapatılmış, krematoryuma taşınarak yakılmıştı. Bu dünyada artık Ayumi Nakano adında bir insan yoktu. Kanı da canı da yitip gitmişti. Ayumi artık kayıtlar ve bellekler dünyasındaydı ancak.

Hayır, öyle olmayabilir. O, 1984 yılının dünyasında hâlâ sağlıklı bir şekilde yaşıyor olabilir. Kendisine tabanca kullanma yetkisi verilmemesine söylene söylene, park yasağını ihlal eden arabaların sileceklerine makbuz sıkıştırmaya devam ediyor olabilir. Tokyo merkezindeki liselerde dolaşıp kız öğrencilere hamilelikten korunma yöntemlerini öğretiyor olabilir. "Arkadaşlar, prezervatif yoksa girmek de yok" diyerek.

Aomame, Ayumi'yi görmek istiyordu. Başkent Otobanı'nın acil durum merdivenini geri tırmanarak eskiden bulunduğu 1984 yılının dünyasına dönecek olursa, belki de bir kez daha onunla karşılaşabilirdi. *Orada Ayumi hâlâ sağlıklı bir şekilde yaşıyor olabilir. Ben de Öncüler'deki tipler tarafından takip edilmiyor olabilirim. İkimiz Nogizaka'daki küçük restoranda Bourgogne kadehlerimizi kaldırıyor olabiliriz. Belki de...*

Başkent Otobanı'nın acil durum merdivenini geri tırmanmak?

Aomame, kaseti başa sarar gibi, düşüncelerini tersine çevirdi. Nasıl olmuştu da şimdiye kadar bu aklına gelmemişti? *Ben otobanın acil durum merdiveninden bir kez daha inmeye kalktım. Bu yüzden girişi bulamadım. Esso reklam tabelasının karşı tarafında bulunması gereken o merdiven yok olmuştu. Fakat belki ters yönden her şey yolunda gidebilirdi. Merdivenden inmem değil, çıkmam gerekiyordu. O otobanın altındaki malzeme deposuna bir kez daha girerek, oradan geriye, 3. Otoban Hattı'na çıkmam, koridoru tersine kat etmem lazımdı. Yapman gereken buydu belki de.*

Böyle düşününce Aomame, yerinden fırlayıp Sangencaya'ya gitme ve bu olasılığı deneme isteğine kapıldı. İşe yarayabileceği gibi, yaramayabilirdi de. Fakat denemeye değerdi. *Aynı elbiseleri giyip, aynı yüksek topukluları ayağıma geçirip, o örümcek ağının olduğu merdivenden çıkmalıyım.* Fakat Aomame bu isteğini bastırdı.

Hayır, olmaz, bunu yapamam. 1Q84 yılına geldiğim için Tengo ile karşılaşabildim. Dahası, muhtemelen ondan hamile kaldım. Ne olursa olsun, bu yeni dünyada Tengo ile bir kez daha karşılaşmak zorundayım. Onunla yüz yüze gelmem gerekiyor. En azından o ana kadar bu dünyadan ayrılamam. Ne olursa olsun.

Ertesi gün öğleden sonra Tamaru'dan telefon geldi.

"Önce şu NHK tahsildarı meselesi" dedi Tamaru. "NHK'nın bürosuna telefon ederek teyit ettim. Koenci'de o kısma bakan tahsildar, 303 numaralı dairenin kapısını çalmadığını söylüyor. Adam, yayın kullanma ücretinin bankadan otomatik olarak ödendiğini gösteren etiketin girişe yapıştırılmış olduğunu görmüş. *Her şeyden önce zil varken tutup da kapıyı yumruklamaya kalkmam,* dedi. Bunu yapmakla yalnızca eli acırmış. Üstelik tahsildarın senin oraya geldiği gün, adam başka bir bölgede dolaşıyormuş. Konuştuğumuz kadarıyla, adamın yalan söylediğini sanmıyorum. On beş yıldır çalışan tecrübeli bir eleman. Sabırlı ve uysal olmasıyla tanınıyor."

"Öyleyse?" dedi Aomame.

"Öyleyse senin oraya gelenin gerçek tahsildar olmama olasılığı güçleniyor. Birileri kendisine NHK tahsildarı süsü vererek kapını çalıyor galiba. Telefonda konuştuğum adam da öyle tahmin etti. Sahte bir tahsildarın ortaya çıkması halinde bu, NHK için de sorun yaratır. Sorumlu kişi, mümkünse şahsen seninle görüşüp daha ayrıntılı bilgi almak istediğini söyledi. Elbette reddettim. Bir zarara uğramış değiliz. Meseleyi daha da büyütmeyi düşünmüyoruz, dedim."

"O adam, ruh hastası ya da benim peşimde olan birisi o zaman."

"Seni takip eden insanların öyle bir şey yapacağını sanmıyorum. Hiçbir işe yaramaz, tersine senin tedbir almana neden olur."

"Fakat ruh hastası ise, neden gelip de bu evin kapısını seçti acaba? Başka bir sürü kapı var oysa. Dışarıya ışık sızmamasına dikkat ediyorum, fazla ses de çıkartmıyorum. Perdeler sürekli kapalı, dışarıya çamaşır da asmıyorum. Buna rağmen o adam bula bula bu evi seçerek kapısını vuruyor. Benim burada gizlendiğimi biliyor ya da bildiğini iddia ediyor. Bir de üsteleyerek kapıyı açtırmaya çalışıyor."

"Tekrar gelir mi sence?"

"Bilemiyorum. Fakat bana gerçekten kapıyı açtırmaya çalışıyorsa, kapı açılana kadar gelmeye devam eder herhalde."

"Dahası bu durum senin kafanı karıştırıyor."

"Kafam karışık değil" dedi Aomame "Yalnızca hoşuma gitmiyor."

"Elbette benim de hoşuma gitmiyor. Hem de hiç. Fakat bu sahte tahsildar tekrar gelirse NHK yetkililerini ya da polisi çağıramayız. Sen beni arayınca hemen fırlasam bile oraya vardığım sırada adam ortadan kaybolmuş olur herhalde."

“Sanırım kendi başıma bir şekilde halledebilirim” dedi Aomame. “Ne kadar tahrik ederse etsin kapıyı açmamam yeterli ne de olsa.”

“Karşındaki muhtemelen tüm yolları deneyerek tahrik edecektir.”

“Muhtemelen” dedi Aomame.

Tamaru genzini temizleyerek konuyu değiştirdi. “Testi yaptın mı?”

“Pozitif çıktı” dedi Aomame yalın bir şekilde.

“Yani tam isabet.”

“Aynen öyle. İki marka denedim, ama sonuç aynıydı.”

Sessizlik oldu. Henüz üzerine tek bir harf bile kazınmamış taş tabletleri hatırlatan bir sessizlikti.

“Kesin mi?” dedi Tamaru.

“Bunu baştan beri biliyordum. Test, yalnızca destekleyici bir unsur.”

Tamaru parmağının ucuyla o sessizliğin kuşattığı taş tableti bir süre okşadı.

“Burada doğrudan bir soru sormak zorundayım” dedi. “Doğurmak niyetinde misin? Yoksa icabına bakacak mısın?”

“İcabına bakmayacağım.”

“Doğuracaksın öyleyse.”

“Bir sorun çıkmazsa, doğum tarihi seneye haziran-temmuz gibi olur tahminen.”

Tamaru kafasında basit bir hesap yaptı. “Öyleyse bizim de planımızda bazı değişiklikler yapmamız gerekir.”

“Özür dilerim.”

“Özür dileyecek bir şey yok” dedi Tamaru. “Nasıl bir ortamda olursan ol, tüm kadınların çocuk doğurma hakkı vardır. Bu haklarını da korumaları gerekir.”

“İnsan Hakları Bildirgesi’ndeki gibi” dedi Aomame.

“Bir kez daha tedbir olsun diye soruyorum ama, babasının kim olduğu hakkında bir fikrin yok mu?”

“Hazirandan sonra hiç kimseyle cinsel ilişkiye girmedim.”

“Bu durumda bakire gebeliği gibi bir şey mi oluyor?”

“Böyle söyleyince dini merciler öfkelenirler belki.”

“Konu ne olursa olsun, normal olmayan bir şeyler yapıldığında mutlaka birileri öfkelenir” dedi Tamaru. “Fakat mesele hamilelikse, mümkün olduğunca erken bir aşamada uzman bir doktora muayene olmak gerekir. O eve gizlenmiş halde hamilelik dönemini geçiremezsin.”

Aomame iç geçirdi. “Bu yılın sonuna kadar burada kalmama izin verin. Başınıza bela olmam.”

Tamaru bir süre suskun kaldı. Sonra sessizliğini bozdu. “Bu yılın sonuna kadar orada kalabilirsin. Daha önce söz verdiğimiz gibi. Fakat seni yılbaşında daha az tehlikeli, tıbbi kontrollerinin yapılabileceği bir yere taşımamız gerek. Bu konuda anlaştık mı?

"Anlaştık" dedi Aomame, fakat emin değildi. *Eğer Tengo ile karşılaşamazsam, yine de buradan ayrılabilir miyim acaba?*

"Bir seferinde bir kadını hamile bırakmıştım" dedi Tamaru.

Aomame bir süre konuşamadı. "Sen mi? İyi de sen..."

"Evet öyle. *Gay*'im. Kuşkuya yer bırakmayacak ölçüde *gay*. Eskiden beri öyleydim, şimdi de öyleyim. Bundan sonra da hep öyle kalacağım."

"Fakat bir kadını hamile bıraktın."

"Herkes hata yapar" dedi Tamaru. Fakat espri yapıyormuş gibi bir hali yoktu. "Ayrıntılarını atlıyorum, ama gençken, tek atışta tam isabet oldu."

"Kadına ne oldu sonra?"

"Bilmiyorum" dedi Tamaru.

"Bilmiyor musun?"

"Hamileliğinin altıncı ayına kadar biliyorum. Sonrasını bilmiyorum."

"Altıncı aya kadar geldiyse aldırması imkânsızdır."

"Ben de öyle sanıyorum."

"Çocuğun doğmuş olma olasılığı yüksek" dedi Aomame.

"Muhtemelen."

"Eğer çocuk doğduysa, o çocuğu görmek istiyor musun?"

"Özel bir merakım yok" dedi Tamaru, tereddütsüz bir şekilde. "Benim tarzım değil. Peki ya sen? Kendi çocuğunu görmek istiyor musun?"

Aomame kısa bir süre bu soruyu düşündü. "Küçükken anne babam tarafından dışlanmış bir kişiyim, bu yüzden çocuk sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu tahmin edemiyorum. Düzgün bir model olmadı hayatımda çünkü."

"Buna rağmen o çocuğu dünyaya getirmeyi düşünüyorsun. Bu tezatlarla dolu, şiddete bulanmış dünyaya."

"Ben aşkı arzuluyorum da ondan" dedi Aomame. "Fakat bu, kendimle çocuk arasındaki aşk değil. Henüz o aşamaya ulaşmış değilim."

"Fakat çocuk, bu aşkla ilişkili."

"Herhalde, bir şekilde."

"Fakat eğer tahmininde yanılıyorsan ve senin aradığın aşkla hiçbir şekilde ilişkili değilse, çocuk yaralanacaktır. Bizim yaralandığımız gibi."

"Bu olası. Fakat öyle olmadığını önsezilerimle hissediyorum."

"Önsezilerine saygı duyuyorum" dedi Tamaru. "Fakat ego bir kez doğunca, ahlak taşıyıcısı olarak yaşamaktan başka çaresi yoktur. Bunu aklından çıkarma."

"Kim böyle bir laf etmiş?"

“Wittgenstein.”

“Aklımda tutarım” dedi Aomame. “Eğer senin çocuğun doğmuşsa, şu an kaç yaşındadır?”

Tamaru aklından hesap yaptı.

“On yedi.”

“On yedi.”

Aomame, ahlak taşıyıcısı olan on yedi yaşında bir delikanlıyı ya da kızı hayalinde canlandırmaya çalıştı.

“Bu durumu yukarıyla konuşacağım” dedi Tamaru. “Madam, seninle yüz yüze konuşmak istiyordu. Fakat birçok kez söylediğim gibi, güvenlik nedenleriyle ben bunu pek hoş karşılamıyorum. Mümkün olduğunca teknik önlemler aldım, ama yine de telefon oldukça tehlikeli bir iletişim aracı.”

“Biliyorum.”

“Fakat Madam bu meseleyle yakından ilgileniyor. Senin için endişeleniyor.”

“Bunu da biliyorum. Minnettarım.”

“Ona güvenip uyarılarını dikkate alman akıllıca olur. Çok bilge bir insandır.”

“Elbette” diye yanıtladı Aomame.

Fakat hepsinden öte bilincimi keskinleştirip kendimi korumam gerekiyor. Azabu’daki yaşlı kadın, gerçekten derin, erdem sahibi bir insan. Büyük ve gerçek bir güç sahibi. Fakat onun da bilemeyeceği bir şey var. O, muhtemelen 1Q84 yılının hangi prensipler temelinde işlediğini bilmiyordur. Gökyüzünde iki ay olduğunun bile farkında değildir.

Telefonu kapattıktan sonra, Aomame koltuğa uzanıp yarım saat kadar uyukladı. Kısa, ama derin bir uykuydu. Rüya görmüştü, fakat bu hiçbir şeyin olmadığı bir boşluk rüyasıydı. O boşluk içerisinde Aomame düşünüyordu. Bembeyaz bir deftere görünmez mürekkeple yazı yazıyordu. Uyandığında, aklında hayal meyal de olsa bazı tuhaf görüntüler kalmıştı. *Bu çocuğu doğururum herhalde. Bu küçük can parçası, kötü hiçbir şey olmadan bu dünyada yaşam bulur. Tamaru’nun söylediği gibi, ahlakın kaçınılmaz taşıyıcısı olarak.*

Aomame elini karnının alt kısmına koyarak kulak kabarttı. Hiçbir şey duyulmuyordu. Şimdilik.

12
Tengo

Dünyanın kuralları gevşemeye başlıyor

Tengo sabah kahvaltısını yaptıktan sonra banyoda duşunu aldı. Saçlarını yıkayıp lavaboda sakallarını kesti. Yıkayıp kuruttuğu elbiselerini giydi. Sonra dışarıya çıkıp, istasyondaki büfeden gazetelerin sabah baskılarını satın aldı, yakınlardaki kafeye giderek sıcak, sade kahve içti.

Gazetelerde özel olarak ilgisini çeken bir olay gözüne ilişmedi. En azından o günkü gazetelere bakılırsa, dünya oldukça sıkıcı, albenisi olmayan bir yerdi. O günün gazeteleri olduğu halde sanki bir hafta önceki gazeteleri yeniden okuyormuş gibi bir hisse kapıldı. Tengo, gazeteyi katlayıp kol saatine baktı. Saat 9.30'du. Tedavi merkezinde görüşme saati 10'da başlıyordu.

Dönüş hazırlıkları kolay oldu. Eşyası zaten o kadar fazla değildi. Yedek giysileri, temizlik malzemeleri, birkaç kitap, müsvedde kâğıdı tomarı. O kadardı işte. Tek bir sırt çantasına sığabiliyordu. Tengo, çantayı omzuna asınca pansiyonun hesabını kapattı, istasyonun önünden otobüse binerek tedavi merkezine gitti. Artık kış başlangıcıydı. Sabahtan beri sahil yoluna çıkan kimseyi görememişti. Tedavi merkezinin önündeki otobüs durağında inen de yalnızca Tengo'ydu.

Tedavi merkezinin girişinde, her zamanki gibi, görüşmeye gelen misafirlere ayrılmış deftere saati ve ismini yazdı. Danışmada arada bir gördüğü genç bir hemşire oturuyordu. El ve ayakları, dikkat çekici ölçüde uzundu, dudaklarındaki gülümsemesiyle orman yolunda rehberlik eden iyi niyetli bir örümcek gibi görünüyordu. Aslında orada her zaman gözlüklü, orta yaşlı hemşire Tamura otururdu, ama bu sabah kadın ortalarda yoktu. Yine de Tengo biraz rahatladı. Bir gece önce Kumi Adaçi'yi evine kadar götürmesiyle ilgili imalı sözler söylemesinden çekinmişti. Saçlarını tepesinde toplayıp, arasına tükenmezkalem sıkıştıran hemşire Omura da ortalarda görünmüyordu. Sanki kadınlar, geride hiçbir iz bırakmadan toprak tarafından emilmiş, yok olup gitmişlerdi. Macbeth'teki üç cadı gibi.

Fakat böyle bir şey elbette mümkün değildi. Kumi Adaçi'nin bugün nöbeti yoktu, ama diğer ikisi her zamanki gibi mesaileri olduğunu söylemişlerdi. Muhtemelen şimdi, başka bir yerde işlerini yapıyor olmalıydılar.

Tengo merdivenden çıkıp babasının ikinci kattaki odasına girdi. Kapıyı iki kere tıklattıktan sonra açmıştı. Babası yatakta uzanmış, her zamanki haliyle uyuyordu. Koluna serum hortumu, mesanesine sonda borusu bağlıydı. Dünden farklı hiçbir şey yoktu. Pencere kapalıydı, perdeler çekilmişti. Odanın havası ağırdı ve sanki insanın tenine yapışıyordu. İlaç kokusu, vazodaki çiçeklerin kokusu, dışkı kokusu, hasta insanın alıp verdiği soluklar; yaşamaya devam eden bir canlının farklı kokuları birbirinden ayrılmayacak bir şekilde karışmıştı. Bu, güçten düşmüş, uzun süredir bilincini yitirmiş bir canlı bile olsa metabolizma prensiplerinde değişim söz konusu değildi. Babası o muazzam boşluğun henüz bu tarafındaydı. Farklı bir deyişle söylenecek olursa, yaşamakta olduğuna göre, farklı kokular salgılaması da kaçınılmazdı.

Tengo'nun, hasta odasına girdikten sonra yaptığı ilk şey, doğrudan dip tarafa gidip perdeyi iki yana çekerek pencereyi ardına kadar açmak oldu. İnsana kendini iyi hissettiren bir sabahtı. Odayı havalandırmak gerekiyordu ve dışarının havası biraz serin olsa da insanı üşütecek ölçüde değildi. Güneş ışıkları odaya doluyor, denizden gelen rüzgârla perde salınıyordu. Bir martı rüzgâra binmiş, ayaklarını güzelce içe kıvırmış, çam korusunun üzerinde süzülüyordu. Serçe sürüsü dağınık halde elektrik tellerine tünemiş, nota defterine notaları yazar gibi yerlerini sürekli değiştiriyorlardı. İri gagalı bir karga cıva lambasının üzerine tünemiş, çevreyi temkinli gözlerle kolaçan ederek şimdi ne yapacağını düşünüyordu. Birkaç parça bulut, çok yükseklerde havada asılı duruyordu. Fazlasıyla

uzak, fazlasıyla yüksek, insanların meselerine ilgisiz, somut düşüncelere yabancı görünüyorlardı.

Tengo, hastaya sırtını dönüp bir süre o manzarayı izledi. Can taşıyan şeyler, can taşımayan şeyler. Hareket edenler, etmeyenler. Pencerenin dışında görebildikleri her zamankinden farksız bir manzaraydı. Yeni tek bir şey bile yoktu. Dünya dönmek zorunda olduğundan, elbette dönüyordu. Ucuz, alarmlı bir saat gibi kendisine verilen rolü zahmetsizce yerine getiriyordu yalnızca. Tengo ise babası ile yüzleşmeyi biraz olsun sonraya bırakabilmek için, o manzarayı amaçsızca izliyordu. Fakat elbette bunu sonsuza kadar sürdürebilmesine imkân yoktu.

Nihayet kendini toparlayarak yatağın yanındaki iskemleye oturdu. Babası sırtüstü yatmış, yüzünü tavana çevirmiş, gözlerini kapatmıştı. Boynuna kadar çekili duran yorgan, hiç bozulmamıştı. Göz çukurları iyice derinleşmişti. Mekanizmanın bir parçası yerinden çıkınca, gözyuvası gözü tutamaz hale gelmiş, sessizce içeri düşmüş gibiydi sanki. Gözlerini açacak olsa bile oradan görebileceği, mutlaka bir kuyunun dibinden dünyayı izlermiş gibi bir manzara olurdu.

"Baba" diye seslendi Tengo.

Babası yanıtlamadı. Odaya dolan rüzgâr aniden kesildi, perde aniden duruverdi. Rüzgâr işinin arasında önemli bir meseleyi aniden anımsayıveren insanlar gibi durmuştu. Sonra biraz geçince, tekrar keyfi yerine gelmiş gibi yeniden usulca esmeye başladı.

"Artık Tokyo'ya dönüyorum" dedi Tengo. "Burada sürekli kalamam çünkü. İşten daha fazla izin alamam. Pek matah olmasa da kendimce bir yaşantım var."

Babasının yanakları kısa sakallarla kaplıydı. İki, belki üç günlük sakalı vardı. Hemşireler elektrikli tıraş makinesiyle sakallarını kesiyorlardı. Fakat her gün değil. Kılların yarısı siyah yarısı beyazdı. Henüz altmış dört yaşındaydı, ama çok daha yaşlıymış gibi görünüyordu. Birileri yanlışlıkla ömrünün filmini ileriye sarıvermiş gibi.

"Nihayetinde sen, ben buradayken uyanmadın. Fakat doktorların dediğine bakılırsa, vücudun henüz o kadar güçten düşmemiş, tuhaf denecek ölçüde sağlıklı sayılabilecek bir durumu koruyormuş."

Tengo, bir ara vererek söylediklerinin karşısındakine tam olarak ulaşmasını bekledi.

"Bu sesi, kulaklarının algılayıp algılamadığını bilemiyorum. Eğer ses kulak zarını titretiyorsa bile oradan ileriye giren devre kopmuş olabilir. Belki de benim dile getirdiğim sözcükler bilincine ulaşıyordur, ama buna tepki veremiyorsundur. İşin o kısmını bilemiyorum. Fakat şimdiye kadar sesimin sana ulaştığını varsayarak konuştum, kitap da okudum. Kendi içimde öyle olduğunu kabul etmedikçe konuşmamın bir anlamı olmaz. Eğer konuşamayacaksam da benim burada olmamın anlamı olmazdı. Bir de düzgün ifade edemeyebilirim, ama biraz olsun karşılık görüyormuşum gibi bir his var içimde. Söylediklerimin tamamının olmasa bile, en azından önemli bir kısmının sana ulaştığına dair bir his var içimde."

Tepki yoktu.

"Şimdi söyleyeceklerim sana saçma gelebilir. Fakat artık Tokyo'ya dönüyorum ve bir daha ne zaman gelebilirim bilemiyorum. Bu yüzden kafamdakileri olduğu gibi söyleyeyim. Gereksiz şeyler olduğunu düşünürsen çekinmeden gülebilirsin, elbette gülebilirsen."

Tengo, bir nefes alıp babasının yüzünü inceledi. Hâlâ bir tepki yoktu.

"Bedenin burada uyuyor. Bilincini ve duyularını yitirmişsin, yaşam destek ünitesi sayesinde

yalnızca mekanik olarak yaşatılıyorsun. *Yaşayan ölü* gibi bir şeyler söylemişti doktorlar. Elbette çok daha dolaylı bir ifadeyle. Herhalde tıbbi açıdan öylesindir. Fakat bu göstermelik bir şeyden öteye geçmiyor, değil mi? Belki bilincini gerçekten yitirmemişsindir. Bedenini burada uykuda bırakmış halde bilincini başka bir yerlere taşıyarak yaşıyor olabilirsin. İçimde hep öyle bir his vardı. Yani bir şekilde öyle hissettiğimi söylemeliyim."

Sessizlik.

"Uçuk bir tahmin olduğunu pekâlâ biliyorum. Böyle bir şeyi birilerine söylesem, kuruntu olduğunu düşünürler. Fakat bu şekilde tahmin yürütmekten başka çarem yok. Muhtemelen bu dünyaya ilgini yitirdin. Hayal kırıklığına uğradın, çöktün. Her şeyle alakanı kestin. Bu yüzden gerçek vücudunu bir köşeye bırakarak buradan uzakta bir yere gidip farklı bir yaşam sürmeye karar verdin. Muhtemelen kendi içindeki bir dünyada."

Sessizlik devam ediyordu.

"İşten izin alıp bu şehre geldim, pansiyonda oda tutup her gün görüşme saatlerinde yanına gelip sana bir şeyler anlattım. İki hafta boyunca. Fakat bunu yapmamın tek nedeni, seni ziyaret etmek ya da sana bakmak değildi. Kendimin nasıl bir şeyden doğduğumu, kan bağıyla bağlı olduğum yeri öğrenme isteğim de etkili oldu. Fakat şimdi artık böyle şeylerin hiçbir önemi yok. Kan bağıyla bağlı olduğum ne olursa olsun ya da olmasın ben benim; sen de benim babamsın. Bunun bir sakıncası yok. Bunun bir uzlaşma olarak adlandırılıp adlandırılamayacağını bilemiyorum. Belki kendi çapımda uzlaşmışımdır. Öyle olabilir."

Tengo derin bir nefes alıp sesini alçalttı.

"Yazın bilincin henüz yerindeydi. Oldukça bulanıktı, ama bilincin bilinç olarak işlevini sürdürüyordu. Sonrasında ben, bu odada bir kız çocuğuyla yeniden karşılaştım. Sen muayene odasına götürüldükten sonra o kız buraya geldi. Gelen şey, herhalde kızın klonu gibi bir şeydi. Bu sefer bu şehre gelip uzun süre kalmış olmam, onunla bir kez daha karşılaşabileceğimi düşündüğüm içindi. Bu, benim buraya gelmemin asıl nedeni."

Tengo iç geçirerek, dizlerinin üzerinde ellerini birleştirdi.

"Fakat o kız bir daha görünmedi. Onu buraya kadar taşıyan şey, havadan pupa diye adlandırılan bir şeydi. O kızın, içine girdiği bir kapsül işlevi görüyordu. Durumu açıklamaya kalkarsam uzun zaman alır, ama havadan pupa hayali bir şey, ütopik bir şey. Fakat artık ütopik olmaktan çıktı. Gerçeklik dünyası ve hayal dünyası arasındaki sınır çizgisi netliğini kaybetti. Gökte iki ay var. Bu da, kurgu dünyasından aktarılmış bir şey."

Tengo, babasının yüzüne baktı. Konuşmasının mantığını anlayabiliyor muydu acaba?

"Buradan yola çıkarak konuşmayı sürdürecek olursak sen, bilincini vücudundan ayırmış, başka bir dünyaya taşımış, orada özgürce gezip dolaşıyor olsan bile tuhaf kaçmayacaktır. Şöyle dile getireyim, benim çevremde dünyanın kuralları gevşemeye başladı. Bir de az önce söylediğim gibi, tuhaf bir şekilde bazı şeyler hissediyorum. Senin bunu gerçekten yaptığına dair hisler. Sözgelimi benim Koenci'deki daireme giderek kapıyı çalıyorsun. Anlamışsındır. NHK tahsildarı olduğunu söyleyerek kapıya inatla vurup tehdit sözcükleri savurarak, yüksek sesle koridorda bağırıp çağırıyorsun. Tıpkı ikimizin eskiden İçikava'da tahsilata çıktığımızda yaptığın gibi."

Odadaki basınç, hafif bir değişime uğramıştı sanki. Pencere sonuna kadar açıktı, ama dışarıdan tek

bir ses bile gelmiyordu. Arada sırada serçeler akıllarına gelivermiş gibi cıvıldaşmaya başlıyorlardı yalnızca.

"Tokyo'daki evimde şimdi bir kız var. Sevgilim ya da o tür bir şey değil. Bir durumdan dolayı evime geçici olarak sığındı yalnızca. O kız, telefonda, birkaç gün önce gelen NHK tahsildarını anlattı. O adamın kapıya vurarak koridorda neler söylediğini, neler yaptığını. Dedikleri, senin bir zamanlar yaptıklarına tıpatıp uyuyordu. O kızın duyduğu sözler, benim belleğimde kalanlarla tamamen aynıydı. Mümkün olsa, belleğimden tamamen silip atmayı düşündüğüm sözler. Bu yüzden o tahsildarın aslında sen olduğunu düşünüyorum. Yanılıyor muyum acaba?"

Tengo, otuz saniye kadar sessiz kaldı. Fakat babasının kirpiği bile kımıldamadı.

"İstediğim tek bir şey var. Artık kapıya dayanmaman. Benim evimde televizyon yok. Dahası, yayın ücreti tahsil etmek için dolaştığımız günler çok eskide kaldı. Bu konuda çoktan anlaştığımızı sanıyorum. Okuldaki öğretmenim aracılık etmişti. Adını anımsayamıyorum, ama bizim sınıf öğretmenimizdi. Gözlüklü, ufak tefek bir kadındı. Anımsıyorsun, değil mi? Bu yüzden bir daha evimin kapısını çalmanı istemiyorum. Yalnızca benim evim değil, başka hiçbir kapıyı çalmanı istemiyorum. Sen artık NHK tahsildarı değilsin. Öyle şeyler yaparak insanları ürkütmeye hakkın yok."

Tengo iskemleden kalkıp pencerenin kenarına giderek dışarının manzarasını izledi. Kalın süveter giymiş bastonlu bir ihtiyar, korunun ön tarafında yürüyordu. Herhalde yürüyüşe çıkartmışlardı. Ak saçlı, uzun boyluydu, dimdik yürüyordu. Fakat adımları dengeli değildi. Sanki yürümeyi unutmuş, bir şekilde anımsamaya çalışıyor, önce bir adım, sonra bir adım daha atarak ilerliyormuş gibi bir hali vardı. Tengo, onun bu halini bir süre izledi. Yaşlı adam bunun ne kadar sürdüğüne aldırmadan bahçeyi boydan boya geçip, binanın köşesini dönerek gözden kayboldu. Son ana kadar tam olarak nasıl yürüneceğini, doğru düzgün anımsayamamış gibiydi. Tengo babasına döndü.

"Seni suçluyor değilim. Bilincini istediğin yere göndermeye hakkın var. Bu, senin yaşamın ve senin bilincin. Böylesinin doğru olduğunu düşünüyor ve yapıyorsundur. Bu konuda tek laf söylemeye hakkım olmayabilir. Fakat sen artık NHK tahsildarı değilsin. Bu yüzden daha fazla NHK tahsildarı gibi davranma. Bunu yapmak, seni hiçbir yere götürmez."

Tengo pencerenin pervazına oturarak, dar hastane odasının boşluğuna bakarak doğru sözcükleri bulmaya çalıştı.

"Senin nasıl bir yaşamın oldu? Bu yaşamda ne gibi sevinçlerin, ne gibi üzüntülerin oldu? Tam olarak bilemiyorum. Fakat seni tatmin etmeyen şeyler olmuşsa bile, bunu başkasının evinin kapısında aramamalısın. İsterse bu, senin en fazla alışık olduğun şey, en iyi becerdiğin iş olsun."

Tengo, sessizce babasının yüzüne baktı.

"Bundan böyle kimsenin kapısını çalmanı istemiyorum. Benim senden istediğim yalnızca bu. Artık gitmek zorundayım. Her gün buraya gelip sen uyurken seninle konuştum, sana kitap okudum. Dahası, ikimiz az da olsa bir uzlaşmaya vardık. Bu gerçeklik dünyasında, gerçekten oldu sanırım. Hoşuna gitmeyebilir, ama yeniden buraya dönmen iyi olur. Burası, senin ait olduğun yer ne de olsa."

Tengo, sırt çantasını alıp omzuna astı. "Artık gidiyorum."

Babası hiçbir şey söylemeden, kımıldamadan, gözleri kapalı öylece duruyordu. Her zamanki gibi, aynı şekilde. Fakat yine de bu halinde bir şeyler düşünüyormuş gibi bir hava da vardı. Tengo, nefesini tutup, bu hali dikkatle tartmaya çalıştı. Babası gözlerini ardına kadar açıp doğruluverecekmiş

gibi bir hisse kapıldı. Fakat öyle bir şey olmadı.

El ve ayakları örümcek gibi olan hemşire hâlâ danışmada oturuyordu. Göğsünde, Tamaki yazılı plastik isimliği vardı.

"Şimdi Tokyo'ya dönüyorum" dedi Tengo, Hemşire Tamaki'ye.

"Siz buradayken babanızın bilincinin yerine gelmemesi yazık oldu" dedi kadın, avuturmuş gibi. "Fakat uzun süre kalmış olmanız, onu sevindirmiştir mutlaka."

Tengo sonuçta gözlüklü hemşire Tamura ile karşılaşamadı. Saçlarına tükenmezkalem sıkıştıran iri memeli hemşire Omura'yla da karşılaşmadı. Bir parça yalnızlık hüznüne kapılmıştı. Onlar, çok nitelikli hemşirelerdi, Tengo'ya da nazik davranmışlardı. Fakat karşılaşmamaları daha iyi olmuştu belki de. Ne de olsa Tengo, tek başına kediler şehrinden firar etmek üzereydi.

Tren Çikura İstasyonu'ndan ayrılınca Kumi Adaçi'nin evinde geçirdiği geceyi anımsadı. Şöyle bir düşününce bu daha dün geceki olaydı. Gösterişli Tiffany lambası, rahatsız aşk koltuğu, yan daireden sesi duyulan televizyondaki komedi programı, korudan gelen baykuş sesi, esrar dumanı, gülümseme işaretli tişört, baldırına yaslanan sık apış arası tüyleri. Bunların üzerinden henüz tam bir gün bile geçmediği halde, sanki çok eski zamanda kalmış olaylar gibiydi. Bilinci uzak ve yakın algılamasını kaybetmişti sanki. Ağırlık noktası değişip duran bir küp gibi, bu olayların çekirdeği de tek bir noktada sabit kalmıyordu.

Tengo bir an endişelenerek çevresinde göz gezdirdi. *Asıl gerçeklik bu mu acaba? Sakın yanlış bir gerçekliğin içine girmiş olmayayım?* Tengo etrafındaki yolculara sorup trenin Tateyama'ya gittiğinden emin oldu. *Sorun yoktu, kesin ve netti. Tateyama'da Tokyo'ya giden ekspresе aktarma yapabilirim*. Tengo sahildeki kediler şehrini hızla arkasında bırakıyordu.

Aktarma yapıp vagondaki koltuğa oturunca, o anı sabırsızlıkla beklemiş gibi uyku bastırıverdi. Yanlış adım atmış, karanlık, dipsiz bir kuyuya düşüvermiş gibi derin bir uykuydu. Gözkapakları doğallıkla kapandı. Bir an sonra bilinci de kapandı. Uyandığında tren Makuhari'den geçiyordu. Vagonun içerisi o kadar sıcak değildi, ama koltukaltları ve sırtı terlemişti. Ağzının içinde tuhaf bir koku vardı. Babasının hasta odasında soluduğu tuhaf hava gibi bir koku. Cebinden sakız çıkartarak ağzına attı.

Bir daha bu şehre gelmem herhalde, diye içinden geçirdi Tengo. *En azından babam hayattayken. Elbette yüzde yüz bir kesinlikle söyleyebilmem mümkün değil. Fakat o sahil şehrinde yapabileceğim başka bir şey kalmamış olsa gerek.*

Apartman dairesine geri döndüğünde Fukaeri yoktu. Kapıya üç kez vurup, biraz bekledikten sonra iki kez daha vurmuş, sonra kilidi açmıştı. Dairenin içi sessizdi, şaşırtıcı ölçüde düzenliydi. Kap kacağın tamamı raflara konmuş, sandalyeler düzenli bir şekilde masanın etrafına yerleştirilmiş, çöp kutusu boşaltılmıştı. Elektrikli süpürgenin kullanıldığına dair izler vardı. Yatak yapılmıştı, ortalıkta kitap ve plak da yoktu. Kurutulmuş çamaşırlar yatağın üzerinde güzelce katlanmış halde duruyordu.

Fukaeri'nin yanında getirdiği büyük sırt çantası da kaybolmuştu. Göründüğü kadarıyla kız bir anda aklına esmiş ya da beklenmedik bir şey olmuş da evden aceleyle ayrılmış değildi. Hatta bir süreliğine dışarı çıkmış da değildi. Buradan ayrılmaya karar vermiş, zaman harcayarak evi temizlemiş, sonra

çıkıp gitmişti. Tengo, Fukaeri'nin evi süpürdüğünü, ıslak bezle ortalığı silip temizlediğini hayalinde canlandırdı. Bu, Fukaeri'nin her zamanki haline hiç uymuyordu.

Kapıdaki posta kutusunu açınca dairenin yedek anahtarını gördü. Biriken postalara bakılırsa, Fukaeri ya bir önceki gün ya da iki gün önce çıkıp gitmişti. Tengo en son iki gün önce sabah telefon etmişti ve o zaman Fukaeri hâlâ evdeydi. Bir önceki gece hemşirelerle yemek yemiş, davet üzerine Kumi Adaçi'nin evine gitmişti. Öyle böyle derken zaman geçmiş, telefon edememişti.

Böyle durumlarda, Fukaeri çoğunlukla kendine özgü, çivi yazısını andıran harflerle bir şeyler yazıp bırakırdı. Fakat hiçbir yerde öyle bir not görünmüyordu. Fukaeri sessizce çıkıp gitmişti. Fakat Tengo buna şaşırmamış, hayal kırıklığına da uğramamıştı. Fukaeri'nin ne düşüneceğini, ne şekilde hareket edeceğini kimse tahmin edemezdi. Kız gelmek istediği an bir yerlerden çıkıp gelmiş, gitmek istediği anda da çekip gitmişti. Kafasına estiğince yaşayan, bağımsızlık duygusu güçlü kediler gibi tıpkı. Aksine, aynı yerde uzun süre kalmış olması bile tuhaftı.

Buzdolabında, düşündüğünden daha fazla yiyecek malzemesi vardı. Fukaeri birkaç gün önce dışarı çıkarak kendi başına alışveriş yapmış olmalıydı. Bolca haşlanmış karnabahar da vardı. Görünüşe göre haşlanmasının üzerinden fazla zaman geçmemişti. Kız, Tengo'nun bir, olmadı iki gün içerisinde Tokyo'ya geri geleceğini biliyor muydu acaba? Tengo, açlık hissettiğinden, tavada yumurta yaparak karnabaharla birlikte yedi. Tost ekmeği kızarttı, kahve yaparak iki büyük kupa dolusu içti.

Sonra yokluğunda yerine ders vermesini rica ettiği arkadaşına telefon ederek hafta başından itibaren işine dönebileceğini söyledi. Arkadaşı ders kitabının neresine kadar geldiğini anlattı.

"Gerçekten çok makbule geçti. Müteşekkirim" diyerek teşekkür etti Tengo.

"Öğretmenlik yapmaktan nefret ediyor değilim. Duruma göre ilginç bile buluyorum. Fakat uzunca bir süre birilerine bir şeyler öğretince kendimi gitgide başka birine dönüşüyor gibi hissediyorum."

Bu, Tengo'nun da normalde hafiften hissettiği bir şeydi.

"Ben yokken değişik bir şey oldu mu?"

"Özel bir durum yok. Ha, yalnız bir mektup teslim aldım. Masanın çekmecesine bıraktım."

"Mektup mu?" dedi Tengo. "Kimden?"

"Narin yapılı bir kızdı. Saçları dümdüz, omzuna kadar iniyordu. Yanıma gelip mektubu sana vermemi istedi. Konuşma tarzı biraz tuhaftı. Yabancıydı belki de."

"Kocaman bir sırt çantası var mıydı?"

"Vardı. Yeşil sırt çantası. Bir hayli şişkindi."

Fukaeri, mektubu evde bırakıp gitmekten endişe duymuş olmalıydı. Birileri okuyabilir, alıp götürebilirdi. Bu yüzden dershaneye gidip doğrudan Tengo'nun arkadaşına emanet etmişti.

Tengo bir kez daha teşekkür ederek telefonu kapattı. Artık akşam olmuştu. Mektubu almak için trene binerek Yoyogi'ye kadar gitmek içinden gelmiyordu. Bu işi yarına bıraktı.

Sonra, ay konusunu arkadaşına sormayı unuttuğunu fark etti. Tekrar telefon etmeye niyetlendiyse de şöyle bir düşünüp vazgeçti. Arkadaşı, böyle bir konuşma yaptıklarını anımsamıyordu mutlaka. Nihayetinde bu Tengo'nun tek başına halletmesi gereken bir sorundu.

Tengo dışarı çıkıp akşamüzeri şehirde amaçsızca dolaştı. Fukaeri olmayınca ev tuhaf bir şekilde sessizleşmiş, bir türlü kendini rahat hissedememişti. Birlikte yaşarken kızın orada olduğunu Tengo neredeyse hiç hissetmiyordu. Her zamanki tarzıyla yaşamını sürdürüyordu. Fukaeri de aynı şekilde kendi yaşamını. Fakat kız gidiverince, Tengo, adeta insan şeklinde bir boşluğun ortaya çıktığını fark etmişti.

Kalbi, Fukaeri'ye doğru sürüklenmiyordu. Güzel, çekici bir kızdı, ama Tengo ilk kez karşılaştığından beri ona karşı cinsel istek denebilecek bir şey hissetmemişti. Bu kadar uzun bir süre onunla evi paylaştığı halde, rahatsızlık duymamış, heyecana da kapılmamıştı. *Neden acaba? Benim Fukaeri'ye karşı cinsel arzu hissetmememem için bir neden mi var?* O şiddetli fırtına gecesinde Fukaeri, Tengo ile bir kez cinsel birleşme yaşamıştı. Fakat bu, Tengo'nun istediği bir şey değildi. Kızın istediği bir şeydi.

Bu, tam olarak cinsel birleşme ifadesine uygun bir hareketti. Fukaeri, vücudu uyuşup kıpırdayamaz hale gelen Tengo'nun üzerine çıkmış, sertleşen penisini kendi içine sokmuştu. Kız, o sırada kendinden geçmiş gibiydi. Sanki uyku cininin tılsımı altındaki bir peri gibi görünüyordu.

Sonra hiçbir şey olmamış gibi ikisi daracık evde yaşamlarını sürdürmüşlerdi. Fırtına dinip de sabah olunca, Fukaeri öyle bir olayı tamamen unutmuş görünüyordu. Tengo da özel olarak konuyu açmamıştı. Eğer kız öyle bir şey olduğunu unutmuşsa, öylece bırakmak doğru olacak gibi gelmişti. Tengo'nun kendisinin de unutması iyi olabilirdi. Fakat elbette Tengo'nun aklında bazı sorular kalmıştı. *Fukaeri neden aniden böyle bir şey yaptı acaba? Bir amacı var mıydı? Yoksa geçici olarak kötü bir ruhun esiri mi olmuştu?*

Tengo'nun anlayabileceği, bunun aşktan kaynaklanan bir hareket olmadığıydı yalnızca. Fukaeri, Tengo'ya doğal bir sevgi besliyordu muhtemelen. Burası kesindi. Fakat Tengo'ya karşı aşk ya da cinsel istek, hatta bunlara az da olsa benzer duygular beslediği düşünülemezdi. Fukaeri, hiç kimseye karşı cinsel istek hissetmiyordu. Tengo insanları gözlemleyebilme yeteneğine o kadar da güveniyor değildi. Fakat yine de Fukaeri'nin bir yerlerde bir adamla, hızlı soluklar alıp vererek, coşkulu bir cinsel ilişki içerisinde olduğu sahneyi hayalinde canlandıramıyordu. Hayır, hepsinden öte cinsel ilişkiye girebildiğini de gözlerinin önüne getiremiyordu. Onda böyle bir hava yoktu.

Tengo böyle şeyleri düşünerek Koenci sokaklarında yürüdü. Gün batmış, soğuk bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Fakat aldırış etmiyordu. Yürüyerek düşünmeyi sürdürdü. Sonra masasının başına geçip, düşüncelerini bir düzene koyarak romanına yerleştirecekti. Bu, onun alışkanlığı haline gelmişti. Bu yüzden Tengo sık sık yürürdü. Yağmur yağsa, rüzgâr esse bile aldırış etmezdi. Yürüye yürüye Mugiatama'nın önüne geldi. Aklına, yapacak başka bir şey gelmediğinden, içeri girip fıçı Carlsberg sipariş etti. Mekân yeni açılmıştı. Tek bir müşteri bile yoktu. Tengo, bir süreliğine düşünmeye ara verip kafasını boşaltarak, ağır ağır birasını içti. Fakat uzun süre kafasını boş tutabilmek gibi bir lütuf Tengo'ya bahşedilmemişti. Doğada boşluk olamayacağı gibi. Tengo, Fukaeri'yi düşünmeden edemiyordu. Fukaeri, bir rüyanın kesiti gibi bilincinde yer etmişti.

O kişi, çok yakınlarda olabilir. Buradan yürüyerek gidilebilecek bir mesafede.

Bunlar, Fukaeri'nin sözleriydi. Bu yüzden Aomame'yi aramak için dışarıya çıkmıştım. Sonra buraya girdim. Fukaeri başka neler söylemişti?

Endişelenmene gerek yok. Sen bulamasan bile, o kişi seni bulacak.

Tengo'nun Aomame'yi aradığı gibi, Aomame de Tengo'yu arıyordu. Tengo buna inanmayı bir türlü başaramıyordu. O kendini Aomame'yi bulmaya vermişti. Bu yüzden Aomame'nin de aynı şekilde kendisini arayabileceği olasılığı, aklının ucundan bile geçmiyordu.

Ben algılarım, sen kabul edersin.

Bu da o konuşma esnasında Fukaeri'nin dile getirdiği bir şeydi. Fukaeri algılıyor, Tengo kabul ediyordu. Yalnız, Fukaeri kendisi istediği zamanlar dışında, algıladığı şeyleri dışarıya yansıtmıyordu. Kız, belirli bir prensip ya da kurama uyarak mı öyle yapıyordu? Yoksa yalnızca kafasına estiği gibi mi davranıyordu? Tengo bir karar veremiyordu.

Tengo bir kez daha, Fukaeri ile cinsel ilişkiye girdiğini anımsadı. On yedi yaşında güzel bir kız, onun üzerine çıkmış, penisini ta derine kadar içine almıştı. Dolgun memeleri, diri, olgun bir çift meyve gibi havada salınıyordu. Kız gözlerini kapamış, burun delikleri heyecandan genişlemişti. Dudakları ses haline gelmeyen sözcüklerin şeklini alıyordu. Beyaz dişleri görünüyor, arada sırada pembe dili dudaklarının arasından ortaya çıkıveriyordu. Tengo, bu görüntüyü net bir şekilde anımsıyordu. Vücudu uyuşmuştu, ama bilinci tamamen yerindeydi. Üstelik mükemmel bir şekilde ereksiyon olmuştu.

Fakat o sahneyi ne kadar net bir şekilde kafasında canlandırırsa canlandırsın, cinsel bir heyecan hissetmiyordu. Bir kez daha Fukaeri ile birleşmek gibi bir isteği de yoktu. O geceden sonra Tengo üç aya yakın bir süredir seks yapmamıştı. Bununla kalsa iyiydi. Bir kez boşaldığı dahi olmamıştı. Bu, Tengo için nadir bir durumdu. Oysa sağlıklı, otuz yaşında bekâr bir erkek olarak normal bir cinsel istek hissediyordu. Şu ya da bu şekilde tatmin edilmesi lazım gelen türden bir istekti bu.

Fakat Kumi Adaçi'nin evinde onunla birlikte yatağa girdiğinde ve kadın apış arası tüylerini kasığına yapıştırdığında bile Tengo, neredeyse hiç cinsel istek duymamıştı. Penisi, yumuşaklığını korumuştu. Belki esrar yüzünden olmuştu. Fakat öyle olamayacağını da hissediyordu. Fukaeri o fırtınalı gecede Tengo'yla birleşmek suretiyle Tengo'nun yüreğinin içinden önemli bir şeyleri söküp almıştı. Bir evden bir mobilyayı taşıyıp götürürmüş gibi. Öyle bir his vardı içinde.

İyi de, neyi?

Tengo başını iki yana salladı.

Birasını bitirince buzlu Four Roses ve karışık çerez sipariş etti. Önceki sefer olduğu gibi.

Muhtemelen o fırtınalı gecede ereksiyonu son derece mükemmeldi. Penisi her zaman olduğundan daha sert, daha büyüktü. Alıştığı, kendi cinsel organı değilmiş gibiydi. Kaygan ve parlak gerçek bir penisten ziyade, bir kavramın sembolü gibi görünmüştü gözüne. Sonrasında gelen boşalma da güçlüydü, menisi ise yoğundu. Mutlaka rahmin en derin noktasına kadar ulaşmış olmalıydı. Belki de

daha ilerisine. Gerçekten, inkâr edilemeyecek şiddette bir boşalmaydı.

Fakat bir şeyler fazlasıyla mükemmel olunca sonrasında mutlaka bir tepkime doğar. Dünyanın kuralı böyledir. *Sonrasında nasıl bir ereksiyon deneyimim oldu acaba? Anımsamıyorum. Bir kez bile sertleşmemiş de olabilirim. Anımsayamadığıma bakılırsa, olsa bile ikinci sınıf bir şeydi mutlaka. Filmlerden örnek verilirse, alelade tiplerin oynadığı, gerçek manzara yerine fon resmi önünde çekilmiş bir film gibi bir şeydir. Öylesi bir ereksiyonun anlatılacak tarafı olmasa gerek.*

Belki de ben bu şekilde ikinci sınıf ereksiyonlarla, hatta ikinci sınıf bir ereksiyon bile yaşayamadan kalan ömrümü geçirmek zorunda kalırım. Tengo kendi kendine böyle düşündü. *Bu mutlaka uzun sürmüş bir alacakaranlık gibi yalnız bir yaşam olur. Fakat şöyle bir düşününce, belki de öyle olması gerekiyordur. En azından bir kez mükemmel bir ereksiyon yaşadım, mükemmel şekilde boşaldım. Tıpkı* Rüzgâr Gibi Geçti*'nin yazarı gibi. Bir kez yüce bir şeyleri başarmayı becerince, bununla yetinmem gerek herhalde.*

Buzlu viskisini bitirince hesabı ödeyip, tekrar amaçsızca yollarda yürümeye başladı. Rüzgâr sertleşmiş, hava daha da soğumuştu. *Dünyanın kuralları fazlasıyla gevşemiş, mantık tamamen yitip gitmeden önce Aomame'yi bulmak zorundayım.* Şimdi Aomame ile karşılaşmak, Tengo'nun tek dileğiydi. *Eğer Aomame'yi bulamazsam yaşamımın ne değeri kalır? O bir zamanlar, bu Koenci semtinin bir yerlerindeydi. Eylül ayıydı. Şansım yaver giderse hâlâ aynı yerde olabilir. Elbette buna dair bir kanıtım yok.* Fakat Tengo için, şimdilik bu olasılığa sarılmaktan başka çare yoktu. *Aomame buralarda bir yerlerde. Dahası, o da aynı şekilde beni arıyor. İki parçaya ayrılmış bir madalyonun, her bir parçasının diğer yarısını araması gibi.*

Gökyüzüne baktı. Fakat ay görünmüyordu. *Ayı görebileceğim bir yerlere gitmem gerek,* dedi Tengo içinden.

13
Uşikava

Tüm bunlar en başa dönmek
anlamına mı geliyor?

Uşikava'nın dış görünümü, insanların dikkatini fazlasıyla çekiyordu. Gözetleme ya da takip etme işlerine uygun değildi. İnsan kalabalığının arasında kendisini kaybettirmeye çalışsa bile yoğurdun içindeki iri kırkayak gibi hemen göze çarpıveriyordu.

Ailesi öyle değildi. Uşikava'nın anne babası, iki erkek ve bir kız kardeşi vardı. Babası poliklinik işletiyor, annesi oranın muhasebesine bakıyordu. Ağabeyi ve erkek kardeşi, ikisi de üstün başarıyla tıp fakültesine girmiş, doktor olmuşlardı. Ağabeyi Tokyo'da bir hastanede çalışıyordu, kardeşi ise üniversitede kalmış, araştırmacı doktor olmuştu. Babası emekli olunca ağabeyi babasının Urava şehrindeki polikliniğini devralacaktı. Erkek kardeşlerinin ikisi de evliydi, ikisinin de çocukları vardı. Kız kardeşi Amerika'da bir üniversiteye gitmişti, şimdi Japonya'ya dönmüş, simültane tercümanlık yapıyordu. Otuzlu yaşlarının ortalarına gelmişti, ama hâlâ bekârdı. Hepsi zayıf, uzun boyluydular, oval, düzgün yüz hatları vardı.

O aile içerisinde hemen her açıdan, özellikle dış görünüm açısından, Uşikava istisnai bir varlıktı. Boyu kısa, kafası büyük ve şekilsiz, saçları karman çormandı. Bacakları kısa, salatalık gibi eğriydi. Gözleri, bir şeylere şaşırmış gibi dışarıya fırlamış vaziyetteydi. Boynunun çevresinde anormal bir yağlanma vardı. Kaşları gür ve kalındı, biraz daha uzun olsalar tek parça haline gelecek gibiydiler. Bu kaşlar, birbirine kur yapan bir çift böcek gibi görünüyordu. Okulda oldukça başarılıydı, ama derslere göre dalgalanmalar oluyordu. Özellikle beden eğitimi en beceriksiz olduğu alandı.

Bu varlıklı, kendi kendine yeten elit aile içerisinde Uşikava hep yabancı bir yaratık gibi kalmıştı. Uyumsuz sesler çıkartan yanlış notaydı. Evde ailecek çektirdikleri fotoğraflara bakınca, yalnızca o, yerini şaşırmış gibi dururdu. Yanlışlıkla aralarına karışmış, tesadüfen fotoğrafta çıkmış, patavatsız bir yabancı gibi.

Ailede, dış görünümü kendileriyle hiçbir açıdan benzeşmeyen böyle bir insanın nasıl olup da ortaya çıktığına kimse akıl sır erdiremiyordu. Fakat o kesinlikle annesinin sancı çekerek doğurduğu çocuktu (doğum sancılarının aşırı şiddetli olduğunu, annesi anımsıyordu). Birileri sepetin içinde kapının önüne bırakıp gitmiş değildi. Gel zaman git zaman bir yakınları, baba tarafından yine böyle şekilsiz, iri kafalı bir akrabaları olduğunu hatırladı. Uşikava'nın dedesinin kuzeni olan kişiydi bu. Bu adam savaş sırasında Koto semtinde bulunan metal fabrikasında çalışırken, 1945 baharındaki büyük Tokyo bombardımanı sırasında ölmüştü. Babası o adamla hiç karşılaşmamıştı, ama eski albümlerde fotoğrafı kalmıştı. O fotoğrafı gören aile üyeleri hep birlikte ikna olmuşlardı. Babasının büyük amcasının dış görünümü şaşırtıcı ölçüde Uşikava'ya benziyordu çünkü. *Yeniden mi doğdu acaba?* dedirtecek ölçüde, tıpatıp aynıydı. O büyük amcayı oluşturan genetik etkenler, bir şekilde tekrar kendini göstermişti muhtemelen.

Saitama ili Urava şehrindeki Uşikava ailesi, eğitim durumları açısından gıpta edilecek ölçüde başarılı, dış görünüş açısından güzel fotoğraf veren bir aileydi. Uşikava'nın varlığı dışında, aile hakkında şikâyet edilecek tek bir nokta yoktu. Fakat fotoğrafa Uşikava eklenince insanlar bir parça kaşlarını çatıyor, başlarını eğiyorlardı. Herkes, *Sakın ailenin başına bunun gelmesinde, güzellik tanrıçasına çelme takan bir hilekârın parmağı olmasın?* diye düşünüyordu. Öyle olmasa bile, anne ve babası, insanlar kesin öyle düşünüyorlardır diye kederleniyordu. Bu yüzden mümkün olduğunca Uşikava'yı insan içine çıkartmamaya özen gösteriyorlardı. Çaresiz kalıp da çıkartmaları gerektiğinde mümkün olduğunca göze batmaması için çaba harcıyorlardı (elbette bu boşuna bir çabaydı).

Fakat Uşikava öyle bir durumda olduğu için özel bir hoşnutsuzluk hissetmiyordu. Üzülmüyor, yalnızlık hissine kapılmıyordu. Zaten insanların arasına karışmak içinden gelmiyordu, göze batmaması için özen gösterilmesi ise işine geliyordu. Erkek kardeşleri ve kız kardeşi, ona neredeyse yokmuş gibi davranıyorlardı, ama bu da aldırış ettiği bir durum değildi. Kendisi de kardeşlerini özel olarak sevememişti çünkü. Dış görünümleri alımlı, derslerdeki başarıları yüksekti, üstüne bir de tepeden tırnağa sportmendiler, ayrıca bir sürü de arkadaşları vardı. Fakat Uşikava'nın gözünden bakıldığında, son derece siliktiler. Düşünce tarzları sıradan, bakış açıları dar, hayal gücünden yoksunlardı; sürekli başkalarının ne düşündüğünü merak ederlerdi. Her şeyden öte, bir erdemi geliştirebilmek için gerekli olan sağlıklı düşünceden yoksundular.

Babası, taşrada kendi muayenehanesini işleten bir dahiliyeci olarak eşraftan sayılıyordu ama insanın içini daraltacak kadar can sıkıcı biriydi. Dokunduğu her şey altına dönüşen, efsanedeki kral gibi, dile getirdiği sözcüklerin tamamı canlılıktan yoksun kum tanecikleri gibiydi. Fakat az konuşmak yoluyla, muhtemelen kasıtlı olmasa da, adam o can sıkıcılığını ve donuk halini insanların gözünden ustalıkla saklayabiliyordu. Annesi ise tersine, konuşkan, tam devrinin insanı bir kadındı. Para konusunda titiz, başına buyruk, öz güveni güçlü, şık şeylere meraklı, her fırsatta tiz sesiyle başkalarının dedikodusunu yapan biriydi. Ağabeyi babasının, erkek kardeşi de annesinin kişiliğini miras almıştı. Kız kardeşinin bağımsızlık duygusu güçlüydü, ama sorumsuz, hoşgörüden yoksun, kendi çıkarından başka bir şeyi önemsemeyen bir kadındı. Anne ve babası, son çocuk olan kızı fazlasıyla şımartmış, tepelerine çıkarmışlardı.

Bu yüzden Uşikava çocukluk yıllarını çoğunlukla tek başına geçirmişti. Okuldan dönünce kendi odasına kapanır, kitap okumaya dalardı. Beslediği köpekten başka arkadaşı olmadığından, edindiği bilgiler hakkında birileriyle konuşma ve tartışma şansı yoktu, ama yine de kendisinin mantıklı ve keskin bir düşünme yeteneğine sahip, etkili konuşabilen bir insan olduğunu çok iyi biliyordu. Dahası, kendi kendine sabırla bu yeteneğini geliştirmişti. Sözgelimi bir konu belirler, bununla ilgili iki rol oluşturarak kendi kendine tartışma yapardı. Bir tarafı o konuyu destekleyerek coşkuyla savunur, diğer tarafı ise konuyu eleştirir, hırsla yerden yere vururdu. Uşikava, birbirine zıt iki role de aynı ölçüde inanarak, bir anlamda sadık bir şekilde kendisini uydurur, o rolle bütünleşirdi. Bunu yapmak yoluyla da, farkında olmadan özeleştiri yeteneğini kazanmıştı. Dahası genel doğrular olarak düşünülen şeylerin, çoğu durumda göreli şeylerden öteye geçmediğini idrak etmişti. Öğrendiği başka şeyler de vardı. Öznellik ve nesnellik, çoğu insanın düşündüğü ölçüde kesin bir çizgiyle ayrılabilecek şeyler değildi. Eğer sınır çizgisi belirsizse, bilinçli olarak bunları bir taraftan öteki tarafa geçirmek o kadar da zor bir iş değildi.

Mantık ve hitabetini daha berrak bir hale getirmek, geliştirmek için Uşikava fırsat buldukça kafasını bilgiyle doldururdu. İşe yarayacak şeyleri de, o kadar işe yaramayacağını düşündüğü şeyleri de kafasına yerleştirirdi. Hemfikir olabileceği şeyleri de, karşı duracağı şeyleri de öğrenirdi. Onun yapmak istediği, genel anlamda kendini yetiştirmek değildi; doğrudan elle tutabileceği, şekli, ağırlığı tespit edilebilecek somut bilgilere ihtiyacı vardı.

O şekilsiz iri kafası, her şeyden ziyade, mükemmel bir bilgi haznesi haline gelmişti. Dış görünümü çirkindi, ama işe yarıyordu. Bu sayede Uşikava yaşıtlarının hepsinden çok daha fazla bilgi depolamayı başarmıştı. Eğer isterse çevresindeki herkesi tartışmada kolayca alt edebiliyordu. Kardeşleri ve sınıf arkadaşlarıyla sınırlı değil, öğretmenlerini, anne babasını bile. Fakat Uşikava, bu yeteneğini mümkün olduğunca insanların önünde sergilememeye çalışıyordu. Ne şekilde olursa olsun, insanların dikkatini çekmek onun sevdiği bir şey değildi. Bilgi ve yetenekler, nihayetinde birer araçtı.

Herkesin önünde uluorta sergilenmesine gerek de yoktu.

Uşikava kendini, ormanın karanlığında gizlenip avının geçmesini bekleyen gece hayvanları gibi görüyordu. Sabırla fırsat kollayıp, o an geldiğinde kararlılıkla avının üzerine atılıyordu. O anın öncesinde kendi varlığını karşısındakinin öğrenmemesi gerekirdi. Varlığına ait izleri silikleştirip, karşısındakinin boş bulunmasını sağlamak önemliydi. Henüz ilkokul yıllarından itibaren Uşikava bu düşünceyi özümsemişti. Gidip birilerine şımarmadığı gibi, duygularını kolayca dışa yansıttığı da olmuyordu.

Biraz daha eli yüzü düzgün bir tiple doğmuş olsaydım, diye hayal kurduğu da olurdu. O kadar yakışıklı olmasa da olurdu. Hayran kalınacak kadar güzel bir tip olması gerekli değildi. Sıradan olması yeterliydi. Karşılaştığı insanların gayriihtiyari dönüp bakacağı kadar çirkin olmayan bir tip. Eğer o şekilde doğmuş olsaydı, acaba nasıl bir yaşamı olurdu? Fakat bu Uşikava'nın hayal gücünü aşan bir şeydi. Uşikava tam da Uşikava'ydı. Onun üzerinden başka bir varsayım oluşturmak mümkün değildi. Uşikava adlı bir insan, ancak şekilsiz iri kafası ve pörtlek gözleri, kısa çarpık bacaklarıyla var olabilirdi. Kuşkucu, bir o kadar da bilgiye aç; sessiz, ama konuşması etkili çocuk da aynı şekilde var olabilmişti.

Çirkin çocukluk yılları geride kalınca, çirkin bir genç olmuş, sonra bir zaman gelmiş, çirkin orta yaşlı bir adama dönüşmüştü. Ömrünün hangi aşamasında olursa olsun, yolda karşılaştığı insanlar sık sık dönüp Uşikava'ya bakardı. Çocuklar hiç çekinmeden tam karşısına geçer, dik dik bakarak yüzünü incelerdi. *Çirkin bir yaşlı olsam belki bu kadar fazla dikkat çekmem,* diye düşünürdü Uşikava arada sırada. Yaşlıların çoğu çirkin olduğundan, o kendine özgü çirkinliği gençliğinde olduğu kadar göze batmazdı belki de. Fakat bunu gerçekten yaşlanmadan anlayamazdı. Belki de eşine benzerine rastlanmayan çirkinlikte bir yaşlı haline de gelebilirdi.

Nihayetinde kendini kalabalığın içinde kaybettirmek gibi bir şeyi Uşikava'nın yapması mümkün değildi. Üstüne üstlük Tengo Uşikava'nın yüzünü biliyordu. Eğer apartmanının çevresinde dolaştığını görecek olursa her şey boşa giderdi.

Böyle durumlarda, çoğunlukla uzman dedeftiklik şirketlerine başvururdu. Avukatlık döneminden beri Uşikava gerekli olduğunda o tür şirketlerle ilişkiye girerdi. Adamların çoğu, eski polisti. Bilgi toplama, takip etme, gözetleme tekniklerini çok iyi biliyorlardı. Fakat bu sefer, mümkün olduğunca dışarıdan birilerini işe dahil etmek istemiyordu. Konu çok hassastı. Cinayet gibi ağır bir suç vardı işin içinde. Dahası, Tengo'yu izlemenin nasıl bir amaca hizmet edebileceğini Uşikava'nın kendisi bile tam olarak kavrayamamıştı.

Elbette Uşikava'nın istediği, Tengo ile Aomame arasındaki bağı açığa çıkartmaktı, ama Aomame'nin nasıl bir yüzü olduğunu da tam olarak bilemiyordu. Bir hayli uğraşmıştı, ama onun doğru düzgün bir fotoğrafını bir türlü ele geçirememişti. O Yarasa bile ele geçirememişti. Lise mezuniyet albümünü görebilmişti, ama Aomame'nin sınıf fotoğrafındaki küçük yüzü, bir şekilde doğallıktan uzak bir maske gibi duruyordu. Şirketin *softball* takımının fotoğrafında ise siperliği geniş şapka takmış, yüzüne gölge düşmüştü. Bu yüzden eğer Aomame Uşikava'nın önünden geçip gidecek olsa bile, onun Aomame olduğunu tespit edebilmesi mümkün değildi. 1.70 boylarında, düzgün vücutlu bir kadın olduğunu biliyordu. Gözleri ve elmacıkkemikleri belirgindi. Saçları, ancak omuzlarına ulaşıyordu.

Sonuçta Uşikava'nın kendisinin bu gözetleme işini üzerine almaktan başka çaresi yoktu. Orada gözlerini dikip sabırla bir şeylerin meydana gelmesini beklemeli, o bir şeyler meydana gelince de duruma göre nasıl hareket edeceğine karar vermeliydi. Bu hassas işi başkasından istemesi mümkün değildi.

Tengo üç katlı eski bir betonarme apartmanın üçüncü katında yaşıyordu. Girişte tüm dairelerin posta kutuları vardı. Birisinin üzerinde "Kavana" yazıyordu. Posta kutusunun sağı solu paslanmış, boyası dökülmeye başlamıştı. Posta kutularının kapağında kilit vardı, ama orada oturanların çoğu kilitlememişti. Apartmanın giriş kapısı kilitli olmadığından herkes rahatlıkla binanın içine girebilirdi.

Karanlık koridorda, inşa edilmelerinin üzerinden uzun yıllar geçmiş apartmanlara özgü koku hâkimdi. Tamir edilemeyen tesisat sızıntılarından, ucuz deterjanla yıkanmış eski çarşaflardan, yanmış kızartma yağlarından, kurumuş Noel çiçeklerinden yayılan kokular; otların yeşerdiği ön bahçeden gelen kedi çişi kokusu ve türlü türlü ne olduğu belirsiz kokular birbirine karışmıştı. Uzun süre orada yaşayınca insanlar o kokuya alışmış olabilirlerdi. Fakat ne kadar alışmış olurlarsa olsunlar, insanın içini açan bir koku olmadığı kesindi.

Tengo'nun oturduğu daire yola bakıyordu. Gürültülü denebilecek ölçüde değildi, ama nispeten işlek bir yoldu. Yakınlarda bir ilkokul vardı. Belli saatlerde çocukların gidişgelişi de artıyordu. Apartmanın karşısında bazı küçük konutlar, yan yana sıralanmıştı. Hepsi bahçesiz, iki katlı evlerdi. Yolun ucunda meyhane vardı. İlkokul öğrencilerine yönelik bir kırtasiyeci, iki blok ileride de küçük bir karakol yer almaktaydı. Çevrede gizlenebilecek bir yer yoktu. Yolun kıyısında durup Tengo'nun evini gözetlemeye kalkarsa, şansına Tengo'ya fark ettirmese bile çevredeki insanların kuşkulanacağı kesindi. Hele bir de bu kişi, Uşikava gibi dış görünümü pek sıradan olmayan bir insan olunca, çevre sakinlerinin tedirginliği iki kat daha artardı kesin. Okula giden çocukların peşine düşmüş bir sapık olduğu düşünülerek karakoldan polis bile çağırabilirlerdi.

Birilerini gözetlemek için öncelikle bu işe uygun bir yer bulmak gerekirdi. İnsanların bakışlarından uzak, hedef kişinin hareketlerini gözlemleyebilecek, su ve gıda tedariği kolayca yapılabilecek bir konum gerekirdi. En ideali, Tengo'nun evini görebilecek özel bir daire ayarlamaktı. Bu dairede, uzak görüş merceği takılmış fotoğraf makinesini üçayak üzerine yerleştirerek, evin içerisindeki hareketliliği ve giriş çıkışları izlemek en iyi yoldu. Bu işi tek başına yapacağından, yirmi dört saat gözetlemesi imkânsızdı, ama günde on saat kadar gözetleyebilirdi. Fakat söylemeye gerek yok ki bu iş için uygun bir yeri kolayca bulması mümkün değildi.

Fakat yine de Uşikava çevrede dolaşıp öyle bir yer aradı. Kolay kolay vazgeçen bir insan değildi. Ayaklarının onu götürebileceği yere kadar yürür, en ufak bir olasılığı bile en sonuna kadar takip ederdi. Bu inadı, onun avantajlı tarafıydı. Fakat yarım gün boyunca taban tepip etrafta dolaştıktan sonra Uşikava vazgeçti. Koenci, konutların yoğun olduğu bir bölgeydi, arazisi düzdü, yüksek bina da yoktu. Tengo'nun evini görebilecek yerler son derece sınırlıydı. Üstelik bu yerlerin hiçbirinde Uşikava'nın gizlenebileceği tek bir nokta bile yoktu.

Uşikava, aklına iyi bir fikir gelmediğinde ılık bir banyo yapardı. Bu yüzden eve dönünce önce küveti doldurdu. Sonra akrilik küvete girip radyoda Sibelius'un keman konçertosunu dinledi. İçinde Sibelius dinlemek için özel bir istek yoktu. Ayrıca Sibelius'un konçertosu, günün sonunda banyoya girerek dinlemeye uygun bir müzik de değildi. Belki Finler, geceleri saunaya girerek Sibelius dinlemekten hoşlanıyor olabilirdi. Fakat Bunkyo semti Konihata mahallesinde bulunan, iki yatak odalı

apartman dairesinin banyosundaki dar küvette, Sibelius müziği aşırı duygusal geliyor, tınısı insanda fazlasıyla gerilimli bir duyguya yol açıyordu. Fakat Uşikava umursamıyordu. Arka planda bir müzik olması onun için yeterliydi. Rameau'nun konseri bile olsa, onu da şikâyet etmeden dinlerdi. Schumann'ın "Carnaval"ı çalsa, yine hiçbir şikâyeti olmazdı. O an tesadüfen FM kanalı Sibelius'un keman konçertosunu yayınlıyordu. Durum, bundan ibaretti.

Uşikava, her zamanki gibi zihninin yarısını boşaltarak dinlendirip, geri kalan yarısıyla düşünmeye çalıştı. David Oistrakh'ın çaldığı Sibelius müziği, o boş alanı bir baştan öbür başa kat ediyordu. Usulca esen bir rüzgâr gibi ardına kadar açılmış ön kapıdan giriyor, ardına kadar açılmış arka kapıdan çıkıp gidiyordu. Müziği dinleme yöntemi olarak pek övülecek bir usul olmayabilirdi. Kendi müziğinin bu şekilde dinlendiğini öğrense, Sibelius kaşlarını çatar, kalın boynu kırışıklarla kaplanırdı belki de. Fakat Sibelius öleli çok olmuş, Oistrakh da aynı şekilde ruhlar arasına karışmıştı. Bu yüzden Uşikava, kimseden çekinmeden müziği bir yerden girip bir yerden çıkacak şekilde dinliyor, zihninin boşaltmadığı yarısıyla durmaksızın düşünüyordu.

Böyle durumlarda kendini sınırlamaksızın düşünmeyi severdi. Köpekleri geniş bir düzlüğe salar gibi düşüncelerini özgür bırakıyordu. İstediğiniz her yere dilediğinizce gidip, arzuladığınız her şeyi yapabilirsiniz, diyor, sonra serbest bırakıyordu. Uşikava, kendisi boynuna kadar ılık suya gömülmüş, yokuşta yuvarlanan, bıkmadan birbirlerini kovalayan, bir sincap bulunca boş yere peşine takılan, çamurlara otlara bulanan köpeklerin, oynamaktan yorulup da geri dönünce başlarını okşuyor, tekrar tasmalarını takıyordu. O sıralarda müzik de bitmişti. Sibelius'un konçertosu yaklaşık otuz dakikada sona erdi. Tam kararında bir uzunluktu. Sunucu, sonraki parçanın Janáček'in "Sinfonietta"sı olduğunu bildirdi. Janáček'in "Sinfonietta"sının adını bir yerlerde duymuştu. Fakat nerede duyduğunu anımsamıyordu. Anımsamaya kalktığında nedense görüşü bulanıklaşıyordu. Gözlerinin önüne uçuk sarı bir perde çekilmiş gibi oluyordu. Mutlaka banyoda aşırı uzun kaldığından olmalıydı. Uşikava teslimiyeti kabul edip, radyoyu kapatarak banyodan çıktı; belinde sadece havluyla, buzdolabından bir bira aldı.

Uşikava orada tek başına yaşıyordu. Eskiden karısı ve iki küçük kızı vardı. Kanagava ili Yamato şehrinin Çuorinkan semtinde satın aldığı müstakil evde yaşıyorlardı. Küçük, ama çimenlerle kaplı bir bahçesi vardı. Bir de köpek besliyorlardı. Karısı, son derecede sıradan yüzü olan biriydi. Çocukları güzel denebilecek yüzlere sahipti. Kızlarının ikisi de fizik olarak Uşikava'ya hiç benzemiyordu. Bu, elbette Uşikava'yı rahatlatıyordu.

Ancak aniden perde değişimi diyebileceği bir şey olmuştu ve şimdi tek başına yaşıyordu. Bir zamanlar aile sahibi olması, banliyöde müstakil bir evde yaşamış olması bile ona tuhaf geliyordu. Bu bir yanılsama gibiydi ve işine geldiği şekilde, farkına varmadan, geçmişe ait belleğini yeniden kurgulamış olabileceğini bile düşünüyordu. Fakat elbette bu gerçekten olmuştu. Yatağı paylaştığı bir karısı, kendi kanından gelen iki kızı vardı. Masasının çekmecesinde ailenin dört üyesinin birlikte çektirdiği bir fotoğraf duruyordu. Orada herkes mutlulukla gülüyordu. Köpek bile gülümsüyormuş gibiydi.

Ailenin tekrar bir araya gelme olasılığı yoktu. Karısı ve kızları Nagoya'da yaşıyordu. Kızlarının artık yeni bir babaları vardı. İlkokuldaki veli toplantılarına gitse bile kızlarının utanmayacağı, sıradan bir fiziğe sahip bir babaları. Uşikava, kızlarını dört yıla yakın bir süredir görmemişti, ama kızlar buna hiç üzülüyormuş gibi değillerdi. Mektup bile göndermiyorlardı. Uşikava'nın kendisi de kızlarını göremediği için o kadar üzülmüyordu. Fakat elbette bu, onun kızlarına değer vermediği anlamına gelmiyordu. Yalnızca Uşikava her şeyden önce kendi varlığını sağlama almak zorundaydı. Bunun için

yüreğindeki gereksiz devreleri kapatması lazımdı.

Üstelik Uşikava, ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar, onların damarlarında kendi kanının dolaştığını biliyordu. Kızları Uşikava'yı unutup gitseler bile, o kan yolunu kaybetmezdi. Muhtemelen o kandaki bellek uzun bir süre taşınırdı. Dahası bu iri kafanın gelecekte bir gün bir yerlerde tekrar kendini göstereceği muhakkaktı. Umulmadık bir anda, umulmadık bir yerde. O zaman insanlar, Uşikava'nın varlığını iç geçirerek anımsarlardı mutlaka.

O şaşkınlığın yaşanacağı anı, Uşikava hayattayken belki görebilirdi, belki de göremezdi. Önemli değildi. Öyle bir şeyin mümkün olduğunu düşünmekle bile Uşikava'nın içini bir memnuniyet duygusu kaplıyordu. Bu, bir intikam duygusu değildi. Bu dünyanın oluş biçimine kendisinin kaçınılmaz bir şekilde dahil olduğu algılamasıyla birlikte gelen bir memnuniyetti.

Uşikava, koltuğa oturup kısa bacaklarını sehpaya uzatarak teneke birasını içerken, aniden aklına bir şey geldi. Belki işe yaramayabilirdi. Fakat denemeye değerdi. Nasıl olmuştu da böylesine basit bir şeyi daha önce akıl edememişti acaba? Bunu düşünememiş olması Uşikava'ya tuhaf geldi. Herhalde fikir ne kadar basit olursa, insanın aklına gelmesi de o kadar zor oluyordu. Fenerin dibinin karanlık olması gibi.

Uşikava ertesi sabah bir kez daha Koenci'ye gitti, gözüne ilişen bir emlakçıya girerek Tengo'nun yaşadığı apartmanda boş daire olup olmadığını sordu. Adamlar oraya bakmıyorlardı. O apartmanın tamamıyla istasyonun önündeki bir emlakçı ilgileniyordu.

"Yalnız orada boş daire olduğunu sanmam. Kiralar uygun ve ulaşım da rahat olduğundan oturanlar pek boşaltmıyor."

"Yine de şansımı bir denemek isterim" dedi Uşikava.

İstasyonun önündeki o emlakçıya gitti. Onunla ilgilenen, yirmili yaşların başında genç bir adamdı. Saçları siyah ve kalın telliydi, kuş yuvası gibi jöleyle iyice sertleştirilmişti. Bembeyaz gömleğinin üzerinde yepyeni bir kravat vardı. Herhalde bu işe başlayalı o kadar uzun zaman olmamıştı. Yanaklarında hâlâ sivilce izleri vardı. Adam, içeri giren Uşikava'nın tipini görünce biraz şaşırdı, ama hemen kendini toparlayarak profesyonel bir gülümseme takındı.

"Beyefendi, çok şanslısınız" dedi genç adam. "Birinci katta oturan çift, ailevi durumlardan dolayı aniden taşınmaya karar verdi. Bir hafta önce daire boşaldı. Dün temizliği yapıldı. Henüz ilan vermedik. Birinci kat olduğundan dışarıdan gelen sesler rahatsız edici olabilir. Pek fazla güneş de görmeyebilir, ama ne de olsa merkezi bir yerde. Yalnız bina sahibi beş altı yıl içinde apartmanı yıkıp yeniden inşa etmeyi düşündüğünden, yıkım zamanından altı ay önce, sorun çıkartmadan evi boşaltmanız sözleşmenin koşulu olacak. Bir de otoparkı yok."

"Sorun değil" dedi Uşikava. "O kadar uzun süre yaşamak niyetinde değilim, arabam da yok."

"Tamam öyleyse. Bu koşulu kabul ettiğiniz sürece, hemen yarın yerleşebilirsiniz. Elbette öncesinde daireyi bir görmek istersiniz."

"Mutlaka görmek isterim" dedi Uşikava. Genç adam masasının çekmecesinden anahtarı çıkartıp Uşikava'ya verdi.

"Benim biraz işim var. Kusura bakmayın, ama tek başınıza gidip bakabilir misiniz? Ev boş,

dönüşte anahtarı bırakmanız yeterli olur.”

“Tamam” dedi Uşikava. “Fakat ya ben kötü bir adamsam, anahtarı alıp gider ve yedeğini çıkartırsam, sonra da boş eve yerleşmeye kalkarsam ne olacak?”

Genç adam bu sözler üzerine, şaşkın şaşkın bir süre Uşikava’nın yüzüne baktı. “Evet haklısınız. Öyleyse, tedbir olsun diye kartvizitinizi filan bırakabilir misiniz?”

Uşikava cüzdanından her zamanki *Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti* kartvizitini çıkartıp verdi.

“Uşikava Bey” dedi genç adam, ciddi bir yüz ifadesiyle kartvizitteki adı okuyarak. Sonra ifadesi yumuşayıverdi. “Kötü bir şey yapacak birisine benzemiyorsunuz.”

“Teşekkür ederim” dedi Uşikava. Sonra o kartvizitteki unvan kadar sahte bir gülümseme takındı.

Birileri kendisine ilk kez böyle bir şey söylüyordu. Bu genç adam, dış görünümünün fazlasıyla göze batması, kötü bir şeyler yapmasını engeller diye düşünüyordu herhalde. Özelliklerini kolayca tasvir etmek mümkündü. Robot resmini yapmaları pek fazla zaman almazdı. Hakkında arama emri çıkartılacak olsa, üç gün içinde yakalanırdı mutlaka.

Daire, tahmin ettiğinden daha iyi durumdaydı. Üçüncü kattaki Tengo’nun dairesi iki kat üzerinde olduğundan evin içini doğrudan gözetlemek elbette imkânsızdı. Fakat pencereden binanın giriş kapısı görünüyordu. Tengo’nun giriş çıkışlarını kontrol edebilir, onu ziyarete gelen insanların profilini çıkartabilirdi. Fotoğraf makinesini kamufle edecek olursa, uzaktan görüş merceğiyle fotoğraf da çekebilirdi.

O daireyi tutmak için iki aylık kira tutarında depozito, bir aylık peşin kira, iki aylık hava parası vermek zorundaydı. Kira o kadar yüksek değildi, depozito da daireyi boşaltırken geri ödenecekti. Yine de hatırı sayılır bir meblağ ödemesi gerekiyordu. Yarasa’ya ödeme yapmış olduğu için birikimi azalmıştı. Fakat şu an içinde bulunduğu durumu düşünecek olursa, kendini zorlayarak da olsa o daireyi tutmaktan başka şansı yoktu. Uşikava, tekrar emlakçıya gitti, bu iş için önceden hazırladığı nakit parayı zarfından çıkartarak, kira sözleşmesini imzaladı. Sözleşme *Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti* adına yapılmıştı. Cemiyetin fatura bilgilerini sonradan postayla göndereceğini söyledi. Onunla ilgilenen genç adam, bu durumu pek önemsiyor gibi değildi. Sözleşme yapılınca, Uşikava’ya tekrar evin anahtarını verdi.

“Uşikava Bey, bugünden itibaren o evde oturabilirsiniz. Elektrik ve suyu var. Ancak, gaz açılırken başında durmanız gerektiğinden, Tokyo gaz şirketiyle irtibata geçmeniz lazım. Telefon işini ne yapacaksınız?”

“Telefonu kendim ayarlarım” dedi Uşikava. Telefon şirketiyle sözleşme yapmak zahmetliydi. Teknik elemanların evin içine girmesi gerekirdi. Yakınlardaki umumi telefonu kullanmak çok daha rahat olurdu.

Uşikava bir kez daha daireye dönüp, gerekli olacak şeylerin listesini çıkarttı. Şansına, önceden oturanlar perdeyi olduğu gibi bırakmışlardı. Çiçek desenli eski bir perdeydi, ama perde olması bile, bir masraf kaleminden kurtarıyordu. Üstelik perde, gözetleme için elzem şeylerin başında geliyordu.

Liste o kadar da uzun değildi. Yiyecek malzemeleri, içme suyu lazımdı. Bir de uzak görüş mercekli fotoğraf makinesi ve üçayak. Bunlardan başka tuvalet kâğıdı, uyku tulumu, kampta kullanılan türden ispirtolu ocak, meyve bıçağı, konserve açacağı, çöp torbası, basit temizlik malzemeleri, elektrikli

tıraş makinesi, birkaç havlu, el feneri, transistörlü radyo, minumum düzeyde yedek giysi, bir karton sigara. Bu kadarı yeterli olurdu. Buzdolabına, yemek masasına, yatak yorgana ihtiyacı yoktu. Yağmurdan ve rüzgârdan korunabileceği bir yer bulabilmiş olması bile şanstı. Uşikava, kendi evine dönüp fotoğraf makinesi çantasına tek-mercekli fotoğraf makinesini ve uzak görüş merceğini yerleştirip, yanına bolca film aldı. Sonra listesine yazdığı eşyaları, seyahat çantasına doldurdu. Olmayanları Koenci İstasyonu önündeki mağazalardan satın aldı.

On metrekarelik odanın penceresinin önüne üçayağı kurup, son model Minolta otomatik fotoğraf makinesini üzerine yerleştirdi, uzak görüş merceğini taktı, makineyi binanın kapısından girip çıkan insanların yüzünü alabilecek konuma getirerek, elle kullanma moduna ayarladı. Uzaktan kumandayla deklanşöre basma düzeneğini kurdu. Peş peşe çekim ayarını da yaptı. Merceğin ucuna kalın kâğıttan bir kap hazırlayıp, merceğin ışıkla parlamaması için önlem aldı. Dışarıdan bakıldığında, perdenin altında sıkışıp kalmış kâğıt bir boru gibi görünüyordu. Fakat hiç kimse öyle bir şeye dikkat etmezdi. Hiçbir albenisi olmayan kiralık dairelerin bulunduğu böyle bir apartmanın girişini birilerinin gizlice görüntülemeye kalkacağını kimse düşünmezdi.

Uşikava, fotoğraf makinesiyle, deneme amaçlı olarak, kapıdan giren insanların fotoğraflarını çekti. Peş peşe çekim ayarı sayesinde kişi başına üç çekim yapabiliyordu. Fotoğraf makinesini havluyla sarıp deklanşör sesinin azaldığından emin oldu. Bir makara film bitirince istasyonun yakınlarındaki fotoğraf stüdyosuna götürdü. Filmi tezgâhtara verdiğinde, otomatik olarak film banyosu yapan bir sistemlerinin olduğunu gördü. Makine bol miktarda fotoğrafi hızlı bir şekilde banyo ettiğinden fotoğraflarda ne olduğuna kimse dikkat etmezdi. Çıkan fotoğraflar gayet iyi kalitedeydi. Sanatsallık beklenemezdi, ama işini görürdü. Girip çıkan insanların yüzleri, ayırt edilebilecek ölçüde netti fotoğraflarda. Uşikava stüdyo dönüşünde içme suyu ve konserve, tütün dükkânından bir karton Seven Star satın aldı. Kucağındaki malzemelerle yüzünü saklayarak apartmana döndü, yine fotoğraf makinesinin başına oturdu. Sonra girişi gözetlerken, su içip konserve şeftali yedi, birkaç sigara içti. Elektrik vardı, ama nedense su akmıyordu. Musluklardan yalnızca tıslama sesi geliyordu. Muhtemelen suyun gelmesi zaman alacaktı. Emlakçıyla irtibata geçmeyi düşündü, ama apartmana çok sık girip çıkmak istemediğinden biraz daha beklemeye karar verdi. Klozeti kullanamadığı için, temizlik şirketinin, orada unuttuğu küçük eski kovanın içine çişini yaptı. Kış başlangıcına özgü bir akşamüzeri olduğundan evin içerisi iyice kararmıştı, yine de odanın ışıklarını yakmadı. Karanlığın gelişini memnuniyetle karşılamıştı. Giriş kapısının ışığı yandı. Uşikava o sarı ışığın altından geçenleri gözetlemeyi sürdürdü.

Akşam olunca kapıdan girip çıkan insanlar biraz daha arttı, ama yine de çok kişi yoktu. Zaten küçük bir apartmandı. Girip çıkanlar arasında Tengo yoktu. Aomame olabilecek bir kadın da. O gün Tengo dershanede ders veriyordu. Akşamüzeri olunca eve dönerdi. Tengo işten sonra bir yerlere uğramazdı pek. Dışarıda yemek yemektense yemeğini kendisi yapıp, kitap okuyarak yemeyi seviyordu. Uşikava bunu biliyordu. Fakat Tengo o gün bir türlü eve dönmedi. İşten sonra biriyle buluşmuş olabilirdi.

Apartmanda çok farklı insanlar yaşıyordu. Genç, bekâr memurlar, üniversite öğrencileri, küçük çocukları olan çiftler, tek başına yaşayan ihtiyarlar; farklı tabakalardan sakinler vardı. İnsanlar savunmasızca merceğin görüş alanına giriveriyorlardı. Yaşları ve yaşam çevreleri açısından az çok farklılıklar olsa bile, bu insanlar yaşamlarından yorgun düşmüş, bıkmış gibi görünüyorlardı. Ümitleri tükenmiş, ihtirasları unutulmuş, duyguları törpülenmiş, geriye kalan boşluğa bıkkınlık ve hissizlik çörekleniverişti. Sanki iki saat önce diş çektirmiş gibi, ifadeleri karanlık, adımları ağırdı.

Elbette Uşikava yanlış düşünüyor da olabilirdi. İçlerinde, yaşadığı hayattan sonsuz keyif alanlar da

vardı belki. Kapıyı açınca içeride kendilerini nefes kesen kişisel bir cennetin beklediği sakinler. Kimisi vergi dairesinin soruşturmasından kaçmak için sade bir yaşam sürüyormuş süsü veriyordu kendine belki de. Elbette bu da mümkündü. Fakat fotoğraf makinesinin uzaktan görüş merceğine yansıdığı kadarıyla, bu insanlar, bir süre sonra yıkılacak bu ucuz apartmana yapışıp kalmış, ümitlerini yitirmiş büyükşehir sakinleriydi sadece.

Sonuçta Tengo görünmemişti. Tengo ile bağı olabilecek birileri de apartmana gelmemişti. Saat gece 11.30'u geçince Uşikava vazgeçti. İlk gündü, hazırlıkları da tam değildi. Önünde uzun bir zaman vardı. Bugünlük bu kadarı yeterliydi. Vücudunu farklı açılarda usulca esneterek, sertleşen kısımlarını çözdü. Şekerli ekmek yedi, termosta getirdiği kahveyi termosun kapağına dökerek içti. Lavabonun musluğunu çevirince, ne zaman gelmeye başladıysa su akmaya başlamıştı. Sabunla yüzünü yıkayıp dişlerini fırçalayarak uzun uzun çişini yaptı. Duvara yaslanıp bir sigara içti. Bir tek viski içmek isterdi, ama orada bulunduğu sürece asla alkol almamaya karar vermişti. Sonra iç çamaşırlarıyla kalarak uyku tulumuna girdi. Bir süre vücudu soğuktan hafif hafif titredi. Gece olunca boş ev, tahmin ettiğinden daha fazla soğumuştu. Küçük bir elektrikli soba gerekebilirdi.

Uyku tulumunun içinde tek başına titrerken, ailesi tarafından kuşatılmış halde yaşadığı günleri anımsadı. Özlem duyarak anımsamış değildi. Şimdi içinde bulunduğu durumla fazlasıyla tezat oluşturan bir durum olarak, tamamen kıyas amaçlı aklına gelivermişti yalnızca. Ailesiyle birlikte yaşarken bile Uşikava, elbette yalnızdı. Kimseye içini açmazdı. Öylesi sıradan bir yaşamın nihayetinde geçici olduğunu düşünürdü. O sahnenin bir gün gelip de paldır küldür yıkılıvermesinin kesin olduğunu düşünmeden edemezdi. Avukat olarak yoğun geçen yaşantısı, yüksek geliri, Çuorinkan'daki müstakil evi, tipi hiç de fena olmayan karısı, özel ilkokula giden iki şirin kızı, cins köpeği. İşte bu yüzden bir sürü şey üst üste gelmiş, yaşantısı kolayca çöküvermişti; tek başına kalınca neredeyse rahatlamıştı. *Şu işe bak. Artık hiçbir şeyden endişe etmeme gerek yok. Yine en başa döndüm.*

Bu en başa dönmek mi?

Uşikava, uyku tulumunun içinde larva gibi tostoparlak olarak, karanlık tavana baktı. Aynı pozisyonda uzun süre kalmış olmaktan dolayı tüm eklemleri ağrıyordu. Soğuktan titriyordu; akşam yemeği yerine şekerli ekmek yemiş, yıkılmak üzere olan ucuz bir apartmanın girişini gözetlemiş, hiçbir albenisi olmayan insanların gizlice fotoğrafını çekmiş, temizlik için kullanılan kovaya çişini yapmıştı. Bu, her şeye yeni baştan başlamak anlamına mı geliyordu? Bunun üzerine, yapmayı unuttuğu bir şeyi anımsadı. Emekleyerek uyku tulumundan çıktı, kovanın içindeki sidiği klozete döküp, gürültüyle sifonu çekti. Uyku tulumunu tam da ısıtmışken içinden çıkmak çok zor gelmişti. Öylece kalmayı çok istiyordu, ama karanlıkta yanlışlıkla kovaya çarparsa tam bir felaket olurdu. Sonra tekrar uyku tulumuna girip, bir süre daha soğuktan titredi.

Bu, en başa dönmek mi?

Herhalde o anlama geliyor. Yitirecek daha fazla bir şeyim yok. Canımdan başka. Gayet açık. Uşikava, karanlıkta, ince, keskin bir alet gibi gülümsedi.

Benim küçüğüm

Aomame çoğunlukla karmaşa ve arayış içinde yaşıyordu. Bu 1Q84 yılı denilen, bilinen mantık ve bilgilerin neredeyse hiç geçerli olmadığı dünyada, başına neler geleceğini tahmin edemiyordu. Yine de en azından birkaç ay daha hayatta kalacağını, çocuğu doğuracağını düşünüyordu. Nihayetinde bu da sezgiden öteye geçmiyordu. Fakat neredeyse emin olduğunu söyleyebileceği kadar güçlü bir sezgiydi. Çünkü Aomame, bir şeylerin ilerlemesi için çocuğun doğması gerektiğine inanıyordu. Aynı sezgileri bunu da söylüyordu ona.

Bir de Aomame, Öncüler liderinin söylediği son sözleri anımsıyordu. Şöyle demişti: *Senin zorlu bir sınavdan geçmen gerekecek. Bu sınavdan yüzünün akıyla çıkarsan, her şeyin olması gerektiği halini görebileceksin.*

Adam bir şeyler biliyordu. Önemli bir şeyler. *Fakat bunları muğlak sözcüklerle, birçok anlama gelebilecek şekilde bana iletmek istemişti. Bu sınav, kendimi gerçekten ölümün kapısına kadar taşımam olabilir. Ben canımdan vazgeçmek niyetiyle tabanca elimde, Esso tabelasının önüne kadar gittim. Fakat ölmedim ve buraya geri döndüm. Sonra hamile olduğumu öğrendim. Bu da önceden belirlenmiş bir şey olabilir.*

Aralık ayının ilk birkaç günü, geceleri rüzgâr çok şiddetli esti. Zelkova ağacının dökülüp uçuşan yaprakları, balkonun plastik siperliğine çarpıyor, tok çıtırtılar çıkartıyordu. Soğuk rüzgâr, bir uyarıda bulunur gibi çıplak dalların arasından ıslık gibi sesler çıkararak esiyordu. Kargaların, birbirlerini gördüklerinde çıkarttıkları sesler de daha şiddetli, tiz bir hal almıştı. Artık kış başlamıştı.

Kendi rahminde büyümekte olan şeyin Tengo'nun çocuğu olabileceği düşüncesi, günler geçtikçe daha da güçlenmiş, sonunda bir gerçek gibi gelmeye başlamıştı. Üçüncü bir kişiyi ikna edecek bir mantık henüz yoktu. Fakat kendisine karşı net bir şekilde açıklayabiliyordu. Bu, ona göre kesin bir şeydi.

Eğer cinsel ilişki olmadan hamile kalmışsam çocuğun babası Tengo'dan başka kim olabilir?

Kasım ayına girdikten sonra kilosu artmıştı. Dışarıdan belli olmuyordu, ama yine de Aomame her gün yeterince spor yapmaya devam ediyordu. Yediklerine de fazlasıyla özen gösteriyordu. Yirmi yaşından sonra kilosu 52'yi hiç geçmemişti. Fakat bir gün baskülün ibresi 54 kiloyu gösterdi ve o andan sonra aşağıya inmedi. Yüzü biraz yuvarlaklaşmış gibiydi. Mutlaka bu küçük şey, annesinden şişmanlamaya başlamasını istiyor olmalıydı.

Aomame, o küçük şeyle birlikte geceleri çocuk parkını gözlemeyi sürdürdü. Tek başına kaydırağa tırmanan genç adamın iri cüssesinin görüntüsünü aramaya devam etti. Gökyüzünde yan yana duran iki ayı izleyerek battaniyenin üzerinden karnının alt kısmını usulca okşuyordu. Arada sırada nedensizce gözyaşları dökülüveriyordu. Farkına vardığında, gözyaşları yanaklarından süzülüp belinden aşağısını örttüğü battaniyenin üzerine damlıyordu. Belki yalnızlık yüzündendi, belki de endişe. Hamilelik onu duygusallaştırmış da olabilirdi. Belki de yalnızca soğuk rüzgâr gözyaşı keselerini uyarıyor, gözyaşının akmasına neden oluyordu. Nasıl olursa olsun, Aomame gözyaşlarını silmiyor, öylece akmalarına izin veriyordu.

Bir süre ağlayınca gözyaşları kesiliyordu. Sonra o yalnız bekleyişini sürdürüyordu. *Hayır, artık o kadar yalnız değilim,* diyordu içinden. *Küçüğüm benimle birlikte. Artık iki kişiyiz. İkimiz iki aya*

bakıp Tengo'nun ortaya çıkmasını bekliyoruz. Aomame arada sırada dürbünü alıp kimseciklerin olmadığı kaydırağa odaklıyordu. Bazen otomatik tabancayı eline alıp ağırlığını ve elinde bıraktığı hissi kontrol ediyordu. *Kendimi koruyacak, Tengo'yu bulacak, bu küçük şeyi de beslemeyi sürdüreceğim. Bunlar şu an bana verilen görevler.*

Bir seferinde soğuk rüzgâr altında parkı gözetlerken, Aomame, Tanrı'ya inandığını fark etti. Aniden bu gerçeği keşfetmişti. Sanki ayak tabanları yumuşak bir çamurun dibindeki sert kaya yüzeyine ulaşmış gibi. Bu, anlaşılmaz bir duyguydu, aklının ucundan bile geçmeyen bir keşifti. Aomame, kendini bildi bileli Tanrı denen şeyden nefret etmişti. Daha doğru ifade etmek gerekirse, Tanrı ile kendi arasına giren insanlar ve sistemlerden nefret etmişti. Uzun yıllar bu türden insanlar ve sistemler, Aomame için Tanrı ile aynı anlama geliyordu. Onlardan nefret etmek, Tanrı'dan nefret etmek demekti aynı zamanda.

Doğduğu andan itibaren onlar Aomame'nin etrafındaydı. Tanrı adını kullanarak Aomame'ye hükmediyor, emrediyor, onu çaresiz bırakıyorlardı. Tanrı adı altında tüm zaman ve özgürlüğünü elinden alıyor, yüreğine ağır prangalar vuruyorlardı. Tanrı'nın şefkatinden dem vuruyor, ama daha çok Tanrı'nın öfkesini ve asla taviz vermeyeceğini anlatıyorlardı. Aomame, on bir yaşında kararını verip nihayet o dünyadan sıyrılmayı başarabilmişti. Fakat bunun için birçok şeyi feda etmesi gerekmişti.

Eğer bu dünyada Tanrı olmasaydı, yaşamım çok daha neşeli ve aydınlık, çok daha doğal ve bereketli olurdu mutlaka. Aomame sık sık böyle düşünürdü. Sonu gelmeyen bir kızgınlık ve korku tarafından yüreği tüketilmeden, tamamen sıradan bir çocuk olarak birçok güzel anı biriktirebilirdi mutlaka. *Şimdi ise benim yaşamım, şu andakinden çok daha olumlu, huzurlu, dolu dolu olurdu.*

Yine de Aomame elini karnının altına koyup plastik levhaların aralığından kimseciklerin olmadığı parkı gözlerken, yüreğinin derinliklerinde Tanrı'ya inandığını fark etmişti. Otomatik bir şekilde dua sözlerini dile getirirken, parmaklarını birbirine geçirirken, Aomame farkında olmadan Tanrı'ya inanıyordu. Bu inancın iliklerine işlediğini hissediyordu. Mantık ve duygularla bir kenara itilemeyecek bir şeydi. Nefret ve öfkeyle silinmesi imkânsızdı.

Yine de bu onların Tanrısı değil, benim Tanrım. Bu, benim kendi yaşamımı feda ederek, etimin doğranması, derimin yüzülmesi, kanımın emilmesi, tırnaklarımın sökülmesi, zaman, ümit ve anılarımın gasp edilmesi sonucunda edindiğim bir şey. Görüntüsü ya da şekli olan bir Tanrı değil bu. Beyaz giysiler giymiyor, uzun sakalları yok. Bu Tanrı'nın, öğretisi yok, kitabı yok, kuralları da yok. Ödülü olmadığı gibi, cezası da yok. Hiçbir şey vermiyor, hiçbir şeyi gasp etmiyor. Yükselecek bir cennet olmadığı gibi, içine yuvarlanılacak bir cehennem de yok. Sıcak ya da soğuk, Tanrı yalnızca orada bekliyor.

Aomame, arada sırada Öncüler'in liderinin ölmeden hemen önce dile getirdiği sözleri anımsıyordu. O kalın bariton sesi, Aomame'nin unutmasına imkân yoktu. Adamın ensesine sapladığı iğnenin dokunuşunu unutamadığı gibi.

Işığın olduğu yerde gölgenin de olması gerekir. Gölgenin olduğu yerde ise ışık mutlaka olur. Işık olmadan gölge olmaz, gölgesi olmayan ışık da olmaz. Little People *denilen varlıklar iyi mi kötü mü, bilemiyorum. Bu bir anlamda bizim anlayışımızı ve kavramlarımızı aşan bir durum. Bizler çok eskiden beri onlarla birlikte yaşadık. Henüz iyi ve kötü dediğimiz şeylerin doğru dürüst*

var olmadığı zamanlardan beri. İnsan bilincinin henüz ilkel olduğu zamanlardan beri.

Tanrı ve *Little People* zıt şeyler miydi acaba? Yoksa aynı şeyin farklı yüzleri miydiler?

Aomame bilemiyordu. Onun bildiği, kendi içindeki küçük şeyi ne pahasına olursa olsun koruması, bunun için de bir yerlerdeki Tanrı'ya inanması gerektiğiydi. Belki de kendisinin Tanrı'ya inandığı gerçeğini de kabul etmesi.

Aomame, Tanrı hakkında düşündü. Tanrı, şekilsizdi, aynı zamanda her şekle girebilirdi. Onun kafasında canlanan görüntü aerodinamik Mercedes Benz Coupé idi. Satıcısından yeni teslim alınmış sıfır araba. Bu arabadan inen orta yaşlı nezih kadın. Başkent Otobanı'nda, üzerindeki güzel bahar mantosunu, çıplak Aomame'ye veriyordu. Soğuk rüzgârdan ve insanların çekincesiz bakışlarından Aomame'yi koruyordu. Sonra hiçbir şey söylemeden o gümüş rengi Coupé'ye geri dönüyordu. Kadın, Aomame'nin hamile olduğunu ve onu korunması gerektiğini biliyordu.

Aomame yeni bir rüya görmeye başlamıştı. Rüyasında beyaz bir odaya hapsedilmiş oluyordu. Küp şeklinde küçük bir oda. Penceresi yoktu. Yalnızca bir kapısı vardı. Odada süssüz, basit bir yatak da bulunuyordu. Aomame yatakta sırtüstü yatıyordu. Yatağın üzerinde sallanan ışık, Aomame'nin dağ gibi kabarmış karnını aydınlatıyordu. Karnı kendi vücuduna ait gibi görünmüyordu. Fakat kesinlikle Aomame'nin vücudunun bir parçasıydı. Doğum yaklaşmıştı.

Odayı, dazlak kafalı ve atkuyruklu bekliyordu. O ikili, bir kez daha başarısız olmama konusunda kararlıydı. Adamlar bir kez hata yapmıştı. O hatalarını telafi etmeleri gerekiyordu. İkisine verilen görev, Aomame'yi o odadan çıkartmamak, hiç kimseyi de o odaya sokmamaktı. O küçük şeyin doğmasını bekliyorlardı. Doğduğu anda hemen Aomame'nin elinden almak niyetinde gibiydiler.

Aomame haykırmaya çalışıyordu. Var gücüyle yardım çağırmaya. Fakat oda özel bir maddeden yapılmıştı. Duvarlar, tavan, zemin, hepsi sesi anında emiyordu. Çığlıkları, kendi kulağına bile ulaşmıyordu. Aomame, o Mercedes Coupé'deki kadının gelip, kendisini kurtarmasını istiyordu. Kendisini ve o küçük şeyi. Fakat sesi, beyaz odanın duvarlarında emilip kayboluyordu.

O küçük şey, göbek bağından besin alarak her saniye büyüyordu. Ilık karanlıktan kurtulmak istiyor, Aomame'nin rahminin duvarlarını tekmeliyordu. Işığı ve özgürlüğü arzuluyordu. Uzun boylu, atkuyruklu adam kapının yanında oturuyordu. Ellerini dizlerinin üzerine koymuş, boşluktaki bir noktayı izliyordu. Orada belki de küçük, yoğun bir bulut vardı. Dazlak kafalı, yatağın yanında ayaktaydı. İkisi de, önceki gibi aynı koyu renkli takım elbiselerini giymişti. Dazlak kafalı, arada sırada kol saatine göz atıyordu. İstasyonda önemli birini getiren bir trenin gelmesini bekleyen insanlar gibi.

Aomame, el ve ayaklarını oynatamıyordu. Bağlanmış değildi, ama yine de nedense bir türlü el ve ayakları kımıldamıyordu. Parmak uçlarında his yoktu. Doğum sancılarının ilk belirtileri başlamıştı. Kader treni gibi planlanan zamanı hiç şaşmadan istasyona yaklaşıyordu. Aomame, raylardaki hafif titreşimleri hissedebiliyordu.

Tam burada uyanıyordu.

Duş alarak üzerindeki teri akıtıp, yeni giysilerini giydi. Terden ıslanan giysilerini çamaşır makinesine tıkıştırdı. Aomame elbette böyle bir rüya görmek istemiyordu. Fakat rüya engel olamayacağı şekilde gelip Aomame'yi buluyordu. Rüya sırasındaki ayrıntılar ufak tefek değişikliklere

uğruyordu. Fakat yer ve sonuç hep aynıydı. Küp şekilli beyaz oda. Yaklaşan doğum sancıları. Karakterleri silik, koyu takım elbiseler içindeki ikili.

Aomame'nin o küçük şeyi karnında taşıdığını bu ikili biliyordu. Belki de zamanla öğreneceklerdi. Aomame her şeyi göze almıştı. Eğer gerekirse, atkuyruklu ve dazlak kafalının üzerine, elindeki bütün dokuz milimetrelik mermileri tereddüt etmeden boşaltırdı. Aomame'yi koruyan Tanrı, bazen eli kana bulanmış bir Tanrı da olabilirdi.

Kapının vurulduğunu duydu. Aomame, mutfağın taburesine oturmuş, sağ elinde emniyet mandalı kaldırılmış otomatik tabancayı tutuyordu. Dışarıda sabah başlayan soğuk yağmur yağmaya devam ediyordu. Kış yağmurunun kokusu etrafı sarmıştı.

"Takai Hanım, iyi günler" dedi dışarıdaki adam kapıya vurmayı bırakarak. "Artık tanıdığınız NHK tahsildarıyım ben. Rahatsız ediyor olabilirim, ama yine ücret tahsilatı için geldim. Takai Hanım, oradasınız değil mi?"

Aomame, ses çıkarmadan kapıya bakarak, içinden konuşmaya başladı. *NHK'ya telefonla sorduk. Sen, kendine NHK tahsildarı süsü veren birisin yalnızca. Kimsin ve ne istiyorsun?*

"İnsanların aldıkları şeylerin bedelini ödemesi gerekir. Bu, toplumun kuralıdır. Siz yayın hizmeti alıyorsunuz. Bu yüzden ücretini ödemelisiniz. Alacağınızı alıp karşılığında hiçbir şey vermemek adil değil. Hırsızlıkla aynı."

Adamın sesi koridorda yankılanıyordu. Çatlak, ama net bir şekilde anlaşılan bir sesti.

"Ben kişisel duygularla hareket ediyor değilim. Sizden nefret etmediğim gibi kızgın da değilim. Bunların hiçbiri aklımdan bile geçmez. Yalnız doğduğumdan beri adaletsizliğe katlanamıyorum. İnsanlar aldığı şeylerin bedelini ödemelidir. Takai Hanım, kapıyı açmadığınız sürece, kaç kez olursa olsun gelip kapıyı çalacağım. Bunu siz de istemiyorsunuzdur. Elbette ben de laftan anlamayan bir moruk değilim. Karşılıklı konuşursak uzlaşacağımız noktaları mutlaka buluruz. Takai Hanım, şimdi lütfen şu kapıyı açar mısınız?"

Kapı vurma sesleri bir süre daha devam etti.

Aomame iki eliyle otomatik tabancayı iyice kavradı. *Bu adam, benim hamile olduğumu biliyor muhtemelen.* Aomame'nin koltukaltları ve burnunun ucu hafiften terlemişti. *Ne olursa olsun, kapıyı açmayacağım. Eğer yedek anahtarı varsa ve içeri girerse ya da başka bir alet ya da yöntem kullanarak kapıyı zorla açmaya kalkarsa, NHK tahsildarı olsa da olmasa da, şarjördeki mermilerin tamamını karnına boşaltırım.*

Hayır, böyle bir şey olmaz. Aomame bunu biliyordu. *Bu kapıyı açamazlar.* Aomame içeriden açmadığı müddetçe kapı açılamazdı. Adam da her kimse, bu yüzden sinirlenmiş, küplere binmiş olmalıydı. *Sözcükler yoluyla o da benim sinirlerimi bozmaya çalışıyor.*

On dakika sonra adam gitti. Koridorda yankılanan yüksek sesiyle Aomame'yi tehdit edip aşağılayarak, kurnazlıkla suçlayıp yine bağırıp çağırarak, tekrar geleceğini bildirdikten sonra.

"Kaçamazsınız, Takai Hanım. Siz yayın hizmeti aldığınız müddetçe ben hep geleceğim. Kolay kolay vazgeçmeyen biriyimdir. Benim karakterim böyle. Haydi öyleyse. Yakında tekrar görüşürüz."

Adamın ayak sesleri duyulmadı. Fakat artık kapının önünde değildi. Aomame, kapının gözetleme

deliğinden kontrol etti. Tabancanın emniyet mandalını indirip, lavaboya giderek yüzünü yıkadı. Tişörtünün koltukaltı terden sırılsıklam olmuştu. Yeni tişört giyerken, çıplak vaziyette aynanın karşısında durup baktı. Karnının şişkinliği henüz insanların dikkatini çekecek ölçüde değildi. Fakat içinde önemli bir sır gizleniyordu.

Madam'la telefonda konuştu. O gün Tamaru bazı meseleler hakkında Aomame ile konuştuktan sonra hiçbir şey söylemeden ahizeyi yaşlı kadına verdi. Konuşma, mümkün olduğunca direkt ifadelerden kaçınılarak, muğlak sözcükler kullanılarak gerçekleştiriliyordu. En azından başlangıçta.

"Senin için yeni bir yer bulduk" dedi Madam. "Orada, planladığımız işi yapacaksın. Güvenli bir yer. Düzenli olarak uzman kontrolünde olacaksın. İstersen hemen şimdi taşınabilirsin."

Aomame, o küçük şeyi kendinden almayı amaçlayan insanlar meselesini yaşlı kadına açmalı mıydı acaba? Öncüler'deki tiplerin, rüyasında çocuğunu ele geçirmeye çalıştıklarını. Sahte NHK tahsildarının, kapıyı açtırmak için uğraştığını ve muhtemelen onun da aynı şeyin peşinde olduğunu. Fakat Aomame, düşünüp vazgeçti. Aomame yaşlı kadına güveniyordu. Ona saygı ve sevgi de besliyordu. Sorun bu değildi. Hangi dünyada yaşadığı, en önemli meseleydi.

"Son zamanlarda sağlığın nasıl?" diye sordu yaşlı kadın.

Aomame şimdilik her şeyin yolunda gittiğini söyledi.

"Çok sevindim" dedi yaşlı kadın. "Yalnız sesin her zamankinden biraz farklı gibi. Bana öyle gelmiş de olabilir, ama biraz sert, temkinli gibi geliyor kulağa. Eğer kafana takılan bir şey varsa, küçük bir şey bile olsa çekinmeden söyle. Yapabileceğimiz bir şeyler olabilir."

Aomame sesinin tonunu kontrol ederek yanıtladı: "Burada uzun süre kaldığım için, farkına varmadan sinirlerim gerilmiş olmalı. Ama kendime dikkat ediyorum. Ne de olsa benim uzmanlık alanım bu."

"Elbette" dedi yaşlı kadın. Sonra kısa bir ara verdi. "Bir süre önce, tuhaf bir adam bizim evin çevresinde birkaç gün boyunca dolaştı. Daha çok sığınma evini kontrol ediyormuş gibiydi. Oradaki üç kadına güvenlik kamerasının görüntülerini gösterdik, ama o adamı hayatlarında hiç görmediklerini söylediler. Senin peşine düşmüş adamlardan biri olabilir."

Aomame yüzüne hafifçe buruşturdu. "Bizim aramızdaki bağın açığa çıktığı anlamına mı geliyor bu?"

"O kadarını bilemiyorum. Bu olasılık da düşünülebilir elbette. Bu adamın dış görünüşü bir hayli tuhaftı. Kafası fazlasıyla iri ve şekilsizdi. Tepesi düz, neredeyse tamamen kelleşmiş, boyu kısa, el ve ayakları kısa, kütük gibiydi. Böyle birini hiç gördün mü?"

Şekilsiz kel kafa? "Bu evin balkonundan, apartmanın önündeki yoldan gelip geçen insanları sık sık gözlemliyorum. Fakat öyle birini görmedim. İnsanın dikkatini çeken bir fizik galiba."

"Hem de çok. Sanki sirkte gösteriye çıkan hokkabazlar gibi. Eğer bu adam onlar tarafından seçilip gönderilmişse ve bizim hareketlerimizi izlemeye çalışıyorsa, çok tuhaf bir seçim olduğunu söylemeliyim."

Aomame hemfikir olduğunu belirtti. Öncüler, fiziği dikkat çeken bir insanı seçerek keşfe göndermezlerdi herhalde. Eleman yetersizliği çekmedikleri muhakkaktı. Dolayısıyla bu adam Aomame ile yaşlı kadının ilişkisini cemaatten bağımsız olarak araştırıyor olabilirdi ve onlara

bildirmemişti. Öyleyse bu adam kimdi ve ne gibi bir amaçla sığınma evini inceliyordu? Yoksa NHK tahsildarı süsü vererek inatla kapısına gelen adamla aynı kişi miydi? Elbette bu ikisinin aynı kişi olduğunu ispatlayacak bir dayanağı yoktu. O sahte tahsildarın kendine özgü konuşma tarzı, yaşlı kadının tasvir ettiği acayip dış görünüşlü adama uyuyordu yalnızca.

"Öyle birini görürsen haber ver. Müdahale etmek gerekebilir."

Aomame elbette hemen haber vereceğini söyledi. Yaşlı kadın yeniden sessiz kaldı. Bu onun için nadir karşılaşılan bir durumdu. Telefonla konuşurken boş yere konuşmaz ama zamanı da boşa harcamazdı

"Sağlığınız yerinde mi?" diye sordu Aomame, öylesine.

"Her zamanki gibi. Pek kötü bir durum yok" dedi yaşlı kadın. Fakat sesindeki tereddüt hafifçe hissediliyordu. Bu da nadir karşılaşılan bir durumdu.

Aomame, kadının konuşmasını sürdürmesini bekledi.

Yaşlı kadın, sonunda teslimiyeti kabullenmiş gibi sessizliğini bozdu. "Yalnız şu sıralarda sık sık yaşlandığımı hissediyorum. Özellikle seninle görüşemez hale geldikten sonra."

Aomame canlı bir sesle yanıtladı: "Ortadan kaybolmuş değilim. Buradayım."

"Orası öyle tabii. Oradasın, böyle arada sırada konuşabiliyoruz. Fakat seninle düzenli olarak yüz yüze görüştüğümüzde, sen vücudumu hareket ettirdiğinde senden enerji alıyordum belki de."

"Sizin doğal bir enerjiniz var. Ben o gücün ortaya çıkmasına yardım ediyordum yalnızca. Ben olmasam bile siz kendiniz de bu gücü ortaya çıkarabilirsiniz."

"İşin doğrusu ben de bir müddet öncesine kadar öyle düşünüyordum" dedi yaşlı kadın, hafifçe gülerek. Fakat canlılıktan uzak bir gülmeydi. "Özel bir insan olduğumu da sanıyordum. Fakat zaman, bütün insanlardan azar azar ömrünü alır gider. İnsanlar, zamanı gelince pat diye düşüp ölmezler. İçten içe aşama aşama ölürler, nihayet sonunda hesapları kapama zamanı geliverir. Hiç kimse bundan kaçamaz. İnsanlar, aldıkları şeyin bedelini ödemek zorundadır. Ben, bu gerçeği ancak şimdi öğrenebildim."

İnsanlar, aldıkları şeyin bedelini ödemek zorundadır. Aomame yüzünü buruşturdu. O NHK tahsildarının söylediği cümlenin aynısıydı.

"Eylüldeki o fırtınalı gece, yıldırımların düştüğü, gök gürültülerinin birbiri ardına duyulduğu o gece, bir an aklıma geliverdi" dedi yaşlı kadın. "Bu evin oturma odasında tek başıma, senin için endişelenerek şimşeklerin çakışını izliyordum. Sonra bir şimşek ışığı çaktı ve bir gerçek, tüm berraklığıyla gözlerimin önüne seriliverdi. O gece ben, hem senin varlığını, hem de içimdeki bir şeyleri yitirmiştim. Belki içimde birikmiş bir şeyleri. O ana kadar varlığımın merkezinde olan, bir insan olarak beni dimdik ayakta tutan bir şeyleri."

Aomame kararlılıkla sordu: "Sakın bunlara öfke de dahil olmasın?"

Kurumuş bir gölün dibini andıran bir sessizlik oldu. Sonra yaşlı kadın bu sessizliği bozdu: "O gün yitirdiğim şeylere öfkem de dahil mi? Sormak istediğin bu mu?"

"Evet, öyle."

Yaşlı kadın usulca nefes aldı. "Sorunun yanıtı, evet. Haklısın. İçimdeki şiddetli öfke de nedense o

yıldırımlar arasında yitip gitti galiba. En azından çok uzaklara çekildi. Şu an içimde kalanlar, bir zamanlar olduğu gibi ateşli bir öfke değil. Pastel renklerdeki hüzün gibi bir şeye dönüştü. Oysa, öylesi bir öfkenin sıcaklığını sonsuza kadar yitirmeyeceğimi düşünürdüm... İyi de bunu nasıl anladın?"

Aomame yanıtladı: "Tamı tamına aynı şey benim içimde de meydana geldi çünkü. O yıldırımların birbiri ardına düştüğü gece."

"Kendi öfkenle ilgili konuşuyorsun, değil mi?"

"Evet, öyle. İçimdeki saf ve şiddetli öfkeyi, artık hissedemiyorum. Tamamen yok olup gitmiş değil, ama söylediğiniz gibi çok uzaklara bir yere çekilmişe benziyor. Bu öfke, uzun yıllar içimde büyük bir yer kaplamıştı ve beni kamçılayan bir şeydi."

"Durmak nedir bilmeyen insafsız faytoncular gibi" dedi yaşlı kadın. "Fakat artık gücünü yitirdi. Sense hamilesin. Öfkenin, yerini başka bir şeye bıraktığını söyleyebilir miyiz acaba?"

Aomame nefesini düzenledi. "Öyle. O öfkenin yerine içimde küçük şey var. Öfkeyle alakası olmayan bir şey. Dahası, içimde günden güne büyüyor."

"Özel olarak söylememe gerek yok, ama onu var gücünle koruman gerek" dedi yaşlı kadın. "Bunun için bir an önce daha güvenli bir yere taşınmalısın."

"Haklısınız, fakat ondan önce mutlaka yapmam gereken bir şey var."

Telefonu kapattıktan sonra Aomame balkona çıkıp yine plastik levhaların arasından öğleden sonra manzarasını ve çocuk parkını izledi. Günbatımı yaklaşmıştı. *1Q84 yılı bitmeden ve onlar beni bulmadan önce, ne pahasına olursa olsun Tengo'yu bulmak zorundayım.*

15
Tengo

Bunun konuşulmasına izin yok

Tengo, Mugiatama'dan çıkınca bir süre kafasındaki düşüncelerle amaçsızca şehirde dolaştı. Sonra kararını vererek küçük çocuk parkına doğru yöneldi. Yan yana iki ayın durduğunu ilk kez keşfettiği yere. O günkü gibi kaydırağa çıkıp bir kez daha gökyüzüne bakmak istiyordu. Oradan iki ayı yine görebilirdi. Aylar ona bir şeyler anlatabilirdi.

Tengo, yürürken, *o parka ilk gidişim ne zamandı acaba?* diye düşündü. Fakat anımsayamıyordu. Zamanın akış ritmi bozulmuş, olaylar arasındaki süre algısı kaybolmuştu. Fakat muhtemelen sonbahar başlangıcıydı. Uzun kollu tişört giydiğini anımsıyordu. Şimdi ise aylardan aralıktı.

Serin bir rüzgâr, bir bulut kümesini Tokyo Körfezi yönüne sürüklüyordu. Bulutlar macundan yapılmış gibiydi, şekilsizce kümelenmişlerdi. Arada sırada bulutların arkasına saklansalar da, iki ay görünüyordu. Görmeye alıştığı sarı renkli büyük ay ve ona yeni eklenen yeşil renkli küçük ay. İkisi de dolunaydan sonraki, üçte iki büyüklüklerindeydiler. Küçük ay, annesinin eteğinin altına saklanmaya çalışan bir çocuk gibi görünüyordu. İki ay, ilk kez gördüğü seferle aşağı yukarı aynı yerdeydi. Sanki Tengo'nun dönüşünü orada sabırla beklemiş gibiydiler.

Geceleyin çocuk parkında kimsecikler yoktu. Cıva lambasının ışığı, öncesinden daha iyi aydınlatıyordu. Hava daha soğuktu. Yaprakları dökülen Zelkova ağacının dalları, fırtınaya tutulmuş bir iskeleti andırıyordu. Baykuşların ötebileceği türden bir akşamdı. Fakat elbette Tokyo merkezindeki bir parkta baykuş olamazdı. Tengo rüzgârlığının kapüşonunu başına geçirip, ellerini deri montunun ceplerine soktu. Sonra kaydırağa tırmanıp korkuluğa yaslanarak, bulut kümesinin arasından bir görünüp bir kaybolan iki aya baktı. Ötelerde kalan yıldızlar donuk ışıltılar saçıyordu. Büyük şehrin göğünde biriken bulanık pus tabakası rüzgârla dağılmış olacak, gökyüzü net bir şekilde görülebiliyordu.

Şu an kendisiyle aynı şekilde kaç insan bu iki ayı görebiliyordu acaba? Tengo'nun aklından bu düşünce geçti. Fukaeri bu durumu elbette biliyordu. Bu, zaten onun başlattığı bir şeydi. Muhtemelen. Fakat o hariç tutulursa, Tengo'nun çevresindeki insanların hiçbiri ayların sayısının arttığından bahsetmiyordu. İnsanlar henüz bunun farkına varmamış mıydı? Yoksa bu konudan özel olarak söz etmek mi istemiyorlardı? Artık herkesin bildiği bir gerçek miydi? Neticede Tengo, dershanede yerine ders vermesini rica ettiği arkadaşı dışında ayla ilgili hiç kimseye herhangi bir soru sormamıştı. Aksine temkinli davranarak insanların önünde bu sorunu ortaya atmamaya çabalıyordu. Sanki bu ahlaki açıdan uygunsuz bir konu olacakmış gibi.

Neden acaba?

Belki de ay bunu istemiyordur, diye düşündü Tengo. Bu iki ayın varlığı, sonuna kadar Tengo'nun kendisine verilmiş bir mesajdı. Tengo'nun bu bilgiyi başkalarıyla paylaşmasına izin verilmiyor olabilirdi.

Fakat bu, tuhaf bir düşünce şekliydi. Ayların sayısı nasıl kişisel bir mesaj olabilirdi? Bu neyi iletmeye yarardı? Tengo, bunun bir mesaj olmaktan ziyade karmaşık bir bilmece olduğunu düşünüyordu. Öyleyse bilmeceyi hazırlayan kimdi? İzin vermeyen kim olabilirdi?

Rüzgâr, Zelkova ağacının dallarının arasından ıslık gibi sesler çıkartarak esiyordu. Çaresizliğe kapılmış bir insanın dişlerinin arasından çıkan acı yüklü nefesler gibi. Tengo, rüzgârın sesine pek dikkat etmeden ayları seyretmeye koyuldu, iyice üşüyene kadar orada oturup kaldı. On beş dakika kadar bir süre geçmişti herhalde. Hayır, belki biraz daha uzun olabilirdi. Zaman algılaması bir

noktada kaybolmuştu. Viskiyle iyice ısınmış vücudu, şimdi denizin dibindeki yalnız bir kaya gibi sert ve soğuktu.

Bulutlar güneye doğru birbiri ardınca gökyüzünde sürükleniyordu. Akıp giden bulutların hemen ardından yenileri ortaya çıkıyordu. Uzaklarda, kuzey taraflarında, bu bulutları durup dinlenmeden ortaya çıkartan bir kaynak vardı mutlaka. Kendilerini kararlı bir şekilde işlerine vermiş, gri kalın üniformalar içerisindeki insanlar, orada sabahtan akşama kadar sessizce bulut üretiyordu belki de. Arının bal yapması, örümceğin ağ örmesi, savaşın dul kadınlar yaratması gibi.

Tengo kol saatine göz attı. Biraz sonra 8 olacaktı. Parkta hâlâ kimsecikler yoktu. Arada sırada önündeki yoldan insanlar hızlı adımlarla geçip gidiyordu. İş çıkışı, evlerine dönüş yolundaki insanlar hep aynı şekilde yürüyorlardı. Yolun öte tarafında bulunan altı katlı yeni apartmandaki dairelerin yarısının pencerelerinde ışık vardı. Kuvvetli bir rüzgârın estiği kış akşamında, ışığı yanan pencereler özel, şefkatli bir sıcaklık yayıyor gibiydi. Tengo, ışığı yanan pencereleri tek tek, sırayla izledi. Küçük balıkçı teknesinden, geceleyin denizin üzerindeki lüks yolcu gemisini izliyormuş gibi. Söz birliği etmiş gibi tüm pencerelerin perdeleri çekiliydi. Gece gece parktaki soğuk kaydıraktan bakınca orası başka bir dünya gibi görünüyordu. Başka bir prensip temelinde oluşmuş, başka kurallarla yönetilen bir dünya. İnsanlar, o perdelerin arkasında, sıradan yaşantılarını huzur içerisinde, mutlulukla sürdürüyor olmalıydılar.

Sıradan yaşantı?

Tengo'nun aklına gelen sıradan yaşantı görüntüsü, derinlik ve renkten yoksun, basmakalıp bir şeydi ancak. Karıkoca ve muhtemelen iki çocuk. Anne önlük takmış, buhar yükselen tencere, yemek masasındaki konuşmalar. Tengo'nun hayal gücü orada sert bir duvara tosluyordu. Sıradan bir aile, akşam yemeği sofrasında acaba ne konuşurdu? Kendisi açısından bakınca, sofrada babasıyla konuştuğuna dair hiçbir şey anımsamıyordu. İkisi kendi iç dünyalarına dalarak, sessizce yemeklerini yerlerdi. Yediklerine, içeriği açısından, "yemek" demek pek de uygun düşmezdi.

Apartmanın aydınlık pencerelerine baştan başa bakmayı bitirince, bir kez daha büyük ve küçük aya çevirdi bakışlarını. Fakat ne kadar beklerse beklesin, ayların hiçbiri Tengo'ya bir şeyler anlatmıyordu. İki ay, ifadesiz yüzlerini Tengo'ya çevirmiş, daha üzerinde çalışılması gereken tutarsız bir çift mısra gibi yan yana gökyüzünde duruyorlardı. Bugün mesaj yok. Bu, onların Tengo'ya gönderdiği yegâne mesajdı.

Bulut kümeleri hiç durmadan gökyüzünde güneye doğru geçip gidiyordu. Farklı şekillerde ve büyüklükteki bulutlar geliyor, sonra kayboluveriyordu. Aralarında çok ilginç şekillerde olan bulutlar da vardı. Sanki kendince düşüncelere sahip gibi görünenler de. Küçük, belirgin siluetler, net düşünceler. Fakat Tengo'nun öğrenmek istediği bulutların değil, ayların ne düşündüğüydü.

Tengo, nice sonra teslimiyeti kabullenerek kalktı, gerinerek kaydıraktan indi. Yapacak bir şey yoktu. Ayların sayısında değişiklik olmadığını öğrenmiş olması yeterliydi. Elleri deri montunun ceplerinde, parktan çıkıp geniş adımlarla ağır ağır yürüyerek apartman dairesine döndü. Yürürken birden aklına Komatsu geldi. Artık Komatsu ile konuşmanın zamanı gelmişti. Onunla arasındaki meseleleri biraz olsun yoluna koyması gerekiyordu. Komatsu da yakın bir zamanda Tengo ile konuşması gereken şeyler olduğunu söylemişti. Tengo Çikura'daki tedavi merkezinin telefon numarasını bırakmıştı. Fakat telefon gelmemişti. *Yarın Komatsu'ya ben telefon edeyim. Fakat ondan önce dershaneye gidip arkadaşımın Fukaeri'den teslim aldığı mektubu okumak zorundayım.*

Fukaeri'nin mektubu, kapalı zarfta masasının çekmecesindeydi. Zarf sıkıca kapatılmış olmasına rağmen kısa bir mektuptu. Müsvedde kâğıdının yarısını kaplayacak uzunlukta, mavi tükenmezkalem kullanılarak, Tengo'nun artık alıştığı çivi yazısı gibi harflerle yazılmıştı. Müsvedde kâğıdından ziyade kil tabletin uygun düşeceği bir yazı tarzıydı. Kızın yazı yazmasının bir hayli zaman aldığını Tengo biliyordu.

Tengo mektubu birkaç kez baştan sona okudu. Fukaeri'nin Tengo'nun dairesinden *çıkıp gitmek zorunda olduğu* yazıyordu. *Hem de hemen,* diye yazmıştı Fukaeri. *İzleniyoruz çünkü.* Bu üç yerde yumuşak kurşunkalemle kalınca bir alt çizgi çekilmişti. Müthiş erkeksi bir alt çizgiydi.

İzleyen kimdi? Fukaeri'nin ne şekilde bunu öğrendiği açıklanmamıştı. Fukaeri'nin yaşadığı dünyada, galiba gerçekler olduğu gibi anlatılmıyordu. Korsanların gömdüğü hazinenin nerede olduğunu gösteren bir harita gibi, meseleler imalar ve bilmeceler yoluyla, hatta eksiklikler ve farklı şekiller yoluyla anlatılmak zorundaydı. *Pupa Hava*'nın orijinal müsveddesinde olduğu gibi.

Fakat Fukaeri açısından bakıldığında, kız ima ile bir şeyi anlatmak ve bilmece sormak niyetinde değildi mutlaka. Onun için bu, muhtemelen en doğal konuşma yöntemiydi. Fukaeri kendi imgelerini ve düşüncelerini insanlara ancak bu kadarcık söz dağarcığı ve gramerle iletebiliyordu. Fukaeri ile fikir alışverişi yapmak için, onun dili kullanma üslubuna alışmak gerekiyordu. Ondan mesaj alan biri, tüm yeteneklerini ve bilgisini devreye sokarak, sıralamayı olması gerektiği şekilde değiştirmeli, yetersiz kısımları tamamlamalıydı.

Fakat yine de Tengo, Fukaeri'den arada sırada anlık kararlarla gelen bildirimleri, her ne olursa olsun, öylece kabulleniyordu. Kız, *İzleniyoruz* diyorsa, gerçekten izleniyoruz demekti. Kız, *çıkıp gitmek zorunda olduğu* hissine kapıldıysa, kızın buradan ayrılmak zorunda olduğu zaman gelmiş demekti. Öncelikle bunları birbirine bağlanan gerçekler olarak kabul etmek gerekiyordu. Arka plan ve detayları, Tengo'nun sonradan kendisinin keşfetmesi ya da tahmin etmesi gerekiyordu. Ya da en baştan bunu denemekten vazgeçmesi.

İzleniyoruz.

Bu, Öncüler'in adamlarının Fukaeri'yi bulduğu anlamına mı geliyordu? Adamlar, Tengo ve Fukaeri'nin ilişkisini biliyordu. Tengo'nun, Komatsu'nun ricası üzerine *Pupa Hava*'yı yeniden yazdığını da öğrenmişlerdi. İşte o yüzden Uşikava, Tengo'ya yaklaşmaya çalışmıştı. Adamlar böyle planlı hareketlerde bulunsalar bile, (şimdi bile neden olduğunu anlayamıyordu ama) Tengo'yu kendi etkileri altına almaya çalışmışlardı. Böyle düşününce, adamların Tengo'nun apartman dairesini izlemeye almış olması olasılığı vardı.

Fakat eğer öyleyse fazlasıyla zaman harcamışlar demekti. Fukaeri, Tengo'nun evinde üç aya yakın bir süre kalmıştı. Onlar organize çalışan insanlardı. Güçleri de vardı. Fukaeri'yi ele geçirmeyi düşünecek olurlarsa, istedikleri zaman bunu yapabilirlerdi mutlaka. Zahmete girerek Tengo'nun apartman dairesini gözetlemeye kalkmalarına hiç gerek yoktu. Ayrıca adamlar gerçekten Fukaeri'yi izliyorlarsa, onun dilediği gibi çıkıp gitmesine izin de vermezlerdi. Böyle olduğu halde, Fukaeri eşyalarını toplamış, Tengo'nun dairesinden ayrıldıktan sonra Yoyogi'deki dershaneye uğrayarak Tengo'nun arkadaşına mektubu emanet etmiş ve başka bir yere taşınmıştı.

Bir mantık oluşturmaya çalıştıkça Tengo'nun kafası iyice karışmıştı. Adamların Fukaeri'yi ele geçirmek gibi bir niyetleri olmadığından başka bir şey düşünemiyordu. Belki de bir andan itibaren

Fukaeri'yi bırakıp, başka bir canlı hedef belirlemişlerdi. Fukaeri'yle bağlantısı olan, ama Fukaeri'den başka birisini. Bazı nedenlerden dolayı Fukaeri'nin kendisi Öncüler için artık tehdit olmaktan çıkmış olabilirdi. Eğer öyleyse, adamlar neden şimdi onca zahmete girerek Tengo'nun apartman dairesini gözlemek zorundaydı ki?

Tengo dershanenin umumi telefonundan Komatsu'nun yayınevine telefon etti. Pazar günüydü, ama Komatsu'nun tatil günlerinde yayınevine gidip çalışmayı sevdiğini Tengo biliyordu. *Başkaları olmasa yayınevi güzel bir yer aslında,* ifadesini ondan sık sık duyardı. Fakat telefona kimse çıkmadı. Tengo kol saatine baktı. Daha saat 11 olmamıştı. Komatsu'nun o kadar erken saatte yayınevine gitmesi imkânsızdı. Onun günlük hayatına başlaması için, hangi gün olursa olsun, güneşin tepe noktasını geçmesi gerekiyordu. Tengo, kafeteryanın sandalyesine oturup, hafif bir kahve içerek Fukaeri'nin mektubunu bir kez daha okudu. Her zamanki gibi karakter sayısı az, imla işaretleri eksik bir metindi. Satır başı da yapılmamıştı.

Tengo kediler şehrinden döndü bu mektubu okuyor bu iyi bir şey izleniyoruz çünkü bu yüzden bu evden çıkıp gitmek zorundayım hem de hemen benim için endişelenme fakat artık burada kalamam önce de söylediğim gibi Tengo'nun aradığı kişi buradan yürüyerek gidilebilecek bir mesafede yalnız birileri tarafından izlenmemeye çok dikkat et.

Tengo, telgraf metni gibi yazılmış mektubu üç kez okuduktan sonra katlayıp cebine koydu. İlk başta da öyleydi, ama tekrar tekrar okudukça sanki her seferinde Fukaeri'nin metninin inandırıcılığı biraz daha güçleniyordu. Tengo, birileri tarafından izleniyordu. Artık bunu kesin bir gerçek olarak kabullenmişti. Başını kaldırıp dershanenin kafeteryasında göz gezdirdi. Ders saati olduğundan kafeteryada neredeyse kimsecikler yoktu. Birkaç öğrenci bir şeyler okuyor, defterlerine bir şeyler yazıyordu yalnızca. Gölgelere sığınıp sessizce Tengo'yu izlemesi muhtemel birileri yoktu ortalıkta.

Temel bir sorun vardı. Eğer adamlar Fukaeri'yi izlemiyorlarsa, o zaman izledikleri kimdi? Tengo'nun kendisi mi? Yoksa Tengo'nun apartman dairesi mi? Tengo, bunu düşündü. Elbette hiçbir şey tahminlerden öteye geçmiyordu. Fakat adamların ilgilendiklerinin kendisi olmadığı gibi bir his vardı içinde. Tengo, *Pupa Hava*'yı rica üzerine yeniden yazmış bir düzeltmenden öteye geçmiyordu. Kitap artık basılmış, gündeme oturmuş, sonra gündemden çıkmış, Tengo'nun görevi de çoktan sona ermişti. Artık onunla ilgilenmeleri için bir neden yoktu.

Fukaeri apartman dairesinden hiç çıkmamış olmalıydı. Onun, birilerinin bakışlarını hissetmesi Tengo'nun evinin gözetlendiği anlamına geliyordu. Fakat acaba nereden izleyebilirlerdi? Büyükşehrin kalabalık bir bölgesiydi, ama Tengo'nun yaşadığı üçüncü kat dairesi, tuhaf bir şekilde başka yerden görülmeyecek bir konumdaydı. Zaten bu, Tengo'nun bu daireden hoşlanmasının, uzun süredir orada yaşamasının nedenlerinden birisiydi. Tengo'nun kendinden yaşça büyük kadın arkadaşı da evin bu yanını çok beğeniyordu. *Görünüşü bir yana*, derdi kadın sık sık, *bu daire tuhaf bir şekilde sakin. Tıpkı içinde yaşayan kişi gibi.*

Günbatımından önce büyük bir karga pencere pervazına geliyordu. Fukaeri de karganın geldiğini telefonda söylemişti. Karga, saksı koymak için pencerenin dışına monte edilen dar yere tüneyip, iri kömür karası kanatlarını pencereye sürterdi. Yuvasına dönmeden önce Tengo'nun dairesinin dışında

biraz zaman geçirmek, karganın günlük işlerinden biri gibiydi. Dahası karganın Tengo'nun dairesinin içine de azımsanmayacak bir merakı vardı sanki. Yüzünün iki yanındaki iri siyah gözleri hızla hareket ederek perdenin aralığından bakarak bilgi toplardı. Kargalar, kafası çalışan hayvanlardı. Çok da meraklıydılar. Fukaeri, o kargayla konuşabildiğini söylemişti. Fakat ne şekilde olursa olsun karganın birilerinin ajanı olarak Tengo'nun dairesini incelemeye geldiği düşünülemezdi.

Peki, o zaman adamlar daireyi nereden gözetliyorlardı acaba?

Tengo istasyondan apartman dairesine dönerken süpermarkete uğrayıp alışveriş yaptı. Sebze, yumurta, süt ve balık aldı. Sonra kolunda kesekâğıdıyla apartmanın giriş kapısında durup, tedbir olsun diye şöyle bir etrafına bakındı. Şüpheli bir durum yoktu. Her zamanki sakin manzaraydı. Kara, bağırsaklar gibi havadan sarkan elektrik kabloları, dar ön bahçenin kış mevsimi nedeniyle kuruyan çimenleri, boyası kalkmış posta kutuları. Kulak kesilerek dinledi, fakat büyük şehre özgü, hafif kanat çırpışları gibi kesintisiz duyulan gürültüden başka hiçbir şey ulaşmadı kulağına.

Dairesine girip, aldığı yiyecekleri yerleştirdikten sonra pencere kenarına giderek perdeyi açtı ve dışarıyı inceledi. Apartmanın önünden geçen yolun öte tarafında, karşıda, üç küçük eski ev vardı. Hepsi dar bir alanda kurulmuş iki katlı konutlardı. Sahiplerinin tamamı yaşlıydı. Tipik köklü semt sakinleriydiler. Yüzlerinde ciddi bir ifade olurdu. Olabilecek her türlü değişimden nefret ederlerdi. Ne olursa olsun kendi evlerinin ikinci katına tanımadıkları birini kabul etmezlerdi. Ayrıca ne kadar uğraşılırsa uğraşılsın, o evlerden, Tengo'nun dairesinin yalnızca tavanının bir kısmı görülebilirdi.

Tengo pencereyi kapatıp, su kaynatarak kahve hazırladı. Yemek masasına oturup kahvesini içerken üzerinde durabileceği olasılıkları aklından geçirdi. *Bu yakınlarda birileri beni gözetliyor. Ayrıca Aomame buradan yürüyerek gidilebilecek bir mesafede (belki de mesafedeydi). Bu ikisi birbiriyle bağlantılı şeyler mi acaba? Yoksa rastlantıdan mı ibaret?* Fakat ne kadar düşünürse düşünsün bir sonuca ulaşamıyordu. Düşünceleri, tüm çıkışları kapatılmış bir labirentin içinde, peynir kokusuyla kandırılmış zavallı fareler gibi, dönüp duruyordu.

Tengo düşünmeyi bırakıp, istasyondaki büfeden satın aldığı gazeteye şöyle bir göz gezdirdi. O sonbahar yeniden devlet başkanı seçilen Ronald Reagan, Başbakan Nakasone Yasuhiro'ya *Yasu* diye seslenmiş, Başbakan Nakasone de devlet başkanına *Ron* diye hitap etmişti. Elbette fotoğraf yanılsaması olabilirdi ama, daha ucuz ve basit inşaat malzemeleri kullanmak konusunda görüşen iki inşaat müteahhidine benziyorlardı. Hindistan'da İndira Gandhi'nin suikasta uğramasıyla meydana gelen karmaşa devam ediyordu. Çoğu Sih müritleri hemen her yerde öldürülüyordu. Japonya'da elmada, yıllık ortalamanın üzerinde mahsul alınmıştı. Fakat Tengo'nun kişisel olarak dikkatini çeken tek bir haber bile yoktu. Saatin 2'ye gelmesini bekleyip, Komatsu'nun yayınevine bir kez daha telefon etti.

Komatsu telefona çıkana kadar on iki kez çaldırması gerekti. Her zamanki gibi. Tengo nedenini bilemiyordu, ama Komatsu ahizeyi kolayca kaldırmazdı.

"Oo Tengo. Uzun zaman oldu görüşmeyeli" dedi Komatsu. Konuşma tarzı, tamamen eski haline dönmüştü. Akıcı, rol olduğu belli, araya girmeye imkân bırakmayan tarzı geri gelmişti.

"Son iki haftadır işten izin almıştım. Çiba'daydım. Dün akşamüzeri geldim."

“Babanın durumu kötüymüş. Sıkıntılı olsa gerek.”

“O kadar değildi. Babam derin uykudaydı. Ben yalnızca yanında durup onun o halini seyrederek vakit öldürdüm sayılır. Geri kalan zamanlarda pansiyonda romanımı yazdım.”

“Fakat bir insan ölüm kalım mücadelesi veriyor. Zor olduğu kesin.”

Tengo konuyu değiştirdi. “Geçen seferki konuşmamızda, bir gün mutlaka benimle konuşmanız gereken bir mesele olduğunu söylemiştiniz. Üzerinden bir hayli zaman geçti gerçi.”

“O mesele” dedi Komatsu. “Tengo, seninle uzun uzun oturup görüşmek istiyorum, ama boş zamanın var mı?”

“Önemli bir meseleyse ne kadar erken olursa o kadar iyi olur, değil mi?”

“Evet. Bir an önce konuşsak iyi olabilir.”

“Bu akşamı ayırabilirim.”

“Bu akşam olsun. Benim de zamanım var. Saat 7 nasıl olur?”

“7 olsun öyleyse” dedi Tengo.

Komatsu, yayınevinin yakınlarındaki bir barı söyledi. Tengo’nun da birkaç kez oraya gitmişliği vardı. “Orası pazar günleri de açık. Üstelik pazar günleri neredeyse hiç müşterisi olmaz. Sakince konuşabiliriz.”

“Uzun sürer mi?”

Komatsu kısa bir süre düşündü. “Bilemiyorum. Oturup konuşmadıktan sonra uzun mu sürer kısa mı, hiçbir fikrim yok.”

“Tamam, olur. İstediğiniz gibi anlatabilirsiniz. Memnuniyetle dinlerim. Ne de olsa sizinle aynı kayığa binmiş durumdayım, öyle değil mi? Yoksa artık siz farklı bir kayığa mı geçtiniz?”

“Öyle bir durum yok” dedi Komatsu sakin bir ses tonuyla. “Şimdi de aynı kayıktayız. Hele saat 7’de buluşalım da. Ayrıntıları o zaman konuşuruz.”

Tengo telefonu kapatınca masasının başına geçip elektronik daktiloyu açtı. Sonra Çikura’daki pansiyonda dolmakalem kullanarak müsvedde kâğıdına yazdığı romanını, elektronik daktiloya geçirmeye başladı. O metni tekrar okuyunca Çikura şehrinin manzarası gözlerinin önüne geliverdi. Tedavi merkezinin görüntüsü, üç hemşirenin yüzleri, çam korusundaki dalları sallayan, denizden gelen rüzgâr, havada oynaşan bembeyaz martılar. Tengo, ayağa kalktı, pencerenin perdesini çekti, sürgülü kapıyı açarak dışarının soğuk havasını ciğerlerine doldurdu.

Tengo kediler şehrinden döndü bu mektubu okuyor bu iyi bir şey.

Fukaeri mektupta öyle yazmıştı. Fakat dönüp geldiği bu daire birileri tarafından gözetleniyordu. Kimin, nereden izlediğini bilemiyordu. Dairenin içine gizli kamera yerleştirmiş de olabilirlerdi. Bu, Tengo’nun kafasına takılınca köşe bucak evin içini araştırdı. Fakat elbette ne gizli kamera, ne de dinleme cihazı bulabildi. Ne de olsa eski, dar bir apartman dairesiydi. Öyle bir şey olsa hemen gözüne ilişirdi.

Ortalık loşlaşıncaya kadar Tengo masasının başında romanı daktiloya geçirmeyi sürdürdü. Yazdığı

metni olduğu gibi bir yerden başka yere aktarmıyor, bazı yerlerini yeniden yazarak ilerliyordu. Bu yüzden düşündüğünden fazla zaman aldı. Masa lambasını yakmak için işine ara verince, o gün karganın gelmediğini düşündü. Karganın geldiğini, seslerden anlayabiliyordu. Koca kanatlarını pencereye sürtüyordu çünkü. Bu yüzden karga camda yer yer lekeler bırakıyordu. Çözülmeyi bekleyen bir şifre gibi.

5.30'da basit bir yemek hazırlayıp yedi. İştahı yoktu, ama öğlen de neredeyse hiçbir şey yememişti. Midesine bir şeyler girmesi iyi olacaktı. Domates ve yosun salatası hazırlayıp, bir dilim tost ekmeğiyle yedi. 6.15'te siyah balıkçı yaka süveterinin üzerine zeytin yeşili kadife ceketini giyerek evden çıktı. Apartmanın dış kapısından çıkarken şöyle bir durup etrafa tekrar göz gezdirdi. Fakat dikkatini çeken bir şey yoktu. Elektrik direğinin gölgesinde saklanan birileri de yoktu. Park halinde şüpheli bir araba da. Karga bile gelmemişti. Fakat yine de Tengo endişeliydi. Öyle bir şey olduğu yoktu elbette ama sanki çevresindeki her şey, sessizce Tengo'yu izliyormuş gibi görünüyordu. Alışveriş sepetiyle yoldan geçen ev kadınları, köpeğini gezdiren suskun yaşlılar, omuzlarına astıkları tenis raketiyle, bisikletlerinin üzerinde ondan tarafa hiç bakmadan geçip giden liseli öğrenciler bile Öncüler'in ustaca kılık değiştirmiş elemanları olabilirdi.

Paranoya bu işte, dedi Tengo kendi kendine. *Dikkatli olmam gerektiği doğru, ama boş yere kendimi germemeliyim.* Tengo hızlı adımlarla istasyona yöneldi. Arada sırada seri bir hareketle arkasına dönerek, takip eden biri olup olmadığına bakıyordu. Eğer peşinde birileri varsa, Tengo'nun gözden kaçırması mümkün değildi. Tengo, doğuştan başka insanlara göre daha kapsamlı bir bakış açısına sahipti. İyi de görürdü. Üç kez dönüp arkasına baktıktan sonra takip edilmediğinden emin oldu.

Komatsu ile buluşacakları bara vardığında saat 6.55'ti. Komatsu henüz gelmemişti. Tengo da bar açıldıktan sonra giren ilk müşteriydi. Tezgâhın üstünde duran kocaman bir vazoya, canlı renklerde çiçekler yerleştirilmiş, saplarının yeni kesilmesiyle oluşan koku ortalığı kaplamıştı. Tengo dip taraftaki, ara bölmeyle ayrılmış masalardan birine oturup, fıçı bira sipariş etti. Sonra ceketinin cebinden cep kitabını çıkartıp okumaya başladı.

7.15'te Komatsu geldi. Üzerinde tüvit ceket, ince kaşmir süveter ve kaşmir kaşkol, pamuklu pantolon, süet ayakkabılar vardı. Her zamanki kılığındaydı. Hepsi kaliteli ve zevkle seçilmiş giysilerdi, ama bir parça yıpranmış duruyorlardı. Komatsu'nun giydiği giysiler, aslında vücudunun bir parçasıymış gibi görünüyordu. Tengo Komatsu'nun yepyeni bir giysi giydiğine hiç tanık olmamıştı. Yeni aldığı giysileri giyerek uyuyor, belki de eskisinler diye yerlerde yuvarlanıyordu. Birkaç kez elde yıkayıp kuruttuktan sonra giyiyor da olabilirdi. Böylece giysileri az biraz yıpranıp rengi solunca üzerine giyerek insanlara daha kullanılmış görünen giysiler gösteriyor olmalıydı. Hem de ne giydiğine hiç mi hiç aldırmazmış gibi bir ifadeyle. Neticede bu kılığıyla, Komatsu yılların tecrübeli editörü gibi duruyordu. Daha doğrusu, olsa olsa yılların tecrübeli editörü olabilir dedirtecek gibi bir hali vardı. Tengo'nun karşısına oturup, o da fıçı bira sipariş etti.

"Gördüğüm kadarıyla değişen bir şey yok" dedi Komatsu. "Yeni romanın ilerliyor mu?"

"Yavaş yavaş, ama ilerliyor."

"Sevindim. Bir yazar ancak düzenli olarak yazmayı sürdürmek yoluyla gelişir. Tıpkı tırtılların durup dinlenmeden yaprak yemesi gibi. Benim söylediğim gibi, *Pupa Hava*'yı yeniden yazmak, senin kendi yazarlığına da olumlu yönde etki etmiş galiba. Öyle değil mi?"

Tengo başını sallayarak onayladı. "Haklısınız. O iş sayesinde roman yazmak konusunda da bazı önemli şeyleri öğrenebildiğimi sanıyorum. Şimdiye kadar göremediğim şeyleri görebiliyorum artık."

"Kendimi övmüş gibi olmayayım, ama ben bu işlerden iyi anlarım. Senin için öyle bir vesile gerekiyordu."

"Fakat bu sayede bir sürü de belaya bulaştım. Bildiğiniz gibi."

Komatsu ağzını, kışın görünen hilal gibi kıvırarak güldü. Anlamını kavramanın mümkün olmadığı bir gülme tarzıydı. "Önemli şeyleri elde etmek için o ölçüde bedel ödemek gerekir. Dünyanın kuralı budur."

"Öyle olabilir. Fakat neyin önemli olduğunu, neyin bedel olduğunu net olarak ayıramıyorum. Her şey fazlasıyla birbirine karıştı."

"Gerçekten her şey birbirine karışmış durumda. Birbirine dolaşmış telefon kablolarıyla konuşuyor gibi. Aynen söylediğin şekilde" dedi Komatsu. Sonra gözlerini kıstı. "Bu arada Tengo, Fukaeri'nin şu an nerede olduğunu biliyor musun?"

"Şu anda bilmiyorum" dedi Tengo, sözcükleri seçerek.

"Şu anda" dedi Komatsu, anlamlı bir ses tonuyla.

Tengo sessiz kaldı.

"Fakat bir müddet öncesine kadar kız senin evinde kalıyordu" dedi Komatsu. "En azından benim duyduğum kadarıyla."

Tengo başını sallayarak onayladı. "Haklısınız, üç ay kadar benim yanımdaydı."

"Üç ay uzun bir süre" dedi Komatsu. "Fakat kimseye bunu söylemedin."

"Kendisi öyle istediği için, ben de kimseye söylemedim. Siz de dahil olmak üzere."

"Fakat artık orada değil."

"Aynen öyle. Ben Çikura'dayken mektup bırakarak daireden ayrılmış. Sonrasını bilmiyorum."

Komatsu bir sigara alıp, dudaklarının arasına kıstırarak kibriti çaktı. Gözlerini kısarak Tengo'nun yüzüne baktı.

"Sonrasında Fukaeri, Öğretmen Ebisuno'nun yanına döndü. Şu, Futamatao'daki dağ başına" dedi. "Öğretmen Ebisuno polise haber vererek kızla ilgili arama emrinin kaldırılmasını istedi. *Kız, sadece alıp başını gitmiş, kaçırılmamış,* diyerek. Polis önce kıza neler olduğunu sormuştur mutlaka. Neden ortadan kaybolduğunu, nereye gidip ne yaptığını. Ne de olsa henüz reşit değil. Yakında gazetelerde haber de çıkar. *Uzun süre nerede olduğu bilinmeyen yeni yazar kız, sağ salim tekrar ortaya çıktı,* diye. Eh, çıksa bile o kadar büyük bir haber olmaz. İşin içinde bir suç yok ne de olsa."

"Benim yanımda olduğu açığa çıkar mı?"

Komatsu başını iki yana salladı. "Hayır, Fukaeri senin adını vermeyecektir. Nasıl bir karakteri olduğunu biliyorsun. Karşısındaki polis de olsa, askeri polis de, devrim komitesi de ya da Rahibe Teresa bile olsa, bir kez konuşmamaya karar verince, ağzını asla açmaz. Bu yüzden endişeye gerek yok."

"Endişeleniyor değilim. Yalnız meselelerin ne şekilde gelişeceğini bilmek istiyorum."

“Neticede senin adın açığa çıkmaz. Sorun yok” dedi Komatsu. Sonra, yüzünde konuşmaya yeni başlıyormuş gibi bir ifade belirdi. “Her şey bir yana, benim sana sormam gereken bir şey var. Söylemesi zor biraz ama.”

“Söylemesi zor bir şey?”

“Nasıl desem. Özel bir şey.”

Tengo birasından bir yudum aldı. Sonra bardağı masanın üzerine bıraktı. “Olur. Yanıtlayabileceksem yanıtlarım.”

“Fukaeri ile aranda cinsel ilişki oldu mu? Kız, senin yanındayken demek istiyorum. Evet ya da hayır demen yeterli olur.”

Tengo bir süre bekledikten sonra başını yavaşça iki yana salladı. “Yanıtım hayır. Aramızda böyle bir ilişki olmadı.”

O fırtınalı gecede, kendisiyle Fukaeri arasında olanları, ne olursa olsun asla dile getirmemeliydi. Tengo, önsezileriyle buna hükmetmişti. Bu, açığa çıkmaması gereken bir sırdı. Konuşulmasına izin yoktu. Üstelik her şeyden önce, olanları cinsel ilişki olarak adlandırmak mümkün değildi. O sırada, genel anlamıyla cinsel istek gibi bir şey yoktu. İki tarafta da.

“Cinsel ilişkiniz olmadı yani.”

“Olmadı” dedi, cansız sesiyle.

Komatsu’nun burun kenarlarında hafif kırışıklar oluştu. “Fakat Tengo, söylediğinden şüphe ediyor değilim ama. Hayır yanıtını vermeden önce bir iki saniye bekledin. Sanki tereddüt etmişsin gibi geldi bana. Yoksa buna yakın bir şeyler mi oldu? Ben, seni sorguluyor falan değilim. Bizim açımızdan önemli bir gerçek varsa bunu bilmek istiyorum.”

Tengo doğruca Komatsu’nun gözlerine baktı. “Tereddüt etmiş değilim. Yalnızca biraz acayip geldi. Fukaeri ile benim aramda cinsel ilişki olup olmadığıyla neden bu kadar ilgileniyorsunuz diye. Siz aslında başkalarının özel hayatına burnunu sokmayan bir insansınız. Aksine öyle şeylerden uzak durursunuz.”

“Eh, öyle” dedi Komatsu.

“Öyleyse neden böyle bir mesele burada sorun haline geliyor?”

“Elbette sen kiminle yatarsan yat, Fukaeri kiminle ne yaparsa yapsın, temelde bizi hiç ilgilendirmez.” Komatsu, burun kenarlarını kaşıdı. “Senin de söylediğin gibi. Fakat Fukaeri bildiğin gibi sıradan, her yerde görmeye alıştığımız kızlardan farklı. Nasıl söylesem. Onun giriştiği tüm eylemler bir anlam yaratıyor.”

“Anlam yaratıyor” dedi Tengo.

“Elbette teorik olarak söylersek, bütün insanların yaptığı eylemler sonuç olarak bir anlam yaratır” dedi Komatsu. “Fakat Fukaeri’nin durumunda daha derin anlamlar doğuyor. Onda sıradan olmayan bazı şeyler var. Bu yüzden biz onunla ilgili gerçekleri, önemsiz şeyler bile olsa, öğrenmek istiyoruz.”

“Biz derken somut olarak kimden söz ediyorsunuz?” diye sordu Tengo.

Komatsu’nun yüzünde, ondan beklenmeyecek şekilde sıkıntılı bir ifade oluştu. “Doğrusunu söylemek gerekirse, seninle kızın arasında cinsel ilişki olup olmadığını öğrenmek isteyen ben

değilim. Öğretmen Ebisuno.”

“Öğretmen Ebisuno da Fukaeri’nin benim yanımda kaldığını biliyor öyleyse?”

“Elbette. Kızın senin dairene geldiği günden itibaren Öğretmen durumu biliyordu. Fukaeri, nerede olduğunu Öğretmen’e tek tek rapor ediyordu.”

“Bunu bilmiyordum” dedi Tengo, şaşırarak. “Fukaeri, kimseye nerede olduğunu bildirmediğini söylemişti. Fakat artık bir önemi de yok. Yine de bir türlü anlayamıyorum. Öğretmen Ebisuno, onun gerçek hamisi, koruyucusu olduğuna göre normalde bir dereceye kadar bu tür şeylere dikkat ediyor olabilir. Ne de olsa böylesine tuhaf bir durum içindeyken burada sorulacak soru, Fukaeri sağlam bir koruma altında mı, güvende mi, bunlar olmalı. Onun cinsel açıdan masumiyetinin, Öğretmen’in endişeleri listesinin üst sıralarında yer almasını anlamak biraz zor.”

Komatsu dudağını büktü. “İşin içyüzünü pek bilemiyorum. Ben yalnızca Öğretmen’in ricası üzerine sordum. Benden seninle yüz yüze görüşerek ikinizin arasında bedensel ilişki olup olmadığını sormamı istedi. Bu yüzden ben de sana sordum. Senin verdiğin yanıt da hayırdı.”

“Durum, bundan ibaret. Fukaeri ile benim aramda bedensel ilişki olmadı” diye kestirip attı Tengo, Komatsu’nun gözlerine bakarak. Tengo kendi içinde yalan söylediğini düşünmüyordu.

“Eh, öyleyse mesele yok” dedi Komatsu, Marlboro’sunu dudaklarının arasına sıkıştırıp, gözlerini kısarak kibritle yaktı. “Bunu bilmemiz yeterli.”

“Fukaeri gerçekten dikkat çeken, güzel bir kız. Fakat sizin de bildiğiniz gibi zaten sıkıntılı bir meseleye bulaşmış durumdayım. Hem de hiç istemediğim halde. Durumun daha da sıkıntılı bir hal almasını istemem. Dahası benim ilişkide olduğum bir kadın vardı.”

“Tamam, anlaşıldı” dedi Komatsu. “Sen, o açılardan akıllı bir insansın. Olgun bir düşünce yapın da var. Öğretmen’e aynen iletirim. Tuhaf bir şey sormak durumunda kaldım. Kusura bakma. Kafana takma lütfen.”

“Kafama takıyor değilim. Yalnızca acayip buldum. Niye şimdi tutup da böyle bir mesele ortaya atılıyor diye.” Tengo bu sözlerinden sonra kısa bir ara verdi. “Peki, sizin benimle konuşmanız gereken konu neydi?”

Komatsu birasını bitirince barmene *scotch* viski soda sipariş etti.

“Sen ne istersin Tengo?” diye sordu Tengo’ya.

“Aynısından olsun” dedi Tengo.

Masaya, uzun bardaklarda iki viski soda getirildi.

“İlk olarak” dedi Komatsu, uzun bir sessizlikten sonra, “içine düştüğümüz ve düğüm haline gelen bu meseleyi artık mümkün olduğunca çözmemiz gerek. Ne de olsa biz, aynı kayığa binmiş durumdayız. Biz derken sen, ben, Fukaeri ve Ebisuno olmak üzere dört kişi.”

“Oldukça renkli bir ekip” dedi Tengo. Fakat buradaki ironi tınısını, Komatsu algılayamamış gibiydi. Komatsu aklını anlatacaklarına odaklamaya çalışıyordu.

Komatsu konuya girdi: “Bu dört kişi, her biri farklı niyetlerle bu plana katıldı. Asla aynı gücü koyarak, aynı yönü hedefleyerek değil. Başka bir deyişle herkes aynı ritimle, aynı yöne kürek çekmiyordu.”

“Dahası en baştan, sonucu iyi olmayacak bir birliktelikti.”

“Öyle de denebilir.”

“Fakat kayık aniden şelaleye doğru sürüklendi.”

“Kayık aniden şelaleye doğru sürüklendi” diye kabul etti Komatsu. “Bahane üretiyor değilim, ama başlangıçta basit, kendi halinde bir plandı. Fukaeri’nin yazdığı *Pupa Hava*’yı sen baştan yazıp düzeltecektin. Edebiyat dergisinin yeni yazarlar ödülünü alacaktı. Kitap haline getirilecekti. Satılacaktı. Biz de camiaya bir kazık atmış olacaktık. Bolca para da kazanacaktık. Biraz eğlence biraz fayda amaçlı bir plandı. Amacımız, buydu. Fakat Fukaeri’nin hamisi olan Öğretmen Ebisuno’nun işe dahil olduğu sıralardan itibaren plan karmaşıklaşıverdi. Su altında bazı senaryolar birbirine karıştı, akıntı gitgide güçlendi. Senin yeni baştan yazarak ortaya çıkardığın eser de, benim önceden tahmin ettiğimden çok daha mükemmeldi. Bu sayede kitap ünlü oldu. İnanılmaz ölçüde sattı. Bunun sonucunda bizim bindiğimiz kayık, aklımıza bile gelmeyen bir yere sürükleniverdi. Hem de çok tedirgin edici bir yere.”

Tengo hafifçe başını iki yana salladı. “Çok tedirgin edici bir yer falan değil, son derece tehlikeli bir yer.”

“Öyle de denebilir.”

“Başkasının meselesinden söz ediyormuşuz gibi konuşmayın lütfen. Bu sizin tasarlayıp başlattığınız bir plan değil miydi?”

“Haklısın, ben tasarladım ve start tuşuna bastım. Başlangıçta her şey yolunda gitti. Ancak maalesef bir noktadan itibaren artık kontrol edemez hale geldik. Elbette sorumluluk hissediyorum. Özellikle seni bu işe bulaştırmış olduğum için. Seni zorla ikna ettim ne de olsa. Fakat neticede artık bu noktada bizim bir durup, kendimizi toparlamamız gerek. Gereksiz detayları ortadan kaldırıp senaryomuzu mümkün olduğu kadar basite indirgemeliyiz. Nerede olduğumuzu, bundan sonra nasıl hareket etmemiz gerektiğini belirlemeliyiz.”

Bunları söyledikten sonra, Komatsu iç geçirerek viskisini yudumladı. Sonra cam kül tablasını eline alıp, gözü görmeyen insanların nesneleri parmak uçlarıyla algılamaya çalışması gibi uzun parmaklarıyla dikkatle yüzeyini okşadı.

“Doğrusunu söylemek gerekirse, ben bir yerde on yedi, on sekiz gün boyunca hapis tutuldum” diyerek, sonunda baklayı ağzından çıkardı Komatsu. “Ağustosun sonundan eylülün ortalarına kadar. Bir gün şirkete gitmek niyetiyle, öğleden sonra evimin yakınındaki yolda yürüyordum. Gotokuci İstasyonu’na giden yolda. O sırada yolda park halindeki siyah büyük bir arabanın penceresi açıldı. Birileri beni adımla çağırdı. *Siz Komatsu Bey değil misiniz?* dedi. *Kim acaba?* diyerek yaklaşınca içinden iki adam çıktı. Beni arabanın içine tıktılar. İkisi de çok güçlü tiplerdi. Arkamdan kollarımı öyle bir tutmuşlardı ki, kıpırdayamıyordum bile, bir tanesi de kloroform mudur nedir, bilemiyorum, bir şey koklattı. Aynı filmlerdeki gibi. Fakat o madde çok etkiliydi, gerçekten. Ayıldığımda penceresiz, dar bir odada hapsedilmiş durumdaydım. Duvarları beyaz, küp şeklinde bir odaydı. Küçük bir yatak ve küçük bir ahşap masa vardı, ama sandalye yoktu. Ben o yatakta yatıyordum.”

“Kaçırıldınız mı?” dedi Tengo.

Komatsu şeklini incelemeyi bitirmiş gibi kül tablasını masanın üzerine bıraktı, başını kaldırarak Tengo’ya baktı. “Evet, hem de gerçek anlamda kaçırıldım. Eski bir film vardı hani, adı *Koleksiyoncu,*

tıpkı oradaki gibi. Sanıyorum dünyadaki çoğu insan bir gün gelip de kaçırılacağını aklının ucundan bile geçirmez. Böyle şeyler insanların aklına asla gelmez, öyle değil mi? Fakat kaçırılınca kaçırılıyorsun işte. Bu, nasıl söylesem, gerçek ötesi bir hisse yol açıyor. *Ben gerçekten birileri tarafından kaçırıldım,* diye düşünüyorsun. İnanılır gibi değil, değil mi?"

Komatsu bir yanıt bekler gibi Tengo'nun yüzüne baktı. Fakat bu nihayetinde konuşmanın akışı gereği sorulan bir soruydu. Tengo, sessizce konuşmanın devamını bekledi. El sürmediği viski soda bardağı terlemiş, bardak altlığını nemlendirmişti.

16
Uşikava

Becerikli, sabırlı, hissiz bir makine

Ertesi sabah Uşikava, önceki gün olduğu gibi, pencere önünde yere oturup perdenin aralığından gözetlemeye devam etti. Önceki gün akşam eve dönen aynı tipler, belki de aynı gibi görünen tipler, apartmandan çıkıp gittiler. Yine suratsız, yine kamburlarını çıkarmış. Gün daha yeni başlamıştı ama onlar daha şimdiden bitkin görünüyorlardı. Bu yüzlerin arasında Tengo yoktu. Fakat Uşikava, kameranın deklanşörüne basarak önünden geçip giden insanların yüzlerini tek tek kaydediyordu. Yeterince filmi vardı. En iyi şekilde çekebilmek için pratik yapması da gerekiyordu.

Sabah işe gitme saati sona erip, normalde işe gitmesi gereken insanların çıktıklarını gördükten sonra Uşikava daireden ayrılıp yakınlardaki umumi telefon kulübesine girdi. Sonra Yoyogi'deki üniversiteye hazırlık dershanesinin numarasını çevirerek Tengo'yu rica etti. Telefona çıkan kadın, "Kavana Bey, aşağı yukarı on gündür izinli" dedi.

"Hasta mı, ya da kötü bir şey mi oldu?"

"Hayır, ailesinden birinin rahatsızlığı dolayısıyla Çiba ili taraflarına gitmiş."

"Ne zaman döneceğini biliyor musunuz?"

"Bundan haberimiz yok" dedi kadın.

Uşikava teşekkür ederek telefonu kapattı.

Tengo'nun ailesi denince babasından başka kimsesi yoktu. Eskiden NHK tahsildarı olan babası. Annesi hakkında Tengo henüz hiçbir şey bilmiyordu. Üstelik Uşikava'nın bildiği kadarıyla, babasıyla arası hiç de iyi değildi. Buna rağmen hasta babasına bakmak için Tengo, on gün kadardır işten izinliydi. Bu noktayı Uşikava'nın kafası almıyordu. Tengo'nun babasına karşı tavrı, hem de böylesine ani bir şekilde, neden değişivermişti acaba? Babasının ne tür bir hastalığı vardı ve Çiba ilinin hangi hastanesinde yatıyordu? Araştırması mümkündü, ama bunun için yarım gününü harcaması gerekirdi. O arada gözetlemeyi kesmek zorunda kalacaktı.

Uşikava tereddüt etti. Tengo, Tokyo dışındaysa bu apartman girişini gözetlemesinin anlamı da kalmıyor demekti. Gözetlemeyi bir süreliğine keserek araştırmayı başka bir yönde sürdürmesi daha akıllıca olabilirdi. Tengo'nun babasının hangi hastanede yattığını araştırabilirdi. Hatta Aomame hakkındaki araştırmasını da biraz ilerletmesi mümkündü. Aomame'nin üniversite yıllarındaki sınıf arkadaşları ve şirkette çalıştığı yıllardan tanıdığı iş arkadaşlarıyla görüşüp, kişisel bilgiler elde edebilirdi. Yeni bir ipucuna ulaşması mümkün olabilirdi.

Fakat bir süre düşündükten sonra Uşikava, apartmanda gözetlemeyi sürdürmeye karar verdi. İşin en başında gözetlemeye ara verecek olursa, yeni yeni alışmaya başladığı yaşantının ritmi bozulacaktı. Her şeye en baştan bir kez daha başlaması gerekecekti. İkincisi, Tengo'nun babasının durumunu ve Aomame'nin dostluk ilişkilerini araştırsa bile, girdiği sıkıntıyla karşılaştırıldığında eline pek fazla bir şey geçmeyecekti. Birilerini kullanarak yaptırdığı araştırmalar, bir noktaya kadar etkili olsa bile, bir yere gelince tuhaf bir şekilde tıkanıveriyordu. Uşikava, bunu deneyimlerinden biliyordu. Üçüncü olarak, Uşikava'nın önsezileri, oradan hiçbir yere kımıldamaması gerektiğini söylüyordu. Hiçbir yere kımıldamadan, gelip geçenleri iyice gözlemleyerek, hiçbir şeyi gözden kaçırmamasını. Uşikava'nın şekilsiz kafasının içinde bir yerlerde dolaşan, mütevazı önsezileri ona böyle söylüyordu.

Tengo, burada olsa da olmasa da apartmanı gözlemeyi sürdüreyim. Burada kalıp Tengo gelene kadar kapıdan her gün giriş çıkış yapan apartman sakinlerinin yüzlerini, tek kişi bile geride

kalmayacak şekilde aklıma yerleştireyim. Kimlerin burada oturduğunu bilirsem, doğal olarak kimlerin oturmadığını da bir görüşte anlayabilir hale gelirim. Ben bir etoburum, diye geçirdi aklından Uşikava. *Etoburlar, sonuna kadar sabırlı olmak zorundadır. Bulundukları yerle bütünleşip, avlarıyla ilgili tüm bilgileri elde etmeleri gerekir.*

Saat 12'ye gelirken, giriş çıkışların en az olduğu sıralarda Uşikava yeniden dışarı çıktı. Yüzünü biraz olsun gizleyebilmek için bere takmış, kaşkolunu burnunu da örtecek şekilde sarmıştı, ama yine de görüntüsü insanların dikkatini çekiyordu. Bej bere, onun iri kafasının üzerinde mantar başı gibi duruyordu. Yeşil kaşkolu kurukafaya sarılmış yılan gibiydi. Kılık değiştirme pek işe yaramamıştı. Üstüne üstlük şapka da kaşkol da ona hiç yakışmıyordu.

Uşikava istasyonun önündeki fotoğraf stüdyosuna gidip iki film makarasını banyo ettirdi. Sonra erişte lokantasına girerek tempura mönüsü sipariş etti. Uzun zamandır ilk kez ağzına sıcak yemek koyuyordu. Uşikava tempurasını ve eriştesini tadına vararak yiyip, çorbasını son damlasına kadar içti. Yemeyi bitirdiğinde terleyecek kadar ısınmıştı. Beresini takıp, boynuna kaşkolunu sarıp yürüyerek apartman dairesine döndü. Sonra sigara içerken, banyo ettirdiği fotoğrafları yerde sıralayıp düzenledi. Eve dönenlerle sabah çıkıp gidenleri karşılaştırıp, aynı yüzleri tek bir gruba ayırdı. Aklında kalsın diye her birine gelişigüzel isimler verdi. Keçeli kalemle fotoğraflara o isimleri yazdı.

Sabah işe gidiş saatleri sona erdikten sonra, apartmanın kapısından çıkan pek kimse olmuyordu. Sırt çantasını omzuna asmış üniversite öğrencisi görünümlü bir genç, öğleden önce 11 sıralarında hızlı adımlarla çıkıp gitti. Yetmişlerinde bir ihtiyar ile otuzlu yaşlarının ortalarında gibi duran bir kadın çıkıp gittiler, ama her ikisi de süpermarket poşetleriyle geri döndü. Uşikava, onların fotoğraflarını da çekti. Öğleden önce postacı gelerek, girişteki posta kutularına postaları ayrı ayrı koydu. Kargo şirketinin dağıtım elemanı kucağında mukavva kutuyla apartmana girip, beş dakika sonra eli boş çıkıp gitti.

Uşikava, her saat başı kameranın başından ayrılıyor, beş dakika kadar vücudunu esnetiyordu. O arada gözetlemeye ara veriyordu, ama tek başına tüm giren çıkanları takip edebilmesi baştan beri imkânsızdı. Vücudunun uyuşmaması için bir şeyler yapması daha önemliydi. Aynı oturuşu uzun süre sürdürünce kasları uyuşuyor, harekete geçmesi gerektiğinde hızlı davranamıyordu. Uşikava, böceğe dönüşen Samsa'nınkine benzer o yuvarlak şekilsiz vücudunu, zeminin üzerinde becerikli hareketlerle oynatıp kaslarını mümkün olduğunca esnetti.

Can sıkıntısını atabilmek için kulaklıkla AM radyosunu dinledi. Öğle saatlerindeki radyo programları ev kadınları ve yaşlılar hedeflenerek hazırlanmıştı. Programa çıkan insanlar yersiz espriler yapıyor, anlamsız ve abartılı gülüyor, sıradan ve şapşalca fikirlerini ortaya atıyorlardı, insanda kulaklarını tıkama isteği uyandıracak müzikler çalınıyordu. Sonra hiç kimsenin almayı düşünmeyeceği türden ürünlerin bangır bangır bir sesle reklamı yapılıyordu. En azından Uşikava böyle hissediyordu. Yine de Uşikava ne olursa olsun insanların konuşma seslerini duymak istiyordu. Bu yüzden sabrederek programı dinlemeyi sürdürdü. İnsanların nasıl olup da böyle saçma sapan programlar yaptığını, sonra neden tutup da radyo dalgaları kullanıp bu programları geniş bir kesime yaymak zorunda olduklarını düşündü.

Fakat bunları düşünen Uşikava'nın kendisi de pek incelikli, üretken bir işle uğraşıyor değildi. Ucuz bir apartman dairesine kapanmış, perdenin gölgesine gizlenmiş, insanların gizlice fotoğraflarını çekiyordu. Başkalarının yaptığını, öyle tepeden bakarak, kendisi çok matah bir şey yapıyormuş gibi

eleştirecek konumda değildi.

Bu asla şimdi bulunduğu durumla sınırlı değildi. Avukatlık yaptığı yıllarda da durum aynıydı. Toplumun yararına olacak bir şeyler yaptığına dair belleğinde hiçbir şey yoktu. En iyi müşterileri, mafyayla bağlantılı olan orta ve küçük ölçekli işletme sahipleriydi. Uşikava onların kazandıkları parayı en etkili şekilde hangi işlere dağıtabileceklerini düşünür, sonra bunu adamlara öğretirdi. Kısacası sağlam bir para aklayıcı idi. Arsa kapatma işlerinin bir kısmına da el atmıştı. Eskiden beri aynı bölgede yaşayan semt sakinlerinin oradan kaçıp gitmelerini sağlayıp geniş bir arsa ele geçirerek müteahhitlere satıyordu. Muazzam miktarlarda bir gelir elde ediyordu. Elbette yeraltı dünyasından tiplerdi bu müteahhitler. Vergi kaçırmak suçuyla mahkemeye verilmiş insanların avukatlığı konusunda da becerikliydi. Müvekkillerinin çoğu, sıradan avukatların uzak duracakları türden, güvenilmez adamlardı. Uşikava birini savunması talep edildiğinde (elbette belli bir miktarda para da getirecekse) karşısındaki kim olursa olsun tereddüt etmezdi. İşinde becerikliydi. Hatırı sayılır sonuçlar elde ediyordu. Bu yüzden iş bulma konusunda sıkıntı çekmemişti. Öncüler cemaatiyle ilişkisi de o sıralarda başlamıştı. Lider, nedense kişisel olarak ondan hoşlanmış gibiydi.

Diğer sıradan avukatların yaptığı şeyleri yapmış olsa, Uşikava yaşamını sürdürmekte zorlanırdı herhalde. Üniversiteyi bitirdikten hemen sonra hukuk sınavında başarılı olmuş, avukatlık lisansı elde etmişti, ama ne piyasaya girebilmesi için bir bağlantısı ne de arkasında duracak birileri vardı. Fiziği yüzünden, nüfuzlu avukatlık büroları onu işe almamışlardı. Tek başına büro açacak olsa bile, normal davalara bakarsa neredeyse hiç müşteri bulamazdı. Uşikava gibi sıradan denemeyecek bir fiziğe sahip bir avukatı, yüksek ücretler ödeyerek tutmak isteyen insan sayısı pek fazla olmazdı. Muhtemelen televizyonlardaki mahkeme dizileri yüzünden, başarılı avukatların entelektüel ve eli yüzü düzgün insanlar olduklarına dair ortak bir kanı vardı.

Bu nedenle, olayların doğal akışı sonucu Uşikava, yeraltı dünyası ile bağlantı kurmak durumunda kalmıştı. Yeraltı dünyasındaki insanlar, Uşikava'nın görünümünü hiç önemsemiyorlardı. Aksine o özgün hali, Uşikava'nın onlar tarafından rahatlıkla kabul edilmesinin etkenlerinden biri olmuştu. Normal dünyada kabul görmeme açısından, onlarla Uşikava benzer koşullar altındaydılar. Onlar, Uşikava'nın kafasının hızlı çalışmasını, üstün iş yeteneklerini ve ağzı sıkılığını görüp büyük paraların döndüğü (bunu herkesin önünde söyleyemezdi) işleri emanet ediyorlar; başarısının karşılığını da tatminkâr rakamlarla ödüyorlardı. Uşikava da süratle işi özümsemiş, yasa ihlali sınırına kadar gelse de kanunlardan kaçmayı öğrenmişti. Önsezileri güçlüydü ve dikkatliydi. Fakat bir seferinde, deyim yerindeyse şeytana uymuş, fazla açgözlülük etmiş, o hassas çizgiyi geçivermişti. Bir şekilde uçurumun kıyısından dönüp hapis cezası almaktan kurtulmuştu, ama bunun sonucunda Tokyo barosundan atılmıştı.

Uşikava radyoyu kapatıp Seven Star'ından bir tane içti. Dumanı ciğerlerinin derinliklerine kadar çekip yavaşça saldı. Şeftali konservesinin boş teneke kutusunu kül tablası yerine kullandı. Böyle bir yaşam sürmeye devam ederse muhtemelen ölümü de pek sevimli olmayacaktı. Çok geçmeden yanlış bir adım atar, karanlık bir köşede tek başına yığılıverirdi herhalde. *Bu dünyadan kaybolsam kimse fark etmez. Zifiri karanlığın içinde çığlık atsam bile sesim kimsenin kulağına ulaşmaz. Fakat yine de ölene kadar bir şekilde yaşamımı sürdürmekten başka yolum olmadığı gibi, yaşarken de kendimce yöntemlerle yaşamaktan başka yapacak bir şey yok. Pek övünülecek bir şey olmasa bile, benim bundan başka bir yaşam biçimim yok.* Dahası, pek övünülecek olmayan şeyler yapmak söz konusu olduğunda, Uşikava dünyadaki hemen herkesten çok daha becerikliydi.

2.30'da beyzbol şapkası giymiş bir kız, apartmanın giriş kapısından çıktı. Kız, elinde eşyası olmadan hızlı adımlarla Uşikava'nın görüş alanından geçip gitti. Uşikava telaşla, önce elindeki motor sürücünün tuşuna, sonra üç kez deklanşöre bastı. O kızı ilk kez görüyordu. Zayıf, kolları ve bacakları uzun, güzel yüzlü bir kızdı. Duruşu düzgündü, balerin gibi görünüyordu. Yaşı on altı ya da on yedi olmalıydı, rengi atmış kot pantolonun altına beyaz spor ayakkabılar giymiş, üzerine erkek tipi deri mont geçirmişti. Saçlarını montunun yakasının içine sokmuştu. Kız kapıdan çıkıp birkaç adım ilerleyince olduğu yerde durdu, gözlerini kısarak karşısındaki elektrik direğinin yukarısına baktı. Sonra bakışlarını yere indirip tekrar yürüdü. Yolda sola dönerek, Uşikava'nın görüş alanından çıkıp gitti.

O kız birisine benziyordu. Uşikava'nın son zamanlarda gördüğü birisine. Görünüşüne bakılırsa bir televizyon yıldızı bile olabilirdi. Öyle olsa da, Uşikava haber programları haricinde hiç televizyon izlemezdi, güzel kızlara veya televizyon yıldızlarına ilgi duyduğu olmamıştı hiç.

Uşikava belleğinin gaz pedalına köküne kadar basıp kafasını tam devirle çalıştırdı. Gözlerini kısıp, temizlik bezi sıkarmış gibi beyin hücrelerini sıkıştırdı. Bütün sinirleri acıyor gibiydi. Sonra aniden o kızın Eriko Fukada olduğunun farkına vardı. Uşikava, Eriko Fukada'nın kendisini görmemişti. Gazetenin sanat köşesindeki fotoğrafını görmüştü yalnızca. Yine de o kızın etrafında oluşan doğaüstü şeffaflık, o siyah beyaz yüz fotoğrafından edindiği izlenimle aynıydı. Kız ile Tengo, *Pupa Hava*'nın yeniden yazılması esnasında tanışmış olmalıydılar. Kızın, Tengo ile kişisel olarak yakınlaşması ve onun dairesinde gizlenmesi de olmayacak şey değildi.

Uşikava bunları düşündükten sonra tamamen refleks olarak beresini takıp lacivert trençkotunu giyerek, kaşkolunu güzelce boynuna doladı. Sonra apartman kapısından çıkarak kızın yürüyüp gittiği yöne doğru koştu.

Kız, bir hayli hızlı yürüyordu. Yetişmem imkânsız olabilir. Fakat elinde hiçbir şey yoktu. Bu, uzak bir yere gitmek niyetinde olmadığını gösteriyor. Takip edip dikkatini çekme tehlikesine atılmaktansa, burada sabırla dönüşünü beklemem daha iyi olur. Böyle düşünmekle birlikte Uşikava kızın peşinden gitmeden edemedi. O kızda Uşikava'yı mantık sınırlarının ötesinde sarsan bir şeyler vardı. Akşamüzeri saatlerinde bir anın, mistik renkleri olan bir ışık demetinin insanın kalbinde özel bir anıyı çağrıştırması gibiydi.

Bir süre ilerleyince, Uşikava kızı yeniden gördü. Fukaeri, yol kenarında durmuş, küçük bir kırtasiyeci dükkânının vitrinine, kendini kaptırmış halde bakıyordu. Muhtemelen orada kızın dikkatini çeken bir şeyler vardı. Uşikava, çaresiz, kıza sırtını dönüp, otomatik satış makinesinin önünde durdu. Cebinden bozuk para çıkartarak sıcak kahve satın aldı.

Nihayet kız yeniden yürümeye başladı. Uşikava, yarısını içtiği teneke kutudaki kahveyi ayağının dibine bırakıp, yeterli mesafe bırakarak kızı izlemeye başladı. Gördüğü kadarıyla, kız bütün dikkatini yürüme eylemine vermişti. En küçük bir dalganın bile olmadığı geniş bir gölün üzerinden yürüyerek geçmeye çalışıyormuş gibi bir yürüyüş tarzı vardı. Böylesine kendine özgü bir yürüyüş tarzıyla, batmadan, ayakkabılarını ıslatmadan su üstünde yürüyebilirdi. Sanki gerçekten bunu yapacak gizemli bir tekniğe sahipmiş gibiydi.

Bu kızda kesinlikle bir şeyler var. Normal insanların sahip olmadığı özel bir şeyler. Uşikava, bunu hissediyordu. Eriko Fukada hakkında çok şey bilmiyordu. Şimdiye kadar elde ettiği bilgiler, onun Lider'in tek kızı olduğu, on yaşında Öncüler'den tek başına kaçtığı, Ebisuno adlı ünlü bilimadamının evine sığınıp orada büyüdüğü, sonra Tengo Kavana'nın yardımıyla *Pupa Hava* adlı

romanı yazdığı ve kitabın çok satanlar listesine girdiğiyle sınırlıydı. Şu an kayıptı. Polise arama emri çıkartılması talebinde bulunulmuştu. Bu yüzden Öncüler'in merkezinde bir süre önce polis arama yapmıştı.

Pupa Hava'nın içeriğinde, Öncüler cemaatinin hoşuna gitmeyecek türden şeyler vardı. Uşikava, o kitabı alıp dikkatle baştan sona okumuştu, ama romandaki hangi kısmın niye hoşlarına gitmediğini anlayamamıştı. Romanın kendisi ilginçti ve oldukça güzel yazılmıştı. Cümleler anlaşılabilir ve yalındı. Kısmen insanı içine çektiği bile söylenebilirdi. Fakat sonuçta *masum* bir ütopya romanı değil mi bu, diye düşünmüştü. Ayrıca genel kanının da böyle olduğuna inanıyordu. Ölen keçinin ağzından *Little People* çıkıyor, havadan pupa yapıyor, başkahramanı *maza* ve *douta*'ya ayrılıyor, ayların sayısı ikiye çıkıyordu. Bu fantastik öykünün neresinde, insanların bilmesi durumunda sıkıntı yaratacak bir bilgi gizliydi acaba? Fakat cemaatteki tipler, o kitapla ilgili bir şeyler yapmaya karar vermiş gibiydiler. En azından bir dönem öyle düşünüyorlardı.

Yine de Eriko Fukada, toplumun gözü önündeyken, her ne şekilde olursa olsun, ona ilişmek fazlasıyla tehlikeliydi. Bu yüzden bunun yerine (Uşikava öyle tahmin ediyordu) cemaat, Uşikava'dan, cemaat dışından bir dedektif olarak Tengo ile temas kurmasını istemişti. O iriyarı dershane öğretmeniyle bir şekilde ilişki kurmasını söylemişlerdi.

Uşikava açısından bakıldığında, Tengo genel manzara içinde yalnızca yardımcı rollerden birindeydi. Editörün ricası üzerine *Pupa Hava* romanının başvuru müsveddesini, daha okunur hale getirmişti. Çıkarttığı iş bir hayli iyiydi, ama nihayetinde bu sadece ikincil bir roldü. Onların Tengo'yla neden bu kadar ilgilendiklerini Uşikava bir türlü anlayamamıştı. Yine de Uşikava nihayetinde ayak işlerine bakan bir emir eriydi. Emredilen her şeyi *baş üstüne* diyerek yapmalıydı.

Fakat Uşikava'nın sahip olduğu yetenekleri devreye sokarak uydurduğu o şık teklifi, Tengo elinin tersiyle itmişti. Tengo ile bir ilişki kurma planı suya düşmüştü. *Haydi bakalım, şimdi ne yapıyoruz?* diye düşünürken Eriko Fukada'nın babası Lider ölüvermişti. Bu yüzden konu askıda kalmıştı.

Şimdi Öncüler'in nasıl bir yönde ilerlediklerini, ne istediklerini Uşikava bilmiyordu. Lider artık olmadığına göre, cemaatte kimin liderlik erkine sahip olacağı bile bilinmiyordu. Fakat nihayetinde onlar, Aomame'yi bulup, Lider suikastının perde arkasını çözerek arka plandaki ilişkileri açığa çıkartmaya çalışıyorlardı. Muhtemelen de şiddetle cezalandırıp intikam almak için. Dahası, bu noktada yargı mercilerinin işe karışmaması konusunda da kesin kararlıydılar.

Eriko Fukada'yla ilgili fikirleri neydi acaba? Cemaat, *Pupa Hava* romanı hakkında şu an ne düşünüyordu? Kitap onlar için bir tehdit olmaya devam mı ediyordu?

Eriko Fukada adımlarını yavaşlatmadan, arkasına hiç dönmeden, sanki yuvasına dönen güvercinler gibi bir yere doğru dümdüz ilerliyordu. Bu yerin, Maruşo adlı orta büyüklükteki bir süpermarket olduğu çok geçmeden anlaşıldı. Fukaeri orada sepeti eline alıp reyon reyon dolaşarak konserve ve taze yiyecek malzemeleri seçti. Bir marul satın almak için bile, eline alıp uzun uzun farklı açılardan inceliyordu. Bu iş bir hayli zaman alacak gibi diye düşündü Uşikava. Bu yüzden süpermarketten çıkıp yolun karşı tarafındaki otobüs durağına gitmeye, otobüs bekliyormuş gibi yaparak girişi gözetlemeye karar verdi.

Fakat ne kadar beklediyse de kız içeriden çıkmadı. Uşikava artık endişelenmeye başlamıştı. Belki de başka bir kapı daha vardı ve kız oradan çıkıp gitmiş olabilirdi. Fakat Uşikava'nın gördüğü

kadarıyla, süpermarketin ön taraftaki yola bakan girişinden başka kapısı yoktu. Muhtemelen alışveriş zaman almıştı. Uşikava, elinde marulla düşüncelere dalan kızın, dipsiz kuyu gibi, ciddi gözlerini anımsadı. Bu yüzden sabırla beklemeye karar verdi. Üç otobüs gelip gitti. Her seferinde durakta yalnızca Uşikava kaldı. Yanında gazete getirmediğine pişman oldu. Uşikava gazeteyi açacak olsaydı yüzünü gizleyebilirdi. Birilerini takip ederken gazete veya dergi, gerekli malzemelerdendir. Fakat artık yapacak bir şey yoktu. Ne de olsa telaşla evden firlayıvermişti.

Fukaeri nihayet marketten çıktığında kol saati 15.35'i gösteriyordu. Kız, Uşikava'nın bulunduğu otobüs durağına bakmaksızın geldiği yoldan hızlı adımlarla döndü. Uşikava, kısa bir mesafe bırakarak onun peşine düştü. İki alışveriş poşeti oldukça ağır gibiydi, ama kız hiç zorlanmadan iki elinde taşıyor, su böceği gibi uçarcasına adımlarla yolda yürüyordu.

Uşikava, Fukaeri'nin arkasından bakarken, *Tuhaf bir kız,* dedi iç geçirerek. Sanki yabancı bir ülkenin nadir rastlanan kelebeğini izliyormuş gibiydi. Yalnızca bakmasında sakınca yoktu. Fakat ilişmemesi gerekiyordu. Dokunduğu anda, canını yitirir, renkleri kaybolurdu. *Artık şu yabancı ülke rüyasını bir kenara bırakayım.*

Uşikava, Fukaeri'nin bulunduğu yeri tespit ettiğini Öncüler'deki tiplere bildirmesinin gerekip gerekmediğini, kafasında hızlıca hesapladı. Bu konuda karar vermek güçtü. Şimdi burada onlara Fukaeri'yi teslim edecek olursa o ölçüde puan toplayabilirdi. En azından bu, eksi puan olmazdı. Emin adımlarla araştırmasını sürdürdüğünü, belli sonuçlar da aldığını cemaate göstermiş olurdu. Fakat Fukaeri meselesine bulaştığı anda, asıl hedef olan Aomame'yi bulmak şansını yitirebilirdi. Bu durumda her şey boşa giderdi. *Ne yapsam acaba?* Trençkotunun ceplerine ellerini sokup, burnunu kaşkoluna gömüp, yolu uzatarak dönen Fukaeri'nin peşi sıra yürüdü.

Bu kızın peşine düşmem, yalnızca onu görmek istediğim içindi belki de. Uşikava'nın aklından bir an bu düşünce geçiverdi. Alışveriş torbalarını taşıyarak yolda yürüyen kıza bakarken bile, Uşikava'nın göğsünde bir baskı oluşuyordu. İki duvar arasına sıkışmış, hareket edemeyen insanlar gibi, öylece ne ilerleyebiliyor ne geri çekilebiliyordu. Soluk alıp verişleri düzensizleşmiş, zorlaşmış, ani bir rüzgâr esip soluğunu kesmiş gibi nefesi daralmıştı. Şimdiye kadar hiç yaşamadığı tuhaf bir duyguydu.

En azından şimdilik bu kızı bir kenara bırakayım, diye karar verdi içinden Uşikava. *İlk başta yaptığım plana uygun şekilde, yalnızca Aomame'ye odaklanayım. Aomame, katil. Nasıl bir nedenle olursa olsun, cezalandırılması gereken bir şey yaptı.* Onu Öncüler'e vermek konusunda Uşikava'nın içi sızlamıyordu. Fakat bu kız ormanın derinliklerinde yaşayan yumuşak, sessiz bir canlıydı. Bir ruhun gölgesi gibi, uçuk renklerde kanatları vardı. *Uzaktan izlemekle yetineyim.*

Fukaeri, elinde poşetlerle apartmanın girişinde kaybolduktan sonra, biraz zaman bırakarak Uşikava da içeri girdi. Eve dönünce, kaşkolunu ve şapkasını çıkartıp, tekrar fotoğraf makinesinin başına geçti. Rüzgârın vurduğu yanakları iyice üşümüştü. Bir sigara yakıp, su içti. Sanki bolca acı şeyler yemiş gibi boğazı feci halde kurumuştu.

Akşamüzeri oldu. Sokak lambalarının ışıkları yandı. İnsanların eve dönüş saati yaklaştı. Uşikava, üzerinde trençkotuyla, uzaktan kumandanın deklanşör tuşundan elini çekmeden apartmanın girişinden bakışlarını ayırmıyordu. Öğleden sonra güneş ışıklarının gücünü yitirmesiyle birlikte, boş ev aniden soğumaya başladı. Dünden daha soğuk bir gece olacak gibiydi. Uşikava, *İstasyonun önündeki elektrikli ev aletleri mağazasına giderek elektrikli soba ya da elektrikli battaniye alıp geleyim,* diye düşündü.

Eriko Fukada, tekrar apartmanın kapısından çıktığında kol saati 4.45'i gösteriyordu. Üzerinde yine siyah balıkçı yaka süveteri ve kot pantolonu vardı. Fakat bu kez üzerinde deri mont yoktu. Vücuduna tam oturan süveter kızın göğüslerinin şeklini tamamen ortaya çıkartmıştı. Narin vücut hatlarına sahip olmasına rağmen, göğüsleri iriydi. Vizör aracılığıyla o güzel kabarıklığa bakarken Uşikava, yeniden boğazı sıkılıyormuş gibi nefes darlığı hissetti.

Üzerine bir şey giymediğine bakılırsa o kadar uzağa gitmek niyetinde değilmiş gibiydi. Kız, tıpkı önceki sefer olduğu gibi, kapının ilerisinde durup gözlerini kısarak elektrik direğinin yukarısına baktı. Ortalık kararmaya başlamıştı, ama dikkatle bakıldığında nesnelerin silueti görülebilirdi. Kız, bir süre orada bir şeyler aradı. Fakat aradığı şeyi bulamamış gibiydi. Sonra elektrik direğine bakmaktan vazgeçip, kuş gibi boynunu çevirerek çevreye göz attı. Uşikava, uzaktan kumandanın düğmesine basarak kızın fotoğrafını çekti.

Sanki o sesi duymuş gibi, Fukaeri aniden fotoğraf makinesinden tarafa döndü. Sonra, vizör aralarında kalacak şekilde, Uşikava ve Fukaeri tam karşıdan birbirlerine bakar hale geldi. Uşikava'nın baktığı yerden elbette Fukaeri'nin yüzü net olarak görülüyordu. Uzak görüş merceğinden bakıyordu ne de olsa. Fakat aynı zamanda Fukaeri de merceğin ters tarafından, gözünü ayırmadan Uşikava'nın yüzünü süzüyordu. Kızın gözleri merceğin arka tarafındaki Uşikava'yı yakalamıştı. Uşikava, yutkundu. *Hayır, bu mümkün değil. Kızın bulunduğu yerden bir şey görebilmesine imkân yok. Uzak görüş merceği kamufle edilmiş durumda. Havluyla sardığım için deklanşör sesi oraya kadar ulaşmaz.* Yine de kız kapının ilerisinde durmuş, Uşikava'nın gizlendiği tarafa bakıyordu. O ifadesiz bakışlarını, hiç ayırmadan Uşikava'ya yöneltmişti. Yıldızların ışıklarının isimsiz kayalıkları aydınlatması gibi.

Uzun bir süre boyunca –ne kadar zaman geçtiğini Uşikava bilemiyordu– ikisi birbirlerini süzdü. Sonra kız, vücudunu çevirip aniden dönerek hızlı adımlarla apartmandan içeri girdi. Görmesi gereken her şeyi gördüğünü söylemek ister gibiydi. Kız gözden kaybolunca, Uşikava önce ciğerlerini tamamen boşalttı, sonra bir an boşluk bırakarak yeniden taze havayla doldurdu. Soğuk hava, iğneler gibi göğsünün içine battı.

İnsanlar evlerine dönüyor, önceki akşamla aynı şekilde kapının ışığının altından birbiri ardına geçiyorlardı, ama Uşikava artık fotoğraf makinesinin vizörüne bakmıyordu. Elleri deklanşörün uzaktan kumandasını tutmuyordu. Kızın delici, dimdik bakışları, onun tüm gücünü alıp götürmüş gibiydi. *O nasıl bakışlardı öyle?* İyice sivriltilmiş çelik bir iğne gibi Uşikava'nın göğsünü delip geçmişti. Sırtından çıkıp gidecek gibi.

Kız, kendisinin Uşikava tarafından gizlice gözetlendiğini biliyordu. Fotoğraf makinesiyle gizlice fotoğrafının çekildiğini de. Nasıl olduğunu bilmiyordu, ama Fukaeri bunu anlayabiliyordu. Belki de bir çift özel duyarga yoluyla onun varlığını hissedebilmişti.

Uşikava'nın canı feci halde içki çekti. Mümkün olsa, bardağa viski boca edip tek dikişte içmek istiyordu. Satın almak için dışarıya çıkmayı bile düşündü. Hemen yakınlarda bir içki dükkânı vardı. Fakat sonra vazgeçti. İçki içmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. *Kız vizörün öte yanından bana baktı. Burada saklanıp insanların fotoğraflarını gizlice çektiğimi, bu şekilsiz kafamı, kirli ruhumu, o güzel kız görebildi. Bu gerçek asla değişmeyecek.*

Uşikava fotoğraf makinesinin başından ayrıldı, duvara yaslanarak, lekelerle kaplı karanlık tavana baktı. Bir süre sonra her şey boş gelmeye başladı. Tek başına olmasına bu kadar üzüldüğü hiç olmamıştı. Karanlığı, bu kadar karanlık hissettiği de. Uşikava, Çuorinkan'daki müstakil evi, çimenlik

bahçedeki köpeği, karısı ve iki kızını anımsadı. Orayı aydınlatan güneşin ışıklarını anımsadı. Sonra iki kızının genlerine karışan kendi genlerini düşündü. Şekilsiz kafa ve çarpık ruhlu genleri.

Ne yaparsa yapsın boşuna olacağı hissine kapıldı. Dağıtılan kartları sonuna kadar kullanmıştı. Zaten doğru dürüst bir el de gelmemişti. Fakat elinden geleni yaparak, o yetersiz kozları son sınıra kadar kullanmıştı. Kafasını olabildiğince işletip, eli ustalıkla artırmıştı. Bir dönem bu şekilde her şey yolunda gider gibi görünmüştü. Fakat artık elinde tek bir kart bile yoktu. Masanın ışıkları kapatılmış, herkes çekip bir yerlere gitmişti.

Sonuçta o akşamüzeri tek bir fotoğraf bile çekmedi. Duvara yaslanıp gözlerini kapatarak, birkaç Seven Star içti, yine şeftali konservesi açıp yedi. Saat 9'u gösterdiğinde lavaboya gidip dişlerini fırçaladı, elbiselerini çıkartıp uyku tulumunun içine girdi ve titreyerek uyumaya çalıştı. Ayaz çıkmıştı. Fakat bu titreme, yalnızca gecenin soğuğundan kaynaklanmıyordu. Üşüme, sanki vücudunun ta içlerinden geliyormuş gibiydi. *Nereye gitmeye çalışıyorum acaba?* diye kendi kendine sordu Uşikava, karanlıkta. *Her şeyden önce, nereden geldim?*

Kızın bakışlarıyla deldiği göğsü hâlâ acıyordu. Belki sonsuza dek geçmeyecekti bu acı. *Hatta bu acı çok eskiden beri oradaydı da ben mi fark etmemiştim acaba?*

Ertesi sabah, Uşikava peynir, kraker ve hazır kahveyle kahvaltısını yaptıktan sonra kendisini toplayarak tekrar kameranın başına geçti. Tıpkı önceki gün gibi, apartmandan çıkıp giden insanları gözlemleyip fotoğraflar çekti. Fakat ne Tengo ne de Eriko Fukada göründü. Kamburunu çıkartmış giden insanların, yeni güne isteksiz adımlar atarak başladıkları görülebiliyordu yalnızca. Açık ve güneşli, rüzgârın sert estiği bir sabahtı. İnsanların ağzından çıkan beyaz nefesler rüzgârın içinde dağılıyordu.

Gereksiz şeyler düşünmeyeyim, dedi Uşikava içinden. *Tenimi hissizleştirip, yüreğimin kabuğunu kalınlaştırarak, günü kurtarmak için yaşayayım. Ben yalnızca bir makineyim. Becerikli, sabırlı, hissiz bir makine. Bir taraftan gelecek zamanı emer, diğer taraftan geçmiş zamanı dışarı salarım. Var olmak, başlı başına bu makinenin var olma nedeni. Yeniden o hiçbir şeyin karışmadığı saf döngüyü, bir gün gelip de mutlaka son bulacak olan sonsuz hareketi başlatmam gerek.* Uşikava, kararlılığını yeniden kazanarak yüreğinin tıpasını kapatmak yoluyla Fukaeri'nin görüntüsünü beyninden silmeye çalıştı. Kızın delici bakışlarının göğsünde bıraktığı sancı biraz hafiflemiş, şimdi arada sırada yoklayan keskin bir sızıya dönüşmüştü. *Böylesi daha iyi,* dedi Uşikava. *Böylesi daha iyi. Her şeyden daha çok. Ben karmaşık detayları olan basit bir sistemim.*

Öğleden önce, istasyonun önündeki züccaciyeciye giderek küçük bir elektrikli soba satın aldı. Sonra daha önceki sefer gittiği erişteciye girdi, gazetesini açarak sıcak tempuralı eriştesini yedi. Eve dönmeden önce apartmanın girişinde durup, Fukaeri'nin bir gün önce kendisini kaptırmış gibi baktığı elektrik direğinin yukarı kısmına göz attı. Fakat onun dikkatini çekecek türden hiçbir şey yoktu. Siyah kalın elektrik kabloları, havada yılan gibi birbirine dolanmış, bir de transformatör konmuştu. Kız orada bir şey görmüş olmalıydı. Belki de bir şeyi orada aramıştı.

Eve dönüp elektrikli sobayı çalıştırdı. Düğmesini çevirir çevirmez portakal renkli bir ışık yandı; Uşikava, teninde yoğun bir sıcaklık hissetmeyi başardı. Yeterli bir ısıtma olduğu söylenemezdi, ama yine de öncekiyle büyük fark vardı. Uşikava, duvara yaslanıp, kollarını göğsünde kavuşturarak, ince güneş huzmesinin içinde kısa, hafif bir uykuya daldı. Rüya yoktu. Saf boşluğu andıran bir uykuydu.

Kendince mutlu derin uykusunu sona erdiren, kapının vurulma sesi oldu. Birileri, dairenin kapısını çalıyordu. Uyanıp çevreye göz gezdirdiğinde, nerede olduğunu bir süre çıkaramadı. Sonra bir köşedeki üçayak ile tek mercekli Minolta fotoğraf makinesini görünce, orasının Koenci'deki apartman dairesi olduğunu anımsadı. Birileri o dairenin kapısını yumrukluyordu. *Neden kapıya vuruyor ki acaba?* diye garipsedi, hızla kafasını toplamaya çalıştı. Kapının yanında zil vardı. Parmağıyla basması yeterli olurdu. Basit bir işti. Buna rağmen birileri özel olarak kapıya vuruyordu. Hem de bir hayli kuvvetlice. Uşikava, yüzünü ekşitip kol saatine göz attı. 1.45'ti. Elbette öğleden sonra 1.45. Dışarısı aydınlıktı.

Uşikava, kapıya bakmadı. Orada olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Birilerinin gelme olasılığı da yoktu. Muhtemelen ya pazarlamacı ya da gazete satıcısı gibi biriydi. Kapının öte yanındaki kişi, Uşikava'ya gerek duyuyor olabilirdi, ama Uşikava'nın kendisi böyle bir gereksinim hissetmiyordu. Duvara yaslanmış halde dik dik kapıya bakıp, sessizliğini korudu. Kapının ardındaki kişi zamanla şansına küsüp çekip giderdi herhalde.

Fakat o kişi vazgeçmedi. Arada duruyor sonra tekrar vurmaya başlıyordu. Kapı, bir seri halinde vuruluyor, 10-15 saniye aralık bırakılıyor, sonra tekrar başlıyordu. Bu kapı vuruşunda tereddüt gibi bir şey yoktu. Her bir vuruş gerçekdışı denecek kadar birbirinin aynıydı. Uşikava'nın yanıt vermesini bekliyordu. Uşikava, gitgide tedirgin olmaya başladı. Belki de kapının dışındaki Eriko Fukada'ydı. Sefilce davranarak gizli gizli fotoğraf çeken Uşikava'yı sorgulamak için oraya gelmiş olabilirdi. Böyle düşününce, kalbinin atışları hızlandı. Kalın dili hızlı bir hareketle dudaklarını yaladı. Fakat duyduğu, ne şekilde düşünürse düşünsün, yetişkin bir erkeğin büyük sert yumruğunun çelik kapıyı dövmesinden çıkan sesti. Bu el, bir kızın eli değildi.

Belki de Eriko Fukada, birilerine Uşikava'nın ne yaptığını bildirmiş, o birileri de çıkıp gelmişti. Mesela emlakçı ya da polis. Eğer öyleyse, durum çetrefilli bir hal alacak demekti. Fakat emlakçı olsa, yedek anahtarı vardı. Polis olsa, polis olduğunu en baştan bildirirdi. Üstelik onlar tutup da kapıya vurmaya kalkmazlardı. Kapı zilini çalmaları yeterli olurdu. "Kozu Bey" dedi bir erkek sesi. "Kozu Bey."

Kozu. Uşikava bu ismin o dairede daha önce oturanlara ait olduğunu anımsadı. Posta kutusunun isimliğinde öylece kalmıştı. Bu durum, Uşikava'nın işine gelmişti. Bu adam da, Kozu adlı kişinin hâlâ o dairede yaşadığını sanıyordu.

"Kozu Bey" dedi ses. "Orada olduğunuzu biliyorum. Bu şekilde bir odaya kapanıp gizlenmek sağlığınız için iyi olmaz."

Orta yaşlı bir erkek sesiydi. O kadar kalın bir ses değildi. Bir parça çatlaktı. Fakat bu ses sert bir öz taşıyormuş gibiydi. Güzelce fırınlanarak özenle kurutulmuş bir tuğlanın sertliği gibi. Belki de o yüzden sesi gayet net duyuluyor, bütün apartmana yayılıyordu.

"Kozu Bey. Ben NHK elemanıyım. Aylık yayın ücretini tahsil etmeye geldim. Bu yüzden, kapıyı açar mısınız lütfen?"

Uşikava elbette NHK yayın ücreti ödemek niyetinde değildi. Aslında evin içini gösterip açıklaması yeterli olurdu. Bakın, hiçbir yerde televizyon yok değil mi, diyebilirdi. Fakat Uşikava gibi tuhaf kılıklı, orta yaşlı bir adamın tek bir mobilyası bile olmayan bir eve, gündüz vakti tek başına kapanmış olması elbette kuşku uyandırırdı.

"Kozu Bey. Televizyon sahibi olan insanların yayın ücreti ödemeleri yasal bir zorunluluktur. Sık

sık, ben NHK falan izlemiyorum, bu yüzden yayın ücreti ödemem, diyenler çıkar. Fakat bu iddia hiçbir işe yaramaz. NHK izleseniz de izlemeseniz de televizyonunuz varsa, yayın ücreti ödemeniz gerekir.”

Yalnızca bir NHK tahsildarıymış, dedi Uşikava içinden. İstediği kadar konuşabilirdi. Karşılık vermezse zamanla çekip giderdi. Fakat evde birilerinin bulunduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyordu? Uşikava bir saat kadar önce eve dönmüş, bir daha da dışarı çıkmamıştı. Neredeyse hiç ses çıkarmamış, perdeleri de kapalı tutmuştu.

“Kozu Bey. Evde olduğunuzu pekâlâ biliyorum” dedi adam, Uşikava’nın kalbini okumuş gibi. “Bunu nasıl olup da anladığım size tuhaf gelmiş olabilir. Fakat anlayabiliyorum. Oradasınız. NHK yayın ücretini ödemek istemediğiniz için varlığınıza dair izleri silikleştirmeye çalışıyorsunuz. Bunu adım gibi biliyorum.”

Kapı vurma sesi bir süre aynı biçimde devam etti. Üflemeli çalgıların es vermesi gibi kısa bir ara oluyor, sonra tekrar aynı ritimle kapı vuruluyordu.

“Anlaşıldı, Kozu Bey. Siz, oralı değilmiş gibi yapmaya kararlısınız. Tamam, olur. Bugünlük gidiyorum. Benim de yapmam gereken işlerim var. Fakat yine geleceğim. Yalan değil. Geleceğim dersem, mutlaka gelirim. Ben, sizin bildiğiniz sıradan tahsildarlardan farklıyım. Almam gereken şeyi alana kadar asla vazgeçmem. Asla yolumdan şaşmam. Ayın önce dolunay olup, sonra küçülmesi, insanların yaşayıp ölmesi gibi aynen. Bundan kaçamazsınız.”

Uzunca bir sessizlik oldu. Uşikava’nın, *Artık gitmiştir,* diye düşündüğü anda, tahsildar konuşmasını sürdürdü:

“Yakında yine gelirim, Kozu Bey. Keyifli olacak. Hiç tahmin etmediğiniz bir anda, kapınız çalınacak. Dan dan dan diye. İşte o çalan ben olacağım.”

Kapıya daha fazla vurulmadı. Uşikava kulak kesildi. Koridorda uzaklaşan bir ayak sesi duyar gibi oldu. Hemen kameranın başına geçip, perdenin aralığından apartmanın girişine dikkatlice baktı. Tahsildarın, apartmandaki para toplama işini bitirip bir süre sonra da çıkması gerekirdi. Nasıl bir adam olduğunu tespit etmek gerekiyordu. NHK tahsildarı ise, üzerindeki üniformadan hemen anlaşılırdı. Belki de gerçekten NHK tahsildarı değildi. Birileri, kendine NHK tahsildarı süsü vererek Uşikava’ya kapıyı açtırmaya çalışmış olabilirdi. Her halükârda, kapının öbür tarafındaki adam şimdiye kadar görmediği biri olmalıydı. Uşikava, deklanşörün uzaktan kumanda düğmesini sağ eliyle kavrayıp, tahsildar olabilecek birinin kapıda görünmesini bekledi.

Fakat sonrasındaki otuz dakika boyunca apartmana giriş çıkış yapan tek bir kişi bile olmadı. Nihayet şimdiye kadar birkaç kez gördüğü orta yaşlı kadın, kapıda görünüp, bisikletine binerek gitti. Uşikava, kadına Çeneli Kadın adını vermişti. Çene etleri sarkık olduğu için. Yarım saat kadar geçince Çeneli Kadın bisikletin selesinde alışveriş poşetleriyle geri döndü. Kadın bisikleti bisiklet parkına bırakıp, torbaları alarak apartmana girdi. Sonrasında ilkokul öğrencisi oğlan eve döndü. Uşikava, bu çocuğa Tilki adını vermişti. Tilki gibi çekik gözleri vardı. Fakat tahsildar olabilecek birisi hiç görünmedi. Uşikava, neler olduğunu anlayamıyordu. Apartmanın başka kapısı yoktu. Dahası, Uşikava bir saniye bile kapıdan gözünü ayırmamıştı. Tahsildarın dışarıya çıkmamış olması, hâlâ içeride olduğu anlamına geliyordu.

Uşikava, ondan sonra da sürekli apartmanın girişini gözledi. Tuvalete bile gitmedi. Güneş batıp ortalık karardı, apartman girişinin ışıkları yandı. Fakat yine de tahsildar ortaya çıkmadı. Saat 6’yı

geçtiği sıralarda Uşikava vazgeçti. Tuvalete gidip o ana kadar tuttuğu çişini yaptı. O adam hâlâ apartmanın içinde olmalıydı. *Neden bilemiyorum, bir mantığı yok. Fakat o tuhaf tahsildar, binanın içinde kaldı.*

Artık daha soğuk esen rüzgâr, donmuş elektrik tellerinin arasından ıslık gibi sesler çıkarıyordu. Uşikava, elektrikli sobayı çalıştırıp bir sigara içti. Sonra gizemli tahsildar hakkında tahmin yürütmeye çalıştı. *Adam neden o şekilde tehditkâr bir konuşma tarzına başvurmak zorundaydı acaba? Evde birilerinin bulunduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyordu? Dahası neden apartmandan çıkmadı? Apartmandan çıkmadıysa şimdi nerede?*

Uşikava, fotoğraf makinesinin başından ayrılıp duvara yaslandı, elektrikli sobanın portakal rengi tellerine, gözünü ayırmadan uzun uzun baktı.

Yalnızca bir çift gözüm var

Telefonun zili çaldığında güçlü bir rüzgârın estiği bir cumartesi günüydü. Saat akşam 8'e yaklaşmıştı. Aomame yelek giymiş, dizlerine battaniye örtmüş, balkondaki sandalyesine oturmuş, siperlik levhalarının arasından cıva lambasının aydınlattığı kaydırağı izliyordu. Elleri soğuktan uyuşmasın diye battaniyenin altına sokmuştu. Kimseciklerin olmadığı kaydırak, buzul döneminde donup kalmış büyük hayvanların iskeleti gibi görünüyordu.

Ayaz çıktığı gecelerde uzun süre dışarıda oturmak karnındaki bebek için iyi olmayabilirdi. Yine de bu kadarlık bir soğuğun sorun olmayacağını düşünüyordu Aomame. Vücudunun dışı ne kadar üşüse bile amniyon sıvısı kan ile hemen hemen aynı sıcaklığını koruyordu. Dünyada burayla karşılaştırılamayacak kadar soğuk, çetin iklimli bir sürü yer vardı. Oralarda bile kadınlar hiç durmadan çocuk doğuruyorlardı. *Her şey bir yana, bu soğuk, Tengo ile buluşabilmek için katlanmam gereken bir soğuk.*

Büyük sarı ay ile küçük yeşil ay, her zamanki kış gökyüzünde yan yana duruyorlardı. Farklı şekil ve büyüklükteki bulutlar hızla sürüklenip gidiyordu. Bulutlar beyaz ve yoğun, şekilleri belirgin, eriyen karla coşan ırmakta denize doğru sürüklenen sert buz parçaları gibi görünüyorlardı. Nereden çıkıp geldikleri belli değildi. Gökyüzünde yol alıp gözden kaybolan o gece bulutlarına baktıkça kendisinin dünyanın sonuna yakın bir yere getirildiği hissine kapılıyordu Aomame. *Burası mantığın en uç sınırı,* dedi Aomame içinden. *Buradan daha ötede hiçbir şey yok. İleride yalnızca hiçliğin karmaşası var.*

Cam kapıyı, dar bir aralık bırakarak çektiğinden dolayı telefonun zilini güçlükle duyabildi. Aomame'nin kendisi düşüncelere dalmıştı fakat kulakları o sesi kaçırmamıştı. Zil, üç kere çaldıktan sonra durup, yirmi saniye geçince bir kez daha çaldı. Telefon, Tamaru'dan geliyordu. Aomame dizlerindeki battaniyeyi kaldırdı, buğulanıp beyaz bir renk alan sürgülü cam kapıyı açarak içeriye girdi. İçerisi karanlıktı, kalorifer yeterince ısıtmıştı. Aomame üşümüş parmaklarıyla ahizeyi kaldırdı.

"Proust okuyor musun?"

"Bir türlü ilerlemiyor" diye yanıtladı Aomame. Sanki karşılıklı parola söylüyormuş gibiydiler.

"Hoşuna gitmedi mi?"

"Mesele o değil. Fakat nasıl söylesem, orada anlatılanlar burayla tamamen farklı. Başka bir dünya hakkında yazılmış gibi geliyor bana."

Tamaru sessizce sözlerin devamını bekledi. Acelesi yoktu.

"Başka bir dünya mı desem, benim yaşadığım bu dünyadan onlarca ışık yılı uzaktaki küçük bir gezegen hakkında ayrıntılı bir rapor okuyormuşum gibi geliyor. Orada tasvir edilen manzaraların hepsini tek tek gözümde canlandırabiliyorum. Hem de çok belirgin ve canlı bir şekilde. Fakat buradaki manzara ile o manzarayı birbirine bağlayamıyorum. Fiziksel açıdan fazlasıyla uzak kalıyor çünkü. Bu yüzden bir süre okuyunca, geriye dönüp tekrar aynı yeri okumam gerekiyor."

Aomame, devamında söyleyebileceği sözleri düşündü. Tamaru hâlâ bekliyordu.

"Fakat sıkıcı değil. Özenli ve güzel yazılmış. O yalnız, küçük gezegenin yapısını özümseyebiliyorum. Fakat ilerleyemiyorum işte. Kayıkta ırmağın akıntısına karşı kürek çekiyormuşum gibi. Bir süre küreklere asıldıktan sonra dinlenip bir şeyler düşünürken, bir de bakıyorum, kayık

tekrar eski yerine dönmüş" dedi Aomame. "Fakat şu an benim için bu şekilde bir okuma daha uygun olabilir. Bakalım ne olacak diye okumaktan daha uygun. Nasıl söylesem, zamanın kararsız, düzensiz bir şekilde ilerlediği hissi var orada. Önce ile sonranın yeri değiştirilse bile fark etmeyecekmiş gibi."

Aomame, daha doğru bir ifade aradı.

"Nasıl olabiliyor anlayamıyorum, ama sanki başka birinin rüyasını görüyor gibiyim. Eşzamanlı olarak aynı şeyleri algılıyormuşuz gibi. Fakat eşzamanlı olmanın nasıl bir şey olduğunu kavrayamıyorum. Algılanan şeyler birbirine çok yakın olduğu halde, aslında mesafe müthiş uzak."

"Bu algılama Proust'un kafasında tasarladığı bir şey mi acaba?"

Aomame elbette bunu bilemiyordu.

"Her neyse, öte yandan" dedi Tamaru, "bu gerçeklik dünyasında zaman, emin adımlarla ilerliyor. Yavaşlamadığı gibi geriye de dönmüyor."

"Elbette gerçek dünyada zaman ilerliyor."

Aomame böyle derken cam kapıdan tarafa göz attı. Gerçekten öyle miydi acaba? Zaman, emin adımlarla ilerliyor muydu?

"Mevsim değişiyor. 1984 yılı da sonuna yaklaşıyor" dedi Tamaru.

"Bu yıl içerisinde *Kayıp Zamanın İzinde*'yi okuyup bitirmem sanırım mümkün olmayacak."

"Fark etmez" dedi Tamaru. "İstediğin kadar zamanın var. Elli yıl öncesinde yazılmış bir roman. Son dakika haberleri gibi bilgiler yok ne de olsa içinde."

Öyledir belki, diye aklından geçirdi Aomame. *Belki de öyle değildir.* Aomame artık zaman denen şeye pek fazla güvenmiyordu.

Tamaru sordu: "Peki, içindekinin keyfi yerinde mi?"

"Şu an için bir sorun yok."

"Sevindim" dedi Tamaru. "Bu arada, bizim konağın çevresinde dolaşan kimliği belirsiz kel kafalı, tıknaz adam meselesini duydun mu?"

"Duydum. O adam hâlâ ortalıkta dolanıyor mu?"

"Hayır, buralarda görünmüyor artık. İki gün kadar ortalıkta dolaşıp, ondan sonra kayboluverdi. Fakat adam çevredeki emlakçıları dolaşarak, kiralık yer bakıyormuş numarasıyla sığınma evi hakkında bilgi toplamış. Ne de olsa göze batan bir fiziği var adamın. Üstelik oldukça dikkat çeken bir de giyinme tarzı. Konuştuğu insanların hepsi onu çok iyi anımsıyordu. İzini sürmek kolay oldu."

"Araştırma ya da keşif yapmak için uygun biri değil yani."

"Aynen öyle. O tür işlere uygun olmayan bir fiziğe sahip. Sukabağı gibi koca bir kafası var. Fakat işinde oldukça iyiye benziyor. Tek başına hareket ederek ustalıkla bilgi topluyor. Nereye gidip ne sorması gerektiğini çok iyi biliyor. Kafası da o ölçüde hızlı çalışıyor. Önemli şeyleri hiç atlamıyor, önemsiz şeylere dokunmuyor."

"Dahası, sığınma evi hakkında da bir miktar bilgi toplamayı başardı, öyle mi?"

"Orasının aile içi şiddete maruz kalmış kadınlar için sığınma yeri olduğunu, Madam tarafından

ücretsiz olarak kullanıma açıldığını artık biliyor. Madam'ın senin çalıştığın spor kulübünün üyesi olduğunu da, senin ona özel ders vermek için bu konağa sık sık geldiğini de muhtemelen artık tespit etmiş olmalı. Ben o adam olsaydım bu kadarını öğrenebilirdim."

"O adam senin kadar iyi mi yani?"

"Gerçek anlamda zahmete girmekten kaçınmadan bilgi toplama yöntemini özümsemiş, meseleleri mantık çerçevesinde düşünme konusunda kendini yetiştirmiş herkes bunu yapabilir."

"O türden insanların dünyada pek fazla sayıda olmadığını düşünüyorum ama."

"Az da olsa var. Genel olarak profesyonel diye adlandırılırlar."

Aomame sandalyeye oturup, burnunun ucunu parmağıyla yokladı. Burnunda dışarının soğuğu hâlâ varlığını koruyordu.

"Ama adam konağın etrafında görünmemeye başladı artık, öyle mi?" diye sordu Aomame.

"Görüntüsünün insanların dikkatini fazlasıyla çektiğini biliyor. Güvenlik kameralarının çalıştığını da biliyor. Bu yüzden kısa süre içinde toplayabileceği kadar bilgiyi toplayıp başka bir avlağa geçmiş olmalı."

"Yani o adam şimdi benimle Madam arasındaki bağın farkında. Bunun spor kulübü antrenörü ile zengin müşteri arasındaki ilişkiden daha fazla anlam taşıdığının da. Bununla sığınma evi arasında bir ilişki olduğunun da. Bizim bir planın parçası olduğumuzun da."

"Herhalde" dedi Tamaru. "Benim gördüğüm kadarıyla artık meselenin özüne doğru emin adımlarla yaklaşıyor."

"Fakat söylediklerine bakılırsa, sanki o adam büyük bir örgütün üyesi olmaktan ziyade, tek başına hareket ediyormuş gibi geldi bana."

"Evet, ben de hemen hemen aynı şekilde düşünüyorum. Özel bir planı olmadığı müddetçe büyük bir örgütün, bu kadar göze çarpan bir dış görünüme sahip bir adamı gizli araştırma işinde kullanması söz konusu olamaz."

"Peki, bu adam ne için, kimin için bu araştırmayı yapıyor acaba?"

"Bilmem" dedi Tamaru. "Bildiğim, o tipin yetenekli ve tehlikeli olduğu. Daha fazlasını şu an için ancak tahmin edebiliriz. Bir şekilde Öncüler'in bu işte parmağı olduğu, benim mütevazı tahminim."

Aomame bu mütevazı tahmini düşündü. "Şimdi ise adamın avlağı değişti."

"Öyle. Nereye gittiğini bilemiyorum. Fakat mantıklı bir tahmin yürütmeye çalışırsak, onun buradan sonra gidebileceği ya da hedefleyebileceği yer, şu an senin gizlenmekte olduğun yer olacaktır."

"Fakat burayı bulmalarının imkânsıza yakın olduğunu söylemiştin sen bana."

"Aynen öyle. Madam ile o apartman dairesi arasındaki bağlantı, ne kadar araştırılırsa araştırılsın ortaya çıkartılamaz. Aradaki bağ titizlikle yok edilmiş durumda. Fakat bu kısa süreli konaklamalar için geçerli. Gizlenme süresi uzarsa bir yerlerden kaçak olabilir. Hiç ummadığın bir yerlerden. Sözgelimi, sen öylesine dışarıya çıkarsın, tesadüfen görülürsün. Böyle bir durum olabilir. Bir olasılık olarak elbette."

"Ben dışarı çıkmıyorum" dedi Aomame kestirip atarak. Bu elbette gerçek değildi. İki kez evden

ayrılmıştı. Bir seferinde, Tengo'yu aramak için karşı taraftaki çocuk parkına koştuğu zaman. Diğer seferinde ise, çıkışı arayarak 3. Başkent Otobanı Hattı'nda Sangencaya yakınlarında emniyet cebine kadar gitmek için taksiye bindiği zaman. Fakat bunu Tamaru'ya açıklaması mümkün değildi.

"Öyleyse adam nasıl olup da burayı bulacak acaba?"

"Ben olsaydım, senin kişisel bilgilerini bir kez daha özenle didik didik ederdim. Senin nasıl bir insan olduğunu, nereden geldiğini, şimdiye kadar neler yaptığını, şu an neler düşünüyor olabileceğini, ne istediğini, ne istemediğini. Önemli önemsiz demeden bütün bilgileri toplar, belgeleri masamın üzerine yayar, en ince noktasına kadar inceleyip analiz ederdim."

"Çırılçıplak bırakırdın yani."

"Evet, öyle. Beyaz, soğuk ışıkların altında seni çırılçıplak bırakırdım. Büyüteç kullanarak köşe bucak inceler, senin düşünce tarzını, davranış kalıplarını ortaya çıkartırdım."

"Tam olarak anlayamıyorum, ama kişisel davranış kalıplarımın analizi sonuçta benim şu an bulunduğum yeri nasıl gösterebilir?"

"Bunu bilemem" dedi Tamaru. "Gösterebilir de göstermeyebilir de. Duruma göre değişir. Yalnız, ben olsaydım öyle yapardım demeye çalışıyorum. Başka yapılacak bir şey aklıma gelmez çünkü. Her insanın düşünce veya hareket kalıpları mutlaka vardır. Bir kalıp varsa, orada zayıf bir nokta da ortaya çıkar."

"Sanki bilimsel araştırma gibi."

"Davranış kalıpları olmadan insan yaşamını sürdüremez. Tıpkı müziğin melodisi gibi. Fakat bu aynı zamanda insanın düşünce ve hareketlerine pranga vurur, özgürlüğünü kısıtlar. Öncelik sıralamasını değiştirir, bazı durumlarda mantığı çarpıtır. Şu anki durumdan yola çıkarsak, sen şu an bulunduğun yerden hareket etmek istemediğini söylüyorsun. En azından bu yılın sonuna kadar daha güvenli bir yere geçmeyi reddediyorsun. Neden dersen, orada bir şeyi arıyorsun da o yüzden. O şeyi bulana kadar oradan ayrılmak istemiyorsun. Belki de ayrılmayacaksın."

Aomame suskundu.

"Bu şeyin ne olduğunu, senin onu ne kadar güçlü bir şekilde arzuladığını, işin ayrıntısını bilmiyorum. Tutup da sormaya niyetim de yok. Fakat benim bakış açıma göre, o bir şey şu an için senin kişisel zayıf noktan olacaktır."

"Belki de" diye kabul etti Aomame.

"Sukabağı kafalı muhtemelen o noktadan saldıracaktır. Acımasızca, seni bağlayan o kişisel unsur üzerinden. Bunun meselenin odağını işaret eden pencere olacağını düşünecektir o tip. Eğer benim tahmin ettiğim kadar iyiyse bilgi kırıntılarını izleyerek oraya kadar ulaşmayı başarabilir."

"Ulaşabileceğini sanmıyorum" dedi Aomame. "Benimle o şeyi bağlayan bir hat bulabilmesi mümkün değil. Bu, benim yüreğimde saklı bir şey çünkü."

"Yüzde yüz emin olarak söyleyebilir misin bunu?"

Aomame bir an düşündü. "Yüzde yüz emin değilim. Fakat yüzde 98 diyebilirim."

"Öyleyse o yüzde 2 hakkında ciddi bir şekilde endişelensen iyi olur. Az önce söylediğim gibi benim gördüğüm kadarıyla bu adam profesyonel, üstün yetenekli ve sabırlı."

Aomame susuyordu.

Tamaru sözlerini sürdürdü. "Profesyonel dediğin, av köpeği gibidir. Normal insanların alamadığı kokuyu alır, normal insanların duyamadığı sesleri duyar. Normal insanlarla aynı şeyleri aynı şekilde yapacak olsaydı, profesyonel olamazdı. Talih yardım etse bile öyle uzun süre yaşayamazdı. Bu yüzden dikkatli olsan iyi olur. Sen dikkatli bir insansın. Bunu çok iyi biliyorum. Fakat bugüne kadar yaptığından çok daha fazla dikkat etmen iyi olur. En önemli şeyler, yüzde ile belirlenmez."

"Bir soru sormak istiyorum" dedi Aomame.

"Nedir acaba?"

"Eğer koca kafa bir daha oralarda görünecek olursa ne yapmak niyetindesin?"

Tamaru bir an suskun kaldı. Bu onun aklından geçirmediği bir soruydu herhalde. "Herhalde bir şey yapmam. Kendi haline bırakırım. Buralarda o tipin yapabileceği hiçbir şey yok."

"Fakat ya adam sinirine dokunacak bir şeyler yapmaya başlarsa?"

"Sözgelimi, neler?"

"Bilemiyorum. Senin rahatsız olabileceğin türden şeyler."

Tamaru'nun boğazının derinliklerinden kesik bir ses geldi. "O durumda bir şekilde bir mesaj gönderirim herhalde."

"Profesyoneller arası bir mesaj yani?"

"Eh" dedi Tamaru. "Fakat somut olarak harekete geçmeden önce, adamın kiminle işbirliği içerisinde hareket ettiğini tespit etmek gerek. Eğer arkasında birileri varsa, işte o zaman benim durumum tehlikeye düşer. Ancak bunları iyice öğrendikten sonra hareket edebilirim."

"Havuza atlamadan önce suyun derinliğini tespit etmek gerekir."

"Öyle de denebilir."

"Fakat adamın tek başına hareket ettiğini düşünüyorsun. Arkasında birileri olmadığını tahmin ediyorsun."

"Evet, bence öyle. Fakat tecrübelerim açısından söylemek gerekirse, önsezilerimin ıskaladığı şeyler de olur. Dahası, maalesef kafamın arkasında gözüm yok" dedi Tamaru. "Neticede etrafına karşı çok dikkatli ol. Kuşkulu birileri var mı? Etrafta değişen bir şeyler var mı? Her zamankinden farklı bir şeyler oluyor mu? En küçük bir değişim bile fark edecek olursan hemen bildir."

"Anlaşıldı, dikkat ederim" dedi Aomame. *Söylemesine gerek yok. Tengo'yu aradığım için en ufak bir şeyi bile gözden kaçırmamaya çalışıyorum. Yine de benim de yalnızca bir çift gözüm var. Tamaru'nun söylediği gibi.*

"Benim söyleyeceklerim bu kadar."

"Madam iyi mi?" diye sordu Aomame.

"İyi" dedi Tamaru. Sonra ekledi: "Yalnız biraz suskunlaşmış gibi."

"Zaten fazla konuşan bir insan değildi."

Tamaru'nun boğazının derinliklerinden tok bir ses geldi. Boğazının derinliklerinde özel duyguları

ifade etmek için bir organ vardı sanki. "Daha da az konuşan biri oldu demeliyim."

Aomame, seranın hasır koltuğuna tek başına oturmuş, sakince uçuşan kelebekleri bıkmadan izleyen yaşlı kadını gözünde canlandırdı. Ayaklarının dibinde kocaman bir demlik duruyor olmalıydı. Yaşlı kadının ne kadar sessizce soluk alıp verdiğini Aomame çok iyi biliyordu.

"Bir dahaki sefere malzemelerin arasına bir kutu madlen koyayım" dedi Tamaru son olarak. "Bu belki de zamanın akışını olumlu yönde etkileyebilir."

"Teşekkür ederim" dedi Aomame.

Aomame mutfağa giderek kakao yaptı. Tekrar balkona çıkıp gözetlemeye devam etmeden önce vücudunu ısıtması gerekiyordu. Cezvede süt kaynatıp kakao tozunu içinde eritti. Sonra büyükçe bir kupaya boşaltıp, önceden hazırladığı köpüklü kremayı üzerine ekledi. Yemek masasının başına oturup, Tamaru ile konuştuklarını tek tek aklından geçirerek kakaosunu içti. *Soğuk, güçlü ışıklar altında kalmak üzereyim. Koca, şekilsiz kafanın ellerinin altında çırılçıplak kalmak üzere. Adam, işini iyi bilen bir profesyonel ve tehlikeli.*

Yeleğini giyip boynuna kaşkolunu sardı, içindekinin yarısını içtiği kakao kupasını eline alıp balkona döndü. Bahçe sandalyesine oturup battaniyeyi dizlerine örttü. Kaydırakta yine kimsecikler yoktu. Tam o sırada parktan çıkan bir çocuk gözüne ilişti. Bu saatte bir çocuğun tek başına parka gelmiş olması tuhaftı. Bere takmış, bedeni kütük gibi, yapılı bir çocuk. Fakat balkonun siperlik levhalarının aralığından, dik açıyla aşağıya baktığı için, çocuk Aomame'nin görüş alanından hızla geçip gitti. Bir binanın arkasında gözden kayboldu. Bir çocuk için kafası fazlasıyla büyük görünüyordu, ama Aomame'ye öyle gelmiş de olabilirdi.

Fakat nihayetinde o Tengo değildi. Aomame daha fazla kafasına takmadan tekrar gözünü kaydırağa çevirip, gökyüzünde birbiri ardınca sürüklenen bulut kümelerine baktı. Kakaosunu içip, kupayla ellerini ısıttı.

Aomame'nin o sırada bir anlığına gördüğü, elbette çocuk falan değil, Uşikava'nın kendisiydi. Biraz daha aydınlık bir yerde olsaydı, hatta biraz daha uzunca bir süre görebilseydi, onun iri kafalı bir çocuk falan olmadığının Aomame elbette farkına varırdı. Sonra o koca kafalı bücürün, Tamaru'nun söylediği adamla aynı kişi olduğunu anlardı muhakkak. Fakat Aomame, adamı sadece birkaç saniye görebilmişti. Gördüğü açı da elverişli değildi. Yine şansına, aynı nedenle Uşikava da balkona çıkan Aomame'yi görememişti.

Burada bir dizi *eğer* geliyor akla. Eğer Tamaru konuşmasını biraz daha kısa kesmiş olsaydı, eğer Aomame daha sonra düşüncelere dalarak kakao yapmamış olsaydı, o kaydırağın tepesinden gökyüzüne bakan Tengo'yu da görebilecekti. Sonra hemen evden koşarak çıkacak, yirmi yıl sonra ikisi yeniden buluşmayı başaracaklardı.

Fakat aynı zamanda, eğer öyle olsaydı Tengo'yu gözetleyen Uşikava, onun Aomame olduğunu hemen anlardı. Adam, Aomame'nin nerede yaşadığını tespit eder, Öncüler'deki ikiliye derhal bildirirdi.

Bu yüzden burada Aomame'nin Tengo'yu görmemiş olması hem bir şanssızlıktı, hem de bir şans. Bunu kimse bilemez. Her halükârda Tengo önceki sefer olduğu gibi kaydırağın tepesine çıkmış,

gökyüzündeki büyük ve küçük iki aya, onların önü sıra sürüklenip giden bulutlara bir süre bakmıştı. Uşikava ise uzakta bir yerden, gölgelerin ardından Tengo'yu gözlemişti. O sırada Aomame balkondan içeri girmiş, telefonla Tamaru'yla konuşmuş, sonrasında kakao hazırlayıp içmişti. Böylelikle yirmi beş dakikalık bir zaman geçmişti. Bir anlamda, sonucu etkileyecek bir yirmi beş dakikaydı. Aomame yeleğini giyip, kakao kupasını eline alıp balkona çıktığında, Tengo çoktan parktan ayrılmıştı. Uşikava hemen Tengo'nun peşine düşmemişti. Tek başına parkta kalıp emin olmak istediği bir şey vardı çünkü. Bunu yaptıktan sonra hızlı adımlarla parktan ayrılmıştı. O son birkaç saniyeye, Aomame balkondan şahit olmuştu.

Bulutlar, önceden olduğu gibi, gökyüzünde hızla sürükleniyordu. Güneye, Tokyo Körfezi'ne ulaşıp, daha ileriye, engin Büyük Okyanus'a gidiyor olmalıydılar. Sonrasında bulutların kaderinin ne olacağı bilinmezdi. Öldükten sonra ruha ne olduğunu kimsenin bilemediği gibi.

Nihayetinde çember daralmıştı. Fakat Aomame de Tengo da, kendi çevrelerindeki çemberin hızla daraldığını bilmiyorlardı. Uşikava, bir derece bunun farkındaydı. Kendisi çemberin daralması için canla başla çalışıyordu çünkü. Fakat Uşikava da henüz tüm manzarayı göremiyordu. En önemli noktayı bilmiyordu. Kendisiyle Aomame arasındaki mesafenin kırk elli metreye kadar indiğini bilmiyordu. Dahası, Uşikava için nadir bir olaydı ama parktan ayrılırken kafası karmakarışık olmuş, olayları bir sıraya koyarak düşünemez hale gelmişti.

Saat 10 olunca ortalık iyice ayaza kesti. Aomame, şansına küsüp ayağa kalktı, kaloriferle ısınan daireye döndü. Üzerindeki giysileri çıkarıp sıcak banyoya girdi. Sıcak suya gömüldüğünde vücuduna işleyen soğuktan kurtulurken, avucunu karnının alt tarafına yapıştırdı. Hafif bir şişkinlik hissedebiliyordu. Gözlerini kapatıp, oradaki küçük şeyin varlığını hissetmeye çalıştı. Fazla zamanı kalmamıştı. Aomame ne pahasına olursa olsun Tengo'ya söylemek zorundaydı. Onun çocuğuna hamile olduğunu. O çocuğu ölesiye korumaya çalıştığını.

Üzerini giyip yatağa girdi, karanlıkta yanlamasına uzanarak uyudu. Uykusu iyice derinleşmeden önce kısa bir an, yaşlı kadını gördü rüyasında. Aomame Söğüt Konağı'nın serasında yaşlı kadınla birlikte kelebekleri izliyordu. Sera, rahim içi gibi loş, karanlık ve sıcaktı. Aomame'nin eski dairesinde bıraktığı kauçuk ağacı da oraya konmuştu. İyi bakıldığı belliydi, bambaşka bir ağaçmış gibi görünecek kadar sağlığına kavuşmuş, canlı yeşil rengini yeniden kazanmıştı. Hiç görmediği güney ülkelerinden getirilmiş bir kelebek, kauçuğun etli yapraklarına konmuştu. Kelebek, renkli büyük kanatlarını kapatmış, huzur içerisinde uyuyor gibiydi. Aomame bunu görünce sevinmişti.

Rüyada Aomame'nin karnı iyice şişkinleşmişti. Doğumu yaklaşmış gibiydi. Aomame, küçük şeyin kalp atışlarını duyabiliyordu. Kendi kalp atışları ve o küçük şeyin kalp atışları birbirine karışıyor, insanın içini rahatlatan karma bir ritim oluşturuyordu.

Yaşlı kadın, Aomame'nin yanına oturmuş, her zamanki gibi dimdik duruyordu; dudaklarını kapatmış, usulca nefes alıp veriyordu. İkisi de konuşmuyordu. Uyuyan kelebekleri uyandırmamak için. Yaşlı kadın kendi dünyasına dalmıştı, yanında Aomame'nin olduğunun farkında değilmiş gibiydi. Elbette Aomame kendisinin yaşlı kadın tarafından sıkı bir şekilde korunduğunu biliyordu. Yine de yüreğindeki huzursuzluk çekip gitmiyordu. Yaşlı kadının dizlerinin üzerine koyduğu elleri, fazlasıyla ince ve savunmasız görünüyordu. Aomame'nin eli farkında olmadan tabancayı arıyordu. Fakat hiçbir yerde bulamıyordu.

Aomame derin bir rüyaya dalmışken, öte yandan bunun bir rüya olduğunu biliyordu. Arada sırada böyle rüyalar görürdü. Tüm canlılığıyla bir gerçekliğin içinde olduğu halde bunun gerçeklik olmadığını bilirdi. Başka bir yerlerdeki küçük bir gezegenin ayrıntılı olarak çizilmiş manzarası gibiydi.

O sırada birileri seranın kapısını açtı. Uğursuz soğuk havayı taşıyan rüzgâr içeriye doluverdi. Büyük kelebek uyanıp, kanatlarını açarak kauçuk ağacından usulca havalandı. Gelen kimdi acaba? Başını çevirip bakmaya çalıştı. Fakat oradakinin kim olduğunu göremeden rüya sona erdi.

Uyandığında Aomame terden sırılsıklam olmuştu. Soğuk, insana kendini kötü hissettiren bir ter. Islanan pijamalarını çıkartıp havluyla vücudunu silerek yeni bir tişört giydi. Bir süre yatağın üzerinde doğrulup oturdu. Tatsız bir şeyler meydana gelmek üzereydi belki de. Birileri bu küçük şeyin peşinde olabilirdi. O birileri hemen yakınına kadar sokulmuş olabilirdi. Bir an önce Tengo'yu bulmak zorundaydı. Fakat şu an için, her akşam bu şekilde çocuk parkını izlemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Dikkatle, sabırla, tembellik etmeden dünyayı dikkatle izlemeliydi. Dünyanın bu dar, sınırları belli köşesini. O kaydırağın tepesindeki bir noktayı. Fakat yine de insan bir şeyleri gözden kaçırabilirdi. Yalnızca bir çift gözü vardı çünkü.

Aomame'nin içinden ağlamak geliyordu. Fakat gözyaşları akmıyordu. Bir kez daha yatağa uzanıp, ellerini karnının altına bastırıp, sakince uykunun geri gelmesini bekledi.

18
Tengo

İğne batırıldığında kırmızı kanın aktığı yer

“Ondan sonra üç gün boyunca hiçbir şey olmadı” dedi Komatsu. “Verilen yemekleri yedim. Akşam olunca dar yatakta uyudum. Sabah olunca uyandım. Odanın dip tarafındaki tuvalete çişimi yaptım. Tuvalet bir bölmeyle ayrılmıştı, ama kilidi yoktu. Yazın son günleriydi. Fakat havalandırma bacası boşluğa açılıyor olacak, sıcaklık hissetmedim.”

Tengo bir şey söylemeksizin Komatsu’nun anlattıklarını dinliyordu.

“Günde üç kez yemek getiriyorlardı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Kol saatime el koymuşlardı. Odada pencere olmadığından gece gündüz ayrımını bile yapamıyordum. Ne kadar kulak kesildiysem de tek bir ses gelmiyordu. Muhtemelen benim çıkarttığım sesler de hiçbir yere ulaşmıyordu. Nereye götürüldüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece, insanlardan uzaklarda bir yerlerde olduğuma dair muğlak bir his vardı içimde. Nihayetinde orada üç gün kaldım. O süre boyunca hiçbir şey olmadı. Üç gün diyorum, ama orası da kesin değil. Dokuz öğün yemek getirildi. Onlar getirdikçe ben de yedim. Üç kez odanın ışıkları söndürüldü. Üç kez uyudum. Normalde uykum hafif ve düzensizdir, ama o dönem nedense hiç sıkıntı çekmeden deliksiz uyuyabildim. Şöyle bir düşününce tuhaf, ama buraya kadar anlaşıldı mı?”

Tengo sessizce başını sallayarak onayladı.

“O üç gün boyunca tek kelime bile konuşmadım. Yemekleri getiren genç bir adamdı. Zayıftı, beyzbol şapkası takmış, yüzünü beyaz bir maskeyle örtmüştü. Eşofman takımı gibi bir şey giymiş, ayaklarına kirli spor ayakkabıları geçirmişti. O adam, ben tepsiye koydukları yemekleri bitirince tepsiyi geri almak için geliyordu. Kullan at türünden kâğıt kaplar, yamuk yumuk plastik bıçak, çatal ve kaşık vardı. Çıkarttıkları, sıradan hazır yemeklerdendi. Lezzetli olduğunu söyleyemem, ama yenmeyecek kadar berbat da değildi. Çok fazla olmuyordu. Karnım acıktığından, tek lokma bırakmadan hepsini silip süpürüyordum. Bu da tuhaf bir şeydi. Normalde pek iştahım yoktur. Bazen yemek yemeyi unuttuğum bile olur ne de olsa. İçecek olarak süt ve su veriyorlardı. Kahve ve çay vermediler. *Single-malt* viski veya bira da yoktu. Sigara da içirtmiyorlardı. Elimden bir şey gelmezdi. Tatil köyüne dinlenmeye gitmiş değildim ne de olsa.”

Komatsu bu sırada birden aklına gelivermiş gibi, kırmızı Marlboro kutusundan bir sigara çıkartıp, dudaklarının arasına kıstırarak kibritle yaktı. Dumanı önce usulca ciğerlerinin derinliklerine gönderip sonra salarak yüzünü ekşitti.

“Yemek getiren o adam, hep sessizdi. Muhtemelen yukarıdakiler tarafından konuşması yasaklanmıştı. Adamın ayak işlerine bakanlardan biri olduğu kesindi. Fakat belli ki dövüş sporlarından birini yapıyordu. Vücudunun duruşuna bakılırsa öyle bir havası vardı.”

“Komatsu Bey, siz de soru sormadınız mı?”

“Hayır, sorsam bile yanıt alamayacağımı biliyordum. Susmam daha iyi olacaktı. Getirilen yemekleri yedim, sütü içtim, ışıklar kapanınca yatakta uyudum. Odanın ışıkları yanınca uyandım. Sabah olunca o genç adam gelip, elektrikli tıraş makinesi ve diş fırçası bırakıp gidiyordu. Onlarla sakallarımı tıraş ediyor, dişlerimi fırçalıyordum. İşim bitince gelip geri götürüyordu. Tuvalet kâğıdı dışında odada tek bir şey bile yoktu. Duş yapamadım. Üstümü değiştiremedim, ama ne duşa girmeyi ne de üzerimi değiştirmeyi düşündüm. Odada ayna yoktu, ama bu da rahatsız edici bir durum değildi. Hepsinden ağır gelen, can sıkıntısıydı. Ne de olsa gözlerimi açtıktan uyuyana kadar, zar gibi, dört köşeli bembeyaz bir odanın içerisinde tek başımaydım. Hiç konuşmadan zaman geçirmek, can

sıkıntısından başka bir şey değildi. Oda servisinin mönüsü bile olsa fark etmezdi. Bir şekilde yakınımda matbu harfler olmayınca rahat edemiyordum. Yazı-kolik bir insanım ne de olsa. Ne kitap vardı, ne gazete ne de dergi. Telefon, radyo olmadığı gibi oynayacak bir oyun da yoktu. Konuşacak kimse de. Oturup yerlere, duvarlara, tavana bakıp durmaktan başka yapacak bir şey yoktu. O sırada kendimi çok tuhaf hissediyordum. Sence de öyle değil mi? Yolda yürürken ne idüğü belirsiz tipler tarafından kıskıvrak yakalanmış, kloroform gibi bir şey koklatılarak uyutulmuş, öylece bir yerlere götürülmüş, penceresiz, ürkütücü bir odaya kapatılmıştım. Her haliyle anormal bir durumdu. Ayrıca şuurumu yitirecek ölçüde can sıkıntısı içindeydim."

Komatsu, parmaklarının arasında dumanı tüten sigaraya bir süre keyifle bakıp, sonra külünü kül tablasına silkeledi.

"Herhalde sinirlerimi iyice laçkalaştırmak için üç gün boyunca hiçbir şey yapmadan o dar odanın içinde tutmuşlardı. İşlerini iyi biliyorlardı. Ne yapılırsa insanın sinirlerinin yıpranacağını, karamsarlaşacağını oldukça iyi kavramışlardı. Dördüncü gün, yani dördüncü kahvaltı sonrasında iki adam geldi. Sanırım, beni kaçıran da o iki adamdı. Saldırıya uğradığımda her şey çok ani olmuştu. Ben de neye uğradığımı şaşırdığımdan adamların yüzüne bakamamıştım. Fakat o ikisine bakınca kaçırılma anını yavaş yavaş anımsadım. Arabanın içine tıkılmıştım, kolumu kıracak gibi bükmüşlerdi, ilaçlı bir bezi burnuma ve ağzıma bastırmışlardı. Bu sırada o ikisi de tek kelime etmemişlerdi. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitmişti."

Komatsu, o sırada olanları anımsayarak yüzünü hafifçe ekşitti.

"Birisi o kadar uzun boylu değildi, ama sağlam yapılıydı. Kafasını usturayla tıraş etmişti. Güneşte yanmış gibiydi, elmacıkkemikleri çıkıktı. Diğeri ise uzun boyluydu, el ve ayakları uzun, yanakları çöküktü, saçlarını arkadan toplamıştı. Yan yana durunca hokkabaz ikili gibi duruyorlardı. Biri anormal ince uzun, diğeri kalas gibi, çenesinde sakalı. Fakat hokkabaz falan değillerdi, bir bakışta tehlikeli tipler olduğunu anlayabilmiştim. Gerekirse tereddüt etmeden her şeyi yapabilecek tiplerdi. Fakat agresif bir tavırları yoktu. Tavırları uysaldı. Bu yüzden daha da korkmuştum. Bakışları buz gibiydi. İkisi de siyah pamuklu pantolon, yarım kollu beyaz gömlek giymişlerdi. İkisi de herhalde yirmili yaşların sonlarındaydı. Dazlak kafalı olan biraz daha yaşlı görünüyordu. İkisinin de kolunda kol saati yoktu."

Tengo sessizce konuşmanın devamını bekledi.

"Konuşan, dazlak kafalı olandı. Zayıf, atkuyruklu olan tek kelime bile etmeden, hiç kımıldamadan dimdik kapının önünde duruyordu. Dazlak kafalıyla benim aramda geçen diyaloğa kulak veriyormuş gibiydi, ama hiçbir şey dinlemiyor da olabilirdi. Dazlak kafalı, karşıma geçip, yanında getirdiği katlanabilir iskemleye oturdu ve benimle konuştu. Başka sandalye olmadığından ben yatağa oturmuştum. Hepsinden önemlisi yüzünde hiçbir bir ifade olmayan bir adamdı. Elbette ağzını oynatarak konuşuyordu, ama yüzünün geri kalan kısmı hiç kımıldamıyordu sanki. Adeta vantrilok bebeği gibiydi."

Dazlak kafalının Komatsu'ya ilk söyledikleri, "Niye buraya getirildiniz, biz kimiz, burası neresi? Bu soruların yanıtlarını aşağı yukarı tahmin edebiliyor musunuz?" olmuştu. Komatsu, tahmin edemediği şeklinde yanıtladı. Dazlak kafalı derinlikten yoksun gözleriyle bir süre Komatsu'nun yüzüne baktı. Sonra, "Bir tahmin yürütmeniz istense nasıl bir tahminde bulunursunuz acaba?" diye

sordu. Konuşma tarzı nazikti, ama karşısındakine itiraz etme hakkı tanımayan bir tınısı vardı. Sesi, buzdolabında uzun süre bekletilmiş metal cetvel gibi sert ve soğuktu.

Komatsu bir süre tereddüt ettikten sonra, mutlaka bir tahmin yürütmesi gerekirse bunun *Pupa Hava* meselesiyle ilgili olduğunu düşüneceğini, dürüst olarak söyledi. Aklına başka bir şey gelmiyordu ne de olsa. "Öyleyse siz Öncüler'densiniz. Burası cemaat merkezinde bir yer belki de. Tabii ki sadece varsayım bunlar."

Dazlak kafalı Komatsu'nun söylediklerini olumlamadığı gibi reddetmedi de. Hiçbir şey söylemeksizin Komatsu'yu süzüyordu. Komatsu da suskundu.

"Öyleyse o varsayımı temel alarak konuşalım" dedi dazlak kafalı, sakince sessizliğini bozarak. "Bundan sonra konuşacağımız şeyler, sonuna kadar sizin varsayımınız uzantısında olabilecek şeyler. *Eğer böyle olsaydı*, şartıyla konuşacağız. Sorun yoktur umarım."

"Olur" dedi Komatsu. Adamlar mümkün olduğunca dolambaçlı konuşmayı tercih ediyorlardı. Bu kötüye işaret değildi. Onu canlı bırakmamak niyetinde olsalardı, böylesine zahmetli bir yola başvurmalarına gerek yoktu.

"Siz yayınevinde çalışan bir editörsünüz. Eriko Fukada'nın romanı *Pupa Hava*'yla siz ilgilendiniz ve yayımladınız. Doğru mudur?"

Öyle olduğunu kabul etti Komatsu. Bu, herkesin bildiği bir gerçekti.

"Bizim anladığımız kadarıyla *Pupa Hava*'nın edebiyat dergisinin yeni yazarlar ödülünü almasına bir tür hile karıştı. Başvuru için gönderilen müsvedde, seçici kurula ulaştırılmadan önce, sizin direktifiniz doğrultusunda üçüncü bir kişinin yardımına başvurularak büyük ölçüde değiştirildi. Gizlice yeniden yazılan eser, yeni yazarlar ödülünü aldı. Toplumun gündemine oturdu. Kitap olarak yayımlanıp en çok satanlar listesinin zirvesine çıktı. Doğru değil mi?"

"Bu, olaya nasıl baktığınıza göre değişir" dedi Komatsu. "Başvuru için gönderilen müsvedde, editörün önerileri doğrultusunda yeniden yazılabilir."

Dazlak kafalı avuç içini öne doğru kaldırarak Komatsu'nun sözlerini kesti. "Editörün uyarılarına uyarak yazarın müsveddeyi düzeltmesine, hile denemez. Haklısınız. Fakat ödül alması için üçüncü bir kişinin işe karışarak metni baştan yazması, nasıl bakılırsa bakılsın dürüstlükten uzak bir harekettir. Üstelik naylon şirket kurmak yoluyla kitabın telif ücreti de paylaştırılıyor. Yasal olarak ne şekilde yorumlanabilir bilmiyorum, ama en azından toplumsal ve ahlaki açıdan ağır eleştirilere maruz kalırsınız kuşkusuz. Bu işin savunulabilecek tek bir yanı bile yok. Gazete ve dergiler patırtı koparır, çalıştığınız yayınevi büyük ölçüde güven kaybına uğrar. Komatsu Bey, bunu çok iyi biliyor olmalısınız. Biz, gerçekleri ayrıntısına varana kadar araştırmış durumdayız. Somut kanıtlar sunarak insanlara açıklayabiliriz. Bu yüzden gereksiz kaçamak yanıtlara başvurmasanız iyi olur. Bu, bize sökmez. Karşılıklı zaman kaybına yol açar."

Komatsu, sessizce başını sallayarak onayladı.

"Böyle bir durum olursa, sizin muhtemelen şirketten ayrılmanız gerekecektir. Bununla kalmaz, o camiadan da dışlanırsınız. Girebileceğiniz hiçbir iş kalmaz. En azından normal yollardan."

"Muhtemelen" diye kabul etti Komatsu.

"Fakat şu an için bu gerçeği bilen insanların sayısı sınırlı" dedi dazlak kafalı. "Siz, Eriko Fukada,

Ebisuno Bey, metni yeniden yazan Tengo Kavana. Bunun dışında da sadece birkaç kişi."

Komatsu sözcükleri özenle seçerek yanıtladı. "Varsayım doğrultusunda gidecek olursak, sizin söylediğiniz birkaç kişi Öncüler cemaatinin üyeleri oluyor herhalde."

Dazlak kafalı başını hafifçe evet anlamında salladı. "Varsayım doğrultusunda gidecek olursak, öyle oluyor. Gerçekte ne şekilde olursa olsun."

Dazlak kafalı kısa bir ara vererek bu önkoşulun Komatsu'nun kafasına yerleşmesini bekledi. Sonra tekrar konuşmasını sürdürdü: "Bir de eğer bu varsayım doğruysa, *onlar* size burada istedikleri gibi davranabilirler. Sizi, bir şeref konuğu gibi dilediklerince bu odada tutabilirler. O kadar zahmetli bir durum değil. Hatta buradaki misafirliğinizi kısa tutmak için başka tercihler de düşünülebilir. Bunların arasında, her iki taraf için de pek hoş olduğu söylenemeyecek tercihler de olabilir. Nihayetinde *onlar*, bunu yapacak güç ve yöntemlere sahipler. Buraya kadar anlaşıldı mı acaba?"

"Sanırım anlayabiliyorum" diye yanıtladı Komatsu.

"Tamam, öyleyse" dedi dazlak kafalı.

Dazlak kafalı susup bir parmağını kaldırınca atkuyruklu odadan çıkıp gitti. Bir süre sonra elinde telefon cihazıyla geri geldi. Kablo ucunu yere yakın telefon prizine takarak, ahizeyi Komatsu'ya uzattı. Dazlak kafalı, Komatsu'ya şirkete telefon etmesini söyledi.

"Feci halde soğuk aldığınızı, yüksek ateşinizin devam ettiğini, şu birkaç gündür yataktan çıkamadığınızı, bir süre daha yayınevine gidebilecek durumda olmadığınızı söyledikten sonra telefonu kapatın."

Komatsu, iş arkadaşlarından birini telefona çağırıp, söylenecekleri basitçe ileterek, karşısındakinin sorularını yanıtlamaksızın telefonu kapattı. Dazlak kafalı başını sallayarak onaylayınca, atkuyruklu yerdeki kabloyu çekip telefon cihazını aldı ve odadan çıktı. Dazlak kafalı kendi ellerinin sırtını incelermiş gibi bir süre baktı durdu. Sonra Komatsu'ya dönerek yeniden konuşmaya başladı. Sesinde artık hafif de olsa nezaketi andıran bir tını vardı.

"Bugünlük bu kadar" dedi dazlak kafalı. "Devamını başka bir gün konuşuruz. O zamana kadar bugün konuştuklarımız hakkında iyice bir düşünün."

Sonra iki adam çıkıp gittiler. Sonrasındaki on günü Komatsu, o odada sessizlik içinde geçirdi. Günde üç kez, her zamanki maskeli genç adam, her zamanki pek de lezzetli olmayan yemekleri getirdi. Dördüncü günden itibaren alt üst pijama gibi pamuklu bir giysi de verildi, ama sonuna kadar duş alamadı. Tuvaletteki küçük lavaboda sadece yüzünü yıkayabiliyordu. Üstelik günlerden ne olduğunu bile algılayamaz hale gelmişti.

Komatsu Yamanaşi'deki cemaat merkezine götürüldüğünü tahmin ediyordu. Orayı bir kez televizyon haberlerinde görmüştü. Dağlık arazinin içlerinde, yüksek duvarlarla çevrili özerk bölge gibi bir yerdi. Ne kaçabilmek ne de yardım çağırmak mümkündü. Öldürülse bile (*her iki taraf için de pek hoş olduğu söylenemeyecek tercihler* ifadesinin anlamı buydu herhalde) cesedini kimse bulamadan her şey biterdi. Komatsu, hayatında ilk kez ölüme bu kadar gerçek biçimde yaklaştığını düşünüyordu.

Yayınevine telefon ettikten sonraki onuncu gün (herhalde onuncu gündü, fakat emin değildi) nihayet

aynı ikili göründü. Dazlak kafalı önceki sefere göre bir parça zayıflamış gibiydi. Bu yüzden elmacıkkemikleri iyice ortaya çıkmıştı. Her zaman soğukluğunu koruyan gözleri, şimdi kanlanmış gibi duruyordu. Adam, daha önceki gibi, yanında getirdiği katlanabilir iskemleye oturup, Komatsu'nun karşısına geçti. Dazlak kafalı, uzun süre tek kelime etmedi. Kızarmış gözleriyle doğrudan Komatsu'yu süzüyordu.

Atkuyruklunun dış görünümünde değişiklik yoktu. Önceki sefer olduğu gibi dimdik kapının önünde durmuş, ifadeden yoksun gözlerini havadaki hayali bir noktaya dikmişti. İkisi de yine siyah pantolon, beyaz gömlek giymişti. Muhtemelen bu, onların üniforması gibi bir kılıktı.

"Geçen seferki konuşmamıza devam edelim" dedi nihayet dazlak kafalı, sessizliğini bozarak. "Burada size istediğimiz şekilde davranabileceğimiz konusunu konuşmuştuk, değil mi?"

Komatsu başını sallayarak onayladı. "Her iki taraf için de pek hoş olduğu söylenemeyecek tercihler de dahil."

"Belleğiniz gerçekten çok güçlü" dedi dazlak kafalı. "Aynen öyle. Hoş olmayacak sonuçlar doğabilir."

Komatsu sessiz kaldı.

Dazlak kafalı konuşmanın devamını getirdi: "Fakat nihayetinde bu, mantık açısından öyle. Gerçekte *onların* da mümkünse marjinal tercihlere başvurmaya niyetleri yok. Eğer Komatsu Bey, siz burada bir anda yok olacak olursanız, yine sorunlu bir durum ortaya çıkabilir. Eriko Fukada'nın ortadan kaybolduğu zamanki gibi. Siz ortadan kayboldunuz diye üzülecek insan sayısı pek fazla olmayabilir, ama editör olarak kabul gören bir insansınız. Camia içinde dikkat çekiyorsunuz. Dahası, ayrıldığınız karınız bile aylık nafakası kesilince şikâyet edecektir mutlaka. Bunun, *onlar* için pek tercih edilecek bir gelişme olduğu söylenemez."

Komatsu, tok bir sesle genzini temizleyerek yutkundu.

"Bir de *onlar*, kişisel olarak sizi suçluyor değiller. Cezalandırmayı da düşünmüyorlar. *Pupa Hava* romanının basılmasında belirli bir dini cemaate saldırma amacının olmadığını biliyorlar. Başlangıçta *Pupa Hava* ve cemaat ilişkisi bile bilinmiyordu. Siz aslında eğlenme ve isim yapma arzusuyla bu hileli planı tasarladınız. Plan sırasında azımsanamayacak miktarda para da işin içine girdi. Normal bir maaşla çalışan biri için nafaka ve çocukların eğitim masraflarını ödemek zor bir durum ne de olsa. Sonra siz, Tengo Kavana gibi yine hiçbir şeyden haberi olmayan ve yazar olmayı düşleyen bir dershane öğretmenini de plana dahil ettiniz. Plan güzel tasarlanmıştı, akıllıcaydı, ama seçtiğiniz eser ve kişi yanlıştı. Sonra mesele sizin başta tahmin ettiğinizden daha fazla büyüdü. Yanlışlıkla cepheye adım atmış, mayın tarlasına basmış bir sivil gibiydiniz. İleriye gidemiyor, geriye de çekilemiyordunuz. Öyle değil mi Komatsu Bey?"

"Öyle mi dersiniz?" diye, ne kastettiği belirsiz bir yanıt verdi Komatsu.

"Hâlâ birçok şeyi tam olarak anlamamış gibisiniz" dedi dazlak kafalı gözlerini hafifçe kısarak. "Eğer anlıyor olsaydınız, böyle başkası hakkında konuşuluyor gibi davranmazdınız. Durumu netleştirelim. Siz gerçek anlamda mayın tarlasının tam ortasındasınız."

Komatsu sessizce başını sallayarak onayladı.

Dazlak kafalı gözlerini kapatıp, on saniye sonra tekrar açtı. "Siz böyle bir duruma düştüğünüz için sıkıntı yaşıyor olmalısınız, ama *onlar* açısından da sıkıntılı bir durum ortaya çıktı."

Komatsu cesaretini toplayıp ağzını açtı: "Bir soru sorabilir miyim?"

"Eğer yanıtlayabileceğim bir şeyse."

"*Pupa Hava*'yı yayımlayarak cemaate fazlasıyla zarar vermiş olduk. Söylemek istediğiniz bu mu?"

"Fazlasıyla zarar değil" dedi dazlak kafalı, yüzü hafifçe buruşmuştu. "Ses, artık *onlara* konuşmayı bıraktı. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum" dedi Komatsu kuru bir sesle.

"Bilmeyin öyleyse. Benim de daha fazla açıklama yapmam mümkün değil. Ayrıca sizin de bunu bilmemeniz daha iyi olur. Ses, artık onlara hitaben konuşmaktan vazgeçti. Şimdi burada benim söyleyeceğim yalnızca bu." Dazlak kafalı, kısa bir ara verdi. "Dahası, bu talihsiz durum *Pupa Hava* romanının matbu halde yayımlanması yüzünden ortaya çıktı."

Komatsu yeniden sordu: "Eriko Fukada ve Öğretmen Ebisuno *Pupa Hava*'yı kamuoyuna yaymakla bu talihsiz durumun meydana geleceğini tahmin ediyorlar mıydı acaba?"

Dazlak kafalı başını iki yana salladı. "Hayır, Öğretmen Ebisuno Bey o kadarını bilmiyordu mutlaka. Eriko Fukada'nın ne tasarladığı ise belirsiz. Fakat bunun kasıtsız bir hareket olmadığı, bir varsayım yalnızca. Bir kasıt varsa bile bu, kızın fikri değildir mutlaka."

"Dünyadaki insanlar *Pupa Hava*'yı sıradan bir fantastik roman olarak görüyor" dedi Komatsu. "Liseli bir kız öğrencinin yazdığı, suçsuz günahsız, ütopik bir öykü gibi. Zaten romanla ilgili fazlasıyla gerçekdışı olduğu yönünde eleştiriler de vardı. Önemli bazı sırların ya da somut bilgilerin romanda açık edilmiş olabileceğini kimse aklından bile geçirmiyordur."

"Söylediklerinizde haklısınız" dedi dazlak kafalı. "Dünyadaki çoğu insan, bunun asla farkında değil. Fakat sorun bu değil. O sırlar ne şekilde olursa olsun açığa çıkarılmamalıydı."

Atkuyruklu aynı şekilde kapının önünde durmuş, karşısındaki duvara gözünü dikmiş, orada başka kimsenin göremediği bir manzarayı izliyordu.

"*Onların* istedikleri, sesi geri getirmek" dedi dazlak kafalı, sözcükleri özenle seçerek. "Su kaynağı kurumuş değil. Yalnızca gözle görünmeyen derin bir yere çekildi. Bunu tekrar canlandırmak oldukça zor, ama imkânsız da değil."

Dazlak kafalı gözlerini Komatsu'nun gözlerine dikti. Adam, baktığı yerde bir şeylerin derinliğini hesaplamaya çalışıyor gibiydi. Odadaki boşluğa bakarak oraya özel bir eşyanın sığıp sığmayacağını anlamaya çalışan biri gibi.

"Az önce de söylediğim gibi, mayın tarlasının tam ortasına dalıverdiniz. İleriye gidemiyor, geriye de çekilemiyorsunuz. Burada *onların* yapabileceği şey, oradan sağlam bir şekilde çıkabilmenizin yolunu size öğretmek. Bu durumda siz canınızı kurtarırsınız, *onlar* da başlarına bela olan davetsiz misafirlerden uygun bir şekilde kurtulmuş olurlar."

Dazlak kafalı bacak bacak üstüne attı. "Bir şekilde sessizce geri çekilmenizi istiyoruz. Sizin tek parça halinde çıkıp gitmeniz ya da gitmemeniz, *onların* umurunda bile değil. Fakat şimdi burada bir patırtı çıkartacak olursak sıkıntı doğar. Bu yüzden Komatsu Bey, size geri çekilme yolunu öğretelim. Gerideki güvenli yere yönlendirelim sizi. Bunun karşılığında sizden istenen *Pupa Hava*'nın yayımlanmasına son vermeniz. Daha fazla yeni baskı yapmamanız. Cep kitabı haline getirmemeniz. Elbette yeni reklamların da olmaması. Eriko Fukada ile bundan sonra asla irtibat kurmamanız. Ne

dersiniz? Bu kadarını yapmaya gücünüz yeter, değil mi?"

"Kolay olmaz, ama denersem yapabileceğimi sanıyorum" dedi Komatsu.

"Komatsu Bey, *sanıyorum* düzeyinde konuşabilmek için sizi buraya kadar getirmiş değiliz." Dazlak kafalının gözleri bir kat daha kızarmış, bakışları sertleşmişti. "Tutup da piyasadaki kitapların tamamını geri çekin diyor değilim. Bunu yapacak olursanız medya patırtı koparır herhalde. Zaten buna gücünüzün yetmeyeceğini de biliyoruz. Öyle değil, mümkün olduğunca sessiz bir şekilde ortalığı toparlamanızı istiyoruz. Şimdiye kadar olanlar için yapılacak bir şey yok. Yitip giden şeyler eski haline dönmez. Bir süre mümkün olduğunca dünyanın dikkatini çekmeyecek şekilde durmanız, *onların* dilekleri. Anlayabiliyor musunuz?"

Komatsu başını sallayarak anlayabildiğini belirtti.

"Komatsu Bey, önceden de ifade ettiğim gibi, dünyaya açıklanması durumunda sizin de sıkıntı yaşayacağınız gerçekler var. Bunlar öğrenilirse, işe karışanların tamamı toplum tarafından cezalandırılır. Bu yüzden karşılıklı çıkarımız için ateşkes antlaşması yapmak istiyoruz. *Onlar*, sizi bundan sonra sorumlu tutmayacaklar. Güvenliğiniz garanti edilecek. Siz de *Pupa Hava* romanından tamamen el çekeceksiniz. Kötü bir alışveriş olmasa gerek."

Komatsu bir süre bunu düşündü. "Tamam, olur. *Pupa Hava*'nın yeni baskı yapmaması sorumluluğunu üzerime alabilirim. Biraz zaman alabilir belki, ama bunun için bir yol bulabilirim. Dahası, kişisel olarak söyleyecek olursam, bu olayı da tamamen unutabilirim. Tengo Kavana da aynısını yapabilir diye düşünüyorum. O en baştan beri bu meseleye dahil olmak istemiyordu. Ben, zorla dahil ettim neredeyse. Zaten onun işi çoktan sona erdi. Eriko Fukada'yla ilgili de sorun çıkmaz herhalde. Başka bir roman yazma niyetinin olmadığını söylüyordu. Yalnız Öğretmen Ebisuno ne yapar? Tahmin bile edemiyorum. Onun asıl istediği, arkadaşı Tamotsu Fukada'nın hayatta olup olmadığını, şimdi nerede ne yaptığını bir şekilde tespit etmekti. Ben ne söylersem söyleyeyim, Fukada Bey'in ne durumda olduğuyla ilgili bilgi alana kadar izlemeye devam edebilir."

"Tamotsu Fukada Bey öldü" dedi dazlak kafalı. Canlılığını yitirmiş, sakin bir sesti, ama bu seste feci ağır bir şeyler de vardı.

"Öldü mü?" dedi Komatsu.

"Bu yakınlarda" dedi dazlak kafalı. Sonra derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. "Ölüm nedeni, kalp krizi. Ani bir ölüm olduğundan, sıkıntı da çekmemiştir. Özel durumlar dolayısıyla ölüm ilamı çıkartmadan cemaat arazisi içerisinde gizlice cenazesini yaptık. Dini nedenlerden dolayı, cesedi cemaat arazisi içinde yakıldı, kemikleri iyice kül haline getirilip dağa serpildi. Yasal açıdan, ceset yok etme suçuna girer belki, ama resmi olarak kanıtlanabilmesi zor. Fakat gerçek bu. Biz insanların ölüm ve yaşamı hakkında yalan söylemeyiz. Öğretmen Ebisuno'ya da bir şekilde bunu iletin lütfen."

"Doğal ölüm müydü?"

Dazlak kafalı başını sert bir hareketle salladı. "Fukada Bey bizim için gerçekten çok değerli bir insandı. Hayır, bunu *değerli* gibi sıradan bir sözcükle ifade edebilmek mümkün değil. Muazzam bir varlıktı. Onun ölümü, şimdilik sınırlı sayıda insan tarafından biliniyor. Ancak acımız büyük. Karısı, yani Eriko Fukada'nın annesi birkaç yıl önce mide kanserinden öldü. Kemoterapiyi reddederek cemaat arazisindeki poliklinikte öldü. Kocası Tamotsu Bey şahit olmuştu."

"Fakat yine ölüm ilamı vermediniz, öyle mi?" diye sordu Komatsu.

İtiraz yoktu.

“Sonra Tamotsu Fukada Bey bu yakınlarda öldü.”

“Aynen öyle” dedi dazlak kafalı.

“Bu, *Pupa Hava* romanı yayımlandıktan sonra mı oldu?”

Dazlak kafalı önce bakışlarını masaya indirdi, sonra yüzünü kaldırarak bir kez daha Komatsu’ya baktı. “Öyle. *Pupa Hava* basıldıktan sonra Tamotsu Fukada Bey öldü.”

“Bu iki olay arasında herhangi bir sebep-sonuç ilişkisi olabilir mi acaba?” diye sordu Komatsu, son bir cesaretle.

Dazlak kafalı bir süre suskun kaldı. Ne şekilde yanıtlaması gerektiğini düşünüyordu. Sonra bir karar vermiş olacak, sessizliğini bozdu. “Tamam öyleyse. Ebisuno Bey’in ikna olması için gerçeği tüm açıklığıyla ortaya koymak daha iyi olabilir. İşin doğrusu, Tamotsu Fukada Bey, cemaatin lideriydi, sesi duyandı. Kızı Eriko Fukada, *Pupa Hava*’yı yayımlatınca, ses onunla konuşmayı bıraktı ve o anda Fukada Bey kendi isteğiyle varlığına son verdi. Doğal ölümdü. Daha net olarak söylemek gerekirse, o kendi isteğiyle doğal yollardan varlığını sona erdirdi.”

“Eriko Fukada, Lider’in kızıydı” dedi Komatsu mırıldanarak.

Dazlak kafalı yalın bir hareketle başını salladı.

“Bir de, Eriko Fukada sonuçta babasının ölümüne yol açtı” diye sürdürdü Komatsu.

Dazlak kafalı başını bir kez daha salladı. “Aynen öyle.”

“Fakat cemaat varlığını sürdürüyor.”

“Cemaat varlığını sürdürüyor” dedi dazlak kafalı. Buzulların derinliklerinde kalmış kadim çakıllar gibi gözlerini Komatsu’dan ayırmadan onu süzerek. “Komatsu Bey, *Pupa Hava*’nın yayımlanması cemaate azımsanamayacak zararlar verdi. Fakat *onlar*, bu yüzden sizi cezalandırmayı düşünmüyorlar. Şimdi cezalandırmakla ellerine hiçbir şey geçmez de o yüzden. *Onlar* için yerine getirilmesi gereken bir görev var. Bunun için de sükûnet ve yalnızlık gerekiyor.”

“Bu yüzden karşılıklı olarak geri çekilip bu meseleyi unutmamızı söylüyorlar.”

“Basite indirgersek öyle.”

“Bunu iletmek için beni kaçırmak zorunda mıydınız?”

Dazlak kafalının yüzünde ilk kez ifade denebilecek bir değişim göründü. Komik bulma ile acıma arasında konumlandırılacak hafif bir duygu izi beliriverdi. “Sizi bu zahmete girerek buraya kadar getirmemiz, *onların* ciddi olduğunu iletebilmek içindi. Aşırı yöntemlere başvurmak istemiyoruz, ama gerekirse tereddüt etmeyiz. Bunu bizzat hissetmenizi istedik. Eğer sözünüzü tutmazsanız hoş diyemeyeceğimiz sonuçlar doğar. Bu konuda anlaştığımızı umarım.”

“Anlaştık” dedi Komatsu.

“Komatsu Bey, dürüst olmak gerekirse siz çok şanslısınız. Yoğun bir sis yüzünden tam olarak görememiş olabilirsiniz, ama gerçekte uçurumun kenarına, birkaç santim kıyısına kadar geldiniz. Bunu aklınızdan hiç çıkartmasanız iyi olur. Şu an görünen o ki, *onların* sizinle ilgilenebilecek halleri yok. *Onlar*, daha önemli sorunlarla uğraşıyorlar. Bu anlamda da siz şanslıydınız. Bu yüzden henüz bu

şansınız devam ederken...”

Adam, böyle dedikten sonra ellerini kıvrak bir hareketle ters döndürüp avuç içlerini yukarıya çevirdi. Yağmurun yağıp yağmadığından emin olmak isteyen insanlar gibi. Komatsu, devamında gelecek sözcükleri bekledi. Fakat başka sözcük yoktu. Konuşma bitince dazlak kafalının yüzünde aniden yorgunluğu hissettiren gölgeler beliriverdi. Yavaşça iskemleden kalktı, iskemleyi katlayarak koltuğunun altına sıkıştırdı, arkasına dönüp bakmadan o küp şeklindeki odadan çıkıp gitti. Ağır kapı kapandı, kilidin kapandığını söyleyen tok ses yankılandı. Komatsu geride tek başına kalmıştı.

“Ondan sonra dört gün daha, o küp gibi odada kapalı kaldım. Konuşulması gerekenler konuşulmuştu. Mesaj iletilmiş, uzlaşma sağlanmıştı. Buna rağmen niye hâlâ hapis tutulmam gerektiğini anlayamıyordum. O ikili bir daha asla görünmediler. Ayak işlerine bakan genç adam, yine tek kelime etmiyordu. Bense hâlâ, değişecek gibi görünmeyen yemekleri yiyor, elektrikli tıraş makinesiyle sakallarımı kesiyor, tavana ve duvara bakarak zaman öldürüyordum. Işık söndürülünce uyuyor, yakılınca uyanıyordum. O dazlak kafalının söylediklerini zihnimden birçok kez geçirdim. O sırada hissettiğim, bizim şanslı olduğumuzdu. Dazlak kafalı haklıydı. Bu tipler akıllarına koyarsa, ne olursa olsun yapabilirlerdi. Bir karar verince çok zalim de olabilirlerdi. Orada kapalı kaldığım süre boyunca, bunu iliklerime kadar hissettim. Bu yüzden, o konuşma gerçekleştikten sonra da, dört gün daha orada tuttular beni herhalde. Ustaca bir yöntemdi.”

Komatsu viski bardağını eline alarak içti.

“Bir kez daha yüzüme kloroformlu bez gibi bir şey kapatıldı. Uyandığımda gün ağarıyordu. Cingugaien Parkı’nda bankta yatıyordum. Eylül sonlarına doğru, sabaha karşı ayaz çıkıyor. Bu yüzden gerçekten soğuk aldım. Kasıtlı olarak öyle yapmamışlardır, ama üç gün ateşim çıktı. Gerçekten yatağa çakılıp kaldım. Fakat yine de bu meselenin kapanmış olmasını şans olarak düşünmek gerek.”

Komatsu’nun konuşması burada bitmiş gibiydi. Tengo sordu: “Bu konuyu Öğretmen Ebisuno ile konuştunuz mu?”

“Evet. Salıverilip de ateşim düştükten birkaç gün sonra Öğretmen Ebisuno’nun dağın tepesindeki evine gittim. Sonra aşağı yukarı şimdikiyle aynı şeyleri konuştuk.”

“Öğretmen ne dedi?”

Komatsu viskisinin son yudumunu içince yenisini sipariş etti. Tengo’ya da ikincisini teklif etti. Tengo başını iki yana salladı.

“Öğretmen Ebisuno bu öyküyü bana birçok kez tekrarlatıp ayrıntıları sordu. Yanıtlayabildiklerimi elbette yanıtladım. O istedikçe tekrar tekrar anlattım. Ne de olsa dazlak kafalı ile konuştuktan sonra, dört gün boyunca tek başıma odaya kapatılmıştım. Konuşabileceğim biri yoktu, zamanımsa boldu. Bu yüzden dazlak kafalının söylediklerini kafamın içinde tekrar tekrar düşünmüş, ayrıntılarına varana kadar net bir şekilde ezberlemiştim. İnsandan yapılma bir kayıt cihazı gibi aynen.”

“Fakat Fukaeri’nin anne babasının öldüğü, nihayetinde onların iddiasından öteye geçmiyor. Öyle değil mi?” diye sordu Tengo.

“Haklısın. Bu, onların iddiası. Ne kadar gerçek, emin olabilmek mümkün değil. Ölüm ilamı bile vermemişler. Fakat dazlak kafalının konuşma tarzına bakılırsa, bana uyduruyor gibi gelmemişti. Onun da söylediği gibi, bu tipler için insanların yaşamı ve ölümü kutsal bir şey. Konuşmam bitince,

Öğretmen Ebisuno suskunlaşıp düşüncelere daldı. Uzun uzun, derin derin düşünebilen bir adamdır. Sonra tek kelime etmeden oturduğu yerden kalkıp çıktı. Odaya yeniden dönene kadar biraz süre geçti. Öğretmen, çaresiz, ikisinin ölümünü kabullenmiş gibi görünüyordu. Onların artık bu dünyada olmadıklarını içten içe tahmin etmiş, kendisini de hazırlamış olabilirdi. Yine de samimi olduğu insanların öldüğünü öğrendiği için yüreğinde büyük bir yara açılmış olmalıydı."

Tengo, o kasvetli, süslemelerden uzak oturma odasını, oradaki derin ve soğuk sessizliği, arada sırada pencerenin dışından duyulan tiz kuş seslerini anımsadı. "Peki, nihayetinde biz geri çekilip mayın tarlasından kurtulmuş mu olduk?" dedi Tengo.

Yeni viski soda bardağı getirildi. Komatsu, içkiyle dudaklarını ıslattı.

"O konuda bir sonuca ulaşamadık. Öğretmen Ebisuno, düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Fakat o tiplerin söylediği gibi yapmaktan başka bir tercih olabilir miydi ki? Ben elbette anında harekete geçtim. Yayınevinde işe el attım, *Pupa Hava*'nın yeni baskılarını yapma planı rafa kaldırıldı. Gerçekten kitabın baskısı tükendi. Cep kitabı da çıkarılmayacak. Şimdiye kadar hatırı sayılır bir satış oldu zaten. Şirket de yeterince kazandı. Bir zararları olmasa gerek. Elbette şirket söz konusu olunca, yok toplantı, yok patronun nihai kararı gibi şeyler dendi; o kadar da kolay olmadı işler. Ama hayalet yazarın işe karıştığını, öğrenilirse bir skandal olabileceğini çıtlatınca, yukarıdakiler titredi. Nihayetinde benim söylediğim gibi oldu. Bundan sonra uzunca bir süre, bana şirkette soğuk davranacakları kesin, ama böyle şeylere zaten alışığım."

"Fukaeri'nin anne ve babasının öldüğünü söyleyince, Öğretmen Ebisuno öylece ikna oldu mu yani?"

"Muhtemelen" dedi Komatsu. "Yalnız bunu bir gerçek olarak kabul edip sindirene kadar biraz zamana ihtiyacı olsa gerek. Bir de en azından benim gördüğüm kadarıyla, o tipler ciddiydi. Biraz geri adım atmaları gerekti ama daha fazla sorun istemedikleri belliydi. İşte o yüzden adam kaçırma gibi bir yola başvurmuşlardı. Mesajlarını bize tam olarak iletmek istiyorlardı. Yine onların, Fukada çiftinin cesetlerini cemaat içerisinde gizlice yakmış olmaları bile, istediklerinde neler yapabildiklerini gösteriyor. İsteseler bana söylemeyebilirlerdi. Ceset yok etmek ağır bir suç olmasına rağmen, kalkıp da bunu kanıtlamak zor. Yine de bunu özellikle dile getirdiler. Yani oraya varana kadar kartlarını açık oynadılar. Bu anlamda da dazlak kafalının söylediklerinin önemli bir kısmı gerçekti sanıyorum. Ayrıntılar bir yana, ana hatlarıyla öyleydi."

Tengo, Komatsu'nun söylediklerini bir düzene koydu. "Fuka-eri'nin babası, sesi dinleyendi. Yani peygamber işlevi görüyordu. Fakat kızı Fukaeri'nin *Pupa Hava*'yı yazması ve kitabın çok satan olması yüzünden ses, onunla konuşmayı bıraktı. Babası bunun sonucunda doğal bir ölümle dünyadan ayrıldı."

"Ya da doğal bir şekilde kendi canını terk etti" dedi Komatsu.

"Sonra cemaat açısından yeni peygamberi belirlemek en önemli görev haline geldi. Sesin konuşmayı bırakması, komünün varlık nedeninin ortadan kalkmasına yol açar. Bu yüzden bizimle uğraşacak durumda değiller. Özetlersek, böyle oluyor yani."

"Herhalde."

"*Pupa Hava* adlı öykü, onlar için önemli anlamları olan bilgiler içeriyordu. Basılı halde dünyaya yayılması yüzünden ses sustu, suyun damarı yeraltında derinlere kaçtı. Bu önemli bilgi somut olarak neyi gösteriyor acaba?"

“Hapsedildiğim son dört gün boyunca, ben de sürekli bunu düşündüm” dedi Komatsu. “*Pupa Hava* o kadar uzun bir roman değil. *Little People* denilen varlıkların bir görünüp bir kayboldukları bir dünya tasvir ediliyor. Başkahraman on yaşındaki kız çocuğu. Kendini dünyadan soyutlamış bir komünde yaşıyor. *Little People* geceleri gizlice gelip havadan pupa yapıyor. Havadan pupanın içinde kızın klonu var. Burada *maza* ve *douta* ilişkisi doğuyor. O dünyada gökyüzünde iki ay var. Büyük ay ve küçük ay. Herhalde *maza* ve *douta*’nın sembolleri. Romanındaki başkahraman için Fukaeri muhtemelen kendini model almıştır; *maza* olmayı reddederek topluluktan kaçıyor, *douta* geride kalıyor. *Douta*’ya sonra ne olduğu romanda anlatılmıyor.”

Tengo, bardağında eriyen buza bir süre baktı.

“Sesi duyan, *douta*’nın aracılığına gereksinim duyuyordur” dedi Tengo. “O, ancak *douta* aracılığıyla sesi duyabilir. Belki de o sesi yeryüzündeki dillere çevirebilir. Sesin ortaya koyduğu mesajı doğru şekilde anlamak için bu ikisinin bir arada olması gerekir. Fukaeri’nin sözlerini ödünç alacak olursak, *reşiva* ve *paşiva*. Bunun için önce pupa hava yapmak gerekiyor. Çünkü havadan pupa düzeneği vasıtasıyla *douta* ortaya çıkarılabilir. Sonra *douta* yapabilmek için doğru *maza* gerekiyor.”

“Bu, senin görüşün.”

Tengo başını iki yana salladı. “Bir görüş denemez. Siz romanı özetlerken, herhalde böyledir diye düşündüm yalnızca.”

Tengo, romanı yeniden yazarken de, sonrasında da *maza* ve *douta*’nın anlamını düşünmeyi sürdürmüştü, ama bir türlü tam olarak kavramayı başaramamıştı. Fakat Komatsu ile konuşurken ayrıntılar gitgide birbirine bağlanmaya başlamıştı. Yine de bazı sorular kalmıştı geriye. Neden babasının hastanedeki yatağında havadan pupa görünmüştü? Neden küçük kız halindeki Aomame onun içindeydi?

“Oldukça ilginç bir sistem” dedi Komatsu. “Fakat *maza* ile *douta* ayrılınca sorun olmuyor mu acaba?”

“*Douta* olmadan *maza* muhtemelen tekil bir varlık, bütünlüğü olan bir varlık değil. Fukaeri’nin durumunda olduğu gibi, somut olarak işaret etmek mümkün değil, ama burada bazı unsurlar eksik. Bu, gölgesini yitiren insanlara benziyor olabilir. *Maza*’sı olmayan *douta*’ya ne olduğunu bilemiyorum. Muhtemelen bunlar da bütünlüğü olan varlıklar değildir. Ne denirse densin klondan öteye geçmiyorlar çünkü. Fakat Fukaeri’nin durumunda, *maza*’sı yanında olmasa bile *douta* aracı rolünü gerçekleştirmiş olabilir.”

Komatsu düz bir çizgi gibi kapattığı dudaklarını büktü. Sonra sessizliğini bozdu. “Baksana Tengo, yoksa sen *Pupa Hava*’da yazılanların tamamının gerçekte olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır, öyle değil. Yalnızca öyle olduğunu varsayıyorum. Tamamının gerçek olduğunu varsayarak konuşmaya çalışıyorum.”

“Tamam öyleyse” dedi Komatsu. “Yani Fukaeri’nin klonu gerçeğinden uzak kalsa bile aracı olarak işlevini sürdürebildi.”

“Bu yüzden cemaat, kaçan Fukaeri’nin nerede olduğunu bildiği halde, onu güç kullanarak geri getirmeye kalkmadı. Çünkü onun durumunda *maza* yakınında olmasa bile *douta* görevini yerine getirebiliyordu ne de olsa. Uzak düşseler bile, bağları çok güçlü olabilir.”

“Demek öyle.”

Tengo konuşmasını sürdürdü: "Benim tahminimce, onlar muhtemelen çok sayıda *douta* sahibi. *Little People* aracıları ortaya çıkarmak için çok sayıda havadan pupa yapmış olmalı. Tek *paşiva* ile yetinmek mümkün olmadığından. Bununla birlikte işlevini yerine getiren *douta* sayısı sınırlı da olabilir. Bu noktada, merkezde yer alan *douta* ile o kadar da güçlü olmayan ikincil *douta*'lar vardır. Komün açısından topluluk halinde bir işlevi yerine getiriyor olabilirler."

"Fukaeri'nin ardında bıraktığı *douta* o işlevi doğru biçimde yerine getiren, merkezi oluşturan *douta* mı oluyor?"

"Büyük olasılıkla. Bu meseleyle ilgili olarak konuşacak olursak, Fukaeri sürekli her şeyin merkezinde. Tayfunun gözü gibi."

Komatsu gözlerini kısıp, masanın üzerinde parmaklarını birbirine geçirdi. İstediğinde kısa sürede düşüncelerini toparlayabiliyordu.

"Bak Tengo. Şöyle bir an aklıma geldi de, bizim gördüğümüz Fukaeri aslında *douta,* cemaatin içinde kalan ise *maza* olamaz mı acaba?"

Komatsu'nun söyledikleri Tengo'yu irkiltti. Böyle bir şeyi, şimdiye kadar aklının ucundan bile geçirmemişti çünkü. Tengo için Fukaeri, sonuna kadar gerçek bir varlıktı. Fakat böyle söylenince bu olasılığı düşünmek de mümkündü. *Ben âdet görmem. Bu yüzden hamile kalmamdan endişelenme.* Fukaeri o gece, tek taraflı tuhaf cinsel ilişki sonrasında böyle açıklamıştı. Eğer kız, bir klondan öteye geçmiyorsa, bu herhalde doğal bir şeydi. Klonlar kendini yeniden üretemezdi. Bunu yapabilen yalnızca *maza*'ydı. Fakat Tengo bu varsayımı, kendisinin Fukaeri ile değil de onun klonuyla cinsel ilişkiye girmiş olabileceğini bir türlü kabullenemiyordu.

Tengo yanıtladı: "Fukaeri'nin belli bir kişiliği var. Kendine özgü davranış kalıpları var. Bunlar muhtemelen bir klonda söz konusu olmaz."

"Doğru" diye hemfikir olduğunu belirtti Komatsu. "Aynen senin söylediğin gibi. Hiçbir şey olmasa bile, Fukaeri'nin kişiliği ve davranış kalıpları var. Bu noktada sana katılmak zorundayım."

Fakat yine de Fukaeri'nin gizli bir sırrı vardı. O güzel kızın içinde Tengo'nun açığa çıkartması gereken önemli bir şifre saklıydı. Tengo, bunu hissediyordu. Kimin gerçek, kimin klon olduğunu bulmalıydı. Öte yandan belki de gerçek ve klon ayırımı da başlı başına bir yanlıştı. Muhtemelen Fukaeri duruma göre gerçeğini ya da klonunu ortaya koyuyordu.

"Bunun dışında da anlayamadığım bazı şeyler var." Komatsu bunu söyleyip önce ellerini iki yana açtı, sonra masanın üzerine yerleştirerek bir süre bu elleri izledi. Orta yaşlı bir adam için uzun, narin parmakları vardı. "Ses konuşmayı bıraktı, kuyunun suyu çekildi, peygamber öldü. Sonrasında *douta* ne oluyor acaba? Sakın eski Hindistan'daki dullar gibi peygamberle birlikte öldürülüyor olmasın."

"*Reşiva* olmayınca *paşiva*'nın görevi sona erer."

"Nihayetinde Tengo, senin varsayımından yola çıkarak ilerleyecek olursak" dedi Komatsu, "Fukaeri, *Pupa Hava*'yı böyle bir sonuçla karşılaşacağını bilerek mi yazdı acaba? *Bu, kasıtlı bir şey olmasa gerek,* demişti o adam. En azından Fukaeri'nin bir fikrinin olmadığını söylemeye çalıştı. Fakat nasıl oluyor da böyle bir şeyi anlayabiliyor?"

"Elbette işin özünü bilemiyorum" dedi Tengo. "Fakat Fukaeri'nin ne tür bir nedenle olursa olsun kasıtlı olarak babasını ölüme sürüklediğini düşünemiyorum. Babası ondan bağımsız olarak, bazı nedenlerden dolayı ölüme gitmiş olamaz mı? Kızın yaptığı, tam tersine buna karşı bir direnç

hareketiydi belki de. Hatta babasını sesten kurtarmayı arzulamış da olabilir. Nihayetinde dayanağı olmayan tahminlerden öteye geçmiyor hiçbiri."

Komatsu durup uzun uzun düşündü, burnunun iki kenarında kırışıklıklar oluşmuştu. Sonra iç geçirerek etrafına göz gezdirdi. "Çok tuhaf bir dünya. Nereye kadar varsayım, nereden itibaren gerçek. Arasındaki sınır bile belli değil. Baksana Tengo, bir roman yazarı olarak sen olsaydın gerçeği nasıl tanımlardın?"

"İğne batırıldığında kırmızı kanın aktığı yer, gerçeklik dünyasıdır" diye yanıtladı Tengo.

"Öyleyse burası kesinlikle gerçeklik dünyası" dedi Komatsu. Sonra kollarının iç kısmını, avuç içiyle ovuşturdu. Oradaki atardamarlar, mavi renkleriyle belirginleşti. Pek sağlıklı denemeyecek damarlardı. İçki, sigara ve düzensiz hayat ile edebiyat dünyasındaki ayak oyunları yüzünden, daralmış damarlardı. Komatsu, içkisinin kalanını bir dikişte içip, bardağı havada tutarak içinde kalan buzları tıkırdattı.

"Hazır konuşurken senin şu varsayımını daha da ileriye götürelim mi? İyice ilginç bir hal aldı."

Tengo yanıtladı: "Onlar sesi duyanın yerine geçecek kişiyi arıyorlar. Fakat yalnızca bu değil, aynı zamanda yeni, işlevini doğru biçimde yerine getirecek *douta* bulmaları da gerekiyor. Yeni *reşiva* muhtemelen yeni *paşiva*'ya gereksinim duyacaktır."

"Yani yeni *maza*'larını bulmak zorundalar. Öyleyse havadan pupanın da bir kez daha yapılması gerekiyor. Oldukça büyük çaplı bir iş olacaktır."

"Bu yüzden son derece ciddiler."

"Aynen öyle."

"Fakat tamamen çaresiz kaldıklarını da sanmam" dedi Tengo. "Kendilerince bazı adaylar belirlemişlerdir mutlaka."

Komatsu başını sallayarak onayladı. "Ben de bu izlenimi edindim. Bu yüzden onlar açısından en doğrusu bir an önce bizim ayak altından çekilmemizdi. *Çekilin şöyle, işimize engel olmayın*, der gibi. Onları bir hayli rahatsız etmişe benziyoruz."

"Bizim neyimiz onları rahatsız etmiş olabilir acaba?"

Komatsu başını iki yana salladı. O da işin bu kısmını bilmiyordu galiba.

Tengo sözlerini sürdürdü: "Ses şimdiye kadar onlara ne gibi mesajlar iletti acaba? Bir de bu ses ile *Little People* arasında nasıl bir ilişki var?"

Komatsu başını tekrar dermansızca iki yana salladı. Bu da ikisinin hayal gücünü aşan bir şeydi.

"*2001 Uzay Yolculuğu* filmini izlemiştin değil mi?"

"İzledim" dedi Tengo.

"Biz sanki oradaki maymunlar gibiyiz" dedi Komatsu. "Siyah, uzun tüylü, anlamsız sesler çıkartarak monolit etrafında fır dönen o yaratıklar gibiyiz."

İki yeni müşteri bara girerek, oranın müdavimleriymiş gibi tezgâhtaki sandalyelere oturup kokteyl sipariş ettiler.

"Her şeye rağmen kesin olan bir şey var" dedi Komatsu, konuşmayı toparlamak ister gibi. "Senin

varsayımın ikna edici, kendi içinde de tutarlı. Seninle karşı karşıya konuşmak her zaman keyifli oluyor. Fakat her şey bir yana, bu korkutucu mayın tarlasından çekiliyoruz artık. Muhtemelen Fukaeri ve Öğretmen Ebisuno ile bir daha hiç karşılaşmayacağız. *Pupa Hava*, masum bir fantastik romandı. İçinde somut tek bir bilgi yoktu. O sesin neye ait olduğu, ilettiği mesajın ne olduğu bizi ilgilendirmez. Böyle düşünmemiz daha iyi olmaz mı?"

"Kayıktan inip karadaki yaşamımıza dönüyoruz."

Komatsu başını sallayarak onayladı. "Aynen öyle. Ben her gün yayınevinde çalışıp, edebiyat dergisi için, hiçbir halta yaramayan müsveddeleri toplamaya uğraşacağım. Sen, dershanede gelecek vaat eden gençlere matematik öğretip, boş zamanlarında romanını yazacaksın. İkimiz de huzur dolu günlerimize döneceğiz. Akıntı olmazsa, şelale de olmaz. Günler geçer, biz durağan yaşantımızda yaşlanırız. Buna itirazın var mı?"

"İyi de bundan başka tercih hakkımız yok, öyle değil mi?"

Komatsu parmak uçlarıyla burun kenarlarındaki kırışıklıkları düzeltir gibi yaptı. "Aynen öyle. Bunun dışında seçenek yok. Bir daha asla kaçırılmak istemem. Bir kere küp gibi bir odanın içine hapsolmak yetti de arttı bile. Yeniden olursa bir daha asla gün ışığını göremeyebilirim. Hepsi bir yana, o ikiliyle bir daha karşı karşıya geleceğimi düşünmek bile kalbimin sıkışmasına neden oluyor. O tipler sadece bakışlarıyla dahi insanı doğal bir ölüme sürükleyebilirler."

Komatsu bar tezgâhına doğru bardağını kaldırıp üçüncü viski sodasını sipariş etti. Dudaklarına yeni bir sigara kıstırdı.

"Baksanıza, Komatsu Bey. Bu bir yana, neden şimdiye kadar bana bunları anlatmadınız? Bu kaçırma olayının üzerinden oldukça uzun bir zaman geçti. İki aydan fazla. Daha önce anlatsaydınız iyi olmaz mıydı?"

"Neden, bilemiyorum" dedi Komatsu başını yana eğerek. "Evet, haklısın. Sana bunları anlatmam gerektiğini düşünüyordum, ama nedense sürekli sonraya bıraktım. Neden acaba? Belki de suçluluk duygusu yüzündendir."

"Suçluluk duygusu?" dedi Tengo şaşırarak. Böyle bir sözcüğü Komatsu'nun ağzından duyabileceği aklının ucundan bile geçmezdi.

"Benim de suçluluk duygusuna kapıldığım olur" dedi Komatsu.

"Neye karşı suçluluk duygusu?"

Komatsu bunu yanıtlamadı. Gözlerini kısıp, yakmadığı sigarasını dudaklarının arasında bir süre çevirip durdu.

"Peki, Fukaeri annesiyle babasının öldüğünü biliyor mu?" diye sordu Tengo.

"Sanırım biliyor. Ne zaman olduğunu bilmiyorum, ama Öğretmen Ebisuno ona bir şekilde söylemiş olmalı."

Tengo başını salladı. *Fukaeri bunu çok önceden beri biliyor olmalıydı*. İçinde öyle bir his vardı. Bilmeyen yalnızca kendisiydi.

"Şimdi kayıktan inip karadaki yaşantımıza dönüyoruz" dedi Tengo.

"Aynen öyle. Mayın tarlasından kaçıyoruz."

“Peki, Komatsu Bey. Böyle düşünsek bile, o kadar kolayca eski yaşantımıza dönebilecek miyiz sizce?”

“Çabalamaktan başka çaremiz yok” dedi Komatsu. Sonra kibriti çakarak sigarasını yaktı. “Tengo, senin kafana takılan belli bir şey mi var?”

“Birçok şey. Çevremde eşzamanlı bir hareket başladı. Ben böyle hissediyorum. Bazı şeyler şekil değiştirmiş durumda. Kolayca eski haline dönemeyebilir.”

“Hayatımız tehlikede olsa bile mi?”

Tengo ne demek istediği anlaşılmayacak biçimde başını iki yana salladı. Bir noktadan itibaren güçlü, tekyönlü bir akıntıya kapılmış olduğunu hissediyordu. Bu akıntı, onu bilmediği bir yerlere götürmeye çalışıyordu. Fakat bunu net bir şekilde Komatsu’ya anlatamazdı.

Tengo kendi yazdığı romandaki dünyanın *Pupa Hava*’da anlatılan dünyanın uzantısı olduğunu Komatsu’ya açıklamadı. Komatsu, muhtemelen buna pek memnun olmazdı. Mutlaka Öncüler’deki tipler de aynı tavrı gösterirdi. İşin kötüsü başka bir mayın tarlasına adım atması da söz konusuydu. Hatta çevresindeki insanları da işin içine katabilirdi. Fakat öykü, kendine ait bir can ve amaç taşıyor, neredeyse kendi başına ilerliyordu. Tengo, istesin ya da istemesin, kendisi de artık o dünyaya dahildi. Tengo için bu bir ütopya dünyası değildi artık. Bıçakla derisi kesildiğinde, gerçek kanın akacağı gerçeklik dünyası haline gelmişti. Gökyüzünde iki ay yan yana duruyordu.

19
Uşikava

Onun yapabildiği, sıradan insanların yapamadığı şey

Rüzgârsız ve sakin bir perşembe sabahıydı. Uşikava, her zamanki gibi saat 6'dan önce uyanıp soğuk suyla yüzünü yıkadı. NHK radyosundan haberleri dinlerken, dişlerini fırçalayıp elektrikli tıraş makinesiyle sakallarını kesti. Demlikte su kaynatarak hazır erişte yaptı. Erişteyi yiyip bitirdikten sonra kahve içti. Uyku tulumunu toparlayıp yüklüğe tıkıştırdı. Pencere kenarına, fotoğraf makinesinin başına geçti. Gökyüzünün doğu tarafı aydınlanmaya başlamıştı. Ilık bir gün olacağa benziyordu.

Sabah işlerine giden insanların yüzlerini artık iyice kafasına kazımıştı. Tek tek fotoğraf çekmesine gerek yoktu. Saat 7-8.30 arasında hızlı adımlarla apartmandan çıkıp istasyona yöneliyorlardı. Alıştığı yüzlerdi. Apartmanın önündeki yoldan gruplar halinde okullarına giden ilkokul öğrencilerinin neşeli sesleri, Uşikava'nın kulağına kadar geliyordu. Çocukların sesleri, Uşikava'ya kızlarının henüz küçük olduğu zamanları anımsattı. Uşikava'nın kızları ilkokuldaki yaşamlarının keyfini dilediklerince çıkartıyorlardı. Piyano ve bale öğreniyorlardı, arkadaşları da çoktu. Uşikava, böylesine sıradan çocukların babası olduğu gerçeğini bir türlü kabul edemiyordu. Kendisi böyleyken nasıl olup da o çocukların babası olabildiğini anlayamıyordu.

İşe gitme saatleri geçince, apartmana giren çıkan kalmamıştı neredeyse. Çocukların hayat dolu sesleri de kesilmişti. Uşikava, uzaktan kumandayı elinden bıraktı, duvara yaslanarak Seven Star'ını içti, perde aralığından apartman girişini izledi. Her zamanki gibi saat 11'den sonra, postacı küçük kırmızı motosikletiyle gelip, postaları, apartman girişindeki posta kutularına bir bir ayırarak bırakıp gitti. Uşikava'nın gördüğü kadarıyla bu postaların yarısı gereksiz postalardı. Çoğu, zarfları bile açılmadan atılıyor olmalıydı. Güneş en tepeye yaklaşırken ısı aniden arttı. Yolda yürüyen insanların çoğu paltolarını çıkartmıştı.

Fukaeri apartman girişinde göründüğünde saat 11'i geçiyordu. Kız önceki günkü aynı siyah balıkçı yaka süveterin üzerine gri kısa manto, kot pantolon ve spor ayakkabı giymiş, koyu renkli güneş gözlüğü takmıştı. Bir de irice yeşil bir sırt çantasını omuzlamıştı. İçinde farklı şeyler olsa gerek, şişkinleşen çantanın şekli kaybolmuştu. Uşikava, yaslandığı duvardan ayrılıp, üçayak üzerindeki fotoğraf makinesinin önüne geçerek vizöre göz attı.

Kız, apartmanı terk etmek niyetindeydi. Uşikava bunu anlayabiliyordu. Eşyalarını çantaya doldurmuş, başka bir yere gitmek üzereydi. Bir daha buraya dönmeye niyeti yoktu. Öyle bir havası vardı. *Kızın çıkıp gitmeye karar vermesi, burada gizlendiğimin farkına varmasından dolayı olabilir.* Böyle düşününce kalp atışları hızlanıverdi.

Kız apartmandan çıktıktan sonra, durup tıpkı önceki seferlerde yaptığı gibi gökyüzüne baktı. Birbirine karışan elektrik kabloları ile transformatör arasında *bir şeyleri* aradı. Güneş gözlüğünün camları, güneş ışığıyla parlıyordu. Kızın o *bir şeyi* bulup bulamadığı, güneş gözlüğü yüzünden anlaşılmıyordu. Yaklaşık otuz saniye kadar kımıldamadan gökyüzüne baktı. Sonra bir an aklına gelivermiş gibi, başını çevirip bakışlarını Uşikava'nın gizlendiği pencereye yöneltti. Kız, güneş gözlüğünü çıkartıp mantosunun cebine tıkıştırdı. Sonra kaşlarını çatıp, pencerenin arkasında kamufle edilmiş merceğe gözlerini odakladı. *Kız biliyor,* dedi Uşikava içinden bir kez daha. *Benim burada gizlendiğimi, kendisinin gözetlendiğini, bu kız biliyor.* Üstelik o bakışlar, mercek ve vizörü ters yönden kat ederek Uşikava'yı inceliyordu. Suyun, kavisli bir su borusundan geri çekilmesi gibi. Uşikava kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Fukaeri arada sırada gözlerini kırpıyordu. O iki gözkapağı, bağımsız iki uysal canlı gibi aşağı

yukarı hareket ediyordu. Fakat onların dışında hiçbir yeri kımıldamıyordu. Kız orada durmuş, uzun boyunlu yalnız kuşlar gibi başını eğmiş, doğrudan Uşikava'yı süzüyordu. Uşikava, gözlerini kızdan ayıramıyordu. Dünya tam orada durmuş gibiydi. Rüzgâr yoktu, sesler havayı titreştirmeyi bırakmıştı.

Nice sonra Fukaeri, Uşikava'ya bakmayı bıraktı. Tekrar başını kaldırıp havada, az önce baktığı yere bakışlarını çevirdi. Fakat bu kez sadece birkaç saniye baktı. Evet, ifadesi değişmemişti. Mantosunun cebinden koyu renk güneş gözlüğünü çıkartıp tekrar takar takmaz hemen yola koyuldu. Kızın adımları, düzenli ve kararlıydı.

Hemen çıkıp takip etmem gerek. Tengo henüz dönmedi. Bu kızın nereye gittiğini tespit etmek için zamanım var. Nereye gittiğini öğrenmemin bir zararı olmaz. Fakat Uşikava, nedense yerinden kımıldayamadı. Tüm vücudu uyuşmuş gibiydi. Vizörün ötesinden kızın ona ulaşan keskin bakışları, sanki hareket etmek için gerekli olan gücünü Uşikava'nın vücudundan çekip alıvermişti.

Neyse, dedi Uşikava, yerde oturmuş halde, kendi kendine. *Benim bulmam gereken, nihayetinde Aomame. Eriko Fukada, ilginç olmasına ilginç, ama esas meseleden uzak. Tesadüfen sahneye çıkan yardımcı bir oyuncudan öteye geçmiyor. Buradan çıkıp gidiyorsa, istediği yere gitsin.*

Fukaeri yola çıkınca, hızlı adımlarla istasyon tarafına yöneldi. Bir kez bile dönüp arkasına bakmadı. Uşikava, güneşten solan perdenin aralığından kızı izledi. Kızın sırtında sağa sola sallanan yeşil sırt çantası gözden kaybolunca, yerde emekleyerek fotoğraf makinesinin başından ayrılıp duvara yaslandı. Sonra vücudunun yeniden güç bulmasını bekledi. Seven Star'ını dudaklarının arasına kıstırıp çakmakla yaktı. Dumanı iyice içine çekti. Fakat sigaranın tadı yoktu.

Gücünü bir türlü geri kazanamadı. El ve ayaklarındaki uyuşma devam ediyordu. Sonra bir an, içinde tuhaf bir boşluğun doğduğunu fark etti. Bu, saf bir boşluktu. Bu boşluğun anlamı, yalnızca eksiklik, muhtemelen hiçlikti. Uşikava, kendi içinde doğan, daha önce hiç görmediği o boşluğa oturmuş kalmıştı, oradan kalkmayı başaramıyordu. Göğsünde keskin bir acı hissediyordu, ama doğru ifade etmek gerekirse, bu tam da bir acı değildi. Eksiklik ve eksik olmama hallerinin temas noktasında ortaya çıkan basınç farkı gibi bir şeydi.

Uşikava o boşluğun dibinde uzun süre oturup kaldı. Duvara yaslanıp, tat alamadığı sigarasını içti. O boşluk, az önce çıkıp giden kızın, geride bıraktığı bir şeydi. *Hayır, belki de öyle değildi,* diye düşündü Uşikava. *Bu, aslında benim içimde hep olan bir şeydi. Kız, bunun varlığını bana göstermekten başka bir şey yapmamış olabilir.*

Uşikava, Eriko Fukada adlı kız karşısında tüm vücudunun, kelimesi kelimesine sarsılmış olduğunu fark etti. Kızın asla kımıldamayan derin keskin bakışlarıyla, yalnızca vücudu değil, *Uşikava* diye adlandırılan varlığın kendisi kökten sarsılmıştı. Sanki ateşli bir aşka tutulmuş insanlar gibi. Uşikava, doğduğundan beri ilk kez böyle şeyler hissediyordu.

Hayır, bu mümkün değil, diye geçirdi aklından. *Neden o kıza âşık olayım ki? Her şeyden önce, bu dünyada ben ve Eriko Fukada kadar birbirine uygun düşmeyecek insan, daha kötü bir eşleşme olamaz. Özellikle banyoya gidip aynaya bakmaya gerek bile yok. Hayır, yalnızca dış görünüm açısından değil. Her açıdan, o kızdan benim kadar uzak noktada olan biri daha olamaz.* Cinsel açıdan o kızın çekimine kapılmış da değildi. Cinsel isteğini tatmin etmek için, Uşikava'nın ayda bir ya da iki kez devamlı gittiği hayat kadınıyla ilişkiye girmesi yeterli oluyordu. Telefon ediyor, otel odasına çağırıyor, çiftleşiyordu. Berbere gitmekten farksızdı.

Bu muhtemelen, ruh meselesi. Uzun süre düşündükten sonra, Uşikava bu sonuca ulaştı. Fukaeri ile

onun arasında doğan şey, bir tanım koymak gerekirse, ruhlar arasındaki iletişimdi. İnanılması son derece güçtü, ama o güzel kız ve Uşikava, kamufle edilmiş uzak görüş merceğinin iki tarafından birbirlerini süzmek yoluyla, birbirlerinin varlıklarını, derinliklerine ve karanlıklarına varana kadar anlamışlardı. Çok kısa bir süre geçmişti, ama Uşikava ve kız arasında karşılıklı olarak ruhların birbirine açılması şeklinde ifade edilebilecek bir eylem gerçekleşmişti. Sonra kız çekip gitmiş, Uşikava o bomboş mağarada tek başına kalmıştı.

O kız, benim perdenin kıyısından uzak görüş merceğini kullanarak onu gözetlediğimi biliyordu. İstasyonun önündeki süpermarkete kadar takip ettiğimi de biliyor olmalı. O gün bir kez bile dönüp arkasına bakmamıştı, ama benim varlığımı kesinlikle hissediyor olmalıydı. Yine de kızın gözlerinde, yaptığı şeyden dolayı Uşikava'yı suçlayıcı bir ifade yoktu. *Kız, çok derin bir noktadan bakıp beni anladı.* Uşikava bunu hissediyordu.

Kız göründü, sonra da çekip gitti. Farklı yönlerden geldik, tesadüfen yollarımız çakıştı. Anlık olarak bakışlarımız karşılaştı. Sonra farklı yönlere doğru uzaklaşıp gittik. Ben Eriko Fukada ile bir daha asla karşılaşamam. Bu, yalnızca bir kez olabilecek bir şey. Onunla tekrar karşılaşmam mümkün olsa bile bugün burada olanlardan fazla ne bekleyebilirim ondan. Biz, şimdi dünyanın birbirinden en uzaktaki iki ucunda duruyoruz. Bu iki noktanın arasını bağlayan bir sözcük, hiçbir dilde olamaz.

Uşikava, duvara yaslanmış halde insanların giriş çıkışını izledi. Belki Fukaeri kararını değiştirip geri dönebilirdi. Evde önemli bir şeyi unuttuğunu anımsayabilirdi. Fakat elbette kız geri gelmedi. Kararını verip başka bir yere taşınmıştı. Ne olursa olsun bir daha geri dönmeyecekti.

Uşikava, o öğleden sonrayı derin bir güçsüzlük hissiyle sarmalanmış halde geçirdi. O güçsüzlük hissi şekilsizdi, ağırlığı da yoktu. Kan dolaşımı yavaşlamış, ağırlaşmıştı. Görüş alanı, ince bir sis perdesiyle kaplanmıştı, el ve ayak eklemleri sızlıyordu. Gözlerini kapatınca, Fukaeri'nin bakışlarının bıraktığı sancıyı kaburgalarının altında hissediyordu. Sancı, sahile birbiri ardınca vuran uysal dalgalar gibi geliyor, sonra çekilip gidiyordu. Tekrar geliyor, yine çekilip gidiyordu. Arada sırada sancı yüzünü buruşturmasına neden olacak ölçüde şiddetleniyordu. Fakat aynı zamanda bu, şimdiye kadar hiç yaşamadığı bir sıcaklığı da getiriyordu Uşikava'ya. Uşikava, bunun farkına vardı.

Ne karısı ne de iki kızı, Çuorinkan'daki bahçesi çimenli müstakil evde böylesi bir sıcaklığı, Uşikava'ya vermişlerdi. Onun yüreğinde, hiç çözülmeden kalan buzdan çekirdek gibi bir şey vardı. Uşikava, o sert, soğuk buzdan çekirdekle birlikte yaşamını sürdürmüştü. Bunun soğuk bir şey olduğunu hissetmemişti bile. Bu, Uşikava için normal ısıydı çünkü. Fakat her nasılsa Fukaeri'nin bakışları, o buz kütlesini bir anlığına da olsa eritmişe benziyordu. Aynı zamanda Uşikava göğsünün derinliklerinde keskin bir sancı hissetmeye başlamıştı. O çekirdeğin soğukluğu, oradaki sancı hissini yatıştırmıyordu belli ki. Deyim yerindeyse, ruhun savunma sistemi gibi bir şeydi. Fakat Uşikava şimdi bu sancıyı kabullenmişti. Bir anlamda sevinçle karşılamıştı. Hissettiği sıcaklık, acıyla beraber gelmişti. Acıyı kabul etmediği sürece sıcaklık da gelmeyecekti. Bu, bir takas gibiydi.

Öğleden sonrasının cılız güneş ışıkları arasında, Uşikava bu acı ve sıcaklığı aynı anda tattı. Sessizce ve hiç kımıldamadan. Rüzgârsız, durağan bir kış günüydü. Yolda yürüyen insanlar zayıf ışıkların altından geçip gidiyorlardı. Fakat güneş gitgide batı ufkuna doğru yaklaştı, binaların gölgesine saklandı, gün ışığı yok oldu. Öğleden sonrasının sıcaklığı sona erdi. Bir süre sonra soğuk gece gelecekti.

Uşikava, derince iç geçirip, o ana kadar yaslandığı duvardan vücudunu bir şekilde ayırmayı başardı. Hâlâ bir parça uyuşma vardı, ama odada hareket etmesine engel değildi. Uşikava, yalpalayarak doğrulup el ve ayaklarını esneterek kalın, kısa boynunu farklı yönlere çevirdi. Ellerini açıp kapattı. Sonra yer hasırının üzerinde her zamanki vücut esnetme hareketlerini yaptı. Vücudundaki eklemler net sesler çıkarttı, kasları yavaş yavaş eski yumuşaklığını kazandı. İnsanların işlerinden, okullarından dönme zamanıydı. *Gözetlemeye devam etmem gerekiyor*, dedi Uşikava kendi kendine. *Bu, hoşlanıp hoşlanmama sorunu değil. Doğru yanlış sorunu da değil. Bir kez başladığım işi sonuna kadar götürmem gerek. Kaderim buna bağlı. Bu mağaranın dibinde amaçsız düşüncelere dalıp gidemem böyle.*

Uşikava, bir kez daha fotoğraf makinesinin başına geçti. Ortalık iyice kararmış, apartman girişinin ışıkları yanmıştı. Herhalde belli bir saatte yanacak şekilde ayarlanmıştı. İnsanlar, yorgun argın yuvalarına dönen isimsiz kuşlar gibi apartmanın girişinde görünmeye başladılar. Aralarında Tengo Kavana yoktu. Fakat çok geçmeden buraya döneceği kesindi. Her ne şekilde olursa olsun, o kadar uzun süre babasına bakmasına imkân yoktu. Birkaç gün içinde, hafta başına kadar Tokyo'ya döner, işinin başına geçerdi mutlaka. *Hayır, belki bugün, belki yarın.* Uşikava'nın önsezileri böyle diyordu. *Bir taşın nemli altında kıvranan böcek gibi, ıslak, pis bir varlık olabilirim. Olsun. Bunu seve seve kabul ederim. Fakat aynı zamanda sonuna kadar becerikli, sonuna kadar sabırlı, inatçı bir böceğim. Kolayca vazgeçmem. Tek bir ipucu bile olsa, arar bulurum. Dimdik yüksek duvara bile tırmanırım. Göğsümün içindeki soğuk kitleyi tekrar yerine koymam gerek. Şimdi bana gereken bu.*

Uşikava fotoğraf makinesinin önünde ellerini ovuşturdu. Sonra on parmağını serbestçe oynatabildiğinden emin oldu.

Dünyadaki sıradan insanların yapabildiği, benim yapamadığım birçok şey var. Burası kesin. Ne tenis oynayabilirim ne de kayak yapabilirim. Bir şirkette çalışamam, mutlu bir aileye sahip olamam. Fakat öte yandan, benim yapabildiğim, dünyadaki sıradan insanların yapamadığı bazı şeyler de var. Üstelik ben bu bazı şeyler konusunda çok ustayım. Seyircilerin alkışlamasını, para atmalarını beklemiyorum. Fakat neticede cümle âleme bu becerimi göstermemin zamanı geldi.

9.30 olduğunda Uşikava o günkü gözetleme işine son verdi. Konserve tavuk çorbasını küçük tencereye boşaltıp, kamp ocağının ateşiyle ısıtarak, kaşıkla, dikkatlice içti. Yanında soğuk iki sandviç ekmeği yedi. Bir elmayı, kabuğunu soyup ısırarak yedi. Çişini yaptı. Dişlerini fırçaladı. Uyku tulumunu yere serip alt-üst iç çamaşırlarıyla tulumun içine daldı. Fermuarı boynuna kadar çekip böcek gibi kıvrıldı.

Bu şekilde, Uşikava'nın bir günü daha sona erdi. Hasat namına hiçbir şey yoktu. Bir tek Fukaeri'nin eşyalarını toplayıp buradan gittiğini tespit etmişti. Kızın nereye gittiğini bilmiyordu. *Bir yerlere gitmişti.* Uşikava uyku tulumunun içinde başını iki yana salladı. *Benimle ilgisi yok.* Bir süre sonra, iyice üşümüş vücudu uyku tulumunun içinde ısındı, bilinci silikleşerek derin bir uykuya daldı. Neden sonra küçük buz çekirdek, Uşikava'nın ruhuna, tekrar aynı yerine döndü.

Ertesi sabah kayda değer tek bir şey olmadı. Sonraki gün ise cumartesiydi. O gün de ılık, durgun bir hava vardı. İnsanların çoğu öğlene kadar uyumuşlardı. Uşikava pencere kenarında oturup, radyoyu hafifçe açarak haberleri, trafik durumunu ve hava durumunu dinledi

Saat 10'a yaklaşırken iri bir karga gelip, kimseciklerin olmadığı apartman girişinin basamaklarına tünedi. Karga çevreyi dikkatli bakışlarla inceleyip, birkaç kez bir şeyleri olumluyormuş gibi başını salladı. Kalın iri gagası yukarı aşağı oynuyor, parlak siyah kanatları güneşin ışıklarını yansıtıyordu.

Sonra her zamanki postacı, küçük kırmızı motosikletiyle geldiğinde, karga istemeye istemeye kanatlarını alabildiğine açarak uçup gitti. Uçup giderken kısaca bir kez öttü. Postacı, postaları ayırarak kutulara koyup gidince bu sefer bir serçe sürüsü geldi. Telaşla apartman girişinin çevresinde dolaşıp, oralarda dikkate değer bir şey olmadığını anlayınca hemen başka bir yere gittiler. Sonra bir tekir kedi geldi. Yakınlarda bir evde besleniyor olacak, boynunda pire tasması vardı. Uşikava'nın hiç görmediği bir kediydi. Kedi, kurumuş çiçek yatağına çişini yaptı, sonra dönüp kokladı. Bir şeyler hoşuna gitmemiş olacak, bıyıklarını keyifsizce, usul usul titretti. Sonra kuyruğunu dimdik kaldırarak binanın arka tarafına doğru gözden kayboldu.

Öğlene kadar apartman sakinlerinden bazıları kapıdan çıkıp gittiler. Kıyafetlerine bakılırsa, bir yerlere eğlenmeye ya da yalnızca bir yere alışverişe gidiyor gibiydiler. Uşikava artık onların yüzünü tek tek neredeyse tamamen belleğine yerleştirmişti. Fakat bu insanların kişilikleri ve yaşamlarına dair herhangi bir merak duymuyordu. *Nasıldır acaba?* diye tahmin yürütmeye bile kalkmıyordu.

Yaşamınız sizin için mutlaka önemli bir anlam taşıyordur. Ayrıca asla vazgeçemeyeceğiniz bir şeydir. Bunu anlayabiliyorum. Fakat benim açımdan hiç önemli değil. Benim açımdan siz yeni bir tablonun önünde yürüyüp giden, rahatlıkla resimden kesilip atılabilecek insanlardan öteye geçmiyorsunuz. Benim sizden istediğim tek şey var. Ne olur işime engel olmayın. Bu şekilde birer figüran olarak kalmaya devam edin. Bir tek bunu istiyorum.

"Elbette öyle, Büyük Armut Hanım" dedi Uşikava, görüş alanından geçip giden armut şekilli, kalçası kocaman, orta yaşlı kadına, kendince taktığı ismi kullanarak. "Sizler yalnızca figüransınız. Gerçekte yoksunuz. Bunu biliyor muydunuz? Gerçi buna rağmen fazlasıyla etlisiniz."

Fakat böyle düşündükçe, o manzaraya dahil olan her şey, anlamsız, olsa da olur olmasa da olur şeylermiş gibi gelmeye başladı. *Yoksa buradaki manzaranın kendisi aslında var olmayan bir şey mi acaba?* Böyle düşününce Uşikava gitgide huzursuz olmaya başladı. Mobilyasız, tamtakır bir eve kapanmış, her gün insanları gözetlemesi yüzündendi herhalde. İnsanın sinirleri de laçkalaşıyordu. Uşikava, mümkün olduğunca yüksek sesle düşünmeye çalıştı.

"Günaydın, Uzun Kulaklı Bey" dedi Uşikava vizörün görüş alanına giren uzun boylu, zayıf yaşlıya. Kulaklarının uçları boynuz gibi beyaz saçlarının arasından fırlamıştı. "Yürüyüşe mi çıkıyorsunuz? Yürümek sağlığa iyi gelir. Hava da güzel, iyice keyfini çıkarın. Ben de sakin sakin yürüyüş yapmayı çok isterim, ama maalesef burada oturup bu hiçbir özelliği olmayan apartmanın girişini gün boyu izlemek zorundayım."

Yaşlı adam yelek ve yünlü pantolon giymiş, sırtını iyice dikleştirmişti. Yanında eğitilmiş beyaz bir köpek olsa yakışırdı, ama apartmanda köpek beslenmesine izin verilmiyordu. Yaşlı adam gözden kaybolunca, Uşikava anlam veremediği derin bir güçsüzlük duygusuna kapıldı. *Bu gözetleme, sonuçta boşa çıkabilir. Önsezilerimin tek kuruşluk bir değeri olmayabilir. Hiçbir şey elde edemeden bu izbe evin içinde kendimi yiyip bitirebilirim. Gelip geçen çocuklar okşadıkça başı aşınan küçük Buda heykelleri gibi.*

Uşikava öğleden sonra bir elma, birkaç kraker ve peynir yedi. İçine erik turşusu konulmuş pirinç köftesi de yedi. Sonra duvara yaslanarak biraz uyudu. Rüyasız, kısa bir uykuydu, ama uyandığında nerede olduğunu çıkaramadı. Belleği küp şeklinde saf, boş bir kutu haline gelmişti. Bu kutunun içinde yalnızca boşluk vardı. Uşikava o boşlukta şöyle bir göz gezdirdi. Fakat dikkatlice bakınca, boşluk değildi. Loş bir odaydı. Boş ve soğuktu, tek bir mobilyası bile yoktu. Görmeye alışık olmadığı bir yerdi. Bir köşede gazete kâğıdı üzerinde elma eşeleği duruyordu. Uşikava'nın kafası karışmıştı.

Neden böyle tuhaf bir yerdeyim?

Neden sonra, Tengo'nun yaşadığı apartmanın girişini gözetlediğini anımsadı. *Öyle. Burada uzak görüş mercekli Minolta var.* Tek başına yürüyüşe çıkan beyaz saçlı, uzun kulaklı yaşlı adamı anımsadı. Kuşların gün batınca korularına dönmesi gibi, bellek parçaları boş kutunun içine birbiri ardınca dönmeye başladı. İki katı gerçek görünür hale geldi.

Eriko Fukada, buradan gitti.

Tengo Kavana, henüz dönmedi.

Üçüncü kattaki Tengo Kavana'nın evinde şu an kimse yoktu. Perdeleri çekilmiş, o kimsesiz boşluğu durgun bir sessizlik kaplamıştı. Arada sırada çalışan buzdolabının termostatı dışında, o sessizliği bozan tek bir şey yoktu. Uşikava, nedensizce bu sahneyi hayalinde canlandırdı. Kimsenin olmadığı evi hayalinde canlandırmak, ölüm sonrası dünyayı hayalinde canlandırmaya bir parça benziyordu. Sonra aniden, inatla kapıya vuran NHK tahsildarı geldi aklına. Gözünü ayırmamıştı, ama o gizemli tahsildarın apartmandan çıkıp gittiğine dair bir iz yoktu. *Tahsildar, belki de tesadüfen bu apartmanın sakiniydi. Yoksa bu apartmanda yaşayan birileri, kendine NHK tahsildarı süsü vererek diğer sakinleri taciz mi ediyordu? Eğer öyleyse, neden böyle bir şey yapmak zorundaydı?* Bu, müthiş hastalıklı bir varsayımdı. Fakat bu tuhaf durumu başka nasıl açıklayabilirdi? Uşikava'nın hiçbir fikri yoktu.

Tengo Kavana, apartman girişinde göründüğünde, o gün öğleden sonra saat 4'e geliyordu. Cumartesi günüydü. Tengo, giyilmekten eskimiş rüzgârlığının yakasını kaldırmış, lacivert beyzbol şapkasını takmış, seyahat çantasını omzuna asmıştı. Apartman girişinde hiç duraksamadan, çevreye bakınmadan doğruca binaya girdi. Uşikava'nın bilinci hâlâ biraz bulanıktı, ama görüş alanına giren o iri cüsseyi gözden kaçırmadı.

"Oo, evinize hoş geldiniz Kavana Bey." Uşikava böyle mırıldanarak seri çekimle fotoğraf makinesinin deklanşörüne üç kez bastı. "Babanız nasıl oldu? Mutlaka yorulmuş olmalısınız. Güzelce bir dinlenin. İnsanın kendi evine dönmesi iyi bir şeydir. Böyle izbe bir apartman olsa bile. Evet, evet. Eriko Fukada Hanım, siz yokken eşyalarını toplayıp bir yerlere gitti."

Fakat elbette sesini Tengo duyamazdı. Kendi kendine yaptığı bir konuşmadan öteye geçmemişti. Uşikava kol saatine göz atıp, elinin altındaki deftere not aldı. *Tengo Kavana seyahatten döndü. Öğleden sonra 3.56.*

Tengo Kavana'nın apartman girişinde görünmesiyle aynı zamanda bir yerlerde bir kapı ardına kadar açılıp, gerçeklik algısı Uşikava'nın bilincine geri döndü. Atmosferin boşluğunu doldurur gibi, bir anda bilinci yeniden netleşti. Taze bir enerji, vücudunu kaplayıverdi. Uşikava, oradaki somut dünyada etkin bir parça olarak yerini aldı. Bir şeyler yerine yerleştirilmiş gibi bir şakırtı duydu. Kendini iyi hissettiren bir sesti. Kan dolaşımı hızlanıp yeterli miktarda adrenalin, tüm vücuduna dağıldı. *İşte böyle. Böyle olmalı*, dedi Uşikava içinden. *Bu, benim asıl halim. Dünyanın asıl hali de bu.*

Tengo yeniden apartmanın girişinde göründüğünde saat 7'yi geçiyordu. Gün batınca, rüzgâr çıkmış, ortalık aniden soğumuştu. Tengo rüzgârlığının üzerine deri montunu geçirmiş ve rengi atmış kot pantolon giymişti. Girişten çıkınca durup çevrede göz gezdirdi. Fakat hiçbir şey göremedi. Uşikava'nın gizlendiği tarafa da baktı, ama gözetleyicinin orada olduğunu yakalayamadı. *Eriko Fukada'dan farklı,* dedi Uşikava içinden. *O kız, özel bir şey. İnsanların göremediği şeyleri görüyor. Fakat Tengo, iyi midir kötü müdür bilemem, ama sıradan bir insansın sen. Beni göremezsin.*

Etraftaki manzarada sıra dışı bir şeyler olmadığından emin olunca, Tengo deri montunun fermuarını boğazına kadar çekip, ellerini ceplerine sokarak yola koyuldu. Uşikava, hemen beresini takıp, kaşkolunu boynuna sardı, ayakkabılarını giyip Tengo'nun peşine düştü.

Tengo dışarı çıkacak olursa hemen peşine düşmek niyetinde olduğundan, hazırlanması zaman almadı. Takip, elbette tehlikeli bir seçimdi. Uşikava'nın sıra dışı görünümünü, tipini Tengo görürse hemen fark ederdi. Fakat ortalık iyice kararmıştı. Uzaktan izlerse, Tengo'nun onu kolayca fark etmesi mümkün değildi.

Tengo ağır ağır yürüyordu, birkaç kez dönüp arkasına baktı, ama Uşikava yeterince temkinli davrandığından onu görmesi mümkün olmadı. O iri sırttan, bir şeyleri düşündüğünü anlayabiliyordu. Fukaeri'nin ortadan kaybolmasıyla ilgili düşünüyor olabilirdi. Yürüdüğü yöne bakılırsa istasyona gidiyordu. Trene binip bir yerlere mi gidecekti acaba? Bu durumda takip güçleşirdi. İstasyon aydınlıktı, cumartesi gecesi olduğundan yolcu sayısı fazla değildi. Uşikava orada, fazlasıyla göze çarpardı mutlaka. O durumda takipten vazgeçmek daha akıllıca olurdu.

Fakat Tengo istasyona gitmiyordu. Bir süre yürüdükten sonra istasyonun ters istikametine doğru köşeyi döndü, kimseciklerin olmadığı bir yolda biraz yürüdü ve Mugiatama adlı yerin önünde durdu. Gençlerin gittiği bar gibi bir yerdi. Tengo, kol saatine göz atıp, birkaç saniye düşündükten sonra içeri girdi. *Buğday Kafa,* dedi Uşikava içinden. Sonra başını iki yana salladı. *Şu işe bak, amma saçma bir bar adı koymuşlar.*

Uşikava, elektrik direğinin gölgesinde durup, çevrede göz gezdirdi. Tengo, burada hafif bir içki içip yemek yeme niyetinde olmalıydı. Öyleyse en azından yarım saat sürerdi. Bir saat orada oturup kalabilirdi de. Mugiatama'ya girip çıkanları izleyerek zaman öldürebileceği uygun bir yer bakındı. Fakat çevrede süt dükkânı, Tenrikyo mezhebinin küçük toplantı yeri ve pirinç toptancısı vardı. Tüm dükkânlar çoktan kepenklerini indirmişlerdi. *Şu işe bak,* dedi Uşikava içinden. Kuzeybatı yönünden gelen güçlü rüzgâr, havadaki bulutları hızla sürüklüyordu. Gündüzün yumuşak, ılık havası, uzak bir hayaldi sanki. Bu soğuk havada yarım saat, bir saat hiçbir şey yapmadan yolun kıyısında dikilip beklemek, doğal olarak Uşikava'nın memnuniyetle karşılayacağı bir şey değildi.

Uşikava, bir an için geri dönmeyi düşündü. Tengo, nasıl olsa yalnızca yemek yiyecekti orada. Zahmete girip takip etmeye gerek yoktu. Uşikava'nın kendisi de bir restorana girip, sıcak bir şeyler yiyip, sonra eve dönse daha iyi olurdu. Bir süre sonra Tengo da eve dönerdi herhalde. Bu, Uşikava açısından cazip bir seçenekti. Kaloriferleri yanan bir restorana girip, pilav üstü yumurtalı tavuk yediği anı hayalinde canlandırdı. Son birkaç gündür doğru dürüst bir şey yememişti. Uzun bir aradan sonra sıcak sake de içebilirdi. Hava, böylesine soğukken çok da iyi olurdu. Dışarı adımını attığı anda da sarhoşluğu geçiverirdi.

Fakat farklı bir senaryo da düşünebilirdi. Tengo, Mugiatama'da birileriyle buluşmak için sözleşmiş de olabilirdi. Bu olasılığı gözden kaçıramazdı. Tengo apartmandan çıkıp hiç tereddüt

etmeden doğruca oraya gelmişti. Bara girmeden önce kol saatine bakarak saati kontrol etmişti. Birileri Tengo'yu orada bekliyordu belki de. Hatta belki de o birileri birazdan Mugiatama'ya gelebilirdi. Eğer öyleyse, Uşikava o birilerini gözden kaçırmamalıydı. Kulakları donsa bile, yolun kıyısında durup Mugiatama'ya girip çıkanları gözetlemekten başka çaresi yoktu. Uşikava, şansına küsüp, pilav üstü yumurtalı tavuk ve sıcak sake hayalini kafasından silip attı.

Buluşmak için sözleştiği kişi, Fukaeri olabilirdi. Aomame de olabilirdi. Aklından bu düşünce geçince Uşikava'nın kalbi sıkışıverdi. *Her ne olursa olsun, sabır benim temel özelliğim. Ufacık bir şans bile varsa, sımsıkı yapışırım. Yağmur yağsa, rüzgâr esse, güneş yaksa, sopa yesem bile ellerimi bırakmam. Bir kez bırakacak olursam, bir dahaki şansı ne zaman yakalayabilirim, kimse bilemez.* Uşikava'nın böyle sıkıntılara katlanabilmesinin nedeni, daha sıkıntılı dünya halleriyle karşılaşılabileceğini kendi deneyimlerinden bilmesiydi.

Uşikava duvara yaslanıp, elektrik direği ile Japon Komünist Partisi'nin tabelasının gölgesine gizlenerek, Mugiatama'nın girişini gözetlemeye başladı. Yeşil kaşkolunu burnuna kadar çekip ellerini trençkotunun ceplerine soktu. Tek yaptığı hareket, arada sırada cebinden kâğıt mendil çıkartıp burnunu silmekti. Koenci İstasyonu'nun anonsları arada sırada rüzgâra yüklenerek geliyordu. Geçip giden insanların arasında, gölgede gizlenen Uşikava'nın o halini görünce gerilerek adımlarını hızlandıranlar da vardı. Fakat karanlığın içinde durduğundan yüzüne varana kadar görünmüyordu herhalde. O tıknaz vücudu, uğursuz bir nesne gibi orada duruyor, insanları korkutuyordu yalnızca.

Tengo orada ne yiyor, ne içiyor acaba? Bunu düşündüğü ölçüde karnı acıkmış, iyice üşümüştü. Fakat hayalinde canlandırmadan da edemiyordu. Her şey olabilirdi. Sıcak sake ve pilav üstü yumurtalı tavuk olmasa da olurdu. Sıcak bir yere girip sıradan bir yemek yemek istiyordu. Rüzgârın altında karanlıkta durup, gelip geçen insanların kuşkulu bakışları altında kalmaktansa, o kadarına katlanabilirdi.

Fakat Uşikava'nın tercih hakkı yoktu. Soğuk rüzgâr altında donsa da Tengo'nun yemeğini bitirip çıkıp gelmesini beklemekten başka şansı yoktu. Uşikava, Çuorinkan'daki müstakil evi ve oradaki yemek masasını düşündü. O yemek masasında her akşam sıcak yemek olurdu. Fakat nasıl yemeklerdi, tam olarak anımsayamıyordu. *Ben o zamanlar neler yiyordum acaba?* Sanki bir önceki yaşamında olmuş şeylerdi. Eskiden Odakyu Hattı Çuorinkan İstasyonu'na on beş dakika yürüme mesafesindeki yeni inşa edilmiş müstakil evde sıcak yemek yenen bir yemek masası vardı. İki küçük kız piyano çalıyor, önündeki küçük çimenlikte safkan yavru köpek koşuşturuyordu.

Tengo otuz beş dakika sonra bardan tek başına çıktı. *Fena değil. Daha feci bir durumla da karşılaşabilirdim,* dedi Uşikava kendi kendine. Müthiş uzun bir otuz beş dakikaydı, ama en azından bir bir-buçuk saat değildi. İyice üşümüştü, ama henüz kulakları donmamıştı. Tengo içerideyken Mugiatama'ya Uşikava'nın dikkatini çekebilecek birileri girip çıkmamıştı. Genç bir çift girmişti yalnızca, dışarı çıkan da olmamıştı. Tengo tek başına içki içmiş, hafif bir yemek yemişti herhalde. Uşikava tıpkı gelirken yaptığı gibi, arada mesafe bırakarak Tengo'nun peşine düştü. Tengo geldiği yolu izliyordu. Muhtemelen öylece apartmandaki kendi dairesine dönmek niyetindeydi.

Fakat bir anda başka bir yola sapıp Uşikava'nın hiç görmediği bir yola girdi. Anlaşılan doğruca evine dönmeyecekti. Tengo'nun arkadan görünen geniş sırtı, aynı şekilde düşüncelere dalmış gibi duruyordu. Muhtemelen öncekinden daha derin düşüncelere. Artık dönüp arkasına bakmıyordu. Uşikava çevresini gözlemleyip, apartmanların numaralarına bakarak, geçtikleri yolu belleğine

yerleştirmeye çalıştı. Sonraki günlerde gerekirse tek başına bir kez daha aynı yoldan geçebilecek şekilde. Uşikava bu çevreyi henüz tam olarak kafasına yerleştirememişti, ama ırmak sesi gibi kesintisiz devam eden motor gürültüsü bir parça yükselince 7. Çevreyolu'na yaklaştıklarını tahmin etti. Bir süre sonra Tengo'nun adımları hızlandı. Hedefine yaklaşmış olmalıydı.

Hiç fena değil, diye düşündü Uşikava. *Bu adam bir yere gidiyor. Kesinlikle öyle . Zahmete girip takip etmeme değmiş olacak böylece.*

Tengo konutların arasındaki yoldan hızlı adımlarla geçti. Soğuk bir rüzgârın estiği cumartesi akşamıydı. İnsanlar sıcak evlerine kapanmış, televizyonun karşısında oturup, sıcak içeceklerini ellerine almış olmalıydılar. Yoldan geçen kimsecikler yoktu. Uşikava, yeterli mesafe bırakarak Tengo'yu izlemeyi sürdürdü. Tengo, takip edilmesi kolay bir insandı. Uzun boylu, iri cüsseli, insan kalabalığı içinde bile gözden kaçırılmayacak bir adamdı. Yürürken, başka gereksiz bir şey yapmıyordu. Başını hafifçe öne eğiyor, her zaman bir şeyler düşünüyordu. Aslında net, dürüst bir adamdı. Bir şeyleri gizlemeyi becerebilecek tiplerden değildi. *En azından benden tamamen farklı.*

Uşikava'nın evlendiği kadın da gizli saklı işleri severdi. Hayır, severdi demek doğru olmaz. Gizli saklı işler yapmadan duramayan bir tipti. Şu an saat kaç diye sorsan bile asla saati doğru söylemezdi herhalde. O da Uşikava'dan farklıydı. Uşikava, ancak gerekli olduğu zamanlarda gizli saklı yollara başvururdu. İşinin bir parçası olarak, yapmak zorunda kaldığı zamanlarda. Birileri saati soracak olursa, eğer yanlış söylemesi için geçerli bir neden yoksa, elbette doğru saati söylerdi. Hem de nazikçe. Fakat karısı hemen her durumda, her şeyle ilgili yalan söylüyordu. Gizlemesine gerek olmayan şeylere varana kadar saklamaya çalışıyordu. Yaşını bile dört yaş küçük söylerdi. Uşikava nikâh için verilen belgelere bakmıştı, ama farkına varmamış gibi yapmıştı. Neden bir gün gelip de açığa çıkacağı kesin olan bir yalanı söylemek zorunda olduğunu, Uşikava anlayamamıştı. Üstelik Uşikava yaş farkını kafasına takacak bir insan değildi. Onun kafasına takması gereken çok daha başka şeyler vardı. Karısı, kendisinden yedi yaş büyük olsa bile ne önemi vardı ki?

İstasyondan uzaklaştıkça etraf iyice ıssızlaşmıştı. Neden sonra Tengo küçük bir parka girdi. Konut mahallesinin bir köşesinde, kendi halinde bir çocuk parkıydı. Parkta kimsecikler yoktu. *Çok doğal,* diye aklından geçirdi Uşikava. Bir aralık ayı gecesinde çocuk parkında, soğuk rüzgâr altında zaman geçirmeyi düşünen pek fazla insan çıkmazdı. Tengo, cıva lambasının soğuk ışığının altından geçip doğruca kaydırağa yöneldi, merdivene adım atıp yukarı çıktı.

Uşikava, umumi telefon kulübesinin gölgesine gizlenerek Tengo'nun hareketlerini izledi. *Kaydırak?* Uşikava yüzünü buruşturdu. *Ne diye böyle soğuk bir gecede yetişkin bir insanın çocuk parkının kaydırağına çıkması gereksin ki?* Park, Tengo'nun yaşadığı apartmanın hemen yakınında da değildi. Tengo bir amaçla buraya gelmişti. Ahım şahım bir park olduğu da söylenemezdi. Aksine dar, sıkıntı verici bir yerdi. Kaydırak, iki salıncak, küçük bir jimnastik alanı, kum havuzu. İşi, dünyanın sonundaki bu yeri aydınlatmakmış gibi duran bir cıva lambası, yaprakları dökülmüş yalnız bir Zelkova ağacı. Kapısı kilitli umumi tuvalet, duvar yazılarının tuvali haline gelmişti. Burada insanın kalbini yumuşatacak tek bir şey olmadığı gibi, hayal gücünü canlandıracak bir şey de yoktu. Belki insana kendini iyi hissettiren bir mayıs öğleden sonrasında, burada öyle bir şeyleri bulabilmek mümkün olabilirdi. Fakat rüzgârın güçlü estiği bu aralık gecesinde asla mümkün olmazdı.

Uşikava, *Tengo bu parkta birileriyle buluşmak için sözleşti mi acaba? Birilerinin buraya gelmesini mi bekliyor?* diye düşündüyse de, sonradan öyle olmadığına hükmetti. Tengo'nun

hareketlerinde öyle bir hava yoktu. Parka girince diğer aletlere hiç dikkat etmeksizin dosdoğru kaydırağa yönelmişti. Kafasında kaydıraktan başka bir şey yokmuş gibi. Tengo, kaydırağa çıkmak için buraya gelmişti. Uşikava'ya başka bir şey olabilir gibi gelmiyordu.

Kaydırağa çıkıp düşüncelere dalmak, bu adamın eskiden beri sevdiği bir şey olabilir. Geceleyin parktaki kaydırağın tepesi romanını, matematik formüllerini düşünmek için en uygun yerdir belki de. Kafası, ortalık ne kadar karanlık olursa o kadar, esen rüzgâr ne kadar soğuk olursa o kadar, park ne kadar ikinci sınıf olursa o kadar iyi çalışıyordu belki de. Dünyadaki roman yazarlarının (ya da matematikçilerin) neyi ne şekilde düşüneceğini Uşikava tahmin edemezdi sonuçta. Onun pratik kafasının söylediği, ne olursa olsun bulunduğu yerde sabırla beklemesi, Tengo'yu gözden kaçırmamasıydı. Kol saati tam 8'i gösteriyordu.

Tengo kaydırağın tepesinde sanki iri cüssesini katlamış gibi oturdu. Sonra havaya baktı. Bir süre başını sağa sola çevirdi, ama nihayet bakışlarını bir yönde sabitleyince, öylece orayı izlemeye koyuldu. Başı artık hiç kımıldamıyordu.

Uşikava çok eskiden moda olan, Kyu Sakamoto'nun duygusal, hüzünlü şarkısını anımsadı. *Başını çevir bak, küçük yıldızlara...* giriş sözleriydi. Şarkının geri kalan sözlerini bilmiyordu. Öğrenmeyi de aklından geçirmemişti. Hüzün ve adalet Uşikava'nın pek iyi olmadığı konulardı. Tengo da kaydırakta böyle duygulara kapılarak mı yıldızları izliyordu acaba?

Uşikava da gökyüzüne baktı. Fakat yıldızlar görünmüyordu. En hafif ifadesiyle, Tokyo şehri Suginami semti Koenci bölgesi, yıldızlı gökyüzünü gözlemlemek için uygun bir yer değildi. Neon ışıkları ve sokak lambaları, gökyüzünün tamamına değişik bir renk vermişti. Kişisine göre, dikkatle bakılırsa birkaç yıldız görülebilirdi belki. Fakat bunun için ortalamanın üstünde bir görüş gücü ve yoğunlaşma yeteneği gerekliydi mutlaka. Üstelik bu akşam bulutlar da çok hareketliydi. Yine de Tengo kaydırağın tepesinde kımıldamadan havadaki bir noktaya bakmayı sürdürüyordu.

Amma da baş belası bir adam, dedi Uşikava içinden. *Ne diye böyle sert rüzgârlı bir kış gecesinde kaydırağın tepesine çıkıp gökyüzünü izlemeye kalkarsın ki?* Yine de Uşikava Tengo'yu eleştirecek durumda değildi. Nihayetinde, kendi isteğiyle Tengo'yu gözetliyor, takip ediyordu. Sonucunda ne tür durumlarla karşılaşırsa karşılaşsın, bunda Tengo'nun bir suçu yoktu. Tengo özgür bir vatandaş olarak dört mevsim, istediği yerde, istediği kadar gökyüzünü izleme hakkına sahipti.

Uşikava üşüyordu, bir süredir de çişi vardı. Fakat dayanmaktan başka çaresi yoktu. Umumi tuvaletin kapısı sıkı sıkı kilitlenmişti. Her ne kadar gelip geçen olmasa da, telefon kulübesinin kenarında çişini yapamazdı. *Ne olur bir an önce evine dönse,* diye aklından geçirdi Uşikava, bir sağ bir sol ayağının üzerine basarak. *Düşüncelere dalmış bile olsan, bir duygu seline kapılmış bile olsan, astronomi gözlemi yapıyor bile olsan, sen de çok üşümüş olmalısın Tengo. Bir an önce evlerimize dönüp ısınalım haydi. Evde dönüşümüzü bekleyen kimse yok, tamam, ama burada durmaktan çok daha iyidir.*

Fakat Tengo kalkacakmış gibi durmuyordu. Nihayet gökyüzüne bakmayı bırakmıştı, ama bu sefer de yolun öte tarafındaki apartmana bakıyordu. Altı katlı yeni bir binaydı. Pencerelerinin yarısında ışık vardı. Tengo o binaya kendini kaptırmış gibi bakıyordu. Uşikava da dönüp binaya baktı, ama orada dikkatini çekecek bir şey bulamadı. Sık rastlanan türden, sıradan bir apartmandı. Lüks bir apartman denemezdi, ama yine de yüksek sınıf bir apartman olduğu kesindi. Nezih bir tasarım yapılmış, dış cephesine de para harcanmıştı. Girişi şık ve aydınlıktı. Tengo'nun yaşadığı, yıkılmak üzere olan ucuz apartmandan tamamen farklıydı.

Tengo apartmana bakarak, *Mümkün olsa burada yaşardım diye mi düşünüyor acaba? Hayır, bu mümkün değil.* Uşikava'nın bildiği kadarıyla Tengo yaşadığı yeri kafasına takan bir tip değildi. Giydiği elbiselere de dikkat etmiyordu. Şimdi yaşadığı ucuz apartman konusunda herhangi bir hoşnutsuzluğu yoktu mutlaka. Bir dam altında soğuktan korunabilmesi yeterliydi. Öyle bir adamdı. Kaydırağın tepesinde düşündükleri, çok daha farklı türden şeyler olmalıydı.

Apartmanın pencerelerini baştan aşağı süzdükten sonra Tengo, bakışlarını bir kez daha gökyüzüne çevirdi. Uşikava da aynı şekilde gökyüzüne baktı. Uşikava'nın gizlendiği yerden Zelkova'nın dalları ve elektrik kabloları, binalar görünüyor, gökyüzünün ise ancak yarısı görüş alanına giriyordu. Tengo'nun gökyüzünün hangi kısmına baktığını kesin olarak anlayamıyordu. Sayısız bulut, cephede ilerleyen ordular gibi, art arda geçmekteydi.

Nice sonra Tengo ayağa kalkıp, çetin bir gece uçuşunu tamamlamış pilot gibi sessizce kaydıraktan indi. Sonra cıva lambasının ışığının altından geçip parktan çıktı. Uşikava, tereddüt ettiyse de daha fazla takip etmemeye karar verdi. Tengo, evine dönecekti muhtemelen. Üstelik Uşikava'nın mutlaka çişini yapması gerekiyordu. Tengo'nun ortadan kaybolduğundan emin olduktan sonra, parka girip umumi tuvaletin arkasında, insanların göremeyeceği karanlık bir kısımda, saksıya doğru ayakta çişini yaptı. Mesanesi patlayacak gibiydi.

Uzun yük katarının demir köprüden geçme süresi kadar uzun bir süre sonra, nihayet çişi biten Uşikava pantolonunun fermuarını çekti, gözlerini kapatarak derin, rahat bir nefes aldı. Kol saati 8.17'yi gösteriyordu. Tengo'nun kaydırağın tepesinde kaldığı süre on beş dakika kadardı. Uşikava onun ortalıkta olmadığını bir kez daha kontrol ettikten sonra kaydırağa yöneldi. Sonra kısa, çarpık bacaklarıyla merdivenden çıktı. Soğuktan buz kesmiş kaydırağın tepesinde oturup, Tengo'nun baktığı aynı yöne bakışlarını çevirdi. Öyle kendini kaptırmış bir şekilde izlediği neydi acaba? Uşikava bilmek istiyordu.

Uşikava'nın gözleri fena değildi. Astigmatı vardı. Bu yüzden biraz bulanık görüyordu, ama gözlük takmasa da günlük yaşamda sıkıntı çekmiyordu. Fakat ne kadar bakarsa baksın tek bir yıldız göremedi. Onun yerine gökyüzünün ortalarına yakın bir yerde duran üçte iki büyüklüğündeki ay, Uşikava'nın dikkatini çekti. Ayın leke gibi duran karanlık desenleri, geçip giden bulutların arasından net bir şekilde seçilebiliyordu. Her zamanki, kış gökyüzü, her zamanki aydı. Soğuk, mavimtırak beyaz, kadim zamanlardan beri aktarılagelen sırlar ve imalarla doluydu. Ölülerin bakışları gibi, hiç göz kırpmadan sessizce havada duruyordu. Bir anda Uşikava'nın nefesi kesildi. Bir süre nefes almayı bile unuttu. Bulutlar aralandığında o her zamanki aydan biraz uzakta başka bir ayın daha durduğunun farkına varmıştı çünkü. Bu, her zamanki aydan çok daha ufak, yosun tutmuş gibi yeşil renkli ve şekilsizdi. Fakat kesinlikle aydı. O kadar büyük bir yıldız olamazdı. Uydu falan da değildi. Üstelik belirli bir yerde kımıldamadan duruyordu. Uşikava, gözlerini kapatıp birkaç saniye öylece kaldıktan sonra tekrar açtı. *Bu bir yanılsama olmalı, böyle bir şeyin orada olmasına imkân yok.* Fakat ne kadar gözlerini kapatıp yeniden açtıysa da yeni küçük ay orada duruyordu. Bulutlar gelince arkasında kalıyor, ama geçip gidince tekrar aynı yerde ortaya çıkıyordu. *Tengo'nun izlediği buydu işte,* dedi Uşikava içinden. *Tengo Kavana bu görüntüyü izleyebilmek için, belki de ikinci ayın hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmek için bu çocuk parkına geldi. Gökyüzünde iki ay olduğunu önceden beri biliyordu. Kuşkuya yer yok. Bunu gördüğü halde yüzünde şaşkınlıktan eser yoktu.* Uşikava kaydırağın tepesinde derin bir nefes aldı. *Burası acaba nasıl bir dünya?* diye sordu Uşikava kendi kendine. *Ben nasıl bir dünyaya giriverdim böyle?* Hiçbir yerden yanıt gelmiyordu. Sayısız bulut rüzgârla sürükleniyor, büyük ve küçük iki ay bilmece gibi gökyüzünde duruyordu.

Kesin olarak söyleyebileceği tek bir şey vardı. *Burası benim aslında bulunduğum dünya değil. Benim bildiğim dünyanın yalnızca bir uydusu vardı. Kuşku götürmez bir gerçek bu. Şimdi ise sayıları ikiye çıkmış durumda.* Fakat neden sonra Uşikava, bu manzarayı daha önceden de gördüğü gibi bir hisse kapıldı. *Eskiden de bir yerlerde bu manzarayı gördüm.* Uşikava bilincini odakladı, bu *daha önce gördüm* hissinin nereden kaynaklandığını bulmak için, var gücüyle belleğini taradı. Yüzünü buruşturup dişlerini ortaya çıkartarak, bilincinin karanlık dibini karıştırdı. Sonra nihayet anımsadı. *Pupa Hava*. O romanda da iki ay vardı. Öykünün sonlarına yakın bir yerde. Büyük ve küçük iki ay. *Maza, douta*'yı doğurduğunda gökyüzünde iki ay ortaya çıkıyordu. Fukaeri, o öyküyü yaratmış, Tengo yeniden yazmıştı.

Uşikava elinde olmadan çevrede göz gezdirdi. Fakat gördüğü her zamanki aynı dünyaydı. Yolun öte tarafındaki altı katlı apartmanın pencerelerine dantelli beyaz perdeler çekilmiş, perdelerin arkasından huzurlu ışıklar geliyordu. Tuhaf hiçbir şey yoktu. Yalnızca ayların sayısı farklıydı.

Uşikava bastığı yere iyice dikkat ederek, kaydıraktan indi. Sonra ayın bakışlarından kaçarmış gibi hızlı adımlarla parktan çıktı. *Kafayı yemeye mi başlıyorum acaba? Hayır, bu mümkün değil. Kafamda bir şey yok. Benim düşünce sistemim, yeni çivi gibi sert, soğuk ve dümdüz. Bu, gerçekliğin özüne doğru düzgün açıyla net bir şekilde saplanmış halde. Bende bir sorun yok. Aklımda bir sorun falan yok. Çevredeki dünya çıldırmaya başlamış yalnızca.*

Dahası, dünyanın neden çıldırdığını bulmam lazım. Ne pahasına olursa olsun.

Benim dönüşümümün bir parçası olarak

Pazar günü rüzgâr dindi, önceki akşamdan tamamen farklı, sıcak, sakin bir gün oldu. İnsanlar ağır paltolarını çıkartmış, güneş ışıklarının keyfine varıyorlardı. Aomame dışarıdaki havadan bağımsız bir şekilde, her zamanki gibi perdelerini çektiği evin içinde her zamankinden farklı olmayan bir gün geçiriyordu.

Sesi çok az açarak Janáček'in "Sinfonietta"sı eşliğinde kas esnetme antrenmanını yaptı. Aletleri kullanarak kaslarını zorladı, hareket ettirdi. Her gün yeni hareketler ekleyerek genişlettiği antrenman programını tamamlaması için iki saat gerekiyordu. Yemek yapıyor, eve süpürge tutuyor, koltuğa oturup *Kayıp Zamanın İzinde*'yi okuyordu. Nihayet *Guermantes Tarafı* cildine başlamıştı. Mümkün olduğunca boş zamanının olmaması için özen gösteriyordu. Televizyon izlediği zamanlarda, NHK'nın öğlen veya akşam 7 rutin haber programlarını açıyordu. Büyük bir değişiklik, önemli bir haber yoktu. Hayır, önemli bir haber vardı aslında. Dünyada çok sayıda insan ölmüştü. Bunların birçoğu acılı ölümlerdi. Trenler çarpışmış, feribot batmış, uçak düşmüştü. Kontrol altına alınması mümkün gözükmeyen iç savaşlar sürüyor, suikastlar oluyor, korkunç etnik katliamlar yaşanıyordu. İklim değişiklikleri kuraklığa yol açıyor, seller oluşuyor, kıtlık yayılıyordu. Aomame, böylesi trajedi ve felaketlere maruz kalmış insanlara yürekten acıyordu. Fakat bunlar bir yana bırakılınca şu an için Aomame'yi doğrudan etkileyecek bir olay olmamıştı.

Yolun öbür tarafındaki çocuk parkında, yakınlarda oturan küçük çocuklar oynuyordu. Çocuklar bağrışarak birbirlerine bir şeyler söylüyorlardı. Çatıya tüneyen kargaların birbirlerine son dedikoduları veren tiz sesleri duyuluyordu. Havada kış başına özgü büyükşehir kokusu vardı.

Aomame bir an, bu evde yaşamaya başladıktan sonra bir kez bile cinsel istek hissetmediğini fark etti. Birileriyle seks yapmayı düşündüğü olmamıştı. Bir kez bile mastürbasyon yapmamıştı. Hamile kalmış olmasının etkisiydi belki de. Bu sayede hormon salgılaması değişmiş olabilirdi. Neticede Aomame için bu, sevindirici bir durumdu. Öyle bir ortamda birileriyle seks yapmayı istese bile bu asla mümkün olmayacaktı çünkü. Her ay âdet görmemesi de onun için sevindirici bir durumdu. Zaten âdet dönemi ağır geçmezdi, ama yine de uzun süre sırtında taşıdığı bir yükü indirmiş gibi hissediyordu kendini. En azından düşünmesi gereken şeylerden birisi azalmıştı.

Bu üç ay boyunca saçları bir hayli uzamıştı. Eylülde ancak omuzlarına gelirken şimdi kürekkemiklerine kadar uzanıyordu. Çocukluğunda saçlarını annesi her zaman kendi eliyle kısacık keserdi. Ortaokula girdikten sonra sürekli spor ağırlıklı bir yaşam sürmüş olmasından dolayı, saçlarını bir kez bile uzatmamıştı. Şimdi çok uzamış gibi hissediyordu, ama kendisinin kesmesi imkânsız olduğundan öylece uzamasına izin vermekten başka çaresi yoktu. Yalnızca kâküllerini, makas kullanarak düzeltiyordu. Gündüzleri saçlarını topuz yaparak günbatımından sonra açıyordu. Sonra müzik dinleyerek yüz kez fırçalıyordu. Fazlasıyla zamanı olmasa yapabileceği bir şey değildi bu.

Aomame aslında pek makyaj yapmazdı. Bu şekilde eve kapanıp kalınca makyaja da artık neredeyse hiç gerek kalmamıştı. Yine de hayatının belli rutinleri olması için özenle cildine bakmaya çalışıyordu. Krem ve yüz temizleme jelleri kullanarak tenine masaj yapıyor, yatmadan önce mutlaka maske uyguluyordu. Aslında sağlıklı bir vücudu olduğundan biraz bakım yapınca, cildinin parlaklığı iyice ortaya çıkıyordu. Hayır, belki bu da hamilelikten kaynaklanan bir durumdu. Hamile olunca kadınların teninin güzelleştiğini duymuştu. Aynanın önüne oturup da saçlarını çözerek yüzüne baktığında, öncesine göre daha bir güzelleştiğini hissediyordu sahiden de. En azından orada yetişkin

bir kadının dinginliği vardı artık.

Aomame, doğduğundan beri güzel olduğunu hiç düşünmemişti. Küçüklüğünden beri birileri ona güzel olduğunu söylememişti. Aksine annesi Aomame'ye çirkin bir çocukmuş gibi davranırdı. *Biraz daha albenin olsaydı,* sözleri annesinin dilinden düşmezdi. Aomame biraz daha albenili olsa, daha şirin bir çocuk olsa, daha fazla müridi cemaate davet etmek mümkün olurdu anlamında söylüyordu bunu. Bu yüzden Aomame küçüklüğünden beri mümkün olduğunca aynaya bakmamaya çalışırdı. Gerektiğinde aynanın karşısına kısa süreliğine geçer, bazı ayrıntıları çabucak, formalite icabı gibi kontrol ederdi. Bu, Aomame'nin alışkanlığıydı.

Tamaki Otsuka, Aomame'nin yüz hatlarını beğendiğini söylerdi. *Hiç fena değil, çok hoş,* demişti. *Endişelenme, kendine daha çok güvenmelisin.* Aomame bunu duyduğunda çok sevinmişti. Arkadaşının sıcak sözcükleri, ergenlik dönemine giren Aomame'yi fazlasıyla rahatlatmış, içinin huzurla dolmasını sağlamıştı. Kendisinin, annesinin söyleyip durduğu kadar çirkin olmadığını düşünür hale gelmişti. Yine de Tamaki Otsuka bile ona bir kez olsun, *güzelsin* dememişti.

Fakat doğduğundan beri ilk kez kendi yüzünde güzel taraflar olabileceğini düşünüyordu Aomame. Şimdiye kadar hiç olmadığı kadar uzun süreler aynanın karşısında oturmaya başlamıştı. Kendi yüzünü ciddi ciddi seyrediyordu. Fakat bu, narsistçe bir şey değildi. Aomame, tamamen kendinden bağımsız başka bir karakteri gözlemlermiş gibi aynaya yansıyan yüzü farklı açılardan gerçek anlamda inceliyordu. Yüz hatları gerçekten güzelleşmiş miydi, yoksa aslında değişmemişti de bu yüze bakan kendi duygu dünyası mı farklılaşmıştı? Aomame, bunu ayırt edemiyordu.

Aomame arada sırada aynanın karşısında yüzünü iyice buruşturuyordu. Yüzü buruştuğunda eskisinden farksızdı. Yüzündeki tüm kaslar istediği yöne doğru kasılıyor, sabit ifadeler mükemmel biçimde çözülüp dağılıyordu. Dünyadaki tüm duygular bu yüzde ortaya çıkıveriyordu. Ne güzeldi, ne de çirkin. Bir açıdan yalnızca efsanevi gece şeytanları gibi görünüyordu, başka bir açıdan uyumlu bir melek gibi, başka bir açıdan bakınca ise yalnızca karmaşa vardı. Yüzünü buruşturmayı bırakınca, su yüzeyindeki salınımların sona ermesi gibi kasları yavaş yavaş gevşiyor, asıl haline dönüyordu. Aomame geçmişten farklı yeni bir Aomame'yi burada bulmuştu.

Aslında doğal bir şekilde gülümseyebilsen iyi olur, derdi Tamaki Otsuka, sık sık Aomame'ye. *Gülümseyince yüz hatların öylesine yumuşuyor ki, keşke daha sık gülümsesen*. Fakat Aomame insanların önünde doğallıkla, öylesine gülümseyemiyordu. Kendini zorlayarak gülümsemeye çalıştığında, zorla yapıldığı belli soğuk bir gülümseme oluyordu. Bu da karşısındakinin gerilmesine, rahatsız olmasına yol açıyordu. Tamaki Otsuka, çok doğal, neşeli bir şekilde gülümserdi. Herkes ilk karşılaşmada onunla samimileşiyor, ona sempati duyabiliyordu. Fakat nihayetinde Tamaki, karamsarlık ve hayal kırıklığı içinde kendi hayatına son vermek durumunda kalmıştı. Doğru dürüst gülümsemeyi bile beceremeyen Aomame'yi arkasında bırakarak.

Sakin bir pazar günüydü. Ilık güneş ışıklarının davetine uyarak çok sayıda insan, karşı taraftaki çocuk parkına gelmişti. Anne ve babalar, çocuklarını kum havuzunda oynatıyor, salıncağa bindiriyordu. Kaydıraktan kayan çocuklar da vardı. Yaşlılar banklara oturmuş, çocukların oyunlarını bıkmadan izliyorlardı. Aomame balkona çıkıp bahçe sandalyesine otururak, plastik siper levhaların aralığından o manzarayı izledi. Huzur dolu bir manzaraydı. Dünya teklemeden dönmeyi sürdürüyordu. Burada, canından olan kimse yoktu. Katilin peşine düşenler de. İnsanlar dokuz milimetrelik mermilerle doldurulmuş otomatik bir tabancayı tayta sararak elbise dolabının çekmecesinde saklamak gibi şeyler yapmıyorlardı.

Ben de bir gün gelip de oradaki gibi sakin ve durağan bir dünyanın parçası olabilir miyim acaba? diye sordu Aomame kendi kendine. *Bu küçük şeyin elinden tutup, parka gitmek, salıncağa bindirip kaydıraktan kaydırmak, bir gün benim de yapabileceğim şeyler mi? Birileri tarafından öldürülmeyi düşünmeksizin günlük yaşamımı sürdürebilecek hale gelecek miyim acaba? 1Q84 yılında söz konusu olabilir mi bu? Yoksa ancak başka bir dünyada mı mümkün olabilir? Her şeyden daha önemlisi, o zaman geldiğinde benim yanımda Tengo olacak mı acaba?*

Aomame parkı izlemeyi bırakıp içeri girdi. Sürgülü cam kapıyı kapatıp perdeyi çekti. Çocukların sesleri duyulmaz olmuştu. Hüzün, ince bir zar gibi Aomame'nin yüreğini kaplamıştı. Aomame tamamen yalnız, bir yere kapatılmıştı ve kapısı içerden kilitliydi. *Gündüzleri parka bakmayı bırakayım artık.* Aomame böyle düşündü. *Gündüzleri Tengo'nun parka gelmesine imkân yok. Onun aradığı, iki ayın net görüntüsü.*

Akşam yemeğini basitçe hallederek bulaşıkları yıkadıktan sonra, Aomame üstünü sıkıca giyinerek balkona çıktı. Battaniyeyi dizlerine örtüp, sandalyeye iyice gömüldü. Rüzgârsız bir geceydi. Mürekkep resim sanatçılarının sevdiği türden bulutlar gökyüzünde asılı kalmış gibi duruyordu. Fırçaların hassas dokunuşlarını bekleyen bir andı. O bulutlar tarafından engellenmeden, üçte iki büyüklüğündeki ay, berrak ışıklarını yeryüzüne gönderiyordu. O saatlerde Aomame'nin bulunduğu yerden ikinci küçük ay görünmüyordu. Tam o kısım, binanın arkasında kalıyordu. Fakat o ayın da orada olduğunu Aomame biliyordu. Aomame onun varlığını hissedebiliyordu. Yalnızca açı dolayısıyla tesadüfen o an görünmüyordu. Biraz sonra Aomame'nin karşısına çıkıverecekti mutlaka.

Aomame bu apartman dairesinde gizlenirken artık istediğinde bazı şeyleri kafasından atabilir hale gelmişti. Özellikle bu şekilde balkona çıkıp parkı izlerken, kafasını istediği gibi tamamen boşaltabiliyordu. Gözleri tembellik etmeden parkı izliyordu. Özellikle kaydırağı. Fakat hiçbir şey düşünmüyordu. Hayır, muhtemelen bilinci bir şeyler düşünüyordu. Fakat bu düşünceler çoğunlukla su yüzeyinin altında kalıyordu. O su yüzeyinin altında bilincinin neyin peşinde olduğunu Aomame bilmiyordu. Fakat bilinci arada bir suyun üzerinden kafasını gösteriyordu. Denizkaplumbağaları ya da yunusların, zamanı gelince suyun üzerine çıkarak soluk alıp vermek zorunda olmaları gibi. Öyle anlarda Aomame, kendisinin aslında o ana kadar ne düşündüğünü öğreniyordu. Sonra bilinci, ciğerlerini taze oksijenle dolduruyor, tekrar su yüzeyinin altına gömülüveriyordu. Görüş alanından çıkıyordu. Böylece Aomame artık hiçbir şey düşünmüyordu. Aomame yumuşak kozaya sarılmış bir gözetleme aygıtı haline geliyor, hissiz bakışlarını kaydırağa sabitliyordu.

Aomame parkı görüyordu. Fakat aynı zamanda hiçbir şey görmüyordu. Görüş alanına yeni bir şeyler girerse bilinci anında buna tepki verirdi mutlaka. Fakat şimdilik hiçbir şey yoktu. Rüzgâr yoktu. Duyargalar gibi havayı dilimleyen Zelkova'nın karanlık dalları hafifçe bile kımıldamıyordu. Dünya tam manasıyla duruvermişti sanki. Aomame kol saatine göz attı. 8'i biraz geçiyordu. Bugün de hiçbir şey olmadan bitiverecekti belki de. Başından sonuna kadar sessizlik içinde geçmiş bir pazar gecesi olarak.

Dünyanın durma halinden çıkması, 8.23'te oldu.

Aniden, bir adamın kaydırağın tepesine çıkmış olduğunu fark etti. Orada oturmuş, havadaki bir noktaya bakıyordu. Aomame'nin kalbi kasılarak küçük bir çocuğun yumruğu kadar küçüldü. Bir daha asla atmayacakmış gibi uzun bir süre o büyüklükte kaldı. Sonra birden eski büyüklüğüne dönüp yeniden çalışmaya başladı. Tok sesler çıkartarak, çılgınca bir hızla tüm vücuduna taze kan

pompalamaya başladı. Aomame'nin bilinci de aceleyle su yüzüne çıkıp, şöyle bir silkindikten sonra eyleme geçmeye hazır hale geldi.

Tengo, dedi Aomame içinden, gayriihtiyari.

Fakat görüşü yeniden netleşince, onun Tengo olmadığını anladı. Adam, çocuk gibi kısa boylu, köşeli ve iri kafalıydı, bere takmıştı. Kafasına oturan bere tuhaf bir biçimde şeklini yitirmişti. Yeşil kaşkolunu boynuna sarmış, lacivert palto giymişti. Kaşkolu fazla uzundu. Paltonun karın kısmı kabarmış, düğmeleri her an kopuverecekmiş gibi duruyordu. Aomame, onun önceki gece şöyle bir gördüğü, parktan çıkıp giden *çocuk* olduğunu anladı. Fakat aslında çocuk değildi. Muhtemelen orta yaşlarına yakın bir yetişkindi. Kısa boylu, tıknazdı; el ve ayakları da kısaydı. Bir de anormal ölçüde büyük, şekilsiz bir kafası vardı.

Aomame Tamaru'nun telefonda söylediği o koca kafalıyı anımsadı. Azabu'daki Söğüt Konağı çevresinde dolaşıp sığınma evini kolaçan eden kişi. Kaydırağın tepesindeki adamın dış görünümü, tamı tamına Tamaru'nun dün gece telefonda tasvir ettiği gibiydi. Bu ürpertici adam sonrasında da inatla araştırmayı sürdürmüş, hemen ayağının dibine kadar gelmişti. Silahı yanına almalıydı. *Neden ilk defa bu akşam tabancayı yatak odasında bıraktım?* Fakat Aomame derin bir soluk alarak, öncelikle içindeki karmaşayı bastırıp sinirlerini yatıştırdı. *Hayır, paniğe kapılacak bir şey yok. Elimde silah olmasına gerek yok.*

Bir kere adam, Aomame'nin apartmanını gözetliyormuş gibi değildi. Kaydırağın tepesine, tıpkı Tengo'nun o gün oturduğu gibi oturmuş, gökyüzündeki bir noktaya bakıyordu. Sonra gördüğü şeyle ilgili olarak düşüncelere dalmış gibi duruyordu. Uzun süre hiç kımıldamadı. Sanki vücudunu nasıl hareket ettireceğini unutmuş gibiydi. Aomame'nin dairesinin bulunduğu yöne hiç dönüp bakmıyordu. Bu yüzden Aomame'nin kafası karışmıştı. *Bu ne anlama geliyor acaba? Adam, benim izimi sürerek buraya kadar gelmiş. Muhtemelen cemaatin adamıdır. Kuşkuya yer bırakmayacak şekilde amansız bir takipçi belli ki. Ne de olsa Azabu'daki konaktan buraya kadar ayak izlerimi takip etmeyi başardı. Buna rağmen şimdi böyle benim önümde, savunmasız bir şekilde oturmuş, kendinden geçmiş gibi gece gökyüzünü izliyor.*

Aomame, usulca sandalyeden kalktı, cam kapıyı aralayarak içeri girdi, telefonun başına oturdu. Sonra hafiften titreyen parmaklarla Tamaru'nun telefon numarasını tuşlamaya başladı. Ne olursa olsun bu durumu Tamaru'ya rapor etmesi gerekiyordu. Koca kafa, şu an Aomame'nin dairesinden görülebilecek bir yerdeydi. Yolun öte tarafındaki çocuk parkının kaydırağında. İşin gerisine Tamaru karar verir, ustalıkla hallederdi mutlaka. Fakat ilk dört rakamı tuşladıktan sonra, Aomame durdu, elinde ahize dudaklarını ısırdı.

Henüz erken, dedi Aomame içinden. *Bu adamla ilgili anlayamadığım çok fazla nokta var. Eğer Tamaru tehlikeli unsur diye bu adamın hakkından gelirse, anlayamadığım şeyler anlaşılmamış olarak kalır, her şey öylece bitiverir. Şöyle bir düşününce bu adam, Tengo ile aynı şekilde hareket ediyor. Aynı kaydırak, aynı oturuş, gökyüzündeki aynı yere bakış. Tengo'nun hareketlerini olduğu gibi taklit ediyor sanki. Onun bakışları da oradaki iki ayı yakalamış olmalı.* Aomame bunu anlayabiliyordu. Öyleyse bu adamla Tengo arasında bir bağ olabilirdi. Dahası, bu adam benim bu binanın bu dairesinde gizlendiğimi henüz fark etmemiş olabilir. Bu yüzden bu şekilde savunmasızca bana sırtını dönebiliyor. Düşündükçe bu varsayım ikna edici bir hal alıyordu. Eğer öyleyse bu adamı izleyerek Tengo'nun bulunduğu yere ulaşabilirim. Adam, aksine benim için rehber vazifesi görebilir. Böyle düşününce nabzı hızlanmış, kalbi daha güçlü atmaya başlamıştı. Aomame, ahizeyi yerine

bıraktı.

Tamaru'ya bildirmeyi sonraya bırakayım, diye kararını verdi Aomame. *Ondan önce yapmam gereken şeyler var. Elbette bu tehlikeli olabilir. Ne de olsa takip edilen kişi, takipçi haline gelecek. Üstelik karşımdaki muhtemelen işini bilen bir profesyonel. Fakat öyle bile olsa, bu kadar önemli bir fırsatı kaçıramam. Bu benim için son şans olabilir. Dahası, bu adam, göründüğü kadarıyla geçici olarak şuurunu kaybetmiş gibi.*

Aomame hızlı adımlarla yatak odasına gitti, elbise dolabının çekmecesini açarak Heckler&Koch'u eline aldı. Emniyet mandalını açıp, fişek yatağına mermiyi sürdü. Bir kez daha emniyet mandalını kapattı. Tabancayı kot pantolonunun beline, arka tarafa sıkıştırıp balkona çıktı. Koca kafa hâlâ aynı duruşla gökyüzünü izliyordu. O şekilsiz kafası milim kımıldamıyordu. Adam, gökyüzünün o kısmında gördüğü şey karşısında kendinden geçmiş gibiydi. O duyguları Aomame de çok iyi biliyordu. Bu, gerçekten insanı kendinden geçirecek bir manzaraydı.

Aomame içeriye dönüp, anorağını giyip beyzbol şapkasını taktı. Numarasız, basit siyah çerçeveli gözlüğünü de taktı. Yalnızca bununla bile yüzü daha farklı görünüyordu. Gri eşarbını boynuna dolayıp, cüzdanını ve evin anahtarını cebine koydu. Merdivenlerden koşarcasına inip apartman kapısına vardı. Spor ayakkabılarının tabanları sessizce asfalt zemine bastı. Uzun bir aradan sonra tattığı o sert, kesin dokunuş Aomame'yi cesaretlendirdi.

Yolda yürürken koca kafanın hâlâ aynı yerde olduğunu tespit etti. Güneş battıktan sonra sıcaklık hissedilir biçimde düşmüştü, ama hâlâ rüzgâr esmiyordu. Aksine, insana kendini iyi hissettiren bir soğukluk vardı. Aomame, beyaz buğu halinde nefesler vererek, adımlarının ses çıkartmamasına özen göstererek parkın önünden öylesine geçti. Koca kafa ondan tarafa hiç bakmamıştı bile. Adamın bakışları kaydırağın üzerinden doğruca gökyüzüne yönelmişti. Aomame'nin bulunduğu yerden görünmüyordu, ama adamın bakışlarının ulaştığı yerde büyük ve küçük iki ayın görüntüsü olmalıydı. O iki ay, bulutsuz, serin gökyüzünde birbirlerine sokulmuş duruyorlardı.

Parkı geçip bir sonraki köşeye kadar gidince, topuğunun üzerinde dönüp, geldiği yöne yürümeye başladı. Sonra karanlık bir gölgeye gizlenerek kaydırağı izlemeye koyuldu. Belindeki otomatik silahın dokunuşunu hissedebiliyordu. Ölümün kendisi gibi soğuk bir dokunuştu. Bu dokunuş, gerilmiş sinirlerini yatıştırıyordu.

Herhalde beş dakika kadar beklemişti. Koca kafa usulca kalktı, paltosuna yapışan tozları silkeleyip bir kez daha gökyüzüne baktıktan sonra kararlı adımlarla kaydırağın merdiveninden indi. Sonra parktan çıkıp, istasyona doğru yürümeye başladı. *Bu adamı takip etmek o kadar zor değil*. Pazar günü akşamı konut bölgesinde dışarıda tek tük insan vardı. Arada biraz mesafe bırakması durumunda gözden kaçırma ihtimali yoktu. Adam da zaten, birileri tarafından gözetleniyor olabileceğine dair en ufak bir kuşku bile taşımıyor gibiydi. Arkasına dönüp bakmadan belirli bir hızla yürüyordu. Bir insanın bir yandan düşünerek yürüdüğü hızla. *Kaderin cilvesi,* diye düşündü Aomame. *Takip eden kişinin kör noktası takip edilmek olsa gerek.*

Koca kafanın Koenci İstasyonu'na gitmediğini biraz sonra anladı. Aomame, dairesindeki Tokyo 23. Bölge yol haritasını inceleyerek apartmanın etrafını ayrıntılarıyla kafasına kazımıştı. Acil bir durum meydana gelirse, hangi yöne gitmesi gerektiğini bilmeliydi çünkü. Koca kafa başlangıçta istasyona giden yolda yürümüştü, ama sonra farklı bir yöne saptığını anlayabiliyordu. Bir de yine, koca kafanın çevreyi pek iyi tanımadığını fark etti. Adam, iki kez yolun köşesinde durmuş, kendine güvensiz bir şekilde etrafta göz gezdirip elektrik direğindeki adres tabelasını kontrol etmişti. Buraların yabancısı

olduğu belliydi.

Neden sonra koca kafanın adımları hızlandı. *Mutlaka tanıdığı bölgeye girmiş olmalı,* diye tahmin yürüttü Aomame. Tahmininde haklıydı. Adam, semt ilkokulunun önünden geçip fazla geniş olmayan bir yolda biraz ilerledikten sonra, oradaki üç katlı eski bir apartmana girdi.

Adamın apartmanın girişinde kayboluşunu gördükten sonra Aomame beş dakika bekledi. Adamla girişte burun buruna gelmek istemezdi. Kapının üstünde betonarme sundurma vardı. Yuvarlak elektrik lambası, kapının çevresini sarı bir ışıkla aydınlatıyordu. Aomame'nin gördüğü kadarıyla, hiçbir yerde apartmana ait bir levha ya da pano yoktu. Orası adsız bir apartmandı belki de. Yine de inşa edilişinin üzerinden uzun yıllar geçtiği belli oluyordu. Aomame, elektrik direğinde asılı levhadaki adresi belleğine yerleştirdi.

Beş dakika daha geçince apartmanın kapısına yöneldi. Sarı ışığın altından hızlı adımlarla geçip kapıyı açtı. Küçük apartman girişinde kimsecikler yoktu. Bomboş, sıcaklıktan yoksun bir mekândı. Kararmış flüoresan lamba, hafif bir ses çıkartıyordu. Bir yerlerden televizyon sesi geliyordu. Küçük bir çocuğun tiz sesiyle annesinden bir şeyler istediği de duyuluyordu.

Aomame anorağının cebinden kendi evinin anahtarını çıkarttı, birileri görecek olursa orada oturan biri olduğunu düşünsün diye, elinde hafifçe sallayarak posta kutularının üzerindeki isimlikleri okumaya başladı. Bunlardan biri o koca kafaya ait olabilirdi. Pek ümitli değildi, ama denemeye değerdi. Küçük bir apartmandı. O kadar fazla insan yaşıyor olamazdı. Nihayet kutulardan birinde Kavana adını gördüğü an, Aomame'nin çevresindeki tüm sesler yitip gidiverdi.

Aomame, o posta kutusunun önünde öylece kalakaldı. Çevresindeki hava feci halde seyrelmiş, doğru düzgün nefes alamaz hale gelmişti. Ağzı aralanmış, dudakları hafif hafif titremeye başlamıştı. Zaman öylece geçti. Bu yaptığının aptalca ve tehlikeli bir hareket olduğunu, kendisi de çok iyi biliyordu. Koca kafa, oralarda bir yerdeydi. Her an apartmanın girişinde görünebilirdi. Fakat Aomame, o posta kutusunun önünden kendisini alamıyordu. Kavana yazan küçük isim levhası, onun mantığını uyuşturmuş, vücudunu oracıkta donduruvermişti.

Kavana adlı apartman sakininin Tengo Kavana olduğuna dair kanıt elbette yoktu. Kavana, her yerde rastlanan türden sıradan bir soyadı değildi, ama yine de Aomame kadar nadir bir isim de değildi. Fakat eğer koca kafanın, Aomame'nin tahmin ettiği gibi Tengo ile bir bağı varsa, bu Kavana'nın Tengo Kavana olma olasılığı yüksekti. Daire numarası 303'tü. Aomame'nin şimdi yaşadığı daire ile tesadüfen aynı numaraydı.

Ne yapmalıydı acaba? Aomame dudaklarını ısırdı. Aklı, bir çemberin içinde müthiş bir hızla dönüyor gibiydi. Hiçbir yerde çıkış yoktu. *Ne yapmalıyım şimdi?* Fakat sonsuza kadar posta kutusunun önünde dikilip duramazdı. Aomame, kendini toparlayıp sevimsiz beton merdivenlerden üçüncü kata kadar çıktı. Loş zeminde yer yer, yılların geçişini gösteren hafif yıpranma izleri vardı. Spor ayakkabılarının tabanları, gıcırtılı sesler çıkartıyordu.

Sonra Aomame 303 numaralı dairenin önünde durdu. Özel yapılmış çelik bir kapısı vardı. İsim levhasında matbu harflerle Kavana yazılıydı. Yine yalnızca soyadı vardı. Bu soyadı albeniden uzaktı, cansız bir his bırakıyordu. Fakat aynı zamanda orada derin bir gizem vardı. Aomame orada durup kulak kesildi. Bütün duyularını keskinleştirdi. Fakat kapının iç tarafından hiç ses gelmiyordu. İçeride ışıkların yanıp yanmadığı bile anlaşılmıyordu. Kapının yan tarafında zil vardı.

Aomame tereddüt içindeydi. Dudaklarını ısırarak düşünmeye başladı. *Bu zili çalmalı mıyım*

acaba?

Belki de ustalıkla hazırlanmış bir tuzak olabilir bu. Kapının iç tarafında koca kafa gizlenmiş, karanlık ormanın kötü ruhlu cüceleri gibi iğrenç gülümsemesiyle benim gelişimi bekliyor olabilir. Adam belki de mahsus kaydırağın üzerinde göründü, beni buraya kadar çekerek yakalamaya çalışıyor. Benim Tengo'yu aradığımı bildiği için bunu yem olarak kullanıyor. Sefil bir adam, ama usta bir avcı. Üstelik benim zayıf noktamı da çok iyi yakalamış. Bana o dairenin kapısını içeriden açtırmak için. Evet, bana o kapıyı açtırmak için bundan başka yol olamazdı.

Aomame etrafta kimsecikler olmadığından emin olup, kot pantolonunun arka tarafından tabancayı çıkarttı. Emniyet mandalını açıp, tabancayı her an çıkartabilecek şekilde anorağının cebine soktu. Sağ eliyle kabzayı kavrayıp işaretparmağını tetiğe yerleştirdi. Sonra sol elinin başparmağıyla zile bastı.

Evin içerisinden kapı zilinin sesi duyuluyordu. Sakin bir zil sesiydi. Aomame'nin kalbinin atış ritmine hiç uygun değildi. Aomame, kabzayı sıkıca kavrayıp kapının açılmasını bekledi. Fakat kapı açılmadı. Birilerinin gözetleme deliğinden dışarıya baktığına dair bir işaret de yoktu. Aomame biraz bekledikten sonra tekrar zili çaldı. Zil sesi yine yankılandı. Suginami semtindeki herkesin kafasını kaldırarak kulak kesileceği kadar yüksek bir sesti sanki. Aomame'nin sağ eli tabancanın kabzasında hafifçe terlemeye başladı. Fakat yine yanıt yoktu.

En iyisi geri döneyim. 303 numaralı dairenin Kavana adlı sakini, her kimse şu an evde yok. Üstelik şu an bu binanın içinde bir yerlerde o uğursuz koca kafa gizleniyor. Daha fazla kalmam tehlikeli olur. Aomame, aceleyle merdivenlerden inip posta kutusuna bir kez daha hızlı bir bakış fırlattıktan sonra binadan dışarı çıktı.

Başını yere eğerek, sarı ışığın aydınlattığı alandan hızla geçip caddeye çıktı. Arkasına bakıp, peşinden gelen olup olmadığını kontrol etti.

Düşünmesi gereken birçok şey vardı. Karar vermesi gereken şeyler de o ölçüde fazlaydı. Aomame el yordamıyla tabancanın emniyet mandalını indirdi. İnsanların göremeyeceği bir yerde tabancayı tekrar kot pantolonunun beline sıkıştırdı. *Fazla ümitlenmemelisin,* dedi Aomame kendi kendine. *Çok şey ümit etmemelisin. O Kavana adlı apartman sakini, Tengo olabilir. Fakat olmayabilir de. Bir kez ümit doğduğu zaman, insanın kalbi kendi başına hareket etmeye başlar. Sonra bu beklenti boşa çıktığında insan hayal kırıklığına uğrar. Hayal kırıklığı, güçsüzlük duygusuna davetiye çıkarır. İnsanın yüreğinde boşluk oluşur. Tedbir elden bırakılabilir. Şu an benim için en tehlikeli olan şey bu.*

O koca kafanın gerçeği nereye kadar kavradığını bilmiyorum. Fakat asıl sorun şu ki, o adam bana yaklaşıyor. Elini uzatsa, bana ulaşabileceği yere kadar gelmiş halde. Kendimi toplamalı, dikkati elden bırakmamalıyım. Adam işini iyi bilen, tehlikeli biri. Küçük bir hata bile, canıma mal olabilir. Her şeyden öte artık bu eski apartmanın çevresine kolayca yaklaşamam. O binanın bir yerlerinde gizlenmiş, beni yakalamak için plan yapıyor mutlaka. Karanlığa yuva yapmış zehirli, kan emici örümcekler gibi.

Kendi evine dönene kadar Aomame kararını kesinleştirmişti. Gidilebilecek tek bir yol vardı.

Aomame, bu kez Tamaru'nun numarasını tam çevirdi. On iki kez çaldırdıktan sonra telefonu kapattı. Şapkasını ve anorağını çıkartıp, tabancayı tekrar elbise dolabının çekmecesine koydu, iki bardak su içti. Demliğe su doldurup çay içmek için su kaynattı. Perdenin aralığından yolun öte

tarafındaki parka göz atıp, orada kimsecikler olmadığından emin oldu. Lavabodaki aynanın karşısına geçip saçlarını fırçayla düzeltti. Yine de ellerini, parmaklarını henüz düzgün kullanamıyordu. Üzerindeki gerilimi atamamıştı. Çay potuna sıcak su koyduğu sırada telefonun zili çaldı. Arayan elbette Tamaru idi.

"Az önce koca kafayı gördüm" dedi Aomame.

Sessizlik oldu.

"Az önce gördüm derken, artık orada değil mi yani?"

"Değil" dedi Aomame. "Az önce apartmanın karşısındaki parktaydı. Fakat şimdi orada değil."

"Az önce derken, ne kadar önce acaba?"

"Kırk dakika kadar önce."

"Niye kırk dakika önce telefon etmedin?"

"Hemen takip etmem gerekiyordu. Zamanım yoktu."

Tamaru sanki zorlanıyormuş gibi ağır ağır nefesini saldı. "Takip mi ettin?"

"Onu gözden kaybetmek istememiştim."

"Ne olursa olsun dışarı çıkma demiştim."

Aomame sözcükleri dikkatle seçti. "Fakat öylece oturup, tehlikenin yaklaşmasını seyredemezdim. Sana telefon etsem bile hemen buraya gelemezdin, öyle değil mi?"

Tamaru gırtlağının derinliklerinden hafif bir ses çıkarttı. "Sen de koca kafanın peşine düştün."

"O tip takip edildiğinin farkında bile değil gibiydi."

"Profesyoneller bu numarayı yapabilirler" dedi Tamaru.

Tamaru'nun söylediği gibi belki de ustalıkla hazırlanmış bir tuzaktı. Fakat Tamaru'nun önünde bunu kabul edemem. "Elbette sen bunu yapabilirsin. Fakat benim gördüğüm kadarıyla koca kafa o düzeye ulaşmamış. İşinde iyi olabilir. Fakat senden farklı."

"Belki başka biri daha vardı."

"Hayır, adam kesinlikle tek başındaydı."

Tamaru kısa bir ara verdi. "Öyle olsun. Peki, gittiği yeri gördün mü?"

Aomame apartmanın adresini Tamaru'ya söyleyip, adamın görüntüsünü tarif etti. Hangi daire olduğunu bilmiyordu. Tamaru, Aomame'nin söylediklerini not aldı. Bazı sorular sordu, Aomame elinden geldiğince doğru yanıtlar vermeye çalıştı.

"Sen farkına vardığında adam apartmanın karşı tarafındaki parktaydı, değil mi?" diye sordu Tamaru.

"Öyle."

"Parkta ne yapıyordu?"

Aomame açıkladı: "Adam kaydırağın tepesine çıkıp oturdu, uzun süre gökyüzüne baktı." Fakat elbette iki ay meselesini dile getirmedi.

“Gökyüzüne mi bakıyordu?” dedi Tamaru. Tamaru’nun zihninde vites bir ileri atılmıştı. Aomame bu sesi duyar gibi oldu.

“Gökyüzü mü, ay mı, yıldızlar mı, yukarıda bir şeye bakıyordu işte.”

“Hem de kaydırağın tepesinde, savunmasız bir şekilde kendini açığa çıkartmıştı.”

“Aynen öyle.”

“Sana da tuhaf gelmiyor mu?” dedi Tamaru. Sesi sert ve toktu. Bu ses, yılda bir kez yağmurun yağdığı çölde hayatta kalmaya çalışan çöl bitkilerini anımsatıyordu. “O adam sana iyice yaklaştı. Ulaşmasına ramak kalmıştı. Çok etkileyici. Buna rağmen kaydırağın tepesinden gönül rahatlığıyla kış gökyüzünü izliyor. Senin yaşadığın daireden tarafa dönüp bakmıyor bile. Bana kalırsa bu kadar mantıksız bir şey olamaz.”

“Haklı olabilirsin. Tuhaf ve mantıksız. Ben de öyle düşündüm. Fakat o bir yana, ne olursa olsun o tipi öylece gözden kaybedemezdim.”

Tamaru iç geçirdi. “Yine de bu yaptığının çok tehlikeli olduğunu düşünüyorum.”

Aomame dudaklarını büzdü.

“Peşine takılınca gizem biraz çözüldü mü?” diye sordu Tamaru.

“Çözülmedi” dedi Aomame. “Fakat aklıma takılan bir şey oldu.”

“Mesela?”

“Apartmanın girişindeki posta kutularına baktım. Üçüncü katta Kavana adlı biri yaşıyordu.”

“Sonra?”

“Bu yaz çok satanlar listesine giren *Pupa Hava* adlı romandan haberin var mı?”

“Ben de gazete okuyorum. Yazarı, Eriko Fukada. Yanılmıyorsam Öncüler müritlerinden birinin kızı. Kayıpmış. Cemaat tarafından kaçırılmış olabileceğinden şüpheleniliyor. Polis araştırıyordu. Kitabı henüz okumadım.”

“Eriko Fukada, yalnızca bir müridin çocuğu değil. Babası, Öncüler’in lideriydi. Yani o kız ellerimle öbür tarafa gönderdiğim adamın kızıydı. Dahası, Tengo Kavana, editör tarafından hayalet yazar olarak tutulup *Pupa Hava*’yı büyük ölçüde sil baştan yazan kişi. O kitap, gerçek anlamda ikisinin ortak eseri yani.”

Uzunca bir sessizlik oldu. İnce uzun odanın öbür ucuna kadar gidip, eline sözlük alıp, sözlükte bir şeylere bakıp, sonra tekrar geri gelmeye yetecek kadar bir zaman. Sonra Tamaru sessizliği bozdu.

“O Kavana dediğin apartman sakininin, Tengo Kavana olduğuna dair bir kanıtın var mı?”

“Şu an için yok” dedi Aomame. “Fakat eğer aynı kişi ise durum biraz mantıklı bir hal alabilir.”

“Parçalar birleşmeye başladı” dedi Tamaru. “Fakat Tengo Kavana’nın *Pupa Hava*’nın hayalet yazarı olduğunu sen nereden öğrendin? Böyle bir şey açıklanmamış olsa gerek. İnsanlar öğrenirse büyük skandal olur.”

“Lider’in kendisinden duydum. Ölmeden hemen önce bana o söyledi.”

Tamaru'nun sesi bir kat daha soğuk bir hal aldı. "Bunu bana çok önce anlatmalıydın. Sence de öyle değil mi?"

"O zaman o kadar önemli olduğunu düşünmemiştim."

Yine bir süre sessizlik oldu. O sessizlikte Tamaru'nun ne düşündüğünü Aomame bilemiyordu. Fakat Tamaru'nun bahanelerden hoşlanmadığını çok iyi biliyordu.

"Tamam" dedi nihayet Tamaru. "Önemli değil. Şimdilik konuyu özetleyelim. Yani senin söylemek istediğin, koca kafa bu meseleden yola çıkarak Tengo Kavana adlı kişiyi takibe almış olabilir. Bunu çıkış noktası olarak kullanıp senin nerede olduğunu bulmaya çalışıyor."

"Sanırım öyle."

"Tam olarak anlayamıyorum" dedi Tamaru. "Neden Tengo Kavana, seni aramak için çıkış noktası olsun. Seninle Tengo Kavana arasında herhangi bir bağ olmasa gerek. Sen, Eriko Fukada'nın babasının icabına baktın. Kavana ise Eriko Fukada'nın romanının hayalet yazarlığını yaptı. Bundan başka bir şey yok."

"Bağ var" dedi Aomame, canlılıktan yoksun bir sesle.

"Seninle Tengo Kavana arasında doğrudan bir bağ var. Bunu mu demek istiyorsun?"

"Ben ve Tengo Kavana ilkokulda aynı sınıftaydık. Dahası, benim doğurmak üzere olduğum çocuğun babası muhtemelen o. Fakat bundan daha fazlasını açıklayamam. Nasıl söylesem, çok kişisel bir durum zaten."

Ahizeden, tükenmezkalemin ucunun masaya vurulma sesi geliyordu. Bunun dışında hiçbir ses duyulmuyordu.

"Kişisel durum" dedi Tamaru. Bahçedeki parke taşlarının üzerinde aniden nadir bir hayvanla karşılaşmış gibi bir sesle.

"Kusura bakma" dedi Aomame.

"Tamam. Bu çok kişisel bir mesele. Daha fazla soru sormam" dedi Tamaru. "Peki, somut olarak benden ne istiyorsun?"

"Bilmek istediğim o Kavana adlı sakinin gerçekten Tengo Kavana olup olmadığı. Mümkün olsa, kendim emin olmak isterdim. Fakat benim o apartmana yaklaşmam tehlikeli olur."

"Söylemeye gerek bile yok" dedi Tamaru.

"Üstelik koca kafa muhtemelen o apartmanın bir yerinde gizlenmiş, bir şeyler planlıyor. Eğer adam benim bulunduğum yeri tespit etmek üzereyse, bir şeyler yapmak gerektiğini düşünüyorum."

"O tip seninle Madam arasında bağ olduğunu bir noktaya kadar yakalamış durumda. Bu bir dizi ipucunu bu adam sabırla birbirine bağlayarak bilmeceyi çözmeye çalışıyor. Elbette buna izin veremeyiz."

"Senden bir ricam daha var" dedi Aomame.

"Söyle bakalım."

"Eğer oradaki gerçekten Tengo Kavana ise, ona hiçbir zarar gelmeyecek şekilde davranmanı istiyorum. Eğer birilerine zarar gelmesi şartsa, ben seve seve onun yerini alırım."

Tamaru bir süre daha sessiz kaldı. Bu sefer tükenmezkalemle masaya vurulma sesi gelmedi. Hiçbir ses duyulmuyordu. Tamaru, sessiz dünyasında düşünmeye çalışıyordu.

"Söylediğin ilk iki konuda bir şeyler yapabilirim, sanıyorum" dedi Tamaru. "Bu, benim işimin bir parçası. Fakat üçüncüsüyle ilgili olarak hiçbir şey söyleyemem. Bu meselede kişisel durumlar, fazlasıyla işe dahil olmuş. Dahası, benim anlayamadığım çok fazla unsur var. Yine deneyimlerime dayanarak söyleyecek olursam, bir seferde üç meseleyi birden düzgün bir şekilde halletmek kolay iş değil. İster hoşuna gitsin ister gitmesin ama burada öncelik sıralaması ortaya çıkar."

"Fark etmez. Sen kendi öncelik sırana uysan da olur. Yalnız aklında tutmanı istiyorum. Ben hayatta iken, ne olursa olsun Tengo'yla mutlaka buluşmam gerek. Ona iletmem gereken şeyler var çünkü."

"Aklımda tutarım" dedi Tamaru. "Zaten aklımda fazlasıyla boş yer var."

"Teşekkür ederim" dedi Aomame.

"Şu an bana anlattıklarını olduğu gibi yukarıya rapor etmem gerek. Hassas bir sorun. Benim tek başıma kendi kararlarımla hareket etmem mümkün değil. Şimdilik telefonu kapatıyorum. Artık dışarıya çıkma. Kapıyı kilitle. İçeriye kapan. Dışarıya çıkacak olursan, sorun yaratabilir. Belki de çoktan bir sorun yaratmış bile olabilir."

"Bunun karşılığında biz de karşımızdakinin kim olduğuyla ilgili bazı gerçeklere ulaşmış olduk."

"Öyle olsun" dedi Tamaru, bıkkın bir ses tonuyla. "Bana anlattığın kadarıyla, çok dikkatli davranmışsın. Bunu kabul ediyorum. Fakat tedbiri elden bırakma. Karşımızdakinin neyi planladığını henüz tam olarak bilemiyoruz. Üstelik, görünen o ki, arkasında muhtemelen bir şekilde örgüt var. Sana daha önce verdiğim şeyi hâlâ taşıyorsun, değil mi?"

"Elbette."

"Bir süre daha o şeyi elinin altından ayırmasan iyi olur."

"Öyle yaparım."

Kısa bir sessizlikten sonra telefon kapandı.

Aomame, sıcak suyla doldurduğu küvete gömülüp, uzunca bir süre orada kaldı, vücudunu ısıtırken Tengo'yu düşündü. O eski üç katlı apartmanın bir dairesinde yaşıyor olması muhtemel Tengo'yu. Aomame, o sevimsiz çelik kapıyı, isim levhasındaki adı anımsadı. Matbu harflerle Kavana yazıyordu. *O kapının gerisinde acaba nasıl bir ev var? Nasıl bir yaşam söz konusu?*

Aomame, sıcak suyun içinde iki memesini eliyle yoklayıp, yavaşça birkaç kez sıvazladı. Meme uçları eskiye göre büyümüş, sertleşmiş ve daha fazla hassaslaşmıştı. *Bu eller Tengo'ya ait olsaydı ne kadar iyi olurdu,* dedi Aomame içinden. Tengo'nun geniş ve kalın ellerini hayalinde canlandırdı. Güçlü ve nazik olmalıydılar. Onun elleri, Aomame'nin memelerini kavradığında, müthiş bir zevkle birlikte derin bir huzura kavuşurdu mutlaka. Sonra Aomame, memelerinin de öncekine göre biraz daha irileştiğinin farkına vardı. Bir yanılsama değildi. Kesinlikle dolgunlaşmış, hatları yuvarlaklaşmıştı. Belki hamilelik yüzündendi. *Hayır, memelerim hamilelikten bağımsız olarak büyümüş de olabilir. Benim dönüşümümün bir parçası olarak.*

Aomame, elini karnına koydu. Oradaki şişkinlik henüz çok büyük değildi. Nedense hamileliğin

belirtileri de baş göstermemişti. Fakat karnının içinde küçük şey gizleniyordu. Aomame, bunu anlıyordu. *Belki de,* dedi Aomame, *onların canla başla aradıkları, peşine düştükleri benim canım değil, bu küçük şey. Öyle olabilir mi acaba? Adamlar benim Lider'i öldürmemin bedeli olarak bu küçük şeyi benimle birlikte ele geçirmeye çalışıyor olamazlar mı?* Bu düşünce, Aomame'yi ürpertti. *Ne olursa olsun Tengo'yla buluşmam gerek.* Aomame, bir kez daha kararını kesinleştirdi. *Onunla el ele vererek bu küçük şeyi ölesiye korumamız gerek. Şimdiye kadarki yaşamımda birçok önemli şey, elimden alındı. Fakat bunu asla kimselere veremem.*

Yatağa girip bir süre kitap okudu. Fakat uykusu gelmedi. Aomame, kitabı kapatıp karnını korumaya çalışır gibi vücudunu kıvırdı. Yastığa yanağını yapıştırıp, parkın üzerindeki gökyüzünde kış günü ortaya çıkan ayı düşündü. Sonra onun yanındaki yeşil renkli küçük ayı. *Maza* ve *douta*. İki ayın ışığı karışarak, yaprakları dökülmüş Zelkova ağacının dallarını yıkıyordu. Dahası, Tamaru şu sıralarda sorunu çözmek için plan yapıyor olmalıydı. Zihni son hızda çalışıyordu. Gözlerini kısmış, tükenmezkaleminin ucunu masaya vurarak düşüncelere dalmış halini Aomame hayalinde canlandırabiliyordu. Nihayet o monoton, kesintisiz ritimle birlikte uykunun yumuşak örtüsü Aomame'yi sarmalayıverdi.

Kafasının içinde bir yerlerde

Telefonun zili çaldı. Alarmlı saatin rakamları 2:04'ü gösteriyordu. Pazartesi günü, gün doğmadan önce, 2:04. Etraf elbette zifiri karanlıktı. Tengo derin bir uykudaydı. Tek bir rüya bile görmediği, huzurlu bir uykuydu.

Tengo'nun ilk aklına gelen Fukaeri oldu. Böylesine saçma bir saatte telefon edecek kişi olarak ilk akla gelen oydu. Hemen sonra, Komatsu'nun yüzü gözünde canlandı. Komatsu'nun da zaman mevhumu olduğu söylenemezdi. Fakat zilin çalış şekli, Komatsu'nunki gibi değildi. Tarz olarak aceleci, resmi tınısı olan bir çalıştı. Üstelik Komatsu ile birkaç saat önce yüz yüze görüşmüş, uzun uzun konuşmuştu.

Telefonu duymazdan gelerek uyumaya devam etmek de bir tercih olabilirdi. Doğrusu Tengo böyle yapmak istiyordu. Fakat telefonun zili, olabilecek her türlü tercihi yok saymak ister gibi çalmaya devam ediyordu. Öylece, gün doğana kadar çalardı belki de. Tengo, yataktan kalkıp bir şeylere ayağını çarpa çarpa ahizeyi kaldırdı.

"Alo" dedi, henüz tam olarak dönmeyen diliyle. Kafasının içinde beyin yerine dondurulmuş marul vardı sanki. Marulun dondurulmaması gerektiğini bilmeyen birisi de bir yerlerde vardı mutlaka. Bir kez dondurulup sonra çözülen marul, tadını tamamen yitirir. Bir marulun gelebileceği en sefil durum da bu olsa gerek.

Ahizeyi kulağına tutunca, rüzgâr sesi geldi. Bir ırmağa eğilmiş berrak sudan içen güzel geyiklerin tüylerini hafifçe uçuşturarak dar vadiden esip giden bir rüzgâr. Fakat bu, rüzgâr sesi değildi. Telefon cihazı sayesinde kulağa normalden yüksek gelen, bir soluk alıp verme sesiydi.

"Alo" dedi Tengo tekrar. Belki de biri dalga geçmek için arıyordu ya da bağlantı kötü olabilirdi.

"Alo" dedi karşıdaki kişi. Hiç duymadığı bir kadın sesiydi. Fukaeri değildi. Kendinden yaşça büyük kadın arkadaşı da değildi.

"Alo" dedi Tengo. "Ben Kavana, buyurun."

"Tengo" dedi karşıdaki. Nihayet diyalog başlamış gibiydi. Fakat karşısındakinin kim olduğunu henüz anlayamamıştı.

"Kimsiniz?"

"Kumi Adaçi" dedi karşı taraftaki kadın.

"Ha, sen miydin?" dedi Tengo. Baykuş sesi duyulan apartmanda yaşayan genç hemşire Kumi Adaçi. "Ne oldu?"

"Yatıyor muydun?"

"Evet" dedi Tengo. "Ya sen?"

Anlamsız bir soruydu. Yatmakta olan bir insanın telefon etmesi elbette imkânsızdı. Neden böyle aptalca bir soru sormuştu acaba? Mutlaka kafasının içindeki dondurulmuş marul yüzündendi.

"Şu an mesaideyim" dedi kadın. Sonra hafifçe genzini temizledi. "Şey. Kavana Bey az önce aramızdan ayrıldı."

"Kavana Bey aramızdan ayrıldı." Tengo tam olarak anlayamamış gibi tekrarladı. Sanki, kendi ölümü birileri tarafından bildiriliyormuş gibi bir histi.

“Baban son nefesini verdi Tengo” dedi Kumi Adaçi.

Tengo, anlamsızca ahizeyi sağ elinden sol eline geçirdi. “Son nefesini verdi” dedi, yine tekrarlayarak.

“Dinlenme odasında beklerken, saat 1’i biraz geçe çağrı zili çaldı. Babanın odasının ziliydi. Babanın, şuuru yerinde olmadığından, kendisinin zili çalmasına imkân yoktu. Tuhaf buldum, ama yine de hemen gidip baktım. Fakat gittiğimde artık solunumu durmuştu. Nabzı da durmuştu. Nöbetçi doktoru uyandırıp acil müdahaleye başladık, ama işe yaramadı.”

“Yani babam zile mi bastı?”

“Herhalde. Zile basacak başka biri yok çünkü.”

“Ölüm nedeni?” diye sordu Tengo.

“Bununla ilgili olarak ben bir şey söyleyemem. Fakat acı çekmemiş gibi. Yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Nasıl söylesem, sonbaharın bitiminde, rüzgâr olmadığı halde ağaçtan bir yaprağın yere düşmesi gibi bir his bırakıyordu işte. Bu şekilde ifade etmek yerinde olmayabilir belki.”

“Yerinde olmayan bir şey yok” dedi Tengo. “Güzel bir ifade oldu.”

“Bugün buraya gelebilir misin, Tengo?”

“Sanırım.” Pazartesi gününden itibaren dershanede derslere yeniden başlayacaktı, ama babası öldüğüne göre bunu bir şekilde ayarlayabilirdi.

“İlk eksprese binerim. Saat 10’dan önce orada olurum.”

“Öyle yaparsan çok iyi olur. Bir sürü prosedürü halletmek gerekiyor çünkü.”

“Prosedür” dedi Tengo. “Yanımda getirmem gereken bir şey var mı acaba?”

“Kavana Bey’in akrabası olarak bir tek sen mi varsın, Tengo?”

“Sanırım öyle.”

“Öyleyse resmi olarak kullandığın mührü yanında getir. Gerekli olabilir. Bir de vilayetten alınma mühür kaydın var mı?”

“Sanırım yedeği olacaktı.”

“Onu da tedbir olsun diye yanında getir. Gerekli olabilecek başka bir şey sanırım yok. Baban geri kalan her şeyi kendisi hazırlamışa benziyor.”

“Her şeyi hazırlamış mı?”

“Evet. Henüz bilinci yerindeyken, cenaze masraflarından tabuta konulurken kendisine giydirilecek giysilere, küllerinin nereye konulacağına kadar kendisi her şeyi ayrıntılarıyla belirlemiş. Çok özenli bir insandı. Gerçekçiydi mi desem.”

“O türden bir insandı” dedi Tengo, parmağını şakağına bastırarak.

“Sabah 7’de benim nöbetim sona erecek. Eve dönüp yatacağım. Fakat Tamura Hanım ve Omura Hanım, sabahtan itibaren işbaşı yapıyorlar. Sana ayrıntılı açıklamayı onlar yapar sanıyorum.”

Tamura Hanım gözlüklü, orta yaşlı hemşire; Omura Hanım ise saçlarına tükenmezkalem sıkıştıran

hemşireydi.

"Zahmet oldu sana da" dedi Tengo.

"Önemli değil" dedi Kumi Adaçi. Sonra bir an anımsamış gibi daha resmi bir tonda ekledi: "Başın sağ olsun."

"Teşekkür ederim" dedi Tengo.

Uyuyabilecek durumda olmadığından Tengo su kaynatıp kahve yaptı ve içti. Böylece kafasını biraz toparlayabildi. Karnı acıkmış gibi olunca, dolaptaki iki domates ve peynirli sandvici çıkartıp yedi. Karanlıkta, bir şeyler yediğini biliyordu ama bir tat alamadı. Sonra tren tarifesini çıkartıp Tateyama'ya giden ekspresin hareket saatlerine baktı. Daha iki gün önce, cumartesi günü öğlen kediler şehrinden dönmüş olduğu halde, tekrar oraya gitmek zorundaydı. Fakat, bu sefer muhtemelen bir ya da iki günde işler hallolacaktı.

Saat 4'e gelince Tengo lavaboda yüzünü yıkayıp tıraş oldu. Havaya dikilmiş saçlarını fırçayla yatırmaya çalıştı, ama her zamanki gibi başaramadı. *Neyse, öğlene kadar yatışır herhalde.*

Babasının son nefesini vermiş olması Tengo'yu o kadar sarsmamıştı. Tengo, bilinci kapalı görünen babasıyla iki haftalık bir süreyi birlikte geçirmişti. Babası o sırada, ölüme doğru ilerlediğini, değiştirilmez bir gerçek olarak kabul etmiş gibi görünüyordu. Tuhaf bir ifade olabilirdi belki, ama Tengo'nun babası buna karar verdikten sonra şalteri kendisi indirip derin uykuya dalıvermiş gibiydi. Neyin ona böylesi bir derin uykuyu getirdiğini doktorlar tespit edememişlerdi. Fakat Tengo biliyordu. Babası ölmeye karar vermişti. Belki de yaşama azmini bir tarafa atmıştı. Kumi Adaçi'nin ifadesi kullanılacak olursa, ağaçtan düşen bir yaprak gibi bilincinin ışıklarını kapatmış, tüm duyularının kapılarını kilitlemiş, mevsim dönümünün gelişini beklemişti.

Çikura İstasyonu'ndan taksiye binip sahildeki tedavi merkezine ulaştığında saat 10.30 olmuştu. Bir önceki pazar gibi sakin bir kış başlangıcı günüydü. Ilık güneş ışıkları, kurumaya başlayan bahçe çimlerini ödüllendirir gibi aydınlatmıştı. Daha önce hiç görmediği bir alacalı kedi orada güneş banyosu yaparak kuyruğunu usul usul, özenle yalıyordu. Hemşire Tamura ve Hemşire Omura, Tengo'yu kapıda karşıladılar. İkisi, ayrı ayrı, sakin ses tonlarıyla Tengo'ya taziyelerini bildirdiler. Tengo, teşekkür etti.

Babasının naaşı, tedavi merkezinin gözlerden uzak bir köşesindeki, yine gözlerden uzak bir odaya konulmuştu. Hemşire Tamura, öne düşerek Tengo'yu oraya götürdü. Babası, tekerlekli sedye üzerine sırtüstü yatırılmış, üzerine beyaz bir çarşaf örtülmüştü. Penceresiz, küp gibi bir odaydı. Beyaz duvarlar, tavandaki flüoresan lambanın ışığında bir kat daha beyaz görünüyordu. Bel yüksekliğinde camlı bir dolap vardı. Onun üzerine konulan cam vazoda, üç beyaz kasımpatı duruyordu. Çiçekler, o günün sabahı konmuş olmalıydı. Duvarda yuvarlak bir saat asılıydı. Tozlanmış eski bir saatti, ama saat doğruydu. Belki bir şeye tanıklık etme işlevi de görüyordu. Onun dışında odada başka bir eşya yoktu. Yaşlanıp ölen birçok kişi, aynı şekilde bu sade odadan geçip gitmiş olmalıydı. Sessizce buraya gelip sessizce çıkıp gitmişlerdi mutlaka. Odaya hâkim olan resmi, o ölçüde de ağır hava, önemli bir duyuruda bulunur gibiydi.

Babasının yüzü henüz, hayatta olduğu zamanlardakinden farklı görünmüyordu. Yaklaşıp bakınca

bile ölmüş gibi bir his bırakmıyordu. Yüzündeki renk fena değildi. Muhtemelen birileri düşünceli davranarak sakallarını tıraş etmiş olacak, çenesi ve burnunun altı parlaktı. Bilincini yitirmiş, derin uykudaki haliyle, ölmüş hali arasında fazla bir fark yoktu. Serum takviyesi ve sonda aletine artık gerek kalmamıştı yalnızca. Öte yandan öylece bırakılacak olursa, birkaç gün içinde çürümeye başlardı mutlaka. Sonra bu, ölüm ve yaşamı ayıran en önemli fark haline gelirdi. Fakat elbette böyle bir şey olmadan naaş yakılacaktı.

Öncesinde birkaç kez konuştuğu doktor gelerek taziyelerini bildirdi, sonra babasının ölümüyle ilgili açıklamada bulundu. Nazikçe ve zamana yayarak açıklıyordu, ama tek cümleyle özetlemek gerekirse, *Ölüm nedenini tam olarak bilemiyoruz,* diyordu. Ne kadar araştırılmış olsa dahi somut bir rahatsızlığa rastlanmamıştı. Test sonuçları, aksine, babasının sağlıklı olduğunu gösteriyordu. Tek rahatsızlığı, Alzheimer'dı. Ancak nedense bir an gelmiş komaya girmiş (bunun nedeni de bilinmiyordu), bilinci bir daha yerine gelmemiş, vücudunun tüm fonksiyonları yavaş yavaş, fakat kesin bir şekilde düşüşe geçmişti. Sonra bu düşüş belirli bir noktayı geçtikten sonra, yaşamı daha fazla sürdürmek zorlaşmış, babası kaçınılmaz bir şekilde ölüm topraklarına ayak basmıştı. Anlaşılması kolay olmasına kolaydı, ama bir doktor olarak uzmanlık bakış açısından bakıldığında birçok soru vardı. Çünkü belirli bir ölüm nedeni tespit edilemiyordu. Yaşlılığın verdiği güçsüzlük, en yakın tanım olabilirdi, ama babası henüz altmışlarının ortasındaydı. Bunun için fazlasıyla gençti.

"Sorumlu doktoru bendim. Babanızın ölüm raporunu benim yazmam gerekecek" dedi doktor, biraz çekingen bir ses tonuyla. "Ölüm nedenini, uzun süreli koma neticesinde kalp yetmezliği diye belirteceğim, sizce de uygun mu?"

"Fakat gerçekte babamın ölüm nedeni, uzun süreli koma durumuna bağlı kalp yetmezliği değil. Yanlış mı anladım?" diye sordu Tengo.

Doktor biraz bunalmış bir ifade takındı. "Evet, son ana kadar kalbinde herhangi bir rahatsızlık görülmemişti."

"Fakat diğer organlarında da herhangi bir rahatsızlık görülmedi, değil mi?"

"Evet, öyle" dedi doktor, söylemekte zorlanıyormuş gibi.

"Fakat belgelere kesin bir ölüm nedeni yazmak gerekiyor."

"Doğru."

"İhtisas gerektiren konuları pek iyi bilemem, ama şu an kalbi durmuş durumda, değil mi?"

"Elbette. Kalbi durdu."

"Öyleyse bu, bir tür yetersizlik durumu."

Doktor bir süre bu sözleri düşündü. "Kalbin normal çalışmasıyla ilgili konuşacak olursak, bu gerçekten de yetersizlik durumu. Aynen söylediğiniz gibi."

"Öyleyse dediğiniz gibi yazın. Uzun süreli koma durumuna bağlı kalp yetmezliği demiştiniz, değil mi? Benim için sorun yok. Bir itirazım da yok."

Doktor rahatlamış gibiydi. Yarım saat içerisinde ölüm raporunu hazırlayacağını söyledi. Tengo teşekkür etti. Doktor çıkınca, geride gözlüklü hemşire Tamura kaldı.

"Seni bir süre babanla yalnız bırakayım mı?" diye sordu Hemşire Tamura. Öyle sorulması bir

kural olduğu için soruyormuş gibi, resmi bir ses tonuyla.

"Hayır, buna gerek yok, teşekkür ederim" dedi Tengo. Orada ölü babasıyla baş başa kalsa da özel olarak konuşmayı düşüneceği bir şey yoktu. Yaşarken bile öyle bir düşüncesi olmamıştı ne de olsa. Öldükten sonra aniden aralarında konuşulacak bir konunun doğması mümkün değildi.

"Öyleyse başka bir yere geçip bundan sonra yapılacaklar hakkında konuşalım. Olur mu?" dedi Hemşire Tamura.

Sorun olmadığını söyledi Tengo.

Hemşire Tamura odadan çıkmadan önce, ölüye doğru dönmüş bir halde avuç içlerini göğsünde birleştirdi. Tengo da aynısını yaptı. İnsanlar, ölülere karşı doğal bir saygı gösterirler. Karşılarındaki, kısa bir süre önce ölmek gibi kişisel, yüce bir aşamayı geçmeyi başarmıştır çünkü. Sonra ikisi o penceresiz odadan çıkıp yemekhaneye geçtiler. Yemekhanede kimsecikler yoktu. Bahçeye bakan büyük pencereden güneş ışıkları giriyordu. Tengo o aydınlık yere adım attığında nihayet rahat bir nefes alabilmişti. Artık orada ölüm varlığını hissettirmiyordu. Bu, yaşayan insanların dünyasıydı. Ne kadar netliğini ve bütünlüğünü kaybetmiş, fani bir dünya olsa da.

Hemşire Tamura, ılık bitki çayını fincana koyarak Tengo'ya uzattı. İkisi masada karşılıklı oturup bir süre sessizce çaylarını içtiler.

"Bu akşam nerede kalacaksın?" diye sordu Hemşire Tamura.

"Kalmak niyetindeyim, ama henüz yer ayırtmadım."

"İstersen babanın şimdiye kadar kaldığı odada kalabilirsin. Şu an hiç kimse kullanmıyor. Böylece konaklama ücretinden de kurtulmuş olursun. Elbette istersen."

"İstememem için bir neden yok" dedi Tengo, biraz şaşırarak. "Fakat bu mümkün mü?"

"Mümkün. Sen istedikten sonra burada kimsenin umurunda olmaz. Sonra yatağı hazırlattırırım."

"Peki" dedi Tengo, "bundan sonra ne yapmam gerekiyor?"

"Sorumlu doktordan ölüm raporunu alınca, vilayete gidip yakma iznini al, sonra kütükten düşürme prosedürünü yerine getir. En önemli şey bu. Bunun dışında emeklilik maaşıyla ilgili işlemler, tasarruf hesabı mevduat sahibi değişikliği gibi bir sürü şey var, ama bunlarla ilgili olarak avukatıyla konuş."

"Avukatı mı?" dedi Tengo şaşırarak.

"Kavana Bey, yani senin baban, kendisi öldükten sonraki işlemlerle ilgili olarak avukatla görüşmüştü. Avukat dediysem de büyütülecek bir durum yok. Bizim tedavi merkezinde çok fazla yaşlı var. Muhakeme yetisinde sorun olması durumuna da sık rastlanır. Miras paylaşımı gibi yasal sorunlardan kaçınabilmek için buradaki bir hukuk bürosuna hukuki konularda danışıyoruz. Resmi tanık bulundurarak vasiyetname yazılması gibi işlere de bakıyoruz. Masrafı pek fazla değil."

"Babam vasiyetname mi bıraktı?"

"Bunu avukatla görüş. Benim söyleyebileceğim şeyler değil."

"Anlaşıldı. Avukatla yakında görüşebilir miyim?"

"Bugün saat 3'te buraya gelmesi için sözleştik. Sorun yoktur umarım. Aceleye getirmiş gibi olduk ama, ama sen de meşgul olmalısın. Sana sormadan ayarladım."

“Teşekkür ederim” dedi Tengo. Kadın işini çok becerikli biçimde yapıyordu. Tengo minnetarlık hissediyordu. Çevresindeki yaşça büyük kadınlar, nedense hep öyle oluyordu.

“Daha önce şehirdeki resmi daireye gidip, nüfus kütüğünden düşürme belgesi ile ölü yakma izni alıp gel. Bunlar olmazsa hiçbir şey yapılamaz” dedi Hemşire Tamura.

“Tamam, şimdi İçikava’ya gitmem gerekiyor öyleyse. Babamın kütüğü İçikava şehrinde. Fakat bu durumda saat 3’e kadar buraya dönebilmem mümkün değil.”

Hemşire başını iki yana salladı. “Babanız buraya yatar yatmaz ikamet ve kütüğünü İçikava şehrinden Çikura’ya taşıdı. Herhangi bir şey olduğunda sıkıntı yaratmasın diye.”

“Düşünceli davranmış” dedi Tengo, hayranlıkla. “Sanki en baştan beri burada öleceğini anlamış gibi.”

“Gerçekten de” dedi hemşire. “Bu kadarını düşünen pek yoktur. Herkes böyle bir yerde geçici bir süre kalacağını düşünür. Fakat...” Hemşire cümlenin devamını getirmedi. Burada kesip sonraki sözcükleri ima eder gibi avuç içlerini vücudunun önünde usulca birleştirdi. “Şimdi İçikava’ya gitmen gerekmiyor yani.”

Tengo, babasının hasta odasına götürüldü. Burası onun son birkaç ayını geçirdiği özel odaydı. Nevresimler kaldırılmış, yorganı ve yastığı götürülmüş, sadece yatak kalmıştı. Masasının üzerine basit bir masa lambası konmuş, dar elbise dolabına beş tane boş askı asılmıştı. Kitap rafında tek bir kitap bile yoktu. Diğer bütün özel eşyaları da alınıp bir yerlere götürülmüştü. Zaten ne gibi özel eşyaları olduğunu Tengo hiç anımsamıyordu. Çantasını yere bırakıp odada göz gezdirdi.

Ortalıkta hâlâ hafif bir ilaç kokusu vardı. Hastanın ardında bırakıp gittiği solukların kokusu hâlâ duruyordu. Tengo, pencereyi açıp odayı havalandırdı. Güneşten solan perdeler rüzgârla dalgalanıp, havaya sıçrayan kız çocuklarının eteği gibi havalandı. Perdeye bakarken, *Aomame burada olsa ve hiçbir şey söylemeden elimi sımsıkı tutsa ne kadar güzel olurdu,* diye düşündü Tengo bir an.

Tengo otobüse binip Çikura’daki resmi daireye gitti, başvuru masasında ölüm raporunu göstererek ölü yakma iznini aldı. Ölüm saatinin üzerinden yirmi dört saat geçtikten sonra yakmak mümkündü. Ölüm sebebiyle nüfus kütüğünden düşürülme belgesini de aldı. İşlemler biraz zaman aldı, ama her şeyin prosedürü şaşırtıcı ölçüde basitti. Soruşturma türünde bir şeyler gerekmiyordu. Arabayı hurdaya çıkartma işlemi gibi bir şeydi. Hemşire Tamura’nın çalışma ofisindeki fotokopi makinesinde, resmi daireden aldığı belgelerin üçer adet kopyasını çıkarttı.

“2.30’da, avukat gelmeden önce Zenkoşa adlı cenaze evinin yetkilileri buraya gelecek” dedi Hemşire Tamura. “Onlara ölü yakma izin belgesinin bir kopyasını ver. Gerisini tamamen Zenkoşa halleder. Baban, ölmeden önce onların yetkilisiyle konuşup nasıl yapılmasını istediğini anlatmıştı. Gerekli masraflar için bir kenara para da ayırmıştı. Bu yüzden senin bir şey yapmana gerek yok. Elbette buna bir itirazın yoksa.”

Tengo bir itirazı olmadığını söyledi.

Babasından neredeyse hiç eşya kalmamıştı. Eski giysileri, birkaç kitap. Bu kadardı işte.

“Hatıra olarak bir şey ister misin? Gerçi alarmlı saati olan radyo, eski kurmalı kol saati ve okuma

gözlüğü dışında bir şey de yok. Sadece bunlar var işte" dedi Hemşire Tamura.

"Hiçbir şey istemiyorum. İstediğiniz gibi halletmenize itirazım yok" dedi Tengo.

Saat tam 2.30'da siyah takım elbiseler içindeki cenaze şirketinin yetkilisi sessiz adımlarla geldi. Elli yaşlarında zayıf bir adamdı. Parmakları uzun, gözbebekleri büyüktü, burnunun kenarında siyah, kurumuş bir ben vardı. Uzun süre güneşin altında kalmış gibi kulaklarının ucuna varana kadar yanmıştı. Nedenini bilemiyordu, ama Tengo şimdiye kadar şişman cenazeci hiç görmemişti. Bu adam, Tengo'ya ana hatlarıyla cenazenin nasıl yapılacağını açıkladı. Konuşma tarzı nazikti. Oldukça yavaş konuşuyordu. *Ne de olsa acele etmemizi gerektiren hiçbir şey yok,* diyor gibiydi adam.

"Babanız, sağlığında mümkün olduğunca gösterişsiz bir cenaze arzuluyordu. İş görecek, basit bir tabuta konup, öylece yakılmak istemişti. Sunak, tören, ayin, ölüm sonrası adı, çiçekler, selamlaşmalar. Öyle şeyleri tamamen programdan çıkartmamızı söylemişti. Mezar da istemiyormuş. Küllerinin bu civardaki, uygun bir ortak mezara konulmasını istedi. Bu yüzden eğer sizin de bir itirazınız yoksa..." Adam burada sözlerini kesti, iri ve siyah gözleriyle bir dilekçe sunuyormuş gibi ciddiyetle Tengo'nun yüzüne baktı.

"Babam bu şekilde arzuladıysa benim bir itirazım yok" dedi Tengo, adamın gözlerine dimdik bakarak.

Yetkili başını sallayarak onayladı, başını hafifçe öne eğdi.

"Öyleyse bugün cenazeden önceki gece olduğundan, naaşını bir gece bizim cenaze evinde tutacağız. Bu yüzden naaşı şimdi oraya taşıyacağız. Sonra yarın öğleden sonra 1'de yakınlardaki bir krematoryumda yakma törenini yapacağız. Bir sorun yoktur umarım."

"İtirazım yok."

"Yakılırken orada bulunacak mısınız?"

"Evet" dedi Tengo.

"Yakılırken başında bulunmak istemeyenler de olur. Bu, size kalmış bir şey."

"Orada olacağım" dedi Tengo.

"Tamam öyleyse" dedi adam, biraz rahatlamış gibi. "Öyleyse her şeyi babanızın sağlığında istediği gibi yapabileceğiz demektir. Anlayışınız için teşekkürler."

Yetkili bu sözlerinden sonra uzun parmaklarını, böcek bacakları gibi oynatarak, belge yığını arasından bir fatura çıkartarak Tengo'ya uzattı. Cenazeler hakkında hiçbir bilgisi olmayan Tengo bile, çok ucuza çıkan bir cenaze töreni olduğunu anlamıştı. Elbette itiraz etmedi. Adamdan tükenmezkalem ödünç alarak belgeye imza attı.

Avukat saat 3'ten biraz önce gelince, cenaze yetkilisi ile avukat, Tengo'nun önünde bir süre sağdan soldan konuştular. İki uzman arasındaki kısa cümlelerden oluşan bir diyalogdu. Konuşulan konunun ne olduğunu Tengo tam olarak anlayamıyordu. İkisi, önceden beri tanışıyorlarmış gibiydi. Küçük bir şehirdi. Herhalde herkes birbirini tanıyordu.

Cenaze odasının hemen yakınında, göze ilişmeyen bir arka çıkış vardı. Cenaze arabası, yakınına park edilmişti. Şoför koltuğu tarafındaki pencere camı dışında tüm camlar siyaha boyanmıştı, siyah

arabanın üzerinde ne bir yazı ne de bir işaret vardı. Zayıf cenazeci ve yardımcılığını da yapan ak saçlı şoför birlikte Tengo'nun babasını tekerlekli sedyeyle arabaya kadar taşıdılar. Panelvan arabanın tavanı biraz yükseltilerek özel olarak hazırlanmış cenaze arabasına, raylar kapanıp yalnızca yatak kısmı konulabiliyordu. Arkadaki iki kanatlı kapı, ağırbaşlı sesler çıkartarak kapandı, cenaze yetkilisi Tengo'yu nazikçe selamladı, sonra panelvan harekete geçip gözden kayboldu. Tengo, avukat, Hemşire Tamura ve Hemşire Omura, dördü, o siyah Toyota arabanın arka kapısına doğru dönerek avuçlarını göğüslerinde birleştirdiler.

Avukat ve Tengo, yemekhanenin bir köşesinde karşılıklı oturarak konuştular. Avukat, muhtemelen kırklı yaşlarının ortalarında, cenaze yetkilisiyle tezat yaratacak ölçüde şişmandı. Çenesi neredeyse kaybolmak üzereydi. Kış olduğu halde, alnı hafiften boncuk boncuk terlemişti. Yaz geldiğinde feci hissediyor olmalıydı. Gri yünlü takım elbisesinden naftalin kokusu yayılıyordu. Alnı dar, bu alnın üzerindeki saçları kapkara, haddinden fazla sıktı. Şişman vücudu ve gür saçları hiç de birbirine uymuyordu. Gözkapakları şişkin, gözleri çekikti, ama dikkatlice bakınca gözbebeklerinde nazik ışıltılar görülebiliyordu.

"Babanız bir vasiyetname bıraktı. Vasiyetname dediysem de çok fazla bir şey içermiyor. Romanlarda görülen vasiyetnamelerden biraz farklı." Avukat böyle söyledikten sonra genzini temizledi. "Tam bir tanım koymak gerekirse, basit bir not diyebilirim. Şimdi, içeriğini basitçe açıklayayım. Vasiyetnamede öncelikle, cenazesiyle ilgili direktifler var. İçeriği hakkında az önce buradaki Zenkoşa şirketinin yetkilisi açıklama yapmıştır sanıyorum ama..."

"Açıklama yapıldı. Basit bir cenaze olacak."

"Tamam öyleyse" dedi avukat. "Bu, babanızın arzuladığı bir şeydi. Her şeyin olabildiğince basit bir şekilde halledilmesi. Cenaze masrafları sandıktaki birikiminden karşılanacak. Tedavi masrafları da babanızın bu tesise girerken toplu olarak emanet ettiği depozitodan karşılanacak. Size mali bir yük getirmeyecek."

"Kimseye borcu yokmuş öyleyse."

"Aynen öyle. Her şeyi önceden ödemiş. Bir de Çikura postanesinde babanızın hesabında biraz para kaldı. Bu parayı, oğlu olduğunuz için siz alacaksınız. Hesabın mevduat sahibi isim değişikliği işlemleri yapılmalı. İsim değişikliği için babanızın kütükten düşürülme kaydı ve sizin kütük kaydınız, mühür kayıt belgeniz gerekli. Bunlarla doğrudan Çikura postanesine gidip gerekli belgeleri elyazınızla doldurmanız gerekiyor. Bu işlemler bir hayli zaman alacaktır. Bildiğiniz gibi Japonya'da bankalar ve postaneler, belgeler konusunda titizdir."

Avukat ceketinin cebinden büyük beyaz bir mendil çıkartıp, alnındaki terleri sildi.

"Miras devriyle ilgili söylemem gerekenler bundan ibaret. Miras dediysem de o postanedeki birikiminin dışında ne yaşam sigortası, ne borsa hissesi, ne emlak, ne mücevher, ne de antika eşya var. Rahatlıkla anlaşılabilir olduğunu düşünüyorum, ama sizi zahmete sokacak bir durum yok."

Tengo sessizce başını evet anlamında salladı. Her şey babasının tarzına uygundu. Fakat babasının birikimini miras olarak almak Tengo'nun hiç içinden gelmiyordu. Ağır, nemli battaniyelerin birkaçını üst üste örtünüyormuş gibi bir hisse kapılmıştı. Mümkün olsa, bu parayı almak istemiyordu. Fakat bu şişman, gür saçlı, insanların sempatisini kazanmak konusunda zorlanmayan avukatın karşısında böyle bir şeyi dile getiremezdi.

“Bunun dışında babanızdan bir zarf emanet aldım. Şimdi buraya getirdim. Size vermek istiyorum.”

O şişkin, büyük kahverengi zarf, koli bandı ile kat kat sarılmıştı. Şişman avukat, zarfı siyah evrak çantasından çıkartıp, masanın üzerine koydu.

“Kavana Bey buraya girmeden hemen önce, doğrudan görüşüp konuştuğumuzda emanet almıştım. O sıralarda, Kavana Bey’in henüz bilinci tamamen yerindeydi. Arada sırada elbette kafasının karıştığı oluyordu, ama genelde sıkıntısızca yaşamını sürdürebiliyor gibiydi. Kendisi öldüğünde, o an geldiğinde bu zarfı yasal vârisine vermemizi istedi.”

“Yasal vâris” dedi Tengo, biraz şaşırarak.

“Evet, yasal vâris. Babanız, bu kişinin kim olduğunu adıyla sanıyla söylemedi. Fakat yasal vâris dendiğinde sizden başka kimse yok.”

“Benim bildiğim kadarıyla da öyle.”

“Öyleyse bunu” dedi avukat masanın üzerindeki zarfı göstererek, “size vermem gerekiyor. Teslim aldığınıza dair şurayı imzalayabilir misiniz?”

Tengo belgeyi imzaladı. Masanın üzerine konan kahverengi evrak zarfı, haddinden fazla albenisiz, resmi görünüyordu. Ne ön yüzünde, ne arka yüzünde tek bir harf bile yoktu.

“Bir soru sormak istiyorum” dedi Tengo avukata, “babam o sırada benim adımı, yani Tengo Kavana adını bir kez bile ağzına almadı mı, ya da oğlum sözcüğünü?”

Avukat bu soruyu düşünürken cebinden yine mendilini çıkartıp alnındaki terleri sildi. Sonra hafifçe başını iki yana salladı. “Hayır. Kavana Bey, sürekli *yasal vâris* sözcüğünü kullanıyordu. Bunun dışında tek bir ifade bile kullanmadı. Biraz tuhafıma gittiğinden aklımda kalmış.”

Tengo suskundu. Avukat durumu biraz düzeltmeye çalışır gibi sözlerini sürdürdü:

“Fakat yasal vâris dendiğinde sizden başka kimse olmadığını Kavana Bey’in kendisi de çok iyi biliyordu. Yalnızca konuşmamız sırasında sizin adınızı dile getirmedi. Kafanıza takılan bir şey mi var?”

“Hayır, kafama takılan bir şey yok” dedi Tengo. “Babam zaten biraz farklı yönleri olan bir insandı.”

Avukat rahatlamış gibi gülümseyerek, hafifçe başını salladı. Sonra Tengo’ya yeni çıkarttığı kütük kaydını uzattı. “Kabalık olabilir, ama bu tür bir hastalık söz konusu olduğundan, yasal işlemlerde yanlışlık olmaması açısından kütük kaydınızı kontrol etmek durumundaydım. Kayıtlara bakılırsa Tengo Bey, Kavana Bey’in sahip olduğu tek çocuk sizsiniz. Anneniz sizi doğurduktan bir buçuk sene sonra ölmüş, sonrasında babanız yeniden evlenmemiş, size tek başına bakmış. Babanızın ailesi, kardeşleri de çoktan ölmüşler. Tengo Bey, siz gerçekten Kavana Bey’in yegâne yasal vârisisiniz.”

Avukat ayağa kalkıp taziye dileğinde bulunarak gitti, Tengo tek başına orada kalakalmış halde masanın üzerindeki evrak zarfına baktı. Babası, aralarında kan bağı olan gerçek babası idi ve annesi gerçekten de ölmüştü. Avukat öyle söylemişti. Muhtemelen de bu doğruydu. En azından yasal anlamda gerçekti. Fakat gerçek açığa çıktığı ölçüde, doğrular gitgide uzaklaşıyormuş gibi bir his vardı içinde. Neden öyleydi acaba?

Tengo babasının odasına dönüp masanın başına geçerek, sımsıkı kapatılmış zarfı açmaya çalıştı. Zarfın içinde, gizemi çözmek için bir anahtar vardı belki de. Fakat zarfı açmak hiç de kolay olmadı. Odada gözüne ne bir makas, ne bir maket bıçağı, ne de bunların yerine geçebilecek bir şey ilişti. Koli bantlarını tırnağıyla tek tek sökmekten başka çaresi yoktu. Bin bir zahmetle sonunda zarfı açınca içinde yine daha küçük boyda zarflar çıktı. Onlar da yine sımsıkı kapatılmıştı. Her haliyle babasının tarzıydı.

Zarflardan birinde 500 bin yen nakit para vardı. Darphaneden yeni çıkmış, elli adet 10 bin yenlik banknot, ince kâğıda sarılmıştı. Aynı zarfın içinde, acil durumlar için nakit para yazılı bir de kâğıt bulunuyordu. Kesinlikle babasının yazısıydı. Küçük, her çizgisine dikkat edilerek yazılmış bir yazıydı. *Tahmin edilmeyen bir masraf çıktığında o parayı kullan*, demeye çalışıyordu herhalde. Babası, yasal vâriste yeterli miktarda nakit para olmayacağını düşünmüştü muhakkak.

En kalın zarfa, eski gazete kupürleri, takdirname türünden belgeler bir tomar halinde konulmuştu. Hepsi de Tengo'yla ilgili şeylerdi. İlkokul yıllarında Tengo'nun matematik yarışmasında şampiyon olduğu zaman aldığı başarı belgesi, yerel gazetede çıkan gazete haberi. Ödül töreninde topluca çekilmiş fotoğraf, sanat eseri gibi saklanmış üstün başarı belgesi. Tüm derslerden en yüksek puanları almıştı. Bunların dışında Tengo'nun dâhi çocuk olduğunu kanıtlayan başka kayıtlar da vardı. Judo kıyafetiyle Tengo'nun ortaokul yıllarındaki fotoğrafı. Neşeyle gülümseyerek elinde üçüncülük bayrağı tutuyordu. Bunu gören Tengo çok şaşırdı. Babası, NHK'dan emekli olduktan sonra o zamana kadar yaşadığı şirket lojmanını boşaltmış, ardından yine İçikava şehir merkezindeki kiralık bir apartmana taşınmış, derken oradan da Çikura'daki tedavi merkezine gelmişti. Bekâr ve birkaç kez taşınmış olduğundan, neredeyse hiçbir eşyası kalmamıştı. Dahası, ikisinin arasındaki baba-oğul ilişkisi uzun yıllar donmuş bir halde kalmıştı. Buna rağmen babası Tengo'nun dâhi çocuk olduğu yılların ışıltılı kalıntılarını, ömrü boyunca özenle saklamayı sürdürmüştü.

Bir diğer zarfta, babasının NHK tahsildarı olduğu dönemde aldığı farklı belgeler vardı. Babasının yılın en başarılı personeli olarak ödül aldığına dair belge. Birkaç basit başarı belgesi. Şirket elemanlarıyla gidilen seyahatte arkadaşlarıyla birlikte çektirdiği bir fotoğraf. Eski kimlik belgesi, emeklilik kesintisi ve sağlık sigortası ödeme kayıtları. Neden sürekli sakladığını anlayamadığı maaş dökümleri. Emekli ikramiyesinin ödenmesiyle ilgili belgeler... Otuz yıldan uzun bir süre NHK için kendini paralayarak çalışmış olmanın karşılığında, o miktar şaşırtıcı derecede düşüktü. İlkokul yıllarındaki Tengo'nun baş döndürücü başarı belgeleriyle karşılaştırıldığında, kendisiyle ilgili kayıtlar da son derece azdı. Toplumsal olarak bakıldığında, babasınınki gerçekten hiçliğe yakın bir ömürdü belki de. Fakat Tengo açısından bu, hiçliğe yakın diyebileceği bir şey değildi. Babası, Tengo'nun ruhuna ağır, yoğun bir gölge bırakıp gitmişti. Bir hesap cüzdanıyla birlikte.

Babasının NHK'ya girmeden önceki hayatına ait belgeler. O zarfta bu döneme dair tek bir şey bile yoktu. Sanki babasının hayatı NHK tahsildarı olduğu sıralardan itibaren başlamış gibiydi. Son açtığı küçük, ince zarfta siyah beyaz bir fotoğraf vardı. Yalnızca o kadar. Başka hiçbir şey yoktu. Eski bir fotoğraftı. Rengi atmış, suyun içinde bekletilmiş gibi tamamı ince bir zarla kaplanmıştı sanki. Orada çocuklu bir aile vardı. Baba, anne ve küçük bir bebek. Bebek bir yaşını geçmemiş olmalıydı. Geleneksel Japon giysileri içerisindeki anne, bebeği özenle kucağında tutuyordu. Arkada bir Şinto tapınağının giriş kapısı görünüyordu. Kıyafetlere bakılırsa mevsim kış olmalıydı. Tapınağa yeni yılın ilk güneşinin doğuşuna dair süslemelerin yerleştirilmiş olması, yılbaşı olduğunu gösteriyordu. Anne, gözleri kamaşmış gibi gözlerini kısmış gülümsüyordu. Biraz kendine büyük gelen, koyu renklerde bir palto giymiş babanın, gözlerinin arasında iki derin kırışık oluşmuştu. *Ben her şeyi göründüğü gibi,*

öylece kabul etmem, der gibi bir suratı vardı. Kucaktaki bebek, dünyanın genişliği ve soğukluğu karşısında tereddüde düşmüş gibiydi.

O genç baba, nereden bakılırsa bakılsın Tengo'nun babasıydı. Henüz daha gençti elbette, ama yine de biraz olgunlaşmış, zayıflamış, gözleri çukura kaçmış gibiydi. Soğuk bir köyde yaşayan yoksul bir çiftçinin yüzü. Her haliyle kendinden emin, ama çevresinde olup bitenlere karşı kuşkulu bir ifade. Saçları kısa kesilmiş, sırtını biraz kamburlaştırmıştı. Bu, babasından başkası olamazdı. Öyleyse o bebek, muhtemelen Tengo'ydu. Bebeği kucağında tutan anne ise Tengo'nun annesiydi bu durumda. Annesi, babasından biraz uzun boyluydu, dik bir duruşu vardı. Babası otuzlu yaşlarının sonlarında, annesi ise yirmili yaşlarının ortalarında görünüyordu.

Bu fotoğrafı elbette ilk kez görüyordu. Daha önce aile fotoğrafı denecek bir şeyi Tengo bir kez bile görmemişti. Bebekliğine ait bir fotoğrafla hiç karşılaşmamıştı. Fotoğraf makinesi alabilecek durumları yoktu çünkü. Tutup aile fotoğrafı çektirecek şanslarının da olmadığını söylemişti babası. Herhalde öyleydi, diye düşünmüştü Tengo da. Fakat babası yalan söylemişti. Geriye böyle bir fotoğraf kalmıştı sonuçta. Üstelik kılık kıyafetleri şık olmasa da insan içine çıkılmayacak, insanı utandıracak gibi de değildi. Fotoğraf makinesi satın alamayacak kadar sıkıntılı bir yaşam sürüyormuş gibi bir halleri de yoktu. Fotoğraf, Tengo doğduktan hemen sonra, yani 1954 ya da 1955 yılında çekilmiş olmalıydı. Fotoğrafın arkasına baktıysa da tarih ya da yer yazılmamıştı.

Tengo, annesi olduğunu düşündüğü kadının yüzünü ayrıntılarıyla inceledi. Fotoğraftaki yüz küçük, üstüne üstlük puslu görünüyordu. Elinde büyüteç olsa ayrıntılarını belki görebilirdi ama elbette elinin altında öyle bir şey yoktu. Yine de ana hatlarıyla yüzü seçebilmek mümkündü. Oval bir yüzdü. Burnu küçük, dudakları dolgundu. Ahım şahım güzellikte bir kadın denilemezdi, ama şirindi. Sempati duyulabilecek bir yüzü vardı. En azından babasının taşralı yüz hatları ile karşılaştırıldığında çok daha nezih ve entelektüel görünüyordu. Tengo, buna sevinmişti. Saçlarını tepesinde topuz yapmıştı, yüzünde gözleri kamaşmış gibi bir ifade vardı. Fotoğraf makinesi karşısında heyecanlanmıştı belki de. Geleneksel Japon elbiseleri içinde olması yüzünden vücut hatlarına varana kadar anlaşılmıyordu.

En azından fotoğrafa yansıyan dış görünümden anlaşıldığı kadarıyla, ikisi için birbirine yakışan bir karıkoca demek zordu. Aralarında yaş farkı var gibiydi. Bu iki kişinin bir yerlerde karşılaşması, kadın ve erkek olarak yüreklerinin birbirine bağlanması, karıkoca olarak bir erkek çocuğuna sahip olmaları sürecini kafasında canlandırmaya çalışsa da tam olarak başaramadı Tengo. O fotoğrafta bunu hissettiren hiçbir işaret yoktu. Öyleyse duygusal bir bağ olmaksızın bu ikisinin karıkoca olarak bir araya gelmesine yol açan bir durum vardı belki de. Hayır, ortada durum olarak adlandırılabilecek bir şey de yoktu belki de. Yaşam, en basit haliyle bir dizi anlamsız, bazı durumlarda fazlasıyla gelişigüzel gelişmelerin yaşanmasından öteye geçmiyor da olabilirdi.

Sonra Tengo, kendisinin gündüz gözüyle gördüğü rüyalarda, bebeklik yaşlarına ait o bellek kırıntısında ortaya çıkan gizemli kadın ile bu fotoğraftaki annenin aynı insan olup olmadığını tespit etmeye çalıştı. Fakat o kadının yüzünü hiç anımsamadığını fark etti. O kadın bluzunu çıkartmamış, fanilasının askısını indirmiş, tanımadığı bir adama meme ucunu emdiriyor, sonra da inlemeye benzer sesler çıkarıyordu. Tengo'nun anımsadığı yalnızca buydu. Bir yerlerde başka bir adam kendi annesinin meme ucunu emiyordu. Kendi tekeli altında olması gereken bu meme ucu, birileri tarafından gasp edilmişti. Bir bebek için bu, ciddi bir tehdit olmalıydı. Bakışları, yüzlerine varana kadar ulaşmıyordu mutlaka.

Tengo fotoğrafı zarfın içine geri koyup, bunun anlamı üzerine düşündü. Babası o fotoğrafı ölene

kadar özenle taşımıştı. Öyleyse annesini sürekli değerli bir varlık olarak yüreğinde taşımış olmalıydı. Tengo kendini bildiğinde, annesi çoktan hastalıktan ölmüştü. Avukatın araştırmasına bakılırsa, Tengo ölen annesi ile NHK tahsildarı babadan doğan tek çocuktu. Bu, nüfus kütüğünde de teyit edilen gerçekti. Fakat resmi dairelerdeki belgeler, o adamın Tengo'nun biyolojik babası olduğunu garanti edemezdi.

"Benim oğlum yok." Babası derin uykuya dalmadan önce Tengo'ya öyle demişti.

"Öyleyse ben neyim?" diye sormuştu Tengo.

"Sen hiçbir şeysin." Bu, babasının yalın ve itiraza yer bırakmayan yanıtıydı.

Tengo bunu duyunca, o sesin tınısından, kendisi ile o adam arasında kan bağı olmadığına emin olmuştu. Sonra ağır prangalardan nihayet kurtulduğunu düşünmüştü. Fakat zaman geçtikçe, babasının dile getirdiği şeylerin gerçekliğinden emin olamaz hale gelmişti.

"Ben hiçbir şeyim" dedi Tengo tekrar yüksek sesle.

Sonra bir an eski fotoğraftaki genç annenin siluetinin bir şekilde kendisinden yaşça büyük kadın arkadaşına benzediğini fark etti. Kyoko Yasuda. Kadının adı buydu. Tengo zihnini yatıştırmak için parmak ucuyla alnının ortasına bir süre bastırdı. Sonra bir kez daha zarftan fotoğrafi çıkartıp baktı. Küçük burun, dolgun dudaklar. Elmacıkkemikleri hafifçe çıkıktı. Saç stili farklı olduğundan başta farkına varmamıştı, ama yüz hatlarının gerçekten de Kyoko Yasuda'ya benzediği söylenebilirdi. Fakat bu, ne anlama geliyordu?

Hem sonra babası neden öldükten sonra bu fotoğrafi Tengo'ya vermeyi düşünmüştü? Yaşarken, Tengo'ya annesi hakkında hiçbir bilgi vermemişti. Bu aile fotoğrafının varlığını bile gizlemişti. Fakat en sonunda, tek bir açıklama bile yapmaksızın bu puslu, tek fotoğrafi Tengo'ya bırakmıştı. Ne için? Oğlunu kurtuluşa yönlendirmek için mi? Yoksa daha derin bir karmaşanın içine atmak için mi?

Tengo'nun anlayabildiği tek şey, babasının ona bazı durumları anlatma niyetinin asla olmadığıydı. Yaşadığı sıralarda olmadığı gibi, öldükten sonra da olmamıştı. *Bak, burada bir fotoğraf var. Yalnızca bunu sana bırakıyorum. Gerisini sen dilediğince tahmin et.* Babası, muhtemelen böyle diyordu.

Tengo, nevresimsiz yatağın üzerine sırtüstü uzanıp tavana baktı. Ahşap kaplama bir tavandı. Beyaz badana yapılmıştı. Desensiz, budak izi bile olmayan kalaslar birbirine eklenmişti yalnızca. Bu, babasının ömrünün son birkaç ayında, o çökmüş göz çukurlarının dibinden izlediği görüntünün aynısıydı. Belki de o gözler hiçbir şey görmemişti. Fakat nihayetinde bakışları oraya yönelmişti. Görüyor olsun ya da olmasın.

Tengo, gözlerini kapatıp kendisinin orada, yatalak halde ağır ağır, ama kesin bir şekilde ölüme doğru ilerlediğini geçirdi aklından. Fakat sağlık sorunu olmayan otuz yaşında bir adam için ölüm, hayal gücü sınırlarının dışında kalıyordu. Tengo usulca soluklanarak, akşamüzeri ışıklarının yarattığı gölgelerin duvarda oynaşmasını izledi. Hiçbir şeyi aklına getirmemeyi düşündü. Hiçbir şey düşünmemek, Tengo için o kadar zor bir şey değildi. Bir şeyi derinlemesine düşünemeyecek kadar yorgundu. Mümkün olsa biraz uyumak istiyordu, ama aşırı yorgunluktan olacak bir türlü uykusu gelmiyordu.

Saat 6'ya yaklaşırken Hemşire Omura gelip yemekhanede yemeğin hazır olduğunu bildirdi.

Tengo'nun hiç iştahı yoktu. Fakat Tengo, öyle söylese de o iri göğüslü, uzun boylu hemşire geri adım atmadı. Az da olsa bir şeyler yemesinin iyi olacağını söyledi. Neredeyse emir verir gibi. Söylemeye hiç gerek yok ki bünyeyi sağlam tutmak için insanlara bazı emirler vermek konusunda kadın bir profesyoneldi. Tengo, karşısındaki kadın, hele de kendisinden yaşça büyükse, uygun bahaneler uydurup yapması istenen şeyi reddedemeyen biriydi.

Merdivenlerden inip yemekhaneye gittiğinde, Kumi Adaçi de oradaydı. Hemşire Tamura ortalarda yoktu. Tengo, Kumi Adaçi ve Hemşire Omura ile aynı masada yemeğini yedi. Tengo, salata ve haşlanmış sebzeden biraz yiyip, küçük midye ve soğan katılmış *miso* çorbası içti. Sonra sıcak bitki çayı içti.

"Ne zaman yakılacak?" diye sordu Kumi Adaçi Tengo'ya.

"Yarın öğlen 1'de" diye yanıtladı Tengo. "O iş bittikten sonra sanırım ben de dosdoğru Tokyo'ya dönerim. İşim var çünkü."

"Tengo, yakılma törenine senden başka refakat edecek olan kimse var mı?"

"Hayır, sanırım yok. Ben tek başıma olacağım."

"Baksana, ben de seninle gelsem, sorun olur mu?" diye sordu Kumi Adaçi.

"Benim babamın yakılma törenine mi?" diye sordu Tengo, şaşırarak.

"Öyle. Doğrusunu söylemek gerekirse, babanı çok severdim."

Tengo gayriihtiyari yemek çubuklarını masaya bırakıp Kumi Adaçi'nin yüzüne baktı. Kadın gerçekten kendi babası hakkında mı konuşuyordu acaba? "Mesela ne gibi özelliklerini?" diye sordu Tengo.

"Dürüst bir adamdı, gereksiz yere de konuşmazdı" dedi kadın. "O yönleri benim ölen babama benziyordu."

"Hımm" dedi Tengo.

"Babam balıkçıydı. Elli yaşına gelmeden öldü gerçi."

"Denizde mi öldü?"

"Hayır, akciğer kanserinden. Aşırı sigara içmek yüzünden. Nedenini bilemiyorum, ama balıkçıların hepsi müthiş sigara içerler. Sanki vücutlarının her yerinden duman fışkırır gibi."

Tengo bir an bunu düşündü. "Benim babam da balıkçı olsaydı daha iyi olurdu belki."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Neden bilemiyorum" dedi Tengo. "Yalnız bir an öyle bir hisse kapıldım. NHK tahsildarlığındansa öylesi daha iyi olurdu belki."

"Babanın balıkçı olması, senin açından daha kabul edilebilir mi olurdu acaba?"

"En azından öylesi farklı açılardan çok daha kolay olurdu sanırım."

Tengo, çocukluğunda tatil günlerinde sabah erkenden babasıyla birlikte balıkçı teknesine bindiğini hayal etti. Büyük Okyanus'un sert dalgaları ve yanaklarına vuran deniz suyu serpintileri. Dizel motorun yeknesak yankıları. Burnunun direğini sızlatan balık ağının kokusu. Tehlikeli, çetin bir iş.

Küçük bir hata bile insanın canına mal olur. Fakat NHK yayın ücreti tahsilatı için İçikava şehrinde babasının peşi sıra dolaşmakla karşılaştırıldığında, bu çok daha doğal, çok daha dolu dolu bir yaşantı olurdu mutlaka.

"Fakat NHK tahsildarlığı da mutlaka ağır bir iştir" dedi Hemşire Omura, haşlanmış balığını yerken.

"Herhalde" dedi Tengo. En azından Tengo'nun yapabileceği bir iş değildi.

"Fakat baban işinde çok iyiymiş, değil mi?" diye sordu Kumi Adaçi.

"Oldukça iyiydi sanırım" dedi Tengo.

"Üstün başarı belgesini görmüştüm" dedi Kumi Adaçi.

"Öyle ya, eyvah!" dedi Hemşire Omura, aniden yemek çubuklarını masaya bırakarak. "Tamamen unutmuşum. Kusura bakma. Nasıl oldu da böyle önemli bir şeyi unuttum. İkiniz biraz burada bekler misiniz? Bugün mutlaka Tengo'ya vermem gereken bir şey vardı."

Hemşire Omura mendiliyle ağzını silip sandalyesinden kalktı, yemeğini yarım bırakarak aceleci adımlarla yemekhaneden çıkıp gitti.

"Bu kadar önemli olan şey ne acaba?" dedi Kumi Adaçi, başını hafifçe yana eğerek.

Tengo elbette bilmiyordu.

Tengo, Hemşire Omura'nın dönüp gelmesini beklerken, sırf âdet yerini bulsun diye sebze salatasından küçük parçalar alıp ağzına götürüyordu. Yemekhanede akşam yemeği yiyen kişi sayısı, henüz o kadar fazla değildi. Üç yaşlı bir masanın etrafına oturmuşlardı, ama hiçbiri konuşmuyordu. Başka bir masada beyaz giysiler içerisindeki, saçları ağarmaya başlamış bir adam, tek başına yemeğini yerken, önüne açtığı akşam gazetesini, ciddi bir yüz ifadesiyle okuyordu.

Neden sonra Hemşire Omura aceleci adımlarla geri geldi. Bir alışveriş merkezinin poşeti vardı elinde. Kadın poşetten güzelce katlanmış bir giysi çıkarttı.

"Bir sene kadar öncesiydi, ama henüz bilinci tamamen yerindeyken Kavana Bey bana emanet etmişti" dedi iri cüsseli hemşire. "Tabuta konulduğunda bunu giymek istiyormuş. Bu yüzden kuru temizlemeye verip naftalinleyerek saklamıştım."

Kadının elindeki, asla başka bir şeyle karıştırılmayacak NHK tahsildarlarının üniformasıydı. Üniformayla aynı kumaştan pantolonu güzelce ütülenmişti. Naftalin kokusu, Tengo'nun burnunun direğini sızlatıyordu. Tengo, bir süre söyleyecek söz bulamadı.

"Kavana Bey bu kıyafetle yakılmak istediğini söylemişti bana" dedi Hemşire Omura. Sonra o üniformayı yine güzelce katlayarak torbaya koydu. "Bu yüzden vakit geç olmadan sana vereyim Tengo. Yarın cenazecilere gittiğinde bunu da götür. Üstüne giydirsinler."

"Fakat bunu giydirmek sorun yaratmaz mı? Giysi, geçici olarak verilmiştir. Emekli olurken NHK'ya geri vermesi gerekirdi" dedi Tengo, pek de güçlü olmayan bir sesle.

"Kafaya takılacak bir şey yok" dedi Kumi Adaçi. "Biz sesimizi çıkarmazsak kim anlayacak. Eski bir üniforma takımının ortadan kaybolması NHK'ya dokunmaz."

Hemşire Omura, hemfikir olduğunu belirtti. "Kavana Bey, otuz yıldan fazla NHK için sabahtan akşama kadar taban tepmiş. Hiç istemediği durumlarla da sık sık karşılaşmıştır. Yok görev, yok

performans derken çok sıkıntı çekmiş olmalı. Bir takım üniforma niye sorun yaratsın? Bunu kullanarak kötü bir şey yapıyor da değiliz."

"Öyle elbette. Ben de lisedeyken giydiğim üniformayı hâlâ saklıyorum" dedi Kumi Adaçi.

"NHK tahsildarının üniforması ile liseli üniforması farklı sanırım" diye Tengo lafa girmeye çalıştıysa da kulak asan olmadı.

"Evet, benim lise kıyafetim de yüklükte saklı duruyor" dedi Hemşire Omura.

"Ee, arada sırada giyip kocanın önüne çıkıyor musun bari? Beyaz çoraplar da giyerek" dedi Kumi Adaçi, alay eder gibi.

"Bak bu iyi olabilir" dedi Hemşire Omura, masaya dirseklerini koymuştu, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Bakarsın tahrik edici olur."

"Neden olmasın" dedi Kumi Adaçi. Sonra liseli üniforması konusunu kapatarak Tengo'dan tarafa döndü. "Kavana Bey, üzerinde o NHK üniformasıyla yakılmak arzusunda olduğunu açıkça belirtmişti. Biz de bu kadarcık bir isteği yerine getirmeliyiz, değil mi?"

Tengo, üzerinde NHK amblemi olan üniformanın bulunduğu torbayı alıp odaya döndü. Kumi Adaçi, onunla birlikte gelip yatağı hazırladı. Hâlâ kola kokusu gitmemiş yeni çarşaf, yeni battaniye, yeni nevresim, yeni yastık. Yeni takımları serince babasının o güne kadar yattığı yatak, tamamen başka bir görünüm almıştı. Tengo nedensizce Kumi Adaçi'nin gür apış arası tüylerini anımsadı.

"Son günlerde baban sürekli derin uykudaydı, değil mi?" dedi Kumi Adaçi, çarşafın kırışıklarını eliyle düzelterek. "Fakat yine de bilincinin tamamen kapalı olduğunu sanmıyorum."

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu Tengo.

"İyi de, baban arada sırada birilerine mesaj gönderir gibiydi."

Tengo, pencere kenarında durmuş, dışarıdaki manzarayı izliyordu, ama arkasına dönerek Kumi Adaçi'ye baktı. "Mesaj mı?"

"Evet. Baban sık sık yatağının kenarına vuruyordu. Elini yatağın kenarından sarkıtarak, mors alfabesi gibi tak tak tak diye. İşte böyle."

Kumi Adaçi Tengo'nun babasının taklidini yaparak, yatağın ahşap çerçevesine iki yumruğuyla usulca vurdu.

"Bu, sanki sinyal gönderirmiş gibi değil mi?"

"Bunun sinyal olduğunu sanmıyorum."

"Değilse ne?"

"Kapıya vuruyordu" dedi Tengo, kuru bir sesle. "Bir yerlerdeki bir evin kapısına."

"Evet, öyle ya. Şimdi sen söyleyince, gerçekten öyle olabilir. Gerçekten kapıya vurur gibiydi." Sonra Kumi Adaçi kaşlarını iyice çattı. "Baksana, yani bilincini yitirdikten sonra da Kavana Bey hâlâ yayın ücreti tahsilatı için dolaşıyordu mu demek istiyorsun?"

"Herhalde" dedi Tengo. "Kafasının içindeki bir yerlerde."

“Öldükten sonra bile borazanını elinden bırakmayan eski askerler gibi” dedi Kumi Adaçi, hayranlıkla.

Söyleyeceği bir şey olmadığı için Tengo suskun kaldı.

“Baban o işi çok sevmiş demek ki. NHK yayın ücreti tahsil ederek dolaşmayı.”

“Sevip sevmemeyle ilgisi yoktu, sanırım” dedi Tengo.

“Peki, neyle ilgisi vardı?”

“Bu, babamın en iyi yapabildiği işti.”

“Hımm, demek öyle” dedi Kumi Adaçi. Sonra bir an düşündü. “İyi de, bu yaşam tarzı da kendi çapında doğruydu belki de.”

“Belki de” dedi Tengo, çam korusuna bakarak. “Gerçekten de öyleydi belki.”

“Peki, mesela” dedi kadın. “Senin en iyi yapabildiğin şey nedir?”

“Bilemiyorum” dedi Tengo, Kumi Adaçi’nin yüzüne dimdik bakarak. “Gerçekten bilemiyorum.”

Uşikava

O gözler, aksine acıyormuş gibi bakıyordu

Pazar günü akşamüzeri saat 6.05'te Tengo, apartmanın girişinde göründü. Dışarı çıktığında önce bir durup bir şeyler arıyormuş gibi çevresine bakındı. Gözlerini sağdan sola, sonra soldan sağa çevirdi. Başını gökyüzüne kaldırıp, sonra ayaklarına baktı. Fakat normalden farklı bir şey gözüne ilişmemiş gibiydi. Hızlı adımlarla yola koyuldu. Uşikava, onun o halini perdenin aralığından izledi.

Uşikava, o sırada Tengo'nun peşine düşmedi. Eşyası yoktu. İri elleri ütü izi olmayan pantolonunun ceplerindeydi. Dik yaka süveter, şeklini kaybetmeye başlamış zeytin yeşili kadife ceket, dağınık saçlar. Ceketinin cebinde kalınca bir cep kitabı vardı. Herhalde yakınlarda bir yerde yemek yeme niyetindeydi. İstediği her yere gidebilirdi.

Pazartesi günü Tengo'nun bazı dersleri olduğunu biliyordu. Uşikava, önceden dershaneye telefon edip bunu teyit etmişti. *Evet, Kavana Hoca'nın dersleri, hafta başından itibaren programda yazdığı gibi yapılacak,* demişti ofis görevlisi kadın. *Tamam öyleyse.* Tengo, yarın nihayet normal yaşantısına dönecekti. Kişiliği açısından bakıldığında, bu gece dışarı çıkması söz konusu olmazdı. (Eğer Uşikava o sırada Tengo'yu izlemiş olsaydı, onun Komatsu ile buluşmak için Yotsuya'daki bara gittiğini öğrenecekti gerçi.)

Saat 8'de Uşikava trençkotunu giydi, kaşkolunu boynuna dolayıp beresini kulaklarına kadar geçirdi, çevresini kolaçan ederek hızlı adımlarla apartmandan çıktı. O sırada Tengo henüz evine dönmemişti. Yakınlarda basit bir yemek yediği düşünülürse, dönüşü fazlasıyla uzamıştı. Apartmandan çıkarken, geri dönen Tengo ile burun buruna gelme olasılığı da vardı. Fakat her ne pahasına olursa olsun, Uşikava'nın o akşam, o saatte mutlaka dışarıya çıkıp yapması gereken bir işi vardı.

Uşikava, hafızasını kullanarak bazı köşelerden döndü, bazı işaretlerin önünden geçti. Arada sırada yolunu şaşırsa da bir şekilde çocuk parkına ulaştı. Önceki günkü güçlü kuzey rüzgârı dinmişti, aralık ayı için ılık bir akşamdı, ama yine de geceleyin parkta kimsecikler yoktu. Uşikava, bir kez daha çevreye göz gezdirip birileri tarafından izlenmediğinden emin olduktan sonra kaydırağın merdivenini tırmandı. Kaydırağın tepesinde oturup, parmaklığa sırtını yaslayarak bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Ay, önceki akşamla aşağı yukarı aynı yerdeydi. Üçte iki büyüklüğünde parlak bir ay. Çevresinde tek bir bulut bile yoktu. Üstelik şekilsiz, küçük yeşil ay da o ayın yanına sokulmuştu.

Yanlış görmemişim, dedi Uşikava kendi kendine. İç geçirerek yavaşça başını iki yana salladı. Ne rüya görmüştü ne de bir göz yanılsamasıydı. Büyük ve küçük iki ay, yaprakları dökülmüş Zelkova ağacının üstünde, hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde yan yana duruyorlardı. Bu iki ay, dün akşamdan beri Uşikava'nın dönüp kaydırağın tepesine çıkmasını sabırla, kımıldamadan beklemiş gibiydi. Uşikava'nın oraya dönüp geleceğini biliyor olmalıydılar. Onların, söz birliği etmiş gibi, çevrelerine yaydıkları sessizlik, pek çok imayla dolu bir sessizlikti. Dahası iki ay, Uşikava'dan bu sessizliğe ortak olmasını istiyorlardı. *Bu durumu kimseye söylememen gerek*, diyorlardı Uşikava'ya. İnce, külle kaplı işaretparmaklarını usulca dudaklarına götürerek.

Uşikava orada oturmuş halde, yüz kaslarını olabildiğince esnetti. Sonra hissedişinde anormal, sıradışı bir şeyler olup olmadığından emin oldu. Anormal bir şey hissetmedi. İyisiyle kötüsüyle kendi yüzüydü.

Uşikava, kendisini realist bir insan olarak görürdü. Gerçekten de realist bir insandı. Fizikötesi düşünceler peşine düşmezdi. Eğer önünde gerçekten bir şey varsa, herhangi bir mantığı yokmuş gibi

görünse bile, her şeyden önce bir gerçek olarak kabul etmek gerekirdi. Bu, Uşikava'nın temel düşüncesiydi. Gerçek, prensipler ve mantık temelinde doğmaz; önce gerçek ortaya çıkar, sonra buna bağlı olarak prensipler ve mantık doğardı. Bu yüzden gökyüzünde iki ayın yan yana duruyor olması gerçeğini kabul etmesi gerektiğini düşündü Uşikava.

Sonraki meseleleri, sonra düşünmesi daha iyi olacaktı. Uşikava gereksiz düşüncelere kapılmamaya gayret göstererek, kendinden geçmiş gibi o iki ayı izleyip gözlemledi. Büyük sarı renkli ay ve küçük, yeşil, şekilsiz ay. Uşikava o görüntüye kendini alıştırmaya çalıştı. *Bunu olduğu gibi kabul etmem gerek,* dedi kendi kendine. *Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?* Açıklaması yoktu. Fakat şu an için bu derinlemesine düşünülecek bir sorun değildi. Esas mesele, bu duruma ne şekilde ayak uydurulacağıydı. Öncelikle bu görüntüyü olduğu gibi, mantıklı olup olmamasına bakmaksızın kabul etmekten başka yol yoktu. Mesele ondan sonra başlıyordu.

Uşikava, on beş dakika kadar orada kalmıştı herhalde. Kaydırağın parmaklığına yaslanıp neredeyse hiç kımıldamadan bu görüntüye kendini alıştırmaya çalışmıştı. Zamana yayarak, vücudunu su basıncının değişimine alıştırmaya çalışan dalgıçlar gibi, o aylardan gelen ışıkları vücudunda topladı, teniyle emdi. Önsezileri bunu yapmasının önemli olduğunu söylüyordu.

Sonra şekilsiz kafalı, ufak tefek adam, ayağa kalkıp kaydıraktan indi, anlaşılmaz düşüncelere kendini kaptırmış halde, yürüyerek apartmana döndü. Çevresindeki manzaranın, oraya giderkenkinden biraz daha farklı göründüğünü ayrımsadı. *Ayların ışıkları yüzünden,* dedi içinden. Ayların ışıkları, cisimlerin görüntüsünü yavaş yavaş değiştiriyor. Bu yüzden birkaç kez yolda ne tarafa döneceğini şaşırdı. Apartman kapısından girmeden önce başını yukarı kaldırıp üçüncü kata bakarak, Tengo'nun dairesinin ışıklarının yanıp yanmadığını kontrol etti. İri cüsseli dershane öğretmeni, henüz eve dönmemişti. Yemek yemek için yakınlarda bir yerlere gitmiş değildi herhalde. Bir yerlerde birileriyle buluşmuş olmalıydı. Buluştuğu kişi Aomame olabilirdi. Hatta Fukaeri de olabilirdi. *Belki de önemli bir fırsatı kaçırmışımdır. Fakat şimdi bunu dert etmemin âlemi yok. Tengo her dışarı çıkışında onu izlemem tehlikeli olur. Beni bir kez bile görecek olursa yaptığım her şey boşa gider.*

Uşikava, eve dönüp trençkotunu, kaşkolunu ve beresini çıkardı. Mutfakta salamura biftek konservesi açıp, ekmeğin arasına koyarak ayakta yedi. Ne soğuk ne de sıcak olan teneke kahve içti. Fakat hiçbirinin tadını alamıyordu. Yemek yiyordu, ama tat algısı yoktu. Bu, yemeklerden mi, yoksa kendisinden mi kaynaklanıyordu? Uşikava, bir karar veremedi. Bu da yine gözlerinin derinliklerine kazınmış iki ay yüzünden olabilirdi. Bir yerlerde kapının zili çaldığında, ses tuhaf geldi. Kapı zili aralıklı olarak iki kez çaldı. Fakat Uşikava buna aldırış etmedi. *Buranın kapısı değil, başka kattaki bir kapı.*

Uşikava sandviçini yemeyi bitirip kahvesine geçince, gerçekliğe dönebilmek için ağır ağır bir sigara içti. Burada yapmak zorunda olduğu şeyden yeniden emin oldu. Nihayet pencere kenarına gidip, fotoğraf makinesinin önüne oturdu. Elektrikli sobayı çalıştırıp, portakal rengi ışıklara doğru ellerini uzatıp ısıttı. Pazar akşamı, saat 9'a yaklaşıyordu. Apartmana giren çıkan neredeyse hiç kimse yoktu. Fakat Uşikava, Tengo'nun eve döndüğü saati tespit etmek istiyordu.

Hemen sonra siyah anorak giymiş bir kadın apartmandan çıktı. Hiç görmediği bir kadındı. Kadın gri bir eşarpla ağzını örtmüştü. Siyah çerçeveli gözlük takmış, başına beyzbol şapkası geçirmişti. Bu haliyle, insanlardan yüzünü saklamaya çalıştığı belli oluyordu. Ellerinde hiçbir şey yoktu. Hızlı hızlı, geniş adımlarla yürüyordu. Uşikava, refleks olarak düğmeye basıp, motor sürücü ile fotoğraf

makinesinin deklanşörünü üç kez indirdi. *Bu kadının nereye gittiğini öğrenmem gerek,* dedi Uşikava içinden. Fakat ayağa kalkmaya yeltendiğinde, kadın çoktan yola koyulmuş, gecenin karanlığında kaybolup gitmişti. Uşikava, yüzünü buruşturup şansına küstü. Yürüyüşüne bakılırsa, kalkıp ayakkabılarını giyse, peşine düşse bile kadını yakalaması mümkün değildi.

Uşikava, az önce gördüğü manzarayı yeniden gözünün önüne getirdi. Boyu 1.70 kadardı. İnce, dar kesim kot pantolon, altında beyaz spor ayakkabıları vardı. Kıyafetlerin tamamı yepyeniydi. Muhtemelen yirmi beş, otuz yaşlarındaydı. Saçları yakasının içine tıkıştırılmıştı, uzunluğu belli olmuyordu. Şişkin yeleği yüzünden vücut hatları da pek belli olmuyordu, ama bacaklarının şekline bakılırsa zayıf olmalıydı. Duruşunun düzgünlüğü ve esnek ayak hareketleri, kadının genç ve sağlıklı olduğunu gösteriyordu. Muhtemelen her gün spor yapıyordu. Bu özelliklerin tamamı Uşikava'nın bildiği Aomame ile örtüşüyordu. Bu kadının Aomame olduğunu elbette kesin olarak söyleyemezdi. Yalnız kadın, birileri tarafından görülmemek için aşırı temkinli davranıyor gibiydi. Tüm vücudu gerilmiş gibiydi. Magazin dergileri muhabirlerinin izlemesinden korkan kadın aktrisler gibi. Fakat medyayı peşine takacak ölçüde ünlü bir kadının, Koenci'nin bu yıkık dökük apartmanına girip çıkması normalde düşünülemezdi.

Şimdi onun Aomame olduğunu varsayalım.

Kadın, Tengo ile buluşmak için buraya geldi. Fakat Tengo şimdi evde değil. Evinin ışıkları hâlâ sönük. Aomame onu görmeye geldi, ama yanıt alamayınca şansına küsüp geri döndü. O uzaktan gelen kapı çalma sesini hatırladı, belki de o çalmıştı. Fakat Uşikava açısından bakıldığında bu da mantıksızdı. Aomame, takip altında olduğu müddetçe, tehlikeden uzak durmak için mümkün olduğunca insanların gözüne ilişmeyecek şekilde yaşıyor olmalıydı. Tengo ile buluşmak isterse önce telefon edip evde olup olmadığını öğrenmesi, daha normal olurdu. Böylece boşuna tehlikeye de atılmazdı. Uşikava, fotoğraf makinesinin önünde oturmuş düşünüyor, ama mantıklı bir varsayımda bulunamıyordu. Kadının hareketleri, kılık değiştirmiş gibi görünmeyen kıyafetleri, gizlendiği evden çıkıp bu apartmana kadar gelmesi, Uşikava'nın bildiği Aomame'nin kişiliğine uygun düşmüyordu. Kadın, daha özenli, dikkatli olmalıydı. Bu durum, Uşikava'nın kafasını karıştırmıştı. Kendisinin kadını oraya kadar çekmiş olabileceği Uşikava'nın aklının ucundan bile geçmemişti.

Yarın istasyonun oradaki fotoğraf stüdyosuna gidip, biriken filmleri toplu halde banyo ettireyim. Fotoğraflarda bu gizemli kadın da çıkmış olacak.

Saat 10'u geçene kadar fotoğraf makinesinin önünde gözetlemeyi sürdürdü, ama o kadın çıkıp gittikten sonra apartmana giren çıkan tek kişi bile olmadı. Sönük geçen bir konferansın bitiminde bir kenarda kalmış, herkes tarafından unutulmuş kürsü gibi, apartman girişi sessizleşmişti. *Tengo'ya ne oldu acaba?* diye düşündü Uşikava, başını eğerek. Onun bildiği kadarıyla Tengo'nun bu saatlere kadar dışarıda kalması nadir bir durumdu. Yarın dershanede tekrar derslere başlaması gerekiyordu. Belki de Uşikava dışarıdayken evine dönüp erkenden yatmıştı.

Uşikava, saatin 10'u geçtiği sıralarda kendisinin de feci halde yorgun düştüğünün farkına vardı. Öyle bir uyku bastırmıştı ki, gözlerini açık tutamaz hale gelmişti. Geç vakitlere kadar ayakta kalmaya alışık olan Uşikava için nadir rastlanan bir durumdu. Uşikava, gerektiğinde uzun saatler uyanık kalabilirdi. Fakat nedense o gece uyku şeytanı, eski bir lahdin taş kapağını, merhametsizce onun üzerine indirivermiş gibiydi.

Belki de o iki ayı çok uzun süre izledim. Uşikava'nın aklından bu düşünce geçti. *O ışıkları vücudum fazla emdi galiba.* Büyük ve küçük iki ay, hayal meyal görüntüler olarak Uşikava'nın

belleğinde varlığını sürdürüyordu. O karanlık siluetleri, Uşikava'nın beyninin yumuşak kısımlarını uyuşturmuştu. Bir arının büyük bir kurtçuğu sokarak uyuşturması, kurtçuğun vücudunun üzerine yumurtalarını bırakması gibi. Arının yumurtadan çıkan larvaları, artık kımıldayamayan o kurtçuğu kolay ulaşılabilen bir besin kaynağı olarak kullanıp canlı canlı kemirirdi. Uşikava, yüzünü buruşturup bu uğursuz görüntüleri kafasından silmeye çalıştı.

Neyse, dedi kendi kendine. *Tengo'nun eve dönmesini geç saatlere kadar beklemenin âlemi yok. Saat kaçta dönerse dönsün, adamımız belli. Nasıl olsa dönüp hemen uyuyacaktır. Dahası bu apartman dairesinden başka gidebileceği yer de yok. Herhalde.*

Uşikava bitkin bir şekilde, pantolonunu ve süveterini çıkarıp yalnızca uzun kollu gömleği ve uzun külotuyla kaldı, uyku tulumunun içine girdi. Sonra vücudunu kıvırıp hemen uykuya daldı. Uykusu, son derece derin, neredeyse komaya yakındı. Uykuya daldığı sıralarda evin kapısına vurulduğunu duyar gibi oldu. Fakat bilinci artık başka bir dünyaya taşınmış gibiydi. Nesnelerin ayrımını doğru düzgün yapamıyordu. Kendini zorlayarak bu ayrımı yapmaya çalıştıkça vücudunun her yerinden gıcırtılar çıkıyordu sanki. Bu yüzden Uşikava, gözkapaklarını açmadan, o sesin anlamını daha fazla kurcalamadan, tekrar derin uyku çamurunun içine gömülüverdi.

Tengo, Komatsu'dan ayrılıp eve döndüğünde, Uşikava'nın o derin uykusuna dalmasının üzerinden yarım saat kadar geçmişti. Tengo dişlerini fırçaladı, sigara kokusu sinen ceketini askıya asarak, pijamalarını giyip hemen uyudu. Gece 2'de telefon çalıp babasının ölümü bildirilene kadar.

Uşikava uyandığında, pazartesi sabahı saat 8'i geçiyordu. O sırada Tengo çoktan Tateyama'ya giden ekspres trenin koltuğuna oturmuş, uykusunu tam alamadığından derin bir uykuya dalmıştı. Uşikava fotoğraf makinesinin başına oturup, Tengo'nun dershaneye gitmek için apartmandan çıkmasını bekledi. Fakat doğal olarak, Tengo görünmedi. Saat öğleden sonra 1'i gösterdiğinde, Uşikava şansına küstü. Yakınlardaki bir umumi telefondan dershaneye telefon edip, "Kavana Hoca'nın dersi, bugün her zamanki gibi yapılacak mı?" diye sordu.

"Kavana Hoca'nın bugünkü dersi iptal edildi. Dün gece bir akrabasını yitirmiş" dedi telefona çıkan kadın. Uşikava, teşekkür ederek telefonu kapattı.

Akrabasını yitirmek? Tengo'nun akrabası denince NHK tahsildarlığı yapan babasından başka kimse yoktu. Babası, uzak bir yerlerdeki bir tedavi merkezindeydi. Tengo, ona bakmak için Tokyo'dan bir süreliğine ayrılmış, daha iki gün önce dönmüştü. Babası ölmüştü. Öyleyse Tengo tekrar Tokyo'dan uzaklaşmıştı. *Muhtemelen ben uyurken çıkıp gitmiştir. Ne diye bu kadar uzun ve derin uyudum ki?*

Nihayetinde böylelikle Tengo tamamen yalnız bir adam haline geldi, diye düşündü Uşikava. *Zaten yalnız bir adamdı, ama böylelikle daha da yalnızlaştı. Tamamen tek başına. Annesi, o iki yaşına girmeden önce Nagano ilindeki kaplıcada boğularak öldürülmüş. Öldüren adam, hiç yakalanamamış. Kadın, kocasını terk edip bebek Tengo'yla birlikte o genç adama kaçmış, o adamla zina yapmış. Zina fazlasıyla eski bir sözcük. Şimdilerde artık kimse o sözcüğü kullanmıyor. Fakat o tür bir eyleme çok denk düşen bir sözcük. Adamın kadını neden öldürdüğü belirsiz. Hayır, gerçekten o adamın öldürüp öldürmediği bile bilinmiyor.* Pansiyonun bir odasında kadın geceliğinin kuşağıyla boğazı sıkılarak öldürülmüş, yanındaki adam ortadan kaybolmuştu. Ne şekilde düşünülürse düşünülsün, şüpheli o adamdı. Durum, bundan ibaretti. Babası haberi alınca İçikava'dan gelmiş,

geride kalan küçük oğlunu teslim almıştı.

Bunu Tengo Kavana'ya söylemem gerekirdi belki de. Onun elbette bu gerçeği öğrenmeye hakkı var. Fakat benim gibi bir insanın ağzından annesiyle ilgili bir şeyler duymak istemediğini söyledi. Bu yüzden ben de söylemedim. Yapacak bir şey yok. Bu, benim sorunum değil. Onun sorunu.

Neticede Tengo olsa da olmasa da, apartmanı gözlemeye devam etmekten başka çare yok. Uşikava kendi kendine böyle dedi. *Aomame olduğunu sandığım gizemli kadını, dün gece gördüm. O kişinin Aomame olduğuna dair kesin kanıtım yok, ama bu olasılık fazlasıyla yüksek. Bu şekilsiz kafa, bana böyle söylüyor. Görünüşü pek hoş olmayabilir, ama orada son derece gelişmiş bir radar düzeyinde keskin bir önsezi var. Üstelik eğer o kadın Aomame ise, çok geçmeden tekrar Tengo'yu görmeye gelir. Henüz Tengo'nun babasının öldüğünü bilmiyor.* Bu, Uşikava'nın tahminiydi. Tengo, herhalde geceleyin bu haberi almış, sabah erkenden çıkıp gitmişti. Galiba ikisinin arasında telefonla haberleşmelerine engel olan bir durum vardı. *Öyleyse, Aomame mutlaka tekrar buraya gelecek. Risk almak zorunda kalsa bile, buraya gelmesine neden olacak büyük bir cesaret var o kadında. Üstelik bu sefer onun gittiği yeri mutlaka tespit etmem gerek. Bunun için hazırlıklarımı en ince ayrıntısına varana kadar tamamlamam gerekiyor.*

Bu yolla, bu dünyada neden iki ayın mevcut olduğuna dair gizemi de bir derece açığa çıkartabilirim. Uşikava bu ilginç bilmeceyi çözmek istiyordu. *Fakat bu, nihayetinde ikincil bir konu. Benim işim, her şeyden önce Aomame'nin gizlendiği yeri bulmak. Sonra şık bir kurdele takıp onu o ürkütücü ikiliye vermek. O zamana kadar gökyüzünde ay ister iki tane olsun, ister tek, ben sonuna kadar gerçekçi olmak zorundayım. Bu, ne denirse densin, beni ben yapan en güçlü yan.*

Uşikava, istasyonun önündeki fotoğraf stüdyosuna giderek 36 pozluk beş filmi tezgâhtara verdi. Sonra çıkan fotoğrafları alıp yakınlardaki bir aile restoranına girdi, körili tavuk yerken tarih sırasına göre fotoğraflara baktı. Çoğu, normalde görmeye alıştığı apartman sakinlerinin yüzüydü. Onun asıl büyük bir ilgiyle baktığı, üç kişinin fotoğrafıydı yalnızca. Fukaeri, Tengo ve dün gece apartmandan çıkıp giden gizemli kadın olmak üzere, üç kişi.

Fukaeri'nin gözleri Uşikava'nın gerilmesine sebep oluyordu. Fotoğrafın içinden bile, o kız tam karşısından Uşikava'nın yüzünü, bakışlarını ayırmadan süzüyordu sanki. *Hiç kuşku yok,* dedi Uşikava içinden. Uşikava'nın orada olduğunu, kendisini gözetlediğini kız biliyordu. Muhtemelen kamufle ettiği fotoğraf makinesini kullanarak fotoğraf çektiğini de. Kızın berrak gözleri, bunu anlatıyordu. O gözler her şeyin farkındaydı. Uşikava'nın yaptığını kesinlikle onaylamıyordu. O dimdik bakışlar, Uşikava'nın kalbini merhametsizce delip geçmişti. Uşikava'nın orada yaptığı işin asla savunulacak bir tarafı yoktu. Fakat bununla birlikte, Fukaeri Uşikava'yı suçlamıyordu. Aşağılıyormuş gibi bir hali de yoktu. Bir anlamda o güzel gözler, Uşikava'yı affetmişti. *Hayır, affetmiş denilemez,* diye düşüncesini düzeltti Uşikava. O gözler, aksine Uşikava'ya acıyormuş gibi bakıyordu. Uşikava'nın yaptığının kirli bir şey olduğunu bilen, bunu bildiği için Uşikava'ya acıyarak bakan gözlerdi.

Her şey bir anda olup bitmişti. O sabah Fukaeri, önce bir süre bakışlarını elektrik direğinin yukarısına sabitlemiş, sonra ani bir hareketle başını çevirerek Uşikava'nın gizlendiği pencereye bakmıştı; kamufle edilen fotoğraf makinesinin merceğine doğru bakarak vizörün arkasındaki Uşikava'nın gözlerini yakalamıştı. Sonra da yürüyüp gitmişti. Zaman önce donmuş, sonra yeniden ilerlemeye başlamıştı. Olsa olsa üç dakikalık bir süreydi. O kısa süre içinde Fukaeri, Uşikava denilen insanın ruhunu köşe bucak görmüş, kirli ve sefil halini net bir biçimde anlamış, sessizce ona

acımış, sonra ortalıktan kayboluvermişti.

Uşikava, onun gözlerine baktıkça kaburgalarının arasına çuvaldız saplanmış gibi keskin bir acı duydu. Kendisini feci halde çarpık, çirkin biri gibi hissetmeye başladı. *Fakat yapılacak bir şey yok,* diye düşündü Uşikava. *Çünkü ben gerçekten feci halde çarpık, çirkin bir insanım ne de olsa.* Fakat daha çok, Fukaeri'nin gözbebeklerinde beliren doğal, berrak acıma ifadesi Uşikava'nın yüreğinin ta derinlerine kadar işlemişti. Yaptığı şey yüzüne vurulsa, aşağılansa, azarlansa, suçlansa çok daha iyi olurdu. Birileri gelip beyzbol sopasıyla kendisine var gücüyle vursa daha iyiydi. Bunlara dayanabilirdi. Fakat *buna* dayanamazdı.

Onunla karşılaştırıldığında Tengo'yla baş etmek çok daha kolaydı. Fotoğrafta, Tengo kapıdan çıkmış, girişin önünde durmuştu; o da fotoğraf makinesinden tarafa bakıyordu. Tıpkı Fukaeri'nin yaptığı gibi, çevreyi dikkatle gözlemliyordu. Fakat gözlerinde bir ifade yoktu. Tengo'nun saf ve bilgisiz gözleri, perdenin gölgesindeki gizli fotoğraf makinesini de, onun başında duran Uşikava'yı da göremezdi.

Sonra Uşikava gizemli kadının fotoğrafına baktı. Üç fotoğraf vardı. Beyzbol şapkası, siyah çerçeveli gözlük, burnuna kadar çekilmiş gri eşarp. Yüz hatları anlaşılmıyordu. Fotoğrafların hepsinde ışık zayıf olduğundan, beyzbol şapkasının siperliği karanlık bir gölge oluşturmuştu. Fakat kadın, o ana kadar Uşikava'nın zihninde yer etmiş Aomame imajına tıpatıp uyuyordu. Uşikava, o üç fotoğrafı eline alıp, iskambil kâğıtlarını kontrol eder gibi sırayla tekrar tekrar baktı. Baktıkça da o kadının Aomame'den başkası olamayacağını düşünmeye başladı.

Uşikava, kadın garsonu durdurup o günkü tatlının ne olduğunu sordu. Şeftalili pasta olduğunu söyledi kadın garson. Uşikava, tatlı getirmesini, kahvesini de tazelemesini istedi.

Eğer bu Aomame değilse, dedi Uşikava kendi kendine, pastasının getirilmesini beklerken, *Aomame denen kadını hayatım boyunca göremeyebilirim.*

Şeftalili pasta, tahmin ettiğinden çok daha lezzetliydi. Kıtır kıtır kabuğunun içerisine sulu şeftali konulmuştu. Elbette konserve şeftali kullanılmış olmalıydı, ama bir aile restoranında verilen tatlı olarak fena değildi. Uşikava, pastasını keyfine vararak yiyip bitirdi, kahvesini de içtikten sonra gayet memnun bir şekilde restorandan çıktı. Süpermarkete uğrayıp üç günlük yiyecek malzemesi satın aldı, eve dönünce tekrar fotoğraf makinesinin başına oturdu. Perdenin aralığından apartmanın girişini gözetleyerek, duvara yaslanıp, odaya vuran güneş ışıkları altında biraz uyukladı. Fakat Uşikava bunu pek umursamıyordu. Uyurken önemli bir şeyi gözden kaçırmış olamazdı. Tengo, babasının cenazesi için Tokyo'dan ayrılmıştı. Fukaeri, artık apartmana dönmezdi. Uşikava'nın gözetlemeyi sürdürdüğünü biliyordu. O gizemli kadının, aydınlık saatlerde apartmana tekrar gelmesi olasılığı da düşüktü. Kadın, temkinli hareket ediyordu. Ancak ortalık karardıktan sonra harekete geçerdi.

Fakat gizemli kadın hava karardığında da ortalarda görünmedi. Her zamanki yüzler; her zamanki şekilde öğleden sonra alışverişine giden, akşamüzeri yürüyüşüne çıkan, işine giden insanlar, giderken olduğundan daha yorgun yüzlerle apartmana dönüyorlardı yalnızca. Uşikava onların gidiş gelişlerini boş gözlerle izledi. Fotoğraf makinesinin düğmesine de basmıyordu. Daha fazla onların fotoğrafını çekmesine gerek yoktu. Artık Uşikava'nın ilgisi o üç kişi üzerinde yoğunlaşmıştı. Bu üç kişinin dışındakiler isimsiz yolculardan başka bir şey değildi. Yapacak bir şey olmamasının sıkıntısını atmak için Uşikava onlara kafasına göre taktığı isimlerle kendi kendine seslendi.

“Mao Bey (adamın saç şekli Mao Zedong’unkine çok benziyordu), geçmiş olsun, çok çalışmış olmalısınız.”

“Uzun Kulaklı Bey, bugün hava güzel ve yürüyüş için çok uygundu, değil mi?”

“Çeneli Hanım, yine alışveriş mi yoksa? Bugün akşam yemeği için ne yapacaksınız?”

11’e kadar girişi gözetlemeyi sürdürdü Uşikava. Sonra ağzını kocaman açarak esnedi ve o günkü çalışmayı bitirmeye karar verdi. Pet şişedeki yeşil çayını içip birkaç kraker yiyerek bir sigara içti. Lavaboda dişlerini fırçalarken dilini dışarı çıkartarak aynada baktı. Uzun zamandır ilk kez diline bakıyordu. Dilinin üzeri yosun gibi bir şeyle kaplanmıştı. Tıpkı gerçek yosun gibi uçuk yeşil renkteydi. Uşikava, ışığın altında o yosunlanmış kısmı inceden inceye kontrol etti. İnsanın içini kaldıran bir görüntüydü. Sanki dilinin tamamına iyice yapışmış, artık asla çıkmayacak gibiydi. *Bu gidişle bir zaman gelecek, yosun insan olacağım belki de,* dedi Uşikava içinden. *Dilimden başlayacak, vücudumun her yerinde ve tenimde yosunlar bitecek. Bataklıklara sinerek yaşayan kaplumbağaların kabuğu gibi.* Böyle bir şeyi hayal etmekle bile içine bir kasvet çökmüştü.

Uşikava iç geçirmeyi andıran anlamsız bir ses çıkararak dili hakkında düşünmeyi bıraktı. Lavabonun ışığını kapattı. Karanlıkta, kıvranırmış gibi hareketlerle giysilerini çıkartıp, uyku tulumunun içine girdi. Fermuarı çekip sırtını bir böcek gibi kamburlaştırdı.

Uyandığında etraf zifiri karanlıktı. Saate bakmak için başını çevirdiyse de saat, olması gereken yerde değildi. Bir an Uşikava’nın aklı karıştı. Karanlıkta bile saati hemen görebilmek için, yatmadan önce mutlaka saatin yerini kontrol ederdi. Bu, uzun yıllardır geliştirdiği bir alışkanlıktı. Saat neden yoktu acaba? Pencerenin perde aralığından hafif bir ışık giriyordu, ama bu ışık odanın sadece bir köşesini aydınlatıyordu. Bu köşenin dışında etraf zifiri karanlıktı.

Uşikava, kalp atışlarının hızlandığını fark etti. Salgılanan adrenalini tüm vücuda iletebilmek için kalbi, canla başla çalışıyordu. Burun delikleri genişlemiş, soluk alıp verişleri düzensizleşmişti. Heyecanlanmasına neden olan bir rüya görüp de tam ortasında uyanmış gibi.

Fakat rüya görüyor değildi. Gerçekten bir şeyler oluyordu. Başucunda biri vardı. Uşikava, onun varlığını hissediyordu. Karanlıkta, daha karanlık bir gölge oluşmuş, o şey yukarıdan Uşikava’nın yüzüne bakıyordu. Önce tüm kasları gerildi. Birkaç salise kadar bir süre sonra, bilinci yeniden eski haline döndüğünde Uşikava refleks olarak uyku tulumunun fermuarını açmaya çalıştı.

Oradaki her kimse, hiç vakit kaybetmeden kolunu Uşikava’nın boynuna doladı. Uşikava kısa bir çığlık atmaya bile zaman bulamamıştı. Adamın gelişmiş, güçlü kaslarını boynunda hissedebiliyordu. Adamın kolu Uşikava’nın boynunu mengene gibi, sonsuz bir güçle merhametsizce sıkıyordu. Adam, tek kelime konuşmamıştı. Soluk alıp verişleri bile duyulmuyordu. Uşikava uyku tulumunun içinde debelendi. Naylonun iç yüzeyini tırmalayıp tekmeledi, bağırmaya çalıştı. Fakat bu çabası bir işe yaramadı. Karşısındaki zemindeki hasırın üzerine kendini sabitlemiş, hiç kımıldamıyor, yalnızca kol kaslarının gücünü aşama aşama artırıyordu. Çok etkili, asla boşa yapılmış bir hareket değildi. Uşikava’nın solunum organları iyice baskı altında kalıp, soluk alıp verişleri gitgide yavaşladı.

O ümitsiz durum içinde Uşikava’nın aklından geçen, bu adamın nasıl olup da eve girebildiğiydi. Kapının bilyeli kilidini kilitlemiş, iç taraftan zinciri takmıştı. Pencereleri de sımsıkı örtmüştü. Buna rağmen bu adam nasıl olup da eve girebilmişti acaba? Kilidi kurcalayacak olsa mutlaka ses çıkardı. Öyle bir ses duyduğu anda Uşikava kesinlikle uyanırdı.

Bu tip, bir profesyonel, dedi Uşikava içinden. *Gerektiğinde hiç tereddüt etmeden insanın canını alabilir. Bunun için eğitilmiş. Öncüler'in gönderdiği biri mi acaba? Sonunda benim icabıma bakmaya mı karar verdiler? Artık benim işe yaramayan, rahatsız edici bir varlık olduğuma mı hükmettiler? Öyleyse, bu yanlış bir hüküm. Aomame'ye ulaşmama sadece bir adım kaldı.* Uşikava, adama bir şeyler söylemeye çalıştı. *Önce, beni bir dinle,* demek istedi. Fakat sesi çıkmadı. Artık vücudunda, ses tellerini titretecek kadar hava yoktu. Dili de boğazının dip tarafında taş gibi sertleşmişti.

Nefes borusu tamamen kapanmıştı. Hiç hava girmiyordu. Ciğerleri oksijeni ölesiye arzuluyordu, ama bir gıdım bile hava yoktu. Vücudunun ve bilincinin iki parçaya ayrıldığına dair bir algılama vardı. Vücudu uyku tulumunun içinde debelenmeye devam ederken, bilinci pelteleşmiş ağır bir katmanın içine çekiliyordu. Elleri ve ayakları hızla hissizleşmeye başladı. *Neden?* diye sordu bulanıklaşmaya başlayan bilinciyle. *Neden böyle sefil bir yerde, böyle sefil bir kılıkta ölmek zorundayım?* Elbette yanıt yoktu. Nihayet uçsuz bucaksız karanlık, tavandan inip her şeyi sarmalayıverdi.

Bilinci yerine geldiğinde, Uşikava uyku tulumunun dışına çıkartılmıştı. Elleri ve ayaklarını hissetmiyordu. Anlayabildiği, gözlerinin bağlanmış olduğu, çenesinin zemindeki hasıra değdiğiydi. Artık boğazı sıkılmıyordu. Akciğerleri körük gibi sesler çıkartarak, büzülüp genişleyerek taze havayı emiyordu. Soğuk kış havasını. Oksijen alarak yeni kan üretiliyor, kalp o kırmızı ılık sıvıyı hızla sinir uçlarına yolluyordu. Uşikava, arada sırada şiddetlice öksürerek kendini tamamen soluk alıp vermeye yoğunlaştırdı. Zamanla, yavaş yavaş elleri ve ayaklarını da hissetmeye başladı. Kalp atışlarının sesini kulaklarının derinliklerinde duyabiliyordu. Uşikava, *Hâlâ hayattayım, yaşıyorum,* diye geçirdi aklından, karanlıkta.

Zemindeki hasırın üzerine yüzükoyun yatırılmıştı. Elleri sırtına çevrilmiş, yumuşak, bez gibi bir şeyle bağlanmıştı. Ayak bilekleri de bağlanmıştı. O kadar sıkı değildi, ama ustaca bir bağlama şekliydi. Kıpırdamaya çalışsa bile yuvarlanmaktan başka hareket yapamazdı. Uşikava, kendisinin hâlâ yaşamakta, nefes alıp vermekte oluşunu tuhaf buldu. Ölmemişti. Ölmesine ramak kalmıştı, doğru, ama bu yaşadığı ölüm hali değildi. Boynunun iki tarafında keskin bir acı, yumru gibi varlığını sürdürüyordu. Altına kaçırdığı çişi iç çamaşırını ıslatmış, soğumaya başlamıştı. Fakat bu asla rahatsız edici bir his değildi. Aksine memnuniyetle karşıladığı bir histi. Acı ve soğukluk, hâlâ yaşamakta olduğunun işaretiydi çünkü.

"O kadar kolayca ölmeyeceksin" dedi bir erkek sesi. Sanki Uşikava'nın içinden geçenleri okumuş gibi.

Işık kesinlikle orada

Vakit geceyarısını geçmiş, pazar bitip pazartesi başlamıştı ama uyku henüz uğramamıştı.

Aomame banyodan çıkınca pijamalarını giymiş, yatağa girerek ışıkları söndürmüştü. Geç saate kadar uyanık kalarak yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sorun şimdilik Tamaru'nun ellerine emanetti. Ne düşünecekse düşünsün, önce bir uyuyup, sabah olduktan sonra dinç kafayla yeniden düşünmesi iyi olacaktı. Yine de Aomame'nin bilinci tamamen uyanıktı. Vücudundan, inatla hareket etmesini istiyordu. Uyumasına imkân yoktu.

Aomame şansına küserek yataktan çıktı, pijamasının üzerine sabahlığını giydi. Su kaynatarak bitki çayı yaptı, mutfaktaki masaya oturarak ağır ağır içmeye koyuldu. Kafasında bazı düşünceler oluşuyordu, ama neler olduğunu tam olarak netleştiremiyordu. Uzaktan görünen yağmur bulutları gibi bu düşünceler yoğun ve kalındı sanki. Siluet olarak seçebiliyordu ama tam şekillerini yakalayamıyordu. Siluet ve şekil arasında bir tutarsızlık vardı sanki. Aomame iri kupası elinde, pencere kenarına gidip perdenin aralığından çocuk parkına baktı.

Elbette orada kimsecikler yoktu. Geceyarısı saat 1'i geçerken kum havuzu, salıncak, kaydırak, hepsi bir köşeye atılmış gibi duruyorlardı. Her zamankinden daha sessiz bir geceydi. Rüzgâr durmuştu, tek bir bulut bile yoktu. Dahası iki ay, donmuş gibi duran ağacın üzerinde yan yana asılı duruyorlardı. İki ay, son gördüğünden beri dünyanın dönüşüne uygun olarak konumlarını değiştirmiş olsa da, hâlâ görüş açısı içindeydiler.

Aomame orada dikilerek, koca kafanın girip içinde kaybolduğu eski apartmanı ve 303 numaralı dairenin kapısındaki levhada yazan ismi gözünde canlandırdı. Beyaz karttaki Kavana adı daktiloyla yazılmıştı. Kart yeni bir şey değildi. Köşeleri yıpranmış, yer yer kırışmış, nemden kaynaklanan lekeler belli belirsiz kartın tamamını kaplamıştı. O kartın levhaya yerleştirilmesinden bu yana epeyce zaman geçmiş olmalıydı.

Tamaru, o dairede yaşayanın Tengo Kavana mı, yoksa Kavana soyadlı başka biri mi olduğunu ortaya çıkaracaktı. Kısa zaman içinde, muhtemelen ertesi gün bununla ilgili bir bilgi verirdi. Hangi konuda olursa olsun, boşa zaman harcamayan bir adamdı. O zaman gerçek açığa çıkacaktı. *Belki de çok geçmeden Tengo ile buluşabilirim.* Bu olasılık, Aomame'nin nefesinin daralmasına neden oluyordu. Çevresindeki hava, aniden seyreliyordu sanki.

Fakat her şey o kadar da yolunda gitmeyebilirdi. Eğer 303 numaralı dairedeki apartman sakini Tengo Kavana olsa bile, uğursuz koca kafa muhtemelen o apartmanın bir yerinde gizleniyordu. Dahası, gizlice bir şeyler, ne olduğu bilinmeyen ama kötü olduğu şüphe götürmeyen bir şeyler tasarlıyordu. *O adamın Tengo'yla ikimizin peşinde, ustalıkla plan yaparak, yeniden buluşmamızı engellemeye çalıştığına şüphe yok.*

Hayır, endişelenecek bir şey yok, dedi Aomame kendi kendine. *Tamaru güven duyulabilecek bir adam. Dahası, benim tanıdığım herkesten daha titiz, becerikli, deneyimli birisi. Ona bırakırsam kesinlikle ihmal etmez, koca kafayı devreden çıkartır mutlaka. Yalnızca benim için değil, Tamaru için de koca kafa belalı bir adam, ortadan kaldırılması gereken tehlikeli bir unsur.*

Fakat Tamaru herhangi bir nedenle (nasıl bir neden olur bilemiyorum ama) benim Tengo'yla buluşmamın istenmeyecek durumlara yol açabileceğine hükmederse, o zaman ne olur acaba? Öyle

bir durumda, Tamaru mutlaka benim Tengo ile karşılaşma olasılığımı kesin bir şekilde ortadan kaldırır. Tamaru ile ben, birbirimize sevgiye yakın şeyler besliyoruz. Burası kesin. Yine de Tamaru her ne koşulda olursa olsun, yaşlı kadının çıkarını ve güvenliğini en önde tutar. Bu, onun asıl işi. Yalnızca beni düşünerek hareket etmez.

Böyle düşününce Aomame endişeye kapılıyordu. Tengo ile yeniden karşılaşıp birbirlerine bağlanabilmelerinin Tamaru'nun öncelik sırasında nerelerde olduğunu, Aomame'nin bilmesine imkân yoktu. Tamaru'ya Tengo Kavana meselesini açmış olması, belki de hayati bir hataydı. *Tengo ile benim aramdaki mesele, başından sonuna kadar benim tek başıma, kendi gücümle halletmem gereken bir meseleydi belki de.*

Fakat artık hiçbir şeyi eski haline getirmek mümkün değil. Tamaru'ya durumu açıkladım bir kere. Bu noktada öyle yapmaktan başka çarem yoktu. Koca kafa muhtemelen orada benim gelmemi bekliyordur. Öyle bir yere benim tek başıma gitmem intihar gibi bir şey olur. Üstelik zaman kararlılıkla ilerliyor. Olduğum yerde kalıp durumu izlemek gibi bir rahatlığım da yoktu. Tamaru'ya durumu açıklayıp sorunu onun ellerine emanet etmek, o an yapabileceğim en iyi tercihti.

Aomame Tengo hakkında daha fazla düşünmeyi bıraktı. Ne kadar düşünürse, düşünceleri o ölçüde birbirine dolanmış ipler gibi karmakarışık oluyordu. *Artık hiçbir şey düşünmemeye çalışayım. Ayı izlemeyi de bırakayım.* Ayın ışıkları, Aomame'nin yüreğinde sessizce karmaşaya yol açıyordu. Ay, bir körfezin su seviyesini değiştirip, ormandaki yaşamı harekete geçiriyordu. Aomame bitki çayının son yudumunu da içince, pencere kenarından ayrılıp iri kupayı eviyede yıkadı. Biraz brendi içmek istiyordu, ama hamilelik sırasında alkol alamazdı.

Aomame koltuğa oturup, yan taraftaki küçük okuma lambasını yakarak *Pupa Hava*'yı bir kez daha okumaya karar verdi. Romanı şimdiye kadar en az on defa baştan sona okumuştu. O kadar uzun bir roman değildi. Metni en ufak ayrıntısına kadar ezberlemişti neredeyse. Fakat bir kez daha, daha dikkatli, daha derinlemesine okumayı düşündü. Nasıl olsa, uyuyacak halde değildi. Dahası, hâlâ romanda gözden kaçırdığı bir şeyler olabilirdi.

Pupa Hava, deyim yerindeyse, parola defteri gibi bir şeydi. Eriko Fukada, o öyküyü muhtemelen bazı mesajlar vermek için anlatmıştı. Tengo, onun cümlelerini ustalıkla rafine bir hale getirmiş, öyküyü güzel bir şekilde yeniden kurgulamıştı. İkisi bir takım oluşturarak, çok sayıda okura hitap eden bir roman ortaya çıkartmışlardı. Öncüler liderinin söylediklerine bakılırsa, her biri kendi niteliklerini ortaya koymuş, birbirlerini tamamlayıp güçlerini birleştirerek başarılı bir işe imza atmışlardı. Yine Lider'in söylediklerine inanılacak olursa, *Pupa Hava*'nın çok satan olması ve orada bazı sırların açığa çıkmasıyla birlikte *Little People* etkisizleşmiş, ses konuşmayı bırakmıştı. Bunun sonucunda da kuyu kurumuş, akıntı kesilmişti. Kitap öylesine büyük bir etki yaratmıştı.

Aomame romanın her bir satırına zihnini odakladı.

Duvar saati 2.30'u gösterirken, Aomame romanın üçte ikilik kısmını okumayı bitirmişti. O zaman kitabın kapağını kapatıp, yüreğinde kuvvetli bir şekilde hissettiği şeyleri sözcük haline getirmeye çalıştı. Aomame, bu noktada ilham denemese de emin olduğu bir görüntü oluşturmayı başarmıştı.

Ben tesadüfen buraya taşınmış değilim.

Bu, o görüntünün söylediği şeydi.

Burada olmam gerektiği için buradayım.

Şimdiye kadar, bu 1Q84 yılına gelmemin başka birilerinin iradesiyle olduğunu düşünmüştüm. Bir amaçla hat değiştirilmiş; bunun sonucunda, benim bindiğim tren esas hattan ayrılarak bu yeni, tuhaf dünyaya girmişti. Sonra bir de farkına varmıştım ki buradayım. Gökyüzünde iki ayın olduğu, Little People*'ın bir görünüp bir kaybolduğu dünyada. Öyle bir yer ki girişi var ama bir çıkış yok.*

Lider ölmeden önce bana bu şekilde açıklamıştı. Tren, Tengo'nun yazdığı öykünün kendisiydi. Ben içinden sökülüp alınamayacak şekilde öyküye dahildim. İşte o yüzden şimdi buradayım demiştim. Sonuna kadar edilgen bir varlık olarak. Deyim yerindeyse, yoğun bir sisin içinde dolaşan, kafası karışmış, bilgisiz bir yardımcı rol oyuncusu olarak.

Fakat bununla sınırlı olmadığını düşünüyordu Aomame. *Bununla sınırlı değil.*

Başka birilerinin iradesiyle, istemeyerek de olsa buraya taşınmış, yalnızca edilgen bir varlık değilim ben. Aslında kısmen öyle olabilir. Fakat burada olmayı ben de tercih ettim.

Burada olmak benim öznel irademin sonucu aynı zamanda.

Aomame bundan emindi.

Üstelik burada bulunma nedenim açık. Yalnızca tek bir neden var. Tengo ile yeniden karşılaşıp birlikte olmak. Benim bu dünyada var olmamın nedeni bu. Hayır, tersine bir bakış açısı getirecek olursak, bu, bu dünyanın benim için de var olmasının tek nedeni. Belki de bu, birbirine çevrilmiş aynaların görüntüsü gibi sonsuza kadar tekrarlanan bir paradoks da olabilir. Bu dünyanın içinde ben varım, benim içimde bu dünya var muhtemelen.

Tengo'nun şu an yazmakta olduğu öykünün nasıl bir kurgusu olduğunu, elbette Aomame'nin bilmesine imkân yoktu. Belki o dünyada iki ay vardı. Orada da *Little People* bir görünüp bir kayboluyordu. Aomame'nin tahmin edebildiği buraya kadardı yalnızca. *Buna rağmen, Tengo'nun öyküsü olduğu kadar benim de öyküm bu.* Bunu, Aomame anlayabiliyordu.

Aomame'nin bunu anlaması, başkahraman küçük kızın *Little People* ile birlikte her gece ambarda havadan pupa yapmayı sürdürdüğü sahneyi tekrar okuduğunda olmuştu. O ayrıntılı, canlı tasviri gözlerinde canlandırırken, Aomame karnının altında, derinlerde güçlü bir sıcaklık hissetmişti. İliğini kemiğini ısıtacak ölçüde tuhaf, derinden gelen bir sıcaklıktı. Orada, küçük olmakla birlikte yoğun bir çekirdeğe sahip bir sıcaklık kaynağı vardı. O sıcaklık kaynağının ne olduğunu, ısı yaymasının ne anlama geldiğini düşünmesine gerek olmadan anlayabiliyordu. Küçük şeyden geliyordu bu sıcaklık. Başkahraman ve *Little People*'ın birlikte havadan pupa yaptıkları sahneye o şey tepki vermiş, ısı yaymaya başlamıştı.

Aomame kitabı yandaki masanın üzerine bıraktı, pijamasının düğmelerini çözerek, elini karnının altına koydu. Avucu, oradan yayılan ısıyı hissediyordu. Sanki turuncu, belli belirsiz bir ışık yayılıyormuş gibiydi. Aomame okuma lambasını kapatıp, gözlerini karanlığa alıştırıp o noktaya bakmaya başladı. Zar zor görülebilen cılız bir ışık vardı. Fakat ışık kesinlikle oradaydı. *Yalnız değilim*, diye düşündü Aomame. *Biz bir noktadan bağlıyız. Muhtemelen aynı öyküye, eşzamanlı olarak dahil olmuşuz.*

Üstelik eğer bu, Tengo'nun öyküsü olduğu kadar benim de öykümse, benim de o öykünün senaryosunu yazmam mümkün olmalı. Aomame böyle düşünüyordu. *Bu öyküye bir şeyler ekleyebilir, hatta orada bulunan bazı şeyleri değiştirebilirim. Bu, her şeyden öte, sonucu kendi irademle kararlaştırmak olur. Öyle değil mi?*

Aomame bu olasılığı düşündü.

Fakat bunu mümkün kılmak için ne yapmalıydı?

Aomame henüz bunun yöntemini bilmiyordu. Tek bildiği, öyle bir olasılığın mutlaka var olduğuydu. Bu şimdilik henüz somut olmaktan uzaktı, bir varsayımdan öteye geçmiyordu. Aomame sessiz karanlığın içinde dudaklarını kapatıp düşüncelere daldı. Çok önemli bir meseleydi. Derinlemesine düşünmesi gerekiyordu.

Biz ikimiz bir takımız. Tengo ve Eriko Fukada'nın Pupa Hava*'yla bir takım oluşturması gibi, bu yeni öyküde de ben ve Tengo bir takımız. İkimizin iradesi, iradelerimizin dip akıntısı, tek bir akıntı haline gelerek bu karışık öyküyü ortaya çıkartıp akmasını sağlıyor. Bu, muhtemelen derinlerde, görünmeyen bir yerlerde meydana gelen bir şey olsa gerek. Bu yüzden karşılaşmamış olsak bile, biz bir noktada birbirimize bağlıyız. Biz öykümüzü yaratırken, öte yandan öykü de bizi harekete geçiriyor. Durum bu değil mi acaba?*

Bir sorun vardı. Çok önemli bir sorun.

Bizim yazdığımız o öykünün içerisinde bu küçük şeyin anlamı ne acaba? Ne gibi bir rol üstleniyor?

Bu küçük şey, Little People *ve başkahraman kızın ambarda havadan pupa yaptığı sahneye böylesine güçlü bir şekilde tepki veriyor. Benim rahmimin içinden, usulca da olsa. Fakat dokununca algılanabilen bir ısı yayıyor. Hafifçe de olsa turuncu ışıklar çıkartıyor. Sanki havadan pupanın kendisiymiş gibi. Bu benim rahmimin havadan pupa işlevi gördüğü anlamına mı geliyor acaba? Ben* maza*, bu küçük şey de benim* douta*'m mı oluyor? Cinsel ilişkiye girmeden Tengo'nun çocuğuna gebe kalmam,* Little People*'ın iradesiyle bir şekilde ilişkili mi acaba? Onlar benim rahmimi ustalıkla ele geçirip havadan pupa olarak mı kullanıyorlar yoksa? Bir araç olarak beni kullanıp benden kendilerine yeni* douta*'yı çıkartmaya mı çalışıyorlar?*

Hayır, bu mümkün değil. Aomame kesinlikle böyle düşünüyordu. *Bu mümkün olamaz.*

Little People*, şimdilik hareket etme gücünü yitirmiş durumda. Lider öyle demişti.* Pupa Hava*'nın bu kadar bilinir bir kitap olması yoluyla onların hareketlerine engel olunmuştu. Bu hamileliğin, onların gözlerinin ulaşmadığı bir yerde, onların gücünü ustalıkla savuşturarak meydana geldiğine şüphe yok. Öyleyse acaba kim ya da nasıl bir güç bu hamileliği mümkün kıldı? Dahası hangi amaçla?*

Aomame bilemiyordu. Onun bildiği, bu küçük şeyin Tengo ile kendi arasında ortaya çıkan, yerine

başka bir şey konamayacak bir yaşam olduğuydu yalnızca. Aomame, bir kez daha elini karnının altına koydu. Buna tepki verir gibi hafifçe beliren turuncu ışıkları usulca bastırdı. Sonra avucunda hissettiği sıcaklığı usul usul, tüm vücuduna ulaştırdı. *Ne olursa olsun bu küçük şeyi sonuna kadar korumak zorundayım. Onu kimse elimden alamaz. Kimse yok olmasına neden olamaz. Biz bu küçüğü koruyup büyüteceğiz.* Aomame gecenin karanlığında kararından emin oldu.

Yatak odasına gitti, sabahlığını çıkarıp yatağa girdi. Sırtüstü yatarak elini karnının altına koydu, o sıcaklığı bir kez daha avucunda hissetti. İçindeki endişeler yok olup gitmişti. Herhangi bir tereddüt de kalmamıştı. *Daha güçlü olmam gerekir. Yüreğim ve vücudum bir bütün olmak zorunda.* Nihayet uyku, havada salınan bir duman gibi sessizce gelip Aomame'nin tüm vücudunu kapladı. Gökte iki ay, yan yana durmaya devam ediyordu.

Kediler şehrinden ayrılış

Babasının ölüsü, güzelce ütülenmiş, pırıl pırıl NHK tahsildar üniforması içinde basit bir tabuta yerleştirilmişti. Muhtemelen en ucuz tabutlardandı. Birbirine eklenmiş pasta kutularından yapılmış gibi görünüyordu, her haliyle itici, sıradan bir tabuttu. Ölen kişinin cüssesi iri değildi ama yine de boy mesafesinde hiç boşluk bırakılmamıştı. Suntadan yapılmıştı, bir süslemesi de yoktu. *Umarım bu tabut uygundur*, demişti cenazeci Tengo'ya, çekinerek de olsa onayını almak için. *Sorun yok*, diye yanıtlamıştı Tengo da. Babasının katalogdan kendisinin seçtiği, ücretini kendisinin ödediği tabuttu. Ölen kişinin buna bir itirazı yoksa, Tengo'nun da itirazı yoktu.

NHK tahsildarı üniformasıyla o sade tabutta yatan babası ölmüş gibi durmuyordu. Mesai sırasında bir boşluk bulmuş, kısa bir süreliğine uykuya yatmış gibi görünüyordu. Her an gözlerini açacak, kalkıp şapkasını takacak, kalan adreslerden tahsilata devam edecek gibiydi. NHK amblemi işlenmiş o üniforma, babasının vücudunun bir uzantısıymış gibi görünüyordu. Sanki bu adam, dünyaya bu üniformayla gelmişti ve aynı üniforma içinde yakılarak bu dünyadan gidecekti. O halini görünce, Tengo'nun aklına da babasının son anında giyebileceği daha uygun bir kılık gelmemişti. Wagner operalarındaki şövalyelerin zırhları içerisinde yakılmaları gibi bir sahneydi.

Salı sabahı, Tengo ve Kumi Adaçi'nin önünde tabutun kapağı kapatılmış, çivileri çakılmış, sonra cenaze arabasına yüklenmişti. Cenaze arabası dense de, hastaneden cenaze evine kadar ölüyü taşıyan, son derece pratik amaçlarla düzenlenmiş aynı Toyota minibüstü. Muhtemelen en ucuz cenaze arabası oydu. Bu görüntüde abartılı hiçbir unsur yoktu. *Tanrıların Şafağı* müziği de duyulmadı. Yine de, Tengo'nun şikâyet edeceği bir durum yoktu. Kumi Adaçi de buna hiç aldırış etmiyor gibiydi. Bu yalnızca bir taşıma aracıydı sonuçta. Önemli olan, bir insanın bu dünyadan silinip gitmesi, geride kalan insanların da bu gerçeği kabullenmeleri gerektiğiydi. İkisi taksiye binerek siyah minibüsün peşine düştüler.

Sahil boyunca uzanan yoldan bir süre sonra ayrılıp dağlara doğru döndüler, krematoryum oradaydı. Nispeten yeniydi, ama son derece özgünlükten uzak bir binaydı. Krematoryumdan ziyade bir fabrikaya, hatta resmi bir daireye benziyordu. Bahçesi güzeldi ve titizlikle düzenlenmişti, yüksek bacası tüm haşmetiyle gökyüzüne doğru yükseliyordu. Bu sayede, binanın özel amaçla yapılmış bir tesis olduğu anlaşılabiliyordu. O gün, krematoryumda işler fazla yoğun olmasa gerek, tabut hemen fırına taşındı. Tabut fırının içine yerleştirildi, denizaltıların giriş kapağı gibi ağır bir kapak indiriliverdi. Eldivenli yaşlı bir görevli Tengo'yu kısaca selamladıktan sonra ateşleme düğmesine bastı. Kumi Adaçi kapanan o kapağa doğru avuçlarını birleştirip göğüs hizasında kaldırınca, Tengo da onu taklit etti.

Yakma işlemi bitene kadarki bir saat boyunca, Tengo ve Kumi Adaçi binadaki dinlenme odasında beklediler. Kumi Adaçi otomatik satış makinesinden iki sıcak kahve satın alıp geldi, ikisi sessizce içtiler. Büyük cam pencereye bakan bankın üzerinde yan yana oturuyorlardı. Pencerenin dışında, kış mevsiminde çimenleri kurumuş bahçe vardı, yaprakları dökülmüş ağaçlar sıralanmıştı. Bir çift siyah kuş dala tünemişti. Tengo'nun, adını bilmediği kuşlardı. Kuyrukları uzun, gövdeleri küçük olmasına rağmen, sesleri tiz ve yüksek çıkıyordu. Öterken kuyruklarını havaya dikiyorlardı. Ağaçların üzerinde, tek bir bulutun bile bulunmadığı kış gökyüzü alabildiğince uzanıyordu. Kumi Adaçi krem rengi yün mantosunun altına kısa etekli tek parça siyah elbise giymişti. Tengo sıfır yaka siyah süveter üzerine, koyu gri balıksırtı ceket giymişti. Ayaklarında koyu kahverengi mokasen ayakkabıları vardı. Bu kılık onun en resmi kıyafetiydi.

“Benim babam da burada yakıldı” dedi Kumi Adaçi. “Cenazeye gelen herkes durmadan sigara içiyordu. Bu yüzden tavan bulutla kaplanmış gibi olmuştu. Ne de olsa gelenlerin çoğunluğu balıkçı tayfasındandı.”

Tengo o görüntüyü hayalinde canlandırdı. Güneş yanığı tenli bir grup insan, giymeye alışık olmadıkları koyu renkli takım elbiseler içinde hep birlikte sigara içiyorlardı. Öte yandan, akciğer kanserinden ölen bir adamın yasını tutuyorlardı. Fakat şimdi dinlenme odasında Tengo ile Kumi Adaçi’den başka kimse yoktu. Ortalık sessizliğe bürünmüştü. Arada sırada ağaçların arasından gelen tiz kuş sesleri dışında bu sessizliği bölen hiçbir şey yoktu. Müzik yoktu, insan sesleri duyulmuyordu. Güneş uysal ışıklarını yeryüzüne gönderiyor, bu ışıklar pencerenin ardındaki odaya doluyor, ikisinin ayak uçlarında sessiz bir güneş havuzu oluşturuyordu. Zaman, deltasına yaklaşmış bir ırmak gibi yavaşça akıyordu.

“Benimle geldiğin için teşekkür ederim” dedi Tengo, uzun süren bir sessizliğin ardından.

Kumi Adaçi elini uzatıp, Tengo’nun elinin üzerine koydu. “Tek başına çok zordur. Birilerinin yanında olması iyi olur. Bu işler böyledir işte.”

“Belki de böyledir” dedi Tengo.

“Bir insanın ölmesi, ne olursa olsun zordur. Bu dünyada bir delik açılıvermiş oluyor ne de olsa. Gerekli saygıyı göstermemiz gerekir. Bunu yapmazsak delik düzgün bir şekilde kapanmaz.”

Tengo başını sallayarak onayladı.

“Delik açık bırakılmamalı” dedi Kumi Adaçi. “O delikten birileri düşebilir çünkü.”

“Fakat bazı durumlarda ölen insanlar bazı sırları kendilerine saklıyorlar işte” dedi Tengo. “Sonra delik kapandığında o sırlar, sır olarak kalıyor.”

“Düşünüyorum da, bu da yine gerekli bir şey.”

“Neden?”

“Eğer ölen insanlar bu sırları beraberlerinde götürüyorlarsa, sırlar mutlaka arkalarında bırakamayacakları türden şeylerdir.”

“Neden arkalarında bırakamıyorlar acaba?”

Kumi Adaçi, Tengo’nun elini bırakıp doğrudan yüzüne baktı. “Herhalde ölen insanlardan başkalarının doğru dürüst anlayamayacağı şeyler vardır. Ne kadar zaman harcasa, doğru sözcükleri bulmaya çalışsa bile açıklayamayacakları şeyler. Ölenlerin bunları kendilerine saklayarak yanlarında götürmekten başka çareleri yoktur. Önemli bir ev eşyası gibi.”

Tengo hiç konuşmadan ayaklarının dibindeki güneş havuzunu izliyordu. Muşamba zemin mat ışıltılar saçıyordu. Üzerinde Tengo’nun şekli bozulmaya başlamış mokasen ayakkabıları ile Kumi Adaçi’nin basit, siyah pabuçları vardı. Ayakkabılar tam önünde dursa da sanki kilometrelerce uzaktalarmış gibi geliyordu Tengo’ya.

“Tengo, senin bile insanlara kolay kolay açıklayamayacağın sırların vardır. Öyle değil mi?”

“Olabilir” dedi Tengo.

Kumi Adaçi bir şey söylemeksizin, siyah ince çoraplı bacaklarını üst üste attı.

“Geçen gün, bir kez öldüğünü söylemiştin, değil mi?” diye sordu Tengo Kumi Adaçi’ye.

“Evet. Eskiden bir kez öldüm. Soğuk, yağmurun yağdığı yalnız bir gecede.”

“O zaman olanları anımsıyor musun?”

“Nasıl desem, sanırım anımsıyorum. O sırada olanları sık sık rüyamda görürüm. Çok gerçekçi bir rüya. Her zaman da tıpatıp aynı şekilde görürüm. O yüzden bana gerçekmiş gibi geliyor.”

“Bu, reenkarnasyon gibi bir şey mi acaba?”

“Reenkarnasyon?”

“Yeniden doğmak. Ruhun yeni bir beden bulması.”

Kumi Adaçi, bir an bu ifadeyi düşündü. “Bilemiyorum ki, belki de öyledir. Belki de değildir.”

“Sen de öldükten sonra bu şekilde yakıldın mı acaba?”

Kumi Adaçi başını iki yana salladı. “O kadarını anımsamıyorum. Çünkü bu, öldükten sonrasına ait bir mesele. Benim anımsadığım, ölüm anları yalnızca. Birileri benim boğazımı sıkıyordu. Bilmediğim, hiç görmediğim bir adam.”

“Yüzünü anımsıyor musun?”

“Elbette. Birçok kez rüyamda gördüm çünkü. Yolda karşılaşsam ilk bakışta tanırım.”

“Eğer gerçekten yolda karşılaşırsan ne yaparsın?”

Kumi Adaçi parmaklarıyla burnunu ovaladı. Burnunun hâlâ yerinde durduğundan emin olmak istermiş gibiydi. “Bunu, kendim de birçok kez düşündüm. Gerçekten yolda karşılaşırsam ne yaparım acaba diye. Öylece kaçıp giderim belki. Gizlice peşine de düşebilirim. Öyle bir an gelmedikçe bilemiyorum.”

“Peşine düşüp de ne yapacaksın?”

“Bilemiyorum. Fakat o adam benimle ilgili çok önemli bir sırrı biliyor da olabilir. Şansım yaver giderse o sırrı ortaya çıkarabilirim.”

“Ne gibi bir sır?”

“Sözgelimi benim burada olmamın anlamı gibi bir sır.”

“Fakat o adam seni bir kez daha öldürebilir.”

“Olabilir.” Kumi Adaçi dudaklarını hafifçe büzdü. “Böyle bir tehlike var. Bunu elbette çok iyi biliyorum. Öylece kaçıp saklanmak en iyisi olabilir. Yine de orada olduğunu sandığım sır, beni kendine çekiyor. Kedilerin, karanlık bir deliğin içine bakmaktan kendilerini bir türlü alamamaları gibi.”

Yakma töreni sona erince, Kumi Adaçi ile birlikte babasından geriye kalan kemikleri toplayıp küçük bir küpün içine koydular. Küp, Tengo’ya verildi. Bu şeyi alsa da, Tengo ne yapacağını tam olarak bilemiyordu. Fakat bırakıp gitmesi de mümkün değildi. Tengo, o küpü istemeye istemeye kucağına almış halde Kumi Adaçi ile birlikte taksiye binerek istasyona doğru yola koyuldu.

“Diğer ayrıntıları ben hallederim” dedi Kumi Adaçi takside. Sonra sanki sesli düşünüyormuş gibi ekledi: “İstersen külleri mezara da koyabilirim.”

Tengo bu sözler üzerine şaşırdı. "Böyle bir şey yapabilir misin?"

"Yapabilirim" dedi Kumi Adaçi. "Yakınlarından kimsenin gelmediği cenazeler de hiç olmadı değil."

"Eğer bunu yapabilirsen çok makbule geçer" dedi Tengo. Doğru yapıp yapmadığını, dürüst olarak söylemesi gerekirse bilemiyordu, ama biraz rahatlamış halde küpü Kumi Adaçi'ye verdi. *Bu kemikleri bir daha göremem herhalde,* diye düşündü. Geriye yalnızca bellek kırıntıları kalmıştı. Üstelik bu bellek kırıntıları da bir gün toz olup gidecekti.

"Ben buralı olduğum için halletmem kolay olur. Sen de bir an önce Tokyo'ya dönsen daha iyi. Bizler elbette seni seviyoruz, ama burası senin uzun süre kalabileceğin bir yer değil."

Kediler şehrinden ayrılıyorum, diye düşündü Tengo.

"Her şey için teşekkürler" dedi bir kez daha.

"Baksana Tengo, sana bir uyarıda bulunabilir miyim? Uyarıda bulunmayı seven bir insan değilim gerçi."

"Elbette."

"Baban herhangi bir sır taşıyarak öbür tarafa gitmiş olabilir. Bundan dolayı kafan biraz karışmış gibi duruyorsun. Bu duygularını anlamıyor değilim. Fakat artık karanlık girişe daha fazla bakma. Bunu kedilere bırak. Bunu yapmak seni bir yere götürmez. Önündeki yolu, geleceği düşün."

"Deliğin kapanması gerekir" dedi Tengo.

"Aynen öyle" dedi Kumi Adaçi. "Baykuş kardeş de öyle söylüyor. Baykuş kardeşi anımsıyor musun?"

"Elbette."

"Baykuş kardeş, ormanın koruyucusu tanrısıdır. Çok bilgedir. Bize gecenin erdemini bahşeder."

"Baykuş hâlâ koruda ötüyor mu acaba?"

"Baykuş, hiçbir yere gitmez" dedi hemşire. "Sürekli orada."

Kumi Adaçi, Tengo'nun Tateyama'ya giden trene binişini izledi. Onun gerçekten trene binip şehirden ayrıldığından emin olması gerekliymiş gibi. Kız, tren gözden kaybolana kadar peronda el salladı.

Koenci'deki evine döndüğünde, salı günü akşam saat 7'ydi. Tengo ışıkları açıp yemek masasının sandalyesine oturarak odanın içinde göz gezdirdi. Ev, önceki sabah erkenden çıkıp gittiği zaman nasılsa öyleydi. Pencerenin perdesi hiç aralık kalmayacak şekilde iyice kapanmış, masanın üzerinde müsvedde kâğıtları yığılı halde duruyordu. Ucu güzelce açılmış altı kalem kalemlikte duruyordu. Yıkadığı bulaşıklar mutfak tezgâhında üst üste konmuştu. Saat sessizce zamanı dilimliyor, duvardaki takvim yılın son ayına girildiğini gösteriyordu. Ev her zamankinden biraz *fazla* sessizdi. Tengo, o sessizlikte tuhaf bir şeyler varmış gibi hissediyordu. Fakat belki de yalnızca ona öyle geliyordu. Az önce bir insanın yakılıp küle döndüğünü görmesinden kaynaklanıyordu belki de. Dünyanın deliği henüz tam olarak kapanmamış olabilirdi.

Bir bardak su içtikten sonra sıcak duşa girdi. Özene bezene saçlarını yıkayıp kulaklarını temizledi, tırnaklarını kesti. Çekmeceden yeni iç çamaşırı ve yeni tişört çıkartıp giydi. Üzerine sinen farklı kokuları vücudundan atması gerekiyordu. Kediler şehrinin kokusunu. *Bizler elbette seni seviyoruz, ama burası senin uzun süre kalabileceğin bir yer değil,* demişti Kumi Adaçi.

İştahı yoktu. İş yapmak da içinden gelmiyordu. Kitap açıp okumayı, müzik dinlemeyi de istemiyordu. Vücudu halsizdi ama nedense sinirleri gerilmişti. Bu yüzden uzanıp uyuması da mümkün olmayacak gibiydi. Etrafını saran sessizlikte yapay bir hal vardı sanki.

Şimdi Fukaeri burada olsaydı keşke, diye geçirdi aklından Tengo. *İster çok saçma şeyler söylesin, ister hiç anlamı olmayan şeyler, bir şeyler konuşsaydı. Yine tonlamasız, soru kalıbı kullanmadan konuşsa da hiç fark etmez.* Uzun bir aradan sonra onun söyleyeceği sözleri duymak istiyordu. Fakat Fukaeri'nin bir daha asla o eve dönmeyeceğini Tengo biliyordu. Bunu nasıl bildiğini doğru düzgün açıklayamıyordu. Fakat o artık buraya dönmeyecekti herhalde.

Kim olursa olsun birileriyle konuşmak istiyordu. Mümkünse yaşça büyük kadın arkadaşıyla konuşmak. Fakat onu da arayamazdı. Nereden arayacağını bilmiyordu. Üstelik Tengo'ya söylendiğine göre kadın artık yitip gitmişti.

Komatsu'nun çalıştığı yayınevinin telefon numarasını çevirdi. Onun direkt masa numarasıydı. Fakat telefona kimse çıkmadı. On beş kez çaldırdıktan sonra, Tengo şansına küsüp ahizeyi yerine bıraktı.

Başka kimi arayabilirim? diye bir an düşündü. Fakat aklına uygun tek bir kişi bile gelmedi. Kumi Adaçi'ye telefon etmeyi de aklından geçirdi, ama şöyle bir düşününce telefon numarasını bilmediğini hatırladı.

Sonra Tengo, dünyanın bir yerinde hâlâ açık halde duran karanlık deliği düşündü. O kadar büyük bir delik değildi. Fakat derin bir delikti. O deliğe doğru dönerek bağırarak seslenirse, hâlâ babasıyla konuşabilir miydi? Ölü biri gerçekleri söyler miydi acaba?

Bunu yapmak seni bir yere götürmez, demişti Kumi Adaçi. *Önündeki yolu, geleceği düşün.*

Fakat öyle değil, diye düşünüyordu Tengo. *Öyle değil. Sırları öğrenmem beni hiçbir yere götürmeyebilir. Yine de bunun neden beni bir yere götürmeyeceğini, bunun nedenini öğrenmem gerek. Bu nedeni doğru düzgün bir şekilde öğrenerek belki bir yerlere gitmeyi başarabilirim.*

Sen benim gerçek babam olsan da olmasan da, bunun artık bir önemi yok. Tengo oradaki karanlık deliğe doğru böyle söyledi. *Hiç fark etmez. İki olasılıkta da sen benden bir parçayı yanında götürerek öldün. Ben senden bir parçayla yaşamaya devam edeceğim. Aramızda kan bağı olsa da olmasa da bu gerçek artık değişmez. Böyle olması için yeterince zaman geçti, dünya birçok kez döndü.*

Pencerenin dışından baykuş sesi gelir gibi oldu. Fakat elbette yanılsamadan öte bir şey değildi.

Uşikava

Soğuk olsa da olmasa da Tanrı burada

“O kadar kolayca ölmeyeceksin” dedi arkasındaki adamın sesi, sanki Uşikava’nın içinden geçenleri okumuş gibi. “Bilincini bir süreliğine kaybettin yalnızca. Gerçi ölmene ramak kalmıştı ama.”

Daha önce hiç duymadığı bir sesti. İfadeden yoksun, tarafsız bir tınısı vardı. Ne yüksekti, ne de alçak. Sert değildi. Yumuşak da. Uçakların kalkış ve iniş saatlerini, borsadaki hisse senetlerinin durumunu bildiren sesleri andırıyordu.

Bugün günlerden neydi? diye geçirdi aklından Uşikava, nedensizce. *Evet, pazartesi akşamıydı. Hayır, daha doğru söylemek gerekirse, artık salı olmuştur herhalde.*

“Uşikava Bey” dedi adam. “Uşikava Bey’siniz, değil mi?”

Uşikava ses çıkarmadı. Yirmi saniye kadar sessizlik oldu. Sonra adam, hiçbir uyarıda bulunmadan keskin bir hareketle, Uşikava’nın sol böbreğinin üzerine sert bir darbe indiriverdi. Arkadan gelen, sessiz, fakat müthiş sert bir darbeydi. Uşikava’nın tüm vücudunu şiddetli bir acı kapladı. Bütün uzuvları kasıldı, acı yatışana kadar nefes alamadı. Sonra ağzından kuru bir inleme çıktı.

“Burada sana kibarca bir soru sordum. Yanıt vermeni isterim. Henüz doğru düzgün konuşamıyorsan, başını yukarı aşağı ya da sağa sola sallasan da olur. Görgü diye bir şey var” dedi adam. “Uşikava Bey sensin, değil mi?”

Uşikava birkaç kez başını yukarı aşağı salladı.

“Uşikava Bey. Akılda kalması kolay bir isim. Pantolonundaki cüzdanını karıştırdım. Ehliyetin ve kartvizitin vardı. *Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti, Sorumlu Müdür.* Ne kadar da şık bir unvan, Uşikava Bey. Fakat *Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti*’nin sorumlu müdürü, böyle gizli bir yerde gizli bir fotoğraf makinesi kullanarak ne yapıyor olabilir acaba?”

Uşikava suskundu. Sözcükler bir türlü ağzından çıkmıyordu.

“Yanıt versen iyi olur” dedi adam. “Bu bir uyarı. Böbreğini patlatacak olursam ömür boyu acı çekersin sonra.”

“Burada yaşayan insanları gözetliyordum” dedi Uşikava nihayet. Sesi bir alçalıp bir yükselmiş, yer yer çatlak çıkmıştı. Gözleri kapalı olunca çıkan sesin kendine ait olup olmadığını da anlayamamıştı.

“Yani Tengo Kavana’yı mı?”

Uşikava başını sallayarak onayladı.

“*Pupa Hava* romanının hayalet yazarlığını yapan Tengo Kavana.”

Uşikava, bir kez daha başını sallayıp sonra hafifçe öksürdü. *Bu adam o meseleyi biliyor.*

“Seni kim tuttu?” diye sordu adam.

“Öncüler.”

“O kadarını biz de tahmin edebiliyoruz, Uşikava Bey” dedi adam. “Fakat neden cemaat şimdi tutup da Tengo Kavana’nın hareketlerini gözetleme ihtiyacı duydu ki? Onlar için Tengo Kavana o kadar önemli bir kişi olmasa gerek.”

Adamın kim olduğunu, durumu ne ölçüde kavramış olduğunu Uşikava hızla kafasının içinde netleştirmeye çalıştı. Kim olduğunu bilemiyordu, ama en azından cemaatin gönderdiği biri değildi. Fakat buna sevinmeli mi, üzülmeli mi Uşikava bilemiyordu.

"Sana bir soru sordum" dedi adam. Sonra parmağını Uşikava'nın sol böbreğine bastırmaya başladı. Karşı konulamayacak bir güçle.

"Tengo bir kadınla bağlantılı" dedi Uşikava, inler gibi bir sesle.

"O kadının bir ismi var mı?"

"Aomame."

"Neden Aomame'nin peşindesin?" diye sordu adam.

"Kadın, cemaatin liderine zarar verdiği için."

"Zarar verdi" dedi adam bu ifadeyi irdelermiş gibi. "Öldürdü anlamına mı geliyor? Daha basit söylersek."

"Öyle" dedi Uşikava. Bu adam karşısındayken bir şeyleri saklamasının mümkün olmadığını aklından geçirdi. Er ya da geç kendisini konuşturacaktı nasıl olsa.

"Fakat, bu herkesin bildiği bir şey değil."

"Cemaat içinde gizli tutuluyor."

"Cemaat içinde kaç kişi bu sırrı biliyor acaba?"

"Bir avuç insan."

"Sen de bunlardan birisin."

Uşikava başını sallayarak onayladı.

Adam tekrar konuştu: "Yani sen cemaat içinde oldukça önemli bir konumdasın öyleyse."

"Hayır" dedi Uşikava, başını iki yana sallayarak. Başını iki yana sallayınca darbe yiyen böbreği sancıdı. "Ben yalnızca emir eriyim. Bu bilgiyi tesadüfen edindim."

"Kötü bir zamanda, kötü bir yerdeydin. Öyle mi yani?"

"Sanırım öyle."

"Bu arada, Uşikava Bey, sen şimdi tek başına mı hareket ediyorsun?"

Uşikava başını evet anlamında salladı.

"Fakat tuhaf bir durum. Bu tür gözetleme ve takip işleri ekip halinde yapılır. Normalde hakkıyla yapabilmek için destek elemanları da dahil edilir. En azından üç kişi gerekir. Üstelik, senin normalde örgütle yakın bir bağın var. Tek başına hareket etmen hiç de doğal değil. Bu nedenle senin yanıtın hiç hoşuma gitmedi."

"Ben cemaatin müridi değilim" dedi Uşikava. Solukları düzene girmiş, nihayet doğru düzgün konuşabilir hale gelmişti. "Cemaat beni özel olarak tuttu yalnızca. Dışarıdan birilerini kullanmak işlerine geldiği zamanlarda hep beni çağırırlar."

"*Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti*'nin sorumlu müdürü olarak mı?"

“Bu, naylon bir cemiyet. Öyle bir cemiyet yok aslında. Esas olarak cemaatin vergi kaçırma işleri için oluşturuldu. Ben cemaatin müridi olmayan bir birey olarak cemaatin işlerini görüyordum.”

“Paralı asker gibi.”

“Hayır, paralı askerden biraz farklı. Yalnızca onların talebi üzerine bilgi toplama gibi işlere bakıyorum, o kadar. Eğer kaba kuvvet gerektiren işler çıkarsa, cemaatin içinden başkaları bakıyor.”

“Tengo Kavana’yı gözetleyerek Aomame ile bağını araştırman konusunda cemaat mi direktif verdi, Uşikava Bey?”

“Öyle.”

“Hayır, değil” dedi adam. “Bu, yanlış cevap. Eğer cemaat bu gerçeği biliyor olsaydı, yani eğer Aomame ile Tengo Kavana arasında bir bağ olduğunu bilselerdi, o tipler seni tek başına gözetleme işine yollamazlardı. Kendi içlerinden de adamlar kullanarak bir ekip halinde yaptırırlardı. Öyle olsaydı hata payı daha düşük olurdu. İnsan gücü de daha etkin kullanılırdı.”

“Fakat gerçekten öyle. Ben yukarıdakilerin emrine uydum yalnızca. Niye tek başıma yapmama izin veriyorlar, bunu ben de bilemiyorum.” Uşikava’nın sesi yüksekliğini tekrar yitirmiş, yer yer çatlak çıkmaya başlamıştı.

Eğer bu adam Öncüler’in henüz Aomame-Tengo bağından haberdar olmadığını anlarsa, beni buracıkta ortadan kaldırıverir, diye düşündü Uşikava. *Ben ortadan kalkarsam da, kimse bu gerçeği öğrenemeden her şey sona erer.*

“Doğru olmayan yanıtlar pek hoşuma gitmez” dedi adam, soğuk bir ses tonuyla. “Uşikava Bey, senin bunu iyice anlaman gerek. Yeniden aynı böbreğine vurabilirim. Var gücümle vuracak olursam, benim elim de oldukça acır. Üstelik benim amacım senin böbreğine ciddi bir hasar vermek değil. Kişisel olarak sana bir kinim yok ne de olsa. Benim amacım, yalnızca doğru yanıtları almak. Bu yüzden bu sefer farklı bir yöntem deneyelim. Denizin dibine doğru bir açıl bakalım.”

Denizin dibi? diye düşündü Uşikava. *Bu adam acaba ne demeye çalışıyor?*

Adam, cebinden bir şeyler çıkartıyor gibiydi. Uşikava’nın kulağına, bir naylonun hışır hışır sürtünme sesi geldi. Sonra Uşikava’nın başına bir şey geçiriliverdi. Naylon poşetti. Yemek dondurmak için kullanılan kalın naylon poşetlerdendi galiba. Sonra büyük, kalın bir lastik boynunun çevresine dolandı. *Bu adam, beni boğmak niyetinde,* dedi Uşikava kendi kendine. Hava almaya çalışınca naylon ağzına yapıştı. Burun delikleri de kapandı. Akciğerleri, hava almak için çırpınıyordu. Fakat elbette hava falan yoktu. Naylon poşet, yüzüne yapışarak burun deliklerini ve ağzını kapatmış, tam bir ölüm maskesi haline gelmişti. Bir süre sonra vücudundaki kaslar şiddetli bir şekilde seğirmeye başladı. Uşikava elini uzatarak o torbayı çekip çıkarmaya yeltendiyse de elleri elbette kımıldamadı. Arkasında, belinin üzerinde sımsıkı bağlanmışlardı çünkü. Beyni, balon gibi şişmiş, patlayacak hale gelmişti. Uşikava haykırmayı aklından geçirdi. Ne olursa olsun, havaya ihtiyacı vardı. Ne pahasına olursa olsun. Fakat, elbette sesi çıkmadı. Dili, ağzını tamamen kaplamıştı. Bilinci kayıp gidiyordu.

Nice sonra boğazındaki lastik çıkartıldı, naylon torba başından alındı. Uşikava, son bir çabayla ciğerlerine hava doldurdu. Sonraki birkaç dakika boyunca, sanki az ötedeki bir şeylere dişleriyle tutunmaya çalışan hayvanlar gibi kıvranarak hızlı hızlı soluklandı.

“Denizin dibi nasıldı?” dedi adam, Uşikava’nın soluklarının biraz düzene girmesini bekledikten

sonra. Sesinde yine herhangi bir ifade sezilmiyordu. "Oldukça derine kadar gittin. Şimdiye kadar hiç görmediğin bir şeyler görmüşsündür. Önemli bir deneyim."

Uşikava hiçbir şey söyleyemedi. Sesi çıkmadı zaten.

"Uşikava Bey, kendimi tekrarlamış oluyorum, ama ben doğru yanıtları arıyorum. Bu yüzden bir kez daha soruyorum. Tengo Kavana'yı gözetleyerek Aomame ile bağını araştırmanı cemaat mi emretti? Bu çok önemli. Hayat memat meselesi diyelim. İyice düşünüp doğru yanıtı ver. Yalan söyleyecek olursan, bunu rahatlıkla anlarım."

"Cemaatin bu durumdan haberi yok." Uşikava nihayet, yalnızca bunları söyleyebildi.

"İşte böyle. Doğru yanıt bu. Cemaat, Aomame ile Tengo Kavana arasında bir bağ olduğunu henüz bilmiyor. Sen, bu gerçeği henüz o tiplere iletmedin. Doğru mu anlamışım?"

Uşikava başını sallayarak onayladı.

"En baştan dürüstçe yanıtlamış olsaydın, denizin dibini görmene gerek kalmazdı. Berbat bir şey olmalı, değil mi?"

Uşikava başını sallayarak onayladı.

"Çok iyi bilirim. Ben de eskiden aynı şeyi yaşamıştım" dedi adam, sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi. "Ne kadar berbat olduğunu, daha önce yaşamamış insanlar anlayamaz. Sıkıntı kolayca genelleştirilebilecek bir şey değildir. Her bireyin sıkıntısında, kendine özgü bir nüans olur. Tolstoy'un ünlü sözünü biraz değiştirerek kullanacak olursak, mutluluk dediğimiz şey herkes için aşağı yukarı benzer bir şeydir, ama acı dediğimiz şey herkes için farklı, ayrı bir acıdır. Burada *tatma* sözcüğüne başvuramayız. Sence de öyle değil mi?"

Uşikava başını salladı. Hâlâ soluk soluğaydı.

Adam konuşmasını sürdürdü. "Bu yüzden burada birbirimize karşı dürüst olup, hiçbir şey gizlemeden açık açık konuşalım. Olur mu, Uşikava Bey?"

Uşikava başını evet anlamında salladı.

"Eğer bir daha doğru olmayan bir yanıt verirsen, yine denizin dibini ziyaret etmek zorunda kalırsın. Bu sefer az öncekinden biraz daha uzun, biraz daha yavaş yürürsün dipte. Ramak kalana kadar. Bir hata olursa, denizin dibinden geri dönemeyebilirsin de. Böyle bir şey yaşamak istemezsin sanıyorum. Ne dersin, Uşikava Bey?"

Uşikava başını iki yana salladı.

"Galiba bizim ortak noktalarımız var" dedi adam. "Gördüğüm kadarıyla ikimiz de yalnız kurtlarız ya da sürüden ayrılmış köpekler. Açıkça söylemek gerekirse, toplumun bir kenara ittiği insanlarız. Kişiliğimiz itibariyle, örgütlü yapılara alışamıyoruz. Zaten örgüt gibi yapılar da bizim gibileri kabul etmiyor. Her şeyi tek başımıza yapıyoruz. Tek başımıza karar verip, tek başımıza hareket edip, tek başımıza sorumluluk alıyoruz. Yukarıdan emir alıyoruz, ama ne takım arkadaşımız ne astımız olan adamlarımız var. Sahip olduğumuz kafa ve kollarımız, tek dayanağımız. Öyle değil mi?"

Uşikava başını salladı.

Adam sözlerini sürdürdü: "Bu, bizim güçlü yanımız, bazen de aynı şekilde zayıf noktamız. Sözgelimi şu anki durum için konuşacak olursak, sen biraz fazla başarı hırsına kapıldın. Aradaki

süreci cemaate rapor etmeksizin işleri kendi başına halletmeye kalktın. Her şeyi güzelce çözüp başarıyı kendine mal etmek istedin. O ölçüde de savunman gevşedi. Öyle değil mi?"

Uşikava bir kez daha başını salladı.

"Kendini bu kadar zorlamanı gerektiren bir neden mi vardı?"

"Lider'in ölümüyle ilgili olarak kusurluydum."

"Ne şekilde?"

"Aomame'nin kimlik araştırmasını ben yaptım. Lider'le görüştürmeden önce her şeyini didik didik kontrol ettim. Kafa karıştıracak bir nokta bulamadım."

"Fakat o, yine de öldürmek amacıyla Lider'e yaklaştı, gerçekten de son darbeyi indirdi. Sen, sana verilen işte hata yaptın. Bir gün gelecek bunun hesabı senden sorulacaktı. Nihayetinde dışarıdan biriydin, kullanılıp bir kenara atılacak biri. Şimdi ise onların iç meseleleri hakkında fazla şey biliyorsun. Hayatta kalabilmek için o tiplere Aomame'nin kellesini vermek zorundaydın. Durum bu mudur?"

Uşikava başını salladı.

"Kusura bakma" dedi adam.

Kusura bakma? Uşikava bu ifadenin anlamını şekilsiz kafasıyla düşündü. Sonra farkına vardı.

"Lider cinayetini sen mi tasarladın?" dedi Uşikava.

Adam, bunu yanıtlamadı. Fakat bu sessizliğin, kesinlikle olumsuzlayan bir yanıt olmadığını Uşikava anlayabiliyordu.

"Bana ne yapmak niyetindesin?" dedi Uşikava.

"Ne yapsam acaba? Doğrusunu söylemek gerekirse, henüz karar vermedim. Şimdi yavaş yavaş düşüneceğim. Her şey sana bağlı" dedi Tamaru. "Sana sormak istediğim başka şeyler de var."

Uşikava başını salladı.

"Öncüler'in irtibat elemanının telefon numarasını söylemeni istiyorum. Senin doğrudan bağlı olduğun bir sorumlu vardır mutlaka."

Uşikava, biraz tereddüt ettiyse de sonunda numarayı söyledi. Artık canı pahasına saklaması gereken bir bilgi değildi. Tamaru numarayı not etti.

"Adı ne?"

"Adını bilemiyorum" diye Uşikava yalan söyledi. Fakat karşısındaki adam pek aldırış etmiş gibi değildi.

"Sağlam tipler mi?"

"Oldukça sağlam."

"Fakat profesyonel oldukları söylenemez."

"İşlerinde iyiler. Yukarıdan gelen emirler konusunda hiç tereddüt etmezler. Fakat profesyonel değiller."

“Aomame’yi nereye kadar biliyorlar?” dedi Tamaru. “Nerede gizlendiğini öğrendiler mi?”

Uşikava başını iki yana salladı. “O kadarını ben de bilmiyorum. Bu yüzden şimdilik burada kalıp Tengo Kavana’yı gözlemeyi sürdürüyorum. Aomame’nin nerede olduğunu bilseydim, çoktan onunla ilgilenmeye başlardım.”

“Mantıklı” dedi Tamaru. “Bu arada, Aomame ve Tengo Kavana arasında bir bağ olduğu sonucuna nasıl ulaştın?”

“Ayaklarımı kullandım.”

“Nasıl yani?”

“Aomame’nin geçmişini ta başından itibaren inceledim. Çocukluk yıllarından itibaren. İçikava’da devlet ilkokuluna gitmişti. Tengo Kavana da İçikava kökenliydi. Sonra, acaba mı dedim, kendi kendime. İlkokula gidip araştırınca, tahmin ettiğim gibi ikisinin iki yıl boyunca aynı sınıfta okuduklarını öğrendim.”

Tamaru, gırtlağının derinliklerinden kedi gibi hafif bir hırıltı çıkarttı. “Demek öyle. Gerçekten hiçbir açık nokta bırakmayacak şekilde araştırma yapabiliyorsun, Uşikava Bey. Bir hayli zaman almış, zahmete neden olmuştur mutlaka. Hayranlık uyandırıcı.”

Uşikava suskundu. O an için bir şey sorulmuş değildi.

“Tekrar soruyorum, ama” dedi Tamaru, “şu an için Aomame ve Tengo Kavana’nın arasında bir bağ olduğunu bilen tek kişi sensin. Doğru mu?”

“*Sen* de biliyorsun.”

“Benden başka, senin çevrende anlamında söylüyorum.”

Uşikava başını evet anlamında salladı. “Bizim taraftaki ilgili kişiler arasında bunu yalnızca ben biliyorum.”

“Yalan değildir umarım.”

“Yalan değil.”

“Bu arada, Aomame’nin hamile olduğunu biliyor musun?”

“Hamile mi?” dedi Uşikava, sesindeki şaşkınlık tınısı rahatlıkla hissediliyordu. “Kimden?”

Tamaru bu soruyu yanıtlamadı. “Bunu gerçekten bilmiyor muydun?”

“Bilmiyordum. Yalan değil.”

Tamaru, Uşikava’nın tepkisinin gerçek olup olmadığını bir süre sessizce tarttı. Sonra sözlerine devam etti: “Anlaşıldı. Bilmiyorum derken doğruyu söylüyor gibisin. Sana inanıyorum. Bu arada Azabu’daki Söğüt Konağı çevresinde bir süre iz sürmeye çalıştın. Bu da doğru mu?”

Uşikava başını evet anlamında salladı.

“Peki neden?”

“O konağın yaşlı sahibesi yakınlardaki lüks spor kulübüne devam ediyordu ve onun özel antrenörlüğünü Aomame yapıyordu. İkisi samimi bir ilişki içindeymiş gibi geldi bana. Sonra o kadın, konağa komşu arazide, aile içi şiddete maruz kalan kadınlar için sığınma evi kurmuştu. Güvenlik,

aşırı sıkıydı. Benim bakış açıma göre, fazlasıyla sıkı. Doğal olarak Aomame'nin o sığınma evinde gizlenmiş olabileceğini tahmin ettim."

"Sonra?"

"Fakat bir süre düşündükten sonra, *Öyle değil,* dedim kendi kendime. O kadının fazlasıyla parası ve gücü var. Böyle bir insan eğer Aomame'yi gizleyecek olursa, kendi dizinin dibine yerleştirmez. Mümkün olduğunca uzak bir yere göndermek ister. Bu yüzden Azabu'daki Söğüt Konağı hakkında daha fazla araştırma yapmayı bırakıp, Tengo Kavana'ya ağırlık vermeye karar verdim."

Tamaru, tekrar hafif bir hırıltı çıkardı. "Senin önsezilerin bir hayli iyi. Kafan da mantıklı çalışıyor. Aynı zamanda sabırlısın. Yalnızca bir emir eri olarak kullanılman yazık. Bu işi uzun süredir mi yapıyorsun?"

"Eskiden avukatlık yapıyordum" dedi Uşikava.

"Demek öyle. O işte de bir hayli iyiydin herhalde. Fakat sanırım biraz fazla havaya girdin, bir ara ayağın kaydı ve paldır küldür yuvarlandın. Şimdi ise iyice düştün, harçlığını çıkartmak için yeniyetme dini bir cemaatin emir eri gibi çalışıyorsun. Sanırım haklıyım."

Uşikava başını evet anlamında salladı. "Aynen öyle."

"Yapacak bir şey yok" dedi Tamaru. "Bizim gibi yolunu kaybetmiş insanların bileklerinin gücüyle bu âlemin aydınlık tarafına çıkarak yaşayabilmesi mümkün değil. İşler yolunda gidiyormuş gibi görünse bile, mutlaka bir yerlerde çuvallarız. Dünya o şekilde kurgulanmış çünkü." Tamaru yumruğunu sıkarak eklemlerini kıtırdattı. Keskin, uğursuz bir sesti. "Peki, Söğüt Konağı meselesini cemaatle konuştun mu?"

"Hiç kimseyle konuşmadım" dedi Uşikava, dürüstçe. "Söğüt Konağı'ndan burnuma gelen kokular, kendi kişisel tahminimden öteye geçmiyor. Güvenlik aşırı sıkıydı. Kesin bir kanıt elde edemedim."

"Bu, fena olmamış" dedi Tamaru.

"Herhalde başındaki de sensin."

Tamaru soruyu yanıtlamadı. O, soru soran taraftaki kişiydi. Karşısındakinin sorularını yanıtlaması gerekmiyordu.

"Şimdiye kadar sorularımı yalana başvurmadan yanıtladın. En azından genel olarak. Bir kez denizin dibine dalınca yalan söyleme isteği kalmaz insanda. Kendini zorlayıp yalan söylese bile hemen sesine yansır. Korku, insanı bu hale getirir."

"Yalan söylemiyorum" dedi Uşikava.

"Bu iyi işte" dedi Tamaru. "Bile isteye gereksiz bir acıyı tatmana gerek yok. Bu arada Carl Jung'u bilir misin?"

Uşikava, göz bağının altında gayriihtiyari kaşlarını çattı. *Carl Jung? Bu adam, acaba ne söylemeye çalışıyor?* "Ruhbilimci Jung mu?"

"Aynen öyle."

"Biraz biliyorum" dedi Uşikava, temkinli bir şekilde. "19. yüzyıl sonunda İsviçre'de doğmuş, Freud'un öğrencisi olmuş ama sonrasında ayrılmışlar. Kolektif bilinçaltı. Bildiğim bu kadar işte."

“Yeterli” dedi Tamaru.

Uşikava konuşmanın gerisinin gelmesini bekledi.

Tamaru konuştu: “Carl Jung, İsviçre’nin Zürih şehrinde, göl kıyısındaki sakin ve lüks bir konut bölgesinde görkemli bir evin sahibiydi. Ailesiyle birlikte orada rahat bir yaşam sürüyordu. Fakat derin düşüncelere dalabilmek için, tek başına kalacağı bir yere ihtiyacı vardı. Bunun üzerine yine göl kıyısında, Bollingen adlı ücra bir yerde göle bakan küçük bir arazi bulup, orada küçük bir kulübe yaptı. Yazlık denecek gibi bir yer. Çok detaylı bir şey değildi. Taşları tek tek kendisi yığıp, yuvarlak, tavanı yüksek bir ev yaptı. Hemen yakınındaki taş kesme atölyesinden çıkan taşlarla. O dönemde İsviçre’de taş yığmak için taş kesme işçiliği sertifikası gerekli olduğundan, Jung özel olarak gidip o sertifikayı aldı. Loncaya da girdi. O evi inşa etmek, hem de kendi elleriyle inşa etmek, onun için öylesine önemli bir anlam taşıyordu. Annesinin ölmesi de onun o evi inşa etmesinde önemli bir etkendi.”

Tamaru kısa bir ara verdi.

“O bina *kule* diye adlandırıldı. Jung, Afrika’da seyahat ederken gördüğü bir yerleşim yerinin kulübelerine benzeterek o binayı tasarlamıştı. Hiçbir şekilde bölünmeyen mekâna, tüm yaşam alanını sığdıracak şekilde tasarlamıştı. Çok sade bir konuttu. O kadarının yaşamak için yeterli olduğunu düşünüyordu. Elektrik, gaz, su yoktu. Suyu yakınlardaki dağdan çekti. Fakat sonrasında anladı ki, bu nihayetinde bir prototipten öteye geçmiyordu. Sonunda *kule*, gereksinimlerine uygun olarak bölmelere ayrıldı, ikinci katı yapıldı. Sonrasında birkaç bina daha eklendi. Duvarlarında Jung’un kendi elleriyle yaptığı resimler vardı. Bu, o haliyle bireyin bilincinin gelişimi ve kısımlara ayrılmasını gösteriyordu. O ev, deyim yerindeyse üçboyutlu *Mandala*[*] işlevi görüyordu. O evin tamamlanması için yaklaşık on iki yıl gerekti. Jung araştırmacıları için son derece ilginç bir binadır. Bunu hiç duymuş muydun?”

Uşikava başını iki yana salladı.

“O ev hâlâ bugün bile Zürih’teki gölün kıyısında duruyor. Jung’un vârisleri çekip çeviriyor, ama maalesef sıradan halkın ziyaretine açık olmadığından içini görmek mümkün değil. Söylenenlere bakılırsa orijinal kulenin girişinde Jung’un kendi elleriyle üzerine bir yazı kazıdığı taş, bugün bile duvara gömülü halde duruyormuş. *Soğuk olsa da olmasa da Tanrı burada.* Bu, o taşa Jung’un kendi kazıdığı söz.”

Tamaru bir kez daha ara verdi.

“Soğuk olsa da olmasa da Tanrı burada” diye bir kez daha sakin bir ses tonuyla tekrarladı. “Anlamını biliyor musun?”

Uşikava başını iki yana salladı. “Hayır, bilmiyorum.”

“Bilmiyorsundur tabii. Ne anlama geldiğini ben de tam olarak bilemiyorum. Fazlasıyla derin bir ima var burada. Yorumlamak zor. Fakat Carl Jung, kendi tasarlayıp, taşları elleriyle tek tek dizerek inşa ettiği evin girişine, ne olursa olsun, bu sözü elleriyle, keski kullanarak kazıyıp yazmaktan alıkoyamamış kendini. Sonra, nedendir bilmem, eskiden beri bu söz beni çok etkiler. Anlamını tam olarak bilemiyorum, ama anlayamasam da o söz yüreğimin derinliklerinde yankı bulur. Tanrı’yı pek bilmem. Nasıl desem, Katoliklerin işlettiği bir yetimhanede çok feci durumlarla karşılaştığımdan, Tanrı hakkında iyi bir izlenime sahip değilim. Dahası, orası her zaman soğuk bir yerdi. Yaz ortasında bile ya çok soğuk ya da feci soğuk. Bu ikisinden biri söylenebilirdi orası için. Tanrı varsa bile, bana

karşı nazikti diyemem. Fakat buna rağmen, o söz benim ruhumun küçük kıvrımları arasına sessizce nüfuz etmiş durumda. Arada sırada gözlerimi kapatıp o sözleri defalarca aklımdan tekrarlarım. Bunun üzerine tuhaf bir şekilde kendimi sakinleşmiş hissederim. *Soğuk olsa da olmasa da Tanrı burada.* Kusura bakma ama sen de bir kez söyler misin?"

"Soğuk olsa da olmasa da Tanrı burada" dedi Uşikava, kısık bir sesle, tam olarak ne dediğini kendi bile anlayamadığı halde.

"İyi duyamadım."

"Soğuk olsa da olmasa da Tanrı burada" dedi Uşikava, bu kez mümkün olduğunca net bir sesle.

Tamaru gözlerini kapatıp bir süre o seslerin tadına vardı. Sonra nihayet bir şeylere karar vermiş gibi derince bir nefes alıp sonra saldı. Gözlerini açıp kendi ellerine baktı. Parmak izi bırakmamak için ellerine ince, kullan at tarzı ameliyat eldivenleri geçirmişti.

"Kusura bakma" dedi Tamaru sakin bir sesle. Sesteki hüzün tınısı hissedilebiliyordu. Tamaru naylon torbayı bir kez daha eline alıp Uşikava'nın başına geçirdi. Sonra kalın lastikle boynunun çevresini sıktı. Uşikava'nın itiraz etmesine fırsat bırakmayacak kadar hızlı bir hareketti. Uşikava, karşı koymak için bir şeyler söylemeye çalıştıysa da o sözcükler ağzından çıkamadı. Doğal olarak kimsenin kulağına da ulaşmadı. *Neden?* dedi Uşikava, o naylon torbanın içinde. *Bildiğim her şeyi dürüstçe anlattım. Neden şimdi öldürülmek zorundayım?*

Uşikava patlayacak raddeye gelen beyninin kıvrımları içinde Çuorinkan'daki küçük müstakil evi ve iki küçük kızını düşündü. Orada beslediği köpek de geldi aklına. Uşikava, o gövdesi uzun, küçük köpeği bir kez bile okşamamıştı. Köpek de Uşikava'dan hiç hoşlanmamıştı. Kafasız, vara yoğa havlayan bir köpekti. İkide bir halıyı kemirir, yeni döşemeye çişini yapardı. Uşikava'nın çocukken beslediği akıllı sokak köpeğinden tamamen farklıydı. Buna rağmen Uşikava'nın yaşamının son anlarında aklına gelen son şey, çimenli bahçede koşuşturan, hiçbir işe yaramayan o küçük köpek oldu.

Uşikava'nın bağlanıp tostoparlak olmuş vücudunun, karaya vurmuş devasa bir balık gibi zemindeki hasırın üzerinde kıvranışını, Tamaru göz ucuyla izliyordu. Elleri ve ayakları bağlı olduğundan, ne kadar çırpınsa bile seslerin yan daireye ulaşması tehlikesi yoktu. Böyle bir ölüm şeklinin ne kadar acı verici olduğunu Tamaru çok iyi biliyordu. Fakat insan öldürmek için bu, en ustaca, en temiz yöntemdi. Çığlıklar duyulmaz, kan akmazdı. Tamaru'nun gözleri, Tag Heuer dalgıç saatinin ibresini izliyordu. Üç dakika sonra Uşikava'nın el ve ayaklarındaki şiddetli debelenme durdu. Vücudundaki bir şeyler salınıyormuş gibi ince ince seğiriyordu. Sonra kıpırtı tamamen kesildi. Tamaru, saatin ibresini izleyerek üç dakika daha bekledi. Sonra parmağını Uşikava'nın boynuna götürüp nabzını kontrol etti, yaşam belirtilerinin tamamen yok olduğundan emin oldu. Hafif bir sidik kokusu geliyordu. Uşikava, bir kez daha altına kaçırmıştı. Mesanesi bu kez tamamen boşalmış olmalıydı. Onu suçlayamazdı. Demek bu denli acı çekmişti.

Tamaru, lastiği boynundan çıkartarak, naylon torbayı başından çekip aldı. Naylon torba, ağzın içine iyice girmişti. Uşikava, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı bir tarafa yamulmuş halde ölmüştü. Kirli çarpık dişleri dışarı fırlamıştı, yeşile çalan yosun gibi bir şeyle kaplı dili de görünüyordu. Munch'un resimlerindeki gibi bir ifadeydi. Zaten şekilsiz olan iri kafasının o anormal biçimi, daha da abartılı biçimde ortaya çıkmıştı. Bir hayli acı çekmiş olmalıydı.

"Kusura bakma" dedi Tamaru. "Benim de isteyerek yaptığım bir iş değildi."

Tamaru, parmaklarının yardımıyla Uşikava'nın yüz kaslarını yumuşatıp çene eklemini düzelterek

yüzünü biraz olsun daha düzgün görünür hale getirdi. Mutfaktaki havluyla ağzının çevresindeki salyaları sildi. Zaman harcadı, ama böylelikle suratı biraz daha düzgün bir hale gelmişti. En azından görür görmez insanın bakışlarını kaçıracağı bir hali yoktu artık. Fakat bir türlü gözkapaklarını kapatamadı.

"Shakespeare'in yazdığı gibi" dedi Tamaru, o şekilsiz ağır kafaya doğru, sakin bir ses tonuyla. "Bugün ölürsen, yarın ölmene gerek kalmaz. Birbirimize iyi yüzlerimizi gösterelim."

IV. Henry miydi, *III. Richard* mıydı? Bu repliğin geçtiği yeri anımsayamadı. Fakat bu Tamaru için pek önemli bir sorun değildi. Uşikava'nın, doğru alıntı kaynağını öğrenmek istediğini de sanmıyordu. Tamaru, Uşikava'nın el ve ayaklarını bağladığı ipi çözdü. Teninde iz kalmasın diye yumuşak havlu ip kullanarak özel bir yöntemle bağlamıştı. Tamaru, o ipleri, Uşikava'nın başına geçirdiği naylon torbayı ve boynuna doladığı lastiği alarak, yanında getirdiği naylon torbaya koydu. Uşikava'nın eşyalarını şöyle bir araştırıp, çektiği fotoğrafları, geride tek bir tane bile kalmayacak şekilde topladı. Fotoğraf makinesini ve üçayağı da çantasına koyup götürmeye karar verdi. Uşikava'nın burada birilerini gözetlediğini anlayacak olurlarsa sorun çıkabilirdi. *Kimi gözetliyordu?* diye sorarlardı mutlaka. Bunun sonucunda Tengo Kavana'nın adının su yüzüne çıkma olasılığı büyüktü. Baştan sona detaylı notlarla dolu ajandasını da aldı. Geride, önemli olabilecek tek bir şey bile bırakmadı. Uyku tulumu, yemek malzemeleri, yedek giysiler, cüzdan ve anahtar, bir de tabii Uşikava'nın zavallı cesedi kalmıştı yalnızca. Son olarak Tamaru, Uşikava'nın cüzdanındaki *Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti, Sorumlu Müdür* yazan kartvizitlerinden bir tane alıp kendi paltosunun cebine koydu.

"Kusura bakma" dedi Tamaru, oradan ayrılmadan önce bir kez daha Uşikava'ya.

Tamaru istasyon yakınlarındaki umumi telefon kulübesine girip telefon kartını yuvasına yerleştirerek, Uşikava'dan öğrendiği telefon numarasını tuşladı. Tokyo merkezinde bir telefon numarasıydı. Muhtemelen Şibuya semtine aitti. Zilin altıncı çalışında telefon açıldı.

Tamaru, selamsız sabahsız Koenci'deki apartmanın adresini ve daire numarasını verdi.

"Not aldınız mı?" dedi.

"Bir kez daha tekrarlayabilir misiniz?"

Tamaru, tekrarladı. Karşı taraf not alıp yüksek sesle tekrarladı.

"Orada Uşikava Bey var" dedi Tamaru. "Uşikava Bey'i biliyorsunuz değil mi?"

"Uşikava Bey?" dedi karşı taraf.

Tamaru, karşı taraftakinin sözlerini duymazdan gelerek konuşmasını sürdürdü: "Uşikava Bey bu adreste ve maalesef artık soluk almıyor. Göründüğü kadarıyla doğal ölüm değil. Cüzdanında *Yeni Japonya Bilim ve Sanatı Geliştirme Cemiyeti, Sorumlu Müdür* yazan kartvizitler var. Polis, o tipi bulacak olursa sizinle bağını er ya da geç anlayacaktır. Sizin için de sıkıntı yaratabilir. Duruma olabildiğince çabuk el koymanız yararınıza olur. Bu konularda becerikli olduğunuzu biliyorum."

"Siz kimsiniz?" dedi karşı taraf.

"Nazik bir haberci" dedi Tamaru. "Ben de polisi pek sevmem. Tıpkı sizin gibi."

“Doğal ölüm değil mi?”

“En azından yaşlılıktan kaynaklanan bir ölüm değil, huzurlu bir ölüm de değildi.”

Karşı taraf bir süre sessiz kaldı. “Peki, Uşikava Bey öyle bir yerde ne yapıyordu acaba?”

“Bunu da bilemiyorum. İşin ayrıntısını doğrudan Uşikava Bey’e sormaktan başka çare yok, ama az önce söylediğim gibi artık yanıt verebilecek durumda değil.”

Karşı taraf kısa bir süre sessiz kaldı. “Siz muhtemelen Okura Oteli’ne gelen genç kadınla alakalı birisinizdir.”

“Bu, yanıt beklememeniz gereken bir soru.”

“Ben o kadınla karşılaşmış bir insanım. Böyle söylersem anlayabilirsiniz. Ona iletmenizi istediğim bir şey var.”

“Dinliyorum.”

“Ona zarar vermek niyetinde değiliz” dedi karşı taraf.

“Siz onun nerede olduğunu bulmak için elinizden geleni yapıyorsunuz sanıyorum.”

“Aynen öyle. Bir süredir onu bulmaya çalışıyoruz.”

“Fakat ona zarar verme niyetiniz olmadığını söylüyorsunuz” dedi Tamaru. “Bu nasıl oluyor?”

Yanıt gelene kadar kısa bir sessizlik oldu.

“Basitçe söyleyecek olursak, bir noktada işler değişti. Elbette Lider’in ölümünden dolayı çevremizdeki insanlar derin bir yastalar. Yine de artık bitti, hiç sorun kalmadı. Lider hastaydı, bir anlamda kendi sonuna kendisi karar vermişti. Bu yüzden bu konuyla ilgili olarak Aomame Hanım’ı daha fazla takip etmek niyetinde değiliz. Artık tek istediğimiz, onunla konuşmak.”

“Ne hakkında?”

“Ortak çıkarlar hakkında.”

“Fakat bu nihayetinde sizin meseleniz. Sizin açınızdan onunla konuşmak gerekli olsa bile o böyle bir şey istemiyor olabilir.”

“Konuşabileceğimizi sanıyorum. Size verebileceğimiz şeyler var. Sözgelimi özgürlük ve güvenlik. Dahası, bilgi ve haber. Tarafsız bir yerde konuşma imkânımız olamaz mı? Neresi olursa olsun fark etmez. Sizin belirleyeceğiniz yere geliriz. Güvenliğinizi yüzde yüz garanti ediyoruz. Yalnızca sizinkini de değil, bu meseleyle ilgili olan herkesin güvenliğini garanti ediyoruz. Kimsenin daha fazla kaçmasına gerek yok. Her iki taraf için de, kötü bir öneri olduğunu sanmıyorum.”

“Siz böyle diyorsunuz” dedi Tamaru, “fakat size güvenmemiz için bir dayanak yok.”

“Yine de Aomame Hanım’a iletmenizi rica edebilir miyim?” dedi karşı taraf sabırlı bir sesle. “Durum, acil. Bir uzlaşma yolu bulmaya çalışıyoruz. Güvenilirlik hakkında daha somut koşullar gerekiyorsa, bu konuda da düşünebiliriz. Buraya telefon edecek olursa her zaman bize ulaşabilir.”

“Biraz daha anlaşılır şekilde anlatabilir misiniz? Ona neden bu kadar ihtiyacınız var? Ne oldu da durum böylesine değişiverdi?”

Karşı taraf kısa nefesler aldı. Sonra yanıtladı: “Sesi duymaya devam etmemiz gerekiyor. Bizim için

bereketli bir kuyu gibi. Bunu yitiremeyiz. Şimdilik söyleyebileceğim yalnızca bu kadar.”

“Bu kuyunun kurumaması için de Aomame’ye ihtiyaç duyuyorsunuz.”

“Tek cümleyle açıklamak mümkün değil. Bununla ilgili olduğunu söyleyebilirim ancak.”

“Peki, Eriko Fukada’nın durumu nedir? Ona ihtiyaç duymuyor musunuz?”

“Şu durumda Eriko Fukada’ya pek ihtiyaç duymuyoruz. Onun nerede olduğu, ne yaptığı bizi ilgilendirmez. Onun görevi sona erdi.”

“Nasıl bir görev?”

“Bu hassas bir konu” dedi karşı taraf. Kısa bir sessizliğin ardından, “Kusura bakmayın, ama şimdi daha fazla ayrıntıya giremem” diye sürdürdü.

“Bulunduğunuz konumu iyice bir düşünseniz iyi olur” dedi Tamaru. “Şu an için oyunu yönlendirme sırası bizde. Biz istersek sizinle irtibat kurabiliriz, ama siz bizimle kuramazsınız. Bizim kim olduğumuzu bile bilmiyorsunuz. Öyle değil mi?”

“Aynen öyle. Yönlendirme sırası şu an için sizde. Sizin kim olduğunuzu bilmiyoruz. Fakat yine de bu, telefonda konuşulabilecek bir mesele değil. Şu an bile fazla şey söylemiş sayılırım. Muhtemelen bana tanınan yetkiden fazlasını.”

Tamaru kısa bir süre suskun kaldı. Sonra yeniden konuştu: “Önerinizi düşünelim. Biz de kendi içimizde görüşmeliyiz. Sonraki günlerde irtibata geçebiliriz belki.”

“Aramanızı bekliyoruz” dedi karşı taraf. “Tekrar etmiş olacağım, ama bu iki taraf için de fena bir öneri değil.”

“Ya biz bu öneriyi görmezden gelip reddedecek olursak?”

“O durumda kendi yöntemimize başvurmaktan başka çaremiz kalmaz. Biz çok güçlüyüz. Mesele, istemediğimiz halde biraz çetrefilli bir hal alabilir. Çevredeki insanlara da zarar verebiliriz. Siz her kimseniz, bu durumu kazasız belasız atlatamazsınız. Muhtemelen her iki taraf için de pek keyifli bir durum olmayacaktır.”

“Öyle olabilir. Fakat o noktaya gelmesi zaman alacaktır. Dahası, sizin sözlerinizi tekrar edecek olursam, durum acil.”

Karşı taraftaki adam hafifçe öksürdü. “Zaman alabilir. Ama hiç almayabilir de.”

“Denemeden bilemezsiniz.”

“Haklısınız” dedi karşı taraf. “Mutlaka belirtmemiz gereken önemli bir nokta daha var. Sizin benzetmenizi ödünç alacak olursam, gerçekten oyunu yönlendirme sırası şu an sizin elinizde. Fakat bu oyunun temel kurallarını henüz tam olarak bilmiyor gibisiniz.”

“Bunu da gerçekten oynamadıktan sonra bilemeyiz.”

“Gerçekten oynayınca işler yolunda gitmezse, hiç de keyifli olmaz.”

“Her iki taraf için de” dedi Tamaru. Birtakım imaları içeren kısa bir sessizlik oldu.

“Peki, Uşikava Bey’i ne yapacaksınız?” diye sordu Tamaru.

“İlk fırsatta alırız. Bu gece.”

“Evin kapısı kilitli değil.”

“Teşekkür ederiz” dedi karşı taraf.

“Bu arada sizin tarafta Uşikava Bey için de derin bir yas olur mu acaba?”

“Kim olursa olsun, bir insanın ölümü için burada her zaman derin bir yas olur.”

“Yas tutsanız iyi olur. Kendince becerikli bir adamdı.”

“Fakat *yeterince değildi*. Bu anlamda mı söylediniz?”

“Sonsuza kadar yaşamayı başarabilecek ölçüde becerikli bir insan yoktur.”

“Siz böyle düşünüyorsunuz” dedi karşı taraf.

“Elbette” dedi Tamaru. “Ben böyle düşünüyorum. Siz öyle düşünmüyor musunuz?”

“Aramanızı bekleyeceğim” dedi karşı taraf. Tamaru’nun sorusuna yanıt vermeksizin, soğuk bir ses tonuyla.

Tamaru bir şey söylemeden telefonu kapattı. Daha fazla konuşmak gereksizdi. Gerekirse tekrar araması yeterli olurdu. Telefon kulübesinden çıkınca, arabayı bıraktığı yere kadar yürüdü. Koyu lacivert eski tip Toyota Corolla Van, göze çarpmayacak bir arabaydı. Arabayla on beş dakika yol aldıktan sonra ıssız bir parkın önünde durdu, kimsenin görmediğinden emin olunca, naylon torbayı, ipleri ve lastiği çöp kutusuna fırlattı. Ameliyat eldivenlerini de attı.

“Bir insanın ölümü için orada her zaman derin bir yas olur” dedi Tamaru, motoru çalıştırıp emniyet kemerini takarken, alçak sesle. *En iyisi bu,* diye düşündü. *Tüm insanların ölümü için yas tutulması gerekir. Kısa bir süreliğine de olsa.*

Çok romantik

Salı günü tam öğlen üzeri telefonun zili çaldı. Aomame yoga şiltesinin üzerinde oturmuş, bacaklarını genişçe açmış, bel kaslarını esnetiyordu. Göründüğünden daha ağır bir hareketti. Giydiği tişört hafiften terle ıslanmıştı. Aomame hareketine son verip yüzünü havluyla silerek, ahizeyi kaldırdı.

"Koca kafa artık o apartmanda değil." Tamaru her zamanki gibi selamsız sabahsız konuya girivermişti. Alo bile demeden.

"Artık orada değil derken?"

"Ayrıldı, ikna edilerek."

"İkna edildi" diye tekrarladı Aomame. Koca kafa, Tamaru tarafından bir şekilde ortadan kaldırılmış olmalıydı.

"Bir de o apartmanda yaşayan Kavana adlı kişi, senin aradığın Tengo Kavana."

Aomame'nin çevresindeki dünya büzülüp genişlemeye başladı. Kalbi de aynı şekilde.

"Dinliyor musun?" diye sordu Tamaru.

"Dinliyorum."

"Yalnız Tengo Kavana şimdi o apartmanda değil. Birkaç gündür yok."

"O iyi mi?"

"Şu an Tokyo'da değil, ama iyi olduğu kesin. Koca kafa, Tengo Kavana'nın yaşadığı apartmanın birinci katında ev kiralamış, senin onunla görüşmek için oraya gelmeni bekliyordu. Fotoğraf makinesi kurarak kamufle etmiş, giriş kapısını gözetliyordu."

"Fotoğrafımı çekmiş mi?"

"Üç fotoğrafını çekmiş. Geceleyin şapkanı iyice indirmiş, gözlük takmış, eşarpla yüzünü gizlemişsin. Bu yüzden yüz hatların anlaşılmıyor. Fakat kesinlikle sensin. Bir kez daha oraya gitmiş olsaydın muhtemelen sıkıntılı bir durumla karşılaşırdın."

"İşi sana devretmekle doğru tercih yaptım öyleyse?"

"Eğer doğru tercih diye bir şey varsa."

Aomame yanıtladı: "Yine de şimdilik onun yüzünden endişe etmeye gerek kalmadı."

"Artık o adam sana zarar veremez."

"Sen ikna ettiğin için."

"Ayar çekmek gerekti, ama nihayetinde öyle" dedi Tamaru. "Fotoğrafların tamamını aldım. Koca kafanın amacı, senin oraya gelişini yakalamaktı. Tengo Kavana, onun için canlı yemden öteye geçmiyordu. Bu yüzden onların Tengo Kavana'ya zarar vermeleri için bir neden şimdilik yok gibi. Bir şeyi yoktur yani."

"Bu çok iyi" dedi Aomame.

"Tengo Kavana, Yoyogi'de üniversiteye hazırlık dershanesinde matematik dersleri veriyor.

Öğretmen olarak çok yetenekli gibi, ama haftada yalnızca birkaç gün çalıştığından fazla bir geliri olmasa gerek. Henüz bekâr. O izbe görünümlü apartmanda tek başına, kendi halinde bir yaşam sürüyor."

Aomame gözlerini kapatınca kalp atışlarını kulaklarının içinde duyabiliyordu. Dünya ile kendisi arasındaki sınırı doğru düzgün hissedemiyordu.

"Dershanedeki matematik öğretmenliğinin yanı sıra kendi romanını yazıyor. Uzun bir roman. *Pupa Hava*'nın hayalet yazarlığı yalnızca yarızamanlı bir işmiş. Kendisinin de edebiyat hırsı var. İyi bir şey. Ölçülü bir hırs insanı geliştirir."

"Bunları nasıl öğrendin?"

"Evde yoktu. Kafama göre dairesine girdim. Kilitliydi, ama kilit denemeyecek bir şeyle. Özel hayatına tecavüz ettiğim için üzgünüm, ama önce bir genel araştırma yapmak gerekiyordu. Adam tek başına yaşadığı halde odası tertemiz ve düzenliydi. Gaz fırını bile temizlenmiş, parlatılmıştı. Buzdolabının içi de gayet düzenliydi. Arkada kalmış çürük lahanalar falan yoktu. Ütü yaptığına dair izler de vardı. Koca olmak için fena değil. Eğer *gay* değilse elbette."

"Başka neler öğrendin?"

"Dershaneye telefon edip hangi günler ders verdiğini sordum. Telefona çıkan kadına bakılırsa, Tengo Kavana'nın babası pazar gecesi Çiba ilinde bir hastanede ölmüş. Dolayısıyla Tengo cenaze için Tokyo'dan ayrılmak zorunda kalmış. Bu nedenle pazartesi günkü dersi iptal edilmiş. Cenazenin nerede, ne zaman yapılacağını kadın bilmiyordu. Bir sonraki dersi perşembe. Galiba o güne kadar Tokyo'ya dönecek."

Tengo'nun babasının NHK tahsildarı olduğunu, Aomame elbette anımsıyordu. Pazar günleri Tengo babasıyla birlikte ücret tahsilatı için dolaşıyordu. İçikava'da, yolda defalarca karşılaşmışlardı. Babasının yüzünü tam olarak anımsamıyordu. Zayıf, ufak tefek bir adamdı. Tahsildar üniforması giyiyordu. Bir de Tengo'ya hiç benzemiyordu.

"Artık koca kafa olmadığına göre Tengo'yu görmeye gidebilir miyim acaba?"

"Bunu yapmasan iyi olur" dedi Tamaru hiç düşünmeden. "Koca kafa, uygun bir dille ikna edildi. Fakat gerçeği söylemek gerekirse, bir meseleyi halletmek için cemaatle irtibata geçmem gerekti. Adli yetkililerin eline teslim etmek istemediğim bir eşya vardı. Eğer bulunacak olursa apartman sakinlerinin hepsi didik didik sorgudan geçirilirdi herhalde. Senin arkadaşın da işe karışmak durumunda kalabilirdi. Üstelik tek başıma o meseleyi halletmem oldukça zordu. Gece yarısı tek başıma oflaya puflaya ne eşyası taşıdığımı birileri soracak olursa, kaçmam mümkün olmazdı. Cemaat elemanlarının hareket kabiliyetleri yüksek, o tür işlere de alışıklar. Okura Oteli'nden başka bir eşyayı taşımışlardı ne de olsa. Neyi kastettiğimi anlıyor musun?"

Aomame, Tamaru'nun kullandığı terminolojiyi zihninde gerçekçi sözcüklere tercüme etti. "İkna dediğin şey bir hayli *çetin* geçmiş galiba."

Tamaru hafifçe hırlar gibi bir ses çıkardı. "Yazık oldu, ama o adam çok fazla şey biliyordu."

Aomame araya girdi: "Koca kafanın o apartmanda ne yaptığını cemaat biliyor mu?"

"Koca kafa cemaat için çalışıyordu, ama şimdiye kadar kendi başına hareket etmiş. Şu an ne yapmakta olduğunu henüz rapor etmemiş. Bizim işimize yarayan bir durum."

“Fakat onun orada ne yaptığını şimdi cemaattekiler de biliyorlar.”

“Aynen öyle. Bir süre oraya yaklaşmaman iyi olur. Tengo Kavana’nın adı ve adresi, *Pupa Hava*’nın yazarı olarak onların elindedir mutlaka. O tipler, Tengo Kavana ile senin aranda kişisel bir bağ olduğunu henüz bilmiyorlar muhtemelen. Fakat koca kafanın o apartmanda bir dairede ne yaptığını anlamaya çalıştıklarında, sonunda Tengo Kavana ismine de ulaşacaklardır. An meselesi.”

“Fakat işler yolunda giderse bunun ortaya çıkması bir hayli zaman alabilir. Koca kafanın ölümü ile Tengo arasında hemen bağlantı kurulamayabilir.”

“İşler yolunda giderse” deli Tamaru. “Eğer o tipler benim tahmin ettiğim kadar dikkatli değilse. Fakat ben *eğer, değilse* gibi varsayımlara bel bağlamamayı tercih ediyorum. İşte o yüzden şimdiye kadar başıma bir şey gelmeden hayatta kalmayı başardım.”

“Ben de bu yüzden o apartmana yaklaşmamalıyım.”

“Elbette” dedi Tamaru. “Biz bıçak sırtında yaşıyoruz. Biraz fazladan dikkat etmemizin bir zararı olmaz.”

“Koca kafa, benim bu apartmanda gizlendiğimi keşfetmiş miydi acaba?”

“Eğer keşfetmiş olsaydı, sen şu an elimin ulaşamayacağı bir yerde olurdun.”

“Fakat o benim burnumun dibine kadar gelmişti.”

“Aynen öyle. Fakat bence o tipi oraya bir tesadüf getirmiş olmalı. Daha fazlası olduğunu sanmıyorum.”

“Bu yüzden savunmasız bir şekilde, kendini o kaydırağın üzerinde açığa çıkarmıştı.”

“Öyle. Orada birilerinin onu izlediğini hiç bilmiyordu. Tahmin bile edememişti. Nihayetinde canına mal oldu bu” dedi Tamaru. “Söylemiştim. Yaşam ve ölüm arasında ince bir çizgi vardır.”

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Kimin ölümü olursa olsun, insan ölümüyle birlikte gelen ağır bir sessizlikti.

“Koca kafa ortadan kalktı, ama cemaat hâlâ beni takip etmeye devam ediyor.”

“Bu, benim de anlamakta güçlük çektiğim bir nokta” dedi Tamaru. “O tipler, işin başında seni yakalayıp Lider cinayeti planının arkasında nasıl bir örgüt olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Senin tek başına böylesine bir plan kurmana imkân yoktu. Bir şekilde birilerinin seni desteklediğini, kim olsa hemen anlar. Ele geçirilecek olsaydın seni sıkı bir sorgulama bekliyordu.”

“Tabancaya ihtiyacım da bu yüzdendi” dedi Aomame.

“Koca kafa da doğal olarak bunu biliyordu” diye devam etti Tamaru. “Cemaatin sorgulayıp cezalandırmak için senin peşine düştüğünü sanıyordu. Fakat galiba bir aşamada durumda büyük bir değişiklik oldu. Ben o tiplerden biriyle, koca kafa sahneden silindikten sonra telefonda konuştum. Artık sana zarar verme niyetlerinin olmadığını söyledi adam. Bunu sana iletmemi istediğini de. Elbette tuzak olabilir. Fakat bana doğru söylüyormuş gibi geldi. Adam bana, Lider’in ölmeyi bir anlamda kendisinin istediğini açıkladı. Bu, deyim yerindeyse intihara yakın bir şey. Bu nedenle artık seni cezalandırma gereğinin kalmadığını söyledi.”

“Aynen öyle” dedi Aomame kuru bir sesle. “Lider benim kendisini öldürmeye geldiğimi en baştan beri biliyordu. Üstelik benim tarafımdan öldürülmeyi istiyordu. O gece Okura Oteli’nin süitinde.”

“Korumalığını yapan tipler senin gerçekte neyin peşinde olduğunu anlamamışlardı. Fakat Lider biliyordu.”

“Öyle. Nasıl olduğunu bilemiyorum, ama o her şeyi önceden biliyordu” dedi Aomame. “Adam orada beni bekliyordu.”

Tamaru kısa bir sessizliğin ardından, “Peki, sonra orada ne oldu?” diye sordu.

“Biz bir anlaşma yaptık.”

“Benim bundan haberim yok” dedi Tamaru, sert bir sesle.

“Konuşma fırsatımız olmadı.”

“Nasıl bir anlaşma yaptığınızı şimdi anlat.”

“Ben ona bir saat kadar kas esnetme hareketleri yaptırdım. O sırada onunla konuştum. Adam, Tengo’yu biliyordu. Benimle Tengo arasında bir bağ olduğunu da, her nasılsa biliyordu. Üstelik benim kendisini öldürmemi istediğini söyledi. Vücudundaki artık hiç dinmeyen, şiddetli acılardan bir an önce kurtulmak istediğini. Kendisini öldürecek olursam, karşılığında Tengo’nun canını kurtarabileceğini de söyledi. Bu yüzden ben de kararımı verip onun canını aldım. Ben bu işi yapmasam bile o kesin olarak ölüme doğru ilerliyordu. Adamın o ana kadar yaptıklarını düşününce, öylece acılar içinde kalmasının daha iyi olacağını düşünmüştüm gerçi.”

“Sonra da, bu anlaşma meselesini Madam’a rapor etmedin.”

“Ben Lider’i öldürmek için oraya gittim. Görevimi yerine getirdim” dedi Aomame. “Üstelik Tengo meselesi nihayetinde benim kişisel sorunumdu.”

“Öyle olsun” dedi Tamaru, yarı bıkkın bir sesle. “Gerçekten görevini hakkıyla yerine getirdin. Bunu kabul ediyorum. Dahası, Tengo Kavana senin kişisel sınırların içerisinde bir mesele. Yalnız, her nasıl olduysa o sıralarda hamile kaldın. Bu, kolayca görmezden gelinemeyecek bir sorun.”

“O sıralarda değil. Yıldırımların birbiri ardına düştüğü, Tokyo merkezine sağanak yağmurun yağdığı o gece hamile kaldım. Tam da Lider’in icabına baktığım o gece. Daha önce de söylediğim gibi hiçbir cinsel ilişki olmadan.”

Tamaru iç geçirdi. “Meselenin karakteri açısından, senin söylediğin her şeye ya inanmalı ya da hiç inanmamalıyım. Yalnızca iki seçenek var. Şimdiye kadar senin güvenilecek bir insan olduğunu düşünüyordum. Şimdi de senin söylediklerine inanmak istiyorum. Fakat bu meseleyle ilgili olarak bir türlü işin mantığını yakalayamıyorum. Bir sonuca ulaşmak için sadece tümdengelim yöntemine başvururum ne de olsa.”

Aomame sessizliğini sürdürdü.

Tamaru sordu: “Lider’in öldürülmesiyle o gizemli hamilelik arasında herhangi bir neden-sonuç ilişkisi var mı acaba?”

“Bir şey söyleyemem.”

“Senin karnındaki bebeğin, Lider’in çocuğu olma olasılığı düşünülebilir mi? Nasıl bir yolla olduğunu bilemiyorum, ama bir yöntemle Lider o sırada seni hamile bırakmış olamaz mı? Eğer öyleyse, o tiplerin seni ne pahasına olursa olsun ele geçirmek istemeleri anlaşılabilir. Onlar Lider’in veliahdına ihtiyaç duyuyorlar.”

Aomame, ahizeye sımsıkı yapışarak başını iki yana salladı. "Bu mümkün değil. Bu Tengo'nun çocuğu. Bunu biliyorum."

"Sana bununla ilgili olarak da ya inanmalı ya da inanmamalıyım. İkisinden biri."

"Daha fazla açıklama yapamam."

Tamaru, bir kez daha iç geçirdi. "Öyle olsun. Senin söylediklerini şimdilik kabul edeyim. Bu, seninle Tengo'nun çocuğu. Sen bunu anlayabiliyorsun. Fakat buna rağmen meselenin hâlâ bir mantığı yok. Onlar en başta seni yakalayıp sert bir şekilde cezalandırmak niyetindeydiler. Fakat bir aşamada bir şeyler değişti. Belki de bir şeyler açığa çıktı. Şimdi sana ihtiyaç duyuyorlar. Senin güvenliğini garanti ediyorlar. Onların da sana verecekleri bir şeyler olduğunu söylüyorlar. Üstelik konuyla ilgili olarak yüz yüze konuşmayı arzuluyorlar. Acaba ne olmuş olabilir?"

"Onlar bana ihtiyaç duyuyor değil" dedi Aomame. "İhtiyaç duydukları, benim karnımdaki şey bence. Bir şekilde bunu öğrenmiş olmalılar."

"Evet, evet" diye ateşleyici *Little People*, bir yerlerden sesleniverdi.

"Konuşma benim açımdan fazlasıyla hızlı ilerliyor" dedi Tamaru. Sonra bir kez daha gırtlağının derinliklerinden küçük bir hırıltı çıkardı. "Mantık çizgisini hâlâ yakalayabilmiş değilim."

Mantık çizgisinin olmaması, gökyüzünde iki ay olmasından kaynaklanıyor, diye aklından geçirdi Aomame. *Bu, her şeyin mantığını ortadan kaldırıyor. Fakat sana söyleyemem.*

"Evet, evet" dedi diğer altı *Little People*, bir yerlerde.

Tamaru konuşmaya devam etti: "Adamlar *sesi duyana* ihtiyaç duyuyorlar. Benim telefonda konuştuğum adam öyle dedi. O sesi yitirince, cemaat öylece yok olabilir. Sesi duyanın, somut olarak ne anlama geldiğini bilemiyorum. Fakat nihayetinde, adam böyle söyledi. Yani senin karnındaki çocuk, o sesi duyan mı oluyor şimdi?"

Aomame karnının altına usulca elini koydu. *Maza ve douta* diye düşündü, sesini çıkarmadan. İki ayın *bunu* duymasına izin veremezdi.

"Bunu bilemiyorum" dedi Aomame, sözcükleri özenle seçerek. "Fakat bunun dışında onların bana ihtiyaç duyması için bir neden gelmiyor aklıma."

"Fakat nasıl bir nedenle, Tengo Kavana ile senden olan çocuk, böylesine özel bir yeteneği doğuştan kazanabiliyor acaba?"

"Bilmiyorum" dedi Aomame.

Lider onun canını almama karşılık, kendisinin yerine geçecek kişiyi bana emanet etmiş de olabilir. Aomame'nin aklından bu düşünce geçiverdi. *Lider, bunun için yıldırımların düştüğü o gece farklı dünyaların kesiştiği kanalları geçici bir süre için açarak, Tengo ile benim bir şekilde buluşmamızı sağlamış olabilir.*

Tamaru sessizliği bozdu. "Bu çocuk kimden olursa olsun ve ne gibi bir yetenekle doğarsa doğsun, cemaatle pazarlığa girmeye niyetin yok. Doğru mu anlıyorum? Karşılığında ne verirlerse versinler. Sözgelimi buradaki bir sürü gizemi kendiliklerinden açıklasalar bile."

"Ne pahasına olursa olsun" dedi Aomame.

"Fakat sen ne düşünürsen düşün, *onu* zorla ele geçirmeye çalışacaklardır mutlaka. Her yolu

deneyeceklerdir" dedi Tamaru. "Sonra senin Tengo Kavana gibi zayıf bir noktan var. Neredeyse tek zayıf noktan olduğunu söyleyebilirim. Fakat çok zayıf bir nokta. Bunu öğrenirlerse, o tipler kesinlikle var güçleriyle o noktadan saldıracaklardır."

Tamaru haklıydı. Tengo Kavana, Aomame için yaşamının anlamı olmakla birlikte hayati bir zayıf noktaydı.

Tamaru sözlerini sürdürdü: "Orada daha fazla kalman çok tehlikeli olur. O tipler, Tengo Kavana ile senin arandaki bağı öğrenmeden önce daha güvenli bir yere taşınman gerek."

"Artık bu dünyada güvenli hiçbir yer yok" dedi Aomame.

Tamaru Aomame'nin bu düşüncesini duymanın keyfini çıkartıyor gibiydi. Sonra sakince konuşmaya başladı: "Senin düşünceni öğrenebilir miyim?"

"Önce Tengo ile buluşmak zorundayım. O zamana kadar buradan ayrılamam. Bu durum ne kadar tehlikeli olursa olsun."

"Onunla buluşup ne yapacaksın?"

"Ne yapmam gerektiğini biliyorum."

Tamaru kısa bir süre sessiz kaldı. "Muğlak kalan tek bir nokta bile yok mu?"

"Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Fakat yapmam gerekeni biliyorum. Muğlak kalan tek bir nokta bile yok."

"Fakat bunun ne olduğunu bana söylemeye niyetin yok."

"Kusura bakma, ama henüz söyleyemem. Yalnızca sana değil, hiç kimseye. Eğer bunu dile getirecek olursam bütün dünyaya malum olur."

İki ay kulak kesilmişti. *Little People* kulak kesilmişti. Ev kulak kesilmişti. Bu, Aomame'nin yüreğinden bir adım bile dışarı çıkmamalıydı. Yüreğini, kalın duvarlarla çevrelemesi gerekiyordu.

Tamaru, telefonun öte yanında tükenmezkalemin ucunu masaya vurmaya devam ediyordu. Tık tık tık diye düzenli ve net sesler, Aomame'nin kulağına geliyordu. Yankısız, yalnız seslerdi.

"Öyle olsun. Tengo Kavana'yla irtibata geçerim. Yalnız ondan önce Madam'ın onayını almam gerekiyor. Bana verilen emir, bir an önce seni oradan başka bir yere taşımak idi. Fakat sen Tengo Kavana ile buluşmadan, ne olursa olsun oradan ayrılmayacağını söylüyorsun. Bunun nedenini ona açıklamak kolay olmayacaktır. Bunu anlayabiliyor musun?"

"Mantıksız bir konuyu mantık sınırları dahilinde açıklamak çok zordur."

"Aynen öyle. Roppongi'deki Oyster[*] Bar'da gerçek bir inciyle karşılaşmak kadar zor olabilir. Fakat bir şekilde elimden geleni yaparım."

"Teşekkür ederim" dedi Aomame.

"Senin söylediğin şeyleri neresinden tutarsam tutayım, bir mantık çizgisi yokmuş gibi geliyor bana. Sebep-sonuç arasında mantıklı bir bağ kuramıyorum. Yine de konuştukça gitgide senin söylediğini olduğu gibi kabul edebileceğim hissine kapılıyorum. Neden acaba?"

Aomame sessiz kaldı.

“Bir de Madam sana kişisel olarak inanıyor, güveniyor” dedi Tamaru. “Bu yüzden sen bu kadar ısrar ettiğine göre, seninle Tengo Kavana’nın bir araya gelmemesi için Madam’ın da aklına bir neden gelmeyecektir. Galiba Tengo Kavana ile sen kopmaz bir bağla bağlısınız.”

“Dünyadaki her şeyden daha çok” dedi Aomame.

Tüm dünyalardaki her şeyden daha çok, diye düzeltti Aomame içinden.

“Bir de eğer” dedi Tamaru, “bunun aşırı tehlikeli olacağını söylesem, Tengo Kavana ile irtibata geçmeyi reddetsem bile, sen onunla buluşmak için o apartmana gidersin herhalde.”

“Kesinlikle öyle yaparım sanıyorum.”

“Buna kimse engel olamaz.”

“Sanırım imkânsız.”

Tamaru kısa bir ara verdi. “Öyleyse Tengo Kavana’ya ne söylemeliyim acaba?”

“Karanlık çöktükten sonra kaydırağa gelmesini istediğimi. Karanlık çöktükten sonra, ne zaman olursa olsun. Ben bekliyorum. Aomame böyle dedi diye iletecek olursan anlar.”

“Anlaşıldı, ona böyle iletirim. Karanlık çöktükten sonra kaydırağın oraya gel.”

“Bir de arkasında bırakmak istemediği kadar önemli bir şeyler varsa yanına alsın, yalnız ellerini özgürce kullanabilecek durumda olsun.”

“O eşyalarını ne kadar taşıması gerekecek?”

“Uzaklara kadar” dedi Aomame.

“Ne kadar uzaklara?”

“Bilemiyorum” dedi Aomame.

“Öyle olsun. Madam izin verirse, Tengo Kavana’ya bu mesajı iletirim elbette. Elimden geldiği kadar senin güvenliğini sağlamaya çalışırım. Kendimce. Fakat yine de tehlike peşini bırakmayacaktır. O tipler, canlarını dişlerine takacaktır. Kendi kendini korumak zorunda kalabilirsin.”

“Biliyorum” dedi Aomame, sakin bir ses tonuyla. Aomame’nin avucu karnının altına usulca dokunuyordu. *Yalnızca kendimi değil,* diye geçirdi aklından.

Telefonu kapattıktan sonra, Aomame neredeyse yığılır gibi koltuğa oturdu. Sonra gözlerini kapatıp Tengo’yu düşündü. Artık bunun dışında hiçbir şey düşünemiyordu. Göğsü üzerine birisi bastırıyormuş gibi sıkışmıştı. Fakat bu, kendini iyi hissettiren bir sıkışmaydı. Ne kadar ağır olursa olsun dayanabileceği bir sıkıntıydı. *Tengo, evet, hemen yakında bir yerde yaşıyor. Yürüyerek on dakika bile sürmeyecek bir mesafede.* Bunu düşündükçe, vücudu hücrelerine varana kadar ısınıyordu. Bekârdı ve dershanede matematik öğretiyordu. Düzenli, tertipli bir evde yaşıyor, yemeğini yapıyor, ütü yapıyor, roman yazıyordu. Aomame, Tamaru’nun yerinde olmak isterdi. Mümkün olsa o da Tengo’nun evine girmeyi isterdi. Tengo’nun olmadığı haliyle Tengo’nun evine. O kimsesiz sessizliğin içinde oradaki her şeye tek tek kendi eliyle dokunmak, onun kullandığı kalemin sivriliğini kontrol etmek, onun içtiği kahve kupasını eline almak, giysilerine sinen kokusunu içine çekmek. Gerçekte onunla karşı karşıya gelmeden önce bunları da yapmak isterdi.

Böylesi bir ön hazırlık olmadan, onunla baş başa kaldığında söze nasıl gireceği hakkında hiçbir fikri yoktu Aomame'nin. Bunu hayal edince, soluk alıp verişleri düzensizleşip hızlanıyor, kafasının içi sis perdesiyle örtülüyordu. Konuşmak istediği çok fazla şey vardı. Aynı zamanda o an geldiğinde, konuşması gereken hiçbir şey olmayacak gibi de geliyordu. Aomame'nin anlatmak istediği şeyler, bir kez sözcüklere dökülüverince, anlamını yitirecek türden şeylerdi hep.

Nihayetinde şimdi Aomame'nin yapabileceği tek şey, beklemekti. Sakince, dikkat kesilerek beklemek. Aomame, Tengo'yu görür görmez evden firlayıp çıkabilmek için eşyalarını hazırladı. Eve bir daha dönmesine gerek kalmayacak şekilde, siyah deriden, büyük bir omuz çantasına, gerekli olacak şeyleri, hiçbir şey unutmadan doldurdu. Fazla bir şey yoktu. Para desteleri, bir süre yetecek yedek giysi, şarjörü dolu Heckler&Koch. Bunlar yeterliydi. Çantayı hemen elinin ulaşacağı bir yere koydu. Askıda asılı duran Junko Şimada döpiyesini dolaptan çıkartıp kırışığı olmadığından emin olunca oturma odasındaki duvara astı. Ona uygun beyaz bluzu ile ince çorabını, Charles Jourdan yüksek topuklu ayakkabılarını yan yana koydu. Baharlık bej mantosunu da. Başkent Otobanı'nın acil çıkış merdiveninden indiği o gün üzerinde olan giysilerdi. Manto, aralık gecesi için fazlasıyla inceydi. Fakat tercih hakkı yoktu.

Bu hazırlıkları tamamlayınca balkondaki bahçe sandalyesine oturup, siperlik levhalarının aralığından parkın kaydırağını izlemeye başladı. Pazar geceyarısı Tengo'nun babası ölmüştü. Bir insanın ölümü teyit edildikten sonra yakılması için yirmi dört saat geçmesi gerekiyordu. Yanılmıyorsa öyle bir yasa vardı. Böyle hesaplayınca, yakılma töreni en erken salı günü olurdu. O gün salıydı. Cenaze töreni bitmiş olmalıydı. O gittiği yerden Tokyo'ya dönmesi en erken o akşam olabilirdi. *Tamaru'nun benim mesajımı iletmesi daha da sonraya kalır. Bundan önce Tengo'nun parka gelmesi söz konusu değil. Üstelik ortalık aydınlık.*

Lider ölmek üzereyken bu küçük şeyin benim rahmime konmasını sağlayıp, öyle gitti. Bu, benim tahminim ya da önsezim. Öyleyse ben o ölen adamın ardında bıraktığı irade tarafından yönlendirilip, onun kurguladığı hedefe doğru mu gidiyorum acaba?

Aomame yüzünü buruşturdu. *Bir hüküm veremiyorum. Lider'in planının sonucunda sesi duyan şeye gebe kalmış olabilir miyim?* diye tahmin yürüttü Aomame. *Muhtemelen havadan pupa olarak. Fakat neden benim olmam gerekiyor? Üstelik neden diğer tarafın da Tengo Kavana olması gerekti? Açıklanamayan şeylerden biri de bu.*

Şu ana kadar, aralarında nasıl bir bağ olduğu anlaşılmayacak biçimde, benim çevremde bir sürü olay gelişti. Bu olayların oluş prensiplerini de, hangi yöne doğru geliştiklerini de anlayamadım. Ben sonuçta buraya çekildim, bu dünyaya dahil edildim. Fakat buraya kadar, dedi Aomame içinden, kararlılıkla.

Dudaklarını büzüp yüzünü iyice buruşturdu. *Bundan sonrası şimdiye kadar olduğundan farklı olacak. Birilerinin kendi başına geliştirdiği bir irade tarafından daha fazla yönlendirilmeyeceğim. Bundan sonra tek prensibim, kendi irademe uygun hareket etmek. Ne olursa olsun bu küçük şeyi koruyacağım. Bunun için ölümüne savaşırım. Bu, benim yaşamım. Burada bulunan, benim çocuğum. Her kim, her ne amaçla programlamış olsa bile, hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak biçimde bu Tengo'yla benim çocuğum. Kimsenin eline bırakmam. İyilikse iyilik, kötülükse kötülük, bundan sonra, benim prensiplerim, benim yönüm var. Herkes bunu aklında tutsa iyi olur.*

Ertesi gün, yani çarşamba günü öğleden sonra 2'de telefonun zili çaldı.

"Mesajını ilettim" dedi Tamaru, yine selamsız sabahsız. "O, şimdi apartmanda, kendi dairesinde. Bu sabah telefonla konuştum. Bu akşam tam 7'de kaydırağa gelecek."

"Beni anımsıyor muydu?"

"Elbette çok iyi anımsıyordu. O da seni çok aramış."

Lider'in söylediği gibiydi. Tengo da beni arayıp bulmak istemiş. Bunu anlamam yeterli. Aomame'nin kalbi mutlulukla dolmuştu. Bu dünyadaki başka hiçbir sözcük, Aomame için bir anlam taşımıyordu artık.

"Tengo, oraya gelirken, önemli eşyalarını yanına alarak gelecek. Senin söylediğin gibi. Benim tahminime göre, yazmakta olduğu roman müsveddesini de alacaktır."

"Mutlaka" dedi Aomame.

"O izbe apartmanın çevresini kontrol ettim. Gördüğüm kadarıyla temizdi. Etrafta takip için bekleyen kuşkulu birine rastlamadım. Koca kafanın evinde de kimse yoktu. Ortalık sakindi, ama yine de aşırı sakin denemez. O tipler eşyayı geceleyin gizlice halledip çekip gitmiş olmalılar. Uzun süre kalırlarsa başlarına iş alacaklarını düşündüler herhalde. Kendimce ayrıntılı olarak inceledim. Gözden kaçırdığım bir nokta olduğunu sanmıyorum."

"Çok iyi."

"Fakat bu, nihayetinde 'herhalde'den ibaret. 'Şimdilik' diye eklemem gerek. Durum, her an değişebilir. Ben de elbette mükemmel değilim. Önemli bir noktayı gözden kaçırmış olabilirim. O tiplerin benden bir gömlek yukarıda olması da mümkün tabii."

"Bu yüzden gerekirse kendimi, kendi başıma korumaktan başka çarem olmaz."

"Önceden de söylediğim gibi" dedi Tamaru.

"Her şey için teşekkürler. Minnettarım."

"Bundan sonra nerede, ne yapmak niyetinde olduğunu bilmiyorum" dedi Tamaru. "Fakat başını alıp uzak bir yerlere gitmek niyetindeysen, bundan sonra bir daha görüşemezsek kendimi çok yalnız hissederim. Sen, en hafif ifadeyle söylersem, varlığından büyük bir mutluluk duyduğum biriydin. Senin gibi bir insanla kolay kolay karşılaşamam bir daha."

Aomame, ahizenin başında gülümsedi. "Ben de tam böyle bir his bırakmak isterdim sende."

"Madam senin varlığına gereksinim duyuyordu. İş bir yana, kişisel bir yol arkadaşı olarak. Bu yüzden bu şekilde ayrılmak zorunda olduğunuz için çok üzgün. Şu an telefona çıkamayacak durumda. Onu anlamanı istiyor."

"Anlıyorum" dedi Aomame. "Ben de doğru dürüst konuşamayabilirim."

"Uzaklara gideceğini söyledin" dedi Tamaru. "Ne kadar uzaklara peki?"

"Rakamlarla hesaplanamayacak uzaklıkta bir yere."

"Bir insanın yüreğini diğer bir insanın yüreğinden ayıran mesafe gibi."

Aomame gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Gözyaşları akmak üzereydi. Fakat bir şekilde

bastırmayı başardı.

Tamaru sakin bir sesle, “Her şeyin yolunda gitmesi için dua edeceğim” dedi.

“Kusura bakma, ama Heckler&Koch’u geri veremeyebilirim” dedi Aomame.

“Önemli değil. Benden sana hediye olsun. Taşıman sorun yaratmaya başlarsa, Tokyo Körfezi’ne atabilirsin. Dünya da, silahsızlanmaya bir adım daha yaklaşmış olur.”

“Nihayetinde son sahneye kadar tabanca ateşlenmeyebilir. Çehov’un prensibine karşı gelmiş olacağız gerçi.”

“Bunun da önemi yok. Ateşlenmemesinin bir önemi yok. Artık 20. yüzyılın sonuna yaklaştık. Çehov’un yaşadığı dönemden çok farklı her şey. Yollarda at arabaları yok, korse takmış kadınlar da yok. Dünya Nazileri, atom bombasını ve pop müziği gördü, buna rağmen bir şekilde bugüne ulaştı. Bu süreçte roman yazma teknikleri de büyük değişime uğradı. Kafaya takılacak bir şey yok” dedi Tamaru. “Bir sorum var. Bu akşam 7’de Tengo Kavana ile kaydırakta buluşacaksın.”

“İşler yolunda giderse” dedi Aomame.

“Diyelim onunla buluştunuz. Kaydırağın tepesinde ne yapacaksınız?”

“İkimiz birlikte aya bakacağız.”

“Çok romantik” dedi Tamaru, hayranlıkla.

Bu dünya tek başına yetmeyebilir

Çarşamba sabahı telefonun zili çaldığında, Tengo uykudaydı. Günün doğmasına yakın saatlere kadar uyuyamamıştı. Bu arada içtiği viskinin etkisi hâlâ sürüyordu. Yataktan kalkıp ortalığın iyice aydınlandığını görünce şaşırdı.

"Tengo Kavana Bey" dedi adam. Hiç duymadığı bir sesti.

"Evet, benim" dedi Tengo. *Babamın ölümüyle ilgili işlemler için arıyor olsa gerek*, dedi kendi kendine. Karşı taraftaki adamın sesinde sakin, resmi bir tını yakalamıştı çünkü. Fakat alarmlı saate baktı. 8'e geliyordu. Resmi daireler ve cenaze şirketlerinin telefon edeceği zaman değildi.

"Sabahın erken saatinde rahatsız ediyorum, özür dilerim. Fakat acil olarak aramamı gerektiren bir durum vardı."

Acil durum? "Nedir acaba?" Kafasının içi hâlâ bulanıktı.

"Aomame Hanım ismini anımsıyor musunuz acaba?" dedi karşı taraf.

Aomame? Böylelikle uykusu da sarhoşluğu da uçup gitmişti. Bir oyun sırasında sahnenin bir an kararıp hemen dekorunun değişmesi gibi bilinci hızla yerine gelmişti. Tengo, ahizeyi daha sıkı kavradı.

"Anımsıyorum" diye yanıtladı Tengo.

"Nadir bir isim."

"İlkokulda aynı sınıftaydık" dedi Tengo, bir şekilde sesinin normal çıkmasını başararak.

Adam kısa bir suskunluk yaşadı. "Kavana Bey, şimdi Aomame Hanım hakkında konuşmak ilginizi çekiyor mu acaba?"

Bu adamın çok tuhaf bir konuşma tarzı var, diye geçirdi aklından Tengo. Sözcük kullanımı kendine özgüydü. Sanki tercüme edilmiş avangard bir tiyatro repliği dinliyormuş gibiydi.

"Eğer ilginiz yoksa, karşılıklı olarak boşa zaman harcamış oluruz. Telefonu hemen kapatabilirim isterseniz."

"İlgileniyorum" dedi Tengo telaşla. "Fakat kusura bakmayın, ama sizin nasıl bir bağlantınız var?"

"Aomame Hanım'dan bir mesajım var" dedi adam, söyledikleri Tengo'nun sorusuna yanıt olmadığı halde. "Aomame Hanım, sizinle görüşmeyi arzuluyor. Kavana Bey, sizin için durum nedir? Onunla görüşmeye niyetiniz var mı?"

"Var" dedi Tengo. Genzini temizleyerek boğazındaki tıkanıklığı gidermeyi başardı. "Ben de uzun süredir onunla buluşmak istiyordum."

"İyi öyleyse. O sizinle buluşmak istiyor. Siz de Aomame Hanım'la buluşmayı arzuluyorsunuz."

Tengo bir an odadaki havanın dondurucu ölçüde soğuk olduğunun farkına vardı. Yakındaki yeleğini alıp pijamasının üstüne giydi.

"Peki, ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Tengo.

"Hava karardıktan sonra, kaydırağa çıkabilir misiniz?" dedi adam.

“Kaydırağa?” dedi Tengo. *Bu adam neden bahsediyor böyle?*

“Size böyle söylersem anlayacağınızı söylemişti. Kaydırağa çıkmanızı istiyor. Ben, Aomame Hanım’ın söylediği şekilde size aktarıyorum yalnızca.”

Tengo gayriihtiyari elini saçlarına götürdü. Saçları uyurken dağılmış, şekilsiz bir hal almıştı. *Kaydırak? Oradan iki ayı izlemiştim. Elbette o kaydırak olmalı.*

“Evet, sanırım anlıyorum” dedi Tengo, kuru bir sesle.

“İyi öyleyse. Bir de almak isteyeceğiniz önemli şeyler varsa yanınızda getirmeniz gerekiyormuş. Oradan hemen uzaklara hareket edebilecek şekilde.”

“Yanıma almak isteyeceğim önemli şeyler mi?” diye tekrarladı Tengo, şaşırarak.

“Arkanızda bırakmak istemediğiniz şeyler.”

Tengo düşüncelerini zorladı. “Tam olarak anlayamıyorum, ama uzaklara hareket etmek derken, buraya bir daha geri dönmeyeceğim anlamına mı geliyor?”

“İşin orasını bilemiyorum” dedi karşıdaki adam. “Az önce söylediğim gibi, ben Aomame Hanım’ın mesajını olduğu gibi size iletiyorum yalnızca.”

Tengo parmaklarını dağılmış saçlarının arasına daldırarak düşündü. *Hareket etmek?* Sonra aklına gelen ilk şeyi söyledi: “Bir miktar dokümanı da yanımda götürebilirim.”

“Sorun olmayacaktır” dedi adam. “Neyi seçeceğiniz size kalmış. Yalnız taşıyacağınız çantayla ilgili olarak şu da var: ellerinizin serbest kalacağı bir şey olması gerekiyormuş.”

“Ellerimin serbest kalacağı bir şey” dedi Tengo. “Yani valiz gibi bir şey olmaz. Bu anlamda mı?”

“Öyle olduğunu sanıyorum.”

Adamın sesinden yaşını, dış görünümünü, vücut yapısını tahmin etmek zordu. Somut ipuçlarından yoksun bir sesti. Telefon kapatıldığı anda nasıl bir ses olduğu anımsanmayacak türden bir ses. Karakter ve duygular, elbette öyle şeyler varsa, derinliklere kapatılmış gibiydi.

“İletmem gereken, bunlardan ibaret” dedi adam.

“Aomame, iyi mi?” diye sordu Tengo.

“Fiziksel olarak sorunu yok” dedi karşı taraf, dikkatle yanıtlar gibi. “Fakat Aomame şu an biraz gerilimli bir durumda. Her hareketine dikkat etmesi gerekiyor. Yanlış bir hareket, onu yitirmemize neden olabilir.”

“Yitirmemize neden olabilir” diye tekrarladı Tengo, mekanik bir şekilde.

“Fazla gecikmeseniz iyi olur” dedi adam. “Şu an zaman çok önemli bir unsur.”

Zaman çok önemli bir unsur, diye tekrarladı Tengo içinden. *Bu adamın sözcük seçiminde bir sorun mu var acaba? Yoksa ben mi aşırı gerildim?*

“Bu akşam 7’de kaydırağın üzerine gidebilirim” dedi Tengo. “Eğer herhangi bir nedenle bu akşam buluşamayacaksak yarın yine aynı saatte oraya giderim.”

“Olur. Bunun hangi kaydırak olduğunu siz biliyorsunuz.”

“Sanırım biliyorum.”

Tengo saatine göz attı. 11 saat zamanı vardı.

“Bu arada babanızın pazar günü öldüğünü öğrendim. Başınız sağ olsun” dedi adam.

Tengo tamamen refleks olarak teşekkür etti. Sonra, *Bu adam bunu nereden biliyor acaba?* diye geçirdi aklından.

“Aomame hakkında biraz daha konuşabilir miyiz?” dedi Tengo. “Nerede, ne yapıyor gibi konular hakkında.”

“Aomame bekâr, Hiroa’daki bir spor kulübünde antrenörlük yapıyor. Çok yetenekli bir antrenör, ama bir durum dolayısıyla şimdi o işinden izinli. Bir süreden beri de, tamamen tesadüf ama, sizin evinizin yakınlarında yaşıyor. Gerisini kendisinden dinlemeniz daha iyi olur.”

“Aomame’nin şu an neden gerilimli koşullar altında olduğunu da mı?”

Adam bunu yanıtlamadı. Yanıtlamak istemediği ya da yanıtlamayı gereksiz gördüğü soruları yanıtlamıyordu. Nedense Tengo’nun çevresinde bu türden insanlar artmış gibiydi.

“Öyleyse bugün akşam 7’de kaydırağın tepesinde” dedi adam.

“Biraz durun lütfen” dedi Tengo aceleyle. “Bir sorum var. Birisi benim birileri tarafından gözetlendiğim uyarısı yaptı. Bu yüzden temkinli olmam gerektiğini söyledi. Kusura bakmayın, ama yoksa beni gözetleyen siz miydiniz?”

“Hayır, ben değildim” diye yanıtladı adam hemen. “Sizi gözetleyen, muhtemelen başka biridir. Fakat her halükârda temkinli olmanızın zararı yok. O şahsın söylediği gibi.”

“Benim birileri tarafından gözetleniyor olmam, Aomame’nin oldukça özel koşullar altında bulunmasıyla ilişkili mi acaba?”

“Biraz gerilimli koşullar” diye düzeltti adam. “Evet, muhtemelen ilişkilidir. Bir şekilde.”

“Bu tehlikeli bir durum mu?”

Adam, karışık, türleri farklı tahılları ayıklamakla meşgulmüş gibi bir aralık bırakarak sözcükleri titizlikle seçti. “Eğer siz Aomame Hanım’la buluşamamayı kendi açınızdan tehlike olarak adlandırıyorsanız, evet, ortada bir tehlike var diyebiliriz.”

Tengo bu dolaylı konuşma tarzını kafasında kendince anlaşılabilir hale getirdi. Durumun tam olarak ne olduğunu okuyamamış olsa da, gerilimli havayı hissedebiliyordu.

“Bir terslik olursa bir daha asla buluşamayız.”

“Aynen öyle.”

“Anlaşıldı, temkinli olurum” dedi Tengo.

“Sabahın erken saatlerinde rahatsız ettim, özür dilerim.”

Adam böyle söyledikten sonra hiç beklemeden telefonu kapattı. Tengo bir süre elindeki siyah ahizeye baktı. Bir kez telefon kapanıverince, önceden tahmin ettiği gibi, o sesi net bir şekilde anımsayamadı. Saate bir kez daha göz attı. 8.10’du. Akşam 7’ye kadar nasıl zaman geçirebilirdi acaba?

Tengo ilk olarak duşa girip başını yıkayarak darmadağın olmuş saçlarını biraz olsun düzgün bir şekle soktu. Sonra aynanın karşısında sakallarını tıraş etti. Dişlerini iyice fırçalayarak aralarını iplikle temizledi. Buzdolabından domates suyu çıkartarak içti. Demlikte su kaynattı, kahve çekerek kahve yaptı. Bir dilim tost ekmeği yedi. Zaman ayarı yaparak rafadan yumurta yaptı. Her bir hareketini bilincini yoğunlaştırarak yapıyordu. Her zamankinden daha fazla zaman harcadı. Yine de saat ancak 9.30 olmuştu.

Bu akşam Aomame ile kaydırağın tepesinde buluşuyorum.

Bunu düşünmeye başlayınca duyguları karmakarışık oluyor, sanki tüm uzuvları dört bir yana dağılıyormuş gibi bir hisse kapılıyordu. Elleri, ayakları ve yüzü her biri farklı yöne gitmeye çalışıyordu. Oturduğu yerde duramıyordu. Bir şeyler yapmaya kalkınca, zihnini yoğunlaştıramıyordu. Kitap okuyamıyor, elbette bir şeyler de yazamıyordu. Bir yerde hareketsiz oturamıyordu. Yapabileceği fazla bir şey yoktu; mutfakta bulaşık yıkamak, çamaşır yıkamak, elbise dolabının çekmecelerini düzeltmek, yatak yapmak gibi işler olabilirdi yalnızca. Fakat ne yaparsa yapsın beş dakikada bir ara verip duvardaki saate göz atıyordu. Zamanı düşünmek daha da yavaşlamasına neden oluyormuş gibi geliyordu.

Aomame biliyor.

Tengo, bileylenmesi gerekmediği halde bıçakları eviyede bileylerken, aklından böyle geçirdi. *O çocuk parkındaki kaydırağı birkaç kez ziyaret ettiğimi biliyor. Kaydırağın tepesinde tek başıma oturup gökyüzünü izlerken beni mutlaka görmüş olmalı. Başka şekilde olamaz.* Tengo, cıva lambasının ışıklarının altında, kaydırağın tepesinde otururkenki halini hayalinde canlandırdı. Kendisinin birileri tarafından görüldüğünü hiç düşünmemişti Tengo. *Acaba Aomame bana nereden bakıyordu?*

Nereden bakarsa baksın, dedi Tengo içinden. *Bu önemli değil. Nereden bakmış olursa olsun Aomame, beni görür görmez tanıyabilir.* Öyle düşününce içini derin bir sevinç kaplıyordu. *Benim o günden beri Aomame'yi sürekli düşündüğüm, aklımdan çıkartıp atamadığım gibi o da beni düşünüp durmuş.* Bu, Tengo'ya inanılması zor bir durum gibi geliyordu. Bu çetin, labirente benzeyen dünyada, yirmi yıl boyunca bir kez bile yüz yüze gelmedikleri halde iki insanın yüreğinin, bir erkek ve bir kadının yüreğinin, tek bir noktada bağlanmış olmasıydı.

Fakat Aomame neden o sırada bana hemen seslenmedi? Öyle yapmış olsaydı her şey daha kolay olurdu. Her şeyden önce benim burada yaşadığımı nasıl anladı acaba? Aomame ya da o adam, bu telefon numarasını nasıl öğrendi? Telefonla aranmaktan hoşlanmadığım için telefon numaramı rehbere kaydettirmemiştim. Numara sorma servisine de numaramın gizli tutulması için dilekçe vermiştim.

Anlaşılmaz unsurlar vardı. Bir de bu öykünün ana çizgisi karmaşıktı. Hangi hattın hangi hatta bağlandığını, bunların arasında ne gibi bir neden-sonuç ilişkisi olduğunu çıkarmak mümkün değildi. Fakat şöyle bir düşününce, Fukaeri ortaya çıktığından beri sürekli böyle bir ortamın içinde yaşamış gibi hissediyordu kendini. Çok fazla soru olduğu halde, ipuçlarının o derece az olmasının normal olduğu bir ortam. Fakat bu karmaşanın, yavaş yavaş da olsa sona doğru yaklaşmaya başladığını hissediyordu. Bunu belli belirsiz de olsa hissedebiliyordu.

Nihayet, akşam saat 7 olduğunda en azından bazı sorular cevaplanacaktı. *Kaydırağın tepesinde buluşacağız. On yaşındaki güçsüz erkek ve kız çocuğu olarak değil, iki bağımsız, özgür yetişkin olarak, bir erkek ve bir kadın olarak. Dershane matematik öğretmeni ve spor kulübü antrenörü olarak. Orada ne konuşacağımızı bilemiyorum. Fakat konuşuruz herhalde. Aradaki boşluğu doldurup birbirimiz hakkındaki bilgileri paylaşmak zorundayız. Bir de telefon eden adamın tuhaf ifadesini aynen kullanacak olursak, biz oradan bir yerlere hareket edeceğiz belki de. Bu yüzden geride bırakmamam gereken önemli şeyleri toparlamak zorundayım. Bu şeyleri, ellerimi serbestçe kullanmamı engellemeyecek bir çantanın içine doldurmam gerekiyor.*

Buradan ayrılmak, gözümün arkada kalmasına neden olmuyor. Yedi yıl boyunca bu evde yaşadım. Haftanın üç günü dershanede ders verdim, ama burasının benim yaşantımın sahnesi olduğunu hiç mi hiç hissetmedim. Akıntının ortasında belirivermiş bir adacık gibi, geçici bir zamanı geçirmek için kullanılan bir yerden öteye geçmedi. Haftada bir kez burada gizlice buluşmayı sürdürdüğüm yaşça büyük kadın arkadaşım da yok artık. Bir süreliğine yanıma yerleşen Fukaeri de çıkıp gitti. Tengo onların şimdi nerede, ne yaptığını bilemiyordu. Fakat nihayetinde Tengo'nun yaşantısından sessizce silinip gitmişlerdi. Dershanedeki iş konusuna gelince, Tengo ortadan kaybolacak olsa bile, birileri bu boşluğu doldururdu herhalde. Tengo olmadan da bu dünya sorunsuzca dönmeye devam ederdi. Aomame birlikte bir yerlere doğru hareket etmek istiyorsa tereddüt etmeden birlikte gidebilirdi.

Yanında götürmek istediği önemli şeyler nelerdi acaba? 50 bin yen kadar nakit para, bir adet plastik banka kartı. Servet diyebileceği şeyler, bunlardan ibaretti. Mevduat hesabında 1 milyona yakın bir para vardı. Hayır, bu kadarla kalmıyordu. *Pupa Hava*'nın telifinden gelen para da hesaptaydı. Komatsu'ya geri vermek niyetindeydi, ama henüz vermemişti. Bunlar dışında, yazmayı sürdürdüğü romanın çıktıları. Bunları arkasında bırakamazdı. Başkaları için değeri yoktu, ama Tengo için önemliydi. Müsveddeleri kâğıt torbaya doldurup, torbayı da dershaneye giderken kullandığı akik rengi, sert naylon sırt çantasının içine koydu. Bunun üzerine çanta kurşun gibi ağırlaştı. Sırt çantasından ayrı, deri çantanın gözüne *floppy disk*'i yerleştirdi. Elektronik daktiloyu yanında götürmesi söz konusu olmayacağından, defterlerini ve dolmakalemini eşyaların arasına koydu. *Peki, başka ne var acaba?*

Çikura'da avukattan aldığı resmi zarfı anımsadı. Orada babasının bırakıp gittiği mevduat hesap defteri, mührü, kütük kaydı, sonra gizemli aile fotoğrafı (eğer gerçekten bir aile fotoğrafıysa) vardı. Onları da yanında götürmesi iyi olacaktı. İlkokula devam çizelgesini ve NHK başarı belgesini elbette bırakacaktı. Yedek giysi ve temizlik malzemelerini götürmemeye karar verdi. İşe giderken kullandığı sırt çantasına sığdırması mümkün değildi. Bunları gerektiğinde satın alabilirdi.

Çantasını hazırlayınca, yapması gereken şeyleri tamamlamış oldu. Yıkaması gereken bulaşık kalmadığı gibi ütülemesi gereken gömlek de yoktu. Bir kez daha duvardaki saate göz attı. 10.30'du. Dershanede yine kendi yerine ders vermesini rica etmek için arkadaşıyla irtibata geçmeyi düşündüyse de, arkadaşının öğleden önce edilen telefonlardan rahatsız olduğunu anımsadı.

Tengo, üzerinde giysileriyle yatağa uzanıp farklı olasılıkları düşündü. En son Aomame'yle karşılaştığında on yaşındaydı. Şimdi ikisi de otuz yaşına girmişti. Aradaki süre boyunca ikisi de birçok tecrübe yaşamıştı. Başlarından, hoşlarına giden şeyler, pek de hoşlarına gittiğini söyleyemeyecekleri şeyler (ikincisi biraz daha fazla olsa gerek) geçmişti. Dış görünüşleri, kişilikleri, yaşam çevreleri hatırı sayılır ölçüde değişmişti. *Artık küçük çocuklar değiliz. Oradaki Aomame, gerçekten benim aradığım Aomame mi acaba? Dahası, buradaki ben gerçekten Aomame'nin*

aradığı Tengo Kavana mıyım? Tengo, ikisinin bu akşam kaydırağın tepesinde buluşup birbirlerinin yüzünü yakın mesafeden gördüklerinde yaşamaları muhtemel hayal kırıklığını gözünde canlandırdı. Konuşabilecek bir konu bile bulamayabilirlerdi. Bu da mümkündü. Hayır, aksine öyle bir şeyin olmaması tuhaf olurdu.

Yoksa bir araya gelmememiz daha mı iyi olur? Tengo tavana bakarak böyle sordu kendi kendine. Buluşma arzumuzu sonuna kadar yüreğimizde özenle saklayıp ayrı kalmak, belki daha iyi olur. Böylece, sonuna kadar bir ümit taşıyarak yaşayabiliriz. Bu ümit, bedenimizin özünü ısıtan küçük fakat önemli bir ısı kaynağı. Avucumuzla özenle çevreleyip rüzgârdan korumamız gereken küçük bir alev. Gerçekten serseri bir rüzgâra maruz kalırsa kolayca sönebilir.

Tengo bir saat boyunca, bakışları tavana çakılı halde birbiriyle çelişen iki duygu arasında gidip geldi. Aomame ile buluşmayı her şeyden çok istiyordu. Aynı zamanda Aomame ile buluşmaktan da çok korkuyordu. Doğabilecek soğuk hayal kırıklığı, rahatsız edici sessizlikler, Tengo'nun kalbinin kasılmasına neden oluyordu. Vücudu tam ortadan ikiye ayrılacakmış gibiydi. Cüssesi, normal insanlardan daha iri ve sağlamdı, ama kendisinin bazı güçler karşısında fazlasıyla zayıf olduğunu biliyordu. Fakat Aomame ile buluşmaya gitmeden yapamazdı. Bu, Tengo'nun yüreğinin son yirmi yıl boyunca tüm gücüyle ve asla değişmeden arzulamayı sürdürdüğü bir şeydi. Bunun sonucunda ne gibi bir hayal kırıklığı olursa olsun, arkasını dönüp kaçamazdı.

Tavana bakmaktan yorulup, yüzükoyun dönerek bir süre uyudu. Kırk, kırk beş dakika kadar süren, rüyasız, sakin bir uykuydu. Kendini zorlayarak uzun uzun düşünmekten yorulmuş, sonra derin, kendini iyi hissettiren bir uyku çekmişti. Son birkaç gündür uykularının bölük pörçük, düzensiz olduğunu düşündü. Akşam olana kadar vücudunda biriken yorgunluğu atması gerekiyordu. Sonra sağlıklı ve canlı bir halde evden çıkıp çocuk parkına gitmek zorundaydı. Tengo'nun vücudu, kendini her şeyden soyutlayarak dinlenmeye ihtiyaç duyuyordu ve Tengo, bunu içgüdüleriyle anlayabiliyordu.

Uykunun içine çekilirken Tengo, Kumi Adaçi'nin sesini duydu. Belki de duymuş gibi bir hisse kapıldı. *Gün ağarınca, buradan çıkıp gideceksin, Tengo. Çıkış henüz kapanmadan önce.*

Bu Kumi Adaçi'nin, aynı zamanda da gece baykuşunun sesiydi. Belleğinde bu ikisi ayrılmaz bir şekilde birbirine karışmıştı. Tengo, o an her şeyden fazla, erdeme gereksinim duyuyordu. Toprak anaya kalın köklerini derinlemesine salan gecenin erdemine. Bu, muhtemelen ancak derin uykusunda bulabileceği bir şeydi.

Saat 6.30 olduğunda, Tengo çantasını sırtına alarak evden ayrıldı. Önceki sefer kaydırağa gittiğinde giydiği giysiler vardı üzerinde. Gri kapüşonlu rüzgârlığı, deri ceketi, kot pantolonu, kahverengi iş ayakkabıları. Hepsi şeklini kaybetmişti, ama vücuduna iyi oturuyorlardı. Sanki onun vücudunun bir parçası gibi olmuşlardı. *Artık bir daha buraya dönmeyebilirim.* Kapıdaki ve posta kutusundaki isim yazılı kartı, tedbir olsun diye çıkartıp aldı. Sonrasını o zaman geldiğinde düşünmesi yeterli olurdu.

Apartmanın girişinde durup çevreyi dikkatle kolaçan etti. Fukaeri'nin söylediklerine inanacak olursa, Tengo bir yerlerden birileri tarafından gözetleniyor olmalıydı. Fakat aynen önceki sefer olduğu gibi, çevrede bunu hissettirecek bir hava yoktu. Her zamanki manzara, her zamanki gibiydi yalnızca. Hava kararıktan sonra yol tenhalaşmıştı. Tengo önce istasyona doğru yavaşça yürüdü. Sonra arada sırada arkasına dönüp bakarak, peşinden kimsenin gelmediğinden emin oldu. Birkaç kez,

yolu üzerinde olmayan dar sokaklara girip orada durup bekleyerek takip eden biri olup olmadığını kontrol etti. Temkinli olması gerektiğini telefondaki o adam da söylemişti. Hem kendisi için hem de gerilimli koşullar altında bulunan Aomame için.

Fakat bir an Tengo'nun aklından, *Telefon eden adam gerçekten Aomame'nin tanıdığı mıydı acaba?* düşüncesi geçti. Belki de bu, ustalıkla hazırlanmış bir tuzaktı. Bu olasılığı düşünmeye başlayınca Tengo gitgide tedirgin oldu. Eğer bu bir tuzaksa, Öncüler tarafından hazırlanmış olmalıydı. Tengo, *Pupa Hava*'nın hayalet yazarı olarak muhtemelen (hayır kesinlikle) onların kara listesinde yer alıyordu. Uşikava adlı o tuhaf adam, cemaatin piyonu olarak, ne idüğü belirsiz bir yardım parası bahanesiyle ona bu yüzden yaklaşmaya çalışmıştı. Üstelik Tengo, kendisi istemeden de olsa, Fukaeri'yi üç ay boyunca evinde konuk etmiş, onunla birlikte yaşamıştı. Cemaatin Tengo'yla ilgili bir rahatsızlık duyması için fazlasıyla neden vardı.

Fakat yine de, diye düşünerek başını yana eğdi Tengo. *Neden tutup da Aomame'yi yem olarak kullanıp, tuzak hazırlayıp beni içine çekmeye çalışsınlar ki?* Onlar Tengo'nun yaşadığı yeri zaten biliyorlardı. Kaçıp gizleniyor da değildi. Eğer Tengo ile bir işleri varsa, doğrudan ona gelebilirlerdi. Böylelikle zahmete girerek onu, o çocuk parkının kaydırağına kadar götürmelerine gerek kalmazdı. Ama bunun aksine, Tengo'yu yem olarak kullanıp Aomame'yi oraya çekmeye çalışıyorlarsa o zaman durum başkaydı.

Fakat Aomame'yi neden oraya çekmeye çalışsınlar ki?

Buna dair hiçbir neden aklına gelmiyordu. Acaba Öncüler ile Aomame arasında bir bağ mı vardı? Fakat Tengo daha fazla tahmin yürütemedi. Aomame'nin kendisine sormaktan başka çaresi yoktu. Elbette buluşabilirlerse.

Nihayetinde o adamın telefonda söylediği gibi temkinli davranmanın bir zararı olmazdı. Tengo tedbir olsun diye uzun yoldan dolaşarak, peşinden gelen kimse olup olmadığını kontrol etti. Sonra hızlı adımlarla çocuk parkına yöneldi.

Çocuk parkına vardığında, saat 7'ye 7 vardı. Hava iyice kararmış, cıva lambasının yapay ışıkları daracık parkı köşe bucak aydınlatmıştı. Öğlen çok güzel bir hava vardı, ama güneş batınca ısı hızla düşmüş, soğuk bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Birkaç gündür devam eden bahar havası gitmiş, sert, gerçek kış geri dönmüştü. Zelkova ağacının dallarının uçları, uyarıda bulunan bilge bir yaşlının parmakları gibi çıtırtılar çıkartarak titriyordu.

Çevredeki bazı binaların pencerelerinde ışık vardı. Fakat parkta kimsecikler yoktu. Deri montunun altında Tengo'nun kalbi yavaş ama ağır bir ritim tutmuştu. Ellerini birkaç kez ovuşturarak, avuçlarındaki tüm hislerinin normal olup olmadığını kontrol etti. *Tamam, hazırım. Korkacak hiçbir şey yok.* Tengo kararlılıkla kaydırağın merdivenlerini tırmanmaya başladı.

Kaydırağın üzerine çıkınca tıpkı önceden yaptığı gibi oturdu. Kaydırağın zemini iyice soğumuştu, hafiften nemlenmişti. Elleri deri montunun ceplerinde, parmaklığa sırtını yaslayıp gökyüzüne baktı. Gökyüzünde bulutlar karman çorman bir vaziyette süzülüyordu. Büyüklükleri de farklıydı. Birkaç büyük bulut vardı. Birkaç da küçük. Tengo gözlerini kısarak ayı aradı. Fakat şimdilik ay, bulutlardan birinin arkasında saklanmış gibiydi. Kalın, yoğun bulutlar değildi. Daha ziyade beyaz, ince bulutlardı. Yine de ayın görüntüsünü, insanların gözlerinden gizlemeyi mümkün kılacak kalınlık ve yoğunluktaydılar. Bulutlar kuzeyden güneye doğru yavaş bir hızla akıyordu. Havada, yukarılarda esen

rüzgâr, o kadar güçlü olmasa gerekti. Belki de bulutlar çok yükseklerdeydi. Nihayetinde bulutların acelesi yoktu.

Tengo, kol saatine göz attı. 7.03'ü gösteriyordu. Üstelik saat düzenli bir şekilde zamanı dilimlemeyi sürdürüyordu. Aomame henüz görünmemişti. Tengo, birkaç dakika boyunca, sanki çok nadir bir şey görmüş gibi saatin ibresinin ilerlemesini izledi. Sonra gözlerini kapattı. Rüzgâra kapılıp sürüklenen bulutlar gibi, onun da acelesi yoktu. Zaman alsa da sorun değildi. Tengo düşünmeyi bırakarak, akıp giden zaman içinde kendi duruşunu sabitledi. Bu şekilde zamanın doğallığı içinde, düzenli bir ritimle ilerlemesine izin vermek, şu an için her şeyden önemliydi.

Tengo, gözleri kapalı, radyonun kanal ayarını yapar gibi etrafındaki dünyanın çıkarttığı seslere dikkatle kulak kabarttı. İlk olarak kulağına, 7. Çevreyolu Hattı'ndan gelip geçen arabaların kesintisiz gürültüsü ulaştı. Bu, Çikura'daki tedavi merkezinde işittiği, Büyük Okyanus'un dalgalarının sesine benziyordu. Burada martıların tiz sesleri de araya hafifçe karışıyor gibiydi. Büyük kamyonların yolda geri manevra yaparken çıkarttıkları kesik kesik uyarı sesleri duyuldu bir süre. İri bir köpek, uyarıda bulunuyormuş gibi kısa kısa, ama keskin bir sesle havladı. Uzaklarda bir yerlerde birileri yüksek sesle birilerini çağırıyordu. Seslerden hiçbirinin nereden geldiği anlaşılmıyordu. Uzun süre gözlerini kapatınca, kulaklarına gelen seslerin her birinin hangi yönden, ne kadar uzaktan geldiğini anlayamaz oluyordu. Arada sırada dondurucu bir rüzgâr esiyordu, ama Tengo soğuğu hissetmiyordu. Tengo, soğuğu hissetmeyi, hatta oradaki uyarıcılara ve duygulara tepki vermeyi bir süreliğine unutmuştu.

Farkına vardığında, birileri yanına gelmiş, sağ elini tutmuştu. O el, sıcaklık arayan küçük bir canlı gibi deri ceketinin cebine süzülmüş, Tengo'nun iri elini sıkıca kavramıştı. Zaman bir yerlerde atlama yapmış gibi bilinci bulanıklaştığı sırada her şey olup bitivermişti sanki. Bir uyarı olmaksızın, durum öylece bir sonraki aşamaya geçmişti. *Çok tuhaf,* diye düşündü Tengo, gözleri kapalıyken. *Böyle bir şey nasıl olabiliyor? Bir an geliyor, zaman dayanılmaz ölçüde yavaş ilerliyor. Sonra başka bir an geliyor, aradaki süreçleri atlayarak ileri fırlıyor.*

O birisi orada yaşanan şeyin gerçekten olup olmadığından emin olmak için Tengo'nun geniş elini çok daha güçlüce sıktı. Uzun, pürüzsüz parmaklar. Üstelik güçlü bir öze sahip.

Aomame, diye geçirdi aklından Tengo. Fakat seslere dökmedi. Gözlerini de açmadı. Yalnızca, o da eli sıkarak karşılık verdi. Tengo, o eli anımsıyordu. Yirmi yıl boyunca bir kez bile olsun dokunuşunu unutmamıştı. Elbette artık on yaşında bir kızın küçük eli değildi. Bu yirmi yıl boyunca o el, farklı şeylere dokunmuş, farklı şeyleri tutup kaldırmış, sıkmış olmalıydı mutlaka. Olabilecek çeşit çeşit şeyi. Dahası, gücü de artmıştı. Fakat bunun aynı el olduğunu Tengo hemen anlayabiliyordu. Sıkma şekli de aynıydı. İletmek istediği duygular da.

Yirmi yıllık zaman, Tengo'nun içinde bir anda erimiş, birbirine karışan bir girdap haline gelmişti. O süre boyunca biriken tüm görüntüler, tüm sözcükler, tüm değerler bir araya gelmiş, onun yüreğinde kalınca bir hortum haline gelip yüreğinin ortasını fırıl fırıl çark gibi çevirmeye başlamıştı. Tengo hiçbir şey söylemeden o görüntüyü izledi. Bir gezegenin yok olmasına ve yeniden var olmasına tanık oluyormuş gibiydi.

Aomame de sessizliğini koruyordu. İkisi neredeyse buz kesmiş kaydırağın üzerinde sessizce ele ele tutuşmuşlardı. İkisi on yaşındaki çocuk hallerine dönmüşlerdi. Yalnız bir erkek çocuğu ve yalnız bir kız çocuğu. Kış başlangıcında, ders sonrasındaki sınıf. Karşısındakine ne vermeli, karşısındakinden

ne beklemeli? Her ikisi de ne güç sahibiydi, ne bilgi. Doğduklarından itibaren birileri tarafından gerçekten sevilmemiş, birilerini gerçekten sevmemişlerdi. Birilerine sarıldıkları olmamış, birileri gelip onlara sarılmamıştı. Bu olay, ikisini bu andan sonra bir yerlere götürecek miydi? Bunu da bilmiyorlardı. O an adım attıkları yer, kapısız bir odaydı. Oradan çıkıp gidemezlerdi. Yine bu yüzden başka hiç kimse oraya giremezdi. O anda ikisi de bilmiyordu, ama orası dünyadaki bütünlüğü olan tek yerdi. Sonuna kadar yalnız, aynı zamanda da yalnızlığın asla ulaşamayacağı bir yerdi.

Ne kadar zaman geçmişti acaba? Belki beş dakika, belki bir saat. Tam bir gün geçmiş de olabilirdi. Yoksa zaman öylece durmuş muydu? Zaman hakkında Tengo ne biliyordu ki? Anlayabildiği, bu çocuk parkının kaydırağında ikisinin, bu şekilde el ele tutuşarak sessizlik içerisinde sonsuza kadar kalabilecekleriydi yalnızca. On yaşındayken de öyleydi. Yirmi yıl sonra, şimdi de.

Dahası, Tengo'nun bu yeni dünyaya kendini uydurmak için zamana ihtiyacı vardı. Yüreğinin şeklini, manzaraya bakışını, sözcük seçimini, soluk alıp verişini, vücudunu hareket ettirişini bundan sonra tek tek ayarlayarak yeniden öğrenmesi gerekiyordu. Bunun için bu dünyada bulunan tüm zamanları bir araya getirmesi gerekliydi. Hayır, belki de bu dünya tek başına yetmeyebilirdi de.

"Tengo" diye fısıldadı Aomame, kulağının hemen yanında. Ne alçak ne de yüksek bir sesti. Fakat Tengo'ya bir şeyler vaat eden bir sesti. "Gözlerini aç."

Tengo gözlerini açtı. Zaman, dünyada bir kez daha akmaya başladı.

"Ay çıktı" dedi Aomame.

28
Uşikava

Şimdi onun ruhunun bir kısmı

Tavandaki flüoresan lambanın ışığı Uşikava'nın cesedini aydınlatıyordu. Kaloriferler kapatılmış, pencerelerden biri açıktı. Bu yüzden oda buzhane gibi soğumuştu. Odanın ortasında birkaç toplantı masası birbirine eklenmiş, Uşikava bunların üzerine sırtüstü yatırılmıştı. Üzerinde alt-üst kışlık iç çamaşırları vardı, eski bir battaniyeyle örtülmüştü. Battaniyenin karnına denk gelen kısmı, bir düzlükteki karınca yuvası gibi kabarıktı. Bir şeyler sorar gibi açık kalan gözlerine –o gözleri kapatmayı hiç kimse başaramamıştı– küçük bir bez parçası örtülmüştü. Dudakları yarı aralıktı, ama bu dudaklardan soluk ya da sözcüklerin çıkmasına artık imkân yoktu. Başının tepe kısmı, yaşayıp hareket ettiği zamanlara göre daha düz ve daha gizemli görünüyordu. Apış arası tüylerini anımsatan dağınık, siyah ve kalın saçlar, o açıklığın çevresini güzelce kaplamıştı.

Dazlak kafalı lacivert anorak, atkuyruklu yakası kürklü kahverengi süet trençkot giymişti. İkisinin de giysileri üzerlerine tam olarak oturmamıştı. Sanki bir yere yetişmek için, sınırlı ürün arasından aceleyle seçilmiş gibiydiler. Odanın içinde oldukları halde, nefes verdikçe ağızlarından beyaz buğu çıkıyordu. Odada yalnızca üçü vardı. Dazlak kafalı, atkuyruklu ve Uşikava. Duvarın tavana yakın yerine alüminyum sacdan yapılma üç pencere sıralanmış, pencerelerden biri odanın ısısını düşük tutmak için ardına kadar açılmıştı. Cesedi yerleştirdikleri masalar dışında tek bir mobilya bile yoktu. Hiçbir özelliği olmayan, resmi görünümlü bir odaydı. Böyle bir yerde ceset bile, bu Uşikava'nın cesedi dahi olsa, hiçbir özelliği olmayan resmi bir eşya gibi duruyordu.

Kimse konuşmuyordu. Odaya tam bir sessizlik hâkimdi. Dazlak kafalının düşünmek zorunda olduğu çok fazla şey vardı. Atkuyruklu zaten konuşmazdı. Uşikava ise konuşkan bir adamdı, ama iki gece önce, istemediği halde yaşamı son bulmuştu. Dazlak kafalı, Uşikava'nın cesedinin yatırıldığı masaların önünde, düşüncelere dalmış halde, ağır ağır gidip geliyordu. Duvarlara yaklaşıp da yönünü değiştirdiği anlar dışında, adımlarının ritmi bozulmuyordu. Uçuk sarımtırak yeşil renkli ucuz halı kaplı zemine basarken deri ayakkabısı hiç ses çıkartmıyordu. Atkuyruklu, her zamanki gibi kapının yakınlarında bir yerde, kımıldamadan duruyordu. Ayakları hafif aralık, sırtı düz, bakışları ise havada bir noktaya çakılıp kalmıştı. Ne yorgunluk ne de soğuğu hissediyor gibiydi. Yaşayan bir varlık olduğuna dair tek işaret, arada sırada gözlerini hızlı hızlı kırpması ve soluk verdikçe ağzından düzenli olarak çıkan beyaz buğuydu sadece.

O gün öğlen o soğuk odada birkaç kişi buluşup toplantı yapmışlardı. Kurmaylardan biri taşraya gittiğinden, herkesin bir araya gelmesi için bir gün beklemek gerekmişti. Toplantı gizliydi. Konuşulanların dışarıya sızmaması için özen gösteriyorlar ve alçak sesle konuşuyorlardı. Uşikava'nın cesedi, o süre boyunca, iş makineleri fuarındaki teşhir ürünü gibi masanın üzerinde yatıyordu. Ceset şimdilik ölüm sonrası sertliğini koruyordu. Bu durumun geçip vücudun tekrar yumuşamasına kadar en azından üç gün geçerdi. İnsanlar, Uşikava'nın cesedine arada sırada kısa bakışlar fırlatarak bazı gerçek sorunlar hakkında tartıştılar.

Tartışmalar sürerken, hatta ölü hakkında konuşulurken bile, cesede karşı bir saygı gösterisi ya da yas havası, o odada hiç olmadı. O katılaşmış kütük gibi cesedin insanların yüreklerinde uyandırdığı şey, bir tür ders çıkarma, bazı gerçekleri gözden geçirme, teyit etme ihtiyacıydı ancak. Ne olursa olsun, zamanı geri döndürmek mümkün değildi. Ölüm yoluyla gelen bir çözüm olsa bile, bu yalnızca ölünün kendisine ilişkin bir çözümden öteye geçmiyordu. Çıkarılan böyle bir dersti, gözden geçirmenin sonucu buydu.

Uşikava'nın cesedini ne yapacaklardı? Yanıt aslında baştan belli gibiydi. Şaibeli bir şekilde ölen Uşikava bulunacak olursa, polis ayrıntılı bir araştırma yapar, cemaat ile bağı kesinlikle ortaya çıkardı. Bu tehlikeyi göze alamazlardı. Ceset, ölüm sonrası sertliği çözüldüğü anda, insanların göremeyecekleri bir şekilde, cemaat arazisi içindeki büyük yakma fırınına taşınacak, çabucak icabına bakılacaktı. Kara dumanlar ve beyaz küller haline dönüşecekti. Dumanlar gökyüzüne karışacak, küller tarlalara serpilerek sebzelere gübre olacaktı. Bu, şimdiye kadar dazlak kafalının denetimi altında defalarca yapılmış bir işti. Lider'in cesedini, fazla büyük geldiğinden, elektrikli testereyle birkaç parçaya ayırmak gerekmişti. Fakat bu ufak tefek adamın durumunda buna gerek yoktu. Dazlak kafalının işi hafiflemiş oluyordu. Dazlak kafalı aslında kanlı işleri pek sevmiyordu. İster yaşayan bir insan olsun, ister ölmüş bir insan, mümkünse kan görmek istemiyordu.

Şefleri olan kişi dazlak kafalıya sorular yöneltti. Uşikava'yı öldüren kimdi? Neden Uşikava'nın öldürülmesi gerekmişti? Her şeyden önce Uşikava hangi amaçla Koenci'deki o apartmanın kiralık bir dairesine kapanmıştı? Dazlak kafalı, güvenlik biriminin şefi olarak bu sorulara yanıt vermek zorundaydı. Fakat işin gerçeği, verebilecek bir yanıtı da yoktu.

Dazlak kafalı, salı gününün ilk saatlerinde gizemli bir adamdan (Tamaru) telefon almış, Uşikava'nın cesedinin o apartmanın bir dairesinde olduğunu öğrenmişti. Burada yapılan konuşma, gerçekçi olmakla birlikte aynı zamanda dolaylıydı. Telefonu kapatınca, dazlak kafalı, Tokyo merkezinde kendisine bağlı faaliyet gösteren müritleri derhal toplamış, dört kişi bir örnek giysiler giyerek taşıma şirketi elemanları kılığında, Toyota Hiace'ye binerek oraya gitmişlerdi. Bunun, bir tuzak olmadığından emin olmak için bir süre zaman geçirmişlerdi. Arabayı biraz uzakta bir yerde durdurmuşlar, önce bir kişi apartmanın etrafında keşfe çıkmıştı. Temkinli olmak gerekiyordu. Polis orada bekliyor olabilirdi. Eve adım attıkları anda tutuklanmaları gibi bir durumdan ne olursa olsun kaçınmaları gerekiyordu.

Yanlarında getirdikleri, taşımacılık için kullanılan konteynır kutusuna, artık katılaşmaya başlayan Uşikava'nın cesedini bir şekilde tıkıştırmış, apartmanın giriş kapısından omuzlayarak çıkartmış, Hiace'nin bagajına yerleştirmişlerdi. Neyse ki geceyarısı ve hava soğuk olduğundan, sokakta kimse yoktu. Odada ipucu olabilecek bir şeyler olup olmadığını tespit etmek de zaman almıştı. El fenerinin ışığında köşe bucak evi araştırmışlardı. Fakat dikkat çeken hiçbir şey bulunmamıştı. Yemek malzemeleri stoku, küçük bir elektrikli soba, dağcı uyku tulumu dışında tek tük yaşam gereçleri vardı yalnızca. Çöp torbasının içinde bulunan şeylerin çoğu, boş konserve kutuları ve pet şişelerdi. Uşikava muhtemelen bu evde gizlenerek birilerini gözetliyor olmalıydı. Dazlak kafalının dikkatli gözleri, pencere kenarında zemin hasırının üzerindeki fotoğraf makinesi üçayağının izlerini kaçırmamıştı. Fakat fotoğraf makinesi yoktu, fotoğraf da yoktu ortalıkta. Herhalde Uşikava'nın canını alan kişi toplayıp götürmüştü. Elbette filmleri de birlikte. Alt-üst iç çamaşırlarıyla ölmüş haline bakılırsa uyku tulumunun içinde uyurken saldırıya uğramış olmalıydı. O kişi, muhtemelen ses çıkartmadan eve girmişti. Sonra herhalde bu müthiş acı veren bir ölüm olmuştu. İç çamaşırlarının her tarafı sidikten ıslanmıştı.

O araba ile Yamanaşi'ye doğru yola çıkan iki kişi vardı: dazlak kafalı ve atkuyruklu. Diğer iki kişi sonraki işleri halletmek için Tokyo'da kalmıştı. Arabayı hep atkuyruklu sürmüştü. Hiace, Başkent Otobanı'ndan Merkez Otobanı'na geçip batıya yönelmişti. Gün ağarmadan önce yol bomboştu, ama hız sınırını özenle korumuşlardı. Eğer polisler arabayı durduracak olursa her şey biterdi. Arabanın ön ve arka plakası, çalıntı plakayla değiştirilmişti, bagajda ise içine ceset konmuş konteynır vardı. Söylenecek hiçbir şey yoktu. Yol boyunca ikisi hiç konuşmamışlardı.

Gün ağarırken cemaat merkezine ulaştıklarında orada bekleyen cemaat doktoru, Uşikava'nın cesedini inceleyip boğulmaya bağlı ölüm olduğunu tespit etmişti. Fakat boynunun çevresinde boğazının sıkıldığına dair iz yoktu. Böyle bir iz olmadığı için, başına torba gibi bir şeyin geçirildiği tahminini yürüttü. El ve ayakları incelenmiş, ama bağlanmış olduğuna dair iz bulunamamıştı. Dövüldüğüne ve işkence gördüğüne dair bir iz de yoktu. Yüz ifadesinde de bir dehşet havası yoktu. O yüzde kalan, bir tanım getirmek gerekirse, yanıtı olmayan, amaçsız, saf bir soru ifadesi gibiydi. Neresinden bakılırsa bakılsın, öldürülmüş olmasına rağmen aslında güzel bir cesetti. Doktor bu durumu tuhaf bulmuştu. Öldükten sonra birileri yüzüne masaj yaparak eski haline getirmeye çalışmış da olabilirdi.

"Asla hata yapmayan bir profesyonelin işi" dedi dazlak kafalı, şefi olan adama. "Hiçbir iz bırakmamış. Muhtemelen ses çıkartmasına bile izin vermemiştir. Geceyarısı olduğundan, acıyla çığlık atmış olsaydı tüm apartman duyardı mutlaka. Bir amatör, asla böyle bir işi başaramaz."

Uşikava, neden bir profesyonel tarafından öldürüldü?

Dazlak kafalı sözcükleri özenle seçti: "Herhalde Uşikava Bey, birilerinin kuyruğuna basmış olacak. Basmaması gereken bir kuyruğa. Kendisi de ne yaptığının farkına varmadan."

Peki, bunlar Lider'in icabına bakanlarla aynı kişiler miydi?

"Kesin bir kanıt yok, ama yüksek bir olasılık" dedi dazlak kafalı. "Bir de muhtemelen Uşikava Bey işkenceye yakın bir muameleye maruz kalmış. Ne yaptıklarını bilemiyorum, ama kesinlikle çetin bir sorgulamadan geçmiş."

Uşikava ne kadarını anlattı acaba?

"Bildiği her şeyi anlatmıştır mutlaka" dedi dazlak kafalı. "Orası kesin. Yine de Uşikava Bey bu konuyla ilgili olarak zaten sınırlı bilgiye sahipti. Bu yüzden ne söylemiş olursa olsun bize doğrudan zararı dokunmayacaktır."

Dazlak kafalının kendisine bile ancak sınırlı bilgi verilmişti. Fakat elbette cemaatten olmayan Uşikava'dan daha fazlasını biliyordu.

Profesyonellerden söz edildiğine göre, işe mafya mı karıştı? diye sordu şefi.

"Bu Yakuza ya da mafyanın yöntemi değil" dedi dazlak kafalı, başını iki yana sallayarak. "O tipler yapacak olsaydı, arkalarında daha kanlı, paramparça bir şey bırakırlardı. Bu kadar titiz davranmazlardı. Uşikava Bey'i öldüren kişi, bize bir mesaj bırakmış. Kendi sistemlerinin yüksek düzeyde, rafine bir sistem olduğunu, ilişmemiz durumunda kesin bir yanıt vereceklerini, bu meseleye daha fazla burnumuzu sokmamamızı söylemeye çalışmış olmalı."

Bu mesele?

Dazlak kafalı başını iki yana salladı. "Bunun somut olarak nasıl bir mesele olduğunu bilemiyorum. Uşikava, son günlerde sürekli tek başına hareket ediyordu. Bu noktaya gelene kadar arada rapor vermesini birkaç kez istemiştim, ama henüz derli toplu bir şekilde rapor edebileceği malzemenin olmadığını söylemişti. Muhtemelen kendisi tek başına bütün gerçekleri olduğu gibi açığa çıkartmak istemiş. Bu yüzden, öldürülünce bildiği her şey de onunla birlikte gitti. Uşikava Bey, aslında Lider'in bir yerlerden kişisel olarak tanıdığı biriydi. Şimdiye kadar kendi başına, ayrı bir birim gibi çalışıyordu. Örgüte alışık değildi. Emir-komuta ilişkisi açısından da ben ona emir verecek konumda değildim."

Dazlak kafalı, sorumluluk alanını kesin çizgilerle ortaya koymak istiyordu. Cemaat, halihazırda örgüt olarak kurumsallaşmış bir yapıydı. Tüm örgütlerde birtakım kurallar bulunur, kurallar da cezayı beraberinde getirirdi. Bir sorumluluğu yerine getirmemiş kişi olma yükünün üzerine kalmasını elbette istemiyordu.

Uşikava o apartman dairesinde acaba kimi gözetliyordu?

"Bunu henüz bilemiyoruz. Normalde o apartmanda ya da o çevrede yaşayan birisi olduğu düşünülebilir. Tokyo'da bıraktığımız adamlarımız, şu an bununla ilgili araştırma yapıyor olmalılar, ama henüz bir haber çıkmadı. Araştırmanın sonuçlanması için biraz zaman gerekiyor herhalde. Muhtemelen Tokyo'ya gidip işe kendim el atsam daha iyi olacak."

Dazlak kafalı, Tokyo'da bıraktığı adamlarının iş yapma kapasitelerini yeterli bulmuyordu. Sadıklardı, ama kapasiteleri asla yeterli değildi. Ayrıca onlara durum hakkında ayrıntılı bilgi vermemişti. Konu ne olursa olsun, kendisinin el atmasının çok daha tatminkâr bir sonuç getireceği kesindi. Uşikava'nın ofisinin de köşe bucak aranması iyi olacaktı. Belki de telefondaki o adam, bunu çoktan yapmış da olabilirdi. Fakat şefi onun Tokyo'ya gitmesine izin vermedi. Durum netleşene kadar dazlak kafalı ve atkuyruklunun merkezde kalması gerekiyordu. Bu bir emirdi.

Uşikava'nın gözetlediği kişi, Aomame olabilir mi? dedi şefleri.

"Hayır, Aomame olamaz" dedi dazlak kafalı. "Eğer Aomame olsaydı, onun bulunduğu yeri saptadığı anda derhal bize rapor etmiş olurdu. Böylece de, görevini yerine getirmiş, ona verilen işi yapmış olurdu ne de olsa. Uşikava Bey'in orada gözetlediği, Aomame'yle bağlantılı ya da bağlantılı olması muhtemel birileriydi. Böyle düşünmedikçe mantık çizgisine oturtmak mümkün değil."

Peki, o birilerini gözetlerken, karşı taraf da fark ederek müdahale mi etmiş?

"Muhtemelen öyle olmuştur" dedi dazlak kafalı. "Kendi başına tehlikeli bir noktaya haddinden fazla yaklaşmıştır. Güçlü bir iki ipucu elde edince başarı hırsına kapılmış olabilir. Gözetleme işini birkaç kişiyle birlikte yapmış olsaydı, birbirlerini koruyabilirlerdi, böyle bir sonuç da ortaya çıkmazdı."

Sen, o adamla telefonda doğrudan konuştun. Bizim Aomame ile konuşabileceğimiz bir ortamın yaratılması söz konusu olacak mı?

"Bir tahmin yürütemem. Yalnız Aomame'nin kendisinin bizimle iletişime girmeye niyeti yoksa, bir konuşma ortamının yaratılması da söz konusu değildir herhalde. Telefon eden adamın konuşma tarzında da öyle bir şey hissettim. Her şey, nihayetinde Aomame'nin ne şekilde davranacağına bağlı."

Lider olayını sorgulamayacağımız, onun güvenliğini garanti edeceğimiz şartı, karşı taraf için çok olumlu bir şey olsa gerek ama.

"Yine de daha ayrıntılı bilgi istiyorlar. Bizim neden Aomame ile görüşmek istediğimiz hakkında. Neden onlarla barış yapmak istediğimizi, somut olarak ne görüşüleceğini bilmek istiyorlar."

Bilgi istiyorlarsa, doğru bilgilere sahip değiller demektir.

"Haklısınız, fakat aynı zamanda biz de onlar hakkında doğru bilgilere sahip değiliz. Neden bu kadar ince bir plan yapma zahmetine girerek Lider'i öldürmek durumunda kaldıklarını hâlâ anlayabilmiş değiliz."

Nihayetinde karşı tarafın yanıtını beklerken, Aomame'yi araştırmaya devam etmek

durumundayız. Bu süreçte birilerinin kuyruğuna basacaksak da basalım.

Dazlak kafalı kısa bir sessizliğin ardından yanıtladı: "Biz sağlam bir örgüte sahibiz. Adamlarımızı toplayarak etkili ve hızlı bir şekilde hareket edebiliriz. Niyetimizden eminiz, gayretliyiz, gerekirse kendimizi feda edebiliriz. Fakat sırf teknik açıdan konuşacak olursak, amatör bir topluluktan başka bir şey değiliz. Uzmanlık gerektiren konularda talim görmedik. Bizimle karşılaştırıldığında, karşımızdakiler profesyonel. Ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyorlar. Soğukkanlılıkla hareket ediyor, tereddüt etmeden eyleme geçiyorlar. Bu konuda çok deneyimli oldukları kesin. Yine bildiğiniz üzere, Uşikava Bey de asla dikkatsiz bir insan değildi."

Somut olarak bundan sonra araştırmayı ne şekilde ilerletmek niyetindesin?

"Şu an için Uşikava Bey'in elde ettiğini sandığım güçlü ipucunu devralarak peşine düşmek, en etkili yol olur. Bu ipucu her neyse."

Yani görünen o ki, bunun dışında güçlü bir ipucuna sahip değiliz.

"Evet, öyle" dedi dazlak kafalı, dürüstçe.

Ne tür bir tehlikeyle karşılaşırsak karşılaşalım, kimi kurban verirsek verelim, Aomame denen kadını bulup kontrolümüz altına almak zorundayız. Hem de bir an önce.

"Bu, bize sesin verdiği bir emir, öyle mi?" diye dazlak kafalı sordu. "Ne tür bir fedakârlık gerekirse gereksin, bir an önce Aomame'yi kontrol altına almak."

Şefleri yanıt vermedi. Bu noktadan sonraki bilgiler, dazlak kafalının düzeyindekilere açıklanmıyordu. Dazlak kafalı kurmaylardan biri değildi. Piyade erlerinin komutanıydı sadece. Fakat dazlak kafalı biliyordu. Bu, *onlara* yapılan son uyarıydı. Cariyelerin duyduğu, muhtemelen son sesti.

İyice soğuyan odada, Uşikava'nın cesedinin önünde volta atarken dazlak kafalının aklının bir köşesinden bir şeyler geçiverdi. Adam, olduğu yerde durdu, yüzünü buruşturarak kaşlarını çattı, o aklına gelip geçen şeyin şeklini tanımlamaya çalıştı. Adım atmayı kestiğinde, atkuyruklu kapının yanında hafifçe duruşunu düzeltmişti. Derince nefes alıp, ağırlık verdiği ayağını değiştirmişti.

Koenci, diye düşündü dazlak kafalı. Yüzünü daha da buruşturdu. Sonra belleğinin karanlık dibini taradı. İnce bir ipi dikkatle ve usulca çekti. *Bu olayla ilgili birileri Koenci'de yaşıyordu. Fakat kim?*

Adam, cebinden kırış kırış olmuş kalın ajandasını çıkartıp aceleyle sayfaları karıştırdı. Sonra belleğinin onu yanıltmadığını gördü. Tengo Kavana. Onun adresi, Suginami semti Koenci idi. Uşikava'nın öldüğü apartmanla aynı adreste. Aynı apartmanda farklı bir dairede oturuyordu. Üçüncü kat ve birinci kat. Uşikava orada, Tengo Kavana'nın hareketlerini gözlüyordu. Hiç şüphe yoktu. Tesadüfen aynı adreste olmaları gibi bir rastlantı, mümkün olamazdı.

Fakat Uşikava'nın şimdi, böyle gergin bir ortamda neden Tengo Kavana'nın hareketlerini gözlemesi gerekmişti? Dazlak kafalının, şimdiye kadar Tengo Kavana'nın adresini anımsamaması, ona ilgisini iyice yitirmiş olmasından kaynaklanıyordu. Tengo Kavana, Eriko Fukada'nın romanı *Pupa Hava*'yı yeniden yazmıştı. O kitap, derginin yeni yazarlar ödülünü almış, basılmış ve en çok satan kitap olmuştu. Bu süre boyunca o da elbette dikkat edilmesi gereken kişilerden biriydi. Tengo Kavana, artık herhangi bir rol oynayabilir mi, önemli bir sırra sahip mi, diye fikir yürütmüşlerdi.

Fakat şimdi onun rolü sona ermişti. Yalnızca bir düzeltmenden öteye geçmediği açığa çıkmıştı. Komatsu'nun istediği gibi romanı yeniden yazmış, ufak bir gelir elde etmişti. Bu işteki rolü o kadardı. Arkasında hiç kimse yoktu. Şimdi ise cemaatin ilgisi, tamamen Aomame'nin nerede olduğu üzerinde yoğunlaşmıştı. Buna rağmen Uşikava, o dershane öğretmenine odaklanarak araştırmalarını sürdürmüştü. Gerekli hazırlıkları yaparak gözetlemeye başlamıştı. Bunun sonucunda da canından olmuştu. *İyi de neden?*

Dazlak kafalının hiçbir fikri yoktu. Uşikava, kesinlikle bir ipucu yakalamış olmalıydı. Sonra da Tengo Kavana'yı gözetlerse Aomame'nin nerede olabileceğini bulacağını düşünmüştü. İşte bu yüzden Uşikava, o daireyi özellikle kiralamış, pencere kenarına üçayaklı fotoğraf makinesi yerleştirmiş, muhtemelen uzun bir süredir Tengo Kavana'yı gözetliyordu. *Tengo Kavana ile Aomame arasında bir bağ mı var acaba? Eğer varsa, bu nasıl bir bağ?*

Dazlak kafalı hiçbir şey söylemeksizin odadan çıkıp, kaloriferleri yanan yan odadan Tokyo'ya telefon etti. Şibuya'da Sakuragaoka'daki bir apartman dairesine. Oradaki adamlarına, hemen Koenci'ye, Uşikava'nın bulunduğu daireye dönüp, Tengo Kavana'nın giriş çıkışlarını gözlemeye başlamalarını emretti. "Karşımızdaki, kısa saçlı, iri cüsseli bir adam. Muhtemelen görünce hemen tanırsınız. Eğer o adam apartmandan çıkıp bir yerlere gidecek olursa fark ettirmeden iki kişi takip edin. Asla gözden kaçırmayın. Gittiği yeri mutlaka tespit edin. Ne olursa olsun, o adamın peşinden ayrılmayın. Biz de mümkün olduğunca çabuk oraya geleceğiz."

Dazlak kafalı, Uşikava'nın cesedinin konduğu odaya dönüp, "Şimdi hemen Tokyo'ya gidiyoruz" dedi atkuyrukluya. Atkuyruklu, başını hafifçe salladı yalnızca. Hiçbir açıklama beklemiyordu. Kendinden istenileni anlamış, hızla eyleme geçiyordu. Dazlak kafalı odadan çıkınca, ilgisiz birilerinin içeriye girmemesi için odayı kilitledi. Sonra binanın dışına çıkıp otoparkta sıralı on kadar arabanın içinden siyah boyalı Nissan Gloria'yı seçti. İkisi arabaya binip üzerindeki anahtarı çevirerek motoru çalıştırdılar. Deposu kurallar gereği tam doluydu. Arabayı sürmek, bu sefer de atkuyruklunun işiydi. Nissan Gloria'nın plakası yasaldı, kayıtları temizdi. Bir parça hız yapmaları sorun olmazdı.

Dazlak kafalı Tokyo'ya dönmek için şeften izin almadığını fark ettiğinde, otobana girmelerinin üzerinden biraz zaman geçmişti. Bu, ilerdeki günlerde sorun olabilirdi. Yapılacak bir şey yoktu. Zamanla yarışıyorlardı. Tokyo'ya ulaştıktan sonra durumu açıklamaktan başka çaresi yoktu. Hafifçe yüzünü buruşturdu. Örgüt içindeki sınırlamalar bazen onu bıktırıyordu. Kuralların sayısı gün geçtikçe artıyor, asla azalmıyordu. Fakat örgütten ayrılarak yaşayamayacağını da biliyordu. O, yalnız kurt değildi. Yukarıdan bir direktif veriliyordu, o da direktife göre hareket eden çok sayıdaki dişlilerden biriydi sadece.

Radyoyu açıp 8 haberlerini dinledi. Haberler bitince radyoyu kapatıp koltuğunu devirerek biraz uyudu. Uyandığında açlık hissetti, ama (en son ne zaman doğru dürüst bir yemek yemişti acaba?) bir mola yerinde arabayı durdurabilecekleri kadar zamanları yoktu. Hızla hedeflerine ulaşmaları gerekiyordu.

Fakat o sırada Tengo çoktan, parktaki kaydırakta Aomame ile yeniden buluşmuştu. Tengo'nun nereye gittiğini öğrenmeleri mümkün olmadı. Tengo ve Aomame'nin başlarının üzerinde iki ay duruyordu.

Uşikava'nın cesedi soğuk karanlıkta sakince yatıyordu. Odada ondan başka kimse yoktu. Işıklar kapanmış, kapı dışarıdan kilitlenmişti. Tavana yakın pencereden ay ışığı mavi pırıltılarla içeri giriyordu. Fakat belki açı yüzünden Uşikava ayı göremiyordu. Bu yüzden iki ay mı vardı, tek ay mı, bilmesine imkân yoktu.

Odada saat olmadığından zamanı net olarak bilemiyordu. Muhtemelen dazlak kafalı ve atkuyruklu oradan ayrılalı bir saat kadar olmuştu. Eğer orada birileri olsaydı, Uşikava'nın ağzının aniden hareketlendiğini görür, korkudan aklı çıkardı mutlaka. Bu, normalde düşünülemeyecek dehşet verici bir olaydı. Söylemeye gerek yok ama Uşikava'nın yaşamı çoktan sona ermiş, üstelik vücudu da tamamen ölüm sonrası sertliğine geçmişti. Fakat ağzı hafif hafif titreyerek hareket etmeye başladı, sonunda tok sesler çıkartarak ardına kadar açıldı.

Orada biri olsa Uşikava'nın bir şey anlatmaya başlayacağını düşünürdü herhalde. Muhtemelen ancak ölülerin sahip olabileceği önemli bir bilgiyi açıklayacağını. O kişi korkmuş da olsa, yutkunarak beklerdi. *Haydi bakalım, şimdi nasıl bir sır ortaya çıkacak acaba?*

Fakat Uşikava'nın kocaman açılan ağzından ses çıkmadı. Oradan çıkıp gelen ses değil, soluk değil, altı küçük insandı. Boylarının uzunluğu olsa olsa beş santim kadardı. Küçük vücutlarına küçük giysiler giymişlerdi, yeşil renkli, yosun kaplı gibi duran dile basarak kirli çarpık dişlerin üzerinden atlayıp sırayla dışarıya çıktılar. Akşamüzeri işini bitirip yeryüzüne çıkan maden işçileri gibi. Fakat onların giysileri ve yüzleri tertemizdi, üzerlerinde tek bir kir bile yoktu. Onlar kirle veya yıpranmayla ilgileri olamayacak insanlardı.

Altı *Little People* Uşikava'nın ağzından çıkınca, cesedin yatırıldığı toplantı masalarının üzerine inip, orada her biri vücudunu kıvıra kıvıra gitgide büyüttüler. Kendi vücutlarını ihtiyaca göre uygun büyüklüğe getirebiliyorlardı. Fakat yine de boyları 1 metreyi geçmiyordu. Üç santimden aşağıya da inmiyordu. Nihayet 60 ila 70 santim civarında bir boya ulaşınca, vücutlarını kıvırmayı bırakıp sırayla masadan odanın zeminine indiler. *Little People*'ın yüzünde ifade yoktu. Yine de maske gibi bir yüz de değildi onlarınki. Son derece sıradan yüzlere sahiptiler. Boyları bir tarafa bırakılacak olursa, aşağı yukarı senin benim gibi bir yüzleri vardı. Fakat şimdilik bulundukları yerde bir ifade oluşturmalarına gerek yoktu yalnızca.

Acele ediyor gibi görünmüyorlardı. Ama öyle rahat da davranmıyorlardı. Yapmaları gereken iş için onlara gerektiği kadar zaman verilmişti. Bu zaman, ne uzundu ne de aşırı kısa. Öncesinde bir işaret olmadan zeminde sakince oturup çember oluşturdular. Düzgün, güzel bir çemberdi. Çapı 2 metre kadardı.

Nice sonra birisi sessizce elini uzatıp, havadan usulca ince bir ip tutup çekti. İpin uzunluğa 15 santim kadardı. Beyaza yakın bej rengindeydi ve yarı şeffaftı. Onu zeminin üzerine bıraktı. Sonraki de aynı şeyi yaptı. Aynı renkte, aynı uzunlukta bir ipti. Diğer üçü de aynı hareketi tekrarladı. Fakat yalnızca sonuncusu farklı bir hareket yaptı. Ayağa kalkıp çemberden ayrılarak, bir kez daha toplantı masalarının üzerine çıktı, Uşikava'nın şekilsiz kafasına elini uzatıp, dağınık saçlardan bir tel kopardı. Pıt diye bir ses duyuldu. Onun için ip yerine geçecekti. Havadan çekilen beş ip ile Uşikava'nın bir saç teli, ipi ilk çeken *Little People*'ın alışkın elleriyle tek bir sicim haline getirildi.

Böylelikle altı *Little People* yeni bir havadan pupa yapmaya koyuldular. Bu kez, hiç kimse konuşmuyordu. Gayrete getirmek için söylenen şarkılar duyulmuyordu. Sessizce havadan ipleri çekiyor, Uşikava'nın saçından tel koparıyor, düzenli, sakin bir ritmi koruyarak pupa havayı örüyorlardı. Soğuk odanın içinde olsalar bile, nefesleri beyaz buğu halinde çıkmıyordu. Eğer orada

birileri olsaydı, bunu tuhaf bulurdu belki de. Belki de bu kadar şaşırtıcı şey gördükten sonra o kadarına dikkat bile etmezdi.

Little People ne kadar kendilerini vererek, durup dinlenmeden çalışsalar bile (gerçekten dinlenmediler) elbette bir gecede havadan pupa yapmaları mümkün değildi. Bu iş en az üç gün sürerdi herhalde. Fakat altı *Little People* acele ediyormuş gibi değildi. Uşikava'nın vücudunun katılığı çözülüp yakma fırınına konulana kadar iki gün daha geçecekti. *Little People* bunu biliyordu. İki gece, şekli aşağı yukarı tamamlamaları için yeterli olurdu. Gerekli olduğu kadar zamanları vardı. Dahası onlar yorgunluk nedir bilmezdi.

Mavi ay ışıkları altında, Uşikava masanın üzerinde yatıyordu. Ağzı alabildiğine açıktı, kapanmayan gözlerine kalın bir örtü örtülmüştü. Gözbebeklerinde kalan son görüntü, Çuorinkan'daki müstakil evin küçük çimenli bahçesinde neşeyle koşuşturan küçük köpeğin görüntüsüydü.

Şimdi ise Uşikava'nın ruhunun bir kısmı havadan pupaya dönüşmek üzereydi.

Bu eli bir daha asla bırakmam

“Tengo, gözlerini aç” dedi Aomame, fısıldar gibi. Tengo gözlerini açtı. Zaman, dünyada bir kez daha akmaya başladı.

“Ay çıktı” dedi Aomame.

Tengo başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Bulutlar aralanmıştı, Zelkova ağacının dallarının üzerinde ayın durduğu görülebiliyordu. Büyük ve küçük iki ay. Büyük sarımtırak renkli ay ile küçük ve şekilsiz yeşil renkli ay. *Maza* ve *douta*. O ikisinin renklerinin karışımıyla, az önce önlerinden geçen bulutun bir ucu belli belirsiz boyanmıştı. Uzun bir eteğin ucunu, yanlışlıkla boyaya daldırıvermiş gibi.

Sonra Tengo yanındaki Aomame’ye baktı. O artık üzerine oturmayan eski giysiler giyen, annesinin kafasına göre kestiği saçlarla dolaşan, yetersiz beslendiği her halinden belli olan zayıf, on yaşındaki kız çocuğu değildi. Eski zamanlardaki halinden bir iz yoktu artık. Buna rağmen onun Aomame olduğunu bir bakışta anlayabiliyordu. Tengo’nun gözüne, Aomame’den başka biri gibi görünmüyordu. Onun gözlerindeki o duygu yüklü ifade, aradan yirmi yıl geçmiş olsa da değişmemişti. Güçlü, zeki, en derinine kadar berrak. Ne istediğinden emin olan gözler. Kimse tarafından engellenemeyecek, neyi görmesi gerektiğini çok iyi bilen gözler. O gözler doğrudan Tengo’ya bakıyordu. Onun yüreğinin derinliklerine nüfuz edercesine.

Aomame, Tengo’nun bilmediği bir yerlerde o yirmi yıllık süreyi geçirmiş, güzel, yetişkin bir kadına dönüşmüştü. Fakat Tengo bu yer ve zamanları, hiçbir direnç göstermeden anında kendi içinde özümsemiş, kendi etinden canından bir parça haline getirebilmişti. Bunlar, şimdi artık Tengo’nun kendi yerleri, Tengo’nun kendi zamanları olmuştu.

Tengo, bir şeyler söylemesi gerektiğini düşündü. Fakat söyleyecek sözcük bulamıyordu. Dudakları hafifçe oynuyor, uygun sözcükleri boşlukta arıyordu. Fakat hiçbir yerde yoktu o sözcükler. Kayıp, ıssız bir adayı andıran beyaz buğuya dönüşmüş solukları dışında, dudaklarının arasından hiçbir şey çıkmıyordu. Aomame, Tengo’nun gözlerine bakarak, bir kez hafifçe başını iki yana salladı. Tengo, bunun anlamını kavramıştı. *Hiçbir şey söylemene gerek yok,* diyordu. Aomame, Tengo’nun cebindeki elini tutmaya devam ediyordu. Elini bir an bile çekmiyordu.

“Aynı şeyi görüyoruz” dedi Aomame sakin bir sesle, Tengo’nun gözlerine bakarak. Bu hem bir soruydu hem de değildi. Aomame bunu zaten biliyordu. Yine de onun için hareketlere dönüşmüş bir onay gerekliydi.

“İki ay var” dedi Aomame.

Tengo başını sallayarak onayladı. İki ay vardı. Tengo, bunu seslere dönüştürmedi. Nedense sesi doğru düzgün çıkmıyordu. Bunu yalnızca içinden geçirmişti.

Aomame gözlerini kapatıp, ona sokulup yanağını Tengo’nun göğsüne yasladı. Kalbinin üzerine kulağını koydu. Onun yüreğinden geçenlere kulak verdi. “Bunu bilmek istiyordum” dedi Aomame. “Bizim aynı dünyada olup aynı şeyi gördüğümüzü.”

Tengo, bir an fark etti ki yüreğindeki büyük hortum artık yok olup gitmişti. Yalnızca sakin kış gecesi vardı. Yolun öte tarafında kalan apartmanın (burası Aomame’nin kaçak olarak günlerini geçirdiği yerdi) bazı pencerelerini aydınlatan ışıklar, onlar dışında insanların da yine bu dünyada yaşadıklarını gösteriyordu. Bu, ikisine oldukça tuhaf geliyordu. Hayır, mantık açısından doğru olmadığını bile düşünüyorlardı. Kendileri dışındaki insanların hâlâ bu dünyada var olmaları, kendi

yaşamlarını sürdürmeleri.

Tengo, biraz eğilerek Aomame'nin saçlarını kokladı. Düz, güzel saçlardı. Küçük pembe kulakları, çekingen hayvanlar gibi o saçların arasından kendilerini hafifçe gösteriyorlardı.

"Çok uzundu" dedi Aomame.

Çok uzundu diye seslere dökmeden tekrarladı Tengo. Fakat aynı zamanda yirmi yıllık zamanın artık gerçekliğini kaybetmiş olduğunun farkına vardı. Bu zaman, artık bir anda geçip gidiverecek bir zamandı. Bir anda boşluğu doldurulacak bir zaman.

Tengo elini cebinden çıkartıp Aomame'nin omzuna attı. Aomame'nin bedeninin sağlamlığını avuç içiyle hissediyordu. Sonra başını kaldırıp, bir kez daha aylara baktı. Bir çift ay, birbirine karışmış tuhaf renklere dönüşen ışıklarını, bulutların arasından hâlâ yeryüzüne gönderiyordu. Bulutlar çok yavaş bir şekilde akıp gidiyordu. Tengo, o ışıkların altında yüreğin insana yaptıklarını, zamanı nasıl da göreli hale getirebildiğini, tekrar içi sızlayarak hissetti. Yirmi yıl uzun bir zamandı. O zaman boyunca birçok şey meydana gelebilirdi. Birçok şey doğar, aynı şekilde birçok şey yok olup giderdi. Var olmaya devam edenlerin şekli değişirdi. Uzun bir zamandı. Fakat kararlı yürekler için aşırı uzun olduğu söylenemezdi. İkisinin buluşması, bundan yirmi yıl sonra bile olsa, Aomame'yi karşısında gördüğünde yine şimdikiyle aynı duyguları hissederdi mutlaka. Tengo bunu biliyordu. Eğer ikisi elli yaşına gelmiş olsalar ve Tengo Aomame'yi karşısında görse, yine tıpkı şu andaki gibi yüreği kabarır, şu andaki gibi derin bir karmaşa yaşardı. Aynı sevinci, aynı kesinliği yüreğinde taşıyacağından şüphesi yoktu.

Tengo bunları sadece içinden geçiriyordu, seslere dönüştürmüyordu. Fakat bu seslere dönüşmeyen sözcükleri Aomame'nin tek tek duyduğunu Tengo anlayabiliyordu. Aomame, Tengo'nun göğsüne küçük pembe kulağını yapıştırmış, kalbinin hareketlerine kulak kesilmişti. Haritayı parmak ucuyla izleyerek orada görkemli, canlı bir manzarayı gören insanlar gibi.

"Sonsuza kadar burada kalıp, böylece zamanı unutmak istiyorum" dedi Aomame, kısık bir sesle. "Fakat yapmamız gereken bir şey var."

Harekete geçmeliyiz, diye geçirdi içinden Tengo.

"Evet, harekete geçeceğiz" dedi Aomame. "Hem de mümkün olduğu kadar çabuk. Artık fazla zamanımız yok çünkü. Bundan sonra nasıl bir yere gideceğimizi henüz sözcüklere dökemem gerçi."

Sözcüklere dökmene gerek yok, diye içinden geçirdi Tengo.

"Nereye gittiğimizi öğrenmek istemiyor musun?" diye sordu Aomame.

Tengo, kafasını iki yana salladı. Gerçekliğin rüzgârı yüreğindeki alevleri söndüremezdi. Bundan daha büyük anlam taşıyan başka hiçbir şey yoktu.

"Artık ayrılmayacağız" dedi Aomame. "Bu her şeyden daha kesin. Bir daha asla birbirimizin elini bırakmayacağız."

Yeni bulutlar gelip, zamanın ağırlığı içinde iki ayı yutuverdiler. Sahnenin perdesi sessizce inmiş gibi, dünyayı sarmalayan gölgeler bir kat daha koyulaştı.

"Acele etmemiz gerek" diye mırıldandı Aomame. Sonra kaydırağın tepesinde ayağa kalktılar. İkisinin gölgesi orada yeniden tek parça haline geldi. Karanlığa gömülmüş sık bir ormanda el yordamıyla ilerlemeye çalışan küçük çocuklar gibi, elleri sımsıkı birbirine kenetlenmişti.

“Şimdi kediler şehrinden ayrılıyoruz” dedi Tengo, sözcükler ağzından ilk defa çıkmıştı. Aomame, yeni doğmuş, taze sesi olduğu gibi kabullendi.

“Kediler şehri?”

“Derin bir yalnızlığın gündüze egemen olduğu, kocaman kedilerin geceye hükmettiği şehir. Güzel bir ırmak akıyor, eski bir taş köprüsü var. Fakat orası bizim kalmamız gereken yer değil.”

Biz bu dünyayı farklı sözcüklerle adlandırdık, diye geçirdi içinden Aomame. *Ben 1Q84 yılı adını takmıştım. Tengo ise,* kediler şehri *diyor. Fakat kastettiğimiz şey, aynı ve tek.* Aomame Tengo’nun elini daha kuvvetlice sıktı.

“Öyle. Şimdi kediler şehrinden çıkıp gidiyoruz. İkimiz birlikte” dedi Aomame. “Bu şehirden çıkacak olursak, artık gündüz de olsa gece de olsa asla ayrı düşmeyeceğiz.”

İkisi hızlı adımlarla parkı arkalarında bırakırken, büyük ve küçük bir çift ay, yavaş yavaş süzülen bulutların arkasına gizlenmiş durumdaydı hâlâ. Ayların gözleri kapanmıştı. Erkek çocuğu ve kız çocuğu, el ele ormanın içinden çıkıp gidiyordu.

Eğer ben yanılmıyorsam

Parktan ayrılınca anacaddeye çıkıp taksi çevirdiler. Aomame, şoföre 246. Devlet Karayolu boyunca Sangencaya'ya gitmek istediklerini söyledi.

Nihayet Tengo'nun gözü, Aomame'nin giysilerine takıldı. Uçuk renklerde bir bahar mantosu giymişti. Bu mevsim için fazlasıyla ince bir mantoydu. Önden kuşakla bağlanarak kapatılıyordu. Altına yeşil bir döpiyes giymişti. Eteği kısa ve dardı. Bacaklarında ince çorap, ayaklarında ise ışıltılar saçan yüksek topuklu ayakkabılar vardı, omzuna siyah deri bir omuz çantası asmıştı. Omuz çantası şişkindi, ağır gibi duruyordu. Eldiven takmamıştı, boynunda kaşkol da yoktu. Yüzük, kolye, küpe de takmamıştı. Parfüm de sürmemişti. Onun üzerinde olan şeyler de olmayan şeyler de Tengo'nun gözüne son derece doğal görünüyordu. Eksik ya da fazla görünen tek bir şey bile aklına gelmiyordu.

Taksi 7. Çevreyolu'ndan 246. Devlet Karayolu'na yöneldi. Trafik, her zaman olduğundan daha akıcıydı. Araba yola koyulduktan sonra uzunca bir süre hiç konuşmadılar. Taksinin radyosu kapalıydı, genç şoför de suskun bir adamdı. İkisinin kulaklarına sadece tekerleklerin monoton sesi ulaşıyordu. Aomame koltukta Tengo'ya yaslanmış, onun iri elini tutmaya devam ediyordu. Bir kez bırakacak olursa bir daha bulamayabilirdi. İkisinin çevresindeki gece manzarası, üzerinde yakamozlar olan deniz gibi akıp gidiyordu.

"Anlatmam gereken bazı şeyler var" dedi Aomame, uzunca bir süre geçtikten sonra. "*Oraya* varana kadar her şeyi açıklayabileceğimi sanmıyorum. O kadar zamanımız yok çünkü. Fakat zamanımız çok olsa bile her şeyi açıklayamayabilirim."

Tengo başını iki yana salladı. "Kendini zorlayarak açıklamana gerek yok. Bundan sonra zamana bırakacağız, ikimiz birlikte tek tek boşlukları dolduracağız. Eğer önümüze doldurmamız gereken bir boşluk çıkarsa elbette." Fakat şu anda Tengo, ikisi tarafından paylaşılacak bir şeyse, ister geride bırakılan bir boşluk ister bir gizem olsun, bunda bile aşka yakın bir sevinç bulacağını hissediyordu.

"Senin hakkında şimdi neyi bilmem gerekiyor acaba?" diye sordu Tengo.

"Sen şu anki benim hakkımda ne gibi şeyler biliyorsun?" diye, Tengo'nun sorusuna soruyla karşılık verdi Aomame.

"Neredeyse hiçbir şey bilmiyorum" diye yanıtladı Tengo. "Senin spor kulübünde antrenörlük yaptığını, bekâr olduğunu, şimdi Koenci'de yaşadığını biliyorum. Bunlar dışında hiçbir şey."

Aomame, "Ben de şu anki senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Fakat bazı şeyler biliyorum. Yoyogi'de bir dershanede matematik öğretiyorsun ve yalnız başına yaşıyorsun. Dahası, *Pupa Hava* romanının gerçek metnini sen yazdın" dedi.

Tengo, Aomame'nin yüzüne baktı. Dudakları şaşkınlıktan hafifçe açılmıştı. Bunu bilen insan sayısı son derece sınırlıydı. Aomame'nin o cemaatle bir bağı mı vardı acaba?

"Endişelenme, biz aynı taraftayız" dedi Aomame. "Benim bunu nereden bildiğimi ayrıntılarıyla açıklayacak olursam uzun sürer. Fakat *Pupa Hava*'nın sen ve Eriko Fukada'nın ortak çalışması sonucunda doğduğunu biliyorum. Bir de, ikimizin de bir noktadan itibaren gökyüzünde iki ayın olduğu bir dünyaya geçtiğimizi biliyorum. Bir şey daha var: karnımda bir çocuk taşıyorum. Muhtemelen

senin çocuğunu. Bunların, şimdilik senin bilmen gereken önemli şeyler olduğunu sanıyorum."

"Karnında benim çocuğumu mu taşıyorsun?" Şoför kulak kesilmiş olabilirdi. Fakat Tengo'nun bunu düşünecek hali yoktu

"Yirmi yıl boyunca bir kez bile karşılaşmadık" dedi Aomame. "Buna rağmen senin çocuğunu karnımda taşıyorum. Senin çocuğunu doğurmak niyetindeyim. Bu elbette mantık sınırlarını aşıyor."

Tengo susarak Aomame'nin konuşmasının devamını bekledi.

"Eylül başındaki o şiddetli fırtınayı anımsıyor musun?"

"Çok iyi anımsıyorum" dedi Tengo. "Gündüz çok güzel bir hava olduğu halde, gün battıktan sonra aniden gök gürlemeye başlamış, fırtına patlamıştı. Akasaka Mitsuke İstasyonu'nu su basmış, metro seferleri bir süre durmuştu." *Little People gürültü yapıyordu,* demişti Fukaeri.

"O fırtınalı gecede hamile kaldım" dedi Aomame. "Fakat ne o gün, ne öncesinde ve sonrasındaki birkaç ay boyunca herhangi birisiyle cinsel ilişkiye girdim." Aomame, bu gerçeğin Tengo'nun bilincine nüfuz etmesini bekledi. Sonra konuşmasını sürdürdü: "Fakat bunun o gece olduğu kesin. Dahası benim karnımda taşıdığım çocuğun senden olduğuna eminim. Açıklamam mümkün değil. Fakat ben bunun doğru olduğunu anlayabiliyorum."

O gece Fukaeri ile yalnızca bir kez, tuhaf bir cinsel ilişki yaşadıkları geldi Tengo'nun aklına. Dışarıdan şiddetli gök gürültüleri geliyor, iri yağmur damlacıkları pencereyi dövüyordu. Fukaeri'nin ifadesine başvurulacak olursa, *Little People gürültü yapıyordu.* Bütün vücudu uyuşmuş halde yatakta sırtüstü yatarken, Fukaeri Tengo'nun üzerine çıkmış, sertleşen penisini kendi içine sokarak menisini sağmıştı. Kız tamamen trans haline geçmiş gibi görünüyordu. Gözleri meditasyon yapar gibi tamamen kapalıydı. Memeleri iri ve yuvarlaktı; apış arasında tüy yoktu. Gerçek gibi görünmüyordu. Yine de bu kesinlikle gerçekten meydana gelmişti.

Ertesi sabah, Fukaeri önceki geceki olayı hiç anımsamıyormuş gibi görünüyordu. Belki de anımsıyormuş gibi davranmamıştı sadece. Dahası, Tengo açısından bu, cinsel ilişkiden ziyade formalite icabı gerçekleştirilen bir işe yakın bir şey gibi gelmişti. Fukaeri o şiddetli fırtınanın meydana geldiği gecede, Tengo'nun vücudunun uyuşmuş halde oluşunu kullanarak menisini becerikli bir şekilde çekip almıştı. Kelimesi kelimesine, son damlasına varana kadar. Tengo, şimdi bile o sıradaki tuhaf dokunuşları anımsıyordu. Fukaeri, orada başka bir kişiliğe bürünmüştü sanki.

"Aklıma gelen bazı şeyler var" dedi Tengo, kuru bir sesle "Evet, o gece benim başıma mantıkla açıklanamayacak bir olay geldi."

Aomame, Tengo'yu süzdü.

Tengo sözlerini sürdürdü: "Bunun ne anlama geldiğini o gün anlamamıştım. Şimdi bile anlamını tam olarak çıkarmış değilim. Fakat eğer sen o gece hamile kaldıysan ve aklına başka bir olasılık gelmiyorsa, senin içindeki kesinlikle benim çocuğum."

O gece muhtemelen bir kanal olmuştu. Bu, Fukaeri'ye o gün verilen rol olmalıydı. Kendisini koridor haline getirerek Tengo ile Aomame'yi bağlamak. Sınırlı zaman içinde iki kişiyi fiziksel olarak birbirine bağlamak. Tengo, bunun farkına yeni varmıştı.

"O gün neler olduğunu bir ara ayrıntılarıyla anlatabileceğimi sanıyorum" dedi Tengo. "Fakat şimdi burada, şu an sahip olduğum sözcükler yeterli olmaz."

“Fakat gerçekten inanıyor musun? Benim karnımdaki küçük şeyin senin çocuğun olduğuna?”

“Yürekten inanıyorum” dedi Tengo.

“Çok sevindim” dedi Aomame. “Benim bilmek istediğim yalnızca buydu. Sen buna inandıktan sonra gerisi hiç fark etmez. Açıklamaya da hiç gerek yok.”

“Sen hamilesin, öyle mi?” diye sordu Tengo yeniden.

“Yakında dört ay bitecek.” Aomame, Tengo’nun elini çekerek, mantosunun üzerinden karnının alt kısmına koydu.

Tengo nefesini tutarak orada yaşama ait izleri aradı. Aoma-me’nin karnındaki, henüz küçücük bir şeyden öteye geçmiyordu. Fakat Tengo’nun avucu o sıcaklığı hissedebiliyordu.

“Şimdi nereye doğru hareket ediyoruz? Sen, ben ve küçük şey.”

“Burası olmayan bir yere” dedi Aomame. “Gökyüzünde yalnızca bir ayın bulunduğu dünyaya. Aslında bizim olmamız gereken yere. *Little People*’ın gücünün ulaşmadığı bir yere.”

“*Little People?”* Tengo yüzünü hafifçe buruşturdu.

“Sen *Pupa Hava*’da *Little People*’ı ayrıntılarıyla tasvir ettin. Onların kılıklarını, ne yaptıklarını.”

Tengo başını sallayarak onayladı.

Aomame sözlerine devam etti: “Onlar bu dünyada gerçekten var. Senin tasvir ettiğin gibi.”

Pupa Hava’yı yeniden yazdığı sırada *Little People*, hayal gücü yüksek, on yedi yaşındaki tuhaf bir kızın yarattığı ütopik canlılardan öteye geçmiyordu. Belki de olsa olsa bir şeylerin metaforu ya da sembolüydü. Fakat bu dünyada *Little People* gerçekten vardı. Gerçek güç sahibiydi. Tengo artık buna inanıyordu.

“Yalnızca *Little People* değil, havadan pupa da, *maza* ve *douta* da, iki ay da bu dünyada gerçekten var” dedi Aomame.

“Sen bu dünyadan çıkıp gitmemizi sağlayacak koridoru biliyor musun?”

“Benim buraya girdiğim koridordan çıkıp gideceğiz. Bundan başka aklıma bir çıkış gelmiyor.” Sonra Aomame ekledi: “Yazmakta olduğun romanın müsveddesini getirdin mi?”

“Burada” dedi Tengo. Omzuna astığı akik rengi sırt çantasına eliyle hafifçe vurarak. Sonra tuhaf olduğunu düşündü. *Aomame nereden biliyordu acaba?*

Aomame çekingen bir tavırla gülümsedi. “Biliyorum işte.”

“Sen birçok şeyi biliyorsun galiba” dedi Tengo. Aomame’nin gülümseyişini Tengo ilk kez görüyordu. Son derece hafif bir gülümsemeydi, ama yine de Tengo’nun çevresindeki dünyanın akışı değişmeye başlamıştı. Tengo bunu anlayabiliyordu

“Sakın elinin altından ayırma” dedi Aomame. “Bizim için önemli bir anlamı var çünkü.”

“Endişelenme, ayırmam.”

“Biz ikimiz, buluşmak için *bu dünyaya* geldik. Biz kendimiz de anlayamadık, ama bu bizim buraya girme amacımızdı. Bir sürü belayı savuşturmak zorunda kaldık. Mantıkla açıklanamayacak şeyler, açıklama getirilemeyecek şeyler, tuhaf işler, kanlı durumlar, üzüntülü olaylar, bazen de güzel şeyler

oldu. Bizden yemin etmemiz istendi, biz de ettik. Bize bir görev verildi, yerine getirdik. İşte biz de buraya gelme amacımızı bu şekilde gerçekleştirdik. Fakat şu an tehlike bize doğru yaklaşıyor. Onlar, benim içimdeki *douta*'yı istiyorlar. *Douta*'nın ne anlama geldiğini biliyorsundur."

Tengo derin bir nefes aldı. Sonra yanıtladı: "Sen, ikimizin *douta*'sını doğuracaksın."

"Öyle. İşin ayrıntısını pek bilemiyorum, ama havadan pupa yoluyla ya da ben havadan pupa işlevi görerek *douta*'yı doğuracağım. Üstelik onlar, bizim üçümüzü birlikte ele geçirmeye çalışıyorlar. Sesi duyabilen yeni bir sistem yaratmak için."

"Bunun içerisinde benim rolüm ne olacak acaba? Eğer bana *douta*'nın babası olmaktan başka bir rol verilmemişse."

"Senin" dediyse de susup kaldı Aomame. Devamında başka sözcük gelmedi. İkisinin çevresinde, hâlâ bazı boşluklar varlığını sürdürüyordu. Bundan sonra ikisinin güç birliği ederek, zamana yayarak doldurması gereken boşluklar.

"Seni bulmaya karar vermiştim" dedi Tengo. "Fakat bulamadım. Sen beni buldun. Ben gerçekte hiçbir şey yapmamış gibiyim. Nasıl söylesem, bu adil değilmiş gibi geliyor bana."

"Adil değil mi?"

"Sana birçok şey yükledim. Nihayetinde ben hiçbir işe yaramadım."

"Sen hiçbir şekilde bana bir şey yüklemedin" dedi Aomame, kestirip atarak. "Sen, beni buraya kadar getirdin. Görünmez bir şekilde. İkimiz bir bütün olduk."

"Sanırım ben o *douta*'yı gördüm" dedi. Tengo. "Belki de o *douta*'nın anlamını. Bu, senin on yaşındaki halindi. Havadan pupanın soluk ışıkları arasında uyuyordu. Onun parmaklarına dokunabildim. Yalnızca bir kere oldu gerçi."

Aomame Tengo'nun omzuna başını yasladı. "Tengo, biz birbirimize hiçbir yük yüklemiş değiliz. En ufak bir yük bile. Şimdi düşünmemiz gereken, bu küçük şeyi korumak. Onlar hemen arkamızda. Ayak seslerini duyabiliyorum."

"Ne pahasına olursa olsun ikinizi kimseye vermem. Seni de, o küçük şeyi de. Biz bu şekilde bir araya gelmekle, bu dünyaya girme amacımızı gerçekleştirdik. Burası tehlikeli bir yer. Ama sen çıkışın nerede olduğunu biliyorsun."

"Sanırım biliyorum" dedi Aomame. "Eğer yanılmıyorsam."

Kabuğunun içine yerleşiveren fasulye gibi

Hatırladığı o yere gelip de taksiden indiklerinde, Aomame kavşakta durup çevreye göz gezdirdi, metal plakalarla kaplı loş ardiyeyi otobanın alt kısmında buldu. Sonra Tengo'nun elinden çekiştirerek yaya geçidinden geçip o tarafa yöneldi.

Vidası çıkmış plakanın nerede olduğunu kolay kolay anımsayamadı, ama sabırla tek tek yoklarken bir insanın ancak çömelerek altından geçebileceği boşluğu ortaya çıkartabildiler. Aomame çömeldi, giysilerinin takılmamasına özen göstererek içeriye süzüldü. Tengo da iri cüssesini iyice büküp onu takip etti. İçerisi Aomame'nin nisan ayında gördüğüyle aynı durumdaydı. Bir tarafa atılmış rengi solmuş çimento torbaları, paslanmış demir çubuklar, ezilmiş otlar, çevreye saçılmış eski kâğıt parçaları, orada burada beyazlaşmaya başlamış güvercin pislikleri. Sekiz ay öncesine oranla hiçbir şey değişmemişti. O günden bu yana buraya adım atan tek bir insan bile olmamıştı belki de. Büyük şehrin tam ortasında, üstelik şehri bölen anayolun adacığı gibi kalmış bir yer olduğu halde, burası insanlar tarafından unutulup gitmişti.

"Burası, orası mı?" diye sordu Tengo, çevrede göz gezdirerek.

Aomame başını sallayarak onayladı. "Eğer burada bir çıkış yoksa hiçbir yere gidemeyiz."

Aomame, karanlıkta, bir zamanlar kendisinin aşağıya indiği acil çıkış merdivenini aradı. Başkent Otobanı ile yeryüzünü bağlayan dar merdiveni. *Merdiven burada olmalı,* dedi Aomame kendi kendine. *Buna inanmak zorundayım.*

Acil durum merdivenini buldu. Aslında merdiven yerine duvara monte edilmiş asma basamak demek daha doğru olurdu herhalde. Aomame'nin belleğinde kaldığından daha yıkık dökük, daha tehlikeliydi. *Böyle bir şeyi kullanarak yukarıdan buraya kadar gelmişim,* diye içinden geçirdi Aomame şaşırarak. *Fakat nihayetinde merdiven var işte. Geriye, öncekinin tam tersini yaparak basamak basamak yukarı çıkmak kalıyor.* Aomame, Charles Jourdan yüksek topuklu ayakkabılarını ayağından çıkartıp omuz çantasına koyarak çantasını sırtına astı. Merdivenin ilk basamağına, ince çoraplı ayağını attı.

"Peşimden gel" dedi Aomame, Tengo'ya arkasını dönerek.

"Benim önden gitmem daha iyi olmaz mı?" dedi Tengo endişelenerek.

"Hayır, ben önden gideceğim." Burası, Aomame'nin aşağıya indiği yoldu. Onun önden çıkması gerekiyordu.

Merdiven, indiği zamankinden daha soğuk, daha dondurucuydu. Parmaklıkları tuttuğu elleri üşümüş, hissizleşmek üzereydi. Otobanı ayakta tutan sütunların arasından esen rüzgâr da çok daha sert ve şiddetliydi. Merdiven, yabancıydı, tahrik ediciydi, ama Aomame'ye hiçbir şeyi garanti etmiyordu.

Eylül başında otobanda orayı yeniden bulmak için geldiğinde, acil durum merdiveni ortadan kaybolmuştu. O hat kapanmıştı. Fakat aşağıdaki ardiyeden yukarıya geçme hattı şimdi oradaydı. Aomame'nin tahmin ettiği gibiydi. Aşağıdan yukarıya doğru merdivenin hâlâ yerinde olabileceğine dair içinde oluşan his doğru çıkmıştı. *İçimde küçük şey var. Eğer herhangi bir özel güce sahipse, mutlaka beni korur, doğru yönü gösterir.*

Merdiven oradaydı. Fakat acaba gerçekten otobana bağlanıyor muydu? O kadarını anlayabilecek

durumda değildi. Belki de merdiven, ortada bitiyor, hat tıkanıyordu. *Evet, bu dünyada her şey olabilir. Gerçekten el ve ayaklarımızı kullanarak yukarıya tırmanıp, orada ne olduğunu ya da ne olmadığını kendi gözlerimizle görüp emin olmaktan başka bir çare yok.*

Aomame, basamak basamak temkinle merdivenleri tırmanmaya başladı. Aşağıya baktığında Tengo'nun hemen arkasından geldiğini görebiliyordu. Arada sırada rüzgâr şiddetle esiyor, keskin sesler çıkartarak Aomame'nin bahar mantosunu dalgalandırıyordu. İnsanı lime lime etmek ister gibi esen bir rüzgârdı. Kısa eteğinin uçları, baldırının kalçasıyla birleştiği noktaya kadar sıyrılmıştı. Saçları rüzgârla dağılmış, yüzüne yapışarak görüşünü engelliyordu. Doğru dürüst nefes almasına bile engel oluyordu. Aomame, saçlarını arkadan toplamadığına pişman oldu. Yanına eldiven de almalıydı. Neden akıl edememişti ki? Fakat pişmanlığın bir faydası yoktu. Nihayetinde geldiği zamankiyle aynı kıyafeti giymesi gerektiğini düşünebilmişti sadece. Aklındaki her şeyi bir kenara itip, parmaklıklara sımsıkı yapışarak, yukarıya çıkmaktan başka çaresi yoktu.

Aomame soğuktan titreyip dayanmaya çalışarak, yukarıya doğru tırmanmayı sürdürürken, aradaki yolun öte tarafında kalan apartmanın balkonuna baktı. Beş katlı, kahverengi mat fayanslarla kaplanmış bir binaydı. İnerken de aynı binayı görmüştü. Pencerelerinin yarısında ışık vardı. Neredeyse burnunun dibindeymiş kadar da yakındı. Geceleyin otobanın acil durum merdiveninden tırmandıklarını apartman sakinleri görecek olsa, başlarına bela alacaklarına şüphe yoktu. İkisinin orada olduğu, artık 246. Devlet Karayolu ışıklarıyla oldukça net bir şekilde görülebilirdi.

Fakat şanslarına pencerelerde kimsecikler yoktu. Perdelerin tamamı sımsıkı kapatılmıştı. Doğal olmasına doğal bir durumdu. Böyle soğuk bir kış gecesinde kimse balkona çıkarak otobanın acil durum merdivenini izlemeye kalkmazdı.

Balkonlardan birinde, saksıda kauçuk ağacı vardı. Kirlenmiş bir bahçe sandalyesinin yanına sığınmış gibi büzülüp kalmıştı. Nisan ayında bu merdivenden inerken de oradaki kauçuk ağacını görmüştü. Aomame'nin Ciyugaoka'daki apartman dairesinde bıraktığı kauçuktan daha biçare görünüyordu. Bu sekiz ay boyunca o kauçuk ağacı, muhtemelen hep aynı yerde, aynı durumda kalmış, öylece büzüşüp beklemişti. İyice yıpranmış, rengi solmuş, dünyanın en göze ilişmeyecek köşesine itilip kalmış, mutlaka herkes tarafından da unutulup gitmişti. Doğru dürüst su bile verilmemişti belki de. Yine de o kauçuk ağacı, endişe ve karamsarlık içinde, el ve ayakları donarak tehlikeli merdivenden yukarıya tırmanan Aomame'ye, ufak da olsa bir cesaret aşılıyor, güven veriyordu. *Sorun yok. Kesin. En azından, geldiğim yolun aynısını ters yönden gidiyorum. Bu kauçuk ağacı, benim için bir işaret. Hem de çok sessiz, ağırbaşlı bir işaret.*

O gün acil durum merdiveninden inerken, biçare bir örümceğin yuvasını gördüm. Sonra Tamaki Otsuka'yı düşündüm. Lisedeyken yaz tatillerinde, o en yakın arkadaşımla seyahate gittiğimizi ve akşam olunca aynı yatakta birbirimizin vücutlarına dokunduğumuzu. Neden öyle bir şeyi tutup da Başkent Otobanı'nın acil durum merdivenini inerken birden aklıma getirivermiştim acaba? Aomame, aynı merdiveni bu kez ters yönden geçerken, Tamaki Otsuka'yı bir kez daha düşündü. Onun pürüzsüz, güzel memelerini anımsadı. Aomame, Tamaki'nin dolgun memelerine hep gıpta etmişti. Kendi zavallı, gelişimini doğru dürüst tamamlayamamış gibi görünen memelerinden tamamen farklıydı. Fakat o memeler şimdi ebediyen yok olup gitmişti.

Sonra Aomame, Ayumi Nakano'yu düşündü. Ağustos gecesi, Şibuya'da bir otelin odasında elleri kelepçelenmiş, ropdöşambr kuşağıyla boğazı sıkılarak öldürülen yalnız kadın polisi. Yüreğinde bir sürü mutsuzlukla yok oluşun uçurumuna yürüyen genç kadını. O da yine iri göğüslere sahipti.

Aomame, bu iki arkadaşının ölümü için yürekten yas tutuyordu. Onların artık bu dünyada olmadığını düşündükçe, kendisini yalnız hissediyordu. İkisinin muhteşem göğüslerle arkalarında iz bırakmayacak şekilde silinip gitmiş olmasına hayıflanıyordu.

Ne olur beni koruyun, diye seslendi Aomame, yüreğinin derinliklerinden. *Lütfen. Bana sizin yardımınız gerek.* O iki talihsiz arkadaşının kulaklarına, Aomame'nin sessiz haykırışı mutlaka ulaşmış olmalıydı. *Beni mutlaka koruyacaklardır.*

Düz asma merdiveni tırmanmayı tamamlayınca, yolun dış tarafına yönelen düz bir koridor vardı. Alçak parmaklıklar monte edilmişti, ama eğilerek gitmezlerse ilerlemeleri mümkün değildi. O koridorun ilerisinde, zikzaklar çizerek yükselen bir merdiven görünüyordu. Doğru düzgün bir merdiven olduğu söylenemezdi, ama en azından asma merdivenden çok daha rahat çıkılabilecek gibiydi. Aomame'nin hatırladığı kadarıyla, o merdiven tırmanıldığında Başkent Otobanı'nın emniyet cebine çıkılması gerekiyordu. Yolda gidip gelen büyük kamyonların yarattığı titreşim yüzünden, koridor yan tarafından dalga alan küçük bir kayık gibi dengesizce titriyordu. Arabaların gürültüsü de şimdi iyice artmıştı.

Aomame, asma merdiveni tırmanmayı bitiren Tengo'nun hemen arkasında olduğunu görünce, elini uzatıp Tengo'nun elini tuttu. Tengo'nun elleri sıcaktı. Böylesine soğuk bir gecede, böylesine dondurucu bir asma merdiveni çıplak elle tutarak tırmandığı halde, nasıl oluyor da elleri bu kadar sıcak kalmaya devam ediyordu acaba? Bu, Aomame'nin tuhafına gitti.

"Az kaldı" dedi Aomame, ağzını Tengo'nun kulağına yaklaştırarak. Arabaların gürültüsü ve rüzgârın sesini bastırmak için sesini yükseltmek zorunda kalmıştı. "Şu merdivenden çıkarsak yola ulaşabiliriz."

Eğer merdiven bir yerde kapanmamışsa. Fakat bunu dile getirmedi.

"En baştan beri bu merdivenden çıkmak niyetindeydin yani?" diye sordu Tengo.

"Öyle. Eğer merdiveni bulabilirsem elbette."

"Buna rağmen böyle bir kılıkta geldin. Yani dar etek ve yüksek topuklu ayakkabılarla. Böylesine dik bir merdiveni tırmanmaya uygun bir kıyafet gibi gelmiyor da."

Aomame yine gülümsedi. "Böyle giyinmem gerekiyordu. Bir gün gelir, nedenini anlatırım."

"Çok güzel bacakların var" dedi Tengo.

"Hoşuna gitti mi?"

"Hem de çok."

"Teşekkürler" dedi Aomame. Dar koridorda uzanıp, Tengo'nun kulaklarına usulca dudaklarını yapıştırdı. Karnabahar gibi buruş buruş olmuş kulaklara. Aomame, yine öne düşerek koridorda ilerleyip, koridorun sonundaki dik, dar merdivenden tırmanmaya başladı. Tabanları donmuş, parmak uçlarında hissizlik başlamıştı. Yanlış adım atmamak için dikkat etmesi gerekiyordu. Aomame, rüzgârla önüne gelen saçlarını eliyle geri atarak merdiveni tırmanmayı sürdürdü. Dondurucu rüzgâr, Aomame'nin gözlerinin yaşarmasına neden olmuştu. Aomame, rüzgârın etkisiyle dengesini yitirmemek için parmaklıklara sımsıkı yapışıp her adımını dikkatle atarak, arkasındaki Tengo'yu düşünüyordu. O iri elleri, soğuktan donmuş karnabahar şekilli kulakları. Aomame, içinde uyuyan küçük şeyi de düşünüyordu. Omuz çantasına koyduğu siyah otomatik tabancayı düşünüyordu. Onun

içindeki yedi adet dokuz milimetrelik mermiyi de.

Ne olursa olsun bu dünyadan çıkıp gitmem gerek. Bunun için bu merdivenin mutlaka otobana kadar devam ettiğine yürekten inanmam gerek. İnanmalıyım. Kendi kendine böyle söyledi. Aomame, o fırtınalı gecede Lider'in ölmeden önce söylediklerini anımsıyordu. Şarkı sözlerini. Hatta Aomame, şarkının gerisini bile net olarak anımsıyordu.

Burası göstermelik bir dünya
Her şeyi yapay
Fakat bana inanırsan
Her şey gerçek olur

Ne olursa olsun, ne yapmak gerekirse gereksin, kendi gücümle bunu gerçeğe dönüştürmem gerek. Hayır, benim ve Tengo'nun, ikimizin gücüyle, bunu gerçeğe dönüştürmemiz gerek. Biz tüm gücümüzü, gücümüzün her zerresini toplayıp birleştirmek zorundayız. İkimiz için ve bu küçük şey için de.

Aomame, merdivenlerin yarısındaki düz açıklıkta durdu, dönüp arkasına baktı. Tengo oradaydı. Elini uzattı. Tengo, o eli tuttu. Aomame, o elde az önceki sıcaklığı aynen hissedebiliyordu. Bu, Aomame'ye kesin bir şekilde güç veriyordu. Aomame, bir kez daha uzanarak Tengo'nun buruş buruş olmuş kulaklarına dudaklarını yapıştırdı.

"Baksana. Bir kez senin için canımdan vazgeçmeye kalktım" dedi Aomame. "Az kalsın gerçekten ölüyordum. Sadece birkaç milim kalmıştı. Buna inanabiliyor musun?"

"Elbette" dedi Tengo.

"Yürekten inandığını söyleyebilir misin?"

"Yürekten inanıyorum" dedi Tengo içtenlikle.

Aomame başını evet anlamında sallayıp elini Tengo'nun elinden çekti. Sonra önüne dönüp, tekrar merdiveni tırmanmaya başladı.

Birkaç dakika sonra Aomame merdivenleri tırmanmayı tamamlayıp 3. Başkent Otoban Hattı'na çıktı. Acil durum merdiveni kapatılmamıştı. Aomame'nin hisleri doğruydu. Çabaları karşılığını görmüştü. Aomame, demir çiti aşmadan önce elinin tersiyle gözlerinde biriken soğuk yaşları sildi.

"3. Başkent Otoban Hattı" dedi Tengo, hayranlıkla, bir süre sessizce çevrede göz gezdirdikten sonra. "Burası dünyanın çıkışı herhalde."

"Öyle" diye yanıtladı Aomame. "Burası dünyanın hem girişi hem de çıkışı."

Aomame'nin, dar eteğinin uçlarını kalçalarına kadar kaldırıp demir çitin üzerinden aşmasına, Tengo arkasından elleriyle destek olarak yardım etti. Çitin öbür tarafı, iki arabanın yan yana durabileceği genişlikte bir bekleme cebiydi. Buraya üçüncü kez geliyordu Aomame. Gözlerinin önünde Esso'nun her zamanki büyük reklam tabelası vardı. *Arabana kaplan koy.* Aynı slogan, aynı kaplan. Aomame, yalınayak, tek kelime etmeden orada öylece hareketsiz durdu. Sonra egzoz

dumanlarıyla yüklü gece havasını derince ciğerlerine çekti. Bu, Aomame'ye dünyadaki en taze hava gibi geldi. *Geri döndüm işte*, diye geçirdi içinden Aomame. *Biz buraya geri döndük.*

Başkent Otobanı, önceki seferde olduğu gibi feci kalabalıktı. Şibuya yönüne giden arabaların sırası, neredeyse ilerlemiyordu. Aomame bunu görünce şaşırdı. *Neden acaba? Ben buraya geldiğimde yol hep kalabalık oluyor. Hafta içi günler bu saatte 3. Otoban Hattı'nın Tokyo yönünün kalabalık olması nadir bir şey. İleride bir yerlerde kaza olmuştur belki de.* Yolun karşı tarafında trafik normal akışına devam ediyordu. Fakat Tokyo yönüne giden şerit neredeyse kilitlenmişti.

Aomame'nin ardından, Tengo da aynı şekilde demir çitin üzerinden aştı. Bacağını genişçe açarak çiti kolayca aşıverdi. Sonra Aomame'nin yanına gelip durdu. Hayatlarında ilk kez Büyük Okyanus'u gören insanların suyun kıyısında durup, birbiri ardına kıyıyı döven dalgaları dalgınca izlemeleri gibi, ikisi gözlerinin önünde uzayan, kuyruk olmuş, birbirine yapışıp kalmış arabaları sessizce izlediler yalnızca.

Arabaların içindeki insanlar da, aynı şekilde gözlerini ayırmadan ikisine baktılar. İnsanlar gördükleri bu manzara karşısında nasıl bir tavır alacaklarını bilemiyorlardı. Gözlerinde merak yoktu, daha çok inanamama gibi bir ifade vardı. *Bu genç çift böyle bir yerde ne yapıyor acaba?* O ikisi karanlığın içinden aniden çıkıvermiş, Başkent Otobanı'nın emniyet cebinde dalgın dalgın bakarak dikiliyorlardı. Kadın, vücuduna tam oturan bir elbise giymişti ama mantosu ince, baharlık bir mantoydu, bacaklarında yalnızca ince çorapları vardı, ayakkabısı yoktu. Adam, iriyarıydı, üzerinde montu, ayaklarında şeklini kaybetmiş ayakkabıları vardı. İkisi de omuz çantalarını sırtlarına asmıştı. Bindikleri araba yakınlarda bir yerde ya arıza ya da kaza yapmış olmalıydı. Fakat kaza yapmış bir araba falan ilişmemişti gözlerine. Dahası, onların yardım ister gibi bir halleri de yoktu.

Aomame, nihayet kendini toplayarak, yüksek topuklu ayakkabılarını çantasından çıkartıp giydi. Eteğinin uçlarını çekiştirerek düzeltip, omuz çantasını yeniden omzuna astı. Mantosunun önünü kuşağıyla bağladı. Kuruyan dudaklarını diliyle ıslatıp, parmaklarıyla kâküllerini düzeltti. Mendilini çıkartıp gözlerine dolan gözyaşlarını sildi. Sonra tekrar Tengo'ya sokuldu.

Yirmi yıl önce, yine aralık ayında, ders çıkışı sonrasında o ilkokul sınıfında olduğu gibi, ikisi orada öylece durup sessizce birbirlerinin elini tutuyorlardı. Bu dünyada ikisinden başka hiç kimse yoktu. İkisi, gözlerinin önündeki arabaların ağır ağır ilerleyişini izliyorlardı. Fakat ikisi de aslında hiçbir şey görmüyordu. Gördükleri ya da duyduklarının ikisi için hiçbir anlamı yoktu. Çevrelerindeki görüntü, sesler ve kokular, asıl anlamlarını tamamen yitirmişti sanki.

"Peki, biz başka bir dünyaya mı çıktık şimdi?" diye sordu Tengo, nihayet.

"Herhalde" dedi Aomame.

"Emin olsak iyi olur."

Emin olmanın tek yolu vardı. Fakat ikisinin de bunu dile getirmesine gerek yoktu. Aomame, sessizce başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Tengo da hemen hemen aynı anda aynı hareketi yaptı. Gökyüzünde ayı arıyorlardı. Bulundukları yer itibariyle, ayın Esso tabelasının biraz üzerinde olması gerekirdi. Fakat ikisi de ayı orada göremediler. Şimdilik bulutların arkasında kalmış gibiydi. Bulutlar, gökyüzünün yukarılarından esen rüzgârla, güneye doğru yavaş yavaş sürüklenmekteydi. Beklediler. Acele etmelerine gerek yoktu. Fazlasıyla zamanları vardı. Yitirdikleri zamanı geri almak için zamanları vardı. İkisinin paylaştıkları zamanı geri almak için zamanları. Telaşa kapılmalarına

gerek yoktu. Esso tabelasının kaplanı, benzin pompasını tek elinde tutmuş, yüzünde bilgiç bir gülümsemeyle, el ele tutuşan ikiliyi yan gözle izliyordu.

O an, Aomame birden farkına vardı. Bir şeylerin önceki seferden farklı olduğunu anladı. Neyin, ne şekilde farklı olduğunu bir süre çıkaramadı. Aomame, gözlerini kısıp, zihnini tek bir noktaya yoğunlaştırdı. Sonra anladı. Tabeladaki kaplan, yüzünü sol tarafa doğru dönmüştü. Fakat Aomame'nin belleğinde kaldığı kadarıyla kaplan, aslında yüzünü sağ tarafa doğru çevirmiş olmalıydı. Kaplanın görüntüsü tersine dönmüştü. Aomame'nin yüzü, gayriihtiyari buruştu. Kalp atışları düzensizleşti. Vücudunda bir şeyler tersine akmaya başlamış gibi bir his vardı. Fakat kesin olarak bunu söyleyebilir miydi acaba? *Belleğim gerçekten net mi?* Aomame'nin kendine güveni yoktu. *Yalnızca öyle bir his var içimde,* diyebiliyordu. Bellek, bazen sahibine ihanet edebilirdi.

Aomame, bu kuşkuyu kendine sakladı. Henüz bunu söze dökmemesi gerekiyordu. Önce gözlerini kapatıp, soluklarını düzenledi. Kalp atışlarını normale döndürerek bulutların geçip gitmesini bekledi.

İnsanlar arabalarının içinden, pencere camlarının ardından o ikisini izliyordu. *Bu iki insan, kendilerini kaptırmış halde neye bakıyorlar böyle? Neden birbirlerinin ellerini öylesine sımsıkı tutmuşlar acaba?* Bazıları başlarını çevirip, ikisinin baktıkları yöne baktılar. Fakat orada beyaz bulutlar ve Esso'nun reklam tabelası vardı yalnızca. *Arabana kaplan koy.* O kaplan, başını sola çevirmiş, geçip giden insanlara daha fazla benzin harcamaları için neşeyle telkinde bulunuyordu. Turuncu alacalı kuyruğu davetkâr bir şekilde havaya kalkmıştı.

Nihayet bulutlar açılıp ay gökyüzünde göründü.

Ay, tek bir taneydi. Her zamanki, bildik, o sarı renkli yalnız ay. Geniş otlaklara hükmedermiş gibi sessizce duran, bir gölün üstünde uysal bir şekilde, yuvarlak tabak gibi süzülen, sessizliğe gömülmüş evlerin çatılarını gizlice aydınlatan o ay. Gelgit zamanı, dalgaları hareketlendirip kumsala vurduran, hayvanların tüylerini usulca parlatan, gece yolcularını sarmalayıp koruyan o ay. Arada, keskin bir hilal haline gelip ruhu ince ince kıyan, yeniay haline gelip karanlık yalnızlık damlalarını yeryüzüne sessizce damlatan o her zamanki aydı. O ay, Esso tabelasının tam üzerindeki bir yerde sabitçe duruyordu. Yanında, şekilsiz yeşil renkli küçük ay yoktu. Ay, hiç kimseye aldırmadan, suskunluğunu koruyarak orada duruyordu. Tengo ve Aomame, yan yana durmuş, aynı görüntüyü izliyorlardı. Aomame, sessizce Tengo'nun iri elini sıktı. Ayaklanan duyguları, artık yatışmıştı. *1984 yılına döndük,* dedi Aomame kendi kendine. *Burası, artık o 1Q84 yılı değil. Aslında olduğumuz 1984 yılının dünyası.*

Fakat gerçekten öyle mi acaba? Dünya bu kadar kolayca eski haline dönebiliyor mu? Lider ölmeden önce, artık hiçbir yerde, eskiden beri var olan dünyaya dönülen bir koridorun olmadığını kesin olarak söylememiş miydi?

Burası başka bir yer olamaz mı? Biz bir başka dünyadan üçüncü bir dünyaya geçmişizdir belki de. Kaplanın, sağa değil de sola doğru dönmüş, neşeyle bizden tarafa baktığı dünyaya. Dahası, bu dünyada yeni gizemler, yeni kurallar bizi bekliyor olamaz mı?

Belki de öyle değildir, diye düşündü Aomame. *Ama öyle olmadığını söyleyebilmek, şu an benim için mümkün değil. Fakat yine de emin olduğum, söyleyebileceğim tek bir şey var. Ne olursa olsun, burası gökyüzünde iki ayın durduğu o dünya değil. Dahası, ben Tengo'nun elini tutuyorum. Biz, mantığın gücünün yetmediği tehlikeli bir yere adım attık. Çetin bir sınavdan geçip birbirimizi*

bularak, oradan sıyrılıp çıkmayı başardık. Ulaştığımız yer, eski dünya da olsa, daha başka bir dünya da olsa korkacak hiçbir şeyimiz yok. Bizi burada yeni bir sınav bekliyorsa, onu da aşarız, olur biter. Durum, bundan ibaret. En azından artık yalnız değiliz.

Aomame vücudunu gevşetip, inanması gereken şeylere inanabilmek için Tengo'nun geniş göğsüne yaslandı. Oraya kulağını yapıştırıp kalp atışlarına kulak verdi. Sonra onun kolunun altına sokuldu. Kabuğunun içine yerleşiveren fasulye gibi.

"Bundan sonra nereye gitmeliyiz acaba?" diye sordu Tengo Aomame'ye, neden sonra. "Sürekli burada kalamayız. Orası kesin. Fakat Başkent Otobanı'nda kaldırım yok. İkeciri çıkışı nispeten yakın, ama trafik ne kadar sıkışık da olsa, dar otobanda yayaların arabaların arasından yürümesi fazlasıyla tehlikeli. Ayrıca otobanda otostop yapmaya kalksak bile bizi kolayca alacak bir sürücünün çıkacağını sanmıyorum. Acil telefonla yol güvenlik bürosunu arayıp yardım çağırabiliriz, ama o zaman da buraya nasıl geldiğimiz konusunda karşı tarafa ikna edici bir açıklama yapmamız gerekir. Diyelim, İkeciri çıkışına kadar sorunsuzca ulaştık, o zaman da gişelerdeki görevliler, bizi durdurup sorgulayacaklardır. Az önce güç bela tırmandığımız merdivenlerden gerisingeri inmek de elbette söz konusu olamaz."

"Bilemiyorum" dedi Aomame.

Şimdi ne yapmaları gerektiğini, nereye yönelmeleri gerektiğini Aomame gerçekten bilemiyordu. Acil durum merdivenini tırmandıkları noktada Aomame'nin görevi sona ermişti. Düşünüp neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar verebilecek enerjisi yoktu. İçinde artık bir damla bile yakıt kalmamıştı. Sonrasını başka bir güce bırakmaktan başka çaresi yoktu.

Semalardaki Yüce Efendimiz. Saf adın hak ettiği saygıyı görsün, Krallığın bize gelsin. Günahlarımızı bağışla. Ufacık adımlarımızı kutsa. Amin.

Duanın sözleri ağzından öylece, doğallıkla dökülüverdi. Şartlı reflekse yakın bir şeydi. Düşünmesine gerek de yoktu. O sözcüklerin hiçbiri bir anlama da sahip değildi. Bu ifadeler artık yalnızca ses yankılarıydı. Gösterge dizisinden öteye geçmiyordu. Fakat bu duayı mekanik olarak ezberden söylemek, Aomame'nin bir şekilde tuhaf bir hisse kapılmasına neden olmuştu. Dindarlık olarak nitelendirmek bile mümkündü. İçinde bir yerlerde bir şeyler usulca Aomame'nin yüreğine vuruyordu. Sonuç ne olursa olsun, yitip gitmemeyi başarabilmişti. Aomame, böyle düşünüyordu. *Kendim olarak buradayım ben, burası neresi olursa olsun, burada olmayı başardığım için mutluyum.*

"Krallığın bize gelsin" diye Aomame bir kez daha, bu sefer yüksek sesle tekrarladı. İlkokulda yemeklerden önce yaptığı gibi. Bu, ne anlama gelirse gelsin, Aomame yürekten öyle diliyordu. *Krallığın bize gelsin.*

Tengo, Aomame'nin saçlarını, parmaklarıyla tarar gibi okşadı.

On dakika kadar sonra, Tengo yoldan geçen bir taksiyi çevirdi. İkisi bir süre gözlerine inanamadılar. Başkent Otobanı'nda trafikte sıkışıp kalmış, müşterisiz bir taksi ağır ağır önlerine

yanaşmıştı. Tengo, kuşkuyla elini kaldırınca, hemen arka tarafın kapısı açılmış, ikisi taksiye binmişlerdi. Bir hayalin silinip gidivermesinden korkarmış gibi, alelacele ve telaşla. Gözlüklü genç şoför, başını çevirerek arkaya baktı.

"Bu sıkışıklıktan dolayı hemen ilerideki İkeciri çıkışında otobandan ayrılacağım, sorun yoktur umarım" dedi şoför. Bir erkek için tiz bir sesi vardı. Fakat kulak tırmalayacak ölçüde değildi.

"Olur" dedi Aomame.

"Aslında otoban üzerinde müşteri almak kanunen yasak ama."

"Hangi kanunmuş o?" diye sordu Aomame. Ön taraftaki dikiz aynasına yansıyan yüzü hafifçe buruşmuştu.

Otoban üzerinde taksiye yolcu almayı yasaklayan kanunun hangisi olduğu, hemen aklına gelmemişti şoförün. Hem sonra, dikiz aynasındaki Aomame'nin yüzü de fazlasıyla tedirgin ediciydi.

"Neyse, sorun değil" diyerek konuyu kapattı şoför. "Peki, nereye gidiyoruz?

"Şibuya İstasyonu yakınlarında indirmen yeterli" dedi Aomame.

"Taksimetreyi açmıyorum" dedi şoför. "Ücret olarak otobandan çıktıktan sonraki mesafeyi ödemeniz yeter."

"İyi de böyle bir yerde müşterisiz bir taksi ne arıyor acaba?" diye sordu Tengo şoföre.

"Anlatması uzun sürer" dedi şoför, bıkkın bir ses tonuyla. "Dinlemek ister misiniz?"

"İsterim" dedi Aomame. Ne kadar uzun, sıkıcı bir konuşma olsa da fark etmezdi. Aomame bu yeni dünyada insanların konuşmalarını dinlemek istiyordu. Burada yeni gizemler vardı, yeni imalar vardı belki de.

"Kinuta Parkı yakınlarında orta yaşlı bir erkek müşteri aldım. Aoyama Gakuin Üniversitesi'nin oralara gitmek istiyordu. Aşağıdan geçince Şibuya civarında trafik sıkışıyor diye, otobandan gitmemi söyledi. O sırada henüz Başkent Otobanı'nın sıkışık olduğuna dair bir haber yoktu. Gayet akıcı olduğunu söylüyorlardı. Bu yüzden söylediği gibi Yoga'da Başkent Otobanı'na girdim. Ancak Tanimaçi civarında kaza olmuş galiba. Otoban gördüğünüz gibiydi. Bir kez otobana girince, İkeciri çıkışına kadar inmek isteseniz bile inemezsiniz. Derken, o müşteri bir tanıdığını gördü. Komazava civarında trafik tamamen kilitlendi, yan şeritte gümüş rengi bir Benz Coupé yanımızda durdu. O arabayı süren kadın tesadüfen tanıdık çıktı. Bunun üzerine pencereyi açıp ikisi konuşmaya başladılar; kadın, *Benim arabama gelsene* deyiverdi. Adam da, *Kusura bakma, ücretini ödeyip yandaki arabaya geçebilir miyim?* dedi bana. Başkent Otobanı'nda müşteri indirmek duyulmuş, görülmüş şey değildir, ama trafik sahiden de kilitlenmişti. Hayır diyemedim. Bunun üzerine müşteri o Mercedes'e geçti. *Kusura bakma,* diyerek ücreti de fazla fazla verdi, ama yine de içime oturdu elbette. Ne de olsa boşu boşuna kilitlenmiş trafikte kalıvermiştim. Ben de ağır ağır buraya kadar geldim. *Biraz sonra İkeciri çıkışı var*, diye diye. Sonra sizin orada el kaldırdığınızı gördüm. İnanılmaz bir durum. Sizce de öyle değil mi?"

"İnanılabilir gerçi" dedi Aomame, yalın bir şekilde.

İkisi o gece Akasaka'daki gökdelen otelinde bir oda tuttular. Odadaki ışıkları söndürdükten sonra

giysilerini çıkartıp yatağa girdiler ve birbirlerine sarıldılar. Konuşmaları gereken birçok şey vardı, ama bunu gün ağardıktan sonraya bırakabilirlerdi. Öncesinde yapmaları gereken başka bir şey daha vardı çünkü. İkisi hiç konuşmadan karanlıkta usul usul birbirlerinin vücutlarını tanıdılar. Parmaklarını ve avuçlarını kullanarak. Neyin nerede olduğunu, ne gibi bir şekli olduğunu tek tek yokladılar. Gizli bir odada hazine arayan küçük çocuklar gibi kalpleri delice çarparak. Sonra bir şeyin varlığından emin olmuş gibi oraya dudaklarını yapıştırıp onay mührü bastılar.

Zamana yayarak yaptılar bunu. Sonra Aomame Tengo'nun sertleşen penisini uzun bir süre avucunda sımsıkı tuttu. Bir zamanlar ders çıkışında sınıfta Tengo'nun elini sımsıkı tuttuğu gibi. Tengo'nun penisi Aomame'nin bildiği her şeyden daha sertmiş gibi bir his yaratıyordu. İnanılmaz sertti. Sonra Aomame bacaklarını açıp vücudunu yaklaştırarak, onu yavaşça kendi içine aldı. Hemen, ta derinine kadar. Aomame karanlıkta gözlerini kapatmış, derin derin nefes alıyor, sonra nefesini usulca salıyordu. Tengo, o ılık nefesi göğsünde hissediyordu. "Hep böyle senin kollarında olmayı hayal ettim" dedi Aomame, hareket etmeyi keserek ve ağzını Tengo'nun kulağına yanaştırarak.

"Benimle sevişmeyi mi?"

"Öyle."

"On yaşından beri sürekli bunu mu hayal ettin?" diye sordu Tengo.

Aomame güldü. "Nereden çıkartıyorsun? Biraz daha büyüdükten sonra elbette."

"Ben de aynı şeyi hayal ettim."

"Benim içime girmeyi mi?

"Öyle" dedi Tengo.

"Nasıl peki? Hayalindeki gibi mi?"

"Henüz gerçek gibi gelmiyor" dedi Tengo, dürüstçe. "Hâlâ hayaller devam ediyormuş gibi bir his var içimde."

"Fakat bu gerçek."

"Gerçek olamayacak kadar muhteşem."

Aomame karanlıkta gülümsedi. Sonra dudaklarını Tengo'nun dudaklarına yapıştırdı. Bir süre dilleri birbirine dolandı.

"Baksana. Göğüslerim fazla küçük değil, değil mi?" dedi Aomame.

"Tam kararında" dedi Tengo, Aomame'nin göğsüne elini koyarak.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette" dedi Tengo. "Bundan daha büyük olsaydı, sen olmazdın."

"Teşekkür ederim" dedi Aomame. Sonra ekledi: "Fakat tek sorun o değil. Sağ memem ile sol mememin büyüklükleri de biraz farklı."

"Şu anki haliyle gayet iyi" dedi Tengo. "Sağ sağ, sol ise sol. Hiçbir şeyin değişmesine gerek yok."

Aomame Tengo'nun göğsüne kulağını yapıştırdı. "Dinle. Uzun süredir tek başımaydım. Üstelik birçok şey beni derinden yaraladı. Keşke seninle çok daha önce buluşsaydım. Bunu yapsaydım

böylesine dolambaçlı bir yola gerek kalmazdı.”

Tengo başını iki yana salladı. “Hayır, ben öyle düşünmüyorum. Böylesi daha iyi oldu. Şimdi tam zamanıydı. İkimiz için de.”

Aomame ağladı. Uzun süredir bastırdığı gözyaşları akmaya başladı. Aomame bu yaşları durduramadı. İri gözyaşları yağmur damlaları gibi pıtır pıtır sesler çıkartarak çarşafa düşüyordu. Tengo’yu ta içine almış halde, Aomame vücudunu hafif hafif titreterek ağlamayı sürdürdü. Tengo, kollarını Aomame’nin sırtına dolayıp onu sımsıkı tuttu. Bundan sonra hep böyle tutacağından emindi. Tengo buna her şeyden çok seviniyordu.

Tengo sessizliği bozdu: “Ne kadar yalnız olduğumuzu anlamak için böyle bir zamana ihtiyacımız vardı.”

“Hareket et” dedi Aomame Tengo’nun kulağının dibinde. “Usul usul.”

Tengo, onun dediğini yaptı. Çok yavaşça vücudunu oynattı. Sakince nefes alıp, kendi kalp atışlarına kulak vererek. Aomame, o sırada, sanki boğuluyormuş gibi Tengo’nun iri cüssesine yapışmıştı. Ağlamayı ve düşünmeyi bırakıp, hem geçmişten hem de gelecekten koparak, Tengo’nun vücut hareketlerine yüreğini uydurdu.

Günün ağarmasına yakın ikisi otelin bornozlarına sarınmış halde büyük pencerenin önünde yan yana durmuş, oda servisinden istedikleri kırmızı şaraplarını içiyorlardı. Aomame, âdet yerini bulsun diye dudağını değdirmekle yetinmişti. Henüz uykuya ihtiyaçları yoktu. On yedinci kattaki odanın penceresinden ay rahatlıkla görülebiliyordu. Bulut kümeleri artık çekip bir yerlere gitmişti, onların görüş alanını kesen hiçbir şey yoktu. Günün doğmasına az kalmıştı ve ay bir hayli mesafe kat etmişti. Fakat büyük şehrin ufuk çizgisine yakın bir yerde hâlâ duruyordu. Beyazlığı kül rengine yakın bir hal almış, bir süre sonra görevini tamamlayarak ufukta batmaya hazırlanıyordu.

Aomame resepsiyonda, *Ücreti yüksek olsa da fark etmez, ayı görebileceğimiz, yüksek katlardan bir oda verin,* diye rica etmişti. *Bu, her şeyden çok daha önemli. Ayın güzelce görülebilmesi,* demişti Aomame.

Onlarla ilgilenen kadın, ellerini kollarını sallayarak otele geliveren genç çifte karşı nazik davranmıştı. Otelin o gece tesadüfen tenha olması da etkili olmuştu elbette. Yine de resepsiyonist kadın, ikisine karşı ilk bakışta doğal bir sevgi beslemeye başlamış gibiydi. Belboyu gerçekten odaya göndermiş, pencereden ayın güzelce görünüp görünmediğini teyit etmişti. Sonra yarı süit odanın anahtarını Aomame’ye vermişti. Özel indirimli bir fiyat uygulayarak.

“Bugün dolunay falan mı var?” diye sormuştu, merakla Aomame’ye. Kadın o güne kadar sayısız müşteriden çok farklı istekler, talepler, dilekler duymuş olmalıydı. Fakat ciddi ciddi pencereden ay güzelce görünsün diyen bir müşteriyle henüz karşılaşmamıştı.

“Hayır” demişti Aomame. “Dolunay dönemi artık geçti, şimdi üçte iki büyüklükte. Fakat böylesi daha iyi. Ayın görünmesi yeter.”

“Ayı izlemek hoşunuza mı gidiyor?”

“Bizim için önemli” demişti Aomame gülümseyerek. “Hem de çok.”

Günün ağarmasına yakın saatlerde bile ay tekti. Tek başınaydı, o alıştıkları her zamanki aydı. Kimsenin anımsayamayacağı kadar eski zamanlardan beri, dünyanın çevresinde aynı hızla, sadakatle dönmeye devam eden, eşi benzeri olmayan uydu. Aomame ayı izlerken usulca elini karnının altına koyup, küçük şeyin hâlâ orada olduğundan bir kez daha emin oldu. Şişkinlik bir gece öncesine göre sanki biraz daha artmış gibiydi.

Burası nasıl bir dünya? Henüz belli değil. Fakat nasıl bir kurguya sahip bir dünya olursa olsun burada kalacağım. Aomame böyle geçirdi içinden. *Biz burada kalacağız. Bu dünyada. Muhtemelen bu dünyanın da kendine göre tehditleri vardır, tehlikeleri vardır. Üstelik bu dünya da kendine göre gizemleri, tezatları içeriyordur herhalde. Nereye çıkacağı bilinmeyen pek çok karanlık yoldan geçmemiz gerekebilir. Fakat bunun bir önemi yok. Ne fark eder? Seve seve kabul etmeliyiz. Artık buradan hiçbir yere gitmeyeceğiz. Ne olursa olsun, gökyüzünde tek bir ayın olduğu bu dünyaya adımımızı attık. Tengo, ben ve bu küçük şey, üçümüz.*

Arabana kaplan koy, diyordu Esso kaplanı. Kaplan sol tarafa doğru başını çevirmiş, bize bakıyordu. Fakat nereye baktığının bir önemi yok. O doğal, sıcak, geniş gülümsemesi dosdoğru Aomame'ye yöneltilmişti. *Şimdi o gülümsemeye inanalım. Bu, önemli bir şey.* Aomame de aynı şekilde gülümsedi. Son derece doğal olarak, nazikçe.

Aomame, elini usulca havaya kaldırdı. Tengo, o eli tuttu. İkisi yan yana orada durup birbirlerini tamamlayarak, binanın hemen üzerinde havada asılı duran ayı hiç konuşmadan izlediler. Ay, yavaş yavaş yükselmeye başlayan güneşin ışıkları altında, geceki parlaklığını hızla kaybederek, gökyüzünde kül rengi bir leke haline gelene kadar.

"YÜREKTEN SEVDİĞİN BİR İNSAN VARSA, BİR KİŞİ OLSUN YETER, HAYATIN KURTULMUŞ DEMEKTİR..."

ÇEVİREN: HÜSEYİN CAN ERKİN

DK DOĞAN KİTAP

[*] Japonya’da öğretim yılı nisan ayında başlar. (ç.n.)

[*] İngilizce, “Küçük İnsanlar”. (ç.n.)

[*] İngilizce “soru işareti”. (ç.n.)

[*]Japonya’da ataların ruhlarının dünyadaki yakınlarının evlerini ziyaret ettiği inancıyla ağustosun ilk haftasında kutlanan bayram. (ç.n.)

[*]Sonny ve Cher'in birlikte söyledikleri şarkı. (yay.n.)

[*]Karaağaçgillerden, Asya'ya özgü, bonsai sanatında kullanılan ağaç türü. (yay.n.)

[*]Japonca “buğday kafa”. (ç.n.)

[*] Latince *quod erat demonstrandum,* kesin bir kanıtın sonunda kullanılan cümle. “Gösterilmek istenen şey buydu” anlamında. (yay.n.)

[*] Japoncada “özü olan” anlamında Budist terimdir. Kozmosun gerçeklerini açıklamanın yöntemi olarak, Buda ve diğer ermişlerin yerleştirildikleri yuvarlak şemaya ve bu şemayı sembolleştiren şekillere verilen addır. (ç.n.)

[*] İngilizce istiridye. (ç.n.)